PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

RECENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII, BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARII, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLEBERI, ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. IX.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

ΕΠΙΝΟΜΙΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΚΛΕΙΝΙΑΣ ΚΡΗΣ,
ΜΕΓΙΛΛΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ.

ARGUMENTUM.

Explicatis iis, quæ ad absolutam quandam *νομοθεσίας* tractationem pertinere videbantur, illustrissimæ disputationis illustrissimam quoque clausulam impositurus Plato, eam doctrinam adhibuit, qua nulla poterat illustrior ab homine ethnico inveniri, ut, cum primis hujus disputationis verbis Deum fecisset primariam legum causam, ita modo ostendat, omnem illarum vim et efficaciam, ac proinde reipublicæ utilitatem, cujus causa illæ instituuntur, a Deo, tum rerum omnium, tum humanæ societatis auctore et conservatore, plane pendere. Superiorem autem disputationem cum hac in hunc modum connectit. Constitutis legibus, quibus rempublicam circumsæpiendam existimabat, dixerat, nihil prorsus illas profuturas, nisi, ex optimis et sapientissimis civibus instituto collegio, ejus providentia et cura illæ effectioni traderentur. Cum autem, ut legum finis est *πρᾶξις*, ita legitimæ *πράξεως* fundamentum sit theoria, quæ nihil aliud est, quam vera et germana sapientia: hic de sapientia verba facit, de qua agere superiore libro inceperat; ac quænam sit, et quæ illius comparandæ ratio et via, luculenter docet.

ΕΠΙΝΟΜΙΣ.[a]

§. 1. Πρὸς μὲν τὸ τῆς ὁμολογίας ἥκομεν ἅπαντες ὀρ- Steph.
θῶς, ὦ ξένε, τρεῖς ὄντες, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ Μέγιλλος ὅδε, τὸ II. 973.
τῆς φρονήσεως ἐπισκεψόμενοι[b] τίνι ποτὲ χρὴ[c] λόγῳ διεξελ- Bek.
θεῖν, ὃ τὴν ἀνθρωπίνην[d] ἕξιν φαμέν, ὅταν διανοηθῇ, κάλλιστ' III. iii. 339.
ἔχειν ποιεῖν[e] πρὸς φρόνησιν, ὅσην δυνατὸν ἀνθρώπῳ σχεῖν.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ὥς φαμεν, ἅπαντα διεξήλθομεν ὅσα ἦν
περὶ νόμων θέσιν· ὃ δὲ μέγιστον εὑρεῖν τε καὶ εἰπεῖν, τί
ποτε μαθὼν θνητὸς ἄνθρωπος σοφὸς ἂν εἴη, τοῦτο οὔτε εἴπο-
μεν οὔτε εὕρομεν. νῦν δὲ[f] πειρώμεθα τοῦτο μὴ καταλιπεῖν·
σχεδὸν γὰρ ἀτελὲς ἂν πράξαιμεν οὗ χάριν ἅπαντες ὡρ-
μήσαμεν, ὡς φανερὰ ποιήσοντες[g] ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους.

ΑΘ. Ὦ φίλε[h] Κλεινία, καλῶς μὲν λέγεις, ἄτοπον μὴν
ἀκούσεσθαί σε λόγον οἶμαι, καί τινα τρόπον οὐκ ἄτοπον
αὖ. πολλοὶ γὰρ δὴ[i] προστυχεῖς τῷ βίῳ γιγνόμενοι τὸν III. iii. 340.
αὐτὸν λόγον[k] φέρουσιν,[l] ὡς οὐκ ἔσται μακάριον τὸ τῶν ἀν-
θρώπων γένος οὐδ' εὔδαιμον. ἔπου δὴ καὶ ξύνιδε[m] ἄν σοι

CODICES SEX,

ΑΖΞΩxr, ab initio f.

[a] Ἐπινομὶς ἢ φιλόσοφος A: λόγος ιγ addit Ξ.—[b] ἐπισκεψάμενοι xfr.—[c] ποτὲ χρὴ ΑΖΩ: χρή ποτε *r.—[d] ἀνθρωπικὴν x.—[e] ποιεῖ Ζ.—[f] δὲ Cod. Voss.: mei cum r τε.—[g] ποιήσαντες Zf et pr Ω.—[h] φίλε ξένε γρ Ω.—[i] δὴ om pr Ω.—[k] ἐπ' αὐτὸν

§. 1. νῦν δὲ πειρώμεθα] Sic Cod. Voss. Vulgo νῦν τε: mox ἀκούσασθαι. Ast.

[illegible]

νον τῷ λόγῳ. ζητοῦμεν δὲ δὴ τίνα τρόπον σοφοὶ γενησόμεθα, ὡς οὔσης τινὸς ἑκάστοις[w] ταύτης τῆς δυνάμεως. ἡ δὲ φυγῇ[x] φεύγει τότε[y] ὅταν τις πρός τινα φρόνησιν ἴῃ[z] τῶν λεγομένων τεχνῶν ἢ φρονήσεων ἤ τινων ἄλλων τοιούτων ὡς οἰόμεθα ἐπιστημῶν, ὡς ἀξίας τούτων οὐδεμιᾶς οὔσης ἐπίκλησιν ῥηθῆναι τῆς περὶ ταῦτα σοφίας τἀνθρώπινα,[a] τῆς δὲ αὖ[b] ψυχῆς σφόδρα πεποιθυίας καὶ μαντευομένης, ὡς οὔσης αὐτῇ κατά τινα φύσιν ταύτης, τίς δ'[c] ἔστι καὶ πότε καὶ πῶς,[d] οὐ πάνυ δυναμένης ἐξευρίσκειν. ἆρ' οὐ[e] τούτῳ σφόδρα προσέοιχ'[f] ἡμῶν ἡ περὶ σοφίαν ἀπορία καὶ ζήτησις, πλείων τῆς ἐλπίδος ἑκάστῳ γιγνομένη τῶν ὅσοι ἐν ἡμῖν δυνατοὶ γίγνονται[g] φρονίμως αὐτούς ἄλλους τε ἐξετάσαι συμφώνως διὰ λόγων πάντων καὶ πάντῃ λεγομένων; ταῦτ' οὐχ οὕτως ἢ ταύτῃ ξυμφήσομεν ἔχειν;

ΚΛ. Ξυμφήσομεν ἐπ' ἐλπίδ' ἴσως[h] ταῦτ', ὦ ξένε, τῇ μετὰ σοῦ κατὰ χρόνον[i] ἂν γενομένῃ, δοξάσαι περὶ αὐτῶν εἰσαῦθις τὸ ἀληθέστατον.

ΑΘ. Τὰς ἄλλας τοίνυν ὅσαι ἐπιστῆμαι μέν εἰσι λε-

τ
της Z.—[x] φυγὴ r.—[y] ποτε Ω, ποτὲ A.—[z] εἴη Zx.—[a] ἀνθρώπινα x.—[b] αὖ om A et
έ
pr Ω, in γρ habet Z.—[c] δή Ω, δὴ A.—[d] ὅπως A et pr Ω.—[e] οὖν AΩxft.—[f] προσέχει sf, προσέχοι AΩr, προσέχ' Z.—[g] γίγνωνται Ω.—[h] σοι ἴσως γρ ZΩ.—[i] χρόνων

ὡς οὔσης τινὸς] *Quasi hanc nancisci possimus, quæ tamen nos fugit.* Ast.

φυγῇ φεύγει] Sympos. c. 21. *φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας.* Epist. viii. p. 354. C. *ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν φυγῇ.* Similiter Eurip. Phœn. 1231. *Ἢν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.* Alia collegit Heind. ad Sophist. p. 324. Ast.

ὡς ἀξίας—οὔσης] Hæc prægressa explicant: *τοιούτων, ὡς οἰόμεθα, ἐπιστημῶν*: *ejusmodi scientiarum, quas falso ita vocamus; scilicet* (s. *quippe*) *nulla earum digna est, quæ sapientia nominetur, et ipse animus, qui natura quasi eam sibi inesse auguratur ac confidit, quænam illa sit, quando et quomodo eam adipisci possit, reperire nequit.* *ἐπίκλησιν* est i. q. *ἐπίκλην*. Ast.

τῆς περὶ ταῦτα τἀνθρώπινα σοφίας] *Quæ rerum humanarum sapientia nuncupatur; περὶ ταῦτα τἀνθρώπινα* simul spectat ad prægressa, *οὐδεμίας τούτων*, sc. *τῶν ἐπιστημῶν*. Ast.

ἆρ' οὐ τούτῳ] *Nonne huic plane convenit* s. respondet, h. e. nonne hoc præterea confirmatur dubitatione nostra et quæstione de sapientia, quæ quidem major est spe illa, quæ nos tenet, fore, ut eam adipiscamur? Cod. Voss. *προσέχοι—συμφρόνως*. Ast.

ἐπ' ἐλπίδ'—τῇ μετὰ σοῦ—γενομένῃ] *Γίγνεσθαι*, *fieri*, est *evenire*, ad effectum adduci, ut Thucyd. vi. 74. *ἃ μὲν ἐπράσσετο, οὐκ ἐγένετο.* Vid. Hoogev. ad Viger. p. 220. et Lexic. Xenophont. v. i. p. 587. Igitur sensus est: *Concedemus tibi hæc sperantes, fore, ut aliquando tecum nobis eveniat* s. *ut aliquando hoc consequamur, ut de hac re verum sentiamus.* In his, ut in toto hoc dialogo, quem Platonis esse opus nemo sibi persuadebit, qui Platonem vel primoribus labris gustaverit, obscuritas inest orationis magis artificiosa et quæsita, quam naturalis. Ast.

γόμεναι, σοφὸν δὲ οὐκ ἀποτελοῦσι τὸν λαμβάνοντά τε αὐ-
III. iii. 342. τὰς καὶ ἔχοντα, πρῶτον διεξιτέον, ὅπως ταύτας ἐκποδὼν θέμενοι πειρώμεθα ἐκείνας ὧν δεόμεθα παραθέσθαι τε[k] καὶ παραθέμενοι μανθάνειν. [§. 2.] Πρῶτον μὲν τοίνυν ὧν πρῶτον δεῖ θνητῷ γένει, ἴδωμεν[l] ὡς εἰσὶ μὲν ἀναγκαιόταται[m] σχεδὸν ἀληθῶς τε πρῶται, ὁ δὲ ἐπιστήμων αὐτῶν γιγνόμενος, εἰ καὶ κατ᾽ ἀρχὰς ἔδοξέ τις εἶναί ποτε σοφός, οὔκουν νῦν γε οὔτε σοφὸς εἶναι δοξάζεται ἐπείδη τε ἴσχει μᾶλλον
II. 975. ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης. ἐροῦμεν δὴ αἵ τ᾽ εἰσὶ καὶ ὅτι πᾶς ἀνὴρ αὐτάς,[n] σχεδὸν ὅσους ἀγὼν πρόκειται τοῦ δοκεῖν ὡς ἄριστον ἄνδρα ξυμβῆναι γενόμενον ἄν, φεύγει[o] διὰ τὰς κτήσεις τῆς φρονήσεώς τε καὶ ἐπιτηδεύσεως. ἔστω δὴ[p] πρῶτον μὲν ἡ τῆς ἀλληλοφαγίας τῶν ζώων ἡμᾶς τῶν μέν, ὡς ὁ μῦθός ἐστι, τὸ[q] παράπαν ἀποστήσασα, τῶν δὲ εἰς τὴν νόμιμον ἐδωδὴν καταστήσασα.[r] ἵλεῳ δ᾽ ἡμῖν οἱ πρόσθεν εἴησάν τε καὶ εἰσίν· οἵτινες[s] μὲν γὰρ οὖν ἐλέγομεν, πρῶτοι χαι-

ἱκανὸν γρ ΖΩ.—[k] τε om x.—[l] εἴδωμεν ΖΩ.—[m] ἀναγκαιόταται ΖΗΩ : ἀναγκαιότατα [n]ς.—[n] αὐτῆς Ζ.—[o] φεύγει ΖΩxfτ et corr Α.—[p] δὴ om Α et pr Ω.—[q] ὁ ΑΩx.—
δὲ
[r] καταστήσας Α et pr Ω.—[s] εἴτινες Ζ, εἴτινες Ω, εἰ οἵ τινες x.—[t] καὶ τροφὴ] ἐπι-

§. 2. ἀναγκαιόταται] Sic Cod. Voss. et Bas. 2. pro ἀναγκαιότατα, quod libri editi exhibent. Ficin. *maxime omnium necessariæ*. Ast.

ξυμβῆναι γενόμενον ἂν] I. e. γενέσθαι ἄν. Sic Legg. xii. 3. p. 946. C. μέχριπερ ἂν ἑκάστῳ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη ξυμβῇ γενόμενα. Vid. ad ii. 2. Ast.

τῆς ἀλληλοφαγίας] Verba obscura sunt, quorum sensus interpretes fugit, quia τῶν μὲν—τῶν δὲ neglexerant. Scilicet ζῶα sunt *animalia* in universum, igitur tam homines quam bruta; quocirca ἡ ἀλληλοφαγία duplex est: ἀνθρωποφαγία, quæ antiquissimis temporibus, ut fabula tradit, obtinuit (τῶν μὲν—ἀποστήσασα), et legitimus animalium ad homines alendos naturum esus (τῶν δὲ—ἐδωδὴν καταστήσασα). Ast.

οἵτινες μὲν γὰρ οὖν ἐλέγομεν] Valde suspectus mihi est locus hic. Imo vero non suspectus est solum, sed stare posse hanc orationis structuram nego. Nec dubito certe quin Ficin. eum aliter legerit, aut legendum saltem censuerit: qui ita vertit, *in quo sane prisci homines quamvis mansuete et humaniter nobis consuluerint, valeant tamen, nec sapientiæ nomen usurpent*. Quæ postrema verba ab eo addita existimo, exponere volente illud χαιρέτωσαν quod interpretatus jam erat *valeant*. Non solum autem mutata quædam in ista quam habemus lectione sed omissa etiam esse arbitror. Steph.

ἵλεῳ κ. τ. λ.] Verba hæc corrupta et manca esse liquet. Equidem suspiçor, hoc vel simile quid scriptorem dicere voluisse: ἵλεῳ δ᾽ ἡμῖν—εἰσίν· οἵτινες μὲν γάρ, ὧν ἐλέγομεν, αἴτιοι πρῶτοι (vel simpliciter αἴτιοι), χαιρέτωσαν: *propitii nobis sint majores et sunt* (beneficia enim, quæ in humanum genus contulerunt, ad nos adhuc pertinent), *sed pro sapientibus eos habere non possumus*; itaque, qui primi eorum, quæ diximus (legitimi esus) auctores fuerunt, eos haud curamus, h. e. in sapientum numero reponere non possumus. Ante γάρ, ut assolet, enuntiatio omissa est, vid. Zeun. ad Viger. p. 496. Χαιρέτωσαν est i. q. χαίρειν αὐτοὺς vel αὐτοῖς λέγομεν. Hesych. Χαίρειν φράσαντες· ἀποταξάμενοι. Cf. Raphel. ad Corinth. ii. 13. 11. Ast.

ρίτωσαν. ἡ δ' οὖν ἀλφίτων τε καὶ ἀλεύρων ποίησις ἅμα καὶ τροφὴ[t] καλὴ μὲν καὶ ἀγαθή, σοφὸν δὲ ἄνδρα τελέως οὐκ ἐθελήσει ποτὲ ἀπεργάσασθαι·[u] τοῦτο γὰρ αὐτό, ἡ τῆς ποιήσεως ἐπίκλησις,[v] τῶν ποιουμένων αὐτῶν δυσχέρειαν ἀπεργάζοιτ' ἄν. σχεδὸν δ' οὐδὲ ἡ[w] χώρας ξυμπάσης γεωργία· οὐ γὰρ τέχνῃ ἀλλὰ φύσει κατὰ θεὸν πάντες φαινόμεθα γῆν μεταχειρίσθαι. καὶ μὴν οὐδ' ἡ[x] τῶν οἰκήσεών III. iii. 248. γε ξυνυφὴ καὶ ξύμπασα οἰκοδομία[y] καὶ σκευῶν πάντων ἀπεργαστική, χαλκεία τε καὶ ἡ τῶν τεκτονικῶν καὶ πλαστικῶν καὶ πλεκτικῶν καὶ ἔτι[z] ξυμπάντων ὀργάνων παρασκευή, δήμῳ τὸ πρόσφορον ἔχουσα, ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρετῇ λεγομένη. καὶ μὴν οὐδ' ἡ ξύμπασα θηρευτική, πολλή περ καὶ τεχνικὴ γεγονυῖα, τό γε[a] μεγαλοπρεπὲς σὺν τῷ σοφῷ οὐκ ἀποδίδωσιν. οὐ μὴν οὐδὲ μαντική γε οὐδ' ἑρμηνευτικὴ τὸ παράπαν· τὸ λεγόμενον γὰρ οἶδε μόνον, εἰ δ' ἀληθές, οὐκ ἔμαθεν. Ὅτε δὴ τὴν τῶν ἀναγκαίων ὁρῶμεν κτῆσιν διὰ τέχνης[b] μὲν ἀπεργαζομένην, τούτων[c] δὲ οὐδεμίαν οὐδένα σοφὸν ποιοῦσαν, τό γε μετὰ τοῦτο παιδιά[d] τις ἂν λείποιτο,

τροφὴ x.—[u] ἀπεργάζεσθαι x.—[v] ἐπίβλησις x.—[w] ἡ om A et pr Ω.—[x] ἡ add AZΞ Ωxτ.—[y] οἰκονομία Z.—[z] ἐπὶ AZΩ.—[a] γε om Z.—[b] τέχνην τ.—[c] τούτων AZΞΩxτ :

οὐκ ἐθελήσει — ἀπεργάσασθαι] Vid. nostra ad Phædr. p. 235. Ast.

λεγομένη] Lectio alia affertur, *γενομένη*. Fortasse autem nec ista, nec illa, genuina est. Steph.

γενομένη] Sic Cornar. pro vulgato *λεγομένη* legendum esse vidit, vertens, *populo enim commodant, sed non ob virtutem fiunt.* Ast.

τοῦτον] Mendose scriptum esse *τοῦτον* aliis etiam manifestum puto: verum si in *τούτων* mutemus, quo hunc pluralem genitivum referri, vel potius quid eum referre aut quid ostendere dicemus? Hic certe hærendum nobis erit: quod ne fiat, videndum est annon, si dicamus scriptum fuisse διὰ *τεχνῶν μὲν ἀπεργαζομένην, τούτων δὲ οὐδεμίαν* (etc.) id verisimile futurum sit. Ceterum post *ποιοῦσαν* pro hypostigme posita hic perperam fuit *τελεία* stigme. Steph.

τούτων δὲ] Cod. Voss. hanc lectionem suppeditavit pro *τοῦτον δέ*; *τούτων* refertur ad prægressum *τέχνης*, collective positum (sine causa Steph. scribi volebat διὰ *τεχνῶν*), et significantur *ἐπιστῆμαι* illæ, quæ supra dicebantur, *ἀναγκαιόταται σχεδὸν ἀληθῶς τε πρῶται*, h. e. quæ ad vitæ necessitates spectant. Ast.

παιδιά τις] Libri editi *παιδεία*, Cod. Voss. *παιδία*, quocirca *παιδιὰ* reposuimus, quod sensus unice flagitat. Nam postquam artes, soli vitæ et conservandæ et tutandæ servientes, ostenderat nihil commune habere cum sapientia, in iis quoque, quæ ad oblectationem spectant, nihil serii et sapientis reperiri probaturus est. Igitur de artibus nunc exponit, quæ ludicræ (*παιδιὰ*) vocantur. Seneca Epist. lxxxviii. §. 18. 'Quatuor ait esse Posidonius artium genera: sunt vulgares et sordidæ, sunt *ludicræ*, sunt pueriles, sunt liberales. *Vulgares* opificum, quæ manu constant et ad instruendam vitam occupatæ sunt, in quibus nulla decoris, nulla honesti simulatio est. *Ludicræ* sunt, quæ ad voluptatem oculorum atque aurium tendunt (ut, quæ a nostro memorantur, musica, saltatio, pictura, poesis, cet.)—*Pueriles* sunt et ali-

μιμητικὴ μὲν τὸ πλεῖστον, ἀλλ' οὐδαμῇ σπουδαία. πολλοῖς μὲν γάρ[e] ὀργάνοις μιμοῦνται, πολλοῖς δ' αὐτῶν τῶν σωμάτων οὐ πάντως εὐσχήμοσι μιμήμασι, τά τε κατὰ λόγους[f] καὶ Μοῦσαν πᾶσαν, καὶ ὅσων[g] γραφικὴ μήτηρ, πολλῶν καὶ παντοίων ποικιλμάτων ἀποτελουμένων[h] ἐν πολλοῖς ὑγροῖς καὶ ξηροῖς γένεσιν. ὧν σοφὸν οὐδένα εἰς οὐδὲν σπουδῇ τῇ μεγίστῃ δημιουργοῦντα ἡ[i] μιμητικὴ παρέχεται. Πάντων δ' ἐξειργασμένων τὸ λοιπὸν βοήθεια[k] γίγνοιτ' ἂν μυρία μυρίοις, ἡ μὲν μεγίστη τε[l] καὶ εἰς πλεῖστα πολε-
[illegible] μικὴ κληθεῖσα στρατηγικὴ τέχνη, εὐδοκιμωτάτη πρὸς χρείαν, εὐτυχίας[m] πλείστης δεομένη, μᾶλλον δὲ ἀνδρίᾳ[n]
[illegible] κατὰ φύσιν ἢ σοφίᾳ[o] δεδομένη. ἣν δὲ καλοῦσι μὲν ἰατρικήν, βοήθειαν δέ που καὶ αὕτη σχεδὸν ὅσων[p] ὥραι ψύχει

[illegible] σπουδαία ΑΖΩτ [illegible] — [e] γὰρ om Ζ. — [f] λόγους ΑΖΩττ : λόγον [illegible] — [g] [illegible] — [h] [illegible] Ω. [illegible] — [i] [illegible] Ζ et [illegible] — [k] [illegible] — [l] τε om [illegible] — [m] [illegible] Ζ. — [n] [illegible] Ω, [illegible] Α [illegible] — [o] σοφία ΑΩ σοφία [illegible] — [p] ὅσων ΑΩττ : ὅσων [illegible] — [q] τούτων [illegible]

[illegible]

i. e. postquam de his omnibus exposuimus, [illegible] artes, quae infinitas [illegible]. Ast.

[illegible] Legebatur [illegible] et [illegible], quod e Cod. Voss. correximus, [illegible]. Sensus [illegible] per se magis fortitudine, [illegible]. Sed offen- [illegible] hoc sensu [illegible] e præ- [illegible] est, atque si exter- [illegible], [illegible] se habebunt, [illegible] φύσει ἢ σοφία. [illegible]

[illegible]

καὶ καύματι ἀκαίρῳ καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις λῃΐζονται τὴν τῶν ζώων φύσιν. εὐδόκιμον δὲ οὐδὲν τούτων[q] εἰς σοφίαν τὴν ἀληθεστάτην· ἄμετρα γὰρ δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα. βοηθοὺς δέ που καὶ τοὺς κυβερνήτας ἅμα καὶ τοὺς ναύτας ἐροῦμεν, καὶ τούτων ἄνδρα σοφὸν μηδένα τις ἡμᾶς παραμυθούμενος ἐξ ἁπάντων διαγγελλέτω· οὐδὲ[r] γὰρ ἂν εἰδείη τις πνεύματος ὀργὴν οὐδὲ φιλίαν, ὃ προσφιλὲς ἁπάσῃ[s] κυβερνητικῇ. καὶ μὴν οὐδ' ὁπόσοι βοηθοὶ δίκαις ἐν τῇ τοῦ λέγειν ῥώμῃ φασὶ[t] γίγνεσθαι μνήμῃ[u] καὶ τριβῇ, δόξης[v] ἤθεσι προσέχοντες τὸν νοῦν, ἀληθείας δὲ τῶν ὄντως δικαίων ἐκτὸς παρεσφαλμένοι. Λοιπὴ δ' ἔτι πρὸς δόξαν[w] σοφίας ἐστί τις ἄτοπος δύναμις, ἣν φύσιν ἂν οἱ πολλοὶ μᾶλλον ἢ σοφίαν ὀνομάσειαν, τότε ὅταν τινά τις ξυννοῇ ῥᾳδίως μὲν ὅ τί περ ἂν[x] μανθάνῃ μανθάνοντα, μάλα δὲ πολλὰ καὶ ἀσφαλῶς μνημονεύοντα, ὅταν τε[y] τὸ πρόσφορον ἑκάστῳ διαμνημονεύῃ τις, ὅτι γιγνόμενον ἂν πρέποι,[z] τοῦτο δὲ ταχὺ III. lii. 245.

ὧν x.—r δὲ ante γὰρ om AZt.—s ἁπάσῃ t.—t δοκεῖ, γρ φασί, t.—u μνήμη A et pr Ω.—v τριβὴ δόξης, A et pr Ω.—w δόξαν Z.—x πᾶσαν A et pr Ω. —y δὲ Ω, δὲ AZ.—z πρέπον ΞΩ, πρέπον x.—a θήσουσι AZΩxt: φήσουσι s.

ὅσων] Vulgo ὅσον; illud Cod. Voss. exhibet et Steph. conjecit, qui propter σχεδὸν praeterea suspicabatur πάντων ὅσα scribendum esse, haud male, etsi illius vocis notio in ὅσων jam inest, quocum σχεδὸν arcte cohaeret. Verba ipsa ita capienda sunt, ὅσων φύσιν ὧραι λῃΐζονται; oratione vero mutata propter πᾶσι τοῖς τοιούτοις, infertur τὴν τῶν ζώων φύσιν. Mox οὐδὲν τούτων, neutrum, positum est, etsi στρατηγικὴ et ἰατρικὴ τέχνη praecedunt. Vid. ad Legg. i. 14. —Quae sequuntur, ἄμετρα—τοπαζόμενα, Ficin. ita vertit, *incertis enim conjecturis opinionibusque procedunt*. Ast.

εὐδόκιμον] Quo pertinere ista nomina εὐδόκιμον οὐδὲν τούτων dicemus? non aliud enim quam βοήθεια de medicina fuit dictum. Sed quamvis non aliud quam βοήθεια praecesserit, subjunxisse eum puto οὐδὲν τούτων, subaudientem τῶν βοηθημάτων: quod quum audimus medicinam esse βοήθειαν adversus illa omnia, statim varia ejus βοηθήματα in mentem venire debeant. Ceterum ante εὐδόκιμον non ponenda fuit τελεία stigme, quum haec verba, εὐδόκιμον δὲ οὐδὲν etc. illius sententiae sint clausula. Steph.

οὐδὲ γὰρ ἂν εἰδείη τις] *Ventorum enim naturam* (cur modo secundi modo infausti; hinc πνεύματος ὀργὴν οὐδὲ φιλίαν), *quibus utuntur, nemo illorum perspectam habebit*, h. e. nemo invenietur, qui perspectam habeat. Ficin. *nullus enim eorum iram ventorum amicitiamve cognoscit*. Ast.

μνήμῃ καὶ τριβῇ] Haec verba cum antecedentibus conjungenda esse putavimus. Mox voce ἤθεσι, quum de arte oratoria disseratur, nihil aliud videtur significari nisi affectus, δόξης vero, voci ἀληθείας oppositum, est speciei (ut τὸ δοκεῖν opponitur τῷ εἶναι, h. e. vero). Speciei vero affectus erunt ii, quibus excitatis res ab oratore probabilis redditur, igitur affectus, qui probabilitatis causa (ut auditores capiantur magis quam doceantur) ab oratore concitantur. Ast.

ὅ τί περ ἂν μανθάνῃ] Cod. Voss. ὅτι πᾶσαν λανθάνει; deinde ὅταν δὲ et θήσουσι pro φήσουσι. Ast.

ἔχει. ταῦτα γὰρ ἅπαντα οἱ μὲν φύσιν, οἱ δὲ σοφίαν, οἱ δὲ ἐγγὺς [illegible] ἔχουσι[a] φύσεως· σοφὸν δὲ ὄντως οὐδένα[b] τούτων οὐδεὶς τῶν ἐμφρόνων ἐθελήσει ποτὲ καλεῖν.

§. 5. Ἀλλὰ μὴν δεῖ[c] φανῆναί γέ τινα ἐπιστήμην, ἣν ἔχων σοφὸς γίγνοιτ' ἂν ὁ σοφὸς ὄντως ὢν καὶ μὴ μόνον δοξαζόμενος. ἴδωμεν δή. χαλεπῷ μὲν γὰρ λόγῳ παντάπασιν ἐπιχειροῦμεν, ἑτέραν πάρεξ τῶν εἰρημένων εὑρεῖν, ἣ σοφία μὲν λέγοιτ' ἂν ὄντως τε καὶ εἰκότως, ὁ δὲ λαβὼν οὔτε βάναυσος οὔτ' ἠλίθιος ἔσται, σοφὸς δὲ καὶ ἀγαθὸς δι' αὐτὴν πολίτης τε καὶ ἄρχων καὶ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλεως ἅμα καὶ ἐμμελής. κατίδωμεν δὴ[d] ταύτην[e] πρώτην, τίς ποτ' ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπιστήμη μία διεξελθοῦσα ἢ μὴ παραγενομένη τῶν νῦν παρουσῶν ἀνοητότατον ἂν καὶ ἀφρονέστατον παράσχοι τὸ[g] ζῷον τὸ τῶν ἀνθρώπων. οὐ δὴ πάνυ γε τοῦτο χαλεπὸν τῷ[h] κατιδεῖν. μία γὰρ ὡς εἰπεῖν πρὸς μίαν ἡ τὸν ἀριθμὸν δοῦσα παντὶ τῷ θνητῷ γένει, τοῦτ' ἂν δράσειε. θεὸν δ' αὐτὸν[k] μᾶλλον ἤ τινα τύχην ἡγοῦμαι δόντα ἡμῖν[m] σῴζειν ἡμᾶς. ὃν δὲ θεὸν ἡγοῦμαι, φράζειν χρή, καίπερ ἄτοπον ὄντα καί πως[n] οὐκ ἄτοπον αὖ.[o] πῶς

—[b] [illegible] —[c] [illegible] —[d] δὲ x. —[e] ταύτην τὴν Z. —[f] ἢ om A [illegible] —[g] τὸ AZΞΩτε. —[h] ἢ Ω, ἢ τ, ἢ ἢ x. —[i] [illegible] x. —[k] [illegible] x. —[m] ἡμῖν x. —[n] καί πως A et pr Ω. —[o] αὖ

[illegible] Astr.

[illegible] Ast.

[illegible] Ast.

διεξελθοῦσα] I. e. ἐξελθοῦσα, egressa, h. e. profecta; et τῶν μία coheret cum τῶν νῦν παρουσῶν: quaenam sit illa una ex hominis natura profecta s. prodiens disciplina, quae si abesset, insipientissimum esset humanum genus. Pro ἢ scripsimus ἢ; nunc tamen hac correctione locum non indigere arbitror, si διεξελθοῦσα pro ἐξελθοῦσα accipias, ut sit exiens e natura humana, h. e. naturam humanam relinquens, igitur exemta vel sublata: quaenam sit illa una de disciplinis, quas nunc habemus, (τῶν νῦν παρουσῶν), qua exemta (sublata) vel absente (ἢ μὴ παραγενομένη), insipientissimum foret genus humanum. Sic infra, διεξ ἐλθοῦσα ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐξέλθοι. Ast.

μία—πρὸς μίαν] Fic. nam si uni unam conferas. Vid. ad i. 14. Proprie verba sonant, una enim, ut ita dicamus, ad unam, h. e. alia cum alia comparata, i. e. si omnes inter se comparamus. Mox post ἄτοπον ad interrogationis signum, quod libri impressi habeat, in colon mutavimus; pro καὶ πῶς vero scribendum est καί πως. Ast.

γὰρ τὸν[p] ἀγαθῶν[q] αἴτιον ἡμῖν[r] ξυμπάντων οὐ καὶ τοῦ III. iii. 346. II. 977.
πολὺ[s] μεγίστου, τῆς φρονήσεως, αἴτιον ἡγεῖσθαι δεῖ γεγονέναι; τίνα δὴ καὶ σεμνύνων ποτὲ λέγω[t] θεόν, ὦ Μέγιλλέ τε καὶ Κλεινία; σχεδὸν οὐρανόν, ὃν καὶ δικαιότατον, ὡς ξύμπαντες[u] ἄλλοι δαίμονες ἅμα καὶ θεοί, τιμᾶν τε καὶ εὔχεσθαι διαφερόντως αὐτῷ. τὸ δὲ καὶ τῶν ἄλλων αἴτιον ἀγαθῶν πάντων ἡμῖν αὐτὸν[v] γεγονέναι πάντες[w] ἂν ὁμολογοῖμεν.[x] δοῦναι δὲ ἅμα καὶ ἀριθμὸν ἡμεῖς γε ὄντως αὐτὸν φαμέν, ἔτι δὲ καὶ δώσειν, ἐάν τις θέλῃ ξυνακολουθεῖν. ἐὰν γάρ ἴῃ[y] τις ἐπὶ θεωρίαν ὀρθὴν τὴν τοῦδε, εἴτε κόσμον εἴτε Ὄλυμπον εἴτε οὐρανὸν[z] ἐν ἡδονῇ τῳ λέγειν, λεγέτω μέν, ἀκολουθείτω δὲ ὅπῃ[a] ποικίλλων αὐτὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ στρέφων ἄστρα πάσας διεξόδους ὥρας τε καὶ τροφὴν πᾶσι παρέχεται. καὶ τὴν ἄλλην δὲ οὖν φρόνησιν, ὡς φαῖμεν ἄν, σὺν ἀριθμῷ παντί, καὶ τἆλλ' ἀγαθά· τοῦτο δὲ μέγιστον, ἐάν τις τὴν ἀριθμῶν αὐτοῦ δόσιν δεξάμενος ἐπεξέλθῃ πᾶσαν τὴν περίοδον.

Ἔτι δὲ σμικρὸν ἐπανελθόντες πως τοῖς λόγοις ἀναμνησθῶμεν ὅτι καὶ μάλ' ὀρθῶς ἐνοήσαμεν ὡς, εἴ περ ἀριθμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐξέλοιμεν, οὐκ ἄν ποτέ τι φρόνιμοι
γενοίμεθα. οὐ γὰρ ἂν ἔτι ποτὲ ψυχὴ τούτου τοῦ ζώου III. iii. 347.
πᾶσαν ἀρετὴν λάβοι σχεδόν, ὅτου λόγος ἀπείη.[b] ζῶον δὲ ὅ τι μὴ γιγνώσκοι δύο καὶ τρία μηδὲ περιττὸν μηδὲ ἄρτιον, ἀγνοοῖ δὲ τὸ παράπαν ἀριθμόν, οὐκ ἄν ποτε διδόναι λόγον

[p] τὸν Ετ, τὸ^ν Ω, τὸ Α: τῶν *τ.—[q] ἀγαθὸν τ.—[r] ἡμῖν om Ζ.—[s] πολλοῦ Ζ.—[t] λέγων ΑΩ.—[u] ὡς καὶ ξύμπ. τ.—[v] αὐτῶν Ζ.—[w] πάντως τ.—[x] πάντες ανομολογοῖμεν (superscript: πηι) Ξτ.—[y] ᾗ Ζ.—[z] εἴτε οὐρανὸν εἴτε ὄλυμπον τ.—[a] ὁ Α, ὅπω Ζ, ὅποι Ω.—[b] ἀπείη

τίνα δὴ] Laudat Euseb. Præp. Ev. xiii. 18. p. 702. B. Ad *δαίμονες* et *θεοὶ* int. *αὐτὸν τιμῶσι*. Ast.

ἐὰν γὰρ ἴῃ τις] Oratio propter interposita *εἴτε κόσμον—λέγειν* mutata est ita, ut apodosis non sequatur, quæ hæc esse debebat, *videbit*, s. cognoscet, *ὅπῃ ποικίλλων αὐτὸν—ὥρας τε καὶ τροφὴν πᾶσι παρέχεται.—διεξόδους*, *quasi exercitus expeditiones*; cœlum enim exercitui in acie constituto et disposito comparatur. Vid. ad Legg. vii. 17. et ad Phædr. p. 299. Ast.

μάλ' ὀρθῶς ἐνοήσαμεν] Respicitur, quod supra p. 976. posuit: *τίς ποτ' ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπιστήμη μία διεξελθοῦσα—τῶν νῦν παρουσῶν ἀνοητότατον ἂν—παράσχοι τὸ ζῶον τὸ τῶν ἀνθρώπων*. Et hoc loco, ut supra jam indicavimus, confirmatur explicatio illorum verborum, quam ibi protulimus. In seqq. Cod. Voss. *τυχὴ* (sic) pro *ψυχὴ*, et *μνήμας ἔχοι μόνον*. Ast.

ἔχοι περὶ ὧν αἰσθήσεις καὶ μνήμας μόνον[c] εἴη κεκτημένον· τὴν δὲ ἄλλην ἀρετήν, ἀνδρίαν καὶ σωφροσύνην, οὐδὲν ἀποκωλύει.[d] στερόμενος δὲ ἀληθοῦς λόγου σοφὸς οὐκ ἄν ποτε γένοιτο. ὅτῳ δὲ σοφία μὴ προσείη, πάσης ἀρετῆς τὸ μέγιστον μέρος, οὐκ ἂν ἔτι[e] τελέως ἀγαθὸς γενόμενος εὐδαίμων ποτὲ γένοιτο. οὕτως ἀριθμὸν μὲν ἀνάγκη πᾶσα ὑποτίθεσθαι· διότι δὲ τοῦτο ἀνάγκη, λόγος ἔτι πλείων[f] πάντων γίγνοιτ' ἂν τῶν εἰρημένων. ἀλλὰ καὶ ὁ νῦν[g] ὀρθῶς ῥηθήσεται, ὅτι καὶ τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν λεγόμενα, ἃ νῦν δὴ διήλθομεν ἐῶντες εἶναι πάσας τὰς τέχνας, οὐδὲ τούτων ἓν οὐδὲν μενεῖ,[h] πάντα δ' ἀπολεῖται[i] τὸ παράπαν, ὅταν ἀριθμητικήν τις ἀνέλῃ. Δόξειε δ' ἂν ἱκανῶς τισὶ[k] βραχέων ἕνεκα ἀριθμοῦ δεῖσθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, εἰς τὰς τέχνας ἀποβλέψασι.[l] καί τοι μέγα μὲν καὶ τοῦτο· εἰ δέ τις ἴδοι τὸ θεῖον τῆς γενέσεως καὶ τὸ θνητόν, ἐν ᾧ καὶ τὸ θεοσεβὲς
II. 978. III. iii. 348. γνωρισθήσεται καὶ ἀριθμὸς ὄντως,[m] οὐκ ἂν ἔτι πᾶς μάντις[n] γνοίη ξύμπαντα ἀριθμόν, ὅσης ἡμῖν δυνάμεως αἴτιος ἂν εἴη ξυγγιγνόμενος, ἐπεὶ καὶ τὰ[o] κατὰ μουσικὴν πᾶσαν διαριθμουμένων[p] κινήσεώς τε καὶ φθόγγων δῆλον ὅτι δεῖ. καὶ τὸ

Z.—[c] μνήμας ἔχοι μόνον ΑΞΩxτ.—[d] ἀπὸ κωλύει Z.—[e] ἐπὶ ΑΩxτ.—[f] πλείω ΞΩ.—[g] νοῦν x.—[h] μενεῖ Stephanus: libri μένει.—[i] ἀπολείπεται ΑΖΩxτ.—[k] τις Ω, τις[σι] Α: τοῖς Ζ.—[l] ἀποβλέψας[σι] Ω, ἀποβλέψας Α.—[m] οὕτως x.—[n] ἄν τις Ξ et γρ Ζ et (ἀπ' ὀρθώσεως) Ω.—[o] τὸ om Z.—[p] δι' ἀριθμουμένων Ξ, διαριθμουμένοις τ.—[q] ὁ ΖΩ

τὴν δὲ ἄλλην ἀρετὴν] Int. λαμβάνειν vel ἔχειν. Ficin. *reliquam vero virtutem, fortitudinem dico et temperantiam, habere nihil prohibet.* Ast.

τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν λεγόμενα] I. e. αἱ ἄλλαι τέχναι λεγόμεναι, quæ artes dicuntur et habentur, etsi nulla earum, arithmetica sublata, vere ars dici potest. Mox pro πάσας τὰς τέχνας vide ne πάσας αὐτὰς τέχνας scribi oporteat, ut sit, *omnes esse artes sinentes*, h. e. artis nomen ipsis omnibus concedentes, quamvis ars vera, arithmetica sublata, esse nequeat. Mox μενεῖ pro μένει scripsimus de Stephani conjectura.—Cod. Voss. ἀπολείπεται pro ἀπολεῖται. Ast.

μενεῖ] Scribendum potius μενεῖ, ut conveniat cum ἀπολεῖται. Mox, pro ἱκανῶς alia lectio affertur, ἴσως, quam et Ficin. sequitur. Steph.

ἴσως] Sic Ficin. vertens, *forte vero.* Idem Cornar. vel conjecturam vel libros Mss. secutus, reponendum esse monuerat. Vulgo ἱκανῶς. Cod. Voss. τίς. Ast.

μάντις] Pro ἄν τις (ut est in præced. edit.) Fic. quoque legit μάντις. Steph.

πᾶς μάντις] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἄν τις. Ficin. *nullum vatem—comprehendere posse.* Ast.

διαριθμουμένων] Suspectum esse possit participium διαριθμουμένων, nisi dicamus inter illud et κινήσεως aliquid deesse. Ficin. certe ita vertit quasi legerit, ἐπεὶ καὶ κατὰ τὰ μουσικὴν πᾶσαν ἀριθμοῦ κινήσεώς τε καὶ φθόγγων δῆλον ὅτι δεῖται; ejus enim hæc verba sunt, *nam et tota musica motus et vocum numero indiget.* Fortasse tamen putet aliquis posse intelligi, δεῖται διαριθμου-

μέγιστον, ἀγαθῶν ὡς πάντων αἴτιον· ὅτι δὲ κακῶν οὐδενός, εὖ τοῦτο γνωστέον, ὅ[q] καὶ τάχα γένοιτ' ἄν. ἀλλ' ἡ σχεδὸν ἀλόγιστός τε καὶ ἄτακτος ἀσχήμων τε καὶ ἄῤῥυθμος ἀνάρμοστός τε φορά, καὶ πάνθ' ὁπόσα κακοῦ κεκοινώνηκέ τινος, ἐπιλέλειπται[r] παντὸς ἀριθμοῦ, καὶ δεῖ τοῦθ' οὕτω διανοεῖσθαι τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα τελευτήσειν. καὶ τό γε[s] δὴ δίκαιόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ καλὸν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα οὐδείς ποτε μὴ[t] γιγνώσκων, ἀληθοῦς δόξης ἐπιλαβόμενος, διαριθμήσεται[u] πρὸς[v] τὸ ἑαυτόν τε καὶ ἕτερον πεῖσαι τὸ παράπαν.

r: ὅτι [q]r.—[r] ἐπιλέληπται Z: vulgatam corr Ω.—[s] τόγε Ω, τότε Zr.—[t] μὴ om pr

μόνων κινήσεώς τε καὶ φθόγγων, dictum esse pro δεῖται τῆς διαριθμήσεως: sed vix mihi persuaserim Platonem ita loquuturum fuisse. At vero δεῖ alio etiam in loco male, aut certe nove et inusitate, pro δεῖται positum observavi. Dico autem, nove et inusitate, cum tali constructione: quum sciam alioqui, δεῖ ἐκείνῳ τούτου, sæpe dici pro ἐκεῖνος δεῖται τούτου. Steph.

διαριθμουμένων] Est i. q. διαριθμήσεως. Verba ita capienda, δῆλον ὅτι δεῖ (i. e. δεῖται) διαριθμεῖσθαι κίνησίν τε καὶ φθόγγους; pro infinitivo autem participium positum, et voces κίνησιν et φθόγγους in genitivos mutatæ sunt, ut e verbo δεῖ pendeant. Ast.

ἀλλ' ἡ] Conjicere possis ἀλλ' ἦ, ut sensus sit, *id facile est cognitu, quod statim quoque fiet* (sc. ut id cognoscamus); *etenim motus temerarius* cet. *omni caret numero*. 'Αλλ' ἦ est *num, an vero*; vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. 932. Sic Gorg. p. 447. A. ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; Xenoph. Cyrop. ii. 2. 28. ἀλλ' ἦ καὶ σὺ περιάγει τοῦτο τὸ μειράκιον; Dio Chrysost. Orat. xii. p. 193. C. ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον,—ἐγὼ καὶ παρ' ὑμῖν καὶ παρ' ἑτέροις πλείοσι πέπονθα τὸ τῆς γλαυκὸς ἄτοπον καὶ παράδοξον πάθος; Etiam Steph. in ἀλλ' ἡ offendit, adnotans: 'Hæc quoque mendosa esse, fatendum est: ac Ficinum ea vel aliter legisse vel legenda certe putasse, est manifestum, qui etiam ea, quæ sunt post γένοιτ' ἄν, cum præced. jungit, ut ad unam eandemque sententiam pertinentia. Vertit enim, perinde ac si legeretur: καὶ (τὸ μέγιστον) ἀγαθῶν ὡς πάντων αἴτιόν ἐστι, κακοῦ δὲ οὐδενὸς (nisi et κακῶν οὐδενὸς ferri possit pro οὐδενὸς τῶν κακῶν) ἐκ τούτου γνωστὸν καὶ τάχα γένοιτ' ἄν, ὅτι ἡ σχεδὸν cet. Videri possent alioqui hæ voces ἀλλ' ἡ factæ esse ex ἄλλῃ, ita scribendo, εὖ τοῦτο γνωστὸν ὅτι. καὶ τάχα γένοιτ' ἂν ἄλλῃ· ὅτι ἡ σχεδὸν cet. Sed altera lectio facilius apud me fidem impetraverit, si nullam harum vocularum ἀλλ' ἡ rationem habere liceat.' Sed ἀλλ' per se jam esse potest *enimvero*, ut vi. 21. quocirca nihil mutare satius duximus. Ast.

οὐδεὶς μὴ γιγνώσκων ἀληθοῦς δόξης] Verba obscuri sunt sensus. Ficin. ita vertit, ac si ante ἀληθοῦς legerit καί: *et qui justum—ignoraverit, nec veram opinionem de his acceperit, ad se ipsum et alios persuadendos numeri rationisque vi uti non potuerit.* Διαριθμεῖσθαι, *dinumerare* (Phædr. 273. E. ἐὰν μή τις τῶν ἀκουσομένων τὰς φύσεις διαριθμήσηται), est quoque *discernere*, dijudicare, judicio et consilio aliquid tractare (Gorg. p. 501. A. οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβὴ καὶ ἐμπειρία). Schol. Ruhnk. p. 125. et 245. explicat verbo διαλογίζεσθαι, ut Hesych. Verba autem ita cohærent: οὐδεὶς, τὸ δίκαιον—καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα μὴ γιγνώσκων, διαριθμήσεται ἀληθοῦς δόξης ἐπιλαβόμενος, πρὸς τὸ ἑαυτόν τε καὶ ἕτερον πεῖσαι τὸ παράπαν: *bonum, justum et quæ alia sunt id genus, numero sublato esse non possunt; justum vero, bonum et pulcrum qui non cognoverit, nunquam ita res dijudicare et sani quid de iis statuere poterit, ut veram sententiam nanciscatur sibique et aliis*

§. 4. Ἴωμεν[w] δὴ σκεψόμενοι πρὸς τοῦτ' αὐτό, πῶς ἐμάθομεν ἀριθμεῖν. φέρε· τὸ γὰρ ἓν δὴ[x] καὶ δύο γέγονε πόθεν ἡμῖν, ὥστ' ἐννοῆσαι, φύσιν ταύτην ἴσχουσιν[y] ἐκ τοῦ παντὸς πρὸς τὸ δυνατοὺς[z] ἐννοεῖν εἶναι; πολλοῖς δὲ ἄλλοις αὖ τῶν ζώων οὐδ' εἰς αὐτὸ τοῦθ' ἡ φύσις παραγέγονεν, ὥστε μαθεῖν δυνατοῖς εἶναι παρὰ τοῦ πατρὸς[a] ἀριθμεῖν. παρὰ δ' ἡμῖν τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐνῴκισεν ὁ θεός, ὥστε ἱκανοῖς εἶναι
III. iii. 349. δεικνύμενον ξυννοεῖν, ἔπειτ' ἔδειξε[b] καὶ δείκνυσιν. ὧν τί κάλλιον ἓν ἑνὸς ἄν τις θεάσαιτο πλὴν τὸ τῆς ἡμέρας γένος;

Ω.—[u] διαλογίζεται γρ x.—[v] πρὸς om Z.—[w] καὶ ἴωμεν δὴ x.—[x] δὴ om x.—[y] ἔχουσιν Ax et pr Ω.—[z] δυνατὸν x.—[a] πατρὸς πρὸς Ω.—[b] ἔδοξε x.—[c] ὅταν x et γρ Z

quidquam persuadeat. Hic mihi sensus videtur esse verborum satis contortorum. Ast.

§. 4. *ἴωμεν—σκεψόμενοι*] Vid. ad ix. 11. Ast.

πόθεν ἡμῖν; ὥστ'] Fortasse legendum est, *γέγονε πόθεν ἡμῖν ὥστ' ἐννοῆσαι*; ne cum *φύσιν ταύτην ἴσχουσιν* oporteat et hæc jungere, *ὥστ' ἐννοῆσαι*, et illa, *πρὸς τοὺς δυνατοὺς ἐννοεῖν εἶναι*: quum nulla copula vinciantur, et illis idem bis dici videatur. Vereor autem ne et aliud etiam mendum huic loco subsit: quoniam hæc responsio mihi non satisfacit. Steph.

γέγονε πόθεν—ὥστ' ἐννοῆσαι;] *πόθεν γέγονε ὥστ' ἐννοῆσαι* est i. q. *πόθεν ἐνενοήσαμεν*. Ficin. vertit: *Age, unde unum et duo percepimus? ut illud animadverteremus, ad quod cognoscendum ab universo naturam vimque accepimus.* Et sic vulgo legitur *γέγονε πόθεν ἡμῖν; ὥστ' ἐννοῆσαι*; sed *γέγονε* est id fere quod *ἐξῆν* (ut apud Xenoph. Cyrop. viii. 2. 2. *ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ ὥστε χρήμασιν εὐεργετεῖν*,) et *ὥστε* abundat. vid. ad iv. 4. Ast.

παντὸς] Pro *παντὸς* affertur et *πατρός*: quod sequatur *παρὰ τοῦ πατρός*. Ficin. tamen *παντὸς* agnoscit, qui vertit, *ab universo*. Steph.

παντὸς] Cornar. legi jubebat *πατρὸς* (vulgo enim in seqq. exhibetur *παρὰ τοῦ πατρὸς ἀριθμεῖν*); sed utroque loco legendum esse *παντὸς* (*τὸ πᾶν* est enim *ὁ οὐρανός*, in quo quum ad numeros omnia disposita sint, ipsi numeros cognovimus, vid. Tim. p. 39. B.) sensus docet, etsi altero loco Ficin. *πατρὸς* vertendo expressit. Ipse Cornar. subjicit, '*nisi utroque* loco *παντὸς* vox legenda est.'

Mox frequens illa orationis redundantia conspicitur in verbis *φύσιν ταύτην ἴσχουσι—πρὸς τὸ δυνατοὺς ἐννοεῖν εἶναι*: *hanc naturam habentibus, ut ex universo ea cognoscere possimus*: pro, ex universo ea (unum et duo) cognoscendi vim et facultatem habentibus. *πρὸς τὸ* est i. q. *τοῦ* vel *ὥστε*. Sic infra p. 978. E. Post *εἶναι* interrogationis signum posuimus. Deinde *παντὸς* pro *πατρὸς* scripsimus. Ast.

μῶν τι κάλλιον] Sic de conjectura scripsimus pro *ὧν τι*, quod et sensuî et orationis structuræ repugnat; deinde *ἓν ἀνθ' ἑνὸς* pro simplice *ἓν ἑνὸς* reposuimus (vid. ad i. 14.). Ficin. quoque, *si unum uni conferatur*. Deinde ante *εἰς* interposuimus *εἰ*, quod a voce *εἰς* elisum esse patet; post *εἰ—ἔλθοι μέρος, ἕτερον* (*τι*) *πᾶν* (*a die prorsus diversum quid*) *φαίνοιτ' ἄν*, intellige *μῶν τι κάλλιον ἄν τις θεάσαιτο*; Ast.

ἓν ἑνὸς] Pro *ἓν ἑνὸς* suspicor Ficin. legisse, aut certe legendum putavisse, *ἓν ἀνθ' ἑνὸς*, nam vertit et ipse, *si unum uni conferatur*. Steph. qui sic in Not. 'Quod dixi legendum videri, *ἓν ἀνθ' ἑνὸς*, in plerisque hujus scriptoris extat locis: ac Ficin. quoque ita vel ex fide libri alicujus vel ex conjectura legisse testatur ejus interpretatio: ita enim locum hunc vertit, *in qua explicatione rerum nihil aliud, si unum uni conferatur, pulchrius aspicere possis quam diei lucem.* Neque vero dubium est quin et illa quæ sequuntur, aliter legerit, aut saltem legenda existimaverit: ac præsertim ista, *πρὶν ἂν καὶ ὁ δυσμαθέστατος* etc. vertit enim, *ut etiam qui tardissimus est, hinc uti numero discat.*'

εἶτα εἰς τὸ τῆς νυκτὸς ἔλθοι μέρος ἔχων ὄψιν, ὅθεν ἕτερον
πᾶν αὐτῷ φαίνοιτ' ἄν· καὶ ἑλίττων δὴ ταῦτα αὐτὰ ὄντα[c]
μὴ παύηται πολλὰς μὲν νύκτας, πολλὰς δὲ ἡμέρας, ἃς
οὐρανὸς οὐδέποτε παύεται διδάσκων ἀνθρώπους ἕν τε καὶ
δύο, πρὶν ἂν καὶ ὁ[d] δυσμαθέστατος ἱκανῶς μάθῃ[e] ἀριθμεῖν.
ὡς γὰρ καὶ τρία καὶ τέτταρα καὶ πολλὰ ἕκαστος ἡμῶν
ἐπινοήσειεν ἂν ὁρῶν ταῦτα. καὶ ἐκ τούτων ἓν ἐποίησε τὴν
σελήνην ὁ θεὸς ἀπεργασάμενος, ἣ τοτὲ μὲν μείζων φαινομένη,
τοτὲ δ' ἐλάττων διεξῆλθεν ἄλλην ἀεὶ φαίνουσα ἡμέραν, μέ-
χρι πεντεκαίδεκα ἡμερῶν καὶ νυκτῶν· αὕτη δ' ἔστι περίο-
δος, εἰ βούλεταί τις τὸν κύκλον ἕνα ὅλον εἰς ἓν τιθέναι,
ὥστε ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ τὸ δυσμαθέστατον ἂν μαθεῖν ζῶον,
οἷς παρέδωκε φύσιν ὁ θεὸς τοῦ δυνατοῖς εἶναι μανθάνειν.
καὶ μέχρι μὲν τούτων τε καὶ ἐν τούτοις ξύμπαν τὸ δυνατὸν
τῶν ζώων μάλα ἀριθμητικὸν γέγονε, τὸ καθ' ἓν αὐτὸ[f] καθ'
αὑτὸ σκοποῦν. τὸ δὲ πρὸς ἄλληλα πάντα ἀριθμὸν ἀεὶ λο- II. 979.
γίζεσθαι δοκῶ μὲν μείζονος. ἕνεκα καὶ τούτου,[g] σελήνην,

et (ἀπ' ὀρθώσεως) Ω. μὲν νύκτας ΑΖΩxτ : μὲν δὴ νύκτας *ς.—[d] ὁ om Z.—[e] μάθοι

καὶ ἑλίττων δὴ] Vulgo hic locus ita legitur, τὰ ὄντα μὴ παύηται—ἡμέρας, ἃς οὐρανὸς cet. in quo verba μὴ παύηται e seqq. οὐδέποτε παύεται nata et ἃς e postrema vocis ἡμέρας syllaba profectum esse liquet; ipse enim οὐρανὸς est is, qui ἑλίττων (*dum volvit* s. versat) οὐδέποτε παύεται διδάσκων cet. Pro ταῦτα αὐτὰ ὄντα suspicor scribendum esse ταῦτα ἐναντία ὄντα (*diem et noctem* int. *sibi contrarias*). Verba deinde πολλὰς—ἡμέρας epexegesis sunt prægressi ταῦτα ἐναντία ὄντα. Ficin. vulgarem secutus scripturam vertit: *nam si revolvere hæc non desinas, multas noctes et multos dies videbis, quibus cœlum nunquam cesset docere homines unum atque duo, ut etiam qui tardissimus est, hinc uti numero discat.* Ast.

ὡς γὰρ] Ficin. videri possit legisse οὕτως, quum verterit, *sic enim et tria.* Malim καὶ γὰρ, quum ὡς et καὶ sæpissime inter se permutata reperiantur, vid. Schäfer. Melet. Crit. p. 73. Ast.

διεξῆλθε] *Cœlum percurrit*, h. e. volvitur. Sic c. 9. διεξέρχεται τὸν αὐτοῦ πόλον.—τὸν κύκλον ἕνα ὅλον cet. *si quis orbem* (lunæ), *qui unus est, universum* (h. e. per totum ejus ambitum) *uno complecti numero velit.* Ast.

τὸ καθ' ἓν—σκοποῦν] *Singulatim quidque per se considerans* s. *considerando.* Articulum τὸ si retineas, τὸ—σκοποῦν epexegesis erit prægressi ξύμπαν τὸ δυνατὸν τῶν ζώων.—Quæ sequuntur, vulgo ita se habent, δοκῶ μὲν μείζονος. ἕνεκα καὶ τούτου cet. Steph. post μείζονος quidquam deesse censebat; sed μείζονος apparet cum seqq. ἕνεκα τούτου conjungendum esse, ut in Cod. Voss. scriptum extat, ubi exhibetur μείζονος ἕνεκα, καὶ τούτου δέ. Verba ita cohærent, τὸ δὲ—λογίζεσθαι (*quod vero attinet ad* — s. *de*), δοκῶ μὲν, ἕνεκα καὶ τούτου μείζονος (*etiam hujus causa, quod majus ac difficilius est*, int. quam singula per se numerare atque considerare) μῆνας ξυνεστήσατο, σελήνην ἐμποιήσας αὐξανομένην καὶ φθίνουσαν. Post δοκῶ pro infinitivo modus finitus, ξυνεστήσατο, sequitur, quod quidem haud infrequens est. Sic c. 5. ἢ δοκεῖ—τιμῶμεν. Men. 94. B. δοκῶ μὲν, ἐβούλετο. Protagor. 314. C. δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρὸς εὐνοῦχός τις κατήκουεν ἡμῶν. Vid. nostra ad Phædr. p. 394. Ast.

§. 4. Ἴωμεν[w] δὴ σκεψόμενοι πρὸς τοῦτ' αὐτό, πῶς ἐμάθομεν ἀριθμεῖν. φέρε· τὸ γὰρ ἓν δὴ[x] καὶ δύο γέγονε πόθεν ἡμῖν, ὥστ' ἐννοῆσαι, φύσιν ταύτην ἴσχουσιν[y] ἐκ τοῦ παντὸς πρὸς τὸ δυνατοὺς[z] ἐννοεῖν εἶναι; πολλοῖς δὲ ἄλλοις αὖ τῶν ζώων οὐδ' εἰς αὐτὸ τοῦθ' ἡ φύσις παραγέγονεν, ὥστε μαθεῖν δυνατοῖς εἶναι παρὰ τοῦ πατρὸς[a] ἀριθμεῖν. παρὰ δ' ἡμῖν τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐνῴκισεν ὁ θεός, ὥστε ἱκανοῖς εἶναι
III. iii. 349. δεικνύμενον ξυννοεῖν, ἔπειτ' ἔδειξε[b] καὶ δείκνυσιν. ὧν τί κάλλιον ἓν ἑνὸς ἄν τις θεάσαιτο πλὴν τὸ τῆς ἡμέρας γένος;

Ω.—[u] διαλογίζεται γρ x.—[v] πρὸς om Z.—[w] καὶ ἴωμεν δὴ x.—[x] δὴ om x.—[y] ἔχουσιν Ax et pr Ω.—[z] δυνατὸν x.—[a] πατρὸς πρὸς Ω.—[b] ἔδοξε x.—[c] ὅταν x et γρ Z

quidquam persuadeat. Hic mihi sensus videtur esse verborum satis contortorum. Ast.

§. 4. *ἴωμεν—σκεψόμενοι*] Vid. ad ix. 11. Ast.

πόθεν ἡμῖν; ὥστ'] Fortasse legendum est, *γέγονε πόθεν ἡμῖν ὥστ' ἐννοῆσαι*; ne cum *φύσιν ταύτην ἴσχουσιν* oporteat et hæc jungere, *ὥστ' ἐννοῆσαι*, et illa, *πρὸς τοὺς δυνατοὺς ἐννοεῖν εἶναι*: quum nulla copula vinciantur, et illis idem bis dici videatur. Vereor autem ne et aliud etiam mendum huic loco subsit: quoniam hæc responsio mihi non satisfacit. Steph.

γέγονε πόθεν—ὥστ' ἐννοῆσαι;] *πόθεν γέγονε ὥστ' ἐννοῆσαι* est i. q. *πόθεν ἐνενοήσαμεν*. Ficin. vertit: *Age, unde unum et duo percepimus? ut illud animadverteremus, ad quod cognoscendum ab universo naturam vimque accepimus.* Et sic vulgo legitur *γέγονε πόθεν ἡμῖν; ὥστ' ἐννοῆσαι*; sed *γέγονε* est id fere quod *ἐξῆν* (ut apud Xenoph. Cyrop. viii. 3. 2. *ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ ὥστε χρήμασιν εὐεργετεῖν*,) et *ὥστε* abundat. vid. ad iv. 4. Ast.

παντὸς] Pro *παντὸς* affertur et *πατρός*: quod sequatur *παρὰ τοῦ πατρός*. Ficin. tamen *παντὸς* agnoscit, qui vertit, *ab universo*. Steph.

παντὸς] Cornar. legi jubebat *πατρὸς* (vulgo enim in seqq. exhibetur *παρὰ τοῦ πατρὸς ἀριθμεῖν*); sed utroque loco legendum esse *παντὸς* (*τὸ πᾶν* est enim *ὁ οὐρανὸς*, in quo quum ad numeros omnia disposita sint, ipsi numeros cognovimus, vid. Tim. p. 39. B.) sensus docet, etsi altero loco Ficin. *πατρὸς* vertendo expressit. Ipse Cornar. subjicit, '*nisi utroque* loco *παντὸς* vox legenda est.' Mox frequens illa orationis redundantia conspicitur in verbis *φύσιν ταύτην ἴσχουσι—πρὸς τὸ δυνατοὺς ἐννοεῖν εἶναι*: *hanc naturam habentibus, ut ex universo ea cognoscere possimus*: pro, ex universo ea (unum et duo) cognoscendi vim et facultatem habentibus. *πρὸς τὸ* est i. q. *τοῦ* vel *ὥστε*. Sic infra p. 978. E. Post *εἶναι* interrogationis signum posuimus. Deinde *παντὸς* pro *πατρὸς* scripsimus. Ast.

μῶν τι κάλλιον] Sic de conjectura scripsimus pro *ὧν τι*, quod et sensui et orationis structuræ repugnat; deinde *ἓν ἀνθ' ἑνὸς* pro simplice *ἓν ἑνὸς* reposuimus (vid. ad i. 14.). Ficin. quoque, *si unum uni conferatur*. Deinde ante *εἰς* interposuimus *εἰ*, quod a voce *εἰς* elisum esse patet; post *εἰ—ἔλθοι μέρος, ἕτερον* (*τι*) *πᾶν* (*a die prorsus diversum quid*) *φαίνοιτ' ἄν*, intellige *μῶν τι κάλλιον ἄν τις θεάσαιτο*; Ast.

ἓν ἑνὸς] Pro *ἓν ἑνὸς* suspicor Ficin. legisse, aut certe legendum putavisse, *ἓν ἀνθ' ἑνὸς*, nam vertit et ipse, *si unum uni conferatur*. Steph. qui sic in Not. 'Quod dixi legendum videri, *ἓν ἀνθ' ἑνὸς*, in plerisque hujus scriptoris extat locis: ac Ficin. quoque ita vel ex fide libri alicujus vel ex conjectura legisse testatur ejus interpretatio: ita enim locum hunc vertit, *in qua explicatione rerum nihil aliud, si unum uni conferatur, pulchrius aspicere possis quam diei lucem.* Neque vero dubium est quin et illa quæ sequuntur, aliter legerit, aut saltem legenda existimaverit: ac præsertim ista, *πρὶν ἂν καὶ ὁ δυσμαθέστατος* etc. vertit enim, *ut etiam qui tardissimus est, hinc uti numero discat.*'

εἶτα εἰς τὸ τῆς νυκτὸς ἔλθοι μέρος ἔχων ὄψιν, ὅθεν ἕτερον
πᾶν αὐτῷ φαίνοιτ' ἄν· καὶ ἑλίττων δὴ ταῦτα αὐτὰ ὄντα[c]
μὴ παύηται πολλὰς μὲν νύκτας, πολλὰς δὲ ἡμέρας, ἃς
οὐρανὸς οὐδέποτε παύεται διδάσκων ἀνθρώπους ἕν τε καὶ
δύο, πρὶν ἂν καὶ ὁ[d] δυσμαθέστατος ἱκανῶς μάθῃ[e] ἀριθμεῖν.
ὡς γὰρ καὶ τρία καὶ τέτταρα καὶ πολλὰ ἕκαστος ἡμῶν
ἐπινοήσειεν ἂν ὁρῶν ταῦτα. καὶ ἐκ τούτων ἓν ἐποίησε τὴν
σελήνην ὁ θεὸς ἀπεργασάμενος, ἣ τοτὲ μὲν μείζων φαινομένη,
τοτὲ δ' ἐλάττων διεξῆλθεν ἄλλην ἀεὶ φαίνουσα ἡμέραν, μέ-
χρι πεντεκαίδεκα ἡμερῶν καὶ νυκτῶν· αὕτη δ' ἐστὶ περίο-
δος, εἰ βούλεταί τις τὸν κύκλον ἕνα ὅλον εἰς ἓν τιθέναι,
ὥστε ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ τὸ δυσμαθέστατον ἂν μαθεῖν ζῶον,
οἷς παρέδωκε φύσιν ὁ θεὸς τοῦ δυνατοῖς εἶναι μανθάνειν.
καὶ μέχρι μὲν τούτων τε καὶ ἐν τούτοις ξύμπαν τὸ δυνατὸν
τῶν ζώων μάλα ἀριθμητικὸν γέγονε, τὸ καθ' ἓν αὐτὸ[f] καθ'
αὑτὸ σκοποῦν. τὸ δὲ πρὸς ἄλληλα πάντα ἀριθμὸν ἀεὶ λο- II. 979.
γίζεσθαι δοκῶ μὲν μείζονος. ἕνεκα καὶ τούτου,[g] σελήνην,

et (ἀπ' ὀρθώσεως) Ω. μὲν νύκτας ΑΖΩxτ: μὲν δὴ νύκτας *s.—[d] ὁ om Z.—[e] μάθοι

καὶ ἑλίττων δὴ] Vulgo hic locus ita legitur, τὰ ὄντα μὴ παύηται—ἡμέρας, ἃς οὐρανὸς cet. in quo verba μὴ παύηται e seqq. οὐδέποτε παύεται nata et ἃς e postrema vocis ἡμέρας syllaba profectum esse liquet; ipse enim οὐρανὸς est is, qui ἑλίττων (*dum volvit* s. versat) οὐδέποτε παύεται διδάσκων cet. Pro ταῦτα αὐτὰ ὄντα suspicor scribendum esse ταῦτα ἐναντία ὄντα (*diem et noctem* int. *sibi contrarias*). Verba deinde πολλὰς—ἡμέρας epexegesis sunt prægressi ταῦτα ἐναντία ὄντα. Ficin. vulgarem secutus scripturam vertit: *nam si revolvere hæc non desinas, multas noctes et multos dies videbis, quibus cælum nunquam cesset docere homines unum atque duo, ut etiam qui tardissimus est, hinc uti numero discat.* Ast.

ὡς γὰρ] Ficin. videri possit legisse οὕτως, quum verterit, *sic enim et tria.* Malim καὶ γὰρ, quum ὡς et καὶ sæpissime inter se permutata reperiantur, vid. Schäfer. Melet. Crit. p. 73. Ast.

διεξῆλθε] *Cælum percurrit*, h. e. volvitur. Sic c. 9. διεξέρχεται τὸν αὑτοῦ πόλον.—τὸν κύκλον ἕνα ὅλον cet. *si quis orbem* (lunæ), *qui unus est, universum* (h. e. per totum ejus ambitum) *uno complecti numero velit.* Ast.

τὸ καθ' ἓν—σκοποῦν] *Singulatim quidque per se considerans* s. *considerando.* Articulum τὸ si retineas, τὸ—σκοποῦν epexegesis erit prægressi ξύμπαν τὸ δυνατὸν τῶν ζώων.—Quæ sequuntur, vulgo ita se habent, δοκῶ μὲν μείζονος. ἕνεκα καὶ τούτου cet. Steph. post μείζονος quidquam deesse censebat; sed μείζονος apparet cum seqq. ἕνεκα τούτου conjungendum esse, ut in Cod. Voss. scriptum extat, ubi exhibetur μείζονος ἕνεκα, καὶ τούτου δέ. Verba ita cohærent, τὸ δὲ—λογίζεσθαι (*quod vero attinet ad* — s. *de*), δοκῶ μὲν, ἕνεκα καὶ τούτου μείζονος (*etiam hujus causa, quod majus ac difficilius est*, int. quam singula per se numerare atque considerare) μῆνας ξυνεστήσατο, σελήνην ἐμποιήσας αὐξανομένην καὶ φθίνουσαν. Post δοκῶ pro infinitivo modus finitus, ξυνεστήσατο, sequitur, quod quidem haud infrequens est. Sic c. 5. ἢ δοκεῖ—τιμῶμεν. Men. 94. B. δοκῶ μὲν, ἐβούλετο. Protagor. 314. C. δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρὸς εὐνοῦχός τις κατήκουεν ἡμῶν. Vid. nostra ad Phædr. p. 394. Ast.

§. 4. Ἴωμεν[w] δὴ σκεψόμενοι πρὸς τοῦτ᾽ αὐτό, πῶς ἐμάθομεν ἀριθμεῖν. φέρε· τὸ γὰρ ἓν δὴ[x] καὶ δύο γέγονε πόθεν ἡμῖν, ὥστ᾽ ἐννοῆσαι, φύσιν ταύτην ἴσχουσιν[y] ἐκ τοῦ παντὸς πρὸς τὸ δυνατοὺς[z] ἐννοεῖν εἶναι; πολλοῖς δὲ ἄλλοις αὖ τῶν ζώων οὐδ᾽ εἰς αὐτὸ τοῦθ᾽ ἡ φύσις παραγέγονεν, ὥστε μαθεῖν δυνατοῖς εἶναι παρὰ τοῦ πατρὸς[a] ἀριθμεῖν. παρὰ δ᾽ ἡμῖν τοῦτ᾽ αὐτὸ πρῶτον ἐνῴκισεν ὁ θεός, ὥστε ἱκανοῖς εἶναι
III. iii. 349. δεικνύμενον ξυννοεῖν, ἔπειτ᾽ ἔδειξε[b] καὶ δείκνυσιν. ὧν τί κάλλιον ἓν ἑνὸς ἄν τις θεάσαιτο πλὴν τὸ τῆς ἡμέρας γένος;

Ω.—[u] διαλογίζεται γρ x.—[v] πρὸς om Z.—[w] καὶ ἴωμεν δὴ x.—[x] δὴ om x.—[y] ἔχουσιν Ax et pr Ω.—[z] δυνατὸν x.—[a] πατρὸς πρὸς Ω.—[b] ἔδοξε x.—[c] ὅταν x et γρ Z

quidquam persuadeat. Hic mihi sensus videtur esse verborum satis contortorum. Ast.

§. 4. ἴωμεν—σκεψόμενοι] Vid. ad ix. 11. Ast.

πόθεν ἡμῖν; ὥστ᾽] Fortasse legendum est, γέγονε πόθεν ἡμῖν ὥστ᾽ ἐννοῆσαι; ne cum φύσιν ταύτην ἴσχουσιν oporteat et hæc jungere, ὥστ᾽ ἐννοῆσαι, et illa, πρὸς τοὺς δυνατοὺς ἐννοεῖν εἶναι: quum nulla copula vinciantur, et illis idem bis dici videatur. Vereor autem ne et aliud etiam mendum huic loco subsit: quoniam hæc responsio mihi non satisfacit. Steph.

γέγονε πόθεν—ὥστ᾽ ἐννοῆσαι;] πόθεν γέγονε ὥστ᾽ ἐννοῆσαι est i. q. πόθεν ἐνενοήσαμεν. Ficin. vertit: *Age, unde unum et duo percepimus? ut illud animadverteremus, ad quod cognoscendum ab universo naturam vimque accepimus.* Et sic vulgo legitur γέγονε πόθεν ἡμῖν; ὥστ᾽ ἐννοῆσαι; sed γέγονε est id fere quod ἐξῆν (ut apud Xenoph. Cyrop. viii. 2. 2. ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ ὥστε χρήμασιν εὐεργετεῖν,) et ὥστε abundat. vid. ad iv. 4. Ast.

παντὸς] Pro παντὸς affertur et πατρός: quod sequatur παρὰ τοῦ πατρός. Ficin. tamen παντὸς agnoscit, qui vertit, *ab universo*. Steph.

παντὸς] Cornar. legi jubebat πατρὸς (vulgo enim in seqq. exhibetur παρὰ τοῦ πατρὸς ἀριθμεῖν); sed utroque loco legendum esse παντὸς (τὸ πᾶν est enim ὁ οὐρανὸς, in quo quum ad numeros omnia disposita sint, ipsi numeros cognovimus, vid. Tim. p. 39. B.) sensus docet, etsi altero loco Ficin. πατρὸς vertendo expressit. Ipse Cornar. subjicit, '*nisi utroque* loco παντὸς vox legenda est.' Mox frequens illa orationis redundantia conspicitur in verbis φύσιν ταύτην ἴσχουσι—πρὸς τὸ δυνατοὺς ἐννοεῖν εἶναι: *hanc naturam habentibus, ut ex universo ea cognoscere possimus*: pro, ex universo ea (unum et duo) cognoscendi vim et facultatem habentibus. πρὸς τὸ est i. q. τοῦ vel ὥστε. Sic infra p. 978. E. Post εἶναι interrogationis signum posuimus. Deinde παντὸς pro πατρὸς scripsimus. Ast.

μῶν τι κάλλιον] Sic de conjectura scripsimus pro ὧν τι, quod et sensui et orationis structuræ repugnat; deinde ἓν ἀνθ᾽ ἑνὸς pro simplice ἓν ἑνὸς reposuimus (vid. ad i. 14.). Ficin. quoque, *si unum uni conferatur*. Deinde ante εἰς interposuimus εἰ, quod a voce εἰς elisum esse patet; post εἰ—ἔλθοι μέρος, ἕτερον (τι) πᾶν (*a die prorsus diversum quid*) φαίνοιτ᾽ ἄν, intelligo μῶν τι κάλλιον ἄν τις θεάσαιτο; Ast.

ἓν ἑνὸς] Pro ἓν ἑνὸς suspicor Ficin. legisse, aut certe legendum putavisse, ἓν ἀνθ᾽ ἑνὸς, nam vertit et ipse, *si unum uni conferatur*. Steph. qui sic in Not. 'Quod dixi legendum videri, ἓν ἀνθ᾽ ἑνὸς, in plerisque hujus scriptoris extat locis: ac Ficin. quoque ita vel ex fide libri alicujus vel ex conjectura legisse testatur ejus interpretatio: ita enim locum hunc vertit, *in qua explicatione rerum nihil aliud, si unum uni conferatur, pulchrius aspicere possis quam diei lucem.* Neque vero dubium est quin et illa quæ sequuntur, aliter legerit, aut saltem legenda existimaverit: ac præsertim ista, πρὶν ἂν καὶ ὁ δυσμαθέστατος etc. vertit enim, *ut etiam qui tardissimus est, hinc uti numero discat.*'

εἶτα εἰς τὸ τῆς νυκτὸς ἔλθοι μέρος ἔχων ὄψιν, ὅθεν ἕτερον
πᾶν αὐτῷ φαίνοιτ᾽ ἄν· καὶ ἑλίττων δὴ ταῦτα αὐτὰ ὄντα[c]
μὴ παύηται πολλὰς μὲν νύκτας, πολλὰς δὲ ἡμέρας, ἃς
οὐρανὸς οὐδέποτε παύεται διδάσκων ἀνθρώπους ἕν τε καὶ
δύο, πρὶν ἂν καὶ ὁ[d] δυσμαθέστατος ἱκανῶς μάθῃ[e] ἀριθμεῖν.
ὡς γὰρ καὶ τρία καὶ τέτταρα καὶ πολλὰ ἕκαστος ἡμῶν
ἐπινοήσειεν ἂν ὁρῶν ταῦτα. καὶ ἐκ τούτων ἓν ἐποίησε τὴν
σελήνην ὁ θεὸς ἀπεργασάμενος, ἣ τοτὲ μὲν μείζων φαινομένη,
τοτὲ δ᾽ ἐλάττων διεξῆλθεν ἄλλην ἀεὶ φαίνουσα ἡμέραν, μέ-
χρι πεντεκαίδεκα ἡμερῶν καὶ νυκτῶν· αὕτη δ᾽ ἐστὶ περίο-
δος, εἰ βούλεταί τις τὸν κύκλον ἕνα ὅλον εἰς ἓν τιθέναι,
ὥστε ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ τὸ δυσμαθέστατον ἂν μαθεῖν ζῶον,
οἷς παρέδωκε φύσιν ὁ θεὸς τοῦ δυνατοῖς εἶναι μανθάνειν.
καὶ μέχρι μὲν τούτων τε καὶ ἐν τούτοις ξύμπαν τὸ δυνατὸν
τῶν ζώων μάλα ἀριθμητικὸν γέγονε, τὸ καθ᾽ ἓν αὐτὸ[f] καθ᾽
αὑτὸ σκοποῦν. τὸ δὲ πρὸς ἄλληλα πάντα ἀριθμὸν ἀεὶ λο- II. 979.
γίζεσθαι δοκῶ μὲν μείζονος. ἕνεκα καὶ τούτου,[g] σελήνην,

et (ἀπ᾽ ὀρθώσεως) Ω. μὲν νύκτας ΑΖΩxt : μὲν δὴ νύκτας *s.—[d] ὁ om Z.—[e] μάθοι

καὶ ἑλίττων δὴ] Vulgo hic locus ita legitur, *τὰ ὄντα μὴ παύηται—ἡμέρας, ἃς οὐρανὸς* cet. in quo verba *μὴ παύηται* e seqq. *οὐδέποτε παύεται* nata et ἃς e postrema vocis *ἡμέρας* syllaba profectum esse liquet; ipse enim *οὐρανὸς* est is, qui *ἑλίττων* (*dum volvit* s. versat) *οὐδέποτε παύεται διδάσκων* cet. Pro *ταῦτα αὐτὰ ὄντα* suspicor scribendum esse *ταῦτα ἐναντία ὄντα* (*diem et noctem* int. *sibi contrarias*). Verba deinde *πολλὰς—ἡμέρας* epexegesis sunt prægressi *ταῦτα ἐναντία ὄντα*. Ficin. vulgarem secutus scripturam vertit: *nam si revolvere hæc non desinas, multas noctes et multos dies videbis, quibus cœlum nunquam cesset docere homines unum atque duo, ut etiam qui tardissimus est, hinc uti numero discat.* Ast.

ὡς γὰρ] Ficin. videri possit legisse *οὕτως*, quum verterit, *sic enim et tria.* Malim *καὶ γὰρ*, quum ὡς et *καὶ* sæpissime inter se permutata reperiantur, vid. Schäfer. Melet. Crit. p. 73. Ast.

διεξῆλθε] *Cœlum percurrit*, h. e. volvitur. Sic c. 9. *διεξέρχεται τὸν αὑτοῦ πόλον.—τὸν κύκλον ἕνα ὅλον* cet. *si quis orbem* (lunæ), *qui unus est, universum* (h. e. per totum ejus ambitum) *uno complecti numero velit.* Ast.

τὸ καθ᾽ ἓν — σκοποῦν] *Singulatim quidque per se considerans* s. *considerando.* Articulum *τὸ* si retineas, *τὸ—σκοποῦν* epexegesis erit prægressi *ξύμπαν τὸ δυνατὸν τῶν ζώων.*—Quæ sequuntur, vulgo ita se habent, *δοκῶ μὲν μείζονος. ἕνεκα καὶ τούτου* cet. Steph. post *μείζονος* quidquam deesse censebat; sed *μείζονος* apparet cum seqq. *ἕνεκα τούτου* conjungendum esse, ut in Cod. Voss. scriptum extat, ubi exhibetur *μείζονος ἕνεκα, καὶ τούτου δέ.* Verba ita cohærent, *τὸ δὲ—λογίζεσθαι* (*quod vero attinet ad* — s. *de*), *δοκῶ μὲν, ἕνεκα καὶ τούτου μείζονος* (*etiam hujus causa, quod majus ac difficilius est*, int. quam singula per se numerare atque considerare) *μῆνας ξυνεστήσατο, σελήνην ἐμποιήσας αὐξανομένην καὶ φθίνουσαν.* Post *δοκῶ* pro infinitivo modus finitus, *ξυνεστήσατο*, sequitur, quod quidem haud infrequens est. Sic c. 5. *ἢ δοκεῖ—τιμῶμεν.* Men. 94. B. *δοκῶ μὲν, ἐβούλετο.* Protagor. 314. C. *δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρὸς εὐνοῦχός τις κατήκουεν ἡμῶν.* Vid. nostra ad Phædr. p. 394. Ast.

μιμητικὴ μὲν τὸ πλεῖστον, ἀλλ' οὐδαμῇ σπουδαία. πολλοῖς μὲν γάρ[e] ὀργάνοις μιμοῦνται, πολλοῖς δ' αὐτῶν τῶν σωμάτων οὐ πάντως εὐσχήμοσι μιμήμασι, τά τε κατὰ λόγους[f] καὶ Μοῦσαν πᾶσαν, καὶ ὅσων[g] γραφικὴ μήτηρ, πολλῶν καὶ παντοίων ποικιλμάτων ἀποτελουμένων[h] ἐν πολλοῖς ὑγροῖς καὶ ξηροῖς γένεσιν. ὧν σοφὸν οὐδένα εἰς οὐδὲν σπουδῇ τῇ μεγίστῃ δημιουργοῦντα ἡ[i] μιμητικὴ παρέχεται. Πάντων δ' ἐξειργασμένων τὸ λοιπὸν βοήθεια[k] γίγνοιτ' ἂν μυρία μυρίοις, ἡ μὲν μεγίστη τε[l] καὶ εἰς πλεῖστα πολε-
III. iii. 344. μικὴ κληθεῖσα στρατηγικὴ τέχνη, εὐδοκιμωτάτη πρὸς χρείαν, εὐτυχίας[m] πλείστης δεομένη, μᾶλλον δὲ ἀνδρίᾳ[n]
II. 976. κατὰ φύσιν ἢ σοφίᾳ[o] δεδομένη. ἣν δὲ καλοῦσι μὲν ἰατρικήν, βοήθεια δέ που καὶ αὕτη σχεδὸν ὅσων[p] ὧραι ψύχει

τοῦτον *ς.—[d] παιδία ΑΖΩτ: παιδεία *ς.—[e] γὰρ om Z.—[f] λόγους ΑΖΩxτ: λόγον (υπ) *ς.—[g] ὅσον Z.—[h] ἀποτελουμένων Ω, ἀποτυπουμένων τ.—[i] ἡμῶν ἡ γρ Z (τ) et (ἀπ' ἀρθόσεως) Ω.—[k] βοήθεια om τ.—[l] τε om x.—[m] εὐτυχείας Z.—[n] ἀνδρείαι Ω, ἀνδρείαι Α: ἀνδρεία *ς.—[o] σοφίαι ΑΩ: σοφία *ς.—[p] ὅσων ΑΩxτ: ὅσον *ς.—[q] τούτων ου-

quid habentes liberalibus simile hæ artes, quas ἐγκυκλίους Græci, nostri liberales dicunt. Solæ autem *liberales* sunt, imo, ut dicam verius, liberæ, quibus curæ virtus est.' Cf. Epist. xc.—Mox pro αὐτῶν τῶν jam Steph. viderat legendum esse αὖ τῶν. Ast.

αὐτῶν] Ex αὐτῶν lubenter fecerim αὖ τῶν: qua mutatione et alibi opus esse vidimus. Steph.

τά τε κατὰ λόγον] Referenda hæc sunt ad prægressum λείποιτο ἄν. Κατὰ λόγον est *prosa oratione* et verba κατὰ μοῦσαν πᾶσαν omnia poesis et musicæ genera complectuntur. Sic Legg. viii. 5. p. 835. A. οἷα δὲ ἕκαστα αὐτῶν εἶναι δεῖ κατὰ λόγον καὶ κατ' ᾠδὰς καὶ καθ' ἁρμονίας ῥυθμοῖς κραθείσας καὶ ὀρχήσεσι. Cod. Voss. λόγους. Mox ὧν conjungendum est cum ἡ μιμητική, i. e. ἡ μίμησις. Ast.

πάντων δ' ἐξειργασμένων] Ficin. vertit, *imitatione vero sublata*, quod quomodo e verbis Græcis erui possit, non intelligo. Cornar. *omnibus autem excultis, reliquum est auxilium innumerabilibus infinitum*. Grouius conjiciebat ἐξειργμένων vel ἐξειργομένων. Sensus, si quid video, hic est, *omnibus vero* (artibus) *perfectis*, h. e. oratione explicatis, i. e. postquam de his omnibus exposuimus, *restant eæ artes, quæ infinitas præbent utilitates*. Ast.

ἀνδρίᾳ—σοφίᾳ δεδομένη] Legebatur ἀνδρεία et σοφία, quod e Cod. Voss. correximus; idem habet δεδεμένη. Sensus est: *quæ vero per se magis fortitudine, quam sapientia comparatur*. Sed offendit δεδομένη, perfectum idque hoc sensu usurpatum. Ni fallor, δεδομένη e prægresso δεομένη natum est, idque si exterminaveris, verba optime se habebunt, μᾶλλον δὲ ἀνδρία κατὰ φύσιν ἢ σοφία, int. οὖσα. Ast.

ἣν δὲ καλοῦμεν] Sic Steph. pro ἣν δὲ καλοῦσι μὲν scribendum esse vidit. Mox pro δέ που malim δήπου. Ast.

ὅσον] Suspicor scribendum esse ὅσων: ut intell. ἐκείνων ὅσα. Steph. qui sic in Not. 'Ferri non potest ὅσον: ac minime dubito quin mutandum sit in ὅσων, ut sit βοήθεια ἐκείνων ὅσα ὧραι λυπήσονται. Possit autem fortasse propter σχεδὸν resolvi ὅσων et in πάντων ὅσα. Sed et quæ proxime præcedunt, paulo aliter ab ipso auctore scripta fuisse crediderim: nimirum ita, ἣν δὲ καλοῦμεν ἰατρικήν, βοήθεια δήπου καὶ αὕτη etc. Sic paulo post utitur prima persona ἐροῦμεν.'

καὶ καύματι ἀκαίρῳ καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις λῃΐζονται τὴν τῶν ζώων φύσιν. εὐδόκιμον δὲ οὐδὲν τούτων[q] εἰς σοφίαν τὴν ἀληθεστάτην· ἄμετρα γὰρ δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα. βοηθοὺς δέ που καὶ τοὺς κυβερνήτας ἅμα καὶ τοὺς ναύτας ἐροῦμεν, καὶ τούτων ἄνδρα σοφὸν μηδένα τις ἡμᾶς παραμυθούμενος ἐξ ἁπάντων διαγγελλέτω· οὐδὲ[r] γὰρ ἂν εἰδείη τις πνεύματος ὀργὴν οὐδὲ φιλίαν, ὃ προσφιλὲς ἁπάσῃ[s] κυβερνητικῇ. καὶ μὴν οὐδ' ὁπόσοι βοηθοὶ δίκαις ἐν τῇ τοῦ λέγειν ῥώμῃ φασὶ[t] γίγνεσθαι μνήμῃ[u] καὶ τριβῇ, δόξης[v] ἤθεσι προσέχοντες τὸν νοῦν, ἀληθείας δὲ τῶν ὄντως δικαίων ἐκτὸς παρεσφαλμένοι. Λοιπὴ δ' ἔτι πρὸς δόξαν[w] σοφίας ἐστί τις ἄτοπος δύναμις, ἣν φύσιν ἂν οἱ πολλοὶ μᾶλλον ἢ σοφίαν ὀνομάσειαν, τότε ὅταν τινά τις ξυννοῇ ῥᾳδίως μὲν ὅ τί περ ἂν[x] μανθάνῃ μανθάνοντα, μάλα δὲ πολλὰ καὶ ἀσφαλῶς μνημονεύοντα, ὅταν τε[y] τὸ πρόσφορον ἑκάστῳ διαμνημονεύῃ τις, ὅτι γιγνόμενον ἂν πρέποι,[z] τοῦτο δὲ ταχὺ III. lii. 845.

ὅσων x.—r δὲ ante γὰρ om AZr.—s ἁπάσῃ r.—t δοκεῖ, γρ φασί, r.—u μνήμη A et pr Ω.—v τριβὴ δόξης, A et pr Ω.—w δόξαν Z.—x πᾶσαν A et pr Ω.—y δὲ Ω, δὲ AZ.—z πρέπον ΞΩ, πρέπον x.—a θήσουσι AZΩxr: φήσουσι s.

ὅσων] Vulgo *ὅσον*; illud Cod. Voss. exhibet et Steph. conjecit, qui propter *σχεδὸν* præterea suspicabatur *πάντων ὅσα* scribendum esse, haud male, etsi illius vocis notio in *ὅσων* jam insit, quocum *σχεδὸν* arte cohæret. Verba ipsa ita capienda sunt, *ὅσων φύσιν ὧραι λῃΐζονται*; oratione vero mutata propter *πᾶσι τοῖς τοιούτοις*, infertur *τὴν τῶν ζώων φύσιν*. Mox *οὐδὲν τούτων*, neutrum, positum est, etsi *στρατηγικὴ* et *ἰατρικὴ τέχνη* præcedunt. Vid. ad Legg. i. 14.—Quæ sequuntur, *ἄμετρα—τοπαζόμενα*, Ficin. ita vertit, *incertis enim conjecturis opinionibusque procedunt*. Ast.

εὐδόκιμον] Quo pertinere ista nomina *εὐδόκιμον οὐδὲν τούτων* dicemus? non aliud enim quam *βοήθεια* de medicina fuit dictum. Sed quamvis non aliud quam *βοήθεια* præcesserit, subjunxisse eum puto *οὐδὲν τούτων*, subaudientem *τῶν βοηθημάτων*: quod quum audimus medicinam esse *βοήθειαν* adversus illa omnia, statim varia ejus *βοηθήματα* in mentem venire debeant. Ceterum ante *εὐδόκιμον* non ponenda fuit *τελεία* stigme, quum hæc verba, *εὐδόκιμον δὲ οὐδὲν* etc. illius sententiæ sint clausula. Steph.

οὐδὲ γὰρ ἂν εἰδείη τις] *Ventorum enim naturam* (cur modo secundi modo infausti; hinc *πνεύματος ὀργὴν οὐδὲ φιλίαν*), *quibus utuntur, nemo illorum perspectam habebit*, h. e. nemo invenietur, qui perspectam habeat. Ficin. *nullus enim eorum iram ventorum amicitiamve cognoscit*. Ast.

μνήμῃ καὶ τριβῇ] Hæc verba cum antecedentibus conjungenda esse putavimus. Mox voce *ἤθεσι*, quum de arte oratoria disseratur, nihil aliud videtur significari nisi affectus, *δόξης* vero, voci *ἀληθείας* oppositum, est speciei (ut *τὸ δοκεῖν* opponitur *τῷ εἶναι*, h. e. vero). Speciei vero affectus erunt ii, quibus excitatis res ab oratore probabilis redditur, igitur affectus, qui probabilitatis causa (ut auditores capiantur magis quam doceantur) ab oratore concitantur. Ast.

ὅ τί περ ἂν μανθάνῃ] Cod. Voss. *ὅτι πᾶσαν λανθάνει*; deinde *ὅταν δὲ* et *θήσουσι* pro *φήσουσι*. Ast.

δρᾷ. ταῦτα γὰρ ἅπαντα οἱ μὲν φύσιν, οἱ δὲ σοφίαν, οἱ δὲ ἀγχίνοιαν θήσουσι[a] φύσεως· σοφὸν δὲ ὄντως οὐδένα[b] τούτων οὐδεὶς τῶν ἐμφρόνων ἐθελήσει ποτὲ καλεῖν.

§. 3. Ἀλλὰ μὴν δεῖ[c] φανῆναί γέ τινα ἐπιστήμην, ἣν ἔχων σοφὸς γίγνοιτ' ἂν ὁ σοφὸς ὄντως ὢν καὶ μὴ μόνον δοξαζόμενος. ἴδωμεν δή. χαλεπῷ μὲν γὰρ λόγῳ παντάπασιν ἐπιχειροῦμεν, ἑτέραν πάρεξ τῶν εἰρημένων εὑρεῖν, ἣ σοφία μὲν λέγοιτ' ἂν ὄντως τε καὶ εἰκότως, ὁ δὲ λαβὼν οὔτε βάναυσος οὔτ' ἠλίθιος ἔσται, σοφὸς δὲ καὶ ἀγαθὸς δι' αὐτὴν πολίτης τε καὶ ἄρχων καὶ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλεως ἅμα καὶ ἐμμελής. κατίδωμεν δὴ[d] ταύτην[e] πρώτην, τίς ποτ' ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπιστήμη μία διεξελθοῦσα ἢ[f] μὴ παραγενομένη τῶν νῦν παρουσῶν ἀνοητότατον ἂν καὶ ἀφρονέστατον παράσχοι τὸ[g] ζῷον τὸ τῶν ἀνθρώπων. οὐ δὴ τοῦτό γε πάνυ χαλεπόν τῷ[h] κατιδεῖν. μία γὰρ ὡς εἰπεῖν πρὸς μίαν ἢ[i] τὸν ἀριθμὸν δοῦσα παντὶ τῷ θνητῷ γένει, τοῦτ' ἂν δράσειε. θεὸν δ' αὐτὸν[k] μᾶλλον ἤ τινα τύχην ἡγοῦμαι δόντα[l] ἡμῖν[m] σώζειν ἡμᾶς. ὃν δὲ θεὸν ἡγοῦμαι, φράζειν χρή, καί περ ἄτοπον ὄντα καί πως[n] οὐκ ἄτοπον αὖ·[o] πῶς

—[b] οὐδενὶ A et pr Ω.—[c] δὴ x.—[d] δὲ x.—[e] ταύτην τὴν Z.—[f] ἢ om A et pr Ω.—[g] παράσχοιτο τὸ x et γρ Ω.—[h] τὸ AZΞΩxr.—[i] ᾗ Ω, ᾗ r, ᾗ ἡ x.—[k] αὐτὸν τὸν μ. x.—[l] δόντα om x.—[m] ἡμῶν x.—[n] καί πως A et pr Ω.—[o] ἂν

§. 3. ἣν ἔχων] *Quam possidens sapiens erit is, qui revera sapiens est et non solum videtur*, h. e. cujus possessione vera sapientia comparabitur. Ast.

ὁ δὲ λαβὼν] I. e. ἣν δὲ ὁ λαβὼν s. δι' ἣν δὲ ὁ λαβὼν (αὐτήν). Pronomen relativum, ut solet, suppressum est, (vid. ad i. 10.) quocirca sequitur δι' αὐτήν. Ast.

ἔνδικος] Vulgo ἐνδίκως; præterea comma ante πολίτης delevimus; verba enim ita cohærent: σοφὸς δὲ καὶ ἀγαθὸς (δι' αὐτὴν) πολίτης ἔσται, καὶ ἔνδικος ἅμα καὶ ἐμμελής, ἄρχων πόλεως (*sive imperium tenet urbis*) καὶ ἀρχόμενος (*sive sub alius imperio est*). Ast.

διεξελθοῦσα] I. e. ἐξελθοῦσα, *egressa*, h. e. profecta; et τίς μία cohæret cum τῶν νῦν παρουσῶν: *quænam sit illa una ex hominis natura profecta* s. prodiens *disciplina, quæ si abesset, insipientissimum esset humanum genus*. Pro ἢ scripsimus ᾗ; nunc tamen hac correctione locum non indigere arbitror, si διεξελθοῦσα pro ἐξελθοῦσα accipias, ut sit *exiens* e natura humana, h. e. naturam humanam relinquens, igitur exemta vel sublata: quænam sit illa una de disciplinis, quas nunc habemus, (τῶν νῦν παρουσῶν), qua exemta (sublata) vel absente (ἢ μὴ παραγενομένη), insipientissimum foret genus humanum. Sic infra, εἴπερ ἀριθμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐξέλοιμεν. Ast.

μία—πρὸς μίαν] Fic. *nam si uni unam conferas*. Vid. ad i. 14. Proprie verba sonant, *una enim, ut ita dicamus, ad unam*, h. e. alia cum alia comparata, i. e. si omnes inter se comparamus. Mox post ἄτοπον αὖ interrogationis signum, quod libri impressi habent, in colon mutavimus; pro καὶ πῶς vero scribendum est καί πως. Ast.

γὰρ τὸν[p] ἀγαθῶν[q] αἴτιον ἡμῖν[r] ξυμπάντων οὐ καὶ τοῦ III. iii. 246. II. 977.
πολὺ[s] μεγίστου, τῆς φρονήσεως, αἴτιον ἡγεῖσθαι δεῖ γεγονέναι; τίνα δὴ καὶ σεμνύνων ποτὲ λέγω[t] θεόν, ὦ Μέγιλλέ τε καὶ Κλεινία; σχεδὸν οὐρανόν, ὃν καὶ δικαιότατον, ὡς ξύμπαντες[u] ἄλλοι δαίμονες ἅμα καὶ θεοί, τιμᾶν τε καὶ εὔχεσθαι διαφερόντως αὐτῷ. τὸ δὲ καὶ τῶν ἄλλων αἴτιον ἀγαθῶν πάντων ἡμῖν αὐτὸν[v] γεγονέναι πάντες[w] ἂν ὁμολογοῖμεν.[x] δοῦναι δὲ ἅμα καὶ ἀριθμὸν ἡμεῖς γε ὄντως αὐτὸν φαμέν, ἔτι δὲ καὶ δώσειν, ἐάν τις θέλῃ ξυνακολουθεῖν. ἐὰν γάρ ἴῃ[y] τις ἐπὶ θεωρίαν ὀρθὴν τὴν τοῦδε, εἴτε κόσμον εἴτε Ὄλυμπον εἴτε οὐρανὸν[z] ἐν ἡδονῇ τῳ λέγειν, λεγέτω μέν, ἀκολουθείτω δὲ ὅπῃ[a] ποικίλλων αὐτὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ στρέφων ἄστρα πάσας διεξόδους ὥρας τε καὶ τροφὴν πᾶσι παρέχεται. καὶ τὴν ἄλλην δὲ οὖν φρόνησιν, ὡς φαῖμεν ἄν, σὺν ἀριθμῷ παντί, καὶ τἄλλ' ἀγαθά· τοῦτο δὲ μέγιστον, ἐάν τις τὴν ἀριθμῶν αὐτοῦ δόσιν δεξάμενος ἐπεξέλθῃ πᾶσαν τὴν περίοδον.

Ἔτι δὲ σμικρὸν ἐπανελθόντες πως τοῖς λόγοις ἀναμνησθῶμεν ὅτι καὶ μάλ' ὀρθῶς ἐνοήσαμεν ὡς, εἴ περ ἀριθμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐξέλοιμεν, οὐκ ἄν ποτέ τι φρόνιμοι
γενοίμεθα. οὐ γὰρ ἂν ἔτι ποτὲ ψυχὴ τούτου τοῦ ζώου III. iii. 247.
πᾶσαν ἀρετὴν λάβοι σχεδόν, ὅτου λόγος ἀπείη.[b] ζῶον δὲ ὅ τι μὴ γιγνώσκοι δύο καὶ τρία μηδὲ περιττὸν μηδὲ ἄρτιον, ἀγνοοῖ δὲ τὸ παράπαν ἀριθμόν, οὐκ ἄν ποτε διδόναι λόγον

r.—[p] τὸν Ξε, τὸ Ω, τὸ Α: τῶν °r.—[q] ἀγαθὸν r.—[r] ἡμῖν om Z.—[s] πολλοῦ Z.—[t] λέγων ΑΩ.—[u] ὡς καὶ ξύμπ. r.—[v] αὐτῶν Z.—[w] πάντως r.—[x] πάντες ἂν ὁμολογοῖμεν Ξετ.—[y] ᾖ Z.—[z] εἴτε οὐρανὸν εἴτε ὄλυμπον r.—[a] ὁ Α, ὅπω Z, ὅποι Ω.—[b] ἀπείη

τίνα δὴ] Laudat Euseb. Præp. Ev. xiii. 18. p. 702. B. Ad *δαίμονες* et *θεοὶ* int. *αὐτὸν τιμῶσι*. Ast.

ἐὰν γὰρ ἴῃ τις] Oratio propter interposita *εἴτε κόσμον*—*λέγειν* mutata est ita, ut apodosis non sequatur, quæ hæc esse debebat, *videbit*, s. cognoscet, *ὅπῃ ποικίλλων αὐτὸν*—*ὥρας τε καὶ τροφὴν πᾶσι παρέχεται*.—*διεξόδους*, *quasi exercitus expeditiones*; cœlum enim exercitui in acie constituto et disposito comparatur. Vid. ad Legg. vii. 17. et ad Phædr. p. 299. Ast.

μάλ' ὀρθῶς ἐνοήσαμεν] Respicitur, quod supra p. 976. posuit: *τίς ποτ' ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπιστήμη μία διεξελθοῦσα*—*τῶν νῦν παρουσῶν ἀνοητότατον ἂν*—*παράσχοι τὸ ζῶον τὸ τῶν ἀνθρώπων*. Et hoc loco, ut supra jam indicavimus, confirmatur explicatio illorum verborum, quam ibi protulimus. In seqq. Cod. Voss. *τυχὴ* (sic) pro *ψυχὴ*, et *μνήμας ἔχοι μόνον*. Ast.

ἔχοι περὶ ὧν αἰσθήσεις καὶ μνήμας μόνον[c] εἴη κεκτημένον· τὴν δὲ ἄλλην ἀρετήν, ἀνδρίαν καὶ σωφροσύνην, οὐδὲν ἀποκωλύει.[d] στερόμενος δὲ ἀληθοῦς λόγου σοφὸς οὐκ ἄν ποτε γένοιτο. ὅτῳ δὲ σοφία μὴ προσείη, πάσης ἀρετῆς τὸ μέγιστον μέρος, οὐκ ἄν ἔτι[e] τελέως ἀγαθὸς γενόμενος εὐδαίμων ποτὲ γένοιτο. οὕτως ἀριθμὸν μὲν ἀνάγκη πᾶσα ὑποτίθεσθαι· διότι δὲ τοῦτο ἀνάγκη, λόγος ἔτι πλείων[f] πάντων γίγνοιτ' ἂν τῶν εἰρημένων. ἀλλὰ καὶ ὁ νῦν[g] ὀρθῶς ῥηθήσεται, ὅτι καὶ τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν λεγόμενα, ἃ νῦν δὴ διήλθομεν ἐῶντες εἶναι πάσας τὰς τέχνας, οὐδὲ τούτων ἓν οὐδὲν μενεῖ,[h] πάντα δ' ἀπολεῖται[i] τὸ παράπαν, ὅταν ἀριθμητικήν τις ἀνέλῃ. Δόξειε δ' ἂν ἱκανῶς τισὶ[k] βραχέων ἕνεκα ἀριθμοῦ δεῖσθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, εἰς τὰς τέχνας ἀποβλέψασι.[l] καί τοι μέγα μὲν καὶ τοῦτο· εἰ δέ τις ἴδοι τὸ θεῖον τῆς γενέσεως καὶ τὸ θνητόν, ἐν ᾧ καὶ τὸ θεοσεβὲς

II. 978. III. iii. 348. γνωρισθήσεται καὶ ἀριθμὸς ὄντως,[m] οὐκ ἂν ἔτι πᾶς μάντις[n] γνοίη ξύμπαντα ἀριθμόν, ὅσης ἡμῖν δυνάμεως αἴτιος ἂν εἴη ξυγγιγνόμενος, ἐπεὶ καὶ τὰ[o] κατὰ μουσικὴν πᾶσαν διαριθμουμένων[p] κινήσεώς τε καὶ φθόγγων δῆλον ὅτι δεῖ. καὶ τὸ

Z.—[c] μνήμας ἔχοι μόνον ΑΞΩxτ.—[d] ἀπὸ κωλύει Z.—[e] ἐπὶ ΑΩxτ.—[f] πλείω ΞΩ.—[g] νοῦν x.—[h] μενεῖ Stephanus: libri μένει.—[i] ἀπολείπεται ΑΖΩxτ.—[k] τις (σι) Ω, τις Α: τοῖς (σι) Z.—[l] αποβλέψας Ω, ἀποβλέψας Α.—[m] οὕτως x.—[n] ἄν τις Ξ et γρ Z et (ἀπ' ὀρθώσεως) Ω.—[o] τὸ om Z.—[p] δι' ἀριθμουμένων Ξ, διαριθμουμένοις τ.—[q] ὃ ΖΩ

τὴν δὲ ἄλλην ἀρετὴν] Int. λαμβάνειν vel ἔχειν. Ficin. *reliquam vero virtutem, fortitudinem dico et temperantiam, habere nihil prohibet.* Ast.

τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν λεγόμενα] I. e. *αἱ ἄλλαι τέχναι λεγόμεναι*, quæ artes dicuntur et habentur, etsi nulla earum, arithmetica sublata, vere ars dici potest. Mox pro *πάσας τὰς τέχνας* vide ne *πάσας αὐτὰς τέχνας* scribi oporteat, ut sit, *omnes esse artes sinentes*, h. e. artis nomen ipsis omnibus concedentes, quamvis ars vera, arithmetica sublata, esse nequeat. Mox *μενεῖ* pro *μένει* scripsimus de Stephani conjectura.—Cod. Voss. *ἀπολείπεται* pro *ἀπολεῖται*. Ast.

μενεῖ] Scribendum potius *μενεῖ*, ut conveniat cum *ἀπολεῖται*. Mox, pro *ἱκανῶς* alia lectio affertur, *ἴσως*, quam et Ficin. sequitur. Steph.

ἴσως] Sic Ficin. vertens, *forte vero.* Idem Cornar. vel conjecturam vel libros Mss. secutus, reponendum esse monuerat. Vulgo *ἱκανῶς*. Cod. Voss. *τίς*. Ast.

μάντις] Pro *ἄν τις* (ut est in præced. edit.) Fic. quoque legit *μάντις*. Steph.

πᾶς μάντις] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. *ἄν τις*. Ficin. *nullum vatem—comprehendere posse.* Ast.

διαριθμουμένων] Suspectum esse possit participium *διαριθμουμένων*, nisi dicamus inter illud et *κινήσεως* aliquid deesse. Ficin. certe ita vertit quasi legerit, *ἐπεὶ καὶ κατὰ τὰ μουσικὴν πᾶσαν ἀριθμοῦ κινήσεώς τε καὶ φθόγγων δῆλον ὅτι δεῖται*; ejus enim hæc verba sunt, *nam et tota musica motus et vocum numero indiget.* Fortasse tamen putet aliquis posse intelligi, *δεῖται διαριθμου-*

μέγιστον, ἀγαθῶν ὡς πάντων αἴτιον· ὅτι δὲ κακῶν οὐδενός, εὖ τοῦτο γνωστέον, ὅ[q] καὶ τάχα γένοιτ' ἄν. ἀλλ' ἡ σχεδὸν ἀλόγιστός τε καὶ ἄτακτος ἀσχήμων τε καὶ ἄρρυθμος ἀνάρμοστός τε φορά, καὶ πάνθ' ὁπόσα κακοῦ κεκοινώνηκέ τινος, ἐπιλέλειπται[r] παντὸς ἀριθμοῦ, καὶ δεῖ τοῦθ' οὕτω διανοεῖσθαι τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα τελευτήσειν. καὶ τό γε[s] δὴ δίκαιόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ καλὸν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα οὐδείς ποτε μὴ[t] γιγνώσκων, ἀληθοῦς δόξης ἐπιλαβόμενος, διαριθμήσεται[u] πρὸς[v] τὸ ἑαυτόν τε καὶ ἕτερον πεῖσαι τὸ παράπαν.

ξ: ὅτι °ς.—[r] ἐπιλέλειπται Z: vulgatam corr Ω.—[s] τόγε (τ superscr.) Ω, τότε Zξ.—[t] μὴ om pr

μένων κινήσεώς τε καὶ φθόγγων, dictum esse pro δεῖται τῆς διαριθμήσεως: sed vix mihi persuaserim Platonem ita loquuturum fuisse. At vero δεῖ alio etiam in loco male, aut certe nove et inusitate, pro δεῖται positum observavi. Dico autem, nove et inusitate, cum tali constructione: quum sciam alioqui, δεῖ ἐκείνῳ τούτου, sæpe dici pro ἐκεῖνος δεῖται τούτου. Steph.

διαριθμουμένων] Est i. q. διαριθμήσεως. Verba ita capienda, δῆλον ὅτι δεῖ (i. e. δεῖται) διαριθμεῖσθαι κίνησίν τε καὶ φθόγγους; pro infinitivo autem participium positum, et voces κίνησιν et φθόγγους in genitivos mutatæ sunt, ut e verbo δεῖ pendeant. Ast.

ἀλλ' ἢ] Conjicere possis ἀλλ' ᾗ, ut sensus sit, *id facile est cognitu, quod statim quoque fiet* (sc. ut id cognoscamus); *etenim motus temerarius* cet. *omni caret numero*. 'Αλλ' ἢ est *num, an vero*; vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. 932. Sic Gorg. p. 447. A. ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; Xenoph. Cyrop. ii. 2. 28. ἀλλ' ἦ καὶ σὺ περιάγει τοῦτο τὸ μειράκιον; Dio Chrysost. Orat. xii. p. 193. C. ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον,—ἐγὼ καὶ παρ' ὑμῖν καὶ παρ' ἑτέροις πλείοσι πέπονθα τὸ τῆς γλαυκὸς ἄτοπον καὶ παράδοξον πάθος; Etiam Steph. in ἀλλ' ἡ offendit, adnotans: 'Hæc quoque mendosa esse, fatendum est: ac Ficinum ea vel aliter legisse vel legenda certe putasse, est manifestum, qui etiam ea, quæ sunt post γένοιτ' ἄν, cum præced. jungit, ut ad unam eandemque sententiam pertinentia. Vertit enim, perinde ac si legeretur: καὶ (τὸ μέγιστον) ἀγαθῶν ὡς πάντων αἴτιόν ἐστι, κακοῦ δὲ οὐδενὸς (nisi et κακῶν οὐδενὸς ferri possit pro οὐδενὸς τῶν κακῶν) ἐκ τούτου γνωστὸν καὶ τάχα γένοιτ' ἄν, ὅτι ἡ σχεδὸν cet. Videri possent alioqui hæ voces ἀλλ' ἡ factæ esse ex ἄλλῃ, ita scribendo, εὖ τοῦτο γνωστὸν ὅτι. καὶ τάχα γένοιτ' ἂν ἄλλῃ· ὅτι ἡ σχεδὸν cet. Sed altera lectio facilius apud me fidem impetraverit, si nullam harum vocularum ἀλλ' ἡ rationem habere liceat.' Sed ἀλλ' per se jam esse potest *enimvero*, ut vi. 21. quocirca nihil mutare satius duximus. Ast.

οὐδεὶς μὴ γιγνώσκων ἀληθοῦς δόξης] Verba obscuri sunt sensus. Ficin. ita vertit, ac si ante ἀληθοῦς legerit καί: *et qui justum—ignoraverit, nec veram opinionem de his acceperit, ad se ipsum et alios persuadendos numeri rationisque vi uti non potuerit*. Διαριθμεῖσθαι, *dinumerare* (Phædr. 278. E. ἐὰν μή τις τῶν ἀκουσομένων τὰς φύσεις διαριθμήσηται), est quoque *discernere*, dijudicare, judicio et consilio aliquid tractare (Gorg. p. 501. A. οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβὴ καὶ ἐμπειρία). Schol. Ruhnk. p. 125. et 245. explicat verbo διαλογίζεσθαι, ut Hesych. Verba autem ita cohærent: οὐδείς, τὸ δίκαιον—καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα μὴ γιγνώσκων, διαριθμήσεται ἀληθοῦς δόξης ἐπιλαβόμενος, πρὸς τὸ ἑαυτόν τε καὶ ἕτερον πεῖσαι τὸ παράπαν: *bonum, justum et quæ alia sunt id genus, numero sublato esse non possunt; justum vero, bonum et pulcrum qui non cognoverit, nunquam ita res dijudicare et sani quid de iis statuere poterit, ut veram sententiam nanciscatur sibique et aliis*

§. 4. Ἴωμεν[w] δὴ σκεψόμενοι πρὸς τοῦτ' αὐτό, πῶς ἐμά-
θομεν ἀριθμεῖν. φέρε· τὸ γὰρ ἓν δὴ[x] καὶ δύο γέγονε πόθεν
ἡμῖν, ὥστ' ἐννοῆσαι, φύσιν ταύτην ἴσχουσιν[y] ἐκ τοῦ παντὸς
πρὸς τὸ δυνατοὺς[z] ἐννοεῖν εἶναι; πολλοῖς δὲ ἄλλοις αὖ τῶν
ζώων οὐδ' εἰς αὐτὸ τοῦθ' ἡ φύσις παραγέγονεν, ὥστε μα-
θεῖν δυνατοῖς εἶναι παρὰ τοῦ πατρὸς[a] ἀριθμεῖν. παρὰ δ'
ἡμῖν τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐνῴκισεν ὁ θεός, ὥστε ἱκανοῖς εἶναι
III. iii. 349. δεικνύμενον ξυννοεῖν, ἔπειτ' ἔδειξε[b] καὶ δείκνυσιν. ὧν τί
κάλλιον ἓν ἑνὸς ἂν τις θεάσαιτο πλὴν τὸ τῆς ἡμέρας γένος;

Ω.—[u] διαλογίζεται γρ x.—[v] πρὸς om Z.—[w] καὶ ἴωμεν δὴ x.—[x] δὴ om x.—[y] ἔχουσιν Ax et pr Ω.—[z] δυνατὸν x.—[a] πατρὸς πρὸς Ω.—[b] ἔδοξε x.—[c] ὅταν x et γρ Z

quidquam persuadeat. Hic mihi sensus videtur esse verborum satis contortorum. Ast.

§. 4. *ἴωμεν—σκεψόμενοι*] Vid. ad ix. 11. Ast.

πόθεν ἡμῖν; ὥστ'] Fortasse legendum est, *γέγονε πόθεν ἡμῖν ὥστ' ἐννοῆσαι;* ne cum *φύσιν ταύτην ἴσχουσιν* oporteat et hæc jungere, *ὥστ' ἐννοῆσαι*, et illa, *πρὸς τοὺς δυνατοὺς ἐννοεῖν εἶναι*: quum nulla copula vinciantur, et illis idem bis dici videatur. Vereor autem ne et aliud etiam mendum huic loco subsit: quoniam hæc responsio mihi non satisfacit. Steph.

γέγονε πόθεν—ὥστ' ἐννοῆσαι;] *πόθεν γέγονε ὥστ' ἐννοῆσαι* est i. q. *πόθεν ἐνενοήσαμεν.* Ficin. vertit: *Age, unde unum et duo percepimus? ut illud animadverteremus, ad quod cognoscendum ab universo naturam vimque accepimus.* Et sic vulgo legitur *γέγονε πόθεν ἡμῖν; ὥστ' ἐννοῆσαι;* sed *γέγονε* est id fere quod *ἐξῆν* (ut apud Xenoph. Cyrop. viii. 2. 2. *ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ ὥστε χρήμασιν εὐεργετεῖν*,) et *ὥστε* abundat. vid. ad iv. 4. Ast.

παντὸς] Pro *παντὸς* affertur et *πατρός*: quod sequatur *παρὰ τοῦ πατρός.* Ficin. tamen *παντὸς* agnoscit, qui vertit, *ab universo.* Steph.

παντὸς] Cornar. legi jubebat *πατρὸς* (vulgo enim in seqq. exhibetur *παρὰ τοῦ πατρὸς ἀριθμεῖν*); sed utroque loco legendum esse *παντὸς* (*τὸ πᾶν* est enim *ὁ οὐρανὸς*, in quo quum ad numeros omnia disposita sint, ipsi numeros cognovimus, vid. Tim. p. 39. B.) sensus docet, etsi altero loco Ficin. *πατρὸς* vertendo expressit. Ipse Cornar. subjicit, '*nisi utroque* loco *παντὸς* vox legenda est.' Mox frequens illa orationis redundantia conspicitur in verbis *φύσιν ταύτην ἴσχουσι—πρὸς τὸ δυνατοὺς ἐννοεῖν εἶναι*: *hanc naturam habentibus, ut ex universo ea cognoscere possimus*: pro, ex universo ea (unum et duo) cognoscendi vim et facultatem habentibus. *πρὸς τὸ* est i. q. *τοῦ* vel *ὥστε.* Sic infra p. 978. E. Post *εἶναι* interrogationis signum posuimus. Deinde *παντὸς* pro *πατρὸς* scripsimus. Ast.

μῶν τι κάλλιον] Sic de conjectura scripsimus pro *ὧν τι*, quod et sensui et orationis structuræ repugnat; deinde *ἓν ἀνθ' ἑνὸς* pro simplice *ἓν ἑνὸς* reposuimus (vid. ad i. 14.). Ficin. quoque, *si unum uni conferatur.* Deinde ante *εἰς* interposuimus *εἰ*, quod a voce *εἰς* elisum esse patet; post *εἰ—ἔλθοι μέρος, ἕτερον* (*τι*) *πᾶν* (*a die prorsus diversum quid*) *φαίνοιτ' ἄν*, intellige *μῶν τι κάλλιον ἄν τις θεάσαιτο;* Ast.

ἓν ἑνὸς] Pro *ἓν ἑνὸς* suspicor Ficin. legisse, aut certe legendum putavisse, *ἓν ἀνθ' ἑνὸς*, nam vertit et ipse, *si unum uni conferatur.* Steph. qui sic in Not. 'Quod dixi legendum videri, *ἓν ἀνθ' ἑνὸς*, in plerisque hujus scriptoris extat locis: ac Ficin. quoque ita vel ex fide libri alicujus vel ex conjectura legisse testatur ejus interpretatio: ita enim locum hunc vertit, *in qua explicatione rerum nihil aliud, si unum uni conferatur, pulchrius aspicere possis quam diei lucem.* Neque vero dubium est quin et illa quæ sequuntur, aliter legerit, aut saltem legenda existimaverit: ac præsertim ista, *πρὶν ἂν καὶ ὁ δυσμαθέστατος* etc. vertit enim, *ut etiam qui tardissimus est, hinc uti numero discat.*'

εἶτα εἰς τὸ τῆς νυκτὸς ἔλθοι μέρος ἔχων ὄψιν, ὅθεν ἕτερον
πᾶν αὐτῷ φαίνοιτ᾽ ἄν· καὶ ἑλίττων δὴ ταῦτα αὐτὰ ὄντα[c]
μὴ παύηται πολλὰς μὲν νύκτας, πολλὰς δὲ ἡμέρας, ἃς
οὐρανὸς οὐδέποτε παύεται διδάσκων ἀνθρώπους ἕν τε καὶ
δύο, πρὶν ἂν καὶ ὁ[d] δυσμαθέστατος ἱκανῶς μάθῃ[e] ἀριθμεῖν.
ὡς γὰρ καὶ τρία καὶ τέτταρα καὶ πολλὰ ἕκαστος ἡμῶν
ἐπινοήσειεν ἂν ὁρῶν ταῦτα. καὶ ἐκ τούτων ἓν ἐποίησε τὴν
σελήνην ὁ θεὸς ἀπεργασάμενος, ἣ τοτὲ μὲν μείζων φαινομένη,
τοτὲ δ᾽ ἐλάττων διεξῆλθεν ἄλλην ἀεὶ φαίνουσα ἡμέραν, μέ-
χρι πεντεκαίδεκα ἡμερῶν καὶ νυκτῶν· αὕτη δ᾽ ἔστι περίο-
δος, εἰ βούλεταί τις τὸν κύκλον ἕνα ὅλον εἰς ἓν τιθέναι,
ὥστε ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ τὸ δυσμαθέστατον ἂν μαθεῖν ζῶον,
οἷς παρέδωκε φύσιν ὁ θεὸς τοῦ δυνατοῖς εἶναι μανθάνειν.
καὶ μέχρι μὲν τούτων τε καὶ ἐν τούτοις ξύμπαν τὸ δυνατὸν
τῶν ζώων μάλα ἀριθμητικὸν γέγονε, τὸ καθ᾽ ἓν αὐτὸ[f] καθ᾽
αὑτὸ σκοποῦν. τὸ δὲ πρὸς ἄλληλα πάντα ἀριθμὸν ἀεὶ λο- II. 979.
γίζεσθαι δοκῶ μὲν μείζονος. ἕνεκα καὶ τούτου,[g] σελήνην,

et (ἀπ᾽ ὀρθώσεως) Ω. μὲν νύκτας ΑΖΩxτ: μὲν δὴ νύκτας *s.—[d] ὁ om Ζ.—[e] μάθοι

καὶ ἐλίττων δὴ] Vulgo hic locus ita legitur, τὰ ὄντα μὴ παύηται—ἡμέρας, ἃς οὐρανὸς cet. in quo verba μὴ παύηται e seqq. οὐδέποτε παύεται nata et ἃς e postrema vocis ἡμέρας syllaba profectum esse liquet; ipse enim οὐρανὸς est is, qui ἑλίττων (*dum volvit* s. versat) οὐδέποτε παύεται διδάσκων cet. Pro ταῦτα αὐτὰ ὄντα suspicor scribendum esse ταῦτα ἐναντία ὄντα (*diem et noctem* int. *sibi contrarias*). Verba deinde πολλὰς—ἡμέρας epexegesis sunt prægressi ταῦτα ἐναντία ὄντα. Ficin. vulgarem secutus scripturam vertit: *nam si revolvere hæc non desinas, multas noctes et multos dies videbis, quibus cœlum nunquam cesset docere homines unum atque duo, ut etiam qui tardissimus est, hinc uti numero discat.* Ast.

ὡς γὰρ] Ficin. videri possit legisse οὕτως, quum verterit, *sic enim et tria.* Malim καὶ γὰρ, quum ὡς et καὶ sæpissime inter se permutata reperiantur, vid. Schäfer. Melet. Crit. p. 73. Ast.

διεξῆλθε] *Cœlum percurrit*, h. e. volvitur. Sic c. 9. διεξέρχεται τὸν αὑτοῦ πόλον.—τὸν κύκλον ἕνα ὅλον cet. *si quis orbem* (lunæ), *qui unus est, universum* (h. e. per totum ejus ambitum) *uno complecti numero velit.* Ast.

τὸ καθ᾽ ἓν—σκοποῦν] *Singulatim quidque per se considerans* s. *considerando.* Articulum τὸ si retineas, τὸ—σκοποῦν epexegesis erit prægressi ξύμπαν τὸ δυνατὸν τῶν ζώων.—Quæ sequuntur, vulgo ita se habent, δοκῶ μὲν μείζονος. ἕνεκα καὶ τούτου cet. Steph. post μείζονος quidquam deesse censebat; sed μείζονος apparet cum seqq. ἕνεκα τούτου conjungendum esse, ut in Cod. Voss. scriptum extat, ubi exhibetur μείζονος ἕνεκα, καὶ τούτου δέ. Verba ita cohærent, τὸ δὲ—λογίζεσθαι (*quod vero attinet ad* — s. *de*), δοκῶ μὲν, ἕνεκα καὶ τούτου μείζονος (*etiam hujus causa, quod majus ac difficilius est*, int. quam singula per se numerare atque considerare) μῆνας ξυνεστήσατο, σελήνην ἐμποιήσας αὐξανομένην καὶ φθίνουσαν. Post δοκῶ pro infinitivo modus finitus, ξυνεστήσατο, sequitur, quod quidem haud infrequens est. Sic c. 5. ἣ δοκεῖ—τιμῶμεν. Men. 94. B. δοκῶ μὲν, ἐβούλετο. Protagor. 314. C. δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρὸς εὐνοῦχός τις κατήκουεν ἡμῶν. Vid. nostra ad Phædr. p. 394. Ast.

καθά περ εἴπομεν, αὐξανομένην καὶ φθίνουσαν ἐμποιήσας,
III. iii. 850. μῆνας πρὸς τὸν ἐνιαυτὸν ξυνεστήσατο, καὶ πάντα ἀριθμὸν
πρὸς ἀριθμὸν ἤρξατο[h] συνορᾷν εὐδαίμονι τύχῃ. διὰ δὲ ταῦθ'
ἡμῖν καρποί τε καὶ ἐγκύμων ἡ γῆ γέγονεν, ὥστ' εἶναι τρο-
φὴν πᾶσι τοῖς ζώοις ἀνέμων τε καὶ ὑετῶν γιγνομένων οὐκ
ἐξαισίων οὐδὲ ἀμέτρων. ἀλλ' εἴ τι παρὰ ταῦτα γίγνεται
πρὸς τὸ φλαῦρον, οὐ τὴν θείαν ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπίνην αἰτιᾶσ-
θαι χρὴ φύσιν,[i] οὐκ ἐν δίκῃ διανέμουσαν τὸν αὐτῶν[k] βίον.
ἡμῖν δ' οὖν ζητοῦσι περὶ νόμων σχεδὸν ἔδοξε τὰ μὲν ἄλλα
ῥᾴδιά τ'[l] εἶναι γνῶναι[m] τὰ βέλτιστα ἀνθρώποις, καὶ πᾶς
ἂν ἱκανὸς γίγνεσθαι καὶ ξυνεῖναι τὰ λεγόμενα καὶ ποιεῖν,
εἰ γνοίη[n] τί[o] ποτ' ἔστιν ὃ συμφέρειν[p] εἰκὸς καὶ τί τὸ μὴ
ξυμφέρον. ἔδοξε δὴ καὶ νῦν ἔτι δοκεῖ τὰ μὲν ἄλλα ἐπιτη-
δεύματα πάντα οὐ σφόδρα χαλεπὰ εἶναι, τὸ δὲ τίνα τρό-
πον χρὴ γίγνεσθαι χρηστοὺς ἀνθρώπους παγχάλεπον. καὶ
τὰ μὲν ἄλλα αὖ πάντα κτᾶσθαι χρηστά,[q] τὸ λεγόμενον,
καὶ[r] δυνατὸν καὶ οὐ χαλεπόν, οὐσίαν τε[s] ὅσην δεῖ καὶ μὴ
δεῖ, καὶ σῶμα οἷόν τε δεῖ καὶ μὴ δεῖ,[t] καὶ ψυχὴν ὅτι μὲν
ἀγαθὴν δεῖ,[u] ξυγχωρεῖ πᾶς παντί, τὸ δ' ὅν[v] τινα τρόπον

Z.—[f] καθ' αὑτὸ om pr Ω.—[g] τούτου δὲ ΑΖΩr.—[h] ἤρξατο Z.—[i] φύσιν χρὴ r.—[k] αὐτῆς Z.—[l] ῥᾴδι' ἅττ' Ξ.—[m] εἶναι γνῶναι A et pr Ω : εἶναι καὶ γνῶναι *s.—[n] εἰ γνοίη om r.—[o] ὅτι r.—[p] ξυμφέρον ΑΖΞΩxr : συμφέρον *s.—[q] χρὴ A et pr Ω.—[r] ὃ λέγομεν καὶ Z, λεγόμενόν τε καὶ r : τὸ λεγόμενόν τε καὶ *s.—[s] δὲ x.—[t] alte-

ἤρξατο ξυνορᾷν] Mihi verba suspecta sunt; exspectabas tale quid, quod Ficin. exhibuit vertens, *numerumque omnem felici quadam fortuna conferri ad numerum docuit*. Nimirum deus, qui in cœlo dicitur omnia ad numerum descripsisse, ut hominibus numerorum imaginem et specimen quasi exhiberet, unde numerare discerent, non ipse dici potest ἄρξασθαι ξυνορᾷν πάντα ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμόν; in hominem vero hoc quadrat, eoque magis, quum appositum sit εὐδαίμονι τύχῃ. Quocirca aliquid excidisse puto, nisi πάντα in πᾶς mutandum esse dixeris. De verbo ξυνορᾷν (*varia et diversa comparando in unum comprehendere, deinde perspicere*) vid. nostra ad Phædr. p. 361. ibique citatis addatur Legg. xii. 12. p. 965. B. Metrodor. apud Sext. Empir. adv. Grammat. i. 3. p. 229. et Sext. Empir. adv. Logic. vii. §. 328. p. 435.—In prægressis Cod. Voss. φέρουσαν pro φθίνουσαν. Ast.

τὸν αὐτῶν βίον] Ficin. *quæ injuste vitam suam distribuit*. αὐτῶν positum est, ac si ἄνθρωποι præcesserit. Ald. Lov. Bas. 1. et 2. αὐτὸν exhibent. Ast.

τὰ μὲν ἄλλα] Hæc cum τὰ βέλτιστα cohærent. Ficin. *cetera, quæ hominibus optima sunt, facilia cognitu esse videntur*.—ξυνεῖναι, i. e. ξυνιέναι, *intelligere, perspicere*, vid. ad Legg. iii. 6.—Mox post τὸ λεγόμενον, *ut in proverbio est*, vulgo legitur τε, quod, quum locum hic habere non possit, expunximus. Deinde ad ὅσην—δεῖ int. εἶναι, οὐ χαλεπὸν γνῶναι. Ast.

τὸ δ' ὅντινα τρόπον] *Quod vero ad illud attinet, quanam ratione bonus esse debeat animus*, h. e. *de ratione vero, qua bonum esse oporteat*.—καὶ ταῦτα, int. πᾶς παντὶ ξυγχωρεῖ. Mox malim ἀνηυρίσκομεν. Ast.

ἀγαθήν, ὅτι μὲν αὖ δικαίαν καὶ σώφρονα καὶ ἀνδρείαν, καὶ ταῦτα, ὅτι δὲ σοφήν, φησὶ μὲν πᾶς δεῖν, ἥν τινα δὲ σοφίαν, ὡς ἄρτι διεληλύθαμεν, οὐδεὶς οὐδενὶ τὸ παράπαν ἔτι ξυνο- III. iii. 351.
μολογεῖ τῶν πολλῶν. νῦν οὖν δὴ παρὰ πάσας τὰς πρόσθεν σοφίας οὐ φαύλην τινὰ ἀνευρίσκομεν εἰς αὐτά γε ταῦτα, τὸ δοκεῖν σοφὸν εἶναι τόν γε μεμαθηκότα ἅ περ καὶ διεληλύθαμεν. εἰ δ' ἔστι σοφὸς ὁ ταῦτ' ἐπιστήμων καὶ ἀγαθός, τούτου δὴ πέρι λόγον[w] δεῖ λαβεῖν.

ΚΛ. Ὦ ξένε, ὡς εἰκότως εἶπες ὅτι περὶ μεγάλων μεγάλα ἐπιχειρεῖς φράζειν.

ΑΘ. Οὐ γὰρ σμικρά, ὦ Κλεινία· τὸ δὲ χαλεπώτερον, ὅτι παντάπασι καὶ[x] πάντως ἀληθῆ.

ΚΛ. Σφόδρα γε, ὦ ξένε· ἀλλ' ὅμως μὴ ἀποκάμῃς λέγων ὃ φῄς.

ΑΘ. Ναί, μηδὲ σφὼ τοίνυν ἀκούοντε.

ΚΛ. Ταῦτ' ἔσται· καὶ ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐγώ σοι φράζω.

ΑΘ. Καλῶς. [§. 5.] Ἐξ ἀρχῆς δὴ[y] ῥητέον ἀνάγκη II. 980.
πρῶτον, ὡς φαίνεται, μάλιστα μὲν ἄν, εἰ δυνάμεθα ἑνὶ λαβεῖν ὀνόματι, τίς ἔστιν ἣν οἰόμεθα σοφίαν εἶναι, τοῦτο δ' εἰ σφόδρα ἀδυνατοῦμεν, τὸ δεύτερον, τίνες εἰσί ποτε καὶ ὁπόσαι τινὲς ἅς τις λαβὼν σοφὸς ἂν εἴη κατὰ τὸν ἡμέτερον μῦθον.

ΚΛ. Λέγοις ἄν.

ΑΘ. Τὸ δὴ[z] μετὰ τοῦτο ἀνεμέσητον τῷ νομοθέτῃ τὸ III. iii. 352.
κάλλιον τῶν πρότερον εἰρημένων[a] περὶ θεῶν καὶ ἄμεινον ἀπεικάζοντι λέγειν, οἷον παιδείᾳ[b] καλῇ χρωμένῳ καὶ τι-

rum δεῖ om ΑΩx.—[u] δεῖ in γρ Z.—[v] οὐ Ξ.—[w] λόγου x.—[x] καὶ om pr Ξ.—[y] δὲ x.—[z] δὲ x.—[a] εἰρηκότων r et γρ ZΩ.—[b] παιδείαι ΑΞΩr : παιδιᾷ *s.—[c] προσπαίξαντι

ὡς εἰκότως] *Perquam recte*; vid. de ὡς ad Legg. vii. 18. Mox παντάπασι et πάντως posita sunt ἐκ παραλλήλου, quod dicitur, vid. ad i. 5. Ast.

§. 5. λέγοις ἂν] Vid. ad Legg. i. 11. fin. Ast.

τὸ κάλλιον—λέγειν] Verba ita cohærent, τὸ λέγειν περὶ θεῶν, κάλλιον καὶ ἄμεινον τῶν πρότερον εἰρημένων ἀπεικάζοντι (*pulcrius quid et rectius de iis cogitatione fingenti*). Pro εἰρημένων legi quoque εἰρηκότων Steph. refert, Ficinum haud dubie significans, ut qui verterit, *si melius de diis, quam prisci, sentiat*. Ast.

εἰρημένων] Legitur etiam εἰρηκότων, quod non minus placet. Steph.

παιδιᾷ] E Cod. Voss. recepimus παιδείᾳ, quod Ficin. quoque expressit, *optima usus disciplina*. Deinde ὕμνοις—γεραίροντι epexegesis est prægressi τιμῶντι θεούς. Εὐδαιμονία, ut ὄλβος, de

μῶντι θεούς, ὕμνοις τε καὶ εὐδαιμονίᾳ γεραίροντι διάγειν τὸν αὑτοῦ βίον.

ΚΛ. Ἦ καλῶς, ὦ ξένε, λέγεις· εἰ γάρ σοι τοῦτο τέλος εἴη τῶν νόμων, θεοὺς προσπαίσαντι[c] καθαρώτερόν τε[d] διαγαγόντι τὸν βίον τῆς ἅμα τελευτῆς ἀρίστης τε καὶ καλλίστης τυχεῖν!

ΑΘ. Πῶς οὖν, ὦ Κλεινία, λέγομεν; ἢ δοκεῖ, τοὺς θεοὺς ὑμνοῦντες σφόδρα τιμῶμεν, εὐχόμενοι τὰ κάλλιστα καὶ ἄριστα περὶ αὐτῶν ἐπιέναι λέγειν ἡμῖν; οὕτως ἢ πῶς λέγεις;

ΚΛ. Θαυμαστῶς μὲν οὖν οὕτως. ἀλλ', ὦ δαιμόνιε, πιστεύσας τοῖς θεοῖς εὔχου τε καὶ λέγε τὸν ἐπιόντα σοι[e] λόγον τῶν καλῶν[f] περὶ τοὺς θεούς τε[g] καὶ τὰς θεάς.

ΑΘ. Ἔσται ταῦτα, ἂν αὐτὸς ὁ θεὸς ἡμῖν ὑφηγῆται. ξυνεύχου μόνον.

ΚΛ. Λέγοις ἂν τὸ μετὰ τοῦτο.

ΑΘ. Θεογονίαν τοίνυν καὶ ζωογονίαν ἀναγκαῖον, ὡς ἔοικε, πρῶτόν μοι κακῶς ἀπεικασάντων[h] τῶν ἔμπροσθεν βέλ-

x.—[d] δὲ ΑΩxr.—[e] ἀεί σοι x et γρ Ω.—[f] καλλῶν γρ Z.—[g] τε om x.—[h] ἀπεικα-

opibus, honoribus, ponitur, ut apud Xenoph. de Laced. republ. ix. 3. *ἐκεῖνος τοίνυν σαφῶς παρεσκεύασε τοῖς μὲν ἀγαθοῖς εὐδαιμονίαν, τοῖς δὲ κακοῖς κακοδαιμονίαν*. H. l. significat honores, munera, alia id genus. Ast.

εἰ γὰρ] Si accipiamus *εἰ* pro *si*, nemo non videt imperfectam fore orationem: at cum Ficino quoque *εἰ γὰρ* interpretari nolim *quandoquidem*: ac vix certe eum illam lectionem agnovisse, persuadere mihi possum: præsertim quum et quæ proxime sequuntur ita vertat quasi *τέλος ἐστὶ* legerit, non *τέλος εἴη*. Neque tamen video cur ab hac nostra lectione discedendum fuerit: quum *εἰ* aptissime accipi possit pro *utinam*. Quinetiam *προσπαίσαντι* minime suspectum esse, minimeque pro eo quæri aliud debuisse dico, (ut certe aliud in sua interpretatione quæsivit) quum aptissime referatur ad id quod dictum fuit, *οἷον παιδιᾷ καλῇ χρωμένῳ*. Steph.

εἰ γὰρ] *Utinam*, ut Xenoph. Cyrop. vi. 1. 21. *εἰ γὰρ γένοιτο—ὅ τι ἐγώ σοι ἐν καιρῷ ἂν γενοίμην αὖ χρήσιμος*. Vid. Abresch. Animadv. Æschyl. i. 15. p. 96. et Brunck. ad Soph. Electr. 1412. Ad *προσπαίσαντι* Schol. Ruhnk. *προσπαίξαντι· ἀντὶ τοῦ ξ τὸ σ οἱ Ἀττικοί*. Sic et Timæus Lexic. p. 222. *προσέπαισε· προσέπαιξε· τῷ σ ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται*. Ubi v. Ruhnken. De verbo *προσπαίζειν* vid. ad vi. 19. Ast.

ἢ δοκεῖ] Vulgo *ἤ*, quæ solemnis in hac locutione confusio est, vid. nostra ad Phædr. p. 219. Mox post *δοκεῖ* (int. *σοί*: *an tibi videtur* s. placet) pro infinitivo modus finitus, *τιμῶμεν* sequitur. Mox ad *τῶν καλῶν* int. *λόγων*: *de pulcris, quæ de diis haberi possunt, orationibus proferas eam, quæ tibi in mentem venit*. Ast.

Θεογονίαν] Laudant hæc Euseb. Præpar. Evang. xiii. 2. p. 640. D. et Theodoret. Therapeut. Serm. iii. p. 515. D. Theodoret. exhibet *θεολογίαν—ἐμοὶ—καὶ πρὸς εὐσεβεῖς ἐληλυθότα λόγους*. Euseb. *ὡς ἔοικε, ἀναγκαῖον—κατὰ τὸν ὕστερον λόγον* (ut Theodor.). Ast.

τιον ἀπεικάσαι κατὰ τὸν ἔμπροσθεν λόγον, ἀναλαβόντα ὃν
πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς ἐπικεχείρηκα λόγους,[i] φράζων ὡς εἰσὶ III. iii. 353.
θεοὶ ἐπιμελούμενοι[k] πάντων, σμικρῶν καὶ μειζόνων, καὶ
σχεδὸν ἀπαραμύθητοι τῶν περὶ τὰ δίκαιά εἰσι πράγματα,
εἰ δὴ[l] μέμνησθέ γε, ὦ Κλεινία· ἐλάβετε μὲν γὰρ δὴ καὶ
ὑπομνήματα.[m] καὶ γὰρ ἦν τὰ ῥηθέντα τότε[n] καὶ μάλα
ἀληθῆ. τόδε δὲ αὐτῶν ἦν τὸ μέγιστον, ὅτι πρεσβύτερον εἴη
ψυχὴ σώματος ἅπασα παντός. ἆρα μέμνησθε; ἢ πάντως
που τοῦτό γε; ὃ γὰρ ἄμεινον καὶ παλαιότερον καὶ θεοει-
δέστερον, πιθανὸν ὅτι τοῦ χείρονος[o] καὶ νεωτέρου καὶ ἀτι-
μοτέρου, πανταχῇ τε ἄρχον ἀρχομένου πρεσβύτερον καὶ
ἄγον ἀγομένου πάντῃ. λάβωμεν δὴ τοῦτό γε, ὡς ψυχὴ
πρεσβύτερόν ἐστι σώματος. εἰ δ' ἔχει τοῦτο οὕτω, τό γε
πρῶτον ἡμῖν τοῦ πρώτου τῆς γενέσεως πιθανώτερον ἂν εἴη II. 981.
σχεδὸν ὑπηργμένον. καὶ θῶμεν δὴ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρχῆς
εὐσχημονέστερον ἔχειν, καὶ τῶν μεγίστων σοφίας περὶ θεῶν
γενέσεως ὀρθότατα ἐπιβαίνειν ἡμᾶς.

σύτω Ξ.—[i] λόγον s.—[k] ἐπιμελούμενοί εἰσι θεοὶ x.—[l] δὲ Z, δὲ μὴ x.—[m] ὑπομνήσα-

ἀπαραμύθητοι] *Et pæne inexorabiles in iis, quæ ad justum spectant.* Ficin. ita vertit, ac si παρὰ τὰ δίκαια legerit, *nec precibus ullis muneribusque præter justum placari.* Pro δίκαια vero haud dubie legendum est ἄδικα, ut sit, *exorari* s. placari *non possunt ab iis, qui injusta facinora commiserunt* s. qui in rebus injustis versantur (τῶν περὶ τὰ ἄδικα πράγματα, int. ὄντων); adjectivo autem ἀπαραμύθητοι exquisite genitivus pro dativo junctus esset, vid. Schäfer. Melet. Crit. p. 137. Ast.

μέμνησθε] Singularis excipit verbum plurale, in quo ne quis vitium subesse opinetur, monendum est, verbum modo singulare poni, pluribus nominibus sequentibus (v. nostra ad Phædr. p. 371.) modo plurale, uno tantum sequente vel prægresso; illic enim plures invocantur tanquam una persona, hic vero unus instar reliquorum, ut h. l. Clinias simul Megilli partes agit. Quod quidem etiam apud Latinos frequens est, vid. Ruperti ad Sil. Italic. iii. 222. Var. Lect. Cf. ad Legg. vi. 2. Ast.

ὑπομνήματα] Dialogi de legibus significantur litteris mandati, utpote memoriæ causa conscripti (vid. nostra ad Phædr. p. 300. ibique excitatis adde Phot. Cod. 242. p. 1955. 45. et Toup. Emendat. in Suid. ii. p. 130.). Ceterum Epinomidis auctor se ipse prodit, dum fingit, Cliniam et Megillum legum libros habere scriptos. Ast.

ὃ γὰρ ἄμεινον] Structura verborum paulo impeditior est. Ita cohærent verba, nisi manca oratio est: ὃ γὰρ ἄμεινον—ἐστὶ, τοῦτο πιθανὸν, ὅτι τοῦ χείρονος—πρεσβύτερόν ἐστι (int. ἄμεινον), πανταχῇ τε ἄρχον ἀρχομένου καὶ ἄγον πάντῃ ἀγομένου πρεσβύτερον: *id quod melius, deteriore melius sit necesse est* (πιθανὸν), *sicuti regens eo, quod regitur, et ducens eo, quod ducitur, prorsus et omni ratione antiquius est atque potius.* Ast.

τό γε πρῶτον] *Principium ipsius animæ*, tanquam τοῦ πρώτου τῆς γενέσεως, h. e. divinum. Comparativus πιθανώτερον vim positivi auget, vid. ad Polit. v. p. 463. D. Ficin. vertit, *quod si ita se habet, quod in generatione primi primum est, verisimile profecto est præivisse.* Deinde verba περὶ θεῶν γενέσεως epexegesis sunt illorum τῆς σοφίας

ΚΛ. Ἔστω ταῦτα εἰς[p] δύναμιν λεγόμενα.

ΑΘ. Φέρε δή, ζῶόν γε ἀληθέστατα λέγεσθαι κατὰ φύσιν φῶμεν τοῦτό[q] γε,[r] ὅταν μία ξυνελθοῦσα σύστασις ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτέκῃ μίαν μορφήν;

ΚΛ. Ὀρθῶς.

III. iii. 354. ΑΘ. Ζῶον μὲν δὴ τὸ τοιοῦτον[s] καλεῖται δικαιότατα;

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Στερεὰ δὲ σώματα λέγεσθαι χρὴ κατὰ τὸν εἰκότα λόγον πέντε, ἐξ ὧν κάλλιστα καὶ ἄριστά τις ἂν πλάττοι, τὸ δὲ ἄλλο[t] γένος ἅπαν ἔχει μορφὴν μίαν· οὐ γάρ ἐστιν ἀσώματον ὅ τί ποτ'[u] ἄλλο[v] γίγνοιτ' ἂν καὶ χρῶμα οὐδὲν οὐδαμῶς οὐδέποτ' ἔχον, πλὴν τὸ θειότατον ὄντως ψυχῆς γένος. τοῦτο δ' ἐστὶ σχεδὸν ᾧ μόνῳ πλάττειν καὶ δημιουργεῖν προσήκει, σώματι δέ, ὃ λέγομεν, πλάττεσθαι καὶ γίγνεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι· τῷ[w] δέ—λέγωμεν[x] πάλιν· οὐ γὰρ ἅπαξ ῥητέον—ἀοράτῳ τε εἶναι καὶ γιγνώσκοντι νοητῷ τε,[y] μνήμης μεταλαβόντι[z] λογισμοῦ τε ἐν περιτταῖς τε καὶ ἀρτίαις ἅμα μεταβολαῖς. πέντε οὖν ὄντων τῶν σωμάτων πῦρ χρὴ φάναι καὶ ὕδωρ εἶναι καὶ τρίτον ἀέρα, τέταρτον δὲ γῆν, πέμπτον[a] δὲ αἰθέρα· τούτων δ' ἐν ἡγεμό-

ματα x.—[n] τὸ x.—[o] νέου ΑΩxτ.—[p] ὡς Z.—[q] τότε x et γρ ΖΩ.—[r] τε (γ supra) Ω, τε Α: om Z et γρ Ω.—[s] τοιοῦτο τ.—[t] ἄλλογον Ξ.—[u] τ' ΑΩ.—[v] τἄλλα τ.—[w] τὸ s.—[x] λέγωμεν (τ supra) ΑΖΞΩτ: λέγομεν *s.—[y] δὲ Ω, δὲ Α.—[z] μεταλαμβάνοντι Ξ.—[a] πράττον

τῶν μεγίστων (*sapientiæ maximarum rerum*). Ast.

τοῦτό γε] Legitur etiam τότε: quæ lectio aptior esse videtur. Steph.

τοῦτό γε, ὅταν] Pro τοῦτο etiam τότε legi Steph. memorat, quod sane sequenti ὅταν melius respondet. Accedit, quod Ficin. vertit, *tunc affirmamus, cum.* Quanquam etiam τοῦτο defendi potest; est enim ὅταν i. q. ἐν ᾧ. Ast.

οὐ γάρ ἐστιν] Verba ita capienda sunt: οὐ γὰρ ἄλλο (τι), ὅ τί ποτε γίγνοιτ' ἂν (*quodcunque erit*), ἐστὶν ἀσώματον καὶ οὐδὲν οὐδαμῶς οὐδέποτε χρῶμα ἔχον (i. e. ἀχρώματον) ἔστιν ἄλλο, πλὴν τὸ ὄντως θειότατον ψυχῆς γένος. Ast.

τὸ δὲ λέγομεν] Hunc locum ita legendum puto, τῷ δὲ, (λέγωμεν πάλιν: οὐ γὰρ ἅπαξ ῥητέον) ἀοράτῳ τε εἶναι etc. Subaudiendum autem iterum ex præcedentibus verbum προσήκει. Steph.

ὃ λέγομεν] Comma post λέγομεν posuimus; ad σώματι int. προσήκει: *corpori vero, quod dicimus* (quod ita vocamus), *convenit fingi et oriri et conspici.* Cod. Voss. ὃ λέγωμεν. Mox e Cod. Voss. τῷ δὲ pro τὸ δὲ reposuimus, ut Steph. jam scribendum esse monuerat. Ad τῷ δὲ (τῇ ψυχῇ) int. προσήκει. Cod. Voss. νοητῷ δέ. Ast.

πῦρ χρὴ φάναι] Hæc explicationis causa interposita sunt; quocirca δὲ post τούτων orationem parenthesi interruptam redintegrat. Pro ἑκάστων vero e Cod. Voss. recepimus ἕκαστον; ἕκαστον ζῶον, singula animalia, collective positum est. Ficin. *horum principatibus multa variaque singula animalia producuntur.* Ast.

νίαις ἑκάστων[b] ζῶον πολὺ καὶ παντοδαπὸν ἀποτελεῖσθαι.
μαθεῖν δὲ καθ' ἓν ὧδ' ἐστὶ χρεών. γήϊνον μὲν τιθῶμεν τὸ
πρῶτον ἡμῖν ἕν, πάντας μὲν ἀνθρώπους, πάντα δὲ ὅσα πολύ-
ποδα καὶ ἄποδα, καὶ ὅσα πορεύσιμα καὶ ὅσα μόνιμα,[c]
διειλημμένα ῥίζαις· τὸ δὲ ἓν αὐτοῦ τόδε νομίζειν δεῖ,[d] ὡς
πάντα μὲν ἐξ ἁπάντων ταῦτά[e] ἐστι τῶν γενῶν, τὸ δὲ πολὺ III. iii. 255.
τούτου γῆς ἐστὶ καὶ τῆς στερεμνίας φύσεως. ἄλλο δὲ χρὴ
ζώου γένος θεῖναι δεύτερον γιγνόμενον ἅμα καὶ δυνατὸν
ὁρᾶσθαι· τὸ γὰρ πλεῖστον πυρὸς ἔχει, ἔχει μὴν γῆς τε καὶ
ἀέρος, ἔχει δὲ καὶ ἁπάντων τῶν ἄλλων βραχέα μέρη, διὸ
δὴ ζῶά τε ἐξ αὐτῶν παντοδαπὰ γίγνεσθαι χρὴ φάναι καὶ
ὁρώμενα. νομίσαι δὲ δὴ δεῖ πάντα[f] τὰ κατ' οὐρανὸν ταῦτα
εἶναι[g] ζώων[h] γένη, ὃ δὴ πᾶν χρὴ φάναι θεῖον γένος ἄστρων
γεγονέναι, σώματος μὲν τυχὸν καλλίστου, ψυχῆς δ' εὐδαι-
μονεστάτης τε καὶ ἀρίστης. δυοῖν δὲ αὐτοῖς[i] μοιρῶν τὴν
ἑτέραν[k] χρὴ δόξῃ μεταδιδόναι σχεδόν· ἢ γὰρ[l] ἀνώλεθρόν[m] II. 982.
τε καὶ ἀθάνατον ἕκαστον αὐτῶν εἶναι καὶ θεῖον τὸ παρά-
παν ἐξ ἁπάσης ἀνάγκης, ἤ τινα[n] μακραίωνα βίον ἔχειν
ἱκανὸν ἑκάστῳ ζωῆς, ἧς οὐδέν τι πλείονος ἂν προσδεῖσθαί
ποτε. [§. 6.] Νοήσωμεν οὖν πρῶτον, ὅ λέγομεν,[o] δύο τὰ
τοιαῦτα[p] εἶναι ζῶα. πάλιν γὰρ[q] λέγωμεν[r] ὁρατὰ μὲν ἀμ-
φότερα, τὸ μὲν ἐκ πυρός, ὡς δόξειεν ἄν, ὅλον, τὸ δ' ἐκ γῆς,
καὶ τὸ μὲν γήϊνον ἐν[s] ἀταξίᾳ,[t] τὸ δ' ἐκ πυρὸς ἐν τάξει
πάσῃ κινούμενον. τὸ μὲν οὖν ἐν ἀταξίᾳ κινούμενον ἄφρον III. iii. 255
χρὴ νομίζειν, ὅπερ ὡς τὸ πολὺ δρᾷ τὸ περὶ ἡμᾶς ζῶον, τὸ
δὲ[u] ἐν τάξει τε καὶ οὐρανῷ πόρον ἔχον μέγα τεκμήριον χρὴ

x.—[b] ἕκαστον ΑΖΞΩxτ.—[c] post *μόνιμα* omisi *καὶ* cum A et pr Ω.—[d] δεῖν ΑΩxτ.—[e] ταῦτ' τ.—[f] πάλιν ΑΖΩxτ.—[g] ταῦτα εἶναι om ΑΖΩτ.—[h] ζῶον Ζ.—[i] αὐτοῖν corr A et γρ Ξ, αὐτῆς ΖΞ.—[k] ἑτερίαν x.—[l] γὰρ ἂν x.—[m] ἀνώλεθρόν ΑΖΞxτ : ἀνόλεθρόν *ς.—[n] τινα om τ.—[o] λέγωμεν Ζ.—[p] ταῦτα Ζ.—[q] γὰρ om Ξ.—[r] λέγωμεν ΑΖΞΩτ : λέγομεν *ς.—[s] ἐν om Ζ.—[t] τάξει Ζ.—[u] δ' x.—[v] γενέσθαι Ζ.—[w] καὶ om pr Ξ.—

πάντα] Pro πάντα invenitur etiam πάλιν. Steph.

πάντα] Cod. Voss. πάλιν pro πάντα habet, et mox δυοῖν δὲ αὐτοῖν.—δόξῃ, *opinione.* Ficin. *his utique animalibus e duabus sortibus alteram tribuendam putamus.* In seqq. pro ζωῆς, ἧς forsitan scribendum est : ἑκάστῳ, ζωῆς ὥστε οὐδέν τι πλείονος cet. Similiter Ficin. vertit : *aut vitam longævam agunt singulis adeo sufficientem, ut longiore non egeant.* Quanquam pariter apud Plutarch. in Lexic. Basil. legitur : ὡς ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον. Ast.

§. 6. λέγωμεν] Sic Cod. Voss. et Ficin. *rursusque dicamus.* Vulgo λέγομεν. Ast.

τὸ δὲ—ἔχον] Oratio coarctata est et e duabus conflata; ita enim exponi hæc

ποιεῖσθαι[v] τοῦ φρόνιμον εἶναι· κατὰ ταὐτὰ γὰρ ἂν καὶ[w] ὡσαύτως πορευόμενον ἀεὶ καὶ ποιοῦν καὶ πάσχον τεκμήριον ἱκανὸν τοῦ φρονίμως ζῆν εἴη παρεχόμενον. ἡ ψυχῆς δὲ ἀνάγκη νοῦν κεκτημένης ἁπασῶν ἀναγκῶν πολὺ[x] μεγίστη γίγνοιτ' ἄν· ἄρχουσα γὰρ ἀλλ' οὐκ ἀρχομένη νομοθετεῖ. τὸ δὲ ἀμετάστροφον, ὅταν ψυχὴ τὸ ἄριστον κατὰ τὸν ἄριστον βουλεύσηται[y] νοῦν, τὸ τέλεον ἐκβαίνει[z] τῷ ὄντι κατὰ νοῦν, καὶ οὐδὲ ἀδάμας ἂν αὐτοῦ κρεῖττον οὐδὲ ἀμεταστροφώτερον ἄν ποτε γένοιτο, ἀλλ' ὄντως[a] τρεῖς μοῖραι κατέχουσαι φυλάττουσι τέλεον εἶναι τὸ[b] βελτίστῃ βουλῇ βεβουλευμένον ἑκάστοις θεῶν. τοῖς δὲ ἀνθρώποις ἐχρῆν τεκμήριον εἶναι τοῦ νοῦν ἔχειν ἄστρα τε καὶ ξύμπασαν ταύτην τὴν διαπορείαν,[c] ὅτι τὰ αὐτὰ ἀεὶ πράττει διὰ τὸ βεβουλευμένα πάλαι πράττειν θαυμαστόν[d] τινα χρόνον ὅσον, ἀλλ' οὐ μεταβουλευόμενον ἄνω καὶ κάτω, τοτὲ μὲν ἕτερα, ἄλλοτε δὲ ἄλλα πρᾶττον, πλανᾶσθαί τε καὶ μετακυκλεῖσθαι. τοῦθ' ἡμῶν τοῖς πολλοῖς αὐτὸ τοὐναντίον ἔδοξεν, ὅτι τὰ[e] αὐτὰ καὶ ὡσαύτως πράττει,[f] ψυχὴν οὐκ ἔχειν·
III. iii. 357. οὕτω[g] τοῖς ἄφροσι ξυνεφέσπετο τὸ πλῆθος, ὡς τὸ μὲν ἀνθρώπινον ἔμφρον καὶ ζῶν ὡς κινούμενον ὑπολαβεῖν, τὸ δὲ θεῖον ἄφρον ὡς μένον ἐν ταῖς αὐταῖς φοραῖς.[h] ἐξῆν δὲ ἀνθρώπῳ γε, ἐπὶ τὰ καλλίω καὶ βελτίω καὶ φίλα τιθεμένῳ, λαμβάνειν ὡς διὰ τοῦτο αὐτὸ ἔμφρον δεῖ νομίζειν τὸ κατὰ

[x] πολὺ om r.—[y] βουλεύηται x.—[z] ἐσβαίνει ΑΩx: vulgatam corr Ξ.—[a] οὕτως x.—[b] καὶ Ζ.—[c] διαπόρειαν ΖΞ, διαπορίαν Α: διαπορείαν cum *ς corr Ω.—[d] θαυματὸν Ξ.—[e] τὸ τὰ Ζ.—[f] πράττει Astius: libri πράττειν.—[g] ἔχειν ἔστιν οὕτω Ζ.—[h] φο-

debebant: τὸ δὲ ἐν τάξει—πόρον ἔχον (quod vero ad illud attinet, quod ordine et in cœlo progreditur), αὐτὸ τοῦτο (τὸ ἐν τάξει τε καὶ οὐρανῷ πόρον ἔχειν) μέγα τεκμήριον χρὴ ποιεῖσθαι τοῦ φρόνιμον αὐτὸ εἶναι. Ast.

ἐκβαίνει] Cod. Vos. ἐσβαίνει; ἐκβαίνειν, ut Latinorum evadere, est fieri, ut apud Eurip. Med. 228. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις. Dionys. Halicarn. vii. 51. ὅσα δὲ μετὰ τοῦ γενναίου στάντες—ἐναντιώθητε, ταῦτ' ἡμῖν εἰς δέον ἐκβέβηκε. Longin. c. 44. p. 158. διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς. Τὸ τέλεον ἐκβαίνει vero est i. q. τέλεον ἐκβαίνει, h. e. τελειοῦται, perficitur; de hac articuli redundantia vid. ad i. 6. Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. τοῖς ἀνθρώποις. Ast.

πράττειν] Mutandum censeo in πράττει. Steph.

πράττει] Vulgo πράττειν, in quo Steph. quoque offenderat. Ficinus: multis autem nostrum contra visum est, hæc, quia eadem et similiter semper agunt, animam non habere. Ast.

ἐπὶ τὰ καλλίω—τιθεμένῳ λαμβάνειν] Pulcriorem—de his sententiam ferenti statuere; τίθεσθαι est proprie calculum (ψῆφον) ponere, h. e. sententiam ferre, judicare, v. Heinsterhus. in Misc. Observat. t. v. p. iii. p. 66. et ad Thom. Mag.

ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως καὶ διὰ ταὐτὰ[i] πρᾶττον ἀεί· τοῦτο δ'
εἶναι τὴν τῶν ἄστρων φύσιν, ἰδεῖν μὲν καλλίστην, πορείαν
δὲ καὶ χορείαν πάντων χορῶν καλλίστην καὶ μεγαλοπρε-
πεστάτην χορεύοντα[k] πᾶσι τοῖς ζῶσι τὸ δέον ἀποτελεῖν.
καὶ μὴν ὅτι γε δικαίως ἔμψυχα αὐτὰ λέγομεν, πρῶτον τὸ
μέγεθος αὐτῶν διανοηθῶμεν. οὐ γάρ, ὡς σμικρὰ φαντάζε- II. 983.
ται, τηλικαῦτα ὄντως ἐστίν, ἀλλ' ἀμήχανον ἕκαστον αὐ-
τῶν τὸν ὄγκον,[l] πιστεῦσαι δ' ἄξιον· ἀποδείξεσι γὰρ ἱκα-
ναῖς[m] λαμβάνεται. τὸν γὰρ ἥλιον ὅλον τῆς γῆς ὅλης μεί-
ζω διανοηθῆναι δυνατὸν ὀρθῶς, καὶ πάντα δὴ τὰ φερόμενα
ἄστρα θαυμαστόν τι μέγεθος ἔχει. λάβωμεν δή,[n] τίς τρό-
πος ἂν εἴη τοσοῦτον περιφέρειν ὄγκον τινὰ φύσιν, τὸν αὐτὸν
ἀεὶ χρόνον ὅσον καὶ νῦν περιφέρεται. θεὸν δή φημι τὸν αἴ-
τιον ἔσεσθαι, καὶ οὔποθ' ἑτέρως εἶναι[o] δυνατόν· ἔμψυχον
μὲν γὰρ οὔποτε γένοιτ' ἂν ἑτέρως πλὴν διὰ θεόν, ὡς ἡμεῖς
ἀπεφηνάμεθα. ὅτε δὲ τοῦτο οἷός τέ ἐστι θεός, ἅπασα αὐ- III. iii. 358.
τῷ ῥᾳστώνη γέγονε τοῦ πρῶτον μὲν ζῶον γεγονέναι πᾶν

ῥοῦν Z.—[i] καὶ διὰ ταὐτὰ ΑΖΩ, καὶ διὰ ταῦτα Ξxτ : καὶ τὰ αὐτὰ ς.—[k] χορεύοντας τ.—[l] τοῦ ὄγκου x.—[m] ἱκανοῖς x.—[n] δὴ τὰ Z.—[o] ἑτέραι ΑΩ.—[p] ξ. ΑΖΞΩxτ.—

p. 443. L. Bos. Ellips. Græc. p. 568. ed. Schäf. Sic de Legib. x. 3. p. 888. B. *ἐπὶ τἀναντία τίθεσθαι* (*contrarium sentire s. judicare*). Epinom. 8. p. 984. D. *ταύτῃ τιθέσθω*. Theæt. p. 202. E. *τίθεσαι ταύτῃ*. Similiter *τίθεσθαί τι εἰς τι*, *aliquid numerare in*—(ut in bonis, in malis), pro *habere aliquid pro*—. Sic Politic. 281. C. *ἐὰν ἄρ' αὐτὴν—εἰς τὴν καλλίστην καὶ μεγίστην πασῶν τιθῶμεν*. Sophist. 235. A. *εἰς γόητα μὲν δὴ καὶ μιμητὴν ἄρα θετέον αὐτόν τινα* (*forte* s. *fere*); quod Heind. sine causa sollicitabat.—Ceterum bene Cornar. hæc ita vertit: *poterat autem homo hæc ita accipere, ut pulcrius et melius et ea, quæ grata essent, de ipsis sentiret, quod videlicet hoc ipsum sapiens putare oportet, quod secundum eadem et eodem modo et eadem semper facit*. *καὶ τὰ αὐτὰ* Steph. de Cornarii conjectura pro *καὶ διὰ ταῦτα* recepit, sensu id poscente; deinde pro *πρᾶττον* recte legi jussit *πράττειν*; *τὸ πράττειν* enim refertur ad *διὰ τοῦτο αὐτὸ*, ut Ficin. vertit: *quod propterea mentem habeant, quia per eadem similiter profecta eadem semper agunt*. Ast.

πρᾶττον] Scribendum puto *πράττειν*: ut intell. *διὰ τοῦτο αὐτὸ, διὰ τὸ πράττειν*. Mox puto *χορεύοντα* subjungi quasi præcederet *ἄστρα*, non *ἄστρων φύσιν*. Steph.

χορῶν καλλίστην] Si mendo caret hæc lectio, valde observatione dignus est hic superlativi usus cum genitivis qui non ejusdem sunt generis. Dicendum enim alioqui fuerat, *χορείαν πασῶν χορειῶν καλλίστην*. Steph.

πάντων χορῶν] Pro *πασῶν χορειῶν*. Mox *χορεύοντα* positum est, ac si *τὰ ἄστρα*, non *τὴν τῶν ἄστρων φύσιν* antecesserit. Ceterum de stellarum choro, Lucianus de Saltat. c. 7. t. i. p. 549. Schmied. *ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία καὶ εὔτακτος ἁρμονία τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι*. Cf. Julian. Orat. iv. p. 135. A. Ast.

τὸν γὰρ ἥλιον] Cf. Cicero de Nat. Deor. ii. 19. et Arnob. adv. Gent. ii. p. 51. ubi v. Elmenhorst. p. 59. Ast.

οὔποθ' ἑτέρως] Cod. Voss. *ἑτέρᾳ*. Mox ad *ἔμψυχον—γένοιτ' ἂν* int. *τί*. Ast.

σῶμα καὶ ὄγκον ξύμπαντα,[p] ἔπειτα, ᾗ περ ἂν διανοηθῇ βέλτιστα, ταύτῃ φέρειν. νῦν δὴ περὶ ἁπάντων τούτων ἕνα λόγον λέγοιμεν ἀληθῆ. οὐκ ἔστι γῆν τε καὶ οὐρανὸν ἅπαντάς τε ἀστέρας ὄγκους τε ἐκ τούτων ξύμπαντας μὴ ψυχῆς πρὸς ἑκάστῳ γενομένης[q] ἢ καὶ ἐν ἑκάστοις εἶτα[r] εἰς ἀκρίβειαν κατ' ἐνιαυτὸν οὕτω πορεύεσθαι κατὰ μῆνάς τε καὶ ἡμέρας, καὶ ξύμπαντα τὰ γιγνόμενα ξύμπασιν ἡμῖν ἀγαθὰ γίγνεσθαι. δεῖ δέ, ὅσῳ φλαυρότερόν[s] ἐστ'[t] ἄνθρωπος, μή τι[u] ληροῦντά γε, σαφῶς δέ τι λέγοντα φαίνεσθαι. ῥύμας μὲν οὖν εἴ τις αἰτίας τινὰς ἐρεῖ σωμάτων ἢ φύσεις ἤ τι τοιοῦτον, οὐδὲν σαφὲς ἐρεῖ·[v] [§. 7.] τὸ δὲ παρ' ἡμῶν εἰρημένον σφόδρ' ἀναλαβεῖν χρή, πότερον ἔχει λόγον ὁ λόγος ἢ πάντως ὑστερεῖ, τὸ πρῶτον μὲν τὰ ὄντα εἶναι δύο, τὸ μὲν ψυχήν, τὸ δὲ σῶμα, καὶ πολλὰ ἑκατέρου, πάντα δὲ ἀλλήλων ἄλλα καὶ ἑκάτερα ἑκατέρων, καὶ τρίτον ἄλλο οὐδὲν κοινὸν οὐδενί· διαφέρειν δὲ ψυχὴν σώματος. ἔμφρον μέν που, τὸ δὲ ἄφρον θήσομεν, ἄρχον δέ, τὸ δὲ ἀρχόμενον, καὶ
III. iii. 359. τὸ μὲν αἴτιον ἁπάντων, τὸ δὲ ἀναίτιον πάσης πάθης. ὥστε τά γε[w] δὴ κατ' οὐρανὸν ὑπ' ἄλλου του φάναι γεγονέναι, καὶ μὴ ψυχῆς τε καὶ σώματος οὕτως εἶναι γεννήματα,

[q] γιγνομένης r.—[r] εἶτα add ΑΖΩxr.—[s] φλαυρότερον ΑΩ: φαυλότερον °s.—[t] ἐστ' om r.—[u] μήτοι ΑΖΞΩx.—[v] αἱρεῖ Ω.—[w] τε x.—[x] θεῶν αὐτῶν αὐτῶν ἐργασαμένων

φέρειν] Ficin. *deinde, qua ratione optime fieri cogitarit, hac ducere.* Φέρειν autem ad astrorum φορὰν (supra τὰ φερόμενα ἄστρα) spectat; igitur est: hunc iis motum ac cursum tribuere, qui optimus ipsi visus esset. Ald. Lov. Bas. 1. et 2. vitiose habent εἴπερ. Ast.

λέγομεν] Vulgo λέγοιμεν, sed optativo hic nullus locus est. λέγομεν vim fere habet futuri, vid. ad i. 3. Mox ante εἰς ἀκρίβειαν Cod. Voss. εἶτα interponit. Ast.

ῥύμας] Schol. Ruhnk. ὁρμὰς βιαίας. Sic infra c. 8. p. 985. B. ἐλαφρᾷ φερόμενα ῥύμῃ. Sophist. p. 236. D. ἥ σε οἷον ῥύμη τις ὑπὸ τοῦ λόγου ξυνειθισμένον ξυνεπεσπάσατο πρὸς τὸ ταχὺ ξυμφῆσαι; A Bas. 2. τὶς post εἰ abest. Ast.

§. 7. ἔχει λόγον ὁ λόγος] *Utrum consentanea sit et quasi obtineat oratio an succumbat* (reprobanda sit). Paronomasia inest in λόγον ἔχει (de quo vid. ad Legg. x. 12.) et ὁ λόγος, vid. ad ii. 4. Ast.

πολλὰ ἑκατέρου] Ficin. perspicuitatis causa, ut videtur, plura adjecit vertens: *et quæ ad utriusque genus pertinent, esse multa; eaque ab aliis in genere suo differre et utraque genera a se invicem esse diversa, adeo ut tertium nihil sit utrisque commune.* Ast.

ἔμφρον μὲν] Vide annon scribendum sit, ἔμφρον τὸ μέν που: et paulo post, ἄρχον τὸ μὲν, τὸ δὲ ἀρχ. Steph.

τὸ μέν που] Vulgo ἔμφρον μέν που. Mox vulgo ἄρχον δὲ, τὸ δὲ ἀρχόμενον; e Cod. Voss. pro δὲ recepimus μὲν, addito τὸ, quod sensus poscit. Mox καὶ σώματος οὕτως Ficin. ita vertit: *nec ex anima et corpore, ut diximus, constare contendat.* Cornar. ita vertit, ac si ὄντως legerit: *et non animæ ac corporis revera sobolem esse.* Ast.

πολλὴ μωρία τε καὶ ἀλογία. εἰ δ' οὖν δεῖ νικᾶν τοὺς περὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων λόγους καὶ πιστῶς θεῖα φαίνεσθαι γεγονέναι τὰ τοιαῦτα ξύμπαντα, δυοῖν τοι θάτερα θετέον αὐτά· ἢ γὰρ θεοὺς αὐτοὺς ταῦτα ὑμνητέον ὀρθότατα, ἢ θεῶν εἰκόνας ὡς ἀγάλματα ὑπολαβεῖν γεγονέναι, θεῶν αὐ- II. 984.
τῶν ἐργασαμένων·[x] οὐ γὰρ ἀνοήτων γε οὐδὲ βραχέος[y] ἀξίων. ἀλλ' ὅπερ εἰρήκαμεν, τούτων ἡμῖν θάτερα θετέα, τὰ δὲ τεθέντα τιμητέον πάντων ἀγαλμάτων[z] διαφερόντως· οὐ γὰρ μή ποτε φανῇ καλλίω καὶ κοινότερα ξυμπάντων ἀνθρώπων ἀγάλματα, οὐδ' ἐν διαφέρουσι τόποις ἱδρυμένα, καθαριότητι[a] καὶ σεμνότητι καὶ ξυμπάσῃ ζωῇ διαφέροντα, ἢ ταῦτα, ὡς πάντῃ ταύτῃ[b] γεγένηται. νῦν οὖν δὴ περὶ θεῶν ἐγχειρῶμεν τό γε[c] τοσοῦτον, τὰ δύο κατιδόντες ζῷα ὁρατὰ ἡμῖν, ἅ φαμεν[d] ἀθάνατον,[e] τὸ δὲ γήϊνον ἅπαν θνητὸν γεγονέναι, τὰ τρία τὰ μέσα τῶν πέντε, τὰ μεταξὺ τούτων, σαφέστατα κατὰ δόξαν τὴν ἐπιεικῆ γεγονότα πει-

s.—[y] Βραχέως r.—[z] πάντων ἀγαλμάτων τιμητέον r.—[a] καθαριότητι ΑΖΩ : καθαρειότητι *s.—[b] ταύτηι ΑΩ.—[c] τόδε x.—[d] φαίνομεν Α, φαίνωμεν Ω.—[e] ante ἀθάνα-

αὐτῶν αὐτῶν] Sic in Ald. editione αὐτῶν repetitum legitur: at in Germ. et in Lovaniensi omissum est, tanquam redundans. Ego autem intell. ἀγάλματα θεῶν αὐτῶν, et quidem αὐτῶν ἐργασαμένων. Steph.

θεῶν αὐτῶν ἐργασαμένων] Sic Lov. Bas. 1. et 2. In Ald. et Steph. αὐτῶν repetitum est, quod Steph. ita explicat: θεῶν αὐτῶν ἀγάλματα et quidem αὐτῶν ἐργασαμένων; sed si θεῶν αὐτῶν ad ἀγάλματα traxeris, repetitio pæne intolerabilis erit, quum præcedat θεῶν εἰκόνας, et ἀγάλματα nihil nisi expositio sit vocis εἰκόνας. Mox ad οὐ γὰρ ἀνοήτων γε cet. e prægresso ἐργασαμένων intell. ἔργα ἐστί, ut Cornar. cepit vertens: *non enim dementium neque vilium sunt opificum.* Ficin. hæc cum prægressis conjunxit reddens: *ab ipsis diis prudentibus dignissimisque artificibus fabricatas.* Ast.

τὰ δὲ τεθέντα] Ni fallor, scribendum est ταῦτα δὲ τεθέντα: *hoc vero posito*, sc. cœlestia corpora deorum esse imagines (*eas præ aliis omnibus colere decet*). Ficin. vertit: *et quod decreverimus, firmiter teneamus; multoque magis hæc, quam alia quælibet simulacra, veneremur.* Quod nexu caret; etenim priusquam dici possit, divina simulacra præ omnibus aliis colenda esse, significetur necesse est, hanc esse sententiam amplexandam, quæ corpora cœlestia pro deorum imaginibus ab ipsis diis effictis habeat. De sententia, quæ astra esse divina vel deos sumit, vid. Chalcid. vii. §. 129. p. 327.—Mox Cod. Voss. ἢ ταύτῃ. Quod sequitur, ὡς est *nempe, etenim*, vid. ad iii. 15. Ast.

τὰ δύο κατιδόντες] Libri editi sic interpungunt: τοσοῦτον· τὰ δύο—ἅ φαμεν, τὸ μὲν—γεγονέναι· τὰ τρία τούτων, σαφέστατα cet. Verba autem ita cohærent: κατιδόντες τὰ δύο ζῷα ὁρατὰ ἡμῖν (*postquam—perspeximus*), ἅ φαμεν τὸ μὲν ἀθάνατον, τὸ δὲ—θνητὸν γεγονέναι (*quæ quidem dicimus alterum immortale, alterum mortale esse*, pro: ὧν τὸ μὲν—τὸ δὲ), πειραθῆναι (int. ἐγχειρῶμεν) λέγειν τὰ τρία τὰ μέσα τῶν πέντε, τὰ κατὰ δόξαν τὴν ἐπιεικῆ σαφέστατα γεγονότα μεταξὺ τούτων. Πειραθῆναι, quod proprie ad ἐγχειρῶμεν refertur, pro πειραθῶμεν positum est. Cod. Voss. pro ἅ φαμεν exhibet ἃ φαίνομεν. Ast.

ραθῆναι λέγειν. αἰθέρα μὲν γὰρ μετὰ[f] τὸ πῦρ θῶμεν, ψυ-
III. iii. 260. χὴν δ' ἐξ αὐτοῦ[g] τιθῶμεν πλάττειν ζῶα δύναμιν ἔχοντα, ὥς περ τῶν ἄλλων γενῶν, τὸ πολὺ μὲν τῆς αὐτοῦ φύσεως, τὰ δὲ σμικρότερα ξυνδέσμου χάριν ἐκ τῶν ἄλλων γενῶν· μετὰ δὲ τὸν αἰθέρα ἐξ ἀέρος πλάττειν τὴν ψυχὴν γένος ἕτερον ζώων,[h] καὶ τὸ τρίτον ἐξ ὕδατος. πάντα δὲ δημιουργήσασαν ταῦτα ψυχὴν ζώων εἰκὸς ὅλον οὐρανὸν ἐμπλῆσαι, χρησαμένην πᾶσι τοῖς γένεσι κατὰ δύναμιν, πάντων μὲν μετόχων τοῦ ζῆν γεγονότων· δεύτερα δὲ καὶ τρίτα καὶ τέταρτα καὶ πέμπτα, ἀπὸ θεῶν τῶν φανερῶν ἀρξάμενα γενέσεως, εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἀποτελευτᾷν. [§. 8.] Θεοὺς[i] μὲν δή, Δία τε καὶ Ἥραν καὶ τοὺς ἄλλους πάντας, ὅπῃ τις ἐθέλει, ταύτῃ κατὰ τὸν αὐτὸν τιθέσθω νόμον

τον omisi τὸ μὲν cum pr A et γρ Ω.—[f] κατὰ Z.—[g] αὐτῶν Z.—[h] ζώων Z.—[i] περὶ

δύναμιν ἔχοντα] Verba paulo obscuriora sunt; sicuti nunc leguntur, hunc habere sensum possunt: *δύναμιν ἔχοντα τὸ πολὺ μὲν* (*maximam partem*) *τῆς αὐτοῦ* (*τοῦ αἰθέρος*) *φύσεως, ὥσπερ* (*ζῶα*) *τῶν ἄλλων γενῶν, τὰ δὲ σμικρότερα* (int. *κατὰ*) *ἐκ τῶν ἄλλων γενῶν*. Verba *ὥσπερ τῶν ἄλλων γενῶν* ita capienda sunt: *ut in animalibus aliorum generum fieri solet*, sc. ut maximam partem ex eo constent, unde orta sunt (v. c. animalia terrena e terra), *pauca vero de aliis generibus simul contineant*. Vid. c. 5. p. 981. D. Ast.

πάντων μετόχων] Vulgo post *πάντων* legitur *μὲν*, quod, quum sententiarum cohærentiam turbet, exterminavimus. Ficin. *omnibus—generibus usa, quæ omnia vitæ participia sunt. Secunda vero—a manifestorum generatione deorum incipientia ad nos tandem homines deducuntur*. Unde suspicetur fortasse quispiam, Ficinum *ἀποτελευτᾷ* legisse, quo tamen non opus est; *ἀποτελευτᾷν* enim refertur ad *εἰκός*. De locutione *ἀρξάμενα—ἀποτελευτᾷν* (ab astris ad homines progredi), vid. nostra ad Alcibiad. i. p. 299. Ceterum quinque ponit noster animantium genera secundum elementa quinque, ignem, æthera, aërem, aquam et terram (v. p. 981. C.). Prima sunt ex igni orta (corpora cœlestia s. astra, v. p. 981. D. et Tim. p. 40. A.), et postrema ex terra nata (homo et reliqua animalia terrena, vid. p. 981. C.); media inter hæc sunt tria illa ex æthere, aëre et aqua profecta (h. e. dæmones, vid. p. 984. E.). Itaque animantium genera a cœlestibus initium ducunt et in terrena exeunt. Quod quidem discrepat a Platonis decretis in Timæo expositis, ubi quatuor elementa (ignis, aër, aqua et terra) ponuntur et quatuor ex iis ortorum animantium genera, vid. p. 40. A. (cf. Plutarch. Plac. Philos. v. 20. Apulei. p. 7. et 17. ed. Elmenh. Vid. Casaubon. ad Athen. viii. p. 623.) et p. 81. E. (cf. Galen. de Hippocr. et Platon. Plac. viii. p. 321. 16. et adv. Julian. p. 339. 21. t. v. ed. Bas.). Æthera interponit Epinomidis auctor ut medium inter ignem et aërem; est enim æther *ἀέρος τὸ εὐαγέστατον*, Tim. 58. D. Sic etiam Cratyl. 410. B. *τὸν δὲ αἰθέρα τῇδέ πῃ ὑπολαμβάνω, ὅτι ἀεὶ θεῖ περὶ τὸν ἀέρα ῥέων, ἀειθεὴρ δικαίως ἂν καλοῖτο*. Ceterum æthera, quem alii quintum idque supremum elementum sumserunt, noster igni subjungit, et astra plurimum ex igne constare ponit p. 981. D. reliqui vero philosophi æthera esse *ἀκήρατον, θεῖον* et *οὐσίαν οὐρανοῦ* atque *ἄστρων* sumserunt, vid. Script. de Mundo c. 2. p. 1203. E. Aristot. de Cœl. i. 2. 3. Cf. Rudolphi ad Ocell. Lucan. p. 176. Ast.

§. 8. *κατὰ τὸν αὐτὸν—νόμον*] Ficinus aliter videtur legisse vertens: *Deos igitur—quomodocunque aliquis velit, locato: modo legem eundem servet atque hanc rationem stabilem teneat*. Cornar.

καὶ πάγιον ἐχέτω τοῦτον τὸν λόγον. θεοὺς δὲ[k] δὴ τοὺς ὁρα-
τούς, μεγίστους καὶ τιμιωτάτους καὶ ὀξύτατον ὁρῶντας
πάντῃ, τοὺς πρώτους τὴν τῶν ἄστρων φύσιν λεκτέον καὶ ὅσα
μετὰ τούτων αἰσθανόμεθα γεγονότα, μετὰ δὲ τούτους[l] καὶ
ὑπὸ τούτοις ἑξῆς δαίμονας, ἀέριον δὲ[m] γένος, ἔχον ἕδραν
τρίτην καὶ μέσην, τῆς ἑρμηνείας αἴτιον, εὐχαῖς τιμᾶν μάλα
χρεὼν χάριν τῆς εὐφήμου διαπορείας.[n] τῶν δὲ δύο τούτων
ζῴων, τοῦ τ' ἐξ αἰθέρος ἐφεξῆς τε ἀέρος, ὃν[o] διορώμενον[p] III. iii. 361.
ὅλον αὐτῶν ἑκάτερον εἶναι· παρὸν δὴ πλησίον οὐ κατάδηλον
ἡμῖν γίγνεσθαι. μετέχοντα δὲ φρονήσεως θαυμαστῆς,[q] ἅτε II. 985.
γένους ὄντα εὐμαθοῦς τε καὶ μνήμονος, γιγνώσκειν μὲν ξύμ-
πασαν τὴν ἡμετέραν αὐτὰ διάνοιαν λέγωμεν,[r] καὶ τόν τε
καλὸν ἡμῶν καὶ ἀγαθὸν ἅμα θαυμαστῶς ἀσπάζεσθαι καὶ
τὸν σφόδρα κακὸν[s] μισεῖν, ἅτε λύπης μετέχοντα ἤδη· θεὸν

θεοὺς Ξs : θεοὺς...λόγον om Z.—[k] δὲ ΑΞΩxt : γὰρ *s.—[l] τούτους Zx.—[m] γε t.—[n] διαπορείαις (in αι corr) Ω.—[o] ἐν ΑΞΩr.—[p] διερευνώμενον x.—[q] φυσικῆς Z.—

Circa Deos equidem et Jovem et Junonem et reliquos omnes quomodocunque quis vult, secundum eandem legem ponat, et firmam hanc rationem teneat. Ni fallor, post ὅπῃ τις ἐθέλει excidit ὀνομάζειν, ut Jupiter, Juno, reliquaque Deorum nomina de astris intelligantur; quocirca θεοὺς τοὺς ὁρατοὺς sequitur. Stella vero Junonia etiam Venus dicebatur, vid. Tim. Locr. p. 96. E. et Apulei. de Mund. p. 58. Ast.

θεοὺς γὰρ δὴ] Laudat hæc Euseb. Præp. Evang. xiii. 18. p. 702. C. ubi θεοὺς δὲ δὴ exhibetur. Θεοὺς τοὺς ὁρατοὺς—τοὺς πρώτους positum est pro θεῶν τῶν ὁρατῶν—τοὺς πρώτους τὴν τῶν ἄστρων φύσιν (h. e. astra) λεκτέον. Ast.

ἀέριον δὲ γένος] Haud dubie scribendum est ἀέριόν τι γένος, nisi malis ἀέριόν τε καὶ αἰθέριον γένος, ut infra dæmones ex æthere et aëre constare dicuntur. Posidonius apud Macrob. Saturn. i. 23. p. 320. Bip. 'quia exætherea substantia parta atque divisa qualitas illis est.' Cf. Posidonii Rhod. reliq. ed. Bake p. 45. De dæmonibus vid. Sympos. c. 23. ubi v. not. p. 261. ibique excitatis addatur Plutarch. de Isid. et Osir. p. 361. B. C. Phot. Bibl. cod. 214. p. 560. Cudworth. System. Intellect. p. 806. Elmenhorst. ad Octav. Felic. p. 246. et ad Apulei. de Gen. Socrat. p. 48. Wolf. ad Origen. Philosoph. c. 3. t. i. p. 883. Par. H. Grot. ad Ephes. ii. 2. Luc. viii. 31. Fabric. ad Sext. Empir. p. 571. Varro apud Augustin. de Civit. Dei vii. 6. 'inter lunæ vero gyrum et nimborum ac ventorum cacumina *aërias* esse *animas*, sed eas animo, non oculis videri, et vocari heroas et lares et genios.' Cf. Creuzer. Symb. et Mythol. t. iii. p. 4. 79. Ceterum ἕδραν τρίτην eo refertur, quod dæmones tertium sunt animantium genus post deos; deos enim excipiunt astra (dii visibiles) et hæc sequuntur dæmones. Ast.

διαπορείας] Ficinus ita reddidit: *gratia laudabilis intercessionis interpretationisque.* Commentarii instar locus est in Symposio jam laudatus, ubi inter alia p. 62. (ed. nostr.): Ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν. ἐν μέσῳ δὲ ὂν ἀμφοτέρων ξυμπληροῖ, ὥστε τὸ πᾶν αὐτὸ αὑτῷ ξυνδεδέσθαι. Cf. Hierocl. de provid. apud Phot. Biblioth. l. l. Porphyr. de Abstinent. Animal. ii. p. 81. Theodoret. Orat. iv. de mater. et mundo p. 61. Ast.

αὐτῶν] Ut paulo post αὐτὰ, abundat; pro παρὸν δὴ vero scripsimus παρὸν δὲ, ut Ficin. vertit: *sed quamvis hi dæmones prope nos sint.* Ast.

μὲν γὰρ δὴ τὸν τέλος ἔχοντα τῆς θείας μοίρας ἔξω τούτων εἶναι, λύπης τε καὶ ἡδονῆς, τοῦ δὲ φρονεῖν καὶ τοῦ γιγνώσκειν κατὰ πάντα μετειληφέναι. καὶ ξυμπλήρους δὴ[t] ζώων οὐρανοῦ γεγονότος ἑρμηνεύεσθαι πρὸς ἀλλήλους τε καὶ τοὺς ἀκροτάτους θεοὺς πάντας[u] τε καὶ πάντα, διὰ τὸ φέρεσθαι τὰ μέσα τῶν ζώων ἐπί τε γῆν καὶ ἐπὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν ἐλαφρᾷ φερόμενα[v] ῥύμῃ. τὸ δὲ ὕδατος πέμπτον ὂν[w] ἡμίθεον μὲν[x] ἀπεικάσειεν ἄν τις ὀρθῶς ἀπεικάζων ἐξ αὐτοῦ γεγονέναι, καὶ[y] τοῦτ' εἶναι ποτὲ μὲν ὁρώμενον, ἄλλοτε δὲ ἀποκρυφθὲν ἄδηλον γιγνόμενον, θαῦμα κατ' ἀμυδρὰν ὄψιν παρεχόμενον. τούτων δὴ τῶν πέντε ὄντως ὄντων ζώων, ὅπῃ τινὲς ἐνέτυχον ἡμῶν, ἢ καθ' ὕπνον ἐν ὀνειροπολίᾳ προστυχόντες, ἢ κατὰ φήμας τε καὶ μαντείας λεχθεῖσι τισιν[z] ἐν
III. iii. 362. ἀκοαῖς ὑγιαίνουσιν ἢ[a] καὶ κάμνουσιν, ἢ καὶ τελευτῇ βίου[b] προστυχέσι γενομένοις, ἰδίᾳ τε[c] καὶ δημοσίᾳ δόξας[d] παραγενομένας, ὅθεν ἱερὰ πολλὰ πολλῶν γέγονε, τὰ δὲ

ον
r λέγομεν x.—s κακως Ω, κακῶς A.—t δὴ Zr : δὲ *s.—u πάντως Z.—v φερόμενον r.—w ὂν AZΞΩ : ὂν *s.—x μὲν add AZΩr.—y καὶ om AZΞΩxr.—z λεχθὲν τισιν AZΞΩxr : λεχθεῖσιν s.—a ἢ post ὑγιαίνουσιν om x.—b τοῦ βίου γρ Ω.—c τοῖς δὲ

ξυμπλήρους] Cod. Voss. ξυμπλήρους δή. Mox verbi ἑρμηνεύεσθαι subjectum est τοὺς δαίμονας. Ast.

πέμπτον ὂν] Vulgo πέμπτον, ὂν ἡμίθεον cet. quod et orationis structuræ et sensui repugnat; nam non solum ex aqua orta ἡμίθεοι sunt, verum etiam universum dæmonum genus, ut quod medium sit inter cœlestia et terrena, ad ἡμιθέους pertinet. Quocirca ὂν e Cod. Voss. recepimus. Sensus est: *quintum numinum genus idque aquatile* (Nympharum genus) *recte quis posuerit ex aqua originem ducere.* Prima enim numina sunt summi dii, οἱ θεοὶ ἀκρότατοι, secunda sunt astra (cœlestia animantia), tertia dæmones æthorei et quarta aërei (distinguit enim noster, ut supra exposuimus, ignem, æthera et aërem). Mox pro ἄδηλον scripsimus καὶ δῆλον, quod sensus flagitat et Ficin. confirmat vertens: *et cum videtur, tenui visu perceptum admirationem affert.* Ast.

λεχθεῖσιν] In præced. edit. λεχθὲν et τισιν, interjecta etiam hypostigme, pro λεχθεῖσιν: sed vereor ne et sub iis quæ proxime sequuntur aliquod mendum delitescat, atque adeo ne tota hæc periodus varie sit mendosa. Steph.

λεχθεῖσιν ἐν ἀκοαῖς] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. λεχθὲν, τίσιν—δόξας, quod Cornar. ita, ut Steph. scripsit, correxerat. Cod. Voss. λεχθέντισιν (sic)—δόξας παραγενομένας. Ad λεχθεῖσιν int. αὐτοῖς, et ἐν ἀκοαῖς oppositum est visis in somno, κατ' ὀνειροπολίαν. Dativi ὑγιαίνουσι cet. pendent e λεχθεῖσιν: *vel in sermones de dæmonibus incidentes, qui ipsis vel sanis vel ægrotantibus habiti sunt,* h. e. *quos vel sani vel ægrotantes audiverunt.* Deinde exspectabas προστυχεῖς γενόμενοι, quia præcedit ὅπῃ τινὲς ἐνέτυχον ἡμῶν—προστυχόντες; propter dativos vero prægressos προστυχέσι γενομένοις positum est, e quibus pendet δόξας ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ παραγενομένας. Oratio ipsa apodosi caret. Genitivi τούτων πάντων vel per se explicandi sunt (*de his omnibus* s. quod hæc attinet), vel τι intelligi oportet, ut καινοτομεῖν, quod sequitur, eo referatur. De sententia ipsa, vid. Diogen. L. viii. 32. ubi cf. interpp. et Hierocl. ad Carm. Aur. p. 226. Ast.

γενήσεται, τούτων πάντων νομοθέτης, ὅς τις νοῦν κέκτηται καὶ τὸν βραχύτατον, οὔποτε μὴ τολμήσῃ[e] καινοτομῶν ἐπὶ θεοσέβειαν, ἥ τις μὴ σαφὲς ἔχει τι, τρέψαι πόλιν ἑαυτοῦ. καὶ μὴν οὐδ' ὃν ὁ πάτριος νόμος εἴρηκε περὶ θυσιῶν[f] ἀποκωλύσει, μηδὲν τὸ παράπαν εἰδώς, ὥς περ οὐδ' ὂν δυνατὸν εἰδέναι τῇ θνητῇ φύσει τῶν τοιούτων πέρι. τοὺς δὲ ὄντως ἡμῖν φανεροὺς ὄντας θεοὺς ἆρ' οὐχ αὐτὸς[g] λόγος ἔχει κακίστους εἶναι τοὺς μὴ τολμῶντας λέγειν ἡμῖν καὶ φανεροὺς ποιεῖν, ἀνοργιάστους τε ὄντας ἑτέρους θεοὺς καὶ τιμὰς μὴ δεχομένους τὰς προσηκούσας αὐτοῖς; νῦν δὲ δὴ ξυμβαίνει γιγνόμενον ἅμα τὸ τοιοῦτον, οἷον ἂν[h] εἴ ποτέ τις ἡμῶν ἥλιον ἢ σελήνην ἑωρακὼς ἦν γιγνομένους ἐφορῶντάς τε ἡμᾶς πάντας, καὶ μὴ ἔφραζεν ἀδύνατος ὤν πῃ φράζειν, τιμῆς τε ἀμοίρους ὄντας ἅμα, καὶ μὴ προθυμοῖτο τό γε αὑτοῦ[i] μέρος εἰς ἔντιμον χώραν καταφανεῖς ἄγων αὐτοὺς ἑορτάς[k] τε αὐτοῖς γίγνεσθαι ποιεῖν καὶ θυσίας, ἀπολαμβανόμενόν τε χρόνον ἑκάσταις μειζόνων τε[l] καὶ ἐλαττόνων πολλάκις ἐνιαυτῶν ὥρας διανέμειν, ἆρ' οὐκ ἂν κακὸς ἑαυτῷ τε καὶ ἄλ- II. 986. III. iii. 263.

x et γρ ΖΩ.—[d] δόξαις παραγενομέναις s.—[e] τολμήσαις Z.—[f] θεῶν γρ ΖΩ.—[g] αὐτὸς A et pr Ω: ὁ αὐτὸς *s.—[h] γὰρ ΑΖΩx.—[i] ἑαυτοῦ x, αὐτὸ x.—[k] καὶ ὁρτάς x.—[l] τε

ἥτις μὴ σαφὲς ἔχει τι] Ita intelligo: *ἐπὶ θεοσέβειάν τινα, εἰ μή τι σαφὲς ἔχει.* Cod. Voss. *ἔχει, τὶ τρέψεται.* Deinde vulgo scribitur: *περὶ θυσιῶν ἀποκωλύσει, μηδὲν τοπαράπαν εἰδώς· ὥσπερ οὐδ' ἂν δυνατὸν* cet. Quæ reposuimus, ea Cornario debemus, qui utrum ita conjecerit an e libris Mss. scripturam illam depromserit, non constat. Ficin. *scire namque debet, mortali naturæ non esse possibile, certi quidquam de his cognoscere.* De *οὐδ' ἂν* vid. Coray ad Isocrat. Demonic. p. 10. Pro *ὥσπερ* corrig. *ὡς.* Ast.

παράπαν εἰδώς· ὥσπερ] Lectio alia affertur, *ἀποκωλύσει μηδὲν τοπαράπαν· εἰδὼς ὡς οὐδὲν δυνατὸν*, etc. Pro *θυσιῶν* vero (quod est ante *ἀποκωλύσει*) legitur etiam *θεῶν*. Fic. tamen non hunc sed illum genitivum agnoscit. Steph.

ἀνοργιάστους—ὄντας] Ficin. ita vertit, ac si *ἐῶντας* legerit: *et sine sacrificiis debitisque honoribus relinqui eos ab hominibus patiuntur.* Sed *ὄντας* est i. q. *εἶναι*, pendens e prægresso *λέγειν ἡμῖν καὶ φανεροὺς ποιεῖν*, *scilicet eos, ut qui itidem* (*ἑτέρους*) *dii sint, non ita coli, ut oporteat.* Ast.

ἐφορῶντας] Cum *τιμῆς τε ἀμοίρους ὄντας ἅμα* cohæret. Participium vero *γιγνομένους*, quum *ὄντας* sequatur, abundat; nisi vitium subest (et *γιγνομένους* valde mihi suspectum est), scriptor, participii *γιγνομένους* oblitus, *ὄντας* intulit: *eos esse, etsi omnia perlustrent, omnis honoris expertes.* Mox pro *ἀδύνατος*, quod vulgo legitur, scripsimus *δυνατὸς*, quod sensus poscit. Etiam Grouius hoc reponi jusserat. Ficin. verba *καὶ μὴ ἔφραζε—φράζειν* omisit, quæ mihi quoque suspecta sunt; sensus enim eorum ineptus quodammodo est, et participia *ἐφορῶντας—ἀμοίρους ὄντας*, arte cohærentia, iis divelluntur. Mox pro *ἀπολαμβανόμενον*, ni fallor, scribendum est *ἀπολαμβάνοντά τε τὸν χρόνον*, ut sit: *tempus computantem s. distribuentem.* *ἑκάστοις* ad astra refertur, *τοὺς θεοὺς φανερούς*, quorum circuitus (hinc annus) vel major vel minor (longior vel brevior) est. Ast.

λῳ τῷ γιγνώσκοντι λεγόμενος ἐν δίκῃ ξυνεδόκει λέγεσθαί ποτ' ἄν;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὐκ, ὦ ξένε; κάκιστος μὲν οὖν.

ΑΘ. Τοῦτο τοίνυν, ὦ Κλεινία φίλε, περὶ ἐμὲ νῦν γιγνόμενον ἴσθι φανερῶς.

ΚΛ. Πῶς λέγεις;

§. 9. ΑΘ. Ἴστε[m] ὀκτὼ δυνάμεις τῶν περὶ ὅλον οὐρανὸν γεγονυίας ἀδελφὰς ἀλλήλων, ὧν καθεώρακα ἐγώ. καὶ οὐδὲν μέγα διαπέπραγμαι· ῥᾴδιον γὰρ καὶ ἑτέρῳ. τούτων δ' εἰσὶ τρεῖς αὗται, μία μὲν ἡλίου, μία[n] δὲ[o] σελήνης, μία δὲ τῶν πλανητῶν[p] ἄστρων ὧν ἐμνήσθημεν ὀλίγον ἔμπροσθεν· πέντε δὲ ἕτεραι. ταύτας δὴ πάσας καὶ τούτους τοὺς ἐν ταύταισιν εἴτε αὐτοὺς ἰόντας εἴτε φερομένους ἐν ὀχήμασι[q] πορεύεσθαι ταύτῃ, μηδεὶς ἄλλως[r] ποτὲ νομίσῃ πάντων ἡμῶν ὡς οἱ μὲν θεοί εἰσιν αὐτῶν, οἱ δ' οὔ, μηδ' ὡς οἱ μὲν γνήσιοι, οἱ δὲ τοιοῦτοί τινες οἵους οὐδὲ θέμις εἰπεῖν ἡμῶν οὐδενί, πάντες δὲ δὴ πάντας λέγωμέν τε καὶ φῶμεν ἀδελφούς τ' εἶναι καὶ ἐν ἀδελφαῖς μοίραις, καὶ τιμὰς ἀποδιδῶμεν μὴ τῷ μὲν ἐνιαυτόν, τῷ δὲ μῆνα, τοῖς δὲ μή τε[s] τινα μοῖραν τάττωμεν μή τέ τινα χρόνον, ἐν ᾧ διεξέρχεται τὸν αὑτοῦ πόλον, ξυναποτελῶν[t] κόσμον ὃν ἔταξε λόγος ὁ

om pr Ω.—[m] ἴσθε Z.—[n] μίαν pr Ξ.—[o] μὲν x.—[p] πλανητῶν ΑΩτ, πλανήτων Ξ, πανήτων x: πάντων *ς.—[q] σχήμασι τ.—[r] ἄλλως ΑΖΩx: ἄλλος *ς.—[s] μήτη Z.—

§. 9. πάντων] Legitur etiam πλανητῶν. Steph.

ἀπλανῶν ἄστρων] Vulgo πάντων, Cod. Voss. vero ἀπλανητῶν, in quo genuina scriptura latet ἀπλανῶν, quam recepimus. Verbis ἀπλανῶν ἄστρων significantur illa, quæ c. 6. p. 982. B. exposuit, ubi τὸ ἀμετάστροφον explicatur. Mox ταύτας—πάσας et τούτους refertur ad μηδεὶς—νομίσῃ, quod infinitivus τοὺς μὲν θεοὺς εἶναι excipere debebat, structura vero mutata ὡς οἱ μὲν (αὐτῶν) θεοί εἰσι positum est. Ceterum verba ἐν ὀχήμασι πορεύεσθαι (vulgo male post πορεύεσθαι colon extat) epexegesis sunt prægressi φερομένους, et intell. ὥστε, vid. ad ii. 8. ταύτῃ μηδεὶς—νομίσῃ: de his nemo ita sentiat, ut aliquos esse deos censeat cet. Cod. Voss. μηδεὶς ἂν ἄλλος. Ast.

τιμὰς ἀποδιδῶμεν] Citarunt hæc verba Euseb. Præp. Ev. xi. 16. p. 534. C. Theodoret. Therapeut. Serm. ii. p. 409. A. B. et Cyrill. Alexandr. adv. Julian. viii. p. 271. B. Post τοῖς δὲ Viger. ad Euseb. p. 51. addendum ducebat ἡμέρας, sine causa. Theodor. exhibet τῷ δὲ μηνός τινος. Cyrill. μὴ pro μήτε habet et deinde μήτε (ut Theodor.) pro μηδέ. Pro αὐτοῦ Euseb. Theod. Cyrill. αὑτοῦ. πόλος, *axis*, est h. l. circuitus s. orbis, ut recte Cornar. cepit. Ficin. vertit: *in quo circulum suum percurrit.*—Mox ὁρατὸν ab Euseb. Theodor. et Cyrillo abest. Cyrill. ἔπειτα ἔρωτα ἔσχε (ut Euseb. Vulgo ἔσχεν). Theodor. ἐνῇ τῇ pro θνητῇ. Denique pro διατελεῖ videri possit legendum esse διατελεῖν, quod verbo διάξειν respondeat; nisi orationem, ut assolet, ab obliqua in rectam transire dixeris, vid. ad iii. 6. Ast.

πάντων θειότατος ὁρατόν· ὃν[u] ὁ μὲν εὐδαίμων πρῶτον μὲν ἐθαύμασεν, ἔπειτα δὲ ἔρωτα ἔσχεν τοῦ καταμαθεῖν ὁπόσα III. iii. 264.
θνητῇ φύσει δυνατά, ἡγούμενος ἄριστ' οὕτως εὐτυχέστατά τε διάξειν τὸν βίον τελευτήσας τε εἰς τόπους ἥξειν προσήκοντας ἀρετῇ, καὶ μεμυημένος ἀληθῶς τε[v] καὶ ὄντως, μεταλαβὼν φρονήσεως εἷς ὢν μιᾶς, τὸν ἐπίλοιπον χρόνον θεωρὸς τῶν καλλίστων γενόμενος, ὅσα κατ' ὄψιν, διατελεῖ. νῦν δὴ τὸ μετὰ τοῦθ' ἡμῖν λοιπὸν λέγειν ὅσοι τ' εἰσί, καὶ τίνες· οὐ γὰρ μή ποτε φανῶμεν ψευδεῖς. βεβαίως δὴ διισχυρίζομαι τό γε τοσοῦτον. λέγω γὰρ πάλιν ὀκτὼ μὲν εἶναι, τῶν δὲ ὀκτὼ τρεῖς μὲν εἰρῆσθαι, πέντε δ' ἔτι λοιπάς. ἡ τετάρτη δὲ φορὰ καὶ διέξοδος ἅμα καὶ πέμπτη τάχει μὲν ἡλίῳ σχεδὸν ἴση, καὶ οὔτε βραδυτέρα οὔτε θάττων. τό γ' ἐπίπαν ἀεὶ τούτων τριῶν ὄντων, τὸν[w] νοῦν ἱκανὸν ἔχοντα ἡγεῖσθαι. λέγωμεν δὴ ταύτας ἡλίου τ' εἶναι καὶ ἑωσφόρου· καὶ τρίτον[x] ὡς μὲν ὀνόματι φράζειν οὐκ ἔστι[y] διὰ τὸ μὴ γιγ-

[t] ξυνεπακολλὼν Z.—[u] ὂν r, οἷόν φησιν ὂν Z et mg Ω.—[v] τε om r.—[w] τὸ x.—[x] τρί-

ὀκτὼ—εἶναι] Nisi δυνάμεις excidit, intelligendum est; eo enim spectat λοιπάς. Ceterum tres illæ δυνάμεις cœlestes sunt Sol, Luna et orbis stellarum inerrantium; et quinque reliquæ sunt Ἑωσφόρος (*Venus* vel Lucifer), Στίλβων (*Mercurius*), Πυρόεις (*Mars*), Φαέθων (*Jupiter*), et Φαίνων (*Saturnus*). Vid. Tim. p. 38. C. D. Cicero de Nat. Deor. ii. 22. et Somn. Scip. c. 3. Macrob. in Somn. Scip. i. 17. Apulei. de Mundo p. 68. Achil. Tat. p. 98. Isidor. de Nat. Deor. c. 3. De septem planetis (Sole, Luna, reliquisque quinque supra dictis) diversisque doctorum hac de re sententiis vid. Rittershus. ad Isidor. Pelus. Epist. 58. l. iv. p. 27. et Lindenbrog. ad Censorin. de Die Nat. c. 13. p. 61. Ceterum similiter in Timæo p. 39. B. ὀκτὼ φοραὶ memorantur, septem videlicet planetarum (cum Sole et Luna) et orbis stellarum inerrantium. Ast.

τετάρτη—φορὰ] Quartus motus et circuitus (διέξοδος) est Veneris et quintus Mercurii, qui tanquam comites Solis cursum sequuntur; vid. Cicero Somn. Scip. l. l. et Tim. p. 38. D. Ἑωσφόρον δὲ καὶ τὸν ἱερὸν Ἑρμοῦ λεγόμενον εἰς τοὺς τάχει μὲν ἰσόδρομον Ἡλίῳ κύκλον ἰόντας (sic Epinom. p. 987. B. ὁ δ' ὁμόδρομος Ἡλίῳ τε ἅμα καὶ τούτῳ. Cf. Tim. Locr. p. 96. E.) τὴν δ' ἐναντίαν εἰληχότας αὐτῷ δύναμιν. ὅθεν καταλαμβάνουσί τε καὶ καταλαμβάνονται κατὰ ταυτὰ ὑπ' ἀλλήλων Ἥλιός τε καὶ ὁ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ὁ Ἑωσφόρος. Macrob. in Somn. Scip. i. 19. p. 92. Bip. 'Jam vero ita Veneri proxima est stella Mercurii et Mercurio Sol propinquus, ut hi tres cœlum suum pari temporis spatio, id est, anno plus minusve circumeant. Igitur et Cicero hos duos cursus comites Solis vocavit, quia in spatio pari longe a se nunquam recedunt.' Ast.

τό γ' ἐπίπαν] Vide annon τὸ δ' ἐπίπαν potius scribendum sit. Steph.

τὸ δ' ἐπίπαν] Sic de Stephani conjectura scripsimus, pro τό γ' ἐπίπαν. Verba ita cohærent: τὸ δ' ἐπίπαν τὸν ἔχοντα νοῦν ἱκανὸν (eum, qui magna sit ratione præditus, h. e. rationem sapientem ac perfectam) ἡγεῖσθαι (ducere s. regere) ἀεὶ τούτων τριῶν ὄντων. Ast.

ὡς μὲν ὀνόματι φράζειν] Verba obscura sunt. Stella illa quinta (Solis et Veneris ratione habita, quibuscum conjungitur, tertia est) nulla alia esse potest nisi Mercurius, ὁμόδρομος ille Ἡλίῳ et Ἑωσφόρῳ. Igitur nihil aliud hæc verba significare possunt quam, nomen

νώσκεσθαι. τούτου δ' αἴτιος ὁ πρῶτος ταῦτα κατιδὼν βάρ-
βαρος ὤν· παλαιὸς γὰρ δὴ τόπος[z] ἔθρεψε τοὺς πρώτους
II. 987. ταῦτα ἐννοήσαντας, διὰ τὸ κάλλος τῆς θερινῆς ὥρας, ἣν
Αἴγυπτός τε καὶ Συρία ἱκανῶς[a] κέκτηται, φανεροὺς μὲν
ὡς[b] ἔπος εἰπεῖν ἀστέρας ἀεὶ ξύμπαντας καθορῶντας, ἅτε
νεφῶν καὶ ὑδάτων ἀπόπροσθεν[c] ἀεὶ τοῦ κόσμου κατῳκισμέ-
III. iii. 365. νους.[d] ὅθεν καὶ πανταχόσε καὶ δεῦρ' ἐξήκει,[e] βεβασανισ-
μένα χρόνῳ μυριετεῖ τε καὶ ἀπείρῳ.[f] διὸ θαῤῥοῦντα[g] χρὴ
ταῦτα εἰς νόμους θέσθαι· τὸ γὰρ μὴ τίμια τὰ θεῖα εἶναι
ἢ τάδε μὴ θεῖα[h] σαφῶς οὐκ ἐμφρόνων. ὅτι δὲ οὐκ ὀνόματα
ἔσχηκε,[i] τήν γε αἰτίαν χρὴ λέγεσθαι ταύτην. ἀλλὰ γὰρ
ἐπωνυμίαν εἰλήφασι θεῶν.[k] ὁ μὲν γὰρ ἑωσφόρος ἕσπερός τε

του ΑΩxτ.—[y] δηλοῦν οὐ ῥᾴδιον Ζ.—[z] τρόπος ΑΞΩxτ.—[a] θ' ἱκανῶς ΑΞΩxτ.—[b] μὲν ἡμῖν ὡς Ζ.—[c] ἀπόπροθεν γρ Ω.—[d] κεκτημένους ΑΞΩx, κεκτημένος τ.—[e] ἀφῖχθαι x.—[f] post ἀπείρῳ hæc addit margo x: ἢ τὰ δὲ μὴ θεῖα.—[g] θαῤῥοῦντα ΑΞΩxτ: θαῤῥοῦντας *s.—[h] τὰ δὲ τίμια ΑΞΩxτ.—[i] ὀνομάζεται πρὸς τῶν πολλῶν Ζ.—[k] καὶ ὀνό-

hujus stellæ, quam Græci Στίλβωνα vocaverint, haud satis certum esse. Alii enim Apollinis nomen ipsi dederunt, v. Script. de Mund. t. ii. p. 1204. ed. Aristot. Apulei. de Mund. p. 58. ed. Elmenhorst. Cf. Chalcid. in Tim. p. 176. Igitur τρίτον positum est pro καὶ τρίτον, ὃν μὲν ὀνόματι φράζειν οὐκ ἔστι διὰ τὸ μὴ γιγνώσκεσθαι (*cujus quidem nomen*, sc. verum ac proprium, *dici nequit, quia ignotum est*). Ast.

τόπος] Legitur etiam τρόπος: quod non placet. Steph.

παλαιὸς—τόπος] Cod. Voss. τρόπος. Ut reliqua fere omnia, sic etiam hæc confuse exposita sunt. Dicere voluit scriptor: antiquissimis enim jam temporibus sidera observata sunt in illis regionibus, ubi cœlum ex omni parte patens et serenum erat; certa vero nomina stellis non imponebantur. Similiter Cicero de Divinat. i. 1. 'Principio Assyrii, ut ab ultimis auctoritatem repetam, propter planitiem magnitudinemque regionum, quas incolebant, quum cœlum ex omni parte patens atque apertum intuerentur, trajectiones motusque stellarum observitaverunt; quibus notatis quid cuique significaretur, memoriæ prodiderunt. Eandem artem etiam Ægyptii longinquitate temporum innumerabilibus pæne seculis consecuti putantur.' In verbis ἀεὶ τοῦ κόσμου nisi vitium latet, ut ἐκεῖ τοῦ κόσμου (*in illis mundi regionibus*) scribi oporteat, τοῦ κόσμου *de cælo* capiendum erit (vid. Fabric. ad Sext. Empir. p. 663. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 225. et Nækius Sched. Critic. in Beck. Act. Semin. Reg. v. ii. p. ii. p. 395. Similiter Latinorum *mundus* usurpatur, vid. interpp. ad Valer. Flacc. i. 563. Drakenborch. ad Sil. Italic. xii. 336.); ut conjungatur ὑδάτων τοῦ κόσμου, i. q. ἐκ Διός, pluviarum, vid. ad Legg. vi. 8. Cod. Voss. κεκτημένους. Ast.

βεβασανισμένα χρόνῳ μυριετεῖ] Vid. Legg. ii. 3. p. 656. E. et cf. Diodor. Sic. i. 81. p. 92. ubi v. Wesseling. Mox Cod. Voss. θαῤῥοῦντα, τίμια pro μὴ θεῖα et εὐφρόνων. Ast.

ὀνόματα] In vet. plura, et quædam diversa, ἀλλὰ γὰρ ἐπωνυμίας εἰλήφασι θεῶν: ὁ μὲν γὰρ ἑωσφόρος ἕσπερός τε, ὢν ὁ αὐτὸς, Ἀφροδίτης εἶναι σχεδὸν ἔχει λόγον, καὶ μάλα Συρίῳ νομοθέτῃ πρέπον: ὁ δ' ὁμόδρομος ἡλίῳ τε ἅμα καὶ τούτῳ σχεδὸν, Ἑρμοῦ. Hæc autem agnoscit Fic. Steph.

ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐπωνυμίας εἰλήφασι θεῶν] Vulgo ὀνόματα εἰλήφασι πρὸς ἐνίων. Scripturam, quam Ficin. exhibuit vertens: *agnomina tamen Deorum tenent*, Cod. Voss. servavit, quam quidem recipere non dubitavimus, ἐπωνυμίαν in ἐπωνυμίας mutantes; optime enim Deorum nomina stellis conveniunt, quas ipsas Deos esse supra exposuit scriptor. Etiam

ὢν[l] αὐτὸς[m] Ἀφροδίτης εἶναι σχεδὸν ἔχει λόγον καὶ μάλα Συρίῳ νομοθέτῃ πρέπον,[n] ὁ δ' ὁμόδρομος ἡλίῳ τε ἅμα καὶ τούτῳ σχεδὸν Ἑρμοῦ· τρεῖς δ' ἔτι φορὰς λέγωμεν[o] ἐπὶ δεξιὰ πορευομένων μετὰ σελήνης τε καὶ ἡλίου. ἕνα δὲ τὸν[p] ὄγδοον χρὴ λέγειν, ὃν μάλιστ' ἄν[q] τις ἄνω κόσμον προσαγορεύοι, ὃς[r] ἐναντίος ἐκείνοις ξύμπασι πορεύεται, ἄγων τοὺς ἄλλους, ὥς γε ἀνθρώποις φαίνοιτ' ἂν ὀλίγα τούτων εἰδόσιν.

μετα εἰλήφασι παρ' ἐνίων s.—[l] ὢν...Ἑρμοῦ] ὁ αὐτὸς εἶναι, ἔχει δὴ λόγον· ὁ δ' ὁμόδρομος Ἡλίῳ τε ἅμα καὶ τούτῳ Στίλβων Zs.—[m] αὐτὸς plerique.—[n] πρέπων corr A.—[o] λέγομεν s.—[p] τὸ pr Ω.—[q] ἂν om ZΞΩ.—[r] ὃς...ἄλλους om Zs.—[s] Κρόνου xt,

in seqq. Cod. Voss. secuti sumus, cui Ficin. assentitur reddens: *Lucifer enim, qui et Vesper est, stella Aphrodites, Veneris esse dicitur.* Vulgo legitur: Ἑσπερός τε ὁ αὐτὸς εἶναι ἔχει δὴ λόγον. Cicero de Nat. Deor. ii. 20. 'Infima est quinque errantium terræque proxima stella Veneris, Φωσφόρος Græce, Lucifer Latine dicitur, quum antegreditur Solem, quum subsequitur autem, Hesperus.' Mox verba καὶ μάλα—πρέπον, quæ a libris editis absunt, e Cod. Voss. accessere, Ficino ea confirmante, qui vertit: *quod dictum Syrio nominum auctori valde congruum est.* Ast.

νομοθέτῃ] Quod Cod. Voss. habet, scripsimus ὀνοματοθέτῃ, quarum quidem vocum permutatio fere perpetua est, vid. Heusd. Specim. Crit. in Plat. p. 79. Venerem vero constat ab antiquissimis inde temporibus a populis orientalibus (Babyloniis, Syriis), cultam fuisse variaque invenisse nomina, v. c. Astartes, Mylittæ, Alittæ, Dercetus, Atergatis. Vid. Herodot. i. 105. Lucian. de dea Syria c. 22. 32. Casaubon. ad Athen. t. iv. p. 581. Selden. de diis Syr. ii. 4. Salmas. Plin. Exercit. p. 574. Eckhel. Doctrin. num. vet. iii. p. 445. et Creuzer. Symb. et Mythol. t. ii. p. 18. 55. Ast.

ἔχει λόγον] Esse non potest *consentaneum est*, qua significatione plerumque usurpatur, sed *famam habet*, h. e. *dicitur*, ut Ficinus vertit. Igitur proprie dici debebat: τὸν Ἑωσφόρον—Ἀφροδίτης εἶναι (int. ἄστρον), λόγος ἔχει. Nota sunt λόγος ἔχει, κατέχει. Vid. ad viii. 7. Καὶ μάλα—πρέπον est: ὃ καὶ μάλα—πρέπει s. πρέπον ἐστί. Ast.

σχεδὸν Ἑρμοῦ] Int. εἶναι. Vulgo τούτῳ Στίλβων legitur, Ficin. vero libri Voss. scripturam, quam recepimus, confirmat vertens: *stella vero, quæ æqualiter ferme cum sole et hoc currit, Mercurii.* Ast.

τρεῖς δ' ἔτι φορὰς] Tres illæ stellæ, quæ cum Sole, Luna, Venere et Mercurio in errantibus, ut vulgo dicuntur, numerantur, sunt Mars, Jupiter et Saturnus, quibus orbis opponitur stellarum inerrantium, ὁ ὄγδοος, int. θεὸς, ὁ ἄνω κόσμος: 'Cœlestis extimus orbis, qui reliquos complectitur, summus ipse Deus, arcens et continens ceteros, in quo sunt infixi illi, qui volvuntur stellarum cursus sempiterni.' Cicero in Somn. Scipionis. Septem illæ stellæ ab occasu ad ortum (ἐπὶ δεξιὰ) feruntur, quæ quidem est φορὰ τῆς θατέρου φύσεως (vid. Tim. p. 36. C. Tim. Locr. p. 96. D.) contraria vero est stellarum inerrantium conversio; 'spatiis enim immutabilibus ab ortu ad occasum commeant, nullum cursus sui vestigium inflectentes.' (Cicero de Nat. Deor. ii. 19.) earumque φορὰ est τῆς ταυτοῦ φύσεως, v. Tim. l. l. Cicero in Somn. Scipionis: 'Huic (extimo orbi) subjecti sunt septem, qui versantur retro contrario motu atque cœlum.' Cf. Macrob. in Somn. Scip. i. 18. Quæ quidem veteres posuisse oculorum sensum secutos per se patet. Ast.

τις ἄνω] Legerem lubentius τὸν ἄνω κόσμον. Steph.

προσαγορεύοι] In vet. legitur, ὃς ἐναντίως ἐκείνοις ξύμπασι πορεύεται, ἄγων τοὺς ἄλλους, ὥς γε ἀνθρώποις, etc. agnoscit autem hæc quoque Fic. Item, post βραδ. διαφ. αὐτῶν ἐστὶ, hanc sequitur lectionem, Κρόνου δ' αὐτὸν τινὲς ἐπωνυμίαν φθέγγονται. τὸν δὲ μετὰ τοῦτον, λέγειν χρὴ Διός. Ἄρεος δὲ ὁ μετὰ τοῦτον. πάντων δὲ οὗτος ἐρυθρώτατον ἔχει χρῶμα, etc. Steph.

ὃς ἐναντίως—τοὺς ἄλλους] Hæc verba,

ὅσα δὲ ἱκανῶς ἴσμεν ἀνάγκη λέγειν καὶ λέγομεν· ἡ γὰρ ὄντως οὖσα σοφία ταύτῃ πῃ φαίνεται τῷ καὶ σμικρὰ ξυννοίας ὀρθῆς θείας τε μετειληφότι. λοιπὸν δὴ τρεῖς ἀστέρες, ὧν εἷς μὲν βραδυτῆτι διαφέρων αὐτῶν ἐστί, Κρόνου[s] δ' αὐτόν τινες ἐπωνυμίαν[t] φθέγγονται· τὸν δὲ μετὰ τοῦτον[u] βραδυτῆτι[v] λέγειν χρὴ[x] Διός· Ἄρεος δὲ ὁ μετὰ τοῦτον·
III. iii. 866. πάντων δὲ οὗτος ἐρυθρώτατον[y] ἔχει χρῶμα. χαλεπὸν δὲ οὐδὲν τούτων κατανοῆσαί τινα φράζοντός τινος, ἀλλὰ μαθόντα, ὡς λέγομεν, ἡγεῖσθαι δεῖ. [§. 10.] Τόδε γε μὴν διανοηθῆναι χρὴ πάντ' ἄνδρα Ἕλληνα, ὡς τόπον ἔχομεν τὸν τῶν Ἑλλήνων πρὸς[z] ἀρετὴν ἐν τοῖς σχεδὸν ἄριστον. τὸ δ' ἐπαινετὸν αὐτοῦ χρὴ λέγειν ὅτι μέσος ἂν εἴη χειμώνων τε καὶ τῆς θερινῆς φύσεως. ἡ δ' ὑστεροῦσα ἡμῖν εἰς τὸ θε-

κρόνου
ἡλίου Ω, ἡλίου ΑΞ, φαίνονα Ζ, φαίνωνα ς.—[t] ὄνομα Ζς.—[u] τοῦτο Α.—[v] βραδυτῆτι ...οὗτος om Ζ.—[x] χρὴ λέγειν Διός· Ἄρεος Υ: Φαέθοντα· Πυρόεις *ς.—[y] ἐρυθρότα-

quæ a libris impressis absunt, e Cod. Voss. revocavimus, Ficino addicente, qui vertit: *qui contra quam ceteri movetur ceterosque secum trahit.* Pro ἐκεῖνος vero, quod in Cod. Voss. extat, scripsimus ἐκείνοις et ἐναντίως pro ἐναντίοις. Sic etiam Steph. e libro vet. hanc scripturam memorat. Verba ὡς γε ἀνθρώποις φαίνοιτ' ἂν referuntur ad prægressa ἄγων τοὺς ἄλλους. In antecedentt. Cod. Voss. λέγωμεν, quod, ni fallor, in seqq. ἀνάγκη λέγειν καὶ λέγομεν reponendum est. Præterea ante ἄνω κόσμον, Stephano suadente, articulum τὸν interposuimus. Ast.

Κρόνου] Etiam hic vulgatam scripturam esse depravatam Ficinus et Cod. Voss. ostendunt. Ille enim vertit: *quarum una ceteris tardior est, quæ Saturni nomine a quibusdam cognominatur; quæ post hanc situ et tarditate ponitur, Jovis esse dicitur; deinde Martis, qui ceterorum maxime rubens est.* Hinc pro Φαίνωνα scripsimus Κρόνου; nam ut in prægressis nomen Στίλβων haud dubie e margine in orationis contextum migravit, sic hoc etiam loco Φαίνωνα, Φαέθοντα et Πυρόεις ex interpretatione fluxerunt. Pro ὄνομα Cod. Voss. habet ἐπωνυμίαν, quod Steph. quoque memoravit, idque rectius esse judico; φθέγγεσθαι est enim i. q. ὀνομάζειν (ut Theæt. p. 157. B. κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι γιγνόμενα καὶ ποιούμενα. Phileb. 25. C. θερμότερον ἐφθεγγόμεθα νῦν δήπου τε καὶ ψυχρότερον. 34. A. ταύτην δ' αὖ τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἴσθησιν οὐκ ἀπὸ τρόπου φθέγγοιτ' ἄν); deinde dicitur ὄνομα ὀνομάζειν ἐπί τινι, non τινά; v. Heind. ad Cratyl. p. 8. Etiam in prægressis legimus ἐπωνυμίας εἴληφασι θεῶν. Mox post βραδυτῆτι e Cod. Voss. interposuimus λέγειν χρὴ Διός, expuncto Φαέθοντα; Ficinus enim: *Jovis esse dicatur.* Ad Διὸς int. εἶναι ἀστέρα, ut in prægressis Ἀφροδίτης et Ἑρμοῦ εἶναι. Deinde Ἄρεος δὲ τὸν μ. τ. posuimus pro Πυρόεις δὲ ὁ μ. τ.; Cod. Voss. Ἄρεος δὲ ὁ μ. τ. Ceterum etiam in Timæo Locr. p. 97. Mars, Jupiter et Saturnus componuntur: τοὶ δ' ἄλλοι τρεῖς Ἄρεός τε καὶ Διὸς καὶ Κρόνου ἔχοντι ἴδια τάχεα καὶ ἐνιαυτὼς ἀνίσως. Verba ἐρυθρότατον ἔχει χρῶμα illustrantur Ciceronis loco in Somn. Scipionis: 'Tum rutilus horribilisque terris, quem Martium dicitis.' Vid. Macrob. in Somn. Scip. i. 19. p. 95. Bip. Ast.

§. 10. ἐν τοῖς σχεδὸν ἄριστον] *In iis, qui boni sunt, fere optimum,* h. e. omnibus fere aliis præferendum. Vid. de hac loquendi forma Hermann. ad Viger. p. 765. Matthiæ Gr. Gr. p. 408. et Schäfer. ad Lamb. Bos. Ellips. Gr. p. 380. Ast.

ρινὸν φύσις τοῦ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον, ὅ περ εἴπομεν, ὕστερον
αὐτοῖς παραδέδωκε τὸ τούτων τῶν θεῶν τοῦ κόσμου κατα-
νόημα. λάβωμεν δὲ ὡς ὅ τί περ ἂν Ἕλληνες βαρβάρων
παραλάβωμεν, κάλλιον τοῦτο εἰς τέλος ἀπεργάζονται.
καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα ταὐτὸν δεῖ διανοηθῆναι
τοῦτο,[a] ὡς χαλεπὸν μὲν πάντα τὰ τοιαῦτα ἀναμφισβητή-
τως ἐξευρίσκειν, πολλὴ δ' ἐλπὶς ἅμα καὶ καλὴ κάλλιον
καὶ δικαιότερον ὄντως τῆς ἐκ τῶν βαρβάρων ἐλθούσης φή- II. 988.
μης τε ἅμα καὶ θεραπείας πάντων τούτων τῶν θεῶν ἐπιμε-
λήσεσθαι τοὺς Ἕλληνας, παιδείαις τε καὶ ἐκ Δελφῶν μαν-
τείαις χρωμένους καὶ πάσῃ τῇ κατὰ νόμους θεραπείᾳ. τόδε
δὲ μηδείς ποτε φοβηθῇ τῶν Ἑλλήνων, ὡς οὐ χρὴ περὶ τὰ
θεῖά ποτε πραγματεύεσθαι θνητοὺς ὄντας, πᾶν δὲ τούτου[b]
διανοηθῆναι τοὐναντίον, ὡς οὔτε ἄφρον ἐστί ποτε τὸ θεῖον
οὔτε ἀγνοεῖ που τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἀλλ' οἶδεν ὅτι δι- III. iii. 987.
δάσκοντος αὐτοῦ ξυνακολουθήσει καὶ μαθήσεται τὰ διδα-
σκόμενα, ὅτι δὲ διδάσκει τοῦτο αὐτὸ ἡμᾶς, μανθάνομεν δὲ
ἡμεῖς, ἀριθμόν τε καὶ ἀριθμεῖν, οἶδε δή που· πάντων γὰρ
ἀφρονέστατον ἂν εἴη τοῦτο ἀγνοοῦν· τὸ λεγόμενον γὰρ ἂν[c]
ὄντως αὐτὸ αὑτὸ[d] ἀγνοοῖ, χαλεπαῖνον τῷ δυναμένῳ μαν-
θάνειν, ἀλλ' οὐ[e] συγχαῖρον ἄνευ φθόνου διὰ θεὸν[f] ἀγαθῷ
γενομένῳ.[g] λόγον δὴ καὶ πολὺν καὶ καλὸν ἔχει, τότε μὲν

τεν pr AΩ.—[a] πρὸς ἐν Z.—[a] τούτῳ r.—[b] τούτου AΞΩxt.—[c] ἂν om Z.—[d] αὐτὸ om A et pr Ω.—[e] οὖν x et (ἀπ' ὀρθώσεως) γρ Ξ.—[f] θεοῦ x.—[g] γιγνομένῳ Z.—[h] δια-

ὕστερον αὖ] Vulgo ὕστερον αὐτοῖς, quod locum habere nequit, quum ἡμῖν præcedat, quo παραδέδωκε refertur. Ficin. liberius hæc ita reddidit: *quoniam vero magis, quam barbari* (τοῦ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον, quo Syria et Ægyptus significantur, vid. c. 9. p. 987. A.) *ut diximus, ab æstiva serenitate distamus, horum Deorum ordinem tardius intelleximus.* Ast.

αὐτοῖς] Non potest ferri αὐτοῖς: nec Fic. αὐτοῖς legit, sed ἡμῖν: aut saltem sic vertit quasi ita legerit. Paulo post autem aut παραλάβωμεν in παραλάβωσι, aut ἀπεργάζονται in ἀπεργαζόμεθα mutare necesse est. Steph.

παραλάβωσι] Vulgo παραλάβωμεν. Etiam Steph. aut παραλάβωμεν in παραλάβωσι aut ἀπεργάζονται in ἀπεργαζόμεθα mutandum esse monuit. Haud dubie παραλάβωμεν e prægresso λάβωμεν natum est. Ficin. quoque: *verum quidquid Græci a Barbaris accepere, melius reddiderunt.* De sententia ipsa, vid. Anonym. vit. Pythagor. p. 218. ed. Porphyr. Cantabr. p. 65. Ast.

παιδείαις] In præced. edit. legitur παιδείας, quod inter παιδείαις et παιδείᾳ est ambiguum. Steph.

παιδείαις] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. παιδείας, quod, ut Steph. bene observat, fortasse in παιδείᾳ mutari debet. Ast.

περὶ τὰ θεῖα—πραγματεύεσθαι] Cf. Legg. vii. 22. p. 821. A. Mox Cod. Voss. τούτῳ. Ast.

ὅτε περὶ θεῶν ἦν ἀνθρώποις διανοήματα[h] πρῶτα, ὥς τ' ἐγένοντο οἷοί τ' ἐγίγνοντο[i] καὶ[k] οἵας μετεχειρίζοντο πράξεις, μὴ κατὰ νοῦν τοῖς σώφροσι λέγεσθαι μηδὲ φίλως, μηδ' ὡς οἱ δεύτεροι, ἐν οἷς πρεσβύτατα μὲν τὰ πυρὸς ἐλέγετο καὶ ὕδατος καὶ τῶν ἄλλων σωμάτων, ὕστερα δὲ τὰ τῆς θαυμαστῆς ψυχῆς, καὶ φορὰ κρείττων καὶ τιμιωτέρα ἣν[l] σῶμα εἴληχε[m] φέρειν αὑτό τε ἑαυτὸ θερμότητι καὶ ψύξεσι καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις, ἀλλ' οὐ ψυχὴ[n] σῶμά τε καὶ ἑαυτήν.[o] νῦν δ' ὅτε λέγομεν ψυχὴν μέν, ἄν περ ἐν σώματι γένηται, θαῦμα οὐδὲν κινεῖν τε καὶ περιφέρειν τοῦτο καὶ ἑαυτήν. οὐδ' ἡμῖν ἀπιστεῖ[p] ψυχὴ κατὰ λόγον οὐδένα, ὡς βάρος οὐδὲν περιφέρειν δυναμένη. διὸ καὶ νῦν ἡμῶν ἀξιούντων,
III. iii. 868. ψυχῆς οὔσης αἰτίας τοῦ ὅλου, καὶ πάντων μὲν τῶν ἀγαθῶν

νοήματα ἀνθρώποις r.—[i] γίγνονται Z.—[k] καὶ ὁ μὲν καὶ ΑΩ: καὶ οἶμαι mg A.—[l] ἣν Z, τὴν ΑΩr, τὴν τὸ x: τὸ *s.—[m] εἴληφεν Ω (χ).—[n] ψύχεσι x.—[o] αὐτὴν x.—[p] ἀπισ-

ὥς τ' ἐγένοντο] Vulgo ὥστ' ἐγένοντο. Fortasse ante ἐγένοντο excidit ὅπως; retineri tunc deberet ὥστε, referendum illud ad λέγεσθαι, et τότε μὲν cum prægressis arte cohæreret; ad τότε μὲν vero intelligi oporteret τοῦτο γεγονέναι. Λόγον ἔχει πολὺν καὶ καλὸν est: *egregie convenit s. consentaneum est, primos eosque rudes adhuc homines insipientia* (μὴ κατὰ νοῦν τοῖς σώφροσι) *et diis ipsis haud accepta* (μηδὲ φίλως) *de diis statuisse, ut qui eos ne pro secundis quidem numinibus habuerint* (μηδ' ὡς οἱ δεύτεροι). Prima enim numina, e sapientum sententia, sunt dii summi, ἀόρατοι et ἀκρότατοι; secunda sunt astra; illi vero pristinæ ætatis homines naturæ elementa pro divinis rerum principiis habuerunt. Ficin. et Cornar. verba μηδ' ὡς οἱ δεύτεροι ad ipsos retulerunt homines; et ille quidem vertit: *nec ut secundi judicavisse;* hic vero: *neque velut secundi censuerunt.* Mox ἐν οἷς est *apud quos, e quorum sententia,* ut præpositio ἐν frequentatur. Ast.

φορὰ—τιμιωτέρα] Separavimus hæc a reliqua oratione, quia appositioni serviunt: *quæ quidem melior est et præstantior motio* (int. motionem se ipsam moventem). Verbum εἴληχε ad hominum illorum opinionem refertur. Post αὑτό τε ἑαυτὸ, ni fallor, excidit καὶ τὴν ψυχήν, ut e particula τε jam patet. Ast.

νῦν δ' ὅτε] Quamvis stigme τελεία posita sit ante νῦν δ' ὅτε, intelligendum est tamen hæc pendere ex superioribus illis, τότε μὲν ὅτε περὶ θεῶν, etc. Steph.

νῦν δ', ὅτε] Oppositum est hoc νῦν δ' prægresso τότε μέν. Verba deinde ψυχὴν μὲν manca esse puto; excidit tale quid: ψυχὴν μὲν πάσης κινήσεως εἶναι αἰτίαν. Deinde pro ἀπιστεῖ, quod sensui repugnat, scripsimus ἀπιστεῖται, quod Steph. quoque scriptum maluit. Ficin. *dubium nobis nullum est, quin pondus ab ea circumferri possit.* De negationibus οὐδένα—οὐδὲν post verbum negans vid. interpp. ad Gregor. Corinth. p. 103. Ast.

ἀπιστεῖ] Scribendum puto ἀπιστεῖται. Non aliter certe interpretatur hunc locum Ficinus, quam si legeretur, οὐδ' ἡμῖν ἀπιστεῖται ψυχὴν βάρος περιφέρειν δύνασθαι. Sic autem πλεονάζειν dici potest post hoc verbum vox negativa ut solet post ἀπαγορεύω et ἀρνοῦμαι, atque alia quæ negandi vim habent. Eodem sane modo paulo post, οὐχ οἷόν τε ἡμῖν ἀπιστεῖν ὡς οὐ δεῖ ἡγεῖσθαι, non aliter intelligitur quam si dictum esset ἀπιστεῖν τὸ δεῖν ἡγεῖσθαι. Steph.

ψυχῆς οὔσης αἰτίας] Genitivi absoluti pro accusativo cum infinitivo positi sunt, vid. Hoogev. ad Viger. p. 346. Sequentia ita capio: καὶ πάντων μὲν τῶν ἀγαθῶν αἰτίαν εἶναι (τὴν ψυχὴν τοῦ)

ὄντων τοιούτων, τῶν δὲ αὖ φλαύρων τοιούτων ἄλλων, τῆς[q] μὲν φορᾶς πάσης καὶ κινήσεως ψυχὴν αἰτίαν εἶναι θαῦμα οὐδέν, τὴν δ' ἐπὶ τἀγαθὸν φορὰν καὶ κίνησιν τῆς ἀρίστης ψυχῆς εἶναι, τὴν δ' ἐπὶ τοὐναντίον ἐναντίαν.[r] νενικηκέναι δεῖ καὶ νικᾶν τὰ ἀγαθὰ τὰ μὴ τοιαῦτα. [§. 11.] Ταῦτα ἡμῖν εἴρηται πάντα κατὰ τὴν τῶν ἀνοσίων τιμωρὸν[s] δίκην. περὶ δὲ δὴ τὸ δοκιμαζόμενον οὐχ οἷόν τε ἡμῖν ἀπιστεῖν, ὡς οὐ δεῖ τόν γε ἀγαθὸν σοφὸν ἡμᾶς ἡγεῖσθαι. τὴν δὲ σοφίαν ταύ- II. 989.
την ἣν ζητοῦμεν πάλαι, ἴδωμεν ἄν ποτ' ἄρα ἐπινοήσωμεν ἢ κατὰ παιδείαν ἢ κατὰ τέχνην, ἥν τινα[t] τοῦ γιγνώσκειν ἐνδεεῖς ὄντες τῶν δικαίων ἀγνώμονες ἂν εἶμεν,[u] ὄντες τοιοῦτοι. δοκοῦμεν δή[v] μοι, καὶ λεκτέον· ἄνω γὰρ καὶ κάτω ζητῶν, ἥ μοι καταφανὴς[w] γέγονε, πειράσομαι δήλην ὑμῖν αὐτὴν[x] ἀποτελεῖν. τὸ δὴ μέγιστον ἀρετῆς οὐ καλῶς πραττόμενον ἡμῖν γέγονεν αἴτιον, ὡς ἄρτι σημαίνειν ἐκ τῶν εἰρημένων μοι σφόδρα δοκεῖ. μεῖζον μὲν γὰρ ἀρετῆς μηδεὶς ἡμᾶς ποτε πείθῃ[y] τῆς[z] εὐσεβείας εἶναι τῷ θνητῷ γένει· τοῦτο δ' ὅτι δι' ἀμαθίαν τὴν μεγίστην ἐν ταῖς ἀρίσταις φύσεσιν οὐ γέγονε, λεκτέον. ἄρισται

τεῖται Z.—[q] τῆς ZΞΩxt : τοῖς s.—[r] ἐναντίον Ξ.—[s] τιμωρὸν δὲ δίκην ΑΩx.—[t] ἃ ἥντινα Z.—[u] εἶμεν γρ Ω ἀπ' ὀρθώσεως : εἴημεν *s.—[v] δοκεῖ μὲν δὴ s.—[w] μεταπυχοῦσα [post καταφανὴς] x, om t.—[x] ὑμῖν αὐτὴν ΑΩxt : ἡμῖν αὐτὴν Z : αὐτὴν ὑμῖν *s.—[y] πεισθῇ Α

τοιαῦτα εἶναι (i. e. ὅτι τοιαῦτά ἐστι), τῶν δὲ αὖ φλαύρων ὄντων τοιούτων ἄλλων (i. e. τοῦ τοιαῦτα εἶναι ἄλλα, h. e. itidem prava). Mox pro τοῖς μὲν e Cod. Voss. τῆς μὲν recepimus. Ad τῆς ἀρίστης ψυχῆς int. φορὰν καὶ κίνησιν. Quod sequitur ἐναντίαν, etsi facile ἐναντίας (ψυχῆς) corrigi possit, tamen recte habet; φορὰ enim ἐναντία (int. τῇ τῆς ἀρίστης ψυχῆς φορᾷ) nulla alia esse potest nisi φορὰ τῆς φλαύρας ψυχῆς. Denique ante δεῖ interseruimus δὲ, quod abesse nequit, ut bene Steph. vidit. Etiam Ficin. vertit: *mala autem a bonis victa esse vincique oportet.* τὰ μὴ τοιαῦτα, h. e. τὰ μὴ ἀγαθὰ ὄντα. Ast.

νενικηκέναι] Particula δὲ post νενικηκέναι deesse videtur. Steph.

§. 11. ἥντινα τοῦ γιγνώσκειν ἐνδεεῖς ὄντες] Simpliciter est: *quam ignorantes s. si ignoraverimus.* Mox ὄντως τοιοῦτον scripsimus pro ὄντες τοιοῦτοι, quod prægressis annexum legitur. Ficin. *Ita profecto mihi videtur.* Cod. Voss. δοκοῦμεν, et paulo post ὡς ἂν τις.—σημαίνειν, ut δηλοῦν (velut αὐτὸ δηλοῖ. Aristot. Polit. iv. 11. δηλοῖ δ' ἐκ τῆς ποιήσεως. Isocrat. de Perm. p. 311. Coray: ἐδήλωσαν δ' οὕτω διακείμενοι. Cf. Xenoph. Cyrop. vii. 1. §. 30. Memor. i. 2. 32.) δεικνύναι (v. c. αὐτὸ δείξει; exempla vide ab Heindorfio ad Hipp. Maj. p. 141. collecta; sed non recte explicat vir doctissimus hanc locutionem verbis: *res ipsa ostendet*), reciprocum est *se ostendere*, h. e. *patere*. Cf. Gatacker. ad M. Antonin. xi. §. 15. Marcland. ad Maxim. Tyr. Dissert. xxiv. 9. et Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 237. Ast.

μεῖζον—ἀρετῆς] Nisi excidit τὶ, ut sit μεῖζόν τι μέρος ἀρετῆς, intelligi oportet. Etiam μέρος excidisse, e verbis infra positis τοῦτο δὴ οὖν τὸ μέρος conjicere possis. Ast.

δ' εἰσὶν αἱ χαλεπώτατα μὲν ἂν γενόμεναι, μέγιστον δὲ
III. iii. 360. ὄφελος, ἂν γίγνωνται· τά τε γὰρ τῆς βραδείας τε καὶ τῆς ἐναντίας φύσεως μετρίως ἀποδεχομένη ψυχὴ καὶ πρᾴως εὔκολος ἂν εἴη, τήν τε ἀνδρίαν ἀγαμένη, καὶ πρὸς τὸ σωφρονεῖν εὐπειθής, καὶ τό γε μέγιστον, ἐν ταύταις ταῖς φύσεσι δυναμένη μανθάνειν καὶ μνήμων οὖσα εὖ μάλα χαίρειν τούτοις αὐτοῖς δύναιτ' ἂν φιλομαθὴς ὥστ' εἶναι. ταῦτα γὰρ οὔτε[a] ῥᾴδια φύεσθαι, γενόμενά τε καὶ τροφῆς καὶ παιδείας τυχόντα ἧς δεῖ, τοὺς πλείστους αὐτῶν καὶ χείρους κατέχειν ὀρθότατα δύναιτ'[b] ἂν τῷ[c] φρονεῖν καὶ πράττειν καὶ λέγειν περὶ θεοὺς ἕκαστα, ὡς δεῖ τε καὶ ὅτε δεῖ, περὶ θυσίας τε καὶ καθαρμοὺς τῶν περὶ θεούς[d] τε καὶ ἀνθρώπους, οὐ σχήμασι τεχνάζοντας, ἀλλὰ[e] ἀληθείᾳ τιμῶντας ἀρετήν, ὃ δὴ καὶ μέγιστόν ἐστι ξυμπάντων πάσῃ τῇ πόλει. τοῦτο δὴ οὖν τὸ μέρος εἶναί[f] φαμεν φύσει[g] κυριώτατον καὶ δυνατὸν ὡς οἷόν τε κάλλιστα[h] καὶ ἄριστα μαθεῖν, εἰ διδάσκοι τις. ἀλλ' οὐδ' ἂν διδάξειεν, εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο· εἰ τ'[i] οὖν διδάσκοι,[k] κατὰ τρόπον δὲ μὴ δρῷ τὸ τοιοῦτον, κρεῖττον μὴ μανθάνειν. ὅμως δ' ἐκ τῶν νῦν λεγομένων[l] ἀνάγκη μαθεῖν ταῦτα καὶ ἐμὲ λέγειν τὴν τοιαύτην τε καὶ ἀρίστην φύσιν. πειρώμεθα

Ωx et pr Ξ, πείση r.—[z] ταῖς εὐσεβείαις Z.—[a] οὐδὲ x.—[b] δύναιντ' A.—[c] τὸ Z.—[d] περὶ τοὺς θεούς ZΩxr.—[e] ἀλλ' x.—[f] εἶναί add AZΩr.—[g] φαμεν ἐν φύσει x et γρ Ω.—[h] κάλλιστα AZΩxr et pr Ξ : μάλιστα s.—[i] εἴτ' A et pr Ω, εἰ δ' ZΞxr et corr Ω : εἰ s.—[k] οὖν διδάσκοι A et pr Ω : οὖν τις διδάσκοι *s.—[l] εἰρημένων r.—[m] ἀπο-

δύναιτ' ἂν φιλομαθὴς ὥστ' εἶναι] His verbis quid faciendum sit, nescimus, turbant enim orationis nexum, quum *χαίρειν* e prægresso participio *δυναμένη* pendere debeat. Haud dubie verba *δύναιτ' ἂν* e sequentibus huc irrepserunt, ut *φιλομαθὴς ὥστ' εἶναι* sit: *propterea quod discendi cupida sit*. Sic *ὥστε* adhibetur Xenophonti Cyrop. iv. 3. 7. *ὃ δὲ δὴ μάλιστα δοκῶ—ζώων ἐζηλωκέναι ἱπποκενταύρους, εἰ ἐγένοντο, ὥστε προβουλεύεσθαι μὲν ἀνθρώπου φρονήσει, ταῖς δὲ χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι* cet. Similiter Ficin. vertit: *et quod maximum est in his naturis, ad discendum promtus est ac memor, et hujusmodi rebus maxime spectatur, discendi studio deditus*. Ceterum comma, quod in libris impressis post *μέγιστον* comparet, voci *φύσεσι* subjecimus. Ast.

αὐτῶν] Ad *χείρους* referri sensus jubet; igitur per hyperbaton particulam *καὶ* antecedit. Deinde participia *τεχνάζοντας* et *τιμῶντας* sensu, non grammatice ad *ταῦτα* prægressum referuntur, et ipsa hæc verba *περὶ θυσίας* cet. explicationis causa antecedentibus subjecta sunt: *ita ut in sacrificiis et expiationibus scelerum vel in deos vel in homines commissorum non specie utantur dolosa* (in verbo enim *τεχνάζειν* fraudis latet notio, vid. ad Legg. xi. 6.) *sed verum virtutis studium præ se ferant*. Ast.

τοῦτο δὴ οὖν] Cod. Voss. *τοῦτο δὴ οὖ μέρος εἶναι φαμεν* (sic) *φύσει κάλλιστα*. Ficin. *posseque quam maxime atque optime, si quis doceat, discere*. Mox Cod. Voss. *εἴτ' οὖν διδάσκοι*. Ast.

μάλιστα] Legitur etiam *κάλλιστα*, quam lectionem malim. Steph.

δὴ τῷ τε λόγῳ διεξελθεῖν ἅ τ' ἐστὶ καὶ οἷα καὶ ὡς δεῖ III. iii. 370.
μανθάνειν, κατὰ δύναμιν τήν τ' ἐμὴν τοῦ λέγοντος καὶ τὴν
τῶν δυναμένων εἰσακοῦσαι θεοσεβείας, ᾧ τινὶ τρόπῳ τίς τινα II. 990.
μαθήσεται. σχεδὸν μὲν οὖν ἐστὶν ἄτοπον ἀκούσαντι· τὸ δ' ὄνομα αὐτοῦ λέγομεν ἡμεῖς γε, ὅ τις οὐκ ἄν ποτε δόξειε δι' ἀπειρίαν[m] τοῦ πράγματος, ἀστρονομίαν. ἀγνοεῖτε ὅτι σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληθῶς ἀστρονόμον εἶναι, μὴ τὸν καθ' Ἡσίοδον ἀστρονομοῦντα καὶ πάντας τοὺς τοιούτους, οἷον δυσμάς τε καὶ ἀνατολὰς ἐπεσκεμμένον, ἀλλὰ τὸν τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους, διεξιούσης τὸν αὐτὸν κύκλον[n] ἑκάστης, οὕτως ὡς οὐκ ἄν[o] ῥᾳδίως ποτὲ πᾶσα φύσις ἱκανὴ γένοιτο θεωρῆσαι, μὴ θαυμαστῆς μετέχουσα φύσεως. ὃ νῦν εἰρήκαμεν ἐροῦμέν τε, ὥς φαμεν, ὅπῃ δεῖ τε καὶ ὅπως χρεὼν μανθάνειν. πρῶτον δ' ἡμῖν τόδε λεγέσθω. [§. 12.] Σελήνη μὲν περίοδον τὴν αὐτῆς τάχιστα διέξεισιν, ἄγουσα μῆνα καὶ πανσέληνον πρώτην· δεύτερον δὲ κατανοεῖν δεῖ

ρίαν Z.—[n] αὐτῶν ΞΩxτ, αὐτῶν κύκλων Z.—[o] οὐ καὶ A et pr Ω.—[p] ἀγαγόντα ΑΩxτ

μαθεῖν ταῦτα, καὶ ἐμὲ λέγειν] Fortasse rectius comma post *ταῦτα* tollitur, ut *τὴν τοιαύτην τε καὶ ἀρίστην φύσιν* cum *μαθεῖν* cohæreat. Tunc *ἐμὲ λέγειν* referenda essent ad ea, quæ naturam illam optimam, quam in prægressis jam descripsit, addiscere oporteret. In seqq. *τῷ τε λόγῳ* pro vitioso habeo, quum nihil sequatur, quod particulæ *τε* respondeat. Ni fallor, in sequentibus plura exciderunt; offendimus enim in voce *θεοσεβείας*, quæ huc non pertinet, et in *τίς τινα μαθήσεται* (Ficin. *quo pacto cultus divini nonnulla discantur*. Quod satisfacere nemini poterit). Igitur hic quoque librorum bonorum auxilium exspectari debet. Ceterum *κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν τοῦ λέγοντος* Græcis fere propria est loquendi ratio, quam Latini quoque imitati sunt, ut Horat. Satyr. i. 4. 22. 'cum *mea* nemo *Scripta* legat vulgo recitare *timentis*.' De orationis redundantia in (*κατὰ*) *τὴν* (*δύναμιν*) *τῶν δυναμένων εἰσακοῦσαι* (i. q. simplex *ἀκοῦσαι*) vid. ad Legg. i. 14. Ast.

λέγωμεν] Vulgo *λέγομεν*, Ficin. vero: *nomen tamen rei dicamus*. Cod. Voss. *δόξει ἐν διαπειρίαν τοῦ πράγματος ἀστρονομίαν ἀγνοεῖ τε ὅτι σοφώτατον; ἀνάγκη*. Vulgo ita verba distincta leguntur: *πράγματος. ἀστρονομίαν ἀγνοεῖτε; ὅτι* cet. Bene vidit Grouius, *ἀστρονομίαν* prægressis esse jungendum. Ast.

τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους] Ficinus videtur aliter legisse, quum verterit: *sed eum potius, qui circuitus octo et quomodo septem sub primo versentur, quove ordine circulos suos singuli peragant* (consideret). Vocem *περιόδων* scriptorem nostrum duplici posuisse significatione patet, altera *orbis* (octo enim, ut vidimus, *orbes* s. globos statuit, quorum supremus est cœlestis, *ὁ ἄνω κόσμος*, quo stellæ continentur inerrantes), altera *circuitus* s. *ambitus* (ratione habita septem stellarum, quæ errantes dicuntur). Post *φύσεως* interrogationis signum posuimus; ut *ἀγνοεῖτε, ὅτι* (Ficin. *nolite ignorare*) interrogans sit oratio. Mox *ὥς φαμεν* obscure dictum est. Nisi vitium subest, ita capienda sunt verba: *jam, id quod diximus et dicturi sumus, exponendum nobis est, ut dicimus, quomodo hæc discenda sint;* ut *λεκτέον* vel simile quid ante *ὅπῃ—μανθάνειν* intelligas et *ὥς φαμεν* ad prægressa *πειρώμεθα—διεξελθεῖν, ὡς δεῖ μανθάνειν*, referas, quo illa repetantur. Ast.

δ' εἰσὶν αἱ χαλεπώτατα μὲν ἂν γενόμεναι, μέγιστον δὲ
III. iii. 260. ὄφελος, ἂν γίγνωνται· τά τε γὰρ τῆς βραδείας τε καὶ τῆς ἐναντίας φύσεως μετρίως ἀποδεχομένη ψυχὴ καὶ πράως εὔκολος ἂν εἴη, τήν τε ἀνδρίαν ἀγαμένη, καὶ πρὸς τὸ σωφρονεῖν εὐπειθής, καὶ τό γε μέγιστον, ἐν ταύταις ταῖς φύσεσι δυναμένη μανθάνειν καὶ μνήμων οὖσα εὖ μάλα χαίρειν τούτοις αὐτοῖς δύναιτ' ἂν φιλομαθὴς ὥστ' εἶναι. ταῦτα γὰρ οὔτε[a] ῥᾴδια φύεσθαι, γενόμενά τε καὶ τροφῆς καὶ παιδείας τυχόντα ἧς δεῖ, τοὺς πλείστους αὐτῶν καὶ χείρους κατέχειν ὀρθότατα δύναιτ'[b] ἂν τῷ[c] φρονεῖν καὶ πράττειν καὶ λέγειν περὶ θεοὺς ἕκαστα, ὡς δεῖ τε καὶ ὅτε δεῖ, περὶ θυσίας τε καὶ καθαρμοὺς τῶν περὶ θεούς[d] τε καὶ ἀνθρώπους, οὐ σχήμασι τεχνάζοντας, ἀλλὰ[e] ἀληθείᾳ τιμῶντας ἀρετήν, ὃ δὴ καὶ μέγιστόν ἐστι ξυμπάντων πάσῃ τῇ πόλει. τοῦτο δὴ οὖν τὸ μέρος εἶναί[f] φαμεν φύσει[g] κυριώτατον καὶ δυνατὸν ὡς οἷόν τε κάλλιστα[h] καὶ ἄριστα μαθεῖν, εἰ διδάσκοι τις. ἀλλ' οὐδ' ἂν διδάξειεν, εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο· εἰ τ'[i] οὖν διδάσκοι,[k] κατὰ τρόπον δὲ μὴ δρῷ τὸ τοιοῦτον, κρεῖττον μὴ μανθάνειν. ὅμως δ' ἐκ τῶν νῦν λεγομένων[l] ἀνάγκη μαθεῖν ταῦτα καὶ ἐμὲ λέγειν τὴν τοιαύτην τε καὶ ἀρίστην φύσιν. πειρώμεθα

Ωx et pr Ξ, πείσῃ r.—[a] ταῖς εὐσεβείαις Z.—[a] οὐδὲ x.—[b] δύναιντ' A.—[c] τὸ Z.—[d] περὶ τοὺς θεούς ZΩxr.—[e] ἀλλ' x.—[f] εἶναί add AZΩx.—[g] φαμεν ἐν φύσει x et γρ Ω.—[h] κάλλιστα AZΩxr et pr Ξ : μάλιστα s.—[i] εἴτ' A et pr Ω, εἰ δ' ZΞxr et corr Ω : εἰ s.—[k] οὖν διδάσκοι A et pr Ω : οὖν τις διδάσκοι *s.—[l] εἰρημένων r.—[m] ἀπο-

δύναιτ' ἂν φιλομαθὴς ὥστ' εἶναι] His verbis quid faciendum sit, nescimus, turbant enim orationis nexum, quum *χαίρειν* e prægresso participio *δυναμένη* pendere debeat. Haud dubie verba *δύναιτ' ἂν* e sequentibus huc irrepserunt, ut *φιλομαθὴς ὥστ' εἶναι* sit: *propterea quod discendi cupida sit.* Sic *ὥστε* adhibetur Xenophonti Cyrop. iv. 3. 7. *ὃ δὲ δὴ μάλιστα δοκῶ—ζώων ἐζηλωκέναι ἱπποκενταύρους, εἰ ἐγένοντο, ὥστε προβουλεύεσθαι μὲν ἀνθρώπου φρονήσει, ταῖς δὲ χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι* cet. Similiter Ficin. vertit: *et quod maximum est in his naturis, ad discendum promtus est ac memor, et hujusmodi rebus maxime spectatur, discendi studio deditus.* Ceterum comma, quod in libris impressis post *μέγιστον* comparet, voci *φύσεσι* subjecimus. Ast.

αὐτῶν] Ad *χείρους* referri sensus jubet; igitur per hyperbaton particulam *καὶ* antecedit. Deinde participia *τεχνάζοντας* et *τιμῶντας* sensu, non grammatice ad *ταῦτα* prægressum referuntur, et ipsa hæc verba *περὶ θυσίας* cet. explicationis causa antecedentibus subjecta sunt: *ita ut in sacrificiis et expiationibus scelerum vel in deos vel in homines commissorum non specie utantur dolosa* (in verbo enim *τεχνάζειν* fraudis latet notio, vid. ad Legg. xi. 5.) *sed verum virtutis studium præ se ferant.* Ast.

τοῦτο δὴ οὖν] Cod. Voss. *τοῦτο δὴ οὖ μέρος εἶναι φαμεν* (sic) *φύσει κάλλιστα.* Ficin. *posseque quam maxime atque optime, si quis doceat, discere.* Mox Cod. Voss. *εἴτ' οὖν διδάσκοι.* Ast.

μάλιστα] Legitur etiam *κάλλιστα*, quam lectionem malim. Steph.

δὴ τῷ τε λόγῳ διεξελθεῖν ἅ τ' ἐστὶ καὶ οἷα καὶ ὡς δεῖ μανθάνειν, κατὰ δύναμιν τήν τ' ἐμὴν τοῦ λέγοντος καὶ τὴν τῶν δυναμένων εἰσακοῦσαι θεοσεβείας, ᾧ τινὶ τρόπῳ τίς τινα μαθήσεται. σχεδὸν μὲν οὖν ἐστὶν ἄτοπον ἀκούσαντι· τὸ δ' ὄνομα αὐτοῦ λέγομεν ἡμεῖς γε, ὅ τις οὐκ ἄν ποτε δόξειε δι' ἀπειρίαν[m] τοῦ πράγματος, ἀστρονομίαν. ἀγνοεῖτε ὅτι σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληθῶς ἀστρονόμον εἶναι, μὴ τὸν καθ' Ἡσίοδον ἀστρονομοῦντα καὶ πάντας τοὺς τοιούτους, οἷον δυσμάς τε καὶ ἀνατολὰς ἐπεσκεμμένον, ἀλλὰ τὸν τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους, διεξιούσης τὸν αὐτὸν κύκλον[n] ἑκάστης, οὕτως ὡς οὐκ ἄν[o] ῥᾳδίως ποτὲ πᾶσα φύσις ἱκανὴ γένοιτο θεωρῆσαι, μὴ θαυμαστῆς μετέχουσα φύσεως. ὃ νῦν εἰρήκαμεν ἐροῦμέν τε, ὥς φαμεν, ὅπῃ δεῖ τε καὶ ὅπως χρεὼν μανθάνειν. πρῶτον δ' ἡμῖν τόδε λεγέσθω. [§. 12.] Σελήνη μὲν περίοδον τὴν αὐτῆς τάχιστα διέξεισιν, ἄγουσα μῆνα καὶ πανσέληνον πρώτην· δεύτερον δὲ κατανοεῖν δεῖ

III. iii. 370. II. 990.

ρίαν Z.—[n] αὐτῶν ΞΩxτ, αὐτῶν κύκλων Z.—[o] οὐ καὶ A et pr Ω.—[p] ἀγαγόντα ΑΩxτ

μαθεῖν ταῦτα, καὶ ἐμὲ λέγειν] Fortasse rectius comma post ταῦτα tollitur, ut τὴν τοιαύτην τε καὶ ἀρίστην φύσιν cum μαθεῖν cohæreat. Tunc ἐμὲ λέγειν referenda essent ad ea, quæ naturam illam optimam, quam in prægressis jam descripsit, addiscere oporteret. In seqq. τῷ τε λόγῳ pro vitioso habeo, quum nihil sequatur, quod particulæ τε respondeat. Ni fallor, in sequentibus plura exciderunt; offendimus enim in voce θεοσεβείας, quæ huc non pertinet, et in τίς τινα μαθήσεται (Ficin. *quo pacto cultus divini nonnulla discantur.* Quod satisfacere nemini poterit). Igitur hic quoque librorum bonorum auxilium exspectari debet. Ceterum κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν τοῦ λέγοντος Græcis fere propria est loquendi ratio, quam Latini quoque imitati sunt, ut Horat. Satyr. i. 4. 22. 'cum *mea* nemo *Scripta* legat vulgo recitare *timentis*.' De orationis redundantia in (κατὰ) τὴν (δύναμιν) τῶν δυναμένων εἰσακοῦσαι (i. q. simplex ἀκοῦσαι) vid. ad Legg. i. 14. Ast.

λέγωμεν] Vulgo λέγομεν, Ficin. vero: *nomen tamen rei dicamus.* Cod. Voss. δόξει ἐν διαπειρίαν τοῦ πράγματος ἀστρονομίαν ἀγνοεῖ τε ὅτι σοφώτατον; ἀνάγκη. Vulgo ita verba distincta leguntur: πράγματος. ἀστρονομίαν ἀγνοεῖτε; ὅτι cet. Bene vidit Grouius, ἀστρονομίαν prægressis esse jungendum. Ast.

τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους] Ficinus videtur aliter legisse, quum verterit: *sed eum potius, qui circuitus octo et quomodo septem sub primo versentur, quove ordine circulos suos singuli peragant* (consideret). Vocem περιόδων scriptorem nostrum duplici posuisse significatione patet, altera *orbis* (octo enim, ut vidimus, *orbes* s. globos statuit, quorum supremus est cœlestis, ὁ ἄνω κόσμος, quo stellæ continentur inerrantes), altera *circuitus* s. *ambitus* (ratione habita septem stellarum, quæ errantes dicuntur). Post φύσεως interrogationis signum posuimus; ut ἀγνοεῖτε, ὅτι (Ficin. *nolite ignorare*) interrogans sit oratio. Mox ὥς φαμεν obscure dictum est. Nisi vitium subest, ita capienda sunt verba: *jam, id quod diximus et dicturi sumus, exponendum nobis est, ut dicimus, quomodo hæc discenda sint*; ut λεκτέον vel simile quid ante ὅπῃ—μανθάνειν intelligas et ὥς φαμεν ad prægressa πειρώμεθα—διεξελθεῖν, ὡς δεῖ μανθάνειν, referas, quo illa repetantur. Ast.

δ' εἰσὶν αἱ χαλεπώτατα μὲν ἂν γιγνόμεναι, μέγιστον δὲ
III. iii. 809. ὄφελος, ἂν γίγνωνται· τά τε γὰρ τῆς βραδείας τε καὶ τῆς ἐναντίας φύσεως μετρίως ἀποδεχομένη ψυχὴ καὶ πράως εὔκολος ἂν εἴη, τήν τε ἀνδρίαν ἀγαμένη, καὶ πρὸς τὸ σωφρονεῖν εὐπειθής, καὶ τό γε μέγιστον, ἐν ταύταις ταῖς φύσεσι δυναμένη μανθάνειν καὶ μνήμων οὖσα εὖ μάλα χαίρειν τούτοις αὐτοῖς δύναιτ' ἂν φιλομαθὴς ὥστ' εἶναι. ταῦτα γὰρ οὔτε[a] ῥᾴδια φύεσθαι, γενόμενά τε καὶ τροφῆς καὶ παιδείας τυχόντα ἧς δεῖ, τοὺς πλείστους αὐτῶν καὶ χείρους κατέχειν ὀρθότατα δύναιτ'[b] ἂν τῷ[c] φρονεῖν καὶ πράττειν καὶ λέγειν περὶ θεοὺς ἕκαστα, ὡς δεῖ τε καὶ ὅτε δεῖ, περὶ θυσίας τε καὶ καθαρμοὺς τῶν περὶ θεούς[d] τε καὶ ἀνθρώπους, οὐ σχήμασι τεχνάζοντας, ἀλλὰ[e] ἀληθείᾳ τιμῶντας ἀρετήν, ὃ δὴ καὶ μέγιστόν ἐστι ξυμπάντων πάσῃ τῇ πόλει. τοῦτο δὴ οὖν τὸ μέρος εἶναί[f] φαμεν φύσει[g] κυριώτατον καὶ δυνατὸν ὡς οἷόν τε κάλλιστα[h] καὶ ἄριστα μαθεῖν, εἰ διδάσκοι τις. ἀλλ' οὐδ' ἂν διδάξειεν, εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο· εἰ τ'[i] οὖν διδάσκοι,[k] κατὰ τρόπον δὲ μὴ δρῷ τὸ τοιοῦτον, κρεῖττον μὴ μανθάνειν. ὅμως δ' ἐκ τῶν νῦν λεγομένων[l] ἀνάγκη μαθεῖν ταῦτα καὶ ἐμὲ λέγειν τὴν τοιαύτην τε καὶ ἀρίστην φύσιν. πειρώμεθα

Ωx et pr Ξ, πείσῃ r.—[z] ταῖς εὐσεβείαις Z.—[a] οὐδὲ x.—[b] δύναιντ' A.—[c] τὸ Z.—[d] περὶ τοὺς θεούς ZΩxr.—[e] ἀλλ' x.—[f] εἶναί add AZΩx.—[g] φαμεν ἐν φύσει x et γρ Ω.—[h] κάλλιστα AZΩxr et pr Ξ : μάλιστα s.—[i] εἶτ' A et pr Ω, εἰ δ' ZΞxr et corr Ω : εἰ s.—[k] οὖν διδάσκοι A et pr Ω : οὖν τις διδάσκοι *s.—[l] εἰρημένων r.—[m] ἀπο-

δύναιτ' ἂν φιλομαθὴς ὥστ' εἶναι] His verbis quid faciendum sit, nescimus, turbant enim orationis nexum, quum *χαίρειν* e prægresso participio *δυναμένη* pendere debeat. Haud dubie verba *δύναιτ' ἂν* e sequentibus huc irrepserunt, ut *φιλομαθὴς ὥστ' εἶναι* sit: *propterea quod discendi cupida sit*. Sic *ὥστε* adhibetur Xenophonti Cyrop. iv. 3. 7. *ὃ δὲ δὴ μάλιστα δοκῶ—ζώων ἐξηλωκέναι ἱπποκενταύρους, εἰ ἐγένοντο, ὥστε προβουλεύεσθαι μὲν ἀνθρώπου φρονήσει, ταῖς δὲ χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι* cet. Similiter Ficin. vertit: *et quod maximum est in his naturis, ad discendum promtus est ac memor, et hujusmodi rebus maxime spectatur, discendi studio deditus*. Ceterum comma, quod in libris impressis post *μέγιστον* comparet, voci *φύσεσι* subjecimus. Ast.

αὐτῶν] Ad *χείρους* referri sensus jubet; igitur per hyperbaton particulam *καὶ* antecedit. Deinde participia *τεχνάζοντας* et *τιμῶντας* sensu, non grammatice ad *ταῦτα* prægressum referuntur, et ipsa hæc verba *περὶ θυσίας* cet. explicationis causa antecedentibus subjecta sunt: *ita ut in sacrificiis et expiationibus scelerum vel in deos vel in homines commissorum non specie utantur dolosa* (in verbo enim *τεχνάζειν* fraudis latet notio, vid. ad Legg. xi. 5.) *sed verum virtutis studium præ se ferant*. Ast.

τοῦτο δὴ οὖν] Cod. Voss. *τοῦτο δὴ οὖ μέρος εἶναι φαμεν* (sic) *φύσει κάλλιστα*. Ficin. *posseque quam maxime atque optime, si quis doceat, discere*. Mox Cod. Voss. *εἶτ' οὖν διδάσκοι*. Ast.

μάλιστα] Legitur etiam *κάλλιστα*, quam lectionem malim. Steph.

δὴ τῷ τε λόγῳ διεξελθεῖν ἅ τ' ἐστὶ καὶ οἷα καὶ ὡς δεῖ III. iii. 870.
μανθάνειν, κατὰ δύναμιν τήν τ' ἐμὴν τοῦ λέγοντος καὶ τὴν
τῶν δυναμένων εἰσακοῦσαι θεοσεβείας, ᾧ τινὶ τρόπῳ τίς τινα II. 990.
μαθήσεται. σχεδὸν μὲν οὖν ἐστιν ἄτοπον ἀκούσαντι· τὸ δ'
ὄνομα αὐτοῦ λέγομεν ἡμεῖς γε, ὅ τις οὐκ ἄν ποτε δόξειε
δι' ἀπειρίαν[m] τοῦ πράγματος, ἀστρονομίαν. ἀγνοεῖτε ὅτι
σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληθῶς ἀστρονόμον εἶναι, μὴ τὸν
καθ' Ἡσίοδον ἀστρονομοῦντα καὶ πάντας τοὺς τοιούτους,
οἷον δυσμάς τε καὶ ἀνατολὰς ἐπεσκεμμένον, ἀλλὰ τὸν τῶν
ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους, διεξιούσης τὸν αὐτὸν κύ-
κλον[n] ἑκάστης, οὕτως ὡς οὐκ ἂν[o] ῥᾳδίως ποτὲ πᾶσα φύσις
ἱκανὴ γένοιτο θεωρῆσαι, μὴ θαυμαστῆς μετέχουσα φύσεως.
ὃ νῦν εἰρήκαμεν ἐροῦμέν τε, ὥς φαμεν, ὅπῃ δεῖ τε καὶ ὅπως
χρεὼν μανθάνειν. πρῶτον δ' ἡμῖν τόδε λεγέσθω. [§. 12.]
Σελήνη μὲν περίοδον τὴν αὐτῆς τάχιστα διέξεισιν, ἄγουσα
μῆνα καὶ πανσέληνον πρώτην· δεύτερον δὲ κατανοεῖν δεῖ

ρίαν Z.—[n] αὐτῶν ΞΩxt, αὐτῶν κύκλων Z.—[o] οὐ καὶ A et pr Ω.—[p] ἀγαγόντα AΩxt

μαθεῖν ταῦτα, καὶ ἐμὲ λέγειν] Fortasse rectius comma post ταῦτα tollitur, ut τὴν τοιαύτην τε καὶ ἀρίστην φύσιν cum μαθεῖν cohæreat. Tunc ἐμὲ λέγειν referenda essent ad ea, quæ naturam illam optimam, quam in prægressis jam descripsit, addiscere oporteret. In seqq. τῷ τε λόγῳ pro vitioso habeo, quum nihil sequatur, quod particulæ τε respondeat. Ni fallor, in sequentibus plura exciderunt; offendimus enim in voce θεοσεβείας, quæ huc non pertinet, et in τὶς τινα μαθήσεται (Ficin. *quo pacto cultus divini nonnulla discantur*. Quod satisfacere nemini poterit). Igitur hic quoque librorum bonorum auxilium exspectari debet. Ceterum κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν τοῦ λέγοντος Græcis fere propria est loquendi ratio, quam Latini quoque imitati sunt, ut Horat. Satyr. i. 4. 22. 'cum *mea* nemo *Scripta* legat vulgo recitare *timentis*.' De orationis redundantia in (κατὰ) τὴν (δύναμιν) τῶν δυναμένων εἰσακοῦσαι (i. q. simplex ἀκοῦσαι) vid. ad Legg. i. 14. Ast.

λέγομεν] Vulgo λέγομεν, Ficin. vero: *nomen tamen rei dicamus*. Cod. Voss. δόξει ἐν διαπειρίαν τοῦ πράγματος ἀστρονομίαν ἀγνοεῖ τε ὅτι σοφώτατον; ἀνάγκη. Vulgo ita verba distincta leguntur: πράγματος. ἀστρονομίαν ἀγνοεῖτε; ὅτι cet. Bene vidit Grouius, ἀστρονομίαν prægressis esse jungendum. Ast.

τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους] Ficinus videtur aliter legisse, quum verterit: *sed eum potius, qui circuitus octo et quomodo septem sub primo versentur, quove ordine circulos suos singuli peragant* (consideret). Vocem περιόδων scriptorem nostrum duplici posuisse significatione patet, altera *orbis* (octo enim, ut vidimus, *orbes* s. globos statuit, quorum supremus est cœlestis, ὁ ἄνω κόσμος, quo stellæ continentur inerrantes), altera *circuitus* s. *ambitus* (ratione habita septem stellarum, quæ errantes dicuntur). Post φύσεως interrogationis signum posuimus; ut ἀγνοεῖτε, ὅτι (Ficin. *nolite ignorare*) interrogans sit oratio. Mox ὥς φαμεν obscure dictum est. Nisi vitium subest, ita capienda sunt verba: *jam, id quod diximus et dicturi sumus, exponendum nobis est, ut dicimus, quomodo hæc discenda sint*; ut λεκτέον vel simile quid ante ὅπῃ—μανθάνειν intelligas et ὥς φαμεν ad prægressa πειρώμεθα—διεξελθεῖν, ὡς δεῖ μανθάνειν, referas, quo illa repetantur. Ast.

τὸν ἥλιον, τροπὰς ἄγοντα[p] διὰ πάσης τῆς αὑτοῦ περιόδου,
καὶ τούτῳ τοὺς ξυνδρόμους. ἵνα δὲ μὴ πολλάκις ταὐτὰ
περὶ τῶν αὐτῶν διαλεγώμεθα, τὰς ἄλλας ὅσας ἐν τῷ πρόσ-
III. iii. 371. θεν διεξήλθομεν ὁδοὺς τούτων οὐ ῥᾴδιον ξυννοεῖν. ἐπὶ[q] δὲ
ταῦτα παρασκευάζοντας φύσεις, δι᾽ ἃς[r] δυνατὸν εἶναι χρεὼν
πολλὰ προδιδάσκοντα καὶ ἐθίζοντα δεῖ διαπονήσασθαι[s]
παῖδα ὄντα καὶ νεανίσκον. διὸ μαθημάτων δέον ἂν εἴη· τὸ
δὲ μέγιστόν τε καὶ πρῶτον ἀριθμῶν[t] αὐτῶν, ἀλλ᾽ οὐ σώ-
ματα[u] ἐχόντων, ἀλλὰ ὅλης τῆς τοῦ περιττοῦ τε καὶ ἀρτίου
γενέσεώς τε καὶ δυνάμεως, ὅσην παρέχεται πρὸς τὴν τῶν
ὄντων φύσιν. ταῦτα δὲ μαθόντι τούτοις[v] ἐφεξῆς ἐστὶν ὃ κα-
λοῦσι μὲν σφόδρα γελοῖον ὄνομα γεωμετρίαν, τῶν οὐκ ὄν-
των δὲ ὁμοίων ἀλλήλοις[w] φύσει ἀριθμῶν ὁμοίωσις[x] πρὸς τὴν
τῶν ἐπιπέδων μοῖραν γεγονυῖά ἐστι διαφανής· ὃ δὴ θαῦμα

et corr Ξ.—[q] ἐπεὶ ΑΞΩ, ἔπει x.—[r] οἵας corr r et γρ ZΩ, δι᾽ οἵας x.—[s] διαπονεῖσθαι (a) s.—[t] ἀριθμῶν Z, καὶ ἀριθμῶν ΑΞΩxr, ἀριθμὸν s.—[u] σώματα Zxr et γρ Ω, σώματος (ι) Ξ: σώματος *s.—[v] τούτου x.—[w] ἀλλήλοις ὁμοίων Ξs.—[x] ὁμοιώσεις Ω.—[y] libri

§. 12. ἀγαγόντα] Sic Cod. Voss. pro ἄγοντα, quod tamen nunc retentum mallem. Mox Cod. Voss. τούτων, male; vid. supr. c. 9. Ast.

δι᾽ ἃς] Verba admodum corrupta sunt. Pro δι᾽ ἃς scribi quoque οἵας Steph. refert, quod nihil auxilii præbet. Ni fallor, hoc vel simili modo verba scribere oportet: ἐπὶ δὲ ταῦτα παρασκευάζοντα φύσεις, δι᾽ ἃ δυνατὸν ξυνεῖναι (*intelligere, percipere*, vid. ad Legg. iii. 5.) χρεὼν πολλὰ προδιδάσκοντα καὶ ἐθίζοντα ἤδη διαπονεῖσθαι παῖδα ὄντα καὶ νεανίσκον. Quæ ita cohærerent: χρεὼν διαπονεῖσθαι ἤδη παῖδα ὄντα καὶ νεανίσκον προδιδάσκοντα καὶ ἐθίζοντα πολλά, δι᾽ ἃ δυνατὸν (ταῦτα) ξυνεῖναι, παρασκευάζοντα φύσεις ἐπὶ ταῦτα (i. e. ἃ φύσεις παρασκευάζει): *jam puerum et juvenem oportet multa docere et assuefacere, quæ ipsius animum ad hæc* (discenda) *præparent et quorum ope illa percipiat.* Subjectum est pronomen indefinitum. Ast.

ἀριθμῶν] Sic Cod. Voss. vulgo ἀριθμόν. Ad ἀριθμῶν αὐτῶν int. μάθημα. Deinde pro σώματος scripsimus σῶμά τι. Ficin. *non iis, dico, numeris, qui corpus habent.* Steph. ἀριθμῶν—σώματα scribi memorat. Μάθημα ἀριθμῶν αὐτῶν est *pura*, quæ dicitur, *mathesis*, contra μάθημα τῶν σῶμά τι ἐχόντων (ἀριθμῶν) est *mathesis, quæ in numeris, qui dicuntur,* concretis et corporeis versatur. Veteres enim inde a Pythagoreis distinguebant numerum purum s. abstractum a concreto, quasi unitatem (τὴν μονάδα) ab uno (τῷ ἑνὶ), illumque ἀριθμὸν eximie vocabant (hic est, quod Aristoteles dicit, ᾧ ἀριθμοῦμεν, h. e. ipsa numerandi forma s. ἀριθμὸς μαθηματικὸς, vid. Physic. iv. 11. Metaphys. xiii. pluribus locis), hunc vero ἀριθμητὸν s. ἀριθμούμενον (ἀριθμὸν εἰδητικὸν, vid. Aristotel. Metaphys. l. l.). Incertus scriptor in Stob. Eclog. Physic. t. i. p. 20. ed. Heer. Τινὲς τῶν ἀριθμῶν ἀρχὴν ἀπεφήναντο τὴν μονάδα, τῶν δὲ ἀριθμητῶν τὸ ἕν· τοῦτο δὲ σῶμα τεμνόμενον εἰς ἄπειρον, ὥστε τὰ ἀριθμητὰ τῶν ἀριθμῶν ταύτῃ διαλλάττειν, ᾗ διαφέρει τὰ σώματα τῶν ἀσωμάτων. Ast.

πρὸς τὴν τῶν ἐπιπέδων μοῖραν] Radices intelliguntur numerorum imperfecte quadratorum s. irrationalium, qui dicuntur, qui per spatium, quod efficiunt (τῷ ἐπιπέδῳ, ὃ δύνανται, vid. Theæt. p. 148. B.) mensurari possunt. Vid. Hein-

οὐκ ἀνθρώπινον ἀλλὰ γεγονὸς θεῖον φανερὸν ἂν γίγνοιτο τῷ δυναμένῳ ξυννοεῖν. μετὰ δὲ ταύτην τοὺς τρὶς[y] ηὐξημένους καὶ τῇ στερεᾷ φύσει ὁμοίους, τοὺς δὲ ἀνομοίους αὖ γεγονότας ἑτέρᾳ τέχνῃ ὁμοίᾳ[z] ταύτῃ, ἣν δὴ γεωμετρίαν[a] ἐκάλεσαν οἱ προστυχεῖς αὐτῇ γεγονότες. ὃ δὲ θεῖόν τ' ἐστὶ καὶ θαυμαστὸν τοῖς ἐγκαθορῶσί τε καὶ διανοουμένοις, ὡς περὶ[b] τὸ διπλάσιον ἀεὶ στρεφομένης τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐξ ἐναντίας ταύτῃ καθ' ἑκάστην[c] ἀναλογίαν εἶδος καὶ γένος ἀποτυποῦται πᾶσα ἡ φύσις. ἡ μὲν δὴ[d] πρώτη τοῦ διπλα- II. 991.
σίου κατ' ἀριθμὸν ἓν πρὸς δύο κατὰ λόγον φερομένη, δι- III. iii. 372.
πλάσιον δὲ ἡ κατὰ δύναμιν οὖσα· ἡ δ' εἰς[e] τὸ στερεόν τε καὶ ἁπτὸν πάλιν αὖ διπλάσιον, ἀφ' ἑνὸς εἰς ὀκτὼ διαπορευθεῖσα· ἡ δὲ διπλασίου μὲν εἰς μέσον, ἴσως[f] δὲ τοῦ ἐλάτ-

τρεῖς.—[z] ὁμοιοῖ A et pr Ω.—[a] στερεομετρίαν Z.—[b] ὥσπερεὶ A, ὡσπερεὶ Ω.—[c] ἑκάσ-

dorf. ad Theaet. l. l. Hinc γεωμετρία dicitur ὁμοίωσις ἀριθμῶν φύσει οὐκ ὄντων ἀλλήλοις ὁμοίων. Ficin. *Numerorum vero, inter se natura dissimilium, similitudo ad planorum partem relata clarescit.* Ast.

ὁμοίᾳ] In vet. ὁμοιοῖ. Steph.

ἑτέρᾳ τέχνῃ ὁμοίᾳ] Cod. Voss. ἑτέρα τέχνη ὁμοιοῖ ταύτῃ. Ficin. plura, quam libri editi exhibent, videtur legisse vertens: *ac rursus dissimiles alia quadam arte, stereometria videlicet, huic simili considerandi sunt; sed hanc quoque, qui in ea versati sunt, geometriam nominaverunt.* Haud dubie illa: *stereometria videlicet*, perspicuitatis causa interposuit. Verba τοὺς τρεῖς ηὐξημένους cet. illustrantur sequentibus, ubi numeri 2, 4 et 8 ponuntur, et δύναμις εἰς τὸ στερεόν τε καὶ ἁπτὸν numerum octonarium dicitur producere. Mox Ficinus pro ὃ δὲ videtur τόδε legisse; vertit enim: *Illud autem mirum.* Paulo post Cod. Voss. ὡσπερεί. Ast.

ὡς, περὶ τὸ διπλάσιον] Ficin. videtur τὸ ἐναντίον legisse, quum verterit: *quod cum rerum virtus in duplo semper et in suo opposito revolvatur, in singulis proportionibus per genera speciesque universa natura formatur. Prima igitur dupli virtus secundum numerum per unum ad duo proportione procedit, duplam potentia possidens.* Sensum puto hunc esse: *quemadmodum numeri duplicantur, ex simplice in compositum transeuntes, sic etiam natura, ratione quadam in omnibus observata, genus et species* (simplicem formam variasque s. duplicatas ejus imagines) *efformat: ut eadem ratione, qua numerus in duplicationem procedit, natura universa species fingat.* δύναμις, *potentia*, numerus dicitur respectu ad id, quod efficit (ὃ δύναται), h. e. numerus quadratus, qui vocatur. Ante ἐξ delevimus τῆς, ἐξ ἐναντίας (δυνάμεως) στρεφομένης est: *e contrario* (h. e. e simplice) *progredientis, sicut ex uno progreditur dyas.* Ast.

κατ' ἀριθμὸν ἓν] Pro ἓν exspectabas ἀφ' ἑνὸς, ut in seqq. et sic Ficin. vertit; sed ἓν est subjectum verborum ἡ μὲν πρώτη τοῦ διπλασίου (δύναμις): primus numerus ad binarium progreditur ejusque duplum est quaternio, binarii duplicatio s. productum (δύναμις), ut nos dicimus. Ast.

ἡ δὲ διπλασίου] *Quod vero ad dupli potentiam attinet circa numerum medium, hic* (medius s. quaternio) *minorem numerum tanto superat, quanto ipse a majore* (8) *superatur.* Verba τὸ δ' ἕτερον—ὑπερεχόμενον, quæ nihil aliud significant quam quod prægressis jam continetur, (sc. *medium numerum ab extremo altero superari, alterum vero extremum ipsum superare*) de glossa mihi suspecta sunt. Ast.

τονος πλέον ἔλαττόν τε[g] *τοῦ μείζονος, τὸ δ' ἕτερον τῷ αὐτῷ μέρει τῶν ἄκρων αὐτῶν ὑπερέχον τε καὶ ὑπερεχόμενον. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ ἓξ πρὸς τὰ δώδεκα ξυνέβη τό τε ἡμιόλιον καὶ ἐπίτριτον. τούτων αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ ἐπ' ἀμφότερα στρεφομένη τοῖς ἀνθρώποις σύμφωνον χρείαν καὶ σύμμετρον ἀπενείματο παιδιᾶς ῥυθμοῦ τε καὶ ἁρμονίας χάριν, εὐδαίμονι χορείᾳ* Μουσῶν *δεδομένη.* [§. 13.] Ταῦτα *μὲν οὖν δὴ ταύτῃ γιγνέσθω τε καὶ ἐχέτω ξύμπαντα· τὸ δ' ἐπὶ τούτοις τέλος, εἰς θείαν γένεσιν ἅμα καὶ τὴν τῶν ὁρατῶν καλλίστην τε καὶ θειοτάτην φύσιν ἰτέον,*[h] *ὅσην ἀνθρώποις θεὸς ἔδωκε κατιδεῖν, ἣν οὔποτε ἄνευ τῶν νῦν διειρημένων μὴ κατιδὼν ἐπεύξεταί*[i] *τις ῥᾳστώνῃ*[k] *παραλαβεῖν.*[l] *πρὸς τούτοις δὲ τὸ καθ' ἓν τῷ*[m] *κατ' εἴδη προσακτέον ἐν ἑκάσταις ταῖς συνουσίαις, ἐρωτῶντά τε καὶ ἐλέγχοντα τὰ*[n] *μὴ καλῶς ῥηθέντα· πάντως*[o] *γὰρ καλλίστη καὶ πρώτη*[p] *βάσανος ἀνθρώποις*[q] *ὀρθῶς γίγνεται, ὅσαι δὲ οὐκ οὖσαι προσποιοῦνται,*[r]
III. iii. 978. *ματαιότατος πόνος ἁπάντων.*[s] *ἔτι δὲ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου ἡμῖν ληπτέον, ὡς ἀκριβῶς ἀποτελεῖ πάντα τὰ κατ' οὐρανὸν γιγνόμενα,*[t] *ἵν' ὁ πιστεύσας ὡς ὁ λόγος ἀληθὴς γέγονεν, ὅτι πρεσβύτερόν τ' ἐστὶν ἅμα*[u] *καὶ θειότερον ψυχὴ σώματος, ἡγήσαιτ' ἂν παγκάλως τε καὶ ἱκανῶς εἰρῆσθαι τὸ θεῶν εἶναι πάντα πλέα καὶ μηδέποτε λήθῃ*[v] *μηδὲ ἀμε-*

την...φύσις om *x*.—[d] *μὲν δὴ* om *x*.—[e] *δὶς* AZΩ.—[f] *ἴσως* Ω.—[g] *δὲ* *x*.—[h] *εἴτε* A et pr Ω.—[i] *ἐπεύξηται* Ω, *ἐπεύξηται* A.—[k] *ῥαστώνῃ* AΩ.—[l] *καταλαβεῖν* Z.—[m] *τῷ* Z.—[n] *τὰ* om A et pr Ω.—[o] *πάντως* A, *πάντως* Ω: *πάντων* *ς.—[p] *πρῶτο* *x*.—[q] *ἂν* Z: *τὸ ἀνθρώποις ὠβέλισται* mg Ω.—[r] *προσποιεῖσθαι* ZΩ.—[s] *ἁπάντων πόνος* r.—

ἐν μέσῳ δὲ τοῦ ἓξ] *τὸ ἡμιόλιον* (*ratio sesquialtera*, 3 : 2, h. e. 1½.) est 9 (ut qui numerus totum, 6, et dimidiam ejus partem, 3. contineat), *τὸ ἐπίτριτον* vero (*ratio sesquitertia*, 4 : 3 s. 1⅓) est 8 (totum 6, et tertiam ejus partem, 2, complectens). Numerus novem in seqq. Musarum nomine significatur. Ad *στρεφομένη* e prægressis repet. *δύναμις*, et referuntur hæc ad numerum nonarium, qui medius est inter 6 et 12. Pro *ῥυθμοῦ* Cod. Voss. *ἀριθμοῦ*. Ast.

§. 13. *ἰτέον, ὅσην*] Cod. Voss. *εἴτε ὅσην*. Mox ad *μὴ κατιδὼν* e prægressis *τῶν νῦν διειρημένων* repet. *αὐτά*. Deinde *ῥᾳστώνῃ* scripsimus pro *ῥᾳστώνη*. *ἐπεύξεται* est *confidet*, s. *sperare debet*. Sic Legg. x. 13. p. 905. A. Sophist. 235. C. Mox *τὸ καθ' ἓν* est *singula quæque*. In seqq. Stephanus legi quoque memorat *ἂν—γίγνηται*; sed magis mihi arrideret *οὕτως γίγνεται*: *ita scilicet, ut singula quæque ad species suas referas*, h. e. methodo dialectica. Mox Cod. Voss. *πάντως*. In seqq. *ἵνα* esse debet: *in quo* (arbitrabitur) s. *quod si perceperit*; nam si esset *ut*, conjunctivus sequi deberet. Ast.

λεία τῶν κρειττόνων ἡμᾶς παρωλιγωρῆσθαι.[w] νοητέον δ' ἐστὶ περὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τόδε, ὡς ἐὰν μέν τις ἕκαστα τούτων ὀρθῶς λαμβάνῃ, μέγ' ὄφελος γίγνεται τῷ παραλαμβάνοντι κατὰ τρόπον, εἰ δὲ μή, θεὸν ἄμεινον ἀεὶ καλεῖν. ὁ δὲ τρόπος ὅδε· ἀνάγκη γάρ τόγε τοσοῦτον φράζειν. πᾶν διάγραμμα ἀριθμοῦ τε σύστημα καὶ ἁρμονίας σύστασιν ἅπασαν τῆς τε τῶν ἄστρων περιφορᾶς τὴν ὁμολογίαν οὖσαν μίαν ἁπάντων ἀναφανῆναι δεῖ τῷ κατὰ τρόπον μανθάνοντι, ἀναφανήσεται[x] δὲ ἄν, ὃ λέγομεν,[y] ὀρθῶς τις εἰς ἓν βλέπων[z] μανθάνῃ· δεσμὸς γὰρ πεφυκὼς πάντων τούτων[a] II. 992.
εἷς ἀναφανήσεται διανοουμένοις. εἰ δ' ἄλλως πως ταῦτα μεταχειριεῖταί τις, τύχην δεῖ καλεῖν, ὥς περ καὶ λέγομεν· οὐ γὰρ ἄνευ γε τούτων μή ποτέ τις ἐν πόλεσιν εὐδαίμων[b] γένηται φύσις, ἀλλ' οὗτος ὁ τρόπος, αὕτη ἡ[c] τροφή, ταῦτα III. iii. 374.
τὰ[d] μαθήματα εἴτε χαλεπὰ εἴτε ῥᾴδια, ταύτῃ πορευτέον. ἀμελῆσαι δὲ οὐ θεμιτόν ἐστι θεῶν καταφανοῦς γενομένης τῆς[e] πάντων αὐτῶν κατὰ τρόπον λεγομένης φήμης εὐτυχοῦς. τὸν δὲ ξύμπαντα ταῦτα οὕτως εἰληφότα, τοῦτον λέγω τὸν ἀληθέστατα σοφώτατον· ὃν καὶ δισχυρίζομαι παίζων καὶ σπουδάζων ἅμα, ὅτε θανάτῳ τις τῶν τοιούτων τὴν αὑτοῦ μοῖραν ἀναπλήσει, σχεδὸν ἐάν περ ἔτ' ἀποθανὼν[f] ᾖ, μήτε μεθέξειν ἔτι πολλῶν τότε[g] καθά περ νῦν αἰσθήσεων, μιᾶς τε μοίρας μετειληφότα μόνον καὶ ἐκ πολλῶν ἕνα γεγονότα εὐδαίμονά τε ἔσεσθαι καὶ σοφώτατον ἅμα καὶ μακάριον, εἴ τέ τις ἐν ἠπείροις εἴτ' ἐν νήσοις μακάριος ὢν ζῇ,[h] κἀκεῖνον μεθέξειν τῆς τοιαύτης ἀεὶ τύχης, κεἴτε[i] δημοσίᾳ

[t] ἡμῖν γεγρ. r.—[u] ἅμα om Z.—[v] ἤθει r.—[w] παρωλιγωρεῖσθαι x.—[x] φανήσεται pr Ω.—[y] ὁ λεγόμενος ΑΩ.—[z] εἰς ἓν βλέπων om r.—[a] τούτων om pr Ω.—[b] εὐδαιμόνων ΑΩ, εὐδαιμονῶν x, εὐδαιμόνως r.—[c] ἡ add Astius.—[d] τὰ add Z.—[e] αὐτῆς x.—[f] ἔτ' ἀποθανὼν ΖΞxr, ἔατε· ἀποθανὼν Ω, qui ἔτ' in mg: ἔτ' om s.—[g] τοῖς Z.—[h] μακάριος ὢν ζῇ εἴτ' ἐν νήσοις r.—[i] κεῖτε Ξ et γρ Ω, κεῖται Ω, κἄντε xr cum γρ

πᾶν διάγραμμα] Memoriter, ut videtur, Nicomachus Arithmet. i. p. 6. hæc excitavit, ubi ἅπαν—ἀναλογίαν μίαν ἀναφανῆναι—φανήσεται—εἴ τις—πάντα μανθάνει legitur. Mox verba δεσμὸς cet. respexit Proclus in Euclid. i. p. 12. loco vitioso et a Böckhio (in Min. p. 76.) emendato. Deinde Nicomach. εἰ δέ τις ἄλλως μεταχ. φιλοσοφίαν—καλεῖν ὡς συνεργόν. Ante τροφὴ articulum ἡ interposuimus, ut ante μαθήματα art. τὰ, quem Nicom. habet. Mox Nicom. ἰτέον· ἀμελεῖν δὲ οὐ δεῖ. Ast.

ξύμπαντα ταῦτα] Nicom. ταῦτα πάντα οὕτω λαβόντα, ὡς ἐγὼ λέγω—παίζων τε καὶ σπ. Mox Cod. Voss. ἐάνπερ ἐᾶται ἀποθανών. Ast.

τις ἐπιτηδεύσας ταῦτα εἴτε ἰδίᾳ διαβιῷ, τὰ αὐτὰ καὶ[k] ὡσαύτως αὐτὸν πράξειν παρὰ θεῶν. ὃ δὲ κατ' ἀρχάς τε ἐλέγομεν, καὶ νῦν αὐτὸς[l] πάρεστι λόγος ἀληθὴς ὄντως, ὡς οὐ δυνατὸν ἀνθρώποις τελέως μακαρίοις τε καὶ εὐδαίμοσι γενέσθαι πλὴν ὀλίγων, ἔστι ταῦτα ὀρθῶς εἰρημένα· ὁπόσοι γὰρ θεῖοι καὶ σώφρονες ἅμα τῆς ἄλλης[m] τε μετέχοντες ἀρετῆς φύσει, πρὸς δὲ τούτοις ὅσα μαθήματος ἔχεται μακαρίου πάντα εἰληφότες, ἃ δ' ἔστιν εἰρήκαμεν, τούτοισι μόνοις τὰ τοῦ δαιμονίου ξύμπαντα ἱκανῶς εἴληχέ τε καὶ
III. iii. 275. ἔχει. τοῖς μὲν οὖν ταῦτα οὕτω διαπονήσασιν ἰδίᾳ λέγομεν[n] καὶ δημοσίᾳ κατὰ νόμον τίθεμεν,[o] εἰς πρεσβύτου τέλος ἀφικομένοις τὰς μεγίστας ἀρχὰς παραδίδοσθαι δεῖν, τοὺς δ' ἄλλους τούτοις[p] ξυνεπομένους εὐφημεῖν πάντας θεοὺς ἅμα καὶ πάσας,[q] καὶ τὸν νυκτερινὸν ξύλλογον ἐπὶ ταύτην τὴν σοφίαν ἱκανῶς γνόντας τε καὶ δοκιμάσαντας ἡμᾶς ὀρθότατα πάντας παρακαλεῖν.

Z et altera Ω : καὶ εἴτε *s.—[k] καὶ add AZΞxt.—[l] libri αὐτὸς.—[m] ἄλλης τε AZΩ xt : τε ἄλλης s.—[n] λέγω t.—[o] θέμεν (οι) A : (τι φαῖμεν) θέμεν Ω.—[p] τούτους AZΩx.—[q] πάσας θεὰς s.

διαβιῷ] Sic Steph. Ald. Lov. Bas. 1. et 2. διαβιῶ. Sed scribendum est διαβιοῖ. Deinde Cod. Voss. τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως. Mox τῆς ἄλλης τε. Ast.

τὰ τοῦ δαιμονίου] I. e. τὸ δαιμόνιον s. ὁ δαίμων, *genius* vel fortuna (vid. ad v. 4). Articulus τὰ cum genitivo nominis pro simplice nomine ponitur (vid. ad i. 8.) et dativus τούτοισι μόνοις genitivi partes agit, vid. ad i. 1. Adverbium ἱκανῶς et ad εἴληχε et ad ἔχει trahi oportet. Ast.

ἰδίᾳ] Adverbia ἰδίᾳ et δημοσίᾳ Ficin. quoque ad particip. διαπονήσασι pertinere censet: sed verb. λέγομεν ut eo referantur permittere non videtur. Steph.

ἰδίᾳ—δημοσίᾳ] Hæc verba Ficin. male ad διαπονήσασιν traxit, de quo etiam Steph. monuit. Bene Cornar. *et privatim dicimus et publice per leges sancimus.* Ast.

πάντας] Cod. Voss. πάντων μάλιστα πάσας· καί. Ast.

ἱκανῶς γνόντας] Offendimus in pronomine ἡμᾶς, quod adversatur fere sequenti πάντας; neque Ficin. illud expressit vertens: *ceteros vero sequi, et deos simul deasque laudare, at cœtum nocturnum ad hanc sapientiam omnes, diligenti examinatione peracta, quam rectissime adhortari.* Ceterum pluralia γνόντας et δοκιμάσαντας ad singulare nomen ξύλλογον, collective positum, referuntur. Ast.

ΤΙΜΑΙΩ ΤΩ ΛΟΚΡΩ

ΠΕΡΙ ΨΥΧΑΣ ΚΟΣΜΩ

ΚΑΙ ΦΥΣΙΟΣ.

ARGUMENTUM.

Vere aureus libellus, et purioris priscorum philosophorum doctrinæ pulcherrimum *μνημόσυνον*, superioris vero disputationis a Platone copiose de natura perscriptæ verum autographum: cui fusius et dilucidius nimirum explicando commentarii vice illa adhibita est: unde nomen etiam auctoris retinuit Platonis candor. Nos, ne actum agamus, summis tantum capitibus notatis, hæc autographi verba ad commentarium revocabimus: nam et libri subjectum et ipsa *οἰκονομία* plane cum illo consentiunt: illic latior et magnificentior via, hic ejusdem doctrinæ certa et perspicua animadvertuntur vestigia. Hoc tamen notandum, Platonem, ad doctrinam amplificandam, fœda quædam commenta ex Ægyptiorum scholis putida quadam diligentia illuc congessisse, quæ commodius et modestius hic notantur a Timæo: veluti sunt nugæ *περὶ μεταφύσεως*, in quibus sane nimius est Plato: hic notantur quidem, sed ita ut et confictæ dicantur, et *ξέναι τιμωρίαι* appellentur, quibus minime sit fides adhibenda: eas tamen necessario dici, ut tam horribili pœnarum denuntiatione homines a sceleribus absterreantur. Fuit autem hic Timæus Locrus, Pythagoreus philosophus, purioris philosophiæ, ut apparet, peritissimus: ut non immerito eum quasi archetypum in physicis rebus explicandis sibi proposuerit Plato. Quo tempore vixerit, dubitatur: quidam Platone antiquiorem, quidam ei *σύγχρονον* fuisse arbitrantur.

ΤΙΜΑΙΩ ΤΩ[a] ΛΟΚΡΩ

ΠΕΡΙ ΨΥΧΑΣ ΚΟΣΜΩ

ΚΑΙ ΦΥΣΙΟΣ.

---

§. 1. Τίμαιος ὁ Λοκρὸς τάδε[b] ἔφα, δύο αἰτίας εἶμεν τῶν συμπάντων, νόον μὲν τῶν κατὰ λόγον γιγνομένων· ἀνάγκαν δὲ τῶν βίᾳ καττὰς δυνάμεις τῶν σωμάτων.[c] τουτέων δὲ τὸν[d] μὲν τᾶς τἀγαθῶ[e] φύσιος[f] εἶμεν θεόν τε ὀνυμαίνεσθαι ἀρχάν τε τῶν ἀρίστων, τὰ δ' ἑπόμενά τε καὶ συναίτια ὄντα[g] εἰς ἀνάγκαν ἀνάγεσθαι. τὰ δὲ ξύμπαντα ἰδέαν, ὕλαν αἰσθητόν τε,[h] οἷον ἔκγονον[i] τουτέων. καὶ τὸ[k] μὲν[l] εἶμεν ἀγέννατόν[m] τε καὶ ἀκίνατον καὶ μένον τε καὶ τᾶς[n] ταὐτῶ[o] φύσιος, νοατόν[p] τε καὶ παράδειγμα τῶν γεννωμένων,[q] ὁκόσα[r] ἐν μεταβολᾷ[s] ἐντί· τοιοῦτον γάρ τι[t] τὰν

Steph. III. 93. — Bek. III. iii. 379. — III. 94.

CODICES DECEM,
ΞΦBCDIMqκo.

[a] omitte ΤΩ cum ΞΦBDIMκo.—[b] τάδ' κ.—[c] κατὰ τὰς ΦM: καττὰς δυνάμεις τῶν σωμάτων om o.—[d] τὸ ΦBCDκo.—[e] τἀγαθῶν BCDκo, ταγαθοῦ Φ.—[f] φύσεως ΦM.—
οι
[g] ὄντα add ΦBCκ.—[h] τοι BCκ, τι Φ, τι o.—[i] ἔγγονον ΦBCκ.—[k] τὰν ΦBCDo.—[l] εἶμεν ἀεὶ ΞΦBCDIκo.—[m] ἀγέννατόν Φlo, ἀγέννητόν BCκ: ἀγένατόν *s.—[n] τὰς γρ Φ.—[o] ἐν τῶ Bκ, ἐν ταυτῶ Do: vulgatam corr C.—[p] ἰατόν pr κ.—[q] γιγνομένων IM.—[r] ὁπόσα Ξ.—[s] μεταβολαῖς Φ.—[t] τοι C.—[u] νοῆσθαι BCκ: νοεῖσθαι *s.—[v] τε

§. 1. τἀγαθῶ] Legitur etiam τἀγαθῶν. Steph.

ἰδέαν λέγεσθαί τε καὶ νοῆσθαι.[u] τὰν δ' ὕλαν ἐκμαγεῖον καὶ
ματέρα τιθάναν τε καὶ γεννατικὰν εἶμεν τᾶς τρίτας οὐσίας·
δεξαμέναν γὰρ[v] τὰ ὁμοιώματα ἐς[w] ἑαυτὰν[x] καὶ οἷον ἀνα-
μαξαμέναν ἀποτελῆν[y] τάδε[z] τὰ γεννάματα. ταύταν δὲ
τὰν ὕλαν ἀΐδιον μὲν ἔφα,[a] οὐ μὰν ἀκίνατον, ἀμόρφωτον[b]
δὲ καθ' αὑτὰν[c] καὶ ἀσχημάτιστον, δεχομέναν δὲ πᾶσαν
μορφάν. τὰν δὲ περὶ[d] τὰ σώματα μεριστὰν εἶμεν καὶ τᾶς
θατέρω[e] φύσιος. ποταγορεύοντι δὲ τὰν ὕλαν τόπον καὶ
χώραν. δύο ὦν[f] αἵδε ἀρχαὶ ἐναντίαι,[g] ἂν[h] τὸ μὲν εἶδος
λόγον ἔχει ἄῤῥενός τε καὶ πατρός,[i] ἁ δ' ὕλα θήλεός τε καὶ
ματέρος· τρίτα δὲ εἶμεν[k] τὰ ἐκ τούτων ἔκγονα. τρία δὲ[l]
ὄντα τρισὶ[m] γνωρίζεσθαι, τὰν μὲν ἰδέαν νόῳ κατ' ἐπιστά-
III. iii. 380. μαν,[n] τὰν δ' ὕλαν λογισμῷ νόθῳ τῷ μήπω κατ' εὐθυωρίαν
νοῆσθαι[o] ἀλλὰ κατ' ἀναλογίαν, τὰ δ' ἀπογεννάματα αἰσ-
θήσι[p] καὶ δόξᾳ. [§. 2.] Πρὶν ὦν ὠρανὸν γενέσθαι λόγῳ[q]
ἤστην[r] ἰδέα τε καὶ ὕλα καὶ ὁ θεὸς δαμιουργὸς τῶ βελτίο-
νος. ἐπεὶ δὲ τὸ πρεσβύτερον κάῤῥον ἐστὶ τῶ νεωτέρω καὶ
τὸ τεταγμένον πρὸ[s] τῶ ἀτάκτω,[t] ἀγαθὸς ὢν ὁ θεὸς ὁρῶν τε
τὰν ὕλαν δεχομέναν τὰν ἰδέαν καὶ ἀλλοιουμέναν παντοίως
μέν, ἀτάκτως δέ,[u] ἐδῆτ' εἰς τάξιν αὐτὰν[v] ἄγεν[w] καὶ ἐξ ἀορί-
στων[x] μεταβολᾶν ἐς[y] ὡρισμέναν καταστᾶσαι,[z] ἵν' ὁμόλογοι
ταὶ διακρίσιες[a] τῶν σωμάτων γίγνοιντο[b] καὶ μὴ κατ'[c] αὐ-
τόματον τροπὰς δέχοιντο.[d] ἐποίησεν ὦν τόνδε[e] τὸν κόσμον
ἐξ ἁπάσας τᾶς ὕλας, ὅρον αὐτὸν κατασκευάξας[f] τᾶς τῶ

Do.—[w] ἐς I, δὲ M: εἰς s.—[x] αὑτὰν CD, αὐτὰν ΦIMκο.—[y] ἀποτελῆν B et pr κ: ἀποτελεῖν *s.—[z] πάντα s.—[a] ἔφαν o.—[b] ἀμόρφωτον ΦBCκ: ἄμορφον *s.—[c] κατ' αὐτὰν ΦBCDκο.—[d] παρὰ M.—[e] θατέρων κ.—[f] οὖν ΦBC.—[g] ἀντὶ ΞDIMqo et γρ κ.—[h] ἂν D, ἂν o, om ΦBCκ.—[i] πρᾶτα pr κ.—[k] εἶμεν I: εἶναι *s.—[l] τρία δ' o, τὰ δὲ pr κ.—[m] τοῖς pr κ.—[n] καὶ ἐπιστήμαι ΦBC.—[o] νοῆσθαι BCκ: νοεῖσθαι *s.—[p] αἰσθήσι I: αἰσθήσει *s.—[q] λόγω γενέσθαι Cκ.—[r] ἤσθην I.—[s] πρὸς o.—[t] ἀτάκτου Φ.—[u] π. μὲν ἀ. δὲ] παντοῖον (vel παντοίαν) εἶμεν pr κ. ἐδῆτο BCκ: ἐδεῖτο *s.—[v] αὐτὰς Do.—[w] ἄγε B et pr C.—[x] ἀορίσταν ΦBCDκο.—[y] ἐς ΦBCIMκ: εἰς *s.—[z] ὡρισμένην καταστῆναι Φ.—[a] τὰς διακρίσεις D et γρ Φ, ταὶ διακρίσεις Ξ, τὰς διακρίσει (ων) δὲ M.—[b] γίγνωνται ΦBCDκο.—[c] κατὰ τὸ M.—[d] δέχηται Φκ, δέχηται B, δέχοιντο (ων) C, δέχοιτο ΞIMq.—[e] τοιόνδε Φ.—[f] κατασκευάσας ΦBCDκο.—[g] τἆλλα πάντα

πάντα τὰ] Legitur etiam τάδε τὰ γεννάματα. Paulo post, ἀμόρφωτον, pro ἄμορφον. Steph. Bas. 2. τὰ δὲ γεννάμ.

—ἀμόρφωτον. Ficin. *hos faetus producere.* Bip.

ὄντος φύσιος διὰ τὸ τἆλλα πάντα[g] ἐν αὐτῷ περιέχειν, ἕνα, μονογενῆ, τέλειον ἔμψυχόν τε καὶ λογικόν· (κρέσσονα γὰρ τάδε[h] ἀψύχω καὶ ἀλόγω[i] ἐστόν·)[k] σφαιροειδὲς σῶμα· τελειότερον γὰρ τῶν ἄλλων σχημάτων ἦν τοῦτο· δηλόμενος[l] ὦν ἄριστον γέννημα ποιῆν,[m] τοῦτον ἐποίη[n] θεὸν γεννατόν,[o] οὔ ποκα φθαρησούμενον[p] ὑπ' ἄλλω αἰτίω ἔξω τῶ αὐτὸν συντεταγμένω θεῶ,[q] εἴ ποκα δήλετο[r] αὐτὸν διαλύεν.[s] ἀλλ' οὐ γὰρ τἀγαθῶ ἐστὶν ὁρμὰ[t] ἐπὶ φθορὰν γεννάματος καλλίστω· διαμένει ἄρα τοιόσδε ὢν ἄφθαρτος καὶ ἀνώλεθρος καὶ μακάριος. κράτιστος δ' ἐστὶ γεννατῶν, ἐπεὶ ὑπὸ[u] τῶ κρατίστω αἰτίω ἐγένετο,[v] ἀφορῶντος οὐκ ἐς χειρόκματα[w] παραδείγματα[x] ἀλλ' ἐς[y] τὰν ἰδέαν καὶ ἐς τὰν νοατὰν οὐσίαν, ποθ' ἅν περ τὸ γεννώμενον[z] ἀπακριβωθὲν κάλλιστόν τε καὶ III. 96.
ἀπαρεγχείρητον[a] γίγνεται. τέλειος δ' ἀεὶ[b] κατὰ τὰ[c] αἰσθητά ἐστιν, ὅτι καὶ τὸ παράδειγμα τῆνο[d] αὐτῶ[e] περιέχον πάντα τὰ[f] νοατὰ[g] ζῶα ἐν[h] αὐτῷ οὐδὲν ἐκτὸς ἀπέλιπεν[i] ἄλλο,[k] ὅρος ὢν νοατῶν[l] παντελής, ὡς ὅδε ὁ κόσμος αἰσθητῶν. στερεὸς δὲ[m] ὢν ἁπτός τε καὶ ὁρατὸς γᾶς μεμόρακται πυρός τε καὶ τῶν μεταξὺ ἀέρος καὶ ὕδατος. ἐκ παντελέων δὲ συνέστακε[n] σωμάτων, τά περ ὅλα ἐν αὐτῷ[o] ἐντί, ὡς μή ποκα μέρος ἀπολειφθῆμεν[p] ἐκτὸς αὐτῶ, ἵνα ᾖ[q] αὐταρκέ-

ΦBCDκο: πάντα τἆλλα *ς.—[h] τῶ ΦCDο.—[i] ἀλογίστω IM.—[k] post ἐστὸν omisi καὶ cum ΦCDο.—[l] δηλόμενος Iκ et pr B, βουλόμενος M: δηλούμενος *ς.—[m] ποιῆν BCκ: ποιεῖν *ς.—[n] ἐποίη BCκ: ἐποίει *ς.—[o] γενατὸν M.—[p] φθαρησούμενον ΞΦ CDIMqκο: φθαρησόμενον ς.—[q] θεῶν CDκο.—[r] δ' ἤλετο (corr in accentibus) C, δ' εἴλετο ΞMο, δ' εἵλετο DIq, δ' ἕλετο Φ.—[s] διαλύειν ΦBCD.—[t] ὁρμὰ ΦBCκ: vulgatum ὁρμᾶν post φθορὰν ponit ο.—[u] ὑπὸ om pr Bκ.—[v] ἐγένετο αἰτίω I.—[w] χειρόγματα CDIqο et (corr in littera η) Bκ, χειρήματα ΦM.—[x] παραδείγματα om I, καὶ παραδείγματα Φ.—[y] ἐς ΦBCIMκ: εἰς *ς.—[z] γενόμενον IM.—[a] ἀπαρεγχείρητον C, ἀπαρεγχείριστον ο.—[b] δ' ἀεὶ om pr κ.—[c] καὶ pr κ.—[d] νοητὸν I, τῶ νοητῶ (omisso αὐτῶ) M.—[e] αὐτάτω Bκ, αὐ τω C, om I: αὐτοῦ *ς.—[f] τὰ om I.—[g] αἰσθητὰ κο.—[h] ἐνι M.—[i] ἀπολίπον I.—[k] ἀλλὰ ΦBCDκο.—[l] ὁρατῶν ο.—[m] δ' ο.—[n] συνέστηκε Φ.—[o] ταυτῷ ΦDο et corr BC.—[p] ἀπολειφθῆναι M.—[q] ᾖ om pr κ.—

§. 2. δηλούμενος] Suspectum esse posset istud vocabulum, nisi sequeretur parvo intervallo δήλετο, et legeremus apud Hesychium δήλεσθαι esse θέλειν, βούλεσθαι: itidemque δηλή esse βουλή. Quem tamen lexicographi locum sequendo scribendum esset δηλόμενος, ut sequitur δήλετο, quod a barytono non circumflexo verbo est, sive pro ἐθήλετο, sive (ut potius crediderim) pro δήλοιτο scriptum sit. Steph.

ἐποίει θεὸν] Post ἐποίει interpungendum puto: ut intelligamus, τοῦτον ἐποίει, videlicet τὸν κόσμον: deinde per appositionem, θεὸν γεννατόν. Steph.

νοατὰ] Legitur et αἰσθητὰ ζῶα. Steph. Bas. 2. πάντα τὰ αἰσθητὰ ζῶα ἐν αὐτάτῳ. Bip.

III. iii. 381. στατον τὸ τῶ παντὸς σῶμα, ἀκήρατον[r] τῶν[s] ἐκτὸς κηρῶν, οὐ γάρ τι[t] ἦν δίχα τουτέων, ἀλλὰ[u] καὶ τῶν[v] ἐντός.[w] τὰ γὰρ καττὰν ἀρίσταν ἀναλογίαν συντεθέντα ἐν ἰσοδυναμίᾳ οὔτε κρατεῖ ἀλλάλων[x] ἐκ μέρεος οὔτε κρατέεται,[y] ὡς τὰ μὲν αὔξαν, τὰ δὲ φθίσιν λαμβάνεν, μένει δ' ἐν[z] ξυναρμογᾷ[a] ἀδιαλύτῳ κατὰ λόγον ἄριστον. [§. 3.] Τριῶν γὰρ ὡντινωνῶν ὅρων[b] ὅταν καὶ τὰ διαστάματα καττὸν[c] αὐτὸν ἐστάθη λόγον[d] ποτ' ἄλλαλα, τότε δὴ τὸ μέσον ῥυσμῷ δίκαν[e] ὁρήμεθα ποττὸ πρᾶτον[f] ὅ τί[g] περ τὸ τρίτον ποτ'[h] αὐτό,[i] κἂν πάλιν καὶ παραλλὰξ κατ' ἐφάρμοσιν τόπων καὶ τάξιος. ταῦτα δ' ἀριθμήμεναι[k] μὴ μετ' ἰσοκρατίας[l] ἀμάχανον παντί· εὖ δ' ἔχει καὶ καττὸ[m] σχῆμα καὶ καττὰν κίνασιν, καθ' ὃ[n] μὲν σφαῖρα ὄν, ὡς ὅμοιον αὐτὸ[o] αὐτῷ παντᾷ[p] εἶμεν καὶ πάντα τἆλλα ὁμογενέα[q] σχήματα χωρῆν[r] δύνασθαι, καθ' ἂν[s] δὲ ἐγκύκλιον μεταβολὰν ἀποδιδὸν[t] δι' αἰῶνος. μώνα[u] δὲ ἁ σφαῖρα[v] ἐδύνατο[w] καὶ ἀρεμέωσα[x] καὶ κινωμένα[y] ἐν τᾷ αὐτᾷ συναρμόσεν[z] χώρᾳ,[a] ὡς μή ποκα[b] ἀπολείπειν[c] μήτε λαμβάνεν[d] ἄλλον τόπον, τῷ ἐκ μέσου

[r] ἀκήρατος ΦΒ, ἀκήρατον corr C.—[s] τ' ἂν Φ.—[t] τι add ΦBCDIM: post ἦν id addunt κο.—[u] . ἀλλὰ ΦCDIM: ἄλλα *ς.—[v] καὶ ἀπὸ τῶν M.—[w] ἐκτός I.—[x] ἀλλάλων ΞBCDIMqκο: ἀλλήλων *ς.—[y] κρατέεται cum *ς corr C, κρατέαται ΦBκ.—[z] ἐν om ΦCκ.—[a] ξ. ΦDo.—[b] ὡντινῶν ὅρων D, ὧντινων συνόρων ΦB, ὧν τιοῦν γρ Φ: in C quoque deletum est σὺν vel οὖν: ὡντινωνοῦν ὅρων ς.—[c] κἀκτὸν I.—[d] λόγων q.—[e] δίκας ΞI, δίκης M.—[f] πρᾶττον κο.—[g] ὅττι ΦCDκ.—[h] ποτ' ΦBCIM: ποττ' *ς.—[i] αὐτὸν D, αὐτάν o.—[k] ἀριθμώμενα I.—[l] ἰσοκρατίας ΞΦBCDIMκο, ἰσοκρατείας ς.—[m] κατὰ IM.—[n] καθόλου M.—[o] αὐτὸ om Io.—[p] πάντῃ IM, πάντα *ς.—[q] ὁμοῦ ἐννέα I.—[r] χωρῆν ΦBCκ: χωρεῖν *ς.—[s] καθ' ἂν ΞΦBCD: καθὰν ς.—[t] ἀποδίδου o.—[u] μόνα q: μόνη *ς.—[v] ἄσφαιρα I.—[w] ἐδύνατο om pr Bκ.—[x] ἀτρεμέοισα I, ἀτρεμέουσα M: ἀρεμέουσα *ς.—[y] κινωμένα I: κινουμένα ς.—[z] συναρμόσθαι ΦCDo, συνάρμοσεν I, συναρμόσαι corr B.—[a] χώραν pr κ.—[b] μηδαμῶς M, μή πώ κα C.—

§. 3. ὡντινωνοῦν ὅρων] Pro ὅρων invenitur etiam συνόρων. Sunt autem σύνορα, quæ Latini eadem compositionis forma utentes vocant *contermina*. STEPH. Bas. 2, ὧντινων συνόρων. BIP.

δίκαν] Al. δίκας. STEPH.

καττὸ] In Timæi libro pauca quædam sunt, non recte ad Doricæ linguæ idioma expressa, quæ facile dijudicabunt hi, qui ejus idiomatis peritiam habent, velut est hoc: εὖ δ' ἔχει καὶ κραττὸ σχῆμα, καὶ καττὰν κίνησιν. Legendum enim est, καττὸ σχῆμα, pro κατὰ τὸ σχῆμα, sicut καττὰν, pro κατὰ τήν. Et mox, καθὰν δὲ ἐγκύκλιον μεταβολὰν κ. λ. legendum καττὰν δὲ κ. λ. CORNAR.

καθὰν δὲ] Scribendum puto καθ' ἂν δὲ, et quidem posita post δὲ hypostigme: ut hoc pertineat ad τὰν κίνασιν. Dixit enim εὖ δ' ἔχει καὶ καττὸ σχῆμα καὶ καττὰν κίνασιν: deinde quod ad σχῆμα attinet, ostendit, quomodo id verum sit, dicens, καθ' ὃ μὲν, (ita enim post μὲν hypostigme ponenda est) σφαῖρα ὂν, ὡς ὅμοιον etc. (q. d. κατὰ τοῦτο μὲν, εὖ ἔχει, ἐπειδὴ σφαῖρα ἐστίν.) nunc quomodo verum id sit, εὖ ἔχειν καὶ κατὰ τὰν κίνασιν, declarat, addens, καθ' ἂν δὲ, ἐγκύκλιον μεταβολὰν ἀποδιδὸν etc. q. d. κατὰ ταύταν δὲ εὖ ἔχει, διὰ τὸ ἐγκύκλιον μεταβολὰν ἀποδιδόναι. STEPH.

ἴσον εἶμεν[e] παντᾷ.[f] λειότατον δ'[g] ὄν ποτ'[h] ἀκρίβειαν κατ-
τὰν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν οὐ ποτιδέεται[i] θνατῶν ὀργάνων, ἃ διὰ
τὰς[k] χρείας[l] τοῖς ἄλλοις ζώοις[m] ποτάρτηταί[n] τε[o] καὶ
διᾶκται.[p] τὰν δὲ τῶ κόσμω ψυχὰν μεσόθεν ἐξάψας ἐπά-
γαγεν[q] ἔξω, περικαλύψας αὐτὸν[r] ὅλον αὐτᾷ, κρᾶμα αὐ-
τὰν κερασάμενος ἔκ τε τᾶς ἀμερίστω μορφᾶς καὶ τᾶς με-
ριστᾶς[s] οὐσίας, ὡς ἓν κρᾶμα ἐκ δύο τουτέων εἶμεν· ᾧ πο- III. 96.
τέμιξε δύο δυνάμεις ἀρχὰς κινασίων,[t] τᾶς τε ταὐτῶ[u] καὶ
τᾶς[v] τῶ ἑτέρω, ἃ[w] καὶ δύσμικτος ἐᾶσα[x] οὐκ ἐκ τῶ ῥάστω
συνεκίρνατο.[y] λόγοι δ' οἵδε πάντες ἐντὶ κατ' ἀριθμὼς ἀρ-
μονικὼς[z] συγκεκραμένοι·[a] ὡς λόγως[b] κατὰ μοῖραν διαιρή-
κει[c] ποτ'[d] ἐπιστάμαν, ὡς μὴ ἀγνοῆν[e] ἐξ ὧν ἁ ψυχὰ[f] καὶ
δι' ὧν συνεστάκει.[g] ἃν οὐχ ὑστέραν τᾶς σωματικᾶς οὐσίας
συνετάξατο[h] ὁ θεός, ὥς περ λέγομες[i] ἁμές,[k] πρότερον γὰρ[l]
τὸ τιμιώτερον καὶ δυνάμει καὶ χρόνῳ, ἀλλὰ πρεσβυτέραν
ἐποίη,[m] μίαν ἀφαιρέων τὰν πράταν[n] μονάδων οὐσᾶν[o] τετ- III. iii. 382.
τόρων[p] ποτὶ ὀκτὼ δεκάσι καὶ τρισὶν ἑκατοντάσι. ταύτας
δὲ τάν τε[q] διπλασίαν καὶ τριπλασίαν ῥᾷον ξυλλογίξασ-
θαι[r] ἑσταμένω τῶ πράτω. δεῖ δ' εἶμέν πως[s] πάντας σὺν
τοῖς συμπληρώμασι[t] καὶ τοῖς ἐπογδόοις ὅρους ἓξ καὶ τριά-
κοντα, τὸν δὲ σύμπαντα ἀριθμὸν γενέσθαι[u] μυριάδας[v] ἕνδεκα

[c] libri ἀπολιπεῖν.—[d] λαμβάνειν C, λάμβάνει Φ.—[e] εἶμεν ἴσον ο.—[f] παντᾶ D: πάντα ς.—[g] δ' om Do.—[h] οὔ πω τ' I, ὂν ποττ' ΞDM.—[i] ποττιδέεται Φ.—[k] τῆς ΦBCκ.—[l] χρείας DIMo et corr (ut videtur) C: χερείας ς.—[m] ζώοις om Do.—[n] ποτήρτηται Φ.—[o] τε om κ.—[p] διᾶνται ΦBCD.—[q] ἐπάγεν I.—[r] αὐτὸ ς.—[s] τᾶς ἀλόγου μεριστὰς M.—[t] κινάσεων ΦBD.—[u] αὐτῶ ΦBCDκ, αὐτοῦ o.—[v] τᾶς om o.—[w] ἃ om pr ἃ κ.—[x] ἐᾶσα C, ἔασα I, ἔασα M, ἐουσα B, ἐοῦσα ΦDo: ἔασσα ς.—[y] συνεκρίνατο o.—[z] ἁρμονικῶς Φ.—[a] συγκεκραμένη C.—[b] λόγος Φ.—[c] διαιρέκει o.—[d] ποτ' ΦBCDIM κ, προτ' o: ποττ' ς.—[e] ἀγνοῆν Bκ: ἀγνοεῖν ς.—[f] ἄψυχα o.—[g] ὧν νοῦς συνεστάκει Φo.—[h] συνεστάξατο κ.—[i] λέγομεν ΦBC.—[k] ἄμες ΦBCκ: ἄμμες *ς.—[l] γὰρ om I.—[m] ποιηῖ vel ποιῆ ΦBCκ: ἐποίει *ς.—[n] πράταν BIMq.—[o] libri οὖσαν.—[p] καὶ τεττόρων o.—[q] πάντα o.—[r] ξυλλογίσασθαι IM, συλλογίξεσθαι o: συλλογίξασθαι *ς.—[s] πως om Iqo.—[t] συμπληρώμασι BCDIκo, λήμ-

διὰ τὰς χερείας] Pro χερείας crediderim scribendum esse εὐχερείας. Apte autem cum de aliis membris corporis, quæ instrumenta vocat, tum vel maxime de manibus εὐχέρεια dici potest, cum ἀπὸ τῶν χειρῶν sit istud vocabulum. Atque adeo in Timæo, ubi dicitur mundus illis instrumentis opus non habuisse, quibus humanum corpus indiget, manuum nominatim, sicut et pedum, fit mentio. Steph. Ficinus jam vertit, *Quæ ad facilem expeditumque usum—aptata sunt.* Bip.

σύμπαντα ἀριθμὸν] Quod ad figuram attinet, quam διάγραμμα vocant, relinquo peritis Musicis Geometrisque ac Arithmeticis, ut expendant, quomodo numeros harmonicos in ipsa figura nu-

καὶ τεττόρων χιλιάδων[w] ἑξακοσίων[x] ϟε.[y] ταὶ δὲ διαιρέσιες[z] αὖται[a] ἐντὶ[b] μυριάδες[c] ια̅ δ χ ϟε̅.[d] τὰν[e] μὲν ὦν[f]-τῶ ὅλω ψυχὰν ταῦτά πως διεῖλε. [§. 4.] Θεὸν δὲ τὸν μὲν αἰώνιον[g] νόος[h] ὁρῆ μόνος, τὸν[i] πάντων[k] ἀρχαγὸν καὶ γενέτορα[l] τουτέων· τὸν δὲ γεννατὸν[m] ὄψι[n] ὁρέομες, κόσμον τε[o]

μασι M, πληρώμασι ϛ.—[u] γενέσθαι om I.—[v] μυριάδων ο, μ, κ.—[w] χιλιάδων καὶ q.—[x] ἑξατείαν ΦBCDκ, ἑξατειᾶν IM.—[y] πέντε καὶ ἐνενείκοντα I.—[z] τάς τε διαιρέσεις M.—[a] αὕτας M.—[b] μ, κ.—[c] μυριάδων ἕνδεκα καὶ τετράκις χίλιοι I.—[d] χϟε om ΦBCDIMκο: sed ο χιλιάδων δύο ... λεται δὲ διαιρέσεις.—[e] τὴν ΦBC.—[f] ὦν BCIMκ: οὖν ϛ.—[g] λόγω q.—[h] νοῦς C, νέος M.—[i] τὸν IMο, τῶν Φ: τῶν *ϛ.—

merent, quo centena quatuordecim millia, sexcenta, nonaginta quinque assequantur ac colligant: deinde quomodo eandem figuram accommodent ad Platonis verba, ubi in Timæo ait, 'Incepit autem dividere hoc modo. Unam detrahebat primum de toto partem. Post hanc aufcrebat duplum hujus. Tertiam vero sesquialteram secundæ, triplam primæ. Quartam duplam secundæ. Quintam triplam tertiæ. Sextam primæ octuplam. Septimam vigesies septies primam continentem.' Postea quomodo per Dieses et Apotomas expleverit deus dupla ac tripla intervalla, partibus amplius illinc desectis, ut Limmata relinquerentur residua. Mihi certi numeri quidam non recte expressi videntur, et nec Limmata justo loco adscripta: sicut neque Dieses et Apotomæ. Sed et termini justum ordinem non obtinent, ut dupla et tripla et reliqua, pro sua duplicitate, singulis suis simplicibus respondeant. Oportet autem esse terminos sex et triginta, ut Timæus ait. Sed in figura habentur saltem triginta quatuor, velut hi sufficiant etiam absque Apotomis. Quin et decies sexies duplicatum terminum trigesimum comperies, si ad primum referatur: et trigesimum primum, si ad secundum: et trigesimum secundum, si ad tertium: et trigesimum tertium, si ad quintum. Nos, qui neque expositiones scribere instituimus, neque commentaria adornavimus, de his omnibus admonere saltem brevissimis voluimus. Et hæc pro Eclogarum institutarum ratione sufficere duximus, ne hæc figura sive tabula intacta nobis prætereretur. Proinde totam tabulam sic habere debere puto.

	α	β	γ	δ	ε	ϛ	ζ
	τπδ	υλβ	υπϛ	φιβ	φοϛ	χμη	ψκθ
	η	θ	ι	ια			
α διπλάσιον	ψξμ	ωξδ	ϡοβ	ακδ			
	ιβ	ιγ	ιδ				
β τριπλάσιον	α,ρνβ	α,σϛϛ	α,υνη				

Δίεσις, ἀποτομή.

(β,ρπζ)

	ιε	ιϛ	ιζ	ιη	ιθ	κ	κα
γ τετραπλάσιον	α,φλϛ	α,ψκη	α,ϡμδ	β,μη	β,τδ	β,φϛβ	β,ϡιϛ
	κβ						
δ ὀκταπλάσιον	γ,οβ						
	κγ	κδ	κε	κϛ	κζ	κη	κθ
ε ἐννεάκις	γ,υνϛ	γ,ωπη	δ,τοδ	δ,χη	ε,ρπδ	ε,ωλβ	σ,φξα
	λ	λα	λβ		λγ		
ϛ ἑξάκις καὶ δεκάκις	ϛ,ρμδ	ϛ,ϡιβ	ζ,ψοϛ		θ,σιϛ		

Δίεσις, ἀποτομή.

	λδ	κφνϛ	
ζ ἑπτάκις καὶ εἰκοσάκις	ιτξμ		

τόνδε[p] καὶ τὰ[q] μέρεα αὐτῶ ὁπόσα ὠράνια[r] ἐντί, τά περ αἰθέρια ὄντα διαιρετὰ δίχα, ὡς τὰ[s] μὲν τᾶς ταὐτῶ φύσιος εἶμεν, τὰ δὲ[t] τᾶς τῶ ἑτέρω. ὧν τὰ μὲν ἔξωθεν ἄγει πάντα[u] ἐν αὐτοῖς τὰ ἐντὸς ἀπ' ἀνατολᾶς[v] ἐπὶ δύσιν τὰν καθ' ἅπαν κίνασιν, τὰ δὲ τᾶς[w] τῶ ἑτέρω ἐντὸς ἀπὸ ἑσπέρας τὰ ποθ' ἕω μὲν ἐπαναφερόμενά τε καὶ καθ' αὑτὰ[x] κινεόμενα,[y] συμπεριδινέεται δὲ κατὰ συμβεβηκὸς τᾷ ταὐτῶ[z] φορᾷ, κράτος ἐχοίσᾳ[a] ἐν[b] κόσμῳ[c] κάῤῥον.[d] ἁ δὲ τῶ ἑτέρω φορὰ μεμερισμένα καθ' ἁρμονικὼς λόγως ἐς[e] ἑπτὰ κύκλως[f] συντέτακται.[g] ἁ μὲν ὦν[h] σελάνα ποτιγειοτάτα ἐᾶσα[i] ἔμμηνον τὰν περίοδον ἀποδίδωτι, ὁ δ' ἅλιος μετὰ ταύταν ἐνιαυσίῳ[k] χρόνῳ τὸν αὐτῶ κύκλον ἐκτελεῖ. δύο δ' ἰσόδρομοι ἀελίῳ ἐντί, Ἑρμᾶ[l] τε καὶ Ἥρας, τὸν Ἀφροδίτας καὶ φωσφόρον τοὶ[m] πολλοὶ καλέοντι. νομῆς[n] γὰρ καὶ πᾶς ὅμιλος οὐ σοφὸς τὰ περὶ τὰν ἱερὰν ἀστρονομίαν ἐντὶ[o] οὐδ' ἐπιστάμων ἀνατολᾶν τᾶν[p] ἑσπερίαν[q] καὶ ἑῴαν·[r] ὁ γὰρ αὐτὸς πόκα μὲν ἕσπερος γίγνεται, ἑπόμενος τῷ ἁλίῳ τοσοῦτον ὁκόσον[s] μὴ ὑπὸ τᾶς αὐγᾶς αὐτῶ ἀφανισθῆμεν,[t] πόκα δὲ ἑῷος, αἴ κα προαγέηται τῶ ἁλίω[u] καὶ προανατέλλῃ III. 97.

[k] πάντων ΦBCDuo : ἁπάντων °s.—[l] γεννήτορα o.—[m] τῶν δὲ γεννατῶν ΦBCIM et (qui pr carent altero ν) Do : τὸν δὲ γεννατῶν u.—[n] ὄψι q, ἕκαστον ὄψει ΦBCDIMo, ὄψει °s.—[o] δὲ ΦCD, om B.—[p] τόνδε om BC.—[q] κατὰ B et pr u, καὶ κατὰ ΦCD.—[r] ἐν μέρεα o.—[s] τᾶς corr Φ : eum ego articulum addendum censui post δὲ v. inf.—[t] τᾶς δὲ ΦBCu.—[u] πᾶν I.—[v] ἀντολὰς I.—[w] τᾶσδε o.—[x] αὐτὸ Do.—[y] καινεόμενα I.—[z] δ' αὐτῶι ΦBCu.—[a] ἔχοισα IM et corr Ξ, ἔχοισα BC.—[b] ἐν om IM.—[c] κόσμων M.—[d] κάῤῥον om o.—[e] ἐς om BCu.—[f] ἑπτακύκλως C.—[g] συντέτακται δὲ ΦBCDu.—[h] ὦν om ΦBCDuo.—[i] ἐᾶσσα BCu, ἐοῦσα ΦDo : ἔασσα s.—[k] ἐνιαυσίῳ ΦBCDIMuo : ἐνιαυσιαίῳ s.—[l] ἑρμᾶς ΦBCDuo.—[m] τὸν o.—[n] νομεῖς Do.—[o] ἐστὶν ΦBCDo.—[p] τὰν ΦC.—[q] ἑσπέραν ΦBCDuo : ἑσπερίων s.—[r] ἑῴαν ΦBC, ἑώαν Duo, ἕων M : ἑώων s.—[s] ὁπόσον BC.—[t] ἀφανισθῆναι Ξ, ἐμφανισθῶμεν o.—[u] τῷ ἁλίῳ om DI

§. 4. τὸν δὲ γεννατὸν ὄψει] Post τὸν δὲ γεννατὸν additur ex vet. exemplo, ἕκαστον: quod tamen locum habere non videtur retinendo τὸν δὲ γεννατόν: ac suspicari quis possit scriptum fuisse τῶν δὲ γεννατῶν ἕκαστον. Sed cur a nostra lectione discedentes vel ita legamus, vel τὸ δὲ γεννατὸν sive cum nomine ἕκαστον, sive absque illo, nihil causæ video. Quod enim hic in illa nostra habemus, θεὸν δὲ τὸν μὲν αἰώνιον νόος ὁρῇ μόνος etc. τὸν δὲ γεννατὸν ὄψει ὁρέομες, κόσμον τε τόνδε etc. convenit cum his, quæ p. 6. περὶ τοῦ κόσμου dicta fuerunt, τοῦτον ἐποίει θεὸν γεννατόν. ubi post ἐποίει interpungendum esse videtur, ut intelligamus τοῦτον ἐποίει, videlicet τὸν κόσμον: deinde per appositionem, θεὸν γεννατόν. Eodemque modo in eo, de quo nunc agimus, loco fuerit dictum per appositionem τὸν δὲ γεννατὸν ὄψει ὁρέομες, (θεὸν) nimirum κόσμον τόνδε. Sed partic. τε interjicit propter sequentem καί. Ceterum legitur etiam, καὶ κατὰ μέρεα αὐτῶ. Steph. Bas. 2. τὸν δὲ γεννατόν, ἕκαστον ὄψει ὁρέομες, et statim κατὰ μέρεα αὐτῶ, omisso καί. Bip.

νομῆς γὰρ] Possit etiam scribi νομῇς, cum sit pro νομεῖς. Steph.

ποτ' ὄρθρον. φασφόρος ὢν πολλάκις μὲν γίγνεται ὁ τᾶς Ἀφροδίτας διὰ τὸ ὁμοδρομῆν[v] ἀλίῳ, οὐκ αἰεὶ[w] δέ, ἀλλὰ πολλοὶ μὲν τῶν ἀπλανέων, πολλοὶ δὲ τῶν πλαζομένων· πᾶς
III. iii. 283. δὲ[x] ἐν μεγέθει ἀστὴρ ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα πρὸ ἀλίου προγενόμενος ἁμέραν ἀγγέλλει. τοὶ δ' ἄλλοι τρεῖς, Ἄρεός τε καὶ Διὸς καὶ Κρόνου, ἔχοντι ἴδια τάχεα καὶ ἐνιαυτὼς[y] ἀνίσως, ἐκτελέοντι δὲ τὸν δρόμον περικαταλάμψιας[z] ποιεύμενοι φάσιάς τε καὶ κρύψιας καὶ ἐκλείψιας, γεννῶντες ἀτρεκέας τε ἀνατολὰς[a] καὶ δύσιας· ἔτι δὲ φάσιας φανερὰς ἑῴας ἢ[b] ἑσπερίας[c] ἐκτελέοντι ποτὶ τὸν[d] ἅλιον, ὃς ἁμέραν ἀποδίδωτι τὸν[e] ἀπ' ἀνατολᾶς ἐπὶ δύσιν αὐτῶ δρόμον, νύκτα δὲ τὰν ἀπὸ δύσιος[f] ἐπ' ἀνατολὰν κίνασιν κατ' ἄλλο ποιέεται, ἀγόμενος ὑπὸ τᾶς ταὐτῶ φορᾶς, ἐνιαυτὸν δὲ κατ τὰν αὐτῶ καθ' ἑαυτὸν κίνασιν. ἐκ δὲ τουτέων τῶν κινασίων, δύο ἐασᾶν,[g] τὰν ἕλικα ἐκτυλίσσει,[h] ποθέρπων μὲν κατὰ μίαν[i] μοῖραν ἐν ἁμερησίῳ χρόνῳ, περιδινεύμενος[k] δὲ ὑπὸ τᾶς τῶν ἀπλανέων σφαίρας καθ' ἑκάσταν περίοδον ὄρφνας[l] καὶ ἁμέρας. χρόνω[m] δὲ τὰ[n] μέρεα τάσδε τὰς[o] περιόδως λέγοντι, ὃν[p] ἐκόσμησεν ὁ θεὸς σὺν κόσμῳ· οὐ γὰρ ἦν πρὸ κόσμω ἄστρα, διόπερ οὐδ' ἐνιαυτὸς οὐδ' ὡρᾶν[q] περίοδοι, αἷς[r] μετρέεται ὁ[s] γεννατὸς χρόνος[t] οὗτος. εἰκὼν δέ[u] ἐστι τῶ ἀγεννάτω[v] χρόνω, ὃν αἰῶνα ποταγορεύομες·[w] ὡς γὰρ ποτ' ἀΐδιον παράδειγμα τὸν[x] ἰδανικὸν[y] κόσμον ὅδε ὁ[z] ὠρανὸς ἐγεννάθη,[a] [b] ὧς πρὸς παράδειγμα τὸν αἰῶνα ὅδε ὁ[c] χρόνος σὺν κόσμῳ ἐδαμιουργήθη. [§. 5.] Γᾶ[d] δ' ἐν μέσῳ ἱδρυμένα ἑστία θεῶν ὅρος τε ὄρφνας[e] καὶ ἁμέρας[f] γίνεται, δύσιάς τε καὶ

Mo et pr Ξ.—[v] ὁμοδρομῆν BCu, ὁμοδραμεῖν I: ὁμοδρομεῖν s.—[w] οὐκ αἰεὶ ΞCDIMu o, οὐκ ἀεὶ ΦBq: οὐχ' εἰς s.—[x] δ' u.—[y] ἐνιαυτὸς M.—[z] περικαταλάμψιας ΦBCu, περικαταλάψιας M: περὶ καταλάψιας [a]s.—[a] ἀτρεμείας τε καὶ ἀνατολὰς o.—[b] ἢ om I.—[c] ἑσπερίως ΞΦBCDu, ἑσπερίους o.—[d] τὸν I.—[e] τὰς ΦC.—[f] δύσιος ΦBC.—[g] ἐσσᾶν I, ἔσσαν ΦBCDu, ἔ αν o: ἐασσᾶν s.—[h] ἐντυλίσσει D, ἐνθυλίσσει o.—[i] μίαν om q.—[k] περιδινευόμενος Ξqo.—[l] ὀρφνᾶς Do, ὀρφνως M.—[m] χρόνον M.—[n] καττὰ IM.—[o] τάς τε D, τάς γε o.—[p] ὃν ΦCDMo: ἃς s.—[q] ὡριᾶν BC, ὡρέων u, ὡρεᾶν I, ὡρεᾶν M, ὁρᾶν o.—[r] αἷς om pr Bu.—[s] δ' ὁ u.—[t] χρόνος ΞΦCDIMo: κόσμος s.—[u] δ' u.—[v] ἀγεννήτω ΞDM.—[w] ποτταγορεύομες Ξ.—[x] τὸν...παράδειγμα om M.—[y] εἰδανικὸν ΦDI, τε δανεικὸν o.—[z] ὁ add Do.—[a] ἐγεννάθη Do.—[b] οὕτως omisi cum I.—[c] ὁ add DIM.—[d] τὰ o.—[e] ὀρφνᾶς M.—[f] ἀγὸς ΞIMq.—[g] τᾷ ΞΦDI, τὰ τᾷ

ἁμέραν] Ita legendum. Vulgo ἁμετραν falso habetur. Cornar.

κόσμος] γρ. χρόνος. Steph. Bas. 2. χρόνος. Bip.

ἀνατολὰς γεννῶσα κατ' ἀποτομὰς τῶν ὁριζόντων, ὡς τᾷ[g] ὄψει καὶ τᾷ ἀποτομᾷ τᾶς γᾶς περιγραφόμενα.[h] πρεσβίστα[i] δ' ἐντὶ τῶν ἐντὸς[k] ὠρανῶ σωμάτων. οὐδέ ποκα ὕδωρ ἐγεννάθη[l] δίχα γᾶς, οὐδὲ μὰν[m] ἀὴρ χωρὶς ὑγρῶ, πῦρ τε ἔρημον[n] ὑγρῶ[o] καὶ ὕλας ἇς[p] ἐξάπτοι οὔ κα[q] διαμένοι. ὥστε ῥίζα πάντων καὶ βάσις τῶν ἄλλων[r] ἁ γᾶ ἐρήρεισται[s] ἐπὶ τᾶς αὐτᾶς ῥοπᾶς. ἀρχαὶ μὲν ὦν τῶν γενναμένων[t] ὡς μὲν ὑποκείμενον ἁ ὕλα, ὡς δὲ λόγος μορφᾶς τὸ εἶδος· ἀπογεννάματα δὲ τουτέων ἐστὶ τὰ σώματα, γᾶ τε καὶ
ὕδωρ ἀήρ τε καὶ πῦρ, ὧν ἁ γέννασις[u] τοιαύτα. ἅπαν σῶμα III. 98. III. iii. 384.
ἐξ ἐπιπέδων ἐστί, τοῦτο δὲ[v] ἐκ τριγώνων, ὧν τὸ μὲν ὀρθογώνιον ἰσοσκελὲς ἡμιτετράγωνον,[w] τὸ δὲ ἀνισόπλευρον, ἔχον τὰν μέζονα[x] δυνάμει τριπλασίαν τᾶς ἐλάσσονος. ἁ δ' ἐλαχίστα ἐν αὐτῷ γωνία τρίτον[y] ὀρθᾶς[z] ἐστί, διπλασία δὲ ταύτας ἁ μέσα·[a] δύο γὰρ τρίτων ἅδ' ἐστίν· ἁ δὲ μεγίστα ὀρθά, ἁμιόλιος μὲν τᾶς μέσας ἐᾶσα,[b] τριπλασία[c] δὲ τᾶς ἐλαχίστας. τοῦτο, δ' ὦν τὸ τρίγωνον ἁμιτρίγωνόν ἐστιν ἰσοπλεύρω τριγώνω, δίχα τετμαμένω[d] καθέτῳ ἀπὸ τᾶς κορυφᾶς ἐς τὰν βάσιν ἐς ἴσα μέρεα δύο.[e] ὀρθογώνια μὲν ὦν ἐντὶ ἑκατέρω, ἀλλὰ ἐν ᾧ μὲν ταὶ[f] δύο πλευραὶ ταὶ περὶ τὰν ὀρθὰν μόναι ἴσαι,[g] ἐν ᾧ δὲ[h] ταὶ τρεῖς πᾶσαι ἄνισοι. σκαληνὸν[i] δὲ τοῦτο μὲν καλείσθω, κεῖνο δὲ ἁμιτετράγωνον, ἀρχὰ[k] συστάσιος[l] γᾶς. τὸ γὰρ τετράγωνον ἐκ τουτέω,[m] ἐκ[n] τεττόρων ἡμιτετραγώνων συντιθέμενον,[o] ἐκ δὲ τῶ τετραγώνω γεννᾶσθαι τὸν κύβον, ἑδραιότατον καὶ σταδαῖον[p] παντᾷ[q] σῶμα, ἓξ μὲν πλευράς, ὀκτὼ δὲ γωνίας ἔχον. κατ-

BC : τὰ *ς.—[h] περιγραφόμεθα ΦCDIMuo.—[i] πρέσβιστα ΦCDuo, πρέσβυστα I : πρεσβύστα ς.—[k] ἐκτὸς M.—[l] ἐγενάθη DM.—[m] μέντοι Mqo : μάντοι ς.—[n] πῦρ τε ἔρημον ὑγρῶ om o.—[o] ὕδωρ I, ὕδωρ ὑγρῶ M.—[p] ἇς om pr u.—[q] οὔ κα BC : οὐκ ἂν *ς.—[r] τῶν ἄλλων add ΦBCu.—[s] ἐρήρισται Do, ἐρείρισται IM, ἤρισται u.—[t] γενομένων DIMo.—[u] ἁ γέννασις ΞDIq, ἀπογέννασις ΦBCu, ἀναγέννασις o : ἁ γένεσις ς.—[v] δὲ om I.—[w] ἡμῖν τετράγωνον BC et pr Φ, εἰ μὴ τετράγωνον corr u.—[x] μείζονα ΦBCD.—[y] τρίτου ΦBC.—[z] ὀρθᾶς DMquo : ὀρθῆς ς.—[a] ἀμέσους o.—[b] ἐᾶσα D, ἐᾶσσα BCu, ἐοῦσα Φo : ἔασσα ς.—[c] τριπλατία BCu.—[d] τετμαμένω ΞCo, τεταγμένω qu : τετμημένω ς.—[e] post δύο interpunxi cum ΦD.—[f] μὲν καὶ I.—[g] ἴσαι δ' ΦBC et pr u.—[h] δὲ om Φ.—[i] σκαληνὸν Φ et corr D : σκολιὸν *ς.—[k] ἀρχὰ...ἡμιτετραγώνων om pr Bu.—[l] ἐστάσιος ΦCDu et mg B, ἐστάσιος o.—[m] τουτέω ΞI, τούτεω o : τουτέων *ς.—[n] καὶ o.—[o] συντιθέμενον ΦBC, συντεθειμένων o : συντεθειμένον ς.—

§. 5. συντεθειμένον] γρ. συντιθέμενον. Steph. Ita Bas. 2, Bip.

τοῦτο δὲ βαρύτατόν τε καὶ[r] δυσκίνατον ἁ γᾶ, ἀμετάβλητόν τε σῶμα ἐς[s] ἄλλα[t] διὰ τὸ ἀκοινώνατον[u] εἶμεν τῷ ἄλλῳ γένεος τῷ τριγώνῳ.[v] μόνα γὰρ ἁ γᾶ ἴδιον[w] στοιχεῖον ἔχει τὸ ἁμιτετράγωνον, τοῦτο δὲ στοιχεῖον τῶν ἄλλων σωμάτων ἐστί, πυρός, ἀέρος, ὕδατος. ἑξάκις γὰρ[x] συντεθέντος τῶ ἁμιτριγώνω τρίγωνον ἐξ αὐτῶ ἰσόπλευρον γίνεται, ἐξ ὧ ἁ πυραμὶς τέττορας[y] βάσιας καὶ τὰς ἴσας[z] γωνίας ἔχοισα συντίθεται, εἶδος πυρὸς εὐκινατότατον[a] καὶ λεπτομερέστατον, μετὰ δὲ τοῦτο ὀκτάεδρον, ὀκτὼ μὲν βάσιας, ἓξ[b] δὲ γωνίας ἔχον, ἀέρος στοιχεῖον, τρίτον δὲ τὸ εἰκοσίεδρον[c] βασίων μὲν εἴκοσι, γωνιῶν δὲ δώδεκα, ὕδατος στοιχεῖον πολυμερέστατον[d] καὶ βαρύτατον.[e] ταῦτα δ' ὦν ἀπὸ ταὐτῶ στοιχείω συγκείμενα εἰς ἄλλαλα τρέπεται· τὸ δὲ δωδεκάεδρον εἰκόνα[f] τοῦ[g] παντὸς ἐστάσατο,[h] ἔγγιστα σφαίρας[i] ἐόν. πῦρ μὲν ὦν διὰ τὰν λεπτομερίαν[j] διὰ πάντων ἧκεν, ἀὴρ τε διὰ τῶν ἄλλων ἔξω πυρός, ὕδωρ δὲ διὰ τᾶς γᾶς. ἅπαντα δ' ὦν
III. iii. 385. πλήρη ἐντί, οὐδὲν κενεὸν ἀπολείποντα. συνάγεται δὲ τᾷ περιφορᾷ[k] τῶ[l] παντός, καὶ ἠρεισμένα[m] τρίβεται μὲν ἀμοιβαδόν, ἀδιάλειπτον δὲ ἀλλοίωσιν[n] ποτὶ γενέσιας[o] καὶ φθορὰς[p] ἀποδίδωτι. [§. 6.] Τούτοις δὲ ποτιχρεόμενος ὁ
III. 99. θεὸς τόνδε τὸν[q] κόσμον κατεσκεύαξεν,[r] ἁπτὸν μὲν διὰ τὰν γᾶν, ὁρατὸν δὲ[s] διὰ τὸ πῦρ, ἅ περ δύο ἄκρα. δι' ἀέρος δὲ καὶ ὕδατος συνεδήσατο δεσμῷ κρατίστῳ, ἀναλογίᾳ,[t] ἃ[u] καὶ αὐτὰν καὶ τὰ δι' αὐτᾶς κρατεόμενα συνέχεν δύναται. εἰ μὲν ὦν ἐπίπεδον εἴη τὸ συνδεόμενον, μία μεσότας ἱκανά ἐστιν. αἰ[v] δέ κα στερεόν, δύο[w] χρήσει.[x] δυσὶ δὴ[y] μέσοις

[p] σταδιαῖον IM.—[q] πᾶν ΦBCDuo : πάντη s.—[r] τε καὶ...ἀμετάβλητον om I.—[s] ἐς IM : εἰς *s.—[t] ἄλλο ΦBC.—[u] ἀκοινώνατον ΦBu, ἀκοινώνητον ΞCDqo, ἀκινώνητον M, ἀκοινώτατον I : ἀκοινώνευτον s.—[v] τῶν τριγώνων Do.—[w] ἴδιον ΦBCI, ἴδιστον M : ἀΐδιον s.—[x] γὰρ om I.—[y] τέτταρας D : τέσσαρας *s.—[z] τούτων Do.—[a] εὐκινητότατον ΦBCD.—[b] ὀκτὼ ΦBCDuo.—[c] εἰκοσάεδρον ΦDIMo.—[d] πολυμερέστερον Φ BCDuo, πολυμερέστατον Ξ.—[e] βαρύτερον ΞΦBCDIMuo.—[f] εἰκόνας o.—[g] τῶ ΞΦB CDIMuo.—[h] ἰστάσατο BC.—[i] σφαίρας corr D, σφαίραι BC : σφαῖρα s.—[j] λεπτομερίαν I : λεπτομέρειαν s.—[k] φορᾶ ΦBCu.—[l] τῶ BCDIuo : τοῦ s.—[m] ἠρισμένα Ξ CDIMuo.—[n] ἀλλοίωσιν...θεὸς om q.—[o] γενέσιος Φ.—[p] φθορᾶς ΦC.—[q] τὸν om ΦB Cu.—[r] κατεσκεύαζεν Φuo.—[s] δὲ om Φ.—[t] ἀναλογίαν Φ.—[u] ἂν C, om Φ.—[v] αἰ I :

ἄλλα] γρ. ἄλλο. Steph. Ita Bas. 2. Bip.
ἓξ δὲ] γρ. ὀκτὼ δὲ γωνίας. Mox γρ. πολυμερέστερον καὶ βαρύτερον. Steph. Ita Bas. 2. Bip.

δύο ἄκρα ξυναρμόξατο,[x] ὅπως εἴη ὡς πῦρ[a] ποτ' ἀέρα, ἀὴρ[b] ποτὶ ὕδωρ καὶ ὕδωρ ποτὶ γᾶν, καὶ κατ'[c] ἐναλλαγάν,[d] ὡς πῦρ ποτὶ ὕδωρ, ἀὴρ ποτὶ γᾶν, καὶ ἀνάπαλιν, ὡς γᾶ ποτὶ ὕδωρ, ὕδωρ ποτ' ἀέρα καὶ ἀὴρ ποτὶ πῦρ, καὶ κατ' ἐναλλαγάν, ὡς γᾶ ποτ' ἀέρα, ὕδωρ ποτὶ πῦρ. καὶ ἐπεὶ δυνάμει ἴσα ἐντὶ πάντα, τοὶ λόγοι αὐτῶν ἐν ἰσονομίᾳ ἐντί. εἷς μὲν ὦν ὅδε ὁ[e] κόσμος δαιμονίῳ δεσμῷ τῷ[f] ἀνὰ λόγον[g] ἐστιν·[h] ἕκαστον δὲ τῶν τεττόρων σωμάτων πολλὰ εἴδεα ἴσχει·[i] πῦρ μὲν φλόγα καὶ φῶς καὶ αὐγάν, διὰ τὰν ἀνισότητα[j] τῶν ἐν ἑκάστῳ αὐτῶν[k] τριγώνων· κατταὐτά[l] τε καὶ ἀὴρ τὸ μὲν καθαρὸν καὶ αὖον, τὸ δὲ νοτερὸν καὶ ὁμιχλῶδες· ὕδωρ τε[m] τὸ μὲν ῥέον,[n] τὸ δὲ πακτόν,[o] ὁκόσον[p] χιών τε καὶ πάχνα χάλαζά τε καὶ κρύσταλλος.[q] ὑγρόν τε τὸ μὲν ῥυτόν, ὡς[r] μέλι, ἔλαιον, τὸ δὲ πακτόν,[s] ὡς πίσσα, κηρός. πακτῶ δὲ εἴδεα[t] τὸ μὲν χυτὸν χρυσός, ἄργυρος, χαλκός, κασσίτερος, μόλυβδος,[u] σταγών, τὸ δὲ θραυστὸν θεῖον, ἄσφαλτον, νίτρον, ἅλες, στυπτηρία, λίθοι τοὶ[v] ὁμογενέες.

§. 7. Μετὰ δὲ[w] τὰν τῶ κόσμω σύστασιν ζώων θνατῶν γένεσιν[x] ἐμαχανάσατο, ἵν' ᾖ τέλεος ποτὶ τὰν εἰκόνα παντελῶς ἀπειργασμένος. τὰν μὲν ὦν ἀνθρωπίνων ψυχὰν ἐκ τῶν αὐτῶν λόγων καὶ δυναμίων συγκερασάμενος καὶ μερίξας διένειμε τᾷ φύσει τᾷ ἀλλοιωτικᾷ[y] παραδούς·[z] δια- III. iii. 386.
δεξαμένα δ'[a] αὐτὸν[b] ἐν τῷ ἀπεργάζεν θνατά τε καὶ ἐφαμέρια ζῷα, ὧν τὰς ψυχὰς ἐπιρρύτως ἐνάγαγε τὰς μὲν

ceteri αἰ.—[w] ὕδωρ pr u.—[x] χρήσει ΦBCDuo : ceteri χρῄζει.—[f] δὴ ΦBCDMuo, δὲ I : ὧν s.—[x] ξυναρμόξατο ΦBCDIMuo : προσαρμόξατο *s.—[a] πῦρ...ἐναλλαγὰν om Φ.—[b] ἀέρα καὶ ἀὴρ o.—[c] καὶ κατ'...πῦρ om o.—[d] ἀναλλαγὰν I.—[e] ὅδε o.—[f] τὸ u.—[g] ἀναλόγω I, ἀναλόγων M : ἀνάλογον s.—[h] ἐντί o.—[i] ἴσχει ΦCDo : ἔχει *s.—[j] ἀνισότατα Ξu, ἰσότητα γρ ΦC : ἀνισότητα *s. τῶν om BC.—[k] ἑκάστων ἐν αὐτῷ IM.—[l] κατταυτά ΦBCIMqu, κατὰ ταῦτά Do : κατ' αὐτὰ s.—[m] τε om C.—[n] ῥέον ΞDIMqo, ῥεῖον ΦBCu : ῥυτὸν s.—[o] δ' ἐπακτὸν Φ.—[p] ὁκόσων IM : ὁκόσον...πακτὸν om pr u.—[q] κρύσταλος ΞCDIM.—[r] ῥυτὸν καὶ ὡς o.—[s] δ' ἐπακτὸν M.—[t] ἰδέα ΦBCDIMo.—[u] μόλυβδος BCu : μόλιβδος *s.—[v] τοῖς D.—[w] δὲ om I et pr u.—[x] γένεσιν Do.—[y] τὰ ἀλλοιωτικὰ ΦC.—[z] παραδιδοὺς o.—[a] δ' om I.—[b] αὐτὰ o.—[c] ἀπ'

§. 6. ὕδωρ ποτὶ] Graece legendum est, ἀὴρ ποτὶ ὕδωρ, ὕδωρ ποτὶ γᾶν. Vulgo deficit ὕδωρ vox, post ὕδωρ ante voces ποτὶ γᾶν repetita. Cornar.

κατ' αὐτά τε] Stephanus suspicatur scribendum esse καττὰ αὐτά τε. Bip.

§. 7. ἐκ τῶν αὐτῶν] Graece legendum, τὰν μὲν ὦν ἀνθρωπίνων ψυχὰν ἐκ τῶν τῷ αὐτῷ λόγων καὶ δυναμίων κ. λ. Et mox, Quorum animas per influentem modum instillabat: Graece legendum, ὧν τὰς ψυχὰς ἐπιρρύτως ἐνέσταγε. Cornar.

ἀπὸ σελάνας, τὰς δ' ἀπ'[c] ἁλίω, τὰς δὲ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν πλαζομένων ἐν τᾷ τῶ ἑτέρω μοίρᾳ, ἔξω μιᾶς τᾶς ταὐτῶ[d] δυνάμιος, ἃν ἐν τῷ λογικῷ μέρει ἔμιξεν,[e] εἰκόνα σοφίας[f] τοῖς εὐμοιρατοῦσι. τᾶς μὲν γὰρ ἀνθρωπίνας ψυχᾶς τὸ μὲν λογικόν[g] ἐστι καὶ νοερόν, τὸ δ' ἄλογον καὶ ἄφρον.[h] τῶ δὲ λογικῶ τὸ μὲν κρέσσον ἐκ τᾶς ταὐτῶ φύσιος, τὸ δὲ χέρειον ἐκ τᾶς τῶ ἑτέρω. ἑκάτερον δὲ[i] περὶ[k] τὰν
III. 100. κεφαλὰν ἵδρυται,[l] ὡς τἆλλα μέρεα τᾶς ψυχᾶς καὶ[m] τῶ σώματος ὑπηρετεῖν τούτῳ,[n] καθά περ ὑπάτῳ[o] τῶ σκάνεος[p] ἅπαντος. τῶ δ' ἀλόγω μέρεος τὸ μὲν θυμοειδὲς περὶ τὰν καρδίαν, τὸ δ' ἐπιθυματικὸν[q] περὶ τὸ ἧπαρ. τοῦ δὲ σώματος ἀρχὰν[r] μὲν καὶ ῥίζαν μυελῶ εἶμεν ἐγκέφαλον, ἐν ᾧ ἁ[s] ἁγεμονία·[t] ἀπὸ δὲ τούτω οἷον[u] ἀπόχυμα ῥεῖν[v] διὰ τῶν νωτίων[w] σπονδύλων τὸ λοιπόν, ἐξ ὧ εἰς σπέρμα καὶ γόνον[x] μερίζεσθαι. ὀστέα δὲ μυελῶν περιφράγματα. τουτέων δὲ σκέπαν μὲν τὰν σάρκα καὶ προκάλυμμα, συνδέσμοις δὲ ποττὰν κίνασιν[y] τοῖς νεύροις συνᾶψε[z] τὰ ἄρθρα. τῶν δ' ἐντοσθίων[a] τὰ μὲν τροφᾶς χάριν, τὰ δὲ σωτηρίας. Κινασίων δὲ τῶν ἀπὸ τῶν ἐκτὸς τὰς μὲν ἀναδιδομένας εἰς τὸν φρονέοντα τόπον αἰσθήσιας εἶμεν, τὰς δ'[b] ὑπ' ἀντίλαψιν μὴ πιπτοίσας ἀνεπαισθήτως, ἢ τῷ τὰ πάσχοντα

ἀλίω ΞΦBCIκο, ἀπ' ἀλίω DM : ἀπὸ ἀλίω ς.—[d] τοῦ αὐτοῦ Φ, ταυτοῦ IM : τῶ αὐτῶ *ς.—[e] ἔταξεν ο.—[f] εἰκόνας ὀφίας C.—[g] λογιστικὸν Φ.—[h] καὶ τὸ ἄφρον Φ.—[i] δὲ om pr κ.—[k] περὶ ο.—[l] ἱδρυμένον M : ἵδρυται μένον *ς.—[m] διὰ ο.—[n] τούτων BC M, τούτοιν I, τοῦτο ο.—[o] ὑπάτῳ Valckenar. diatrib. Eurip. p. 284. libri ὑπ' αὐτῶ.
κράνους
—[p] σκανεος Φ.—[q] ἐπιθυμιτικὸν I.—[r] ἀρχὰ...ῥίζα ΦBCIM et pr κ.—[s] ἁ om C. —[t] ἀγεμονεία Φ.—[u] οἷον add ΦBCDIMκο.—[v] libri ῥεῖ.—[w] νωτείων ΞDMο, νοτίων I.—[x] λόγον ΞBCDIMqκο.—[y] κίνασιν ΦCMκ : κίνησιν *ς.—[z] συνᾶψε ΦC, συνάψε M : σύναψε ς.—[a] ἐντοσθιδίων ΞCqκ.—[b] δ' om I.—[c] γαιοειδέσ-

ἀπόχυμα] γρ. οἷον ἀπόχυμα. Steph. Ita Bas. 2. Bip.

γόνον] Græce legendum, ἀπὸ δὲ τούτω ἀπόχυμα ῥεῖ διὰ τῶν νοτίων σπονδύλων τολοιπὸν, ἐξ ὧν εἰς σπέρμα καὶ γόνον μερίζεσθαι. Vulgo λόγον falso pro γόνον habetur. Et mox, *Ex motibus vero, qui ab externis proficiscuntur, hi qui ad sapientiæ locum referuntur, sensui expositi sunt*: Græce legendum, κινάσιων δὲ τῶν ἀπὸ τῶν ἐκτὸς, τὰς μὲν ἀναδιδομένας εἰς τὸν φρονέοντα τόπον, αἰσθητὼς εἶμεν. In vulgatis falso αἰσθήσιας habetur pro αἰσθητὼς, quod pro αἰσθητοὺς Dorice dictum est. Cornar.

τῶν δ' ἐντοσθίων] Particulam δὲ aut tollendam, aut in γε mutandam arbitror, ut hæc jungantur præcedentibus, posita tantum hypostigme post ἄρθρα, ut dicat, quod ille συνδέσμοις τοῖς νεύροις τὰ ἄρθρα σύναψε (aut συνᾶψε, quia dicitur συνῆψε, non σύνῃψε) factum esse partim χάριν τροφᾶς τῶν ἐντοσθίων, partim σωτηρίας. Videtur autem συνδέσμοις dictum esse pro οἷον συνδέσμοις. Steph.

σώματα γαιοειδέστερα[c] εἶμεν, ἢ[d] τῷ[e] τὰς κινάσιας ἀμενηνοτέρας γίγνεσθαι. ὁκόσαι μὲν ὦν ἐξίσταντι[f] τὰν φύσιν, ἀλγειναὶ ἐντί· ὁκόσαι δὲ ἀποκαθίσταντι[g] ἐς[h] αὐτάν, ἁδοναὶ ὀνυμαίνονται. [§. 8.] Τᾶν δ'[i] αἰσθησίων τὰν μὲν ὄψιν ἁμὶν[k] τὸν θεὸν ἀνάψαι εἰς[l] θέαν τῶν ὠρανίων[m] καὶ ἐπιστάμας ἀνάλαψιν,[n] τὰν δ' ἀκουὰν[o] λόγων καὶ[p] μελῶν ἀντιλαπτικὰν ἔφυσεν, ἃς[q] στερισκόμενος ἐκ γενέσιος ὁ ἄνθρωπος[r] οὐδὲ[s] λόγον ἔτι προίεσθαι δυνάσεται·[t] διὸ καὶ συγγενεστάταν τῷ λόγῳ ταύταν[u] αἴσθασίν φαντι εἶμεν. ὁκόσα
δὲ πάθεα τῶν σωμάτων ὀνυμαίνεται,[w] ποτὶ τὰν ἁφὰν κληΐ- III. iii. 387.
ζεται,[x] τὰ δὲ ῥοπᾷ[y] ποτὶ τὰν χώραν. ἁ μὲν γὰρ ἁφὰ κρίνει τὰς ζωτικὰς δυνάμιας,[z] θερμότατα, ψυχρότατα, ξηρότατα,[a] ὑγρότατα,[b] λειότατα,[c] τραχύτατα,[d] εἴκοντα, ἀντίτυπα, μαλακά, σκληρά· βαρὺ δὲ καὶ[e] κοῦφον ἁφὰ μὲν[f] προκρίνει, λόγος δ' ὁρίζει[g] τᾷ εἰς τὸ μέσον καὶ ἀπὸ τῶ μέσω νεύσει. κάτω δὲ καὶ μέσον ταὐτὸν φαντί· τὸ γὰρ κέντρον[h] τᾶς σφαίρας, τοῦτό[i] ἐστι τὸ κάτω, τὸ δ' ὑπὲρ τούτω ἄχρι τᾶς περιφερείας ἄνω. τὸ μὲν ὦν θερμὸν[k] λεπτομερές τε[l] καὶ διαστατικὸν τῶν σωμάτων δοκεῖ εἶμεν, τὸ δὲ ψυχρὸν παχυμερέστερον καὶ συμπιλατικὸν πόρων[m] ἐστί. Τὰ δὲ[n] περὶ τὰν γεῦσιν ἔοικε τᾷ ἁφᾷ·[o] συγκρίσει γὰρ καὶ διακρίσει, ἔτι δὲ τᾷ ἐς τὼς πόρως[p] διαδύσει[q] καὶ τοῖς σχημάτεσσιν[r]· ἢ στρυφνὰ ἢ λεῖα, ἀποτάκοντα μὲν[s] καὶ

τερα ΞΦDMgo, γεοειδέστερα BCκ, γαιοδέστερα I: γεωδέστερα ς.—[d] ἢ om ΦBCDκo.—[e] τὸ o.—[f] ἐξίστανται ΦBCDκo, ἐξιστᾶντι ς.—[g] ἀποκαθίσταντι ΦBCκ, ἀποκαθίστανται Do: ἀποκαθιστᾶντι ς.—[h] δὲ M.—[i] ταῦθ' o.—[k] ἀμῶν CDo, ἀμῶν κ, ἡμῖν Φ: ἄμμιν ς.—[l] εἰς om κ.—[m] ὠρανίων Φ.—[n] ἀνάλαμψιν κ.—[o] ἀκουὰν ΦCDκ.—[p] καὶ λόγων καὶ I, λόγω καὶ κ.—[q] ἂν M.—[r] ὁ ἄνθρωπος ἐκ γεννέσιος IM: ὁ om o.—[s] libri οὔτε. οὐδὲ...αἴσθασιν om o.—[t] πρόσθει δυνησεῖται (ει) κ.—[u] ταύταν τὰν ΦC et rc B.—[w] ὀνυμέεται C.—[x] κλήζεται ΦBCκ.—[y] τὰ δὲ ῥοπὰ ΦC, τὰ δὲ ὡς ὀπὴ o: τᾷ δὲ ῥοπᾷ *ς.—[z] δυνάμιος C.—[a] ξηρότατά τε BD, ξηρότατά γε Φ, om I.—[b] ὑγρότατα om BCDIMκo.—[c] τελειότητα Mo.—[d] βραχύτατα ΦDIM o et pr C.—[e] καὶ om I.—[f] ἁφὰ μὲν om IMo.—[g] ὁρίξει κ.—[h] μέσον I.—[i] τοῦτο IM.—[k] θερμὸν om C et pr κ, post λεπτομερὲς ponit o.—[l] τε ante λεπτομερὲς ponunt ΦD.—[m] καὶ συμπιλατικὸν πόρων IM, πόῤῥω καὶ συμπιλαστικόν ΦC: πόρων καὶ συμπιλαστικόν (α) *ς.—[n] ταυτὰ o.—[o] τε ἀφῆς BC.—[p] ὀπόρως Φ, ὀπόρως C.—[q] διδόσει κ.—[r] σχημάτεσιν ΞIM. quod additur ἢ, om ΦC.—[s] μὲν IM, om pr κ: δὲ *ς.—[t] δυν-

§. 8. πόρων καὶ] Græce legendum, τὸ δὲ ψυχρὸν παχυμερέστερον καὶ πόρων συμπιλατικὸν ἐστιν. Et mox, *Incendentia vero et diffundentia carnem, acria:* Græce legendum, ἐκπυροῦντα δὲ καὶ διαχέοντα τὰν σάρκα, δριμέα. Vulgo διαρέοντα falso habetur pro διαχέοντα. Cornar.

ῥύπτοντα[t] τὰν γλῶτταν στρυφνὰ φαίνεται, μετριάζοντα δὲ
τᾷ ῥύψει[u] ἁλμυρά, ἐκπυροῦντα[v] δὲ[w] καὶ διαιρέοντα[x] τὰν
III. 101. σάρκα δριμέα. τὰ δ' ἐναντία λεῖά τε καὶ γλυκέα κεχύ-
λωται.[y] Ὀσμᾶς δὲ εἴδεα[z] μὲν οὐ διώρισται·[a] διὰ γὰρ
στενῶν πόρων διαθεῖσθαι,[b] στερροτέρων ὄντων ἢ ὡς συνάγεσ-
θαι καὶ δίστασθαι, σάψεσι[c] δὲ[d] καὶ πέψεσι γᾶς τε καὶ
γεοειδέων[e] εὐώδεά τε καὶ δυσώδεα[f] εἶμεν. Φωνὰ δ' ἐστὶ
μὲν[g] πλᾶξις ἐν ἀέρι δωκνουμένα ποτὶ τὰν ψυχὰν[h] δι' ὤτων,
ὧν τοὶ[i] πόροι διήκοντι ἄχρις ἥπατος χωρέοντες. ἐν αὖ τού-
τοις[k] πνεῦμα, οὗ ἁ κίνασις ἀκουά[l] ἐστι. φωνᾶς δὲ[m] καὶ
ἀκουᾶς[n] ἁ μὲν ταχεῖα ὀξεῖα, ἁ δὲ βραδεῖα βαρεῖα,[o] μέσα
δ'[p] ἁ[q] συμμετροτάτα· καὶ ἁ μὲν πολλὰ καὶ κεχυμένα
μεγάλα, ἁ δὲ ὀλίγα καὶ συναγμένα μικρά.[r] ἁ δὲ τεταγ-
μένα[s] ποτὶ λόγως[t] μωσικὼς[u] ἐμμελής, ἁ δὲ ἄτακτός τε
καὶ ἄλογος[v] ἐκμελής τε καὶ ἀνάρμοστος. Τέταρτόν τε[w]
γένος αἰσθητῶν[x] πολυειδέστατον καὶ[y] ποικιλώτατον, ὁρατὰ
δὲ λέγεται,[z] ἐν ᾧ[a] χρώματά τε παντοῖα καὶ κεχρασμένα
μυρία, πρᾶτα δὲ τέττορα, λευκόν, μέλαν, λαμπρόν, φοινι-
κοῦν· τἆλλα γὰρ ἐκ κιρναμένων τούτων γεννῆται. τὸ μὲν
III. iii. 888. ὦν λευκὸν διακρίνει τὰν ὄψιν, τὸ δὲ μέλαν συγκρίνει, ὅκως[b]
περ τὸ θερμὸν διαχεῖ τὰν ἀφάν, τὰ δὲ ψυχρὸν συνάγεν
δύναται, καὶ τὸ μὲν στρυφνὸν συνάγει τὰν γεῦσιν, τὸ δὲ
δριμὺ διαιρῆν[c] πέφυκε. [§. 9.] Τρέφεσθαι[d] δὲ τὰ σκαῦ-

ταντα BC, ῥυπῶντα Φ.—[u] ὕψει o.—[v] ἐκπυρέοντα Φ.—[w] δὲ om C.—[x] διαῤῥέοντα s.—[y] καὶ χυλῷ BC.—[z] ἰδέα ΦBCu.—[a] διώρισται ΦCDIMuo: κεχώρισται s.—[b] διαθεῖσθαι ΦBCDIMκo, διαφεῖσθαι Ξ: διηθεῖται s.—[c] σάψει C.—[d] δὲ add M, τε o.—[e] γεωειδέων Φ, γεθειδέων BC.—[f] δυαίδεα o.—[g] μὲν om o.—[h] ψυχρὰν M.—[i] τοι om ΦBC.—[k] αὐτούτοις BCMu, αὐτοῦ τις Φ: τούτοις *s.—[l] ἀκουὰ ΦBC et corr Ξ: ἀκοὰ *s.—[m] δὲ ΞDIMqo, om ΦBCu: δὴ *s.—[n] ἀκουᾶς ΞCDo: ἀκοᾶς *s.—[o] βαρεῖα om κs.—[p] δὲ om ΦBC et pr u.—[q] ἁ om B cum Φ et C, quorum alter ἀσυμμετρότατα, alter ἀσυμμετροτάτα.—[r] σμικρὰ Ξ.—[s] μικρά. ἁ δὲ τεταγμένα om BC et pr u.—[t] λόγω BCκo.—[u] μουσικῶς BI, μουσικὸς D, μουσικᾷ o.—[v] ἄεργος s.—[w] τε ΞΦBCD, om IM: τι s.—[x] αἰσθητὸν Φu.—[y] τε καὶ o.—[z] λέγονται q.—[a] τῷ o.—[b] ὅμως o.—[c] διαιρῆν BCu: διαιρεῖν *s.—[d] τρέφεται s.—[e] σκαῦνος τῶν

γλυκέα, κεχύλωται] γρ. γλυκέα καὶ χυλῷ. Steph. Ita Bas. 2. Bip.

βαρεῖα] Græce legendum, φωνᾶς δὴ καὶ ἀκοᾶς, ἁ μὲν ταχεῖα, ὀξεῖα· ἁ δὲ βραδεῖα, βαρεῖα. In vulgatis deest vox βαρεῖα. Et mox, *Alia confusa et a ratione aliena*: Græce legendum, ἁ δὲ ἄτακτός τε καὶ ἄλογος. Vulgo ἄεργος pro ἄλογος habetur. Cornar.

βραδεῖα]. Invenitur etiam βαρεῖα post βραδεῖα: ut legatur, ἁ μὲν ταχεῖα, ὀξεῖα· ἁ δὲ βραδεῖα, βαρεῖα. Sic autem legendo, hic sensus fuerit, *Velox quidem, acuta: tarda autem, gravis.* Paulo post autem pro ἄεργος invenitur ἄλογος. Steph. Ficin. *a ratione aliena*. Bip.

τος τῶν ἐναερίων[e] ζώων καὶ συνέχεσθαι[f] τᾶς μὲν τροφᾶς διαδιδομένας[g] διὰ τῶν φλεβῶν εἰς ὅλον τὸν ὄγκον κατ' ἐπιῤῥοάν, οἷον δι' ὀχετῶν ἀγομένας, καὶ[h] ἀρδομένας ὑπὸ τῶ πνεύματος, ὃ διαχεῖ αὐτὰν ἐπὶ τὰ πέρατα[i] φέρον. Ἁ δ' ἀνάπνοια[k] γίνεται μηδενὸς μὲν κενεῶ[l] ἐν τᾷ φύσει ἐόντος, ἐπιῤῥέοντος δὲ καὶ ἑλκομένω τῶ ἀέρος[m] ἀντὶ τῶ ἀποῤῥέοντος διὰ τῶν ἀοράτων στομίων, δι' ὧν καὶ ἁ νοτὶς ἐπιφαίνεται, τινὸς δὲ καὶ ὑπὸ τᾶς φυσικᾶς θερμότατος[n] ἀπαναλουμένω.[o] ἀνάγκα ὦν[p] ἀντικαταχθῆμεν τὸ ἴσον τῷ ἀναλωθέντι, εἰ δὲ μή, κενώσιας εἶμεν. ὅ περ ἀμάχανον· οὐδὲ γὰρ ἔτι εἴη κα σύῤῥοον[q] καὶ ἓν τὸ ζῷον, διαιρωμένω[r] τῶ σκάνεος ὑπὸ τῶ κενῶ. ἁ δ' ὁμοία ὀργανοποιία γίνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀψύχων καττὰν[s] τᾶς ἀναπνοίας[t] ἀναλογίαν· ἁ γὰρ σικύα[u] καὶ τὸ ἤλεκτρον εἰκόνες ἀναπνοίας ἐντί. ῥεῖ
γὰρ διὰ τῶ σώματος ἔξω θύραζε τὰ πνεύματα, ἀντεπεισ- III. 102.
άγεται δὲ διὰ τᾶς ἀναπνοίας τῷ τε στόματι καὶ ταῖς ῥισίν,[v] εἶτα πάλιν[w] οἷον εὔριπος ἀντεπιφέρεται εἰς τὸ[x] σῶμα, τὸ δὲ ἀνατείνεται καττὰς ἐκροάς. ἁ δὲ σικύα ἀπαναλωθέντος ὑπὸ[y] τῶ πυρὸς τῶ ἀέρος ἐφέλκεται τὸ ὑγρόν· τὸ δ' ἤλεκτρον ἐκκριθέντος τῶ πνεύματος ἀναλαμβάνει τὸ ὅμοιον σῶμα. Τροφὰ δὲ πᾶσα ἀπὸ ῥίζας[z] μὲν τᾶς καρδίας, παγᾶς[a] δὲ τᾶς κοιλίας ἐπάγεται τῷ σώματι, ὃ καὶ εἴ κα πλείω[b] τᾶς ἀποῤῥεοίσας ἐπάρδοιτο, αὖξα[c] λέγεται,[d] εἴ κα δὲ μείω,[e] φθίσις· ἁ δ' ἀκμὰ[f] μεθόριον[g] τουτέων[h] ἐστὶ καὶ ἐν ἰσότατι ἀποῤῥοᾶς καὶ ἐπιῤῥοᾶς[i] νοέεται. λυομένων[k] δὲ τῶν[l] ἁρμῶν[m] τᾶς συστάσιος, αἴ κα μηκέτι δίοδος ᾖ[n] πνεύ-

ἐναερίων o.—[f] συνέχεται s.—[g] διαλεχομένας I, διαδεδομένας u.—[h] ἀγομένας καὶ om ΦBCu.—[i] πέρατα o.—[k] ἀνάπνοια ΞΦBCDuo, ἀναπνοιᾶ I, ἀναπνοιὰ M: ἀναπνοὰ s.—[l] κενοῦ BCDuo, καινοῦ Φ.—[m] μέρος o.—[n] θερότατος D.—[o] ἀπαναλουμένως o.—[p] αὖ o.—[q] κα σύῤῥοον Stephanus: libri κασσύῤῥοον.—[r] διαιρωμένω BCu, διαιρομένω Do: διαιρουμένω s.—[s] κατὰ o.—[t] ἀναπνοιᾶς IM, qui sic etiam mox.—[u] συκία IM.—[v] τὰ σφίσιν BC.—[w] πάλιν om DIMo et pr Ξ.—[x] ὁ ΦBC.—[y] ὑπὸ ΦBCIMuo: ἀπὸ s.—[z] πορίξας BC.—[a] πάσας BC.—[b] πλεῖον I.—[c] αὖξα D, αὖξαι Φ, αὔξαι BC: αὔξα *s.—[d] λέγεται om BC.—[e] μείων BI, μειῶν C.—[f] φισισαδεκμα C.—[g] μεθορίων IM, μεθόριον δὴ Φ, μεθόσιως o.—[h] τουτέων...συστάσιος om o.—[i] καὶ ἐπιῤῥοᾶς om M.—[k] δυομένων ΦD, δευομένων u: δύο μὲν ἂν BC.—[l] δὲ τῶν om BC et pr u.—[m] ὄρμων BC.—[n] ἡ ΦC, om ΞDIMo.—[o] τροφαὶ ΦBCIM.—[p] μὴ om ΞΦBCDIM, u

§. 9. εἴη κασσύῤῥοον] For. εἴη κασύῤῥοον: aut certe post particulam κα aliud quodpiam hujusmodi vocabulum scriptum fuit. STEPH.

μάτι ἡ τροφὰ[o] μὴ[p] διαδίδοται, θνάσκει τὸ ζῶον. [§. 10.] Πολλαὶ[q] δὲ[r] κᾶρες[s] ζωᾶς καὶ θανάτου αἰτίαι, ἐν δ' ἂν[t] γένος νόσος ὀνυμαίνεται. νόσων δ' ἀρχαὶ μὲν αἱ τᾶν πρά-
III. iii. 889. των[u] δυναμίων ἀσυμμετρίαι, αἴ κα[v] πλεονάζοιεν ἢ ἐλλείποιεν[w] ταὶ ἁπλαὶ δυνάμιες, θερμότας ἢ ψυχρότας ἢ ὑγρότας ἢ ξηρότας. μετὰ δὲ ταύτας αἱ τῶ αἵματος τροπαὶ καὶ ἀλλοιώσιες ἐκ διαφθορᾶς[x] καὶ αἱ τᾶς[y] σαρκὸς τακομένας κακώσιες, αἱ καττὰς[z] μεταβολὰς ἐπὶ τὸ[a] ὀξὺ ἢ ἁλμυρὸν ἢ δριμὺ τροπαὶ αἵματος ἢ σαρκὸς[b] τακεδόνες[c] γένοιντο.[d] χολᾶς γὰρ ταὶ[e] γενέσιες καὶ φλέγματος[f] ἐνθένδε,[g] χυμοὶ[h] νοσώδεες[i] καὶ ὑγρῶν[k] σάψιες,[l] ἀφαυραὶ[m] μὲν αἱ[n] μὴ ἐν βάθει, χαλεπαὶ δ' ὧν ἀρχαὶ γεννῶνται[o] ἐξ ὀστέων, ἀνιαραὶ[p] δὲ[q] ἐκ μυελοῦ ἐξαπτόμεναι. τελευταία δὲ[r] νόσων ἐντὶ[s] πνεῦμα, χολά, φλέγμα[t] αὐξόμενα καὶ ῥέοντα ἐς[u] χώρας ἀλλοτρίας ἢ τόπως ἐπικαιρίως.[v] τόκα γὰρ ἀντικαταλαμβάνοντα[w] τὰν τῶν καῤῥόνων[x] χώραν καὶ ἀπελάσαντα τὰ συγγενέα, ἱδρύεται κακοῦντα τὰ σώματα καὶ ἐς αὐτὰ ταῦτα ἀναλύοντα.[y] καὶ σώματος μὲν πάθεα τάδε,[z] καὶ ἐκ τῶνδε ψυχᾶς νόσοι ἐντὶ πολλαί, ἄλλαι[a] δ' ἄλλων δυναμίων ἐντί, αἰσθητικᾶς μὲν δυσαισθησία, μναμονικᾶς δὲ λάθα, ὁρμητικᾶς δὲ ἀνορεξία καὶ ἀπροπετία,[b] παθητικᾶς δὲ ἄγρια[c] πάθεά τε καὶ λύσσαι οἰστρώδεες, λογικᾶς[d] δὲ ἀμαθία καὶ ἐκφροσύνα.[e] ἀρχαὶ δὲ κακίας ἁδοναὶ καὶ λῦ-

correctore habet o.—[q] πολιάς M.—[r] δὲ om I.—[s] lacuna in o.—[t] ἂν add ΦBC.—[u] πράταν C, πρώταν Φ.—[v] αἴκα ΦDo : εἴκα s.—[w] ἐκλείποιεν Do.—[x] διαφορᾶς M.—[y] αἰτίας omnes.—[z] αἰκαττὰς Bqo, αἱ καττὰς CD, αἱ κατὰ Φ, αἱ κατὰ τὰς I : αἴκα καττὰς s.—[a] τὸ om ΦBCIu.—[b] σάρκες ΦC.—[c] ταγεδόνες ΦBC.—[d] γένοιτο o.—[e] ται I : αἱ s.—[f] φλέγμα q.—[g] ἔνθεν δὲ ΦBC.—[h] χυμοῦ ΦBC.—[i] νοσῶδες I, ἐνδὸς ὤδεε BC.—[k] ὑγρῷ BC, ὑγραὶ I.—[l] ἅψις BC.—[m] ἀφαυραὶ IM : ἀμαυραὶ *s.—[n] εἰ M.—[o] γεννῶνται om Ξ.—[p] ἔνιαι ΦBCu, ἀνιεραὶ o.—[q] δ' o.—[r] δὴ q.—[s] ἐστὶ I.—[t] πνεῦμα ΦBC.—[u] ἐς ΦBCDIMo : εἰς *s.—[v] ἐπικυρίως I.—[w] ἀντιλαμβάνοντα BCu.—[x] κάῤῥων I.—[y] ἀναλύονται s.—[z] τᾶνδε I, τάδε τε ΞΦBC.—[a] ἄλλα ΦCDIu.—[b] ἀπροπετία ΦBCu, ἀπροπέτεια I, ἀποπέτεια D, ἀποπετεία o : ἁ προπέτεια s.—[c] ἄγρια om BCu.—[d] λογικαὶ I.—[e] ἐκφροσύνα ΦBCu : ἀφροσύνα s.—[f] καὶ post

μὴ διαδίδοται] Græce legendum, λυομένων δὲ τῶν ἁρμῶν τᾶς συστάσιος αἴκα μηκέτι δίοδος ᾖ πνεύματι, ἡ τροφὰ διαδίδοται, θνάσκει τὸ ζῶον. Cornar.

§. 10. αἱ τᾶς] In præced. edit. αἰτίας. Steph. Ald. Bas. 1. καὶ αἰτίας. At Bas. 2. αἱ σαρκός. Bip.

ἐπικαιρίως] γρ. ἐπὶ καιρίως. Steph.

ἀναλύονται] γρ. ἀναλύοντα. Steph. Ita Bas. 2. Bip.

ἄλλαι] Legitur etiam ἄλλα, ut referatur ad πάθεα. Steph. Ita Bas. 2. Bip.

ἀφροσύνα] γρ. ἐκφροσύνα. Steph. Ita Bas. 2. Bip.

καὶ ἐπιθυμίαι τε καὶ φόβοι, ἐξημμέναι μὲν ἐκ σώματος, ἀνακεκραμέναι δὲ τᾷ ψυχᾷ, καὶ ἐξαγγελλόμεναι ὀνόμασι ποικίλοις· ἔρωτες γὰρ καὶ[f] πόθοι ἵμεροί τε ἔκλυτοι ὀργαί τε σύντονοι[g] καὶ θυμοὶ βαρεῖς ἐπιθυμίαι τε ποικίλαι καὶ ἁδοναὶ III. 103.
ἄμετροι ἐντί. ἁπλῶς δὲ ἀτόπως ἔχεν[h] ποτὶ[i] τὰ πάθεα[k] καὶ[l] ἄρχεσθαι πέρας ἀρετᾶς καὶ κακίας ἐστί· τὸ γὰρ πλεονάζειν[m] ἐν ταύταις ἢ κάῤῥονα[n] αὐτᾶν[o] εἶμεν εὖ ἢ κακῶς ἁμὲ[p] διατίθητι.[q] ποτὶ δὲ ταύτας τὰς ὁρμὰς μεγάλα μὲν συνεργῆν[r] δύνανται αἱ τῶν σωμάτων κράσιες, ὀξεῖαι ἢ θερμαὶ ἢ ἄλλοτ' ἀλλοῖαι γιγνόμεναι, ἔς τε μελαγχολίας[s] καὶ λαγνείας λαβροτάτας[t] ἄγοισαι ἁμέ,[u] καὶ ῥευματιζόμενά τινα[v] μέρεα δαξασμὼς[w] ποιοῦντι[x] καὶ μορφὰς φλεγμαινόντων σωμάτων μᾶλλον ἢ ὑγιαινόντων, δι' ὧν δυσθυμίαι καὶ λῆ- III. iii. 190.
θαι παραφροσύναι τε καὶ πτοῖαι ἀπεργάζονται· [§. 11.] ἱκανὰ δὲ τὰ ἔθεα,[y] ἐν οἷς ἂν ἐντραφῶντι[z] κατὰ πόλιν ἢ οἶκον, καὶ ἁ καθ' ἁμέραν δίαιτα, θρύπτοισα[a] τὰν ψυχὰν ἢ ῥωννῦσα ποτ' ἀλκάν. καὶ γὰρ θυραυλίαι καὶ ἁπλαῖ τροφαὶ τά τε[b] γυμνάσια καὶ τὰ ἤθεα τῶν συνόντων τὰ μέγιστα δύνανται ποτὶ ἀρετὰν καὶ ποτὶ κακίαν. καὶ ταῦτα μὲν αἴτια[c] ἐκ τῶν γενετόρων[d] καὶ στοιχείων ἐπάγεται[e] μᾶλλον ἢ ἐξ ἁμέων,[f] ὅ τι μὴ ἀργία[g] ἐστίν, ἀφισταμένων[h]

γὰρ om ΦDIMo.—[g] σύντομοι D.—[h] ἔχεν IMu, ἔχην BC : ἔχειν s.—[i] τι περὶ q.—[k] πάθεα DIM : πάθη s.—[l] καὶ post πάθεα om ΦBCDo.—[m] πλεονάζον ΦBCDuo, πλεονάζεν IM.—[n] ηκαρρεν BC, κάρρον ΦMuo.—[o] αὐτὸν BCu, αὐτὰς ΦI, αὐτᾶς Do, αὐταῖς M.—[p] ἅμε ΦBC : ἄμμε *s.—[q] διατίθητι ΦBC : διατίθησι *s.—[r] συνεργῆν BCu : συνεργεῖν *s.—[s] μελαγχωλείας I.—[t] καὶ λαβρότατας ΦBCDuo.—[u] ἅμες C, ἅμε ΦB, ὅμε u : ἄμμε *s.—[v] τινὰ add ΦBCDMuo et rc K.—[w] δαξαγμὼς q, δοξασμὼς I, δαξασμοὺς M, δαξασμὸς C.—[x] ποιέντι ΦBCu.—[y] τε θέα BC, τ' ἔθεα u.—[z] ἐντρυφῶσι I.—[a] θρύπτοισα ΦDIMuo, θρύπταισα BC : θρύπτουσα s.—[b] καὶ τὰ s.—[c] κακία δ' BC, κακία u.—[d] γενετέρων BC.—[e] ἀπάγεται BCu.—[f] ἀμελῶν ΦBCu.—[g] ἀργία KDIMuo, ἀρτιά ΦBC : ἀργεία s.—[h] οὐκ ἀφισταμένων ΦBCDMo, οὐ κα-

δαξασμὸς] Scribendum puto ἀδαξασμός. Steph.

§. 11. ἀργεία] Invenitur et ἄρτια ἐστίν. Illa autem altera scriptura stare videtur non posse nisi ει mutetur in ι, simulque pro ποθικόντων aliud scribatur. Steph. qui sic in Not. 'ἀργία scribendum crediderim, et paulo post ποτικόντων: quod ποτικόντων Dorice dictum sit pro προσηκόντων, ut intelligamus pigritiam valetudini multum nocere, (opponendo hanc γυμνασίοις, quorum modo mentionem fecit) qua fit, ut ab operibus et laboribus, qui nobis conveniunt, desistamus. Quod tamen ad orationis structuram attinet, nondum plane emendatum posse videri hunc locum fateor: quamvis hæ voculæ ὅτι μὴ ita possint defendi, ut dicantur accipiendæ, sicut in illo genere loquendi, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη.' Bas. 2. ὅτι μὴ ἄρτια ἐστίν. Bip.

ἁμῶν[i] τῶν ποθακόντων[k] ἔργων. ποτὶ δὲ τὸ εὖ ἔχεν[l] τὸ ζῶον
δεῖ τὸ σῶμα ἔχεν[m] τὰς ὑπ' αὐτῷ[n] ἀρετάς, ὑγιείαν τε καὶ
εὐαισθησίαν ἰσχύν τε καὶ κάλλος. ἀρχαὶ δὲ κάλλους
συμμετρία ποτί τ' αὐτῶ[o] τὰ μέρεα καὶ ποτὶ τὰν ψυχάν·
ἁ γὰρ φύσις οἷον ὄργανον ἁρμόξατο[p] τὸ σκᾶνος,[q] ὑπάκουόν[r]
τε εἶμεν καὶ ἐναρμόνιον ταῖς τῶν βίων ὑποθέσεσι. δεῖ δὲ
καὶ τὰν ψυχὰν ῥυθμίζεσθαι[s] ποτὶ τὰς ἀναλόγως ἀρετάς,
ποτὶ μὲν σωφροσύναν οἷον ποτὶ ὑγίειαν[t] τὸ σῶμα, ποτὶ δὲ
φρόνασιν οἷον ποτὶ εὐαισθησίαν,[u] ποτὶ δὲ ἀνδρειότατα[v] οἷον
ποτὶ ῥώμαν καὶ ἰσχύν, ποτὶ δὲ δικαιοσύναν οἷον ποτὶ κάλ-
λος τὸ σῶμα. τουτέων δὲ ἀρχαὶ μὲν ἐκ φύσιος,[w] μέσα δὲ
καὶ πέρατα[x] ἐξ ἐπιμελείας, σώματος μὲν[y] διὰ γυμναστι-
κᾶς καὶ ἰατρικᾶς, ψυχᾶς δὲ διὰ παιδείας καὶ[z] φιλοσο-
φίας· αὗται γὰρ[a] δυνάμιες τρέφοισαι καὶ τονοῖσαι[b] καὶ
τὰ σώματα καὶ τὰς[c] ψυχὰς διὰ πόνων καὶ γυμνασίων
καὶ διαίτας καθαρότατος,[d] ταὶ μὲν διὰ φαρμακειᾶν,[e] ταὶ
δὲ παιδευτικαὶ τᾶν ψυχᾶν διὰ κολασίων καὶ ἐπιπλαξίων.
III. 104. ῥωννύουσι γὰρ διὰ προτροπᾶν[f] ἐγείροισαι τὰν ὁρμὰν καὶ[g]
ἐγκελευόμεναι[h] τὰ ποτίφορα ποττὰ[i] ἔργα. ἀλειπτικὰ μὲν
ὦν καὶ ἁ ταύτᾳ συγγενεστάτα[k] ἰατρικά, σώματα ταχ-
θεῖσα θεραπεύεν, ἐς τὰν[l] κρατίσταν ἁρμονίαν ἄγοισα τὰς
δυνάμιας τό τε αἷμα καθαρὸν καὶ τὸ πνεῦμα σύῤῥοον[m]
ἀπεργάζεται, ἵν' εἰ καί τι νοσῶδες ὑπογένοιτο κράτος αὐτῶ
III. iii. 391. ἔχοιεν ἐῤῥωμέναι[n] ταὶ[o] δυνάμιες αἵματος καὶ πνεύματος·
μωσικὰ δὲ καὶ ἁ[p] ταύτας ἁγεμὼν φιλοσοφία, ἐπὶ τᾷ τᾶς[q]

θισταμένων I.—[i] ἡμῶν ΦBCD.—[k] ποθ' ἀκόντων C, ποτ' ἀκόντων Φ.—[l] ἔχεν ΦDIu, σχὸν BC: ἔχειν *ς.—[m] ἔχεν ΦCDIMuo: ἔχειν ς.—[n] αὐτοῦ ΦBCD.—[o] τ' αὐτῶ IM, δ' αὐτοῦ (οὗ) ΦBCDuo, δ' αὐτὰ Ξ: τ' αὐτὰ ς.—[p] ἁρμόξαντος Φ, ἁμόρξαντος o: in hac voce desinit B.—[q] τῶ σκάνεος Cu.—[r] ὑπάκουόν M: ὑπακοῦόν ς.—[s] ρυθηγέεσθαι ΞΦCu.—[t] ὑγίειαν ΦC: ὑγεῖαν *ς.—[u] εὐανθησίαν o.—[v] ἀνδρίαν Φ, ἀνδρεῖαν I: ἀνδρειότατα...δὲ om pr Ξ.—[w] φύσιος ΦCDIMuo: φύσεως *ς.—[x] πέρατα o.—[y] τε IM, τε καὶ Dφ.—[z] παιδείας καὶ om ΦCu.—[a] omisi ταὶ cum I.—[b] τὸν νοῦν Φ, τὸν νῶν C.—[c] τὰς om ΞΦCDφo.—[d] καθαρότητι o.—[e] φαρμακιᾶν I, φαρμακεῖαν M, φαρμακείαν ΦCDo.—[f] προτροπὰν ΦC.—[g] καὶ om o.—[h] ἐγκελευόμεναι IM: ἐκκελευόμεναι *ς.—[i] ποττὰ ΦCDuo, ποτὰ M, ποτὶ I: ποττὶ ς.—[k] ταύτᾳ καὶ συγγ. o.—[l] αὐτὴν o.—[m] σύρρον q.—[n] ἐρρωμένας τὰς q.—[o] τε D.—[p] ἁ om C.—[q] τᾶς q, ταύ-

ῥυθμηγέεσθαι] Græce legendum, δεῖ δὲ καὶ τὰν ψυχὰν ῥυθμηγέεσθαι ποτὶ τὰς ἀναλόγος ἀρετάς. Cornar.

ποττὶ ἔργα] γρ. ποττὰ ἔργα. Alioqui potius ποτὶ scribendum sicut et paulo post scriptum est. Steph. Bas. 2. ποτὰ ἔργα. Bip.

ψυχᾶς ἐπανορθώσει ταχθεῖσαι[r] ὑπὸ θεῶν τε καὶ νόμων, ἐθίζοντι[s] καὶ[t] πείθοντι,[u] τὰ[v] δὲ[w] καὶ[x] ποταναγκάζοντι, τὸ μὲν ἄλογον τῷ λογισμῷ[y] πείθεσθαι, τὰ δ' ἀλόγω[z] θυμὸν[a] μὲν πρᾶον εἶμεν, ἐπιθυμίαν δὲ ἐν ἀρεμήσει,[b] ὡς μὴ δίχα λόγω κινέεσθαι, μηδὲ μὰν ἀτρεμίζειν τῶ νῶ[c] ἐκκαλεομένω[d] ἢ[e] ποτὶ ἔργα ἢ ποτὶ ἀπολαύσιας. οὗτος γάρ ἐστιν ὅρος σωφροσύνας,[f] εὐπείθειά[g] τε καὶ καρτερία. καὶ σύνεσις, καὶ ἁ[h] πρεσβίττα[i] φιλοσοφία, ἀποκαθαραμέναι[k] ψευδέας[l] δόξας ἐνέθηκαν τὰν ἐπιστάμαν,[m] ἀνακαλεσάμεναι[n] τὸν νόον ἐκ μεγάλας τᾶς ἀγνοίας, χαλάσασαι[o] ἐς[p] ὄψιν τῶν θείων, τοῖς ἐνδιατρίβεν σὺν αὐταρκίᾳ[q] τε ποττἀνθρώπεια[r] καὶ σὺν εὐροίᾳ[s] ἐπὶ τὸν σύμμετρον βίω[t] χρόνον[u] εὔδαιμόν[v] ἐστιν. [§. 12.] Ὅτῳ μὲν δὴ[w] ὁ δαίμων μοίρας τᾶς δ'[x] ἔλαχε, δι' ἀλαθεστάταν δόξαν ἄγεται ἐπὶ τὸν εὐδαιμονέστατον[y] βίον· εἰ δέ κά τις σκλαρὸς καὶ ἀπειθής, τῷ[z] δ' ἑπέσθω κόλασις ἅ τ' ἐκ τῶν νόμων καὶ ἁ ἐκ τῶν λόγων, σύντονα ἐπάγοισα[a] δείματά[b] τε ὑπουράνια[c] καὶ τὰ καθ' Ἅιδεω,[d] ὅτι κολάσιες ἀπαραίτητοι ἀπόκεινται δυσδαίμοσι[e] νερτέροις,[f] καὶ τἆλλα ὅσα[g] ἐπαινέω τὸν Ἰωνικὸν ποιητὰν ἐκ παλαιᾶς ποιεῦντα τὼς ἐναγέας·[h] ὡς γὰρ τὰ σώματα νοσώδεσί ποκα ὑγιάζομες, αἴ[i] κα μὴ[k] εἴκῃ τοῖς ὑγιεινοτάτοις, οὕτω τὰς ψυχὰς ἀπείργομες[l] ψευδέσι λόγοις, εἴ κα μὴ ἄγηται ἀλαθέσι. λέγοιντο[m] δ' ἂν[n] ἀναγκαίως καὶ τιμωρίαι ξέναι,[o] ὡς μετενδυομέναν τᾶν ψυχᾶν τῶν μὲν δειλῶν[p]

της o.—[r] ταχθεῖσα I, ταθεῖσα M.—[s] ἐρίζοντι I, ἐρείζοντι M, ἐθίζοντα C.—[t] δὲ καὶ C.—[u] καὶ πείθοντι om u.—[v] τὰ δὲ om DIMo.—[w] πείθοντι τὰ δὲ καὶ om ΦC.—[x] καὶ om u.—[y] λογισμῶ ΦCDIMuo : λογικῷ s.—[z] τῷ δ' ἀλόγῳ s.—[a] θυμῷ M.—[b] ἀρεμία o.—[c] νῦν o.—[d] ἐγκαλεομένω ΦCDuo, ἐγκελευομένω IM.—[e] ἢ om Cu.—[f] σωφροσύνᾳ C.—[g] εὐπείθεά C.—[h] ἃ q.—[i] πρέσβιττα ΦCu, πρεσβίστα Do : πρεσβίστα s.—[k] ἀποκαθαρμένα I, ἀποκαθαραμένα M.—[l] ψευδέας δόξας ΦCDIMuo : ψεύδεα s.—[m] τᾶ ἐπιστήμα ΦIMo, τᾷ ἐπιστάμᾳ CD.—[n] ἀνακαλεσαμένα IM.—[o] σχολάσασαι Φ, σχολάσασαι Bo, χαλάσασαι M.—[p] καὶ ἐς ΦCu.—[q] αὐταρκία HIM, αὐτῶν κακία D, αὐτῶ κακία o : σὺν om αὐταρκείᾳ s.—[r] libri ποτ' ἀνθρώπεια.—[s] σὺν εὐροίᾳ M, συνευροία I, σὺν εὐρεία ΦCDu, συνευρεία o : συνεργία s.—[t] ἐν βίῳ IM.—[u] χρόνον βίω o.—[v] εὐδαίμων I, εὐδαιμονέσιν D, εὐδαιμόνεσιν o, uterque omisso ἐστίν.—[w] δὴ add ΦCu.—[x] τᾶσδ' ΦDMo : τασδ' s.—[y] εὐδαιμονέστατον q.—[z] τῷ I : τούτῳ *s.—[a] σὺν τοῖσδε ἥγοισα ΦC, σύντομα ἐπάγοισα o.—[b] δείγματα Cuos—[c] ὑπουράνια ΦC : ἐπουράνια *s.—[d] ἅδεος ΦCD.—[e] εὖ δαίμοσι o.—[f] ἐντέροις I, ἑτέροις M.—[g] ὅσα om q.—[h] ἐναγέας IM : ἐναγέως s.—[i] αἴ Φ : εἴ s*.—[k] μὲν I.—[l] ἀνείργομες C.—[m] λέγοιτο C.—[n] ἂν add I.—[o] ξέναι om q.—[p] δειλῶν o.—[q] γυναικεῖα

ψεύδεα] γρ. ψευδέας δόξας. Steph. Ita Bas. 2. Bip.

ἐς γυναικεῖα[q] σκάνεα ποθ' ὕβριν ἐκδιδόμενα, τῶν δὲ μιαιφόνων ἐς[r] θηρίων σώματα[s] ποτὶ κόλασιν, λάγνων δ' ἐς συῶν[t] ἢ κάπρων μορφάς, κούφων δὲ καὶ μετεώρων ἐς πτηνῶν ἀεροπόρων,[u] ἀργῶν[v] δὲ καὶ ἀπράκτων[w] ἀμαθῶν τε[x] καὶ ἀνοήτων ἐς τὰν τῶν ἐνύδρων ἰδέαν. ἅπαντα δὲ ταῦτα ἐν δευτέρᾳ
III. 105. III. iii. 892. περιόδῳ ἁ Νέμεσις συνδιέκρινε[y] σὺν[z] δαίμοσι παλαμναίοις[a] χθονίοις[b] τε, τοῖς ἐπόπταις τῶν ἀνθρωπίνων, οἷς ὁ πάντων ἁγεμὼν θεὸς ἐπέτρεψε διοίκησιν κόσμω συμπεπληρωμένω ἐκ[c] θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων τῶν τε ἄλλων ζώων, ὅσα δεδαμιούργαται[d] ποτ' εἰκόνα τὰν ἀρίσταν εἴδεος ἀγεννάτω[e] καὶ αἰωνίω καὶ νοατῶ.[f]

D, γυναῖκα C.—[r] ἐς om C.—[s] σωμάτων Cu.—[t] δὲ ὑῶν o.—[u] ἀεροπόλων M.—[v] κακῶν o.—[w] post ἀπράκτων lacuna in M: ἐσπράκτων o.—[x] δὲ CDu, om Φ.—[y] συνέκρινεν Cu.—[z] ἐν ΦC.—[a] παλαμνίοις C, παλαμναίοις τε Φ.—[b] χθονίοις om C.—[c] ἐκ...ἀνθρώπων] lacuna in C.—[d] δεδημιούργαται M: δεδαμιούργηται ς.—[e] ἀγεννήτω C: ἀγενάτω ς.—[f] καὶ νοατῶ add I et (qui νοητῶ scribunt) ΦCDMuo.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

στελλόντων προσήκει καὶ[o] κελευόντων ἐκπλεῦσαι, τοσοῦτον
III. iii. 306. παρ' ὑμῖν διατρίψαντα[p] χρόνον. ἐγὼ μὲν οὖν περὶ ἐμαυτοῦ βουλεύσομαι[q] τὸν λοιπὸν τρόπον ἀπανθρωπότερον, σὺ δὲ τοιοῦτος ὢν τύραννος οἰκήσεις μόνος. τὸ δὲ χρυσίον τὸ λαμπρόν, ὅ περ ἔδωκας εἰς ἀποστολήν, ἄγει σοι Βακχεῖος ὁ τὴν ἐπιστολὴν φέρων· οὔτε γὰρ ἐφόδιον ἐκεῖνό γ' ἦν ἱκανὸν οὔτε πρὸς τὸν ἄλλον βίον ξυμφέρον, ἀδοξίαν δὲ[r] πλείστην μὲν[s] τῷ διδόντι[t] σοὶ παρασκευάζον,[u] οὐ πολλῷ δὲ ἐλάττω κἀμοὶ λαμβάνοντι,[v] διό περ οὐ λαμβάνω· σοὶ δ' οὐδὲν διαφέρει δῆλον ὅτι καὶ λαβεῖν καὶ δοῦναι τοσοῦτον, ὥστε κομισάμενος ἄλλον τινὰ τῶν ἑταίρων θεράπευσον ὥς περ ἐμέ· κἀγὼ γὰρ ἱκανῶς ὑπὸ σοῦ τεθεράπευμαι. καί μοι τὸ τοῦ Εὐριπίδου κατὰ καιρόν ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι σοὶ πραγμάτων ἄλλων ποτὲ ξυμπεσόντων

εὔξει[w] τοιοῦτον ἄνδρα σοι παρεστάναι.

ὑπομνῆσαι δέ σε[x] βούλομαι διότι καὶ τῶν ἄλλων τραγῳδοποιῶν[y] οἱ πλεῖστοι, ὅταν ὑπό τινος ἀποθνήσκοντα τύραννον εἰσάγωσιν,[z] ἀναβοῶντα ποιοῦσι

III. 310. φίλων ἔρημος, ὦ τάλας, ἀπόλλυμαι·

χρυσίου δὲ σπάνει ἀπολλύμενον οὐδεὶς πεποίηκε. κἀκεῖνο δὲ τὸ ποίημα τοῖς νοῦν ἔχουσιν οὐ κακῶς ἔχειν δοκεῖ

III. iii. 307. οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνατῶν[a] δυσελπίστῳ βίῳ,
οὐδ' ἀδάμας οὐδ' ἀργύρου[b] κλῖναι πρὸς ἄνθρωπον[c] δοκιμαζόμεν' ἀστράπτει πρὸς ὄψεις·[d]

[n] ἀπεπεμφθην ΞΖ.—[o] καὶ om dfh.—[p] διατρίψαντι n.—[q] συμβουλεύσομαι Z.—[r] δὲ om n.—[s] μὲν om pr ΑΩ.—[t] τῷ διδόντι τῶν διδόντων h, τῶν διδόντων d.—[u] παρεσκεύαζον d, παρεσκεύαζον (ε) h, παρεσκεύαζεν f.—[v] καμοὶ λαμβάνοντι ΑΩ: κἀμοὶ τῷ λαμβάνοντι *s.—[w] εὔξει (η) b.—[x] σε om o.—[y] τραγῳδοποιῶν no et pr f: τραγῳδιοποιῶν *s.—[z] εἰσαγάγωσιν Φ, εἰσαγάγωσοιν Z.—[a] ἐν θνατῷ dn, ἐν θνατοῖς e, ἔνθα τῷ fh.—

ἄλλων] Alia est lectio ἄλλως, quæ mibi magis placet. Steph. Ita nimirum legendum esse vidit Cornar. Bip.

σπανιώτατος ἐν θνατῶν] Lectio hæc debetur Cornar. quam tacite in textum admisit Stephanus. Jam Ficinus, *In misera mortalium vita.* Bip.

οὐδὲ γαίας[e] εὐρυπέδου γόνιμοι[f] βρίθοντες αὐτάρκεις
γύαι,[g]
ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων[h] νόησις.

ἔρρωσο, καὶ γίγνωσκε τοσοῦτον ἡμῶν διημαρτηκώς, ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ.

[b] ἀργυρίου Ἡε.—[c] ἀνθρώπων mg e.—[d] πρόσοψεις dfkn.—[e] γαίης f.—[f] γόνυ μοι Z.—[g] γυῖα Ἡ, γυῖαι plerique cum r.—[h] ὁμοφράδων n.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Β.

Πλάτων Διονυσίῳ εὖ πράττειν.

III. iii. 398. Ἤκουσα Ἀρχεδήμου ὅτι σὺ ἡγεῖ[a] χρῆναι περὶ σοῦ μὴ μόνον ἐμὲ ἡσυχίαν ἄγειν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐμοὺς[b] ἐπιτηδείους τοῦ φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν περὶ σοῦ·[c] Δίωνα δὲ μόνον ἐξαίρετον ποιεῖ.[d] οὗτος δὲ ὁ λόγος σημαίνει, τὸ Δίωνα ἐξαίρετον εἶναι, ὅτι οὐκ ἄρχω ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων· εἰ γὰρ ἦρχον ἐγὼ οὕτω τῶν τε ἄλλων καὶ[e] σοῦ[f] καὶ[g] Δίωνος, πλείω ἂν ἦν[h] ὑμῖν[i] τε πᾶσιν ἀγαθὰ τοῖς τε ἄλλοις[k] Ἕλλησιν, ὡς ἐγώ φημι. νῦν δὲ μέγας ἐγώ εἰμι ἐμαυτὸν παρέχων τῷ ἐμῷ λόγῳ ἑπόμενον. καὶ ταῦτα λέγω[l] ὡς οὐχ[m] ὑγιές τι Κρατιστόλου καὶ Πολυξένου πρὸς σὲ εἰρηκότων,
III. iii. 399. ὧν φασὶ λέγειν τὸν ἕτερον ὅτι ἀκούσαι[n] Ὀλυμπιάσι πολλῶν τινῶν τῶν μετ' ἐμοῦ σε κακηγορούντων.[o] ἴσως γὰρ ὀξύ-

CODICES QUATTUORDECIM,
ΑΞΦΩΖbdefghino.

ῇ σε σοῦ
[a] ἡγεῖ Z, ἡγεῖ b.—[b] ἐμοῦ n.—[c] σοῦ o, σε Ω, σὲ Z.—[d] ποιεῖ (ποιῇ in mg posito) e.—[e] καὶ om Zf.—[f] σου om f, in τοῦ mutat h.—[g] καὶ om h.—[h] ἦν ἂν Ξ.—[i] ἡμῖν ΑΞΦΩΖbeo.—[k] ἄλλης Ξ.—[l] λέγων Z.—[m] οὐχ ὡς in.—[n] ἀκούει o, ἀκούει ΑΦΩΖbe. (σαι)
—[o] κακηγορούντων Φeo, κατηγορούντων Ω: κατηγορούντων [a]s.—[p] ἐμοῦ ὀξύτερον (κ)

κατηγορούντων] Legitur etiam κακηγορούντων. STEPH. Ita BAS. 2. BIP.

τερον ἐμοῦ ἀκούει·[p] ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ[q] ἤκουσα. χρὴ δέ,
ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὑτωσί σε[r] ποιεῖν τοῦ λοιποῦ, ὅταν τι[s] τοιοῦ-
τον λέγῃ τις περὶ ἡμῶν τινός, γράμματα πέμψαντα ἐμὲ[t]
ἐρέσθαι· ἐγὼ γὰρ τἀληθῆ λέγειν οὔτε ὀκνήσω οὔτε αἰσχυ-
νοῦμαι. ἐμοὶ δὲ δὴ καὶ σοὶ τὰ πρὸς ἀλλήλους οὑτωσὶ[u]
τυγχάνει ἔχοντα·[v] οὔτε[w] αὐτοὶ ἀγνῶτές[x] ἐσμεν οὐδενὶ
Ἑλλήνων ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὔτε ἡ συνουσία ἡμῶν σιγᾶται.
μὴ λανθανέτω δέ σε ὅτι οὐδ᾽ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον σιγηθή-
σεται· τοιοῦτοι οἱ παραδεδεγμένοι[y] εἰσὶν αὐτήν, ἅτε οὐκ
ὀλίγην γεγενημένην οὐδ᾽ ἠρέμα. τί οὖν δὴ λέγω; νυνὶ ἐρῶ
ἄνωθεν ἀρξάμενος. πέφυκε ξυνιέναι εἰς ταυτὸ φρόνησίς τε
καὶ δύναμις μεγάλη, καὶ ταῦτ᾽ ἄλληλ᾽ ἀεὶ διώκει καὶ
ζητεῖ καὶ ξυγγίνεται· ἔπειτα καὶ οἱ ἄνθρωποι χαίρουσι
περὶ τούτων αὐτοί τε διαλεγόμενοι καὶ ἄλλων ἀκούοντες ἔν
τε ἰδίαις ξυνουσίαις[z] καὶ ἐν ταῖς ποιήσεσιν, οἷον καὶ περὶ III. 311.
Ἱέρωνος ὅταν διαλέγωνται ἄνθρωποι καὶ Παυσανίου τοῦ
Λακεδαιμονίου, χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παρα-
φέροντες, ἅ τε ἔπραξε καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· καὶ Περίαν-
δρον τὸν Κορίνθιον καὶ Θαλῆν τὸν Μιλήσιον ὑμνεῖν εἰώθα-
σιν ἅμα, καὶ Περικλέα καὶ Ἀναξαγόραν, καὶ Κροῖσον αὖ[a] III. iii. 400.
καὶ Σόλωνα ὡς σοφοὺς[b] καὶ Κῦρον ὡς δυνάστην. καὶ δὴ
ταῦτα μιμούμενοι οἱ ποιηταὶ Κρέοντα[c] μὲν καὶ Τειρεσίαν
συνάγουσι, Πολύιδον[d] δὲ καὶ Μίνω, Ἀγαμέμνονα δὲ καὶ[e]

ἀκούσαι bn, ὀξύτερον ἐμοῦ ἀκούειν o, ἀκούει ὀξύτερον ἐμοῦ Φ.—[q] οὐκ om Z.—[r] τε r.—[s] τι om n.—[t] με f.—[u] οὕτω Φ.—[v] τυγχάνειν ἔχοντα e, συγχάνοντα Ξ.—[w] ὡς οὔτε Φ.—[x] ἂν γνῶτες Z, ἂν ἀγνῶτες ΑΞΩeo, Ω quidem in mg appositis his τὸ ἂν ἐν τῇ β τοῦ πατρ (χ above, ξ below) ὠβέλισται, Zo his ἀλλαχοῦ τὸ ἂν ὠβέλισται.—[y] παραδεδειγμένοι dfk.—[z] ξ. e, σ. o.—[a] ἂν o.—[b] σοφὸν n.—[c] ποιηταὶ καὶ κρέοντα dfk.—[d] πολύϊδον A, fortasse corr: πολύειδον *r.—[e] ἀγαμέμνονά τε καὶ Ξ.—[f] παλαμήδην ΦZbdfkn.—

ὡς σοφοὺς] Gravi vulnere hunc locum laborare existimo, cujus ratio continuo docet ineptum esse illud ὡς σοφοὺς, quippe quod ad rem, de qua agitur, prorsus non pertineat; multo magis etiam ineptum et vero iniquum, cum ceteri sapientem adjunctum sibi habeant, Cyrum unum prudenti quodam viro comite carere, cum id ipsum probandum sit, sapientium consuetudine principes in republica usos fuisse. Suspicor scriptum fuisse ἀνεπτυσσ: quod, cum in ὡς σοφοὺς abiisset, mox manu oscitantis Glossatoris et sapientibus potentem opponere cupientis, additum esse, καὶ Κῦρον ὡς δυνάστην: imo non mirer, si ipsam Crœsi post Periclem et Solonis post Anaxagoram commemorationem adnotatori debeamus. Groen van Prinsterer. Prosopograph. Platonic. p. 20.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Β.

Πλάτων Διονυσίῳ εὖ πράττειν.

III. iii. 398. Ἤκουσα Ἀρχεδήμου ὅτι σὺ ἡγεῖ[a] χρῆναι περὶ σοῦ μὴ μόνον ἐμὲ ἡσυχίαν ἄγειν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐμοὺς[b] ἐπιτηδείους τοῦ φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν περὶ σοῦ·[c] Δίωνα δὲ μόνον ἐξαίρετον ποιεῖ.[d] οὗτος δὲ ὁ λόγος σημαίνει, τὸ Δίωνα ἐξαίρετον εἶναι, ὅτι οὐκ ἄρχω ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων· εἰ γὰρ ἦρχον ἐγὼ οὕτω τῶν τε ἄλλων καὶ[e] σοῦ[f] καὶ[g] Δίωνος, πλείω ἂν ἦν[h] ὑμῖν[i] τε πᾶσιν ἀγαθὰ τοῖς τε ἄλλοις[k] Ἕλλησιν, ὡς ἐγώ φημι. νῦν δὲ μέγας ἐγώ εἰμι ἐμαυτὸν παρέχων τῷ ἐμῷ λόγῳ ἑπόμενον. καὶ ταῦτα λέγω[l] ὡς οὐχ[m] ὑγιές τι Κρατιστόλου καὶ Πολυξένου πρὸς σὲ εἰρηκότων,
III. iii. 399. ὧν φασὶ λέγειν τὸν ἕτερον ὅτι ἀκοῦσαι[n] Ὀλυμπιάσι πολλῶν τινῶν τῶν μετ' ἐμοῦ σε κακηγορούντων.[o] ἴσως γὰρ ὀξύ-

CODICES QUATTUORDECIM,
ΑΞΦΩΖ*bdefghino*.

[a] ἡγεῖ (ἧ supra) Z, ἡγεῖ b.—[b] ἐμοῦ κ.—[c] σοῦ (σε supra) o, σε Ω, σὲ (σοῦ supra) Z.—[d] ποιεῖ (ποιῇ in mg posito) e.—[e] καὶ om Z*f*.—[f] σου om *f*, in τοῦ mutat *h*.—[g] καὶ om *h*.—[h] ἦν ἂν Ξ.—[i] ἡμῖν ΑΞΦΩΖ*bco*.—[k] ἄλλης Ξ.—[l] λέγων Z.—[m] οὐχ ὡς in.—[n] ἀκούοι (σαι supra) o, ἀκοῦοι ΑΦΩΖ*be*.—[o] κακηγορούντων (κ supra) Φco, κατηγορούντων Ω: κατηγορούντων *r.—[p] ἐμοῦ ὀξύτερον

κατηγορούντων] Legitur etiam κακηγορούντων. STEPH. Ita BAS. 2. BIP.

τερον ἐμοῦ ἀκούει·[p] ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ[q] ἤκουσα. χρὴ δέ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὑτωσί σε[r] ποιεῖν τοῦ λοιποῦ, ὅταν τι[s] τοιοῦτον λέγῃ τις περὶ ἡμῶν τινός, γράμματα πέμψαντα ἐμὲ[t] ἐρέσθαι· ἐγὼ γὰρ τἀληθῆ λέγειν οὔτε ὀκνήσω οὔτε αἰσχυνοῦμαι. ἐμοὶ δὲ δὴ καὶ σοὶ τὰ πρὸς ἀλλήλους οὑτωσὶ[u] τυγχάνει ἔχοντα·[v] οὔτε[w] αὐτοὶ ἀγνῶτές[x] ἐσμεν οὐδενὶ Ἑλλήνων ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὔτε ἡ συνουσία ἡμῶν σιγᾶται. μὴ λανθανέτω δέ σε ὅτι οὐδ' εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον σιγηθήσεται· τοιοῦτοι οἱ παραδεδεγμένοι[y] εἰσὶν αὐτήν, ἅτε οὐκ ὀλίγην γεγενημένην οὐδ' ἠρέμα. τί οὖν δὴ λέγω; νυνὶ ἐρῶ ἄνωθεν ἀρξάμενος. πέφυκε ξυνιέναι εἰς ταυτὸ φρόνησίς τε καὶ δύναμις μεγάλη, καὶ ταῦτ' ἄλληλ' ἀεὶ διώκει καὶ ζητεῖ καὶ ξυγγίνεται· ἔπειτα καὶ οἱ ἄνθρωποι χαίρουσι περὶ τούτων αὐτοί τε διαλεγόμενοι καὶ ἄλλων ἀκούοντες ἔν τε ἰδίαις ξυνουσίαις[z] καὶ ἐν ταῖς ποιήσεσιν, οἷον καὶ περὶ III. 311.
Ἱέρωνος ὅταν διαλέγωνται ἄνθρωποι καὶ Παυσανίου τοῦ Λακεδαιμονίου, χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες, ἅ τε ἔπραξε καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· καὶ Περίανδρον τὸν Κορίνθιον καὶ Θαλῆν τὸν Μιλήσιον ὑμνεῖν εἰώθασιν ἅμα, καὶ Περικλέα καὶ Ἀναξαγόραν, καὶ Κροῖσον αὖ[a] III. iii. 400.
καὶ Σόλωνα ὡς σοφοὺς[b] καὶ Κῦρον ὡς δυνάστην. καὶ δὴ ταῦτα μιμούμενοι οἱ ποιηταὶ Κρέοντα[c] μὲν καὶ Τειρεσίαν συνάγουσι, Πολύιδον[d] δὲ καὶ Μίνω, Ἀγαμέμνονα δὲ καὶ[e]

ἀκούει bn, ὀξύτερον ἐμοῦ ἀκούειν o, ἀκούει ὀξύτερον ἐμοῦ Φ.—[q] οὐκ om Z.—[r] τε s.—[s] τι om n.—[t] με f.—[u] οὕτω Φ.—[v] τυγχάνειν ἔχοντα e, συγχάνοντα Ξ.—[w] ὡς οὔτε Φ.—[x] ἂν γνῶτες Z, ἂν ἀγνῶτες ΑΞΩeo, Ω quidem in mg appositis his τὸ ἂν ἐν
χ
τῇ β τοῦ πατρ ὠβέλισται, Zo his ἀλλαχοῦ τὸ ἂν ὠβέλισται.—[y] παραδεδειγμένοι dfk.
ξ
—[z] ξ. e, σ. o.—[a] ἂν o.—[b] σοφὸν n.—[c] ποιηταὶ καὶ κρέοντα dfk.—[d] πολύϊδον A, fortasse corr: πολύειδον *s.—[e] ἀγαμέμνονά τε καὶ Ξ.—[f] παλαμήδην ΦZbdfkn.—

ὡς σοφοὺς] Gravi vulnere hunc locum laborare existimo, cujus ratio continuo docet ineptum esse illud *ὡς σοφούς*, quippe quod ad rem, de qua agitur, prorsus non pertineat; multo magis etiam ineptum et vero iniquum, cum cæteri sapientem adjunctum sibi habeant, Cyrum unum prudenti quodam viro comite carere, cum id ipsum probandum sit, sapientium consuetudine principes in republica usos fuisse. Suspicor scriptum fuisse *ἀκούοντες*: quod, cum in *ὡς σοφοὺς* abiisset, mox manu oscitantis Glossatoris et sapientibus potentem opponere cupientis, additum esse, *καὶ Κῦρον ὡς δυνάστην*: imo non mirer, si ipsam Crœsi post Periclem et Solonis post Anaxagoram commemorationem adnotatori debeamus. Groen van Prinsterer. Prosopograph. Platonic. p. 30.

Νέστορα καὶ Ὀδυσσέα καὶ Παλαμήδη.[f] ὡς δ' ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ Προμηθέα Διὶ ταύτῃ πῃ συνῆγον οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι. τούτων δὲ τοὺς μὲν εἰς διαφοράν,[g] τοὺς δ' εἰς φιλίαν ἀλλήλοις ἰόντας, τοὺς δὲ τοτὲ μὲν εἰς φιλίαν, τοτὲ δ' εἰς διαφοράν,[g] καὶ τὰ μὲν ὁμονοοῦντας,[h] τὰ δὲ διαφερομένους ᾄδουσι. πάντα δὴ ταῦτα λέγω τόδε βουλόμενος ἐνδείξασθαι, ὅτι οὐκ ἐπειδὰν ἡμεῖς τελευτήσωμεν καὶ[i] οἱ λόγοι οἱ περὶ ἡμῶν αὐτῶν σεσιγήσονται, ὥστ' ἐπιμελητέον αὐτῶν ἐστίν. ἀνάγκη γάρ, ὡς ἔοικε, μέλειν ἡμῖν καὶ τοῦ ἔπειτα χρόνου, ἐπειδὴ καὶ τυγχάνουσι κατά τινα φύσιν οἱ μὲν ἀνδραποδωδέστατοι[k] οὐδὲν φροντίζοντες αὐτοῦ, οἱ δ' ἐπιεικέστατοι πᾶν ποιοῦντες ὅπως ἂν εἰς τὸν[l] ἔπειτα χρόνον εὖ ἀκούσωσιν.[m] ὃ δὴ καὶ ἐγὼ τεκμήριον ποιοῦμαι ὅτι ἔστι[n] τις αἴσθησις τοῖς τεθνεῶσι τῶν ἐνθάδε· αἱ γὰρ βέλτισται ψυχαὶ μαντεύονται ταῦτα οὕτως ἔχειν, αἱ δὲ μοχθηρόταται οὔ φασι, κυριώτερα δὲ τὰ τῶν θείων ἀν-
III. iii. 401. δρῶν μαντεύματα ἢ τὰ τῶν μή. οἶμαι δ' ἔγωγε τοῖς ἔμπροσθεν, περὶ ὧν λέγω, εἰ ἐξείη αὐτοῖς ἐπανορθώσασθαι τὰς[o] αὐτῶν συνουσίας, πάνυ ἂν σπουδάσαι ὥστε[p] βελτίω λέγεσθαι περὶ αὐτῶν ἢ νῦν. τοῦτο οὖν[q] ἡμῖν ἔτι σὺν θεῷ εἰπεῖν ἔξεστιν, εἴ τι ἄρα μὴ καλῶς πέπρακται κατὰ τὴν ἔμπροσθεν συνουσίαν, ἐπανορθώσασθαι καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ·[r] περὶ γὰρ φιλοσοφίαν φημὶ ἐγὼ τὴν ἀληθινὴν δόξαν ἔσεσθαι ἡμῶν[s] μὲν ὄντων ἐπιεικῶν βελτίω, φαύλων δὲ τοὐναντίον. καί τοι περὶ τούτου[t] ἡμεῖς ἐπιμελούμενοι οὐδὲν ἂν εὐσεβέστερον πράττοιμεν, οὐδ' ἀμελοῦντες ἀσεβέστερον. ὡς δὴ δεῖ γίγνεσθαι, καὶ τὸ δίκαιον ᾗ ἔχει, ἐγὼ φράσω. ἦλθον ἐγὼ εἰς Σικελίαν δόξαν ἔχων πολὺ τῶν[u] ἐν φιλοσοφίᾳ διαφέρειν, βουλόμενος δὲ ἐλθὼν[v] εἰς Συρακούσας[w] συμ-

[g] διαφθορὰν Φb.—[h] ὁμονοοῦντες Ω.—[i] οἱ post λόχοι om *df* et pr Ω.—[k] ἀνδραποδέστατοι *ev*.—[l] εἰς καὶ τὸν Z.—[m] ἀκούσωσιν ΑΞΦZ*bdfhno* et (adscripto ἀκούωσιν) Ω.—[n] ἔστι om *dfh*.—[o] τὰς...ἔσεσθαι om *e*, τὰς...τοὐναντίον in mg ponunt ΑΞΩZ*df hno* (præmissis A quidem his, ἐν ἄλλῳ οὕτως εὗρον, οἶμαι δ' ὅτι καὶ κρεῖττον τοῦτο, Ω vero his ἐν ἄλλῳ οὕτως εὗρον, Z denique, οὕτως ἐν ἄλλοις εὕρηται, ὃ καὶ βέλτιον): iidem hæc τὰς...ἐπανορθώσασθαι etiam post ἔσεσθαι ponunt.—[p] ὡς τὰ ΑΞΩZ*dfhno*.—[q] τοῦτο δ' οὖν ΑΞΩZ*hno*.—[r] καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ Z.—[s] καὶ λόγον ἡμῶν ΑΞ*en*, καὶ λόγων ἡμῶν Ω*dfho*, καὶ λόγων ἡμᾶς Z.—[t] τοῦτο *dfhn*.—[u] τῶν om Φb.—[v] ἐλθὼν ΑΞΦΩZ*bco*: ἐλθεῖν *s.—[w] συρρακούσας Φ*bdhno*, συρακούσσας corr Ω.—

μάρτυρα λαβεῖν σέ, ἵνα δή[x] μοι[y] τιμῷτο[z] φιλοσοφία καὶ III. 312.
παρὰ τῷ πλήθει. τοῦτο δ' οὐκ εὐαγές μοι ἀπέβη. τὸ δ' αἴτιον οὐ λέγω ὅ περ ἂν πολλοὶ εἴποιεν, ἀλλ' ὅτι ἐφαίνου οὐ πάνυ ἐμοὶ πιστεύειν[a] σύ, ἀλλ' ἐμὲ μέν πως ἀποπέμψασθαι ἐθέλειν,[b] ἑτέρους δὲ μεταπέμψασθαι, καὶ ζητεῖν III. iii. 402.
τὸ πρᾶγμα τί τὸ ἐμόν ἐστιν, ἀπιστῶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. καὶ οἱ ἐπὶ τούτοις βοῶντες πολλοὶ ἦσαν, λέγοντες ὡς σὺ ἐμοῦ μὲν καταπεφρόνηκας, ἄλλα δὲ ἐσπούδακας. ταῦτα δὴ διαβεβόηται. ὃ δὲ[c] μετὰ ταῦτα δίκαιόν ἐστι ποιεῖν, ἄκουε, ἵνα σοι καὶ ἀποκρίνωμαι[d] ὃ σὺ[e] ἐρωτᾷς, πῶς χρὴ ἔχειν ἐμὲ καὶ σὲ[f] πρὸς ἀλλήλους. εἰ μὲν ὅλως φιλοσοφίας[g] καταπεφρόνηκας,[h] ἐᾶν[i] χαίρειν· εἰ δὲ παρ' ἑτέρου ἀκήκοας ἢ αὐτὸς βελτίονα[k] εὕρηκας[l] τῶν[m] παρ' ἐμοί, ἐκεῖνα[n] τίμα. εἰ δ' ἄρα τὰ παρ' ἡμῶν σοι ἀρέσκει, τιμητέον[o] καὶ ἐμὲ μάλιστα. νῦν οὖν, ὥς περ[p] καὶ[q] ἐξ ἀρχῆς, σὺ[r] καθηγοῦ,[s] ἕψομαι δὲ ἐγώ· τιμώμενος μὲν[t] γὰρ ὑπὸ σοῦ τιμήσω σέ, μὴ[u] τιμώμενος δὲ ἡσυχίαν ἄξω.[v] ἔτι δὲ σὺ μὲν ἐμὲ τιμῶν καὶ τούτου καθηγούμενος φιλοσοφίαν δόξεις τιμᾶν,[w] καὶ αὐτὸ τοῦτο ὅ τι[x] διεσκόπεις καὶ ἄλλως,[y] πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοι[z] οἴσει[a] ὡς φιλοσόφῳ ὄντι· ἐγὼ δὲ σὲ τιμῶν μὴ τιμῶντα πλοῦτον[b] δόξω θαυμάζειν τε καὶ διώκειν, τοῦτο δ' ἴσμεν ὅτι παρὰ πᾶσιν ὄνομα οὐ καλὸν ἔχει. ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, σοῦ μὲν τιμῶντος ἀμφοτέροις κόσμος, ἐμοῦ δὲ ὄνειδος ἀμφοῖν. περὶ μὲν οὖν[c] τούτων ταῦτα.

Τὸ δὲ σφαιρίον[d] οὐκ ὀρθῶς ἔχει· δηλώσει δέ σοι Ἀρχέ-

ὰ
[x] δὴ om Adfkn et pr Ω.—[y] μὴ n.—[z] τιμᾶτο d, τιμᾶντο n.—[a] πιστεύων Φ.—[b] ἐθέλειν...μεταπέμψασθαι in mg ΑΩ.—[c] δὴ ΑΦΩΖbfkno.—[d] ἀποκρινοῦμαι e.—[e] σὺ om n.—[f] ἐμὲ καὶ σὲ ἔχειν i et in excerptis fh.—[g] φιλοσοφίαν fh.—[h] κατεφρόνησας fh
αν κ
in excerptis, κατεφρόνησας n.—[i] ἔα g et corr n.—[k] βέλτιον Φb.—[l] ἢ αὐτὸς βελτίονα εὕρηκας om g.—[m] εὑρηκώς τι τῶν Φ.—[n] ἐκεῖνο Φ.—[o] τίμα τε g.—[p] περ om i et in excerptis d.—[q] καὶ om gi et in excerptis dfh.—[r] σὺ μὲν g.—[s] καθοδηγοῦ dfh καθ' ἡμᾶς i et in excerptis d.—[t] μὲν om Adfi, pr Ω, in excerptis h.—[u] μὴ om g.—
ξ ά
[v] ἄξω ΞΦbeig et in excerptis fh, ἄξω o, ἕξω Ω: ἕξω *r.—[w] σοφίαν f in excerptis.—[x] ὅτι...πολλῶν om i et in excerptis d.—[y] ἄλλους ΑΩΖg.—[z] σοι om n.—[a] οἴσειν g.—[b] τὸν πλοῦτον g.—[c] οὖν om d et pr ΑΩ.—[d] κεφάλαιον e.—[e] καὶ μὴν e et (ad-

σφαιρίον] Quid sit σφαιρίον, et an haec vox recte hoc loco legatur, apud me ambiguum est. Si enim pilam, sive pilulam significat, ut pilae ludum non recte

III. iii. 403. δημος, ἐπειδὰν ἔλθῃ. καὶ δὴ καὶ[e] περὶ τοῦδε, ὃ τούτου[f]
τιμιώτερόν τ'[g] ἐστὶ καὶ θειότερον, καὶ μάλα σφόδρ' αὐτῷ
δηλωτέον, ὑπὲρ οὗ σὺ πέπομφας ἀπορούμενος. φῂς γὰρ δὴ
κατὰ τὸν ἐκείνου λόγον οὐχ ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαί σοι περὶ
τῆς τοῦ πρώτου φύσεως. φραστέον δή[h] σοι δι' αἰνιγμῶν,[i] ἵν'
ἄν τι ἡ[k] δέλτος ἢ πόντου ἢ γῆς ἐν πτυχαῖς πάθῃ, ὁ ἀνα-
γνοὺς μὴ γνῷ. ὧδε γὰρ ἔχει. περὶ[l] τὸν πάντων βασιλέα
πάντ'[m] ἐστὶ καὶ ἐκείνου ἕνεκα πάντα, καὶ ἐκεῖνο αἴτιον
ἁπάντων τῶν καλῶν. δεύτερον[n] δὲ περὶ τὰ δεύτερα, καὶ
τρίτον περὶ τὰ τρίτα. ἡ οὖν ἀνθρωπίνη ψυχὴ περὶ αὐτὰ
ὀρέγεται μαθεῖν ποῖ' ἄττα ἐστί, βλέπουσα εἰς τὰ[o] αὑτῆς
III. 818. συγγενῆ, ὧν οὐδὲν ἱκανῶς ἔχει. τοῦ δὴ βασιλέως πέρι καὶ
ὧν εἶπον, οὐδέν ἐστι τοιοῦτον.[p] τὸ δὴ[q] μετὰ τοῦτο ἡ ψυχή
φησιν. ἀλλὰ ποῖόν τι μὴν τοῦτ' ἐστίν, ὦ παῖ Διονυσίου
καὶ[r] Δωρίδος, τὸ ἐρώτημα, ὃ πάντων αἴτιόν ἐστι κακῶν;[s]
μᾶλλον δὲ ἡ περὶ τούτου[t] ὠδὶς ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη,
ἣν εἰ μή τις ἐξαιρεθήσεται, τῆς ἀληθείας ὄντως[u] οὐ μή[v]
ποτε τύχῃ.[w] σὺ δὲ τοῦτο πρὸς ἐμὲ ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ ταῖς
δάφναις αὐτὸς ἔφησθα ἐννενοηκέναι καὶ εἶναι σὸν εὕρημα.
III. iii. 404. καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι τοῦτο εἰ φαίνοιτό σοι οὕτως ἔχειν, πολ-
λῶν ἂν εἴης λόγων ἐμὲ ἀπολελυκώς. οὐ μὴν ἄλλῳ γέ ποτ'
ἔφην ἐντετυχηκέναι τοῦθ' εὑρηκότι, ἀλλὰ ἡ πολλή μοι
πραγματεία περὶ τοῦτ' εἴη. σὺ δὲ ἴσως μὲν ἀκούσας του,

scripta vulgata) ΑΩΖο.—[f] τούτου δ' τοῦδε e et (adscripta vulgata) ΑΩΖο, o quidem addito δὴ post δ.—[g] τ' om Φ*f*ekn.—[h] δέ n.—[i] αἰνιγμένων Ζ.—[k] ἡ om pr Ω.—[l] περὶ...77, 13. τε om *f*.—[m] πάντ' ἐκεῖν' Φ.—[n] δεύτερα e, δεύτερα(ον) n.—[o] αὐτὰ Ζ.—[p] τοιοῦτον ΦZdekno: τοιοῦτο *ς.—[q] δὲ dh.—[r] τε καὶ Φ.—[s] ἐστι τῶν κακῶν pr *f*.—[t] τούτων Ξ.—[u] οὕτως o, om Ξ.—[v] μή om A et pr Ω.—[w] τύχῃ(η) bd*f*n, τύχοι e:

a Dionysio exerceri accipiamus, satis leviter attigit rem, quæ in multo usu apud ipsum erat, ut etiam in Epist. xiii. τοὺς συσφαιριστὰς, i. e. *pilæ collusores*, salutare jubeatur Dionysius. Si vero σφαιρίον significat *lignum* teres, qualia de theatris in populum spargebantur inscripta rebus, quas, qui illa excepisset, a distributoribus petebat ac ferebat, etiam sic obscuram et ab Archedemo declarandam rem relinquit. Et sane non multum refert, ignorari rem, quam etiam ipse Plato occultam esse nobis voluit, sicut etiam eam, quam deinceps per ænigmata proponit. CORNAR. Mox idem corr. ἐν τύχαις pro ἐν πτυχαῖς. male. BIP.

τούτου] Legitur etiam τούτων. In sequenti autem versu vel ἐξαιρήσεται legit Fic. vel male et ipse significationem activam illi futuro tribuit: dictum enim fuerit, ἣν εἰ μή τις ἐξαιρεθήσεται pro ἣ εἰ μὴ ἐξαιρεθήσεται ἀπό τινος: ut si dicerem, εἴ τις τὸν χρυσὸν ἀποστερηθήσεται. STEPH. τούτων Bas. 2. BIP.

εἴη] Non habet εἴη unde pendere dici

τάχα δ' ἂν θείᾳ μοίρᾳ κατὰ τοῦθ' ὁρμήσας,[x] ἔπειτα αὐτοῦ τὰς ἀποδείξεις ὡς ἔχων βεβαίως[y] οὐ κατέδησας, ἀλλ' ἄττεις[z] τοτὲ μὲν οὕτω, τοτὲ δὲ ἄλλως περὶ τὸ φανταζόμενον, τὸ[a] δὲ οὐδέν ἐστι τοιοῦτον. καὶ τοῦτο οὐ σοὶ μόνῳ[b] γέγονεν, ἀλλ' εὖ ἴσθι μηδένα πώποτέ μου τὸ[c] πρῶτον ἀκούσαντα ἔχειν ἄλλως πως ἢ οὕτως[d] κατ' ἀρχάς, καὶ ὁ μὲν πλείω ἔχων πράγματα, ὁ δὲ ἐλάττω μόγις[e] ἀπαλλάττονται, σχεδὸν δὲ οὐδεὶς ὀλίγα. τούτων δὴ γεγονότων καὶ ἐχόντων οὕτω σχεδὸν κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν εὑρήκαμεν ὃ σὺ ἐπέστειλας, ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἡμᾶς ἔχειν. ἐπεὶ γὰρ βασανίζεις αὐτὰ ξυγγιγνόμενός τε ἄλλοις καὶ παραθεώμενος παρὰ τὰ[f] τῶν ἄλλων καὶ αὐτὰ καθ' αὑτά, νῦν σοι ταῦτά τε, εἰ ἀληθὴς ἡ βάσανος, προσφύσεται, καὶ οἰκεῖος τούτοις τε καὶ ἡμῖν ἔσει.[g] πῶς οὖν οὐ[h] ταῦτ'[i] ἔσται καὶ πάντα ἃ εἰρήκαμεν; τὸν Ἀρχέδημον νῦν τε ὀρθῶς ἐποίησας πέμψας, καὶ τὸ λοιπόν, ἐπειδὰν ἔλθῃ πρός[k] σε καὶ ἀπαγγείλῃ τὰ παρ' ἐμοῦ, μετὰ ταῦτα ἴσως ἄλλαι σε[l] ἀπορίαι[m] λήψονται. πέμψεις οὖν αὖθις, ἂν ὀρθῶς βουλεύῃ, III. iii. 405.
παρ' ἐμὲ τὸν Ἀρχέδημον, ὁ δ' ἐμπορευσάμενος ἥξει[n]

τύχῃ *ς.—[x] ὁρμήσας d/h, ὁρμήκας Ξ : ὁρμησας *ς.—[y] βεβαίους Φ, βεβαίας Ξ.— [z] ἄττει d, ἅττει σοι Aho, ἅττης σοι Ζ, αἴττι σοι Ω, ἅττεσι e, ἅττα σοι n, ὅτι σοι Φb.—[a] τοῦ Ao et pr ΩΖ.—[b] μόνον Ξ.—[c] τὸ om e.—[d] οὕτω Ξeo : οὕτως *ς.—[e] μόλις n.—[f] τὰ om Zdn.—[g] ἔσει b.—[h] οὐ om d/h.—[i] γρ αὐτόν Ωe.—[k] παρὰ dn.

possit: praecessit enim infinitivi modi verbum ἐντετυχηκέναι quod pendet ab ἔφην: nam si, quemadmodum dixit, οὐ μὴν ἄλλῳ γε πωτ' ἔφην ἐντετυχηκέναι τοῦθ' εὑρηκότι, subjunxisset, ἀλλὰ τὴν πολλήν μοι πραγματείαν περὶ τοῦτ' εἶναι, tunc εἶναι penderet itidem ab ἔφην ex praecedentibus subaudiendo: sed eum mutata orationis forma nominativis usum esse et ὅτι εἴη pro εἶναι dixisse puto: sive ante περὶ sive ante ἡ πολλὴ positam fuisse illam particulam ὅτι credendum sit: ut legatur, ἀλλ' ἡ πολλή μοι πραγματεία περὶ τοῦτ' εἴη: vel, ἀλλὰ ἡ πολλή μοι πραγματεία ὅτι περὶ τοῦτ' εἴη. Caeterum hanc vocem πραγματεία (ut hoc addam obiter) non lubenter de investigatione intellexerim, ut Fic. quoque intellexit: verum de eo quod modo dixit, πολλῶν ἂν εἴης λόγων ἐμὲ ἀπολελυκώς: perinde ac si dixisset, οὐ μὴν ἄλλῳ ἐντετυχηκέναι τοῦθ' εὑρηκότι, ἀλλὰ τοὺς πολλοὺς λόγους περὶ τούτου ἐμοὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους γεγονέναι. Illi porro generi loquendi quo eum modo usum esse dixi, πολλῶν ἂν εἴης λόγων ἐμὲ ἀπολελυκώς, plane simile est istud in Hippia Maj. p. 291. ἀπαλλάξεις αὐτὸν τῶν πολλῶν λόγων. Steph.

τάχα δ' ἂν] Malim, τάχα δ' αὖ θείᾳ μοίρᾳ. Steph.

βεβαίως] Legitur etiam βεβαίας. Pro κατέδησας autem videndum an scribi debeat κατέθηκας. Steph. Bas. 2. et Ficin. βεβαίας. Bip.

παραθεώμενος] Ficin. cum aliorum opinionibus comparaveris. Corrigendum παραθέμενος. Fabric.

πάλιν· καὶ τοῦτο ἐὰν δὶς ἢ τρὶς ποιήσῃς καὶ βασανίσῃς τὰ παρ' ἐμοῦ πεμφθέντα ἱκανῶς, θαυμάζοιμ' ἂν εἰ μὴ τὰ πρὶν[o] ἀπορούμενα πολύ σοι διοίσει ἢ τὰ[p] νῦν.[q] θαῤῥοῦντες[r] οὖν ποιεῖτε οὕτως· οὐ μὴ γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλῃς[s] οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσεται[t] καλλίω
III. 314 καὶ θεοφιλεστέραν. εὐλαβοῦ μέντοι μή ποτε ἐκπέσῃ[u] ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους· σχεδὸν γάρ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐκ ἔστι[v] τούτων[w] πρὸς τοὺς πολλοὺς καταγελαστότερα ἀκούσματα, οὐδ' αὖ πρὸς τοὺς εὐφυεῖς θαυμαστότερά τε[x] καὶ ἐνθουσιαστικώτερα. πολλάκις δὲ[y] λεγόμενα καὶ ἀεὶ ἀκουόμενα[z] καὶ πολλὰ ἔτη μόγις,[a] ὥς περ χρυσός, ἐκκαθαίρεται μετὰ πολλῆς πραγματείας. ὃ δὲ θαυμαστὸν αὐτοῦ[b] γέγονεν, ἄκουσον. εἰσὶ γὰρ ἄνθρωποι ταῦτα ἀκηκοότες καὶ πλείους, δυνατοὶ μὲν μαθεῖν, δυνατοὶ δὲ μνημονεῦσαι καὶ βασανίσαντες[c] πάντῃ πάντως κρῖναι, γέροντες ἤδη καὶ οὐκ[d] ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκηκοότες, οἳ νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν τότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι νῦν
III. iii. 406. πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι, ἃ δὲ τότε πιστότατα, νῦν τοὐναντίον. πρὸς ταῦτ' οὖν σκοπῶν εὐλαβοῦ μή ποτέ σοι μεταμελήσῃ τῶν νῦν ἀναξίως ἐκπεσόντων. μεγίστη δὲ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν ἀλλ' ἐκμανθάνειν· οὐ γάρ ἐστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ[e] ἐκπεσεῖν. διὰ ταῦτα οὐδὲν[f] πώποτ' ἐγὼ περὶ τούτων[g] γέγραφα, οὐδ' ἔστι σύγγραμμα Πλάτωνος[h] οὐδὲν οὐδ' ἔσται, τὰ δὲ νῦν[i] λεγόμενα Σωκράτους ἐστὶ καλοῦ καὶ[k] νέου γεγονότος. ἔρρωσο καὶ πείθου, καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην νῦν πρῶτον πολλάκις ἀναγνοὺς κατάκαυσον.

Ταῦτα μὲν ταύτῃ. περὶ δὲ Πολυξένου ἐθαύμασας ὅτι οὐ[l] πέμψαιμί σοι. ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Λυκόφρονος καὶ τῶν

—[l] σε ἄλλα n.—[m] εὐπορίαν Z.—[n] ἄξια Z.—[o] νῦν BΠΞhkno et pr e.—[p] τὰ om pr AΩ.—[q] lacuna in Φ.—[r] θαρροῦντες AΩ. θαρροῦντας ΠΞλ.—[s] σὺ στείλῃς AZdfkno et rc e, σὺ οὔτε στείλῃς in litura Ω, στεολῃς γρ Ω: ceteri cum s verbum om.—[t] ἐμπορεύσεται a.—[u] ἐκπέσοι n, ἐκπέσοι fh, φ[illegible]έσῃ Ξ.—[v] ἔτι Z.—[w] τοῦτο d.—[x] τε om dh.—[y] τε f.—[z] καὶ ἀεὶ ἀκουόμενα in mg AΩ.—[a] μόλις n.—[b] αὐτοῦ om Φ.—[c] βασανίσαντες e.—[d] οὐκ om dfh.—[e] οὐκ om g.—[f] οὐδὲ efghn.—[g] τῶν ἂν βούλομαι g, τούτων ἂν βούλομαι fh in excerptis.—[h] πλάτωνος σύγγραμμα i et in excerptis efh.—[i] νῦν δὲ o. τοῦ g.—[k] καὶ om Z.—[l] οὐ om A et pr Ω.—[m] τῇ om Z.—[n] διαφέροις

ἄλλων τῶν παρὰ σοὶ ὄντων λέγω καὶ πάλαι καὶ νῦν τὸν αὐτὸν λόγον, ὅτι πρὸς τὸ διαλεχθῆναι καὶ φύσει καὶ τῇ[m] μεθόδῳ τῶν λόγων πάμπολυ διαφέρεις[n] αὐτῶν, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἑκὼν ἐξελέγχεται, ὥς τινες ὑπολαμβάνουσιν,[o] ἀλλ' ἄκοντες. καὶ δοκεῖς[p] μέντοι πάνυ[q] μετρίως κεχρῆσθαί τε αὐτοῖς καὶ δεδωρῆσθαι. ταῦτα μὲν περὶ τούτων, πολλὰ ὡς περὶ τοιούτων· Φιλιστίωνι[r] δέ, εἰ μὲν αὐτὸς χρῇ, σφόδρα χρῶ, εἰ δὲ οἷόν τε, Σπευσίππῳ[s] χρῆσον καὶ ἀπόπεμψον. δεῖται δὲ σοῦ καὶ Σπεύσιππος·[t] ὑπέσχετο δέ μοι καὶ Φι- III. iii. 407.
λιστίων, εἰ[u] σὺ ἀφίης[v] αὐτόν, ἥξειν προθύμως Ἀθήναζε. Τὸν ἐκ τῶν λιθοτομιῶν[w] εὖ ἐποίησας ἀφείς, ἐλαφρὰ δὲ[x] ἡ δέησις καὶ περὶ τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ καὶ περὶ Ἡγησίππου τοῦ Ἀρίστωνος· ἐπέστειλας γάρ μοι, ἄν τις ἀδικῇ ἢ τοῦτον ἢ ἐκείνους καὶ σὺ αἴσθῃ, μὴ ἐπιτρέψειν.[y] Καὶ περὶ Λυσικλείδου[z] τἀληθὲς εἰπεῖν ἄξιον· μόνος γὰρ τῶν ἐκ Σι- III. 315.
κελίας[a] Ἀθήναζε ἀφικομένων οὐδὲν μετεβάλετο[b] περὶ τῆς σῆς καὶ ἐμῆς συνουσίας, ἀλλ' ἀεί τι[c] ἀγαθὸν καὶ ἐπὶ τὰ[d] βελτίω λέγων περὶ τῶν γεγονότων διατελεῖ.

An et pr Ω.—[o] ὥς τινες ὑπολαμβάνουσιν om *dfk*.—[p] δοκεῖ· ὁ A: δοκεῖς cum *ς corr Ω.—[q] πάντη Φb.—[r] φιλιστίωνα o.—[s] πευσίππῳ Φdfko.—[t] πεύσιππος Φdfko.—[u] ἦν Φ.—[v] ἀφίης Adfkn et pr Ω, ἀφήσεις Zeo et corr Ω: εἰ σὺ ἀφίης εἰ σὺ ἀφῇς ὃ καὶ κρεῖττον γρ ΩZ.—[w] λιθοτομιῶν ΞΦbdfn et (adscripto λατομιῶν) AΩZko.—[x] δὲ om Ξ.—[y] ἐπιστρέψειν Z.—[z] εὐκλείδου pr n.—[a] ἐν σικελίᾳ *dfk*.—[b] μετεβάλλετο o.—[c] ἀλλ' ἀεί τι AΩZen: ἀλλ' εἴτι *ς.—[d] ἔπειτα AΩeo.

λατομιῶν] Legitur etiam λιθοτομιῶν. STEPH. qui sic in Not. 'Suspicor post τὸν deesse nomen proprium, nomen videlicet ejus qui dimissus fuerat. Non video enim cur pro lapidario dicturus fuerit τὸν ἐκ τῶν λατομιῶν, sive λιθοτομιῶν: quum enim ita loquuntur Græci solent aliquod participium subaudire: cujusmodi fuerit ἐλθόντα hoc in loco, cum istis verbis, τὸν ἐκ τῶν λατομιῶν. Atque hoc (ut opinor) Ficinum in errorem impulit quod nullum participium additum esse aut subaudiri posse videret: et ita vertit τὸν ἐκ τῶν λιθοτομιῶν (nam ita legit) ac si nomen loci esset, et illud ita dixisset ut si diceremus τὸν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, pro Atheniensi: vertit enim, *Lithotomiensem illum*: quod depravarunt postea in *Lithoteniensem*. Quod si de Philoxeno hic loqueretur (ut quidam augurantur) apte scriberetur, τὸν Φιλόξενον ἐκ τῶν λατομιῶν εὖ ἐποίησας ἀφείς, id est, *Recte fecisti quod Philoxenum ex lapicidinis dimiseris*: cur enim unius (quicunque sit) nomen potius quam aliorum tacuisse illum putemus? Si tamen hic nomen non fuisse positum credamus neque hujus neque alius, at certe vocabulum aliquod posuisse significans munus quo apud Dionysium ille (quisquis fuerit) fungebatur.'

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Γ.

III. iii. 408. Πλάτων[a] Διονυσίῳ[b] χαίρειν ἐπιστείλας ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσρήσεως; ἢ μᾶλλον κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν γράφων εὖ πράττειν, ὥς περ εἴωθα ἐν

CODICES COLLATI NOVEM,

ΑΞΦΩΖbcna.

[a] πλάτων...χαίρειν om b.—[b] πλάτων διονυσίῳ εὖ πράττειν Ξ.—[c] γὰρ om c.—

ΔΙΟΝΥΣΙΩι] Post Διονυσίῳ legitur etiam εὖ πράττειν: sed ex initio epistolæ conjici potest additum non fuisse infinitivum. Mox lectio alia affertur τυγχάνοις: quæ non videtur posse locum hic habere. Steph. qui sic in Not. 'In edit. illa Bas. ponitur post χαίρειν stigme τελεία, ut hæc Πλάτων Διονυσίῳ χαίρειν, sint titulus epistolæ, sive ἐπιγραφή: initium autem Ἐπιστείλας. Sed præterquam quod ἀπέστειλας scribendum esset, non ἐπιστείλας (alioqui suspensa maneret oratio) illa disjunctiva ἢ quem usum haberet, nisi τοῦ χαίρειν prius mentio quam τοῦ εὖ πράττειν fieret? Ficinus autem ita videtur legisse, Πλάτων Διονυσίῳ. Χαίρειν ἀπέστειλας ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοι τῆς βελτίστης προσρήσεως, et quæ proxime sequuntur, aut hoc aut simili modo scripta invenisse, aut scribenda censuisse, ἢ μᾶλλον τὸ κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν γράφειν εὖ πράττειν. ut cum τὸ γράφειν, subaudiatur illud, τυγχάνοι τῆς βελτίστης προσρήσεως. Ita enim principium hoc interpretatur, (alioqui etiam non expressa vi quarundam verborum) Plato Dionysio. *Petis an rectius ponatur in salutationibus Gaudere: an quemadmodum ego solitus sum scribere ad amicos, Bene agere.* Sed enim et tertia lectio affertur, τυγχάνοις. At ego libenter lectionem illam nostram retineo, quæ et τυγχάνοιμι habet, et χαίρειν cum ἐπιστείλας jungit: ut hic sit sensus, 'Si ego Plato Dionysium in fronte meæ epistolæ gaudere jusserim, utrum quod salutationi convenientissimum est assequutus fuero? an potius, si more meo scribam Bene agere?' Dico autem *gaudere jusserim*, ut dicebant Latini *jubeo te salvere.* Illa porro lectio nostra extat in utraque Aldina editione harum epistolarum: id est, non solum ea quæ cætera Platonis scripta habet, sed etiam ea quæ variarum epistolarum volumen exhibet. Steph.

ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους προσαγορεύειν; σὺ μὲν γὰρ[c] δὴ[d] καὶ τὸν θεόν, ὡς ἤγγειλαν οἱ τότε θεωροῦντες, προσεῖπες[e] ἐν Δελφοῖς αὐτῷ τούτῳ θωπεύσας[f] τῷ ῥήματι, καὶ γέγραφας,[g] ὡς φασί,

χαῖρε καὶ ἡδόμενον βίοτον[h] διάσωζε τυράννου·

ἐγὼ δὲ οὐδὲ ἀνθρώπῳ κλήσει,[i] μὴ ὅτι δὴ[k] θεῷ,[l] παρακελευσαίμην ἂν δρᾷν τοῦτο, θεῷ μὲν ὅτι παρὰ φύσιν προστάττοιμ' ἄν, πόρρω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, ἀνθρώπῳ δὲ ὅτι τὰ πολλὰ βλάβην ἡδονὴ καὶ λύπη γεννᾷ,[m] δυσμαθίαν καὶ λήθην[n] καὶ[o] ἀφροσύνην καὶ ὕβριν[p] τίκτουσα III. iii. 409.
ἐν τῇ[q] ψυχῇ. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως εἰρήσθω παρ' ἐμοῦ περὶ τῆς προσρήσεως· σὺ δ' ἀναγνοὺς αὐτά, ὅπῃ βούλει δέξασθαι, ταύτῃ[r] δέχου.

Φασὶ δ' οὐκ ὀλίγοι λέγειν σε πρός τινας τῶν παρὰ σὲ πρεσβευόντων, ὡς ἄρα σοῦ ποτὲ λέγοντος ἀκούσας ἐγὼ μέλλοντος[s] τάς τε Ἑλληνίδας[t] πόλεις ἐν Σικελίᾳ οἰκίζειν καὶ Συρακουσίους[u] ἐπικουφίσαι, τὴν ἀρχὴν ἀντὶ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστήσαντα, ταῦτ' ἄρα σὲ μὲν τότε διεκώλυσα, ὡς σὺ[v] φής, σοῦ σφόδρα προθυμουμένου, νῦν δὲ Δίωνα διδάσκοιμι[w] δρᾷν αὐτὰ ταῦτα, καὶ τοῖς διανοήμασι τοῖς σοῖς[x] τὴν σὴν[y] ἀρχὴν ἀφαιρούμεθά σε. σὺ δ' εἰ μέν τι διὰ τοὺς λόγους τούτους ὠφελεῖ, γιγνώσκεις αὐτός, ἀδικεῖς δ' οὖν[z] ἐμὲ τἀναντία τῶν γενομένων λέγων. ἅδην[a] γὰρ ὑπὸ Φιλιστίδου[b] καὶ ἄλλων πολλῶν πρὸς τοὺς μισθοφόρους καὶ εἰς[c] τὸ Συρακουσίων[d] πλῆθος διεβλήθην διὰ τὸ μένειν

[d] δὴ om n.—[e] προσεῖπας n.—[f] θεραπεύσας Ξ.—[g] τὸ γράψας n.—[h] βίον n.—[i] κλήσει om n.—[k] οὔτι ΑΩΖbo, οὔτι δὴ e: om Φ.—[l] θεῷ om Φ.—[m] τίκτουσι Ζ.—[n] λήθην Ω, λήθην o, λύπην be.—[o] καὶ om Φn.—[p] ὕβριν om Φ.—[q] τῇ om Φ.—[r] πάντα n.—[s] μέλλοντάς τε, omisso τὰς, Ζ.—[t] ἑλληνίνας b.—[u] συρακουσίους ΑΖeno, συρακουσσίους Ω, συρρακουσίοις Φ: Συρακουσίοις r.—[v] σοῦ om o.—[w] γρ. διασκευωρεῖν b.—[x] σοῖς ἰδίᾳ Φb, σοῖς ἰδίοις e et γρ ΩΖ, ἰδίοις n.—[y] σὴν om Ζ.—[z] δ' οὖν n et γρ ΑΩΖ beo: δ' οὐδὲν °r.—[a] ἄδην ΑΞΩeo, ἄδδην Φb, ἄτην Ζ: ἅδην °r.—[b] φιλιστείδου e.—

θωπεύσας] Legitur etiam θεραπεύσας. Sed lectionem illam potius quam hanc sequutus esse videtur Fic. Steph.

λύπη] Lege λύπην. Faehse.

ἀδικεῖς οὐδὲν] Fic. οὐδὲν in hac sua interpretatione non agnoscit, *Injuria certe me afficis, quum contraria dicas quam veritas sit.* Atque illi vocem hanc non agnoscenti lubenter assentior. Steph.

ἐν ἀκροπόλει. τοὺς δ'[c] ἔξωθεν, εἴ τι γεγονὸς ἁμάρτημα, πάντα εἰς ἐμὲ τρέπειν, σὲ φάσκοντας πάντα[d] ἐμοὶ πείθεσθαι[e]. σὺ δ' αὐτὸς σαφέστατα οἶσθα τῶν πολιτικῶν ἐμὲ σοι κοινῇ συμπεπραγματευκέναι ἑκόντα ὀλίγα δὲ κατ' ἀρχάς, ὅτε πλέον τι ᾤμην ποιήσειν, ἄλλα τε βραχέα ἄττα καὶ περὶ τὰ τῶν νόμων προοίμια σπουδάσαντα μετρίως, χωρὶς ἃ σὺ προσέγραψας ἢ τις[h] ἕτερος· ἀκούω γὰρ ὕστερον καί τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν,[m] δῆλα μὴν[n] ἑκάτερα ἔσται τοῖς τὸ ἐμὸν ἦθος δυναμένοις κρίνειν. ἀλλ' οὖν, ὅπερ[o] ἀρτίως εἶπον, οὐ διαβολῆς προσδέομαι πρός τε[p] Συρακουσίους[q] καὶ εἰ δή τινας ἑτέρους πείθεις λέγων αὐτά, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἀπολογίας πρός τε τὴν προτέραν γενομένην διαβολὴν καὶ τὴν νῦν μετ' ἐκείνην μείζω φυομένην καὶ σφοδροτέραν. περὶ δύο δή μοι διττὰς ἀναγκαῖον ποιήσασθαι τὰς ἀπολογίας, πρῶτον[r] μὲν ὡς εἰκότως σοι ἔφυγον κοινωνεῖν περὶ τὰ[s] τῆς πόλεως πράγματα, τὸ δὲ δεύτερον ὡς οὐκ ἐμὴν ταύτην εἴρηκας συμβουλὴν οὐδὲ διακώλυσιν,[t] μέλλοντί σοι κατοι-

[a] [illegible] — [b] συρρακουσίων Φ, συρακουσίων Ω.— [c] δ' om Z.— [d] φάσκοντας πάντα [illegible], τινας φάσκοντας πάντα Φ: φάσκοντάς τινας πάντας °ς.— [e] πείθεσθαι [illegible]. πείθεσθαι °ς.— [f] ὅτη ΛΩΦZbo: ὅτε τι °ς.— [g] τὰ ante περὶ ponunt A [illegible].— [h] ἔτι Z.— [i] ὑμῖν z.— [m] διασκευωρίαν ΦZbco et (adscripto διασκευωρεῖν) [illegible].— [n] μὴν [illegible].— [o] ὥσπερ Z.— [p] τε om z.— [q] συρρακουσίους ba.— [r] πρῶτα Φ.— [s] τὰ om [illegible].— [t] οὐδὲ διακώλυσιν Φ et γρ Ω, οὐδὲ διακωλύσειν ΛΞΩZc et γρ o (qui [illegible] ἀλλὰ ἐμποδὼν ἐμὲ γεγονῆσθαί σοι κατοικίζειν Ἑλληνίδας πόλεις [illegible], τὴν οὖν...), οὐδὲ διδασκαλίαν z. ceteri cum ς solum ha-

τοὺς δ' ἔξωθεν] Ut quæ sunt post verbum διεβλήθην, jungantur sequentibus, particula δὲ quæ est ante ἔξωθεν, ponenda fuerit ante τῷ: ut legatur, διὰ δὲ τὸ μόνον ἐν ἀκροπόλει, τοὺς ἔξωθεν, εἴ τι γέγονεν etc. Jungit certe et Fic. illa sequentibus: quod si præcedentibus jungi non displiceat, servando nostram illam lectionem, videtur scribendum, τοὺς γὰρ ἔξωθεν etc. Sed credibile est, illum, quum dixit, ἤδη γὰρ διεβλήθην, nequaquam hanc unam διαβολῆς causam afferre voluisse. Cujus διαβολῆς meminit mox scribens, Ἀλλ' οὖν, ὅπερ ἀρτίως εἶπον, οὐ διαβολῆς προσδέομαι πρός τε Συρακουσίους, etc. Steph.

τρέπειν] Unde infinitivum τρέπειν pendere dicemus? Fortasse ab illis superioribus verbis φασὶ δ' οὐκ ὀλίγοι pendere dici potest. Steph.

τινὰς] Nomine τινὰς locus hic non videtur opus habere, quum præcedat τοὺς ἔξωθεν. A Ficino certe minime agnoscitur, qui et πείθεσθαι legit, non πείσεσθαι. Steph.

ἑκόντα] In præced. edit. post ἑκόντα posita stigme separantur a præcedentibus ista, ὀλίγα δὲ κατ' ἀρχάς. Verum ut separari possent, legendum existimarem τὰ σαφέστατα: quanquam ne sic quidem legendo, commode disjunctum iri videntur. Steph.

ἄλλα] Ante ἄλλα scriptam fuisse præpositionem περὶ credibile est: minus certe ante τὰ quam hic esse necessaria videtur. Steph.

οὐδὲ μέλλοντι] Invenitur etiam vox διακωλύσει inter οὐδὲ et μέλλοντι. Steph. qui sic in Not. 'Videtur recta ἀκολουθία orationis postulasse ut diceretur, ἐμπο-

κίζειν Ἑλληνίδας πόλεις ἐμποδὼν ἐμὲ γεγενῆσθαι. τὴν οὖν ἀρχὴν ὧν εἶπον περὶ προτέρων ἄκουε πρότερον.

Ἦλθον καλούμενος εἰς Συρακούσας ὑπό τε σοῦ καὶ
Δίωνος, τοῦ μὲν δεδοκιμασμένου παρ' ἐμοὶ[u] καὶ ξένου πά-
λαι γεγονότος, ἐν ἡλικίᾳ δὲ ὄντος μέσῃ τε καὶ[v] καθεστη-
κυίᾳ, ὧν δὴ παντάπασι χρεία τοῖς νοῦν καὶ σμικρὸν κε-
κτημένοις μέλλουσι περὶ τοσούτων[w] ὅσα ἦν τότε τὰ σὰ βου-
λεύεσθαι, σοῦ δὲ ὄντος μὲν σφόδρα νέου, πολλῆς δὲ ἀπει- III. iii. 411.
ρίας οὔσης περί σε τούτων ὧν ἔμπειρον ἔδει γεγονέναι, καὶ
σφόδρα ἀγνῶτος ἐμοί. τὸ μετὰ τοῦτο εἴτ' ἄνθρωπος εἴτε
θεὸς εἴτε τύχη τις μετὰ σοῦ Δίωνα ἐξέβαλε, καὶ[x] ἐλείφθης
μόνος. ἆρ' οὖν οἴει μοι[y] τότε πολιτικῶν εἶναι κοινωνίαν πρὸς
σέ, τὸν μὲν ἔμφρονα[z] κοινωνὸν ἀπολωλεκότι,[a] τὸν δὲ ἄφρονα
ὁρῶντι[b] μετὰ πονηρῶν καὶ πολλῶν ἀνθρώπων καταλελειμ-
μένον, οὐκ ἄρχοντα, οἰόμενον δ' ἄρχειν, ὑπὸ δὲ τοιούτων ἀν-
θρώπων ἀρχόμενον; ἐν οἷς τί χρῆν[c] ποιεῖν ἐμέ; μῶν[d] οὐχ
ὅ περ ἐποίουν,[e] ἀναγκαῖον ἐκ τῶν λοιπῶν, τὰ μὲν πολιτικὰ
χαίρειν ἐᾶν, εὐλαβούμενον τὰς ἐκ τῶν φθόνων διαβολάς,
ὑμᾶς δὲ πάντως,[f] καί περ ἀλλήλων χωρὶς γεγονότας καὶ
διαφόρους ὄντας, πειρᾶσθαι φίλους ἀλλήλοις ὅτι μάλιστα
ποιεῖν; τούτων[g] δὴ καὶ σὺ μάρτυς, ὅτι τοῦτο αὐτὸ ξυντεί-
νων οὐκ ἀνῆκα πώποτε· καὶ μόγις μέν, ὅμως δ' ὡμολογή-
θη[h] νῷν[i] πλεῦσαι μὲν οἴκαδε ἐμέ, ἐπειδὴ πόλεμος ὑμᾶς III. 317.
κατεῖχεν, εἰρήνης δ' αὖ γενομένης ἐλθεῖν ἐμέ τε καὶ Δίωνα
εἰς Συρακούσας,[k] σὲ δὲ καλεῖν ἡμᾶς. Καὶ ταῦτα μὲν
οὕτως ἐγένετο τῆς ἐμῆς εἰς Συρακούσας ἀποδημίας πέρι[l]

bent οὐδέ.—[u] παρ' ἐμοὶ [ἃ σοὶ] ΩZο, παρὰ σοὶ [ἐμ] A, παρὰ σοὶ Φbn.—[v] καὶ om n.—[w] τούτων Φb.—[x] καὶ om n.—[y] με b.—[z] εὔφρονα c.—[a] ἀπολωλεκότα Φb.—[b] ὁρῶντα Ωc, ὁρῶντα AΦb.—[c] χρὴ ΦZ.—[d] ἡμῶν Z.—[e] ποιοῦν A et pr Ω.—[f] πάντας n.—[g] τούτου n.—[h] ὡμολογήθην Z.—[i] ἂν Zο.—[k] συρακούσσας AΞZ, qui ita solent, et corr Ω:

ὧν ἐγὼ γέγονα. Quod si pro διακωλῦσαι legeretur διακώλυσιν, et τὸ, hoc modo, ὡς οὐκ ἐμὴν ταύτην εἴρηκας συμβουλὴν οὐδὲ διακώλυσιν, τὸ μέλλοντί σοι (etc.) tolerari posset infinitivus: sed videndum an satis apte hæc dicerentur, οὐκ ἐμὴν διακώλυσιν (nam subaudiendum esset ἐμὴν ex præcedentibus) τὸ ἐμποδὼν ἐμὲ γεγενῆσθαι. Usus est alioqui et paulo ante verbo διεκώλυσα, hac ipsa de re loquens.'

εἶναι κοινωνίαν] Fortasse scribendum est, εἶναι δεῖν κοινωνίαν. Steph.

τῆς πρώτης καὶ τῆς πάλιν οἴκαδε σωτηρίας· τὸ δὲ[m] δεύτερον
III. iii. 412. εἰρήνης γενομένης ἐκάλεις με οὐ κατὰ τὰς ὁμολογίας, ἀλλὰ μόνον ἥκειν ἐπέστελλες,[n] Δίωνα δ' εἰσαῦθις[o] ἔφησθα μεταπέμψεσθαι.[p] διὰ ταῦτα οὐκ ἦλθον, ἀλλὰ καὶ Δίωνι τότ'[q] ἀπηχθόμην· ᾤετο[r] γὰρ εἶναι βέλτιον ἐλθεῖν ἐμὲ καὶ ὑπακοῦσαί σοι. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ὕστερον ἐνιαυτῷ τριήρης ἀφίκετο καὶ ἐπιστολαὶ παρὰ σοῦ, τῶν[s] δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν ὡς ἂν ἀφίκωμαι τὰ Δίωνός μοι γενήσοιτο πράγματα πάντα κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν, μὴ ἀφικομένου δὲ[t] τἀναντία. αἰσχύνομαι δὴ λέγειν ὅσαι τότε ἐπιστολαὶ παρὰ σοῦ καὶ παρ' ἄλλων ἦλθον διά σε ἐξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας, καὶ παρ' ὅσους τῶν ἐμῶν[u] οἰκείων καὶ τῶν γνωρίμων, καὶ πᾶσαι διακελευόμεναί μοι[v] ἰέναι καὶ δεόμεναι[w] σοὶ[x] πάντως ἐμὲ πείθεσθαι. ἐδόκει δὴ[y] πᾶσιν, ἀρξαμένοις ἀπὸ Δίωνος, δεῖν ἐμὲ πλεῦσαι καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι. καί τοι τήν θ' ἡλικίαν αὐτοῖς προὐτεινόμην καὶ περὶ σοῦ διισχυριζόμην ὡς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο ἀνταρκέσαι[z] τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς καὶ βουλομένοις εἰς ἔχθραν ἐλθεῖν· ἑώρων γὰρ καὶ τότε καὶ νῦν ὁρῶ τὰς μεγάλας οὐσίας καὶ ὑπερόγκους τῶν τε ἰδιωτῶν καὶ τῶν μονάρχων σχεδόν, ὅσῳ περ ἂν μείζους ὦσι,
III. iii. 413. τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχρᾶς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὗ κακὸν οὐδὲν μεῖζον γεννᾷ πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς[a] ἄλλης

συρρακοῦσσας o.—[l] τε Z.—[m] δὲ om Z.—[n] ἐπέστειλας A, ἐπέστειλας Ωο, ἐπέστειλας Ze.—[o] εἰσαῦθις Ξο.—[p] μεταπέμψασθαι ΛΩΖbeno.—[q] τότ' Z.—[r] οὔτε n.—[s] τοῦ Z.—[t] δὲ n.—[u] ἐμῶν om Ξ.—[v] με Ω, με Λeo.—[w] δέομαι Z.—[x] σου A et fortasse pr Ω.—[y] δὲ o.—[z] αὐταρκέσαι Ξθδ.—[a] ἢ τις pr A.—[b] αὖ e.—[c] ταῦτα πάντα Z.—[d] δὴ σύμ-

διαβάλλοντας] Aliud fortasse quam διαβάλλοντας legit Ficinus: alioqui mirum est eum interpretari *insidiatores*. Quinetiam ea quæ sequuntur, ne ipse quidem intellexit: ita enim vertit, *Et turpium noxiarumque voluptatum machinatores nutrire.* Atqui de adulatoribus dici constat πρὸς ἡδονὴν ὁμιλεῖν: ita ut illa verba πρὸς ἡδονὴν ὁμιλοῦντας idem valeant quod τὰ πρὸς ἡδονὴν καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας: id est, *qui suis et dictis et factis gratiam aucupari student.* Sic autem et Latini *ad voluptatem* loqui dicunt, et quidem inter illos ipse etiam Cicero: sed quædam exemplaria habent, *ad voluntatem*, ubi legitur in aliis *ad voluptatem*, ut in Lælio, 'Ad voluptatem loquentium omnia, nihil ad veritatem:' quum in aliis legatur 'Ad voluntatem.' Sed πρὸς ἡδονὴν ὁμιλεῖν ad facta etiam refertur, eoque comprehenditur quod dicit p. 331. μήτε δὴ κολακεύοντά γε ὑπηρετεῖν αὐτοῖς, πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζοντα, ἃς etc. STEPH.

ἐξουσίας δύναμις. ὅμως δ' οὖν[b] πάντα ταῦτα[c] χαίρειν
ἐάσας ἦλθον, διανοηθεὶς ὡς οὐδένα δεῖ τῶν ἐμῶν φίλων ἐμὲ
αἰτιᾶσθαι ὡς διὰ τὴν ἐμὴν ῥαθυμίαν τὰ σφέτερα πάντα
ἐξὸν μὴ ἀπολέσθαι διώλετο· ἐλθὼν δέ, οἶσθα γὰρ δὴ σὺ
πάντα[d] τἀντεῦθεν[e] ἤδη γενόμενα, ἐγὼ μὲν ἠξίουν[f] δή που
κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ἐπιστολῶν πρῶτον μὲν κατάγειν
Δίωνα οἰκειωσάμενον, φράζων[g] τὴν οἰκειότητα, ἣν εἰ[h] ἐμοὶ
τότε ἐπείθου, τάχ' ἂν βέλτιον τῶν νῦν γεγονότων ἔσχε καὶ
σοὶ καὶ Συρακούσαις καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν, ὡς ἡ ἐμὴ
δόξα μαντεύεται· ἔπειτα τὰ Δίωνος τοὺς οἰκείους[i] ἔχειν[k]
ἠξίουν[l] καὶ μὴ διανείμασθαι τοὺς διανειμαμένους, οὓς οἶσ- III. 318.
θα σύ· πρὸς δὲ τούτοις ᾤμην δεῖν τὰ[m] κατ' ἐνιαυτὸν ἕκα-
στον εἰωθότα αὐτῷ κομίζεσθαι καὶ[n] μᾶλλον ἔτι[o] καὶ οὐχ
ἧττον ἐμοῦ παραγενομένου[p] πέμπεσθαι. τούτων οὐδενὸς
τυγχάνων ἠξίουν ἀπιέναι. τὸ μετὰ ταῦτα ἔπειθές με μεῖ-
ναι τὸν ἐνιαυτόν, φάσκων τὴν Δίωνος ἀποδόμενος οὐσίαν πᾶ-
σαν τὰ μὲν ἡμίσεα ἀποπέμψειν εἰς Κόρινθον, τὰ δ' ἄλλα III. iii. 414.
τῷ παιδὶ καταλείψειν αὐτοῦ. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ὧν ὑπο-
σχόμενος οὐδὲν ἐποίησας, διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν συντέμνω.
τὰ γὰρ δὴ χρήματα πάντα ἀποδόμενος, οὐ πείσας Δίωνα,
φάσκων οὐ πωλήσειν ἄνευ τοῦ πείθειν,[q] τὸν κολοφῶνα, ὦ
θαυμάσιε, ταῖς ὑποσχέσεσιν[r] ἁπάσαις[s] νεανικώτατον[t] ἐπέ-
θηκας· μηχανὴν γὰρ οὔτε καλὴν οὔτε κομψὴν οὔτε δι-
καίαν οὔτε ξυμφέρουσαν εὗρες,[u] ἐμὲ ἐκφοβεῖν, ὡς ἀγνοοῦν-
τα τὰ τότε γιγνόμενα, ἵνα μηδὲ ἐγὼ ζητοίην τὰ χρήματα
ἀποπέμπεσθαι. ἡνίκα γὰρ Ἡρακλείδην ἐξέβαλες, οὔτε

ταῦτα Αφbn et pr Ω.—[e] τά τ' ἐντεῦθεν Zo.—[f] μὲν ἠξίουν ΑΦΩZbeno: μὲν οὖν ἠξίουν °r.—[g] φράζειν A: φράζων cum °r corr Ω.—[h] εἰ om n.—[i] ἐμοὺς Ξ.—[k] ἔχειν om n.—[l] ἠξίου n.—[m] τὰ o et mg e, om A et pr Ω: τὸν °r.—[n] καὶ om ΦΩb, in mg ponit o.—[o] ἐγὼ ἔτι eo et rc Ω.—[p] κομίζεσθαι μᾶλλον ἐγὼ ἔτι καὶ οὐχ ἧττον ἐμοῦ παραγενόμενον, adscriptis vulg. Z.—[q] πάθειν Ξ.—[r] τῶν ὑποσχέσεων n.—[s] ἁπάσαις ante ταῖς ponit Φ.—[t] νεανικώτερον n.—[u] ἐφεῦρες n.—[v] συρακοσίοις A, συρακοσίοις

ἐλθὼν δὲ] Post ἐλθὼν δὲ nihil desiderari puto, sed Plat. hæc interjeciase, οἶσθα γὰρ etc. non habita ratione illius participii: aut quasi sequeretur ἠξίουν, non præfixis illis voculis, ἐγὼ μὲν οὖν: et illa οἶσθα γὰρ etc. per parenthesin posita essent: hoc modo, ἐλθὼν δὲ (οἶσθα γὰρ δὴ σὺ πάντα τἀντεῦθεν ἤδη γενόμενα) ἠξίουν δή που etc. STEPH.

ἕκαστον] In vulgatis ἕκαστον habetur pro ἔρανον. Est autem ἔρανος *pecuniæ summa*, et collatio ex bonis alicujus facta. CORNAR.

τῆς πρώτης καὶ τῆς πάλιν οἴκαδε σωτηρίας· τὸ δὲ[m] δεύτερον
III. iii. 412. εἰρήνης γενομένης ἐκάλεις με οὐ κατὰ τὰς ὁμολογίας, ἀλλὰ μόνον ἥκειν ἐπέστελλες,[n] Δίωνα δ' εἰσαῦθις[o] ἔφησθα μεταπέμψεσθαι.[p] διὰ ταῦτα οὐκ ἦλθον, ἀλλὰ καὶ Δίωνι τότ'[q] ἀπηχθόμην· ᾤετο[r] γὰρ εἶναι βέλτιον ἐλθεῖν ἐμὲ καὶ ὑπακοῦσαί σοι. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ὕστερον ἐνιαυτῷ τριήρης ἀφίκετο καὶ ἐπιστολαὶ παρὰ σοῦ, τῶν[s] δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν ὡς ἂν ἀφίκωμαι τὰ Δίωνός μοι γενήσοιτο πράγματα πάντα κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν, μὴ ἀφικομένου δὲ[t] τἀναντία. αἰσχύνομαι δὴ λέγειν ὅσαι τότε ἐπιστολαὶ παρὰ σοῦ καὶ παρ' ἄλλων ἦλθον διά σε ἐξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας, καὶ παρ' ὅσους τῶν ἐμῶν[u] οἰκείων καὶ τῶν γνωρίμων, καὶ πᾶσαι διακελευόμεναί μοι[v] ἰέναι καὶ δεόμεναι[w] σοὶ[x] πάντως ἐμὲ πείθεσθαι. ἐδόκει δὴ[y] πᾶσιν, ἀρξαμένοις ἀπὸ Δίωνος, δεῖν ἐμὲ πλεῦσαι καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι. καί τοι τήν θ' ἡλικίαν αὐτοῖς προὐτεινόμην καὶ περὶ σοῦ διισχυριζόμην ὡς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο ἀνταρκέσαι[z] τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς καὶ βουλομένοις εἰς ἔχθραν ἐλθεῖν· ἑώρων γὰρ καὶ τότε καὶ νῦν ὁρῶ τὰς μεγάλας οὐσίας καὶ ὑπερόγκους τῶν τε ἰδιωτῶν καὶ τῶν μονάρχων σχεδόν, ὅσῳ περ ἂν μείζους ὦσι,
III. iii. 413. τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχρᾶς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὗ κακὸν οὐδὲν μεῖζον γεννᾷ πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς[a] ἄλλης

συρρακοῦσσας o.—[l] τε Z.—[m] δὲ om Z.—[n] ἐπέστειλας A, ἐπέστειλας Ωo, ἐπέστειλας Ze.—[o] εἰσαῦθις Ξo.—[p] μεταπέμψασθαι ΑΩZbeno.—[q] τότ' Z.—[r] οὔτε n.—[s] τοῦ Z.—[t] δὲ n.—[u] ἐμῶν om Ξ.—[v] με Ω, με Aeo.—[w] δέομαι Z.—[x] σου A et fortasse pr Ω.—[y] δὲ o.—[z] αὐταρκέσαι ΞΦb.—[a] ἤ τις pr A.—[b] αὖ e.—[c] ταῦτα πάντα Z.—[d] δὴ σύμ-

διαβάλλοντας] Aliud fortasse quam διαβάλλοντας legit Ficinus: alioqui mirum est eum interpretari *insidiatores*. Quinetiam ea quæ sequuntur, ne ipse quidem intellexit: ita enim vertit, *Et turpium noxiarumque voluptatum machinatores nutrire.* Atqui de adulatoribus dici constat πρὸς ἡδονὴν ὁμιλεῖν: ita ut illa verba πρὸς ἡδονὴν ὁμιλοῦντας idem valeant quod τὰ πρὸς ἡδονὴν καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας: id est, *qui suis et dictis et factis gratiam aucupari student.* Sic autem et Latini *ad voluptatem* loqui dicunt, et quidem inter illos ipse etiam Cicero: sed quædam exemplaria habent, *ad voluntatem*, ubi legitur in aliis *ad voluptatem*, ut in Lælio, 'Ad voluptatem loquentium omnia, nihil ad veritatem:' quum in aliis legatur 'Ad voluntatem.' Sed πρὸς ἡδονὴν ὁμιλεῖν ad facta etiam refertur, eoque comprehenditur quod dicit p. 331. μήτε δὴ κολακεύοντά γε ὑπηρετεῖν αὐτοῖς, πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζοντα, ἃς etc. STEPH.

ἐξουσίας δύναμις. ὅμως δ' οὖν[b] πάντα ταῦτα[c] χαίρειν
ἐάσας ἦλθον, διανοηθεὶς ὡς οὐδένα δεῖ τῶν ἐμῶν φίλων ἐμὲ
αἰτιᾶσθαι ὡς διὰ τὴν ἐμὴν ῥᾳθυμίαν τὰ σφέτερα πάντα
ἐξὸν μὴ ἀπολέσθαι διώλετο· ἐλθὼν δέ, οἶσθα γὰρ δὴ σὺ
πάντα[d] τἀντεῦθεν[e] ἤδη γενόμενα, ἐγὼ μὲν ἠξίουν[f] δή που
κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ἐπιστολῶν πρῶτον μὲν κατάγειν
Δίωνα οἰκειωσάμενον, φράζων[g] τὴν οἰκειότητα, ἣν εἰ[h] ἐμοὶ
τότε ἐπείθου, τάχ' ἂν βέλτιον τῶν νῦν γεγονότων ἔσχε καὶ
σοὶ καὶ Συρακούσαις καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν, ὡς ἡ ἐμὴ
δόξα μαντεύεται· ἔπειτα τὰ Δίωνος τοὺς οἰκείους[i] ἔχειν[k]
ἠξίουν[l] καὶ μὴ διανείμασθαι τοὺς διανειμαμένους, οὓς οἶσ- III. 318.
θα σύ· πρὸς δὲ τούτοις ᾤμην δεῖν τὰ[m] κατ' ἐνιαυτὸν ἕκα-
στον εἰωθότα αὐτῷ κομίζεσθαι καὶ[n] μᾶλλον ἔτι[o] καὶ οὐχ
ἧττον ἐμοῦ παραγενομένου[p] πέμπεσθαι. τούτων οὐδενὸς
τυγχάνων ἠξίουν ἀπιέναι. τὸ μετὰ ταῦτα ἔπειθές με μεῖ-
ναι τὸν ἐνιαυτόν, φάσκων τὴν Δίωνος ἀποδόμενος οὐσίαν πᾶ-
σαν τὰ μὲν ἡμίσεα ἀποπέμψειν εἰς Κόρινθον, τὰ δ' ἄλλα III. iii. 414.
τῷ παιδὶ καταλείψειν αὐτοῦ. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ὧν ὑπο-
σχόμενος οὐδὲν ἐποίησας, διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν συντέμνω.
τὰ γὰρ δὴ χρήματα πάντα ἀποδόμενος, οὐ πείσας Δίωνα,
φάσκων οὐ πωλήσειν ἄνευ τοῦ πείθειν,[q] τὸν κολοφῶνα, ὦ
θαυμάσιε, ταῖς ὑποσχέσεσιν[r] ἁπάσαις[s] νεανικώτατον[t] ἐπέ-
θηκας· μηχανὴν γὰρ οὔτε καλὴν οὔτε κομψὴν οὔτε δι-
καίαν οὔτε ξυμφέρουσαν εὗρες,[u] ἐμὲ ἐκφοβεῖν, ὡς ἀγνοοῦν-
τα τὰ τότε γιγνόμενα, ἵνα μηδὲ ἐγὼ ζητοίην τὰ χρήματα
ἀποπέμπεσθαι. ἡνίκα γὰρ Ἡρακλείδην ἐξέβαλες, οὔτε

πάντα Δθbn et pr Ω.—[e] τά τ' ἐντεῦθεν Ζο.—[f] μὲν ἠξίουν ΑΦΩΖbcno: μὲν οὖν ἠξίουν °ς.—[g] φράζειν A: φράζων cum °ς corr Ω.—[h] εἰ om π.—[i] ἐμοὺς Ξ.—[k] ἔχειν om π.—[l] ἠξίου π.—[m] τὰ ο et mg ε, om A et pr Ω: τὸν °ς.—[n] καὶ om ΦΩb, in mg ponit ο.—[o] ἐγὼ ἔτι εο et rc Ω.—[p] κομίζεσθαι μᾶλλον ἐγὼ ἔτι καὶ οὐχ ἧττον ἐμοῦ παραγενόμενον, adscriptis vulg. Ζ.—[q] πάθειν Ξ.—[r] τῶν ὑποσχέσεων π.—[s] ἁπάσαις (σ ante ταῖς ponit Φ.—[t] νεανικώτερον π.—[u] ἐφεῦρες π.—[v] συρακοσίοις A, συρακουσίοις

ἐλθὼν δὲ] Post ἐλθὼν δὲ nihil desiderari puto, sed Plat. hæc interjecisse, οἶσθα γὰρ etc. non habita ratione illius participii: aut quasi sequeretur ἠξίουν, non præfixis illis voculis, ἐγὼ μὲν οὖν: et illa οἶσθα γὰρ etc. per parenthesin posita essent: hoc modo, ἐλθὼν δὲ (οἶσθα γὰρ δὴ σὺ πάντα τἀντεῦθεν ἤδη γενόμενα) ἠξίουν δή που etc. STEPH.

ἕκαστον] In vulgatis ἕκαστον habetur pro ἔρανον. Est autem ἔρανος *pecuniæ summa*, et collatio ex bonis alicujus facta. CORNAR.

Συρακοσίοις[v] δοκοῦν δικαίως οὔτ' ἐμοί, διότι μετὰ Θεοδότου[w] καὶ Εὐρυβίου συνεδεήθην σου μὴ ποιεῖν ταῦτα, ταύτην λαβὼν ὡς ἱκανὴν πρόφασιν εἶπες ὅτι καὶ πάλαι σοι δῆλος[x] εἴην σοῦ μὲν οὐδὲν φροντίζων, Δίωνος δὲ καὶ τῶν Δίωνος φίλων καὶ[y] οἰκείων, καὶ ἐπειδὴ νῦν Θεοδότης καὶ Ἡρακλείδης ἐν διαβολαῖς εἶεν οἰκεῖοι Δίωνος ὄντες, πᾶν μηχανῴμην ὅπως[z] οὗτοι μὴ δώσουσι δίκην. καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ περὶ τὰ πολιτικὰ κοινωνίας τῆς ἐμῆς καὶ σῆς· καὶ εἴ τινα ἑτέραν ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρὸς σέ, εἰκό-
III. iii. 415. τως οἴει ταύτῃ[a] πάντα ταῦτα[b] γεγονέναι. καὶ μὴ θαύμαζε· κακὸς γὰρ ἂν ἔχοντί γε νοῦν ἀνδρὶ φαινοίμην[c] ἐνδίκως πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς σῆς ἀρχῆς τὸν μὲν παλαιὸν φίλον καὶ ξένον, κακῶς πράττοντα[d] διὰ σέ, μηδὲν σοῦ χείρω,[e] ἵνα οὕτως εἴπω, τοῦτον μὲν προδοῦναι, σὲ δὲ τὸν ἀδικοῦντα ἑλέσθαι καὶ πᾶν δρᾶν ὅπῃ σὺ προσέταττες, ἕνεκα χρημάτων δῆλον ὅτι·[f] οὐδὲν[g] γὰρ ἂν ἕτερον ἔφησεν αἴτιόν τις εἶναι τῆς ἐμῆς μεταβολῆς, εἰ μετεβαλόμην.[h] ἀλλὰ ταῦτα μὲν ταύτῃ γενόμενα τὴν ἐμὴν καὶ σὴν λυκοφιλίαν καὶ ἀκοινωνίαν[i] διὰ σὲ ἀπειργάσατο.

Σχεδὸν δ' εἰς λόγον ὁ λόγος[k] ἥκει μοι ξυνεχὴς[l] τῷ[m] νῦν
III. 319. δὴ[n] γενομένῳ,[o] περὶ οὗ μοι τὸ δεύτερον ἀπολογητέον ἔφην εἶναι. σκόπει δὴ καὶ πρόσεχε πάντως,[p] ἄν τί σοι ψεύδεσθαι δόξω καὶ μὴ τἀληθῆ λέγειν. φημὶ γάρ σε Ἀρχεδήμου παρόντος ἐν τῷ κήπῳ καὶ Ἀριστοκρίτου, σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ[q] Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, ἃ

Ω, συρακουσσίοις ΞΖ.—[w] θεοδότου Ζ et pr Α, θεοδωτου Ω, qui sic et infra.—[x] δῆλός σοι πάλαι Ξ.—[y] καὶ ante οἰκείων om *e*.—[z] ὅτι ὡς Α: ὅπως cum *[s] corr Ω.—[a] ταύτῃ post πάντα ponit *e*.—[b] ταῦτα ante πάντα ponit Ζ, om *e*.—[c] φανοίμην *e*.—[d] κακῶς δὴ πράττοντα *o*.—[e] χείρω Ξ et mg *e*: χείρων *[s].—[f] ὅτι om ΑΞΦΩΖ*bo* et pr *e*.—[g] οὐδὲν ΑΩΖ*beno*: οὐδὲ *[s].—[h] μεταβαλλόμην Ζ.—[i] κοινωνίαν pr Ω.—[k] λόγος Ζ.—[l] ξυνεχεῖς Ζ.—[m] τῶν Ω, τῶν Α*o*.—[n] δὴ νῦν Ζ.—[o] γενόμενος Ω*o*, γενόμενος *n*.—[p] καὶ πάντως ΦΖ*beo* et rc Ω: οὐκ ἔστιν ὃ καὶ παρὰ τοῖς ἀντιγράφοις, κα-

δῆλος] In præced. edit. male δῆλον scriptum est, etiam posita stigme post εἴην. Steph.

χείρων] Non dubito quin scribendum sit χείρω: quam scripturam et Fic. vel invenit, vel ex conjectura in locum illius substituit. Steph.

εἰς λόγον] Non εἰς λόγον sed εἰς καλὸν aut εἰς καιρὸν legisse videtur Ficinus: vertit enim, *Verum mihi opportune jam sermo in eam transit partem, de qua secundo mihi loco dicendum proposui.* Sed ξυνεχὴς sonat *qui cum eo cohæret*, et velut contiguus ei est. Steph.

νῦν δὴ[r] λέγεις ἐμοὶ μεμφόμενον,[s] ὡς Ἡρακλείδου τέ μοι καὶ τῶν ἄλλων πάντων μᾶλλον ἢ σοῦ μέλοι. καί με τούτων ἐναντίον[t] διηρώτησας εἰ μνημονεύω, κατ' ἀρχὰς ὅτ' ἦλθον, κελεύων σε τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας κατοικίζειν·[u] ἐγὼ δὲ συνεχώρουν μεμνῆσθαι καὶ ἔτι[v] νῦν μοι δοκεῖν[w] ταῦτ' εἶναι βέλτιστα. ῥητέον δέ, ὦ Διονύσιε, καὶ τοὐπὶ III. iii. 416.
τούτῳ τότε[x] λεχθέν. ἠρόμην γάρ δή σε πότερον αὐτὸ τοῦτό σοι ξυμβουλεύσαιμι[y] μόνον ἤ τι καὶ ἄλλο πρὸς τούτῳ· σὺ δὲ καὶ μάλα ἀπεκρίνω[z] μεμηνιμένως[a] καὶ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ,[b] ὡς ᾤου[c]—διὸ τὸ τότε σοι ὕβρισμα νῦν ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος γέγονεν—, εἶπες δὲ καὶ μάλ' ἀπλάστως[d] γελῶν, εἰ μέμνημαι, ὡς Παιδευθέντα με[e] ἐκέλευες ποιεῖν πάντα[f] ταῦτα ἢ μὴ ποιεῖν. Ἔφην ἐγὼ κάλλιστα μνημονεῦσαί σε. Οὐκοῦν παιδευθέντα, ἔφησθα, γεωμετρεῖν; ἢ πῶς; Κἀγὼ τὸ μετὰ ταῦτα ὃ ἐπῄει μοι εἰπεῖν οὐκ εἶπον, φοβούμενος μὴ σμικροῦ ῥήματος ἕνεκα τὸν ἔκπλουν ὃν προσεδόκων, μή μοι στενὸς γίγνοιτο[g] ἀντ' εὐρυχωρίας. ἀλλ' οὖν ὧν ἕνεκα πάντ' εἴρηται, ταῦτ'[h] ἐστί· μή με διάβαλλε[i] λέγων ὡς οὐκ εἴων ἐγώ σε πόλεις Ἑλληνίδας ἐρρούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, οὐδὲ Συρακουσίους ἐπικουφίσαι βασιλείαν ἀντὶ τυραννίδος μεταστήσαντα. τούτων γὰρ οὔθ'[k] ἧττον ἐμοὶ πρέποντα ἔχοις ἄν ποτε λέγων μου καταψεύσασθαι, πρὸς δὲ τούτοις ἔτι σαφεστέρους τούτων εἰς ἔλεγχον λόγους ἐγὼ δοίην ἄν, εἴ τις ἱκανή[l] που[m] φαίνοιτο κρίσις, ὡς ἐγὼ μὲν ἐκέλευον, σὺ δ' οὐκ ἤθελες πράττειν αὐτά· καὶ μὴν οὐ χαλεπὸν εἰπεῖν ἐναργῶς ὡς ἦν ταῦτα ἄριστα πραχθέντα καὶ III. iii. 417.

λῶς mg Ω.—[q] ἐκ om pr Ω.—[r] δὴ νῦν ΦZb, νῦν δή μοι Ξ.—[s] μεμφόμενος ΑΞΦΩZbeno.—[t] ἐναντίων [ο] Ω.—[u] κατοικίζειν [σαι] n.—[v] ἐπεὶ A et pr, ut videtur, Ωo.—[w] δοκεῖ ben.—[x] τότε om Z.—[y] ξυμβουλεῦσαι μοι Ξ.—[z] ἀπεκρίνου Φ.—[a] μεμηνημένως Ξbeo, μεμηνυμένως [η] γρ Z, μεμνημένως ΩZ, μεμνημένως A.—[b] εἰς ἐμὲ om Φ.—[c] ὡς σὺ ᾤου Φ.—[d] . μάλα πλαστῶς γρ Ω.—[e] ἐμὲ Ξ.—[f] πάντα om Φ, post ταῦτα ponunt ΞZ.—[g] γένοιτο n.—[h] καὶ ταῦτ' ΑΦΩb.—[i] διάβαλε Zbo et pr e.—[k] οὔθ' Ae, οὔθ' [χ] Ω: οὐχ

μεμφόμενον] Invenitur etiam scriptum μεμφόμενος: at hic non nominativo sed accusativo est locus: cum quo tamen desiderari videtur verbum infinitivi modi. Steph. Bas. 2. μεμφόμενος. Bip.

Συρακοσίοις[v] δοκοῦν δικαίως οὔτ' ἐμοί, διότι μετὰ Θεοδότου[w] καὶ Εὐρυβίου συνεδεήθην σου μὴ ποιεῖν ταῦτα, ταύτην λαβὼν ὡς ἱκανὴν πρόφασιν εἶπες ὅτι καὶ πάλαι σοι δῆλος[x] εἴην σοῦ μὲν οὐδὲν φροντίζων, Δίωνος δὲ καὶ τῶν Δίωνος φίλων καὶ[y] οἰκείων, καὶ ἐπειδὴ νῦν Θεοδότης καὶ Ἡρακλείδης ἐν διαβολαῖς εἶεν οἰκεῖοι Δίωνος ὄντες, πᾶν μηχανῴμην ὅπως[z] οὗτοι μὴ δώσουσι δίκην. καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ περὶ τὰ πολιτικὰ κοινωνίας τῆς ἐμῆς καὶ σῆς· καὶ εἴ τινα ἑτέραν ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρὸς σέ, εἰκό-
III. iii. 415. τως οἴει ταύτῃ[a] πάντα ταῦτα[b] γεγονέναι. καὶ μὴ θαύμαζε· κακὸς γὰρ ἂν ἔχοντί γε νοῦν ἀνδρὶ φαινοίμην[c] ἐνδίκως πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς σῆς ἀρχῆς τὸν μὲν παλαιὸν φίλον καὶ ξένον, κακῶς πράττοντα[d] διὰ σέ, μηδὲν σοῦ χείρω,[e] ἵνα οὕτως εἴπω, τοῦτον μὲν προδοῦναι, σὲ δὲ τὸν ἀδικοῦντα ἑλέσθαι καὶ πᾶν δρᾶν ὅπῃ σὺ προσέταττες, ἕνεκα χρημάτων δῆλον ὅτι·[f] οὐδὲν[g] γὰρ ἂν ἕτερον ἔφησεν αἴτιόν τις εἶναι τῆς ἐμῆς μεταβολῆς, εἰ μετεβαλόμην.[h] ἀλλὰ ταῦτα μὲν ταύτῃ γενόμενα τὴν ἐμὴν καὶ σὴν λυκοφιλίαν καὶ ἀκοινωνίαν[i] διὰ σὲ ἀπειργάσατο.

Σχεδὸν δ' εἰς λόγον ὁ λόγος[k] ἥκει μοι ξυνεχὴς[l] τῷ[m] νῦν
III. 319. δὴ[n] γενομένῳ,[o] περὶ οὗ μοι τὸ δεύτερον ἀπολογητέον ἔφην εἶναι. σκόπει δὴ καὶ πρόσεχε πάντως,[p] ἄν τί σοι ψεύδεσθαι δόξω καὶ μὴ τἀληθῆ λέγειν. φημὶ γάρ σε Ἀρχεδήμου παρόντος ἐν τῷ κήπῳ καὶ Ἀριστοκρίτου, σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ[q] Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, ἃ

Ω, συρακουσσίοις ΞΖ.—[w] θεοδότου Z et pr A, θεοδωτου (ο supra) Ω, qui sic et infra.—[x] δῆλός σοι πάλαι Ξ.—[y] καὶ ante οἰκείων om e.—[z] ὅτι ὡς A : ὅπως cum *ς corr Ω.—[a] ταύτῃ post πάντα ponit e.—[b] ταῦτα ante πάντα ponit Z, om e.—[c] φανοίμην e.—[d] κακῶς δὴ πράττοντα o.—[e] χείρω Ξ et mg e : χείρων *ς.—[f] ὅτι om ΛΞΦΩZbo et pr e.—[g] οὐδὲν ΛΩZbeno : οὐδὲ *ς.—[h] μεταβαλλόμην Z.—[i] κοινωνίαν pr Ω.—[k] λόγος Z.—[l] ξυνεχεῖς (αὶ supra) Z.—[m] των Ω, τῶν Ao.—[n] δὴ νῦν Z.—[o] γενόμένος (ω supra) Ωo, γενόμενος n.—[p] καὶ πάντως ΦZbeo et rc Ω : οὐκ ἔστιν ὃ καὶ παρὰ τοῖς ἀντιγράφοις, κα-

δῆλος] In præced. edit. male δῆλον scriptum est, etiam posita stigme post εἴην. Steph.

χείρων] Non dubito quin scribendum sit χείρω : quam scripturam et Fic. vel invenit, vel ex conjectura in locum illius substituit. Steph.

εἰς λόγον] Non εἰς λόγον sed εἰς καλὸν aut εἰς καιρὸν legisse videtur Ficinus : vertit enim, *Verum mihi opportune jam sermo in eam transit partem, de qua secundo mihi loco dicendum proposui.* Sed ξυνεχὴς sonat *qui cum eo cohæret*, et velut contiguus ei est. Steph.

νῦν δὴ[r] λέγεις ἐμοὶ μεμφόμενον,[s] ὡς Ἡρακλείδου τέ μοι
καὶ τῶν ἄλλων πάντων μᾶλλον ἢ σοῦ μέλοι. καί με τού-
των ἐναντίον[t] διηρώτησας εἰ μνημονεύω, κατ' ἀρχὰς ὅτ' ἦλ-
θον, κελεύων σε τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας κατοικίζειν·[u]
ἐγὼ δὲ συνεχώρουν μεμνῆσθαι καὶ ἔτι[v] νῦν μοι δοκεῖν[w]
ταῦτ' εἶναι βέλτιστα. ῥητέον δέ, ὦ Διονύσιε, καὶ τοὐπὶ III. iii. 416.
τούτῳ τότε[x] λεχθέν. ἠρόμην γὰρ δή σε πότερον αὐτὸ τοῦτό
σοι ξυμβουλεύσαιμι[y] μόνον ἤ τι καὶ ἄλλο πρὸς τούτῳ· σὺ
δὲ καὶ μάλα ἀπεκρίνω[z] μεμηνιμένως[a] καὶ ὑβριστικῶς εἰς
ἐμέ,[b] ὡς ᾤου[c]—διὸ τὸ τότε σοι ὕβρισμα νῦν ὕπαρ ἀντ'
ὀνείρατος γέγονεν—, εἶπες δὲ καὶ μάλ' ἀπλάστως[d] γελῶν,
εἰ μέμνημαι, ὡς Παιδευθέντα με[e] ἐκέλευες ποιεῖν πάντα[f]
ταῦτα ἢ μὴ ποιεῖν. Ἔφην ἐγὼ κάλλιστα μνημονεῦσαί σε.
Οὐκοῦν παιδευθέντα, ἔφησθα, γεωμετρεῖν; ἢ πῶς; Κἀγὼ
τὸ μετὰ ταῦτα ὃ ἐπῄει μοι εἰπεῖν οὐκ εἶπον, φοβούμενος
μὴ σμικροῦ ῥήματος ἕνεκα τὸν ἔκπλουν ὃν προσεδόκων, μή
μοι στενὸς γίγνοιτο[g] ἀντ' εὐρυχωρίας. ἀλλ' οὖν ὧν ἕνεκα
πάντ' εἴρηται, ταῦτ'[h] ἐστί· μή με διάβαλλε[i] λέγων ὡς
οὐκ εἴων ἐγώ σε πόλεις Ἑλληνίδας ἐῤῥούσας ὑπὸ βαρβά-
ρων οἰκίζειν, οὐδὲ Συρακουσίους ἐπικουφίσαι βασιλείαν ἀν-
τὶ τυραννίδος μεταστήσαντα. τούτων γὰρ οὔθ'[k] ἧττον ἐμοὶ
πρέποντα ἔχοις ἄν ποτε λέγων μου καταψεύσασθαι, πρὸς
δὲ τούτοις ἔτι σαφεστέρους τούτων εἰς ἔλεγχον λόγους ἐγὼ
δοίην ἄν, εἴ τις ἱκανὴ[l] που[m] φαίνοιτο κρίσις, ὡς ἐγὼ μὲν
ἐκέλευον, σὺ δ' οὐκ ἤθελες πράττειν αὐτά· καὶ μὴν οὐ χα- III. iii. 417.
λεπὸν εἰπεῖν ἐναργῶς ὡς ἦν ταῦτα ἄριστα πραχθέντα καὶ

λῶς mg Ω.—[q] ἐκ om pr Ω.—[r] δὴ νῦν ΦZb, νῦν δή μοι Ξ.—[s] μεμφόμενος ΑΞΦΩZbe
ο σαι
no.—[t] ἐναντίων Ω.—[u] κατοικίζειν n.—[v] ἐπεὶ A et pr, ut videtur, Ωo.—[w] δοκεῖ ben.
—[x] τότε om Z.—[y] ξυμβουλεῦσαι μοι Ξ.—[z] ἀπεκρίνου Φ.—[a] μεμηνημένως Ξbeo,
η
μεμηνυμένως γρ Z, μεμνημένως ΩZ, μεμνημένως A.—[b] εἰς ἐμὲ om Φ.—[c] ὡς σὺ ᾤου
Φ.—[d] . μάλα πλαστῶς γρ Ω.—[e] ἐμὲ Ξ.—[f] πάντα om Φ, post ταῦτα ponunt ΞZ.—
χ
[g] γένοιτο n.—[h] καὶ ταῦτ' ΑΦΩb.—[i] διάβαλε Zbo et pr e.—[k] οὔθ' Ae, οὔθ' Ω: οὐχ

μεμφόμενον] Invenitur etiam scriptum μεμφόμενος: at hic non nominativo sed accusativo est locus: cum quo tamen desiderari videtur verbum infinitivi modi. Steph. Bas. 2. μεμφόμενος. Bip.

σοὶ καὶ Συρακοσίοις[n] *καὶ Σικελιώταις πᾶσιν. ἀλλ' ὦ τάν,*[o] *εἰ μὲν*[p] *μὴ φῇς*[q] *εἰρηκέναι εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω τὴν δίκην· εἰ δ' ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ τοῦτο*[r] *ἡγησάμενος εἶναι σοφὸν τὸν Στησίχορον, τὴν παλινῳδίαν αὐτοῦ μιμησάμενος, ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεταστήσει.*[s]

*s.—[l] ἱκανὴν e.—[m] εἴπου τις Ω.—[n] συρακοσίοις (σ above) Ω: συρακουσίοις *s.—[o] ὦ τᾶν corr Ω.—[p] μὲν om e.—[q] μὴ φῇς Ae, φῇς ΞΦΩZbn et (qui in margine habet μὴ) o; φῇς μὴ (ἴσῃ above) s.—[r] τοῦτο n.—[s] μεταστήσει AΩZ, μετάστηθι o: μετάστηθι *s.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Δ.

Πλάτων Δίωνι Συρακοσίῳ εὖ πράττειν.

Οἶμαι μὲν φανερὰν εἶναι διὰ παντὸς τοῦ χρόνου τὴν ἐμὴν προθυμίαν περὶ τὰς συμβεβηκυίας πράξεις, καὶ ὅτι πολλὴν εἶχον περὶ αὐτῶν σπουδὴν εἰς τὸ ξυμπερανθῆναι, οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα μᾶλλον ἢ τῆς ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίας· νομίζω γὰρ δίκαιον εἶναι τοὺς ὄντας τῇ ἀληθείᾳ ἐπιεικεῖς καὶ πράττοντας τοιαῦτα τυγχάνειν δόξης[a] τῆς προσηκούσης. τὰ μὲν οὖν εἰς τὸ παρὸν σὺν θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς, τὰ δὲ περὶ τῶν μελλόντων ὁ μέγιστός ἐστιν ἀγών. ἀνδρείᾳ μὲν γὰρ καὶ τάχει καὶ ῥώμῃ διενεγκεῖν δόξειεν ἂν καὶ ἑτέρων εἶναί τινων, ἀληθείᾳ δὲ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τῇ περὶ πάντα ταῦτα[b] εὐσχημοσύνῃ, ξυμφαίη τις ἂν τοὺς[c] ἀντιποιουμένους τὰ τοιαῦτα τιμᾶν εἰκότως τῶν ἄλλων διαφέρειν. νῦν οὖν δῆλον μὲν[d] ἐστιν ὃ[d] λέγω, ἀναμιμνήσκειν δὲ ὅμως δεῖ ἡμᾶς αὐτοὺς[e] ὅτι προσήκει[f] πλέον ἢ παίδων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων[g] διαφέρειν τοὺς[h]

III. iii. 418. III. 320. III. iii. 419.

CODICES DUODECIM,
ΑΞΦΩZ b d e f h n o.

[a] δόξης τυγχάνειν Φb.—[b] ταῦτα πάντα dfn.—[c] ἂν τοὺς om pr ΑΩ.—[d] μὲν...ἡμᾶς om d.—[e] αὐτοὺς om pr e.—[f] προσήκει om b.—[g] ἀνθρώπων om Z.—[h] οὓς Φb, om f.

οἶσθα δή που. φανεροὺς οὖν δεῖ ἡμᾶς γενέσθαι ὅτι ἐσμὲν τοιοῦτοι οἷοί περ φαμέν, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺν θεῷ εἰπεῖν[i] ῥᾴδιον ἔσται. τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις συμβέβηκεν ἀναγκαῖον εἶναι πλανηθῆναι πολὺν τόπον, εἰ μέλλουσι γνωσθῆναι· τὸ δὲ νῦν ὑπάρχον περὶ σὲ τοιοῦτόν ἐστιν ὥστε[k] τοὺς ἐξ ἁπάσης τῆς οἰκουμένης, εἰ καὶ νεανικώτερόν ἐστιν εἰπεῖν, εἰς ἕνα τόπον ἀποβλέπειν, καὶ[l] ἐν τούτῳ[m] μάλιστα πρὸς σέ. ὡς οὖν[n] ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκευάζου τόν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον[o] ἀποδείξων καὶ τὸν Κῦρον καὶ εἴ τις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἤθει[p] καὶ πολιτείᾳ διενεγκεῖν, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ καὶ σχεδὸν ἅπαντες οἱ τῇδε λέγουσιν ὡς πολλή ἐστιν ἐλπὶς ἀναιρεθέντος Διονυσίου διαφθαρῆναι τὰ πράγματα διὰ τὴν σήν τε καὶ Ἡρακλείδου καὶ Θεοδότου[q] καὶ τῶν ἄλλων γνωρίμων φιλοτιμίαν. μάλιστα μὲν οὖν μηδεὶς εἴη[r] τοιοῦτος· ἐὰν δ' ἄρα καὶ γίγνηταί τις,[s] σὺ φαίνου ἰατρεύων, καὶ πρὸς τὸ βέλτιστον
III. 321. III. iii. 420. ἔλθοιτ' ἄν. ταῦτα δὲ ἴσως γελοῖόν σοι φαίνεται εἶναι[t] τὸ ἐμὲ λέγειν, διότι καὶ αὐτὸς οὐκ ἀγνοεῖς· ἐγὼ δὲ καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ὁρῶ τοὺς ἀγωνιστὰς ὑπὸ τῶν παίδων παροξυνομένους, μή τι δὴ ὑπό γε τῶν φίλων, οὓς ἄν τις οἴηται μετὰ σπουδῆς κατ'[u] εὔνοιαν παρακελεύεσθαι. νῦν οὖν αὐτοί τε ἀγωνίζεσθε καὶ ἡμῖν εἴ του δεῖ ἐπιστέλλετε. τὰ δ' ἐνθάδε παραπλησίως ἔχει καθά περ καὶ ὑμῶν παρόντων. ἐπιστέλλετε δὲ καὶ ὅ τι πέπρακται ὑμῖν[v] ἢ πράττοντες τυγχάνετε, ὡς ἡμεῖς πολλὰ ἀκούοντες οὐδὲν ἴσμεν. καὶ νῦν ἐπιστολαὶ παρὰ μὲν Θεοδότου καὶ Ἡρακλείδου ἥκουσιν εἰς[w] Λακεδαίμονα καὶ Αἴγιναν, ἡμεῖς δέ, καθά[x] περ εἴρηται,[y]

—[i] εἰπεῖν om Z.—[k] ὡς AZhn et pr Ω.—[l] καὶ om f.—[m] ἐν τῷ τούτου dfh.—[n] οὖν om Φb.—[o] ἀρχαίων b.—[p] ἔδοξεν ἤθει πώποτε Φb.—[q] θεοδώτου Z et pr A, θεοδώτου Ω.—[r] εἴη om dfh.—[s] γίγνοιτο μοί τις Z.—[t] εἶναι om Ξ.—[u] μετ' d.—[v] ἡμῖν A et pr,

τοὺς οἶσθα] Pro vocula *τοὺς* (quæ nullum hic locum habere potest) videtur Fic. legisse *ὡς*. Steph. qui sic in Not. 'Pro *τοὺς* (quod nullo defendi modo potest) videtur ita legisse Fic. vertit enim, *ut te non latet*. Sed idem præcedentia verba ita interpretatur quasi legerit *πλέον ἢ ἄνδρας παίδων* etc. Qua de re disserui quadam in p. 279. annotatione, ubi hoc ipso loquendi genere Plato utitur.'

αὐτοί τε—καὶ] Non ita hæc legit Fic. ut opinor, ut hæ particulæ *τε* et *καὶ* sibi responderent: alioqui mirum fuerit illum quoque vertisse *ἀγωνίζεσθε* *certatis* potius quam *certate*. Steph.

πολλὰ ἀκούοντες περὶ τῶν τῆδε[z] οὐδὲν ἴσμεν. ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισὶν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι· μὴ οὖν λανθανέτω σε ὅτι διὰ τοῦ[a] ἀρέσκειν τοῖς ἀνθρώποις καὶ τὸ πράττειν ἐστίν, ἡ δ' αὐθάδεια[b] ἐρημίᾳ ξύνοικος. Εὐτύχει.[c]

ut videtur, Ω.—[w] οἱ d.—[x] καθῶς b.—[y] ἔφημεν Φb.—[z] περὶ τῶν τῆδε om Φbdſh.—[a] τὸ Z.—[b] αὐθαδία Ξ.—[c] εὐτύχει om pr Ω.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ε.

Πλάτων Περδίκκᾳ εὖ πράττειν.

III. iii. 421. Εὐφραίῳ μὲν συνεβούλευσα,[a] καθά περ ἐπέστελλες,[b] τῶν σῶν ἐπιμελούμενον περὶ ταῦτα διατρίβειν· δίκαιος δ' εἰμὶ καὶ σοὶ[c] ξενικὴν καὶ ἱερὰν ξυμβουλὴν λεγομένην[d] ξυμβουλεύειν[e] περί τε τῶν ἄλλων ὧν ἂν φράζῃς[f] καὶ ὡς Εὐφραίῳ δεῖ τὰ νῦν χρῆσθαι. πολλὰ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ χρήσιμος, μέγιστον δὲ οὗ καὶ σὺ νῦν[g] ἐνδεὴς εἶ διά τε τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τὸ μὴ[h] πολλοὺς αὐτοῦ πέρι ξυμβούλους[i] εἶναι τοῖς νέοις. ἔστι γὰρ δή τις φωνὴ τῶν πολιτειῶν ἑκάστης καθαπερεί τινων ζώων, ἄλλη μὲν δημοκρατίας, ἄλλη δ'

CODICES TREDECIM,
ΑΞΦΩΖ*bcdefhno*.

[a] συνεβούλευσας *fk*.—[b] ἐπέστελλε Ω, ἐπέστελλε Α, ἐπέστελλον *c*.—[c] σοὶ add ΑΞΦΩΖ*bcdefho*.—[d] λεγομένων *c*, καὶ λεγομένην ΞΩ*e*.—[e] ξ. Ζ*c*.—[f] φράζῃς ἂν Ξ.—[g] νῦν in mg ΑΩ.—[h] μὴ om *c*.—[i] ξυμβόλους Ξ.—[k] ἢ δ' αὖ μοναρχίας om Φ.—[l] φαῖ-

ΠΛΑΤΩΝ] Legitur etiam Δίων. Steph. qui sic in Not. 'Lectionem Δίων pro Πλάτων, sequitur Ficinus: Cicero tamen quæ sumit ex hac epistola, Platoni adscribit: quum alioqui verba illa quæ sunt in fine, ταυτὸν δὴ οἶμαι δρᾶσαι etc. permittere non videantur ut id credamus. Ac responderi posset fortasse, Platoni a Cicerone adscribi, quatenus in Platonis persona dicuntur: id est, ab eo qui Platonem ipsius Platonis verbis excusat.'

ὀλιγαρχίας, ἡ δ' αὖ μοναρχίας.[k] ταύτας φαῖεν[l] μὲν[m] ἂν
ἐπίστασθαι πάμπολλοι, πλεῖστον[n] δ' ἀπολείπονται τοῦ κα- III. iii. 422.
τανοεῖν αὐτάς[o]· πλὴν ὀλίγων δή τινων. ἣ τις μὲν ἂν οὖν τῶν
πολιτειῶν τὴν αὑτῆς φθέγγηται φωνὴν πρός τε θεοὺς καὶ
πρὸς ἀνθρώπους, καὶ τῇ φωνῇ τὰς πράξεις ἑπομένας ἀποδι-
δῷ, θάλλει τε αἰεὶ καὶ σώζεται, μιμουμένη δ' ἄλλην φθεί-
ρεται.[p] πρὸς ταῦτ' οὖν Εὐφραῖός σοι γίγνοιτ' οὐχ ἥκιστα
ἂν χρήσιμος, καί[q] περ καὶ πρὸς ἄλλα ὢν ἀνδρεῖος· τοὺς
γὰρ τῆς μοναρχίας λόγους οὐχ ἥκιστ' αὐτὸν ἐλπίζω[r] ξυν- III. 322.
εξευρήσειν[s] τῶν περὶ τὴν[t] σὴν διατριβὴν ὄντων. εἰς ταῦτ'
οὖν[u] αὐτῷ χρώμενος ὀνήσει[v] τε αὐτὸς καὶ ἐκεῖνον πλεῖστα
ὠφελήσεις. ἐὰν δέ τις ἀκούσας ταῦτα εἴπῃ, Πλάτων,[w] ὡς
ἔοικε, προσποιεῖται μὲν τὰ δημοκρατίᾳ ξυμφέροντα εἰδέναι,
ἐξὸν δ' ἐν τῷ δήμῳ λέγειν καὶ συμβουλεύειν[x] αὐτῷ τὰ
βέλτιστα[y] οὐ[z] πώποτε ἀναστὰς ἐφθέγξατο, πρὸς ταῦτ'
εἰπεῖν ἔστιν[a] ὅτι Πλάτων ὀψὲ ἐν[b] τῇ πατρίδι γέγονε καὶ
τὸν δῆμον κατέλαβεν ἤδη[c] πρεσβύτερον καὶ εἰθισμένον ὑπὸ
τῶν ἔμπροσθεν πολλὰ καὶ ἀνόμοια τῇ ἐκείνου ξυμβουλῇ
πράττειν, ἐπεὶ πάντων ἂν ἥδιστα καθά περ πατρὶ συνεβού-

μεν Adfkn et pr Ω.—[m] *μὲν* om AΦbdfh et pr Ω.—[n] *πλείστων* *d*.—[o] *αὐτὰς* om Φ.—[p] *φθείρεται* Abdfkno et pr Ω : *τὰ πλείω ἀντίγραφα δίχα τῆς διά* mg ΩZc : *διαφθείρεται* *s.—[q] *καὶ* post *καίπερ* om Ξs.—[r] *ἐλπίζων* AΦΩZbc, *μᾶλλον* *bfh*.—[s] ξ. AΦΩZ *bcdfn*.—[t] in *τὴν* desinit *c*.—[u] *ταὐτὸν* A et pr Ω.—[v] *ὀνήσει* Z.—[w] *πλάττων* Z.—[x] ξ. *defkn*.—[y] *μέγιστα*, adscripto *βέλτιστα*, Z.—[z] *οὐδὲ* *dh*.—[a] *ἐστιν* om ΞΦbdfo.—[b] *ἐν* om *df*, quorum *f* post *πατρίδι* addit hæc *ἐν τῇ πατρίδι*.—[c] *ἤδη κατέλαβεν* *e*.

εἰπεῖν ἐστιν ὅτι] Ald. Bas. 1. 2. *εἰπεῖν ὅτι*, omisso *ἐστίν*: quod addendum primus vidit Cornar. Ficinus, *Ad hæc respondebitur*. Bip.

ἐν τῇ πατρίδι] Si hic locus is est ex quo Cicero sumit quæ scribit epistola libri primi nona (earum quæ scriptæ sunt ad familiares) aut plura quam habeamus hic legit, aut quædam partim a se partim ex alio loco (quod potius credo) addidit. Ejus verba hæc sunt, 'Id enim jubet idem ille Plato quem ego autorem vehementer sequor, Tantum contendere in republ. quantum probare tuis civibus possis: vim neque parenti neque patriæ afferre oportere. Atque hanc quidem ille causam sibi ait non attingendæ reipubl. fuisse, quod quum offendisset populum Atheniensem prope jam desipientem senectute, quumque eum nec persuadendo nec cogendo regi posse vidisset, quum persuaderi posse diffideret, cogi fas esse non arbitraretur.' Ex his certe alia dicuntur a Platone, (aut saltem in persona Platonis, ut docui in annot. quæ proximam præcedit) alia ex iis quæ dicit colligi possunt: ex iis, inquam, quæ dicit, partim hic, partim epistola septima: et quidem potissimum p. 330. et 331. Sed quod ad verba hæc attinet, *quum offendisset populum Atheniensem prope jam desipientem senectute*, paulo hic liberior est Ciceronis interpretatio, si in illa non ad alia verba respexit quam ista, *καὶ τὸν δῆμον κατέλαβεν ἤδη πρεσβύτερον*. Vide et annot. in quendam locum p. 331. Steph.

λευεν[d] αὐτῷ, εἰ μὴ μάτην μὲν κινδυνεύσειν ᾤετο, πλέον δ' III. iii. 423. οὐδὲν ποιήσειν. ταὐτὸν δὴ[e] οἶμαι δρᾶσαι ἂν καὶ τὴν ἐμὴν ξυμβουλήν. εἰ γὰρ δόξαιμεν ἀνιάτως ἔχειν, πολλὰ ἂν χαίρειν ἡμῖν εἰπὼν ἐκτὸς ἂν γίγνοιτο τῆς περὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ξυμβουλῆς. Εὐτύχει.[f]

—[d] *συνεβούλευον d.*—[e] δ' *n*, δεῖ *e*.—[f] Εὐτύχει add ΑΞΦΩΖ*bdefkno*.

καὶ τὴν ἐμὴν] Scribendum puto *καὶ περὶ τὴν ἐμὴν ξυμβουλήν*: et sensum esse, *Idem illum facturum fuisse puto quod attinet ad dandum mihi consilium.* Tunc enim apte sequetur, *Si enim insanabiles videremur, etc.* Hic autem locus (quemadmodum antea dixi) permittere non videtur ut Platonis hanc esse epistolam credamus. Steph. Ficin. *idem quoque circa consilium.* Bip.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ϛ.

Πλάτων Ἑρμείᾳ καὶ Ἐράστῳ καὶ Κορίσκῳ[a] εὖ πράττειν.[b]

Ἐμοὶ φαίνεται θεῶν τις ὑμῖν τύχην[c] ἀγαθήν, ἂν εὖ[d] δέξησθε, εὐμενῶς καὶ ἱκανῶς παρασκευάζειν· οἰκεῖτε γὰρ δὴ III. iii. 424.
γείτονές τε[e] ὑμῖν αὐτοῖς καὶ χρείαν ἔχοντες ὥστε ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν. Ἑρμείᾳ μὲν γὰρ οὔτε ἵππων πλῆθος οὔτε ἄλλης πολεμικῆς συμμαχίας οὐδ' αὖ χρυσοῦ προσγενομένου γένοιτ' ἂν μείζων εἰς τὰ πάντα δύναμις, ἢ φίλων βεβαίων τε καὶ ἦθος ἐχόντων ὑγιές· Ἐράστῳ δὲ καὶ Κορίσκῳ, πρὸς τῇ τῶν εἰδῶν σοφίᾳ τῇ καλῇ ταύτῃ[f] φήμ' ἐγώ, καί περ γέρων ὤν, προσδεῖν σοφίας τῆς[g] περὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικῆς καί τινος ἀμυντικῆς δυνάμεως· ἄπειροι γάρ εἰσι διὰ τὸ μεθ' ἡμῶν[h] μετρίων ὄντων καὶ οὐ κακῶν[i] συχνὸν διατετριφέναι τοῦ βίου. III. iii. 425.
διὸ δὴ τούτων προσδεῖν[k] εἶπον, ἵνα μὴ ἀναγκάζωνται τῆς ἀληθινῆς[l] μὲν[m] ἀμελεῖν σοφίας, τῆς δὲ ἀνθρωπίνης τε καὶ

CODICES NOVEM,
ΑΞΦΩΖbeno.

[a] διοσκόρῳ o.—[b] εὖ πράττειν om Φ.—[c] ψυχὴν A et pr, ut videtur, Ω.—[d] εὖ om n.—[e] τε om Z.—[f] ταύτῃ τῇ καλῇ e.—[g] ταῖς s.—[h] ὑμῶν n.—[i] καλῶν n.—[k] τούτων προσδεῖν in mg ponunt ΑΩ.—[l] ἀληθοῦς n.—[m] μὲν om A et pr Ω.—[n] ᾗ A et pr

ἀναγκαίας ἐπιμελεῖσθαι μειζόνως ἣ[n] δεῖ. ταύτην δ' αὖ τὴν δύναμιν Ἑρμείας μοι φαίνεται φύσει τε, ὅσα μήπω
III. 323. ξυγγεγονότι, καὶ τέχνῃ δι' ἐμπειρίας εἰληφέναι. τί οὖν δὴ λέγω; σοὶ μέν, Ἑρμεία, πεπειραμένος[o] Ἐράστου καὶ Κορίσκου πλέονα ἢ σύ, φημὶ καὶ μηνύω καὶ μαρτυρῶ μὴ ῥᾳδίως εὑρήσειν σε ἀξιοπιστότερα ἤθη τούτων τῶν γειτόνων· ἔχεσθαι δὴ παντὶ ξυμβουλεύω δικαίῳ τρόπῳ τούτων τῶν ἀνδρῶν, μὴ πάρεργον ἡγουμένῳ· Κορίσκῳ δὲ καὶ Ἐράστῳ πάλιν Ἑρμείου ἀντέχεσθαι ξύμβουλός[p] εἰμι καὶ πειρᾶσθαι ταῖς ἀνθέξεσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας ξυμπλοκήν. ἂν δέ τις ὑμῶν ἄρα ταύτην πῃ λύειν δοκῇ, τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ παντάπασι[q] βέβαιον, δεῦρο παρ' ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς[r] πέμπετε μομφῆς κατήγορον ἐπιστολήν· οἶμαι γὰρ δίκῃ τε καὶ αἰδοῖ τοὺς παρ' ἡμῶν[s] ἐντεῦθεν ἐλθόντας λόγους, εἰ μή τι τὸ[t] λυθὲν μέγα τύχοι[u] γενόμενον, ἐπῳδῆς ἡστινοσοῦν μᾶλλον ἂν συμφῦσαι[v] καὶ συνδῆσαι πά-
III. iii. 426. λιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν, ἣν[w] ὅταν[x] μὲν φιλοσοφῶμεν ἅπαντες ἡμεῖς τε καὶ ὑμεῖς, ὅσον ἂν δυνώμεθα καὶ ἑκάστῳ παρείκῃ, κύρια τὰ νῦν κεχρησμῳδημένα ἔσται·[y] τὸ[z] δὲ ἂν μὴ δρῶμεν ταῦτα οὐκ ἐρῶ· φήμην γὰρ ἀγαθὴν μαντεύομαι, καὶ φημὶ δὴ[a] ταῦθ' ἡμᾶς[b] πάντ' ἀγαθὰ ποιήσειν, ἂν θεὸς ἐθέλῃ.

Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρή, μάλιστα μὲν ἀθρόους, εἰ δὲ μή, κατὰ δύο κοινῇ[c] κατὰ δύναμιν ὡς[d] οἷόν τ' ἐστὶ πλειστάκις,[e] καὶ χρῆσθαι συνθήκῃ καὶ νόμῳ κυρίῳ, ὅ ἐστι δίκαιον, ἐπομνύντας σπουδῇ τε ἅμα[f] μὴ ἀμούσῳ καὶ τῇ[g] τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ,[h] καὶ τὸν τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων, τοῦ τε ἡγεμόνος καὶ αἰτίου πατέρα κύριον ἐπομνύντας,[i] ὅν, ἂν ὄντως φιλοσοφῶμεν, εἰσόμεθα πάντες σαφῶς εἰς δύναμιν ἀνθρώπων εὐδαιμόνων.[k]

Ω.—[o] πεπειρασμένος (οι) e.—[p] ξύμβολος (συ) o.—[q] πᾶσι π.—[r] ἐμῆς Ζ.—[s] ὑμῶν e.—[t] τοι Φ.—[u] τύχῃ π, τύχῃ Ξ.—[v] ἐμφῦσαι ΑΩο, ἐμφῦσαι ΦΖb.—[w] ἣ e et γρ Ω.—[x] ἂν e et γρ ΑΩο.—[y] εἶναι Ξ.—[z] τοῦτο Φ.—[a] δὴ om π.—[b] ὑμᾶς mg e.—[c] κατὰ δύο κοινῇ om ϛ.—[d] ὡς om π.—[e] πολλάκις Φ.—[f] μάλα ΞΖ et (adscripto ἅμα) ΑΩο.—[g] τῇ om pr ΑΩ.—[h] libri παιδείᾳ.—[i] ἐπομνύντας om π.—[k] εὐδαιμονίαν Φ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ζ.

Πλάτων τοῖς[a] Δίωνος οἰκείοις τε καὶ ἑταίροις[b] εὖ πράττειν.[c]

Ἐπεστείλατέ[d] μοι νομίζειν δεῖν τὴν διάνοιαν ὑμῶν[e] εἶναι III. iii. 427
τὴν αὐτὴν ἣν εἶχε[f] καὶ Δίων, καὶ δὴ καὶ κοινωνεῖν διεκε-
λεύεσθέ[g] μοι, καθ' ὅσον οἷός τ' εἰμὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ.[h] ἐγὼ III. 324.
δέ, εἰ μὲν δόξαν καὶ ἐπιθυμίαν τὴν αὐτὴν ἔχετε[i] ἐκείνῳ,
ξύμφημι κοινωνήσειν, εἰ δὲ μή, βουλεύσεσθαι[k] πολλάκις.
τίς δ' ἦν ἡ ἐκείνου διάνοια καὶ ἐπιθυμία, σχεδὸν οὐκ εἰκά-
ζων[l] ἀλλ' ὡς εἰδὼς σαφῶς εἴποιμ' ἄν. ὅτε[m] γὰρ[n] κατ' ἀρ-
χὰς εἰς Συρακούσας[o] ἐγὼ[p] ἀφικόμην σχεδὸν ἔτη τετταρά-
κοντα γεγονώς, Δίων εἶχε τὴν ἡλικίαν ἣν τὰ νῦν Ἱππαρῖ-
νος γέγονε, καὶ ἣν[q] ἔσχε τότε δόξαν, ταύτην καὶ διετέλεσεν III. iii. 428.
ἔχων, Συρακοσίους[r] οἴεσθαι δεῖν ἐλευθέρους εἶναι, κατὰ νό-

CODICES NOVEM,

ΑΞΦΩbdeio.

[a] τῆς Ξ.—[b] ἑτέροις Ξi.—[c] εὖ πράττειν om Φbi.—[d] ἀπεστείλατέ b.—[e] ἡμῶν i.—[f] ἔχει i.—[g] διακελεύεσθέ Ξ.—[h] λόγοις ΑΩ, λόγοις di.—[i] εἴχετε i.—[k] βουλεύεσθαι Ω, βουλεύεσθαι ΑΦ, βουλεύεσθαι i, βουλεύεσθε bo, βούλεσθε d.—[l] εἰκάζειν i.—[m] ἔτι di.—[n] γὰρ om di.—[o] συρρακούσας d.—[p] ἐγὼ ante κατ' ponunt di.—[q] ἣν δὲ di.—[r] συρακουσίους (ut solet) Α, συρακοσίους Ω, συρακουσσίους Ξ, συρρακουσίους b.

μους τοὺς ἀρίστους οἰκοῦντας· ὥστε[s] οὐδὲν θαυμαστὸν εἴ τις θεῶν καὶ τοῦτον εἰς τὴν αὐτὴν[t] δόξαν περὶ πολιτείας ἐκείνῳ γενέσθαι[u] σύμφρονα[v] ποιήσειε. τίς δ' ἦν ὁ τρόπος τῆς γενέσεως αὐτῆς; οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ, πειράσομαι δὲ ἐξ ἀρχῆς αὐτὴν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς διεξελθεῖν· ἔχει γὰρ καιρὸν τὰ νῦν.

Νέος ἐγώ ποτε ὢν πολλοῖς δὴ ταὐτὸν ἔπαθον· ᾠήθην, εἰ θᾶττον ἐμαυτοῦ γενοίμην κύριος, ἐπὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως εὐθὺς ἰέναι. καί μοι τύχαι τινὲς τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων τοιαίδε παρέπεσον. ὑπὸ πολλῶν γὰρ τῆς τότε πολιτείας λοιδορουμένης μεταβολὴ γίγνεται, καὶ τῆς μεταβολῆς εἷς καὶ πεντήκοντά τινες ἄνδρες προὔστησαν ἄρχοντες, ἕνδεκα μὲν ἐν ἄστει, δέκα δ' ἐν Πειραιεῖ, περί τε ἀγορὰν ἑκάτεροι τούτων ὅσα τ' ἐν τοῖς ἄστεσι διοικεῖν ἔδει, τριάκοντα δὲ πάντων ἄρχοντες κατέστησαν αὐτοκράτορες. τούτων δή τινες οἰκεῖοί τε ὄντες καὶ γνώριμοι ἐτύγχανον ἐμοί, καὶ δὴ καὶ[w] παρεκάλουν εὐθὺς ὡς ἐπὶ προσήκοντα πράγματά με.
III. iii. 429. καὶ ἐγὼ θαυμαστὸν οὐδὲν ἔπαθον ὑπὸ νεότητος· ᾠήθην γὰρ αὐτοὺς ἔκ τινος ἀδίκου βίου ἐπὶ δίκαιον τρόπον ἄγοντας διοικήσειν δὴ τὴν πόλιν, ὥστε αὐτοῖς σφόδρα προσεῖχον τὸν νοῦν, τί πράξοιεν.[x] καὶ ὁρῶν δή που τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν[y] ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, τά τε ἄλλα καὶ φίλον ἄνδρα ἐμοὶ πρεσβύτερον Σωκράτη, ὃν ἐγὼ σχεδὸν οὐκ ἂν αἰσχυνοίμην εἰπὼν δικαιότατον εἶναι τῶν τότε, ἐπί τινα τῶν πολιτῶν μεθ'[a] ἑτέρων ἔπεμπον, βίᾳ
III. 325. ἄξοντα ὡς ἀποθανούμενον, ἵνα δὴ[z] μετέχοι τῶν πραγμάτων αὐτοῖς, εἴτε βούλοιτο εἴτε μή· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο, πᾶν δὲ

—[s] ὥς γε A et (ut videtur) pr Ω.—[t] αὐτῶν ΑΩco, αὐτὴν mg Ω.—[u] ἐκείνῳ γενέσθαι Φb.—[v] σύμφρονα ΑΞΦΩbe: σύμφωνα *ς.—[w] καὶ om ΑΦb et pr Ω.—[x] πράξειεν (οι) e, πράξειεν Φbo.—[y] χρυσὸν A et pr Ω: χρυσῆν *ς.—[z] μὴ δὲ Ξ.—[a] ἔτι γρ ΑΩ.—

σύμφωνα] Non dubito quin scribendum sit *σύμφωνον*. Steph. qui sic in Not. 'Lectionem *σύμφωνον*, plane ἀνεξέλεγκτον esse puto. Intelligo autem *τοῦτον* de Hipparino.' Ficin. *hunc consentientem*. Bip.

ὁρῶν] Legendum censeo *ὁρῶ*: et post *πολιτείαν* ponendam stigmen *τελείαν*: deinde post *τά τε* ponendam particulam *γάρ*: ut scribatur, *τά τε γὰρ ἄλλα καὶ* etc. Recte autem *ἄξοντα*, quum ad solum Socratem referatur: quod quamvis missus esset *μεθ' ἑτέρων* sicut dixit, ei tamen præcipue adducendi illius provincia data esset. Steph. Ficin. *Verum animadverti—nam et alia*. Bip.

παρεκινδύνευσε παθεῖν πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός· ἃ δὴ πάντα καθορῶν καὶ εἴ τιν'[a] ἄλλα τοιαῦτα οὐ σμικρά, ἐδυσχέρανά τε καὶ ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν. χρόνῳ δὲ οὐ πολλῷ μετέπεσε[b] τὰ τῶν τριάκοντά τε καὶ[c] πᾶσα ἡ τότε[d] πολιτεία. πάλιν δὲ βραδύτερον[e] μέν, εἷλκε δέ με ὅμως ἡ περὶ τὸ πράττειν τὰ κοινὰ καὶ πολιτικὰ ἐπιθυμία. ἦν οὖν καὶ ἐν ἐκείνοις, ἅτε τεταραγμένοις, πολλὰ γιγνόμενα ἅ τις ἂν δυσχεράνειεν, καὶ οὐδέν τι θαυμαστὸν ἦν τιμωρίας ἐχθρῶν γίγνεσθαί τινάς τισι μείζους ἐν μεταβολαῖς· καί τοι πολλῇ[f] γε ἐχρήσαντο οἱ τότε κατελθόντες ἐπιεικείᾳ. κατὰ δέ τινα τύχην III. iii. 480.
αὖ τὸν ἑταῖρον ἡμῶν Σωκράτη τοῦτον δυναστεύοντές τινες εἰσάγουσιν εἰς δικαστήριον, ἀνοσιωτάτην αἰτίαν ἐπιβάλλοντες[g] καὶ πάντων ἥκιστα Σωκράτει προσήκουσαν· ὡς ἀσεβῆ γὰρ[h] οἱ μὲν εἰσήγαγον, οἱ δὲ κατεψηφίσαντο καὶ ἀπέκτειναν[i] τὸν τότε τῆς ἀνοσίου ἀγωγῆς οὐκ ἐθελήσαντα μετασχεῖν περὶ ἕνα τῶν τότε φευγόντων φίλων, ὅτε φεύγοντες ἐδυστύχουν αὐτοί. σκοποῦντι δή μοι ταῦτά τε καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς[j] πράττοντας τὰ πολιτικά, καὶ τοὺς νόμους γε[k] καὶ ἔθη, ὅσῳ μᾶλλον διεσκόπουν ἡλικίας τε[l] εἰς τὸ πρόσθε[m] προὔβαινον, τοσούτῳ χαλεπώτερον ἐφαίνετο ὀρθῶς εἶναί μοι τὰ πολιτικὰ διοικεῖν. οὔτε γὰρ ἄνευ φίλων ἀνδρῶν καὶ ἑταίρων πιστῶν οἷόν τ' εἶναι πράττειν,[n] οὓς οὔθ' ὑπάρχοντας[o] ἦν εὑρεῖν εὐπετές, οὐ γὰρ ἔτι ἐν τοῖς τῶν πατέρων ἤθεσι καὶ ἐπιτηδεύμασιν ἡ πόλις ἡμῶν διῳκεῖτο, καινούς τε ἄλλους ἀδύνατον ἦν κτᾶσθαι μετά τινος ῥᾳστώνης, τά τε τῶν νόμων γράμματα καὶ ἔθη διεφθείρετο καὶ ἐπεδίδου θαυμαστὸν ὅσον, ὥς τέ με,[p] τὸ πρῶτον πολλῆς μεστὸν

[b] μετέπεσεν Ξ.—[c] καὶ om Φb.—[d] τότε ἡ πᾶσα A et pr Ω, ἡ πᾶσα τότε Ξ, πᾶσά τε ἡ τότε Φ et rc b.—[e] βαρύτερον pr ΑΩ.—[f] πολλῷ e.—[g] ἐπιβαλόντες A et pr Ω.—
[h] lacuna in Ξ.—[i] κατέκτειναν Φb.—[j] τοὺς post ἀνθρώπους om Ξ.—[k] γε Ω, τε Φb.—[l] τε καὶ b.—[m] πρόσθε ΑΩ : πρόσθεν *s.—[n] οἷόν τ' εἶναι πράττειν om o.—[o] ἔχοντ-

φευγόντων] Legitur etiam φυγόντων. Suspectus autem mendi locus hic esse possit, et quidem propter illa potissimum verba, περὶ ἕνα. Ad ἀνόσιον certe ἀγωγὴν quod attinet, intelligenda hæc puto de eo quod dixit in fine pag. præcedentis, Socratem missum fuisse cum aliis, ad quendam ex civibus, βίᾳ ἄξοντα ὡς ἀποθανούμενον. Steph.

ὄντα ὁρμῆς ἐπὶ τὸ πράττειν τὰ κοινά, βλέποντα εἰς ταῦτα
III. iii. 431. καὶ φερόμενα ὁρῶντα πάντῃ πάντως, τελευτῶντα ἰλιγγιᾷν,
καὶ τοῦ μὲν σκοπεῖν μὴ[q] ἀποστῆναι πῇ ποτὲ ἄμεινον ἂν[r]
γίγνοιτο περί τε αὐτὰ ταῦτα[s] καὶ δὴ καὶ περὶ τὴν πᾶσαν
III. 326. πολιτείαν, τοῦ δὲ πράττειν αὖ[t] περιμένειν αἰεὶ καιρούς, τελευτῶντα δὲ νοῆσαι περὶ πασῶν τῶν νῦν πόλεων[u] ὅτι κακῶς ξύμπασαι πολιτεύονται· τὰ γὰρ τῶν νόμων αὐταῖς σχεδὸν ἀνιάτως ἔχοντά ἐστιν ἄνευ παρασκευῆς θαυμαστῆς τινὸς μετὰ τύχης. λέγειν τε ἠναγκάσθην, ἐπαινῶν τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν, ὡς ἐκ[v] ταύτης ἔστι τά τε πολιτικὰ δίκαια καὶ τὰ τῶν ἰδιωτῶν πάντα κατιδεῖν· κακῶν οὖν οὐ λήξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη, πρὶν ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε[w] καὶ ἀληθῶς γένος εἰς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικὰς ἢ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἔκ τινος μοίρας θείας ὄντως φιλοσοφήσῃ.

Ταύτην δὴ τὴν διάνοιαν ἔχων εἰς Ἰταλίαν τε καὶ Σικελίαν[x] ἦλθον, ὅτε πρῶτον ἀφικόμην. ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων, Ἰταλιωτικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν[y] πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε, δίς τε τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον[z] ζῆν καὶ μηδέποτε κοιμώμενον μόνον νύκτωρ, καὶ ὅσα τούτῳ[a] ἐπιτηδεύματα ξυνέπεται τῷ βίῳ·
III. iii. 432. ἐκ γὰρ τούτων τῶν ἐθῶν οὔτ᾽ ἂν φρόνιμος οὐδείς ποτε γενέσθαι τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπων ἐκ νέου ἐπιτηδεύων δύναιτο, οὐχ[b] οὕτω[c] θαυμαστῇ φύσει κραθήσεται,[d] σώφρων δὲ οὐδ᾽ ἂν μελλήσαι[e] ποτὲ γενέσθαι, καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς ὁ αὐτὸς λόγος ἂν εἴη. πόλις τε οὐδεμία ἂν ἠρεμήσαι[f] κατὰ νόμους οὐδ᾽ οὑστινασοῦν ἀνδρῶν οἰομένων

τας (in mg positis οὓς οὐθ᾽ ὑπάρχοντας) ο.—[p] γε ο.—[q] πηποτε (adscripto μήποτε) A, μήπηποτε Φb (μή supra), πῆι ποτε Ω, μηποτε ο (πῆ supra): μήποτε *s.—[r] ἂν ἄμεινον ο.—[s] τὰ αὐτὰ A et pr Ω.—[t] εὖ e.—[u] πόλεων τῶν νῦν Φ.—[v] ἐκ om Φb.—[w] γε Ω, τε ΞΦe (τ supra).—[x] εἰς σικελίαν Ωbo.—[y] τραπεζῶν om Φ.—[z] ἐμπιμπλάμενον AΩ (θ᾽ supra).—[a] τούτῳ...τῷ βίῳ] libri τούτων...τῶν βίων.—[b] οὐχ A, οὐχ Ω (χ supra): πάντα τὰ ἀντίγραφα καὶ τὸ τοῦ πατρ διὰ τοῦ χ mg Ω: οὐθ᾽ *s.—[c] οὕτω Φ: οὕτως s.—[d] κρατηθήσεται Ξ.—[e] μελλῆσαί A et pr

τούτων] Scribendum est *τούτῳ*, et paulo post *τῷ βίῳ*: nam et Cic. locum hunc ita vertit, *quæ comitantur huic vitæ*: et præcedit ὁ βίος. Steph. Eandem lectionem habet et Ficini versio. Bip.

ἀναλίσκειν μὲν δεῖν πάντα ἐς ὑπερβολάς, ἀργῶν δὲ εἰς ἅπαντα ἡγουμένων αὖ δεῖν γίγνεσθαι πλὴν εἰς[g] εὐωχίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονουμένας·[h] ἀναγκαῖον δὲ εἶναι ταύτας τὰς πόλεις τυραννίδας[i] τε καὶ ὀλιγαρχίας καὶ δημοκρατίας μεταβαλλούσας μηδέποτε λήγειν, δικαίου δὲ καὶ ἰσονόμου πολιτείας τοὺς ἐν αὐταῖς δυναστεύοντας μηδ' ὄνομα[k] ἀκούοντας ἀνέχεσθαι. ταῦτα δὴ πρὸς τοῖς πρόσθε[l] διανοούμενος εἰς Συρακούσας διεπορεύθην, ἴσως μὲν κατὰ τύχην, ἔοικε μὴν τότε μηχανωμένῳ τινὶ τῶν κρειττόνων ἀρχὴν βαλέσθαι[m] τῶν νῦν γεγονότων πραγμάτων περὶ Δίωνα καὶ τῶν περὶ Συρακούσας· δέος δὲ μὴ καὶ πλειόνων ἔτι,[n] ἐὰν μὴ νῦν ὑμεῖς ἐμοὶ πείθησθε τὸ δεύτερον συμβουλεύοντι.[o] πῶς οὖν δὴ λέγω πάντων ἀρχὴν γεγονέναι τῶν[p] τότε τὴν[q] εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν; ἐγὼ συγγε- III. 327. III. iii. 433.
νόμενος Δίωνι τότε νέῳ κινδυνεύω, τὰ δοκοῦντα ἐμοὶ βέλτιστα ἀνθρώποις εἶναι μηνύων διὰ λόγων καὶ πράττειν αὐτὰ ξυμβουλεύων, ἀγνοεῖν ὅτι τυραννίδος τινὰ τρόπον κατάλυσιν ἐσομένην μηχανώμενος ἐλάνθανον ἐμαυτόν. Δίων μὲν γὰρ δὴ μάλ' εὐμαθὴς ὢν πρός τε τἆλλα καὶ πρὸς τοὺς τότε ὑπ' ἐμοῦ λόγους λεγομένους[r] οὕτως ὀξέως ὑπήκουσε καὶ σφόδρα, ὡς οὐδεὶς πώποτε ὧν ἐγὼ προσέτυχον νέων, καὶ τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν ἠθέλησε διαφερόντως τῶν πολλῶν Ἰταλιωτῶν τε καὶ Σικελιωτῶν, ἀρετὴν περὶ πλείονος ἡδονῆς τῆς τε ἄλλης τρυφῆς ἠγαπηκώς. ὅθεν ἐπαχθέστερον τοῖς περὶ τὰ τυραννικὰ νόμιμα ζῶσιν ἐβίω[s] μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ περὶ Διονύσιον γενομένου. μετὰ δὲ τοῦτο διενοήθη μὴ

Ω, μελῆσαί ΞΦ, μέλῆσαι b, μελῆσαι o.—[f] ἠρεμῆσαι Ab et pr Ω, ἠρεμίσαι e, ἠρεμῆ/σαι
ων
o, πότε ἠρεμῆσαι Φ.—[g] ἐς A: εἰς ς.—[h] διαπονουμένας ΑΞΦΩbo, διαπονουμένας e: διαπονουμένων *ς.—[i] πόλεις τυραννίδας pr ΑΩ: πόλεις εἰς τυραννίδας *ς.—[k] μηδ' ὄνομα om Ξ.—[l] πρόσθεν Φo.—[m] βάλλεσθαι, ut videtur, pr A.—[n] ἔτι om pr ΑΩ.—
η
[o] συμβουλεύοντι τὸ δεύτερον Φ.—[p] τῶν ΑΩ.—[q] τὴν om pr ΑΩ.—[r] λεγομένους λό-
με
γους Φ, λόγους γενομένους A et pr (ut videtur) Ω.—[s] ἐν βίῳ e.—[t] μὲν mg e, δὲ Ω.

ἔοικε] Invenitur et alia lectio, videlicet ἔοικα, et τὶ pro τινί: sed cum ἔοικα videri posset scribendum etiam esse μηχανώμενος pro μηχανωμένῳ. At Fic. ita vertit quasi sic legeretur, ἔοικε μὴν τότε μηχανῇ τινὸς τῶν κρειττόνων ἀρχὴν βαλέσθαι etc. hæc enim sunt ejus verba, *Videtur autem alicujus eorum opera qui supra nos sunt principium tunc fuisse datum omnibus quæ etc.* Steph. Alia illa lectio est e conjectura Cornarii. Bip.

μόνον ἐν αὐτῷ ποτ' ἂν γενέσθαι ταύτην τὴν διάνοιαν, ἣν αὐτὸς ὑπὸ τῶν ὀρθῶν λόγων ἔσχεν, ἐγγιγνομένην δ'[t] αὐτὴν καὶ ἐν ἄλλοις ὁρῶν κατενόει, πολλοῖς μὲν οὔ, γιγνομένην δ' οὖν ἔν τισιν, ὧν καὶ Διονύσιον ἡγήσατο ἕνα γενέσθαι τάχ' ἂν ξυλλαμβανόντων θεῶν, γενομένου δ' αὖ τοῦ τοιούτου τόν τε αὐτοῦ βίον καὶ τὸν τῶν ἄλλων Συρακουσίων ἀμήχανον ἂν[u] μακαριότητι ξυμβῆναι γενόμενον. πρὸς δὴ τούτοις
III. iii. 434. ᾠήθη δεῖν ἐκ παντὸς τρόπου εἰς Συρακούσας ὅτι τάχιστα ἐλθεῖν ἐμὲ κοινωνὸν τούτων, μεμνημένος τήν τε αὐτοῦ καὶ ἐμὴν συνουσίαν,[v] ὡς εὐπετῶς ἐξειργάσατο εἰς ἐπιθυμίαν ἐλθεῖν αὐτὸν τοῦ καλλίστου τε καὶ ἀρίστου βίου· ὃ δὴ καὶ νῦν εἰ[w] διαπράξαιτο ἐν Διονυσίῳ ὡς ἐπεχείρησε, μεγάλας ἐλπίδας εἶχεν ἄνευ σφαγῶν καὶ θανάτων καὶ τῶν νῦν γεγονότων κακῶν βίον ἂν εὐδαίμονα καὶ ἀληθινὸν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ κατασκευάσαι. ταῦτα Δίων ὀρθῶς διανοηθεὶς ἔπεισε μεταπέμπεσθαι Διονύσιον ἐμέ, καὶ αὐτὸς ἐδεῖτο πέμπων ἥκειν ὅτι τάχιστα ἐκ παντὸς τρόπου, πρίν τινας ἄλλους ἐντυχόντας Διονυσίῳ ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι. λέγων δὲ τάδε ἐδεῖτο, εἰ[x] καὶ μακρότερα εἰπεῖν. τίνας γὰρ[y] καιρούς, ἔφη, μείζους περιμενοῦμεν τῶν νῦν παραγεγονότων θείᾳ τινὶ τύχῃ; καταλέγων δὲ τήν τε ἀρχὴν τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καὶ τὴν
III. 328. αὐτοῦ δύναμιν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν νεότητα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν Διονυσίου, φιλοσοφίας[z] τε καὶ παιδείας ὡς ἔχοι[a] σφόδρα, λέγων, τούς τε αὐτοῦ ἀδελφιδοῦς καὶ τοὺς οἰκείους ὡς εὐπαράκλητοι[b] εἶεν πρὸς τὸν ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον αἰεὶ λόγον
III. iii. 435. καὶ βίον,[c] ἱκανώτατοί τε Διονύσιον συμπαρακαλεῖν,[d] ὥστε, εἴ πέρ ποτε, καὶ νῦν ἐλπὶς πᾶσα ἀποτελεσθήσεται τοῦ τοὺς[e]

—[u] ἂν om pr ΑΩ.—[v] ξ. Φ.—[w] νυνὶ Α et pr Ω.—[x] εἰ om pr *e*.—[y] γὰρ om pr Ω, qui in mg τὸ γάρ ἔν τισιν οὐ φέρεται.—[z] φιλοσοφίαν *o*.—[a] ἔχει Φ*b*.—[b] ἀπαράκλητοι *e*.—[c] βίον καὶ λόγον *b*.—[d] παρακαλεῖν Φ*b*.—[e] τούτους ΑΞΦ*beo* et pr Ω.—[f] πα-

ἐγγιγνομένην δ'—γιγνομένην δ'] Verba quæ interjecta sunt inter particulam δὲ priore loco positam et inter posteriorem, non extant in præced. edit. sed tamen ea Fic. quoque agnoscit. Steph. At ea habet Bas. 2. Bip.

ἐδεῖτο, εἰ καὶ] Fortasse scribendum est ἐδεῖτο ἃ καὶ μακρότερα εἰπεῖν. Hoc sensu, *His dictis addebat preces, quas longum esset commemorare*. Quæ tamen subjungit, non sunt precantis, sed potius rationem reddentis cur precetur. Steph.

ἀποτελεσθήσεται] Lectionem hanc non puto posse ferri, sed mutandam in

αὐτοὺς φιλοσόφους τε καὶ πόλεων ἄρχοντας μεγάλων ξυμβῆναι γενομένους. τὰ μὲν δὴ παρακελεύματα[f] ἦν ταῦτά τε καὶ τοιαῦτα ἕτερα πάμπολλα, τὴν δ' ἐμὴν δόξαν, τὸ μὲν περὶ τῶν νέων ὅπῃ ποτὲ γενήσοιτο, εἶχε φόβος—αἱ γὰρ ἐπιθυμίαι τῶν τοιούτων ταχεῖαι καὶ πολλάκις ἑαυταῖς ἐναντίαι φερόμεναι—, τὸ δὲ Δίωνος ἠπιστάμην[g] τῆς ψυχῆς πέρι φύσει τε ἐμβριθὲς ὂν ἡλικίας τε ἤδη μετρίως ἔχον. ὅθεν μοι σκοπουμένῳ καὶ διστάζοντι πότερον εἴη πορευτέον ἢ[h] πῶς, ὅμως ἔρρεψε δεῖν, εἴ ποτέ τις τὰ διανοηθέντα περὶ νόμων τε καὶ πολιτείας ἀποτελεῖν ἐγχειρήσοι. καὶ νῦν πειρατέον εἶναι· πείσας γὰρ ἕνα μόνον ἱκανῶς πάντα ἐξειργασμένος ἐσοίμην ἀγαθά. ταύτῃ μὲν δὴ τῇ διανοίᾳ τε καὶ τόλμῃ ἀπῆρα οἴκοθεν, οὐχ ᾗ τινὲς ἐδόξαζον, ἀλλ' αἰσχυνόμενος μὲν ἐμαυτὸν τὸ μέγιστον, μὴ δόξαιμί ποτε ἐμαυτῷ παντάπασι λόγος[r] μόνον ἀτεχνῶς εἶναί τις, ἔργου δὲ οὐδενὸς ἄν ποτε ἑκὼν ἀνθάψασθαι, κινδυνεύσειν δὲ προδοῦναι πρῶτον μὲν[k] τὴν Δίωνος ξενίαν τε καὶ ἑταιρείαν[l] ἐν κινδύνοις ὄντως[m] γεγονότος οὐ σμικροῖς. εἴτ'[n] οὖν πάθοι τι, εἴτ' ἐκπεσὼν ὑπὸ Διονυσίου καὶ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν ἔλθοι παρ' III. iii. 436.
ἡμᾶς[o] φεύγων καὶ ἀνέροιτο εἰπὼν Ὦ Πλάτων, ἥκω σοι φυγὰς οὐχ ὁπλιτῶν δεόμενος οὐδὲ ἱππέων ἐνδεὴς γενόμενος τοῦ ἀμύνασθαι[p] τοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ λόγων καὶ πειθοῦς, ᾗ σὲ μάλιστα ἠπιστάμην ἐγὼ δυνάμενον ἀνθρώπους νέους ἐπὶ τἀγαθὰ[q] καὶ τὰ δίκαια προτρέποντα εἰς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι ἑκάστοτε· ὧν ἐνδείᾳ κατὰ τὸ σὸν μέρος νῦν ἐγὼ καταλιπὼν Συρακούσας ἐνθάδε πάρειμι. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν ἔλαττον ὄνειδός σοι φέρει· φιλοσοφία δέ, ἣν ἐγκωμιάζεις ἀεὶ[r] καὶ ἀτίμως φῂς ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων φέρεσθαι, πῶς οὐ προδέδοται τὰ νῦν μετ' ἐμοῦ

[σ] ρακελεύματα A, παρακελεύσματα ΞΦε.—[g] δίωνος ἠπιστάμην pr AΩ: δίωνος ἦθος ἠπιστάμην °s.—[h] πότερον εἴη πορευτέον ἢ pr AΩ: πότερον ἂν εἴη πορευτέον καὶ ὑπακουστέον ἢ °s.—[i] λόγῳ ΞΦs.—[k] μὴ e.—[l] ἑταιρείαν Ω, ἑταιρίαν ΞΦbeo, sic et inf. 25.—[m] οὕτως e.—[n] εἴη τ' s.—[o] ὑμᾶς os.—[p] ἀμύνεσθαι Ξ.—[q] τἀγαθὰ Ξ

ἀποτελεσθήσεσθαι τὸ τοὺς αὐτοὺς φιλ. Steph.

ἔρρεψε] Vel deesse vel subaudiendum relinqui puto γνώμη cum ἔρρεψε: quod loquendi genus imitatus est Mar. Steph.

III. 329. μέρος ὅσον ἐπὶ σοὶ γέγονε; καὶ Μεγαροῖ μὲν εἰ κατοικοῦντες ἐτυγχάνομεν, ἦλθες δή που ἄν[s] μοι βοηθὸς ἐφ' ἅ σε παρεκάλουν, ἢ πάντων ἂν φαυλότατον ἡγοῦ σαυτόν· νῦν δ' ἄρα τὸ μῆκος τῆς πορείας καὶ τὸ μέγεθος δὴ τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ πόνου ἐπαιτιώμενος οἴει δόξαν κακίας ἀποφευξεῖσθαί ποτε; πολλοῦ γε[t] καὶ δεήσει. Λεχθέντων δὲ[u] τούτων τίς ἂν[v] ἦν μοι πρὸς ταῦτα εὐσχήμων ἀπόκρισις; οὐκ ἔστιν. ἀλλ' ἦλθον μὲν κατὰ λόγον ἐν δίκῃ τε, ὡς οἷόν τε ἄνθρω-
III. iii. 437. πον[w] μάλιστα, διὰ τὰ[x] τοιαῦτα καταλιπὼν τὰς ἐμαυτοῦ διατριβάς, οὔσας οὐκ ἀσχήμονας, ὑπὸ τυραννίδα δοκοῦσαν οὐ πρέπειν τοῖς ἐμοῖς λόγοις[y] οὐδὲ ἐμοί· ἐλθών τε[z] ἐμαυτὸν ἠλευθέρωσα[a] Διὸς ξενίου καὶ τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοίρας παρέσχον,[b] ἐπονειδίστου γενομένης ἂν εἴ τι καταμαλθακισθεὶς καὶ ἀποδειλιῶν[c] αἰσχύνης μετέσχον κακῆς. ἐλθὼν δέ, οὐ γὰρ δεῖ μηκύνειν, εὗρον στάσεως τὰ[d] περὶ Διονύσιον μεστὰ ξύμπαντα καὶ διαβολῶν πρὸς τὴν[e] τυραννίδα Δίωνος πέρι. ἤμυνον μὲν οὖν καθ' ὅσον ἠδυνάμην, σμικρὰ δ' οἷός τ' ἦ,[f] μηνὶ δὲ σχεδὸν ἴσως τετάρτῳ Δίωνα Διονύσιος αἰτιώμενος ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐμβιβάσας, ἐξέβαλεν ἀτίμως. οἱ δὴ[g] Δίωνος τὸ μετὰ τοῦτο πάντες φίλοι ἐφοβούμεθα μή τινα ἐπαιτιώμενος τιμωροῖτο ὡς συναίτιον τῆς Δίωνος ἐπιβουλῆς· περὶ δ' ἐμοῦ καὶ διῆλθε λόγος τις ἐν Συρακούσαις, ὡς τεθνεὼς εἴην[h] ὑπὸ Διονυσίου ὡς[i] δὴ[k] τούτων ἁπάντων[l] τῶν τότε γεγονότων[m] αἴτιος. ὁ δὲ αἰσθανόμενος πάντας ἡμᾶς οὕτω διατεθέντας, φοβούμενος μὴ μεῖζον ἐκ τῶν φόβων γένοιτό τι, φιλοφρόνως πάντας ἀνελάμβανε, καὶ δὴ καὶ τὸν[n] ἐμὲ παρεμυθεῖτό τε
III. iii. 438. καὶ θαρρεῖν διεκελεύετο καὶ ἐδεῖτο πάντως μένειν· ἐγίγνετο γάρ οἱ τὸ μὲν ἐμὲ φυγεῖν ἀπ' αὐτοῦ καλὸν οὐδέν, τὸ δὲ μέ-

Φ: τὰ ἀγαθὰ °ς.—[t] ἀεὶ Φb.—[u] ἂν δήπου Φ.—[s] γε om A et pr Ω.—[u] δὴ b.—[v] ἂν om b.—[w] ἄνθρωπον Ω, ἀνθρώπων eo, ἀνθρώπῳ ΞΦb.—[x] τε ΑΩ.—[y] λόγοις in mg ponunt ΑΩ.—[z] τε Ω, δὲ Φbo, om Ξ.—[a] omisi καὶ cum ΑΞΦΩbeo.—[b] μοίρας ἀνέγκλητον παρασχὼν Φ.—[c] ἀποδειλιάσας Φ.—[d] τὰ om pr ΑΩ.—[e] τὴν om e.—[f] ἦε Ω: ἦν °ς.—[g] οἱ δὲ e, ὡς δ' οἱ Φ.—[h] εἴην om Ξ.—[i] ὡς post τούτων ponunt ΑΩ.—[k] δὴ om ΑΞΦΩbeo.—[l] πάντων ΑΞΦb.—[m] γεγονὼς Φb.—[n] τὸν pr ΑΩ: αὐτὸν °ς.—

νειν, διὸ δὴ καὶ σφόδρα προσεποιεῖτο δεῖσθαι. τὰς δὲ τῶν τυράννων δεήσεις ἴσμεν, ὅτι μεμιγμέναι ἀνάγκαις εἰσίν. ὃ δὴ μηχανώμενος διεκώλυέ μου τὸν ἔκπλουν, εἰς ἀκρόπολιν ἀγαγὼν καὶ κατοικίσας ὅθεν οὐδ' ἂν εἷς ἔτι με ναύκληρος μὴ ὅτι[o] κωλύοντος ἐξήγαγε Διονυσίου, ἀλλ' οὐδ' εἰ μὴ πέμπων αὐτὸς τὸν κελεύοντα ἐξαγαγεῖν ἐπέστελλεν, οὔτ' ἂν ἔμπορος οὔτε τῶν ἐν ταῖς τῆς χώρας ἐξόδοις ἀρχόντων[p] οὐδ' ἂν εἷς περιεῖδέ με μόνον ἐκπορευόμενον, ὃς[q] οὐκ ἂν συλλαβὼν εὐθέως παρὰ Διονύσιον πάλιν ἀπήγαγεν, ἄλλως τε καὶ διηγγελμένον[r] ἤδη ποτὲ τοὐναντίον ἢ τὸ πρότερον III. 330.
πάλιν, ὡς Πλάτωνα Διονύσιος θαυμαστῶς ὡς ἀσπάζεται. τὸ δ' εἶχε δὴ πῶς; τὸ γὰρ ἀληθὲς δεῖ φράζειν. ἠσπάζετο μὲν[s] αἰεὶ προϊόντος τοῦ χρόνου μᾶλλον κατὰ τὴν τοῦ[t] τρόπου τε καὶ ἤθους συνουσίαν, ἑαυτὸν δὲ ἐπαινεῖν μᾶλλον ἢ Δίωνα ἐβούλετό με καὶ φίλον ἡγεῖσθαι διαφερόντως μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον,[u] καὶ θαυμαστῶς ἐφιλονείκει πρὸς τὸ τοιοῦτον. ᾗ δ' ἂν οὕτως ἐγένετο,[v] εἴ περ ἐγίγνετο, κάλλιστα, ὤκνει ὡς[w] δὴ μανθάνων καὶ ἀκούων τῶν περὶ φιλοσοφίαν[x] λόγων οἰκειοῦσθαι καὶ ἐμοὶ συγγίγνεσθαι, φοβούμενος τοὺς III. iii. 439.
τῶν διαβαλλόντων λόγους, μή πῃ[y] παραποδισθείη καὶ Δίων δὴ πάντα εἴη διαπεπραγμένος. ἐγὼ δὲ πάντα ὑπέμενον, τὴν πρώτην διάνοιαν φυλάττων ᾗ περ[z] ἀφικόμην, εἴ πως εἰς ἐπιθυμίαν ἔλθοι τῆς φιλοσόφου ζωῆς· ὁ δ' ἐνίκησεν[a] ἀντιτείνων.

Καὶ ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεώς[b] τε καὶ διατριβῆς διὰ πάντα ταῦτα ξυνέβη γενόμενος. μετὰ δὲ τοῦτο ἀπεδήμησά τε καὶ πάλιν ἀφικόμην πάσῃ σπουδῇ μεταπεμπομένου Διονυσίου· ὧν δὲ ἕνεκα καὶ ὅσα ἔπραξα, ὡς εἰκότα τε καὶ δίκαια, ὑμῖν πρῶτον μὲν[c] ξυμβουλεύσας ἃ χρὴ ποιεῖν ἐκ τῶν νῦν γεγονότων, ὕστερον τὰ περὶ ταῦτα διέξειμι, τῶν ἐπανερωτώντων ἕνεκα τί δὴ

—[o] ἔτι b.—[p] ἀνθρώπων Φb.—[q] ὡς A et pr Ω.—[r] διηγγελμένου bo.—[s] μὲν om pr Ω.—[t] τοῦ om o.—[u] ἐκεῖνον Ξo : 'κεῖνον *s.—[v] ἐγίγνετο Φb.—[w] ἴσως ΞΦbo et γρ A et corr Ω et adscripto ὡς e. adscriptum ὡς etiam in Ω, sed in altera ejus γραφῇ omissum.—[x] φιλοσοφίας Φb.—[y] τη Ξ.—[z] εἴπερ b.—[a] ἐνίκησεν (in ι corr) A.—[b] ἐπιθυμίας ΞΦbeo et (adscripto ἐπιδημήσεως) Ω.—[c] μὲν om Φb, ἐν τισιν ὠβέλισται

III. 329. μέρος ὅσον ἐπὶ σοὶ γέγονε; καὶ Μεγαροῖ μὲν εἰ κατοικοῦντες ἐτυγχάνομεν, ἦλθες δή που ἄν[s] μοι βοηθὸς ἐφ' ἅ σε παρεκάλουν, ἢ πάντων ἂν φαυλότατον ἡγοῦ σαυτόν· νῦν δ' ἄρα τὸ μῆκος τῆς πορείας καὶ τὸ μέγεθος δὴ τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ πόνου ἐπαιτιώμενος οἴει δόξαν κακίας ἀποφευξεῖσθαί ποτε; πολλοῦ γε[t] καὶ δεήσει. Λεχθέντων δὲ[u] τούτων τίς ἄν[v] ἦν μοι πρὸς ταῦτα εὐσχήμων ἀπόκρισις; οὐκ ἔστιν. ἀλλ' ἦλθον μὲν κατὰ λόγον ἐν δίκῃ τε, ὡς οἷόν τε ἄνθρω-
III. iii. 437. πον[w] μάλιστα, διὰ τὰ[x] τοιαῦτα καταλιπὼν τὰς ἐμαυτοῦ διατριβάς, οὔσας οὐκ ἀσχήμονας, ὑπὸ τυραννίδα δοκοῦσαν οὐ πρέπειν τοῖς ἐμοῖς λόγοις[y] οὐδὲ ἐμοί· ἐλθών τε[z] ἐμαυτὸν ἠλευθέρωσα[a] Διὸς ξενίου καὶ τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοίρας παρέσχον,[b] ἐπονειδίστου γενομένης ἂν εἴ τι καταμαλθακισθεὶς καὶ ἀποδειλιῶν[c] αἰσχύνης μετέσχον κακῆς. ἐλθὼν δέ, οὐ γὰρ δεῖ μηκύνειν, εὗρον στάσεως τὰ[d] περὶ Διονύσιον μεστὰ ξύμπαντα καὶ διαβολῶν πρὸς τὴν[e] τυραννίδα Δίωνος πέρι. ἤμυνον μὲν οὖν καθ' ὅσον ἠδυνάμην, σμικρὰ δ' οἷός τ' ἦ,[f] μηνὶ δὲ σχεδὸν ἴσως τετάρτῳ Δίωνα Διονύσιος αἰτιώμενος ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐμβιβάσας, ἐξέβαλεν ἀτίμως. οἱ δὴ[g] Δίωνος τὸ μετὰ τοῦτο πάντες φίλοι ἐφοβούμεθα μή τινα ἐπαιτιώμενος τιμωροῖτο ὡς συναίτιον τῆς Δίωνος ἐπιβουλῆς· περὶ δ' ἐμοῦ καὶ διῆλθε λόγος τις ἐν Συρακούσαις, ὡς τεθνεὼς εἴην[h] ὑπὸ Διονυσίου ὡς[i] δὴ[k] τούτων ἁπάντων[l] τῶν τότε γεγονότων[m] αἴτιος. ὁ δὲ αἰσθανόμενος πάντας ἡμᾶς οὕτω διατεθέντας, φοβούμενος μὴ μεῖζον ἐκ τῶν φόβων γένοιτό τι, φιλοφρόνως πάντας ἀνελάμβανε, καὶ δὴ καὶ τὸν[n] ἐμὲ παρεμυθεῖτό τε
III. iii. 438. καὶ θαῤῥεῖν διεκελεύετο καὶ ἐδεῖτο πάντως μένειν· ἐγίγνετο γάρ οἱ τὸ μὲν ἐμὲ φυγεῖν ἀπ' αὐτοῦ καλὸν οὐδέν, τὸ δὲ μέ-

Φ: τὰ ἀγαθὰ [a]ς.—[s] ἀεὶ Φb.—[s] ἂν δήπου Φ.—[t] γε om A et pr Ω.—[u] δὴ b.—[v] ἂν om b.—[w] ἄνθρωπον Ω, ἀνθρώπων eo, ἀνθρώπῳ ΞΦb.—[x] τε ΑΩ.—[y] λόγοις in mg ponunt ΑΩ.—[z] τε Ω, δὲ Φbo, om Ξ.—[a] omisi καὶ cum ΑΞΦΩbeo.—[b] μοίρας ἀνέγκλητον παρασχὼν Φ.—[c] ἀποδειλιάσας Φ.—[d] τὰ om pr ΑΩ.—[e] τὴν om e.—[f] ἦε Ω: ἦν [a]ς.—[g] οἱ δὲ e, ὃς δ' οἱ Φ.—[h] εἴην om Ξ.—[i] ὡς post τούτων ponunt ΑΩ.—[k] δὴ om ΑΞΦΩbeo.—[l] πάντων ΑΞΦb.—[m] γεγονὼς Φb.—[n] τὸν pr ΑΩ: αὐτὸν [a]ς.—

νειν, διὸ δὴ καὶ σφόδρα προσεποιεῖτο δεῖσθαι. τὰς δὲ τῶν τυράννων δεήσεις ἴσμεν, ὅτι μεμιγμέναι ἀνάγκαις εἰσίν. ὁ δὴ μηχανώμενος διεκώλυέ μου τὸν ἔκπλουν, εἰς ἀκρόπολιν ἀγαγὼν καὶ κατοικίσας ὅθεν οὐδ' ἂν εἷς ἔτι με ναύκληρος μὴ ὅτι[o] κωλύοντος ἐξήγαγε Διονυσίου, ἀλλ' οὐδ' εἰ μὴ πέμπων αὐτὸς τὸν κελεύοντα ἐξαγαγεῖν ἐπέστελλεν, οὔτ' ἂν ἔμπορος οὔτε τῶν ἐν ταῖς τῆς χώρας ἐξόδοις ἀρχόντων[p] οὐδ' ἂν εἷς περιεῖδέ με μόνον ἐκπορευόμενον, ὅς[q] οὐκ ἂν συλλαβὼν εὐθέως παρὰ Διονύσιον πάλιν ἀπήγαγεν, ἄλλως τε καὶ διηγγελμένον[r] ἤδη ποτὲ τοὐναντίον ἢ τὸ πρότερον III. 330. πάλιν, ὡς Πλάτωνα Διονύσιος θαυμαστῶς ὡς ἀσπάζεται. τὸ δ' εἶχε δὴ πῶς; τὸ γὰρ ἀληθὲς δεῖ φράζειν. ἠσπάζετο μὲν[s] αἰεὶ προϊόντος τοῦ χρόνου μᾶλλον κατὰ τὴν τοῦ[t] τρόπου τε καὶ ἤθους συνουσίαν, ἑαυτὸν δὲ ἐπαινεῖν μᾶλλον ἢ Δίωνα ἐβούλετό με καὶ φίλον ἡγεῖσθαι διαφερόντως μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον,[u] καὶ θαυμαστῶς ἐφιλονείκει πρὸς τὸ τοιοῦτον. ᾗ δ' ἂν οὕτως ἐγένετο,[v] εἴ περ ἐγίγνετο, κάλλιστα, ὤκνει ὡς[w] δὴ μανθάνων καὶ ἀκούων τῶν περὶ φιλοσοφίαν[x] λόγων οἰκειοῦσθαι καὶ ἐμοὶ συγγίγνεσθαι, φοβούμενος τοὺς III. iii. 439. τῶν διαβαλλόντων λόγους, μή πῃ[y] παραποδισθείη καὶ Δίων δὴ πάντα εἴη διαπεπραγμένος. ἐγὼ δὲ πάντα ὑπέμενον, τὴν πρώτην διάνοιαν φυλάττων ᾗ περ[z] ἀφικόμην, εἴ πως εἰς ἐπιθυμίαν ἔλθοι τῆς φιλοσόφου ζωῆς· ὁ δ' ἐνίκησεν[a] ἀντιτείνων.

Καὶ ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεώς[b] τε καὶ διατριβῆς διὰ πάντα ταῦτα ξυνέβη γενόμενος. μετὰ δὲ τοῦτο ἀπεδήμησά τε καὶ πάλιν ἀφικόμην πάσῃ σπουδῇ μεταπεμπομένου Διονυσίου· ὧν δὲ ἕνεκα καὶ ὅσα ἔπραξα, ὡς εἰκότα τε καὶ δίκαια, ὑμῖν πρῶτον μὲν[c] ξυμβουλεύσας ἃ χρὴ ποιεῖν ἐκ τῶν νῦν γεγονότων, ὕστερον τὰ περὶ ταῦτα διέξειμι, τῶν ἐπανερωτώντων ἕνεκα τί δὴ

—[o] ἔτι b.—[p] ἀνθρώπων Φb.—[q] ὡς A et pr Ω.—[r] διηγγελμένου bo.—[s] μὲν om pr Ω.—[t] τοῦ om o.—[u] ἐκεῖνον Ξo: 'κεῖνον *r.—[v] ἐγίγνετο Φb.—[w] ἴσως ΞΦbo et γρ A et corr Ω et adscripto ὡς e. adscriptum ὡς etiam in Ω, sed in altera ejus γραφῇ omissum.—[x] φιλοσοφίας Φb.—[y] τη Ξ.—[z] εἴπερ b.—[a] ἐνίκησεν (in ι corr) A.—[b] ἐπιθυμίας ΞΦbeo et (adscripto ἐπιδημήσεως) Ω.—[c] μὲν om Φb, ἐν τισιν ὠβέλισται

βουλόμενος ἦλθον τὸ δεύτερον, ἵνα μὴ τὰ πάρεργα ὡς ἔργα
μοι ξυμβαίνῃ λεγόμενα. λέγω δὴ τάδε.[d]
Ἐγὼ τὸν συμβουλεύοντα ἀνδρὶ κάμνοντι καὶ δίαιταν
διαιτωμένῳ μοχθηρὰν[e] *πρὸς ὑγίειαν ἄλλο τι χρὴ πρῶτον*
μὲν αὐτὸν[f] *μεταβάλλειν τὸν βίον, καὶ ἐθέλοντι μὲν πεί-*
III. iii. 440. *θεσθαι καὶ τἄλλα ἤδη παραινεῖν· μὴ ἐθέλοντι δέ, φεύγοντα*
ἀπὸ τῆς τοῦ[g] *τοιούτου ξυμβουλῆς, ἄνδρα τε ἡγοίμην ἂν*
καὶ ἰατρικόν,[h] *τὸν δὲ ὑπομένοντα τοὐναντίον ἄνανδρόν τε καὶ*
ἄτεχνον.[i] *ταὐτὸν δὴ καὶ πόλει, εἴτε αὐτῆς εἷς εἴη κύριος*[k]
εἴτε καὶ πλείους, εἰ μὲν κατὰ τρόπον ὀρθῇ πορευομένης[l]
ὁδῷ τῆς πολιτείας ξυμβουλεύοιτό τι τῶν προσφόρων, νοῦν
ἔχοντος τὸ τοῖς τοιούτοις ξυμβουλεύειν· τοῖς δ' ἔξω τὸ
παράπαν βαίνουσι τῆς ὀρθῆς πολιτείας καὶ μηδαμῇ ἐθέ-
λουσιν αὐτῆς[m] *εἰς ἴχνος ἰέναι, προαγορεύουσι*[n] *δὲ τῷ ξυμ-*
III. 331. *βούλῳ τὴν μὲν πολιτείαν ἐᾷν καὶ μὴ κινεῖν, ὡς ἀποθανου-*
μένῳ ἐὰν κινῇ, ταῖς δὲ βουλήσεσι καὶ ἐπιθυμίαις αὐτῶν
ὑπηρετοῦντα[o] *ξυμβουλεύειν κελεύουσι*[p] *τίνα τρόπον γίγ-*
νοιτ' ἂν ῥᾷστά τε[q] *καὶ τάχιστα εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον, τὸν*
μὲν ὑπομένοντα ξυμβουλὰς τοιαύτας ἡγοίμην ἂν ἄναν-
δρον, τὸν δ' οὐχ ὑπομένοντα ἄνδρα.[r] *ταύτην δὴ τὴν διά-*
νοιαν ἐγὼ κεκτημένος, ὅταν τίς μοι ξυμβουλεύηται περί τινος

mg Ω.—[d] *τόδε* Ξ.—[e] *πονηρὰν* Φ et (adscripto *μοχθηρὰν*) *b*.—[f] *αὐτὸν* om A et pr *ἂν* Ω.—[g] *τοῦ* om *e*.—[h] *ἰατρικὸν* Ω, *ἰατρὸν* *be*.—[i] *ἄτυχον* *b*.—[k] *εἴη κύριος εἷς* Φ.—[l] *πορευόμενος* A et pr Ω.—[m] *αὐτοῖς* *o*.—[n] *προσαγορεύουσι* Ξ.—[o] *ὑπηρετοῦντας* ΑΩ.—[p] *κελεύοιεν* ΑΞΦΩ*bo* et (adscripto *κελεύουσι*) *e*.—[q] *τε* om Φ*b*.—[r] *ἐν ἄλλῳ οὕτως· τὸν μὲν μὴ ὑπομένοντα ξυμβουλὰς τοιαύτας ἡγοίμην ἂν ἄνανδρον, τὸν δ' ὑπο-*

ἄλλό τι] For. scribendum est *ἄλλῃ τινὶ*, ut subaud. *διαίτῃ*. Steph. qui sic in Not. 'Mendosum esse hunc locum manifestum est: ideo scripsi, legendum esse fortassis *ἄλλῃ τινὶ*, ut subaudiatur *διαίτῃ*: simul autem *χρὴ* mutandum esset in *χρῆναι*, vel particula *ὅτι* ponenda ante *ἄλλῃ τινί*. Quæ emendatio quamvis magnam mutationem non afferat, et ex ea sensus huic loco aptus efficiatur, alia tamen mihi in mentem nunc venit quæ verisimilior videtur: ut nimirum scribamus, *ἄλλά τε καὶ ὅτι χρὴ* etc. Cæterum hic medicus illum plane imitabitur *τὸν τἀληθῆ λέγοντα* ægroto (de Republ. l. iv. p. 426.) *ὅτι πρὶν ἂν μεθύων καὶ ἐμπιπλάμενος καὶ ἀφροδισιάζων καὶ ἀργῶν παύσηται, οὔτε φάρμακα, οὔτε καύσεις, οὔτε τομαί, οὐδ' αὖ ἐπῳδαὶ αὐτὸν οὐδὲ περίαπτα, οὐδὲ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδὲν ὀνήσει*. Ac quemadmodum in eo de quo agitur loco dicit de medico *ξυμβουλὴν*, et antea, *τὸν συμβουλεύοντα ἀνδρὶ κάμνοντι*, sic etiam illic, *καὶ ἀεὶ ἐλπίζοντες, ἐάν τις φάρμακον συμβουλεύσῃ, ὑπὸ τούτου ἔσεσθαι ὑγιεῖς*.'

μὴ ἐθέλοντι δὲ] Scribendum videtur, *μὴ ἐθέλοντος δέ*: nam illic quidem dativus *ἐθέλοντι* locum habebat propter verbum *παραινεῖν*: at hic genitivo absoluto opus esse videtur. Steph.

τῶν μεγίστων περὶ τὸν αὑτοῦ βίον, οἷον περὶ χρημάτων κτήσεως ἢ περὶ σώματος ἢ ψυχῆς[s] ἐπιμελείας, ἂν μέν μοι τὸ καθ' ἡμέραν ἔν τινι τρόπῳ δοκῇ ζῆν ἢ συμβουλεύσαντος[t] ἂν ἐθέλειν πείθεσθαι, περὶ ὧν ἀνακοινοῦται, προθύμως ξυμβουλεύω[u] καὶ οὐκ ἀφοσιωσάμενος μόνον ἐπαυσάμην· ἐὰν III. iii. 441.
δὲ μὴ ξυμβουλεύηταί μοι τὸ παράπαν ἢ συμβουλεύοντι δῆλος ᾖ μηδαμῇ πεισόμενος,[v] αὐτόκλητος ἐπὶ τὸν τοιοῦτον οὐκ ἔρχομαι ξυμβουλεύσων,[w] βιασόμενος[x] δὲ οὐδ' ἂν υἱὸς ᾖ μου. δούλῳ[y] δὲ ξυμβουλεύσαιμ' ἂν καὶ μὴ ἐθέλοντά γε προσβιαζοίμην· πατέρα δὲ ἢ μητέρα οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι προσβιάζεσθαι μὴ νόσῳ παραφροσύνης ἐχομένους. ἐὰν δέ τινα καθεστῶτα ζῶσι βίον, ἑαυτοῖς[z] ἀρέσκοντα, ἐμοὶ δὲ μή, μήτε ἀπεχθάνεσθαι μάτην νουθετοῦντα μήτε δὴ κολακεύοντά γε[a] ὑπηρετεῖν αὐτοῖς, πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζοντα ἃς αὐτὸς ἀσπαζόμενος οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ζῆν. ταὐτὸν δὴ[b] καὶ περὶ πόλεως αὑτοῦ διανοούμενον χρὴ ζῆν τὸν ἔμφρονα· λέγειν μέν, εἰ μὴ καλῶς αὐτῷ φαίνοιτο πολιτεύεσθαι, εἰ μέλλοι μήτε ματαίως ἐρεῖν μήτε ἀποθανεῖσθαι λέγων, βίαν

μένοντα ἄνδρα mg ΑΦΩb : ἂν om ς.—[s] περὶ ψυχῆς ς.—[t] συμβουλεύσαντος Α : συμβουλεύοντος (σ) °ς.—[u] ξυμβουλεύω Φ, συμβουλεύων ς.—[v] πειθόμενος Ω.—[w] ξ. bo.—[x] βιασάμενος Ξος.—[y] ὁμοδούλῳ (adscriptis μου δούλῳ) Α, μου δούλῳ (adscripto ὁμοδούλῳ) corr Ω, δούλῳ (omisso μου) γρ Ω.—[z] ἑαυτοῖς μὲν Φ.—[a] τε (γ) Α, τε ω.—

συμβουλεύοντος] Scribendum potius videtur *συμβουλεύοντι*: ut paulo post legetur *συμβουλεύοντι πεισόμενος*. Alioqui *συμβουλεύοντος* intelligendum erit *ἐὰν συμβουλεύω*. Steph.

βιασάμενος] Non dubito quin legendum sit *βιασόμενος*: ut sit sensus, 'se nolle accedere neque *συμβουλεύσοντα αὐτόκλητον*, neque ut *βίαν* adhibeat loco *συμβουλῆς*:' alioqui *αὐτόκλητος* opponeretur illi *βιασάμενος*, referendo utrumque ad *συμβουλεύσων*: sed duriusculum esset, *οὐκ ἔρχομαι συμβουλεύσων βιασάμενος*, pro *συμβουλεύσων βίᾳ*: deinde quomodo *συμβουλὴ* esse dicenda est ubi quis *βίαν* adhibet? At separabuntur hæc, legendo ita ut dixi, videlicet *βιασόμενος*, mutata duntaxat litera *α* in *ο*. Atque hæc lectio conveniet etiam cum iis quæ subjunguntur, *δούλῳ δὲ ξυμβουλεύσαιμ' ἂν, καὶ μὴ ἐθέλοντά γε προσβιαζοίμην*. Neque enim hic cum *μὴ ἐθέλοντα* videtur apte subauditum iri *συμβουλεύειν ἐμέ*: (quoniam itidem dicendum esset *προσβιαζοίμην συμβουλεύειν ἐμέ*: quod non video quomodo ferri posset) sed *ὑπακούεσθαι* debere, *ἐμοὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι*, vel, *τῇ ἐμῇ συμβουλῇ πείθεσθαι*. Neque vero nimium libera (ut ita dicam) videri debet hæc subauditio, quum paulo ante dixerit, *ἢ συμβουλεύοντι δῆλος ᾖ μηδαμῇ πεισόμενος*: quum vero ista magis etiam propinqua sint illi *βιασόμενος* (ut legendum esse dico) magis etiam licebit ex istis eadem illa subaudire cum illo quoque participio. Steph.

βίαν] Hunc locum primo aspectu videri possit Cicero aut non ita omnino scriptum legisse, aut non satis attente expendisse. Ut enim scriptus est, non dicit Plato simpliciter, vim non esse

δὲ πατρίδι[c] πολιτείας μεταβολῆς μὴ προσφέρειν, ὅταν[d] ἄνευ φυγῶν[e] καὶ σφαγῆς ἀνδρῶν μὴ δυνατὸν ᾖ γίγνεσθαι τὴν ἀρίστην, ἡσυχίαν δὲ ἄγοντα εὔχεσθαι τὰ ἀγαθὰ αὑτῷ τε καὶ τῇ πόλει. Κατὰ δὴ τοῦτον τὸν τρόπον ἐγὼ ὑμῖν τ' ἂν ξυμβουλεύοιμι, ξυνεβούλευον δὲ καὶ Διονυσίῳ μετὰ
III. iii. 442. Δίωνος, ζῆν μέντοι τὸ[f] καθ' ἡμέραν πρῶτον,[g] ὅπως[h] ἐγκρατὴς αὐτὸς αὑτοῦ ὅτι μάλιστα ἔσεσθαι μέλλοι καὶ πιστοὺς φίλους τε καὶ ἑταίρους κτήσεσθαι,[i] ὅπως μὴ πάθοι ἅ περ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὃς παραλαβὼν Σικελίας πολλὰς καὶ μεγάλας πόλεις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐκπεπορθημένας, οὐχ οἷός τ' ἦν κατοικίσας πολιτείας ἐν ἑκάσταις καταστήσασθαι
III. 332. πιστὰς[k] ἑταίρων ἀνδρῶν, οὔτε ἄλλων δή ποθεν[l] ὀθνείων οὔτε ἀδελφῶν, οὓς ἔθρεψέ τε αὐτὸς νεωτέρους ὄντας ἔκ τε ἰδιωτῶν ἄρχοντας καὶ ἐκ πενήτων πλουσίους ἐπεποιήκει διαφερόντως. τούτων κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς οὐδένα οἷός τ' ἦν πειθοῖ καὶ διδαχῇ καὶ εὐεργεσίαις καὶ ξυγγενείαις ἀπεργασάμενος ποιήσασθαι, Δαρείου δὲ ἑπταπλασίῳ[m] φαυλότερος ἐγένετο, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας οὐδ' ὑφ' αὑτοῦ[n] τραφεῖσι, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου[o] τε καὶ εὐνούχου

[b] δὲ os.—[c] πατρὶ διὰ (adscripto πατρίδι) A.—[d] ὅ τ ἀλλαχοῦ οὐ κεῖται mg Ω.—
ων
[e] φυγῆς AΩb, φυγῆς ΞΦεο.—[f] τὸ om AΦΩbo.—[g] πρῶτον om be.—[h] εἶπεν s.—[i] κτήσασθαι ΞΦΩο.—[k] πιστὰς in mg ponit A, om pr Ω.—[l] δήπουθεν ΞΦΩbeos.—[m] ἑπταπλασίως s.—[n] ὑφ' αὑτοῦ A: ὑπ' αὐτοῦ *s.—[o] μίδου mg e.—[p] κατοικίσας

afferendam patriæ (quod tamen et ipsum, simpliciter et generaliter dictum, aliquis fortasse verum esse contenderit) sed *vim non esse afferendam ad mutandum reipubl. statum*: id est, vi non esse compellendam mutare statum reipubl. Neque tamen duriusculum esse meis auribus negabo istud loquendi genus, *βίαν πατρίδι προσφέρειν μεταβολῆς πολιτείας*, pro *βιάζεσθαι πατρίδα μεταβάλλειν πολιτείαν*: ideoque suspicari scriptum fuisse *περὶ πολιτείας μεταβολῆς*. Sed nihilo magis, ita legendo, dixerit Plato simpliciter *βίαν πατρίδι μὴ προσφέρειν*. Verum quoniam dixerat antea de parentibus, *πατέρα δὲ ἢ μητέρα οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι προσβιάζεσθαι*, simpliciter et sine adjectione (nisi quod exceptione utens addit, *μὴ νόσῳ παραφροσύνης ἐχομένους*) Cicero illa de parentibus et hæc de patria a Platone dicta conjungens, existimari potest noluisse illius adjectionis rationem habere: ideoque scripsisse dici a Platone, *vim neque parenti neque patriæ afferri oportere*: quem locum quæ præcedunt et quæ sequuntur, apud eum, ex Platone petita, attuli antea, quadam annotatione in p. 322. Sed quin pluralis *parentibus* pro singulari *parenti* substituendus ibi sit, minime dubito: quum Plato *μὴ προσβιάζεσθαι* dicat non tantum *πατέρα*, sed *πατέρα ἢ μητέρα*: et vix credibile sit ex alio Platonis loco Ciceronem illa sumpsisse. STEPH.

Μήδου] Non Μήδου sed Μίδου legisse Ficinus dicendus esset, si eum Midæ in sua interpretatione scripsisse constaret: sed potius Medi, quod ille scripsisset, depravatum in Midæ fuisse crediderim: nam hic ad cujus *χείρωσιν* fuisse assumptos illos dicit, non Midas sed Smerdis vocabatur, ut discimus ex Herodoti Tha-

χειρώσεως, διένειμέ τε μέρη μείζω ἕκαστα Σικελίας πάσης ἑπτὰ καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινωνοῖς καὶ οὐκ

lia: verum non ejus nomen, verum gentis duntaxat e qua erat, Platoni ponere libuit: longius enim vox *Μήδου* a voce *Σμέρδιος* remota est quam ut quis illam pro hac irrepsisse crediturus sit. Non dubito igitur quin quum ille Medi scripsisset, postea in Midæ depravatum (sicut dixi) fuerit. Quinetiam quum *χειρώσεως* reddidisset *captivitatis* (nam verba hæc, *κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς χειρώσεως*, vertit, *sed sociis duntaxat captivitatis*) in editione Lugdunensi, quæ quorundam interpretationis illius locorum emendationes aut mutationes saltem habet, expuncta fuit vox illa *captivitatis*: quæ expunctio facit ut qui a Platone dicuntur socii Darii in capiendo et opprimendo illo Mida (quem sensum Ficinus illis quæ dixi verbis ita exprimebat ut saltem posset intelligi) in illa editione dicantur socii ipsius Midæ. Libet enim jam nomen proprium repræsentare, licet corruptum, quod in priores quoque editiones interpretationis Ficini irrepsit, ut modo admonui: et quod potius emendandum erat in illa Lugdunensi, quam tollendum illud vocabulum quo ex veris Græcis Latina fierent quæ falsa essent omnino. Ac profecto non tantum verum hoc non est, sed ne verisimile quidem, Darium aliquot imperii sui partes daturum fuisse iis, qui socii extitissent ejus ad quem opprimendum ipse operam contulisset, et cujus oppressi locum obtineret. Sed de hac periculosa emendatione hactenus: cujus mentionem obiter faciendam putavi, ut lectorem ad alios locos cautum redderem. Nunc autem alia quæ multo majoris sunt momenti examinanda hic restant: ac primum, quomodo dicat Plato Darium *τοῖς κοινωνοῖς* partes septem distribuisse, quum illi fuerint sex duntaxat: nam septem quidem erant qui in oppressionem Smerdis conspiraverant, sed ex eo erat numero Darius: ita ut non plures quam sex socios habuisse dici possit. Numeri tamen septenarii mentionem a Platone factam fuisse ostendit, meo judicio, vel adverbium *ἑπταπλασίως*: neque enim video cur dixisset Dionysium fuisse Dario septies deteriorem, nisi ad aliquid quod addere vellet respexisset, in quo septenarii numeri mentio fieret. Equidem, si ullum vetus exemplar extaret in quo pro *ἑπτὰ* scriptum esset *ἑπτάκις*, ut partium illarum singulas septies majores tota Sicilia diceret (magis autem aptum *ἑπτάκις* ante *μείζω* locum haberet) nodus ille solutus videri posset: sed quum nusquam lectio illa compareat, videndum an alio confugere possimus: ut nimirum Platonem non Herodotum sequi autorem hic sed alium quempiam dicamus, qui non septem duntaxat sed octo in oppressionem Smerdis conjurasse scripsisset: ita enim Darius septem illius conjurationis socios haberet, quibus septem ditionis suæ partes distribueret. Fateor tamen Justinum, quamvis alioqui in quibusdam ab Herodoto dissentientem (præsertimque in nonnullis nominibus) de septenario conjuratorum numero consentire. 'Septem tantum (inquit) conscii fuere hujus conjurationis.' Verum et quod Plato, *χειρώσεως* duorum mentionem faciens, alterum eorum eunuchum vocet, verisimilius fortasse reddiderit quod dixi, Platonem alium, quam Herodotum, in hac historia sequutum esse autorem: quum ab Herodoto magi fuisse dicantur, et alterum eorum fuisse eunuchum non addatur. Quinetiam, quum fratres fuerint duo isti magi, quorum alter regnum invaserat, mirum est unum tantum a Platone dici fuisse Medum: si quidem hoc demus, illum hæc verba *τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου* de duobus dicere, ut existimarunt interpretes: sed nihil video quod obstet quominus de uno eodemque intelligamus, præsertim quum de duobus loquendo, repetendus potius fuerit articulus ante *εὐνούχου*. Cæterum in hoc quoque ab illis dissentio, quod verba hæc, *ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι*, ita accipiant quasi Darius neque fratribus suis neque iis qui cum ipso educati fuerant confiderit, sed illis tantum quos socios adjutoresque illius oppressionis habuerat: aliter enim intelligenda puto, ut nimirum dicat Plato Darium confidisse (sive fidem habuisse) quibusdam qui neque fratres ejus erant, neque cum eo educati fuerant, sed duntaxat socii et adjutores illius oppressionis extiterant: ut nimirum perinde sit ac si loquutus ita esset Plato, *ὃς πιστεύσας τοῖς οὐκ ἀδελφοῖς οὖσι, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι, ἀλλὰ μόνον κοινωνοῖς γενομένοις τῆς* etc. posse enim dico et illam structuram orationis eum sensum efficere quem haberet ista: atque adeo ut eum efficiat esse necesse: primum quod Plato, quum velit Darium Dionysio opponere,

ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις, ἔδειξέ τε παράδειγμα, οἷον χρὴ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίγνεσθαι· νόμους γὰρ κατασκευάσας ἔτι καὶ νῦν διασέσωκε τὴν Περσῶν ἀρχήν. ἔτι δὲ Ἀθηναῖοι πρὸς
III. iii. 443. τούτοις, οὐκ αὐτοὶ κατοικίσαντες[p] πολλὰς τῶν Ἑλλήνων[q] πόλεις ὑπὸ βαρβάρων ἐκβεβλημένας,[r] ἀλλ' οἰκουμένας[s] παραλαβόντες, ὅμως ἑβδομήκοντα ἔτη διεφύλαξαν τὴν ἀρχὴν ἄνδρας φίλους ἐν ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις κεκτημένοι. Διονύσιος δὲ εἰς μίαν πόλιν ἀθροίσας πᾶσαν Σικελίαν ὑπὸ σοφίας, πιστεύων οὐδενί, μόγις ἐσώθη· πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν, οὗ μεῖζον σημεῖον εἰς ἀρετὴν καὶ κακίαν οὐκ ἔστιν οὐδέν, τοῦ ἔρημον ἢ μὴ τοιούτων[t] ἀνδρῶν εἶναι. ἃ δὴ καὶ Διονυσίῳ ξυνεβουλεύομεν ἐγὼ καὶ[u] Δίων, ἐπειδὴ τὰ παρὰ τοῦ[v] πατρὸς αὐτῷ ξυνεβεβήκει[w] οὕτως ἀνομιλήτῳ μὲν παιδείας, ἀνομιλήτῳ δὲ συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν γεγονέναι,[x] πρῶτον ἐπὶ ταῦτα[y] ὁρμήσαντα φίλους ἄλλους αὐτῷ τῶν οἰκείων ἅμα καὶ ἡλικιωτῶν καὶ συμφώνους πρὸς ἀρετὴν κτήσασθαι, μάλιστα δ' αὐτὸν αὑτῷ, τούτου γὰρ αὐτὸν θαυμαστῶς ἐνδεᾶ γεγονέναι, λέγοντες οὐκ ἐναργῶς οὕτως, οὐ γὰρ ἦν ἀσφαλές, αἰνιττόμενοι δὲ καὶ διαμαχόμενοι τοῖς λόγοις ὡς οὕτω μὲν πᾶς ἀνὴρ αὑτόν τε καὶ ἐκείνους ὧν ἂν ἡγεμὼν γίγνηται σώσει, μὴ ταύτῃ δὲ τραπό-
III. iii. 444. μενος τἀναντία πάντα ἀποτελεῖ· πορευθεὶς δὲ ὡς λέγομεν,[z] καὶ ἑαυτὸν ἔμφρονά τε καὶ σώφρονα ἀπεργασάμενος, εἰ[a] τὰς ἐξηρημωμένας Σικελίας πόλεις κατοικίσειε[b] νόμοις τε ξυνδήσειε καὶ πολιτείαις,[c] ὥστε αὐτῷ τε οἰκείας καὶ ἀλλήλαις[d] εἶναι πρὸς τὰς τῶν βαρβάρων βοηθείας, οὐ διπλα-

τες e.—[q] ἐλληνίδων Ηοτ.—[r] ἐμβεβλημένας Ξ.—[s] ἀλλ' οἰκουμένας in mg ponit A.—[t] τοιοῦτον o.—[u] ἐγώ τε καὶ Φb.—[v] τοῦ add A.—[w] ξυνεβεβλήκει Φ.—[x] λεγόμεναι Φb.—[y] πρῶτον· ἔπειτα ταύτῃ ΑΩ, πρῶτον ἐπὶ ταύτῃ Ξ.—[z] ἐλέγομεν εs.—[a] εἰς Φ.—[b] κατοικήσειε e.—[c] πολιτείας pr Ω.—[d] ἀλλήλοις Ω, ἀλλήλας o, ἄλλαις γρ Ω.—

et hunc contrariam illi viam tenuisse ostendere, eandem contra tenuisse perhiberet, si utrumque eodem modo fratribus suis diffidisse diceret: deinde quod ἀνεπιστρεπτῶς etiam, ut opinor, illud de Dario diceretur. Vide lector quanta cautione sit opus in interpretandis locis etiam illis nonnunquam qui, primo aspectu, nihil minus quam in errorem posse nos ambiguitate aliqua inducere videntur. Steph.

σώσει] Scribendum puto σώζει, ut conveniat cum ἀποτελεῖ. Alioqui hoc mutandum esset in ἀποτελέσει. Steph.

σίαν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν μόνον ποιήσοι,[e] πολλαπλασίαν δὲ III. 333.
ὄντως·[f] ἕτοιμον γὰρ εἶναι τούτων γενομένων πολὺ μᾶλλον δουλώσασθαι Καρχηδονίους τῆς ἐπὶ Γέλωνος αὐτοῖς γενομένης[g] δουλείας, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ νῦν τοὐναντίον ὁ πατὴρ αὐτοῦ φόρον ἐτάξατο[h] φέρειν τοῖς βαρβάροις· ταῦτα ἦν τὰ[i] λεγόμενα καὶ παρακελευόμενα ὑφ' ἡμῶν τῶν[k] ἐπιβουλευόντων Διονυσίῳ, ὡς πολλαχόθεν ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι, οἳ δὴ καὶ κρατήσαντες παρὰ Διονυσίῳ ἐξέβαλον μὲν Δίωνα, ἡμᾶς δ' εἰς φόβον κατέβαλον. ἵνα δ' ἐκπεράνωμεν[l] οὐκ ὀλίγα πράγματα τὰ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, ἐλθὼν ἐκ Πελοποννήσου καὶ Ἀθηνῶν Δίων ἔργῳ τὸν Διονύσιον ἐνουθέτησεν. ἐπειδὴ δ' οὖν[m] ἠλευθέρωσέ τε καὶ ἀπέδωκεν αὐτοῖς δὶς τὴν πόλιν, ταὐτὸν πρὸς Δίωνα Συρακόσιοι τότε ἔπαθον, ὅπερ καὶ Διονύσιος, ὅτε[n] αὐτὸν ἐπεχείρει παιδεύσας[o] καὶ θρέψας[p] βασιλέα τῆς ἀρχῆς ἄξιον οὕτω κοινωνεῖν αὐτῷ τοῦ III. iii. 445.
βίου παντός· ὁ δὲ[q] τοῖς διαβάλλουσι καὶ λέγουσιν ὡς ἐπιβουλεύων τῇ τυραννίδι Δίων πράττοι πάντα ὅσα ἔπραττεν ἐν τῷ τότε χρόνῳ, ἵνα ὁ μὲν παιδείᾳ δὴ τὸν νοῦν κηληθεὶς[r] ἀμελοῖ τῆς ἀρχῆς ἐπιτρέψας ἐκείνῳ, ὁ δὲ σφετερίσαιτο καὶ Διονύσιον ἐκβάλοι[s] ἐκ τῆς ἀρχῆς δόλῳ. ταῦτα τότε ἐνίκησε καὶ τὸ[t] δεύτερον ἐν Συρακοσίοις λεγόμενα, καὶ μάλα ἀτόπῳ τε καὶ αἰσχρᾷ νίκῃ τοῖς τῆς νίκης αἰτίοις. οἷον γὰρ γέγονεν, ἀκοῦσαι χρὴ τοὺς ἐμὲ παρακαλοῦντας πρὸς τὰ νῦν πράγματα. ἦλθον Ἀθηναῖος ἀνὴρ ἐγώ, ἑταῖρος Δίωνος, σύμμαχος αὐτῷ, πρὸς τὸν[u] τύραννον,[v] ὅπως ἀντὶ πολέμου φιλίαν ποιησαίμι. διαμαχόμενος δὲ τοῖς διαβάλλουσιν ἡττήθην. πείθοντος δὲ Διονυσίου τιμαῖς καὶ χρήμασι

[e] ποιήσει cs.—[f] οὕτως o.—[g] γενομένοις Ξ.—[h] ἐπετάξατο ΦΩb.—[i] τὰ om ΑΦb.—[k] τῶν om Ξ.—[l] ἐκπεράνωμεν Ω (ου superscr.), ἐκπερανοῦμεν be.—[m] ἐπεὶ οὖν Φb.—[n] ὅτι Φb.—[o] παιδεύσας eo, παιδεῦσας Ω (ι superscr.): παιδεῦσαι *ς.—[p] θρέψας ΑΦeo, θρέψας Ω (ι superscr.): θρέψαι *ς.—[q] ὁ γὰρ ἐπίστευε ς.—[r] κηληθεὶς τὸν νοῦν Φ.—[s] ἐκβάλλοι Ωeo.—[t] τὰ Ξ.—[u] τὸν

δὶς] Pro δὶς lectio alia affertur (quæ mihi magis placet) Δίων. Steph. Est ea e conjectura Cornarii, addicente Ficino, *Cum ergo civitatem liberasset Dio.* Bip.

οὕτω] Vocula καὶ ante οὕτω deesse videtur. Paulo post autem habent præced. editiones, ὁ δὲ τοῖς διαβάλλουσι, sine verbo ἐπίστευε. Steph. Ficin. certe expressit καί, *talemque.* Mox ἐπίστευε primus inserendum vidit Cornar. Bip.

γενέσθαι μετ' αὐτοῦ ἐμὲ[w] μάρτυρά τε καὶ φίλον πρὸς τὴν
εὐπρέπειαν[x] τῆς ἐκβολῆς τῆς Δίωνος αὐτῷ γίγνεσθαι, τού-
των δὴ τὸ πᾶν διήμαρτεν. ὕστερον δὲ δὴ κατιὼν οἴκαδε[y]
Δίων ἀδελφὼ δύο[z] προσλαμβάνει Ἀθήνηθεν, οὐκ ἐκ φιλο-
σοφίας γεγονότε φίλω[a] ἀλλ' ἐκ τῆς περιτρεχούσης ἑται-
ρείας[b] ταύτης τῆς τῶν πλείστων φίλων, ἣν ἐκ τοῦ ξενίζειν
III. iii. 446. τε καὶ μυεῖν καὶ ἐποπτεύειν πραγματεύονται. καὶ δὴ καὶ
τούτω τὼ ξυγκαταγαγόντε αὐτὸν φίλω ἐκ τούτων τε καὶ
ἐκ τῆς πρὸς τὴν κάθοδον ὑπηρεσίας ἐγενέσθην ἑταίρω. ἐλ-
III. 334. θόντες δὲ εἰς Σικελίαν, ἐπειδὴ Δίωνα ᾔσθοντο διαβεβλη-
μένον εἰς τοὺς ἐλευθερωθέντας ὑπ' αὐτοῦ Σικελιώτας ὡς
ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι τύραννον, οὐ μόνον τὸν ἑταῖρον καὶ
ξένον[c] προὔδοσαν,[d] ἀλλ' οἷον τοῦ φόνου αὐτόχειρες ἐγένοντο,
ὅπλα ἔχοντες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοὶ τοῖς φονεῦσι παρεστῶτες
ἐπίκουροι. καὶ τὸ μὲν αἰσχρὸν καὶ ἀνόσιον οὔτε παρίεμαι
ἔγωγε οὔ τέ τι λέγω· πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν
ταῦτα ἐπιμελὲς καὶ εἰς τὸν ἔπειτα μελήσει χρόνον· τὸ δὲ
Ἀθηναίων πέρι λεγόμενον, ὡς αἰσχύνην οὗτοι περιῆψαν τῇ
πόλει, ἐξαιροῦμαι· φημὶ γὰρ κἀκεῖνον Ἀθηναῖον εἶναι ὃς
οὐ προὔδωκε τὸν αὐτὸν τοῦτον, ἐξὸν χρήματα καὶ ἄλλας
τιμὰς πολλὰς[e] λαμβάνειν. οὐ γὰρ διὰ βαναύσου φιλό-
τητος ἐγεγόνει φίλος, διὰ δὲ ἐλευθέρας παιδείας κοινωνίαν,
ᾗ μόνῃ χρὴ πιστεύειν τὸν νοῦν κεκτημένον μᾶλλον ἢ ξυγ-
γενείᾳ[f] ψυχῶν καὶ σωμάτων. ὥστε οὐκ ἀξίω ὀνείδους γε-
γόνατον τῇ πόλει τὼ Δίωνα ἀποκτείναντε,[g] ὡς ἐλλογίμω
III. iii. 447. πώποτε ἄνδρε γενομένω. Ταῦτα εἴρηται πάντα τῆς ξυμ-
βουλῆς[h] ἕνεκα τῶν Διωνείων φίλων καὶ ξυγγενῶν. ξυμ-

om o.—[v] πόλεμον Φ.—[w] με Φbo.—[x] εὐπρέπειαν b.—[y] κατιὼν δὲ οἴκαδε Ω, κατιὼν δίων οἴκαδε Ξ.—[z] δύω Φs.—[a] φίλω om A et pr Ω.—[b] ἑταιρίας ΞΦbo.—[c] φίλον Ξ.
—[d] προὔδωσαν e.—[e] πολλὰς τιμὰς Φb.—[f] ξ. Ξe.—[g] ἀποκτείναντε Φ, ἀποκτείνοντε

πρὸς τὴν] Scribendum videtur, πρὸς τὸ τὴν εὐπρέπειαν etc. vel absque articulo τήν. Steph.

ἐξαιροῦμαι] Dubitari potest an Ficinus ἐξαιροῦμαι legerit: quippe qui vertat et ipse, *Sed adversus infamiam civitatis nostræ respondeo*: quum potius excipiendi significationem habere videatur hoc loco istud verbum: q. d. *se assentiri illis in iis quæ dicunt de illa cæde*: hoc tamen excepto, quod dicunt Athenienses illos ignominiæ notam Athenis inurere. Sed et verbum παρίεμαι ipse quoque secus quam oporteat videtur interpretari. Steph.

βουλεύω[i] δὲ δή τι πρὸς τούτοις τὴν αὐτὴν[k] ξυμβουλὴν καὶ
λόγον τὸν αὐτὸν λέγων ἤδη τρίτον τρίτοις ὑμῖν· μὴ δου-
λοῦσθαι Σικελίαν ὑπ' ἀνθρώποις δεσπόταις, μηδὲ ἄλλην
πόλιν ὅ γ' ἐμὸς λόγος, ἀλλ' ὑπὸ νόμοις·[l] οὔτε γὰρ τοῖς
δουλουμένοις οὔτε τοῖς δουλωθεῖσιν ἄμεινον, αὐτοῖς καὶ
παισὶ παίδων τε ἐκγόνοις,[m] ἀλλ' ὀλέθριος πάντως ἡ πεῖρα,
σμικρὰ δὲ καὶ ἀνελεύθερα ψυχῶν ἤθη τὰ τοιαῦτα ἁρπά-
ζειν κέρδη φιλεῖ, οὐδὲν τῶν εἰς τὸν ἔπειτα καὶ εἰς τὸν πα-
ρόντα καιρὸν ἀγαθῶν καὶ δικαίων[n] εἰδότα θείων τε καὶ
ἀνθρωπίνων. ταῦτα πρῶτον[o] μὲν Δίωνα ἐγὼ ἐπεχείρησα[p]
πείθειν, δεύτερον δὲ Διονύσιον, τρίτους δὲ ὑμᾶς νῦν. καί
μοι[q] πείθεσθε Διὸς τρίτου σωτῆρος χάριν, εἶτα εἰς Διονύ-
σιον[r] βλέψαντες καὶ Δίωνα, ὧν ὁ μὲν μὴ πειθόμενος ζῇ τὰ
νῦν οὐ καλῶς, ὁ δὲ πειθόμενος τέθνηκε καλῶς· τὸ γὰρ τῶν
καλλίστων ἐφιέμενον αὐτῷ τε καὶ πόλει πάσχειν ὅ τι ἂν
πάσχῃ[s] πᾶν ὀρθὸν καὶ καλόν. οὔτε γὰρ πέφυκεν ἀθάνατος
ἡμῶν οὐδείς, οὔτ' εἴ τῳ[t] ξυμβαίη, γένοιτο ἂν εὐδαίμων, ὡς
δοκεῖ τοῖς πολλοῖς. κακὸν γὰρ καὶ ἀγαθὸν οὐδὲν λόγου[u]
ἄξιόν ἐστι τοῖς ἀψύχοις, ἀλλ' ἢ μετὰ σώματος οὔσῃ III. iii. 448.
ψυχῇ[v] τοῦτο[w] ξυμβήσεται ἑκάστῃ ἢ κεχωρισμένῃ. πεί- III. 335.
θεσθαι δὲ ὄντως[x] ἀεὶ[y] χρὴ τοῖς παλαιοῖς τε[z] καὶ ἱεροῖς
λόγοις, οἳ δὴ μηνύουσιν ἡμῖν ἀθάνατον ψυχὴν[a] εἶναι δικα-
στάς[b] τε ἴσχειν καὶ τίνειν τὰς μεγίστας τιμωρίας,[c] ὅταν
τις ἀπαλλαχθῇ τοῦ σώματος. διὸ καὶ τὰ μεγάλα ἁμαρ-
τήματα καὶ ἀδικήματα[d] σμικρότερον εἶναι χρὴ νομίζειν
κακὸν πάσχειν ἢ δρᾶσαι. ὧν ὁ[e] φιλοχρήματος πένης τε
ἀνὴρ τὴν ψυχὴν οὔτε ἀκούει, ἐάν τε ἀκούσῃ, καταγελῶν,
ὡς οἴεται, πανταχόθεν ἀναιδῶς ἁρπάζει πᾶν ὅ τί περ ἂν

b.—[i] ξ. ΑΦΩeo.—[j] ξ. Φ.—[k] τὴν αὐτὴν πρὸς τούτοις Φb.—[l] ἀλλ' ὑπὸ νόμους om Ξ.—
[m] τε καὶ (καὶ supra) ἐκγόνοις ΑΩ.—[n] διων ΑΩ.—[o] πρῶτα Φ.—[p] ἐπεχείρησα ἐγὼ pr Ω.—[q] ἐμοὶ
Α.—[r] διονυσον (τ supra) d.—[s] πάσχοι di.—[t] πω e.—[u] λόγων (ου supra) e, λόγον o.—[v] ψυχῆς Ω.—
[w] τοῦτο om Ξ.—[x] οὕτως ς.—[y] ἀεὶ Ξbe, ut solent: αἰεὶ °ς.—[z] τε om Ξe.—[a] τὴν
ψυχὴν Φ.—[b] δίκας Φb et γρ ΑΩ.—[c] τὴν μεγίστην τιμωρίαν Φb.—[d] ἀδικήματα καὶ

ὅγ' ἐμὸς] Scribendum puto, ὅσγ' ἐμὸς λόγος (in quo loquendi genere est ellipsis verbi) oportebit autem ὑποστίζειν post πόλιν. Steph. Ficin. *Ut nostra est sententia.* Bip.

οἴηται, καθά περ θηρίον, φαγεῖν ἢ πιεῖν ἢ περὶ τὴν ἀνδραποδώδη καὶ ἀχάριστον, ἀφροδίσιον λεγομένην οὐκ ὀρθῶς, ἡδονὴν πορίειν[f] αὑτῷ τῷ[g] μὴ[h] πίμπλασθαι, τυφλὸς ὢν καὶ οὐχ ὁρῶν οἷς ξυνέπεται τῶν ἁρπαγμάτων[i] ἀνοσιουργία,[k] κακὸν ἡλίκον ἀεὶ μετ' ἀδικήματος ἑκάστου, ἣν ἀναγκαῖον τῷ ἀδικήσαντι συνεφέλκειν ἐπί τε γῇ στρεφομένῳ καὶ ὑπὸ γῆς νοστήσαντι πορείαν ἄτιμόν τε καὶ ἀθλίαν πάντως πανταχῇ. Δίωνα δὴ ἐγὼ[l] λέγων ταῦτά τε καὶ ἄλλα τοιοῦτα ἔπειθον, καὶ τοῖς ἀποκτείνασιν ἐκεῖνον[m] δικαιότατ' ἂν ὀργι-
III. iii. 449. ζοίμην ἐγὼ τρόπον τινὰ ὁμοιότατα[n] καὶ Διονυσίῳ· ἀμφότεροι γὰρ ἐμὲ καὶ τοὺς ἄλλους ὡς ἔπος εἰπεῖν ἅπαντας τὰ μέγιστα ἔβλαψαν ἀνθρώπους,[o] οἱ μὲν τὸν βουλόμενον δικαιοσύνῃ χρῆσθαι διαφθείραντες, ὁ δὲ οὐδὲν ἐθελήσας χρήσασθαι δικαιοσύνῃ διὰ πάσης τῆς ἀρχῆς, μεγίστην δύναμιν ἔχων, ἐν ᾗ γενομένη φιλοσοφία τε καὶ δύναμις ὄντως[p] ἐν ταὐτῷ διὰ πάντων ἀνθρώπων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων λάμψασαν[q] ἱκανῶς δόξαν παρέστησε πᾶσι τὴν ἀληθῆ, ὡς οὐκ ἄν ποτε γένοιτο εὐδαίμων οὔτε πόλις οὔτ' ἀνὴρ οὐδεὶς ὃς ἂν μὴ μετὰ φρονήσεως ὑπὸ δικαιοσύνῃ διαγάγῃ τὸν βίον, ἤτοι ἐν αὑτῷ κεκτημένος ἢ ὁσίων ἀνδρῶν ἀρχόντων ἐν ἤθεσι τραφείς τε καὶ παιδευθεὶς ἐνδίκως. ταῦτα μὲν Διονύσιος ἔβλαψε· τὰ δὲ ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτά μοι βλάβη. ὁ δὲ Δίωνα ἀποκτείνας οὐκ οἶδε[r] ταὐτὸν ἐξειργασμένος τούτῳ. Δίωνα γὰρ[s] ἐγὼ σαφῶς οἶδα,[t] ὡς[u] οἷόν τε περὶ ἀνθρώπων ἄνθρωπον διισχυρίζεσθαι, ὅτι τὴν ἀρχὴν εἰ κατέσχεν, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἐπ' ἄλλο γε σχῆμα
III. 336. ἀρχῆς ἐτράπετο ἢ ἐπὶ τὸ Συρακούσας μὲν πρῶτον τὴν πατρίδα τὴν ἑαυτοῦ,[v] ἐπεὶ[w] τὴν δουλείαν αὐτῆς ἀπήλλαξε καὶ φαιδρύνας ἐλευθερίῳ ἐν σχήματι[x] κατέστησε, τὸ μετὰ

ἁμαρτήματα Φ.—[e] ὁ om o.—[f] πορεῖν A et pr Ω, περιεῖν o: ἐκπορίζειν *s.—[g] τοῦ ΑΞΦΩbce.—[h] μὴ om γρ Ω.—[i] ἁρπαγμάτων A: πραγμάτων *s.—[k] ἀνοσιουργίαι A cum pr (ut videtur) Ω.—[l] ἐγὼ om Φ.—[m] ἐκεῖνον om pr Ω.—[n] ὁμοιότητα e.—[o] ἀνθρώποις pr Ω.—[p] οὕτως o.—[q] λάμψασιν A et pr Ω.—[r] εἶδε e.—[s] δ' o.—[t] οἶδα om Φ.—[u] ὡς om Ξ.—[v] τὴν αὑτοῦ Ξ, in mg ponunt ΑΩ.—[w] ἐπὶ (adscripto ἐπεὶ) e.—[x] ἀπήλλαξεν ἐλευθέρας δ' ἐν σχήματι A et pr Ω, ἀπήλλαξε φαιδρύνας ἐλευθερίῳ ἐν

γῇ] Dativum γῇ occupare puto locum cum apud alios, tunc hunc ipsum, supra, genitivi γῆς. Sic ἐπὶ γῆς et ὑπὸ γῆς p. 728. Steph.

τοῦτ' ἂν πάσῃ μηχανῇ ἐκόσμησε νόμοις τοῖς προσήκουσί τε III. iii. 450.
καὶ ἀρίστοις τοὺς πολίτας, τό[y] τε ἐφεξῆς τούτοις προὐθυμεῖτ' ἂν πρᾶξαι, πᾶσαν Σικελίαν κατοικίζειν καὶ ἐλευθέραν ἀπὸ τῶν βαρβάρων ποιεῖν, τοὺς μὲν ἐκβάλλων,[z] τοὺς δὲ χειρούμενος ῥᾷον Ἱέρωνος· τούτων δ' αὖ γενομένων δι' ἀνδρὸς δικαίου τε καὶ ἀνδρείου καὶ σώφρονος[a] καὶ φιλοσόφου τὴν αὐτὴν ἀρετῆς ἂν πέρι γενέσθαι δόξαν τοῖς πολλοῖς ἥ περ ἄν, εἰ Διονύσιος ἐπείσθη, παρὰ πᾶσιν ἂν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀνθρώποις ἀπέσωσε γενομένη. νῦν δὲ ἤ πού τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι καὶ τὸ μέγιστον τόλμαις ἀμαθίας,[b] ἐξ ἧς πάντα κακὰ πᾶσιν ἐρρίζωται καὶ βλαστάνει καὶ εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπὸν τοῖς[c] γεννήσασι πικρότατον,[d] αὕτη πάντα[e] τὸ δεύτερον ἀνέτρεψέ τε καὶ ἀπώλεσε. νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνοῦ τὸ τρίτον. ὅμως δὲ μιμεῖσθαι μὲν συμβουλεύω Δίωνα ὑμῖν τοῖς φίλοις τήν τε τῆς πατρίδος εὔνοιαν καὶ τὴν τῆς τροφῆς σώφρονα δίαιταν ἐπὶ λῴον, ὡς[f] δὲ ὀρνίθων τὰς ἐκείνου βουλήσεις πειρᾶσθαι ἀποτελεῖν· αἳ δὲ ἦσαν, ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ σαφῶς· τὸν δὲ μὴ δυνάμενον ὑμῶν Δωριστὶ ζῆν κατὰ τὰ πάτρια, διώκοντα δὲ τόν τε τῶν Δίωνος σφαγέων καὶ τὸν Σικελικὸν βίον, μήτε παρακαλεῖν III. iii. 451.
μήτε οἴεσθαι πιστὸν ἄν τι καὶ ὑγιὲς πρᾶξαί ποτε· τοὺς δὲ ἄλλους παρακαλεῖν ἐπὶ πάσης Σικελίας κατοικισμόν τε καὶ ἰσονομίαν ἔκ τε αὐτῆς Σικελίας καὶ ἐκ Πελοποννήσου ξυμπάσης, φοβεῖσθαι δὲ μηδὲ Ἀθήνας· εἰσὶ γὰρ καὶ ἐκεῖ πάντων ἀνθρώπων διαφέροντες πρὸς ἀρετὴν ξενοφόνων[g] τε ἀνδρῶν μισοῦντες τόλμας. Εἰ δ' οὖν[h] ταῦτα μὲν ὕστερα

σχήματι γρ A et corr Ω. *καὶ* om etiam Φbeo: quorum ultimus, ut A, *ἐλευθέρας δ' ἄν*.—[y] *ἔτι* ΞΦbeo et (adscripto *τό*) Ω.—[z] *ἐμβάλλων e*.—[a] *ἢ σώφρονος e*.—[b] *ἀδείας* (adscripto *τα*) Φb.—[c] *τοῖς* om pr Ω.—[d] *πικρότερον* AΩ.—[e] *πάντα* om Ξ.—[f] *ὂν* AΞΩbe et (adscripto *ὁ*) *ὃς*) *e*.—[g] *ξενοφόνων e, ξενοφώνων* AΞΦΩb.—[h] *αὖ b*.—[i] *ὂν* A et pr Ω.—

αὕτη] Pro *αὕτη* aliud scribendum esse videtur: quum non possit esse nominativus verborum *ἀνέτρεψε* et *ἀπώλεσε*: quia præcedit *δαίμων* et *ἀλιτήριος*. Steph.

ὕστερα] Aut lectionem aliam sequutus est Ficinus, aut (quod potius credo) ipse quoque sensum non est assequutus horum verborum, *εἰ δ' οὖν ταῦτα μὲν ὕστερα γένοιτ' ἄν*: vertit enim et ipse, *verum si hæc tardiora jam sunt*: quum illis verbis significetur, *quod si hæc ejusmodi sunt quæ postea fieri possint*: q. d.

[illegible] πολλαὶ [illegible] διαφθοραί, εἰδέ- [illegible] δόξης [illegible] κακῶν [illegible] καὶ ἐκ- [illegible] καὶ ἐπὶ [illegible] ἐγκρατεῖς δὲ [illegible] μᾶλλον πρὸς [illegible] αἰδοῖ [illegible] δεικ- [illegible] φαίνεσθαι [illegible] μέλοντές τε [illegible] ἂν ποτε [illegible] ἀλλὰ στάσεις [illegible] διατεθείσαις [illegible] φιλεῖ. τοὺς δὴ [illegible] σωτηρίας, [illegible] ἕως ἂν συν- [illegible] καὶ παῖδας [illegible] αὐτῶν ὅτι [illegible] κεκτη- [illegible] πόλει [illegible] καὶ τιμαῖς [illegible] μετεστεμψαμένους [illegible] νόμους, μήτε [illegible] ἴσον καὶ κοινὸν [illegible] τούτῳ δὴ τὰ

[illegible] A. προση- [illegible] AD [illegible] AEo et γρ Ω. — [illegible] ἀγαθοὺς καὶ [illegible] ἐμέσασθαι A: ἐμέ-

[illegible] i. urgere. [illegible]

πάντα ἐστίν. ἂν μὲν γὰρ οἱ νενικηκότες ἧττους αὑτοὺς τῶν νόμων μᾶλλον τῶν νενικημένων παρέχωνται, πάντ' ἔσται σωτηρίας τε καὶ εὐδαιμονίας μεστὰ καὶ πάντων κακῶν ἀποφυγή· εἰ δὲ μή, μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον κοινωνὸν παρα- III. iii. 453.
καλεῖν ἐπὶ τὸν μὴ πειθόμενον τοῖς νῦν ἐπεσταλμένοις. ταῦτα γάρ ἐστιν ἀδελφὰ ὧν τε Δίων ὧν τ' ἐγὼ ἐπεχειρήσαμεν Συρακούσαις εὖ φρονοῦντες συμπρᾶξαι, δεύτερα μήν· πρῶτα δ' ἦν ἃ τὸ πρῶτον[a] ἐπεχειρήθη μετ' αὐτοῦ Διονυσίου πραχθῆναι πᾶσι κοινὰ[b] ἀγαθά, τύχη δέ τις ἀνθρώπων κρείττων διεφόρησε. τὰ δὲ νῦν ὑμεῖς πειρᾶσθε εὐτυχέστερον αὐτὰ ἀγαθῇ πρᾶξαι μοίρᾳ καὶ θείᾳ τινὶ τύχῃ.

Ξυμβουλὴ μὲν δὴ καὶ ἐπιστολὴ εἰρήσθω καὶ ἡ παρὰ Διονύσιον ἐμὴ[c] προτέρα ἄφιξις· ἡ δὲ δὴ ὑστέρα πορεία τε καὶ πλοῦς ὡς εἰκότως τε ἅμα καὶ ἐμμελῶς γέγονεν, ᾧ μέλει ἀκούειν, ἔξεστι τὸ[d] μετὰ τοῦτο. ὁ μὲν γὰρ[e] δὴ πρῶτος χρόνος τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς μοι διεπεράνθη, καθά περ III. 338.
εἶπον, πρὶν συμβουλεύειν τοῖς οἰκείοις καὶ ἑταίροις τοῖς περὶ Δίωνα· τὸ μετ' ἐκεῖνα δ' οὖν ἔπεισα ὅπῃ[f] δή[g] ποτ' ἐδυνάμην[h] Διονύσιον ἀφεῖναί με,[i] εἰρήνης δὲ γενομένης, ἦν γὰρ τότε πόλεμος ἐν Σικελίᾳ, ξυνωμολογήσαμεν ἀμφότεροι. Διονύσιος μὲν ἔφη μεταπέμψεσθαι[k] Δίωνα καὶ ἐμὲ πάλιν καταστησάμενος τὰ περὶ τὴν ἀρχὴν ἀσφαλέστερον ἑαυτῷ, Δίωνα δὲ ἠξίου διανοεῖσθαι μὴ φυγὴν αὐτῷ γεγονέναι τότε, III. iii. 454.
μετάστασιν δέ· ἐγὼ δ' ἥξειν ὡμολόγησα[l] ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις. γενομένης δὲ εἰρήνης μετεπέμπετ' ἐμέ,[m] Δίωνα δὲ ἐπισχεῖν ἔτι ἐνιαυτὸν ἐδεῖτο, ἐμὲ δὲ ἥκειν[n] ἐκ παντὸς τρόπου ἠξίου. Δίων μὲν οὖν ἐκέλευέ τέ με[o] πλεῖν καὶ ἐδεῖτο· καὶ γὰρ δὴ λόγος[p] ἐχώρει πολὺς ἐκ Σικελίας ὡς Διονύσιος

ὲ
σαντας cum *ς corr Ω.—[y] τούτων Φb.—[z] δὴ Ω, δὴ ΑΩ.—[a] πρῶτον beo et corr Ω.—[b] καινὰ Φb.—[c] ἐμοὶ ς.—[d] τὸ om e.—[e] γὰρ om e.—[f] ὅπη ΑΦΩb: ὅποι cum *ς γρ ΑΩ.—[g] δὴ om γρ ΑΩ.—[h] ἐδυνάμην ΑΦΩbo: ἠδυνάμην cum *ς γρ ΑΩ.—[i] μοι Α Φbe et pr Ω.—[k] μεταπέμψασθαι mei omnes.—[l] δ' ἥξειν ὡμολόγησα cum *ς γρ Ω: ceteri δὴ ξυνωμολόγησα.—[m] τε Φb: μὲ *ς.—[n] δκειν Ξ.—[o] τ' ἐμὲ. πλὴν γρ Ω.—

ἑταίροις] In præced. edit. ἑτέροις perperam pro ἑταίροις. Steph.

ἑταίροις] Ald. Bas. 1. 2. καὶ ἑτέροις· quod omnino mutatum nollem. Nam οἱ περὶ Δίωνα jam significant ἑταίρους. Bip.

ὅποι δήποτ'] Scribendum potius ὅπῃ δήποτ' ἠδυνάμην. Steph.

θαυμαστῶς φιλοσοφίας ἐν ἐπιθυμίᾳ πάλιν εἴη γεγονὼς τὰ νῦν, ὅθεν ὁ Δίων συντεταμένως[q] ἐδεῖτο ἡμῶν τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν. ἐγὼ δὲ ᾔδη[r] μέν που κατὰ τὴν[s] φιλοσοφίαν τοῖς νέοις πολλὰ τοιαῦτα γιγνόμενα, ὅμως δ' οὖν ἀσφαλέστερόν μοι ἔδοξε χαίρειν τότε γε πολλὰ καὶ Δίωνα καὶ Διονύσιον ἐᾶν, καὶ ἀπηχθόμην ἀμφοῖν ἀποκρινάμενος ὅτι γέρων τε εἴην καὶ κατὰ τὰς ὁμολογίας οὐδὲν γίγνοιτο τῶν τὰ νῦν πραττομένων. ἔοικε δὴ τὸ μετὰ τοῦτο Ἀρχύτης[t] τε παρὰ Διονύσιον ἀφικέσθαι[u]—, ἐγὼ γὰρ πρὶν ἀπιέναι ξενίαν καὶ φιλίαν Ἀρχύτῃ καὶ τοῖς ἐν Τάραντι καὶ Διονυσίῳ ποιήσας ἀπέπλεον—, ἄλλοι τέ τινες ἐν Συρακούσαις ἦσαν Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες καὶ τούτων[v] τινὲς ἄλλοι, παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν· οἵ
III. iii. 455. δοκοῦσί μοι Διονυσίῳ πειρᾶσθαι διαλέγεσθαι τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς Διονυσίου πάντα διακηκοότος ὅσα διενοούμην ἐγώ. ὁ δὲ οὔτε ἄλλως ἐστὶν ἀφυὴς πρὸς τὴν τοῦ μανθάνειν δύναμιν φιλότιμός τε θαυμαστῶς· ἤρεσκέ[w] τε οὖν ἴσως αὐτῷ τὰ λεγόμενα ᾐσχύνετό τε φανερὸς γιγνόμενος[x] οὐδὲν ἀκηκοὼς ὅτ' ἐπεδήμουν ἐγώ, ὅθεν ἅμα μὲν εἰς ἐπιθυμίαν ᾔει τοῦ[y] διακοῦσαι ἐναργέστερον, ἅμα δ' ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτόν. δι' ἃ δὲ οὐκ ἤκουσεν ἐν τῇ πρόσθεν ἐπιδημίᾳ, διεξήλθομεν ἐν τοῖς ἄνω ῥηθεῖσι νῦν δὴ λόγοις. ἐπειδὴ οὖν[z] οἴκαδέ τε[a] ἐσώθην καὶ καλοῦντος τὸ δεύτερον ἀπηρνήθην, καθά περ εἶπον νῦν δή, δοκεῖ μοι Διονύσιος παντάπασι[b] φιλοτιμηθῆναι μή ποτέ τισι δόξαιμι καταφρονῶν αὐτοῦ,
III. 339. τῆς φύσεώς τε καὶ ἕξεως ἅμα καὶ τῆς διαίτης ἔμπειρος γεγονώς, οὐκέτ' ἐθέλειν δυσχεραίνων παρ' αὐτὸν ἀφικνεῖσ-

[p] δὴ ὁ λόγος Ω.—[q] συντεταγμένως co.—[r] ᾔδη ΑΩο: ᾔδειν *s.—[s] τὴν om Φ.—[t] Ἀρχύτας s.—[u] διονύσιον ἀφικέσθαι Φb: Διονύσιον πρὶν ἀφικέσθαι *s. τὸ πρὶν ἀλλαχοῦ ὠβέλισται mg Ω.—[v] καὶ τούτων in mg ΑΩ.—[w] ἤρκεσέ Φ.—[x] φανερῶς τὰ γιγνόμενα Φ.—[y] ἡγεῖτο ΞΦb et (adscriptis ᾔει τοῦ) ΑΩ, ἡγεῖτο o, εἴη τοῦ c.—[z] δ' οὖν γρ Ω.—[a] οἴκαδ' ἔτ' b.—[b] καθάπερ εἶπον Φ.—[c] μὲν om Ξ.—[d] δὴ om Φb.—

πρὶν] Vocula πρὶν locum hic nullum habere videtur: quinetiam partic. τε paulo ante expungenda aut in γε mutanda esse. Pro ἔοικε autem legit et Fic. ἤκουσα. Steph. Ficin. vertit, neglecto πρὶν. Bip.

περὶ τὰ τοιαῦτα] Mendosum esse hunc locum manifestum est, sed non itidem manifesta est ejus emendatio, mihi quidem certe: nisi eam ex Ficini interpretatione sumere velimus, a qua lectionem hanc agnosci patet, πειρᾶσθαι διαλέγεσθαι περὶ τῶν τοιούτων. Steph.

θαι. δίκαιος δὴ λέγειν εἰμὶ τἀληθὲς καὶ ὑπομένειν, εἴ τις ἄρα τὰ γεγονότα ἀκούσας καταφρονήσει τῆς ἐμῆς φιλοσοφίας, τὸν τύραννον δὲ ἡγήσεται νοῦν ἔχειν. ἔπεμψε μὲν[c] γὰρ δὴ[d] Διονύσιος τρίτον ἐπ' ἐμὲ τριήρη ῥαστώνης ἕνεκα τῆς πορείας, ἔπεμψε δὲ Ἀρχίδημον,[e] ὃν ἡγεῖτό με τῶν ἐν[f] Σικελίᾳ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, τῶν Ἀρχύτῃ ξυγγεγονότων ἕνα, καὶ ἄλλους γνωρίμους τῶν ἐν Σικελίᾳ· οὗτοι δὲ III. iii. 456.
ἡμῖν ἤγγελλον[g] πάντες τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς θαυμαστὸν ὅσον Διονύσιος ἐπιδεδωκὼς εἴη πρὸς φιλοσοφίαν. ἔπεμψε δὲ ἐπιστολὴν πάνυ μακράν, εἰδὼς ὡς πρὸς Δίωνα διεκείμην καὶ τὴν αὖ Δίωνος προθυμίαν τοῦ ἐμὲ πλεῖν καὶ εἰς Συρακούσας ἐλθεῖν· πρὸς γὰρ[h] δὴ πάντα ταῦτα[i] ἦν παρεσκευασμένη[k] τὴν ἀρχὴν ἔχουσα ἡ ἐπιστολή, τῇδέ πῃ φράζουσα, Διονύσιος Πλάτωνι. τὰ νόμιμα ἐπὶ τούτοις εἰπὼν οὐδὲν τὸ μετὰ τοῦτο εἶπε[l] πρότερον ἢ ὡς ἂν εἰς Σικελίαν πεισθεὶς ὑφ' ἡμῶν ἔλθῃς τὰ νῦν, πρῶτον μέν σοι τὰ περὶ Δίωνα ὑπάρξει ταύτῃ γιγνόμενα ὅπῃ περ ἂν αὐτὸς ἐθέλῃς· θελήσεις δὲ οἶδ' ὅτι τὰ μέτρια, καὶ ἐγὼ συγχωρήσομαι· εἰ δὲ μή, οὐδέν σοι τῶν περὶ Δίωνα ἕξει πραγμάτων οὔτε περὶ τἆλλα οὔτε περὶ αὐτὸν κατὰ νοῦν γιγνόμενα.[m] ταῦθ'[n] οὕτως εἶπε, τἆλλα δὲ μακρὰ[o] ἂν εἴη καὶ ἄνευ καιροῦ λεγόμενα. ἐπιστολαὶ δὲ ἄλλαι ἐφοίτων παρά τε Ἀρχύτου καὶ τῶν ἐν Τάραντι, τήν τε φιλοσοφίαν ἐγκωμιάζουσαι τὴν Διονυσίου,[p] καὶ ὅτι, ἂν μὴ ἀφίκωμαι νῦν, τὴν πρὸς Διονύσιον αὐτοῖς γενομένην[q] φιλίαν δι' ἐμοῦ οὐ σμικρὰν οὖσαν πρὸς τὰ πολιτικὰ παντάπασι διαβαλοίην.[r] ταύτης δὴ[s] τοιαύτης γε- III. iii. 457.
νομένης ἐν τῷ τότε χρόνῳ τῆς μεταπέμψεως, τῶν μὲν ἐκ Σικελίας τε καὶ Ἰταλίας ἑλκόντων, τῶν δὲ Ἀθήνηθεν ἀτεχνῶς μετὰ δεήσεως οἷον ἐξωθούντων με, καὶ πάλιν ὁ λόγος ἧκεν[t] ὁ αὐτός, τὸ μὴ δεῖν προδοῦναι Δίωνα μηδὲ τοὺς ἐν

[e] Ἀρχέδημον ς.—[f] ἐν om pr Ω.—[g] ἤγγελον Φ et pr Ξ.—[h] γὰρ om pr Ω.—[i] ταῦτα [ον] πάντα [α] e.—[k] παρεσκευασμένην Ω.—[l] εἰποῦσα γρ Ω.—[m] γιγνόμενα e.—[n] τοῦθ' Ω, τοῦθ' Ao.—[o] μικρὰ Ξ.—[p] ἐν διονυσίω (adscripto in mg διονυσίου) Φ.—[q] γενομένοις b.—[r] διαβαλοίην Φb, διαβαλοῖμι mg e: διαβαλλοίην *ς.—[s] δὲ o.—[t] ἧκεν ὁ λόγος

γιγνόμενα] Non dubito quin substituendum sit γιγνόμενον. Steph.

ἧκεν] Aliud quam ἧκεν aut legit, aut legendum censuit Ficinus: vertit enim,

Τάραντι ξένους τε[u] καὶ ἑταίρους.[v] αὐτῷ δέ μοι ὑπῆν[w] ὡς οὐδὲν θαυμαστὸν νέον ἄνθρωπον παρακούοντα[x] ἀξίων λόγου[y] πραγμάτων, εὐμαθῆ, πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ[z] βελτίστου βίου· δεῖν οὖν αὐτὸ ἐξελέγξαι σαφῶς, ὁποτέρως ποτὲ ἄρα σχοίη,[a] καὶ τοῦτ' αὐτὸ μηδαμῇ προδοῦναι μηδ' ἐμὲ τὸν
III. 340. αἴτιον γενέσθαι τηλικούτου ἀληθῶς ὀνείδους, εἴ περ ὄντως εἴη τῳ ταῦτα λελεγμένα. πορεύομαι δὴ τῷ λογισμῷ τούτῳ κατακαλυψάμενος, πολλὰ δεδιὼς μαντευόμενός τε οὐ πάνυ καλῶς, ὡς ἔοικεν. Ἐλθὼν δ' οὖν τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι τοῦτό γε οὖν ἔπραξα ὄντως· ἐσώθην γὰρ τὸ πάλαι[b] εὐτυχῶς, καὶ τούτων γε μετὰ θεὸν Διονυσίῳ χάριν εἰδέναι χρεών, ὅτι πολλῶν βουληθέντων ἀπολέσαι με διεκώλυσε καὶ ἔδωκέ τι μέρος αἰδοῖ τῶν περὶ ἐμὲ πραγμάτων. ἐπειδὴ δὲ ἀφικό-
III. iii. 458. μην, ᾤμην τούτου πρῶτον ἔλεγχον δεῖν λαβεῖν, πότερον ὄντως εἴη Διονύσιος ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥς περ πυρός, ἢ μάτην ὁ πολὺς οὗτος ἔλθοι λόγος Ἀθήναζε. ἔστι[c] δή[d] τις τρόπος τοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα πεῖραν λαμβάνειν οὐκ[e] ἀγεννὴς ἀλλ' ὄντως[f] τυράννοις πρέπων, ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς, ὃ δὴ κἀγὼ Διονύσιον εὐθὺς ἐλθὼν ᾐσθόμην καὶ μάλα πεπονθότα. δεικνύναι δὴ δεῖ τοῖς τοιούτοις ὅ τι ἔστι πᾶν τὸ πρᾶγμα οἷόν τε καὶ δι' ὅσων πραγμάτων καὶ ὅσον[g] πόνον ἔχει. ὁ γὰρ ἀκούσας, ἐὰν μὲν ὄντως[h] ᾖ φιλόσοφος οἰκεῖός[i] τε καὶ ἄξιος τοῦ πράγματος θεῖος ὤν, ὁδόν τε ἡγεῖται θαυμαστὴν ἀκηκοέναι ξυντατέον

Φ.—[u] τε om b.—[v] ἑτέρους Ξ.—[w] εἰπεῖν (adscripto ὑπῆν) e.—[x] παρακούοντα ΑΦΩ bo: παρακούσαντα (ῆι, ίν superscr.) *s.—[y] λόγων Ξ.—[z] τὰ τοῦ ΑΩ.—[a] σχεῖ Ω, σχεῖ Α : σχῇ *s.—[b] πάλαι Ω, πάλιν be.—[c] ἔστη Ξ.—[d] δέ Ξ.—[e] λαμβάνειν ὡς οὐκ Ξ.—[f] οὕτως e.—[g] ὅσων s, ὅταν e.—[h] οὕτως e.—[i] φιλόσοφος ἢ οἰκεῖος Φbeo et rc Ω, φιλόσοφος

ratioque mihi dictaret, non decere Dionem Tarentinosque hospites et amicos prodere. Scio autem hoc genus loquendi, ὁ λόγος αἱρεῖ, a quibusdam et quidem ab illo ipso alicubi reddi, *ratio dictat:* unde colligi posset eum hic legisse ὁ λόγος ᾕρει. Steph.

παρακούσαντα] Tribus modis scriptum invenitur quod hic est participium post ἄνθρωπον: nam παρακούοντα habent præced. editiones, ex vet. autem exempl. παρακούσοντα et παρακούσαντα affertur: quarum illam quidem rejiciendam esse manifestum est, hæc autem et commoda est, et a Ficino agnoscitur. Sed in hoc participio interpretando alium dat usum præpositioni παρὰ, quam alibi in verbalibus παρακούσματα et παρακοαί. Hunc enim locum ita vertit, *Non esse mirum siquis ingeniosus juvenis, quum prius sermones de rebus magnis audire noluerit.* Steph.

τε εἶναι νῦν καὶ οὐ βιωτὸν ἄλλως ποιοῦντι· μετὰ τοῦτο[k] δὴ ξυντείνας αὐτόν[l] τε καὶ τὸν[m] ἡγούμενον τὴν ὁδὸν οὐκ ἀνίησι πρὶν ἂν ἢ τέλος ἐπιθῇ πᾶσιν ἢ[n] λάβῃ δύναμιν ὥστε αὐτὸς αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος[o] μὴ ἀδύνατος[p] εἶναι ποδηγεῖν. ταύτῃ καὶ κατὰ ταῦτα διανοηθεὶς ὁ τοιοῦτος ζῇ, πράττων μὲν ἐν αἷς τισὶν ἂν ᾖ πράξεσι, παρὰ πάντα δὲ αἰεὶ φιλοσοφίας ἐχόμενος καὶ τροφῆς τῆς καθ' ἡμέραν, ἥ τις ἂν αὐτὸν μάλιστα εὐμαθῆ τε καὶ μνήμονα καὶ[q] λογίζεσθαι δυνατὸν ἐν αὐτῷ νήφοντα ἀπεργάζηται· τὴν δὲ ἐναντίαν ταύ- III. iii. 469.
τῃ μισῶν διατελεῖ. οἱ δὲ ὄντως μὲν μὴ φιλόσοφοι, δόξαις δ' ἐπικεχρωσμένοι, καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου[r] ἐπικεκαυμένοι, ἰδόντες τε ὅσα μαθήματά ἐστι καὶ ὁ πόνος ἡλίκος καὶ δίαιτα ἡ καθ' ἡμέραν ὡς πρέπουσα[s] ἢ[t] κοσμία τῷ[u] πράγματι, χαλεπὸν ἡγησάμενοι καὶ[v] ἀδύνατον αὐτοῖς οὔτε δὴ ἐπιτηδεύειν δυνατοὶ γίγνονται· ἔνιοι δὲ αὐτῶν πεί- III. 341.
θουσιν αὐτοὺς ὡς ἱκανῶς ἀκηκοότες εἰσὶ τὸ ὅλον καὶ οὐδὲν ἔτι δέονταί τινων πραγμάτων. ἡ μὲν δὴ πεῖρα αὕτη γίνεται ἡ σαφής τε καὶ ἀσφαλεστάτη πρὸς τοὺς τρυφῶντάς τε καὶ ἀδυνάτους διαπονεῖν, ὡς μηδέποτε βάλλειν ἐν αἰτίᾳ τὸν δεικνύντα ἀλλ' αὐτὸν αὐτόν, μὴ δυνάμενον πάντα τὰ πρόσφορα ἐπιτηδεύειν τῷ πράγματι. οὕτω δὴ καὶ Διονυσίῳ τότ' ἐρρήθη τὰ ῥηθέντα. πάντα μὲν οὖν οὔτ' ἐγὼ διεξῆλθον οὔτε Διονύσιος ἐδεῖτο· πολλὰ γὰρ αὐτὸς καὶ τὰ μέγιστα εἰδέναι τε καὶ ἱκανῶς ἔχειν προσεποιεῖτο διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. ὕστερον δὲ καὶ ἀκούω γεγραφέναι αὐτὸν περὶ ὧν τότε ἤκουσε, συνθέντα ὡς αὐτοῦ[w] τέχνην, οὐδὲν τῶν

καὶ οἰκεῖον Ξ.—[k] τοῦ pr Ω.—[l] αὐτός Ω, αὐτόν Α.—[m] τὸ Ω.—[n] ἢ om pr Ω.—[o] δείξαντος o, δείξοντος Ξc et γρ Ω.—[p] ἀδύνατος Α et pr Ω, δυνατὸς γρ Ω.—[q] καὶ ante λογίζεσθαι om e.—[r] τὸν ἥλιον ΑΩ.—[s] παρέπουσα, ut videtur, pr ΑΩ.—[t] ἢ Ξco: in ΑΩ post ἢ una litera erasa est.—[u] τῷ ΑΦΩb: τῶν *s.—[v] καὶ om Α et pr Ω.—

ἢ κοσμία] Ita legitur in præc. edit. quidam vero reponunt ἢ κοσμία τῷ πράγματι: sed videtur potius aliquid post τῶν deesse, (fortasse genitivus μανθανόντων, aut alius hujusmodi: nisi potius τῷ μανθάνοντι aut alius dativus fuit scriptus, ut dicat, ὡς πρέπουσα τῷ μανθάνοντι ἡ κοσμία δίαιτα) deinde scribendum esse πρᾶγμά τι χαλεπὸν ἡγησάμενοι etc. Steph. Scilicet Ficinus vertit, *Quæ quotidiani victus temperantia philosophiæ studiis necessaria, rem protinus sibi duram impossibilemque etc.* Bip.

αὐτῶν ἂν[x] ἀκούοι·[y] οἶδα δὲ οὐδὲν τούτων. ἄλλους μέν τι-
III. iii. 460. νας οἶδα γεγραφότας περὶ τῶν αὐτῶν τούτων· οἵ τινες δέ, οὐδ' αὐτοὶ αὑτούς. τοσόνδε[z] γε μὴν περὶ πάντων ἔχω φράζειν τῶν γεγραφότων καὶ γραψόντων,[a] ὅσοι φασὶν εἰδέναι περὶ ὧν ἐγὼ σπουδάζω, εἴτ' ἐμοῦ ἀκηκοότες εἴτ' ἄλλων εἴθ' ὡς εὑρόντες αὐτοί, τούτους οὐκ ἔστι κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν περὶ τοῦ πράγματος ἐπαΐειν οὐδέν. οὔκουν ἐμόν γε περὶ αὐτῶν ἔστι σύγγραμμα οὐδὲ μή ποτε γένηται· ῥητὸν γὰρ οὐδαμῶς ἐστιν ὡς ἄλλα μαθήματα, ἀλλ' ἐκ πολλῆς συνουσίας γιγνομένης περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καὶ τοῦ συζῆν[b] ἐξαίφνης, οἷον ἀπὸ πυρὸς πηδήσαντος[c] ἐξαφθὲν φῶς, ἐν τῇ ψυχῇ γενόμενον αὐτὸ ἑαυτὸ ἤδη τρέφει. καί τοι τοσόνδε γε οἶδα, ὅτι γραφέντα[d] ἢ λεχθέντα ὑπ' ἐμοῦ βέλτιστ' ἂν λεχθείη· καὶ μὴν ὅτι γεγραμμένα κακῶς οὐχ ἥκιστ' ἂν ἐμὲ λυποῖ. εἰ δέ μοι ἐφαίνετο γραπτέα θ' ἱκανῶς εἶναι πρὸς τοὺς πολλοὺς καὶ ῥητά,[e] τί τούτου κάλλιον ἐπέπρακτ' ἂν ἡμῖν ἐν τῷ βίῳ ἢ τοῖς τε ἀνθρώποισι[f] μέγα ὄφελος γράψαι καὶ τὴν φύσιν εἰς φῶς πᾶσι[g] προαγαγεῖν;[h] ἀλλ' οὔτε ἀνθρώποις ἡγοῦμαι τὴν ἐπιχείρησιν περὶ αὐτῶν λεγομένην
III. iii. 461. ἀγαθόν,[i] εἰ μή τισιν ὀλίγοις, ὁπόσοι δυνατοὶ ἀνευρεῖν αὐτοὶ διὰ σμικρᾶς[k] ἐνδείξεως· τῶν γε[l] δὴ ἄλλων τοὺς μὲν καταφρονήσεως οὐκ ὀρθῶς[m] ἐμπλήσειεν ἂν οὐδαμῇ ἐμμελοῦς,[n] τοὺς δὲ ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος, ὡς σέμν' ἄττα μεμα-
III. 342. θηκότας. ἔτι δὲ μακρότερα περὶ αὐτῶν ἐν νῷ μοι γέγονεν[o] εἰπεῖν· τάχα γὰρ ἂν περὶ ὧν λέγω σαφέστερον ἂν εἴη τι[p] λεχθέντων αὐτῶν. ἔστι γάρ τις λόγος ἀληθὴς ἐναντίος[q] τῷ τολμήσαντι[r] γράφειν τῶν τοιούτων καὶ ὁτιοῦν, πολλάκις μὲν ὑπ' ἐμοῦ καὶ πρόσθεν ῥηθείς, ἔοικε δ' οὖν εἶναι καὶ νῦν λεκτέος.

[w] αὐτοῦ o.—[x] ὡς ΞΦΩbeo.—[y] ἀκούω Ξeo.—[z] τὸ σὸν Ξ.—[a] γραψόντων (φ) Ω.—[b] ζῆν (εα) Ξ.—[c] πηλήσαντος (δ) A: πηδήσαντος cum *ς corr Ω.—[d] γραφθέντα AΩ.—[e] ῥητὰ Ω, ῥητέα ΞΦ.—[f] ἀνθρώποις Φ.—[g] φῶς τοῖς πᾶσι ΞΦbeo et rc AΩ cum ς.—[h] προσαγαγεῖν (δ) Ξ.—[i] ἀγαθῶν Ω.—[k] μικρᾶς ς.—[l] τε mei omnes.—[m] ὀρθῆς AΦΩbeo.—[n] ἐμμελῶς (αρ) Ω, ἐμμελῶς eo. in b corrosa est extrema syllaba.—[o] γεγόνει (εν) AΩ.—[p] τι om pr Ω.—[q] ἐναντίως Ξ.—[r] τῷ μὴ τολμήσαντι e.—[s] ἔτι o.—[t] δι' ΞΦbo et (adscripto δεῖ)

Ἔστι[s] τῶν ὄντων ἑκάστῳ, δι' ὧν τὴν ἐπιστήμην ἀνάγκη παραγίγνεσθαι, τρία· τέταρτον δ' αὐτή· πέμπτον δ' αὐτὸ τιθέναι δεῖ[t] ὃ δὴ γνωστόν τε καὶ ἀληθές[u] ἐστιν· ὧν[v] ἓν μὲν ὄνομα, δεύτερον δὲ λόγος, τὸ δὲ τρίτον εἴδωλον, τέταρτον δὲ ἐπιστήμη. περὶ ἓν οὖν λαβὲ βουλόμενος μαθεῖν τὸ νῦν λεγόμενον, καὶ πάντων οὕτω πέρι νόησον. κύκλος ἐστί τι λεγόμενον,[w] ᾧ τοῦτ' αὐτό ἐστιν ὄνομα ὃ νῦν ἐφθέγμεθα.[x] λόγος δ' αὐτοῦ τὸ δεύτερον, ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων συγκείμενος· τὸ γὰρ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντῃ, λόγος ἂν εἴη ἐκείνου ᾧπερ[y] στρογγύλον καὶ περιφερὲς ὄνομα καὶ κύκλος. τρίτον δὲ τὸ ζωγραφούμενόν III. iii. 462.
τε καὶ ἐξαλειφόμενον καὶ τορνευόμενον καὶ ἀπολλύμενον· ὧν αὐτὸς ὁ κύκλος, ὃν[z] πέρι πάντ' ἐστὶ ταῦτα, οὐδὲν πάσχει τούτων ὡς ἕτερον ὄν. τέταρτον δὲ ἐπιστήμη καὶ νοῦς ἀληθής τε δόξα[a] περὶ ταῦτ' ἐστίν· ὡς δὲ ἓν τοῦτο αὖ πᾶν θετέον, οὐκ ἐν φωναῖς οὐδ' ἐν σωμάτων σχήμασιν ἀλλ' ἐν ψυχαῖς ἐνόν, ᾧ δῆλον ἕτερόν τε ὂν αὐτοῦ τοῦ κύκλου τῆς φύσεως τῶν τε ἔμπροσθεν λεχθέντων τριῶν. τούτων δὲ ἐγγύτατα μὲν ξυγγενείᾳ καὶ ὁμοιότητι τοῦ πέμπτου νοῦς πεπλησίακε, τἆλλα δὲ πλέον ἀπέχει. ταὐτὸν δὴ περί τε εὐθέος ἅμα καὶ περιφεροῦς σχήματος καὶ χρόας, περί τε ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ καὶ δικαίου, καὶ περὶ σώματος ἅπαντος[b] σκευαστοῦ τε καὶ κατὰ φύσιν γεγονότος, πυρὸς ὕδατός τε καὶ τῶν τοιούτων πάντων, καὶ ζώου ξύμπαντος πέρι καὶ ἐν ψυχαῖς ἤθους, καὶ περὶ ποιήματα καὶ παθήματα ξύμπαντα· οὐ γὰρ ἂν τούτων μή τις[c] τὰ τέτταρα λάβῃ ἁμῶς γέ πως,[d] οὔποτε τελέως ἐπιστήμης τοῦ πέμπτου μέτοχος ἔσται. πρὸς γὰρ τούτοις ταῦτα οὐχ ἧττον ἐπιχειρεῖ τὸ ποῖόν τι περὶ ἕκαστον δηλοῦν[e] ἢ τὸ ὂν ἑκάστου διὰ τὸ τῶν λόγων ἀσθενές. ὧν ἕνεκα νοῦν ἔχων οὐδεὶς τολμήσει III. 248.
ποτὲ εἰς αὐτὸ τιθέναι τὰ νενοημένα,[f] καὶ ταῦτα εἰς ἀμε- III. iii. 468.
τακίνητον, ὃ δὴ πάσχει τὰ γεγραμμένα τύποις, τοῦτο δὲ

ΑΩe.—[u] ἀληθῶς γρ Ω.—[v] ὂν γρ ΑΩ.—[w] φθεγγόμενον Ξ.—[x] ἐφθεγξάμεθα e.—[y] ὥσπερ e.—[z] γὰρ ὂν Ξ, ὧν mg e: ὅλα τὰ ἀντίγραφα διὰ τοῦ ō mg Ω.—[a] τε καὶ ἀμ δόξα Ω.—[b] ἅπαντος om Ξ.—[c] τι pr Ω.—[d] ἀμωσγέπως e et γρ Ωe, ἄλλως γέ πως Α, ἄλλω γέ πως Ξ: ἄλλως γέ πως °r.—[e] δηλοῦν om e.—[f] post νεν. omisi, quæ in

αὐτῶν ὧν[x] ἀκούοι·[y] οἶδα δὲ οὐδὲν τούτων. ἄλλους μέν τι-
III. iii. 460. νας οἶδα γεγραφότας περὶ τῶν αὐτῶν τούτων· οἵ τινες δέ, οὐδ' αὐτοὶ αὑτούς. τοσόνδε[z] γε μὴν περὶ πάντων ἔχω φράζειν τῶν γεγραφότων καὶ γραψόντων,[a] ὅσοι φασὶν εἰδέναι περὶ ὧν ἐγὼ σπουδάζω, εἴτ' ἐμοῦ ἀκηκοότες εἴτ' ἄλλων εἴθ' ὡς εὑρόντες αὐτοί, τούτους οὐκ ἔστι κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν περὶ τοῦ πράγματος ἐπαΐειν οὐδέν. οὔκουν ἐμόν γε περὶ αὐτῶν ἔστι σύγγραμμα οὐδὲ μή ποτε γένηται· ῥητὸν γὰρ οὐδαμῶς ἐστὶν ὡς ἄλλα μαθήματα, ἀλλ' ἐκ πολλῆς συνουσίας γιγνομένης περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καὶ τοῦ συζῆν[b] ἐξαίφνης, οἷον ἀπὸ πυρὸς πηδήσαντος[c] ἐξαφθὲν φῶς, ἐν τῇ ψυχῇ γενόμενον αὐτὸ ἑαυτὸ ἤδη τρέφει. καί τοι τοσόνδε γε οἶδα, ὅτι γραφέντα[d] ἢ λεχθέντα ὑπ' ἐμοῦ βέλτιστ' ἂν λεχθείη· καὶ μὴν ὅτι γεγραμμένα κακῶς οὐχ ἥκιστ' ἂν ἐμὲ λυποῖ. εἰ δέ μοι ἐφαίνετο γραπτέα θ' ἱκανῶς εἶναι πρὸς τοὺς πολλοὺς καὶ ῥητά,[e] τί τούτου κάλλιον ἐπέπρακτ' ἂν ἡμῖν ἐν τῷ βίῳ ἢ τοῖς τε ἀνθρώποισι[f] μέγα ὄφελος γράψαι καὶ τὴν φύσιν εἰς φῶς πᾶσι[g] προαγαγεῖν;[h] ἀλλ' οὔτε ἀνθρώποις ἡγοῦμαι τὴν ἐπιχείρησιν περὶ αὐτῶν λεγομένην
III. iii. 461. ἀγαθόν,[i] εἰ μή τισιν ὀλίγοις, ὁπόσοι δυνατοὶ ἀνευρεῖν αὐτοὶ διὰ σμικρᾶς[k] ἐνδείξεως· τῶν γε[l] δὴ ἄλλων τοὺς μὲν καταφρονήσεως οὐκ ὀρθῶς[m] ἐμπλήσειεν ἂν οὐδαμῇ ἐμμελοῦς,[n] τοὺς δὲ ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος, ὡς σέμν' ἄττα μεμα-
III. 342. θηκότας. ἔτι δὲ μακρότερα περὶ αὐτῶν ἐν νῷ μοι γέγονεν[o] εἰπεῖν· τάχα γὰρ ἂν περὶ ὧν λέγω σαφέστερον ἂν εἴη τι[p] λεχθέντων αὐτῶν. ἔστι γάρ τις λόγος ἀληθὴς ἐναντίος[q] τῷ τολμήσαντι[r] γράφειν τῶν τοιούτων καὶ ὁτιοῦν, πολλάκις μὲν ὑπ' ἐμοῦ καὶ πρόσθεν ῥηθείς, ἔοικε δ' οὖν εἶναι καὶ νῦν λεκτέος.

[w] αὐτοῦ o.—[x] ὡς ΞΦΩbeo.—[y] ἀκούω Ξeo.—[z] τὸ σὸν Ξ.—[a] γραψόντων (φ supra) Ω.—[b] ζῆν (δ et εα supra) Ξ.—[c] πηλήσαντος A: πηδήσαντος cum *ς corr Ω.—[d] γραφθέντα ΑΩ.—[e] ῥητὰ Ω, ῥητέα ΞΦ.—[f] ἀνθρώποις (δ supra) Φ.—[g] φῶς τοῖς πᾶσι ΞΦbeo et rc ΑΩ cum ς.—[h] προσαγαγεῖν Ξ.—[i] ἀγαθῶν Ω.—[k] μικρᾶς ς.—[l] τε mei omnes.—[m] ὀρθῆς ΑΦΩbeo.—[n] ἐμμελῶς (αρ supra) Ω, ἐμμελῶς eo. in b corrosa est extrema syllaba.—[o] γεγόνει (εν supra) ΑΩ.—[p] τι om pr Ω.—[q] ἐναντίως Ξ.—[r] τῷ μὴ τολμήσαντι e.—[s] ἔτι o.—[t] δι' ΞΦbo et (adscripto δεῖ)

Ἔστι[s] τῶν ὄντων ἑκάστῳ, δι' ὧν τὴν ἐπιστήμην ἀνάγκη παραγίγνεσθαι, τρία· τέταρτον δ' αὐτή· πέμπτον δ' αὐτὸ τιθέναι δεῖ[t] ὃ δὴ γνωστόν τε καὶ ἀληθές[u] ἐστιν· ὧν[v] ἓν μὲν ὄνομα, δεύτερον δὲ λόγος, τὸ δὲ τρίτον εἴδωλον, τέταρτον δὲ ἐπιστήμη. περὶ ἓν οὖν λαβὲ βουλόμενος μαθεῖν τὸ νῦν λεγόμενον, καὶ πάντων οὕτω πέρι νόησον. κύκλος ἐστί τι λεγόμενον,[w] ᾧ τοῦτ' αὐτό ἐστιν ὄνομα ὃ νῦν ἐφθέγμεθα.[x] λόγος δ' αὐτοῦ τὸ δεύτερον, ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων συγκείμενος· τὸ γὰρ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντῃ, λόγος ἂν εἴη ἐκείνου ᾧ περ[y] στρογγύλον καὶ περιφερὲς ὄνομα καὶ κύκλος. τρίτον δὲ τὸ ζωγραφούμενόν III. iii. 402.
τε καὶ ἐξαλειφόμενον καὶ τορνευόμενον καὶ ἀπολλύμενον· ὧν αὐτὸς ὁ κύκλος, ὃν[z] πέρι πάντ' ἐστὶ ταῦτα, οὐδὲν πάσχει τούτων ὡς ἕτερον ὄν. τέταρτον δὲ ἐπιστήμη καὶ νοῦς ἀληθής τε δόξα[a] περὶ ταῦτ' ἐστίν· ὡς δὲ ἓν τοῦτο αὖ πᾶν θετέον, οὐκ ἐν φωναῖς οὐδ' ἐν σωμάτων σχήμασιν ἀλλ' ἐν ψυχαῖς ἐνόν, ᾧ δῆλον ἕτερόν τε ὂν αὐτοῦ τοῦ κύκλου τῆς φύσεως τῶν τε ἔμπροσθεν λεχθέντων τριῶν. τούτων δὲ ἐγγύτατα μὲν ξυγγενείᾳ καὶ ὁμοιότητι τοῦ πέμπτου νοῦς πεπλησίακε, τἆλλα δὲ πλέον ἀπέχει. ταὐτὸν δὴ περί τε εὐθέος ἅμα καὶ περιφεροῦς σχήματος καὶ χρόας, περί τε ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ καὶ δικαίου, καὶ περὶ σώματος ἅπαντος[b] σκευαστοῦ τε καὶ κατὰ φύσιν γεγονότος, πυρὸς ὕδατός τε καὶ τῶν τοιούτων πάντων, καὶ ζώου ξύμπαντος πέρι καὶ ἐν ψυχαῖς ἤθους, καὶ περὶ ποιήματα καὶ παθήματα ξύμπαντα· οὐ γὰρ ἂν τούτων μή τις[c] τὰ τέτταρα λάβῃ ἁμῶς γέ πως,[d] οὔποτε τελέως ἐπιστήμης τοῦ πέμπτου μέτοχος ἔσται. πρὸς γὰρ τούτοις ταῦτα οὐχ ἧττον ἐπιχειρεῖ τὸ ποῖόν τι περὶ ἕκαστον δηλοῦν[e] ἢ τὸ ὂν ἑκάστου διὰ τὸ τῶν λόγων ἀσθενές. ὧν ἕνεκα νοῦν ἔχων οὐδεὶς τολμήσει III. 348.
ποτὲ εἰς αὐτὸ τιθέναι τὰ νενοημένα,[f] καὶ ταῦτα εἰς ἀμε- III. iii. 403.
τακίνητον, ὃ δὴ πάσχει τὰ γεγραμμένα τύποις, τοῦτο δὲ

ΑΩε.—[u] ἀληθῶς γρ Ω.—[v] ὃν γρ ΑΩ.—[w] φθεγγόμενον Ξ.—[x] ἐφθεγξάμεθα ε.—[y] ὥσπερ ο.—[z] γὰρ ὃν Ξ, ὧν mg ε: ὅλα τὰ ἀντίγραφα διὰ τοῦ ō mg Ω.—[a] τε καὶ ἀμ δόξα Ω.—[b] ἅπαντος om Ξ.—[c] τι pr Ω.—[d] ἀμωσγέπως ε et γρ Ωο, ἄλλως γέ πως Α, ἄλλῳ γέ πως Ξ: ἄλλως γέ πως °ς.—[e] δηλοῦν om ε.—[f] post νεν. omisi, quæ in

πάλιν αὖ τὸ νῦν λεγόμενον δεῖ μαθεῖν. κύκλος ἕκαστος τῶν ἐν ταῖς πράξεσι γραφομένων ἢ καὶ τορνευθέντων μεστὸς τοῦ ἐναντίου ἐστὶ τῷ πέμπτῳ· τοῦ γὰρ εὐθέος ἐφάπτεται πάντῃ· αὐτὸς δέ, φαμέν, ὁ κύκλος οὔ τέ τι[g] σμικρότερον οὔτε μεῖζον τῆς ἐναντίας ἔχει ἐν αὑτῷ φύσεως. ὄνομά τε αὐτῶν φαμὲν οὐδὲν οὐδενὶ βέβαιον εἶναι, κωλύειν[h] δ' οὐδὲν τὰ νῦν στρογγύλα καλούμενα εὐθέα κεκλῆσθαι τά τε εὐθέα δὴ[i] στρογγύλα, καὶ οὐδὲν ἧττον βεβαίως ἕξειν τοῖς μεταθεμένοις καὶ ἐναντίως καλοῦσι. καὶ μὴν περὶ λόγου γε ὁ αὐτὸς λόγος, εἴ περ ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων σύγκειται, μηδὲν ἱκανῶς βεβαίως εἶναι βέβαιον. μυρίος δὲ λόγος αὖ περὶ ἑκάστου τῶν τεττάρων, ὡς ἀσαφές· τὸ δὲ μέγιστον, ὅ περ εἴπομεν ὀλίγον ἔμπροσθεν, ὅτι δυοῖν ὄντοιν, τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ ποιοῦ[k] τινός, οὐ τὸ ποιόν[l] τι, τὸ δὲ τί ζητούσης εἰδέναι τῆς ψυχῆς, τὸ μὴ ζητούμενον ἕκαστον τῶν τεττάρων προτεῖνον[m] τῇ ψυχῇ λόγῳ τε καὶ κατ' ἔργα, αἰσθήσεσιν[n] εὐ-
III. iii. 464. έλεγκτον[o] τό τε λεγόμενον καὶ δεικνύμενον αἰεὶ παρεχόμενον ἕκαστον, ἀπορίας τε καὶ ἀσαφείας ἐμπίπλησι[p] πάσης ὡς ἔπος[q] εἰπεῖν πάντ' ἄνδρα. ἐν οἷσι μὲν οὖν μηδ' εἰθισμένοι[r] τὸ ἀληθὲς ζητεῖν ἐσμὲν[s] ὑπὸ πονηρᾶς τροφῆς, ἐξαρκεῖ δὲ τὸ προταθὲν[t] τῶν εἰδώλων, οὐ καταγέλαστοι γιγνόμεθα ὑπ'[u] ἀλλήλων, οἱ ἐρωτώμενοι ὑπὸ τῶν ἐρωτώντων, δυναμένων δὲ τὰ τέτταρα διαρρίπτειν τε καὶ ἐλέγχειν· ἐν οἷς δ' ἂν τὸ πέμπτον ἀποκρίνασθαι καὶ δηλοῦν ἀναγκάζωμεν, ὁ βουλόμενος τῶν δυναμένων ἀνατρέπειν κρατεῖ, καὶ ποιεῖ τὸν ἐξηγούμενον ἐν λόγοις ἢ γράμμασιν ἢ ἀποκρίσεσι τοῖς πολλοῖς τῶν ἀκουόντων δοκεῖν μηδὲν γιγνώσκειν ὧν ἂν ἐπιχειρῇ γράφειν ἢ λέγειν,[v] ἀγνοούντων ἐνίοτε ὡς οὐχ ἡ ψυχὴ τοῦ

marginem amandant ΑΩ, ὑπ' αὐτοῦ.—[g] τι om ΞΦΒ.—[h] κωλύειν ΞΦbo et (apposito ς κωλύει) Ω.—[i] δὲ καὶ b.—[k] ποιοῦ ΑΞΩο : ποίου *ς.—[l] ποιὼν ΑΩο : ποῖόν *ς.—[m] πρότερον c et γρ Ω.—[n] αἴσθησιν ΞΦbco et (in mg apposito αἰσθήσεσιν) ΑΩ.—
el
[o] εὐέκλεκτον pr c, εὐέκλεκτον corr.—[p] ἐμπίμπλησι ΑΩ.—[q] ἔπος om Ξ.—[r] ἠθισμένοι Ω : εἰθισμένοι cum *ς corr in prima syllaba A.—[s] ἐσμὲν in mg ponit A, om pr Ω.
ε
—[t] προταθὲν bo, προταθὲν ΑΩ, προστεθὲν Ξc et γρ o : προτεθὲν *ς.—[u] ὑπὸ om Φb.

προτεῖνον] Pro προτεῖνον affertur et Fic. Steph. Cornar. conjecit πρότερον. alia lectio πρότερον: quam sequitur et Bip.

γράψαντος ἢ λέξαντος ἐλέγχεται, ἀλλ' ἡ τῶν τεττάρων
φύσις ἑκάστου, πεφυκυῖα φαύλως. ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν
διαγωγή, ἄνω καὶ κάτω μεταβαίνουσα ἐφ' ἕκαστον, μόγις
ἐπιστήμην ἐνέτεκεν εὖ πεφυκότος εὖ πεφυκότι. κακῶς δὲ
ἂν φυῇ, ὡς ἡ τῶν πολλῶν ἕξις τῆς ψυχῆς εἴς τε[w] τὸ μα-
θεῖν εἴς τε τὰ[x] λεγόμενα ἤθη πέφυκε, τὰ δὲ διέφθαρται,
οὐδ' ἂν ὁ Λυγκεὺς ἰδεῖν ποιήσειε τοὺς τοιούτους. ἑνὶ δὲ λό- III. 344.
γῳ, τὸν μὴ ξυγγενῆ τοῦ πράγματος οὔτ' ἂν εὐμαθία[y] III. iii. 465.
ποιήσειέ ποτε οὔτε μνήμη· τὴν ἀρχὴν γὰρ ἐν ἀλλοτρίαις
ἕξεσιν οὐκ ἐγγίγνεται. ὥστε ὁπόσοι τῶν δικαίων τε καὶ
τῶν ἄλλων ὅσα καλὰ[z] μὴ προσφυεῖς εἰσὶ καὶ ξυγγενεῖς,
ἄλλοι δὲ ἄλλων εὐμαθεῖς ἅμα[a] καὶ μνήμονες, οὐδ' ὅσοι
ξυγγενεῖς, δυσμαθεῖς δὲ καὶ ἀμνήμονες, οὐδένες τούτων μή
ποτε μάθωσιν ἀλήθειαν ἀρετῆς εἰς τὸ δυνατὸν οὐδὲ κακίας·
ἅμα γὰρ αὐτὰ ἀνάγκη μανθάνειν, καὶ τὸ ψεῦδος ἅμα καὶ
ἀληθὲς τῆς ὅλης οὐσίας, μετὰ τριβῆς πάσης καὶ χρόνου
πολλοῦ, ὅ περ ἐν ἀρχαῖς εἶπον. μόγις δὲ τριβόμενα πρὸς
ἄλληλα αὐτῶν ἕκαστα, ὀνόματα καὶ λόγοι ὄψεις τε καὶ
αἰσθήσεις, ἐν εὐμενέσιν ἐλέγχοις ἐλεγχόμενα καὶ ἄνευ φθό-
νων ἐρωτήσεσι καὶ ἀποκρίσεσι χρωμένων, ἐξέλαμψε φρόνη-
σις περὶ[b] ἕκαστον καὶ νοῦς, συντείνων ὅτι μάλιστ' εἰς δύνα-
μιν ἀνθρωπίνην. διὸ δὴ πᾶς ἀνὴρ σπουδαῖος τῶν ὄντων σπου-
δαίων πέρι πολλοῦ δεῖ[c] μὴ γράψας ποτὲ ἐν ἀνθρώποις, εἰς
φθόνον καὶ ἀπορίαν καταβάλῃ.[d] ἑνὶ δὴ ἐκ τούτων δεῖ γιγ-
νώσκειν λόγῳ, ὅταν ἴδῃ τίς του[e] συγγράμματα γεγραμ-
μένα εἴτε ἐν νόμοις νομοθέτου εἴτε ἐν ἄλλοις τισὶν ἅττ' οὖν, III. iii. 466.
ὡς οὐκ ἦν τούτῳ ταῦτα σπουδαιότατα, εἴ πέρ ἐστ' αὐτὸς
σπουδαῖος, κεῖται δέ που ἐν χώρᾳ τῇ καλλίστῃ τῶν τούτου.
εἰ δὲ ὄντως αὐτῷ ταῦτ' ἐσπουδασμένα ἐν γράμμασιν ἐτέθη,
ἐξ ἄρα δή οἱ ἔπειτα, θεοὶ μὲν οὔ, βροτοὶ δὲ[f] φρένας ὤλεσαν
αὐτοί.[g]

—[v] λέγειν ἢ γράφειν c.—[w] τε om Φb.—[x] εἰ τὰ Φb.—[y] εὐμαθεία b, εὐμάθεια Φ.—[z] ὅσαι καλαὶ Φbo et corr Ω.—[a] δὲ ἅμα Ξbτ.—[b] πρὸς b.—[c] δεῖ om Ξ.—[d] καταβάλῃ corr A: καταβαλεῖ °τ.—[e] τοῦ om pr AΩ.—[f] δέ Ξ.—[g] τοι AΩ.—[h] τούτῳ...εἴσεται

τῶν ὄντων] Ficin. quæ revera digna sunt studio: ὄντως legisse videtur. Fabrsi.

ἐξ ἄρα δή οἱ] Versus est Homeri Iliad. H. et M. Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί: quo versu ita hic utitur

Τούτῳ[h] δὴ τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπιστάμενος[i] εὖ εἴσεται, εἴτ' οὖν Διονύσιος ἔγραψέ τι τῶν περὶ φύσεως ἄκρων[k] καὶ πρώτων εἴ τέ τις ἐλάττων εἴτε μείζων, ὡς οὐδὲν ἀκηκοὼς οὐδὲ μεμαθηκὼς ἦν ὑγιὲς ὧν ἔγραψε κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον· ὁμοίως γὰρ ἂν αὐτὰ ἐσέβετο ἐμοί, καὶ οὐκ ἂν αὐτὰ ἐτόλμησεν εἰς ἀναρμοστίαν[l] καὶ ἀπρέπειαν[m] ἐκβάλλειν. οὔτε γὰρ ὑπομνημάτων χάριν αὐτὰ[n] ἔγραψεν· οὐδὲν γὰρ δεινὸν μή τις αὐτὸ ἐπιλάθηται, ἐὰν ἅπαξ τῇ ψυχῇ περιλάβῃ· πάντων γὰρ ἐν βραχυτάτοις κεῖται. φιλοτιμίας δὲ αἰσχρᾶς εἵπερ ἕνεκα, εἴθ'[o] ὡς αὐτοῦ τιθέμενος εἴθ' ὡς παιδείας δὴ μέτοχος ὤν, ἧς οὐκ ἄξιος ἦν ἀγαπῶν δόξαν
III. 345. τὴν τῆς μετοχῆς γενομένην.[p] εἰ μὲν οὖν ἐκ τῆς μιᾶς συνου-
σίας Διονυσίῳ τοῦτο γέγονε, τάχ' ἂν εἴη· γέγονε δ' οὖν
III. iii. 467. ὅπως, ἴττω[q] Ζεύς, φησὶν ὁ Θηβαῖος. διεξῆλθον μὲν γὰρ ὡς εἶπόν τε ἐγὼ καὶ ἅπαξ μόνον, ὕστερον δὲ οὐ πώποτε ἔτι. ἐννοεῖν δὴ δεῖ τὸ μετὰ τοῦτο, ὅτῳ μέλει τὸ περὶ[r] αὐτὰ[s] γεγονὸς εὑρεῖν, ὅπῃ ποτὲ γέγονε, τίνι ποτ' αἰτίᾳ[t] τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον, πλεονάκις τε οὐ διεξῇμεν·[u] πότερον Διονύσιος ἀκούσας μόνον ἅπαξ οὕτως εἰδέναι τε οἴεται καὶ ἱκανῶς οἶδεν,[v] εἴτε αὐτὸς εὑρὼν ἢ καὶ μαθὼν ἔμπροσθεν παρ' ἑτέρων, ἢ φαῦλα εἶναι τὰ λεχθέντα, ἢ τὸ τρίτον οὐ καθ' αὐτόν, μείζονα δέ, καὶ ὄντως[w] οὐκ ἂν δυνατὸς εἶναι[x] φρο-

om Φ.—[i] ξυνεπιστώμενος o.—[k] γνωρίμων (adscripto ἄκρων) Φ.—[l] ἀναρμονίαν b.—[m] εὐπρέπειαν o.—[n] αὐτὰ om pr Ω.—[o] ἕνεκα εἰωθ' Ω.—[p] γενομένης Ao, γενομένης Ω.—[q] εἴττω A et (supra additis οὕτως τὰ ἀντίγραφα) Ω, ἤττω e cum γρ AΩ, ἴτω Φ b.—[r] τὰ περὶ eo.—[s] τὰ Ω.—[t] αἰναντία Ξ.—[u] διεξῄειμεν b.—[v] οἶδεν AΩbe: εἰδέναι *ς.—[w] οὕτως o et (adscripto ὄντως) e.—[x] οὐ καθ' αὐτὸν εἶναι Ξς.—[y] θαυμαστῶς o.

ut mutet τοι in οἱ (nisi forte alibi extat idem versus cum οἱ) et θεοὶ in βροτοί. Steph.

γενομένην] Legendum est fortasse τὴν τῆς μετοχῆς γενομένην ἄν: vel præfixa particula ἂν participio. Omittit certe Ficinus quoque horum verborum interpretationem. Non immerito autem suspectus et hic locus fuerit, τάχ' ἂν εἴη. Steph.

ἴττω Ζεὺς] Aut non legisse aut non intellexisse videtur Ficinus ἴττω: vertit enim et ipse, *Proh Juppiter:* quum tamen ἴττω existimetur Thebani sermonis consuetudine dictum pro ἴστω. Steph.

οὕτως εἰδέναι] Fortasse ὅμως εἰδέναι vel ὄντως εἰδέναι scriptum fuit: magis tamen illud quam hoc mihi placet. At Fic. *Adeo sufficienter ea se scire putaverit, satisve norit.* Paulo post vero ante ἢ φαῦλα ponendum est quod vocamus punctum superius: subauditur autem οἴεται ex præcedentibus. Steph.

ἢ τὸ τρίτον] Lege, ἢ τὸ τρίτον, οὐ καθ' αὐτόν, μείζονα δέ: καὶ ὄντως οὐ etc. Steph.

νήσεώς τε καὶ ἀρετῆς ζῆν ἐπιμελούμενος. εἰ μὲν γὰρ φαῦλα, πολλοῖς μάρτυσι μαχεῖται τὰ ἐναντία λέγουσιν, οἳ περὶ τῶν τοιούτων πάμπολυ Διονυσίου κυριώτεροι ἂν εἶεν κριταί· εἰ δὲ εὑρηκέναι ἢ μεμαθηκέναι, ἄξια δ' οὖν εἶναι πρὸς παιδείαν ψυχῆς ἐλευθέρας, πῶς ἂν μὴ θαυμαστὸς[y] ὢν ἄνθρωπος τὸν ἡγεμόνα τούτων καὶ κύριον οὕτως[z] εὐχερῶς ἠτίμασέ ποτ' ἄν; πῶς δ' ἠτίμασεν; ἐγὼ φράζοιμ' ἄν.

Οὐ πολὺν χρόνον διαλιπὼν τὸ μετὰ τοῦτο, ἐν τῷ πρόσθεν Δίωνα ἐῶν τὰ ἑαυτοῦ κεκτῆσθαι καὶ καρποῦσθαι χρή- III. iii. 468.
ματα,[a] τότε οὐκέτ' εἴα[b] τοὺς ἐπιτρόπους αὐτοῦ πέμπειν εἰς Πελοπόννησον, καθά περ ἐπιλελησμένος τῆς ἐπιστολῆς παντάπασιν· εἶναι γὰρ αὐτὰ οὐ Δίωνος[c] ἀλλὰ τοῦ υἱέος,[d] ὄντος[e] μὲν ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ, κατὰ νόμους[f] ἐπιτροπεύοντος. τὰ μὲν δὴ πεπραγμένα μέχρι τούτου ταῦτ' ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ, τούτων δὲ οὕτω γενομένων ἑωράκη[g] τε ἐγὼ[h] ἀκριβῶς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Διονυσίου φιλοσοφίας, ἀγανακτεῖν τε ἐξῆν εἴτε βουλοίμην εἴτε μή. ἦν γὰρ θέρος ἤδη[i] τότε καὶ ἔκπλοι τῶν νεῶν. ἐδόκει δὴ χαλεπαίνειν μὲν οὐ δεῖν ἐμὲ Διονυσίῳ μᾶλλον ἢ ἐμαυτῷ τε καὶ τοῖς βιασαμένοις ἐλθεῖν ἐμὲ τὸ τρίτον[k] εἰς τὸν πορθμὸν τὸν περὶ τὴν Σκύλλαν,

ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν,

—z οὕτως om b.—a κτήματα Φb.—b εἴα om pr ΑΩ.—c οὐ δίωνος αὐτὰ b.—d υἱέως (ηι supra) bt.—e ὄντως e.—f post νόμους omisi δὲ cum pr ΑΩ.—g ἑωράκει Ω, ἑωράκει γρ Ω: ἑωράκειν cum *ς corr A.—h ἐγὼ add A et γρ Ω.—i ἤδη om o.—k ἐμὲ τὸ τρίτον om

ἐπιμελούμενος] Necesse est ut legatur ἐπιμελούμενον. Steph.

πῶς ἂν μὴ] Videri possit Fic. locum hunc aliter legisse: sed potius non intellectum ab eo fuisse puto: vertit enim et ipse, *Quis non id mirum putet, Dionysium sic affectum horum aliquando ducem et autorem contempsisse?* At ego minime suspectum debere hunc locum esse dico: sed ita esse intelligendum ac si loquutus esset hoc modo Plato, πῶς ἄν, εἰ μὴ θαυμαστὸς ἦν ἄνθρωπος, ἠτίμασε ποτ' ἂν οὕτως εὐχερῶς τὸν ἡγεμόνα etc. id est, *Quomodo, nisi mirus vir esset, eum contempsisset* (vel *opprobrio habuisset*) *qui dux et autor horum extiterat?* si tamen κύριον ita interpretari oportet. Erit autem interpungendum post πῶς ἄν, deinde et post μὴ θαυμαστὸς ὢν ἄνθρωπος. Ad eam vero, quam Ficinus sibi fingit lectionem, magna mutatione esset opus: primum enim scribendum esset, πῶς μὴ θαυμαστὸν τὸν ἄνθρωπον, deinde et ἀτιμάσαι pro ἠτίμασε: et τὸν ἄνθρωπον intelligere oporteret Dionysium: ut ὁ ἄνθρωπος interdum relativi pronominis loco ponitur. In eo autem quem absque ulla mutatione elicio sensu, θαυμαστὸς dicetur ut nonnunquam θαυμάσιος de eo quem ob aliquid ἄτοπον miramur: quod voce Gallica quæ Græcæ respondet, melius, ut opinor, quam Latina exprimitur. Steph.

τοῦτο] Ponenda est hypostigme post pronomen τοῦτο. Steph.

λέγειν δὲ πρὸς Διονύσιον ὅτι μοι μένειν ἀδύνατον εἴη Δίω-
νος οὕτω προπεπηλακισμένου· ὁ δὲ παρεμυθεῖτό τε καὶ
ἐδεῖτο μένειν, οὐκ οἰόμενός οἱ καλῶς ἔχειν ἐμὲ ἄγγελον
αὐτὸν[l] τῶν τοιούτων ἐλθεῖν ὅ τι τάχος· οὐ πείθων δὲ αὐτός
III. 346. μοι πομπὴν παρασκευάσειν ἔφη. ἐγὼ γὰρ[m] ἐν τοῖς ἀπο-
στόλοις πλοίοις ἐμβὰς διενοούμην πλεῖν, τεθυμωμένος πά-
III. iii. 469. σχειν τε οἰόμενος δεῖν, εἰ διακωλυοίμην, ὁτιοῦν, ἐπειδὴ περι-
φανῶς ἠδίκουν μὲν οὐδέν,[n] ἠδικούμην δέ. ὁ δὲ οὐδέν με[o] τοῦ
καταμένειν προσιέμενον ὁρῶν μηχανὴν τοῦ μεῖναι τὸν τότε
ἔκπλουν[p] μηχανᾶται τοιάνδε[q] τινά. τῇ μετὰ ταῦτα ἐλθὼν
ἡμέρᾳ λέγει πρός με πιθανὸν λόγον. Ἐμοὶ καὶ σοὶ Δίων,
ἔφη, καὶ τὰ[r] Δίωνος ἐκποδὼν ἀπαλλαχθήτω[s] τοῦ περὶ
αὐτὰ πολλάκις διαφέρεσθαι. ποιήσω γὰρ διὰ σέ, ἔφη,
Δίωνι τάδε. ἀξιῶ ἐκεῖνον ἀπολαβόντα τὰ ἑαυτοῦ οἰκεῖν
μὲν ἐν Πελοποννήσῳ, μὴ ὡς φυγάδα δέ, ἀλλ' ὡς αὐτῷ καὶ
δεῦρο ἐξὸν ἀποδημεῖν,[t] ὅταν[u] ἐκείνῳ τε καὶ ἐμοὶ καὶ ὑμῖν
τοῖς φίλοις κοινῇ ξυνδοκῇ· ταῦτα δ' εἶναι μὴ ἐπιβουλεύ-
οντος[v] ἐμοί. τούτων δὲ ἐγγυητὰς γίγνεσθαι σέ τε καὶ τοὺς
σοὺς οἰκείους καὶ τοὺς ἐνθάδε Δίωνος· ὑμῖν δὲ τὸ βέβαιον
ἐκεῖνος παρεχέτω. τὰ χρήματα δὲ ἃ ἂν λάβῃ, κατὰ Πε-
λοπόννησον μὲν καὶ Ἀθήνας κείσθω παρ' οἷς τισὶν ἂν ὑμῖν
δοκῇ, καρπούσθω δὲ Δίων, μὴ κύριος δὲ ἄνευ ὑμῶν γιγνέσθω
ἀνελέσθαι. ἐγὼ γὰρ ἐκείνῳ μὲν οὐ σφόδρα πιστεύω τούτοις
χρώμενον ἂν τοῖς χρήμασι δίκαιον γίγνεσθαι περὶ ἐμέ· οὐ
γὰρ ὀλίγα ἔσται· σοὶ δὲ καὶ τοῖς σοῖς μᾶλλον πεπίστευκα.
III. iii. 470. ὅρα δὴ ταῦτα εἴ σοι ἀρέσκει, καὶ μένε ἐπὶ τούτοις τὸν ἐνι-
αυτὸν τοῦτον, εἰς δὲ ὥρας ἄπιθι λαβὼν τὰ χρήματα ταῦτα·
καὶ Δίων εὖ οἶδ' ὅτι πολλὴν χάριν ἕξει σοι διαπραξαμένῳ
ταῦτα ὑπὲρ ἐκείνου. Τοῦτον δὴ ἐγὼ τὸν λόγον ἀκούσας

Φb.—[l] αὐτῶν o.—[m] δὲ e.—[n] οὐδέν om b.—[o] ὁ δὲ οὐδέν με om pr ΑΩ.—[p] τὸν ἔκπλουν τοῦτον Φb.—[q] τοιαύτην Φ.—[r] κατὰ A et pr Ω et τὰ ἀντίγραφα καὶ τὸ τοῦ πατρ, (χ) οὐ καλῶς.—[s] ἀπηλλάχθη, τω A et pr Ω.—[t] ἐπιδημεῖν corr Φ.—[u] ὅ γ' ἂν s.—[v] ἐπιβουλεύοντος Ω, ἐπιβουλεύοντι Ξ.—[w] μὲν ὅμως Φ et pr ΑΩ: μὲν ὅλως ὅμως °s.

ἐπιβουλεύοντος] Magis placet altera lectio, quæ habet dativum ἐπιβουλεύοντι. Steph.

ἐδυσχέραινον μέν, ὅμως[w] δὲ βουλευσάμενος ἔφην εἰς τὴν ὑστεραίαν αὐτῷ περὶ τούτων τὰ δόξαντα ἀπαγγελεῖν.[x] ταῦτα ξυνεθέμεθα τότε. ἐβουλευόμην δὴ τὸ[y] μετὰ ταῦτα κατ' ἐμαυτὸν γενόμενος, μάλα συγκεχυμένος· πρῶτος δ' ἦν μοι τῆς βουλῆς ἡγούμενος ὅδε λόγος. φέρε, εἰ διανοεῖται τούτων μηδὲν ποιεῖν Διονύσιος ὧν φησίν, ἀπελθόντος δ' ἐμοῦ ἐὰν ἐπιστέλλῃ Δίωνι πιθανῶς αὐτός τε καὶ ἄλλοι πολλοὶ[z] τῶν αὐτοῦ,[a] διακελευόμενος ἃ νῦν πρὸς ἐμὲ λέγει, ὡς αὐτοῦ μὲν ἐθέλοντος, ἐμοῦ δὲ οὐκ ἐθελήσαντος ἃ προὐκαλεῖτό με δρᾷν, ἀλλ' ὀλιγωρήσαντος τῶν ἐκείνου τὸ παράπαν πραγμάτων. πρὸς δὲ καὶ τούτοισιν ἔτι μηδ'[b] ἐθέλῃ με ἐκπέμπειν, αὐτὸς τῶν ναυκλήρων μηδενὶ προστάττων, ἐνδείξηται δὲ πᾶσι ῥᾳδίως ὡς ἀβουλῶν ἐμὲ ἐκπλεῖν, ἆρά τις ἐθελήσει III. 347.
με ἄγειν ναύτης[c] ὁρμώμενον ἐκ τῆς Διονυσίου οἰκίας; (ᾤκουν γὰρ[d] δὴ[e] πρὸς τοῖς ἄλλοισι κακοῖς ἐν τῷ κήπῳ τῷ περὶ τὴν οἰκίαν, ὅθεν οὐδ' ἂν ὁ θυρωρὸς ἤθελέ με ἀφεῖναι μὴ πεμφθείσης αὐτῷ τινὸς ἐντολῆς παρὰ Διονυσίου.) ἂν III. iii. 471.
δὲ περιμείνω[f] τὸν ἐνιαυτόν, ἕξω μὲν Δίωνι ταῦτα ἐπιστέλλειν, ἐν οἷς[g] τ' αὖ εἰμὶ καὶ ἃ πράττω. καὶ ἐὰν μὲν δὴ[h] ποιῇ τι Διονύσιος ὧν φησίν, οὐ παντάπασιν ἔσται μοι καταγελάστως πεπραγμένα· τάλαντα γὰρ ἴσως ἐστὶν οὐκ ἔλαττον, ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς, ἑκατὸν ἡ Δίωνος οὐσία· ἂν δ' οὖν γίγνηται τὰ νῦν ὑποφαίνοντα,[i] οἷα εἰκὸς αὐτὰ γίγνεσθαι, ἀπορῶ μὲν ὅ τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, ὅμως δὲ ἀναγκαῖον ἴσως ἐνιαυτόν γ' ἔτι πονῆσαι καὶ ἔργοις ἐλέγξαι πειρᾶσθαι τὰς Διονυσίου μηχανάς. ταῦτά μοι δόξαντα ἐς[k] τὴν ὑστεραίαν εἶπον πρὸς Διονύσιον ὅτι δέδοκταί μοι μένειν· ἀξιῶ μήν, ἔφην,[l] μὴ[m] κύριον ἡγεῖσθαί σε Δίωνος ἐμέ, πέμπειν δὲ[n] μετ' ἐμοῦ σὲ παρ' αὐτὸν γράμματα τὰ[o] νῦν δεδογμένα δηλοῦντα,[p] καὶ ἐρωτᾷν εἴτε[q] ἀρκεῖ ταῦτα

—[x] ἀπαγγέλλειν ΑΞΦΩο, ἀπαγγέλειν b, ἐπαγγέλλειν e.—[y] τὸ γρ Ω: τότε s.—[z] ἄλλοις πολλοῖς ΑΞΦΩbeo.—[a] αὐτῶν ΞΩbo.—[b] μηδὲν e.—[c] ναύτην ΑΦΩbeo.—[d] γὰρ om o.—[e] δὴ om pr Ω.—[f] περιμείνω A: μείνω *s.—[g] οἷς ΑΩe: οἵοις *s. γρ ἐν οἷς τ' εἰμὶ (id quod est in mg e), καὶ ἐν οἵοις τ' εἰμὶ, καὶ ἐν οἷς τ' αὐτ' εἰμὶ mg Ω. τ' αὐτ' etiam Ξ, ταῦτ' ΑΩeo, τ' αὖ Φb: αὐτ' s.—[h] δὴ om Φb.—[i] ἀποφαίνοντα A, ἀπεμφαίνοντα γρ Ω, ὑποφαίνονται e.—[k] ἐς b: εἰς *s.—[l] ἔφη Φ.—[m] καὶ e.—[n] δὲ om pr Ω.—[o] παρ' αὐτὸν γράμματα τὰ om pr ΑΩ.—[p] δηλοῦντα om pr A, in litura

αὐτῷ, καὶ εἰ μή, βούλεται δὲ ἄλλ' ἄττα καὶ ἀξιοῖ, καὶ
ταῦτα ἐπιστέλλειν ὅτι τάχιστα, σὲ δὲ νεωτερίζειν μηδέν
πω τῶν περὶ ἐκεῖνον. ταῦτ' ἐρρήθη, ταῦτα ξυνωμολογήσα-
μεν, ὡς νῦν εἴρηται σχεδόν. ἐξέπλευσε δὴ τὰ πλοῖα μετὰ
τοῦτο, καὶ οὐκέτι μοι δυνατὸν ἦν πλεῖν, ὅτε[r] δή μοι καὶ
III. iii. 472. Διονύσιος ἐμνήσθη λέγων ὅτι τὴν ἡμίσειαν τῆς οὐσίας εἶναι
δέοι Δίωνος, τὴν δ' ἡμίσειαν τοῦ[s] υἱέος·[t] ἔφη δὴ πωλήσειν[u]
αὐτήν, πραθείσης δὲ τὰ μὲν ἡμίσεα ἐμοὶ δώσειν ἄγειν, τὰ
δ' ἡμίσεα τῷ παιδὶ καταλείψειν αὐτοῦ· τὸ γὰρ δὴ δικαιό-
τατον οὕτως ἔχειν. πληγεὶς δ' ἐγὼ τῷ λεχθέντι πάνυ μὲν
ᾤμην[v] γελοῖον εἶναί τι[w] λέγειν ἔτι, ὅμως[x] δ'[y] εἶπον ὅτι
χρείη τὴν[z] παρὰ Δίωνος ἐπιστολὴν περιμένειν[a] ἡμᾶς καὶ
ταῦτα πάλιν αὐτὰ ἐπιστέλλειν. ὁ δὲ ἑξῆς τούτοις πάνυ
νεανικῶς ἐπώλει τὴν οὐσίαν αὐτοῦ πᾶσαν, ὅπῃ τε καὶ ὅπως
ἤθελε καὶ οἷς τισί, πρὸς ἐμὲ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγγετο περὶ
αὐτῶν, καὶ μὴν ὡσαύτως ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον αὖ περὶ τῶν Δίω-
νος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διελεγόμην· οὐδὲν γὰρ ἔτι πλέον
ᾤμην ποιεῖν.[b]

Μέχρι μὲν δὴ τούτων ταύτῃ μοι βεβοηθημένον[c] ἐγεγό-
νει φιλοσοφίᾳ καὶ φίλοις· τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἐζῶμεν ἐγὼ
III. 348. καὶ Διονύσιος, ἐγὼ μὲν βλέπων ἔξω, καθά περ ὄρνις ποθῶν
ποθὲν ἀναπτέσθαι,[d] ὁ δὲ διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνα-
σοβήσοι με μηδὲν ἀποδοὺς[e] τῶν[f] Δίωνος· ὅμως δὲ ἔφαμεν
ἑταῖροί[g] γε εἶναι πρὸς πᾶσαν Σικελίαν. τῶν δὴ[h] μισθοφό-
III. iii. 473. ρων τοὺς πρεσβυτέρους Διονύσιος ἐπεχείρησεν ὀλιγομισθο-
τέρους ποιεῖν παρὰ τὰ[i] τοῦ πατρὸς ἔθη,[k] θυμωθέντες δὲ οἱ
στρατιῶται ξυνελέγησαν ἀθρόοι καὶ οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψειν.
ὁ δ' ἐπεχείρει βιάζεσθαι κλείσας τὰς τῆς ἀκροπόλεως πύ-
λας, οἱ δ' ἐφέροντο εὐθὺς πρὸς τὰ τείχη, παιωνά[l] τινα ἀνα-

habet Ω.—[q] εἴγε ς. et mox ἢ καὶ μή.—[r] ὅτι ς.—[s] τοῦ om Φb.—[t] υἱέως ς.—[u] προ-
λήσειν e.—[v] εἶναι b.—[w] ὅτι ΑΞΦΩbeo.—[x] εἴ πως o.—[y] δέοι Φbe et γρ Ωo.—[z] τὴν
om pr Ω.—[a] περιμαίνειν Ξ.—[b] δεῖν, γρ ποιεῖν, o.—[c] βεβοηθημένα o.—[d] ἀναπτέσθαι
α
ΑΦbo, ἀνέπτεσθαι Ω, ἀναπτεσθαι e: ἀναπτάσθαι Ξς.—[e] ἀποδιδοὺς e.—[f] τοῦ Ξ.—
[g] ἑταῖρόν e.—[h] δὲ o.—[i] τὰ om o.—[k] ἤδη Ξ.—[l] παιᾶνά Φbe.—[m] βοήσαντες A et pr

λέγων] Rectius lectum iri puto ὅτε δή μοι καὶ Διονύσιος ἐμνήσθη λέγων. Steph.

βοήσαντες[m] βάρβαρον καὶ πολεμικόν· οὗ δὴ περιδεὴς Διονύσιος[n] γενόμενος ἅπαντα συνεχώρησε καὶ ἔτι πλείω τοῖς τότε συλλεχθεῖσι τῶν πελταστῶν. λόγος δή τις[o] ταχὺ διῆλθεν ὡς Ἡρακλείδης αἴτιος εἴη γεγονὼς πάντων τούτων. ὃν ἀκούσας ὁ μὲν Ἡρακλείδης ἐκποδὼν αὐτὸν ἔσχεν ἀφανῆ, Διονύσιος[p] δὲ ἐζήτει λαβεῖν. ἀπορῶν δέ, Θεοδότην[q] μεταπεμψάμενος εἰς τὸν κῆπον· ἔτυχον δ' ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐγὼ τότε περιπατῶν.[r] τὰ μὲν οὖν ἄλλα οὔτ' οἶδα[s] οὔτ' ἤκουον διαλεγομένων· ἃ δὲ ἐναντίον εἶπε Θεοδότης ἐμοῦ[t] πρὸς Διονύσιον, οἶδά τε καὶ μέμνημαι. Πλάτων γάρ, ἔφη, Διονύσιον ἐγὼ πείθω τουτονί, ἐὰν ἐγὼ γένωμαι δεῦρο Ἡρακλείδην κομίσαι δυνατὸς ἡμῖν εἰς λόγους[u] περὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῷ τῶν νῦν γεγονότων, ἂν ἄρα μὴ δόξῃ δεῖν αὐτὸν οἰκεῖν ἐν Σικελίᾳ, τόν τε υἱὸν λαβόντα καὶ τὴν γυναῖκα ἀξιῶ εἰς Πελοπόννησον ἀποπλεῖν, οἰκεῖν τε βλάπτοντα μη- III. iii.474.
δὲν[v] Διονύσιον ἐκεῖ, καρπούμενον δὲ τὰ ἑαυτοῦ. μετεπεμψάμην μὲν οὖν καὶ πρότερον αὐτόν, μεταπέμψομαι δὲ καὶ νῦν, ἄν τ' οὖν ἀπὸ τῆς προτέρας μεταπομπῆς ἄν τε καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ὑπακούσῃ μοι. Διονύσιον δὲ ἀξιῶ καὶ δέομαι, ἄν τις ἐντυγχάνῃ Ἡρακλείδῃ ἐάν τ' ἐν ἀγρῷ ἐάν τ' ἐνθάδε, μηδὲν ἄλλο αὐτῷ φλαῦρον γίγνεσθαι, μεταστῆναι δ' ἐκ τῆς χώρας, ἕως ἂν ἄλλο τι Διονυσίῳ δόξῃ. ταῦτα, ἔφη, συγχωρεῖς; λέγων πρὸς τὸν Διονύσιον. Συγχωρῶ· μηδ' ἂν πρὸς τῇ σῇ, ἔφη, φανῇ οἰκίᾳ, πείσεσθαι φλαῦρον μηδὲν παρὰ τὰ νῦν εἰρημένα. Τῇ δὴ[w] μετὰ ταύτην τὴν ἡμέραν δείλης Εὐρύβιος καὶ Θεοδότης προσηλθέτην μοι σπουδῇ τεθορυβημένω θαυμαστῶς, καὶ ὁ[x] Θεοδότης λέγει, Πλάτων, ἔφη, παρῆσθα χθὲς οἷς περὶ[y] Ἡρακλείδου Διονύσιος ὡμολόγει πρὸς ἐμὲ καὶ σέ; Πῶς δὲ οὔκ; ἔφην. Νῦν τοίνυν, ἦ δ'[z] ὅς, περιθέουσι πελτασταὶ λαβεῖν Ἡρακλείδην ζητοῦντες,[a] ὁ δὲ εἶναί πῃ ταύτῃ κινδυνεύει. ἀλλ' ἡμῖν, ἔφη, συνα-

Ω.—[n] ὁ διονύσιος ΞΦς.—[o] τι ο.—[p] διονύσιον Φ.—[q] θεοδότην (ut solet) pr A, θεοδότην Ω.—[r] παρὼν Φ.—[s] εἶδον Φb.—[t] ἐμοῦ θεοδότης Φ.—[u] εἰς λόγους ἡμῖν Ξς.—[v] μηδὲν om pr Ω.—[w] δὲ ΞΦ.—[x] ὁ om A et pr Ω.—[y] οἷς καὶ περὶ ς.—[z] οἶδ' ς.—

ἡμῖν] Suspicor scribendum ἥκειν: et καὶ ἂν ἄρα, vel ἂν δ' ἄρα etc. Steph.

III. 349. κολούθησον πρὸς Διονύσιον ἁπάσῃ μηχανῇ. Ὠιχόμεθα οὖν καὶ εἰσήλθομεν παρ' αὐτόν, καὶ τὼ μὲν ἑστάτην[b] σιγῇ δακρύοντε,[c] ἐγὼ δὲ εἶπον Οἵδε πεφόβηνται μή τι[d] σὺ παρὰ
III. iii. 475. τὰ χθὲς ὡμολογημένα[e] ποιήσῃς περὶ Ἡρακλείδην νεώτερον· δοκεῖ γάρ μοι ταύτῃ τῃ γεγονέναι φανερὸς ἀποτετραμμένος. Ὁ δὲ ἀκούσας ἀνεφλέχθη τε καὶ παντοδαπὰ χρώματα[f] ἧκεν, οἷα[g] ἂν θυμούμενος ἀφείη.[h] προσπεσὼν δ' αὐτῷ ὁ Θεοδότης, λαβόμενος τῆς χειρός, ἐδάκρυσέ τε καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτον[i] ποιεῖν. ὑπολαβὼν δ' ἐγὼ παραμυθούμενος, Θάρρει, Θεοδότα,[k] ἔφην· οὐ γὰρ τολμήσει Διονύσιος παρὰ τὰ χθὲς ὡμολογημένα ἄλλα ποτὲ δρᾶν. Καὶ ὃς ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς, Σοί, ἔφη, ἐγὼ οὔτε τι σμικρὸν οὔτε μέγα[l] ὡμολόγησα. Νὴ τοὺς θεούς, ἦν δ' ἐγώ, σύ γε[m] ταῦτα ἃ σοῦ νῦν οὗτος δεῖται μὴ ποιεῖν. Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἀποστρεφόμενος ᾠχόμην ἔξω. τὸ μετὰ ταῦτα[n] ὁ μὲν ἐκυνήγει τὸν Ἡρακλείδην, Θεοδότης δὲ ἀγγέλους πέμπων Ἡρακλείδῃ φεύγειν διεκελεύετο. ὁ δὲ ἐκπέμψας Τισίαν[o] καὶ πελταστὰς διώκειν[p] ἐκέλευε· φθάνει δέ, ὡς ἐλέγετο, Ἡρακλείδης εἰς τὴν Καρχηδονίων[q] ἐπικράτειαν ἐκφυγὼν ἡμέρας σμικρῷ τινὶ μέρει. Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ἡ πάλαι ἐπιβουλὴ Διονυσίῳ τοῦ μὴ ἀποδοῦναι τὰ Δίωνος
III. iii. 476. χρήματα ἔδοξεν ἔχθρας λόγον ἔχειν ἂν πρός με πιθανόν, καὶ πρῶτον[r] μὲν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ἐκπέμπει με, εὑρὼν πρόφασιν ὡς τὰς γυναῖκας ἐν[s] τῷ κήπῳ ἐν ᾧ κατῴκουν ἐγὼ δέοι θῦσαι θυσίαν τινὰ δεχήμερον· ἔξω δή με παρ' Ἀρχιδήμῳ[t] προσέταττε τὸν χρόνον τοῦτον μεῖναι. ὄντος δ' ἐμοῦ

[a] ἀναζητοῦντες Φb.—[b] ἑστήτην Σ c.—[c] δακρύοντες h.—[d] τῇ h.—[e] εἰρημένα Φb. ὁ α —[f] χρήματα Ξ.—[g] οἷς c.—[h] ἀφῇ Φh.—[i] τοιαῦτα Ξ.—[k] Θεοδότη Δ, Θεοδότη Ω, Θεοδότη Φh.—[l] οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν Φh.—[m] γε om h.—[n] τοῦτο a.—[o] Τιδίαν o.—
[p] δίωκειν ΩΔ.—[q] καρχηδονείων c.—[r] πρῶτα Φ.—[s] ἐν om a.—[t] ἀρχεδήμῳ s.—[u] τῷ

θυμούμενος] Videri possit deesse articulus ὁ ante istud participium: alioqui dicendum fuisse θυμούμενός τις. Quod si Ficinus eam quae hic est lectionem in suis exempl. invenit, non secus tamen haec vertit quam si illarum alteram invenisset: ejus enim haec sunt verba, *In varioque se mutavit colores, quales ira commotus efferret.* Alioqui si ad Dionysium ipsum postrema haec verba referre velimus, recte quidem scriptum fuisse diceremus θυμούμενος, non praefixo articulo, sed simul etiam pro ἀφείη ἂν scribi ἀφίησιν esset necesse. STEPH.

ἐκεῖ Θεοδότης μεταπεμψάμενός με πολλὰ περὶ τῶν τότε
πραχθέντων ἠγανάκτει καὶ ἐμέμφετο Διονυσίῳ. ὁ δ' ἀκού-
σας ὅτι παρὰ Θεοδότην εἴην εἰσεληλυθώς, πρόφασιν αὖ ταύ-
την ἄλλην τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος, ἀδελφὴν τῆς[u]
πρόσθεν, πέμψας τινὰ ἠρώτα με εἰ ξυγγενοίμην[v] ὄντως με-
ταπεμψαμένου με Θεοδότου. κἀγώ Παντάπασιν ἔφην· ὁ
δέ, Ἐκέλευε τοίνυν, ἔφη, σοὶ φράζειν ὅτι καλῶς οὐδαμῇ
ποιεῖς Δίωνα καὶ τοὺς Δίωνος φίλους ἀεὶ[w] περὶ πλείονος
αὐτοῦ ποιούμενος. ταῦτ' ἐρρήθη, καὶ οὐκέτι μετεπέμψατό
με εἰς τὴν οἴκησιν πάλιν, ὡς ἤδη σαφῶς Θεοδότου μὲν ὄντος
μου καὶ Ἡρακλείδου φίλου,[x] αὐτοῦ[y] δ' ἐχθροῦ, καὶ οὐκ[z]
εὐνοεῖν ᾤετό με, ὅτι[a] Δίωνι τὰ χρήματα ἔρρει παντελῶς.
ᾤκουν δὴ τὸ μετὰ τοῦτο ἔξω τῆς ἀκροπόλεως ἐν τοῖς μισ- III. 350.
θοφόροις. προσιόντες δέ μοι ἄλλοι τε καὶ οἱ τῶν ὑπηρεσιῶν
ὄντες Ἀθήνηθεν, ἐμοὶ πολῖται, ἀπήγγελλον ὅτι διαβεβλη- III. iii. 477.
μένος εἴην ἐν τοῖς πελτασταῖς καί μοί τινες ἀπειλοῖεν, εἴ
που λήψοιντό[b] με,[c] διαφθερεῖν. μηχανῶμαι δή τινα τοιάν-
δε[d] σωτηρίαν. πέμπω παρ' Ἀρχύτην καὶ τοὺς ἄλλους φί-
λους εἰς Τάραντα, φράζων ἐν οἷς ὢν τυγχάνω· οἱ δὲ πρό-
φασίν τινα πρεσβείας πορισάμενοι παρὰ τῆς πόλεως πέμ-
πουσι τριακόντορόν τε καὶ Λαμίσκον[e] αὐτῶν ἕνα, ὃς ἐλθὼν
ἐδεῖτο Διονυσίου περὶ ἐμοῦ, λέγων ὅτι βουλοίμην ἀπιέναι,
καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιεῖν. ὁ δὲ ξυνωμολόγησε καὶ ἀπέ-
πεμψεν ἐφόδια δούς· τῶν Δίωνος δὲ χρημάτων οὔτ' ἐγώ
τι[f] ἀπῄτουν οὔ τέ τις ἀπέδωκεν.

Ἐλθὼν δὲ εἰς Πελοπόννησον εἰς Ὀλυμπίαν, Δίωνα κα-
ταλαβὼν θεωροῦντα, ἤγγελλον[g] τὰ γεγονότα. ὁ δὲ τὸν Δία
ἐπιμαρτυράμενος εὐθὺς παρήγγελλεν[h] ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐ-
μοῖς οἰκείοις καὶ φίλοις παρασκευάζεσθαι τιμωρεῖσθαι
Διονύσιον, ἡμᾶς[i] μὲν[k] ξεναπατίας[l] χάριν, οὕτω γὰρ

Φb.—[v] ξυγγενοίμην o: ξυγγιγνοίμην *ς.—[w] ἀεὶ (ut solet) A, ἀεὶ (ut et ipsi solent) Φbo: αἰεὶ *ς.—[x] φίλων bς.—[y] αὐτοῦ δ' γρ Ω, καὶ τοῦδ' A: καὶ τοῦδ' *ς.—[z] οὐκέτ' b et γρ Ω cum ς.—[a] ὅτι Ω, διότι o.—[b] λήψονται ΑΦbco et (adscripto λήψοιντο) Ω.—[c] ἐμὲ Ab.—[d] τοιαύτην Φb.—[e] σαλαμίσκον Ωe.—[f] τι γρ Ω cum ς: ceteri ἔτι.—[g] ἤγγελον Φς. sed A hæc ἤγγελλον. τὰ in mg ponit.—[h] παρήγγειλεν o.—[i] ἡμῶν

ἡμῶν] Legitur etiam ἡμᾶς, et αὐτὸν pro αὐτοῦ. Steph. Ita Bas. 2. Bip.

ἔλεγέ[m] τε καὶ ἐνόει,[n] αὐτὸν[o] δ' ἐκβολῆς[p] ἀδίκου καὶ φυ-
γῆς. ἀκούσας δ' ἐγὼ τοὺς μὲν φίλους παρακαλεῖν αὐτὸν[q]
ἐκέλευον, εἰ βούλοιντο· ἐμὲ δ', εἶπον ὅτι, σὺ μετὰ τῶν ἄλ-
λων βίᾳ τινὰ τρόπον σύσσιτον καὶ συνέστιον καὶ κοινωνὸν
III. iii. 478. ἱερῶν Διονυσίῳ ἐποίησας, ὃς ἴσως[r] ἡγεῖτο διαβαλλόντων
πολλῶν ἐπιβουλεύειν[s] ἐμὲ μετὰ σοῦ ἑαυτῷ καὶ τῇ τυραν-
νίδι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπέκτεινεν, ᾐδέσθη δέ. οὔτ' οὖν ἡλικίαν
ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδενί, κοινός τε[t] ὑμῖν εἰμί,
ἄν ποτέ τι πρὸς ἀλλήλους δεηθέντες φιλίας ἀγαθόν τι
ποιεῖν βουληθῆτε· κακὰ δὲ ἕως ἂν ἐπιθυμῆτε, ἄλλους πα-
ρακαλεῖτε. ταῦτα εἶπον μεμισηκὼς τὴν περὶ Σικελίαν πλά-
νην καὶ ἀτυχίαν. ἀπειθοῦντες δὲ καὶ οὐ πειθόμενοι ταῖς
ὑπ' ἐμοῦ διαλέξεσι[u] πάντων τῶν νῦν γεγονότων κακῶν αὐτοὶ
αἴτιοι ἐγένοντο αὐτοῖς, ὧν, εἰ Διονύσιος ἀπέδωκε τὰ[v] χρή-
ματα Δίωνι ἢ καὶ παντάπασι κατηλλάγη, οὐκ ἄν ποτε
ἐγένετο οὐδέν, ὅσα γε δὴ τἀνθρώπινα· Δίωνα γὰρ ἐγὼ καὶ
τῷ βούλεσθαι[w] καὶ τῷ δύνασθαι κατεῖχον ἂν ῥᾳδίως. νῦν
δὲ ὁρμήσαντες ἐπ' ἀλλήλους κακῶν πάντα ἐμπεπλήκασι.
III. 351. καί τοι τήν γε αὐτὴν Δίων εἶχε[x] βούλησιν ἥν περ ἂν ἐγὼ
φαίην δεῖν[y] ἐμὲ καὶ ἄλλον, ὅς τις μέτριος, περί τε τῆς αὐ-
τοῦ δυνάμεως καὶ φίλων καὶ περὶ πόλεως τῆς αὐτοῦ δια-
νοοῖτ' ἂν εὐεργετῶν ἐν δυνάμει καὶ τιμαῖσι γενέσθαι τὰ
III. iii. 479. μέγιστα ἐν ταῖς μεγίσταις. ἔστι[z] δὲ οὐκ ἄν τις πλούσιον
ἑαυτὸν ποιήσῃ, καὶ ἑταίρους[a] καὶ πόλιν ἐπιβουλεύσας καὶ
ξυνωμότας συναγαγών,[b] πένης ὢν καὶ ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν,
ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος, εἶτα τοὺς τὰς
οὐσίας κεκτημένους ἀποκτείνας, ἐχθροὺς καλῶν τούτους,
διαφορῇ[c] τὰ τούτων χρήματα καὶ τοῖς συνεργοῖς τε[d] καὶ

ς.—[k] μὲν om e.—[l] ξυνεταιρίας AΩ.—[m] ἤγγελλέ e.—[n] ἐνενόει e.—[o] αὐτοῦ ς.—
[p] ἐκβουλῆς Ξ.—[q] αὐτὸν add A.—[r] ἴσων AΦb, ἴσων (ως) Ω, ἴσονες (adscripto ἴσως) e.—
[s] ἐπιβουλεύειν om Φ.—[t] γὲ (τ) Ω.—[u] διαλλάξεσι γρ Ω.—[v] τὰ om pr Ω.—[w] βουλεύεσθαι Ξ.—[x] εἶχε δίων b.—[y] δεῖν om pr AΩ.—[z] ἔτι ς.—[a] ἑτέρους Ξ.—[b] ξυναγ. b.
—[c] καὶ διαφορῇ (ῇ) Ω.—[d] τε συνεργοῖς τε Φb.—[e] ἐγκαλεῖ (corr in ultima) A, ἐγκαλεῖ

μέτριος] Scribendum fortasse μετρίως, quod pertineat ad διανοοῖτο. STEPH.

ἔτι] Male videtur legi ἔτι pro ἔστι. STEPH.

ἑταίροις παρακελεύηται ὅπως μηδεὶς αὐτῷ ἐγκαλεῖ[e] πένης
φάσκων εἶναι.[f] ταὐτὸν δὲ καὶ τὴν πόλιν ἂν οὕτω τις εὐερ-
γετῶν τιμᾶται ὑπ' αὐτῆς, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ
ψηφισμάτων διανέμων,[g] ἢ μεγάλης προεστὼς πόλεως καὶ
πολλῶν ἀρχούσης ἐλαττόνων τῇ ἑαυτοῦ πόλει τὰ τῶν σμι-
κροτέρων χρήματα διανέμῃ μὴ κατὰ δίκην. οὕτω μὲν γὰρ[h]
οὔτε Δίων οὔτε ἄλλος ποτὲ οὐδεὶς ἐπὶ δύναμιν ἑκὼν[i] εἶσιν
ἀλιτηριώδη ἑαυτῷ τε καὶ γένει εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, ἐπὶ πο-
λιτείαν δὲ καὶ νόμων κατασκευὴν τῶν δικαιοτάτων τε καὶ
ἀρίστων, οὔ τι[k] δι' ὀλιγίστων θανάτων καὶ[l] φυγῶν[m] γιγνο-
μένην. ἃ δὴ Δίων νῦν[n] πράττων, προτιμήσας τὸ πάσχειν
ἀνόσια τοῦ δρᾶσαι πρότερον, διευλαβούμενος δὲ μὴ[o] πα-
θεῖν, ὅμως ἔπταισεν[p] ἐπ' ἄκρον ἐλθὼν τοῦ περιγενέσθαι τῶν
ἐχθρῶν, θαυμαστὸν παθὼν οὐδέν. ὅσιος γὰρ ἄνθρωπος ἀνο- III. iii. 480.
σίων πέρι, σώφρων τε καὶ ἔμφρων, τὸ μὲν ὅλον οὐκ ἄν ποτε
διαψευσθείη τῆς ψυχῆς τῶν τοιούτων πέρι, κυβερνήτου δὲ
ἀγαθοῦ πάθος ἂν ἴσως οὐ θαυμαστὸν εἰ πάθοι, ὃν χειμὼν
μὲν ἐσόμενος οὐκ ἂν πάνυ λάθοι, χειμώνων δὲ ἐξαίσιον καὶ
ἀπροσδόκητον[q] μέγεθος λάθοι τ' ἂν καὶ λαθὸν κατακλύσειε[r]
βίᾳ. ταὐτὸν[s] δὴ[t] καὶ Δίωνα ἔσφηλε.[u] κακοὶ μὲν γὰρ ὄν-
τες αὐτὸν σφόδρα οὐκ ἔλαθον οἱ σφήλαντες, ὅσον δὲ ὕψος
ἀμαθίας εἶχον καὶ τῆς ἄλλης μοχθηρίας τε καὶ λαιμαρ-
γίας, ἔλαθον,[v] ᾧ δὴ σφαλεὶς κεῖται, Σικελίαν πένθει περι-
βαλὼν μυρίῳ.

Τὰ δὴ μετὰ τὰ νῦν ῥηθέντα ἃ[w] ξυμβουλεύω, σχεδὸν III. 352.
εἴρηταί τέ[x] μοι καὶ εἰρήσθω. ὧν δ' ἐπανέλαβον ἕνεκα τὴν
εἰς Σικελίαν ἄφιξιν τὴν δευτέραν, ἀναγκαῖον εἶναι ἔδο-
ξέ μοι[y] ῥηθῆναι δεῖν διὰ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀλογίαν τῶν γε-

Ω.—[f] εἶναι om Φ.—[g] διανέμειν γρ Ω.—[h] οὖν (γὰρ) ΑΩ.—[i] ἑκὼν in mg ponit Ω.—[k] οὔτοι Φb.—[l] τε καὶ Φ.—[m] φόνων ΑΞΩ.—[n] ἃ νῦν δὴ Δίων ΑΦΩbo.—[o] μὴ add ΑΦΩbo.—[p] ἔπεσεν s.—[q] ἀπροδόκητον Ξ.—[r] λαθὸν καταλύσειε Ξ.—[s] ταυτὸ Φb.—[t] δὲ Ω, (ἢ) δὲ ΑΦb.—[u] post ἔσφηλε cum Α omisi δι' ὀλιγίστων, quæ in mg ponit Ω.—[v] ἔτυχον Α

δεῖν] Supervacaneum hic esse infinitivum δεῖν animadverti, sed aliis quoque in locis talem pleonasmum observasse me recordatus fui: ac, ne longe abeam, in ea etiam quæ proxime sequitur epistola, videri possit πλεονάζειν: quamvis alioqui minus apertus ibi sit ejus pleonasmus. Steph.

νομένων. εἰ δ' ἄρα τινὶ[x] νῦν ῥηθέντα εὐλογώτερα ἐφάνη καὶ προφάσεις πρὸς τὰ γενόμενα[a] ἱκανὰς ἔχειν ἔδοξέ τῳ, μετρίως ἂν ἡμῖν καὶ ἱκανῶς εἴη τὰ νῦν εἰρημένα.

et (adscripto ἔλαθον) Ω.—[w] ἃ om pr ΑΩ.—[x] τε om ς.—[y] ἔδοξέ μοι εἶναι Φ.—[z] omisi τὰ cum pr ΑΩ.—[a] γινόμενα (ε superscr.) ε.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Η.

Πλάτων[a] τοῖς Δίωνος οἰκείοις τε καὶ ἑταίροις[b] εὖ πράττειν.[c]

Ἃ δ' ἂν διανοηθέντες μάλιστα εὖ πράττοιτε, ὄντως πειράσομαι ταῦθ' ὑμῖν κατὰ δύναμιν διεξελθεῖν. ἐλπίζω δὲ οὐχ ὑμῖν[d] μόνοις ξυμβουλεύσειν[e] τὰ ξυμφέροντα, μάλιστά γε μὴν ὑμῖν, καὶ δευτέροις πᾶσι τοῖς ἐν Συρακούσαις, τρί- III iii. 481.

CODICES SEX,
ΑΞΩ*beo*.

[a] Πλάτων...εὖ πράττειν om Α, Πλάτων τοῖς erasit Ω, τοῖς om *e*.—[b] ἑτέροις Ξ.—[c] εὖ πράττειν om *b*.—[d] ἡμῖν om pr *b*.—[e] ξυμφ. *e*.—[f] ἃ Ω, ὃ *e*.—[g] ἡμῖν *r*.—

ἃ δ' ἂν] Particulam δὲ post ἃ Ficini quoque interpretatio non agnoscit: ego tamen agnoscendam esse puto. Sed quem hic ejus usum esse dicendum est? Ego illam voculam pendere puto ab eo quod in ipsa epigraphe bene precans illis dixit, εὖ πράττειν: q. d. *Ego initio meæ epistolæ vobis bene precans, scripsi ut moris est, εὖ πράττειν: quibus autem consiliis et institutis consequi possitis illud quod exopto, τὸ εὖ πράττειν, conabor vobis exponere.* Sic certe videmus apud Ciceronem quasdam epistolas abruptum alioqui principium habere, nisi quod ibi dicitur, a re quapiam quæ in ipsa epigraphe dicta sit pendere intelligamus. Ut autem a Cicerone ad Platonem revertar, solitum esse illum suis epistolis verba illa εὖ πράττειν præscribere, ex ea quæ inter has quartum tenet locum discimus: ἢ μᾶλλον (inquit) κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν γράφων εὖ πράττειν, ὥσπερ εἴωθα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους προσαγορεύειν. STEPH.

τοις δὲ ὑμῶν καὶ τοῖς ἐχθροῖς καὶ πολεμίοις, πλὴν εἴ τις
αὐτῶν ἀνοσιουργὸς γέγονε· ταῦτα γὰρ ἀνίατα καὶ οὐκ ἄν
ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψειε. νοήσατε δὲ ἅ[f] λέγω νῦν.

Ἔσθ' ὑμῖν[g] κατὰ Σικελίαν πᾶσαν λελυμένης τῆς τυ-
III. iii. 482. ραννίδος πᾶσα μάχη[h] περὶ αὐτῶν τούτων, τῶν μὲν βουλο-
μένων ἀναλαβεῖν πάλιν τὴν ἀρχήν, τῶν δὲ τῇ[i] τῆς τυραν-
νίδος ἀποφυγῇ τέλος ἐπιθεῖναι. ξυμβουλὴ[k] δὴ περὶ τῶν
τοιούτων ὀρθὴ δοκεῖ[l] ἑκάστοτε τοῖς πολλοῖς εἶναι ταῦτα ξυμ-
βουλεύειν δεῖν ἅ[m] τοὺς μὲν[n] πολεμίους ὡς πλεῖστα κακὰ
ἐξεργάσεται, τοὺς δὲ φίλους ὡς πλεῖστα ἀγαθά. τὸ δὲ οὐ-
δαμῶς ῥᾴδιον, πολλὰ κακὰ δρῶντα τοὺς ἄλλους μὴ οὐ καὶ
πάσχειν αὐτὸν πολλὰ ἕτερα. δεῖ δὲ οὐ μακρὰν ἐλθόντας
ποι[o] τὰ τοιαῦτα ἐναργῶς ἰδεῖν, ἀλλ' ὅσα νῦν γέγονε τῇδε[p]
αὐτοῦ περὶ Σικελίαν, τῶν μὲν ἐπιχειρούντων δρᾶν, τῶν δὲ
ἀμύνασθαι τοὺς δρῶντας. ἃ κἂν[q] ἄλλοις μυθολογοῦντες
ἱκανοὶ γίγνοισθ' ἂν ἑκάστοτε διδάσκαλοι. τούτων μὲν δὴ
σχεδὸν οὐκ ἀπορία· τῶν δὲ ὅσα γένοιτ' ἂν ἢ πᾶσι συμφέ-
ροντα ἐχθροῖς τε καὶ φίλοις ἢ ὅτι[r] σμικρότατα κακὰ[s] ἀμ-
φοῖν, ταῦτα οὔτε ῥᾴδιον ὁρᾶν οὔτε ἰδόντα ἐπιτελεῖν, εὐχῇ
δὲ προσέοικεν ἡ τοιαύτη ξυμβουλή τε καὶ ἐπιχείρησις τοῦ
λόγου. ἔστω δὴ παντάπασι μὲν εὐχή τις, ἀπὸ γὰρ θεῶν
III. 353. χρὴ πάντα ἀρχόμενον ἀεὶ λέγειν τε καὶ νοεῖν, ἐπιτελὴς δ'
III. iii. 483. εἴη σημαίνουσα ἡμῖν τοιόνδε τινὰ λόγον. νῦν ὑμῖν καὶ τοῖς
πολεμίοις σχεδόν, ἐξ οὗ περ γέγονεν ὁ πόλεμος, συγγένεια
ἄρχει[t] μία διὰ τέλους, ἥν ποτε κατέστησαν οἱ πατέρες
ὑμῶν ἐς[u] ἀπορίαν ἐλθόντες τὴν ἅπασαν, τόθ' ὅτε κίνδυνος
ἐγένετο ἔσχατος Σικελίᾳ τῇ[v] τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ Καρχηδο-
νίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι. τότε γὰρ
εἵλοντο Διονύσιον μὲν ὡς νέον[w] καὶ πολεμικὸν ἐπὶ τὰς τοῦ
πολέμου πρεπούσας[x] αὐτῷ πράξεις, σύμβουλον δὲ καὶ
πρεσβύτερον Ἱππαρῖνον, ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας αὐτο-
κράτορας, ὥς[y] φασι, τυράννους ἐπονομάζοντες. καὶ εἴτε δὴ
θείαν τις ἡγεῖσθαι βούλεται τύχην καὶ θεὸν εἴτε[z] τὴν τῶν

[h] ἅπασα μηχανὴ e cum γρ ΑΩ.—[i] τῇ om pr ΑΩ.—[k] ξυμβολῇ o.—[l] δοκεῖ ὀρθὴ e.—
[m] ὃ Α, ὃ τὰ Ω, om Ξeo.—[n] μὲν om pr Ω.—[o] σοι Ξ.—[p] γέγονεν ἐν τῇδε γρ Ω.—
[q] καὶ b.—[r] τι Α cum pr Ω et γρ Ω.—[s] καὶ Ξ.—[t] ἄρχει, corr in ultima, ΑΩ.—[u] εἰς
es.—[v] τῇ om Ξ.—[w] νέοι Ξ.—[x] πρεπούσας (τ supra) Ω.—[y] ὧς om pr Ω.—[z] ἀρετὴν καὶ θεῶν

ἀρχόντων ἀρετὴν εἴτε καὶ τὸ ξυναμφότερον μετὰ τῶν τότε πολιτῶν τῆς σωτηρίας αἰτίαν ξυμβῆναι γενομένην, ἔστω ταύτῃ ὅπῃ τις ὑπολαμβάνει· σωτηρία δ' οὖν οὕτως συνέβη τοῖς τότε γενομένοις.[a] τοιούτων οὖν αὐτῶν γεγονότων δίκαιόν που τοῖς σώσασι[b] πάντας χάριν ἔχειν. εἰ δέ τι τὸν μετέπειτα χρόνον ἡ τυραννὶς οὐκ ὀρθῶς τῇ τῆς πόλεως δωρεᾷ κατακέχρηται, τούτων δίκας τὰς μὲν[c] ἔχει, τὰς δὲ τινέτω. τίνες οὖν δὴ[d] δίκαι ἀναγκαίως ὀρθαὶ γίγνοιντ'[e] ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς; εἰ μὲν ῥᾳδίως ὑμεῖς ἀποφυγεῖν οἷοί τ' III. iii. 484.
ἦτε αὐτοὺς καὶ ἄνευ μεγάλων κινδύνων καὶ πόνων, ἢ ἐκεῖνοι[f] ἑλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχήν, οὐδ' ἂν συμβουλεύειν οἷόν τ' ἦν τὰ μέλλοντα ῥηθήσεσθαι· νῦν δ' ἐννοεῖν ὑμᾶς ἀμφοτέρους χρεὼν καὶ ἀναμιμνήσκεσθαι ποσάκις ἐν ἐλπίδι ἑκάτεροι γεγόνατε τοῦ νῦν οἴεσθαι σχεδὸν ἀεί τινος σμικροῦ[g] ἐπιδεεῖς εἶναι τὸ[h] μὴ πάντα κατὰ νοῦν πράττειν, καὶ δὴ καὶ ὅτι τὸ σμικρὸν τοῦτο μεγάλων καὶ μυρίων κακῶν[i] αἴτιον ἑκάστοτε ξυμβαίνει γιγνόμενον, καὶ πέρας οὐδὲν ποτε τελεῖται, ξυνάπτει δὲ ἀεὶ παλαιὰ τελευτὴ[k] δοκοῦσα ἀρχῇ[l] φυομένῃ νέᾳ,[m] διολέσθαι[n] δ' ὑπὸ τοῦ κύκλου τούτου κινδυνεύσει καὶ τὸ τυραννικὸν ἅπαν καὶ τὸ δημοτικὸν γένος, ἥξει δέ, ἐάν περ[o] τῶν εἰκότων γίγνηταί τι καὶ ἀπευκτῶν, σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φοινίκων ἢ Ὀπικῶν μεταβαλοῦσα εἴς τινα δυναστείαν καὶ κράτος. τούτων δὴ χρὴ πάσῃ προθυμίᾳ πάντας τοὺς Ἕλληνας τέμνειν φάρμακον. εἰ μὲν δή τις ὀρθότερον ἄμεινόν τ' ἔχει τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ῥηθησομένου, ἐνεγκὼν εἰς τὸ μέσον ὀρθότατα φιλ- III. 351.
έλλην ἂν λεχθείη·[p] ὃ[q] δέ μοι φαίνεταί πῃ τὰ νῦν, ἐγὼ πει-

εἴτε mg o.—[a] γενομένη mg e.—[b] σώμασι Ξ.—[c] δικαστὰς μὲν ὁ et (appositis in mg ν δίκας τὰς) e.—[d] δὴ om b.—[e] γίγνοιτ' Ω, γίγνοιτ' b.—[f] ἐκεῖνοι eo, κεῖνον Ξ: κεῖνοι *s.—[g] γεγόνατε τοίνυν οἴεσθαι σχεδὸν δεῖ σμικροῦ τινὸς γρ Ω. et δεῖ σμικροῦ τινὸς habet etiam e, apposito in altera margine τι, in altera del.—[h] τῶι corr A, τῷ et τοῦ mg e.—[i] καὶ μυρίων καὶ κακῶν Ω.—[k] παλαιὰ τελευτῇ (adscriptis vulg) e.—[l] ἀρχῆι Ωbo et corr A: ἀρχὴ *s.—[m] νέαι ΑΩ, νέᾳ o: νέα *s.—[n] διελέσθαι A: διολέσθαι cum *s corr Ω.—[o] περὶ pr, ut videtur, Ω.—[p] λεχθείην Ξ.—[q] τρόπου o.

τὸ μὴ] Pro τὸ invenitur etiam τῷ: quæ lectio magis placet: ut interpungatur post εἶναι. Steph.

ἀρχὴ] Scribendum videtur ἀρχῇ φυομένῃ νέᾳ, mutatis nominativis in dativos. Steph. Hoc certe, aut παλαίῃ τελευτῇ δοκούσῃ legit Ficinus. Bip.

III. iii. 485. ράσομαι πάσῃ παῤῥησίᾳ καὶ κοινῷ τινὶ δικαίῳ λόγῳ χρώ-
μενος δηλοῦν. Λέγω γὰρ δὴ διαιτητοῦ τινὰ τρόπον[q] διαλε-
γόμενος ὡς δυοῖν τυραννεύσαντί τε καὶ τυραννευθέντι, ὡς ἑνὶ[r]
ἑκατέρῳ παλαιὰν ἐμὴν ξυμβουλήν. καὶ νῦν δ'[s] ὅ γ' ἐμὸς λό-
γος ἂν εἴη ξύμβουλος τυράννῳ παντὶ φεύγειν μὲν τοὔνομά τε
καὶ τοὔργον τοῦτο, εἰς βασιλείαν δέ, εἰ δυνατὸν εἴη, μεταβα-
λεῖν. δυνατὸν δέ, ὡς ἔδειξεν ἔργῳ σοφὸς ἀνὴρ καὶ ἀγαθὸς Λυ-
κοῦργος, ὃς ἰδὼν τὸ τῶν οἰκείων γένος ἐν Ἄργει καὶ Μεσήνῃ[t]
ἐκ βασιλέων εἰς τυράννων δύναμιν ἀφικομένους καὶ διαφθεί-
ραντας ἑαυτούς τε καὶ τὴν πόλιν ἑκατέρους ἑκατέραν, δεί-
σας περὶ τῆς αὑτοῦ πόλεως ἅμα καὶ γένους, φάρμακον
ἐπήνεγκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν καὶ τὸν τῶν ἐφόρων δεσ-
μὸν[u] τῆς βασιλικῆς[v] ἀρχῆς σωτήριον, ὥστε γενεὰς τοσαύ-
τας ἤδη μετ' εὐκλείας σώζεσθαι, νόμος ἐπειδὴ κύριος ἐγέ-
νετο βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐκ ἄνθρωποι τύραννοι
νόμων. ὃ δὴ καὶ νῦν οὑμὸς λόγος πᾶσι παρακελεύεται,
τοῖς μὲν τυραννίδος ἐφιεμένοις ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν
φυγῇ ἀπλήστως[w] πεινώντων[x] εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ
ἀνοήτων, εἰς βασιλέως δ' εἶδος πειρᾶσθαι μεταβάλλειν καὶ
δουλεῦσαι νόμοις βασιλικοῖς,[y] τὰς μεγίστας τιμὰς κεκτη-
III. iii. 486. μένους παρ' ἑκόντων τε ἀνθρώπων καὶ τῶν νόμων· τοῖς δὲ δὴ
ἐλεύθερα διώκουσιν ἤθη καὶ φεύγουσι τὸν δούλειον ζυγὸν ὡς
ὂν κακόν, εὐλαβεῖσθαι ξυμβουλεύοιμ' ἂν μή ποτε ἀπλη-
στίᾳ ἐλευθερίας ἀκαίρου τινὸς εἰς τὸ τῶν προγόνων νόσημα
ἐμπέσωσιν, ὃ διὰ τὴν ἄγαν ἀναρχίαν οἱ τότε ἔπαθον, ἀμέ-
τρῳ[z] ἐλευθερίας χρώμενοι ἔρωτι. οἱ γὰρ πρὸ Διονυσίου καὶ
Ἱππαρίνου ἀρξάντων[a] Σικελιῶται τότε ὡς ᾤοντο εὐδαιμό-
νως ἔζων, τρυφῶντές τε καὶ ἅμα ἀρχόντων ἄρχοντες· οἳ

[δ]
—[r] ἐν A cum γρ Ω et pr Ω.—[s] γε Ω, γε A.—[t] μεσσήνῃ ΑΞΩco, quod reponeudum.
[ι]
—[u] δεσμὸν γρ Ω.—[v] βασιλεικῆς Ω.—[w] ἀπλήστως A, ἀπλήστως Ω, ἀπλήστοις b, ἀπλείστως e, ἀπλείστω o : ἀπλήστῳ Ξς.—[x] πλὴν τῶν (adscripto πεινώντων) A : πει-
[es]
νώντων cum *ς corr Ω.—[y] βασιλεικοῖς e.—[z] ἀμέτρως e.—[a] ἀρξάντων ΑΩ : ἄρξαντες

βασιλεὺς] Deesse videtur vocula καὶ ante βασιλεύς. Minus autem usitate postponitur adverbium ἐπειδή. Steph.

Ego vero aut κύριος aut βασιλεὺς tollendum existimo. Bip.

καὶ τοὺς δέκα στρατηγοὺς κατέλυσαν[b] βάλλοντες τοὺς πρὸ[c] Διονυσίου, κατὰ νόμον οὐδένα κρίναντες,[d] ἵνα δὴ[e] δουλεύοιεν μηδενὶ μήτε σὺν δίκῃ μήτε νόμῳ δεσπότῃ, ἐλεύθεροι δ' εἶεν πάντῃ πάντως· ὅθεν αἱ τυραννίδες ἐγένοντο[f] αὐτοῖς. δουλεία γὰρ καὶ ἐλευθερία ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκατέρα πάγκακον,[g] ἔμμετρος δὲ οὖσα πανάγαθον· μετρία δὲ ἡ θεῷ δουλεία, ἄμετρος δὲ ἡ τοῖς ἀνθρώποις·[h] θεὸς δὲ ἀν- III. 355.
θρώποις σώφροσι νόμος, ἄφροσι δὲ ἡδονή. τούτων δὴ ταύτῃ πεφυκότων, ἃ ξυμβουλεύω Συρακοσίοις πᾶσι, φράζειν παρακελεύομαι τοῖς Δίωνος φίλοις ἐκείνου καὶ ἐμὴν κοινὴν ξυμβουλήν· ἐγὼ δὲ ἑρμηνεύσω ἃ ἐκεῖνος ἔμπνους ὢν καὶ III. iii. 487.
δυνάμενος εἶπεν[i] νῦν πρὸς ὑμᾶς. τίν'[k] οὖν δή τις ἂν εἴποι λόγον ἀποφαίνεται ἡμῖν περὶ τῶν νῦν παρόντων ἡ Δίωνος ξυμβουλή; τόνδε.

Δέξασθε,[l] ὦ Συρακόσιοι, πάντων πρῶτον νόμους, οἵ τινες ἂν ὑμῖν φαίνωνται μὴ πρὸς χρηματισμὸν καὶ πλοῦτον τρέψοντες τὰς γνώμας ὑμῶν μήτ'[m] ἐπιθυμίας, ἀλλ' ὄντων[n] τριῶν,[o] ψυχῆς καὶ σώματος, ἔτι δὲ χρημάτων,[p] τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν ἐντιμοτάτην ποιοῦντες,[q] δευτέραν δὲ τὴν τοῦ σώματος, ὑπὸ τῇ τῆς ψυχῆς κειμένην, τρίτην δὲ καὶ ὑστάτην τὴν τῶν χρημάτων τιμήν, δουλεύουσαν τῷ σώματί τε καὶ τῇ[r] ψυχῇ. καὶ ὁ μὲν ταῦτα ἀπεργαζόμενος θεσμὸς

[a] s.—[b] κατέλυσαν γρ Ω.—[c] πρὸς (adscripta πρὸ) e.—[d] οὐδ' ἀνακρίναντες A et pr Ω.—[e] μὴ Ξe.—[f] ἐγένοντο om e.—[g] πᾶν κακὸν...πᾶν ἀγαθὸν Ξbce.—[h] ἡ τοῖς ἀνθρώποις. θεὸς δὲ om b, in mg ponit Ω.—[i] εἰπεῖν γρ Ω. malim εἶπεν ἄν.—[k] τί pr ΑΩ.—[l] δέξασθαι e, omissis ὦ Συρακόσιοι.—[m] μετ' γρ Ω.—[n] ἀλλ' ὄντως o, ἀλλόντων mg A.—[o] τριῶν in mg A.—[p] cum ΑΩo omisi πρώτην μὲν: ea in mg ponit e.—[q] ἀρετὴν ἐντιμοτάτην ποιοῦντες ΑΞΩbce: ἐπιμέλειαν ἔχειν δεῖ s.—[r] τῇ om pr ΑΩ.—[s] πλεισίους Ξ.—

πᾶσι] Alium ex alia interpunctione sensum elicit et Ficinus, post ξυμβουλεύω non post πᾶσι ponens hypostigmen: ejus enim hæc sunt verba, *Quum igitur hæc ita natura se habeant, quæ consulo, mando Dionis amicis ea Syracusanis omnibus promulganda.* Sed duriusculus, ita interpungendo, videri possit usus duorum simul dativorum: ideoque interpunctionem nostram retinere satius fortasse fuerit, sed hypostigmen quæ est post φίλοις tollere. Cæterum paulo post, si intelligamus, *quæ ille vobis nunc diceret si adhuc spiraret*, scribendum fuerit, εἴποι ἂν νῦν: (nam si legeretur εἶπεν ἄν, sonaret, *dixisset*) Ficinus tamen lectionem nostram sequens, vertit, *Quæ ille adhuc spirans loquutus est.* Sed initio p. 357. legimus, ταῦθ' ὑμῖν ἐγὼ καὶ ζῶν διενοήθην γίγνεσθαι, καὶ νῦν διανοοῦμαι. Steph.

τις ἂν εἴποι] Hæc verba, τίς ἂν εἴποι, vel δή τις ἂν εἴποι, ut per parenthesin posita debent accipi. Paulo post autem inter ξυμβουλὴ et τόνδε non disting. in præc. edit. at Fic. post ξυμβουλὴ distinguit, sed τόνδε sequentibus jungit, subaudiens λόγον, ex præcedentibus. Steph.

νόμος ἂν ὀρθῶς ὑμῖν εἴη κείμενος, ὄντως εὐδαίμονας ἀποτελῶν τοὺς χρωμένους· ὁ δὲ τοὺς πλουσίους[s] εὐδαίμονας ὀνομάζων[t] λόγος αὐτός τε ἄθλιος, γυναικῶν καὶ παίδων ὢν λόγος ἄνους, τοὺς πειθομένους τε ἀπεργάζεται τοιούτους. ὅτι δ' ἀληθῆ ταῦτ' ἐγὼ παρακελεύομαι, ἐὰν γεύσησθε τῶν νῦν λεγομένων περὶ νόμων,[u] ἔργῳ γνώσεσθε· ἡ δὴ βάσανος ἀληθεστάτη δοκεῖ γίγνεσθαι τῶν πάντων πέρι. Δεξάμενοι δὲ τοὺς τοιούτους νόμους, ἐπειδὴ κατέχει κίνδυνος Σικελίαν, καὶ οὔτε κρατεῖτε ἱκανῶς οὔτ' αὖ[v] διαφερόντως κρατεῖσθε,
III. iii. 488. δίκαιον ἂν ἴσως καὶ ξυμφέρον γίγνοιτο ὑμῖν πᾶσι μέσον τεμεῖν, τοῖς τε φεύγουσι τῆς ἀρχῆς τὴν χαλεπότητα ὑμῖν καὶ τοῖς τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶσι τυχεῖν, ὧν οἱ πρόγονοι τότε, τὸ[w] μέγιστον, ἔσωσαν ἀπὸ βαρβάρων τοὺς Ἕλληνας, ὥστ' ἐξεῖναι περὶ πολιτείας νῦν ποιεῖσθαι λόγους· ἐρρουσι δὲ τότε οὔτε λόγος οὔτ' ἐλπὶς ἐλείπετ'[x] ἂν οὐδαμῇ οὐδαμῶς. νῦν οὖν τοῖς μὲν ἐλευθερία γιγνέσθω μετὰ βασιλικῆς ἀρχῆς, τοῖς δὲ ἀρχὴ ὑπεύθυνος βασιλική, δεσποζόντων νόμων τῶν τε ἄλλων πολιτῶν καὶ τῶν βασιλέων αὐτῶν, ἄν τι παράνομον πράττωσιν. ἐπὶ δὲ τούτοις ξύμπασιν ἀδόλῳ γνώμῃ καὶ ὑγιεῖ μετὰ θεῶν βασιλέα στήσασθε,[y] πρῶτον μὲν τὸν ἐμὸν υἱὸν χαρίτων ἕνεκα διττῶν, τῆς τε παρ' ἐμοῦ καὶ τοῦ[z] ἐμοῦ πατρός· ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσεν ἐν τῷ
III. 356. τότε χρόνῳ τὴν πόλιν, ἐγὼ δὲ ἀπὸ τυράννων νῦν δίς, ὧν αὐτοὶ μάρτυρες ὑμεῖς γεγόνατε. δεύτερον δὲ δὴ ποιεῖσθε βασιλέα τὸν τῷ μὲν ἐμῷ πατρὶ ταὐτὸν κεκτημένον ὄνομα, υἱὸν δὲ Διονυσίου, χάριν τῆς τε νῦν[a] βοηθείας καὶ ὁσίου τρόπου· ὃς γενόμενος τυράννου πατρὸς ἑκὼν τὴν πόλιν ἐλευθεροῖ, τιμὴν αὑτῷ καὶ γένει ἀείζωον ἀντὶ τυραννίδος ἐφημέ-
III. iii. 489. ρου καὶ ἀδίκου κτώμενος. τρίτον δὲ[b] προκαλεῖσθαι[c] χρὴ βασιλέα γίγνεσθαι Συρακουσῶν, ἑκόντα ἑκούσης τῆς πόλεως, τὸν νῦν τοῦ τῶν πολεμίων ἄρχοντα στρατοπέδου, Διο-

[t] ἐπονομάζων o.—[u] λόγων b.—[v] αὖ om b.—[w] τὸ add Ξ.—[x] λείπετ' (ἐ) Ω, εἶπετ' A.—[y] στήσασθαι o.—[z] καὶ τοῦ pr AΩ: καὶ τῆς παρὰ τοῦ ς.—[a] τε δὴ νῦν AΩ.—[b] δὴ Ξ.

τότε μέγιστον] Scribendum puto τόγε μέγιστον, interpungendo utrinque: alioqui sequenda fuerit altera lectio τότε, τὸ μέγιστον. Steph.

νύσιον τὸν Διονυσίου, ἐὰν ἐθέλῃ ἑκὼν εἰς βασιλέως σχῆμα
ἀπαλλάττεσθαι, δεδιὼς μὲν τὰς τύχας, ἐλεῶν δὲ πατρίδα
καὶ ἱερῶν ἀθεραπευσίαν καὶ τάφους, μὴ διὰ φιλονεικίαν
πάντως πάντα ἀπολέσῃ βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος.
τρεῖς δ' ὄντας βασιλέας, εἴτ' οὖν τὴν Λακωνικὴν δύναμιν
αὐτοῖς δόντες εἴτε ἀφελόντες καὶ ξυνομολογησάμενοι,[d]
καταστήσασθε[e] τρόπῳ τινὶ τοιῷδε, ὃς εἴρηται μὲν καὶ πρό-
τερον ὑμῖν, ὅμως δ' ἔτι καὶ νῦν ἀκούετε. ἐὰν ἐθέλῃ τὸ γένος
ὑμῖν τὸ Διονυσίου τε καὶ Ἱππαρίνου ἐπὶ σωτηρίᾳ Σικελίας
παύσασθαι τῶν νῦν παρόντων κακῶν, τιμὰς αὑτοῖς[f] καὶ γέ-
νει[g] λαβόντες εἴς τε τὸν ἔπειτα καὶ τὸν νῦν χρόνον, ἐπὶ
τούτοις καλεῖτε, ὥς περ καὶ πρότερον ἐῤῥήθη, πρέσβεις οὓς
ἂν ἐθελήσωσι κυρίους ποιησάμενοι τῶν διαλλαγῶν, εἴ τέ τι-
νας αὐτόθεν εἴτε ἔξωθεν εἴτε ἀμφότερα, καὶ ὁπόσους ἂν
συγχωρήσωσι.[h] τούτους δ'[i] ἐλθόντας νόμους μὲν πρῶτον
θεῖναι καὶ πολιτείαν τοιαύτην, ἐν ᾗ βασιλέας[k] ἁρμόττει
γίγνεσθαι κυρίους ἱερῶν τε καὶ ὅσων ἄλλων πρέπει τοῖς γε- III. iii. 490.
νομένοις ποτὲ εὐεργέταις· πολέμου δὲ καὶ εἰρήνης ἄρχον-
τας νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε
μετά τε[l] δήμου καὶ βουλῆς. δικαστήρια δὲ ἄλλα μὲν
ἄλλων, θανάτου δὲ καὶ φυγῆς τούς τε πέντε καὶ τριάκοντα
ὑπάρχειν. πρὸς τούτοις τε ἐκλεκτοὺς γίγνεσθαι δικαστὰς
ἐκ τῶν νῦν[m] ἀεὶ περυσινῶν[n] ἀρχόντων, ἕνα ἀφ' ἑκάστης τῆς
ἀρχῆς τὸν ἄριστον δόξαντ' εἶναι καὶ δικαιότατον· τούτους
δὲ τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν δικάζειν ὅσα θανάτου καὶ δεσμοῦ
καὶ μεταστάσεως τῶν πολιτῶν· βασιλέα δὲ τῶν τοιούτων
δικῶν μὴ ἐξεῖναι δικαστὴν γίγνεσθαι, καθά περ ἱερέα, φό-
νου καθαρεύοντα καὶ δεσμοῦ καὶ φυγῆς. Ταῦθ' ὑμῖν ἐγὼ III. 357.
καὶ ζῶν διενοήθην γίγνεσθαι καὶ νῦν διανοοῦμαι. καὶ τότε

—[c] προκαλέσασθαι e et γρ Ω.—[d] ξυνομολογήσαντες e cum s et γρ Ω.—[e] καταστή-
σασθε b, καταστήσασθαι (e) e, καταστήσασθαι (a) Ξ, καταστήσεσθε (ai) Ω, καταστήσεσθαι (a) o, καταστήσεσθε (e) A: καταστήσατε s.—[f] ἑαυτοῖς Ξ: αὐτοῖς s.—[g] γένη s.—[h] συγχωρήσειαν (ωσι) γρ Ω.—[i] δι' Ξ.—[k] βασιλείας b.—[l] τε om o.—[m] νῦν om o.—[n] περυσινῶν o

τάφους] Rectius fortasse scriberetur τάφων. Steph.

περυσινῶν] Scripturam vulgarem sequendo, vice versa scribendum fuerit περυσινῶν. Steph.

κρατήσας τῶν ἐχθρῶν μεθ' ὑμῶν, εἰ μὴ ξενικαὶ[o] ἐρινύες[p] ἐκώλυσαν,[q] κατέστησα ἄν[r] ἤ περ καὶ διενοούμην, καὶ μετὰ ταῦτα Σικελίαν ἂν τὴν ἄλλην, εἴ περ ἔργα ἐπὶ νῷ ἐγίγνετο,[s] κατῴκισα, τοὺς μὲν βαρβάρους ἣν νῦν ἔχουσιν ἀφελόμενος, ὅσοι μὴ ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα, τοὺς δ' ἔμπροσθεν οἰκητὰς[t] τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῴας οἰκήσεις κατοι-
III. iii. 491. κίσας. ταὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ νῦν πᾶσι συμβουλεύω κοινῇ διανοηθῆναι καὶ πράττειν τε καὶ παρακαλεῖν ἐπὶ ταύτας τὰς πράξεις πάντας, τὸν μὴ ἐθέλοντα[u] δὲ πολέμιον ἡγεῖσθαι κοινῇ. ἔστι δὲ ταῦτα οὐκ ἀδύνατα· ἃ γὰρ ἐν δυοῖν[v] τε ὄντα ψυχαῖν τυγχάνει καὶ λογισαμένοις εὑρεῖν βέλτιστα ἑτοίμως ἔχει, ταῦτα δὲ[w] σχεδὸν ὁ κρίνων ἀδύνατα οὐκ εὖ φρονεῖ. λέγω δὲ τὰς δύο τήν τε Ἱππαρίνου τοῦ Διονυσίου υἱέος[x] καὶ τὴν τοῦ ἐμοῦ υἱέος· τούτοιν γὰρ ξυνομολογησάντοιν τοῖς γε[y] ἄλλοις Συρακουσίοις οἶμαι[z] πᾶσιν ὅσοι περ τῆς[a] πόλεως κήδονται ξυνδοκεῖν. ἀλλὰ θεοῖς τε πᾶσι τιμὰς μετ' εὐχῶν[b] δόντες τοῖς τε ἄλλοις ὅσοις μετὰ θεῶν πρέπει, πείθοντες καὶ προκαλούμενοι[c] φίλους καὶ διαφόρους μαλακῶς τε καὶ πάντως, μὴ ἀποστῆτε[d] πρὶν ἂν τὰ νῦν ὑφ' ἡμῶν λεχθέντα, οἷον ὀνείρατα θεῖα ἐπιστάντα ἐγρηγορόσιν,[e] ἐναργῆ τε ἐξεργάσησθε τελεσθέντα καὶ εὐτυχῆ.

et corr ΑΞ, περισσωνῶν e: περισωνῶν *ς.—[o] ξενικὰ καὶ ΑΞbco et (adscripta ς) Ω.—[p] ἐρινύες ΑΩe: ἐριννύες *ς.—[q] διεκώλυσαν Ξ.—[r] ἂν om pr ΑΩ.—[s] ἐπεγίγνετο (οὖν) ἐπὶ νῶι γρ Ω.—[t] οἰκιστὰς Ξbe.—[u] θέλοντα mei omnes.—[v] δυοῖν Α: δυεῖν cum *ς corr (τ) Ω.—[w] δὲ om Ξbo.—[x] υἱέως...υἱοῦ ς.—[y] γε Ω, τε e.—[z] omisi καὶ cum Α et pr Ω.—[a] περὶ τῆ o.—[b] εὐχῆς o.—[c] προβαλλόμενοι pr e.—[d] ἀποστῆτε o.—[e] ἐγρήγορσιν Ξ et γρ Ω, qui addit οὐκ εὖ.

ταῦτα δὲ] Malim ταῦτα δὴ σχεδὸν etc. Steph.

ἐναργῆ τε—τελεσθέντα] Ald. Bas. 1. 2. ἐναργῆ ται—τελεσθέντε. Quam Stephanus adoptavit lectionem, eam suggessit Cornar. Bip.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Θ.

Πλάτων Ἀρχύτᾳ Ταραντίνῳ εὖ πράττειν.

Ἀφίκοντο πρὸς ἡμᾶς οἱ περὶ Ἄρχιππον καὶ Φιλωνίδην, III. lii. 492.
τήν τε ἐπιστολὴν φέροντες ἣν σὺ[a] αὐτοῖς ἔδωκας, καὶ ἀπαγ-
γέλλοντες τὰ[b] παρὰ[c] σοῦ. τὰ μὲν οὖν πρὸς τὴν πόλιν οὐ
χαλεπῶς διεπράξαντο· καὶ γὰρ οὐδὲ παντελῶς ἦν ἐργώδη·
τὰ δὲ παρὰ σοῦ διῆλθον ἡμῖν λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε ὅτι
οὐ δύνασαι τῆς περὶ τὰ κοινὰ ἀσχολίας ἀπολυθῆναι. ὅτι
μὲν οὖν[d] ἥδιστόν ἐστιν[e] ἐν τῷ βίῳ τὸ[f] τὰ αὑτοῦ[g] πράττειν,
ἄλλως τε καὶ εἴ τις ἕλοιτο[h] τοιαῦτα[i] πράττειν οἷα καὶ σύ, III. 358.
σχεδὸν παντὶ δῆλον· ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε[k] ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι
ἕκαστος ἡμῶν[l] οὐχ αὑτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως
ἡμῶν τὸ[m] μέν τι[n] ἡ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ[o] τι οἱ γεννή-

CODICES TREDECIM,
ΑΞΦΩΖbdefhino.

[a] σὺν i.—[b] τὰ add ΑΞΦΩΖbdefkno.—[c] παρὰ...λέγοντες om i et in excerptis d.—[d] οὖν om i et exc d.—[e] ἥδιστόν γέ ἐστιν i et exc d.—[f] τῷ d.—[g] αὐτὰ i et exc d.—[h] ἔχοι i et exc d et γρ ΑΩ.—[i] ταῦτα i et exc d.—[k] σε om i et exc d.—[l] ὑμῶν iidem.—[m] τὰ Z.—[n] τοι ehi et exc d.—[o] δὲ om i et exc d.—[p] καταλαμβάνειν Φ.—

παρὰ σοῦ] In vet. τὰ παρὰ σοῦ: quæ lectio sequenda esse videtur: quum alioqui desiderari aliquid dici possit inter ἀπαγγέλλοντες et παρά. Steph. Παρὰ σοῦ Bas. 2. Bip.

κρατήσας τῶν ἐχθρῶν μεθ' ὑμῶν, εἰ μὴ ξενικαὶ[o] ἐρινύες[p] ἐκώλυσαν,[q] κατέστησα ἄν[r] ᾗ περ καὶ διενοούμην, καὶ μετὰ ταῦτα Σικελίαν ἂν τὴν ἄλλην, εἴ περ ἔργα ἐπὶ νῷ ἐγίγνετο,[s] κατῴκισα, τοὺς μὲν βαρβάρους ἣν νῦν ἔχουσιν ἀφελόμενος, ὅσοι μὴ ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα, τοὺς δ' ἔμπροσθεν οἰκητὰς[t] τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῴας οἰκήσεις κατοι-
III. iii. 491. κίσας. ταὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ νῦν πᾶσι συμβουλεύω κοινῇ διανοηθῆναι καὶ πράττειν τε καὶ παρακαλεῖν ἐπὶ ταύτας τὰς πράξεις πάντας, τὸν μὴ ἐθέλοντα[u] δὲ πολέμιον ἡγεῖσθαι κοινῇ. ἔστι δὲ ταῦτα οὐκ ἀδύνατα· ἃ γὰρ ἐν δυοῖν[v] τε ὄντα ψυχαῖν τυγχάνει καὶ λογισαμένοις εὑρεῖν βέλτιστα ἑτοίμως ἔχει, ταῦτα δὲ[w] σχεδὸν ὁ κρίνων ἀδύνατα οὐκ εὖ φρονεῖ. λέγω δὲ τὰς δύο τήν τε Ἱππαρίνου τοῦ Διονυσίου υἱέος[x] καὶ τὴν τοῦ ἐμοῦ υἱέος· τούτοιν γὰρ ξυνομολογησάντοιν τοῖς γε[y] ἄλλοις Συρακουσίοις οἶμαι[z] πᾶσιν ὅσοι περ τῆς[a] πόλεως κήδονται ξυνδοκεῖν. ἀλλὰ θεοῖς τε πᾶσι τιμὰς μετ' εὐχῶν[b] δόντες τοῖς τε ἄλλοις ὅσοις μετὰ θεῶν πρέπει, πείθοντες καὶ προκαλούμενοι[c] φίλους καὶ διαφόρους μαλακῶς τε καὶ πάντως, μὴ ἀποστῆτε[d] πρὶν ἂν τὰ νῦν ὑφ' ἡμῶν λεχθέντα, οἷον ὀνείρατα θεῖα ἐπιστάντα ἐγρηγορόσιν,[e] ἐναργῆ τε ἐξεργάσησθε τελεσθέντα καὶ εὐτυχῆ.

et corr ΑΞ, περισσυνῶν e: περισωνῶν °s.—[o] ξενικὰ καὶ ΑΞbco et (adscripta s) Ω.—[p] ἐριννύες ΑΩe: ἐριννύες °s.—[q] διεκώλυσαν Ξ.—[r] ἂν om pr ΑΩ.—[s] ἐπεγίγνετο ἐπὶ νῶι (οὖν) γρ Ω.—[t] οἰκιστὰς Ξbe.—[u] θέλοντα mei omnes.—[v] δυσὶν Α: δυοῖν cum °s corr (τ) Ω.—[w] δὲ om Ξbo.—[x] υἱέως...υἱοῦ s.—[y] γε Ω, τε e.—[z] omisi καὶ cum Α et pr Ω.—[a] περὶ τῇ o.—[b] εὐχῆς o.—[c] προβαλλούμενοι pr e.—[d] ἀπιστῆτε o.—[e] ἐγρήγορσιν Ξ et γρ Ω, qui addit οὐκ εὖ.

ταῦτα δὲ] Malim ταῦτα δὴ σχεδὸν etc. Steph.

ἐναργῆ τε—τελεσθέντα] Ald. Bas. 1. 2. ἐναργῆ ταῦτα—τελεσθέντε. Quam Stephanus adoptavit lectionem, eam suggessit Cornar. Bip.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Θ.

Πλάτων Ἀρχύτᾳ Ταραντίνῳ εὖ πράττειν.

Ἀφίκοντο πρὸς ἡμᾶς οἱ περὶ Ἄρχιππον καὶ Φιλωνίδην, III. lii. 492.
τήν τε ἐπιστολὴν φέροντες ἣν σὺ[a] αὐτοῖς ἔδωκας, καὶ ἀπαγγέλλοντες τὰ[b] παρὰ[c] σοῦ. τὰ μὲν οὖν πρὸς τὴν πόλιν οὐ χαλεπῶς διεπράξαντο· καὶ γὰρ οὐδὲ παντελῶς ἦν ἐργώδη· τὰ δὲ παρὰ σοῦ διῆλθον ἡμῖν λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε ὅτι οὐ δύνασαι τῆς περὶ τὰ κοινὰ ἀσχολίας ἀπολυθῆναι. ὅτι μὲν οὖν[d] ἥδιστόν ἐστιν[e] ἐν τῷ βίῳ τὸ[f] τὰ αὑτοῦ[g] πράττειν,
ἄλλως τε καὶ εἴ τις ἕλοιτο[h] τοιαῦτα[i] πράττειν οἷα καὶ σύ, III. 358.
σχεδὸν παντὶ δῆλον· ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε[k] ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν[l] οὐχ αὑτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ[m] μέν τι[n] ἡ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ[o] τι οἱ γεννή-

CODICES TREDECIM,
ΑΞΦΩΖ*bdefhino*.

[a] σὺν i.—[b] τὰ add ΑΞΦΩΖ*bdefhno*.—[c] παρὰ...λέγοντες om i et in excerptis d.—[d] οὖν om i et exc d.—[e] ἥδιστόν γέ ἐστιν i et exc d.—[f] τῷ d.—[g] αὐτὰ i et exc d.—[h] ἔχοι i et exc d et γρ ΑΩ.—[i] ταῦτα i et exc d.—[k] σε om i et exc d.—[l] ὑμῶν iidem.—[m] τὰ Z.—[n] τοι *ehi* et exc d.—[o] δὲ om i et exc d.—[p] καταλαμβάνειν Φ.—

παρὰ σοῦ] In vet. τὰ παρὰ σοῦ: quæ lectio sequenda esse videtur: quum alioqui desiderari aliquid dici possit inter ἀπαγγέλλοντες et παρά. Steph. Παρὰ σοῦ Bas. 2. Bip.

III. iii. 498. σαντες, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι, πολλὰ δὲ καὶ τοῖς καιροῖς δίδοται τοῖς τὸν βίον ἡμῶν καταλαμβάνουσι.[p] καλούσης δὲ τῆς πατρίδος αὐτῆς πρὸς τὰ κοινὰ ἄτοπον ἴσως τὸ μὴ ὑπακούειν· ἅμα γὰρ ξυμβαίνει καὶ χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, οἳ οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου[q] πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχονται. περὶ τούτων μὲν οὖν[r] ἱκανῶς, Ἐχεκράτους δὲ[s] καὶ νῦν ἐπιμέλειαν ἔχομεν καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἕξομεν καὶ διὰ σὲ καὶ διὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ Φρυνίωνα[t] καὶ δι' αὐτὸν[u] τὸν νεανίσκον.

[q] τῶν βελτίστων exc d.—[r] οὖν om dkn.—[s] μὲν exc d.—[t] φρουνίωνα d.—[u] αὐτὸν om Φb.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

I.

Πλάτων Ἀριστοδώρῳ εὖ πράττειν.

Ἀκούω Δίωνος ἐν τοῖς μάλιστα ἑταῖρον εἶναί τέ σε νῦν III. iii. 494.
καὶ[a] γεγονέναι[b] διὰ παντός, τὸ σοφώτατον ἦθος τῶν εἰς φιλοσοφίαν παρεχόμενον·[c] τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιές, τοῦτο ἐγώ φημι εἶναι[d] τὴν ἀληθινὴν[e] φιλοσοφίαν, τὰς δὲ ἄλλας τε καὶ εἰς[f] ἄλλα[g] τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων ὀρθῶς ὀνομάζειν.[h] ἀλλ' ἔῤῥωσό τε καὶ μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν οἷς περ καὶ νῦν[i] μένεις.

CODICES DUODECIM,
ΑΞΦΩΖbdefhno.

[a] σὲ καὶ νῦν Ξς.—[b] καὶ σὲ γεγονέναι d.—[c] παρεχόμενος b.—[d] εἶναι om e.—[e] τὸν ἀληθινὸν d.—[f] εἰς om e.—[g] ἄλλους Z.—[h] ὀνομάζων Ξ.—[i] νῦν om ς.

γεγονέναι] Potest etiam interpungi post γεγονέναι, aut post διὰ παντός: ut hæc pertineant ad accusativum ἑταῖρον. Ante νῦν autem videtur abundare vocula καί: alioqui intelligendum fuerit, καὶ νῦν καὶ διὰ παντὸς γεγονέναι παρεχόμενον: nisi γεγονέναι cum νῦν nimis sit durum. Steph.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΙΑ.

Πλάτων Λαοδάμαντι εὖ πράττειν.

III. iii. 495. Ἐπέστειλα μέν σοι[a] καὶ[b] πρότερον ὅτι πολὺ διαφέρει πρὸς
ἅπαντα ἃ λέγεις αὐτὸν ἀφικέσθαι σε[c] Ἀθήναζε· ἐπειδὴ
δὲ σὺ φῂς ἀδύνατον εἶναι, μετὰ τοῦτο ἦν δεύτερον, εἰ δυνα-
τὸν ἐμὲ ἀφικέσθαι ἢ Σωκράτη, ὥς περ ἐπέστειλας. νῦν δὲ
Σωκράτης μέν ἐστι περὶ ἀσθένειαν τὴν[d] τῆς στραγγουρίας,
ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα ἄσχημον ἂν εἴη μὴ διαπρά-
ξασθαι ἐφ' ἃ περ[e] σὺ παρακαλεῖς. ἐγὼ δὲ ταῦτα γενέσ-
θαι ἂν οὐ πολλὴν ἐλπίδα ἔχω. δι' ἃ δέ, μακρᾶς ἑτέρας
δέοιτ' ἂν ἐπιστολῆς, εἴ τις[f] πάντα διεξίοι· καὶ ἅμα οὐδὲ
τῷ σώματι διὰ τὴν ἡλικίαν ἱκανῶς ἔχω[g] πλανᾶσθαι καὶ
κινδυνεύειν κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, οἷα ἀπαντᾷ·[h]
III. iii. 496. καὶ νῦν πάντα κινδύνων ἐν ταῖς πορείαις ἐστὶ μεστά. συμ-
III. 359. βουλεῦσαι μέντοι ἔχω[i] σοί τε καὶ τοῖς οἰκισταῖς, ὃ εἰπόν-

CODICES OCTO.

ΑΞΩΖbeπο.

[a] ἐπεστείλαμέν σοι ς.—[b] καὶ om pr A.—[c] σε om Ξe.—[d] τὴν om Ξ.—[e] περ om e.—[f] εἴ τις Ficinus: libri ἥτις.—[g] ἔχων Ξ.—[h] οἷα πάντα Z.—[i] ἔχων Ω.—[k] οὐ π.

ἐπεστείλαμέν σοι] Rectius fortasse scribatur Ἐπέστειλα μέν σοι. STEPH.

τος μὲν ἐμοῦ, φησὶν Ἡσίοδος, δόξαι ἂν εἶναι φαῦλον, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι. εἰ[k] γὰρ οἴονθ'[l] ὑπὸ νόμων θέσεως καὶ ὧν τινῶν εὖ ποτὲ πόλιν[m] ἄν[n] κατασκευασθῆναι, ἄνευ τοῦ εἶναί τι[o] κύριον ἐπιμελούμενον ἐν τῇ πόλει τῆς καθ' ἡμέραν διαίτης, ὅπως ἂν ᾖ σώφρων τε καὶ ἀνδρικὴ δούλων τε καὶ ἐλευθέρων, οὐκ ὀρθῶς διανοοῦνται. τοῦτο δ' αὖ,[p] εἰ μέν εἰσιν ἤδη[q] ἄνδρες ἄξιοι τῆς ἀρχῆς ταύτης, γένοιτ' ἄν· εἰ δ' ἐπὶ τὸ παιδεῦσαι δεῖ τινός, οὔτε ὁ παιδεύσων οὔτε οἱ παιδευθησόμενοι, ὡς ἐγὼ οἶμαι, εἰσὶν ὑμῖν,[r] ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τοῖς θεοῖς εὔχεσθαι.[s] καὶ γὰρ σχεδόν τι καὶ αἱ[t] ἔμπροσθεν πόλεις οὕτω κατεσκευάσθησαν, καὶ ἔπειτα εὖ ᾤκησαν,[u] ὑπὸ ξυμβάσεων πραγμάτων μεγάλων καὶ κατὰ πόλεμον καὶ κατὰ τὰς ἄλλας πράξεις γενομένων, ὅταν ἐν τοιούτοις καιροῖς ἀνὴρ καλός τε καὶ ἀγαθὸς ἐγγένηται μεγάλην δύναμιν ἔχων. τὸ δ' ἔμπροσθεν αὐτὰ προθυμεῖσθαι μὲν[v] χρὴ καὶ ἀνάγκη, διανοεῖσθαι μέντοι αὐτὰ οἷα λέγω, καὶ μὴ ἀνοηταίνειν οἰομένους τι ἑτοίμως διαπράξασθαι.[w] Εὐτύχει.[x]

—[l] οἴονθ' π.—[m] πόλιν Hbco et (adscripto ς πολιτείαν) ΑΩ. πολιτείαν πόλιν Z, πολιτείας π.—[n] ἂν om π.—[o] τινα HZbeno et rc ΑΩ.—[p] οὖν π.—[q] ἤδη deest H.—[r] ὑμῖν εἰσὶ e.—[s] εὔχεσθαι Z: εὔχεσθε °ς.—[t] αἱ om H.—[u] ᾠκίσθησαν HΩen et γρ Z.—[v] μὲν προθυμεῖσθαι π.—[w] post διαπράξασθαι omisi δεῖ cum pr ΑΩ.—[x] εὐτύχει om Hn.

πολιτείαν] Alia est lectio πόλιν: item εἶναι τινὰ κύριον. Steph. Bas. 2. πόλιν. Mox Ficin. *Nisi sit aliquis cum auctoritate praesidens civitati.* Bip.

ᾤκησαν] Legitur etiam ᾠκίσθησαν. Steph. Bas. 2. εὖ ᾠκίσθησαν. Bip.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΙΒ.

Πλάτων Ἀρχύτᾳ Ταραντίνῳ εὖ πράττειν.

III. iii. 497. Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόνθ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς[a] ὡς[b] ἄσμενοί τε ἐλάβομεν καὶ τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἠγάσθημεν ὡς ἔνι μάλιστα, καὶ ἔδοξεν ἡμῖν εἶναι[c] ὁ ἀνὴρ ἄξιος ἐκείνων τῶν πάλαι[d] προγόνων· λέγονται γάρ[e] δή[f] οἱ ἄνδρες οὗτοι μύριοι[g] εἶναι, οὗτοι δ' ἦσαν τῶν[h] ἐπὶ Λαομέδοντος ἐξαναστάντων Τρώων,[i] ἄνδρες ἀγαθοί, ὡς ὁ παραδεδομένος μῦθος δηλοῖ. τὰ δὲ παρ' ἐμοὶ[k] ὑπομνήματα περὶ ὧν ἐπέστειλας,[l] ἱκανῶς μὲν οὔπω ἔχει, ὡς δέ ποτε τυγχάνει ἔχοντα, ἀπέσταλκά σοι. περὶ δὲ τῆς φυλακῆς ἀμφότεροι συμφωνοῦμεν, ὥστ' οὐδὲν δεῖ παρακελεύεσθαι. Ἔρρωσο.[m]

CODICES DECEM,

ΑΞΩΖ*bdeino*.

[a] *θαυμαστῶς ἔχοντα ὡς* i et in excerptis *d*.—[b] *ὡς* om *n*.—[c] *εἶναι ὁ* om *n*.—[d] *παλαιῶν e*.—[e] *γὰρ* om *e*.—[f] *δὲ e*, om Z*no*.—[g] *μυρίοι b*, *μυραῖοι* (ρ) *n*.—[h] *οὗτοι δ' ἀπάντων eo* et (adscriptis *αὐτοὶ δ' ἦσαν τῶν*) ΑΩΖ*b*.—[i] *τρωδίων n*.—[k] *ἐμοῦ* i et in exc *d*.—[l] *ἐπέσταλκας n*, *ἀπέσταλκας* i et in exc *d*.—[m] *ἔρρωσο* add *n*. *ἀντιλέγεται ὡς οὐ Πλάτωνος* ΑΞΩΖ*e* et ab initio *o*.

μύριοι] In præced. edit. *μοιραῖ εἶναι*. Pro *innumerabilibus* autem scribendum esset *μυρίοι*. Steph.

μύριοι εἶναι] Ald. Bas. 1. 2. *μοιραῖ εἶναι*. At *μύριοι* legendum vidit Cornarius. Jam Ficinus, *Ferunt virorum decem millia fuisse*. At Serranus vertit, *Innumerabilibus*. Tunc scribendum esset *μυρίοι*. Bip.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΙΓ.

Πλάτων Διονυσίῳ τυράννῳ Συρακουσῶν εὖ πράττειν.

Ἀρχή σοι τῆς ἐπιστολῆς ἔστω καὶ ἅμα ξύμβολον ὅτι III. iii. 498. III. 360.
παρ' ἐμοῦ ἐστί· τοὺς Λοκροὺς ποθ' ἑστιῶν νεανίσκους, πόρρω κατακείμενος ἀπ' ἐμοῦ, ἀνέστης παρ' ἐμὲ καὶ φιλοφρονούμενος εἶπες εὖ τι ῥῆμα ἔχον, ὡς ἐμοί τε[a] ἐδόκει[b] καὶ τῷ παρακατακειμένῳ, ἦν δ' οὗτος τῶν καλῶν τις· ὃς τότε εἶ-

CODICES NOVEM,

ΑΞΦΩΖbeno.

[a] γε Ω, γε ΑΖno (τ superscr.).—[b] ἐδόκεις ΞΩbeo.—[c] ὠφελεῖ Ζ.—[d] ὑπὸ om pr Ω.—[e] αὐτοὺς

εὖ πράττειν] Additur in præced. edit. νοθεύεται post εὖ πράττειν: sed quid si ego et a Plutarcho et a Theodorito pro Platonica agnosci ostendam? nonne et ipsi eam agnoscendam nobis esse dicemus? dicere quidem certe par erit. Venio igitur ad utriusque locos. Plutarchus in libro περὶ δυσωπίας, p. 946. meæ editionis, Πάλιν ὁ Πλάτων Ἑλίκωνι τῷ Κυζικηνῷ διδοὺς πρὸς Διονύσιον ἐπιστολὴν, ἐπῄνεσεν αὐτὸν ὡς ἐπιεικῆ καὶ μέτριον· εἶτα προσέγραψε τῇ ἐπιστολῇ τελευτώσῃ, Γράφω δέ σοι ταῦτα περὶ ἀνθρώπου, ζώου φύσει εὐμεταβόλου. Quid? extantne ista (quæres) in hac Platonis epistola? Sane, non procul ab ipso principio: ἔστι δὲ ὄνομα μὲν Ἑλίκων, τὸ δὲ γένος, ἐκ Κυζίκου: et (postquam quædam ad laudem ejus adjecit) δεδιὼς δὲ λέγω ταῦτα, ὅτι ὑπὲρ ἀνθρώπου δόξαν ἀποφαίνομαι, οὐ φαύλου ζώου, ἀλλ' εὐμεταβόλου, πλὴν πάνυ ὀλίγων τινῶν καὶ εἰς ὀλίγα. Ut autem unum ex principio hujus epistolæ locum habemus auctoritate Plutarchi comprobatum, ita de uno qui est in ejusdem fine extat Theodoriti testimonium, libro ii. τῆς θεραπευτικῆς τῶν Ἑλληνικῶν παθημάτων. STEPH.

ἐδόκει] Legitur etiam ἐδόκεις. STEPH. Bas. 2. ἐδόκεις. BIP.

[illegible] ὑπὸ [illegible] πάλαι ἐστὶ καὶ ἐπ' [illegible] αὐτῷ [illegible] δι' [illegible] ὅπως ἂν [illegible] καὶ ἐγὼ [illegible] ἡμῖν [illegible] Ἀρ-[illegible] Ἑλίκων, [illegible] καὶ περὶ [illegible] καὶ τὸν [illegible] Πολυξένου τῶν [illegible] αὖτε ἄχα-[illegible] ἀλλὰ μᾶλλον [illegible] δὲ λέγω [illegible] φαύλου [illegible] καὶ εἰς [illegible] πολιτῶν [illegible] ὁπότε [illegible] ἂν καὶ [illegible] τἄλλα φι-[illegible] σχολὴν μαν-[illegible] ὠφελεῖσ-θαι [illegible]

[illegible] Scribe καὶ τοῦδ᾽ seu [illegible] ὥσπερ [illegible] μαθημάτων Ω. [illegible] ἀπολλάξαι ΦΩΖ [illegible] (adscripto σε) e.

[illegible] Post [illegible] Steph. [illegible] Cornarius legebat [illegible] Bek. [illegible] Quibusdam [illegible] dos [illegible] Steph. Ficinus. Cum quodam Socratis discipulorum. Bek.

[illegible]! Vel non satis recordatus est [illegible] modo attuli loco verborum Platonis, vel hæc ἐλαφρὸν et [illegible] putavit de eo qui esset [illegible] καὶ μέτριος. Steph.

Περὶ δὲ ὧν ἐπέστελλές μοι ἀποπέμπειν σοι, τὸν μὲν ἈπόλλωIII. 361. ἐποιησάμην[y] τε καὶ ἄγει σοι Λεπτίνης, νέου καὶ ἀγαθοῦ δημιουργοῦ· ὄνομα δ' ἔστιν αὐτῷ Λεωχάρης. ἕτερον δὲ παρ' αὐτῷ ἔργον ἦν πάνυ κομψόν, ὡς ἐδόκει· ἐπριάμην οὖν αὐτὸ βουλόμενός σου τῇ γυναικὶ δοῦναι, ὅτι μου ἐπεμελεῖτο καὶ ὑγιαίνοντος καὶ ἀσθενοῦντος ἀξίως ἐμοῦ τε καὶ σοῦ· δὸς οὖν αὐτῇ, ἂν μή τι σοὶ ἄλλο δόξῃ. πέμπω δὲ καὶ οἴνου γλυκέος δώδεκα σταμνία τοῖς παισὶ καὶ μέλιτος δύο. ἰσχάδων δὲ ὕστερον ἤλθομεν τῆς ἀποθέσεως, τὰ δὲ μύρτα ἀποτεθέντα κατεσάπη· ἀλλ' αὖθις βέλτιον ἐπιμελησόμεθα. περὶ δὲ φυτῶν Λεπτίνης σοι ἐρεῖ.

Ἀργύριον δ' εἰς ταῦτα ἕνεκά τε τούτων καὶ εἰσφορῶν τινῶν[z] εἰς τὴν πόλιν ἔλαβον παρὰ Λεπτίνου, λέγων ἅ μοι ἐδόκει εὐσχημονέστατα ἡμῖν εἶναι καὶ ἀληθῆ λέγειν, ὅτι ἡμέτερον εἴη ὃ εἰς τὴν ναῦν ἀναλώσαμεν[a] τὴν Λευκαδίαν, σχεδὸν ἑκκαίδεκα μναῖ.[b] τοῦτ' οὖν ἔλαβον, καὶ λαβὼν αὐτός τε[c] ἐχρησάμην καὶ ὑμῖν ταῦτα ἀπέπεμψα.[d] τὸ δὴ μετὰ τοῦτο περὶ χρημάτων ἄκουε ὥς σοι ἔχει, περί τε τὰ σὰ τὰ[e] Ἀθήνησι καὶ περὶ τὰ ἐμά.[f] ἐγὼ τοῖς σοῖς χρήμασιν, ὥς περ τότε σοι[g] ἔλεγον, χρήσομαι καθά περ τοῖς τῶν III. iii. 300. ἄλλων ἐπιτηδείων, χρῶμαι δὲ ὡς ἂν δύνωμαι ὀλιγίστοις, ὅσα ἀναγκαῖα ἢ δίκαια ἢ εὐσχήμονα ἐμοί τε δοκεῖ καὶ παρ' οὗ ἂν λαμβάνω. ἐμοὶ δὴ[h] τοιοῦτον νῦν[i] ξυμβέβηκεν. εἰσί μοι ἀδελφιδῶν θυγατέρες τῶν ἀποθανουσῶν τότε ὅτ' ἐγὼ οὐκ ἐστεφανούμην, σὺ δ' ἐκέλευες, τέτταρες, ἡ μὲν νῦν ἐπίγαμος, ἡ δὲ ὀκταέτις,[k] ἡ δὲ σμικρὸν πρὸς τρισὶν ἔτεσιν, ἡ δὲ οὔπω ἐνιαυσία.[l] ταύτας ἐκδοτέον ἐμοί ἐστι καὶ τοῖς ἐμοῖς ἐπιτηδείοις, αἷς ἂν[m] ἐγὼ ἐπιβιῶ·[n] αἷς δ' ἂν μή, χαιρόντων. καὶ ὧν ἂν γένωνται οἱ πατέρες αὐτῶν ἐμοῦ

—[x] ἄνιη corr A, ἂν εἴη Φb: ἀνείη °s.—[y] ἐποιησάμην ΑΞΦΩZbeno: ἐπριάμην s.—[z] τινῶν om n.—[a] ἀναλώσαμεν ΑΞΦΩZbeo: ἀνηλώσαμεν ns.—[b] μνᾶς no et, ut videtur, Ξ.—[c] αὐτός τε om n.—[d] ἔπεμψα (adscripto ἀπέπεμψα) Z.—[e] σὰ καὶ τὰ e. σὰ τὰ om o, τὰ om be.—[f] τὰ ἐμὰ πέρι e.—[g] σοι τότε σοι Ξ.—[h] δὲ n.—[i] νῦν δὴ Z.—[k] ὀκταετὴς Z, ὀκταέτης (η superscr.) b, ὀκταετις Ω.—[l] ἐνιαυσιαία Φb.—[m] αἷς δ' ἂν Z.—[n] ἐπιβῶ

ἐπριάμην] Ald. Bas. 1. 2. ἐποιησάμην, statim sequitur, ἐπριάμην οὖν αὐτό. Bip. quod recte immutatum a Cornario: nam

πλουσιώτεροι, οὐκ ἐκδοτέον· τὰ δὲ νῦν ἐγὼ αὐτῶν[o] εὐπορώ-
τερος.[p] καὶ τὰς μητέρας δὲ αὐτῶν ἐγὼ ἐξέδωκα καὶ μετ'
ἄλλων καὶ μετὰ Δίωνος. ἡ μὲν οὖν Σπευσίππῳ γαμεῖται,
ἀδελφῆς οὖσα αὐτῷ θυγάτηρ· δεῖ δή[q] ταύτῃ οὐδὲν πλέον
ἢ τριάκοντα μνῶν· μέτριαι γὰρ αὗται ἡμῖν[r] προῖκες. ἔτι
δὲ ἐὰν ἡ μήτηρ τελευτήσῃ ἡ ἐμή, οὐδὲν αὖ πλείονος ἢ δέκα
μνῶν δέοι ἂν εἰς τὴν οἰκοδομίαν[s] τοῦ τάφου. καὶ περὶ ταῦ-
τα τὰ[t] μὲν[u] ἐμὰ ἀναγκαῖα σχεδόν τι ἐν τῷ νῦν ταῦτά
ἐστιν· ἐὰν δέ τι ἄλλο γίγνηται ἴδιον ἢ δημόσιον ἀνάλωμα
διὰ τὴν παρὰ σὲ ἄφιξιν, ὥς περ τότε ἔλεγον δεῖ ποιεῖν, ἐμὲ
μὲν διαμάχεσθαι ὅπως ὡς[v] ὀλίγιστον[w] γένηται τὸ ἀνάλω-
III. 362. μα, ὃ δ' ἂν μὴ δύνωμαι, σὴν εἶναι τὴν δαπάνην. Τὸ δὴ[x]
μετὰ ταῦτα λέγω περὶ τῶν σῶν αὖ χρημάτων τῶν Ἀθήνησι
τῆς ἀναλώσεως, ὅτι πρῶτον[y] μὲν ἐάν τι δέῃ ἐμὲ ἀναλίσκειν
εἰς χορηγίαν ἤ τι τοιοῦτον, οὐκ ἔστι σοι ξένος οὐδεὶς ὅς τις
δώσει, ὡς ᾠόμεθα, ἐπεὶ καὶ ἄν τι σοὶ αὐτῷ[z] διαφέρῃ[a] μέγα,
ὥστε ἀναλωθὲν μὲν ἤδη ὀνῆσαι, μὴ ἀναλωθὲν δὲ ἀλλ' ἐγ-
χρονισθέν,[b] ἕως ἄν τις[c] παρὰ σοῦ ἔλθῃ, βλάψαι,[d] πρὸς τῷ[e]
χαλεπῷ τὸ τοιοῦτόν σοί ἐστι καὶ αἰσχρόν. ἐγὼ γὰρ δὴ
ταῦτά γε ἐξήτασα,[f] παρ' Ἀνδρομήδῃ[g] τὸν Αἰγινήτην
πέμψας Ἔραστον, παρ' οὗ ἐκέλευες τοῦ ὑμετέρου[h] ξένου,
III. iii. 501. εἴ τι δεοίμην, λαμβάνειν, βουλόμενος καὶ ἄλλα μείζονα ἃ
ἐπέστελλες πέμπειν. ὁ δὲ εἶπεν εἰκότα καὶ ἀνθρώπινα, ὅτι
καὶ πρότερον ἀναλώσας τῷ πατρί σου μόλις κομίσαιτο, καὶ
νῦν σμικρὰ μὲν δοίη ἄν, πλείω δὲ[i] οὔ. οὕτω δὴ παρὰ Λεπ-
τίνου[k] ἔλαβον· καὶ τοῦτό γε ἄξιον ἐπαινέσαι Λεπτίνην,
οὐχ ὅτι ἔδωκεν, ἀλλ' ὅτι προθύμως, καὶ τὰ ἄλλα περὶ σὲ
καὶ λέγων καὶ πράττων, ὅ τι οἷός τ' ἦν ἐπιτήδειος, φανερὸς

pr ΑΩ.—[o] αὐτῶν ἐγὼ ΑΦΖbo et pr Ω.—[p] εὐπορώτατος ΑΞΦΩΖbco.—[q] δὲ Ζ.—[r] ἡμῶν om Φ.—[s] οἰκονομίαν Ζ.—[t] τὰ om pr Α.—[u] μὴ Ζ.—[v] ὡς om Ζ.—[w] ὀλιγίστου b.—[x] δὲ π.—[y] πρῶτα Φ.—[z] αὐτῷ om Ζ.—[a] διαφέρει Ζ.—[b] οὐ χρονισθὲν Ζ.—[c] ἕν τις in mg ponunt ΑΩ.—[d] βλάψῃ Ζ.—[e] τὸ om π.—[f] ἐξήτησα (adscr. vulg.) c, ἐξέτησα Ζ.—[g] ἀνδρομήδην Φb.—[h] ὑμετέρου ΑΞΩcno : ἡμετέρου *ς.—[i] δὲ no.—[k] παραλιπεῖν

ἡ μὲν οὖν] Melius fortasse scribetur, ἣ μὲν οὖν etc. ut post θυγάτηρ levius interpungatur. Steph.

ἡ μὲν οὖν Σπευσίππῳ γαμ.] Si hæc lectio recta est, Speusippus uxorem duxit sororis suæ filiam. Et sic Platoni fuit nepos ex sorore Potone, ut Laertius tradit, et affinis eidem in quarto gradu, ut qui ipse illius nepos, neptis illius filiam in uxorem habuit. Cornar.

ἦν. χρὴ γὰρ δὴ[l] καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ τἀναντία τούτων ἐμὲ ἀπαγγέλλειν, ὁποῖός τις ἂν ἕκαστος ἐμοὶ φαίνηται περὶ σέ. τὸ δ' οὖν περὶ τῶν χρημάτων ἐγώ σοι παῤῥησιάσομαι· δίκαιον γάρ, καὶ ἅμα[m] ἐμπείρως ἔχων τῶν παρὰ σοὶ λέγοιμ' ἄν. οἱ προσαγγέλλοντες ἑκάστοτέ σοι, ὅ τι ἂν οἴωνται ἀνάλωμα εἰσαγγέλλειν, οὐκ ἐθέλουσι προσαγγέλλειν, ὡς δὴ ἀπεχθησόμενοι. ἔθιζε οὖν αὐτοὺς καὶ ἀνάγκαζε φράζειν καὶ ταῦτα καὶ τὰ ἄλλα·[n] σὲ γὰρ δεῖ εἰδέναι τε τὰ πάντα κατὰ δύναμιν καὶ κριτὴν εἶναι καὶ μὴ φεύγειν τὸ εἰδέναι. πάντων γὰρ ἄριστόν σοι[o] ἔσται[p] πρὸς τὴν ἀρχήν· τὰ γὰρ ἀναλώματα ὀρθῶς ἀναλισκόμενα καὶ ὀρθῶς ἀποδιδόμενα πρός τε τἆλλα καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν καὶ σὺ δὴ[q] φῂς ἀγαθὸν εἶναι καὶ φήσεις. μὴ οὖν σε[r] διαβαλλόντων[s] πρὸς τοὺς ἀνθρώπους οἱ κήδεσθαί σου φάσκοντες· τοῦτο γὰρ οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλὸν πρὸς δόξαν σοι δοκεῖ[t] ξύμβολον[u] εἶναι.

Τὰ μετὰ ταῦτα περὶ Δίωνος λέγοιμ' ἄν. τὰ μὲν οὖν[v] ἄλλ' οὔπω ἔχω λέγειν, πρὶν ἂν παρὰ σοῦ ἔλθωσιν αἱ ἐπιστολαί, ὥς περ ἔφης· περὶ μέντοι ἐκείνων ὧν οὐκ εἴας[w] μεμνῆσθαι πρὸς αὐτόν, οὔτε ἐμνήσθην οὔτε διελέχθην, ἐξεπειρώμην δὲ εἴτε χαλεπῶς εἴτε ῥᾳδίως οἴσει γιγνομένων, καί μοι ἐδόκει οὐκ ἠρέμα ἂν ἄχθεσθαι εἰ γίγνοιτο. τὰ δὲ ἄλλα περί σε καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ μέτριός μοι δοκεῖ εἶναι Δίων.

Κρατίνῳ τῷ Τιμοθέου μὲν ἀδελφῷ, ἐμῷ δ' ἑταίρῳ, θώρακα[x] δωρησώμεθα[y] ὁπλιτικὸν[z] τῶν μάλα καλῶν[a] τῶν πε- III. 363.
ζῶν, καὶ ταῖς[b] Κέβητος θυγατράσι χιτώνια τρία ἑπταπήχη, μὴ τῶν πολυτελῶν τῶν Ἀμοργίνων, ἀλλὰ τῶν Σικελικῶν τῶν λινῶν. ἐπιεικῶς δὲ γιγνώσκεις τοὔνομα Κέβητος· γεγραμμένος γάρ ἐστιν ἐν τοῖς Σωκρατείοις λόγοις μετὰ III. iii. 502.

(adscriptis παρὰ λεπτίνου) A: vulgatam corr habet Ω.—[l] δὴ add ΗΦΖeo et rc Ω.—[m] ἅμα in mg ponit A, om pr Ω.—[n] τἆλλα e: τὰ ἄλλα *ς.—[o] σοι om He et pr AΩ.—[p] ἔσται A (ιν, αι), ἐστὶν Ω, ἐστὶ Zo.—[q] δὲ Z.—[r] σε om Φ.—[s] διαβαλόντων b.—[t] δοκεῖ εἶς Zeo, δοκεῖν εἶς ΗΩΦb.—[u] ξύμβουλον Z et pr Ω.—[v] οὖν om ΑΦΩZbeno.—[w] εἴασε Φb.—[x] θώρακα om n.—[y] δωρησόμεθα Ης.—[z] ὁπλιτικῶν A, ὁπλιστικὸν Z: ὁπλιτικὸν cum *ς corr Ω (αλ).—[a] μαλακῶν AΩ.—[b] ταῖς om pr AΩ.—[c] τοῦ δὲ Z, τῇ τοῦ Η, τοῦ n.

Σιμμίου Σωκράτει διαλεγόμενος ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ, ἀνὴρ πᾶσιν ἡμῖν οἰκεῖός τε καὶ εὔνους.

Περὶ δὲ δὴ τοῦ[c] ξυμβόλου[d] τοῦ περὶ τὰς ἐπιστολάς,[e] ὅσας τε[f] ἂν ἐπιστέλλω σπουδῇ καὶ ὅσας ἂν μή, οἶμαι μέν σε μεμνῆσθαι, ὅμως δ' ἐννόει καὶ πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν·[g] πολλοὶ γὰρ οἱ κελεύοντες γράφειν, οὓς οὐ ῥᾴδιον φανερῶς διωθεῖσθαι. τῆς μὲν γὰρ σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει, θεοὶ[h] δὲ τῆς ἧττον.

Οἱ πρέσβεις καὶ ἐδέοντο ἐπιστέλλειν σοι καὶ εἰκός·[i] πάνυ γὰρ προθύμως σὲ πανταχοῦ καὶ ἐμὲ ἐγκωμιάζουσι, καὶ οὐχ ἥκιστα Φίλαγρος, ὃς τότε τὴν χεῖρα ἠσθένει. καὶ Φιλαίδης παρὰ[k] βασιλέως ἥκων τοῦ μεγάλου ἔλεγε περὶ σοῦ· εἰ δὲ μὴ πάνυ μακρᾶς ἐπιστολῆς ἦν, ἔγραψα ἂν ἃ ἔλεγε, νῦν δὲ Λεπτίνου πυνθάνου.

Ἂν τὸν θώρακα ἢ ἄλλο τι ὧν ἐπιστέλλω πέμπῃς, ἂν μὲν αὐτός[l] τῳ βούλῃ, εἰ[m] δὲ μή, Τηρίλλῳ[n] δός· ἔστι δὲ τῶν αἰεὶ πλεόντων, ἡμέτερος ἐπιτήδειος καὶ τὰ ἄλλα καὶ περὶ φιλοσοφίαν χαρίεις. Τίσωνος δ' ἔστι κηδεστής, ὃς τότε ὅθ' ἡμεῖς ἀπεπλέομεν ἐπολιανόμει.

Ἔρρωσο καὶ φιλοσόφει καὶ τοὺς ἄλλους προτρέπου τοὺς νεωτέρους, καὶ τοὺς συσφαιριστὰς[o] ἀσπάζου ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ πρόσταττε τοῖς τε ἄλλοις καὶ Ἀριστοκρίτῳ, ἐάν τις παρ' ἐμοῦ λόγος ἢ ἐπιστολὴ ἴῃ παρὰ σέ,[p] ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ὡς τάχιστα σὺ[q] αἴσθῃ, καὶ ὑπομιμνήσκειν σε ἵνα ἐπιμελῇ

—[d] ξυμβουλου Zo.—[e] ἐπιστάς Ξ.—[f] τε om c.—[g] οὖν n.—[h] θεὸς n.—[i] καὶ εἰκὸς om n.—[k] ὁ παρὰ ΞΦΖbco et rc Ω.—[l] μετ' αὐτὸν (adscriptis μὲν αὐτός) o, καὶ αὐτὸς n, αὐτοῖς (α superscr.) Z.—[m] ἂν o.—[n] τηριλλῳ ΑΩ, τηριάλλῳ ΞΖo.—[o] συμφαιριστὰς Ξ.—[p] ἴῃ παρὰ σὲ (ι rc addito) Α, ἢ παρὰ σὲ (in margine adscripto ἴῃι) Ω, ἴῃ παρὰ σὲ Φb:

πυνθάνου] Malui Ald. editionem sequi, quæ habet stigmen τελείαν post πυνθάνου: ut sit sensus, *sed quum longum sit ea perscribere, Leptinem de iis interrogato.* Deinde ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς dicatur, ἂν τὸν θώρακα etc. STEPH.

ἐπολιανόμει] Quidam hac scriptura decepti interpr. sunt, *canescebat*: neque tamen necesse est substituere ἐπολιωνόμει pro ἀπολιανόμει, ut est in præced. editionibus. STEPH. qui sic in Not. 'In præced. editionibus est ἀπολιανόμει, pro quo substituitur ἐπολιωνόμει, quasi a πολιὰ esse necesse sit verbum πολιανομεῖν (quod putarunt qui hic interpretati sunt *canescebat*) at vero a πόλις dici πολιανομεῖν, id est *urbem regere*: sed πολιανόμος tamen (a quo est πολιανομεῖν) ἀπὸ τῆς πόλεως deductum, exemplo non caret.' Cornar. emendabat ἐπολιανόμει. BIP.

τῶν ἐπισταλέντων.[r] καὶ νῦν Λεπτίνῃ τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἀργυρίου μὴ ἀμελήσῃς, ἀλλ' ὡς τάχιστα ἀπόδος, ἵνα καὶ III. iii. 503. οἱ ἄλλοι πρὸς τοῦτον ὁρῶντες προθυμότεροι[s] ὦσιν ἡμῖν ὑπηρετεῖν.

Ἰατροκλῆς ὁ μετὰ Μυρωνίδου τότε ἐλεύθερος ἀφεθεὶς ὑπ' ἐμοῦ πλεῖ νῦν μετὰ τῶν πεμπομένων παρ' ἐμοῦ· ἔμμισθον οὖν που αὐτὸν κατάστησον ὡς ὄντα σοι εὔνουν, καὶ ἄν τι βούλῃ, αὐτῷ χρῶ. καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἢ αὐτὴν[t] ἢ εἰ[u] ὑπόμνημα αὐτῆς[v] σώζεται, καὶ[w] αὐτὸς ἴσθι.

παρά σε ᾖ [p] s.—[q] ὧν Z.—[r] ἐπεσταλμένων Φb.—[s] πρόθυμοι Φ.—[t] αὐτὴν pr ΑΩ, ἃ αὐτὴν Z.—[u] εἰ om pr ΑΩ.—[v] αὐτοῖς Z.—[w] καὶ ὁ Ω.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΟΙ ΝΟΘΕΤΟΜΕΝΟΙ.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΟΙ ΝΟΘΕΥΟΜΕΝΟΙ.

Α Ξ Ι Ο Χ Ο Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΛΕΙΝΙΑΣ, ΑΞΙΟΧΟΣ.

§. 1. Ἐξιόντι μοι[a] ἐς Κυνόσαργες καὶ γενομένῳ μοι κατὰ τὸν Ἰλισσὸν[b] διῆξε φωνὴ βοῶντός του,[c] Σώκρατες, Steph. III. 364. — Bek. III. iii. 507.

CODICES QUATTUORDECIM,
ΑΘΞΣΥΦΨΩBCSVZ*k*.

[a] *μοι* om ΥV*k* et pr Σ.—[b] *τὸν ἰλισσὸν* ΑΘΦΨΩBCSVZ et corr Σ, *τὴν ἐλισσὸν* Υ*k*:

Ἀξίοχος] Platoni dialogum hunc adscribit Stobæus, ubicunque aliquem ejus locum citat: Harpocration autem Æschini Socratico: eique hac in re assentitur Diogenes Laertius, Axiochum recensens inter septem dialogos Æschinis, quos esse dicit τὸ Σωκρατικὸν ἦθος ἀπομεμαγμένους: nisi forte aliquis alius fuit eodem nomine, sed non eodem argumento, dialogus. Marsilius Ficinus Xenocratis esse credidit, qui Platonis fuit et ipse discipulus: atque id credendi occasionem illi præbuit fortasse non aliud quam quod apud Laertium legitur, in vita Xenocratis, scriptum ab eo esse dialogum de morte. Ego hoc unum affirmare ausim, a Platone scriptum non esse hunc dialogum, quod ejus sermonem a Platonico plane diversum esse animadvertam, et aliud genus μεγαλοφωνίας habere, quam quod habet Platonicus: qui parcius etiam quam ille poeticis vocibus utitur. Steph.

Ἀξίοχος ἢ Περὶ Θανάτου] Ita laudatur hic Dialogus etiam a Thom. Mag. in verbis Βούλομαι et Ἐπιστρέφομαι: ubi tamen Audendorpius ostendit se in nullo suorum codicum verba ἐν τῷ Ἀξίοχος, ἢ περὶ θανάτου, invenisse. Certe nec in Phavorini Lexico, qui verba illa Tho. Magistri exscripsit, leguntur: et in Stobæi Eclogis, et Ethicis, et Physicis, simpliciter vocatur ὁ Ἀξίοχος. Sed in Cod. Vindobonensi 21. (apud Nesselium Catal. Mss. p. iv. p. 17.) inscriptus est ita, uti nos edidimus ex Ald. Bas. 1. 2. Steph. cum Horreo et Clerico: cujus tamen in exemplo post verba περὶ Ἀξιόχου addita sunt verba εἰ φοβερόν. Hoc certe exploratum satis esse putamus et indubitatum, Axiochum, qui restat hodie, prorsus diversum esse ab eo, qui compositus ab Socratico Æschine perhibetur ab Harpocratione, Athenæo, Laertio, et Polluce. Sed a quo profectus sit hic Axiochus, non audemus definire. Credimus tamen cum Stephano, Pe. Victorio (Varr. Lect. v. 5.) Gilb. Golmino

Α Ξ Ι Ο Χ Ο Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΛΕΙΝΙΑΣ, ΑΞΙΟΧΟΣ.

§. 1. Ἐξιόντι μοι[a] ἐς Κυνόσαργες καὶ γενομένῳ μοι κατὰ τὸν Ἰλισσὸν[b] διῆξε φωνὴ βοῶντός του,[c] Σώκρατες, Steph. III. 364. — Bek. III. iii. 507.

CODICES QUATTUORDECIM,
ΑΘΞΣΥΦΨΩBCSVZ*k*.

[a] *μοι* om ΥV*k* et pr Σ.—[b] *τὸν ἰλισσὸν* ΑΘΦΨΩBCSVZ et corr Σ, *τὴν ἐλισσὸν* Υ*k*:

Ἀξίοχος] Platoni dialogum hunc adscribit Stobæus, ubicunque aliquem ejus locum citat: Harpocration autem Æschini Socratico: eique hac in re assentitur Diogenes Laertius, Axiochum recensens inter septem dialogos Æschinis, quos esse dicit τὸ Σωκρατικὸν ἦθος ἀπομεμαγμένους: nisi forte aliquis alius fuit eodem nomine, sed non eodem argumento, dialogus. Marsilius Ficinus Xenocratis esse credidit, qui Platonis fuit et ipse discipulus: atque id credendi occasionem illi præbuit fortasse non aliud quam quod apud Laertium legitur, in vita Xenocratis, scriptum ab eo esse dialogum de morte. Ego hoc unum affirmare ausim, a Platone scriptum non esse hunc dialogum, quod ejus sermonem a Platonico plane diversum esse animadvertam, et aliud genus μεγαλοφωνίας habere, quam quod habet Platonicus: qui parcius etiam quam ille poeticis vocibus utitur. STEPH.

Ἀξίοχος ἢ Περὶ Θανάτου] Ita laudatur hic Dialogus etiam a Thom. Mag. in verbis Βούλομαι et Ἐπιστρέφομαι: ubi tamen Audendorpius ostendit se in nullo suorum codicum verba ἐν τῷ Ἀξίοχος, ἢ περὶ θανάτου, invenisse. Certe nec in Phavorini Lexico, qui verba illa Tho. Magistri exscripsit, leguntur: et in Stobæi Eclogis, et Ethicis, et Physicis, simpliciter vocatur ὁ Ἀξίοχος. Sed in Cod. Vindobonensi 21. (apud Nesselium Catal. Mss. p. iv. p. 17.) inscriptus est ita, uti nos edidimus ex Ald. Bas. 1. 2. Steph. cum Horreo et Clerico: cujus tamen in exemplo post verba περὶ Ἀξιόχου addita sunt verba εἰ φοβερόν. Hoc certe exploratum satis esse putamus et indubitatum, Axiochum, qui restat hodie, prorsus diversum esse ab eo, qui compositus ab Socratico Æschine perhibetur ab Harpocratione, Athenæo, Laertio, et Polluce. Sed a quo profectus sit hic Axiochus, non audemus definire. Credimus tamen cum Stephano, Pe. Victorio (Varr. Lect. v. 6.) Gilb. Golmino

Σώκρατες. ὡς δὲ ἐπιστραφεὶς[d] περιεσκόπουν ὁπόθεν εἴη, Κλεινίαν ὁρῶ τὸν Ἀξιόχου θέοντα ἐπὶ Καλλιρόην[e] μετὰ

τὸν εἰλισσὸν *ϛ.—[c] σου Υk.—[d] ἐπιστραφεὶς ΞVZ, περιστραφεὶς Ω, στραφεὶς Υk et pr Σ: ἐπι περιστραφεὶς *ϛ.—[e] καλλιρρόην ΦCVk, καλλιρροὴν Ψ.—[f] αὐτῷ ΑΘΥΦΩBCZ

(ad Theódori Prodromi Amarant. p. 564.) Tan. Fabro (ad Longin. c. 32. p. 175. Tol.) Joh. Ern. Grabio (ad Justini M. Apol. i. 8. p. 14.) et aliis, eum non conscriptum esse a Platone: unde etiam in libro Aldino, atque iis, qui inde ducti sunt, positus comparet in Dialogis philosophi νοθευομένοις. Ante nomina personarum, quæ loquentes ibi inducuntur, leguntur in Steph. verba τὰ τοῦ Διαλόγου πρόσωπα· sed in Ald. Bas. 1. 2. τοῦ Διαλόγου abest. Nobis placuit Stephani auctoritatem sequi, ut constantes reperiremur. Etenim in Platonis quoque Dialogorum Indicibus posuimus verba τὰ τοῦ Διαλόγου πρόσωπα. Fisch.

§. 1. Κυνόσαργες] Schol. Cod. 9. plut. 85. Codd. Mss. Grr. Bibl. Laurent. apud Bandinum Catal. p. 263. t. iii. Κυνόσαργες· τόπος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ Κυνόσαργες καλούμενος, ἐν ᾧ τοὺς νόθους τῶν παίδων ἔταττον. Ὠνομάσται δὲ οὕτως ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, τουτέστι λευκοῦ, ἢ ταχέος. Καὶ γὰρ Ἡρακλεῖ θύοντας, κύνα τοῦτον ἁρπάσαντα τοῦ θυομένου τὰ μηρία, αὐτοῦ καθεῖναι· καὶ ἐπερωτήσαντας τοὺς θεοὺς, ποῦ Ἡρακλέους ἱδρύσαι ἱερὸν, λαβεῖν χρησμὸν, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· ἐξ οὗ καὶ τοὺς νόθους ἐκεῖ συντελεῖν, ὅτι Ἡρακλῆς νόθος ὢν Διὸς υἱὸς, Ἀμφιτρύωνος γὰρ γνήσιος ἦν, ἴσα θεοῖς ἐτιμήθη. Λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς παροιμίαν ἐπὶ ὕβρει καὶ ἀρᾷ, οἷον, ἴθι εἰς Κυνόσαργες. Add. Suid. h. v. et Eustath. ad Odys. B. p. 1430. et N. p. 1747. Rom. cujus verba Phavorinus in suum Lexicon transtulit v. Κυνόσαργες. Et posteriore quidem loco Eustathius de sede accentus in isto vocabulo hæc præcipit, ὅ τινες Κυνοσαργὲς ὀξυτόνως προέφερον, ὁμοίως τῷ περικαλλές· κρατεῖ δὲ ὅμως ἡ τοῦ προπαροξυτόνου ἀνάγνωσις, ὡς δηλοῖ τὸ ἐν Κυνοσάργει. Fisch.

γενομένῳ μοι] Vix crediderim auctorem ipsum hic repetiisse pronomen μοι. Scribitur autem et Ἰλισσὸς et Εἰλισσός. Steph.

μοι] Wolfio, et Stephano, atque ante eos jam Cornario (Eclogg. p. 140.) pronomen μοι redundare, atque adeo delendum, videbatur. Et abesse certe potest salva perspicuitate, neque in exemplo Wolfiano legitur. Tuetur tamen illud Horreus: recte. Neque enim insolens est et nova talis pronominum repetitio, etiam ubi oratio non est ambigua, præsertim si loquentes inducuntur ii, qui subito loqui videri velint. Sic apud Xen. Cyrop. i. 5. 7. Cyrus loquitur ita: ἐγὼ προσειλόμην ὑμᾶς, οὐ νῦν πρῶτον δοκιμάσας, ἀλλ' ἐκ παίδων ὁρῶν ὑμᾶς—ἐκπονοῦντας· ubi Muretus censebat posterius ὑμᾶς inducendum esse. At repugnant non modo omnes libri veteres, sed etiam leges grammaticæ, quæ pronomen ὑμᾶς abesse, propter participia ὁρῶν et ἐκπονοῦντας, vetant. Conf. Valckenar. ad Eurip. Phœn. 501. qui etiam a Clotio eam in rem laudatus est in Actis Eruditt. Lipss. a. 1758. p. 595. Fisch.

Ἰλισσὸν] Cod. Vindob. 21. κατὰ τὴν Ελλισσόν: male. Scriptum nomen hujus fluvii legitur in libris Diog. L. vi. 79. et Pollucis viii. 122. ut apud Pausan. i. 19. p. 45: Εἰλισσός. At in libris Herodoti vii. 189. Plat. Phædr. t. iii. p. 229. B. Apollonii Rhod. i. 215. Dionysii Perieg. 424. 1023. Strabonis ix. p. 400. Cas. Apollodori iii. p. 247. Fab. Stephani Byzant. Suidæ, Æneæ Gazæi Theophrast. p. 6. Barth. aliorumque, scriptum est Ἰλισσός· quam ad scripturam accedit scriptura Cod. Palat. Apollodori Ἰλισὸς, quæ ab antiqua scribendi ratione profecta est. Etiam a Plinio H. N. iv. 7. et poetis Latinis, vocatur *Ilissus*, ita, ut primam syllabam, nunc longam, nunc brevem, esse jusserint. Itaque non dubitavimus pro Εἰλισσὸν rescribere Ἰλισσὸν, præsertim quum non ignoraremus, quam sæpe librarii litteram ι et diphthongum ει inter se permutassent. Conf. Berquelius ad Steph. Byzant. p. 415. Fisch.

Εἰλισσὸν] Nonnisi apud recentiores reperitur; Plato Herodotus aliique veteres exhibent Ἰλισσὸν, ut est in Monac. (313.): simplici σ excudendum curavi Ἰλισὸν, ut Κνωσὸς non Κνωσσὸς legitur in nummis et inscriptionibus, ut in optimis libris est Κηφισὸς, Μυκαλησὸς, Νῖσα, Γλίσας, Κρῖσα, Λυρνησὸς, Ταρτησὸς, Τευμησὸς, Παρνασὸς et similia. Boeckh.

Δάμωνος τοῦ μουσικοῦ καὶ Χαρμίδου τοῦ Γλαύκωνος· ἤστην δὲ αὐτῷ[f] ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικήν, ὁ δ' ἐξ ἑταιρείας[g] ἐραστὴς ἅμα καὶ ἐρώμενος. ἐδόκει οὖν μοι ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ ἀπαντᾷν[h] αὐτοῖς, ὅπως ῥᾷστα ὁμοῦ γενοίμεθα. [§. 2.] Δεδακρυμένος δὲ ὁ Κλεινίας,

[f] et pr Ƶ, αὐτῶν (ῷ) V: αὐτῶν °ς.—[g] ἑταιρίας Ƶ.—[h] ejus verbi media syllaba finitur

διῇξε] Codd. Vindobb. Ald. Bas. 1. 2. Steph. reliquique libri editi omnes, habent διῆξε. Sic etiam in Thesauro Stephanus legit, in verbo διήκω. Sed Wolfius edidit διῇξε, quod esset a verbo διαΐσσειν, s. διαΐσσειν s. διάττειν: nam Homerus, aliique poetæ, dixerunt ἀΐσσειν, sed Attici veteres scripsisse videntur ᾄσσειν, medii et recentiores ἄττειν, ut ἀετὸς pro αἰετὸς, κλάω pro κλαίω, κάω pro καίω. v. Etymol. M. v. αἰετός. Æschyl. Prom. p. 42. Steph. ᾖσσον· ubi Schol. ἀντὶ τοῦ ἤϊσσον. Eurip. Phœn. 343. ἀνῇξε. Hesych. Ἄττοντες· ὁρμῶντες. Ἄττουσα· ὁρμῶσα, πηδῶσα. v. Valckenarius ad Eurip. Phœn. p. 467. Hippolyt. p. 310. B. ad Theocrit. p. 286. Pierson. ad Mœr. p. 301. Quæ quidem lectio placuit nobis tantopere, ut eam receperimus. Etenim διῇξε est verbum elegans et exquisitum, quod exhauriat prorsus vim rei subjectæ: fere, ut apud Lucian. Halcyon. 1. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν—ἀλλά μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε, t. i. p. 168. Græv. et apud Plautum Rud. ii. 3. 2. 'cuja ad auris Vox mihi advolavit?' Et quis nescit, quam sæpe librarii commutaverint inter se duo ista verborum genera? v. Hemsterh. et Bergler. ad Aristoph. Plut. 733. Dorvill. ad Chariton. p. 257. Wesseling. et Valckenar. ad Herodot. p. 339. interpp. Luciani ad Peregr. 37. t. iii. p. 358. 368. Fisch.

περιστραφεὶς] Hæc est lectio Cod. Vind. 109. Ald. Bas. 1. 2. Steph. Sed Thom. Mag. in verbo Ἐπιστρέφομαι, et ex eo Phavorinus, legunt locum sic, ἐπιστραφεὶς δὲ Κλεινίαν ὁρῶ τὸν Ἀξιόχου. Et mihi sane ob verbum sequens περιεσκόπουν lectio ἐπιστραφεὶς præferenda nuper videbatur vulgatæ, præsertim quum ἐπιστρέφεσθαι esset verbum hac in re proprium (v. Xenoph. Cyrop. vi. 4. 4. et Epictet. 7.) et in aliis quoque vocabulis præpositiones περὶ et ἐπὶ permutatas a librariis scirem; aut legendum στραφεὶς, ut Wolfius edidit, auctoritate libri scripti, quo Cornarius usus fuerat, vel potius ipsius Cornarii. Certe in Cod. Vindob. 21. diserte scriptum extat στραφεὶς. Etiam Abresch. ad Thom. Mag. p. 355. veram lectionem putabat esse ἐπιστραφεὶς, alteram περιστραφεὶς peperisse credebat verbum sequens περιεσκόπουν. Nos vero nunc aliter censemus. Nam quum περιστρέφεσθαι sit *se convertere, s. vertere, in omnes partes, huc et illuc circumferre corpus*, auctor dialogi verbo hoc non sine caussa usus videtur, quippe quod magis conveniret aviditati Socratis videndi et cognoscendi, unde vox illa lata esset, quam verba ἐπιστρέφεσθαι et στρέφεσθαι. Verte, *quæ unde lata esset, ut viderem, quum conversus in omnes partes, circumspicerem*—. Fisch.

Καλλιῤῥόην] Ita Cod. Vindob. 109. Bas. 1. 2. Perion. Wolf. In cæteris libris, ut Cod. Vindob. 21. Ald. Stephan. Cler. Hor. scribitur Καλλιρόην, simplici ρ, etiam apud Thucydidem ii. 15, Pausaniam, Hesychium, et alios, ab Meursio Ceram. gem. 14. laudatos: antiquo scilicet more scribendi, quo solebant litteras simplices pro duplicibus poni. V. ad Plat. Theæt. ii. 4. Sic apud Xen. Cyrop. vi. 1. 13. in Cod. Guelf. ἐρήθη scriptum est pro ἐῤῥήθη. Plura de diversa hujus vocabuli scriptura a Dorvillio disputantur ad Chariton. p. 184. Fisch.

αὐτῷ] αὐτῶν legitur in libris editis omnibus, et Codd. Vindob. Sed Cod. Medic. habet αὐτώ· ut Cornar. jam rescribi jusserat bene. Wolfio reponendum videbatur αὐτοῖν. Fisch.

ἑταιρείας] Wolfius habet ἑταιρίας· solenni hoc in genere scripturæ varietate: etsi Wolfium in notis video ἑταιρίαν hic distinguere ab ἑταιρείᾳ, ut Budæus Annotatt. in Pandectas t. ii. p. 12. Par. præcipit, ἑταιρίαν esse *amicitiam sodalitiam*, ἑταιρείαν *sodalitium, sodales*. Fisch.

Ω[i] Σώκρατες, ἔφη, νῦν ὁ[k] καιρὸς ἐνδείξασθαι τὴν ἀεὶ θρυλουμένην[l] πρὸς σοῦ σοφίαν. ὁ γὰρ[m] πατὴρ ἔκ τινος ὥρας

Ω.—[i] Ὦ add Φ.—[k] ὁ om V.—[l] θρυλουμένην ΑΘBCV et corr S: θρυλλουμένην *ς.—

§. 2. νῦν ὁ καιρὸς] Cod. Medic. νῦν καιρὸς, omisso articulo: ut apud Xenoph. Memor. iii. 5. 7. ὥρα ἂν εἴη λέγειν· Œcon. ii. 9. ἀλλ' ὥρα σοι προστατεύειν ἐμοῦ· et, qui loci huic magis similes sunt, Anab. iv. p. 309. Hutchins. νῦν οὖν μάλα σοι καιρός ἐστιν ἐπιδείξασθαι τὴν παιδείαν· et paulo post, ὥστε ὥρα καὶ σοὶ ἐπιδείκνυσθαι τὴν παιδείαν. Neque aliter Plato Phædon. 63. καὶ σχεδόν τί μοι ὥρα τραπέσθαι πρὸς τὸ λουτρόν. Nos vero retinuimus articulum, qui in omnibus libris editis, et in Codd. Vindobb. est, etiam propterea, quia, eo sublato, orationem videbamus fieri asperam, orique et auribus ingratam. Cæterum in Cod. Vindob. 109. legitur, Δεδακρυμένος δὲ Κλεινίας, ὦ Σώκρατες: recte, ut opinor. Fisch.

πρὸς σοῦ] Præpositione πρὸς opus hic non fuerit ad significandum, *sapientiam tuam quæ omnium hominum sermonibus celebratur*. Si autem reddatur, *sapientiam quæ de te celebratur*, (vel *vulgatur*) perinde reddetur hic locus ac si legeretur περὶ σοῦ non πρὸς σοῦ. Tertia lectio est ea quam habemus hic, qua significatur, *sapientiam quæ semper a te celebratur: sive sapientiam, quam tu semper celebras et in ore habes*. A qua lectione non video cur sit discedendum: quod si tamen ab ea discederetur, mallem πρὸς expungere quam in περὶ mutare. Steph.

πρὸς σοῦ] Wolfius Agricolam, Perionium, et Raianum, putabat legisse περὶ σοῦ· temere, etiam Stephano judice. Immo tribuerunt tantum particulæ πρὸς vim præpositionis περὶ, ut Pircamerus: sed contra usum loquendi auctoris dialogi, qui passivis præpositionem πρὸς, sequente casu secundo, ita addit, ut habeat vim præpositionis ὑπό. Vid. c. 3. et 21. Fisch.

ὥρας] Suspectus cuipiam esse possit genitivus ὥρας: quum pro χρόνου accipi non possit (ut accipiunt qui interpret. *ex aliquo jam tempore*) et alium satis aptum huic loco usum habere non videatur. Scio enim dici, ὥρας, id est *anni tempora* (sive *tempestates*) φέρειν νοσήματα, et talia esse quæ a Platone in 3. de Republ. vocantur ἐπέτεια: sed hic tamen ἔκ τινος ὥρας αἰφνιδίου non ausim interpretari, *ex quodam anni tempore repentino*, (vel, *ex quadam anni tempestate repentina*) accipiendo *tempestatem* simpliciter pro *tempore*. Quid si igitur μεταβολῆς deesse, et scribendum esse ἔκ τινος ὥρας μεταβολῆς αἰφνιδίου dicamus, ut de aëris mutatione repentina, quæ contingit in hoc vel illo anni tempore, intelligamus? Sic certe et ipse Hippocrates, αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων μάλιστα τίκτουσι νοσήματα. Steph.

ὥρας] Wolfio suspectum videbatur. Ut nunc legitur locus, Horreus verba vertit, *ab hora fere repente*, ita ut adjectivum αἰφνιδίου positum sit pro adverbio αἰφνιδίως· ut Luc. xxi. 34. Hanc vero rationem, opinor, linguæ leges repudiant; nam αἰφνίδιος sic cohærere deberet cum verbis ἐξ ὥρας τινός; sed in illo loco Lucæ adjectivum αἰφνίδιος ad verbum ἐπιστῇ pertinet. Videndum igitur, annon rectius cum Cornario reddere possis simpliciter *derepente*, ita ut pro ὥρας reponatur συμφορᾶς, quod fieri potest, ut Wolfius quoque in mente habuerit, quia vertit, *inopinato quodam casu*, aut simile quid. Certe ὥρα αἰφνίδιος mihi non videtur sic dici posse. Stephani conjectura parum placet ob insolentiam et audaciam: nec interpretatio commoda est reique apta. Idem judicium faciendum videtur de conjectura Clotii, qui auctorem dialogi scripsisse putabat: ὁ γὰρ πατὴρ πρὸ ὥρας τοῦ βίου ἀδυνάτως ἔχει, καὶ πρὸς τῷ τέλει ἐστί. V. Acta Erudit. Lips. a. 1758. p. 595. Vocabula temporis non raro poni solent pro vocabulis rerum, quæ accidunt et eveniunt certo quodam tempore, ut apud Hebræos (vid. Obadi. v. 12.) ita etiam apud Græcos et Latinos, in partem fere malam. Sic ὥρα Marc. xiv. 35. et Joh. xii. 27. legitur de *incommodis atque nece*, Christo, optimo Servatori, paulo post afferenda. Suidas: Καιρός· καιροὺς ἡ γραφὴ καλεῖ συμφοράς. Καὶ ἔσται ὁ καιρὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Καιρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον μου. Posterior hic locus sumtus est e Gen. vi. 13. prior ille extat Ps. lxxx. 15. ad quem locum in exemplo Versionis Alex. Romano editum legitur hoc scholion, Καιρὸν τὰς συμφορὰς καλεῖ. Οὕτω γὰρ, καὶ Σύροι, καὶ Ἑβραῖοι, ταύτας εἰώθασιν ὀνομάζειν. Neque vero Latini aliter utun-

αἰφνιδίου ἀδυνάτως ἔχει καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου ἐστίν, ἀνιαρῶς τε φέρει τὴν τελευτήν, καί τοί γε τὸν πρόσθεν χρόνον διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον καὶ πράως ἐπιτωθάζων. ἀφικόμενος οὖν παρηγόρησον αὐτὸν ὡς εἴωθας, ὅπως ἀστενακτὶ[n] ἐς το χρεὼν ἴῃ, κἀμοὶ[o] σὺν τοῖς λοιποῖς ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ. Ἀλλ' οὐκ ἀτυχήσεις μου, ὦ Κλεινία, οὐδενὸς τῶν μετρίων, καὶ ταῦτα ἐφ' ὅσια III. iii. 508.
παρακαλῶν. ἐπειγώμεθα δ'[p] οὖν· εἰ γὰρ οὕτως ἔχει, ὠκύτητος δεῖ.

ΚΛ. Ὀφθέντος σου μόνον, ὦ Σώκρατες, ῥαΐσει· καὶ γὰρ ἤδη πολλάκις αὐτῷ γέγονε συμπτώματος ἀνασφῆλαι.

§. 3. Ὡς δὲ θᾶττον τὴν[q] παρὰ τὸ τεῖχος ᾔειμεν ταῖς

[m] *γάρ μοι* V.—[n] *ἀστενακτεὶ* Z.—[o] libri *καί μοι*.—[p] *δ'* add ΑΦΖ.—[q] *τὴν* om Φ.—

tur vocabulis 'dies' et 'tempus,' et hoc in utroque Numero. v. Cic. pro L. Manil. 1. Off. iii. 24. 5. ep. xv. 8. 16. ep. xiv. 4. Plura hanc in rem dabunt Gronov. Observat. i. 2. et Index Bosianus Corn. Nepotis v. 'dies.' Jam verba *ἀδυνάτως ἔχειν* et *αἰφνίδιος* ostendunt *ὥραν* non significare partem diei, sed *casum*, maxime quum sequatur *ξυμπτώματος ἀνασφῆλαι*; quæ series orationis ita clamat *ὥραν αἰφνίδιον* et *ξύμπτωμα* esse vocabula idem declarantia, ut nunc valde mirer me id non statim vidisse. *Ὥρα αἰφνίδιος* igitur est *casus, quo quis oppressus est subito et repente*: et *qui oppressus casu aliquo repentino est, ita ut defectus sit omnibus viribus*, is dicitur *ἔκ τινος ὥρας αἰφνιδίου ἀδυνάτως ἔχειν*. Sic omnes hujus loci difficultates tolli posse spero: et nescio an Pircamerus jam hoc viderit: vertit certe verba auctoris dialogi sic, *pater enim repentino nuper correptus est morbo*. Sed adjecta particula *nuper* declarare videtur, eum et ipsum cum ceteris interpretibus *ὥραν* de *tempore* accepisse, præter Ficinum, qui vertit, *repentino quodam et intolerabili morbo pressus est*. Sed Car. Segarum in ep. Crit. ad Valckenarium p. 21. video, nomen istud recte accepisse de *casu*. Fisch.

ἐπιτωθάζων] Quum in Glossario Timæi Platonico extet hæc glossa, *Τωθάζων· χλευάζων, σκώπτων, διασύρων·* quæ ex hoc loco Axiochi sumta videtur, quoniam sedes ejus in reliquis Platonis dialogis frustra quæritur: Timæum in exemplo suo pro *ἐπιτωθάζων* scriptum reperisse *τωθάζων*, satis apertum est. Fisch.

τοῖς λοιποῖς ἵνα] Cler. Horr. *σὺν τοῖς λοιποῖς, ἵνα καί*. At Steph. recte notavit hæc, 'Non est interpungendum post *τοῖς λοιποῖς*. Intell. enim, *ἵνα καί μοι σὺν τοῖς λοιποῖς καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ*.' Ficinus, qui verba *καὶ πράως ἐπιτωθάζων* prætermisit in versione Latina, nec hunc locum intellexisse videtur. Interpretatus enim eum est sic, *Congredere ergo nobiscum, unaque cum aliis pium opus exequere*. Fisch.

μου] Wolfius putabat, legendum esse *παρ' ἐμοῦ*· qui idem edidit *τοῦ συμπτώματος*, addito articulo. Quod quidem etsi reprehendere nolim: tamen illud, certissimum est, non necessarium esse: id quod Wolfius ipse vidisse videtur. Nam *ἀτυχεῖν*, non tantum cum genitivo rei construitur, ut apud Xen. h. Gr. iii. p. 378. Leocl. *τῶν δικαίων οὐδενὸς ἀτυχήσει*· sed additur ei etiam simul genitivus personæ, ut verbo *τυγχάνειν* apud Xen. Anab. i. p. 41. *καὶ ἄλλου οὔτινος ἂν δέησθε, οἶδα, ὅτι ὡς φίλου τεύξεσθε Κύρου*· qui genitivus pendet ab omissa præpositione *παρὰ*, quam additam reperi apud eundem Xenoph. Cyrop. i. 6. 6. *τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους ὁμοίως ἔφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεομένους*· vel *ἐκ*· ut Ælian. V. H. i. 21. *οὐδὲ ἠτύχησέ τι ἐκ τοῦ Πέρσου*. Ceterum Perionio Cicero videbatur imitando expressisse hunc dialogi locum Orat. i. 1. Fisch.

III. 365. Ἰτωνίαις,[r] πλησίον γὰρ ᾤκει τῶν πυλῶν, πρὸς τῇ Ἀμαζονίδι στήλῃ,[s] καταλαμβάνομεν[t] συνειλεγμένον μὲν αὐτὸν

[r] ἰτωνυμίαις ΑΘBCSV, σιτωνυμίαις ΣΥk et corr C, ἐπωνυμίαις Ψ.—[s] πρὸς τῇ Ἀμα-

§. 3. ᾔειμεν] Bas. 1. 2. εἴειμεν: vitiose. Intell. ὁδόν. Plato Lysid. init. p. 497. Francof. ἐπορευόμην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου τὴν ἔξω τείχους ὑπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος. Joseph. Archæol. ii. 3. p. 41. Bas. ἐχώρουν τὴν ἐπ' Αἴγυπτον· et apud Xen. Cyrop. ii. iv. 13. in Cod. Guelf. legitur ἁμάξας δὲ σίτου προέπεμπε τὴν ἐπὶ τὰ φρούρια, omisso nomine ὁδόν. Accusativus autem pendet ab præpositione κατά· ut apud Herodot. v. 121. ἐλόχησαν τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν. Fisch.

ταῖς Ἰτωνίαις] Non dubito quin mendose scriptum sit ταῖς Ἰτωνίαις: quod si τῆς Ἰτωνίας scriberetur, videndum an satis verisimile esset, fuisse templum aliquod Minervæ cognomento Itoniæ, a qua nomen haberent ea mœnia quæ illius templo adjacerent. Steph.

Ἰτωνίαις] Ita legunt libri editi omnes, etiam Cod. Vindob. 109. Intell. ἐπὶ, vel potius παρὰ, et accipe cum Heinsio ad Hesych. t. ii. p. 84. de *porta* ita dicta a Minerva Ἰτωνίᾳ, s. Ἰτωνίδι, quæ Athenis ita culta fuerit, ut in Thessalia et Bœotia: de qua vid. Spanhem. ad Callimach. h. in Pallad. 61. et h. in Cerer. 75. Masuicius ad Polyæn. p. 680. Upton. ad Dionys. Halic. περὶ συνθέσ. xxv. p. 240. Valesius ad Exc. Peirescc. p. 22. Achil. Statius ad Catul. 64. et de porta ipsa Meursius Athen. Att. iii. 12. Nam portarum nomina sunt fere pluralia: ut Σκαιαὶ πύλαι, et Σκαιαὶ, Il. Γ. 145. 263. ἠρίαι πύλαι Theophrast. περὶ ἀναισθ. extr. πύλαι Μελίτιδες Pausan. i. 23. extr. Quo quidem in genere Latini nonnunquam Græcos imitati reperiuntur: v. Ducker. ad Flor. i. 1. 12. At Cod. Medic. habebat Ἰτωνομίαις, verum supra γρ. Ἰντωνίαις. Fortassis voluit librarius scribere Ἐπωνυμίαις, quod Agricola expressit in versione sua Latina: vertit enim, *ea, quæ circa murum cognominata est, ivimus*: reperitque in Cod. Dalburgiano, qui fuit Ladenburgi ad Nicrum, Joh. Hartungus, qui ipse locum mendosum ait (Locc. Memorabb. Decur. i. p. 14. et Thes. Gruter. t. ii. p. 654.): quæ porta ita dicta esset a Minerva Ἐπωνύμῳ· de qua vid. Meursius Lectt. Att. v. 5. Sed viri docti quum lectionem vulgatam, ob ellipsin, duriorem esse, neque portam illam alibi commemorari, viderent: conjecturis sanare conati sunt vulnus. Wolfius quidem malebat legere πρὸς τὰς Ἰτωνίας, quum tamen non indicetur motus ad locum; aut, verbis transpositis, πλησίον γὰρ ᾤκει τῶν πυλῶν, τῶν Ἰτωνιῶν, quum tamen talis verborum transpositio, contra fidem omnium librorum, sit nimis audax, neque ellipsis particulæ παρὰ hoc in genere prorsus nova et insolens. Apollon. Rhod. i. 587. ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων Κεῖαν, ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι· δίπλόα δ' ἀκταῖς Ἦμαρ' ἐλινύεσκον, quem locum Bosius in libello de Ellipsi Græca laudat: ubi schol. λείπει δὲ ἡ παρὰ πρόθεσις, ἵν' ᾖ, ἔθυον τῷ Δόλοπι παρὰ τῷ οἴδματι τῆς θαλάσσης. Cornar. qui in Cod. Hassisten. scriptum invenerat ταῖς σιτωνυμίαις, ut nos in Cod. Vindob. 21. putabat posse ταῖς Σιτωνίαις legi, ita, ut significarentur *dies, quibus σιτῶναι*, i. e. *frumentatores*, sive *præfecti frumenti publici, id coëmissent et reponendum curassent*: aut Ἰτωνίας Ἀρτέμιδος festos dies intelligi. At Dianam Itoniam veteres ignorant: etsi video apud Suidam et Phavorinum legi: Ἰτώνη καὶ Ἰτωνία, ἡ Ἄρτεμις· sed leg. ἡ Ἀθηνᾶ. Et Stephanus reponebat τῆς Ἰτωνίας, interpretabaturque de templo Minervæ Itoniæ, a qua nomen habuisset ea murorum pars, juxta quam templum esset positum. At Minerva Itonia, ut Horreus ostendit, et nos supra significavimus, non fuit culta Athenis, sed in Thessalia, inter Larissam et Pheras (v. Pausan. i. 13. p. 31. Plut. v. Pyrrhi t. i. p. 400. D.) et in Bœotia Coroneæ (v. Pausan. iii. 9. Liv. xxxvi. 20. Nep. Agesil. iv. 5.). Hesych. Ἰτωνία· Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ: v. præter schol. Apoll. ad Argonaut. i. 551. et 721. cujus verba descripsit Phavorinus v. Ἰτωνίς, omnino Stephanus Byzant. in Ἴτων, ibique interpretes: qui urbem Ἰτῶνα ab aliis Σιτῶνα dictam tradit. Sed non tam hoc adversatur opinioni Stephani; quidni enim Minerva Itonia Athenis quoque templum habuerit? quam potius verba πλησίον τῶν πυλῶν· quæ, credo, declarant satis, nominatam antea fuisse portam. Si nos conjecturarum levitate delectaremur, contenderemus, legi debere ταῖς Παιωνίαις.

ἤδη[u] τὰς ἀφὰς καὶ τῷ σώματι[v] ῥωμαλέον, ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχήν,[w] πάνυ ἐνδεᾶ παραμυθίας, πολλάκις δ'[x] ἀναφερόμενον καὶ στεναγμοὺς ἱέντα σὺν δακρύοις καὶ κροτήσεσι χειρῶν. κατιδὼν δὲ αὐτόν, Ἀξίοχε, τί ταῦτα; ἔφην· ποῦ[y] τὰ πρόσθεν αὐχήματα καὶ αἱ συνεχεῖς εὐλογίαι[z] τῶν ἀρε-

ζονίδι στήλη om V.—[t] κατελαμβάνομεν ΨS.—[u] ἤδη μὲν συνειλεγμένον mei omnes præter V.—[v] τὸ σῶμα V.—[w] τὴν δὲ ψυχὴν αἰσθενῆ Φ.—[x] δὲ add ΑΘΣΤΨBCSk, τε

Nam Pausanias i. 2. p. 7. memorat ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Παιωνίας, quod fuerit non procul a porta, ubi esset monumentum Antiopes Amazonis (Ἀντιόπης μνῆμα Ἀμαζόνος). Quidni enim a simulacro isto porta ipsa appellari potuerit Παιωνίαι? Fisch.

καταλαμβάνομεν] Legendum videri possit *κατελαμβάνομεν*, ut apud Plat. Phædr. 3. *εἰσιόντες οὖν κατελαμβάνομεν τὸν μὲν Σωκράτη ἄρτι λελυμένον.* At præsens recte habet: nam res ita narratur, ut geri nunc cum maxime videatur: v. Xen. Anab. iii. p. 179. 4. p. 298. Heliodor. i. p. 53. 3. p. 140. 4. p. 165. Comelin. Fisch.

ἀφὰς] Locum hunc reddere suspectum possit novitas hujus generis loquendi, *συνειλεγμένον τὰς ἀφάς*. Quidam *ἀφὰς* sensus, alii aliter sunt interpretati: omnes liberius quam vocis hujus significatio ferat. At si ad manus referamus, suam retinere significationem poterit: ut intelligamus, *Recuperatis manuum viribus, ita ut jam suo fungi tangendi et contrectandi officio possent.* Verum ne hæc quidem expositio talis est ut locum illum mendi suspicione apud me liberet. Steph.

ξυνειλεγμένον] Ficinus vertit, *juncturis validum*; sine sensu. *Recuperatis viribus* Wolfius reddit, et Serranus *collectis viribus*. Sed jam ante eos Pircamerus vidit, *ἀφὰς* de *viribus* accipi debere: interpretatus enim locum est sic, *invenimus hominem jam vires recepisse*: recte. Nam verba *ξυνειλεγμένον τὰς ἀφὰς* respiciunt ad verba *ἀδυνάτως ἔχει* c. 2. atque adeo rem significare debent contrariam ei, quæ his verbis indicatur. Apud Eurip. Phœn. 867. eodem sensu est *σύλλεξαι σθένος*, et apud Joseph. Archæol. viii. 7. p. 257. Bas. *συλλεξάμενος —τὴν δύναμιν.* Stephanus autem per *τὰς ἀφὰς* intelligi volebat, etiam in Thes. L. Gr. t. i. p. 504. auctoritate viri cujusdam docti, singulatim *manuum functionem et vires*, quatenus sese exsererent tangendo et contrectando; ita tamen, ut suspectum haberet vocabulum. Hesychius: *Ἀφή· αἴσθησις, χειρῶν ἤγουν ψηλάφησις.* Suidas: *Ἀφή—λέγεται δὲ καὶ ἡ ψηλάφησις καὶ αὐτὴ ἡ αἴσθησις*: item: *Ἀφαῖς· πληγαῖς, ἢ χερσίν.* Phavorin. *Ἀφή· ψηλάφησις, ἢ χείρ·—καὶ αὐτὴ ἡ αἴσθησις.* Pollux ii. 236. *καὶ ἡ ἀφή, περὶ ὅλον τὸ σῶμα πολιτεύεται.* Schol. Epicteti ad c. 29. *Ἀφὴ λέγεται ἡ ἁπτικὴ δύναμις—καί, ἀπὸ τοῦ ἐνεργουμένου ἐκ ταύτης, καὶ τὸ ὄργανον, ἤγουν χείρ, ἀφή· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ ταύτης πληγή, ὡς ἐνταῦθα.* Unde facile existimari licet, quomodo verba *ξυνειλεγμένον τὰς ἀφὰς* explicari potuerint verbis *συνηγμένον τὰς πληγὰς*, quæ in m. Cod. Vindob. 21. leguntur. Quæ tamen eorum interpretatio æque inepta est, ac Wolfiana: nam Wolfius in notis ad h. l. ostendit *συνειλεγμένον τὰς ἀφὰς* sibi videri idem esse, quod *συμπεπλεγμένον τὼ χεῖρε complexis*, vel *implexis, inter se manibus*. Neque vero Cornarii ratio, qui verba ista Græca vertit *collectis sensibus*, ob caussam supra propositam placet. Cæterum in Bas. 2. vitiose scriptum extat *συνειλεγμένον*. Fisch.

ῥωμαλέον] Bas. 2. perperam *ῥωμαλέων*. Theodoro Cantero (Var. Lect. i. 16.) videbatur hic dialogi auctor, ut Plutarchus, loco libelli *περὶ εὐθυμίας* t. ii. p. 472. B. hoc, *Οἶνός τε, καὶ σαρκῶν ἐμφόρησις, σῶμα μὲν ἰσχυρὸν ποιοῦσι καὶ ῥωμαλέον, ψυχὴν δὲ ἀσθενῆ*, respexisse ad dictum Androcydis Pythagorei, quod a Clemente Alexandrino (Stromm. vii. p. 718.) affertur, hoc, *οἶνος καὶ σαρκῶν ἐμφορήσεις, σῶμα μὲν ῥωμαλέον ἀπεργάζονται, ψυχὴν δὲ νωχαλεστέραν.* Mihi vero non videtur. Nam primo ætas Androcydis incerta est: deinde sententia ejus ipsa prorsus aliena est ab sententia ejus, qui Axiochum scripsit, quæ sane est ejusmodi, ut occurrere menti cujusvis sponte possit. Fisch.

πάνυ] Wolf. *καὶ πάνυ*: sine caussa. Fisch.

πολλάκις] Cod. Medic. *πολλάκις δὲ ἀναφερόμενον*: non omnino male, sed sine caussa tamen. Fisch.

τῶν καὶ τὸ ἄῤῥητον ἐν σοὶ θάρσος; ὡς γὰρ ἀγωνιστὴς δειλός, ἐν τοῖς γυμνασίοις γενναῖος φαινόμενος, ἀπολέλοιπας[a] ἐν τοῖς ἄθλοις. οὐκ ἐπιλογιεῖ[b] τὴν φύσιν περιεσκεμμένως, ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ[c] καὶ κατήκοος λόγων, καὶ εἰ μη-

V.—[y] τοῦ Z.—[z] εὐλογίας Ξ.—[a] ὑπολέλοιπας ΑΘΦΨΒSVZ et pr C.—[b] ἐπιλοκῇ Θ.

ἄῤῥητον] Fortasse *ἄῤῥηκτον* scripsit: quum et aliis vocabulis quæ non minus poetica sunt utatur. Steph. Non inepte. Hesychius: *Ἄῤῥηκτον· στερεὸν, ἰσχυρόν.* Clotius in Actis Erudit. Lips. a. 1758. p. 595. putabat, quum præcederent *αἱ ξυνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν*, pro *ἄῤῥητον* recte reponi posse *ἀεὶ ῥητόν*. At hoc appositum languet, neque verbis *ἐν σοὶ* est accommodatum. Posses etiam, et haud scio, an melius, emendare *ἄῤῥατον·* quod est vocabulum Platonicum: v. Cratyl. 23. Timæus Gloss. Platon. *Ἄῤῥατον· ἰσχυρὸν, στερεόν·* ubi v. Ruhnken. Sed quid opus est conjecturis, quum de veritate et elegantia lectionis vulgatæ, quæ Vindobonensium quoque Codicúm auctoritate confirmatur, dubitari non possit? nam *ἄῤῥητον θάῤῥος* est *ingens, incredibilis, inaudita, eximia, animi constantia et magnitudo*: ut *ἄφραστον κάλλος* apud Heliod. v. p. 219. Comel. *ἀδιήγητος τάραχος* apud Xenoph. Cyrop. vii. 1. 16. *ἀνεκλάλητος χαρὰ* 1. Pe. i. 8. Cæterum pro *θάρσος*, ut scriptum est in libris nostris omnibus, haud dubie rescribi hic, et c. 20. ex observatione grammaticorum veterum, debet *θάῤῥος*. Mœris: *Θάῤῥος, Ἀττικῶς· θάρσος, Ἑλληνικῶς.* Tho. Mag. *Θαῤῥῶ Ἀττικοὶ, οὐ θαρσῶ· καὶ θάῤῥος, οὐ θάρσος.* Sed manus librariorum etiam hoc in genere admodum inconstantes fuere: vid. nostra ad Plat. Phædon. §. 44. 17. Fisch. Pro vago et languido *ἄῤῥητον* Steph. egregie emendavit *ἄῤῥηκτον*. Boeckh.

φαινόμενος] Bas. 2. *γενόμενος·* quod glossema redolet: nam *φαίνεσθαι* dicuntur sæpe ea, quæ sunt, neque tantum videntur: v. Xen. Cyrop. i. 4. 19. Fisch.

ἀπολέλοιπας] Cod. Medic. et Bas. 2. *ὑπολέλοιπας.* Wolf. *ἐπιλέλοιπας*: utrumque male, et sine caussa. Gloss. vett. *Ἀπολείπω, deficio*: nempe *animo*. Apud Xenoph. Cyrop. iv. 2. 2. conjunguntur *ἀθύμως ἔχειν*, et *ἀπολείπειν·* ubi pro *ἀπολείποιεν* Wolfius perperam reposuit *ἐπιλείποιεν·* et Ion. iv. 8. *ἀπολείπεσθαι* legitur in edit. Complut. pro verbis Hebræis שאול את־נפשו למות, quæ et ipsa significant *animum despondere*: v. Prolus. de Vers. Gr. V. T. p. 117. Sed pro *περιεσκεμμένως* cum Horreo legi debere videtur *περιεσκεμμένος*, a quo pendeat *τὴν φύσιν*, ut præter. pass. vim medii habeat. Nam etsi de elegantia adverbii *περιεσκεμμένως*, quod idem declarat, quod *ἀκριβῶς* (v. Pollux iv. 28. Gloss. vett. *Περιεσκεμμένως, considerate. Ἐσκεμμένως, prospecte*), satis constat: tamen dubitabamus, an *ἐπιλογίζεσθαι cogitare secum, secum reputare*, construi sic cum casu rei quarto posset et soleret, etsi non nescimus apud Palæphat. Fab. ii. 5. legi, *Μίνως δὲ ἐπιλογισάμενος τὸν χρόνον τῆς ἀλγηδόνος τῶν αἰδοίων.* Nam *ἡ φύσις* quidem eo pertinet, quod vita est hospitium, non domus, quod natura nobis dedit commorandi deversorium, non habitandi, ut Cato loquitur apud Ciceronem (de Senect. c. 23.) et quod adeo viros bonos mori oportet animo æquo. Hoc modo verba *ὅτι, τὸ κοινὸν* —cohærent cum verbo *ἐπιλογιεῖ*, continentque interpretationem verborum *τὴν φύσιν περιεσκεμμένος.* Fisch. Egregie Horreus *περιεσκεμμένος.* Boeckh.

λόγων] Quidam ita hunc locum vertunt ac si scriptum esset *λόγον*, quum interpretentur *rationem*: sed *λόγων* recte legi puto, et de sermonibus ac disputationibus philosophicis intelligi: atque istum esse totius loci hujusce sensum, *Quid? non considerabis circumspecte quæ sit naturæ lex, tu qui jam es tam grandis natu, ac sermonum philosophicorum auditor, et, si aliud nihil, saltem Atheniensis? non considerabis, inquam, id quod vulgo dicitur et omnium sermonibus celebratur, vitam esse quandam peregrinationem?* perinde ac si *ὅτι* non ante *τὸ κοινὸν*, sed ante *παρεπιδημία* scriptum esset. Alioqui dicendum fuerit, *Non considerabis, vitam esse quandam peregrinationem, sicut vulgo dicitur*, etc. ut intelligamus, *ὅτι παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, κατὰ τὸ κοινὸν δήπου τοῦτο.* Cæterum *πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον* confirmatur et quodam paginæ præcedentis loco. Steph.

δὲν ἕτερον, Ἀθηναῖος, ὅτι τὸ κοινὸν[d] δή που[e] τοῦτο καὶ πρὸς ἅπαντας θρυλλούμενον, παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος, καὶ ὅτι δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας[f] εὐθύμως μόνον οὐχὶ παιανίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι; τὸ δὲ οὕτω μαλακῶς καὶ δυσαποσπάστως ἔχειν νηπίου δίκην, οὐ περιφρονοῦσαν[g] ἡλικίαν ἔχει.[h]

—[c] τῷ χρόνῳ om ΨBC.—[d] καινὸν ΑΘΨBS et pr C.—[e] δὴ ΨS.—[f] διαγαγόντας αὐτὸν εὐθύμως ΨS.—[g] περὶ φρονοῦσαν V.—[h] ἔχειν ΑΘΥBC*k*, ἐστὶν V.—[i] ἀληθῆ om

εἰ μηδὲν] Bas. 2. ἀεὶ μηδέν: male. Fisch.

τὸ κοινὸν κ. τ. λ.] Legitur hæc ῥῆσις apud Stob. Eclog. Eth. c. 119. p. 607. Gesn. et c. 117. Ven. p. 4. B. sed lectio locis nonnullis differt a vulgata. Nam primo extat ibi *τὸ κοινὸν δὴ τοῦτο*, ut apud Ælian. V. H. iii. 17. *τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο*· et apud Xenoph. Cyrop. iv. 2. 123. *τὸ πολλοῖς δὴ συμβεβηκὸς κρατοῦσι*· quod est auribus sane gratius: sed *του* facile omitti a librariis ob syllabam sequentem potuisse intelligo. Fisch.

τὸ κοινὸν δὴ τοῦτο] Hæc requirit sermonis indoles et suppeditat Stob. cxix. p. 607. ac lib. Monac. qui paulo ante male omittit voculas *τῷ χρόνῳ* h. e. *olim, suo tempore*. Alii enim falso aliter interpretantur. Boeckh.

πρὸς ἅπαντας] Stobæum sequendo legendum nobis fuerit, *πρὸς ἁπάντων*. Apud eum enim, *πρὸς πάντων*. Steph. Ald. Bas. 1. 2. *πρὸς ἅπαντας*, in Cod. Vind. 21. quoque invenimus; lectionem vero *πρὸς ἁπάντων* non dubitavimus recipere, quia videbamus, auctorem dialogi etiam alibi passivis junxisse particulam *πρὸς* cum secundo casu: ut c. 2. *τὴν ἀεὶ θρυλλουμένην πρὸς σοῦ σοφίαν*· c. 21. *ἄγονται πρὸς Ἐριννύων*. Denique in exemplo Stobæi Veneto pro *καὶ ὅτι δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας εὐθύμως* vitiose legitur *καὶ δεῖ τοῦτον ἐπιδόντας*. Fisch.

παρεπιδημία] Hipparchus Pythagoreus de tranquil. animi apud Stob. Eclog. Eth. c. 106. p. 572. Gesn. *Ὡς πρὸς τὸν ξύμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι, βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον, κάλλιστον ἐν τῷ βίῳ οἱονεί τινα παρεπιδημίαν ποιησοῦνται, ἐπ' εὐθυμίᾳ βιώσαντες*. Marc. Antonin. Philos. ii. 17. *ὁ δὲ βίος πόλεμος καὶ ξένου ἐπιδημία*. Et a Petro 1. ep. ii. 11. homines ipsi vocantur *πάροικοι καὶ παρεπίδημοι*. V. Gataker. ad Antonin. d. l. Davis. ad Cic. de Divin. i. 25. Hemsterh. ad Lucian. t. *i*. p. 434. et Rittershus. ad Oppian. p. 189. Fisch.

παιανίζοντας] Cod. Medic. *παίζοντας*· quod ineptum non est, judice Clerico, sed alterum elegantius. Immo *παιανίζοντας* unice verum est, *παίζοντας* plane ineptum. Librarii enim non raro medias verborum syllabas omiserunt. Deinde pro *ἀπιέναι* in Ald. Bas. 1. est *ἐπιέναι*· quod ferri hic non potest. Fisch.

τὸ χρεὼν] Socrates apud Stob. Eclog. Eth. c. 117. p. 600. Gesn. c. 115. Venet. 60. 8. B. *χρὴ ψυχὴν λιπεῖν μηδ' ἀνιάζειν* (Venet. *ἀνίζειν*) *δακρύοις καὶ θρήνοις· τὸ δὲ χρεὼν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ φέρειν*: v. ad Plat. Phædon. 66. 23. Fisch.

περιφρονοῦσαν] Aliquando *παραφρονοῦσαν* aptius hic futurum existimavi: quam lectionem sequendo, interrogatione post *ἔχει* opus esset. Sed non temere ab illa nostra discedendum fuerit. Steph.

ἔχει] Cod. Vindob. 21. *οὕτως μαλακῶς—ἡλικίαν ἔχειν*: male. Sic Clericus pro *ἔχει* legendum *ἐχρῆν*, vel *ἔδει*, censebat: temere. Nam ut taceam, adversari ingenium verborum istorum, primo sententia loci præsens requirit, non imperfectum. Deinde quidni *ἔχει* locum hic habere possit, quum sit haud dubie *arguit, prodit, præ se fert, ostendit*. Neque vero *περιφρονοῦσαν* debet cuiquam suspectum videri, quum, ut adjectivum *περίφρων* apud Homerum et Hesiodum passim est *in primis sapiens* (Hesych. *Περίφρων· σωφρονέστατος, ἢ περισσῶς φρονῶν, συνετώτατος*. Suid. et ex eo Phavorin. *Περίφρων· περισσόφρων*: add. Etymol. M. v. *περίπατος*), ita etiam verbum *περιφρονεῖν* notet, non tantum *aliquid diligenter contemplari et considerare*, ut apud Aristoph. Nub. 225. (ubi v. Spanhem.) et 1505. sed etiam *admodum prudentem, valde sapientem, esse, περισσῶς φρονεῖν*· ita, ut *περιφρονοῦσα ἡλικία* dicatur, aut *senectus*, aut omnino *ætas admodum sapiens et constans*. Itaque

ΑΞ. Ἀληθῆ[i] ταῦτα, ὦ Σώκρατες, καὶ[k] ὀρθῶς μοι φαίνει λέγων·[l] ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως παρ' αὐτό[m] μοι[n] τὸ δεινὸν[o] γινομένῳ οἱ μὲν καρτεροὶ καὶ περιττοὶ λόγοι ὑπεκπνέουσι λεληθότως καὶ ἀτιμάζονται, ἀντίσχει[p] δὲ δέος τι,[q] ποικίλως[r] περιαμύττον τὸν νοῦν, εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτὸς καὶ τῶν ἀγαθῶν, ἀειδὴς[s] δὲ[t] καὶ ἄγευστος[u] ὁποίποτε[v] κείσομαι σηπόμενος, εἰς εὐλὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλων.

§. 4. ΣΩ. Συνάπτεις γάρ, ὦ Ἀξίοχε, παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν ἀνεπιλογίστως[w] τῇ ἀναισθησίᾳ αἴσθησιν, καὶ

ΑΘΦΨBCSZ.—[k] οὐκ Φ.—[l] λέγειν V.—[m] αὐτῷ ΨS, ταὐτὸ A.—[n] μοι om ΑΘΦΨBSZ et pr C.—[o] τῷ δεινῷ C, τῷ δεινῷ Ψ (ὸ, ὸν supra scr.).—[p] ἀντιχεῖται V, ἀντηχεῖται ΣΥk: ἀντίσχει δὲ om Ξ.—[q] τι om V et pr A.—[r] ποικίλως μὲν ΣΥk et rc C, ποικίλως μοι V.—[s] ἀηδὴς Z et corr A.—[t] δὲ om ΨS.—[u] ἄγευστος ΑΘΦΨBSZ et pr C: ἄπυστος °ς.—[v] ὁπῄ-

sensus est, *arguit ætatem non admodum prudentem* s. *est ætatis non valde sapientis*, h. e. *stultum est et ineptum*: nam consolantis est, uti verbis mollibus neque duris. Jam Agricola vidit, hunc esse loci sensum: vertit enim, *nequaquam prudentiæ præ se fert altioris ætatem.* Stephanus igitur conjecturam suam recte repudiavit ipse. Fisch.

ἀληθῆ] Omissum erat in Cod. Medic. ἀληθῆ: male: nam verba ἀληθῆ ταῦτα possunt cum verbis καὶ ὀρθῶς conjungi. Sic enim Plato in Phædon. 27. καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις. Fisch.

μοι] In Cod. Medic. omissum erat, sed alia postea manu additum est. Fisch.

ἀτιμάζονται] Miror Car. Segaro verba καὶ ἀτιμάζονται corrupta visa esse, ita, ut auctorem dialogi scripsisse putaret, κἀξικμάζονται, vel potius καὶ ἐξατμίζονται· quam posteriorem emendationem scilicet veram esse sibi persuaserat, etiam propterea, quod acceperat, ipsum Hemsterhusium eam probasse: v. Ep. Crit. ad Valckenar. p. 19. et Præfat. ad Observat. in Evang. Lucæ p. 9. Fisch.

ἀντίσχει] Wolfius malebat legi ἀνίσχει, vel potius ἀντανίσχει. Phavorinus, nesciebam unde: Ἀντανίσχει· ἀνατέλλει. Potest quo verbo Thesaurus Stephani locupletari: v. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 702. Cod. Vindob. 21. pro ἀντίσχει scriptum est ἀνηχεῖται· quod inscitia librarii ex ἀντέχεται extitisse videtur. Ejusdem hominis negligentia accidit, ut pro ποικίλως περιαμύττον nunc in eodem codice scriptum extet μὲν περιαμύττον. Fisch.

τῶν ἀγαθῶν] Fortasse præstat τῶνδε ἀγαθῶν. Fahse.

ἀειδὴς] Perionius conj. ἀειδής τε, ut hæc verba cohærerent cum verbis στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτὸς καὶ τῶν ἀγαθῶν: sine caussa, quum hoc incisum cum altero illo copulatum sit copula δέ: hæc enim particula respicit particulam μὲν, quæ inseri post verbum στερήσομαι debebat, sed sæpissime sic omittitur. Puto, auctorem dialogi imitatum esse Homerum, (Odys. A. 242.) Ὤιχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. Ex quo simul, quæ vera hujus loci et genuina lectio sit, cognoscetur: nam in Cod. quidem Medic. et Bas. 2. est ἄγευστος, leg. ἄπευστος, quod Hesychius explicat per ἀνήκοος: nam litteræ Γ et Π sæpissime permutatæ sunt inter se in libris antiquis. Etiam Ficinus, id quod jam Wolfius vidit, legit ἄγευστος: vertit enim *gustu captus*: quum tamen sit *jejunus* gloss. vett. Cæterum eundem locum Homeri etiam Pausanias vii. 15. p. 558. expressit atque imitatus est, et Antoninus iv. 33. ita, ut hic quidem verba Homeri ἄϊστος, ἄπυστος servarit, sed ille pro ἄϊστος, poetico vocabulo, posuerit ἄγνωστος. Et apud Hesychium legitur glossa hæc, Μεταβαλών· μεταβὰς, στραφείς· quæ fortassis ex hoc loco sumta est. Quidni enim credamus, in cod. antiquis pro μεταβάλλων extitisse μεταβαλών? etsi præsens præclare videmus non esse mutandum in aoristum. Fisch.

ἄπυστος] Codd. Medic. et Monac. cum Bas. 2. ἄγευστος præbent perperam. Boeckh.

σεαυτῷ ὑπεναντία καὶ ποιεῖς καὶ λέγεις, οὐκ ἐπιλογιζόμενος ὅτι ἅμα μὲν ὀδύρει τὴν ἀναισθησίαν, ἅμα δὲ ἀλγεῖς ἐπὶ σήψεσι καὶ στερήσει τῶν ἡδέων, ὥς περ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος, ἀλλ' οὐκ εἰς παντελῆ μεταβάλλων[x] ἀναισθησίαν καὶ τὴν αὐτὴν τῇ[y] πρὸ τῆς γενέσεως. ὡς οὖν ἐπὶ τῆς[z] Δράκοντος ἢ[a] Κλεισθένους πολιτείας οὐδὲν περὶ σὲ κακὸν ἦν·[b] ἀρχὴν γὰρ οὐκ ἦς, περὶ ὃν ἂν ἦν·[c] οὕτως οὐδὲ μετὰ τὴν τελευτὴν γενήσεται· σὺ γὰρ οὐκ ἔσει περὶ ὃν ἔσται. [§. 5.] Πάντα τοιγαροῦν τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι,[d] τοῦτο ἐννοήσας, ὅτι τῆς συγκρίσεως[e] ἅπαξ III. iii. 509.

ποτε Φ, ἀπηθήποτε V.—[w] ἀνεπιλογίστως om Φ.—[x] μεταβαλῶν V.—[y] τῇ om ΑΘΦΨ BSZ et pr C.—[z] τοῦ Z, τῆς τοῦ ΨS.—[a] ἢ τῆς Ψ.—[b] ἦν Z.—[c] ἦι ΑΘΞΥBCk.—

§. 4. ἀνεπιλογίστως] Putet quispiam deesse particulam καὶ ante ἀνεπιλογίστως: sed videtur ita dictum ut ἄλλως γέ πως, deinde κατὰ τὸ ἀνεπιστῆμον, p. 370. nam ἄλλως ibi pro *temere* aut etiam *imprudenter* poni existimo. Quemadmodum autem hic cum συνάπτεις adverbio illo ἀνεπιλογίστως utitur, ita etiam in fine p. 369. STEPH.

ποιεῖς] Wolfius legi malebat νοεῖς: sine caussa. Nam verbo ποιεῖς manifestum puto respici ad ea, quæ de Axiochi mollitia et imbecillitate c. 3. dicta sunt, πολλάκις ἀναφερόμενον καὶ στεναγμοὺς ἱέντα ξὺν δακρύοις καὶ κροτήσεσι χειρῶν. FISCH.

μεταβάλλων] Ita legunt libri nostri omnes. Sed quod futurum præcederet, Stephanus, cujus hæc sunt verba, 'Scribendum puto μεταβαλῶν, in fut. temp.' recte conjecisse Horreo videbatur, quod et Wolfio in mentem venerat, qui id non dubitavit recipere. At similes loci, ubi futuris junguntur præsentia, quæ idem Stephanus in futura volebat mutari, sunt apud Xenoph. Memor. iii. 4. 4. et Platon. Phædon. 58. ubi vid. Forster. omninoque Ducker. ad Thucydid. ii. 44. et Krebsius ad Decreta Rom. pro Judæis e Josepho p. 119. Sed quid opus est laudare locos aliorum scriptorum, quum ipse auctor dialogi infra c. 17. conjunxerit eadem tempora, ὥστε—εἰς ἀθανασίαν μεταβάλλεις,—οὐδὲ ἀφαίρεσιν ἕξεις τῶν ἀγαθῶν? ubi nullus interpres ea de re quidquam dubitationis movit. FISCH.

ἀναισθησίαν] Vid. Cic. Tusc. i. 36. Læl. 4. Etiam Epicurus docuit, τὸν θάνατον στέρησιν εἶναι αἰσθήσεως: v. Diog. L. x. 124. FISCH.

Κλεισθένους] Perion. in versione Latina legit *Calisthene*, operarum peccato: nam, et in notis extat *Clisthene*, et in textu Græco scriptum est Κλεισθένους. Neque tamen per se nova est confusio nominum Καλλισθένης et Κλεισθένης in libris antiquis, ut in scholiis ἀνεκδότοις in Aristiden, quæ Burmanus Secundus possedit, apud Valckenarium ad Herodot. v. 66. p. 404. omninoque nomini Clisthenis hoc accidit, ut a librariis, vel mutaretur in alia nomina, vel pro aliis nominibus poneretur. Sic apud Max. Tyrium Dissert. ix. p. 98. Dav. min. Κληδοσθένης et Κλειδοσθένης legitur pro Κλεισθένης· ubi v. Heins. et Davis. p. 594. edit. maj. Πλεισθένης apud Dion. Chrys. Orat. ii. p. 163. D. Mor. sed apud Xen. Anab. iv. p. 304. pro 'Επισθένει, et 'Επισθένης, in Cod. Eton. perperam scriptum est Κλεισθένει, et Κλεισθένης. Cæterum apud Themistium Orat. iv. p. 109. Petav. conjunguntur Solon, Dracon, Clisthenes, Lycurgus, et Orat. xiv. p. 320. Dracon, Solon, et Clisthenes. FISCH.

ἀρχὴν—οὐκ ἦς] Locum hunc Cicero imitatus, prima Tusculana deridet auditorem, qui miseros diceret eos, qui nati nondum essent, æque atque illos, quibus moriendum esset. 'Ego,' inquit, 'non commemini, antequam sum natus, me miserum. Tu, si meliore memoria es, velim scire, ecquid de te recordere?' WOLF.

§. 5. συγκρίσεως] Intelligenda est primum conjunctio animi cum corpore;

διαλυθείσης καὶ τῆς ψυχῆς εἰς τὸν οἰκεῖον ἱδρυθείσης[f] τόπον τὸ[g] ὑπολειφθὲν σῶμα, γεῶδες ὂν καὶ ἄλογον, οὐκ ἔστιν ὁ[h] ἄνθρωπος. ἡμεῖς μὲν[i] γάρ ἐσμεν ψυχή, ζῶον ἀθάνατον
III. 366. ἐν[k] θνητῷ καθειργμένον φρουρίῳ·[l] τὸ δὲ σκῆνος τουτὶ[m] πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἡ φύσις, ᾧ[n] τὰ μὲν ἥδοντα[o] μυχιαῖα[p]

[d] ἀποσκεύασαι V.—[e] συγκράσεως Vk.—[f] ἱδρυνθείσης s.—[g] τοῦτο Ψ.—[h] ὁ om ΨS.—[i] μὲν om V.—[k] ἐν om pr A.—[l] χωρίῳ γρ A.—[m] τουτὶ om Ξs.—[n] ὧν ΨS et γρ A.—[o] ἐνήδοντα A.—[p] μυχιαῖα ΘΞΥΦΨBCSVk et γρ A: ἀμυχιαῖα As.—[q] διεφῆ Θ.

deinde qualitates quatuor elementorum, e quibus constare corpora perhibentur. Unde Euripides: *Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο, Ἐκεῖσ' ἀπῆλθε· τὸ πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν.* Simplicius omnia ad suas *ὁλότητας*, extincto animante, redire censet: ut si omnia flumina ex Oceano oriantur, in eundemque redeant: *κύκλου τινὸς ὄντος, οὐ μόνον τοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ θανάτου, καὶ ὅλης τῆς σωματικῆς οὐσίας.* Wolf.

τῆς ξυγκρίσεως] *ῥῆσιν* hanc integram intulit in Eclogas suas Ethicas Stob. c. 121. p. 612. Gesn. c. 118. Venet. p. 7. A. cujus in libris primo pro *ἱδρυνθείσης*, quod habent libri Platonis editi omnes, legitur *ἱδρυθείσης*, quæ est ipsa Cod. Vindob. scriptura, quam nunc sequuti sumus: et in Veneto *οἰκοῖον—ὢν* deinde omittitur particula *μὲν* ante *γάρ*. Pro *καθειργμένον*, editio Stobæi Veneta habet *καθειρμένον*, nos in prima editione cum Horreo et Clerico scripseramus *κατειργμένον*. Eadem scripturæ varietas est in libris antiquis Palæphati c. 13. 1. At auctor dialogi quin scripserit *καθειργμένον*, non potest ullo modo dubitari. Attici enim *εἵρκειν* dixere: v. schol. Aristoph. ad Acharn. 329. et Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 229. Fisch.

οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος] Cic. Somn. Scip. 8. 'Tu vero enitere, et sic habeto, non esse te mortalem, sed corpus hoc. Nec enim tu is es, quem forma declarat: sed mens cujusque is est quisque, non ea figura, quæ digito demonstrari potest:' add. Tusc. i. 22. Plato Phædon. 64. Xen. Cyrop. viii. 7. 3. Lactantius Institut. Divin. ii. 3. 8. 'Hoc enim, quod oculis subjectum est, non homo, sed hominis receptaculum, est: et de Opific. Dei c. 1. 11. 'Vas est enim quodammodo fictile, quo animus, id est, homo ipse verus, continetur:' add. ibid. c. 2. 9. xix. 9. Theophilus ad Autolyc. i. 3. p. 8. ibique Wolfius, et Antonin. Philos. x. 38. et ibi Gatacker. p. 315. B. Fisch.

ὁ ἄνθρωπος] Articulum ὁ recte omittit Monac. Boeckh.

τουτὶ] Legimus *σκῆνος τουτὶ* apud Stob. et paulo post, *καὶ πλείοσιν ὀδύναις ἀνακεκραμένα.* Steph. Codd. quoque Vindob. *τουτί*. Fisch.

περιήρμοσεν] In edit. Stobæi Veneta legitur *περιήρμοσθεν*: male. Fisch.

ἀμυχιαῖα] In exemplis Stobæi Gesnerianis est *ἀμυγιαῖα*· sed in m. leguntur hæc: 'Forte *ἀμυχιαῖα*, id est *ἐπιπόλαια*:' recte: et exemplum Venetum habet *ἀμυχαῖα*. Est enim ab *ἀμυχή*· quo vocabulo proprie etiam *ulcus* signatur, *quod in superficie corporis est*. Hesych. et Suid. Ἀμυχή· *ἐπιπόλαιον ἕλκος*: add. Etymol. M. et Phavorin. h. v. Unde emendanda Glossar. vet. Ἀμυχή, *Cicatrix sc. ficiabilis:* rescribe *cicatrix superficialis*. Deinde vero simpliciter *ulcus* notat. certe *ἐπιπολαίας ἀμυχὰς* e Galeno Foësius in Œcon. Hippocr. laudat: nam licet ibi intelligantur *incisuræ*, ruptiones summæ cutis, quæ fiunt scarificando: tamen intelligitur inde, vocabulo *ἀμυχὴ* interdum alteram notionis partem quasi detractam fuisse. Unde et adjectivum *ἀμυχιαῖον* conjicio significasse *ulcerosum*, omninoque *impurum*, atque adeo *vanum, leve, falsum, fallax:* id quod vel vocabulum, quod ei opponitur, *ἀκραιφνὲς* docet: nam quum *ἀλγεινὰ ἀκραιφνῆ* sint *molestiæ puræ, integræ, incorruptæ*, h. e. *veræ et hoc nomine dignæ*: nam distinguuntur ab iis *τῶν ἡδόντων ἄμοιρα*· necesse est, ut *τὰ ἥδοντα ἀμυχιαῖα* dicantur *voluptates vanæ, falsæ, fallaces, quæ tantum tales videntur neque sunt*, quia ab iis discernuntur *εἰς πλείους ὀδύνας ἀνακεκραμένα*. Sensus igitur loci nascetur hic, *voluptates, quibus corpus afficitur, sunt leves, vanæ, neque hoc nomine dignæ*. Neque aliter, credo, intelligi debent verba Ficini, *quæ dulcia sunt, adulterina*: quem Wolfius male suspicabatur *μοιχικὰ* legisse. Sed lectionem *μυχιαῖα*, quæ est in Cod. Vindob. 21.

καὶ πτηνὰ καὶ εἰς πλείους ὀδύνας ἀνακεκραμένα, τὰ δὲ ἀλγεινὰ ἀκραιφνῆ καὶ πολυχρόνια καὶ τῶν ἡδόντων ἄμοιρα· νόσους δὲ καὶ φλεγμονὰς τῶν αἰσθητηρίων, ἔτι δὲ τὰς ἐντὸς κακότητας, οἷς ἀναγκαστῶς, ἅτε παρεσπαρμένη τοῖς πόροις, ἡ ψυχὴ συναλγοῦσα τὸν οὐράνιον ποθεῖ καὶ σύμφυλον αἰθέρα, καὶ διψᾷ,[q] τῆς ἐκεῖσε[r] διαίτης καὶ χορείας ὀριγνωμένη.[s] ὥστε ἡ τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ κακοῦ τινός ἐστιν εἰς ἀγαθὸν μεταβολή.

— r ἐκεῖθεν Υ.— s ὀριγνωμένη AVZ, ὀριγνομένη ΞΨSk, ὀριγνομένη (ὀρεγομένη) ΣΥΦBC, συριγνο-

fuitque in Cod. Hassisten. (v. Cornar.), quam Agricola, Raianus, Perionius, atque Cornarius, sequuti videntur; vertunt enim isti quidem, *abstrusa*; ille *obscurantur*; hic *occultæ*; repudiat ipsa series orationis; nam quia ἤδοντα præcedit, prima littera vocabuli ἀμυχιαῖα facile a librariis præteriri potuit. Neque vero conjecturæ Wolfii probantur, qui reponendum censebat ἀκαριαῖα, aut ἀμήχανα, aut, quam conjecturam veram putabat, ἀμυδρά: nam ἀκαριαῖα quidem, et ἀμήχανα, non opponi queunt τῷ ἀκραιφνῆ, et notio istorum verborum continetur jam vocabulo πτηνά. Quod autem ad τὸ ἀμυδρὸν attinet, quod *exile, tenue, evanidum*, significat; Suidas Ἀμυδρά· ἀφανῆ· vid. Pausan. vi. 15. p. 490. vii. 25. p. 591. Heliod. i. p. 52. Comel. nec hoc puto opponi posse τῷ ἀκραιφνὲς, quod *purum*, καθαρὸν, notat: cui tamen contrarium esse debere, res ipsa loquitur. Itaque nec recte et ordine fecisse Wolfium, quod in contexta receperit ἀμυδρὰ, quis non intelligit? Fisch.

ἀμυχιαῖα] Libri μυχιαῖα nullo sensu, quem, notante jam Fischero, ἀμυχιαῖα præbet optimum. Boeckh.

νόσους δὲ καὶ] Cum his accusativis deesse verbum aliquod, aut a præcedente περιῆρηκασι pendere dicamus necesse est. Fortassis autem νόσους δ' ἔτι καὶ φλεγμονὰς ab ipso auctore scriptum fuit. Steph.

νόσους δὲ] Fortasse deest aliquid, ut sit: Νόσους δὲ καὶ φλεγμονὰς τῶν αἰσθητηρίων, ἔτι δὲ τὰς ἐντὸς κακότητας, τί ἂν εἴποι τις; οἷς ἀναγκαστῶς. *Jam de morbis, et inflammatis sensuum instrumentis, quid dicat aliquis? quibus necessario etc.* Perionius, *Quid morbos commemorem? quid sensuum ulcera?* quasi scriptum habuerit, τί λέγω. Quæ lectio et mihi probatur. Wolf.

νόσους δὲ] Schultensius in Commentario in Job. iv. 19. p. 118. legi jubebat, νόσους δὲ τίκτει καὶ φλεγμονὰς τῶν αἰσθητηρίων, nempe τὸ σκῆνος. At quis ferat hanc audaciam? Cur vero Stephanus pro νόσους δὲ restitui jusserit νόσους δ' ἔτι, caussam idoneam non reperio. Fisch.

παρεσπαρμένη] In exemplo Stobæi Veneto legitur παρεσπαρμένη τοῖς πονηροῖς: inepte. Clotius in Actis Erudit. Lips. a. 1758. p. 596. conj. παρεσπαρμένοις πόνοις· quæ est conjectura absona, neque necessaria, quum lectio vulgata pariat sensum commodissimum. Fisch.

ὀριγνωμένη] Ita legitur in Cod. Vindob. 109. et Bas. 2. sed in Cod. Medic. scriptum erat, ut in Cod. Vindob. 21. et exemplo Stobæi Veneto, ὀριγνομένη· quam formam verbi video etiam a Polluce v. 165. notatam esse: ubi v. Seberus et Jungerm. Utitur illa Zacharias Scholasticus Ammon. p. 177. Barth. Hesych. Ὀριγνᾶσθαι· ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι. Ὀριγνώμενοι· ἐπιθυμοῦντες· apud Phavorinum, qui transtulit hanc glossam in Lexicon suum, in exemplo ejus Bas. male legitur ὀριγνύμενοι· ut in ipso Hesychii glossario pro Ὠριγνώμενον· ὀρεγόμενον reponi debet Ὀριγνώμενον· ὀρεγόμενον. Harpocratio, et ex eo Suidas: Ὀριγνηθῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν ἀληθείας πρώτῳ. Cæterum, ex observatione Phrynichi p. 18. Pau. Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾷ, pro διψᾷ, quæ est scriptura librorum nostrorum omnium, reponendum videri posset διψῇ. Neque tamen mutare quicquam placuit: nam Phavorinus, nesciebam quo auctore, tradit, Διψῆν, οὐ διψᾷν, ἐν ἀπαρεμφάτῳ, Ἀττικῶς. Fisch.

[illegible] ζῆν [illegible] καὶ ὑπὲρ [illegible];

[illegible] οἷα δὴ [illegible] εἰμι τῶν [illegible] σοφοῦ [illegible] ἀραχ- [illegible] γὰρ [illegible] οὐδέ- [illegible] τὸ Ἐπι- [illegible] ὥς τι, καὶ λάβε

[illegible]

[illegible]

[illegible] Socrates apud Xen. Memor. i. 6. 13. Καὶ [illegible] Fisch.

[illegible] p. 568. legit [illegible] Fisch.

[illegible] p. 568. [illegible] Her- [illegible] p. 286. [illegible] c. 10. [illegible] quod ab aliis ita [illegible] laudat [illegible] ii. 1. [illegible] c. 10. [illegible] sequentes [illegible] lectio [illegible] apud Stobaeum ha- [illegible] c. 10. p. 127. [illegible] prius hemi- [illegible] χεῖρα νίζει, [illegible] c. 8. F. 3. [illegible] τι· et apud [illegible] 84. qui priora [illegible] χεῖρ τὴν χεῖρα [illegible] κατὰ φε- [illegible] Erasmo d. l. [illegible] quod τὴν legit [illegible] ad leges metri, legi [illegible] λάβε τι, et pro [illegible] auctore, scripsit φρο- [illegible] Animadvers. ad illud [illegible] conjectura Erasmi ro- [illegible] media imperativi

τι.[f] [§. 7.] Καὶ πρώην γοῦν[g] παρὰ Καλλίᾳ τῷ Ἱππονίκου ποιούμενος[h] ἐπίδειξιν τοσάδε τοῦ ζῆν κατεῖπεν, ὥστε ἔγωγε μὲν παρὰ ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον, καὶ ἐξ ἐκείνου θανατᾷ[i] μου ἡ ψυχή, Ἀξίοχε.

ΑΞ. Τίνα δὲ ἦν τὰ λεχθέντα;

ΣΩ. Φράσαιμι ἄν σοι ταῦτα ἃ[k] μνημονεύσω. ἔφη γάρ, Τί μέρος τῆς ἡλικίας οὐ[l] τῶν ἀνιαρῶν; οὐ κατὰ μὲν τὴν πρώτην γένεσιν τὸ νήπιον κλάει,[m] τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμενον;[n] οὐ λείπεται γοῦν οὐδεμιᾶς ἀλγηδόνος, ἀλλ' ἢ δι' ἔνδειαν ἢ περιψυγμὸν[o] ἢ θάλπος ἢ πληγὴν ὀδυνᾶται, λαλῆσαι μὲν οὔπω[p] δυνάμενον ἃ πάσχει, κλαυθμαριζόμενον δὲ καὶ ταύτην[q] τῆς[r] δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν. ὁπόταν δὲ εἰς τὴν[s] ἑπταετίαν ἀφίκηται πολλοὺς πόνους διαντλῆσαν, παιδαγωγοὶ[t] καὶ[u] γραμματισταὶ[v] καὶ παι-

ΨS.—[f] τὰν χεῖρα. εἰ δίδως τι, καὶ λάβοις τι V et γρ ΑΣΥΒC.—[g] οὖν Φ.—[h] ἐπίδειξιν ποιούμενος. V.—[i] θανάτου Z.—[k] ἂν Z.—[l] οὐ ante τῶν om pr A.—[m] libri plerique κλαίει (ν superscr.).—[n] ἐρχόμενον Z.—[o] περὶ ψυγμὸν ΣΥΨSVZ.—[p] οὔτω Z.—[q] ταύτης A.—[r] τὴν TCk.—[s] τὸ Ψ.—[t] παιδαγωγοὶ om s.—[u] εὐθὺς V.—[v] γραμματισταὶ ΑΦVZ:

λάμβανε produceretur, conjiciebat legendum λάβοις τὶ σύ. Ritterahusius ad Porphyr. Vit. Pythag. p. 38. Kuster. emendabat, Ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει· δός τι, καί τι καὶ λάβε. Pantinus ad Apostol. p. 286. legit, Ἡ δὲ χεὶρ τὴν χεῖρα νίζει· δός τι καὶ λάβοις τι ἄν, ut sit versus trochaicus. At supersedere omnibus conjecturis et emendationibus recte posse videmur, modo teneamus, esse versiculum trochaicum trimetrum hypercatalecticum: qualis Iambicus dimeter est apud Horatium 1. Od. ix. 3. etc. Cæterum in m. Cod. Vindob. 21. notata extant hæc, γραι τὰν χεῖρα εἰ δίδοις (l. δίδως) τι καὶ λάβοις τι. Fisch.

λάβοιό τι] In versu Epicharmi innumeris conjecturis vexato ex scriptura Cod. Vindob. 21. et Stobæi x. p. 130. λάβοις τι restitui λάβοιό τι, quæ haud dubie Epicharmi manus est. Boeckh.

§. 7. ἔφη γὰρ] Clotius in Actis Erudit. Lips. a. 1758. p. 596. corrigebat ἔφη δ' ἄρα: temere et inconsiderate: nam γὰρ est hoc loco *scilicet*. Fisch.

τί μέρος] ῥῆσις hæc, usque ad verba καὶ στρατηγοὶ c. 12. legitur apud Stob. Eclog. Eth. c. 96. p. 536. s. Gesner. c. 96. kk. 4. b. Venet. Sed lectio in locis quibusdam variat, quam, pro instituto nostro, enotabimus. Cæterum juvabit hic conferre ea, quæ disputantur eandem in rem a Plinio H. N. præfat. l. vii. et ejusdem libri c. 50. a Lucretio ii. 228. a Seneca ad Polyb. 23. ad Marc. c. 11. et ab auctore libelli, qui inscribitur Consolatio p. 111. s. Lips. qui hunc totum locum latius et diligentius explicavit, ita quidem, ut multis in locis expressisse videatur hos ipsos Prodici Socratisque sermones: itemque a Sexto Empirico c. Mathemat. ix. p. 572. ubi v. Fabricius: et a Basilio M. in Ὁμιλίᾳ παραμυθητικῇ ἀσθενοῦντι apud Matthæum, Anecdot. Græc. v. ii. p. 54. add. Lactant. de Opific. Dei c. 3. Fisch.

ἀνιαρῶν] Apud Stobæum est, ποῖον, ἔφη, μέρος τῆς ἡλικίας ἄμοιρον τῶν ἀνιαρῶν; Quæ quidem lectio orta nobis videbatur e glossemate: nam τί μέρος τῆς ἡλικίας οὐ τῶν ἀνιαρῶν; quid est, nisi *quæ pars ætatis, quis vitæ actus, expers molestiarum est?* Paulo post ejusdem Stobæi libri pro ἀλλ' ἢ habent simpliciter ἀλλά: non male. Fisch.

τῆς δυσαρεστήσεως] Cod. Vindob. 21. καὶ ταύτην τὴν δυσαρεστήσεως· quæ fortassis vera lectio est. Fisch.

ἐπέστησαν παιδαγωγοὶ] E Stobæo reduxi ἐπέστησαν. Boeckh.

παιδαγωγοὶ] Recepimus hoc nomen e Codd. Vindob. Medic. Bas. 2. et Sto-

δοτρίβαι τυραννοῦντες· αὐξομένου[w] δὲ κριτικοί, γεωμέτραι,
τακτικοί, πολὺ πλῆθος δεσποτῶν. [§. 8.] Ἐπειδὰν δὲ εἰς
τοὺς ἐφήβους ἐγγραφῇ καὶ φόβος χείρων[x] ᾖ,[y] τὸ Λύκειον
III. 367. καὶ Ἀκαδημία[z] καὶ γυμνασιαρχία καὶ ῥάβδοι καὶ κα-
κῶν ἀμετρίαι·[a] καὶ πᾶς ὁ τοῦ μειρακίσκου πόνος[b] ἐστὶν

γυμνασταὶ ς.—[w] αὐξανομένου ΤΨΒCSk, αὐξόμενον Ζ.—[x] χείρῶν V, χειρῶν ΘΣΥΦΒ Ck.—[y] ᾖ Z: εἴη *ς.—[z] ἡ ἀκαδημία V.—[a] ἀμετρία VZ.—[b] πόνος ΑΘΥΨΨΒCSk:

bæi libris, post Wolfium, etiam Cornarii auctoritate. Nam pædagogi, et pædotribæ passim conjunguntur a veteribus scriptoribus: v. Plato Protag. p. 226. Francof. Ab Ald. Bas. 1. Perion. Raian. Steph. Cler. et Hor. abest. Sed et deinde variavit olim lectio: nam in Cod. Medic. Vindob. 21. Ald. Bas. 1. 2. Per. Rai. Neand. Steph. Wolf. est, καὶ γυμνασταὶ καὶ παιδοτρίβαι τυραννοῦντες· quod tamen participium in Cod. Medic. alia manu adscriptum erat: et in Ald. Bas. 1. 2. extat παιδοτρίβας· quod negligentiæ operarum peccatum est: e quo tamen extitit, credo, παιδότριβες, ut perperam scripsit Stephanus in Thesauro t. iii. p. 9. quem errorem Stephani jam Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 124. notavit: nam παιδότριβες erant *servuli, curam puerorum habentes.* Sed Stobæus habet, διαντλῆσαν (Venet. διαντλῆσαν), ἐπέστησαν παιδαγωγοὶ καὶ γραμματισταὶ (in marg. Gesnerus posuit γυμνασταὶ) καὶ παιδοτρίβαι τυραννοῦντες, ut Ficini versio, *Surgunt nimirum pædagogi, grammatici, gymnastici, pædotribæ.* Quam quidem lectionem parum abest quin præferendam arbitrer alteri. FISCH.

καὶ γυμνασταὶ] Apud Stobæum, ἐπέστησαν παιδαγωγοὶ καὶ γραμματισταὶ καὶ παιδοτρίβαι τυρ. In quodam vet. autem vox γραμματισταὶ est pro voce κριτικοὶ, quæ paulo post sequitur. Mox legitur etiam αὐξανομένῳ, qui dativus jungendus esset cum verbo ἐπέστησαν. STEPH.

τυραννοῦντες] Verissime vocari τυραννοῦντας, vel locus Plauti Bacch. iii. 3. 27. docet hic, 'Inde de hippodromo et palæstra ubi revenisses domum, Cincticulo præcinctus in sella apud magistrum assideres: Cum librum legeres, si unam peccavisses syllabam, Fieret corium tam maculosum, quam est nutricis pallium.' Et apud Basilium M. de legend. Græc. c. 16. ἀθληταὶ dicuntur πολλὰς πληγὰς ἐκ παιδοτρίβων λαβεῖν: v. Perizonius ad Ælian. d. l. Sed apud Plat. Protag. p. 227. A. Francof. etiam pædagogus legitur puerum contumacem et repugnantem, ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμπτόμενον, εὐθύνειν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς. Atque hac ex re intelligitur, primo appositum τυραννοῦντες pertinere etiam ad παιδαγωγοὺς et γραμματιστάς· deinde probari non posse sententiam Cornarii, qui Eclog. p. 141. hunc locum ita constitui jubebat, Ὁπόταν δὲ εἰς τὴν ἐπτ. ἀφ. πολ. πόνους διαντλ. παιδαγωγοὶ, καὶ γυμνασταὶ, καὶ παιδοτρ. τυραν. αὐξομένου δὲ, γραμματισταὶ, κριτικοὶ, γεωμ.- τακτ. πολὺ πλ. δεσποτῶν. Cæterum de ista puerorum instituendorum ratione apud Græcos, ejusque caussis, v. Olympiodorus v. Platon. p. 78. et Bern. Martinus Var. Lect. ii. 15. FISCH.

τακτικοὶ] Quia versio Ficini Latina pro τακτικοὶ habet *contributores*, Wolfius eum putabat legisse ἐρανισταί. FISCH.

§. 8. ἔπειτα] Libri nostri omnes legunt, ἐγγραφῇ, καὶ φόβος χείρων εἴη, τὸ Λύκειον nisi quod in Wolf. est χεῖρον. At Stobæi exempla habent, κοσμητὴς καὶ φόβος χείρων, ἔπειτα Λύκιον. Nimirum per κοσμητὴν intelliguntur, opinor, *moderatores epheborum*, qui videbant curabantque, ne ephebi in gymnasiis fines modestiæ transgrederentur: qui etiam κοσμηταὶ ἐφήβων nuncupati sunt: v. Dalins Dissert. ad Marm. Ant. viii. 6. FISCH.

Λύκειον] Vel ex hoc apparet, alicujus recentioris esse hunc dialogum: posteaquam, defuncto Platone, Academiam Speusippus et Xenocrates, Lyceum Aristoteles et Theophrastus, tenuerunt. WOLF.

καὶ ῥάβδοι] Baculis, aut virgis, ut nunc in scholis, sic olim in palæstris, qui minus dextre se gerebant, cædebantur. Epictetus certe etiam pugiles, in Olympiis decertaturos, flagellari aliquando solitos scribit: Δεῖ σὲ, inquit, ἐστὶν ὅτε χεῖρα βλαβῆναι, σφυρὸν στρέψαι, πολλὴν ἁφὴν καταπιεῖν· ἔσθ' ὅτε μαστιγωθῆναι· καὶ μετὰ ταῦτα πάντα νικηθῆναι. WOLF.

ἀμετρίαι] Stobæus: ἀμετρία: minus bene. Sic αἱ ἀμετρίαι τῶν παθῶν est apud Hieroclem Commentar. in Carm.

ὑπὸ σωφρονιστὰς καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς νέους αἵρεσιν τῆς ἐξ[c] Ἀρείου πάγου βουλῆς. ἐπειδὰν δὲ ἀπολυθῇ τούτων, φροντίδες ἄντικρυς[d] ὑπέδυσαν καὶ διαλογισμοί, τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται,[e] καὶ τοῖς ὕστερον χαλεποῖς[f] ἐφάνη τὰ πρῶτα[g] παιδικὰ καὶ νηπίων ὡς[h] ἀληθῶς φόβητρα·[i] στρατεῖαί τε γὰρ καὶ τραύματα καὶ συνεχεῖς ἀγῶνες. [§. 9.] Εἶτα λαθὸν ὑπεισῆλθε[k] τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές. κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις[l] ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει[m] τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν, πολλάκις δὲ ἄμφω. κἂν ἐπιμείνῃ τις, παρέλυσεν, ἐλωβήσατο, παρήρθρησεν.[n] ἄλλοι πολυγήρως[o] ἀκμάζουσι, καὶ τῷ νῷ

χρόνος °ς.—[c] ἐξ om ΨZ cum pr A. ἐν ἀρείῳ πάγῳ V.—[d] αὖθις V.—[e] ἐνστήσεται corr A, ἐνστήσωνται Φ.—[f] λυπηροῖς (adscripto χαλεποῖς) Z.—[g] μικρὰ τὰ V.—[h] ὡς om V.—[i] φόβηθρα BC, φόβηθρα Θ.—[k] ὑπῆλθε A.—[l] ὀβολοστάτης ΦΨSV.—[m] ἐνεχυράζει k, ἐνεχυριάζῃ ΣΥ, ἐνεχυράζῃ BC.—[n] ἐξήρθρησε V.—[o] πολυγήρως ΘΥΦΨBCS

Pythag. aurea p. 190. Nedh. At Ficini quoque versio habet, *malorumque immoderatio.* Idem Stobæus pro μειρακίσκου legit μειρακίου non male: et post χρόνος, pro quo in Cod. Medic. et Vindob. 21. erat, nescio an vere, πόνος, recte, credo, omittit ἐστίν. Ficinus, *omnisque adolescentis angustia.* Idem Stobæus mox habet: τίνα τὶς τοῦ ζῆν ὁδὸν ἐνστήσεται. Fisch.

ἐφάνη] Wolfius edidit χαλεποῖς παραβαλλόμενα ἐφάνη. Putabat pro παραβαλλόμενα suppleri posse etiam συγκρινόμενα, aut ἀντεξεταζόμενα: sane sine caussa idonea, nimisque audacter: nam dativus ille quidni pendere a verbo ἐφάνη possit? Cæterum in exemplo Stobæi Veneto pro παιδικὰ est παιδία. Fisch.

§. 9. λαθὸν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας] *Obrepit non intellecta senectus:* et apud Ciceronem quidam conqueruntur, senectutem citius obrepere, quam putassent. Wolf.

ὑπεισῆλθε] In exemplo Stobæi Veneto legitur non male ὑπῆλθε· vid. ad Plat. Criton. xv. 20. Fisch.

συῤῥεῖ] Navis sentinæ comparatur senectus: nec sine causa vetus poeta, vel ob hoc ipsum, senectutem esse gravem ait, quod homo diu vivendo in multa incurrat, quæ nolit: et Juvenalis incommoda senectutis describens: 'Sed quam continuis, et quantis longa senectus Plena malis:' postea subjicit, deformitatem, καὶ τὸ ἀνεπαφρόδιτον, 'Non eadem vini atque cibi torpente palato Gaudia: et surditatem: 'Præterea minimus gelido jam corpore sanguis Febre calet sola, circumsilit agmine facto Morborum genus omne.' Deinde: 'Ille humero, hic lumbis, hic coxa, debilis: ambos Perdidit hic oculos, et luscis invidet; hujus Pallida labra cibum capiunt digitis alienis.' Nec multo post: 'sed omni Membrorum damno major dementia.' Denique: 'Ut vigeant sensus animi: ducenda tamen sunt Funera natorum.' Wolf.

ὀβολοστάτις] Pollux iii. 112. καὶ ἡ γυνή, ὀβολοστάτις. Fisch.

τοῦτο μὲν] E Stobæi exemplo Veneto pro τοῦ μὲν—τοῦ δὲ, quæ est librorum nostrorum omnium lectio, reposuimus τοῦτο μὲν—τοῦτο δὲ, hoc est, *modo—modo: nunc—nunc:* ut apud Lucian. Charidem. t. ii. p. 785. Græv. Καὶ τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδᾳ· τοῦτο δὲ ἐν εἴδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἁρπάζει. Fisch.

ἐπιμείνῃ] Stobæi libri ἐπιμένῃ. Fisch.

παρήρθρησεν] Rectius scriptum iri puto παρήρθρωσεν. Steph. Ita cum Wolfio rescripsimus e Stob. pro παρήρθρησεν, quod in reliquis libris est, etiam

III. iii. 511. δὶς[p] παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται. Καὶ τοῦτο[q] καὶ οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρωπείων ἐπιστήμονες, οὓς[r] ἂν περὶ πλείστου ποιῶν-

Vk : πολὺ γήρως *s.—p τῶν ὡδὶς Ξ, τῶν δὶς s.—q διὰ τοῦτο V.—r ἐπιστήμονες καὶ

in Cod. Vindob. Neque aliter locum laudari video ab Hutchinsono ad Xenoph. Anab. ii. p. 110. min. Sic ἐξαρθρῶσαι laudatur a Polluce iv. 179. Nam παραρθρεῖν, et ἐξαρθρεῖν, dici videntur ipsi artus luxati. Conf. Foësius Lex. Hippocr. v. ἐξαρθρήματα. Sed Pierson. ad Mœr. p. 409. παρήρθρησεν legit, et hunc totum locum conferri jubet cum Epigrammate Theodoridæ, quod Job. Jensius edidit p. 320. Neque vero pœnituerit quenquam comparasse cum eodem Xen. Memor. iv. 8. 8. Apol. 6. Senec. Prooem. l. i. Controvers. et Schol. Eurip. ad Phœn. 531. Ab Heliodoro v. p. 204. Comelin. senectus vocatur νόσος ἄλλων τε, καὶ φύτων. Fisch.

πολὺ γήρως] Ita leguut libri Platonis omnes, et Stobæi exempla Gesneriana: nam in exemplo ejus Veneto legitur ἀλλ' οἱ θεοὶ, omissis verbis πολὺ γήρως— καὶ τοῦτο. At Steph. notavit, 'Fortasse ἐπὶ πολὺ γήρως scribendum est, et τότε pro τῶν·' fortassis admonitus a Wolfio: qui sane recepit præpositionem ἐπὶ, ut post eum Clericus: temere: nam intelligi præpositionem recte posse, nemo non videt: ut c. 10. οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν. Et profecto πολὺ γήρως ἀκμάζουσι multo exquisitius dictum est, quam πολυγήρῳ ἀκμάζουσι, ut legi jussit Toupius Cur. Poster. in Theocr. p. 15. quam ejus conjecturam placere sibi ostendit Joh. Bernh. Kœhlerus Repertor. Litter. Orient. p. xvi. p. 217. Gloss. vett. Πολύγηρως, vivax. Fisch. Recte Toup. πολυγήρῳ. Boeckh.

καὶ τῷ νῷ] Hæc unice vera lectio videtur, quam Codd. Vindob. et Med. debemus, et quam ausi sumus cum Horreo recipere: qui animadvertit, etiam Taubmannum ad Plaut. Bacch. iv. 7. 18. locum hunc ita vertisse, 'animoque bis pueri fiunt senes.' Neque sane aliter Ficinus legit: vertit enim, *sed mente bis pueri decrepiti fiunt.* Certe e lectione vulgata τῶν, quam exhibent Ald. Bas. 1. 2. ingenium linguæ non patitur ullum sensum elici: neque τότε, quod Stephanus reponendum opinabatur, hic locum habere posse, quis non videt? etsi non nescio istam conjecturam Stephani se probasse Kœhlero Repertor. Litterat. Orient. p. xvi. p. 217. Neque tamen Stephanus primus fuit, qui incideret in hanc conjecturam: namque jam Perionius, et in notis legit τότε, et in versione Latina istam lectionem expressit. Jam censere quis posset, τῶν esse omnino tollendum, quod huc, librariorum negligentia, e sequenti versu venisset. Nam, cum apud Aristoph. Nub. 1419. simpliciter est δὶς παῖδες οἱ γέροντες· ubi v. Bergler. et Schol. tum apud Stob. Eclog. Eth. c. 18. p. 165. e Platone philosopho (v. Clemens Alex. Strom. vi. p. 626. A. Brodaus Miscell. v. 4. t. ii. p. 533. Thes. Gruter. et Toupius Opusc. Crit. t. ii. p. 190. Lips.) laudatur, οὐ μόνον, ὡς ἔοικεν, ὁ γέρων δὶς παῖς γένοιτ' ἄν· et M. Varro Satyram reliquerat, quæ inscripta erat Δὶς παῖδες οἱ γέροντες: v. Gell. N. A. vi. 6. Omnino vox ista etiam ab aliis scriptoribus et grammaticis ita laudatur, ut nomen τῷ νῷ omiserint: v. Julianus ep. 59. p. 446. A. Seneca apud Lactant. ii. 4. 14. schol. Aristoph. ad Vesp. p. 360. Bas. Diogenian. Prov. iv. 18. et Prov. Bibl. Vatic. iii. 91. ubi v. Schottus; et Prov. e Suid. v. 73. ubi v. idem Schottus; Apostolius Parœm. vii. 28. Phavorinus v. δὶς παῖδες. Add. Erasmus Adag. p. 406. Hanov. Lindebrogius ad Censorin. c. 14. p. 98. Leid. in primisque Gatacker. de stylo N. T. c. 16. p. 95. Apud Lucian. Saturn. t. ii. p. 613. Græv. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἥ φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι. At quia tamen Cod. Med. et Cod. Vindob. habent τῷ νῷ· relinquemus, uti diximus, auctori dialogi hoc nomen. Neque aliter Xenoph. Memor. iv. 8. 1. senectutem vocat τὸ ἀχθεινότατον τοῦ βίου, καὶ ἐν ᾧ πάντες τὴν διάνοιαν μειοῦνται, h. e. τῷ νῷ παῖδες γίγνονται. Conf. Menander. Fragm. Incert. v. 657. Cler. Mimnermus apud Stob. Eclog. Eth. c. 61. p. 388. Turic. Bergler. ad Aristoph. Plut. 270. et Albert. Observat. ad Eph. iv. 14. p. 368. Fisch.

καὶ τοῦτο] Laudatur hic locus, inde a verbis καὶ τοῦτο usque ad verba ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν, ab Clemente Alex. Strom. vi. p. 625. A. Steph. 'Si præpositio διὰ non deest ante τοῦτο, dicendum erit, ita esse dictum τοῦτο, ut ταῦτα pro διὰ ταῦτα.' Hoc, et recte quidem, Horreo placebat: istud Clerico magis arridebat. Wolfius recepit adeo διὰ· quod probari non potest; etsi non nescimus, in libris Clem. Alexandrini pro

ται, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν. [§. 10.] Ἀγαμήδης[s] γοῦν[t] καὶ Τροφώνιος οἱ δειμάμενοι τὸ Πυθοῖ τοῦ θεοῦ τέμενος, εὐξάμενοι τὸ κράτιστον αὐτοῖς γενέσθαι,[u] κοιμηθέντες οὐκέτ' ἀνέστησαν· οἵ τε τῆς Ἀργείας ἱερείας[v] υἱεῖς,[w]

οὓς A, ἐπιστήμονες ὄντες οὓς V.—[s] Ἀγαμήδης...μιμνησκόμενος] καὶ τὰ ἑξῆς k.—[t] οὖν ΨS.—[u] ἔσεσθαι ΨSV et (adscripto γενέσθαι) ΑΞBC.—[v] τῆς Ἀργείας ἱερείας υἱεῖς in mg habet Ξ.—[w] ἥρας ἱερεῖς ΑΘΣΤΦΨBCSVZ.—[x] ὁμοίως om ΘΥΨBCS et pr

καὶ τοῦτο legi διὰ τοῦτο. Nam etiam apud Platonem Apol. 17. καὶ τοῦτο ita positum est, ut sit *et propterea:* ubi v. not. 11. et 2. Pet. i. 5. αὐτὸ τοῦτο idem significat: ad quem locum Raphelius consuli potest, itemque Kœnius ad Gregor. de Dialectis p. 11. qui, Ταῦτ' ἄρα, inquit, Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα· λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· quæ est schol. Aristoph. ad Pac. 413. observatio, etiam a Phavorino exscripta. Fisch.

καὶ οἱ θεοὶ] Clem. Alex. καὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων—διὰ πλείστου· etiam in Stobæi exemplo Veneto διὰ πλείστου legitur. Ald. Bas. 1. Perion. ἀνθρωπείνων· e quo in Bas. 2. et Wolf. factum est ἀνθρωπίνων. At ἀνθρωπείων confirmant Codd. Vindob. Medic. et libri Stobæi, forma vocabuli Attica est: quam tamen recentiores librarii sæpissime in communem formam mutarunt. v. ad Platon. Phædon. xxix. 26. et quos laudat Oudendorpius ad Tho. Mag. p. 74. Sic apud Plat. Parmenid. c. 7. pro τὰ ἀνθρώπινα πράγματα in Cod. Tub. rectius scriptum est τὰ ἀνθρώπεια πράγματα. Cæterum Stob. ποιοῦνται: male. Fisch.

θᾶττον] Hanc sententiam Menander hoc complexus est versiculo, Ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος· v. Schol. min. Homeri ad Odys. O. 246. et Clemens Alex. Strom. 6. p. 625. A. quem versiculum Plautus Bacch. iv. 7. 18. Latine reddidit ita, 'quem di diligunt, Adolescens moritur.' Vir doctus hist. Crit. reip. litter. vet. et recent. t. viii. p. 165. conferri cum hoc loco jussit locum Sap. iv. 14. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Fisch.

§. 10. Ἀγαμήδης] Eandem historiam habet Cic. Tusc. i. 47. ubi v. Davis. et Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 109. t. ii. e Pindaro: Stob. Eclog. Eth. c. 119. p. 603. Gesn. et Arsenius, Monembasiæ archiepiscopus, in Ἰωνιᾷ, cujus locum e Cod. Mosq. edidit Matthæus Anecd. Gr. vol. ii. p. 56. Sed quum verba Stobæi, et Arsenii, eadem sint: Arsenius necesse est sua e Stobæi Eclogis, certe e fonte communi, hauserit. In Gesnerianis quidem Stobæi exemplis et in exemplo Veneto c. 117. pp. 2. A, ῥῆσις illa tribuitur Plutarcho. Neque vero auctor libelli, qui inscribitur Consolatio, istam fabulam prætermisit p. 116. Lips. Attingitur eadem res etiam a Stephano Byzantino in vocab. Δελφοὶ, qui templum Apollinis vocat ἔργον Ἀγαμήδους καὶ Τροφωνίου. Fisch.

γενέσθαι] Cod. Vindob. 21. et Medic. ἔσεσθαι: non male, judice Clerico. At Thom. Mag. a quo hic locus laudatur in verbo βούλομαι p. 166. habet et ipse γενέσθαι· neque verbum εὔξασθαι futurum requirit necessario. Fisch.

ἀνέστησαν] Legitur etiam ἐξανέστησαν. Steph. Nempe apud Stob. Fisch.

ἐξανέστησαν] Hæc lectio est ex Vindob. 109. ac Stob. deinde difficilius ἔσεσθαι prætuli ex Vindob. 21. Medic. Aug. Monac. Margo Augustani γρ γενέσθαι: quod haud dubie ex glossemate natum est. Boeckh,

υἱεῖς] Eadem historia est apud Herodot. i. 31. e quo eam hauserunt, præter Cic. d. l. et auctorem Consolationis p. 116. multi scriptorum veterum alii, qui laudantur a Fabricio ad Sextum Empiricum, hypot. Pyrrh. iii. 24. p. 186. in quibus est Plutarch. Solon. t. i. p. 93. Consol. ad Apollon. t. ii. p. 108. Palæphat. c. 51. Lucian. Contemplant. t. ii. p. 502. Reit. Suid. v. Κροῖσος p. 381. t. ii. Eudocia in Ionia p. 208. Valer. Max. v. 4. ext. 4. Hygin. fab. 254. ubi v. Muncker. add. Scheffer. R. V. ii. 19. p. 250. Filii Argiæ sacerdotis erant Cleobis et Biton: vid. Pausan. ii. 20. p. 155. Laert. i. 50. Plut. de discr. adul. et am. t. ii. p. 58. D. Clem. Alex. Strom. iii. p 432. D. Theo Progymn. ii. p. 15. 'Argolicos fratres' vocat Claudian. l. 39. Plutarch. ad Apol. d. l. et Themistius orat. vi. p. 161. Petav. Ἀργείους νεανίσκους, qui a Tzetza Chil. i. 1. male appellantur Κλεόβρις et Βίταν· neque 'Cydippe,' vel Theano, mater eorum, rectius dicitur Ῥέας ἱέρεια,

ὁμοίως[x] εὐξαμένης αὐτοῖς[y] τῆς μητρὸς γενέσθαι τι τῆς εὐσεβείας παρὰ τῆς Ἥρας γέρας, ἐπειδὴ τοῦ ζεύγους ὑστερήσαντος ὑποδύντες αὐτοὶ[z] διήνεγκαν αὐτὴν εἰς τὸν νεών,[a] μετὰ τὴν εὐχὴν νυκτὶ μετήλλαξαν. Μακρὸν ἂν εἴη διεξιέναι τὰ τῶν ποιητῶν, οἳ ποιήμασι θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσιν, ὡς κατοδύρονται τὸ[b] ζῆν· ἑνὸς δὲ μόνου μνησθήσομαι τοῦ ἀξιολογωτάτου, λέγοντος,[c]

ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
ζώειν ἀχνυμένοις,[d] -

καὶ

οὐ μὲν γάρ τί ποτ'[e] ἐστὶν ὀϊζυρώτερον[f] ἀνδρὸς
πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.

III. 368. τὸν δ' Ἀμφιάραον τί φησιν;

τὸν περὶ[g] κῆρι φίλει[h] Ζεύς[i] τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίῃ φιλότητ'· οὐδ'[k] ἵκετο γήραος οὐδόν.

ὁ δὲ κελεύων

τὸν φύντα[l] θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά,

x.—y αὐτῆς ΦΖ.—z αυτὸν ΣΤC.—a νεὼ ΘΞΣΤΒC.—b τοῦ Ψ.—c post λέγοντος dele comma.—d ἀχνυμένους V.—e οὐ μέν τι ποτ' ΑΘΞΣΤΦΨΒCSVZ: οὐ μὲν γάρ τι ὀν που s.—f ὀϊζυρότερον ΞΤ.—g πέρι V.—h φιλεῖ ΤC.—i ζεῦ Τ.—k οὐδω S, οὐδῶ Ψ.

quæ verba Lacisius æque male vertit *Cereris sacerdos*. Fuit enim *Argiæ Junonis* sacerdos, τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει ἡ ἱέρεια, quæ sunt verba Plutarchi de solert. animal. t. ii. p. 983. F. quæ Juno etiam ab Athenagora memoratur Apol. xiv. 6. p. 61. Ex quo simul intelligitur in Bas. 2. vitiose legi Ἀργείας ἥρας ἱερεῖς· ut in Codd. Vindob. quali tamen libro usus erat Rud. Agricola, qui vertit, *Junonis Argivæ sacerdotes*: itemque Ficinus, cujus in versione est, *Argivæ Junonis sacerdotibus*: v. ad Palæphat. c. 51. et Davis. ad Cic. Tusc. i. 47. Fisch.

αὐτοὶ] Cod. Vindob. 21. αὐτόν· et pronomen αὐτὴν non extat apud Stob. sed ejus loco post νεών, in exemplo Veneto est νεὸν, legitur τὴν μητέρα· quod natum est haud dubie e glossemate. Pro νεὼν Ald. Bas. 1. νεώ· quam scripturam etiam Steph. in Thes. G. L. v. ὑστερέω t. iii. p. 1762. retinuit. Herodianus Philet. p. 439. Τὸν λαγών, καὶ τὸν νεών, τὸν νεὼ, καὶ τὸν λαγὼ, ἄνευ τοῦ ν, ἢ σὺν τῷ ν. At Phavorinus, nesciebam quo auctore: Νεὼς, ὁ ναὸς, Ἀττικῶς (l. e Suida Ἀττικῶς)· τὸν νεών, ἡ αἰτιατική, σὺν τῷ ν —: ἡ δὲ γενικὴ καὶ δοτικὴ, ἄνευ τοῦ ν. Scilicet Attici scripsisse videntur νεὼν, sed imitatores eorum etiam νεὼ dixisse, docent loci Luciani, Aristidis, Achillis Tatii, et Xen. Ephesii, quos Kœnius laudavit ad Gregor. de dialectis p. 71. Nam Piersonus in notis ad Herodianum negaverat, se accusativum νεὼ uspiam reperisse. Fisch.

μετὰ] Vel τῇ vel πρώτῃ ante μετὰ desiderari puto. Steph.

ποιήμασι] Elegantior mihi videtur dativus στόμασι ante θειοτέροις, qui apud Stobæum extat. Steph.

στόμασι] Ita Stob. egregie: quodsi ποιήμασι retineas, offendit comparativus θειοτέροις. In Homericis versibus retinui παντοίῃ, quamquam lib. Monac. habet παντοίην, ut est in vulgatis textibus: sed quum ι in dativo singulari sæpe apostropho abjiciatur, quod alibi ostendam, nihil ausus sum mutare. Boeckh.

οὐ μὲν γὰρ] Hom. Il. P. 446. Codd. Med. et Vind. 21. οὐ μέν τι ποτ' ἐστίν. Fisch.

τί σοι φαίνεται; ἀλλὰ παύομαι,[m] μή ποτε παρὰ τὴν ὑπό-
σχεσιν μηκύνω καὶ ἑτέρων μιμνησκόμενος. [§. 11.] Ποίαν
δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην οὐ μέμψεται καὶ τοῖς
παροῦσι χαλεπανεῖ; τοὺς χειρωνακτικοὺς[n] ἐπέλθωμεν καὶ
βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, καὶ μόλις
πορίζομένους[o] τἀπιτήδεια,[p] κατοδυρομένων τε αὑτῶν[q] καὶ
πᾶσαν ἀγρυπνίαν ἀναπιμπλάντων[r] ὀλοφυρμοῦ καὶ δακρύων;
ἀλλὰ τὸν[s] πλωτικὸν καταλεξώμεθα, περαιούμενον διὰ το-
σῶνδε κινδύνων, καὶ μήτε, ὡς ἀπεφήνατο Βίας, ἐν τοῖς τε-
θνηκόσιν ὄντα μήτε ἐν τοῖς βιοῦσιν; ὁ γὰρ ἐπίγειος ἄνθρω- III. iii. 512.

—[l] φῶτα ΣΥ.—[m] παύσομαι V.—[n] τοὺς χειρωνακτικὰς Ψ, τὰς χειρωνακτικὰς ceteri præter Ξ.—[o] πορίζομένων pr A.—[p] τἀπιτήδεια ΦVZ : τὰ ἐπιτήδεια *ς.—[q] κατοδυρομένους τε αὑτοὺς V.—[r] ἀναπιπλάντας V.—[s] τὸ Z.—[t] οὐχ delet A.—[u] λύπος Z.

φῶντα] Cod. Vindob. 21. τὸν φῶτα: male. Est Euripidis senarius Cresphont. 30. fragm. Barnes. p. 476. quem Cicero Tusc. i. 48. ita vertit Latine, 'domum Lugere ubi esset aliquis in lucem editus, Humanæ vitæ varia reputantes mala:' ubi v. Davis. Lucret. v. 228. alteram ejus partem videtur interpretatus esse versiculo hoc, 'Cui tantum in vita restet transire malorum:' quem laudat Lactantius de Opific. Dei c. iii. 2. Gataker. Advers. Misc. Posth. c. 10. p. 530. loca veterum scriptorum fere omnium, qui hunc Euripidis versiculum laudant, diligenter commemorat: quod ipsum fecit post eum Fabricius ad Sext. Empir. hypot. Pyrrh. iii. 24. p. 186. Eo in numero sunt, præter Clem. Alex. et Sext. Empir. dd. ll. Strabo ii. p. 790. Almel. Plutarch. de aud. poet. c. 12. p. 90. Krebs. Aristid. t. iii. p. 326. Canter. Theodor. Θ. Π. v. p. 71. Conferri etiam Valkenarius potest ad Herodot. v. 4. p. 373. Ceterum Thracas antiquos, et quidem Trausos, solitos fuisse nascentibus liberis lugere, morientibus lætari, ex Herodoti d. l. tradunt Mela ii. 2. Valer. Max. ii. 6. 12. Solinus Polyb. c. 10. add. Epigramma Archiæ Anthol. i. 13. p. 16. Steph. Idem legitur de Causianis apud Nicol. Damascenum in Exc. Peiresc. p. 526. et apud Stob. Eclog. Eth. c. 119. p. 603. Gesn. c. 117. pp. 2. a. Venet. Et Brachmanas atque Samanæos, Indorum theologos, etiam carissimorum hominum morte gavisos esse, vehementerque lætatos, auctor est Porphyrius de abstin. iv. 18. p. 170. Cantabr. Conf. Erasmus Adag. p. 713. Fisch.

§. 11. μέμψεται] Pro futuris habet Stob. præsentia, μέμφεται et χαλεπαίνει, manente sensu eodem. Steph.

χειρωνακτικοὺς] Potius χειρώνακτες quam χειρωνακτικοὶ vocantur hi opifices: ideoque lubentius hic Stobæi lectionem sequar, τὰς χειρωνακτικὰς καὶ βαναύσους ἐπέλθωμεν τέχνας: sed fuerint itidem accusativi πονουμένους et πορίζομένους mutandi in genitivos πονουμένων et πορίζομένων. Quam lectionem comprobat et genitivus κατοδυρομένων: sed apud illum melius κατοδυρομένων καὶ ἑαυτούς: nisi καὶ in τε mutare velimus. Ceterum ponenda fortassis esset interrogationis nota post τέχνας. Steph.

ἀναπιμπλάντων] Apud Stobæum πιμπλάντων ὀλοφυρμῶν τε καὶ φροντίδων: ubi magis placet φροντίδων quam δακρύων. Quemadmodum autem dixi post τέχνας ponendam fortassis interrogationis esse notam, ita et post καταλεξώμεθα poni eam posse dico. Vocat autem πλωτικὸν *mercatorem* qui magnam vitæ partem in navigationibus consumit. Potuisset etiam dicere τὸν θαλαττουργὸν, vel τὸν θαλαττουργοῦντα. Paulo post autem ἐπίγειον ἄνθρωπον appellat ea significatione qua χερσαῖα ζῶα dicuntur, ad differentiam τῶν ἐνύδρων: inter quæ velut media sunt ea quæ ἀμφίβια vocantur: a quibus sumptum est quod de homine addit, ὡς ἀμφίβιος. *Quum hominis* (inquit) *ea sit natura ut in terra sedem habere debeat, perinde tamen ac si naturæ ancipitis esset* (id est, non minus aquatile esset animal quam terrestre) *seipsum in mare projicit, ita ut jam totus in fortunæ sit arbitrio.* Steph.

ὁμοίας[x] εὐξαμένης αὐτοῖς[y] τῆς μητρὸς γενέσθαι τι τῆς εὐσεβείας παρὰ τῆς Ἥρας γέρας, ἐπειδὴ τοῦ ζεύγους ὑστερήσαντος ὑποδύντες αὐτοὶ[z] διήνεγκαν αὐτὴν εἰς τὸν νεών,[a] μετὰ τὴν εὐχὴν νυκτὶ μετήλλαξαν. Μακρὸν ἂν εἴη διεξιέναι τὰ τῶν ποιητῶν, οἳ ποιήμασι θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσιν, ὡς κατοδύρονται τὸ[b] ζῆν· ἑνὸς δὲ μόνου μνησθήσομαι τοῦ ἀξιολογωτάτου, λέγοντος,[c]

ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
ζώειν ἀχνυμένοις,[d] -

καὶ

οὐ μὲν γάρ τί ποτ'[e] ἐστὶν ὀϊζυρώτερον[f] ἀνδρός
πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.

III. 368. τὸν δ' Ἀμφιάραον τί φησιν;

τὸν περὶ[g] κῆρι φίλει[h] Ζεύς[i] τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίῃ φιλότητ'· οὐδ'[k] ἵκετο γήραος οὐδόν.

ὁ δὲ κελεύων

τὸν φύντα[l] θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά,

Σ.—[y] αὐτῆς ΦΖ.—[z] αυτὸν ΣΥC.—[a] νεὼ ΘΞΣΥΒC.—[b] τοῦ Ψ.—[c] post λέγοντος dele comma.—[d] ἀχνυμένους V.—[e] οὐ μέν τι ποτ' ΑΘΞΣΥΦΨΒCSVZ: οὐ μὲν γάρ τι ὂν (supra) που s.—[f] ὀϊζυρότερον ΞΥ.—[g] πέρι V.—[h] φιλεῖ ΥC.—[i] ζεῦ Υ.—[k] οὐδω S, οὐδῶ Ψ.

quæ verba Lacisius æque male vertit *Cereris sacerdos*. Fuit enim *Argiæ Junonis* sacerdos, τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει ἡ ἱέρεια, quæ sunt verba Plutarchi de solert. animal. t. ii. p. 983. F. quæ Juno etiam ab Athenagora memoratur Apol. xiv. 6. p. 61. Ex quo simul intelligitur in Bas. 2. vitiose legi Ἀργείας ἥρας ἱερεῖς· ut in Codd. Vindob. quali tamen libro usus erat Rud. Agricola, qui vertit, *Junonis Argivæ sacerdotes*: itemque Ficinus, cujus in versione est, *Argivæ Junonis sacerdotibus*: v. ad Palæphat. c. 51. et Davis. ad Cic. Tusc. i. 47. Fisch.

αὐτοὶ] Cod. Vindob. 21. αὐτόν· et pronomen αὐτὴν non extat apud Stob. sed ejus loco post νεών, in exemplo Veneto est νεὸν, legitur τὴν μητέρα· quod natum est haud dubie e glossemate. Pro νεὼν Ald. Bas. 1. νεώ· quam scripturam etiam Steph. in Thes. G. L. v. ὑστερέω t. iii. p. 1762. retinuit. Herodianus Philet. p. 439. Τὸν λαγὼν, καὶ τὸν νεὼν, τὸν νεὼ, καὶ τὸν λαγὼ, ἄνευ τοῦ ν, ἢ σὺν τῷ ν. At Phavorinus, nesciebam quo auctore: Νεὼς, ὁ ναὸς, Ἀττικῶς (l. e Suida Ἀττικῶς)· τὸν νεὼν, ἡ αἰτιατική, σὺν τῷ ν —: ἡ δὲ γενικὴ καὶ δοτικὴ, ἄνευ τοῦ ν. Scilicet Attici scripsisse videntur νεὼν, sed imitatores eorum etiam νεὼ dixisse, docent loci Luciani, Aristidis, Achillis Tatii, et Xen. Ephesii, quos Kœnius laudavit ad Gregor. de dialectis p. 71. Nam Piersonus in notis ad Herodianum negaverat, se accusativum νεὼ uspiam reperisse. Fisch.

μετὰ] Vel τῇ vel πρώτῃ ante μετὰ desiderari puto. Steph.

ποιήμασι] Elegantior mihi videtur dativus στόμασι ante θειοτέροις, qui apud Stobæum extat. Steph.

στόμασι] Ita Stob. egregie: quodsi ποιήμασι retineas, offendit comparativus θειοτέροις. In Homericis versibus retinui παντοίῃ, quamquam lib. Monac. habet παντοίην, ut est in vulgatis textibus: sed quum ι in dativo singulari sæpe apostropho abjiciatur, quod alibi ostendam, nihil ausus sum mutare. Boeckh.

οὐ μὲν γὰρ] Hom. Il. P. 446. Codd. Med. et Vind. 21. οὐ μέν τι ποτ' ἐστίν. Fisch.

τί σοι φαίνεται; ἀλλὰ παύομαι,[m] μή ποτε παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν μηκύνω καὶ ἑτέρων μιμνησκόμενος. [§. 11.] Ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην οὐ μέμψεται καὶ τοῖς παροῦσι χαλεπανεῖ; τοὺς χειρωνακτικοὺς[n] ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, καὶ μόλις πορίζομένους[o] τἀπιτήδεια,[p] κατοδυρομένων τε αὐτῶν[q] καὶ πᾶσαν ἀγρυπνίαν ἀναπιμπλάντων[r] ὀλοφυρμοῦ καὶ δακρύων; ἀλλὰ τὸν[s] πλωτικὸν καταλεξώμεθα, περαιούμενον διὰ τοσῶνδε κινδύνων, καὶ μήτε, ὡς ἀπεφήνατο Βίας, ἐν τοῖς τεθνηκόσιν ὄντα μήτε ἐν τοῖς βιοῦσιν; ὁ γὰρ ἐπίγειος ἄνθρω- III. iii. 512.

—[l] φῶτα ΣΥ.—[m] παύσομαι V.—[n] τοὺς χειρωνακτικὰς Ψ, τὰς χειρωνακτικὰς ceteri præter Ξ.—[o] πορίζομένων pr A.—[p] τἀπιτήδεια ΦVZ : τὰ ἐπιτήδεια *ς.—[q] κατοδυρομένους τε αὐτοὺς V.—[r] ἀναπιπλάντας V.—[s] τὸ Z.—[t] οὐχ delet A.—[u] λύπος Z.

φῦντα] Cod. Vindob. 21. τὸν φῶτα: male. Est Euripidis senarius Cresphont. 20. fragm. Barnes. p. 476. quem Cicero Tusc. i. 48. ita vertit Latine, 'domnm Lugere ubi esset aliquis in lucem editus, Humanæ vitæ varia reputantes mala:' ubi v. Davis. Lucret. v. 228. alteram ejus partem videtur interpretatus esse versiculo hoc, 'Cui tantum in vita restet transire malorum:' quem laudat Lactantius de Opific. Dei c. iii. 2. Gataker. Advers. Misc. Posth. c. 10. p. 530. loca veterum scriptorum fere omnium, qui hunc Euripidis versiculum laudant, diligenter commemorat: quod ipsum fecit post eum Fabricius ad Sext. Empir. hypot. Pyrrh. iii. 24. p. 186. Eo in numero sunt, præter Clem. Alex. et Sext. Empir. dd. ll. Strabo li. p. 790. Almel. Plutarch. de aud. poet. c. 12. p. 90. Krebs. Aristid. t. iii. p. 326. Canter. Theodor. Θ. Π. v. p. 71. Conferri etiam Valkenarius potest ad Herodot. v. 4. p. 373. Ceterum Thracas antiquos, et quidem Trausos, solitos fuisse nascentibus liberis lugere, morientibus lætari, ex Herodoti d. l. tradunt Mela ii. 2. Valer. Max. ii. 6. 12. Solinus Polyb. c. 10. add. Epigramma Archiæ Anthol. i. 13. p. 16. Steph. Idem legitur de Causianis apud Nicol. Damascenum in Exc. Peiresc. p. 526. et apud Stob. Eclog. Eth. c. 119. p. 603. Gesn. c. 117. pp. 2. a. Venet. Et Brachmanas atque Samanæos, Indorum theologos, etiam carissimorum hominum morte gavisos esse, vehementerque lætatos, auctor est Porphyrius de abstin. iv. 18. p. 170. Cantabr. Conf. Erasmus Adag. p. 713. Fisch.

§. 11. μέμψεται] Pro futuris habet Stob. præsentia, μέμφεται et χαλεπαίνει, manente sensu eodem. Steph.

χειρωνακτικοὺς] Potius χειρώνακτες quam χειρωνακτικοὶ vocantur hi opifices: ideoque lubentius hic Stobæi lectionem sequar, τὰς χειρωνακτικὰς καὶ βαναύσους ἐπέλθωμεν τέχνας: sed fuerint itidem accusativi πονουμένους et πορίζομένους mutandi in genitivos πονουμένων et πορίζομένων. Quam lectionem comprobat et genitivus κατοδυρομένων: sed apud illum melius κατοδυρομένων καὶ ἑαυτούς: nisi καὶ in τε mutare velimus. Ceterum ponenda fortassis esset interrogationis nota post τέχνας. Steph.

ἀναπιμπλάντων] Apud Stobæum πιμπλάντων ὀλοφυρμῶν τε καὶ φροντίδων: ubi magis placet φροντίδων quam δακρύων. Quemadmodum autem dixi post τέχνας ponendam fortassis interrogationis esse notam, ita et post καταλεξώμεθα poni eam posse dico. Vocat autem πλωτικὸν mercatorem qui magnam vitæ partem in navigationibus consumit. Potuisset etiam dicere τὸν θαλαττουργὸν, vel τὸν θαλαττουργοῦντα. Paulo post autem ἐπίγειον ἄνθρωπον appellat ea significatione qua χερσαῖα ζῶα dicuntur, ad differentiam τῶν ἐνύδρων: inter quæ velut media sunt ea quæ ἀμφίβια vocantur: a quibus sumptum est quod de homine addit, ὡς ἀμφίβιος. *Quum hominis* (inquit) *ea sit natura ut in terra sedem habere debeat, perinde tamen ac si natura ancipitis esset* (id est, non minus aquatile esset animal quam terrestre) *seipsum in mare projicit, ita ut jam totus in fortunæ sit arbitrio.* Steph.

πος ὡς ἀμφίβιος αὑτὸν εἰς τὸ πέλαγος ἔῤῥιψεν, ἐπὶ τῇ τύχῃ γενόμενος πᾶς. ἀλλ' ἡ γεωργία γλυκύ; δῆλον, ἀλλ' οὐχ[t] ὅλον, ὥς φασιν, ἕλκος, ἀεὶ λύπης[u] πρόφασιν εὑρισκόμενον;[v] κλᾶον νυνὶ μὲν αὐχμόν, νυνὶ δὲ ἐπομβρίας,[w] νυνὶ δὲ ἐπίκαυσιν,[x] νυνὶ δὲ ἐρυσίβην, νυνὶ δὲ θάλπος ἄκαιρον ἢ κρύος; [§. 12.] 'Αλλ' ἡ πολυτίμητος πολιτεία, πολλὰ γὰρ

—[v] εὑρισκόμενον πρόφασιν V.—[w] ἐπομβρίαν V.—[x] νυνὶ δὲ ἐπίκαυσιν om Z.—[y] εὐ-

γενόμενος] Stob. *γεγονώς*. Colum. præf. ad l. de R. R. s. 8. p. 387. t. i. Gesn. pr. 'An bellum perosis maris et negotiationis alea sit optabilior, ut, rupto naturæ fœdere, terrestre animal, homo, ventorum et maris objectus iræ, se fluctibus audeat credere, semperque, ritu volucrum, longinqui litoris, peregrinus, ignotum pererret orbem?' Fisch.

δῆλον] Scribendum est fortassis, *ἀλλ' ἡ γεωργία γλυκὺ δηλονότι*; id est, *Sed agricultura nimirum res est suavis:* (subaudiendo, *inquies*, vel, *dixerit quispiam*) ut quæ sequitur particula valeat *imo vero*. At sequendo lectionem nostram, *δῆλον* videretur accipiendum pro eo quod dicitur *scilicet*, per ironiam: qui vocabuli illius usus haud scio an confirmari aliquo exemplo possit. Alioqui accipiendo *δῆλον* pro *sane*, in responsione, dicendum erit fortasse concedi rem esse suavem, respiciendo ad eos qui ejus incommoda non sint experti. Q. d. Est quidem sane res suavis primo aspectu: vel, Est sane ejusmodi ut homines ejus desiderio, tanquam rei jucundæ, teneantur: sed siquis eam introspiciat, nonne etc. Sic autem videtur necesse hoc *προθεραπεύειν*, propter id quod sequitur, *ἀεὶ λύπης πρόφασιν εὑρισκόμενον*: hoc enim quomodo alioqui cum *γλυκὺ* convenire possit non video. Steph.

ὅλον] Vel *ὅλῃ* scribendum est, vel intelligendum est dici *ὅλον* eo modo quo præcessit *ἡ γεωργία γλυκύ*: sic tamen ut fatear durius hic esse neutrum *ὅλον* quam illic *γλυκύ*. Steph.

ὅλον] Cohæret cum *ἕλκος*, significatque, ut interdum *πᾶν* (v. Plato Phædon. 33. et ibi not. 4. Valkenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 416. et Horreus Observat. Crit. p. 42.) *merum*, non *totum*. Omnino *ὅλον* nonnunquam ponitur pro *πᾶν*. v. Schrader. Animadvers. ad Musæum p. 336. Menander fragm. Inc. 199. Cler. *Ἔχει τι πικρὸν τῆς γεωργίας γλυκύ*. quem versiculum servavit Stob. Ecl. Eth. c. 55. p. 374. Gesn. Fisch.

εὑρισκόμενον] Philemon fragm. Inc. 170. Cler. *πάνυ μόλις Ὥσπερ τὸ κατὰ χρέος κεφάλαιον ἐκτίει (ἡ γῆ) Τὸ σπέρμα, τοὺς τόκους ἀνευρίσκουσ' ἀεὶ Πρόφασίν τιν', αὐχμὸν, ἢ πάγην* (l. *πάχνην*) *ἵν' ἀποστερῇ*· qui versiculi cum aliis quibusdam extant apud Stob. Eclog. Eth. c. 96. p. 530. Gesn. ubi legitur *τοὺς τόκους δ' εὑρίσκουσ'—ἢ πάχνῃ ἀποστερεῖ*. Fisch.

ἐπομβρίας] Stob. *ἐπομβρίαν*· qui numerus certe magis respondet verbis ceteris. Fisch.

ἐπίκαυσιν] Stob. *ἐπίκλυσιν*. At præstat *ἐπίκαυσις*: nam *ἐπίκλυσις* jam continetur *ἐπομβρίαις*: notat enim *inundationem*. Hesych. *'Επίκλυσις· ἐπιῤῥοή*. Pollux i. 53. *ὄμβρος τοὺς καρποὺς ἐπέκλυσεν*. Pausanias autem i. 18. p. 43. diluvium Deucalionium vocat *τὴν ἐπομβρίαν τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνος συμβᾶσαν*. Accedit, quod librarii litteras Λ et Α innumeris in locis inter se permutarunt: quod de verbis *ἐπικαύσῃ* et *ἐπικλύσῃ*, *ἐπικαύσειαν* et *ἐπικλύσειαν*, animadvertit Marclandus ad Max. Tyr. p. 711. Conjunguntur igitur hoc loco *ἐπίκαυσις* et *ἐρυσίβη*, ut i. Reg. 8. 37. *ἐμπυρισμὸς* et *ἐρυσίβη*. Pollux d. l. *ἢ ὄμβρος τοὺς καρποὺς ἐπέκλυσεν, ἢ αὐχμὸς ἐνέσκηψεν, ἢ ἄβροχος ἡ γῆ διέμεινεν, ἢ ἐδίψησαν οἱ καρποὶ, ἢ ἐρυσίβη τοὺς καρποὺς διέλαβεν*. Fisch.

κρύος] Apud Stob. *κρυμόν*· quod, ut vocabulum exquisitius, non videtur rejiciendum temere. Hesych. *Κρυμός· πάγος, ψύχος μέγα, ῥῖγος*. Legitur apud Dionys. Perieg. 667. 669. et apud Pausaniam passim, ut v. 20. viii. 28. Anton. Lib. c. 22. aliosque. Ceterum hunc totum locum expressum esse e loco poetæ alicujus veteris, putabat Victorius Var. Lect. v. 5. Xen. Œcon. v. 18. *Καὶ γὰρ χάλαζαι, καὶ πάχναι ἐνίοτε, καὶ αὐχμοὶ, καὶ ὄμβροι ἐξαίσιοι, καὶ ἐρυσίβαι, καὶ ἄλλα, πολλάκις τὰ καλῶς ἐγνωσμένα, καὶ πεποιημένα, ἀφαιροῦνται*. Cicero Ver. iii. 98. 'Totæ autem res rusticæ ejus-

ὑπερβαίνω, διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν, τὴν μὲν χαρὰν ἔχουσα φλεγμονῆς δίκην παλλομένην καὶ σφυγματώδη, τὴν δὲ ἀπότευξιν ἀλγεινὴν καὶ θανάτων μυρίων χείρω. τίς γὰρ ἂν εὐδαιμονήσειε[y] πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον,[z] συριττόμενον, ζημιούμενον, θνῆσκον, ἐλεούμενον· ἐπεί τοί γε,[a] Ἀξίοχε πολι-

δαιμονίσειε ΥCk.—[z] ἐκβαλλόμενον ΑΘΦΨBSVZ : ἐμβαλλόμενον *s.—[a] γε om V.—

modi sunt, ut eas, non ratio, neque labor, sed res incertissimæ, venti tempestatesque, moderentur.' Fisch.

κρύος] Stob. *κρυμόν*: hoc Lipsiensi editori exquisitius esse, mihi ab Atticæ linguæ puritate abhorrere videtur. Boeckh.

§. 12. *ἀλγεινὴν*] Stob. *ἀλογίστην*: perperam, et repugnante re ipsa: nam ut Socrates hoc loco *ἀπότευξιν* vocat *ἀλγεινὴν*, ita Cic. Off. i. 21. memorat 'repulsarum labores et molestias' eorum, qui in rep. versantur. Horat. epist. i. 1. 42. 'Vides, quæ maxima credis Esse mala, exiguum censum, turpemque repulsam, Quanto devites animo capitisque labore?' Fisch.

εἰ ποππυσθείη] Wolfius, *εἰ καὶ ποππυσθείη* sine caussa. Fisch.

ἐμβαλλόμενον] Malim cum Stobæo legere *ἐκβαλλόμενον*. Steph.

ἐκβαλλόμενον] Ficin. vertit, *concussus*: reposuimus *ἐκβαλλόμενον*, assentiente etiam Steph. præsertim, quum apud Stob. ita legi videremus, et in Cod. Vind. hanc lectionem vindicant auctori dialogi Hemsterh. ad Lucian. Nigrin. t. i. 8. p. 48. et Wesseling. ad Diod. Sic. t. i. p. 93. qui quidem verissime docet, metaphoram petitam esse ab histrionibus, citharœdis, aliisve, qui spectatoribus non probantur, quos spectatores explodunt et exsibilant. Assentitur post Perizonium ad Ælian. V. H. xiii. 17. Abresch. ad Luc. vi. 22. t. i. p. 572. Animadvers. Æschyl. neque dissentit Car. Segarus Observat. ad Luc. d. l. p. 190. Histriones enim proprie *ἐκβάλλεσθαι* dici, vel Latinorum verbum *ejici* docet, quod aliquoties sic apud Ciceronem (Orat. iii. 50. p. Sext. c. 55.) legitur: ut apud Auct. ad Her. iv. 47. de citharœdo: 'quo melius ornatus et magis fuerit exspectatus, eo magis derisus et contemtus ejicitur.' Sic Sen. ep. 115. t. ii. p. 572. 'Cum hi novissimi versus in tragœdia Euripidis pronuntiati essent: totus populus ad ejiciendum, et actorem, et carmen, consurrexit uno impetu.' Ejusdem generis verba sunt *exigi* apud Terent. Andr. prol. 27. et 'agitare' apud Horat. A. P. 341. Conjungitur verbum *ἐκβάλλεσθαι*, ut hoc loco, ita etiam apud Demosthenem de f. legat. t. ii. p. 234. et Æschinem de f. leg. t. ii. p. 240. cum verbo *συρίττεσθαι*· ut apud Lucian. Nigrin. p. 25. et Apol. p. merc. cond. t. i. p. 487. Græv. sic sunt verba *ἐκπίπτειν* et *συρίττεσθαι*· et apud Aristid. declam. in Sophistas p. 70. Norm. legitur, *τῶν ὑποκριτῶν οἱ ἐκπίπτοντες*. Respicitur igitur verbis illis perversus ille mos, quo multitudo solebat magistratus in concione verba facturos inde ejicere (Isocrat. de Pace t. i. p. 361. Bat. *εἰώθατε πάντας τοὺς ἄλλους ἐκβάλλειν, πλὴν τοὺς συναγορεύοντας ταῖς ὑμετέραις ἐπιθυμίαις*), neque locum iis et potestatem dicendi dare, facientesve verba exsibilare: aut omnino significatur, magistratus sæpe populo non probari. Atque ex hactenus dictis speramus satis apparere, Horreum temere amplexum esse lectionem *ἐμβαλλόμενον*, alteram rejecisse. Sed non minus miramur, vocabulum *πολιτικὲ* Wolfio suspectum fuisse. Certe, cum ea, quæ mox dicuntur de decem illis prætoribus, quorum damnationi interfuerat Axiochus, necessario requirunt istud epitheton, tum maxime hoc, quia Axiochus versatus erat in rep. non item Socrates, qui semel tantum fuit *ἐπιστάτης* (v. Plato Apol. 20.) ut Axiochus ipse c. 13. ostendit. Unde Socrates apud Platonem Gorg. p. 323. C. Franc. negat, se *εἶναι τῶν πολιτικῶν*. Fisch.

θνῆσκον] Eustath. ad Il. N. p. 954. Rom. *ψέγονται δὲ* (*οἱ Ἀθηναῖοι*), *ὡς ἅπασι χαλεποί, καθὰ αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. Ἴδιον γάρ φασιν οἷον αὐτοῖς φρονεῖν, προπηλακίζειν, ἐξοστρακίζειν, θανατοῦν, καὶ μάλιστα τοὺς ἀρίστους· καὶ μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ Ἀριστείδης, Σωκράτης, Ἀλκιβιάδης, καὶ ἕτερος μυρίος ὁρμαθός.* add. Plato Apol. 16. Fisch.

τικέ, ποῦ τέθνηκε Μιλτιάδης; ποῦ δὲ Θεμιστοκλῆς; ποῦ δ'[b] Ἐφιάλτης; ποῦ δ' οἱ πρώην στρατηγοί;[c] ὅτ'[d] ἐγὼ[e] μὲν οὐκ ἐπηρόμην[f] τὴν γνώμην· οὐ γὰρ ἐφαίνετό μοι σεμ-

[b] ποῦ δαὶ A.—[c] πρώην βασιλεῖς καὶ στρατηγοὶ ΞΣς.—[d] ὅτι Φ.—[e] ὅτ'...φευκτὰς] καὶ τὰ ἑξῆς k.—[f] ἐπηρώμην ΨS, ἐπειρώμην ΣΤC, ἐπήρμην mg Ψ.—[g] μαινομένῳ δήμῳ

Μιλτιάδης] Auctor Consolat. p. 125. Lips. ' Ubi optimi reip. administratores, seu verius parentes, Miltiades, Ephialtes, Cimo, Themistocles, Aristides? quantum illis fides, caritas, integritas, constantia, peperit miseriæ? ut non modo honoribus, dignitate, auctoritate, spoliarit, sed etiam in exilium miserit.' Fisch.

ποῦ δ' οἱ πρώην] Apud Stobæum legitur, ποῦ δὲ πρώην οἱ δέκα στρατηγοί; sed illum scripsisse puto, ποῦ δ' οἱ πρώην δέκα στρατηγοί; Steph.

ποῦ δ' οἱ πρώην] Libri Stobæi legunt, πρώην οἱ δέκα στρατηγοί; Sed δέκα videtur glossema esse: certe corrigi debet cum Stephano, ποῦ δ' οἱ πρώην δέκα στρατηγοί. Nam in Cod. Med. legitur οἱ πρώην καὶ στρατηγοὶ, ut in Cod. Vindob. οἱ πρώην στρατηγοὶ, omissis verbis βασιλεῖς καί· quæ ipsa verba in versione sua Latina Agricola omisit. Ficin. *ubi duces reliqui?* Etiam apud Platon. Apol. 20. Xenoph. Memor. i. 1. 18. Ælian. V. H. iii. 17. Diog. L. ii. 24. Hermogen. περὶ Ἰδεῶν i. 6. p. 279. Laurent. atque alios, dicuntur simpliciter στρατηγοί. Unde Wesseling. ad Diod. Sic. ii. 59. p. 448. t. i. repudiata lectione οἱ πρώην βασιλεῖς καὶ στρατηγοὶ, quæ est in libris editis omnibus, legendum e Stobæo contendit ποῦ δ' οἱ πρώην δέκα στρατηγοί; ut legit etiam Hemsterh. ad Lucian. Timon. 44. t. i. p. 158. Jam primo certum est, prætores illos ab scriptoribus ante laudatis appellari τοὺς δέκα στρατηγοὺς, ut a Valerio Max. i. 1. ' decem duces,' et iii. 8. 3. ' decem prætores,' excepto Xenophonte, qui, quum Cononem iis non connumeraverit, cui imperium non ademtum sciret, (v. h. Gr. i. 7. 1.) eos appellat τοὺς ἐννέα στρατηγούς. At quum vocabulum δέκα in libris Platonis hoc loco non legatur; quum notio ejus quodammodo voce πρώην contineatur: quis dubitet, quin Stobæus Codice usus fuerit a grammaticis interpolato? Deinde etsi non nescio, ab scriptoribus optimis sæpe conjungi duo vocabula unam eandemque rem declarantia, quæ tamen eam a diversis quasi lateribus et partibus ostendant: ut apud Herodot. vii. 158. στρατηγός τε καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων· apud Xen. Cyrop. vi. 2. 5. ἡγεμὼν καὶ στρατηγὸς πάντων coll. s. 7. apud Cic. Catil. i. 2. ' imperatorem castrorum ducemque hostium:' Catil. ii. 13. iii. 10. ' me uno togato duce et imperatore:' etsi memini, Artybium, prætorem Persarum, apud Herodot. v. 111. appellari βασιλῆά τε καὶ στρατηγόν· tamen, quum verba βασιλεῖς καὶ in codicibus nonnullis non legantur, arbitror, auctorem dialogi ipsum scripsisse οἱ πρώην βασιλεῖς. Certe copula καὶ multis in locis scriptorum veterum index glossematum est: ut apud Xen. Cyrop. vi. 3. 11. in Cod. Guelf. legitur ἐπὶ τοῖς πύργοις καὶ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς ἄγε, quam lectionem etiam Philelphus in versione Latina sequutus est: sed certissimum putari debet, Xenophontem scripsisse simpliciter ἐπὶ τοῖς πύργοις ἄγε, quæ est etiam Cod. Altorp. scriptura. Fisch.

στρατηγοὶ] Fischer scripsit: ποῦ δ' οἱ πρώην βασιλεῖς; quasi verbum στρατηγοὶ ex glossemate venerit. Quis vero credat *decem prætores*, qui ad Arginusas insulas prœlio dimicarunt, ab Attico homine *reges* appellari posse? Sed βασιλεῖς abest ab omnibus scriptis libris, Vindobb. Medic. Monac. Aug. atque a Stobæo; hic autem unice veram lectionem monstrat habens: ποῦ δὲ πρώην οἱ δέκα στρατηγοί; unde legendum: ποῦ δ' οἱ πρώην δέκα στρατηγοί; præeuntibus Wesseling. ad Diod. t. i. p. 448. et Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 158. Jam quum δέκα depravatum esset in particulam καὶ, qui corrigere volebant, partim omiserunt καὶ, ut in libris Vindobonensibus, partim conjunctioni καὶ præfixerunt nomen βασιλεῖς: neutrum factum in codd. Medic. Aug. Monac. qui purum putum καὶ στρατηγοὶ ostendunt. Boeckh.

οὐκ ἐπηρόμην] Horreus legi malebat οὐκ ἐπηρόμην, ab ἐπαίρομαι, *tollo sententiam:* in qua sententia jam Pircamerus et Serranus fuere. Cornar. vertit, *quando ego quidem mente non frangebar:* putabat enim legendum esse ἐπηρώμην. At Socrates eo tempore, quo judicium

νὸν μαινομένῳ δήμῳ[g] συνεξάρχειν· οἱ δὲ περὶ Θηραμένην καὶ Καλλίξενον τῇ ὑστεραίᾳ προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἄκριτον θάνατον. καί τοί γε σὺ μόνος[h] αὐτοῖς ἤμυνες καὶ Ἐριπτόλεμος,[i] τρισμυρίων ἐκ- III. 360.
κλησιαζόντων.

ΑΦΖ: δήμῳ μαινομένῳ *ς.—[h] μόνοις V.—[i] ἐριπτόλεμος ΦΨS, ἐρυπτόλεος A, εὐρυπ-

fiebat de prætoribus illis decem, qui quum Lacedæmonios et Peloponnesios cæteros superassent pugna navali ad Arginusas insulas, Theramenem, Thrasybulum, et nonnullos alios ταξιάρχους (Xen. H. Gr. i. 6. 25. i. 7. 10.), quos reliquerant, cives cæsos et naufragos sepelire jusserant, sed frustra (Xen. H. Gr. i. 7. 2.) fuerat ἐπιστάτης, e tribu Antiochide (v. Plato Apol. 20.) qui potestatem habebat populum mittendi in suffragia: quæ quidem potestas respicitur verbis illis. Itaque ἐπέρεσθαι, intell. τὸν δῆμον, hoc loco idem significat, quod ἐπιψηφίζειν· quod verbum Scholiastes Aristidis apud Abreschium diluc. Thucyd. p. 87. verbo ἐρωτᾷν interpretatus est: et ἐπιτρέπειν τῷ δήμῳ ψηφίσασθαι, quibus verbis utitur, eadem de re loquens, Xenoph. Mem. i. 1. 18. et iv. 4. 2. itemque Plato Gorg. p. 323. D. Francof. Themistius orat. 2. p. 58. Petav. et Arrianus dissert. Epictet. iv. 1. p. 376. Cantabr. Xenoph. Hist. Gr. i. p. 350. dixit προτιθέναι τὴν διαψήφισιν, et Ælianus V. H. iii. 17. habet ψηφίζειν· add. Suidas v. ἐπιτακτοί· h. e. *populum in suffragia mittere, s. rogare*. Quod quidem ut e re ipsa, uti diximus, et e comparatione hujus loci cum locis Xenophonteis memoratis apertissimum est: ita planissime cognosci potest ex insigni loco Demosthenis (c. Androt. p. 418.) quem memini Kusterum laudare in libello de V. M. ii. 9. p. 82. Plutarch. V. Aristid. t. i. p. 320. B. pro ἐπιψηφίζειν dixit τὸν δῆμον ἐπερωτᾷν, et apud Lucianum Timon. t. i. p. 140. Græv. legitur ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ. Sensus igitur loci est, *non assensi ἐπιστάτης reliquis Prytanibus de populo in suffragia mittendo, immo in alia omnia discessi*. Atque sic eum, et Wolfius interpretatus est, et nuper Hemsterhusius ad Lucian. Timon. 44. t. i. p. 158. qui ibi, post Kusterum, accurate de usu verbi ἐπιψηφίζειν disputavit, ut Abreschius diluc. Thucyd. p. 86. et Valken. ad Herodot. viii. 61. p. 645. et Krebsius ad decret. Athen. pro Hyrcano p. 373. Ceterum de re hac omni pluribus exposuit Xen. H. Gr. i. 7. cujus locum (H. Gr. i. 7. 9.) huc pertinentem excerpsit Athen. v. 18. p. 217. Etiam Plato eam attigit Apol. 20. ubi Forsteri nota inspici potest, qui et ipse sensum loci nostri vidit, ut Krebsius d. l. p. 375. itemque Diod. Sic. 13. t. ii. p. 217. Rhodom. Ælian. V. H. iii. 17. p. 234. ubi interpretes adiri possunt: et Valer. Max. iii. 8. Fisch.

ξυνεξάρχειν] Wolfius etsi fatetur, ex hac lectione sensum commodum nasci: tamen e conjectura recepit συνεξαμαρτεῖν. At vereor magno opere, ne hoc sit corrumpere libros veterum. Ξυνεξάρχειν enim unice verum est, idemque significat, quod, χαρίσασθαι τῷ δήμῳ apud Xenoph. Memor. i. 1. 18. quibus verbis idem Xenoph. Memor. iv. 4. 2. opponit verba ἐναντιοῦσθαι ὁρμῇ τοῦ δήμου, et Plato Apol. 20. ἐναντιοῦσθαι καὶ ἐναντία ψηφίζεσθαι. Ceterum in Bas. 2. est μαινομένῳ δήμῳ· qui ordo verborum nostris quidem auribus magis placebat. Fisch. Egregie Bas. 2. μανομένῳ δήμῳ. Sed auctoritas deest bonæ lectioni. Boeckh.

ἄκριτον] Legendum videri possit ἀκρίτων· ut apud Lysiam Apol. p. 212. ἐνίων μὲν γὰρ ἔπεισαν ὑμᾶς ἀκρίτων θάνατον καταψηφίσασθαι. At quum in omnibus libris nostris legatur ἄκριτον· nihil mutandum censemus: nam etiam in Epistolis Socratic. ep. 7. p. 23. legitur θανάτους ἀκρίτους ποιούμενοι. Et Xenoph. quidem auctore Hist. Gr. i. 7. 11. octo prætores condemnati sunt, sex morte multati: a quo nec Scholiastes Aristoph. ad Ran. p. 158. Bas. dissentit, οἱ μὲν ἕξ, inquiens, ὑπομείναντες θανάτῳ ἐκολάσθησαν, οἱ δὲ λοιποὶ δ' ἔφυγον. Magna enim est scriptorum veterum hac in re, ut in ipsorum prætorum appellationibus, inconstantia: vid. Hindenburg. et Valken. ad Xenoph. Mem. i. 1. 18. Morus examin. locorum quorundam Hist. Gr. Xen. c. 2. et Wesseling. Observat. i. 1. Fisch.

§. 13. ΑΞ. Ἔστι ταῦτα, ὦ Σώκρατες· καὶ ἔγωγε ἐξ ἐκείνου ἄλις ἔσχον τοῦ βήματος καὶ χαλεπώτερον οὐδὲν ἐφάνη μοι πολιτείας. δῆλον δὲ τοῖς ἐν τῷ ἔργῳ γενομένοις.[k] σὺ μὲν γὰρ οὕτω λαλεῖς ὡς ἐξ ἀπόπτου θεώμενος, ἡμεῖς δ' ἴσμεν[l] ἀκριβέστερον οἱ διὰ πείρας ἰόντες.[m] δῆμος γάρ, ὦ φίλε[n] Σώκρατες, ἀχάριστον, ἀψίκορον, ὠμόν, βάσκανον, ἀπαίδευτον, ὡς ἂν συνηρανισμένον[o] ἐκ συγκλύδωνος[p] ὄχλου

τόλεμος Z.—[k] γινομένοις V.—[l] Ἴσμεν om Φ.—[m] ὄντες A, θεώμενοι Φ.—[n] φίλε om
ος
Z.—[o] συνηρανισμένον V, συνηναρισμένον Ψ.—[p] συγκλύδωνος ΑΘΣΤΒC : σύγκλυδος

αὐτοῖς] Bas. 2. *αὐτοὺς*: male : v. Kusterus V. M. i. 34. Fisch.

Ἐρυπτόλεμος] Scribendum est *Εὐρυπτόλεμος*, ex Xenophonte. Quidam vero ab illo *Εὐρυπτόλεμος* mendoso longe aberrantes legerunt *Τριπτόλεμος*. Steph. Ex hoc dialogi loco apud Xen. H. Gr. i. 7. 8. in oratione hac, *Τὸν δὲ Καλλίξενον προεκαλέσαντο, παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι, Εὐρυπτόλεμός τε ὁ Πεισιάνακτος* —, lacunam recte, opinor, jussit ita expleri, ut insererentur verba *καὶ Ἀξίοχος*, Kœpenius in Prolus. i. in Hellenica Xenophontis, ed. Hildes. a. 1784. Fisch.

§. 13. *ἡμεῖς*] Cod. Vindob. 109. *ἡμεῖς δ' ἀκριβέστερον οἱ διὰ πείρας θεώμενοι.* Fisch.

δῆμος] Vid. Cic. Brut. 10. Nep. Alcib. iv. 4. Timoth. iii. 5. Phoc. iv. 3. Plato Apol. 16. Demosthenes de f. legat. t. ii. p. 160. Tayl. Auctor Consol. p. 126. Lips. totum fere locum hunc expressit: 'Qui populo serviet, avido, invido, ignaro, ad mutationem proclivi, et, quod caput est, ingrato, num aliquando beatus esse poterit?' Fisch.

ξύγκλυδος] Cod. Vindob. 21. et Med. *συγκλύδωνος*· sed in hoc inter versus additum erat *σύγκλυδος*, ut primus edidit Steph. nosque in Cod. Vindob. 109. scriptum invenimus. Nam Ald. Bas. 1. 2. *ἐκ συγκλύδων ὄχλου*· quam ipsam lectionem Steph. sequutus est in Thes. G. L. t. i. p. 1898. Neque vero sic dubitandum puto, quin ex hoc loco venerit in Lexicon Suidæ glossa hæc, *Ἐκ ξυγκλύδων· ἔστιν ἐν τῷ Συγκλύδων.* Ibi autem hæc leguntur, *Συγκλύδων ἀνθρώπων· συμμίκτων, ἐπηλύδων, παρεισάκτων*· quæ sumta sunt e Photii Lexico. v. Albertus ad Hesych. t. ii. p. 1287. Unde apud Etymol. M. legi debet, *Ξύγκλυδες· σύμμικτοι, παρείσακτοι*· nam perperam editum est *σύμμαχοι*· Hesych. et ex eo Phavorin. *Συγκλύδων· συλλέκτων, καὶ τινῶν μεμιγμένων.* Extat *ξυγκλύδων* sic apud Lucian. t. ii. p. 715. Græv. et apud Plutarch. Sympos. iv. 1. t. ii. p. 661. C. est, *καθάπερ ἐν πόλει μιγάδων καὶ συγκλύδων ἀνθρώπων πλῆθος*: add. Heliodorus 10. p. 463. Comelin. Certe e scriptura Cod. Medic. et Vindob. *συγκλύδωνος*, apparet, variasse olim lectionem in libris scriptis, quorum alii *συγκλύδων*, alii *σύγκλυδος*, haberent. Sic apud Xen. Cyrop. i. 6. 3. in Cod. Alt. scriptum extat *μεμνοίωτο*. Scilicet librarius, qui incidisset in Codicem, in
οι
quo scriptum esset *μεμνῷτο*· nam Etym. M. v. *μεμνέῳτο* auctor est, Xenophontem dixisse *μεμνῷτο ἄνευ τοῦ ε*, Cratetem *μεμνοῖτο*· hanc duplicem scripturam simul exhibendam duxit: cujus horum hominum diligentiæ exempla alia notavimus in Prolus. 10. de Vitiis Lexicorum N. T. p. 6. et Prolus. 8. p. 13. et ad Palæphat. fab. xvi. 2. Etiam in Latinorum scriptorum libris librarii sæpe duas lectiones simul exhibuerunt, ita, ut alteri vocabulo addiderint ultimas syllabas alterius, cetera similis: qua de re memini agere ad Sallust. Catil. xlii. 2. Cortium, in primisque Salmas. ad Flor. i. 13. 3. Valken. Animadvers. Ammon. p. 32. *σύγκλυς* vocat vocabulum nihili, locisque omnibus id mutari in *σύνηλυς* jubet. Sed non probare potuit hanc sententiam suam viris doctis, ut Wesselingio ad Diod. Sic. t. i. p. 694. Dorvillio ad Charit. p. 612. Albertio ad Hesych. t. ii. p. 1287. Abreschio diluc. Thucyd. p. 666. recte. Nam quum a *κλύζω* dicatur *κλὺς*, quidni a *συγκλύζω* recte ductum sit *σύγκλυς*? Stephanus enim in Thesauro L. Gr. hoc vocabulum perperam retulit ad verbum *συγκαλέω*,

καὶ βιαίων φλυάρων. ὁ δὲ τούτῳ[q] προσεταιριζόμενος ἀθλιώτερος μακρῷ.[r]

§. 14. ΣΩ. Ὁπότε οὖν, ὦ[s] Ἀξίοχε, τὴν ἐλευθεριωτάτην ἐπιστήμην τίθεσαι[t] τῶν λοιπῶν ἀπευκταιοτάτην,[u] τί τὰς
λοιπὰς ἐπιτηδεύσεις ἐννοήσομεν; οὐ φευκτάς; ἤκουσα δέ III. iii. 513.
ποτε καὶ τοῦ Προδίκου λέγοντος, ὅτι ὁ θάνατος οὔτε περὶ τούς[v] ζῶντάς ἐστιν οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας.

ΑΞ. Πῶς φῄς, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ὅτι περὶ μὲν τοὺς ζῶντας οὐκ ἔστιν, οἱ δὲ ἀποθανόντες οὐκ εἰσίν. ὥστε οὔτε περὶ σὲ νῦν ἐστίν, οὐ γὰρ τέθνηκας, οὔτε εἴ τι πάθοις,[w] ἔσται[x] περὶ σέ· σὺ γὰρ οὐκ ἔσει. μάταιος οὖν ἡ λύπη, περὶ τοῦ μήτε ὄντος μήτε ἐσομένου περὶ Ἀξίοχον[y] Ἀξίοχον ὀδύρεσθαι, καὶ ὅμοιον[z] ὡς εἰ[a] περὶ τῆς Σκύλλης ἢ τοῦ Κενταύρου τις ὀδύροιτο,[b] τῶν[c] μήτε ὄντων νῦν περὶ σὲ μήτε ὕστερον μετὰ[d] τὴν τελευτὴν ἐσομένων. τὸ γὰρ φοβερὸν τοῖς οὖσίν ἐστι· τοῖς δ' οὐκ οὖσι πῶς ἂν εἴη;

§. 15. ΑΞ. Σὺ μὲν ἐκ[e] τῆς ἐπιπολαζούσης[f] τὰ νῦν[g] λεσχηνείας[h] τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας·[i] ἐκεῖθεν γάρ ἐστιν ἥδε ἡ φλυαρολογία,[k] πρὸς τὰ μειράκια διακεκοσμημένη· ἐμὲ δὲ ἡ στέρησις τῶν ἀγαθῶν τοῦ ζῆν λυπεῖ, κἂν πιθανωτέρους τούτων λόγους ἄρτι κροτήσῃς, ὦ Σώκρατες.[l] οὐκ

[p] ς.—[q] τοῦτο Z.—[r] πολλῷ V.—[s] ὦ om ΨS.—[t] τίθεσθαι V.—[u] ἀπευκταιότατον Σ.—[v] τοὺς om Θ.—[w] πάθῃς ΨS.—[x] ἔστι ΤΒCSk.—[y] περὶ ἀξιόχου ΨS.—[z] ὅμοιον om Φ.—[a] εἰ om Z.—[b] ὀδύρ ... αιτο V.—[c] νῦν om ΑΦVZ.—[d] μετὰ V: περὶ [p] ς.—[e] ἐκ μὲν A, σὺ μὲν ὦ σώκρατες ἐκ V.—[f] πολαζούσης ΨS.—[g] νῦν V.—[h] λεσχηνίας ΨS.—[i] προείρηκας, in secunda syllaba corr, A.—[k] φορολογία ΘΣΤΦΨΒCSk.—[l] ὦ σώ-

t. ii. p. 30. Conf. Casaub. ad Strab. 4. p. 290. Almel. Fisch.

καὶ βιαίων φλυάρων] Vix persuadere mihi possum hæc ita scripta fuisse, *καὶ βιαίων φλυάρων*. Steph.

μακρῷ] Steph. Thes. G. L. v. *προσεταιρίζω*: t. i. p. 1282. legit *μακρά*. Fisch.

§. 14. *φευκτάς;*] Bas. 2. *φευκτὰς ὁ ἤκουσα*: male. Sed debet hoc vitium libro Bas. 1. *φευκτὰς ὁ ἤκουσα*. Fisch.

ὅτι ὁ θάνατος] Hæc extant apud Stob. Eclog. Eth. c. 119. p. 607. Gesn. c. 117. pp. 4. B. Venet. cujus tamen in libris est *πρὸς τοὺς ζῶντας* et *πρὸς τοὺς μετηλλαχότας*, et in Ven. *φῆς* pro *φῄς*. Sic Diog. L. x. 125. *οὔτε οὖν πρὸς τοὺς ζῶντάς ἐστιν* (*ὁ θάνατος*) *οὔτε πρὸς τοὺς τετελευτηκότας*: ubi Menagius putat, Epicurum accepisse hoc dogma a Prodico. Et apud Stob. Eclog. Eth. c. 117. p. 600. Gesn. tribuuntur Epicuro hæc, *Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ· τὸ δὲ ἀναίσθητον, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς*· quæ ipsa verba leguntur apud Sext. Empir. hypot. Pyrrhon. iii. 24. p. 185. Fabric. Fisch.

§. 15. *φλυαρολογία*] Cod. Vindob. *φορολογία*. Fisch.

ἄρτι] Wolfius putabat, *ἄρτι* esse mu-

ἐπαΐει γάρ[m] ὁ νοῦς ἀποπλανώμενος εἰς εὐεπείας λόγων, οὐδὲ ἅπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας,[n] ἀλλ' εἰς μὲν πομπὴν καὶ ῥημάτων ἀγλαϊσμὸν ἀνύτει,[o] τῆς δὲ ἀληθείας ἀποδεῖ. τὰ δὲ παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται, μόνοις δὲ ἀρκεῖται τοῖς δυναμένοις καθικέσθαι τῆς ψυχῆς.

κρατες om V.—[m] δὲ ΑΦΖ.—[n] διανοίας Ψ et corr S.—[o] ἀνύττει ς.—[p] τὸν V: τὸ

tandum in ἔτι, quæ particula comparativis adderetur, atque adeo in contextum recepit. Fortasse vero legendum πιθαν. λόγους τῶν ἄρτι κροτήσῃς, ut οἱ ἄρτι intell. λόγοι sint, *quæ modo ab Socrate dicta erant*: ut apud Plat. Theæt. 18. τῶν γὰρ ἄρτι δεινότερα ἄν τις ὁμολογήσειε· qui paulo superius dixit κατὰ τὸν ἄρτι λόγον. Fisch.

εὐεπείας] Interpungi etiam possit fortasse post εὐεπείας, ut genitivus λόγων tendat ad verbum ἐπαΐει. Steph.

ἅπτεται] Mirum est hoc genus loquendi, οὐδὲ ἅπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας: et quod non immerito (opinor) suspectum cuipiam fuerit. Cur enim, significare volens, *hæc sunt omnino disparia*, vel dissimilia, illis usus verbis esset? Perinde esset certe ac si dixisset, οὐδὲ ταῦτα ἐστὶν ὁμόχροα: quomodo autem pro ὁμόχροα οὐκ εἶναι (si tali metaphora uti voluisset) dicere maluisse, οὐχ ἅπτεσθαι ὁμοχροίας, existimabimus? Suspicor igitur aliquem alium genitivum scriptum hic fuisse, et junctum verbo ἅπτεται, ad significandum quod postea dicitur καθικέσθαι τῆς ψυχῆς, aut certe aliquid ejusmodi. Steph.

ὁμοχροίας] Wolfio visum erat reponendum ὠμοχρόας. Quam quidem conjecturam peperit ignoratio usus Græci vocabuli, quod viri docti tantum putarent esse *eundem colorem*, quum tamen, et *summa cutis*, et *superficies*, ita dicatur, id quod satis demonstratum esse video ab Horreo, cujus nota ea de re digna est, quæ adeatur: vid. Herodot. i. 74. extr. et Foesius Lex. Hippocr. h. v. Et Horreus quidem ea in re ducem sequutus est Mer. Casaub. ad Antonin. ix. 3. quem jam vir doctus hist. Crit. reip. litter. vet. et recent. t. viii. p. 169. citavit. Laudavit etiam nuper merito, assensuque suo comprobavit, Horrei interpretationem Wesseling. ad Herodot. i. 74. p. 37. Nimirum τῆς ὁμοχροίας ἅπτεσθαι, quod proprie notat *summam cutem*, *superficiem, tangere*, eleganter transfertur ad animum, sic, ut significet, *tangere leviter animum*: et οὐχ ἅπτεσθαι τῆς ὁμοχροίας dicuntur *ea, quæ animum ne leviter quidem tangunt, quæ non permanant ad sensus*, ut Cicero loquitur Tusc. ii. 18. Nam καθικέσθαι τῆς ψυχῆς, quæ verba illis paulo post opponuntur, quid est, nisi *animum movere: intrare in mentem*: (Cic. Orat. ii. 25.) *penetrare in animum*? Lucian. Nigrin. 35. eandem rem ita expressit, οὐ γὰρ ἐξ ἐπιπολῆς —καθίκετο—διέκοψε τὴν ψυχήν. Neque prorsus dissimiles sunt huic loco loci Senecæ hi: ad Helv. 3. t. i. p. 168. 'Gravissimum est ex omnibus, quæ unquam in corpus tuum descenderunt, recens vulnus: fateor: non summam cutem rupit: pectus, et viscera ipsa, divisit:' et ep. 72. t. ii. p. 272. 'Aliquando extrinsecus, quo admoneatur mortalitatis, intervenit: sed id leve, et quod summam cutem stringat.' Fisch.

ἀνύτει] Ita rescripsimus pro ἀνύττει, quæ est librorum nostrorum omnium scriptura. Nam forma ἀνύτειν est Attica. Gregorius de dialectis p. 28. Οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀνύειν ἀνύτειν φασίν· ubi v. Kœn. Suid. Ἀνύττειν (l. ἀνύτειν) οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. Phavorin. nesciebam unde, Ἀνύττειν (l. ἀνύτειν), Ἀττικῶς· ἀνύειν, κοινῶς. Librarii autem recentiores pro ἀνύτειν scripserunt fere, nunc ἀνύττειν, nunc ἀνύειν. Sic apud Xen. Cyrop. i. 6. 5. Junt. et Ald. habent ἀνύειν, alii libri editi ἀνύττειν, sed Cod. Guelf. ἀνύτειν. v. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 607. et Ernest. ad Xen. Mem. ii. 4. 7. Fisch.

μόνοις δὲ] Cod. Medic. μόνοις γάρ. Sed vera et genuina lectio Horreo videbatur δὲ, et γὰρ ejus interpretamentum: recte. Nam δὲ sæpenumero vim particulæ γὰρ habet: v. Schraderus ad Musæ 64. Sed grammatici talibus in locis fere inter versus super δὲ scripserunt γὰρ, et librarii haud raro hanc particulam in locum alterius substituerunt. Sic apud Xen. Cyrop. vi. 3. 7. in Cod. Guelf. scriptum est δίκαιον δὲ (with γὰρ written above), et apud Eurip.

§. 16. ΣΩ. Συνάπτεις γάρ, ὦ Ἀξίοχε, ἀνεπιλογί-
στως, τῇ στερήσει τῶν ἀγαθῶν ἀντεισάγων κακῶν αἴσθησιν,
ἐκλαθόμενος ὅτι τέθνηκας. λυπεῖ γὰρ τὸν[p] στερόμενον τῶν III. 370.
ἀγαθῶν ἡ ἀντιπάθεια τῶν κακῶν, ὁ δ' οὐκ ὢν οὐδὲ τῆς στε-
ρήσεως ἀντιλαμβάνεται. πῶς οὖν ἐπὶ τῷ μὴ παρέξοντι
γνῶσιν τῶν λυπησόντων γένοιτ' ἂν ἡ[q] λύπη; ἀρχὴν γάρ, ὦ
Ἀξίοχε, μὴ συνυποτιθέμενος[r] ἁμῶς[s] γέ πως μίαν[t] αἴσθη-
σιν, κατὰ τὸ[u] ἀνεπιστῆμον, οὐκ ἄν ποτε πτυρείης[v] τὸν θά-
νατον. νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτόν, δειματούμενος[w] στερή-
σεσθαι τῆς ψυχῆς,[x] τῇ δὲ στερήσει[y] περιτίθης[z] ψυχήν, καὶ III. iii. 514.

*s.—[q] ἡ om V.—[r] συνυποτιθέμενος ΑΘΦΨΒSVZ: συνυποθέμενος *s.—[s] ἀμως V, ἁμῶς ἀμῶς corr (ut videtur) A, ἄλλως S: ἄλλως *s.—[t] μηδεμίαν V.—[u] τὸ om Ψ.—[v] πυρείης V.—[w] δειγματούμενος Z.—[x] ψυχῆς...ἀθανασίας τῆς om V.—[y] τῇ δὲ στε-ρήσει...αἰσθήσεσθαι add ΑΘΞΣΦΨBCSZk: s in mg ponit.—[z] περιτιθεὶς ΦZ.—[a] τὸ

Phœn. 248. pro νῦν δὲ Cod. Leid. sec. habet νῦν γάρ. Neque vero omnino necesse est, ut δὲ hoc loco accipiatur pro γάρ: vid. ad dial. i. 13. 5. Fisch.

ἀρκεῖται] Ita legitur in omnibus libris. Hemsterhusio auctor dialogi videbatur scripsisse ἀκεῖται. Cujus conjecturæ amore tanto captus erat Wesselingius, ut lectionem ἀρκεῖται ineptam dixerit in notis ad Herodot. iv. 91. p. 418. et Segarus eandem denuo proposuit, cum in Epistol. ad Valken. p. 19. tum in Præf. ad Observat. in Evang. Lucæ p. 9. Ceterum non nescio, apud Xen. Cyrop. viii. 2. 11. in libris editis antiquis, etiam in Cod. Guelf. ἐξαρκοῦμαι vitiose scriptum pro ἐξακοῦμαι extare. Fisch.

ἀρκεῖται] Est: *Satis habent, contenta sunt*: et rejicienda omnino Hemsterhusii conjectura ἀκεῖται, quamquam aliis de causis, quam Lipsiensis editor putabat. Eadem significatio est apud Herodot. ix. 33. οὐδ' οὕτω ἔφη ἀρκέεσθαι τούτοισι μούνοισι. Boeckh.

§. 16. ἀνεπιλογίστως] Wolf. addit τὰ ἀσύναπτα: temere, nam ξυνάπτειν est *colligere, ratiocinari*. Cur non potius delevisti, mi Wolfi, si locus tibi suspectus erat, verbum ἀντεισάγων, ut tum dictum esset, ut supra c. 4. ξυνάπτεις—ἀνεπιλογίστως τῇ ἀναισθησίᾳ αἴσθησιν. Fisch.

τὸ στερόμενον] Affertur alia lectio τὸν στερόμενον: sed satius fuerit nostram retinere, quod neutrum genus locis hujusmodi adhibere potius soleant philosophi, ut latius patens. *Id enim* (inquit) *quod orbatur bonis, angitur quod illis succedentia mala quæpiam vicissim patiatur.* Q. d. Quod privatur bonis non protinus angitur ob illam privationem, sed ita demum si bona illa malis excipiantur quæ vicissim patiatur. Quibus subjungit, *atqui is qui non est, ne privationem quidem ipsam percipit*, vel, sentit: nam sensibus tribuitur ἀντιλαμβάνεσθαι. Quod autem hic dicit ὁ δ' οὐκ ὢν, non τὸ δ' οὐκ ὄν, pro illa quam dixi lectione videri queat facere: nisi consideremus illum tanquam a genere ad speciem descendere. Steph.

ξυνυποθέμενος] Cod. Med. συνυποτιθέμενος: male: nam ἀρχὴν aoristum requirit: vid. c. 3. Cur autem Wolfius locum hunc depravatum dixerit, qui vix corrigi posset; cur conjecerit ita legendum, τὴν ἀρχὴν γάρ, ὦ Ἀξίοχε, μοὶ συνυποθέμενος ὅλως γέ πως μηδεμίαν αἴσθησιν· κατὰ τὸ ἀνεπιστῆμον οὐκ ἂν ποτε πτυρείης τὸν θάνατον, non video. Fisch.

μίαν] Fortasse μίαν τινὰ scriptum fuit: ἄλλως autem videtur dici pro *temere*, aut etiam *imprudenter*: cum quo convenit quod addit κατὰ τὸ ἀνεπιστῆμον, pro quo dixerat p. 365. παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν, et quidem addens etiam ἀνεπιλογίστως. Steph.

δειματούμενος] Wolfius edidit, δειματούμενος μέν: non male. At sæpissime sequitur δέ, quum non præcedat μέν. Fisch.

τῆς ψυχῆς] In vet. exempl. post ψυχῆς legitur, τῇ δὲ στερήσει περιτίθης ψυχήν· καὶ ταρβεῖς μὲν τὸ μὴ αἰσθήσεσθαι,

ταρβεῖς μὲν τὸ μὴ αἰσθήσεσθαι, καταλήψεσθαι δὲ οἴει τὴν οὐκ ἐσομένην αἴσθησιν αἰσθήσει· [§. 17.] πρὸς τῷ[a] πολλοὺς καὶ καλοὺς εἶναι λόγους περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. οὐ γὰρ δὴ θνητή γε[b] φύσις τόσον[c] διήρατο[d] μεγεθουργίας,[e] ὥστε καταφρονῆσαι μὲν ὑπερβαλλόντων[f] θηρίων βίας, διαπεραιώσασθαι δὲ πελάγη, δείμασθαι δὲ ἄστη, καταστήσασθαι δὲ πολιτείας, ἀναβλέψαι δὲ εἰς τὸν οὐρα-

δέος

ΘΞΣΥCZk.—[b] δή γε ΑΘΨBCSZ, δή που Φ, δή ποτε V.—[c] τόσον δύους A, τόσον διοὺς Θ, τόσον δοιοὺς ΞΣΨBCSk ct (in οι corr) Φ, τοσόνδε VZ.—[d] ἂν ἤρατο V.—[e] μεθουργίας ΘΣΥΨBCSZk.—[f] ὑπερβαλόντων Ξ.—[g] καὶ τροπὰς...τε om V.—[h] χει-

καταλήψεσθαι δὲ etc. Id est, *privationi autem animum attribuis: ac quum formides ne sensu sis cariturus, te sensum qui non erit sensu percepturum existimas.* Steph. qui sic in Not. ' Necessaria sunt hæc: iis enim ostendit vere a se dici illum περιτρέπειν seipsum. *Tu* (inquit) *te subvertis* (id est, tibi repugnas) *nam hoc terrore angeris ne anima priveris, et tamen huic animæ privationi animam attribuis: ac quum metuas ne sensu sis cariturus, te sensum qui non erit sensu percepturum existimas.* Q. d. Tibi contradicis et pugnantia loqueris, quod simul animam et tollis et relinquis, itidemque sensum ita tollis ut simul relinquas. Videndum autem quonam aptiore modo illa verba τῇ δὲ στερήσει περιτίθης ψυχὴν interpretari possimus: sive (ut quidam legit) περιτίθης ἄλλην ψυχήν.'

τῇ δὲ στερήσει κ. τ. λ.] Hæc verba, quæ absunt ab Ald. et Bas. 1. ab Arnoldo Arlenio ex Cod. Italicis prima addita sunt, ut Hopperus in præfatione diserte docuit. Sed jam a Ficino reddita sunt: *nunc autem pervertis te ipsum, metuens, ne amittas animam: amissioni vero animam addicis* (legit περιτίθης), *formidas, ne sensu priveris.* Fisch.

§. 17. τοσόνδε] Non dubito quin scribendum sit τοσόνδε ἤρατο ἂν μεγεθουργίας, ut τοσόνδε μεγεθουργίας dictum sit pro τοσήνδε μεγεθουργίαν. Posset vero particula ἂν et in fine collocari, hoc modo, τοσόνδε μεγεθουργίας ἤρατο ἄν. *Nunquam enim* (inquit) *natura tantam rerum molem* (vel, res tantæ molis) *suscepisset.* Q. d. nunquam hoc rerum tam arduarum onus sibi imposuisset. Pendet autem sententia usque ad locum illum, εἰ μή τι θεῖον ὄντως ἐνῆν πνεῦμα τῇ ψυχῇ etc. nam hic demum est orationis ἀπόδοσις. Steph.

τόσον] Cod. Med. τόσον γε. Wolfius conj. τοσόνδε ἤρατο: fortassis vere. Eandem conjecturam in mentem sibi venisse Stephanus ait. At nulla mutatione opus est. Sed nec Toupium audiendum putamus, qui pro τόσον legi debere ἐς τόσον contendit in Opusc. Crit. t. i. p. 82. Lips. In Bas. 2. extare video inter τόσον et διήρατο insertum verbum aliquod, quod in uno exemplari meo manus male sedula ita delerat, ut legi non posset: id quod admonendi caussa non prætereundum putavimus. Hoc autem vocabulum est δοιοῦς, quod in altero exemplari nostro integrum relictum est. Etiam Cornar. in Cod. Hassisteniano scriptum invenerat τόσον δοιοὺς διήρατο, pro τοσόνδε τοίας, aut τοσόνδε, ἤρατο, ut putabat. Neque vero scriptura Cod. Vindob. ab ista scriptura discrepat: nam Cod. 21. habet, οὐ γὰρ δὴ θνητή γε φύσις τόσον δοίους διήρατο μεγεθουργίας. Cod. 100. legit οὐ γὰρ δήπου θνητή γε φύσις τόσον δοίους διήρατο μεγεθουργίας. Quomodo autem venire huc potuerit δοίους, aut quid sibi velit hoc vocabulum, quomodo corrigi possit et debeat, me non videre fateor. Ceterum perperam hæc verba οὐ γὰρ δὴ θνητή γε—μεγεθουργίας, tanquam ex Philonis libro de mundo sumta, laudari a Stephano in Ind. Thes. v. μεγεθουργία, animadvertit vir doctus hist. Crit. reip. litter. vet. et recent. t. viii. p. 169. Fisch.

τόσον διήρατο] Nón male Cod. Medic. τόσον γε: duplex γε non offendit; sed verum haud dubie est τοσόνδε, quo ducit lectio τόσον δοίους in codd. Hassisteniano, Vindob. Aug. Monac. Sed desiderabatur etiam ἂν, quod addidi: ex hoc τοσόνδ' ἂν natum est τόσον δοίους. Boeckh.

νὸν καὶ ἰδεῖν περιφορὰς ἄστρων καὶ δρόμους ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἀνατολάς τε καὶ δύσεις, ἐκλείψεις τε καὶ ταχείας ἀποκαταστάσεις, ἰσημερίας τε καὶ τροπὰς[g] διττάς, καὶ πλειάδων χειμῶνος[h] καὶ θέρους,[i] ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων καὶ πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς, καὶ τὰ τοῦ κόσμου παθήματα παραπήξασθαι πρὸς[k] τὸν αἰῶνα, εἰ μή τι θεῖον ὄντως ἐνῆν πνεῦμα τῇ[l] ψυχῇ, δι' οὗ τὴν τῶν τηλικῶνδε περίνοιαν καὶ γνῶσιν ἔσχεν. ὥστε οὐκ εἰς θάνατον ἀλλ' εἰς ἀθανασίαν μεταβάλλεις,[m] ὦ Ἀξίοχε, οὐδὲ ἀφαί-

μῶνας ΑΦΖ, χειμῶνας BC.—[i] θέρους C.—[k] πρὸς ΑΘΣΤΨBCSV*k* : εἰς *ς.—[l] τῇ om

διττὰς] Philo περὶ Κοσμοποιίας p. 27. A. Paris. ὁ δ' ἡγεμὼν ἡμέρας, ἥλιος, διττὰς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀποτελῶν ἰσημερίας, ἔαρι καὶ μετοπώρῳ· τὴν μὲν ἐαρινὴν ἐν Κριῷ, τὴν δὲ μετοπωρινὴν ἐν Ζυγῷ, ἐναργεστάτην παρέχεται πίστιν τοῦ περὶ τὴν ἑβδόμην θεοπρεποῦς. Fisch.

Πλειάδων] Plutarch. de exil. t. ii. p. 601. A. τροπαὶ βόρειοι, τροπαὶ νότιοι, ἰσημερία, Πλειάς. Wolfius, qui videret, deesse aliquid, unde genitivus Πλειάδων penderet, aut inserenda esse putabat verba ἐπιτολάς τε καὶ δύσεις, aut tollendum nomen Πλειάδων, ut adventicium, aut verba ἀνατολάς τε καὶ δύσεις e superioribus huc transferenda. Edidit igitur χειμῶνος καὶ θέρους, καὶ Πλειάδων ἀνατολάς τε καὶ δύσεις· quam lectionem in versione hujus dialogi vernacula sequutus est Heinsius. Clericus omissum putabat σημασίας, vel ἐπισημασίας, probante Horreo: unde edidit Πλειάδων * χειμῶνος. Certe ἐπισημασίαι vocabulum est hoc in genere proprium. Diod. Sic. i. t. i. p. 46. Rhodom. παραγεγραμμένων τῶν κατὰ φύσιν γινομένων τοῖς ἄστροις ἀνατολῶν τε καὶ δύσεων, καὶ τῶν διὰ ταύτας ἐπιτελουμένων ἐπισημασιῶν. v. Menag. ad Diog. L. x. 98. Et schol. Apollon. Rhod. ad iii. 226. de Pleiadibus, Σημαντικαὶ γάρ, inquit, αὗται, καὶ χειμῶνος καὶ θέρους: v. Aratus Phænom. 256. et ibi schol. Viro docto hist. Crit. reip. litter. vet. et recent. t. viii. p. 170. auctor dialogi scripsisse videbatur, ἰσημ. τε καὶ τροπὰς διττάς, καὶ Πλειάδων ἐπιτολὰς καὶ ἀποκρύψεις, σημασίας χειμῶνος καὶ θέρους· ad quam conjecturam adjuvandam laudavit locum Philonis περὶ κοσμοποιίας p. 26. E. Paris. πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις καὶ ὁ τῶν Πλειάδων χορὸς ἀστέρων ἑβδομάδι συμπεπλήρωται, ὧν αἱ ἐπιτολαὶ καὶ αἱ ἀποκρύψεις μεγάλων ἀγαθῶν αἴτιαι πᾶσι γίνονται κ. τ. λ. Sed quum non appareat, quomodo librarii omnes hoc loco potuerint aliquid prætermittere: præstat sane conjectura Wolfii: nisi malis e superioribus tantum intelligi verba ἀνατολὰς καὶ δύσεις· quod tamen quam durum sit, sentio. Solere enim agricolas maxime et nautas ortum obitumque Pleiadum diligenter observare et spectare, vel ex Hesiodo (Ἔργ. 383. 615.) constare potest: add. Philo d. l. p. 27. A. Ficin. *Pliadas, et hyemem pariter et æstatem.* Fisch. In vexatissimo loco, καὶ Πλειάδων χειμῶνος καὶ θέρους ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων καὶ πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς, nihil mutandum censui, quum ita intelligi queat: *Et Pleiadum tum hyeme tum æstate ventos atque imbres, tempestates fulguraque.* Pleiadum venti et imbres sunt qui sub Pleiadibus oriuntur. Boeckh.

μεταβάλλεις] Conjecit Wolf. μεταβαίνεις. Ego vero non ausim quidquam mutare, etsi fateor, mihi usum hunc verbi, omninoque totam formam loquendi, paulo duriorem videri: nam apparet dictum esse, ut c. 4. εἰς ἀναισθησίαν μεταβάλλειν· et c. 3. εἰς εὐλὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλων. Neque enim me fugit, id quod ipse Wolfius vidit, μεταβάλλειν nonnunquam vim medii habere, dicique de iis, qui ex uno loco transeunt et migrant in alterum: quo sensu nomen μεταβολὴ extat apud Plat. Apol. 32. μεταβολή τις καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, h. e. *transitus quidam et migratio.* Itaque μεταβάλλειν εἰς θάνατον est *mori*, et εἰς ἀθανασίαν μεταβάλλειν *immortalem fieri.* Fisch.

ρεσιν ἕξεις τῶν ἀγαθῶν ἀλλ' εἰλικρινεστέραν[n] τὴν[o] ἀπόλαυσιν, οὐδὲ μεμιγμένας θνητῷ σώματι τὰς ἡδονὰς ἀλλ' ἀκράτους ἁπασῶν ἀλγηδόνων. ἐκεῖσε[p] γὰρ ἀφίξει μονωθεὶς ἐκ τῆσδε τῆς εἱρκτῆς, ἔνθα ἄπονα[q] πάντα[r] καὶ ἀστένακτα καὶ ἀγήρατα, γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος, ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος, καὶ περιαθρῶν[s] τὴν φύσιν,[t] φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον ἀλλὰ πρὸς ἀμφιθαλῆ τὴν ἀλήθειαν.

§. 18. ΑΞ. Εἰς τοὐναντίον με τῷ λόγῳ περιέστακας·[u] οὐκέτι γάρ μοι θανάτου δέος ἔνεστιν, ἀλλ' ἤδη καὶ πόθος, ἵνα τι κἀγὼ μιμησάμενος τοὺς ῥήτορας περιττὸν εἴπω· καὶ πάλαι μετεωρολογῶ καὶ δίειμι τὸν ἀΐδιον καὶ θεῖον δρόμον, ἔκ τε τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν συνείλεγμαι καὶ γέγονα καινός.

§. 19. ΣΩ. Εἰ δὲ καὶ ἕτερον βούλει λόγον,[v] ὅν ἐμοὶ
III. 371. ἤγγειλε Γωβρύης, ἀνὴρ μάγος· ἔφη κατὰ τὴν[w] Ξέρξου
III. iii. 515. διάβασιν τὸν[x] πάππον αὐτοῦ καὶ ὁμώνυμον, πεμφθέντα εἰς

Φ.—[m] μεταβαλεῖς V.—[n] εἰλικρινεστάτην Φ.—[o] τὴν om V.—[p] ἐκεῖσε V: κεῖσε *s. —[q] ἅπαντα V.—[r] ἄπονος ΑΘΣΥΨBCSk.—[s] περιαρθρῶν k.—[t] omisi καὶ cum A.—[u] περιέστησας V.—[v] λόγον ἀκοῦσαι ὃν V.—[w] τὴν τοῦ Ξs.—[x] τὸν...ἀληθείας] καὶ

ἄγονος] Cod. Med. ἄπονος· sed alia manus emendarat ἄγονος: recte. Eandem permutationem litterarum Γ et Π in eodem codice observavimus c. 3. Sed Cornar. quoque in Cod. Hassisten. scriptum invenerat ἄπονος· ut nos in Cod. Vindob. 21. Fisch.

εὐδιαζόμενος] Suspicetur fortasse quispiam scriptum fuisse ἐνδιαζόμενος: sed verbo εὐδιάζεσθαι (quod fit ab εὐδία) utitur et Polybius: atque hic aptum locum habet illud ejus participium: q. d. Vita quæ quiete quadam inconcussa et imperturbata serenatur. Ab ἔνδιος autem dicitur ἐνδιάζειν potius quam ἐνδιάζεσθαι. Steph.

ἀμφιθαλῆ] Vid. Cic. de Finib. v. 19. et Cic. Hortens. apud Augustin. de Trin. iv. 2. Fisch.

§. 19. ἕτερον—λόγον] Hujus ῥήσεως particulas quasdam excerpsit Stobæus in Eclog. Phys. i. p. 128. quas integras adscribemus, ne necesse sit singulas lectiones separatim ponere. Εἰ δὲ καὶ ἕτερον βούλει λόγον ἀκοῦσαι, ὅν μοι ἤγγειλε Γωβρύης, ἀνὴρ μάγος, ὃς ἔφη κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν τὸν πάππον αὐτῷ καὶ ὁμώνυμον πεμφθέντα εἰς Δῆλον, ὅπως τηρήσειε τὴν νῆσον ἄσυλον, ἐν ᾗ δύο θεοὶ ἐγένοντο, ἔκ τινων χαλκέων δέλτων, ἃς Ὑπερβορέων ἐκόμισαν Ὦπις καὶ Ἑκάεργος, ἐκμεμαθηκέναι τε κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος λύσιν τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον χωρεῖν τόπον· καὶ Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος, οὗ τὰ τέρματα αὖθις ἀρχαὶ πόνων· ἔνθα πυρσὶ περιλιχμώμενοι, καὶ δᾳσὶν ἐπιμόνως πυρούμενοι ποινῶν, καὶ πᾶσαν αἰκίαν αἰκιζόμενοι ἀϊδίοις τιμωρίαις τρύχονται. His in Excerptis ut verisimile est ante verba καὶ Σισύφου excidisse quædam: ita videor mihi ibi glossemata nonnulla videre, a Stobæo, vel e proprio ingenio addita, vel aliunde petita. Quo quidem referri maxime debere arbitror ἀκοῦσαι, et ἄσυλον: nam τηρεῖν τὴν νῆσον etiam apud Apollodorum Bibl. i. p. 67. Fab. simpliciter legitur eo sensu, quo hic ista formula posita est. Πυρσὶ pro θηρσὶ manifestum scripturæ vitium est. De cæteris quid nobis videatur, suo loco dicemus. Pro μάγος Wolfius legit, μάγος, διηγήσομαι· ἔφη γὰρ κ. τ. λ. temere et inconsiderate. Fisch.

τὴν Ξέρξου] Articulum τοῦ c. 12. ejeci postulante sermonis usu et addicente Stob. Eclog. Phys. i. p. 128. ed. Canter. et Codd. Aug. Monac. Boeckh.

διάβασιν] Quærit Wolfius temere,

Δῆλον, ὅπως τηρήσειε τὴν νῆσον ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο,[y] ἔκ τινων χαλκέων δέλτων, ἃς ἐξ Ὑπερβορέων[z] ἐκόμισαν Ὦπίς[a] τε καὶ Ἑκάεργος,[b] ἐκμεμαθηκέναι κατὰ[c] τὴν τοῦ σώματος λύσιν τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον[d] χωρεῖν τόπον,[e] κατὰ τὴν ὑπόγειον οἴκησιν,[f] ἐν ᾗ βασίλεια[g] Πλούτωνος

τὰ ἑξῆς k.—[y] οἱ δύο θεοὶ ἐγέν.] ἀπόλλωνος ἱερὸν ἁγιώτατον Z.—[z] ὑπερβορίων ΣΥ.—[a] ὦπις V.—[b] ἑκάεργε A.—[c] μετὰ V.—[d] ᾅδου Z.—[e] τόπον χωρεῖν V.—[f] οἴκησιν AV

annon pro διάβασιν rectius legatur κατάβασιν? atque sit, si κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν genuina scriptura sit, his verbis significari, Xerxem totam Græciam pervagatum esse, certe magnam illius partem. At primo omnes, quod sciam, scriptores veteres, quum loquuntur de transitu Xerxis ex Asia in Græciam, qui in a. 1. Olymp. 75. incidit, utuntur iisdem verbis, quæ hoc loco leguntur. Diod. Sic. 2. t. i. p. 98. Rhodom. τὴν Ξέρξου διάβασιν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Pausan. viii. 42. p. 687. κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν ἐς τὴν Εὐρώπην· pro quo vii. 6. p. 536. habet κατὰ τὴν Ξέρξου καὶ Μήδων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ὁδόν. Diog. L. Proœm. 2. εἰς τὴν Ξέρξου διάβασιν, et ii. 7. κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν· qui loci confirmant lectionem Stobæi, qui articulum omisit ante nomen Xerxis. Sic Æschines c. Ctesiph. t. ii. p. 456. Tayl. πρὸ τῆς Ἀλεξάνδρου διαβάσεως εἰς τὴν Ἀσίαν. Nam διαβαίνειν est *trajicere, transire*: v. Homer. Odys. Δ. 635. ubi schol. min. glossam διαβήμεναι interpretatur verbis διελθεῖν, διαπλεῦσαι· Herodot. ii. 103. iv. 89. vii. 20. 56. 172. 174. Xen. Ages. i. 7. Cyrop. i. 6. 19. iii. 3. 11. Pausan. viii. 50. p. 702. Hebr. xi. 29. et Zosimus innumeris in locis ita verbum istud posuit, quod interdum verbo περαιοῦσθαι permutavit. Unde *pontes*, et omnino *ea, per quæ transitus patet*, vocantur διαβάσεις: v. Xen. Anab. ii. 3. 6. Deinde longe aliud est καταβαίνειν, et κατάβασις: nam his quidem verbis Græci utuntur de iis, qui e superioribus et mediterraneis Asiæ partibus proficiscuntur in regiones Asiæ maritimas et inferiores, non in Græciam: v. præter Xenophontem, aliosque, Æschines c. Ctesiph. t. ii. p. 428. Tayl. Fisch.

δύο θεοὶ] Intell. *Apollo* et *Diana*. Horreo auctor dialogi in mente habuisse videbatur locum Herodot. vi. 97. p. 482. qui et ipse Delum insulam vocat χώρην, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο· ubi v. Valckenar. et Wesseling. add. Cic. Ver. i. 18. Hor. I. Od. xxi. 10. et Spanhem. ad Callim. h. in Del. 255. Fisch.

χαλκέων] Atticam formam χαλκῶν de conjectura reposui. Boeckh.

Ὦπίς τε καὶ Ἑκάεργος] Horum nomina me alibi legisse non memini. Apud Herodotum enim Opis est fluvii nomen, apud Virgilium Nymphæ, comitis Dianæ. Ἑκάεργος apud Homerum est Apollinis epitheton, παρὰ τὸ ἕκαθεν ἐργάζεσθαι, ἢ εἴργειν· et quidem quamvis a terra remotissimus, et in terram agit efficacissime, et oculos hominum ab intuitu sui arcet. Οὖπις et Ὦπις Dianæ, seu Lucinæ, cognomen ab inspectione et curatione puerperarum, ὄπες ἀντὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Unde Ὦπις fortassis a perspicacitate confictum nomen. Apud Suidam quidem fit mentio Abaridis cujusdam, qui et ipse oracula ediderit: et Apollinis ἀφῖξιν εἰς Ὑπερβορέους, ejusque nescio quam sagittam, commemorat, ab Apolline datam: quæ e Græcia usque ad Scythas Hyperboreos penetrarit. Fortassis ergo significat, Apollinem tabulam illam apud Hyperboreos reliquisse, postea Delphos relatam: ut hæc narratio ad Apollinem, ὃν ψεύδεσθαι ἀδύνατον, auctorem referatur. Wolf.

κατὰ] Legendum potius μετὰ videbatur Horreo: et sic locum se in margine veteris cujusdam libi Platonis editi manu cujusdam viri docti correctum reperisse ait. Ego vero nihil censeo mutandum. Et video, Horreum sententiam mutasse Misc. Crit. p. 171. Neque vero ab Hemsterhusio ad Lucian. Necyom. c. 15. t. i. p. 476. locum recte explicatum video: vertit enim verba sic, *quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur*. Cæterum quod ad rem ipsam attinet, quæ attingitur hoc loco, neminem pœnitebit contulisse Lucianum de luctu c. 3. t. ii. p. 923. Reit. et Diod. Sic. i. 97. t. i. p. 108. Wessel. inprimisque Platonem Phædon. c. 57. Gorg. p. 356. et Polit. x. p. 761. Francof. Fisch.

οὐχ[h] ἧττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς, ἅτε τῆς μὲν γῆς ἐχούσης τὰ μέσα τοῦ κόσμου, τοῦ δὲ πόλου ὄντος σφαιροειδοῦς, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον[i] θεοὶ ἔλαχον οἱ[k] οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον[l] οἱ[m] ὑπένερθεν, οἱ μὲν ἀδελφοὶ ὄντες, οἱ δὲ ἀδελφῶν παῖδες. τὰ δὲ πρόπυλα[n] τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται. ταῦτα δὲ ἀνοίξαντα[o] ποταμὸς Ἀχέρων ἐκδέχεται, μεθ' ὃν[p] Κωκυτός, οὓς χρὴ πορθμεύσαντας[q] ἀχθῆναι ἐπὶ[r] Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν, ὃ κλήζεται[s] πεδίον ἀληθείας. [§. 20.] Ἐνταυθοῖ καθέζονται[t] δικασταὶ ἀνακρίνοντες τῶν ἀφικνουμένων ἕκαστον, τίνα βίον βεβίωκε[u] καὶ τίσιν ἐπιτηδεύμασιν ἐνῳκίσθη τῷ σώματι. ψεύσασθαι μὲν οὖν[v] ἀμήχανον. ὅσοις μὲν οὖν

Z et corr Φ: κίνησιν s.—[g] βασιλεία Θ.—[h] οὐ χείρω Φ, παραπλήσια Z.—[i] ἕτερον ἡμ.] ἐξωτάτω τῆς σφαίρας Z.—[k] οἱ om Z.—[l] εἴσω Z.—[m] οἱ om ΣΥ.—[n] πρόπυλα ΣΥBCS, πρόπολα A, πρόθυρα ΘΦΨVZ.—[o] ἀνοίξαντα V.—[p] ὃν V.—[q] πορθμεύσαντα s.—[r] πρὸς Ψ.—[s] κλήζεται ΑΘΥΦBC, κλύζεται Σ: κληΐζεται s.—[t] καθίζονται ΣΥ

οἴκησιν] Cod. Vindob. Medic. Ald. Bas. 1. 2. κίνησιν. Emendatione Clericus hercle non inepta, reponi malebat οἴκησιν· ut Pausan. iii. 25. p. 275. ὑπόγαιον οἴκησιν dixit, et ἀΐδιον οἴκησιν Xen. Agesil. ii. 16. quod probari video Horreo, qui eandem lectionem testatur in eodem libro Platonis edito notatam se vidisse manu viri ejusdem docti: ut Valckenar. ad Eurip. Hippol. 68. ostendit, se in Cod. Stobæi manu scripto, cujus dominus fuerit Anton. Augustinus, scriptum invenisse κατὰ τὴν ὑπόγειον οἴκησιν, ἐν ᾗ βασίλεια Πλούτωνος οὐχ ἧττον τῶν τοῦ Διός. Vocabula οἴκησις et κίνησις etiam alibi inter se permutata sunt a librariis: ut apud Iamblichum Protrept. p. 96. pro τῆς πρώτης οἰκήσεως in Cod. Rigalt. male legebatur τῆς πρώτης κινήσεως. Fisch.

ἧττω] Clericus legit ἧττων, quia putavit βασίλεια esse *regnum*: sic enim vertit. Cod. Vindob. 109. habet χείρω. Cæterum quæ hoc loco de forma cœli, et de sedibus deorum superorum atque inferorum, dicuntur, ea ex Orphei et Pythagoræ disciplina ducta sunt: v. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 426. Fisch.

πρόπυλα] Cod. Medic. Vindob. 109. et Bas. 2. πρόθυρα· quod ortum est e glossemate. Unde in Cod. Med. supra scriptum erat πρόπυλα· pro quo Salvinius putabat legendum προπύλαια: utrumque recte. Hesych. Προπύλαιον· πρόθυρον. Πρόθυρα est vocabulum Homericum: v. Od. A. 102. et Herodoteum: vid. iii. 140. Sed apud Herodotum legitur etiam προπύλαια· vid. ii. 153. 175. add. Pausan. i. 22. p. 51. Fisch.

πορθμεύσαντα] Cod. Vindob. 109. Ald. Bas. 1. 2. πορθμεύσαντας: non male. At tum etiam ἀνοίξαντας rescribi oportebit, ut Wolfius διανύσαντας edidit. Videntur librarii, ut ita scriberent, adducti esse plurali οὓς, qui tamen pertinet ad Ἀχέρων et Κωκυτός. Cæterum nec hic reperio, cur Wolfius præoptarit verbum compositum διαπορθμεύσαντας· quod quidem per se recte habet. Legitur apud Herodot. v. 52. et Plat. Sympos. 23. Etymol. M. v. Δαρδάκης·—Ἀχερουσία δὲ ἔστι λίμνη ἐν Ἅιδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες—. Et apud Cic. Tusc. i. 5. est 'transvectio Acherontis.' Fisch.

πεδίον ἀληθείας] Si Diodoro Siculo credimus, nonnulla hujus fabulæ sumta sunt a consuetudine Ægyptiorum, qui certo quodam in loco cadavera per paludem quandam trajecerunt, ibique constituto judicio, et accusatoribus ac defensoribus auditis, si defuncti vita probanda videretur, laudibus eum affecerunt, sin flagitiosa et scelerata, cum ignominia projecerunt. Wolf.

ἐν τῷ ζῆν δαίμων ἀγαθὸς ἐπέπνευσεν, εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν χῶρον οἰκίζονται,[w] ἔνθα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι, πηγαὶ δὲ ὑδάτων καθαρῶν ῥέουσι, παντοῖοι[x] δὲ λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι,[y] διατριβαὶ δὲ φιλοσόφων καὶ θέατρα ποιητῶν καὶ κύκλιοι χοροὶ καὶ μουσικὰ ἀκούσματα, συμπόσιά τε εὐμελῆ[z] καὶ εἰλαπίναι αὐτοχορήγητοι, καὶ ἀκήρατος ἀλυπία[a] καὶ ἡδεῖα δίαιτα· οὔτε γὰρ χεῖμα σφοδρὸν οὔτε θάλπος ἐγγίγνεται, ἀλλ' εὔκρατος ἀὴρ χεῖται ἁπαλαῖς ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνακιρνάμενος.[b] ἐνταῦθα τοῖς μεμυημένοις[c] ἐστί τις προεδρία· καὶ τὰς ὁσίους[d] ἁγιστείας[e] κἀκεῖσε[f] συντελοῦσι. πῶς οὖν οὐ[g] σοὶ πρώτῳ μέτεστι τῆς τιμῆς, ὄντι γεννήτῃ[h] τῶν θεῶν; καὶ τοὺς

k.—[u] βεβίωκε om Ψ.—[v] οὖν ante ἐν om ΨS.—[w] εἰσοικίζονται ΨS.—[x] παντοῖαι [οι] A.—[y] ἐαριζομέναις [ν] A.—[z] εὐμελῆ ΥΒ, εὐμενῆ Θ, ἐμμελῆ ΦΨVS, καὶ ἐμμελῆ Z.—[a] ἀλυμπία V.—[b] ἀνακρινάμενος Ψ.—[c] μεμνημένοις Υ.—[d] ὁσίας ΞΒς.—[e] ἁγιστίας ΞΥ.—[f] ἐκεῖσε Φ.—[g] ἐν Z.—[h] γεννήτῃ ΑΞΦΒVZ, γενειήτῃ ΨS, γενήσῃ ΣΥk: γενή-

§. 20. *τῶν εὐσεβῶν χῶρον*] Cum hac descriptione Camporum Elysiorum ('divites insulas' vocat Horat. 4. Od. viii. 27.) compara Horat. Epod. xvi. 41. Tibull. i. iii. 59. Virgil. Æn. vi. 637. add. Choricius Orat. Funebr. t. ii. p. 23. Anecd. Gr. Villoisoni: in qua commemorantur *μετρίαι αὖραι, πηγαὶ καθαραὶ, καὶ διαφανῆ νάματα*, ut ab auctore dialogi *πηγαὶ ὑδάτων καθαρῶν*, et *εὔκρατος ἀήρ*. Fisch.

ἔνθα] Si tantum *ἔνθα* in *ἔνθ'* hic mutes, senarium iambicum habebis, et sequentis principium, dummodo spondæum in quarta sede admittas: hoc modo, *Ἔνθ' ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς Βρύουσι.* Scio autem et illis qui solutam orationem scribunt obrepere interdum versus, præsertimque hujusmodi: sed quum hic simul etiam verba adeo poetica esse considero, ex aliqua tragœdia sumpta esse facile mihi persuadeo, non tamen continuata ex illo poeta (quicunque sit) descriptione. Sic vero in fine hujus ipsius paginæ si in *τέρματα* elidas α per apostrophum, habebis finem iambici senarii, hoc modo, *τὰ τέρματ' αὖθις ἄρχεται πόνων.* Ubi quin scribendum sit *πόνων* minime dubium esse potest: sed de ipso saxo tanquam de ejus protrusione loquitur. Sisyphus enim nitens in adversum montem saxum protrudit: cujus protrusionis finis alios subinde labores inchoat. Sed et saxum ipsum vocat *ἀνήνυτον*, de eo non aliter loquens quam de labore qui in eo protrudendo sumitur. Steph.

εὐμελῆ] Cod. Monac. legit *συμπόσιά τε ἐμμελῆ*, conjiciente ita Hier. Wolfio: nec tamen probo. Aug. *εὐμενῆ*. Boeckh.

ὁσίας] Cod. Medic. *ὁσίους*· quod non videtur temere damnandum. Sic dial. ii. 37. *ἆρ' οἷόν τε ἀμαθίαν πρὸς ἐπιστήμην χρήσιμον εἶναι—ἡ ἀμαθία χρήσιμος οὖσα—*: et supra c. 14. *μάταιος οὖν ἡ λύπη.* Plat. Phædon. 43. *ψυχὴν ἄλλως τε καὶ φρόνιμον.* V. Animadvers. ad Gram. Welleri p. 136. Fisch.

ὁσίους] Atticam formam reduxi ex Cod. Medic. Monac. et ex scholio edidi *γεννήτῃ* duplici littera *ν*, quæ scriptura unice vera est secundum analogiam et derivationem: nec aliter Cod. Vindob. 109. ex quo petita glossa videtur esse. Aug. et Monac. *γενειήτῃ*. Boeckh.

γενήτῃ] Ita legunt Ald. Bas. 1. 2. Steph. etiam Ruhnken. ad Timæi Lex. Plat. p. 48. Cod. Vindob. 21. *γενήσῃ*. Cod. Vindob. 109. *γεννήτῃ*. Sed Wolfius edidit *γε μύστῃ τῶν θεῶν*, quod in Cornarii codice dicit extitisse. Sed e verbis Cornarii intelligi videtur, *γε μύστῃ* fuisse ipsius viri doctissimi conjecturam. Quod si legas *μύστῃ τῶν θεῶν*· non intelligi potest, cur Socrates Axiochum potissimum vocarit *μύστην*, nec cur dix-

περὶ Ἡρακλέα τε[i] καὶ Διόνυσον κατιόντας εἰς Ἅιδου πρό-
τερον[k] λόγος ἐνθάδε μυηθῆναι, καὶ τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε
III. iii. 516. πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας[l] ἐναύσασθαι. [§. 21.]
Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, ἄγονται πρὸς
Ἐρινύων[m] ἐπ'[n] ἔρεβος καὶ χάος διὰ ταρτάρου, ἔνθα χῶρος
ἀσεβῶν καὶ Δαναΐδων ὑδρεῖαι[o] ἀτελεῖς καὶ Ταντάλου δί-
ψος[p] καὶ Τιτυοῦ σπλάγχνα[q] καὶ Σισύφου πέτρος ἀνήνυ-
III. 372. τος, οὗ τὰ τέρματα αὖθις ἄρχεται πόνων.[r] ἔνθα θηρσὶ περι-

τῃ *ς.—[j] δὲ V.—[k] πότερον Ξ.—[l] περὶ ἐλευσινίας Ψ.—[m] ἐρωνύων ΑΘΒCV : ἐριννύων *ς.—[n] ἐς Ζ, εἰς Φ.—[o] ὑδρίαι ΦΖ.—[p] δίψος Α.—[q] σπλάγχνος Ψ.—[r] πόνω mei om-

erit πρώτῳ μέτεστι, quum etiam reliqui Athenienses fuerint μύσται, præter Socratem et Demonacta. V. Meurs. de Eleusiniis 16. Sed si legas γεννήτῃ· γεννήτης τῶν θεῶν est *gentilis, cognatus, Cereris et Proserpinæ*, ita, ut Axiochus attigisse videatur genere has deas. Adi Etymol. M. cujus verbis Lexicon auxit suum Phavorinus, γεννῆται· Ὥσπερ οἱ δημόται, καὶ οἱ φράτορες, ἐκαλοῦντο νόμων τινὰ κοινωνίαν ἔχοντες, οὕτω καὶ οἱ γεννῆται συγγενικῶν Ὀργίων, ἢ θεῶν· ἀφ' ὧν Ὀργεῶνες ὠνομάσθησαν· et Timæum, Γεννηταί· οἱ τὰς φρατρίας γεννῶντες· φρατρία δέ ἐστι φυλῆς μέρος τρίτον, ὅπερ καὶ Τριττὺς λέγεται; quem ad hunc locum Axiochi respexisse Ruhnkenius existimabat. Fisch.

ἐναύσασθαι] Wolfius putabat, posse etiam ἐνδύσασθαι legi. At videtur repugnare verborum constructio, atque adeo verba παρὰ Ἐλευσινίας. Nam Cereri a veteribus dantur Faces, quia fertur sic Liberam s. Proserpinam, a Dite raptam, quæsivisse, ita, ut recte dici possit τὸ θάῤῥος ἐναύσασθαι παρὰ τῆς Ἐλευσινίας, sed ἐνδύσασθαι nullo modo, certe perquam inepte. Neque vero sic dura et insolens videri potest metaphora; præsertim quum etiam Pausanias iv. 21. p. 331. dixerit τὴν τόλμαν ἐξῆψαν· Hesych. Ἐναύσασθαι· ἐξάψαι, vel, ut in Lexico Phavorini legitur, et quidem rectius, ἐξάψασθαι· et Ælianus, καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι. V. Suidas v. ἐναύσματα. Fisch.

§. 21. Ἐριννύων] Alii παρὰ τὸ ἔριν νέειν *a concitanda contentione* appellatas putant: alii παρὰ τὸ ἐρευνᾷν *ab indagando*, quod Furiæ nihil aliud sint, nisi malæ conscientiæ stimuli. Habent autem nomen, Τισιφόνη *ab ulciscendis cædibus:* Μεγαίρα *ab invidia*, quæ sese ipsa excarnificat, παρὰ τὸ μέγα αἴρειν τὰ τῶν ἄλλων· 'Fertilior seges est alienis semper in agris, Vicinumque pecus grandius uber habet.' Ἀληκτὼ παρὰ τὸ μηδέποτε λήγειν, *quod perpetuo, et sæviat, et doleat*. Has Græci κατ' εὐφημισμὸν Εὐμενίδας καὶ σεμνὰς Θεὰς vocarunt. Wolf.

χῶρος ἀσεβῶν] Comparari hic a lectoribus possunt Claudian. in Rufin. 2. Virgil. Æn. vi. 548. Tibull. i. 3. 67. Lucian. Jov. confut. p. 126. et de luctu t. i. p. 302. Græv. Justin. M. Cohort. xxviii. p. 103. Oxon. Cic. Tusc. i. 5. Seneca Consol. ad Marc. c. 19. Cydon. de contemn. mortis p. 37. Cæterum pro ἐπ' Ἔρεβος in Cod. Vindob. 109. scriptum legitur εἰς Ἔρεβος. Fisch.

τέρματα] Bas. 1. 2. τὰ θέρματα: male. Sic paulo ante in Cod. Stobæi manu scripto Anton. Augustini deerat πέτρος. V. Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 379. Fisch.

πόνων] In Ald. edit. legitur πόνω: ex quo factus est dativus πόνῳ in Germ. sed male: quum πόνω illuc irrepsisset pro πόνων. Videtur autem hæc vox una cum quatuor præcedentibus clausisse versum iambicum: sed ita ut interveniente apostropho legeretur τέρματ' αὖθις. Steph. qui sic in Not. 'De hoc loco vide finem annotationis proxime præcedentis. Cæterum in tertio versu Ποινῶν scripsi, posita in ejus principio majuscula litera, quod hic eo *furias* significari putem. *Assidue crementur* (inquit) *facibus Furiarum*.'

θηρσὶ] Stob. πυρσί: male. Sed δᾳσὶν, quod ejusdem Stobæi libri habent pro λαμπάσιν, non debet temere rejici. Certe faces Furiarum ab aliis scriptoribus antiquis fere δᾷδες dicuntur, ut ab Aristoph. Plut. 425. Fisch.

λιχμώμενοι καὶ λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν καὶ πᾶσαν αἰκίαν αἰκιζόμενοι ἀϊδίοις τιμωρίαις τρύχονται. Ταῦτα μὲν ἐγὼ[s] ἤκουσα παρὰ Γωβρύου, σὺ δ' ἂν ἐπικρίνειας, Ἀξίοχε. ἐγὼ γὰρ λόγῳ ἀνθελκόμενος τοῦτο μόνον ἐμπέδως[t] οἶδα, ὅτι ψυχὴ ἅπασα[u] ἀθάνατος, ἡ δὲ ἐκ τοῦδε τοῦ χωρίου μετασταθεῖσα καὶ ἄλυπος. ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε δεῖ, Ἀξίοχε, βεβιωκότα εὐσεβῶς.

nea.—[s] ἐγὼ om V.—[t] ἐμπεδῶς ΞΥΦC.—[u] πᾶσα V.—[v] ὥστε Z.—[w] μὴν ΑΦΖ.—

§. 22. καθαρὰ μεταστᾶσα] Talis particula necessario addenda est, ut ex multis Platonis, et Ciceronis, locis facile intelligitur. Alioqui enim discrimen bonorum, et improborum, tolleretur. De impiis autem parum solicitus est noster auctor, pios tantum consolatur, qui utique omnis doloris expertes sint futuri, atque etiam beati. Ficinus, *pura*: unde colligo, ejus codices habuisse ψυχὴ μὲν ἀνθρώπων, et καθαρὰ μεταστᾶσα. Sic enim malo, quam μετασταθεῖσα, quod participium externam vim complecti videtur. Wolf.

μετασταθεῖσα] Wolf. μεταστᾶσα: perperam, et sine caussa: nam aoristus passivus vim medii habet. Sed pro χωρίου videndum, annon rectius legatur φρουρίου. At nec hæc mutatio necessaria est: nam ἐκ τοῦδε τοῦ χωρίου est *ex hac vita, ex his terris*: ut mors a Platone Apol. 32. vocatur μεταβολὴ καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. Fisch.

καὶ ἄλυπος] Putet quispiam primo aspectu deesse hic aliquid: sed intelligendum est, οὐ μόνον ἀθάνατός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλυπος. *Ego enim* (inquit) *hoc unum constanter teneo, animum omnem esse immortalem: eum autem qui hoc ex loco migrarit, non solum immortalem sed etiam molestiæ omnis expertem esse. Ideoque te Axioche, sive apud inferos sive apud superos beatum esse* (vel, beatitudine frui) *necesse est, quum pie vixeris.* Admittit tamen fortassis et aliam interpretationem hoc participium, ut nimirum dicamus, non *quum pie vixeris*: sed, *si modo pie vixeris.* Steph. qui Notis hisce subdit: 'In cætera scripta quæ νοθεύεται nihil hic annotabo: quamvis et in illis quidam sint loci in quorum emendatione tibi satisfacere posse mihi videar. Tantum monebo te de illo dialogo cui titulus est Περὶ ἀρετῆς, εἰ διδακτὸν, illum nihil aliud esse quam Menonis compendium, posita videlicet nuda illius argumenti tractatione, absque ullis digressionibus: ideoque posse fortassis mutuas ad quospiam locos partim exponendos partim emendandos operas tradere. Clitophontem vero, sive Clitiphontem, immerito νοθεύεσθαι existimo, quum et Platonicum stylum redoleat, et a Diogene Laertio agnoscatur: et ipse Aldus non videatur ullius veteris libri auctoritatem sequutus esse in danda ei illa sede quam dedit, post Eryxiam: sed eum ante dialogos de Republica oblitus fuisse ponere: nam in catalogo dialogorum Platonis collocatur primus octavæ tetralogiæ: et ab eo annotatur, ὤφελε γὰρ ἐντυποῦσθαι πρὸ τῶν πολιτειῶν, ὡς ἡγεμὼν τῆς ὀγδόης τετραλογίας, καθάπερ ἐνταῦθα. Quod autem dicit primum in octava tetralogia locum tenere, ex Laertio habet.' Idem vero Steph. Annotat. ita claudit: 'Annotationibus his te contentum nunc esse velim, lector, easque boni consulere: nec tantum quam multos in his locos ex conjectura emendare conatus sim, sed quanto plures in ipso textu (ut vulgo vocamus) ex veterum exemplarium auctoritate emendaverim considerare. Quod si cujusdam præterea optumi exemplaris, cujus facta est mihi spes, copiam etiam fieri contingat, ex eo quoque excerptas lectiones communicaturum me tecum libello seorsum edito polliceor: quinetiam, quod ad meas quæ in his annotationibus sunt conjecturas attinet, ubi εὔστοχοι vel contra ἄστοχοι fuerint, indicaturum. De harum interim nonnullis ut non desperem faciunt quæ a me jam olim cum in alios scriptores Græcos tum vero in Xenophontem annotatæ fuerunt: quoniam ne mei quidem æmuli plerasque sui stomachi esse dissimulare potuerunt. Hoc (inquam) facit ut de harum aliqua saltem parte si non omnino idem sperem, at certe non plane desperem.

ΑΞ. Αἰσχύνομαί σοί τι εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες· τοσοῦτον γὰρ ἀποδέω τοῦ δεδοικέναι τὸν θάνατον, ὥστε ἤδη καὶ ἔρωτα αὐτοῦ ἔχειν. οὕτω[v] με[w] καὶ[x] οὗτος ὁ[y] λόγος, ὡς καὶ

Adde quod non solum emendationes sed etiam explicationes quorundam locorum in his Annotationibus invenientur: ac præter alia quædam commoda, vel ea quæ alicubi occurrit hujus scriptoris locorum inter se collatio, magno cuivis adjumento esse magnoque eum levare labore potest. Jam vero quoniam nuda illa eorum quæ ad emendationem pertinent, tractatio, utilis quidem sed injucunda fortassis esset, in eodem libello (si exemplaris illius fiat copia) quorundam etiam insignium locorum illustrationem a me expectato.' Idem denique Steph. proœmium hoc Annotationibus præmittit: 'Antequam iis quæ in margine annotavi quicquam addam, pauca de iis quibus usus ibi sum notis præfabor. Ex interpretationibus igitur nonnullæ sunt quæ præfixam habent literam M. qua significare volui 'Malim:' quum in altera interpretatione aliquid desiderarem, sic tamen ut non omnino mihi displiceret. Verum iis quas in contextu emendavi ex ingenio, id est ex conjectura, aliquando præfixi literam Π. qua significatur Πότερον, id est 'Vtrum:' (usus autem ea nota et prius in mea Græcorum oratorum editione fueram) quasi lectorem quid de illa emendatione ipsi videretur, interrogarem. Alicubi etiam emendationibus literam F. vel For. præfixi, id est 'Fortasse.' Jam vero diversis lectionibus iis, quæ ex aliquo exemplari aut aliquibus exemplaribus petitæ erant, hanc præposui notam γρ. quæ et antiquis librariis in usu erat, ad significandum γράφεται. Alicubi vero scripsi 'In vet.' id est, 'In vet. libro,' aut 'In veteribus libris.' Ubi vero dixi, 'Affertur et hæc lectio,' de aliqua loquutus sum, quæ ex aliis libris sumpta esset quam iis, unde cæteras habui: et quidem ita ut interdum dubitaverim an veteri libro an conjecturæ accepta esset ferenda. Hæc quoque, 'In præced. edit.' sæpe tibi occurrent, id est, 'In præcedentibus editionibus,' vel 'In vulg. edit.' id est, 'In vulgatis editionibus.' Utrobique autem intelligo de Aldina, et Basiliensi, quæ ex Joannis Valderi officina prodiit, cum Simonis Grynæi præfatione: alicubi autem et de Lovaniensi editione librorum de Legibus. Quoniam autem raro lectionis illius mentionem facio, quæ in præcedentibus extat editionibus, diversa ab ea quam in ista habes, cave putes illos tantum diversam a præcedente, et quidem ea longe meliorem, lectionem habere: in aliis enim præterea locis quamplurimis, et propemodum infinitis, lectionem quæ hic est, ab ea quam illæ habent differre, si conferre libeat, comperies: neque tantum emendata plurima vocabula, sed interdum omnino etiam diversa in locum eorum quæ antea erant, substituta: atque adeo multos hujus editionis locos multis vocabulis quæ in illis quas nominavi desiderabantur, aliquos vero et periodis integris auctiores esse: ut de maximo aliorum taceam locorum numero, qui ob præpostere positas interpunctiones in illis editionibus, omnino depravati erant: qui quantum mihi negotii exhibuerint, vix credi potest. In his autem annotationibus meam, si non de omnibus qui emendandi supersunt, at de eorum plerisque saltem sententiam exponam.'

ἢ κάτω ἢ ἄνω] Postea sequitur, *οὕτω μὲ καὶ οὗτος ὁ λόγος, ὃς καὶ ὁ οὐράνιος, πέπεικε.* Unde mihi suspicio incidit, dialogum hunc esse mutilatum, ac aliam narrationem de reditu animorum in cœlum, qualis est in Somnio Scipionis apud Ciceronem, vel librarii culpa, vel mutilatione archetypi, esse prætermissam. Neque enim hic quicquam de cœlo narratur, quod quidem ad homines attineat, cum alterum hemisphærium deos esse sortitos, alterum Inferos, affirmet. Animum sane dixit *τὸν οὐρανὸν ποθεῖν καὶ σύμφυλον αἰθέρα.* Quam sententiam fortassis appellat, *τὸν οὐράνιον λόγον,* cum antecedat, *τὸν βίον παρεπιδημίαν τινὰ εἶναι.* Τὸ *ἄνω,* si quis ad vitam super terram, *τὸ κάτω* ad Inferos, referre vult, ut Socrates Axiocho spem recuperandæ sanitatis faciat: non impedio. Wolf.

εἰπεῖν] Wolf. conj. *ἀντειπεῖν*: sine caussa. Immo *εἰπεῖν* verum est: nam respicitur eo ab Axiocho ad verbum *ἐπικρίνειας,* quo Socrates usus erat. V. Hindenb. ad Xen. Mem. iv. 4. 7. Fisch.

οὕτω με] Bas. 2. *οὕτω μὴν καὶ ὁ σὸς ὁ λόγος*: male. Scilicet verba *οὗτος ὁ λόγος* referri oportet ad ea, quæ Socrates c. 19. retulit e sermonibus Gobryæ. Fisch.

ὁ[z] οὐράνιος, πέπεικε, καὶ ἤδη περιφρονῶ τοῦ[a] ζῆν, ἅτε εἰς ἀμείνω οἶκον μεταστησόμενος.[b] νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι[c] τὰ λεχθέντα. ἐκ μεσημβρίας δὲ παρέσει μοι, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ποιήσω ὡς λέγεις. κἀγὼ δὲ[d] ἐπάνειμι ἐς Κυνόσαργες, ἐς περίπατον, ὁπόθεν δεῦρο μετεκλήθην.

[x] καὶ om Φ.—[y] ὁ σὸς ΦZ.—[z] ὁ om AΦZ.—[a] τὸ ΣΥC.—[b] μεταστησάμενος A, μεταστησόμενος S, μεταστησάμενος ΣΥB.—[c] ἀπαριθμήσομαι V.—[d] γὰρ ΦZ.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΕΤΑΙΡΟΣ.

III. iii. 517. §. 1. Ἔχεις ἡμῖν εἰπεῖν ὅ τί ἐστι τὸ δίκαιον; ἢ οὐκ ἄξιόν[a] σοι δοκεῖ εἶναι λόγον περὶ αὐτοῦ ποιεῖσθαι; Ἔμοιγε καὶ μάλα. Τί οὖν ἔστιν; Τί γὰρ ἄλλο γε[b] ἢ τὰ νομιζόμενα δίκαια; Μή μοι οὕτως, ἀλλ᾽ ὥς περ ἂν εἰ σύ μ᾽ ἔροιο τί ἐστιν ὀφθαλμός; εἴποιμ᾽ ἄν σοι ὅτι ᾧ ὁρῶμεν· ἐὰν δὲ[c] καὶ δεῖξαί με κελεύῃς, δείξω σοι. καὶ ἐάν με ἔρῃ ὅτῳ ψυχὴ ὄνομα, ἐρῶ σοι ᾧ γιγνώσκομεν· ἐὰν δὲ ἔρῃ αὖ τί ἐστι φωνή, ἀποκρινοῦμαί σοι ᾧ διαλεγόμεθα. καὶ σὺ οὕτω φράσον ὅτι δίκαιόν ἐστιν ᾧ τί χρώμεθα, ὥς περ ἃ νῦν δὴ ἠρόμην. Οὐ πάνυ ἔχω σοι οὕτως ἀποκρίνασθαι. Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ οὐχ οὕτως ἔχεις, ἴσως[d] τῇδέ πῃ ῥᾷον αὐτὸ εὕροιμεν ἄν. φέρε, τὰ μείζω καὶ τὰ ἐλάττω τίνι σκοποῦντες διαγιγνώσκομεν; ἆρ᾽ οὐ μέτρῳ; Ναί. Μετὰ δὲ τοῦ μέτρου τίνι[e]

CODICES NOVEM,
ΑΘΞΣΥΩBCZ.

[a] κἄξιον Z.—[b] γε om Z.—[c] δὲ om ΘΣΥBC.—[d] οὕτως Υ.—[e] τί pr Θ.—[f] μετρη-

τέχνη; ἆρ' οὐ μετρητικῇ; Ναί.[f] Τί δὲ[g] τὰ κοῦφα καὶ III. 373.
βαρέα, ἆρ' οὐ σταθμῷ; Ναί. Μετὰ δὲ τοῦ σταθμοῦ τίνι τέχνῃ; οὐ τῇ στατικῇ; Πάνυ γε. Τί δὲ[h] δή; τὰ δίκαια καὶ τἄδικα τίνι σκοποῦντες διαγιγνώσκομεν ὀργάνῳ, καὶ μετὰ τοῦ ὀργάνου τίνι τέχνῃ πρόσθεν; ἄρα οὐδ' οὕτω πώς σοι καταφανές ἐστιν; Οὔ. [§. 2.] Ἀλλὰ πάλιν ὧδε. III. iii. 518.
ὅταν ἀμφισβητῶμεν περὶ τῶν μειζόνων καὶ τῶν ἐλαττόνων, τίνες ἡμᾶς διακρινοῦσιν;[i] οὐχ οἱ μετρηταί; Ναί. Ὅταν δὲ περὶ τῶν πολλῶν καὶ ὀλίγων, τίνες οἱ διακρίνοντες; οὐχ οἱ ἀριθμηταί; Ἀλλὰ τί; Ὅταν δὲ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ἀμφισβητῶμεν ἀλλήλοις, ἐπὶ τίνας ἐρχόμεθα καὶ τίνες ἡμᾶς οἱ διακρίνοντές εἰσιν ἑκάστοτε; εἰπέ. Ἆρά γε δικαστὰς λέγεις, ὦ Σώκρατες; Εὖ γ' εὗρες. ἴθι δὴ καὶ τόδε πειράθητι εἰπεῖν. τί ποιοῦντες διακρινοῦσιν[k] οἱ μετρηταὶ περὶ τῶν μεγάλων καὶ σμικρῶν; ἆρ' οὐ μετροῦντες; Ναί. Τί δὲ[l] περὶ τῶν βαρέων καὶ κούφων; οὐχ ἱστάντες; Ναί.[m] Τί δὲ[n] περὶ[o] τῶν πολλῶν καὶ ὀλίγων; ἆρ' οὐκ ἀριθμοῦντες; Ναί. Τί δὲ[n] δὴ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ἄρα; ἀπόκριναι. Οὐκ ἔχω. Λέγοντες, φάθι. Ναί. Λέγοντες ἄρα ἡμᾶς διακρίνουσιν, ὅταν περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων κρίνωσιν οἱ δικασταί; Ναί. Μετροῦντές δέ γε

τικῇ ΑΘΩBCZ, om ΣΥ.—[g] δαὶ A.—[h] δαὶ corr A.—[i] διακρινοῦσιν ΑΘΣΥΩBCZ: διακρίνουσιν ς.—[k] διακρινοῦσιν ΘΣBC: διακρίνουσιν *ς.—[l] δαὶ ΑΩ.—[m] ἱστάντες μέντοι ΘBC: om Σ.—[n] δαὶ ΑΩZ.—[o] περὶ...δὲ add ΑΘΥΩBCZ.—[p] μέτρῳ (ον) E, μέτρῳ

§. 1. τί δὲ] Substituendum puto Τίνι pro Τί. Alioqui scribendum dicerem, Τί δέ; τὰ κοῦφα καὶ βαρέα ἆρ' οὐ σταθμῷ; non interp. post βαρέα. Steph.

τί δὲ] Dialogum 'de Justo' recensui ex duobus codicibus olim Augustanis, nunc Monacensibus, altero num. 408. altero num. 514. quorum lectiones in meum usum excerpsit vir omni humanitatis genere insignis mihique inprimis favens, Fr. Jacobsius. Illum littera A. hunc nota B. significavi: indeque lacunas potissimum explevi, quæ in hoc dialogo sunt: prima tamen c. 1. ex conjectura a me sarta est. Nempe post voculas πάνυ γε exciderant hæc: ΣΩ. Τί δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὀλίγα; ἆρ' οὐκ ἀριθμῷ; AN. Ναί. ΣΩ. Μετὰ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τίνι τέχνῃ; οὐ τῇ ἀριθμητικῇ; AN. Πάνυ γε. Hæc simplicissimis verbis a me expressa omissa erant aberrantibus librarii oculis a priori πάνυ γε ad posterius; prorsus vero necessaria sunt propter ea, quæ leguntur c. 2. extr. ἀριθμὸς γὰρ ἦν, ᾧ ταῦτ' ἐκρίνετο. Eadem res est in verbis ἱστάντες μέντοι usque ad v. ἀριθμοῦντες, quæ addiderat jam Cornarius ex suo libro et exhibet cod. A. Alter codex præbet tantum voces ἱστάντες μέντοι. Exemplum de numero petivit auctor etiam c. 2. Boeckh.

§. 2. ἀλλὰ τί;] Scribendum fortassis ἄλλο τι; Steph.

περὶ τῶν σμικρῶν καὶ μεγάλων οἱ μετρητικοί· μέτρον[p] γὰρ
ἦν ᾧ ταῦτ' ἐκρίνετο. Οὕτως. Ἱστάντες δ' αὖ[q] περὶ τῶν
βαρέων καὶ κούφων οἱ στατικοί· σταθμὸς γὰρ ἦν ᾧ ταῦτ'
ἐκρίνετο.[r] Ἦν γάρ. Ἀριθμοῦντες δ' αὖ[s] περὶ τῶν πολ-
λῶν καὶ ὀλίγων οἱ ἀριθμητικοί· ἀριθμὸς γὰρ ἦν ᾧ ταῦτ'
ἐκρίνετο. Οὕτως. [§. 3.] Λέγοντες δέ γε, ὡς ἄρτι
ὡμολογήσαμεν, περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων κρίνουσιν ἡμᾶς
οἱ δικασταί· λόγος γὰρ ἦν ᾧ ταῦτ' ἐκρίνετο. Εὖ λέγεις,
ὦ Σώκρατες. Ἀληθῆ μὲν οὖν· καὶ λόγος ἐστίν, ὡς ἔοικεν,
ᾧ τὰ δίκαια καὶ ἄδικα κρίνεται. Φαίνεται γοῦν. Τί
ποτε ὄντα τὰ[t] δίκαια καὶ τἄδικα; ὥσπερ ἂν ἡμᾶς εἴ τις
ἤρετο, ἐπειδὴ μέτρον καὶ μετρητικὴ[u] καὶ μετρητικὸς τὸ
μεῖζον καὶ τὸ ἔλαττον διακρίνει, τί ὂν τὸ μεῖζον καὶ τὸ
ἔλαττον; εἴποιμεν ἂν αὐτῷ ὅτι τὸ μὲν μεῖζον ὑπερέχον, τὸ
δὲ ἔλαττον ὑπερεχόμενον. ἐπειδὴ δὲ τὸ βαρὺ καὶ τὸ κοῦ-
φον σταθμὸς[v] καὶ στατικὴ καὶ στατικὸς διακρίνει, τί ὂν τό
III. iii. 519. τε βαρὺ καὶ τὸ[w] κοῦφον; εἴποιμεν ἂν αὐτῷ ὅτι τὸ μὲν
κάτω ῥέπον ἐν τοῖς ζυγοῖς βαρύ, τὸ δὲ ἄνω κοῦφον. οὕτω
δὴ εἰ καὶ[x] ἔροιτο ἡμᾶς, ἐπειδὴ δὲ[y] τὸ[z] δίκαιον καὶ τὸ ἄδι-
κον λόγος τε καὶ δικαστικὴ καὶ δικαστής ἐστιν ἡμῖν ὁ δια-
κρίνων, τί ποτε ὂν τὸ δίκαιον καὶ τἄδικον;[a] τί ἕξομεν αὐτῷ
ἀποκρίνεσθαι; ἢ οὐδέπω[b] ἔχομεν εἰπεῖν; Οὐκ ἔχομεν.
III. 374. Πότερον δὲ ἑκόντας οἴει ἔχειν τοῦτο τὸ ἄδικον τοὺς ἀνθρώ-
πους ἢ ἄκοντας; ὧδε δὲ[c] λέγω. ἑκόντας[d] οἴει ἀδικεῖν καὶ
ἀδίκους εἶναι ἢ ἄκοντας; Ἑκόντας ἔγωγε, ὦ Σώκρατες·[e]
πονηροὶ γάρ εἰσιν. [§. 4.] Ἑκόντας ἄρα σὺ οἴει πονηροὺς
εἶναι καὶ ἀδίκους ἀνθρώπους; Ἔγωγε· σὺ δ' οὔ; Οὔκ, εἴ
γέ τι δεῖ τῷ ποιητῇ πείθεσθαι. Ποίῳ ποιητῇ; Ὅς τις
εἶπεν

ΘΒC.—[q] γὰρ Z.—[r] ἐκρίνετε Z.—[s] γὰρ Z.—[t] τὰ om ΑΘΣΥΩΒCZ.—[u] καὶ μετρητικὸς om ΣΥΒC.—[v] σταθμὸς...κοῦφον om Z.—[w] τὸ ante κοῦφον add ΑΘΩΒC.—[x] εἰ καὶ ΑΘΥΩΒCZ.—[y] δὲ om Θ.—[z] τὸ om Θ.—[a] τἄδικον ΘΥΩΒCZ : τὸ ἄδικον *ς.—[b] οὐδέποτε Θ.—[c] δὲ om Z.—[d] ἑκόντας om Z.—[e] ἔγωγε ὦ σώκρατες ΑΘΥΩΒCZ : ὦ

§. 3. τό τε] τὸ adjeci ex cod. B. ut paullo ante fuit, τὸ βαρὺ καὶ τὸ κοῦφον. Trajectionem verborum, ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, suppeditabat uterque liber, et firmat usus. Boeckh.

§. 4. εἴγε τι δεῖ τῷ] Ut lectiones nullius pretii omittam, cod. B. habet εἴγε τι τῷ, A. εἴγε δεῖ τῷ: hoc fortasse verum est: quamquam vulgata non damnanda. Boeckh.

οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄκων μάκαρ.

Ἀλλά τοι, ὦ Σώκρατες, εὖ ἡ παλαιὰ παροιμία ἔχει, ὅτι πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί. Θαυμάζοιμ' ἂν εἰ τοῦτό γε[f] ἐψεύσατο οὗτος ἀοιδός, ἐπεὶ εἴ σοι σχολή ἐστιν, ἐπισκεψώμεθα αὐτόν, εἴτε ψευδῆ εἴτε ἀληθῆ[g] λέγει.[h] Ἀλλὰ σχολή. Φέρε δή, πότερον ἡγεῖ δίκαιον εἶναι ψεύδεσθαι ἢ ἀληθῆ λέγειν; Ἀληθῆ ἔγωγε. Ψεύδεσθαι ἄρα ἄδικον; Ναί. Πότερον δὲ[i] ἐξαπατᾷν[k] ἢ μὴ ἐξαπατᾷν; Μὴ[l] ἐξαπατᾷν δή που. Ἐξαπατᾷν ἄρα ἄδικον; Ναί. Τί δέ;[m] βλάπτειν δίκαιον ἢ ὠφελεῖν; Ὠφελεῖν. Βλάπτειν ἄρα ἄδικον; Ναί. Ἔστιν ἄρα ἀληθῆ μὲν λέγειν καὶ μὴ ἐξαπατᾷν καὶ ὠφελεῖν δίκαιον, ψεύδεσθαι δὲ καὶ βλάπτειν καὶ ἐξαπατᾷν ἄδικον. Ναὶ μὰ Δία σφόδρα γε. Ἦ καὶ τοὺς πολεμίους; Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ βλάπτειν δίκαιον τοὺς πολεμίους, ὠφελεῖν δὲ ἄδικον; Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἐξαπατῶντας δίκαιον βλάπτειν τοὺς πολεμίους; Πῶς γὰρ οὔ; Τί δέ;[n] ψεύδεσθαι, ἵνα ἐξαπατῶμεν καὶ βλάπτωμεν αὐτούς, οὐ δίκαιον; Ναί. Τί δέ;[o] τοὺς φίλους οὐκ ὠφελεῖν φῂς δίκαιον εἶναι; Ἔγωγε. Πότερον μὴ ἐξαπατῶντας ἢ ἐξαπατῶντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ[p] ἐκείνων; Καὶ ἐξαπατῶντας[q] νὴ Δία. Ἀλλ' ἐξαπατῶντας μὲν δίκαιον ἄρα ὠφε- III. iii. 520.
λεῖν, οὐ μέντοι ψευδομένους γε.[r] ἢ καὶ ψευδομένους; Καὶ ψευδομένους δίκαιον. Ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικε, ψεύδεσθαί τε καὶ ἀληθῆ λέγειν δίκαιον καὶ ἄδικον. Ναί. Καὶ μὴ ἐξαπατᾷν καὶ ἐξαπατᾷν[s] δίκαιόν καὶ ἄδικον. Ἔοικεν.[t] Καὶ βλάπτειν καὶ ὠφελεῖν δίκαιον καὶ ἄδικον; Ναί. Ταῦτα δή, ὡς ἔοικε, πάντα τὰ τοιαῦτα ὄντα καὶ δίκαια καὶ ἄδικά ἐστιν. Ἔμοιγε φαίνεται. [§. 6.] Ἄκουε δή. ὀφθαλμὸν ἐγὼ[u] ἔχω δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν ὥς περ καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι;

σώκρατες ἔγωγε *s.—[f] που τόγε Z.—[g] λέγειν Ξ.—[h] λέγει...λέγειν om Z.—[i] δὲ μὴ Ξ: δὲ καὶ *s.—[k] ἐξαπατᾷν ἡγῇ δίκαιον ἢ Ξs.—[l] μὴ om Ξ.—[m] δαὶ ΑΩ.—[n] δὲ Ξs: ceteri om.—[o] δαὶ ΑΩΖ.—[p] τῆς Z.—[q] ἐξαπατῶντα Z.—[r] γε Ξs: ceteri τε.—[s] καὶ ἐξαπατᾷν om ΘΣΥΒC.—[t] Ἔοικεν...ἄδικον om ΞΣs.—[u] ἐγὼ om Θ.—[v] γε Σ.—[w] τοῦ-

§. 5. οὐκ ὠφελεῖν] Aut expungenda est vocula οὐκ, aut accipienda pro nonne. Steph.

οὐκ ὠφελεῖν] Apud Stobæum Serm. xii. p. 142. est: ὠφελεῖν δίκαιον εἶναι φῄς: sed codd. servant vulgatam. Mox lacunam expletam dabant præter Cornarium Stob. et cod. B. Boeckh.

Ναί. Μυκτῆρα δεξιὸν καὶ ἀριστερόν; Πάνυ γε. Καὶ χεῖρα δεξιὰν καὶ ἀριστεράν; Ναί. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τὰ αὐτὰ ὀνομάζων τὰ μὲν δεξιὰ φῂς εἶναι, τὰ δὲ ἀριστερὰ τῶν ἐμῶν, εἴ σε[v] ἐγὼ ἐροίμην ὁπότερα, ἆρ' ἂν ἔχοις εἰπεῖν ὅτι τὰ μὲν πρὸς τοῦ[w] δεξιά ἐστι, τὰ δὲ πρὸς τοῦ ἀριστερά; Ναί. Ἴθι δὴ καὶ ἐκεῖ, ἐπειδὴ τὰ αὐτὰ ὀνομάζων τὰ μὲν δίκαια φῂς εἶναι, τὰ δὲ ἄδικα, ἔχεις εἰπεῖν ὁπότερα τὰ δίκαια καὶ
III. 375. ὁπότερα τὰ ἄδικα; Ἐμοὶ μὲν τοίνυν δοκεῖ ἐν μὲν τῷ δέοντι καὶ τῷ καιρῷ ἕκαστα τούτων γιγνόμενα δίκαια εἶναι, ἐν δὲ τῷ μὴ δέοντι ἄδικα. Καλῶς γέ σοι δοκοῦν. ὁ μὲν ἄρα ἐν τῷ δέοντι ἕκαστα τούτων ποιῶν δίκαια ποιεῖ, ὁ δὲ μὴ ἐν τῷ δέοντι ἄδικα; Ναί. Οὐκοῦν ὁ μὲν τὰ δίκαια ποιῶν δίκαιος, ὁ δὲ τἄδικα ἄδικος; Ἔστι ταῦτα. [§. 7.] Τίς οὖν ὁ ἐν τῷ δέοντι καιρῷ οἷός τε τέμνειν καὶ καίειν καὶ ἰσχναίνειν;[x] Ὁ ἰατρός. Ὅτι ἐπίσταται, ἢ δι' ἄλλο τι; Ὅτι ἐπίσταται. Τίς δ' ἐν τῷ δέοντι σκάπτειν καὶ ἀροῦν καὶ φυτεύειν οἷός τε; Ὁ γεωργός.[y] Ὅτι ἐπίσταται, ἢ ὅτι οὔ; Ὅτι ἐπίσταται. Οὐκοῦν καὶ τἄλλα οὕτως; ὁ μὲν ἐπιστάμενος οἷός τε[z] τὰ δέοντα ποιεῖν ἐστὶ καὶ ἐν τῷ δέοντι καὶ ἐν τῷ καιρῷ, ὁ δὲ μὴ ἐπιστάμενος οὔ; Οὕτως.[a] Καὶ ψεύδεσθαι ἄρα καὶ ἐξαπατᾶν καὶ ὠφελεῖν, ὁ μὲν ἐπιστάμενος οἷός τε ποιεῖν[b] ἕκαστα τούτων ἐν τῷ δέοντι καὶ τῷ καιρῷ, ὁ δὲ μὴ ἐπιστάμενος οὔ; Ἀληθῆ λέγεις. Ὁ δέ[c] γε ταῦτα ποιῶν ἐν τῷ δέοντι δίκαιος; Ναί. Δι' ἐπι-
III. iii. 521. στήμην δέ γε ταῦτα ποιεῖ. Πῶς δ' οὔ; Δι' ἐπιστήμην ἄρα δίκαιος ὁ δίκαιος. Ναί. Οὐκοῦν ὁ ἄδικος διὰ τὸ

δε ΘΞΣΥΒC.—[x] ἰσχαίνειν Z.—[y] ὁ γεωργός om Z.—[z] οἷός τε om Z.—[a] οὕτω...οὔ

§. 7. τίς οὖν] Delevi articulum ὁ. V. ad Plat. Min. et Legg. p. 19. et præterea scripsi ἐν τῷ δέοντι καὶ τῷ καιρῷ, quum abesset καὶ τῷ. Ita enim paullo ante: ἐν μὲν τῷ δέοντι καὶ τῷ καιρῷ, et infra: ἐν τῷ δέοντι καὶ τῷ καιρῷ, ubi cod. A. legit καὶ ἐν τῷ καιρῷ. Stobæus quidem utroque loco scriptum exhibet τῷ δέοντι καιρῷ; verum hæc non ita jungenda esse nullo interposito καὶ, apparet tum inde, quod et simpliciter sæpius dictum est ἐν τῷ δέοντι, tum ex loco statim sequente, ubi habes: καὶ ἐν τῷ δέοντι καὶ ἐν τῷ καιρῷ. Mox Atticum κάειν est ex Stob. Ceterum cod. B. ubi nunc est τί δαί, semper habet τί δὲ, semel etiam Stob. et δαί præferendum ubivis judicabat Jo. Fr. Fischerus ad Plat. Euthyphr. iv. 3. ad Criton. x. 14. ad Eryx. xiv. 3. xxix. 1. de Virt. i. 1. 6. Sed æque Atticum esse τί δὲ, evincitur innumeris poetarum, præsertim Aristophanis locis; et τί δαί fortasse ab Atticistis illatum in hos dialogos est. Boeckh.

ἐναντίον ἄδικός ἐστι τῷ δικαίῳ; Φαίνεται. Ὁ δὲ δίκαιος διὰ σοφίαν δίκαιος. Ναί. Δι' ἀμαθίαν ἄρα ὁ ἄδικος ἄδικος. Ἔοικεν. [§. 8.] Κινδυνεύει ἄρα ὃ μὲν οἱ πρόγονοι ἡμῖν κατέλιπον[d] σοφίαν, δικαιοσύνη[e] εἶναι, ὃ δὲ ἀμαθίαν, τοῦτο δὲ ἀδικία. Ἔοικεν. Ἑκόντες δὲ ἀμαθεῖς εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι ἢ ἄκοντες; Ἄκοντες. Ἄκοντες ἄρα καὶ ἄδικοι; Φαίνεται.[f] Οἱ δὲ ἄδικοι πονηροί; Ναί. Ἄκοντες ἄρα πονηροὶ καὶ ἄδικοι; Παντάπασι μὲν οὖν. Διὰ δὲ τὸ ἄδικοι[g] εἶναι ἀδικοῦσιν; Ναί. Διὰ τὸ ἀκούσιον ἄρα; Πάνυ γε. Οὐ μὲν δὴ διὰ τὸ ἀκούσιόν γε τὸ ἑκούσιον γίγνεται. Οὐ γάρ[h] οὖν. Διὰ δὲ τὸ ἄδικον εἶναι τὸ ἀδικεῖν γίγνεται. Ναί. Τὸ δὲ ἄδικον ἀκούσιον. Ἀκούσιον. Ἄκοντες ἄρα ἀδικοῦσι καὶ ἄδικοί εἰσι καὶ πονηροί. Ἄκοντες, ὥς γε φαίνεται. Οὐκ ἄρα ἐψεύσατο τοῦτό γε ἀοιδός. Οὐκ ἔοικεν.

om Z.—[b] εἰπεῖν ΣΥΩBC.—[c] δὴ Z.—[d] κατέλειπον ΘΩBZ.—[e] δικαιοσύνην Ξ.—[f] φαίνεται...ἄδικοι om Z.—[g] ἄδικον ΛΘΥΩBCZ.—[h] οὐ γὰρ...γίγνεται om Z.

ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΕΤΑΙΡΟΣ.[a]

III. 376. III. iii. 522. §. 1. Ἆρα διδακτόν ἐστιν ἡ ἀρετή; ἢ οὐ διδακτόν, ἀλλὰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ γίγνονται ἄνδρες, ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ;[b] Οὐκ ἔχω εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι, ὦ Σώκρατες. Ἀλλὰ

CODICES NOVEM,
ΑΘΞΣΥΩBCZ.

[a] ἱπποτρόφος Ω.—[b] τόπῳ Z.—[c] γένοιντο Z.—[d] δαὶ Ω et corr A.—[e] libri γίγνεσ-

Περὶ Ἀρετῆς] Ita titulum dialogi Clericus constituit, et nobis cum retinere cum Horreo placuit, maxime propterea, quia viri docti ætate nostra quum laudant in libris suis hunc cæterosque dialogos duo, eos fere Æschini Socratico tribuunt: ut Gesner. ad Quinctil. xii. 2. 1. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 79. aliique. Nam in editionibus superioribus, omissis verbis Αἰσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ Διάλογος πρῶτος, post διδακτὸν, additur, in Ald. Bas. 1. 2. Νοθευόμενος, in Steph. Διάλογος Νοθευόμενος· quod posterius verbum adjecisse videntur Critici veteres, significaturi, esse dialogum Platonis suppositicium: ut in Cod. Medic. plut. 85. nono huic reliquisque istius notæ dialogis præmissa leguntur verba Πλάτωνος Νοθευόμενοι (v. Catal. Codd. Gr. Bibl. Laurent. t. iii. p. 268.). Fisch.

§. 1. ἆρα] Cod. Aug. Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ἆρα. Quæ quidem lectio etsi responsioni amici Socratis vel maxime accommodata est: tamen quum e Menone Platonis petita sit, quo ex dialogo alia quoque verba ab aliena manu in istum codicem translata inveniantur, facile apparet, non necesse esse, ut interrogatio Socratis hoc loco verbis ἔχεις μοι εἰπεῖν augeatur, quæ scriptor dialogi consulto omisisse intelligatur. Fisch.

ὧδε σκεψώμεθα αὐτό. Φέρε, εἴ τις βούλοιτο ταύτην τὴν ἀρετὴν γενέσθαι ἀγαθὸς ἥ ἀγαθοί εἰσιν οἱ σοφοὶ μάγειροι, πόθεν ἂν γένοιτο;[c] Δῆλον ὅτι εἰ παρὰ τῶν ἀγαθῶν μαγείρων μάθοι. Τί δέ;[d] εἰ βούλοιτο ἀγαθὸς γενέσθαι[e] ἰατρός, παρὰ τίνα ἂν ἐλθὼν γένοιτο ἀγαθὸς ἰατρός; Δῆλον δὴ ὅτι παρὰ τῶν ἀγαθῶν τινὰ[f] ἰατρῶν. Εἰ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν ἀγαθὸς βούλοιτο γενέσθαι ἥν περ οἱ σοφοὶ[g] τέκτονες; Παρὰ τῶν τεκτόνων. [§. 2.] Εἰ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν βουληθείη ἀγαθὸς γενέσθαι ἥν περ οἱ ἄνδρες οἱ[h] ἀγαθοί τε καὶ σοφοί, ποῖ χρὴ ἐλθόντα μαθεῖν; Οἶμαι μὲν καὶ ταύτην, εἴ περ μαθητός ἐστι, παρὰ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν· πόθεν γὰρ ἄλλοθεν; Φέρε δή, τίνες ἡμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γεγόνασιν; ἵνα σκεψώμεθα εἰ οὗτοί εἰσιν οἱ τοὺς ἀγαθοὺς ποιοῦντες. Θουκυδίδης καὶ Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης III. iii. 523.
καὶ Περικλῆς. Τούτων οὖν ἑκάστου ἔχομεν διδάσκαλον εἰπεῖν; Οὐκ ἔχομεν· οὐ γὰρ λέγεται. Τί δέ;[i] μαθητὴν ἢ τῶν ξένων τινὰ ἢ τῶν πολιτῶν ἢ ἄλλον, ἐλεύθερον ἢ δοῦλον, ὅς τις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν τούτων ὁμιλίαν σοφός τε καὶ ἀγαθὸς γεγονέναι; Οὐδὲ τοῦτο λέγεται. Ἀλλ' ἆρα μὴ ἐφθόνουν μεταδιδόναι τῆς ἀρετῆς τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις;

θαι.—[f] ἀγαθῶν τινὰ om Ξ.—[g] σοφώτεροι Ζ.—[h] οἱ post ἄνδρες om ΞΥC.—[i] δὴ ΘΞΥ

ἣν ἀγαθοὶ] Cod. Aug. Vindob. et libri editi omnes, legunt ἥ ἀγαθοί εἰσιν. Miramur vero non parum, hanc lectionem nulli interpretum suspectam fuisse. Etenim etsi non negamus, eam per se quodammodo ferri posse: tamen reliqui horum dialogorum loci huic similes nos jubebant credere, legendum esse ἣν ἀγαθοί εἰσιν. Sic enim paulo post est, ἥνπερ οἱ σοφοὶ τέκτονες· c. 2. ἥνπερ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοί· c. 5. ἣν δὲ αὐτὸς σοφίαν ἦν σοφός· et Dial. ii. 18. ἣν—σοφοί εἰσιν. Neque ipse Plato loquitur aliter in Menone, ut c. 21. ταύτην τὴν ἀρετήν, ἣν αὐτοὶ ἀγαθοὶ ἦσαν—τὴν ἀρετήν, ἣν αὐτὸς ἀγαθὸς ἦν· Apol. 6. τῷ ὄντι γὰρ κινδυνεύω ταύτην (σοφίαν) εἶναι σοφός· et alibi. Fisch.

τί δαί] In dialogo 'de Virtute' maximam partem secutus sum recensionem Jo. Fr. Fischeri, abs quo nonnisi ibi recessi, ubi, quæ fuit ejus insignis perversitas, aperte falsa in textum admitteret, alia manifeste bona ejiceret, postremo ubi vocabulorum formas incautius mutaret, ut posuit ἴδομεν p. εἴδομεν, ἠβούλετο p. ἐβούλετο, et plurima ejusmodi, quæ piget annotare. Sic reduxi vetus τί δέ; Boeckh.

§. 2. ἀγαθοί τε] In Cod. Aug. deest τε. At etiam paulo post legitur σοφός τε καὶ ἀγαθός. Cic. Læl. 5. 'Negant enim, quenquam virum bonum esse, nisi sapientem.' Fisch.

Θεμιστοκλῆς] Themistocles, Aristides, et Pericles, conjunguntur etiam ab Æschine c. Timarch. t. ii. p. 20. Tayl. Et in margine Cod. Medic. nono plut. 85. adscripta extant verba hæc, Πατέρες· α' Θεμιστοκλῆς· β' Ἀριστείδης· γ' Περικλῆς· δ' Θουκυδίδης. Υἱοί. α' Κλεόφαντος· β' Λυσίμαχος· γ' Πάραλος καὶ Ξάνθιππος· δ' Μελησίας καὶ Στέφανος. Fisch.

Τάχα. Ἆρα ἵνα μὴ ἀντίτεχνοι αὐτοῖς γίγνοιντο, ὥς περ οἱ μάγειροί τε καὶ ἰατροὶ καὶ τέκτονες φθονοῦσιν;[k] οὐ γὰρ λυσιτελεῖ[l] αὐτοῖς πολλοὺς ἀντιτέχνους γίγνεσθαι οὐδὲ οἰκεῖν ἐν πολλοῖς αὐτοῖς[m] ὁμοίοις. ἆρ' οὖν οὕτω καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς οὐ λυσιτελεῖ ἐν ὁμοίοις αὐτοῖς οἰκεῖν; Ἴσως. [§. 3.] Εἰσὶ δὲ οἱ αὐτοὶ οὐχὶ ἀγαθοί τε καὶ δίκαιοι; Ναί. Ἔστιν οὖν ὅτῳ λυσιτελεῖ μὴ ἐν ἀγαθοῖς οἰκεῖν ἀνδράσιν ἀλλ' ἐν κακοῖς;[n] Οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Ἆρ' οὖν οὐδὲ τοῦτ' ἔχεις εἰπεῖν, πότερον ἔργον ἐστὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν βλάπτειν, τῶν δὲ κακῶν ὠφελεῖν, ἢ τοὐναντίον; Τοὐναντίον.[o]
III. 377. Οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἄρα ὠφελοῦσιν, οἱ δὲ κακοὶ βλάπτουσιν; Ναί. Ἔστιν οὖν ὅς τις βούλεται βλάπτεσθαι μᾶλλον ἢ ὠφελεῖσθαι; Οὐ πάνυ. Οὐδεὶς[p] ἄρα βούλεται ἐν πονηροῖς οἰκεῖν μᾶλλον ἢ ἐν χρηστοῖς. Οὕτως. Οὐδεὶς ἄρα φθονεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἄλλῳ,[q] ὥστε ἀγαθὸν καὶ ὅμοιον ἑαυτῷ ποιῆσαι. Οὔκουν φαίνεταί γε δὴ ἐκ τοῦ λόγου. [§. 4.] Ἀκήκοας οὖν ὅτι Θεμιστοκλεῖ Κλεόφαντος υἱὸς ἐγένετο; Ἀκήκοα. Οὐκοῦν δῆλον ὅτι οὐδὲ τῷ υἱεῖ ἐφθόνει ὡς βελτίστῳ γενέσθαι ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅς γε ἄλλῳ οὐδενί, εἴ περ ἦν ἀγαθός; ἦν δέ, ὥς φαμεν. Ναί. Οἶσθα οὖν ὅτι Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν ἱππέα μὲν ἐδιδάξατο σοφὸν εἶναι καὶ ἀγαθόν· ἐπέβαινε γοῦν ἐπὶ τῶν ἵππων[r] ὀρθὸς ἑστηκώς,[s] καὶ

ΩBC.—[k] φρονοῦσιν s.—[l] λυσιτελεῖν Z.—[m] αὐτοῖς om Z.—[n] ἀλλ' ἐν κακοῖς om Z.—[o] alterum τοὐναντίον om Z.—[p] οὐδεὶς...οὕτως om Z.—[q] ἄλλῳ Ξs: ceteri ἀλλ'.—[r] τῶν ἵππων ΑΘΥΩBC, τὸν ἵππων Z: τὸν ἵππον °s.—[s] ἑστηκὼς...ὀρθὸς om Z.—

φρονοῦσιν] Scribendum est potius φθονοῦσιν; id est, *invident?* Steph.

φθονοῦσιν] Ald. Bas. 1. φρονοῦσιν φθονοῦσιν, Cod. Aug. Vindob. et Bas. 2. Auctor dialogi respexisse videtur ad Hesiod. (Ἔργ. 25.) Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων, Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ· qui versiculi laudati leguntur ab Aristotele Rhetor. ii. 4. 26. Dione Chrysost. Orat. lxxvii. p. 650. Themistio Orat. i. p. 30. Fisch.

§. 3. ἀλλ' ἐν κακοῖς] In Cod. Aug. hæc verba desunt quæ tamen abesse per seriem disputationis Socratis non possunt. Eandem quæstionem Socrates attingit apud Platon. Apol. 13. Fisch.

λόγου] In Cod. Aug. post λόγου additum legitur τούτου. Fisch.

§. 4. Θεμιστοκλῆς] Cod. Aug. ὁ Θεμιστοκλῆς: bene, ut paulo ante. At in Platonis quoque libris, Menon. c. 21. e quo loco petiit auctor dialogi ista verba, articulus deest. Fisch.

ἐπέβαινε] Horreus putabat restituendum, præeunte Platonis Menon. c. 21. ἐπέμενε. Ἐπέμονε quidem Ald. et Bas. 1. Ἐπέμενε diserte Bas. 2. Car. Segarus in Epist. Crit. ad Valckenarium (Traj. ad Rhen. a. 1766. 8.) p. 20. Horrei rationem non probabat: vertit, *ascendebat in equum, et rectus in eo stabat.* Fisch.

τὸν ἵππον] Cod. Aug. τῶν ἵππων.

ἠκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμάσια[t] εἰργάζετο· καὶ ἄλλα πολλὰ ἐδίδαξε καὶ ἐποίησε σοφόν, ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἴχετο. ἢ ταῦτα οὐκ ἀκήκοας τῶν πρεσβυτέρων; Ἀκήκοα. Οὐκ ἄρα τὴν φύσιν γέ τις τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ αἰτιάσαιτ' ἂν κακὴν εἶναι. Οὐκ ἂν οὖν δικαίως γε ἐξ ὧν σὺ λέγεις. [§. 5.] Τί δὲ τόδε;[u] ὡς Κλεόφαντος ὁ Θεμιστοκλέους υἱὸς ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο, ἅ περ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν σοφός, ἤδη τοῦτο ἤκουσας ἢ νεωτέρου ἢ πρεσβυτέρου; Οὐκ ἤκουσα. Ἆρ' οὖν ταῦτα μὲν οἰόμεθα βούλεσθαι αὐτὸν τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν παιδεῦσαι, ἣν δὲ αὐτὸς σοφίαν ἦν σοφός, μηδὲν βελτίω αὐτὸν ποιῆσαι τῶν γειτόνων μηδενός, εἴ περ διδακτὸν ἦν ἡ ἀρετή; Οὔκουν εἰκός γε. [§. 6.] Οὗτος μὲν δή σοι τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς, ὃν ὑπεῖπες· ἄλλον δὲ δὴ σκεψώμεθα, Ἀριστείδην, III. iii. 524.

[t] καὶ θαυμάσια...πολλὰ om Θ.—[u] τί δὲ τόδε ΘΣΥΒC, τί δαὶ τόδε ΑΩΖ: τὸ δὲ Ξς.—

Apud Xen. Cyrop. iii. 3. 14. ἀναβάντας δ' ἐφ' ἵππων ἐλάσαι· ubi ἐφ' ἵππον Cod. Guelf. et libri quibus Philelphus usus est. Similis locus est apud Joseph. Archæol. viii. 8. p. 240. Bas. ἐπιβὰς εὐθὺς ἐπὶ ἅρματος ἔφυγε. Neque tamen me fugit, etiam diligentissimos scriptores fuisse hoc in genere interdum inconstantes: ut Xen. Cyrop. iv. 1. 3. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤλασε. Vir doctus Observat. Miscell. v. ii. p. 164. recte tuetur lectionem ἐπέβαινε (tamen male interpretatur hoc verbum per *insidere*, *vehi*) atque adeo legendum contendit ἐπὶ τῶν ἵππων. Cf. Herodot. ii. 107. τοὺς δ' ἐπ' ἐκείνων ἐπιβαίνοντας· viii. 118. αὐτὸς δ' ἐπὶ νηὸς Φοινίσσης ἐπιβάς· viii. 120. ἐπιβῆναι ἐπὶ νῆα, ut iv. 22. ἐπιβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον. Hom. Il. K. 513. 529. ἵππων ἐπεβήσατο. Fisch.

ἐπὶ τῶν ἵππων] Ita scripsi ex Cod. Aug. et Plat. Menon. p. 93. D. ἐπέμενε γοῦν ἐπὶ τῶν ἵππων, ut Xenoph. Cyrop. iii. 3. 27. est ἀναβάντας ἐφ' ἵππων, obtemperans in hac re viro docto in Obs. Misc. v. ii. p. 154. Boeckh.

§. 5. τὸ δὲ] Cod. Medic. τί δέ, τὸ δέ. Cod. Aug. τί δέ. τόδε. ὡς. Cod. Vindob. τί δὲ τὸ δέ. Scilicet legi debet τί δὲ τόδε; ut legitur in Menone Platonis c. 21. Fisch.

τόδε] Addidi illud ex Menone et Codd. Aug. Medic. Vindob. Boeckh.

§. 6. ὑπεῖπες] Si lectio sana est, de quo dubitari non potest: verbum ὑπειπεῖν non aliter, credo, explicari licet, quam explicavit illud Clericus, nempe sic, *hic igitur, cujus tu nomen, a me interrogatus, quinam Atheniensium boni fuissent, subjecisti*, s. *quem tu—nominasti* (c. 2.) *talis fuit virtutis magister*, h. e. *nullus*. Quæ quidem interpretatio, et lectio, adjuvari posse videtur verbis Socratis apud Platonem (Menon. c. 21.) his, ὃν καὶ σὺ ὁμολογεῖς ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν προτέρων εἶναι· pro quibus auctorem dialogi substituisse, more suo, verba ὃν ὑπεῖπες, quis non intelligit? Nam posset etiam legendum videri, οἷον ὑπεῖπες, ut verba hæc cohærerent cum pronomine τοιοῦτος, hoc modo, *hic igitur fuit talis virtutis magister, qualem tu eum fuisse quodammodo dedisti*, h. e. *nullus*: nam dedit is, quocum disputat Socrates, Themistoclem non potuisse tradere Cleophanto filio virtutem, neque adeo fuisse virtutis magistrum. Vero ὑπειπεῖν est aut *obscure* et tecte, non plane et aperte, *dicere*, *significare*, ut apud Aristoph. Plut. 998. aut *dicere*, *ostendere*: ut ὑποδείκνυσθαι Eryx. 13. est *ostendere*: quod Clericus negavit perperam, ut jam Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 348. animadvertit, et ante eum vir doctus hist. Crit. reip. litterariæ vet. et recent. t. viii. p. 163. Præpositionem ὑπὸ in ullis verbis compositis habere vim præpositionis πρό. V. Ammon. Tho. Mag.

Τάχα. Ἆρα ἵνα μὴ ἀντίτεχνοι αὐτοῖς γίγνοιντο, ὥς περ οἱ μάγειροί τε καὶ ἰατροὶ καὶ τέκτονες φθονοῦσιν;[k] οὐ γὰρ λυσιτελεῖ[l] αὐτοῖς πολλοὺς ἀντιτέχνους γίγνεσθαι οὐδὲ οἰκεῖν ἐν πολλοῖς αὐτοῖς[m] ὁμοίοις. ἆρ' οὖν οὕτω καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς οὐ λυσιτελεῖ ἐν ὁμοίοις αὐτοῖς οἰκεῖν; Ἴσως. [§. 3.] Εἰσὶ δὲ οἱ αὐτοὶ οὐχὶ ἀγαθοί τε καὶ δίκαιοι; Ναί. Ἔστιν οὖν ὅτῳ λυσιτελεῖ μὴ ἐν ἀγαθοῖς οἰκεῖν ἀνδράσιν ἀλλ' ἐν κακοῖς;[n] Οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Ἆρ' οὖν οὐδὲ τοῦτ' ἔχεις εἰπεῖν, πότερον ἔργον ἐστὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν βλάπτειν, τῶν δὲ κακῶν ὠφελεῖν, ἢ τοὐναντίον; Τοὐναντίον.[o]
III. 377. Οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἄρα ὠφελοῦσιν, οἱ δὲ κακοὶ βλάπτουσιν; Ναί. Ἔστιν οὖν ὅς τις βούλεται βλάπτεσθαι μᾶλλον ἢ ὠφελεῖσθαι; Οὐ πάνυ. Οὐδεὶς[p] ἄρα βούλεται ἐν πονηροῖς οἰκεῖν μᾶλλον ἢ ἐν χρηστοῖς. Οὕτως. Οὐδεὶς ἄρα φθονεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἄλλῳ,[q] ὥστε ἀγαθὸν καὶ ὅμοιον ἑαυτῷ ποιῆσαι. Οὔκουν φαίνεταί γε δὴ ἐκ τοῦ λόγου. [§. 4.] Ἀκήκοας οὖν ὅτι Θεμιστοκλεῖ Κλεόφαντος υἱὸς ἐγένετο; Ἀκήκοα. Οὐκοῦν δῆλον ὅτι οὐδὲ τῷ υἱεῖ ἐφθόνει ὡς βελτίστῳ γενέσθαι ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅς γε ἄλλῳ οὐδενί, εἴ περ ἦν ἀγαθός; ἦν δέ, ὡς φαμέν. Ναί. Οἶσθα οὖν ὅτι Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν ἱππέα μὲν ἐδιδάξατο σοφὸν εἶναι καὶ ἀγαθόν· ἐπέβαινε γοῦν ἐπὶ τῶν ἵππων[r] ὀρθὸς ἑστηκώς,[s] καὶ

ΩBC.—[k] φρονοῦσιν s.—[l] λυσιτελεῖν Z.—[m] αὐτοῖς om Z.—[n] ἀλλ' ἐν κακοῖς om Z.—[o] alterum τοὐναντίον om Z.—[p] οὐδεὶς...οὕτως om Z.—[q] ἄλλῳ Ξs : ceteri ἀλλ'.—[r] τῶν ἵππων ΑΘΥΩBC, τὸν ἵππων Z : τὸν ἵππον *s.—[s] ἑστηκὼς...ὀρθὸς om Z.—

φρονοῦσιν] Scribendum est potius φθονοῦσιν; id est, *invident?* Steph.

φθονοῦσιν] Ald. Bas. 1. φρονοῦσιν· φθονοῦσιν, Cod. Aug. Vindob. et Bas. 2. Auctor dialogi respexisse videtur ad Hesiod. (Ἐργ. 25.) Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων, Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ· qui versiculi laudati leguntur ab Aristotele Rhetor. ii. 4. 26. Dione Chrysost. Orat. lxxvii. p. 650. Themistio Orat. i. p. 30. Fisch.

§. 3. ἀλλ' ἐν κακοῖς] In Cod. Aug. hæc verba desunt quæ tamen abesse per seriem disputationis Socratis non possunt. Eandem quæstionem Socrates attingit apud Platon. Apol. 13. Fisch.

λόγου] In Cod. Aug. post λόγου additum legitur τούτου. Fisch.

§. 4. Θεμιστοκλῆς] Cod. Aug. ὁ Θεμιστοκλῆς: bene, ut paulo ante. At in Platonis quoque libris, Menon. c. 21. e quo loco petiit auctor dialogi ista verba, articulus deest. Fisch.

ἐπέβαινε] Horreus putabat restituendum, præeunte Platonis Menon. c. 21. ἐπέμενε. Ἐπέμονε quidem Ald. et Bas. 1. Ἐπέμενε diserte Bas. 2. Car. Segarus in Epist. Crit. ad Valckenarium (Traj. ad Rhen. a. 1766. 8.) p. 20. Horrei rationem non probabat: vertit, *uscendebat in equum, et rectus in eo stabat.* Fisch.

τὸν ἵππον] Cod. Aug. τῶν ἵππων.

ἠκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμάσια[t] εἰργάζετο· καὶ ἄλλα πολλὰ ἐδίδαξε καὶ ἐποίησε σοφόν, ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἴχετο. ἢ ταῦτα οὐκ ἀκή- III. iii. 524.
κοας τῶν πρεσβυτέρων; Ἀκήκοα. Οὐκ ἄρα τὴν φύσιν γέ τις τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ αἰτιάσαιτ' ἂν κακὴν εἶναι. Οὐκ ἂν οὖν δικαίως γε ἐξ ὧν σὺ λέγεις. [§. 5.] Τί δὲ τόδε;[u] ὡς Κλεόφαντος ὁ Θεμιστοκλέους υἱὸς ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο, ἅ περ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν σοφός, ἤδη τοῦτο ἤκουσας ἢ νεωτέρου ἢ πρεσβυτέρου; Οὐκ ἤκουσα. Ἆρ' οὖν ταῦτα μὲν οἰόμεθα βούλεσθαι αὐτὸν τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν παιδεῦσαι, ἣν δὲ αὐτὸς σοφίαν ἦν σοφός, μηδὲν βελτίω αὐτὸν ποιῆσαι τῶν γειτόνων μηδενός, εἴ περ διδακτὸν ἦν ἡ ἀρετή; Οὔκουν εἰκός γε. [§. 6.] Οὗτος μὲν δή σοι τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς, ὃν ὑπεῖπες· ἄλλον δὲ δὴ σκεψώμεθα, Ἀριστείδην,

[t] *καὶ θαυμάσια...πολλὰ* om Θ.—[u] *τί δὲ τόδε* ΘΣΥBC, *τί δαὶ τόδε* ΛΩΖ : *τὸ δὲ* Ξr.—

Apud Xen. Cyrop. iii. 3. 14. *ἀναβάντας δ' ἐφ' ἵππων ἐλάσαι·* ubi *ἐφ' ἵππον* Cod. Guelf. et libri quibus Philelphus usus est. Similis locus est apud Joseph. Archæol. viii. 8. p. 246. Bas. *ἐπιβὰς εὐθὺς ἐπὶ ἅρματος ἔφυγε.* Neque tamen me fugit, etiam diligentissimos scriptores fuisse hoc in genere interdum inconstantes: ut Xen. Cyrop. iv. 1. 8. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤλαυνε.* Vir doctus Observat. Miscell. v. ii. p. 164. recte tuetur lectionem *ἐπέβαινε* (tamen male interpretatur hoc verbum per *insidere, vehi*) atque adeo legendum contendit *ἐπὶ τῶν ἵππων.* Cf. Herodot. ii. 107. *τοὺς δ' ἐπ' ἐκείνων ἐπιβαίνοντας·* viii. 118. *αὐτὸς δ' ἐπὶ νηὸς Φοινίσσης ἐπιβάς·* viii. 120. *ἐπιβῆναι ἐπὶ νῆα,* ut iv. 22. *ἐπιβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον.* Hom. Il. K. 513. 529. *ἵππων ἐπεβήσατο.* Fisch.

ἐπὶ τῶν ἵππων] Ita scripsi ex Cod. Aug. et Plat. Menon. p. 93. D. *ἐπέμενε γοῦν ἐπὶ τῶν ἵππων,* ut Xenoph. Cyrop. iii. 3. 27. est *ἀναβάντας ἐφ' ἵππων,* obtemperans in hac re viro docto in Obs. Misc. v. ii. p. 154. Boeckh.

§. 5. *τὸ δὲ*] Cod. Medic. *τί δὲ, τὸ δέ.* Cod. Aug. *τί δέ. τόδε. ὡς.* Cod. Vindob. *τί δὲ τὸ δέ.* Scilicet legi debet *τί δὲ τόδε*; ut legitur in Menone Platonis c. 21. Fisch.

τόδε] Addidi illud ex Menone et Codd. Aug. Medic. Vindob. Boeckh.

§. 6. *ὑπεῖπες*] Si lectio sana est, de quo dubitari non potest: verbum *ὑπειπεῖν* non aliter, credo, explicari licet, quam explicavit illud Clericus, nempe sic, *hic igitur, cujus tu nomen, a me interrogatus, quinam Atheniensium boni fuissent, subjecisti,* s. *quem tu—nominasti* (c. 2.) *talis fuit virtutis magister,* h. e. *nullus.* Quæ quidem interpretatio, et lectio, adjuvari posse videtur verbis Socratis apud Platonem (Menon. c. 21.) his, *ὃν καὶ σὺ ὁμολογεῖς ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν προτέρων εἶναι·* pro quibus auctorem dialogi substituisse, more suo, verba *ὃν ὑπεῖπες*, quis non intelligit? Nam posset etiam legendum videri, *οἷον ὑπεῖπες*, ut verba hæc cohærerent cum pronomine *τοιοῦτος*, hoc modo, *hic igitur fuit talis virtutis magister, qualem tu eum fuisse quodammodo dedisti,* h. e. *nullus:* nam dedit is, quocum disputat Socrates, Themistoclem non potuisse tradere Cleophanto filio virtutem, neque adeo fuisse virtutis magistrum. Vero *ὑπειπεῖν* est aut *obscure* et tecte, non plane et aperte, *dicere, significare,* ut apud Aristoph. Plut. 998. aut *dicere, ostendere:* ut *ὑποδείκνυσθαι* Eryx. 18. est *ostendere:* quod Clericus negavit perperam, ut jam Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 348. animadvertit, et ante eum vir doctus hist. Crit. reip. litterariæ vet. et recent. t. viii. p. 163. Præpositionem *ὑπὸ* in ullis verbis compositis habere vim præpositionis *πρό.* V. Ammon. Tho. Mag.

ὃς ἔθρεψε μὲν τὸν Λυσίμαχον, ἐπαίδευσε δὲ κάλλιστα Ἀθηναίων, ὅσα διδασκάλων εἴχετο, ἄνδρα δὲ οὐδενὸς βελτίω ἐποίησε· τοῦτον γὰρ καὶ σὺ καὶ ἐγὼ εἴδομεν καὶ συνεγενόμεθα. Ναί. [§. 7.] Οἶσθα οὖν ὅτι Περικλῆς αὖ ἔθρεψεν υἱεῖς[v] Πάραλον καὶ Ξάνθιππον, ὧν καὶ σύ μοι δοκεῖς τοῦ ἑτέρου ἐρασθῆναι. τούτους μέντοι, ὡς[w] καὶ σὺ οἶσθα, ἱππέας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων, καὶ μουσικὴν καὶ τὴν ἄλλην ἀγωνίαν καὶ τἆλλα ἐπαίδευσεν, ὅσα τέχνῃ διδάσκονται, οὐδενὸς χείρους· ἀγαθοὺς δὲ ἄρα ἄνδρας οὐκ ἐβούλετο ποιῆσαι; Ἀλλ' ἴσως ἂν ἐγένοντο,[x] ὦ Σώκρατες, εἰ μὴ νέοι ὄντες ἐτελεύτησαν. Σὺ μὲν εἰκότως βοηθεῖς τοῖς παιδικοῖς, Περικλῆς δὲ ἐκείνους, εἴ περ διδακτὸν ἦν ἀρετὴ[y] καὶ οἷός τ' ἦν ἀγαθοὺς ποιῆσαι, πολὺ πρότερον ἂν τὴν αὑτοῦ ἀρετὴν σοφοὺς ἐποίησεν ἢ μουσικὴν
III. 378. καὶ[z] ἀγωνίαν. [§. 8.] Ἀλλὰ μὴ οὐκ ᾖ διδακτόν, ἐπεὶ Θουκυδίδης αὖ δύο υἱεῖς ἔθρεψε, Μελησίαν καὶ Στέφανον, ὑπὲρ ὧν σὺ οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν, ἅ περ ὑπὲρ τῶν Περικλέους υἱῶν· τούτων γὰρ δὴ καὶ σὺ οἶσθα τόν γ' ἕτερον μέχρι γήρως βιοῦντα, τὸν δ' ἕτερον πόῤῥω πάνυ. καὶ μὴν καὶ τού-

[v] υἱεῖς om Ξr.—[w] ὡς om pr Ω.—[x] ἐγένετο Θ.—[y] ἡ ἀρετὴ ΞΣr.—[z] καὶ om Z.—

et Phavorin. v. ὑπάγειν, Suid. v. ὑπείπομεν, et Abresch. Auctar. Thucyd. p. 398. Fisch.

§. 7. ἔθρεψε] In Bas. 2. ἔθρεψεν υἱεῖς τὴν (lege τὸν) Πάραλον καὶ Ξάνθιππον. Cod. Medic. ἔθρεψε υἱεῖς Πάραλον καὶ Ξάνθιππον, ut in Cod. Aug. ἔθρεψεν υἱεῖς Πάραλόν τε καὶ Ξάνθιππον, similiter c. 8. υἱεῖς ἔθρεψε, Μελησίαν καὶ Στέφανον· quæ ipsa verba docent, articulum τὸν deleri debere. Sed ut, quod sentio, dicam, υἱεῖς migrasse huc e libris Platonis (Menon. c. 22.) videtur. Fisch.

διδάσκεται] In libris nostris omnibus legitur διδάσκονται. At vero ex iis, quæ ad Plat. Phædon. xix. 16. disputavimus, satis intelligitur, Atticam consuetudinem rescribi jubere διδάσκεται. Librarii innumeris in locis singularem numerum mutarunt hoc in genere in pluralem: ut apud Xen. Cyrop. v. 4. 4. Cod. Guelf. habet ἡλίσκοντο pro ἡλίσκετο, sed in eodem Cod. et Altorp. vi. 2. 11. ἤρτηται legitur pro ἤρτηνται. Eandem ob caussam apud Xen. Cyrop. vii. 1. 1. legendum videtur διέφερε τὰ Κύρου ὅπλα pro διέφερον, quæ est librorum omnium, etiam Cod. Alt. scriptura. Fisch.

ἐβούλετο] Forma est imperfecti communis: sponte restituimus ἠβούλετο, formam Atticam: v. Mœris v. ἤμελλον, et Stœber. ad Tho. Mag. p. 258. in Cyrop. i. 4. 28. God. Guelferb. bene ἠβούλου pro ἐβούλου. Fisch.

σοφοὺς ἐποίησεν] At in Protagora Plato Socratem facit istam Periclis patris illo in genere negligentiam libere et ita accusantem, p. 223. C. Ἐπεὶ Περικλῆς, ὁ τουτωνὶ τῶν νεανίσκων πατήρ, τούτους, ἃ μὲν διδασκάλων εἴχετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευσεν· ἃ δὲ αὐτὸς σοφός ἐστιν, οὔτε αὐτὸς παιδεύει, οὔτε τῳ ἄλλῳ παραδίδωσιν· ἀλλ' αὐτοὶ περιϊόντες νέμονται, ὥσπερ ἄφετοι, ἐάν που αὐτόματοι περιτύχωσι τῇ ἀρετῇ. Fisch.

§. 8. δύο υἱεῖς] Cod. Aug. δύο αὖ υἱεῖς: non male. Alter vero verborum ordo etiam in libris Platonis est Menon. c. 22. Fisch.

τούτω] Ita edidimus e Cod. Aug. et

τω[a] ὁ πατὴρ ἐπαίδευσε τά τε ἄλλα εὖ καὶ ἐπάλαισαν κάλλιστα Ἀθηναίων· τὸν μὲν γὰρ Ξανθίᾳ[b] ἔδωκε, τὸν δὲ Εὐδώρῳ, οὗτοι δέ που ἐδόκουν κάλλιστα τῶν τότε παλαίειν. III. iii. 525. Ναί. [§. 9.] Οὐκοῦν δῆλον ὅτι οὗτος οὐκ ἄν ποτε οἷ μὲν ἔδει δαπανώμενον διδάσκειν, ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτοῦ, οἷ[c] δ' οὐδὲν ἔδει ἀναλώσαντα ἀγαθοὺς ἄνδρας ποιῆσαι, τοῦτο δὲ οὐκ ἂν ἐδίδαξεν, εἰ διδακτὸν ἦν; Εἰκός γε. Ἀλλὰ γὰρ ἴσως ὁ Θουκυδίδης φαῦλος ἦν, καὶ οὐχὶ ἦσαν αὐτῷ πλεῖστοι φίλοι Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων. καὶ οἰκίας ἦν μεγάλης καὶ ἐδύνατο μέγα[d] ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν, ὥστ' εἴ περ ἦν τοῦτο διδακτόν, ἐξεῦρεν ἂν ὅς τις αὐτοῦ[e] ἔμελλε τοὺς υἱεῖς ἀγαθοὺς ποιήσειν ἢ τῶν ἐπιχωρίων ἢ τῶν ξένων, εἰ αὐτὸς μὴ ἐσχόλαζε διὰ τὴν τῆς πόλεως ἐπιμέλειαν. ἀλλὰ γάρ, ὦ ἑταῖρε, μὴ οὐκ ᾖ διδακτὸν ἡ ἀρετή. Οὔκ, ἴσως. [§. 10.] Ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ διδακτόν ἐστιν, ἆρα φύσει φύονται οἱ ἀγαθοί; καὶ τοῦτο τῇδέ πη σκοποῦντες ἴσως ἂν εὕροιμεν. φέρε γάρ· εἰσὶν ἡμῖν[f] φύσεις ἵππων ἀγαθῶν; Εἰσίν. Οὐκοῦν εἰσί τινες ἄνθρωποι τέχνην ἔχοντες ᾗ τὰς τῶν ἵππων τῶν ἀγαθῶν φύσεις γιγνώσκουσι, καὶ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς δρόμον καὶ κατὰ τὴν ψυχήν, οἵ τινές τε θυμοειδεῖς καὶ ἄθυμοι; Ναί. Τίς[g] οὖν αὕτη ἡ τέχνη ἐστί; τί ὄνομα αὐτῇ; Ἱππική. Οὐκοῦν καὶ[h] περὶ τοὺς κύνας ὡσαύτως ἔστι τις τέχνη ᾗ τὰς ἀγαθὰς καὶ τὰς κακὰς φύσεις τῶν κυνῶν διακρίνουσιν; Ἔστιν. Τίς αὕτη; Ἡ κυνηγετική. Ἀλλὰ μὴν καὶ

[a] τούτων ς.—[b] ξανθίᾳ om ΣΥ.—[c] ὅπου Θ cum mg BC.—[d] μέγας Z.—[e] αὐτῷ ΞΣς.—[f] ἡμῖν om pr Ξ.—[g] τί Z.—[h] καὶ om Z.—[i] τε καὶ χρησταὶ Θ.—[k] ἔσεσθαι om ΘΥ

Vindob. pro τούτων. Apud Plat. Menon. c. 22. est simpliciter, καὶ τούτους ἐπαίδευσε. Fisch.

Εὐδώρῳ] Ab Plinio H. N. xxxv. 11. t. iii. p. 602. Gron. commemoratur Eudorus pictor, ut dubitari non possit, quin vocabulum magistri luctandi, qui hic laudatur a Socrate, apud Platonem in Menone (c. 22.) male scribatur Εὔδωρος. Fisch.

§. 9. μέγα] Cod. Aug. μεγάλα: bene. At etiam in Menon. c. 22. est singularis, et Lysias Ἀπολ. καταλύσ. δήμου p. 212. Tayl. min. dixit μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει. Fisch.

ἐξεῦρεν] Bas. 2. ἐξευρεῖν. Fisch.

§. 10. οἵτινές τε] Legendum videtur οἵτινες θυμοειδεῖς τε, aut dicendum, post καί, ante ἄθυμοι, repeti debere pronomen οἵτινες. Fisch.

ἐστι τί] Sermonis usu flagitante interpunxi: τίς οὖν αὕτη ἡ τέχνη ἐστί; τί ὄνομα αὐτῇ; Boeckh.

περὶ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον εἰσὶν ἡμῖν δοκιμασταί, οἵτινες ὁρῶντες κρίνουσι τό τε βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον; Εἰσίν. Τίνας οὖν τούτους καλεῖς; Ἀργυρογνώμονας. [§. 11.] Καὶ μὴν οἱ παιδοτρίβαι γιγνώσκουσι σκοπούμενοι τὰς φύσεις τὰς τῶν σωμάτων τῶν ἀνθρώπων, ὁποῖαί τε χρησταὶ καὶ[i] ὁποῖαι μὴ πρὸς ἑκάστους τῶν πόνων, καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ νέων, ὅσα μέλλει τῶν σωμάτων ἄξια λόγου ἔσεσθαι[k] καὶ ἐν οἷς ἐλπίς ἐστι[l] πολλὴ τὰ ἔργα, ὅσα σώματος
III. iii. 526. ἔχεται, εὖ ἀπεργάσασθαι.[m] Ἔστι ταῦτα. [§. 12.]
Πότερον οὖν σπουδαιότερόν ἐστι ταῖς πόλεσιν ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοὶ καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα, ἢ ἄνδρες ἀγαθοί; Ἄνδρες
III. 379. ἀγαθοί. Τί οὖν; οἴει ἄν, εἴ περ ἦσαν φύσεις ἀγαθαὶ πρὸς ἀρετὴν[n] ἀνθρώπων, οὐκ ἂν πάντα μεμηχανῆσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὥστε διαγιγνώσκειν αὐτάς; Εἰκός γε.[o] Ἔχεις οὖν τινὰ εἰπεῖν τέχνην ἥ τίς ἐστιν ἐπὶ ταῖς φύσεσι ταῖς τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν ἀποδεδειγμένη, ὥστε δύνασθαι αὐτὰς κρίνειν; Οὐκ ἔχω. Καὶ μὲν δὴ πλείστου ἂν ἦν ἀξία καὶ οἱ ἔχοντες αὐτήν· οὗτοι γὰρ ἂν ἡμῖν ἀπέφαινον[p] τῶν νέων τοὺς μέλλοντας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι ἔτι παῖδας ὄντας, οὓς ἂν[q] ἡμεῖς παραλαβόντες ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει δημοσίᾳ, ὥς περ τὸ ἀργύριον, καὶ μᾶλλόν τι, ἵνα μή τι φλαῦρον

BC.—[l] ἐλπίς ἐστι ΑΩΖ : ἔστιν ἐλπὶς *ς.—[m] ἀπεργάσεσθαι Ξ.—[n] ἀγαθῶν (adscripto in mg ἀρετὴν) Ζ.—[o] γε om pr Ξ.—[p] ἀπεφαίνοντο Ω, ἀποφαίνοντο Ζ.—[q] ἂν om Ζ.

τὸ χρυσίον] Cod. Aug. περὶ τοῦ χρυσίου καὶ τοῦ ἀργυρίου. Quæ quidem lectio temere rejici non debet. Plato Apol. 12. ἦ καὶ περὶ ἵππους οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν—. Οὐχ οὕτως ἔχει, ὦ Μέλιτε, καὶ περὶ ἵππων: v. omnino Abreschius Auctar. Thucyd. p. 387. Fisch.

ἀπεργάσεσθαι] Ita rescribere ausi sumus pro ἀπεργάσασθαι, quæ est librorum editorum omnium, etiam Cod. Aug. et Vindob. lectio. Similiter apud Xen. Cyrop. i. 5. 7. recte legitur in libris editis antiquis, ἐλπίζοντες—διαπράξεσθαι· sed Cod. Brem. et Guelf. habent διαπράξασθαι, ita tamen, ut aliæ manus revocarint in utroque libro futurum. Alia hujus peccati exempla sunt apud Plat. Phædon. xlvi. 14. Fisch.

§. 12. καὶ τἄλλα] Cod. Med. τά τε ἄλλα τὰ τοιαῦτα: non male. Fisch.

καὶ μὴν δὴ] In omnibus libris nostris legitur μὲν pro μήν. Apud Plat. Parmenid. 25. pro ἀλλὰ μὲν legendum esse conjecimus ἀλλὰ μήν, ut diserte scriptum est in Cod. Tub. Conf. Ernest. ad Xen. Mem. ii. 7. 1. Fisch.

ἀπέφαινον] Cod. Aug. ἀποφαίνοντο· Bas. 2. ἀπεφαίνοντο. Quanquam non nescio, ἀποφαίνειν interdum pro ἀποφαίνεσθαι dici, ut apud Xen. Mem. i. 7. 4. tamen non memini, medium uspiam pro activo legi. Etiam in Menone Platonis c. 18. est, ἐκείνων ἀποφηνάντων. In aliis quoque locis, medium ἀποφαίνεσθαι pro activo ἀποφαίνειν a librariis substitutum invenitur: ut apud Plat. Parmenid. 3. pro ἀπέφαινεν ἀνόμοια Cod. Tub. ἀπεφαίνετο ἀνόμοια. Fisch.

ἡμῖν πάθοιεν μήτε ἐν μάχῃ μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενὶ κινδύνῳ, ἀλλ' ἀπέκειντο[r] τῇ πόλει σωτῆρές τε καὶ εὐεργέται, ἐπειδή γε[s] εἰς τὴν ἡλικίαν ἀφίκοντο.[t] ἀλλὰ γὰρ[u] κινδυνεύει οὔτε φύσει οὔτε μαθήσει ἡ ἀρετὴ τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνεσθαι. [§. 13.] Πῶς οὖν ἂν ὦ Σώκρατές σοι δοκοῦσι γίγνεσθαι, εἰ μήτε φύσει μήτε μαθήσει γίγνονται; τίν' ἄλλον τρόπον γίγνοιντ' ἂν οἱ ἀγαθοί; Οἶμαι μὲν οὐκ ἂν ῥᾳδίως αὐτὸ δηλωθῆναι, τοπάζω μὲν δὴ[v] θεῖόν τι μάλιστα εἶναι τὸ κτῆμα καὶ γίγνεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ὥς περ οἱ[w] θεῖοι τῶν μάντεων καὶ οἱ[x] χρησμολόγοι. οὗτοι γὰρ[y] οὔτε φύσει τοιοῦτοι γίγνονται οὔτε τέχνῃ, ἀλλ' ἐπιπνοίᾳ ἐκ τῶν θεῶν γιγνόμενοι τοιοῦτοί εἰσιν. οὕτω δὲ καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ λέγουσι ταῖς πόλεσιν ἑκάστοτε τὰ ἀποβησόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι ἐκ θεοῦ ἐπιπνοίας πολὺ μᾶλλον καὶ ἐναργέστερον ἢ οἱ χρησμῳδοί. λέγουσι δέ[z] που καὶ αἱ γυναῖκες ὅτι Θεῖος ἀνὴρ οὗτός ἐστι· καὶ Λακεδαιμόνιοι ὅταν τινὰ μεγαλοπρεπῶς[a] ἐπαινῶσι, θεῖον ἄνδρα φασὶν εἶναι.

—[r] ἀπέκειντο Ξs et corr Θ: ceteri ἐπέκειντο.—[s] δὲ ΑΘΣΤΩΒC.—[t] ἀφίκοιντο s.—[u] γὰρ add ΘΣΤΩΒCZ.—[v] δὴ om pr Ξ.—[w] οἱ om Z.—[x] οἱ om s.—[y] μὲν γὰρ Σ.—[z] γὰρ Ξs.—[a] μεγαλοπρεπὲς Ω.—[b] παραγίγνεται ΑΘΞΤΩΒCZ.

ἀπέκειντο] Cod. Aug. et Medic. ἐπέκειντο. Fisch.

ἐπειδή γε] Cod. Medic. ἐπειδὴ δὲ, ut Cod. Aug. ἐπειδὴ δή: male. Neque vero ἀφίκοντο, quod erat in iisdem libris, præferam lectioni alteri, quæ etiam in Menone habetur c. 18. Fisch.

ἀλλὰ γὰρ] Ald. Bas. 1. ἀλλὰ, omissa particula altera. Fisch.

§. 13. πῶς οὖν ἂν κ. τ. λ.] Hæc particula dialogi extat apud Stob. in Eclog. Eth. c. 1. p. 27. Gesn. Fisch.

μέντοι] Cod. Aug. Vindob. et libri editi omnes, legunt μὲν δή. Nos vero e libris Stobæi edidimus μέντοι. Fisch.

οἱ θεῖοι] Bas. 2. οἱ θεοὶ—: male. Ab eodem ceterisque libris editis, Cod. Med. et Aug. abest ante nomen χρησμολόγοι articulus, quem e Cod. Vindob. legum linguæ jussu, addidimus. Sic apud ipsum Platon. Apol. 7. est, οἱ θεομάντεις, καὶ οἱ χρησμῳδοί· et Menon. c. 26. οἱ χρησμῳδοί τε καὶ οἱ θεομάντεις· qui homines ab eo ibidem dicuntur χρησμῳδοὶ καὶ μάντεις, ut Ion. p. 60. Muller. οἱ χρησμῳδοὶ καὶ οἱ μάντεις οἱ θεῖοι. Fisch.

ἀποβησόμενα] Bas. 2. ἀποβλησόμενα: vitiose. Fisch.

λέγουσι] Cod. Aug. et Bas. 2. λέγουσι δέ τοι· quæ lectio si non extitit e δήπου, quod legitur in Menone Platonico c. 26. vera videri et genuina possit. Nam δὲ non raro ponitur pro γὰρ, ut Schrader. docuit ad Musæum v. 64. et ante eum Raphel. ad 1. Thess. ii. 16. t. ii. p. 542. Leid. sed librarii talibus in locis pro δὲ substituerunt γάρ· ut apud Xen. Cyrop. iv. 2. 19. legitur ἔχομεν γὰρ, sed Cod. Guelf. habet ἔχομεν δ', ita tamen, ut alia manus superscripserit γάρ· qui ipse Codex vi. 3. 7. pro δίκαιον γὰρ, ut Junta edidit, habet δίκαιον δὲ, sed ita, ut similiter superscriptum sit γάρ. Fisch.

καὶ οἱ] Libri nostri omnes habent, etiam Stob. καὶ Λακεδαιμόνιοι. In Menone c. 26. est, καὶ οἱ Λάκωνες. Fisch.

μεγαλοπρεπῶς] Cod. Aug. μεγαλοπρεπῆ: male, ut opinor. Nam auctor dialogi verba μεγαλοπρεπῶς ἐπαινῶσι substituit pro verbo ἐγκωμιάζωσι, quod legitur in Menon. c. 26. Fisch.

θεῖον] In Menone Platonis c. 26. est,

III. iii. 527. πολλαχοῦ δὲ καὶ Ὅμηρος τῷ αὐτῷ τούτῳ καταχρῆται καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. καὶ ὅταν βούληται θεὸς εὖ πρᾶξαι πόλιν, ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐνεποίησεν· ὅταν δὲ μέλλῃ κακῶς πράξειν πόλις, ἐξεῖλε τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ὁ θεός. οὕτως ἔοικεν οὔτε διδακτὸν εἶναι οὔτε φύσει ἀρετή, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ παραγίγνεσθαι[b] κτωμένοις.

καὶ οἱ Λάκωνες ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος ἀνὴρ, φασὶν, οὗτος: ubi Casaub. ad Athen. viii. 16. p. 681. docuit, ut legeretur σεῖος ἀνήρ: nam ut Lacones σιὸς, vel σίορ, ut habet Hesychius, dixissent pro θεὸς, ita eosdem pro θεῖος dixisse σεῖος, ostendit ex Aristotele (Nicomach. vii. 1.) καθάπερ οἱ Λάκωνες εἰώθασι προσαγορεύειν, ὅταν ἀγασθῶσι σφόδρά του, Σεῖος ἀνήρ φασιν· ubi in m. γρ. Θεῖος. FISCH.

Ὅμηρος] Maxim. Tyr. dissert. 22. p. 222. Davis. min. Ὁ δὲ αὐτὸς (Homerus) καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἅπαντας δίους καλεῖ, διότι ἦσαν, οἶμαι, οὐ κατὰ τέχνην ἀγαθοὶ, ἀλλὰ ἔργον Διός. Legitur autem in Homeri Carminibus non modo ipsum vocabulum δῖος, ut Il. A. 121. Odyss. A. 196. et θεῖος, ut Odys. A. 65. sed etiam verba idem valentia, ut θεοείκελος, Il. A. 131. θεοειδής, Il. B. 623. ἰσόθεος, Il. B. 565. ἀντίθεος, Odyss. A. 21. FISCH.

ἄνδρας] Cod. Aug. omittit ἄνδρας, et in Eclogis S. Maximi Antonii p. 911. pro ἐνεποίησεν legitur ἐποίησεν: male: nam ad verbum ἐνεποίησεν eleganter refertur verbum ἐξεῖλε. FISCH.

πράξειν] Eclogæ Antonii habent πρᾶξαι πόλιν. At verba ὅταν μέλλῃ πράξειν non pendere a nomine θεὸς, ut verba ὅταν βούληται, ita, ut πόλις sit subjectum enuntiationis, vel ex eo manifestum est, quia sequitur ἐξεῖλε—ὁ θεός· neque constructio verbi μέλλω cum aoristo ejusmodi est, ut præoptari alteri debeat. Ceterum conferri cum hoc loco jussit vir doctus, hist. Crit. reip. litter. vet. et recent. t. viii. p. 165. locum Esaiæ c. iii. 1—3. ἰδοὺ δὴ ὁ δεσπότης κύριος Σαβαὼθ ἀφελεῖ ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας—θαυμαστὸν σύμβουλον, καὶ σοφὸν ἀρχιτέκτονα, καὶ συνετὸν ἀκροατήν. FISCH.

ἐκ] In Eclogis Antonii deest ἐκ. FISCH.

παραγίγνεται] Steph. edidit, nescio an ex ingenio, παραγίγνεσθαι· quod Clericus et Horreus servarunt in suis exemplis. Nos vero restituimus παραγίγνεται ex Cod. Aug. Vindob. Ald. Bas. 1. 2. et Stobæo. FISCH.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ.

§. 1. Σὺ μὲν δὴ κελεύεις με, ὦ Δημόδοκε, ξυμβουλεύειν III. 380. III. iii. 528.
ὑμῖν περὶ ὧν ἂν ξυνέρχησθε[a] βουλευσόμενοι· ἐμοὶ δὲ σκοπεῖσθαι ἐπέρχεται τί ποτε δύναται ἡ ξύνοδος ὑμῶν καὶ ἡ τῶν οἰομένων ξυμβουλεύειν ὑμῖν προθυμία καὶ ἡ ψῆφος ἣν φέρειν ἕκαστος ὑμῶν διανοεῖται. τοῦτο μὲν γάρ, εἰ μὴ ἔστιν ὀρθῶς καὶ ἐμπείρως ξυμβουλεύειν περὶ ὧν ξυνέρχεσθε[b] βουλευσόμενοι, πῶς οὐ γελοῖόν ἐστι ξυνέρχεσθαι βουλευσομένους περὶ ὧν ξυμβουλεύειν οὐκ ἔστιν ὀρθῶς; τοῦτο δέ, εἰ μὲν ἔστιν[c] ὀρθῶς ξυμβουλεύειν καὶ ἐμπείρως περὶ τῶν τοιούτων, ἐπιστήμη[d] δ'[e] ἀφ' ἧς ἔστιν ὀρθῶς ξυμβουλεύειν[f] περὶ τούτων[g] μηδεμία ἐστί,[h] πῶς οὐκ ἄτοπον; εἰ δέ τις ἐπιστήμη ἀφ' ἧς ἔστι τὰ τοιαῦτα ὀρθῶς ξυμβουλεύειν,[i] οὐκ ἀνάγκη καὶ ἐπισταμένους εἶναί τινας ξυμβουλεύειν ὀρθῶς περὶ τῶν τοιούτων; ὄντων δέ τινων ἐπισταμένων ξυμβουλεύειν περὶ ὧν ξυνέρχεσθε[k] βουλευσόμενοι, οὐκ ἀνάγκη ἐστὶ καὶ ὑμᾶς[l] ἤτοι ἐπίστασθαι περὶ τούτων ξυμβουλεύειν ἢ μὴ ἐπίστασθαι; ἢ τοὺς μὲν ἐπίστασθαι ὑμῶν, τοὺς δὲ μὴ ἐπίστασθαι; εἰ μὲν οὖν ἐπίστασθε

CODICES NOVEM,

ΑΘΞΣΥΩBCZ.

[a] ἂν ἂν ξυνέρχησθε ΘΥBC, ἂν ξυνέρχησθε Σ: ἂν ξυνέρχεσθε *ς.—[b] ἂν συνέρχεσθε ΑΩ, ἂν ξυνέρχεσθε Z: ἂν ἂν ξυνέρχησθε ς.—[c] μὲν ἔστιν in mg ponunt ΑΩ.—[d] τοιούτων ἐστιν ἐπιστήμη Ω.—[e] δ' om pr ΑΩ.—[f] ξυμβουλεύειν καὶ ἐμπείρως Ω.—[g] τούτων καὶ ἐμπείρως Α.—[h] ἐστὶ om ΘΥBC.—[i] ξυμβουλεύειν οἷόν τε ΘΣΥBC.—

πάντες, τί δεῖ ἔτι[m] ὑμᾶς συνέρχεσθαι βουλευσομένους; ξυμβουλεύειν γὰρ ἱκανὸς[n] ἕκαστος ὑμῶν. εἰ δ' αὖ πάντες μὴ[o] ἐπίστασθε, πῶς ἂν δύναισθε[p] βουλεύεσθαι; ἢ τί ὑμῖν[q]
III. iii. 529. προὔργου τῆς ξυνόδου ταύτης εἴη ἂν μὴ δυναμένων γε[r] βουλεύεσθαι; εἰ δὲ οἱ μὲν ἐπίστανται, οἱ δὲ οὐκ ἐπιστάμενοί εἰσιν ὑμῶν,[s] οὗτοι δὲ[t] ξυμβουλῆς δέονται, εἰ ἄρα δυνατόν ἐστι ξυμβουλεύειν ἔμφρονα ἄνδρα τοῖς[u] ἀπείροις, ἱκανὸς δή πού ἐστι καὶ[v] εἷς ξυμβουλεῦσαι τοῖς ἐπισταμένοις ὑμῖν. ἢ οὐ ταὐτὰ οἱ[w] ἐπιστάμενοι ξυμβουλεύουσι πάντες; ὥστ' ἀκούσαντας ὑμᾶς[x] τούτου[y] ἀπαλλάττεσθαι προσήκει. νῦν δ' οὐ ποιεῖτε τοῦτο ἀλλὰ βούλεσθε πολλῶν ξυμβουλευόντων ἀκούειν. οὐ γὰρ ὑπολαμβάνετε εἰδέναι τοὺς ἐπιχειροῦντας ὑμῖν[z] ξυμβουλεύειν, περὶ ὧν ξυμβουλεύουσιν. εἰ γὰρ ὑπελαμβάνετε[a] εἰδέναι τοὺς ξυμβουλεύοντας ὑμῖν,[b] ἑνὸς
III. 381. μόνου ἀκούσασιν ἐξήρκει ἂν ὑμῖν.[b] τὸ οὖν ξυνέρχεσθαι ἀκουσομένους μὴ εἰδότων, ὡς προὔργου τι ποιοῦντας, πῶς οὐκ ἄτοπόν ἐστι; Καὶ περὶ μὲν τῆς ξυνόδου ὑμῶν ἀπορῶ ταύτῃ.

§. 2. Περὶ δὲ τῆς τῶν οἰομένων ὑμῖν ξυμβουλεύειν προθυμίας ἐκεῖνο ἄπορον. εἰ μὲν γὰρ μὴ ταὐτὰ ξυμβουλεύουσι περὶ τῶν αὐτῶν ξυμβουλεύοντες, πῶς ἂν πάντες καλῶς ξυμβουλεύοιεν, μὴ ξυμβουλεύοντες ἃ ξυμβουλεύει ὁ[c] ὀρθῶς ξυμβουλεύων; ἢ πῶς οὐκ ἂν[d] ἄτοπος εἴη ἡ προθυμία τῶν προθυμουμένων ξυμβουλεύειν περὶ ὧν ἀπείρως ἔχουσιν; οὐ γὰρ δὴ[e] ἔμπειροι ὄντες προαιρήσονται ξυμβουλεύειν[f] μὴ[g] ὀρθῶς. εἰ δ' αὖ ταὐτὰ ξυμβουλεύουσι,[h] τί δεῖ πάντας αὐτοὺς ξυμβουλεύειν; εἷς γὰρ αὐτῶν τὰ αὐτὰ ξυμβουλεύων ἱκανὸς ἔσται. τὸ οὖν τοιαῦτα προθυμεῖσθαι ἃ οὐδὲν προὔργου ἂν γένοιτο, πῶς οὐ γελοῖον; οὔτε οὖν ἡ τῶν ἀπείρων προθυμία οὐκ ἂν ἄτοπος εἴη, τοιαύτη γε οὖσα, οὔτε οἱ[i] ἔμφρο-

[k] ξυνέρχεσθε ΣΥΒC.—[l] ἡμᾶς Z.—[m] ἔστιν Z.—[n] ἱκανῶς Θ.—[o] μὴ πάντες Z.—[p] δύνασθε ΑΩΖ: δύνησθε °r.—[q] ἡμῖν ΑΞΣΒC: ὑμῖν cum r corr Ω.—[r] γε om Z.—[s] ἡμῶν ΞΣΖ.—[t] οὐδὲ corr A.—[u] τοῖς...ξυμβουλεῦσαι in mg posuit Z.—[v] καὶ om mg Z.—[w] οἱ om A et pr Ω.—[x] ἡμᾶς Ω, ἡμᾶς ceteri.—[y] τούτου omnes præter Ξ.—[z] ἡμῖν...ξυμβουλεύοντας om Z.—[a] ὑπολαμβάνετε ΑΘΣΥΩΒC.—[b] ἡμῖν Θ.—[c] ὁ om ΣΥ.—[d] ἂν οὐκ ΑΩΖ: οὐκ ἂν °r.—[e] δή γε τε Ω.—[f] μὴ om pr Ω.—[g] μὴ...ξυμβουλεύειν om ΣΥ.—[h] ξυμβουλεύσουσι Θ.—[i] οἱ om ΑΘΣΥΒC et pr Ω.—[k] γε Ω, τε ΑΘΞ

νες ἂν τοιαῦτα προθυμηθεῖεν, εἰδότες ὅτι καὶ εἷς τις αὐτῶν τὸ αὐτὸ πράξει, ξυμβουλεύων γε[k] ὡς προσήκει. ὥστε πῶς οὐ γελοῖός[l] ἐστιν ἡ προθυμία τῶν οἰομένων ὑμῖν ξυμβουλεύειν, οὐ δύναμαι εὑρεῖν.

§. 3. Τὸ δὲ περὶ τῆς ψήφου ἧς φέρειν διανοεῖσθε, τί δύναται, ἀπορῶ μάλιστα. πότερον γὰρ τοὺς εἰδότας ξυμβου- III. iii. 380.
λεύειν κρίνετε; ἀλλ' οὐ πλείονες[m] ἑνὸς ξυμβουλεύσουσιν, οὐδὲ ἄλλως καὶ ἄλλως περὶ τοῦ αὐτοῦ. ὥστε περὶ τούτων μὲν[n] τὴν ψῆφον φέρειν ὑμᾶς οὐ δεήσει. ἀλλὰ τοὺς ἀπείρους καὶ[o] ὡς μὴ δεῖ ξυμβουλεύοντας κρίνετε;[p] ἢ τοῖς τοιούτοις ὡς μαινομένοις οὐκ[q] ἐπιτρέπειν ξυμβουλεύειν προσήκει; εἰ δὲ μήτε τοὺς ἐμπείρους μήτε τοὺς ἀπείρους κρινεῖτε, τίνας[r] κρινεῖτε;[s] ἀρχὴν δὲ[t] τί δεῖ[u] πάντως ἄλλους[v] ξυμβουλεύειν ὑμῖν, εἴ περ κρίνειν τὰ τοιαῦτα ἱκανοί ἐστε; εἰ δ' αὖ[w] μὴ ἐστὲ ἱκανοί, τί καὶ[x] δύνανται ὑμῖν[y] αἱ ψῆφοι; ἢ πῶς οὐ γελοῖόν ἐστι ξυνέρχεσθαι μὲν ὑμᾶς ξυμβουλευσομένους, ὡς δεομένους ξυμβουλίας καὶ οὐχ ἱκανοὺς ὄντας αὐτούς, ξυνελθόντας δὲ οἴεσθαι δεῖν ψηφίζεσθαι ὡς κρίνειν ἱκανοὺς ὄντας; οὐ γὰρ δὴ καθ' ἕνα μὲν ὄντες οὐκ οἴδατε, ξυνελθόντες δὲ φρόνιμοι γίγνεσθε· οὐδ'[z] αὖ ἰδίᾳ μὲν ἀπορεῖτε, ἐλθόντες δὲ εἰς τὸ αὐτὸ οὐκέτι ἀπορεῖτε, ἀλλ' ἱκανοὶ γίγνεσθε[a] ξυνορᾶν ποῖα πρακτέα ἐστὶν ὑμῖν,[b] καὶ ταῦτα παρ' οὐδενὸς μαθόντες[c] οὐδ' αὐτοὶ εὑρόντες, ὅ ἐστι δεινότατον ἁπάντων. οὐ γὰρ δή, μὴ δυνάμενοί γε ξυνορᾶν ἃ πρακτέον ἐστί, III. 382.
κρίνειν ἱκανοὶ ἔσεσθε τὸν ὀρθῶς ξυμβουλεύοντα περὶ τούτων ὑμῖν. οὐδ' αὖ τοῦτό γε ἐρεῖ εἷς ὢν ὁ ξυμβουλεύων[d] ὑμῖν οὗτος[e] ὑμᾶς διδάξειν[f] ἃ πρακτέον ὑμῖν ἐστί, καὶ κρινεῖν[g] τοὺς κακῶς καὶ μὴ ξυμβουλεύοντας ὑμῖν, οὕτως ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ ὄντας τοσούτους. τοῦτο δὲ ἐκείνου οὐδὲν ἧττον ἂν

ΤΒCZ.—[l] γελοῖος Ω: γελοία Ξs.—[m] πλείονος Ω, πλείονος ΑΘΞΒCZ.—[n] μὲν add ΑΩΖ.—[o] καὶ om ΑΩΖ.—[p] κρίνετε Ω, κρίνει τὸ Z.—[q] οὐκ Ω.—[r] κρίνητε, τίνας mg Ω.—[s] τίνας κρίνετε in mg habet A, om Z: κρίνετε etiam ΘΞΣΥΒC.—[t] δὲ om A et pr Ω, post τί ponunt ΘΞΣΥΒC.—[u] δεῖ om ΘΣΥΒ.—[v] ἄλλως ΑΩ, ἄλλωσε Z.—[w] αὖ ΑΘΥΩΒCZ: σὺν [e]s.—[x] καὶ om ΑΩΖ.—[y] ἡμῖν Θ.—[z] εἰ δ' ΘΥΒC.—[a] γίγνεσθαι ΥC.—[b] ἡμῖν Ξ.—[c] μαθόντες παρ' οὐδενὸς Z.—[d] ξ. omnes præter Ξ.—[e] οὗτος s.—[f] διδάξει ΑΩΖ.—[g] κρίνειν omnes.—[h] ἐν om ΑΩΖ.—[i] ξ. Z.—[k] ἱκανὸς pr ΑΩ.—[l] ποιεῖ

φανείη δεινὸν ὄν.[h] εἰ δὲ μήθ' ἡ ξύνοδος μήθ' ὁ ξυμβουλεύων[i] ὑμῖν ἱκανοὺς[k] κρίνειν ποιεῖ[l] ὑμᾶς, τίς χρεία τῶν ψήφων[m] ἐστὶν ὑμῖν; ἢ πῶς οὐκ ἐναντιοῦται ἡ ξύνοδος ὑμῶν ταῖς ψήφοις καὶ αἱ ψῆφοι τῇ τῶν ξυμβουλευόντων ὑμῖν[n] προθυμίᾳ; ἡ μὲν γὰρ ξύνοδός ἐστιν ὑμῶν ὡς οὐχ ἱκανῶν ἀλλὰ ξυμβούλων δεομένων, αἱ[o] δὲ ψῆφοι φέρονται ὡς οὐ ξυμβούλων δεομένων ἀλλὰ καὶ κρίνειν καὶ ξυμβουλεύειν δυναμένων. καὶ ἡ μὲν προθυμία τῶν ξυμβουλευόντων ὑμῖν ὡς
III. iii. 531. εἰδότων ἐστίν, αἱ δὲ παρ' ὑμῶν[p] ψῆφοι ὡς οὐκ εἰδότων τῶν ξυμβουλευόντων φέρονται. καὶ εἴ τις ὑμᾶς[q] ἔροιτο τοὺς ψηφισαμένους καὶ τὸν ξυμβουλεύσαντα ὑμῖν, περὶ ὧν ἂν ψηφίσησθε, πότερον ἴστε ὅ τι ἔσται οὗ ἕνεκα πράττειν[r] διανοεῖσθε ἃ ἐψηφίσασθε,[s] οὐκ[t] οἴομαι ἂν φῆσαι ὑμᾶς.[u] τί δ', εἰ γένοιτο οὗ ἕνεκα πράττειν ἂν[v] διανοεῖσθε, ἴστε ὅτι ξυνοίσει τοῦτο ὑμῖν; οὐδὲ τοῦτο ἂν φῆσαι οἴομαι ὑμᾶς οὐδὲ[w] τὸν ξυμβουλεύοντα ὑμῖν. τῶν ἀνθρώπων δὲ τίνα ὑπολαμβάνετε εἰδέναι τι τούτων;[x] εἴ τις προσέροιτο ὑμᾶς, οὐδὲ τοῦτο ξυγχωρεῖν ἂν[y] οἴομαι ὑμᾶς. ὅταν οὖν περί τε ὧν[z] ξυμβουλεύετε ᾖ τοιαῦτα οἷα ὑμῖν μὴ δῆλα εἶναι, οἵ τε ψηφιζόμενοι καὶ οἱ ξυμβουλεύοντες ἄπειροι ὦσιν, εἰκότως καὶ ὑμεῖς[a] φήσετε ξυμπίπτειν ἀπιστεῖν καὶ μεταμέλεσθαι πολλάκις αὐτοῖς καὶ περὶ ὧν ἂν[b] ξυμβουλεύσωνται καὶ περὶ ὧν ἂν ψηφίσωνται. τοῖς ἀγαθοῖς δὲ τοιαῦτα ξυμβαίνειν[c] οὐ προσήκει. ἴσασι γὰρ καὶ περὶ ὧν ξυμβουλεύουσιν, ὁποῖά[d] τ' ἐστί, καὶ τοῖς πεισθεῖσιν αὐτοῖς ὅτι βεβαίως ὑπάρχει ὧν ἕνεκα ξυμβουλεύουσι, καὶ ὅτι οὔτε αὐτοῖς οὔτε τοῖς πεισθεῖσιν αὐτοῖς πώποτε μεταμελήσει. περὶ τοιούτων οὖν ἔγωγε τοὺς νοῦν ἔχοντας ξυμβουλεύειν ἀξιοῦν[e] ὑπελάμβανον, ἀλλ' οὐ περὶ ὧν σὺ κελεύεις με ξυμβουλεύειν. ἀπὸ μὲν γὰρ τῆς ἐκείνων ξυμβουλίας τὸ τέλος εὐτυχία,[f] ἀπὸ δὲ τῆς τούτων φλυαρίας ἀτυχία ἐστίν.

---

om pr Ω.—[m] ψόφων Σ.—[n] ἡμῖν Θ.—[o] αἱ...δεομένων om Σ.—[p] ἡμῶν ΣΥ.—[q] ἡμᾶς ΘΞΥΒC.—[r] πράττειν ἂν Θ.—[s] ἃ ἐψηφίσασθε om ΘΖ.—[t] οὐκ...διανοεῖσθε om Ζ.—[u] ἡμᾶς Θ.—[v] ἂν om ΑΩ.—[w] οὐδὲ om Ζ.—[x] τῶν Θ.—[y] ἂν om Ζ.—[z] οὖν Θ.—
ἶν
[a] ὑμεῖς Ω.—[b] ἂν om ΘΞΥΒC.—[c] ξ. ΑΘΞΥΩΒCΖ.—[d] ποῖά ΘΞΥΒC et pr Ω.—

§. 4. Παραγενόμην δ' ἀνθρώπῳ τινὶ νουθετοῦντι ἑαυτοῦ ἑταῖρον, διότι ἐπίστευε[g] τῷ κατηγοροῦντι οὐκ ἀκούσας τοῦ ἀπολογουμένου ἀλλὰ μόνον[h] τοῦ κατηγοροῦντος. ἔλεγεν οὖν ὡς δεινὸν πρᾶγμα ποιοῖ[i] καταγιγνώσκων τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε αὐτὸς παραγενόμενος οὔτε τῶν φίλων ἀκούσας παραγενο- III. 383.
μένων, οἷς εἰκὸς ἦν αὐτὸν λέγουσιν πιστεύειν· οὐδ' αὖ ἀμφοτέρων ἀκούσας, οὕτω προπετῶς ἐπίστευσε τῷ κατηγο- III. iii. 532.
ροῦντι. δίκαιον δὲ εἶναι καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ἀκοῦσαι πρὸ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ μέμφεσθαι, ὥσπερ καὶ τοῦ κατηγοροῦντος. πῶς γὰρ ἄν τις ἢ δίκην καλῶς δικάσαι ἢ ἀνθρώπους κατὰ τρόπον κρῖναι[k] δύναιτο, μὴ ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ἀκούσας; τοὺς γὰρ λόγους παραβαλλομένους, ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸ χρυσίον, ἄμεινον κρίνεσθαι. ἢ τίνος ἕνεκεν[l] ἢ χρόνον ἀμφοτέροις δίδοσθαι τοῖς ἀντιδίκοις, ἢ ὀμνύειν τοὺς δικαστὰς ἀκροάσεσθαι[m] ὁμοίως ἀμφοτέρων, εἰ μὴ ὑπελάμβανεν ὁ νομοθέτης τὰς δίκας δικαιότερον ἂν[n] καὶ βέλτιον κρίνεσθαι ὑπὸ τῶν δικαστῶν; σὺ δέ μοι δοκεῖς οὐδὲ τοῦτο τὸ[o] ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀκηκοέναι. τὸ ποῖον; ἔφη.—

Μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς.

καί τοι οὐκ ἂν οὕτω τοῦτο περιεφέρετο, εἰ μὴ καλῶς ἐλέγετο καὶ ὡς προσήκει. ξυμβουλεύω οὖν σοι, ἔφη, τοῦ λοιποῦ μὴ προπετῶς οὕτως τοὺς ἀνθρώπους μήτε μέμφεσθαι μήτ' ἐπαινεῖν.

Ὁ οὖν ἕτερος[p] ἄτοπον ἔφη αὐτῷ[q] καταφαίνεσθαι, εἰ ἕνα μὲν γνῶναι λέγοντα πότερον ἀληθεύει ἢ ψεύδεται οὐ δυνατόν, δύο δὲ λέγοντας γνῶναι δυνατὸν ἔσται· καὶ παρὰ μὲν τοῦ ἀληθῆ λέγοντος μαθεῖν οὐ δυνατόν, ὑπὸ τούτου δ' αὐτοῦ καὶ ἄλλου ψευδομένου διδαχθῆναι οἷόν τε·[r] καὶ εἰ ὁ

[e] ἀξιοῦν (ἐξιοῦν) Ω.—[f] εὐτυχία Θ.—[g] ἐπίστευσε Z.—[h] μόνου Z.—[i] ποιοῖ ΑΞΩΖ, ποιοῖτο ceteri: ποιεῖ ς.—[k] κρίνας ΑΘΞΒC: κρῖναι cum ς corr ΥΩ.—[l] εἵνεκεν ΘΥΩCZ.—

[m] ἀκροάσασθαι (ἀκροάσεσθαι) mei omnes.—[n] ἂν om pr Ω.—[o] τὸ om Ω.—[p] ἕτερος Υ.—[q] ἑαυτῷ ΑΩΖ.—[r] διδαχθῆναι δυνατὸν ταῦτα οἷόν τε ΑΘΩΒΖ, διδαχθῆναι ταῦτα οἷόν τε ΥC.—

ἕνεκεν] Post ἕνεκεν aut post ἀντιδίκοις videtur deesse ἔδει, sive ἐχρῆν, vel aliquid hujusmodi. Steph.

μὲν εἷς ὀρθῶς καὶ ἀληθῆ λέγων ἐμφανίσαι ἃ λέγει[s] οὐ δυνήσεται, δύο δέ, ὧν ὁ ἕτερος ψεύσεται καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖ, δυνήσονται ἐμφανίσαι τοῦτο ὃ ὁ[t] λέγων ὀρθῶς ἐμφανίσαι οὐχ οἷός τ' ἦν. ἀπορῶ δ', ἔφη, κἀκεῖνο, πῶς ποτε ἐμφαίνουσι.[u] πότερον γὰρ σιωπῶντες ἢ λέγοντες; εἰ μὲν γὰρ σιωπῶντες ἐμφανιοῦσιν, οὐδετέρου[v] ἂν δέοι, μή τί γε[w] ἀμφοτέρων, ἀκούειν· εἰ δὲ λέγοντες ἀμφότεροι ἐμφανιοῦσιν, ἀμφότεροι δὲ κατ' οὐδένα τρόπον[x] λέγουσιν[y]—ἐν μέρει γὰρ λέγειν ἑκάτερον ἀξιοῦσι—πῶς ἀμφοτέρους ἐμφανίσαι ἅμα οἷόν τε; εἰ γὰρ ἐμφαίνουσιν ἅμα[z] ἀμφότεροι, καὶ ἐροῦσι
III. iii. 383. τότε ἅμα. τοῦτο δ' οὐκ ἔστιν.[a] ὥστε λοιπόν, εἴ περ λέγοντες ἐμφαίνουσιν, ἑκάτερος εἰπὼν ἐμφανιεῖ· καὶ[b] ὁπότε γε[c] ἐρεῖ ἑκάτερος, τότε καὶ ἐμφανιεῖ ἑκάτερος αὐτῶν. ὥστ' ἐρεῖ ὁ μὲν πρότερος, ὁ δ' ὕστερος, καὶ[d] ἐμφανιεῖ ὁ μὲν πρότερος, ὁ δ' ὕστερος. καί τοι εἴ περ ταὐτὸ[e] ἐν μέρει ἐμφανιοῦσιν ἑκάτεροι, τί δεῖ ἔτι τοῦ ὑστέρου ἀκούειν; ὑπὸ γὰρ
III. 384. τοῦ πρότερον εἰπόντος ἤδη φανερὸν ἔσται. ἐκεῖνο δ', ἔφη,[f] εἴ περ ἀμφότεροι ἐμφανιοῦσι, πῶς οὐ[g] καὶ ὁ ἕτερος αὐτῶν ἐμφανιεῖ; ὧν γὰρ ὁ ἕτερος οὐκ ἐμφανιεῖ, οὗτοι ἀμφότεροι πῶς ἂν ἐμφανίσαι δύναιντο; εἰ δ' ἑκάτερος ἐμφανιεῖ, δῆλον ὅτι ἐρεῖ πρότερος καὶ ἐμφανιεῖ πρότερος· ὥστ' ἐκείνου μόνου[h] ἀκούσαντα, γνῶναι πῶς ἐστὶν οὐχ οἷόν τε.

Ἐγὼ γοῦν ἀκούων αὐτῶν ἠπόρουν καὶ κρίνειν οὐχ οἷός τ' ἦν· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἔφασαν οἱ παρόντες τὸν πρῶτον λέγειν ἀληθῆ. εἰ οὖν τι ἔχεις ξυμβαλέσθαι[i] μοι περὶ τούτων, πότερόν ἐστιν ἑνὸς λέγοντος γνῶναι τί λέγει, ἢ προσδεῖται τοῦ ἀντεροῦντος,[k] εἰ μέλλει τις γνώσεσθαι πότερον ὀρθῶς λέγει·[l] ἢ οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀμφοτέρων ἀκούειν. ἢ πῶς νομίζεις;

---

§. 5. Πρώην τις ἐνεκάλει[m] ἀνθρώπων τινὶ ὅτι αὐτῷ ἀργυ-

[s] λέγειν Z.—[t] ὁ om ΑΩΖ.—[u] ἐμφανιοῦσι γρ ΩΖ.—[v] οὐδετέρου...ἐμφανιοῦσιν om Θ.
χ ν
—[w] μήτοιγε Ξς.—[x] τρόπον Ω, χρόνον γρ Z.—[y] λέγουσιν ante τρόπον ponit Z.—
[z] ἅμα om Z.—[a] οὐκ ἀθῶσιν Z.—[b] καὶ om Θ.—[c] γε om ΞΩς.—[d] καὶ...πρότερος om Θ, καὶ...ὕστερος om Σ.—[e] αὐτὸ Z.—[f] ἔφης Α, φῂς Ω, ἔφης Z.—[g] οὐν ΘΞΣΥΒC.—
[h] μόνου ἐκείνου Z.—[i] ξυμβάλλεσθαί ΑΩ.—[k] ἀντεροῦν Z.—[l] λέγειν Z.—[m] ἀνενεκάλει

ρίου χρῆσαι οὐκ ἠθέλησεν οὐδὲ πιστεῦσαι. κἀκεῖνος μὲν ᾧ[n] ἐνεκάλει, ἀπελογεῖτο· ἄλλος δέ τις τῶν παρόντων ἠρώτησε τὸν ἐγκαλοῦντα, πότερον ὁ μὲν μὴ[o] πιστεύσας αὐτῷ μηδὲ χρήσας ἥμαρτε· σὺ δ', ἔφη, οὐ πείσας σοι χρῆσαι οὐχ ἡμάρτηκας; ὁ δέ, Τί γὰρ ἥμαρτον; εἶπε. Πότερος[p] δ', ἔφη, σοὶ δοκεῖ ἁμαρτάνειν; ὁ ἀποτυχὼν ὧν ἤθελεν ἢ ὁ μή; Ὁ ἀποτυχών, εἶπεν. Οὐκοῦν, εἶπε, σὺ μὲν ἀπέτυχες, χρήσασθαι ἐθέλων; ὁ δέ σοι μὴ προέσθαι, οὐκ ἀπέτυχε τούτου; Ναί, εἶπεν· ἀλλ' ἐγὼ τί ἥμαρτον, καὶ[q] εἰ μὴ ἐκεῖνός μοι ἔδωκεν; Ὅτι εἰ μὲν ἐδέου αὐτοῦ, ἔφη, ὧν οὐκ ἐχρῆν, III. iii. 384.
πῶς οὐκ οἴει ἁμαρτάνειν; ἐκεῖνος δὲ ὁ μὴ προέμενος ὀρθῶς ἔπραξεν. εἰ δὲ ὧν χρῆν ἐδέου αὐτοῦ, ἀποτυχὼν τούτου, πῶς οὐχ ἥμαρτες ἐξ ἀνάγκης; Ἴσως, εἶπεν. ἀλλ' ἐκεῖνος πῶς οὐχ ἥμαρτεν, ὁ μὴ πιστεύσας μοι; Ἆρ' οὖν, ἔφη, εἰ προσωμίλησας[r] αὐτῷ ὡς προσήκει, οὐκ ἂν ἥμαρτες οὐδέν; Οὐ γὰρ δή. Νῦν ἄρα οὐχ ὡς προσήκει αὐτῷ προσωμίλησας.[s] Φαίνομαι, εἰπεῖν.[t] Εἰ οὖν ὡς μὴ προσήκει ὁμιλοῦντός σου μὴ ἐπείσθη, πῶς ἂν δικαίως ἐγκαλοίης ἐκείνῳ; Οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Οὐδὲ[u] ὅτι τοῖς κακῶς χρωμένοις οὐ προσεκτέον ἐστίν, ἔχεις εἰπεῖν; Καὶ μάλ', ἔφη, τοῦτό γε. Ἀλλ' οὖν οὐχ οἱ ὡς οὐ προσήκει ὁμιλοῦντες, ἔφη, κακῶς χρῆσθαί σοι δοκοῦσιν; Ἔμοιγε, ἔφη. Τί οὖν ἥμαρτεν εἴ σοι μὴ προσέσχε κακῶς χρωμένῳ; Οὐδὲν φαίνεται, εἰπεῖν.[v] Τί οὖν ποτὲ οἱ ἄνθρωποι, ἔφη, τοιαῦτα ἐγκαλοῦσι πρὸς ἀλλήλους; καὶ τοῖς μὲν δὴ[w] πεισθεῖσιν αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἐπείσθησαν μέμφονται· αὐτοῖς δέ, ὅτι οὐκ ἔπεισαν, οὐδ' ὁτιοῦν ἐγκαλοῦσιν; Καὶ ἄλλος τις παρών, Ὅταν τε γάρ τις, ἔφη, εὖ χρήση- III. 385.
ταί τῳ καὶ[x] βοηθήσῃ, εἶτα ἀξιῶν αὐτῷ ὁμοίως χρήσασθαι μὴ τυγχάνῃ τούτου, πῶς οὐκ εἰκότως μέμφοιτ' ἂν ὁ τοιοῦτος; Οὐκοῦν, ἔφη, ὃν ἀξιοῖ ὁμοίως αὐτῷ χρῆσθαι, ἤτοι[y] δυνατός ἐστι χρῆσθαι αὐτῷ καλῶς ἢ οὐ δυνατός; καὶ εἰ μὲν μὴ δυνατός ἐστιν, πῶς ἂν καλῶς ἀξιοίη,[z] ἀξιῶν αὐτὸν

Σ.—[n] ὃ Θ.—[o] μὴ om ΘZ.—[p] πέρος Θ.—[q] καὶ add ΑΘΣΥΩBC.—[r] προσομιλήσας (omisso εἰ) Z.—[s] προσομιλήσας Z.—[t] εἰπεῖν (e) Ω.—[u] εἰ δὲ Ω, εἰ δὲ (οὐ) ΑΘΣΥBCZ.—[v] εἰπεῖν (e) Ω.—[w] μὴ om ΘZ.—[x] καὶ om pr Σ.—[y] εἴτε (ἤ) Ω, εἴτε (οι) ΑΘΣΥBCZ.—[z] libri

ὃ οὐ[a] δυνατός ἐστιν; εἰ δὲ δυνατός ἐστι, πῶς τοιοῦτοι ἄνθρωπον οὐκ ἔπεισεν; ἢ πῶς τοιαῦτα[b] λέγοντες καλῶς λέγουσιν; Ἀλλὰ νὴ Δί', ἔφη, τοῦτο δεῖ[c] ἐγκαλεῖν, ὅπως οὗτός τε τοῦ λοιποῦ βέλτιον χρῆται αὐτῷ, καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι ἀκούσαντες αὐτοῦ ἐγκαλοῦντος. Βέλτιον δὲ χρήσεσθαι,[d] ἔφη, οἴει[e] τινὰς ἀκούοντας ὀρθῶς λέγοντος καὶ ἀξιοῦντος,[f] ἢ ἁμαρτάνοντος; Ὀρθῶς λέγοντος, ἔφη. Ὁ δέ γε οὐκ ὀρθῶς ἀξιοῦν ἐδόκει σοι; Ναί, ἔφη. Πῶς οὖν ἀκούοντες
III. iii. 585. τοιαῦτα ἐγκαλοῦντος βέλτιον χρήσονται; Οὐδαμῶς, ἔφη. Τοῦ[g] οὖν ἕνεκα τοιαῦτά τις ἐγκαλεῖ;[h] Ἀνευρεῖν ἔφη οὐκ ἂν δύνασθαι.

---

§. 6. Ἀνθρώπου τις κατηγόρει[i] εὐήθειαν ὅτι ταχέως καὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀνθρώποις λέγουσι πιστεύοι. πολίταις μὲν γὰρ καὶ οἰκείοις λέγουσι πιστεύειν εἰκός[k] ἐστι· τοιούτοις δ' ἀνθρώποις οὓς οὔτε εἶδεν οὔτε ἤκουσε πρότερον αὐτῶν,[l] πιστεύειν, καὶ ταῦτα οὐκ ἀγνοοῦντα[m] ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν ἀλαζόνες καὶ πονηροί, ἠλιθιότητος σημεῖον οὐ σμικρὸν εἶναι. Καὶ τῶν παρόντων τις ἔφη, Ἐγὼ δὲ ᾤμην σὲ τὸν ταχὺ καὶ[n] τοῦ τυχόντος ἂν αἰσθανόμενον πολλοῦ νομίζειν ἄξιον εἶναι μᾶλλον ἢ τὸν βραδέως. Καὶ γὰρ νομίζω, εἶπεν ἐκεῖνος. Τί οὖν, ἔφη, ἐγκαλεῖς, εἰ ταχὺ καὶ τοῖς τυχοῦσι πιστεύει τἀληθῆ λέγουσιν; Ἀλλ' οὐ τοῦτο[o] ἐγκαλῶ,[p] εἶπεν,[q] ἀλλ' ὅτι πιστεύει ταχέως ψευδῆ λέγουσιν. Εἰ δ' ἐν πλείονι χρόνῳ καὶ οὐ τοῖς τυχοῦσιν ἐπίστευε καὶ ἠτιᾶτο, οὐκ ἂν ἐνεκάλεσας αὐτῷ μᾶλλον; Ἔγωγ' ἄν, εἶπεν.[q] Ἆρα διότι γε βραδέως καὶ οὐ τοῖς τυχοῦσιν ἐπίστευεν; Μὰ Δί', εἶπεν. Οὐ γὰρ οἶμαί γ', ἔφη, διὰ τοῦτ'

οἱ ταῦτα
ἀξιοῦντος...ἔφη—[a] οὐ om Z.—[b] τοιαῦτα Ω.—[c] δὴ ΣΖ.—[d] χρῆσθαι mei omnes.—[e] οἴει ...ἔφη om Σ.—[f] καὶ ἀξιοῦντος om pr Ξ.—[g] τοῦ Z cum corr Ω et γρ A, τί ΘΣΥΒC: τίνος *ς.—[h] ἐγκαλοῖ ΑΩΘΒCZ.—[i] κατηγοροῖ Θ.—[k] εἰκὸς...πιστεύειν om Z.—[l] αὐτὸν Ζς.—[m] ἀγνοοῦντες Θ.—[n] τὸν ταχὺ καὶ ΑΩΖ: καὶ τὸν ταχὺ

χρήσεσθαι] Male χρῆσθαι in præced. edit. ubi etiam desiderantur quæ sunt inter ἔφη et Ὁ δέ γε. STEPH.

πῶς οὖν] Malim legere Πῶς οὖν; ἀκούοντες etc. Paulo post autem Τί οὖν pro Τίνος οὖν manifesto errore in præced. edit. scriptum est. STEPH.

ἐγκαλεῖν ἀνθρώπῳ ἄξιον εἶναι ὑπολαμβάνεις, ἀλλὰ διότι πιστεύει λέγουσιν ἄπιστα. Ἔγωγ', εἶπεν.[q] Πότερον οὖν, ἔφη, διὰ μὲν τὸ βραδέως καὶ μὴ τοῖς[r] τυχοῦσιν πιστεύειν οὐκ[s] οἴει ἄξιον εἶναι ἐγκαλεῖν αὐτῷ, διὰ δὲ τὸ ταχέως καὶ τοῖς τυχοῦσι πιστεύειν ἄξιον; Οὐκ ἔγωγ', εἶπεν.[q] Τί οὖν, ἔφη, ἐγκαλεῖς αὐτῷ; Ὅτι ἁμαρτάνει, πρὸ τοῦ σκέψασθαι ταχέως πιστεύων[t] τοῖς τυχοῦσιν. Ἀλλ' εἰ βραδέως ἐπίστευσε[u] πρὸ τοῦ σκέψασθαι, οὐκ ἂν ἡμάρτανεν; Μὰ Δί', III. 386.
εἶπεν, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἡμάρτανεν ἂν οὐδὲν ἧττον. ἀλλ' οὐ[v] τοῖς τυχοῦσιν οἶμαι[w] δεῖν πιστεύειν. Εἰ δὲ μὴ πιστεύειν τοῖς τυχοῦσιν, ἔφη, οἴει δεῖν, ἀλλὰ[x] τοῖς ἀγνῶσι[y] πῶς προσήκει ταχέως πιστεύειν; ἀλλὰ πρότερον οἴει δεῖν III. iii. 586.
σκέψασθαι εἰ ἀληθῆ λέγουσιν. Ἔγωγ', εἶπεν. Ἐπεὶ οἰκείων καὶ συνήθων, ἔφη, ὄντων, οὐ δεῖ σκοπεῖσθαι εἰ λέγουσιν ἀληθῆ. Ἐγὼ μὲν φαίην[z] ἄν, εἶπεν.[a] Ἴσως γὰρ καὶ τούτων τινές, ἔφη, λέγουσιν ἄπιστα. Καὶ μάλα, εἶπεν. Τί οὖν μᾶλλον, ἔφη, τοῖς οἰκείοις καὶ συνήθεσιν εἰκὸς πιστεύειν, ἢ τοῖς τυχοῦσιν, ἐστίν; Οὐκ ἔχω, ἔφη, εἰπεῖν. Τί δ'; εἰ οὐ[b] μᾶλλον τοῖς οἰκείοις πιστεύειν δεῖ ἢ τοῖς τυχοῦσιν,[c] οὐκ ἀπίστους αὐτοὺς δεῖ[d] νομίζειν μᾶλλον ἢ τοὺς τυχόντας; Πῶς γὰρ οὔκ; ἔφη. Ἐὰν οὖν τοῖς μὲν οἰκεῖοι ὦσι, τοῖς δ' ἀγνῶτες, πῶς οὐ δεήσει τοὺς αὐτοὺς μᾶλλον αὐτῷ πιστοὺς νομίζειν; οὐ γὰρ ὁμοίως πιστοὺς αὐτοὺς δεῖ νομίζειν τοὺς οἰκείους καὶ τοὺς ἀγνῶτας, ὡς φῄς. Οὐκ ἀρέσκει μοι, εἶπεν.[e] Ὁμοίως δ',[f] ἔφη,[g] καὶ τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτῶν οἱ μὲν πιστεύουσιν, οἱ δ' οὐ πιστὰ ἡγήσονται, καὶ οὐδέτεροι ἁμαρτήσονται αὐτῶν. Ἄτοπον καὶ τοῦτ', εἶπεν. Ἔπειτα, ἔφη, εἰ ταὐτὰ λέγουσι οἱ οἰκεῖοι καὶ οἱ[h] τυχόντες, πῶς οὐχ

*s.—[o] οὔτ' Θ.—[p] ἐγκαλῶν Ξs.—[q] εἶπεν Ω : εἰπεῖν *s.—[r] τοῖς om Z.—[s] οὐκ... πιστεύειν om Θ.—[t] πιστεύειν Z.—[u] ἐπίστευε Z.—[v] ἀλλὰ καὶ ΑΘΣΥΒC et fortasse pr Ω.—[w] οἶμαι...τυχοῦσιν in mg ponit Ω.—[x] ἀλλὰ...δεῖν om ΣΥ.—[y] ἀγνώμοσι γρ ΩΖ.—[z] ἂν φαίην Z.—[a] εἶπεν Ω : εἰπεῖν *s.—[b] οὐ om mei omnes.—[c] ἀπίστοις Z. —[d] δεῖν ΘΞΣΥΒC.—[e] εἶπεν Ω : εἰπεῖν *s.—[f] δ' om pr Ω.—[g] ἔφην omnes præter

μᾶλλον αὐτῷ] Vide annon scribendum sit, τοὺς αὐτοὺς μᾶλλον τῶν αὐτῶν πιστοὺς νομίζειν; Steph.

ὁμοίως τὰ λεγόμενα πιστὰ εἴη ἂν ἢ ἄπιστα; Ἀνάγκη, εἶπεν. Οὐκοῦν καὶ τοῖς λέγουσιν αὐτὰ ὁμοίως πιστευτέον λέγουσιν αὐτά; Πιθανόν, εἶπεν.

Ταῦτ' οὖν λεγόντων αὐτῶν ἠπόρουν τίσι ποτὲ δεῖ πιστεύειν καὶ τίσιν οὔ, καὶ πότερον τοῖς πιστοῖς καὶ τοῖς[i] εἰδόσι περὶ ὧν[k] λέγουσιν ἢ τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις. περὶ τούτων οὖν πῶς σὺ νομίζεις;

Ξ. item inf.—[h] οἱ om ς.—[i] alterum τοῖς om Θ.—[k] ὃ Z.

λέγουσιν αὐτὰ] Scribendum puto λέγουσι ταυτὰ, utrobique: aut saltem in posteriore loco: nisi potius verba hæc male sunt repetita. Steph.

Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΙΣΥΦΟΣ.

§. 1. Ἡμεῖς δὲ καὶ χθές σε πολὺν χρόνον ἀνεμείναμεν, III. 387.
ὦ Σίσυφε, ἐπὶ τῇ Στρατονίκου ἐπιδείξει, ὅπως ἂν ξυνηκροῶ III. iii. 537.
ἡμῖν ἀνδρὸς σοφοῦ, πολλά τε καὶ καλὰ ἐπιδεικνυμένου πράγματα καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ· καὶ ἐπεὶ σὲ οὐκέτι ᾠόμεθα παρέσεσθαι,[a] αὐτοὶ ἤδη ἠκροώμεθα τἀνδρός.

ΣΙ. Ναὶ μὰ τὸν Δία· ἀσχολία γάρ μοί τις ἐγένετο ἀναγκαιοτέρα, ὥστε μὴ παραμελῆσαι αὐτῆς. οἱ γὰρ ἄρχοντες ἡμῶν ἐβουλεύοντο χθές· ξυμβουλεύειν οὖν αὐτοῖς[b] ἠνάγκαζόν με. ἡμῖν δὲ τοῖς Φαρσαλίοις καὶ νόμος ἐστὶ τοῖς ἄρχουσι πείθεσθαι, ἂν κελεύωσι ξυμβουλεύειν τινὰ ἡμῶν αὐτοῖς.

ΣΩ. Ἀλλὰ καλὸν τό τε τῷ νόμῳ πείθεσθαι, τό τε ὑπὸ τῶν πολιτῶν δεδοξάσθαι εὔβουλον εἶναι, ὥς περ καὶ σὺ δεδόξασαι εὔβουλος εἶναι εἷς τῶν Φαρσαλίων. ἀτάρ, ὦ Σί-

CODICES NOVEM,
ΑΘΞΣΥΩΒΟΖ.

[a] παρέσεσθαι ᾠόμεθα Θ et pr B.—[b] αὐτοῖς omnes.—[c] οὐ Ξγ.—[d] ἀλλὰ καὶ περὶ

συφε, ἐγὼ γὰρ οὔ πω[c] περὶ τοῦ εὖ βουλεύεσθαι τοὺς λόγους ἂν δυναίμην ποιήσασθαι πρὸς σέ, ἡγούμενος καὶ σχολῆς εἶναι πολλῆς καὶ λόγου μακροῦ, ἀλλὰ περὶ[d] αὐτοῦ
III. iii. 588. τοῦ[e] βουλεύεσθαι πρῶτον,[f] ὅ τι ἔστιν, ἐγχειρήσαιμ' ἂν διαλεχθῆναί σοι. ἆρ' οὖν ἔχοις[g] ἄν μοι εἰπεῖν αὐτὸ τὸ βουλεύεσθαι[h] ὅ τί ποτ' ἔστι; μή μοι ἢ τὸ εὖ ἢ κακῶς ἢ τὸ καλῶς πως, ἀλλ' αὐτὸ μόνον τὸ βουλεύεσθαι, ὁποῖόν τι ἐστίν. ἢ καὶ πάνυ ῥαδίως αὐτός γε οὕτως εὔβουλος ὤν; ἀλλὰ μὴ ἐμὴ περιεργία ᾖ καὶ τὸ ἐρωτῆσαί σε περὶ τούτου;

ΣΙ. Ἦ σοι γὰρ ἄγνωστόν ἐστιν ὅ τι τὸ βουλεύεσθαι ἐστίν;

ΣΩ. Ἔμοιγε, ὦ Σίσυφε, εἴ γε[i] τι ἄλλο ἐστὶν ἢ ὅ περ τὸ μὴ ἐπιστάμενόν τινα περὶ ὧν ἂν δέῃ τι πράττειν, διαμαντευόμενον καὶ σχεδιάζοντα λέγειν ὅ τι ἂν τύχῃ, εἰκάζοντα καὶ κατὰ ταὐτὰ αὐτῷ, ὥς περ καὶ οἱ ἀρτιάζοντες[k] τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲν ἐπιστάμενοι δή που περὶ τῶν ἀρτίων τε καὶ περιττῶν ὧν ἂν ἐν ταῖς χερσὶ ταῖς αὑτῶν ἔχωσιν,[l] ὅμως
III. 388. ἐπιτυγχάνουσι λέγοντες περὶ τῶν αὐτῶν τἀληθῆ. πολλάκις μὲν οὖν τοιοῦτόν τι καὶ τὸ βουλεύεσθαί ἐστιν, οἷον μηδὲν ἐπιστάμενον περὶ ὧν ἂν βουλεύηταί τις, ἀπὸ τύχης εἰπόντα ἐπιτυγχάνειν τἀληθῆ. εἰ[m] μὲν οὖν τοιοῦτόν[n] ἐστι, γιγνώσκω δὴ οἷον τὸ βουλεύεσθαι ἐστίν· εἰ μέντοι γε μὴ τοιοῦτόν ἐστιν, οὐκ ἄν πω ἐπισταίμην αὐτό.

ΣΙ. Οὐ τοίνυν τοιοῦτόν ἐστιν οἷόν περ[o] μὴ ἐπίστασθαι κομιδῇ μηδέν,[p] ἀλλ' οἷον τὸ μὲν εἰδέναι τι τοῦ πράγματος ἤδη, τὸ δὲ μηδέπω ἐπίστασθαι.

§. 2. ΣΩ. Ἆρα τοιόνδε τι λέγεις τὸ βουλεύεσθαι πρὸς τοῦ Διός; ὥς περ γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς ὑπομαντεύεσθαί μοι δοκῶ τὴν διάνοιάν σου περὶ τοῦ εὖ βουλεύεσθαι·[q] οἷον τὸ ζητεῖν τὰ βέλτιστα ἐξευρεῖν τινὰ ἑαυτῷ διαπράξασθαι,[r] μηδέπω δὲ ἐπίστασθαι σαφῶς, ἀλλ' ὥς περ ἐν νοήσει τινὶ[s] εἶναι τοῦτο. οὐχ οὕτω πως λέγεις;

ΣΙ. Ἔγωγε.

ΣΣ.—[e] τοῦ om Ω.—[f] πρῶτον add ΑΩΖ.—[g] ἔχεις Θ, ἔχοι Σ.—[h] βούλεσθαι Θ.—[i] εἴτε ΑΘΣΥΩΒCΖ.—[k] ἁρπάζοντες ΑΘΣΥΩΒCΖ.—[l] ἔχοντες (γρ ἔχωσι) Ζ.—[m] εἰ ...ἐστίν om Ζ.—[n] οὖν τὸ τοιοῦτον Σ.—[o] ὅπερ ΩΖ, ὅπερ τὸ Α.—[p] μηδέ τι ΑΩ, μηδ' ἔτι Ζ.—[q] βούλεσθαι Ω.—[r] διαπράξασθαι in mg ponit Ω.—[s] τινὰ omnes præter Σ.—

ΣΩ. Ζητοῦσι δ' οἱ ἄνθρωποι πότερον ἃ ἂν ἐπιστῶνται τῶν πραγμάτων, ἢ καὶ ἃ ἂν μὴ ἐπιστῶνται;

ΣΙ. Ἀμφότερα. III. iii. 389.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ τοῦθ' οὕτω πως λέγεις, τὸ ζητεῖν ἀμφότερα τοὺς ἀνθρώπους, ἃ ἄν τε[t] ἐπιστῶνται καὶ[u] ἃ ἂν[v] μὴ ἐπιστῶνται; ὅμοιον ὥς περ εἴ[w] τις[x] Καλλίστρατον γιγνώσκοι[y] μέν, ὅς τις ὁ Καλλίστρατος, μὴ[z] μέντοι ἐπίσταιτο ὅπου εἴη ἐξευρεῖν, οὐχ[a] ὅς τις εἴη ὁ Καλλίστρατος. ἆρ' οὕτω πως λέγεις τὸ ζητεῖν εἶναι ἀμφότερα;

ΣΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐκεῖνο μὲν οὐκ ἂν ζητοίη, τὸν Καλλίστρατον εἰδέναι, ὅ γε[b] εἰδώς;

ΣΙ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Ὅπου δέ γε εἴη, ζητοίη ἂν[c] αὐτόν.

ΣΙ. Ἔμοιγε[d] δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὐδὲ τοῦτο ἐζήτει, ὅπου ἦν ἐξευρεῖν αὐτόν, εἰ ᾔδει· ἀλλ' ἐξεῦρεν ἂν εὐθέως;

ΣΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ταῦτά γε δὴ ζητοῦσιν ἅττ' ἂν[e] ἐπιστῶνται[f] οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἃ ἂν μὴ[g] ἐπιστῶνται, ὡς ἔοικεν. εἰ δὲ σοὶ οὗτος ὁ λόγος ἐριστικὸς εἶναι δοκεῖ, ὦ Σίσυφε, καὶ μὴ τοῦ πράγματος ἕνεκα λέγεσθαι ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ διαλέγεσθαι μόνον, σκόπει δὲ[h] καὶ ὧδε ἐὰν δοκῇ σοι οὕτως ἔχειν ὥς περ καὶ[i] νῦν λέγεται. ἆρα γὰρ οὐκ ἐν τῇ γεωμετρίᾳ οἶσθα τοῦτο γιγνόμενον; ἀγνοουμένην τὴν διάμετρον τοῖς γεωμέτραις, οὐκ εἰ διάμετρός ἐστιν ἢ μή, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ[k] ζητεῖται τοῦτο ὑπ' αὐτῶν εὑρεθῆναι, ἀλλ' ὁπόση τίς ἐστι μέτρῳ πρὸς τὰς πλευρὰς τῶν χωρίων ὧν ἂν διατέμνῃ; ἆρ' οὐ τοῦτό ἐστιν αὐτὸ τὸ ζητούμενον περὶ αὐτῆς;

[t] τε...ἂν om Z.—[u] καὶ...ἐπιστῶνται in margine ponit Ω.—[v] om Θ.—[w] εἰ εἴτις ς.—[x] εἴτις om Z.—[y] γιγνώσκ^{η}ει Z.—[z] μὴ...καλλίστρατος om ΣΥ.—[a] οὐχ om Ξ.—[b] ὅτε ΑΘΣΥΓΩBCZ.—[c] ἂν om ς.—[d] ἐμοὶ Z.—[e] ἅττα ἃ ἂν ΑΩΖ.—[f] ἐπιστῶνται...ἂν om Θ.—[g] ἂν μὴ Z.—[h] δὲ om Ξ.—[i] καὶ om Z.—[k] οὐδὲ add ΑΘΩBCZ.—[l] δαὶ A.—[m] εἰ ὁ

ὅμοιον ὥσπερ] Nisi pleonasmum hic esse dicamus, scribendum videtur ὥσπερεὶ εἴτις. Steph.

σκόπει δὲ] Rectius δὴ hoc loco scriberetur. Steph.

ΣΙ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ὅ περ καὶ ἀγνοεῖται. ἦ γάρ;

ΣΙ. Πάνυ γε.

ST. iii. 388. ΣΩ. Τί δαί;[l] ὁ τοῦ κύβου διπλασιασμὸς οὐκ οἶσθ' ὅτι ζητεῖται τοῖς γεωμέτραις ὁπόσος τίς ἐστιν εὑρεθῆναι λόγῳ; αὐτὸς δὲ ὁ κύβος οὐ ζητεῖται αὐτοῖς εἰ κύβος ἐστὶν ἢ μή, ἀλλ' ἐπίστανται τοῦτό γε. ἦ γάρ;

ΣΙ. Ναί.

ST. 388. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ ἀέρος Ἀναξαγόραν τε καὶ Ἐμπεδοκλέα καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς μεταρσιολέσχας ἅπαντας οἶσθα ζητοῦντας πότερον ἄπειρός ἐστιν ἢ πέρας ἔχων;

ΣΙ. Ναί.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο, εἰ ἀήρ[m] ἐστιν. ἦ γάρ;

ΣΙ. Οὐ δῆτα.

§. 3. ΣΩ. Συγχωρήσαις ἂν οὖν μοι καὶ κατὰ τῶν ἄλλων πάντων οὕτως ἔχειν ἤδη[n] μηδὲν μηδενὶ εἶναι ζητεῖν τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἂν[o] ἐπίστηταί τις, ἀλλὰ μᾶλλον ὧν ἂν μὴ ἐπίστηται;

ΣΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ βουλεύεσθαι τοῦτο ἐδόκει ἡμῖν εἶναι αὐτό, τὸ ζητεῖν τὰ βέλτιστά τινα ἐξευρεῖν περὶ ὧν ἂν δέοιτο διαπράττεσθαι αὐτῷ;

ΣΙ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δὲ ζητεῖν γε, ὅ περ τὸ βουλεύεσθαι ἦν περὶ τῶν πραγμάτων. ἦ γάρ;

ΣΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν σκεπτέον ἡμῖν ἐστὶ νῦν ἤδη τί[p] ἐστιν[q] ἐμποδὼν τοῖς ζητοῦσι περὶ ὧν ἂν τὴν ζήτησιν ποιῶνται εἰς τὸ ἐξευρεῖν.

ΣΙ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἄλλο τι φαίημεν ἂν αὐτοῖς ἐμποδὼν εἶναι ἢ τὴν ἀνεπιστημοσύνην;

ΣΙ. Σκοπῶμεν νὴ Δία.[r]

ἀὴρ ΘΞΥBCs.—[n] ἃ δὴ Z, ἢ δὴ °s.—[o] ἂν om s.—[p] τὸ Ξ.—[q] ἐστιν om Ξs.—[r] σκο-

ΣΩ. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν, τὸ λεγόμενόν γε, πάντα κάλων[s] ἐφέντες[t] καὶ πᾶσαν φωνὴν ἐφιέντες. ἄθρει δὲ[u] δὴ μετ' ἐμοῦ τόδε· ἆρά γε νομίζεις οἷόν τέ[v] τι εἶναι ἀνθρώπῳ περὶ μουσικῆς βουλεύεσθαι, μήτε ἐπισταμένῳ περὶ μουσικῆς, III. iii. 541.
μηδὲ ὅπως ἂν κιθαριστέον εἴη αὐτῷ ἢ ἄλλο τι τῶν κατὰ μουσικὴν ποιητέον;

ΣΙ. Οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δαὶ περὶ στρατηγίας ἢ κυβερνητικῆς; τὸν μὴ ἐπιστάμενον μηδέτερα τούτων οἴει ἔχειν[w] ἄν τι βουλεύσασθαι περὶ τούτων τοῦ ἑτέρου, ὅ τι ποιητέον εἴη αὐτῷ; ὅπως[x] ἢ στρατηγητέον ἢ κυβερνητέον[y] ἐκείνῳ αὐτῷ τῷ[z] μὴ ἐπισταμένῳ μήτε στρατηγεῖν μήτε κυβερνᾶν;

ΣΙ. Οὐχί.

ΣΩ. Ἦ καὶ[a] περὶ τῶν ἄλλων οὖν ἁπάντων οὕτως ἀξιοῖς ἔχειν, περὶ ὧν ἂν μὴ[b] ἐπίστηταί τις, μὴ εἰδέναι μηδὲ βουλεύεσθαί πω δυνατὸν τῷ μὴ ἐπισταμένῳ περὶ αὐτῶν;

ΣΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ ζητεῖν περὶ ὧν ἄν τις μὴ ἐπιστήμων ᾖ. ἢ γάρ;

ΣΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τὸ μὲν αὐτὸ ἄρα οὐκ ἂν ἔτι εἴη τὸ ζητεῖν τῷ βουλεύεσθαι.

ΣΙ. Πῶς δή;

ΣΩ. Ὅτι τὸ μὲν ζητεῖν ἐστὶ δή που ἐπὶ τούτοις οἷς ἂν μὴ ἐπιστῆταί[c] τις, τὸ δὲ βουλεύεσθαι οὐχ οἷόν τ' εἶναι δοκεῖ περὶ ταῦτα ἀνθρώπῳ, περὶ ἃ ἄν τις μὴ[d] ἐπιστήμων ᾖ. ἢ οὐχ οὕτως ἐλέχθη;

ΣΙ. Πάνυ γε.[e]

ΣΩ. Οὐκοῦν ὑμεῖς χθὲς ἐζητεῖτε τὰ βέλτιστα ἐξευρεῖν τῇ πόλει, οὐκ ἠπίστασθε δὲ[f] αὐτά. εἰ γὰρ ἠπίστασθε, οὐκ ἂν ἔτι δή που ἐζητεῖτε αὐτά,[g] ὥς περ οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν ἂν ἂν ἐπιστώμεθα ζητοῦμεν. ἢ γάρ;

τῦφον νὴ Δία] hæc Sisypho dedi cum ΑΞΩΖ.—[s] κάλων Α, κάλον ΩΞ.—[t] malim ἀφιέντες.—[u] δὲ add ΑΩΖ.—[v] libri γέ.—[w] ἔχων Ζ.—[x] ὅπως om ς.—[y] ἢ κυβερνητέον om Ζ.—[z] τῷ om Ξς.—[a] καὶ om Θ.—[b] μὴ δὲ Ζ.—[c] ἐπίσταται Ζ.—[d] μὴ om omnes præter Ξς.—[e] οὐ πάνυ γε Ζ.—[f] ἐπίστασθε δὲ Ζ.—[g] αὐτὸ Ζ.—[h] σε Ζ.

ΣΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Πότερον οὖν σοι[h] δοκεῖ χρῆναι, ὦ Σίσυφε, ἂν μὴ ἐπίστηταί[i] τις, ζητεῖν ἢ μανθάνειν;

ΣΙ. Μανθάνειν ἔμοιγε νὴ Δία.

III. 390. III. iii. 542. ΣΩ. Ὀρθῶς γέ σοι δοκεῖ. ἀλλ' ἆρά γε καὶ[k] διὰ τοῦτό σοι δοκεῖ χρῆναι μανθάνειν μᾶλλον ἢ ζητεῖν, διότι θᾶττον ἂν καὶ ῥᾷον ἐξεύροι τις, εἰ παρὰ τῶν ἐπισταμένων μανθάνοι, ἢ εἰ αὐτὸς ὁ[l] μὴ εἰδὼς ζητοίη; ἢ δι' ἄλλο τι;

ΣΙ. Οὔκ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο.

§. 4. ΣΩ. Τί οὖν οὐκ ἀμελήσαντες χθὲς ὑμεῖς τοῦ βουλεύεσθαι περὶ ὧν ἂν μὴ ἐπίστασθε, καὶ τοῦ ζητεῖν τὰ βέλτιστα διαπράττεσθαι ἐν τῇ πόλει, ἐμανθάνετε παρὰ τῶν[m] ἐπισταμένων τινός, ὅπως ἂν ἐδύνασθε τὰ βέλτιστα διαπράττεσθαι τῇ[n] πόλει; ἀλλ' ἐδοκεῖτέ μοι τὴν ἡμέραν ὅλην τὴν χθὲς αὐτοσχεδιάζοντες καὶ διαμαντευόμενοι[o] καθῆσθαι περὶ ὧν οὐκ ἠπίστασθε, ἀμελήσαντες μανθάνειν, οἵ τε ἄρχοντες τῆς πόλεως καὶ σὺ μετὰ τούτων. ἴσως δ' ἂν φαίης ταῦτα ἐμοί τε εἶναι πεπαιγμένα πρὸς σέ, τοῦ διαλεχθῆναι μόνον εἵνεκα, σοί τε οὐκ ἐσπουδασμένως ἀποδεδεῖχθαι· ἀλλὰ τοῦτό γε πρὸς Διός, ὦ Σίσυφε, σκόπει νῦν σπουδῇ· εἰ δοθείη τὸ[p] βουλεύσασθαί τι εἶναι, καὶ μὴ ὥς περ νῦν οὐδὲν ἐξευρίσκεται ἀλλοῖον ἢ ὅ περ[q] ἐπιστήμη τε καὶ εἰκασία καὶ σχεδιασμός, ὀνόματι σεμνοτέρῳ μόνον κεχρημένον τούτῳ, ἄλλῳ δ' οὐδενί· ἆρ' ἂν οἴει αὐτῷ διενεγκεῖν τι ἑτέρους[r] ἑτέρων πρὸς τὸ εὖ βουλεύεσθαί τε καὶ εὐβούλους εἶναι, ὥς περ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις ἁπάσαις διαφέρουσιν ἕτεροι ἑτέρων, τέκτονες τεκτόνων ἰατροί τε ἰατρῶν αὐληταί τε αὐλητῶν; οἵ τε ἄλλοι δημιουργοὶ ἅπαντες, αὐτοί τε αὐτῶν διαφέρουσιν; ὥς περ καὶ οὗτοι οἱ ἐν ταύταις ταῖς τέχναις, ἢ οὕτω καὶ[s] ἐν τῷ βουλεύεσθαι οἴει ἄν τι διενεγκεῖν ἑτέρους ἑτέρων;

ΣΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Εἰπὲ δή μοι· οὐχ ἅπαντες οἵ τε εὖ βουλευόμενοι καὶ οἱ κακῶς περὶ μελλόντων τινῶν ἔσεσθαι βουλεύονται;

—[i] ἐπιστῆται, ut solet, A.—[k] καὶ add ΑΘΩΖ.—[l] ἢ ὁ ΥΩ, ἢ ὁ Ζ, ἢ ὁ ΘΣΩΒC.—[m] τῶν μὴ ΑΘΣΥΒC et pr (ut videtur) Ω.—[n] ἐν τῇ Θs.—[o] μαντευόμενοι ΩΖ.—[p] τῷ

ΣΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ἢ τὰ μέλλοντα οὔ πω ἐστίν;

ΣΙ. Οὐ γὰρ δή. III. iii. 542.

ΣΩ. Εἰ γὰρ εἴη,[t] οὐκ ἂν ἔτι δή που[u] μέλλοι ἔσεσθαι, ἀλλ' εἴη ἂν ἤδη. ἦ γάρ;

ΣΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μή πω[v] ἐστίν, οὕτως οὐδὲ γέγονε τὰ μὴ ὄντα;

ΣΙ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μή πω μηδὲ γέγονεν, οὔ πω οὐδὲ φύσιν ἔχει οὐδεμίαν αὐτῶν.

ΣΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

§. 5. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν οἵ[w] τε εὖ βουλευόμενοι καὶ οἱ κακῶς ἅπαντες βουλεύονται περὶ πραγμάτων οὔτε ὄντων οὔτε γεγενημένων οὔτε φύσιν οὐδεμίαν ἐχόντων, ὅταν περὶ τῶν μελλόντων βουλεύωνται;

ΣΙ. Φαίνονταί γε.

ΣΩ. Δοκεῖ οὖν σοι δυνατὸν εἶναι τοῦ μὴ ὄντος τυχεῖν τινὶ ἢ εὖ ἢ κακῶς;

ΣΙ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ἐγώ σοι φράσω, ὅ γε βούλομαι εἰπεῖν. σκόπει III. 391. γάρ. πῶς ἂν τοξοτῶν πολλῶν διαγνοίης τόν τε χρηστὸν καὶ τὸν πονηρὸν ὅς τις εἴη αὐτῶν; ἢ τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν εἰδέναι; ἴσως γὰρ ἂν κελεύοις αὐτοὺς ἐπὶ σκοποῦ τινὸς τοξεύειν. ἦ γάρ;

ΣΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸν πλειστάκις βάλλοντα τοῦ σκοποῦ κατ' ὀρθὸν κρίνοις ἂν νικᾶν;

ΣΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Εἰ δὲ σκοπὸς μηδεὶς εἴη κείμενος αὐτοῖς τοῦ τοξεύειν, ἀλλ' ἕκαστος βάλλοι[x] ὅπως βούλοιτο, πῶς ἂν διαγνοίης[y] τὸν εὖ ἢ κακῶς τοξεύοντα αὐτῶν;

ΣΙ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοὺς βουλευομένους ἢ εὖ ἢ κακῶς, εἰ

omnes praeter Ξς.—[q] ὅπως Z.—[r] ἑτέρους om Z.—[s] καὶ om Z.—[t] οἴει Z.—[u] τοῦ Z.—[v] πως Zς.—[w] οὖν ἢ οἱ libri.—[x] βάλοι Z.—[y] διαγνοίης om ΞΥC.—[z] δοκεῖ ΑΩΖ,

ΣΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Πότερον οὖν σοι[h] δοκεῖ χρῆναι, ὦ Σίσυφε, ἂν μὴ ἐπίστηταί[i] τις, ζητεῖν ἢ μανθάνειν;

ΣΙ. Μανθάνειν ἔμοιγε νὴ Δία.

III. 390. III. iii. 542. ΣΩ. Ὀρθῶς γέ σοι δοκεῖ. ἀλλ' ἆρά γε καὶ[k] διὰ τοῦτό σοι δοκεῖ χρῆναι μανθάνειν μᾶλλον ἢ ζητεῖν, διότι θᾶττον ἂν καὶ ῥᾷον ἐξεύροι τις, εἰ παρὰ τῶν ἐπισταμένων μανθάνοι, ἢ εἰ αὐτὸς ὁ[l] μὴ εἰδὼς ζητοίη; ἢ δι' ἄλλο τι;

ΣΙ. Οὔκ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο.

§. 4. ΣΩ. Τί οὖν οὐκ ἀμελήσαντες χθὲς ὑμεῖς τοῦ βουλεύεσθαι περὶ ὧν ἂν μὴ ἐπίστασθε, καὶ τοῦ ζητεῖν τὰ βέλτιστα διαπράττεσθαι ἐν τῇ πόλει, ἐμάνθανετε παρὰ τῶν[m] ἐπισταμένων τινός, ὅπως ἂν ἐδύνασθε τὰ βέλτιστα διαπράττεσθαι τῇ[n] πόλει; ἀλλ' ἐδοκεῖτέ μοι τὴν ἡμέραν ὅλην τὴν χθὲς αὐτοσχεδιάζοντες καὶ διαμαντευόμενοι[o] καθῆσθαι περὶ ὧν οὐκ ἠπίστασθε, ἀμελήσαντες μανθάνειν, οἵ τε ἄρχοντες τῆς πόλεως καὶ σὺ μετὰ τούτων. ἴσως δ' ἂν φαίης ταῦτα ἐμοί τε εἶναι πεπαιγμένα πρὸς σέ, τοῦ διαλεχθῆναι μόνον εἵνεκα, σοί τε οὐκ ἐσπουδασμένως ἀποδεδεῖχθαι· ἀλλὰ τοῦτό γε πρὸς Διός, ὦ Σίσυφε, σκόπει νῦν σπουδῇ· εἰ δοθείη τὸ[p] βουλεύσασθαί τι εἶναι, καὶ μὴ ὥς περ νῦν οὐδὲν ἐξευρίσκεται ἀλλοῖον ἢ ὅ περ[q] ἐπιστήμη τε καὶ εἰκασία καὶ σχεδιασμός, ὀνόματι σεμνοτέρῳ μόνον κεχρημένον τούτῳ, ἄλλῳ δ' οὐδενί· ἆρ' ἂν οἴει αὐτῷ διενεγκεῖν τι ἑτέρους[r] ἑτέρων πρὸς τὸ εὖ βουλεύεσθαί τε καὶ εὐβούλους εἶναι, ὥς περ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις ἁπάσαις διαφέρουσιν ἕτεροι ἑτέρων, τέκτονες τεκτόνων ἰατροί τε ἰατρῶν αὐληταί τε αὐλητῶν; οἵ τε ἄλλοι δημιουργοὶ ἅπαντες, αὐτοί τε αὑτῶν διαφέρουσιν; ὥς περ καὶ οὗτοι οἱ ἐν ταύταις ταῖς τέχναις, ἢ οὕτω καὶ[s] ἐν τῷ βουλεύεσθαι οἴει ἄν τι διενεγκεῖν ἑτέρους ἑτέρων;

ΣΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Εἰπὲ δή μοι· οὐχ ἅπαντες οἵ τε εὖ βουλευόμενοι καὶ οἱ κακῶς περὶ μελλόντων τινῶν ἔσεσθαι βουλεύονται;

—[i] ἐπιστῆται, ut solet, A.—[k] καὶ add ΛΘΩΖ.—[l] ἢ ὁ ΥΩ, ἢ ὁ Ζ, ἢ ὁ ΘΞΩΒC.—[m] τῶν μὴ ΛΘΞΥΒC et pr (ut videtur) Ω.—[n] ἐν τῇ Θs.—[o] μαντευόμενοι ΩΖ.—[p] τῷ

ΣΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ἢ τὰ μέλλοντα οὔ πω ἐστίν;

ΣΙ. Οὐ γὰρ δή. III. iii. 512.

ΣΩ. Εἰ γὰρ εἴη,[t] οὐκ ἂν ἔτι δή που[u] μέλλοι ἔσεσθαι, ἀλλ' εἴη ἂν ἤδη. ἦ γάρ;

ΣΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μή πω[v] ἐστίν, οὕτως οὐδὲ γέγονε τὰ μὴ ὄντα;

ΣΙ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μή πω μηδὲ γέγονεν, οὔ πω οὐδὲ φύσιν ἔχει οὐδεμίαν αὐτῶν.

ΣΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

§. 5. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν οἵ[w] τε εὖ βουλευόμενοι καὶ οἱ κακῶς ἅπαντες βουλεύονται περὶ πραγμάτων οὔτε ὄντων οὔτε γεγενημένων οὔτε φύσιν οὐδεμίαν ἐχόντων, ὅταν περὶ τῶν μελλόντων βουλεύωνται;

ΣΙ. Φαίνονταί γε.

ΣΩ. Δοκεῖ οὖν σοι δυνατὸν εἶναι τοῦ μὴ ὄντος τυχεῖν τινὶ ἢ εὖ ἢ κακῶς;

ΣΙ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ἐγώ σοι φράσω, ὅ γε βούλομαι εἰπεῖν. σκόπει III. 391.
γάρ. πῶς ἂν τοξοτῶν πολλῶν διαγνοίης τόν τε χρηστὸν καὶ τὸν πονηρὸν ὅς τις εἴη αὐτῶν; ἢ τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν εἰδέναι; ἴσως γὰρ ἂν κελεύοις αὐτοὺς ἐπὶ σκοποῦ τινὸς τοξεύειν. ἦ γάρ;

ΣΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸν πλειστάκις βάλλοντα τοῦ σκοποῦ κατ' ὀρθὸν κρίνοις ἂν νικᾶν;

ΣΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Εἰ δὲ σκοπὸς μηδεὶς εἴη κείμενος αὐτοῖς τοῦ τοξεύειν, ἀλλ' ἕκαστος βάλλοι[x] ὅπως βούλοιτο, πῶς ἂν διαγνοίης[y] τὸν εὖ ἢ κακῶς τοξεύοντα αὐτῶν;

ΣΙ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοὺς βουλευομένους ἢ εὖ ἢ κακῶς, εἰ

omnes præter Ξs.—[q] ὅπως Z.—[r] ἑτέρους om Z.—[s] καὶ om Z.—[t] οἴει Z.—[u] τοῦ Z.—[v] πως Zs.—[w] οὖν ἢ οἱ libri.—[x] βάλοι Z.—[y] διαγνοίης om ΞΥC.—[z] δοκεῖ ΛΩΖ,

μὴ ἐπίσταιντο περὶ ὅτου βουλεύοιντο, ἀπορήσειας ἂν διαγνῶναι;

III. iii. 544. ΣΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ περὶ μελλόντων πραγμάτων βουλεύονται οἱ βουλευόμενοι, περὶ τῶν οὐκ ὄντων βουλεύονται;

ΣΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦ γε μὴ ὄντος οὐχ οἷόν τ' οὐδενὶ τυχεῖν ἐστί. πῶς γὰρ ἄν τίς σοι δοκεῖ[1] τοῦ μὴ ὄντος δύνασθαι τυχεῖν;

ΣΙ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐκ ἔστι τοῦ μὴ ὄντος τυγχάνειν οἷόν τε, οὐδεὶς ἂν ἔτι περὶ τῶν μὴ ὄντων βουλευόμενος τυγχάνοι. τὰ γὰρ μέλλοντα τῶν οὐκ ὄντων ἐστίν. ἢ γάρ;

ΣΙ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὐδ' ὁ μὴ τυγχάνων τῶν μελλόντων, οὐδεὶς ἂν οὔτ' εὔβουλος οὔτε κακόβουλος εἴη ἀνθρώπων ἔτι.

ΣΙ. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Οὐδέ γε εὐβουλότερος οὐδὲ κακοβουλότερος ἕτερος ἑτέρου εἶναι, εἰ καὶ μὴ ἐπιτυχέστερος καὶ ἀποτυχέστερος[a] εἴη τοῦ μὴ ὄντος.

ΣΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Πρὸς τί[b] οὖν ποτὲ ἀποβλέποντες ἄνθρωποι πρᾶγμα ἀποκαλοῦσιν ἀνθρώπους εὐβούλους τε καὶ κακοβούλους εἶναί τινας; ἆρά γε ἄξιόν ἐστι καὶ αὖθίς ποτε περὶ αὐτοῦ ἐνθυμηθῆναι, ὦ Σίσυφε;

[1] δοκῇ ceteri : δοκοῖ ς.—[a] ἀτυχέστερος Z.—[b] τίνα ΩZ.

ΕΡΥΞΙΑΣ.

---

§. 1. Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες[a] ἐν τῇ στοᾷ τοῦ III. 392.
Διὸς τοῦ ἐλευθερίου ἐγώ τε καὶ Ἐρυξίας ὁ Στειριεύς·[b] III. iii. 545.

CODICES SEPTEM,
ΑΘΣΩΒCZ.

[a] περιπατοῦν Z.—[b] στιριεὺς ΑΩΖ.—[c] προσηλθέτην ΘΣΒC, προηλθέτην ΑΩΖ:

Ἐρυξίας] De hujus dialogi auctore non una fuit eademque omnium veterum sententia. Fuisse enim, qui eum ab ipso Platone profectum opinarentur, ex eo intelligitur, quia Diog. L. (iii. 62.) eum referri haud dubie inter fetus Platoni suppositos debere monet. Verba ejus hæc sunt, *Νοθεύονται δὲ τῶν Διαλόγων ὁμολογουμένως—Ἐρυξίας, ἢ Ἐρασίστρατος*. Unde etiam in Codicibus Platonis, editionibusque antiquis, in numero dialogorum *νοθευομένων* positus cernitur; etsi in exemplo Eclogarum Ethicarum Stobæi Veneto Platoni tribuitur, ut c. 90. H h, 4. A. c. 92. H h, 7. B. et c. 95. Ii. 6. A. add. Hemsterh. ad Polluc. p. 1053. Sed alii eum ab Socratico Æschine compositum credidere; quorum auctoritatem Suidas sequutus est, vel potius is, cui Suidas sua debet: apud quem, in nomine *Αἰσχίνης*, hæc leguntur, *Διάλογοι δὲ αὐτοῦ—καὶ οἱ καλούμενοι Ἀκέφαλοι—Ἐρυξίας, περὶ ἀρετῆς, Ἐρασίστρατος*—: quæ posteriora verba sunt procul dubio mendosa. Arbitror enim, aut scribendum esse, ut Clericus p. 35. monuit, *περὶ Ἀρετῆς, Ἐρυξίας ἢ Ἐρασίστρατος*, ut sint duo unius dialogi indices; ut Epicharmus composuerat fabulam, quæ inscripta esset *Πύῤῥα, ἢ Προμαθεύς*· v. Hemsterh. ad Polluc. p. 1251. aut delendum omnino *Ἐρασίστρατος*. Et prior quidem ratio confirmari posse videtur auctoritate, et Laertii, et Codicis Medicei, in quo inscriptus erat dialogus, *Ἐρυξίας ἢ Ἐρασίστρατος*. Posteriori autem emendationi nescio, an ponderis aliquid accedat eo, quod in aliis olim codicibus titulus dialogi fuit *Ἐρυξίας*, ut in Cod. Medic. notatum erat; in aliis *Ἐρασίστρατος*, ut colligi potest e verbis, quæ in Ald. Bas. 1. 2. et Stephan. titulo *Ἐρυξίας ἢ περὶ πλούτου* adjecta sunt his, *ἐν ἄλλῳ· Ἐρασίστρατος*. Horreus Suidam ipsum putabat errasse, et ex indice unius dialogi fecisse indices dialogorum duorum. Fisch.

§. 1. *ἐλευθερίου*] In Catal. Cod. Gr. bibl. Laurent. t. iii. p. 264. editum est e Cod. nono plut. 85. scholion hoc: *Τὸν Μῆδον ἐκφυγόντες Ἀθηναῖοι ἱδρύσαντο τὸν ἐλευθέριον Δία· τοῦτον δὲ ἔνιοι καὶ Σωτῆρά φασιν. Τιμᾶται δὲ ἐλευθέριος Ζεὺς καὶ ἐν Συρακούσαις, καὶ Ταραντίνοις, καὶ Πλαταιαῖς, καὶ Καρίᾳ*. Fisch.

εἶτα προσηλθέτην[c] ἡμῖν Κριτίας τε καὶ Ἐρασίστρατος ὁ Φαίακος τοῦ Ἐρασιστράτου ἀδελφιδοῦς. ἐτύγχανε δὲ[d] τότε νεωστὶ παρὼν ἀπὸ Σικελίας καὶ τῶν τόπων τούτων ὁ Ἐρασίστρατος. προσελθὼν δ' ἔφη, Χαῖρε, ὦ Σώκρατες. Καὶ σύ γε, ἦν δ' ἐγώ· τί γάρ; καλόν τι ἀπὸ Σικελίας ἔχεις λέγειν ἡμῖν; Καὶ πάνυ. ἀλλὰ βούλεσθ', ἔφη, πρῶτον καθιζώμεθα;[e] κέκμηκα γὰρ χθὲς βαδίσας Μεγαρόθεν. Πάνυ γ', εἰ δοκεῖ. Τί οὖν, ἔφη, βούλεσθε πρῶτον ἀκούειν τῶν ἐκεῖ; πότερον περὶ αὐτῶν ἐκείνων ὅ τι πράττου-

προσελθέτην s.—[d] δὲ om Σ.—[e] καθεζώμεθα ΘC, καθιζοίμεθα Σ.—[f] ἔχουσαν Σ.—

ἀδελφιδοῦς] Ita Ald. et Bas. 1. 2. Neque dubitari potest, quin recte ediderint: nam Erasistratus fuit filius fratris Phæacis, Erasistrati filii, non filius Phæacis, ut docuit Taylor. in Lect. Lysiacis p. 695. Sed Steph. et cum eo Clericus atque Horreus, qui putarent, Erasistratum priorem fuisse filium Phæacis, verba ita distinxerunt, atque distinguenda censuerunt, ὁ Φαίακος, τοῦ Ἐρασιστράτου ἀδελφιδοῦς. At tum auctor dialogi serviisset, credo, perspicuitati sic, ut scriberet Ἐρασίστρατος, ὁ Φαίακος παῖς, τοῦ Ἐρασιστράτου ἀδελφιδοῦς, ut Herodot. vi. 94. Ἀρταφέρνεα, τὸν Ἀρταφέρνεος παῖδα, ἀδελφιδεὸν ἑωϋτοῦ. Fisch.

καλόν τι] Mihi suspectum est vocabulum καλόν. Neque enim responsio Erasistrati sic satis congruere Socratis quæstioni reperietur. Suspicor igitur, emendandum esse καινόν· qua in sententia jam Corradum, ne quid dissimulasse videar, fuisse reperi: cujus tamen ea fuit diligentia, ut in versione Latina utrumque vocabulum, et καινὸν et καλὸν, exprimeret: reddidit enim totum locum sic, *ecquid novi nobis ex Sicilia affers? an habes pulcri aliquid, quod nobis referas?* Etiam apud Plat. Polit. iii. p. 402. Bas. 1. καινὸν pro καλὸν, quod est in Ald. et Bas. 1. reponendum vidit Cornar. sed jam in Bas. 2. legitur καινὸν, quod Steph. inde in suum exemplum transtulit. Fisch.

Μεγαρόθεν] Nam Megara aberant Athenis millia passuum paulo amplius viginti: v. Gellius vi. 10. Fisch.

ἐκείνων] Verba hæc referri debent ad Σικελιωτῶν, vel Σικελῶν, quod continetur nomine Σικελίας, quod præcedit, et verbis τῶν ἐκεῖ. Quam formam loquendi quum Abreschius (Auctar. Thucyd. p. 364. 382.) aliique viri docti, ut Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 172. explicarint: nobis quoque licebit exempla ejus pauca, sed exquisita tamen, quæ notavimus inter legendum, afferre. Plat. Theæt. 2. εἰ μὲν τῶν ἐν Κυρήνῃ μᾶλλον ἐκηδόμην—τὰ ἐκεῖ ἄν σε, καὶ περὶ ἐκείνων ἀνηρώτων. Hom. Odyss. A. 387. ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστι· et 390. Καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι· intell. τὸ βασιλεύειν, quod latet in vocabulo βασιλῆα 386. Odys. Ω. 299. ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης· οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν· ad quem locum Eustath. p. 1961. Rom. hæc notavit, Ἔνθα ὅρα καὶ τὸ οἱ δὲ, ἀντὶ τοῦ ναῦται, νοηθέντες Ἀττικῶς ἐκ τῆς νηός. Herodot. iv. 43. ὁ Σατάσπης ἀπικόμενος ἐς Αἴγυπτον, καὶ λαβὼν νέα τε καὶ ναύτας παρὰ τουτέων· et vi. 105. ἄλλως δὲ ἡμεροδρόμον τε, καὶ τοῦτο μελετῶντα: add. v. 63. viii. 121. 227. Sic apud Eurip. Phœn. 12. τοῦτο—πατὴρ ἔθετο, pronomen τοῦτο referri debet ad ὄνομα, quod continetur præcedenti verbo καλοῦσιν. Aristoph. Plut. 502. πολλοὶ—πλουτοῦσι—Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· intell. χρήματα e verbo πλουτοῦσι, add. v. 524. 566. Conf. Davis. ad Cic. de divinat. ii. 61. 1. Imitati sunt Græcos etiam hoc in genere Latini, ut Cortius notavit ad Sallust. Catil. xviii. 1. Sic Cic. Tusc. i. 2. 'in Græcia musici floruerunt, discebantque id omnes.' Brut. 73. 'quo enim uno vincebamur a victa Græcia, id aut ereptum illis est, aut certe nobis cum illis communicatum.' Nep. Alcib. ii. 3. 'postquam inde expulsus Thebas venerit, adeo studiis eorum inseruisse.' Fisch.

σιν, ἢ ὅπως πρὸς τὴν πόλιν ἔχουσι[f] τὴν ἡμετέραν; ἐκεῖνοι γὰρ ἐμοὶ δοκοῦσι πεπονθέναι πρὸς ἡμᾶς οἷόν περ οἱ σφῆκες. καὶ γὰρ τούτους ἐάν τις κατὰ σμικρὸν ἐρεθίζων ὀργίσῃ, ἄμαχοι γίγνονται, ἕως τις αὐτοὺς ἐπιθέμενος πανοικὶ ἐξέλῃ. οὕτως οὖν καὶ οἱ Συρακόσιοι,[g] εἰ μή τις ἔργον ποιησάμενος σφόδρα μεγάλῳ στόλῳ ἥξει ἐκεῖσε, οὐκ ἔστιν ὅπως ἐκείνη ἡ πόλις ἔσται ποτὲ ἡμῖν ὑποχειρία. ὑπὸ δὲ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοιντο,[h] οὕτως ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν. πεπόμφασι δὲ καὶ νῦν ὡς ἡμᾶς πρέσβεις, ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ, βουλόμενοί τι ἐξαπατῆσαι τὴν πόλιν. [§. 2.] Μεταξὺ δὲ ἡμῶν διαλεγομένων ἐτυχέτην οἱ III. iii. 546.
Συρακόσιοι[i] πρέσβεις παριόντες. εἶπεν οὖν ὁ Ἐρασίστρατος, δείξας εἰς τὸν ἕνα τῶν πρέσβεων, Οὑτοσὶ μέντοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πλουσιώτατός ἐστι τῶν Σικελιωτῶν καὶ Ἰταλιωτῶν. πῶς δ' οὐχί, ἔφη, ᾧ γε[k] ὑπάρχει[l] γῆ τε ἄφθονος οὕτως, ὥς τε εὐπορίαν εἶναι, εἴ τις βούλοιτο, πάνυ πολλὴν γεωργεῖν; καὶ αὕτη[m] μὲν τοιαύτη οἵα οὐχ ἑτέρα ἄλλη ἔν γε[n] τοῖς Ἕλλησιν. ἔτι δὲ τἆλλα τὰ εἰς πλοῦτον ἥκοντα ἁπλᾶ,[o] τὰ ἀνδράποδα καὶ ἵπποι[p] καὶ χρυσὸς καὶ ἄργυρος.

[g] συρακόσιοι ΛΩ, συρακόσσιοι ΘΒ, συρρακούσιοι C: συρακούσιοι *ς.—[h] ὀργίζοιτο Ω Ζ.—[i] συρακόσιοι ΛΩ, συρακόσσιοι ΘΣΒC.—[k] ὧδε Ζ.—[l] ὑπάρχειν Θ.—[m] αὐτὴ ΛΘΣΒ

ἕως τις αὐτοὺς—ἐξέλῃ] Videtur legendum ἕως τις ἂν αὐτοὺς—ἐξέλῃ. Fisch.

Συρακόσιοι] Libri editi omnes habent h. l. et c. 2. Συρακούσιοι. Sed in Cod. Med. utroque loco legitur Συρακόσιοι· quæ quidem scriptura repudiari temere non debet. Nam, et Steph. Byz. notavit gentile Συρακοσεὺς, et apud Diodor. Sic. t. ii. p. 490. Συρακόσα legitur pro Συρακοῦσαι· ubi v. Wesseling. et Dorvill. ad Chariton. p. 592. Accedit, quod in libris Xenophontis Sympos. ii. 1. 13. 16. —scriptum est Συρακόσιος, ut in numis antiquis, auctore Havercampio in dissert. de veteri et varia litterarum apud Græcos scriptura et usu c. 10. p. 258. Revocare igitur non dubitavimus hanc scripturam pro illa altera. Fisch.

Συρακόσιοι] Scripsi simplici σ, ex cod. Medic. variantibus passim libris, de quo v. Dorvill. ad Chariton. p. 562. Nummi quidem, quamquam uno consensu habent Συρακοσίων, parum me movent, quum Doriensium civitatum scriptura normam præbere Atticis scriptoribus haud possit: sed quum pro notiore Συρακούσιοι optimi libri passim reconditius illud habeant, prius a librariis profectum esse apparet, iisque imperitioribus. V. Xenoph. Sympos. ii. 13. 16. vi. 6. vii. 5. viii. 1. ix. 2. Boeckh.

§. 2. παριόντες] Cornar. *aderant*: perinde ac si legi debeat παρόντες. Fisch.

ἁπλᾶ] Rectissime Horreus ἁπλᾶ defendit, quod Cornarius sibi mutandum videbatur in ἅπαντα. At ἁπλᾶ dictum est pro ἁπλῶς, atque hoc significat *omnino*, *universe*. Hanc tamen loci interpretationem, quæ haud dubie verissima est, displicuisse scimus primo viro cuidam docto, qui sub nomine Rubenii latere voluit, hist. Crit. reip. litter. vet. et recent. t. viii. p. 166. deinde Hemsterhusio, et post eum Toupio. Et Hemsterhusio quidem auctor

Ὁρῶν δ' ἐγὼ αὐτὸν ἀναγόμενον, ὡς ἀδολεσχήσοντα[q] περὶ
III. 393. τῆς οὐσίας τῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἠρόμην, Τί δαί,[r] ὦ Ἐρασίστρατε; ἀνὴρ ποῖός τις εἶναι δοκεῖ ἐν τῇ Σικελίᾳ; Οὗτος, ἔφη, Σικελιωτῶν καὶ Ἰταλιωτῶν καὶ δοκεῖ καὶ ἔστι πλεῖν[s] πάντων πονηρότατος ἢ ὅσῳ πλουσιώτατος, οὕτως ὥς τ' εἴ τινα βούλει Σικελιωτῶν ἐρωτᾷν ὅν τινα[t] πονηρότατον νομίζει[u] εἶναι καὶ πλουσιώτατον, οὐδεὶς ἂν φήσειεν ἄλλον ἢ τοῦτον. [§. 3.] Οἰηθεὶς δ' αὐτὸν ἐγὼ οὐ περὶ σμικρῶν[v] τὸν λόγον ποιεῖσθαι, ἀλλὰ περὶ τῶν μεγίστων δοκούντων εἶναι,[w] ἀρετῆς τε πέρι καὶ πλούτου, ἠρόμην πότερον ἂν φαίη πλουσιώτερον εἶναι ἄνθρωπον, ὅτῳ δύο[x] τυγχάνει τάλαντα[y] ἀργυρίου, ἢ ὅτῳ ἀγρὸς ἄξιος δυοῖν ταλάντοιν. Οἶμαι μὲν ἐγώ, ἔφη, ὅτῳ ἀγρός. Οὐκοῦν, ἔφην ἐγώ, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ εἰ τυγχάνοι[z] τῳ ἱμάτια ὄντα ἢ στρώματα ἢ τἆλλα ἔτι[a] πλέονος ἄξια ἢ ὅσου[b] τῷ ξένῳ, οὗτος εἴη ἂν[c] πλουσιώτερος. Συνέφη καὶ ταῦτα. Εἰ δέ τίς σοι διδοίη αἵρεσιν τούτοιν, πότερον ἂν βούλοιο; Ἐγὼ μὲν ἄν, ἔφη, τὸ πλείστου[d] ἄξιον. Ποτέρως ἂν οἰόμενος πλουσιώτερος εἶναι;

C.—[n] τε Ω, τε ἐν Z: om A.—[o] ἀπλὰ Z.—[p] οὔπποι Z.—[q] ἀδολεσχήσοντα Ω.—[r] δαὶ ΑΩΖ.—[s] πλείω Z.—[t] ὅτινα Θ.—[u] νομίζειν Z.—[v] σμικρῶν ΑΘΣΩC, σμικρὸν Z: μικρῶν *ς.—[w] εἶναι om Θ.—[x] ὃν ΑΘΞΩΒCZ, οὖν corr A.—[y] τάλαντον Z.—[z] τυγχάνοι ΑΩ: τυγχάνει *ς.—[a] ἐπὶ mei omnes.—[b] ὅσον Z.—[c] εἴη ἂν ΑΩΖ: ἂν εἴη *ς.

dialogi scripsisse videbatur ἔπιπλα, aut τἄπιπλα· quam ejus emendationem assensú suo comprobarunt Albert. ad Hesych. t. i. p. 1376. et Kœn. ad Gregor. p. 245. sed Toup. Opusc. Crit. t. ii. p. 162. Lips. scribi malebat τὰ ἔπιπλα, sic, τὰ εἰς πλοῦτον ἥκοντα, τὰ ἔπιπλα, τὰ ἀνδράποδα. Cf. Xen. Memor. ii. 4. 2. καὶ γὰρ οἰκίας, καὶ ἀγροὺς, καὶ ἀνδράποδα, καὶ βοσκήματα, καὶ σκεύη, κτωμένους. Si quid vero mutandum sit, malim cum viro docto, quem supra laudavimus pro ἀπλᾶ τὰ legere ἄπλατα h. e. *immensa*. Hæc enim emendatio, et simplicissima est, et orationi Erasistrati accommodatissima, quæ eandem etiam concinniorem reddat, γῆ ἄφθονος—τἄλλα τὰ εἰς πλοῦτον ἥκοντα ἄπλατα. Mœris: Ἄπλατον, Ἀττικῶς· ἄπλετον, Ἑλληνικῶς: add. Pollux iii. 88. et nos ad Plat. Soph. xxxiii. 10. Herodot. i. 215. ὁ δὲ χαλκὸς καὶ ὁ χρυσὸς, ἄπλετος. FISCH. τἄπιπλα est verissima correctio Hemsterhusii et Toupii. BOECKH.

§. 3. ὃν τυγχάνει] Ita Cod. Medic. Cf. paulo post εἰ τυγχάνει—ὄντα· c. 8. εἴγε τυγχάνοιεν ὄντες, et ἥτε χρῆσις πολλὴ τυγχάνει οὖσα· c. 13. εἰ μὲν αὐτὸς ἐτύγχανον ἱππικὸς ὤν· et c. 14. εἰ μὲν πλούσιος τυγχάνει ὤν. Aristoph. Plut. 35. ὥσπερ ἂν μόνος μοι τυγχάνει. Atque sic scriptores veteres et probi semper loquuti sunt: sed librarii sæpenumero particip. verbi εἰμὶ omiserunt: v. ad Plat. Apol. xxviii. 8. Sic apud Plat. Alcib. i. p. 436. A. Francof. in omnibus libris editis legitur, τυγχάνει δὲ δυνατὸν ἀποδεῖξαι, sed legi debet e Cod. Tub. δυνατὸν ὂν ἀποδ. FISCH.

ὃν τυγχάνει] Recepi necessariam scripturam libri Medicei. BOECKH.

ἔτι] Ald. Bas. 1. 2. ἐπί. Similiter apud Xen. Cyrop. vii. 1. 4. in Junt. Ald. et Cod. Gu. est ἐπιπρόσω pro ἔτι πρόσω, ut scriptum legitur in Cod. Bodl. et Alt. FISCH.

Οὕτως.[e] Νυνὶ μὲν ἄρα φαίνεται οὗτος ἡμῖν ἂν πλουσιώ-
τατος, ὅς τις πλείστου[d] ἄξια κέκτηται; Ναί, ἔφη. [§. 4.]
Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οἱ ὑγιαίνοντες τῶν καμνόντων πλουσιώ-
τεροι ἂν εἴησαν, εἴ περ ἡ ὑγίεια[f] πλείονος ἄξιον κτῆμα ἢ
τὰ[g] τοῦ κάμνοντος χρήματα. οὐδείς γ'[h] ἂν οὖν ὅς τις οὐ-
χὶ προτιμήσειεν ὑγιαίνειν ὀλίγον κεκτημένος ἀργύριον, μᾶλ- III. iii. 547.
λον ἢ τὰ βασιλέως τοῦ μεγάλου χρήματα κεκτημένος νο-
σεῖν, δῆλον ὅτι πλείονος ἄξιον οἰόμενος εἶναι τὴν[i] ὑγίειαν.
οὐ γὰρ ἄν ποτε προῃρεῖτο, εἰ μὴ προτιμότερον ἡγεῖτο εἶναι
τῶν χρημάτων. Οὐ γάρ. Οὐκοῦν καὶ εἴ τι ἄλλο φαί-
νοιτο πλείονος ἄξιον τῆς ὑγιείας, ὁ τοῦτο κεκτημένος, οὗτος
ἂν πλουσιώτατος εἴη. Ναί. Εἰ δὲ δή τις ἡμᾶς νυνὶ προσ-
ελθὼν ἔροιτο, Ὦ Σώκρατες καὶ Ἐρυξία καὶ Ἐρασίστρατε,
ἔχοιτ' ἂν εἰπεῖν μοι τί ἐστιν ἀνθρώπῳ πλείστου ἄξιον κτῆ-
μα; ἆρά γε τοῦτο ὃ κτησάμενος ἄνθρωπος ἄριστα βου-
λεύοιτο περὶ τούτου, ὅπως ἂν βέλτιστα λίαν πράττοι[k] τά
τε αὐτὸς αὑτοῦ πράγματα καὶ τὰ τῶν φίλων; τί ἂν εἶναι
τοῦτο φήσαιμεν; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ,[l] ὦ Σώκρατες, εὐδαιμονία
πλείστου ἄξιον ἀνθρώπῳ εἶναι. Καὶ οὐ κακῶς γ', ἔφην
ἐγώ· ἀλλ' ἆρά γε τούτους[m] ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονε-
στάτους ἡγησαίμεθα εἶναι, οἵ τινες μάλιστα εὖ πράττοιεν;
Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. [§. 5.] Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἄριστα
πράττοιεν, ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς
αὐτοὺς καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τὰ δὲ πλεῖστα
κατορθοῖεν; Πάνυ γε. Οὐκοῦν οἱ ἐπιστάμενοι τὰ κακὰ
καὶ τὰ ἀγαθά, καὶ ὅσα πρακτέα καὶ ὅσα μή, οὗτοι ἂν ὀρ- III. 394.
θότατα πράττοιεν καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν; Συνεδό-
κει καὶ ταῦτα. Νῦν ἄρα ἡμῖν φαίνονται οἱ αὐτοὶ ἄνδρες
σοφώτατοί τε καὶ ἄριστα πράττοντες καὶ εὐδαιμονέστατοι[n]
καὶ πλουσιώτατοι,[o] εἴ περ ἄρα ἡ σοφία τοῦ πλείστου[p]

—[d] πλεῖστον Z.—[e] οὕτως C: οὕτω *ς.—[f] ὑγία Θ.—[g] κατὰ Θ.—[h] γὰρ ς.—[i] τὴν ...εἶναι om Z.—[k] πράττοιτο mei omnes.—[l] δοκεῖ om Z.—[m] τούτοις C.—[n] εὐδαιμονοῦντες Z.—[o] post πλουσιώτατοι iterum ponit illa, καὶ εὐδαιμονέστατοι Θ.—[p] πλεί-

§. 4. οὐδεὶς γὰρ ἂν οὖν] Cod. Medic. οὐδεὶς γὰρ οὖν. Fisch.

πράττοι τὰ] Ald. Bas. 1. 2. πράττοιτο τά. Steph. recte πράττοι dedit. Confirmat istam emendationem etiam Cod. Med. Fisch.

§. 5. τοῦ πλείστου] Lectio τὸ πλείστου ἄξιον est ex sola conjectura profecta:

[illegible] ὁ [illegible] ἐν τῷ [illegible] σοφία [illegible] γε οὐδὲν [illegible] ἐκπλήξειν; [illegible] Ἀλλὰ τοίνυν, [illegible] ποτε, εἰ [illegible] οὐδὲν [illegible] καὶ [illegible] §. 6. Εἰ γε τυγχάνοιμι, [illegible] σοφίαν, ἐπεὶ εἰ γε [illegible] περὶ πλείονος [illegible] πολὺ μᾶλλον [illegible] δεόμενος

[illegible] C [illegible] Z [illegible] Z [illegible] Θ et [illegible] Z [illegible] Θ [illegible] Z [illegible] ἔχει [illegible]: ἔχει [illegible].—

[illegible] c. 4. [illegible] Boeckh.

'Ἐρυξίας] Ita edidimus pro ὁ 'Ἐρασίστρατος, quod nomen est in omnibus libris, et verborum καὶ οὗτος, et totius sermonis, jussu atque auctoritate. Adjuvant hanc emendationem verba Socratis c. 5. ὦ Ἐράσιστρατε, καὶ 'Ἐρυξία, καὶ 'Ἐρασίστρατε. Fisch. Eryxiæ nomen optime restituit editor Lipsiensis, cui in Eryxia et Axiocho dialogis plura eximia debentur. Boeckh.

Πολυτίωνος] Meursius Athen. Att. i. 3. p. 18. hic, et c. 24. corrigi jubebat Πουλυτίωνος. Quæ quidem emendatio nisi ratione non caret; nam in Cod. Med. c. 24. prima manus scripserat Πολυτίωνος, sed manus correctrix ex ο fecerat ου neque libri Isocratis, Andocidis, Plutarchi, Pausaniæ, aliorum, aliter scriptum hoc nomen exhibent: tamen non est penitus [illegible]: nam in multis [illegible] nominibus inserta reperitur litera υ quod genus Πουλυδάμας, pro Πολυδάμας v. Sylburg. ad Pausan. p. 463. Kuhn. atque πούλυπον Attici dixerunt, non tantum πόλυπον: v. Eustath. ad Odyss. E p. 1541. Rom. et apud Suid. v. [illegible] legitur, ἐν τῇ οἰκίᾳ Πουλυτίωνος leg. Πουλυτίωνος quæ tamen verba, non minus, quam nomen τοῦ [illegible], omisit in Lexico suo Phavorinus. At quia tamen hæc nominis scriptura recentioribus librariis deberi videtur, non dubitavimus nunc auctoritati Meursii, et hoc loco, et infra c. 24. parere, et pro Πουλυτίωνος, quod est in libris editis omnibus, reponere Πολυτίωνος. Fisch.

καὶ βούλοιτο καὶ αὐτὴν καὶ τὰ ἔργα τὰ[z] ἀπὸ ταύτης διατίθεσθαι. ἢ τῆς μὲν οἰκίας ἥ τε χρῆσις πολλὴ[a] τυγχάνει οὖσα καὶ ἀναγκαία,[b] καὶ μεγάλα τῷ ἀνθρώπῳ τὰ διαφέροντα τὰ πρὸς τὸν βίον, ἐν τῇ τοιαύτῃ οἰκίᾳ οἰκεῖν μᾶλλον ἢ ἐν σμικρῷ καὶ φαύλῳ οἰκιδίῳ· τῆς δὲ σοφίας ἥ τε χρεία ὀλίγου ἀξία καὶ τὰ διαφέροντα σμικρά, ἢ σοφῷ ἢ ἀμαθεῖ εἶναι περὶ τῶν μεγίστων; ἢ τούτου[c] μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὴ εἶναι ὠνητάς, τῆς δὲ κυπαρίττου τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ Πεντελικῶν[d] λίθων πολλοὺς τοὺς δεομένους τε καὶ βουλομένους πρίασθαι; οὔκουν ἂν εἴ γε σοφὸς εἴη κυβερνήτης, οὐδὲ ἰατρὸς σοφὸς τὴν τέχνην, ἤ τιν' ἄλλην τῶν τοιουτοτρόπων τεχνῶν[e] εὖ καὶ καλῶς[f] δύναιτο μεταχειρίζεσθαι, οὐδενὸς ὅτου οὐκ ἂν ἐντιμότερος εἴη τῶν κατὰ τὰς οὐσίας μεγίστων κτημάτων· ὁ δὲ δυνάμενος εὖ βολυεύεσθαι καὶ αὐτὸς αὑτοῦ πέρι καὶ ἑτέρου, ὅπως ἂν ἄριστα πράττοι, οὐκ ἂν ἄρα δύναιτο διατίθεσθαι, εἴ περ βούλοιτό γε τοῦτο πράττειν; [§. 7.] Ὑπολαβὼν δὲ καὶ ὑποβλέ- III. 395.
ψας[g] ὁ Ἐρυξίας, ὥς πέρ τι ἀδικούμενος, Σὺ γὰρ ἄν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, εἰ δέοι σε τἀληθῆ λέγειν, φαίης ἂν εἶναι Καλ- III. iii. 549.
λίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος. καί τοι οὐκ ἂν ἀμαθέστερός γε[h] ὁμολογήσαις ἂν εἶναι περὶ οὐδενὸς τῶν μεγίστων, ἀλλὰ σοφώτερος· καὶ οὐδὲν μᾶλλον διὰ τοῦτο πλουσιώτερος εἶ. Ἴσως γάρ, ἦν δ' ἐγώ, σὺ οἴει, ὦ Ἐρυξία, τουτουσὶ

[y] τυγχάνοι ΣCZ et pr B: τυγχάνει *ς.—[z] τὰ post ἔργα om Σ.—[a] πολὺ Σ.—[b] ἀναγκαῖα ΘΣBC.—[c] τούτων Z.—[d] πεντελικῶν A, πεντελικων Ω, πεντελίθων B, πεντελέθων (adscripto πεντελίκων) Σ, πεντελέκων C: πεντελίκων ς.—[e] τεχνῶν om Z.—[f] κακῶς Z.—[g] ὑποκλέψας (ut videtur) Z.—[h] γε om ς.—[i] παιδείαν pr Ω.—[k] τε

§. 6. ἔχει] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Cler. ἔχει, et τυγχάνει. Sed nos cum Horreo, ἔχοι reposuimus e Medic. Cod. ita tamen, ut putemus, post μᾶλλον excidisse particulam ἄν. Fisch.

τυγχάνοι] Edidi τυγχάνοι: sed ἔχει non mutandum est in optativum, nisi post μᾶλλον addas ἄν. Boeckh.

οὔκουν] Est hoc Clerici vice οὐκοῦν, frustra obloquente Jo. Fr. Fischero. Boeckh.

τέχνην] Verba hæc sana sunt et integra, ut, neque οὐδὲ in εἴγε mutandum sit cum Clerico: quippe quæ mutatio etiam linguæ indoli adversetur; neque cum Horreo post σοφὸς inserendum ὃς, quum sic existat sensus sane incommodus: neque cum Cornario pro εἴγε—οὐδὲ reponendum εἴτε—εἴτε. Pircamerus rectissime interpretatus erat; vertit enim: *Porro si peritus quispiam navis gubernator, aut medicus in arte sua excellens, aut alius quispiam, simili arte præditus esset.* Fisch.

§. 7. ἀμαθέστερος γε] Restituimus e Cod. Med. particulam γε, quæ in libris editis non extat. Fisch.

μὲν τοὺς λόγους, οὓς νυνὶ διαλεγόμεθα, εἶναι παιδιάν,[i] ἐπεὶ οὐκ ἀληθῶς γε[k] οὕτως ἔχειν, ἀλλ' ὥς περ ἐν τῇ πεττείᾳ εἶναι πεττούς, οὓς εἴ τις φέροιτο, δύναιτ' ἂν τοὺς ἀντιπαίζοντας ποιεῖν ἡττᾶσθαι οὕτως ὥς τε μὴ ἔχειν ὅ τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρωσιν.[l] ἴσως οὖν καὶ περὶ τῶν πλουσίων οἴει μὲν οὐδέν τι[m] μᾶλλον οὕτως ἔχειν, λόγους δέ τινας εἶναι τοιούτους οὐδέν τι μᾶλλον ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς, οὓς λέγων ἄνθρωπος περιγίγνοιτ' ἂν τῶν ἀντιλεγόντων, ὡς οἱ σοφώτατοι καὶ πλουσιώτατοι ἡμῖν εἰσί, καὶ ταῦτα[n] τοιαῦτα[o] ψευδῆ λέγων ἀληθῆ λεγόντων. καὶ οὐδὲν μὲν ἴσως θαυμαστόν, ὁμοίως ὥς περ[p] εἰ δύ' ἀνθρώπω περὶ γραμμάτων λεγοίτην,[q] ὁ μὲν φάσκων τοῦ Σωκράτους ἄρχειν σίγμα,[r] ὁ δ' ἕτερος ἄλφα· οὗτος ἂν εἴη κρείττων ὁ λόγος ὁ τοῦ λέγοντος ἄλφα ἢ[s] τοῦ φάσκοντος σῖγμα[t] ἀρχήν. [§. 8.] Περιβλέψας δὲ πρὸς τοὺς παρόντας ὁ Ἐρυξίας, ἅμα γελῶν τε καὶ ἐρυθριῶν, ὥς περ οὐ παρὼν τοῖς ἔμπροσθεν λελεγμένοις, Ἐγὼ μέν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ τοιούτους ᾤμην δεῖν τοὺς λόγους εἶναι, οἷς μήτ' ἂν πεῖσαι δύναιτό τις μηδένα τῶν παρόντων, μήτ' ἂν[u] ὠφεληθείη μηδὲν ἀπ' αὐτῶν· τίς γὰρ ἂν ἀνθρώπων ποτὲ πεισθείη νοῦν ἔχων, ὡς οἱ σοφώτατοι ἡμῖν πλουσιώτατοι; ἀλλὰ μᾶλλον, ἐπειδὴ περὶ τοῦ πλουτεῖν διαλέγεσθαι δεῖ,[v] ὁπόθεν καλόν ἐστι πλουτεῖν καὶ ὁπόθεν αἰσχρόν, καὶ αὐτὸ τὸ πλούσιον εἶναι ὁποῖόν[w] τί ἐστι, πότερον ἀγαθὸν ἢ κακόν. Εἶεν, ἔφην ἐγώ· τοιγαροῦν τὸ λοιπὸν δὴ

ΑΩΖ.—[l] ἀντιφέρουσιν ΘΣBCς.—[m] τοι Θ.—[n] ταῦτα μὲν ΑΘΣBC.—[o] τοιαῦτα om Ζ, delet Ω.—[p] ὡς περὶ Ω.—[q] λεβοίτην περὶ πραγμάτων Ζ.—[r] σῖγμα ΘΣBC : σίγμα *ς.—[s] ἢ ὁ τοῦ Ζ.—[t] τὸ σῖγμα ΘΣBC.—[u] τῶν παρόντων μηδ' ἕνα Ζ.—[v] δεῖν omnes.—

ταῦτα, τοιαῦτα] Cod. Med. *καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα*. At particula *μὲν* verbis *καὶ ταῦτα et quidem* addi sic, quod sciam, non solet: vid. c. 18. Fortassis vero auctor dialogi scripsit, *καὶ ταῦτα μέντοι*, ut c. xiv. 24. Fisch.

§. 8. *οὐ παρὼν*] Miror, Cornario verba *οὐ παρὼν* potuisse adeo suspecta esse, ut auctorem dialogi scripsisse *οὐτάμενος* putaret. Quomodo enim homo vulneratus dici possit ridere et erubescere? Fisch.

δεῖ] Ald. Bas. 1. 2. habent *δεῖν* quod Steph. intelligenter correxit. Cornar. legit, *ἀλλὰ μᾶλλον δὴ περὶ πλουτεῖν διαλέγεσθαι δεῖν*. Fisch.

ὁποῖόν ἐστι] Verba hæc absunt ab Ald. et Bas. 1. cura Arlenii ex Italicis Codicibus adjecta in Bas. 2. et inde, aut e Cornarii Eclog. p. 144. in exemplum Steph. ex hoc in editos libros cæteros, translata. Bas. 2. *ἀνθρωπίαν*, quod Steph. cum Cornar. mutavit in *ἄνθρωπον*, quum mutari debuisset et emendari sic, *ἄνθρωπον ὁποῖόν τι ἐστι*, ut legitur in Med. Cod. Fisch.

φυλαξόμεθα· καλῶς[x] δὲ καὶ σύ[y] ποιεῖς παραινῶν. ἀλλὰ
τί οὐκ αὐτός, ἐπεί περ εἰσηγεῖ τὸν λόγον, ἐπεχείρησας εἰ-
πεῖν πότερον σοὶ δοκεῖ ἀγαθὸν εἶναι τὸ πλουτεῖν ἢ κακόν;
ἐπειδή περ οἵ γ' ἔμπροσθεν λόγοι οὐ περὶ τούτου δοκοῦσί III. iii. 550.
σοι εἰρῆσθαι. [§. 9.] Ἐμοὶ μὲν τοίνυν δοκεῖ ἀγαθὸν εἶναι,
ἔφη, τὸ πλουτεῖν. Ἔτι δ' αὐτοῦ τι βουλομένου λέγειν,
ὑποκρούσας ὁ Κριτίας, Σὺ γάρ εἰπέ μοι, ὦ Ἐρυξία, ἀγα-
θὸν ἡγεῖ τὸ πλουτεῖν; Ἔγωγε νὴ Δία· ἦ γὰρ ἂν μαινοί-
μην. καὶ οὐδένα γε οἶμαι εἶναι ὅς τις ἂν οὐχ ὁμολογήσειε
ταῦτα. Καὶ μήν, ἔφη ὁ ἕτερος, καὶ ἐγὼ οἶμαι οὐδένα ὅν-
τινα οὐκ ἂν ποιῆσαι ὁμολογεῖν ἐμοὶ ἐνίοις ἀνθρώποις κακὸν III. 396.
εἶναι τὸ πλουτεῖν. οὐκ ἂν οὖν, εἴ περ ἀγαθὸν ἦν, κακὸν
ἡμῶν ἐνίοις ἐφαίνετο. Εἶπον οὖν αὐτοῖν ὅτι Ἐγώ τοι ὑμᾶς,[z]
εἰ μὲν ἐτυγχάνετε περὶ τούτου διαφερόμενοι, ὁπότερος ὑμῶν
ἀληθέστερα λέγει περὶ ἱππασίας, ὅπως ἂν τις ἄριστα ἱπ-
πεύοι, εἰ μὲν αὐτὸς ἐτύγχανον ἱππικὸς[a] ὤν, αὐτὸς ἂν ὑμᾶς
ἐπειρώμην παύειν τῆς διαφορᾶς· ᾐσχυνόμην γὰρ ἂν εἰ πα-
ρὼν μὴ καθ' ὅσον οἷός τ' ἦν ἐκώλυον διαφερομένους· ἢ εἰ
περὶ ἑτέρου οὑτινοσοῦν[b] διαφερόμενοι μηδέν τι μᾶλλον
ἐμέλλετε, εἰ μὴ ὁμολογοῖτε τουτί, μᾶλλον ἐχθρὼ ἀντὶ φί-
λω ἀπαλλαγῆναι· νῦν δέ, ἐπειδὴ τετυχήκατε περὶ τοιού-
του πράγματος διαφερομένω, ᾧ ἀνάγκη προσχρῆσθαι παρ'
ὅλον τὸν βίον, καὶ μεγάλα[c] διαφέρει, πότερον ἐπιμελητέον
ἐστὶ τούτου ὡς ὠφελίμου ὄντος ἢ οὔ, καὶ ταῦτα οὐ τῶν
φαύλων, ἀλλὰ τῶν μεγίστων δοκούντων εἶναι τοῖς Ἕλλησιν·
οἱ γοῦν πατέρες τουτὶ πρῶτον τοῖς σφετέροις υἱέσι παραι-
νοῦσιν, ἐπειδὰν εἰς τὴν ἡλικίαν τάχιστα ἀφίκωνται τοῦ ἤδη
φρονεῖν, ὡς δοκοῦσι, σκοπεῖν ὁπόθεν πλούσιοι ἔσονται, ὡς, ἂν

[w] ἄνθρωπον ς, om A.—[x] κακῶς Z.—[y] σὺ om Z.—[z] ἡμᾶς Z.—[a] αὐτοῖς ἐτύγχανον

§. 9. ὅστις ἂν οὐχ] Cod. Med. ὅντιν' οὐκ. Fisch.

ὁ ἕτερος] Haud dubitavi de conjectura rescribere ὁ ἑταῖρος: debebat enim dici ὁ Κριτίας, pro quo ponitur ὁ ἑταῖρος, quum Eryxias et Critias essent φίλω καὶ συγγενέε, ut paullo post dicitur: ὁ ἕτερος in tali loco vix inveniatur apud Platonem ejusque imitatores. Ceterum et alibi permutantur ἕτερος et ἑταῖρος: v. Ast. ad Plat. Sympos. p. 132. Boeckh.

λέγει] Rescribendum λέγοι videri possit. At accommodavit scilicet auctor dialogi hoc tempus ad particip. διαφερόμενοι. Fisch.

μέν τι[d] *ἔχῃς, ἄξιός του εἶ, ἐὰν δὲ μή, οὐδενός·* [§. 10.] *εἰ*
οὖν σπουδάζεται[e] *μὲν ουτωσὶ σφόδρα, ὑμεῖς δὲ τἄλλα συμ-*
φερομένω περὶ τούτου οὑτωσὶ μεγάλου πράγματος διαφέ-
ρεσθε,[f] *ἔτι δ᾽ αὖ πρὸς τούτοις περὶ τοῦ πλουτεῖν διαφέρεσθε*
οὐχ ὁπότερον μέλαν ἢ λευκὸν οὐδὲ ὁπότερον κοῦφον ἢ βαρύ,
ἀλλ᾽ ὁπότερον κακὸν ἢ ἀγαθόν, ὡς ἂν μάλιστα καὶ[g] *εἰς*
ἔχθραν καταστῆναι, εἰ τῶν κακῶν τε[h] *καὶ ἀγαθῶν πέρι δια-*
III. iii. 551. *φέρεσθε, καὶ ταῦτα μέντοι τὰ μάλιστα φίλω τε ὄντε καὶ*
συγγενέε·[i] *ἐγὼ οὖν, ὅσον ἂν ἐπ᾽ ἐμοὶ ᾖ, οὐ περιόψομαι ὑμᾶς*
αὐτοὺς αὐτοῖς διαφερομένους, ἀλλ᾽ εἰ μὲν αὐτὸς οἷός τ᾽ ᾖ,[k]
φράσας ἂν ὑμῖν ὅπως ἔχει[l] *ἔπαυσα τῆς διαφορᾶς· νυνὶ δ᾽*
ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν οὐ τυγχάνω οἷός τ᾽ ὤν, ὑμῶν δ᾽ ἑκάτερος
οἴεται οἷός τ᾽ εἶναι ὁμολογεῖν ποιῆσαι τὸν ἕτερον, ἕτοιμός
εἰμι συλλαμβάνειν καθ᾽ ὅσον ἂν δύνωμαι, ἵνα διομολο-
γηθῇ ὑμῖν ὅπως ἔχει[m] *τοῦτο. σὺ οὖν, ἔφην,*[n] *ὦ* Κριτία, *ἐπι-*
χείρει ποιῆσαι ἡμᾶς[o] *ὁμολογεῖν, ὥς περ ὑπεδέξω.*[p] [§. 11.]
Ἀλλ᾽, *ἔφη, ἐγὼ μέν, ὥς περ ἠρξάμην,* Ἐρυξίαν *τοῦτον ἡδέως*
ἐροίμην ἂν εἰ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι ἄνθρωποι ἄδικοι καὶ δί-
καιοι.[q] Νὴ Δία, *ἔφη ἐκεῖνος, καὶ σφόδρα μέντοι.* Τί *δέ;*[r]
τὸ ἀδικεῖν πότερον κακόν σοι δοκεῖ[s] *εἶναι ἢ ἀγαθόν;* Κακὸν

ἱππικοῖς Z.—[b] *τονοσοῦν* Θ, *τινοσοῦν* ΩBCZ.—[c] *μεγάλως* Z.—[d] *τοι* ΘC.—[e] *σπουδάζετε* ΘΣΩBC et corr A.—[f] *διαφέροισθε* Σ.—[g] *καὶ* om Θ.—[h] *τε* om Z.—[i] *συγγενεῖς* Z et pr AΩ.—[k] *ἤι* Ω et pr A: *ἦν* *ς.—[l] *ἔχηι* Ω, *τ᾽ ἔχῃ* Z.—[m] *ἔχοι* Θ, *ἔχῃ* ΩZ.—[n] *ἔφη* ς.—[o] *ὑμᾶς* Z.—[p] *ὑπεδείξω* ς.—[q] *δίκαιοι καὶ ἄδικοι* ς.—[r] *δαὶ* Ω et corr A.—

ἄν τι ἔχῃς] Horat. Sat. i. 1. 61. 'At bona pars hominum decepta cupidine falso, Nil satis est, inquit: quia tanti, quantum habeas, sis.' Fisch.

ὁπότερον] Ald. Bas. 1. 2. *ὁπότερος*. Fisch.

ἵνα διομολογηθῇ] Legendum videri possit *ἵνα δὴ ὁμολογηθῇ*, quod dictum sit, ut apud Platonem Criton. 10. *ὡς ἡμῖν ὡμολογήθη*. At quia auctor dialogi delectatus videtur, ut Plato, aliique ejus ætatis scriptores Attici (vid. ad Platon. Criton. viii. 2.) eorumque imitatores, hoc genere verborum, ut c. 20. *διαμαρτηκέναι*· c. 33. *διομόσασθαι*· quia hic certe *διομολογεῖσθαι* est verbum, ut ita loquar, ponderatius et efficacius, et numerosius, ut apud Plat. Theæt. 22. et Isocrat. Panegyr. c. 37. nil mutandum censemus. Fisch.

§. 11. *ἐγὼ μὲν*] *ῥῆσιν* hanc, usque ad verba *σφόδρα βούλοιτο* c. 15. excerpsit Stobæus Eclog. Eth. c. 90. p. 506. Gesn. Fisch.

τοῦτον] Fortassis legi debet *τουτονί*· ut apud Xen. Cyrop. vi. 1. 3. *Γαδάταν τουτονί*. Nam etsi etiam infra c. 24. in omnibus libris est *Κριτίαν τοῦτον*· tamen quid impedit, quo minus ibi quoque reponendum *τουτονὶ* censeamus? Fisch.

καὶ ἄδικοι] Stob. *ἄδικοι καὶ δίκαιοι*; Fisch.

δοκεῖ] Steph. reposuit *δοκοῖ*. Fisch.

δοκεῖ] Bis reduxi *δοκεῖ*, cum Fischero, quamvis falsa sit hujus ratio. Ἂν pertinet ad infinitivum: quapropter et optativus *μοιχεύοι* ex Stob. restituendus erat, repugnante licet Lipsiensi editore: non enim, ut ille putabat, præsens conjunctivi Latini, sed imperfectum requi-

ἔμοιγε. Δοκεῖ δ' ἄν σοι ἄνθρωπος, εἰ μοιχεύοι[t] τὰς τῶν πέλας γυναῖκας ἐπ' ἀργυρίῳ, ἀδικεῖν ἂν ἢ οὔ; καὶ ταῦτα μέντοι καὶ τῆς πόλεως καὶ τῶν νόμων κωλυόντων; Ἀδικεῖν ἂν ἔμοιγε δοκεῖ.[s] Οὐκοῦν, ἔφη, εἰ μὲν πλούσιος τυγχάνοι[u] ἂν καὶ ἀργύριον δυνατὸς ἀναλῶσαι ὁ ἄδικός τε ἄνθρωπος
καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξαμαρτάνοι ἄν· εἰ δέ γε μὴ ὑπάρχοι[v] III. 397.
πλουσίῳ εἶναι τῷ ἀνθρώπῳ, οὐκ ἔχων ὁπόθεν ἀναλίσκοι, οὐδ' ἂν διαπράττεσθαι δύναιτο ἃ βούλεται, ὥς τ' οὐκ ἂν οὐδὲ ἐξαμαρτάνοι. διὸ καὶ λυσιτελοῖ[w] ἂν τῷ ἀνθρώπῳ μᾶλλον μὴ[x] εἶναι πλουσίῳ, εἴ περ ἧττον διαπράξεται ἃ βούλεται· βούλεται δὲ μοχθηρά. καὶ πάλιν αὖ τὸ νοσεῖν πότερον ἂν φαίης κακὸν ἢ ἀγαθὸν εἶναι; Κακὸν ἔγωγε. Τί δέ;[y] δοκοῦσί τινές σοι ἀκρατεῖς εἶναι[z] ἄνθρωποι; Ἔμοιγε. Οὐκοῦν εἰ βέλτιον εἴη πρὸς ὑγίειαν τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ ἀπέχεσθαι σίτων καὶ ποτῶν καὶ τῶν[a] ἄλλων τῶν ἡδέων δοκούντων εἶναι, ὁ δὲ μὴ οἷός τ' εἴη δι' ἀκράτειαν, βέλτιον ἂν εἴη τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ μὴ ὑπάρχειν ὁπόθεν ἐκποριεῖται ταῦτα,

[s] δοκοῖ ς.—[t] μοιχεύοι ΛΩΖ, μηχεύει Θ: μοιχεύει *ς.—[u] τυγχάνει Cς.—[v] ὑπάρχει Ζς.—[w] λυσιτελεῖ C.—[x] μὴ om pr Ω.—[y] δαὶ Ω et corr A.—[z] εἶναι om Aς.—[a] τῶν post ἄλλων om ΩΖ.—[b] διαμαρτάνειν Ζ.—[c] αἰσχύνετο Θ.—[d] τοὺς om ς.—[e] αὐτὸ Ζ.

ritur: *Numne videtur tibi quis, qui data mercede vicinorum mulieres adulteraret, injuste facturus esse?* Boeckh.

μοιχεύει] Stob. μοιχεύοι: male, opinor. Fisch.

κωλυόντων] De pœnis adulterorum et adulterarum apud Athenienses v. Meurs. Them. Att. c. 4. et Taylor. Lectt. Lys. p. 709. Fisch.

ἂν ἔμοιγε] Abest in exemplo Stobæi Veneto. Fisch.

μὲν πλούσιος] In exemplo Stobæi Veneto deest μέν. Idem liber pro τυγχάνει ἂν habet ἂν τυγχάνοι, ut Gesneriana exempla ἂν τυγχάνει· et post δυνατὸς libri Stobæi editi omnes inserunt ὤν. Similiter a librariis peccatum suspicamur apud Xenoph. Memor. i. 6. 2. ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς· ubi legendum nobis videbatur ἀχίτων ὢν διατελεῖς. Et hanc ipsam conjecturam, assensu Ernestii comprobatam, videmus etiam Valckenario in mentem venisse. Certe librariorum manus sic innumeris in locis peccarunt. Apud Justinum M. Apol. i. 1. editum est εἷς αὐτῶν· sed dubitari non potest, quin ex Eusebii libris H. E. iv. 12. rescribi debeat εἷς αὐτῶν ὤν· ut apud Marcum c. xiv. 43. pro εἷς ὢν τῶν δώδεκα in multis codicibus perperam scriptum extat εἷς τῶν δώδεκα. Fisch.

ἐξαμαρτάνοι] Bas. 1. 2. ἐξαμαρτάνει· sed in libris reliquis recte scriptum est ἐξαμαρτάνοι, nisi quod Ald. ἀξαμαρτάνοι. Fisch.

ὑπάρχει] Cod. Medic. ὑπάρχοι· neque aliter legitur in libris Stobæi. Fisch. Non male Stob. et Cod. Medic. εἰ δέ γε μὴ ὑπάρχοι; ex utroque adjeci verbum εἶναι post ἀκρατεῖς. Boeckh.

εἶναι] In Ald. Bas. 1. 2. desideratur εἶναι: recepimus id e Cod. Medic. et Stob. Fisch.

ἀπέχεσθαι] Deest hoc in Stob. Venet. Fisch.

ἡδέων] Stob. ἡδέων τῶν δοκούντων εἶναι· et paulo post, ὁπόθεν ἂν ἐκποριεῖται: male. Fisch.

μᾶλλον ἢ πολλὴν περιουσίαν εἶναι τῶν ἐπιτηδείων; οὕτω III. ii. 552 γὰρ ἂν αὐτῷ οὐκ ἐξουσία εἴη ἐξαμαρτάνειν,[b] οὐδ' εἰ σφόδρα βούλοιτο. [§. 12.] Ἐδόκει οὖν εὖ καὶ καλῶς διειλέχθαι ὁ Κριτίας οὕτως, ὥς τ' εἰ μὴ ᾐσχύνετο[c] τοὺς[d] παρόντας ὁ Ἐρυξίας, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν ἀναστάντα τύπτειν τὸν Κριτίαν· οὕτως ᾤετο μεγάλου τινὸς ἐστερῆσθαι, ἐπεὶ αὐτῷ[e] φανερὸν ἐγένετο ὅτι οὐκ ὀρθῶς τὸ πρότερον ἐδόξαζε περὶ τοῦ πλουτεῖν. καταμαθὼν δ' ἐγὼ οὕτως ἔχοντα τὸν Ἐρυξίαν, καὶ εὐλαβούμενος μὴ πορρωτέρω τις λοιδορία καὶ ἐναντίωσις γένοιτο, Τουτονὶ μὲν τὸν[f] λόγον, ἔφην ἐγώ,[g] πρώην ἐν Λυκείῳ[h] ἀνὴρ σοφὸς λέγων Πρόδικος ὁ Κεῖος[i] ἐδόκει τοῖς παροῦσι φλυαρεῖν οὕτως, ὥς τε μηδένα δύνασθαι πεῖσαι τῶν παρόντων ὡς ἀληθῆ λέγοι.[k] καὶ δῆτα καὶ[l] μειράκιόν[m] τι σφόδρα νέον προσελθὸν[n] καὶ στωμύλον, προσκαθιζόμενον, κατεγέλα τε καὶ ἐχλεύαζε καὶ ἔσειεν αὐτόν, βουλόμενον λόγον λαμβάνειν ὧν ἔλεγε· καὶ μέντοι καὶ πολὺ μᾶλλον εὐδοκίμησε παρὰ τοῖς ἀκροωμένοις ἤ περ ὁ Πρόδικος. Ἆρ' οὖν, ἔφη ὁ Ἐρασίστρατος, ἔχοις ἂν ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι τὸν λόγον; Πάνυ μὲν οὖν, ἐὰν ἄρα ἀναμνησθῶ. ὡδὶ[o] γάρ πως, ὡς ἐγῷμαι, εἶχεν.

§. 13. Ἠρώτα γὰρ αὐτὸν τὸ μειράκιον πῶς οἴεται κακὸν εἶναι τὸ πλουτεῖν, καὶ ὅπως ἀγαθόν. ὁ δ' ὑπολαβών, Ὥς περ καὶ σὺ νῦν δή, ἔφη, τοῖς μὲν καλοῖς κἀγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγαθόν, καὶ τοῖς ἐπισταμένοις ὅπου δεῖ[p] χρῆσθαι τοῖς χρήμασι, τούτοις μὲν ἀγαθόν, τοῖς δὲ μοχθηροῖς καὶ ἀνεπιστήμοσι κακόν.[q] ἔχει δ', ἔφη, καὶ τἆλλα πράγματα οὕτω πάντα· ὁποῖοι γὰρ ἄν τινες ὦσιν οἱ χρώμενοι, τοιαῦτα

—[f] τὸν om ς.—[g] ἐγὼ om Z.—[h] λυκίῳ Ω.—[i] κῖος ΑΩΖ.—[k] λέγει omnes.—[l] καὶ om Z.—[m] τὸ μειράκιον ΑΘΣΒC et (ut videtur) pr Ω.—[n] προσελθὼν C.—[o] ὧδε Z.—[p] δὴ Z.—[q] πονηρὸν κακὸν Z.—[r] τοιαῦτα Θ.—[s] ἰσκυρέωσιν ς.—[t] ἔργμασιν Stephanus:

ἐξαμαρτάνειν] Stob. διαμαρτάνειν. Fisch.

§. 12. τοὺς παρόντας] Addidimus articulum, qui abest a reliquis libris editis, et Cod. Florentini auctoritate, et quia videbamus, cum linguæ leges, tum reliquam auctoris dialogi consuetudinem loquendi, id nos facere jubere. Sic c. 11. περιβλέψας πρὸς τοὺς παρόντας· c. 22. μαίνεσθαι τοῖς παροῦσιν ἐδόκει. Fisch.

λέγοι] Cod. Medic. λέγει: male. Fisch.

§. 13. ἠρώτα] Hunc locum in Eclog. Eth. transtulit Stob. c. 92. p. 512. Gesn. inde a verbis ἠρώτα γὰρ usque ad Archilochi versiculum. Fisch.

καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι. καλῶς δ', ἔφη, δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πεποιῆσθαι,

καὶ φρονεῦσι τοῖ[r] ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν[s] ἔργμασιν.[t]

Νῦν ἄρ', ἔφη τὸ μειράκιον, εἴ τις[u] ἐμὲ σοφὸν ποιοῖ[v] ταύτην III. 398.
τὴν σοφίαν ἣν οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες σοφοί εἰσιν, ἅμα ἀνάγκη
καὶ τὰ ἄλλα πράγματ' αὐτὸν ἀγαθὰ ἐμοὶ ποιεῖν, πρὸς III. iii. 553.
μὲν αὐτὰ ἐκεῖνα μηδὲν πραγματευσάμενον, ὅτι δ' ἐμὲ[w] ἀντ' ἀμαθοῦς σοφὸν[x] πεποίηκεν· ὥς περ[y] εἴ τις ἐμὲ νυνὶ γραμματικὸν[z] ποιήσειεν, ἀνάγκη αὐτὸν καὶ τἆλλα πράγματα γραμματικὰ ἐμοὶ ποιεῖν, καὶ εἰ[a] μουσικόν, μουσικά· ὥς περ ὅταν ἀγαθὸν ἐμὲ ποιήσῃ, ἅμα ἀγαθὰ καὶ τὰ πράγματα πεποιηκέναι μοι. Οὐ μέντοι ταῦτά γε ξυνέφη ὁ Πρόδικος, ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν ὡμολόγει. [§. 14.] Πότερον δέ σοι δοκεῖ, ἔφη, ὥς περ οἰκίαν ποιεῖν[b] ἀνθρώπου ἔργον εἶναι, οὕτω καὶ[c] πράγματα ἀγαθὰ[d] ποιεῖν; ἢ ἀνάγκη,

codices omnes ἐρύμασιν.—[u] εἴτι Z.—[v] ποιεῖ Z.—[w] δέ με ς cum plerisque.—[x] σοφόν τι Z.—[y] ἆρα ὥσπερ ΑΘΞΒC.—[z] νυνὶ γραμματικὸν ἐμὲ Z.—[a] εἰ om Z.—[b] ποιεῖ

ἐγκυρέωσιν] ἐγκυρεῖν idem est, quod ἐντυγχάνειν· Suidas, et ex eo Phavorinus: Ἐγκυρῆσαι· ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν· οὕτω Κρατῖνος· neque aliter legitur apud Herodot. iii. 77. iv. 125. Euripides quidem in Bellerophonte eandem fere sententiam versiculis complexus est his: Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών· Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν· ἀλλ' ὁὐντυγχάνων, Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράξει καλῶς. V. Gatacker. ad Antonin. vii. 38. et Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 83. qui tamen ad Herodot. (ii. 82. p. 141.) ait se ab Hemsterhusio admonitum fuisse, legi debere ἔργματα, atque adeo censere totum versiculum ita emendandum esse, Καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργματα, ut sensus sit, καὶ τοῖά εἰσι τὰ ἔργματα, ὁκοίοις φρονεῦσιν ἐγκυρέωσι. Fisch. Archilochi versum, tetrametrum trochaicum catalecticum, ex Stob. et Cod. Med. optime Fischer restituit; nisi quod ἔργμασιν ego scripsi aspero spiritu, ut est apud Pindarum. V. Hermann. de dial. Pindar. p. 17. Boeckh.

ἐρύμασι] Pro ἐρύμασι legendum suspicor ἔργμασι: id est πράγμασι. Steph.

ὥσπερ] Cod. Medic. ἆρα ὥσπερ· quod fortassis contemni non debet: modo emendetur ἄρα, et legatur, πεποίηκεν ἄρα· ὥσπερ—. Fisch.

γραμματικὰ] Ita recte correctum est in Bas. 2. pro πραγματικὰ, quod Ald. et Bas. 1. habent. Sic apud Plat. Phileb. 7. in Ald. et apud Pseudo-Demetrium Phal. περὶ Ἑρμ. s. 179. male legitur πράγμασι pro γράμμασι· ut apud Justinum M. Apol. i. 2. pro γραμμάτων Rob. Stephanus e Codd. vett. attulit πραγμάτων· quæ tamen scriptura ab re ipsa abhorret. Alia hujus permutationis utriusque vocabuli in libris antiquis exempla habent Wessel. ad Diod. Sic. t. i. p. 12. Kœn. ad Gregor. p. 80. Valcken. ad Eurip. Hippol. 386. Fisch.

§. 14. ποιεῖν] Ald. Bas. 1. 2. Steph. ποιεῖ· quod vitium jam Latini interpretes, ante Stephanum, emendarunt, non minus, quam deinceps pro εἶναι, quod est in iisdem libris, rescribendum ἐστὶν viderunt, præter Cornarium, qui reddidit infinitivum εἶναι. Et tamen Stephanus in m. exempli sui, 'Non dubito,' inquit, 'quin scribendum sit οἰκίαν ποιεῖν ἀνθρώπου ἔργον ἐστὶν, οὕτω·' quasi ipse esset hujus emendationis auctor. Fisch.

μᾶλλον ἢ πολλὴν περιουσίαν εἶναι τῶν ἐπιτηδείων; οὕτω
III. iii. 552. γὰρ ἂν αὐτῷ οὐκ ἐξουσία εἴη ἐξαμαρτάνειν,[b] οὐδ' εἰ σφόδρα βούλοιτο. [§. 12.] Ἐδόκει οὖν εὖ καὶ καλῶς διειλέχθαι ὁ Κριτίας οὕτως, ὥς τ' εἰ μὴ ᾐσχύνετο[c] τοὺς[d] παρόντας ὁ Ἐρυξίας, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν ἀναστάντα τύπτειν τὸν Κριτίαν· οὕτως ᾤετο μεγάλου τινὸς ἐστερῆσθαι, ἐπεὶ αὐτῷ[e] φανερὸν ἐγένετο ὅτι οὐκ ὀρθῶς τὸ πρότερον ἐδόξαζε περὶ τοῦ πλουτεῖν. καταμαθὼν δ' ἐγὼ οὕτως ἔχοντα τὸν Ἐρυξίαν, καὶ εὐλαβούμενος μὴ ποῤῥωτέρω τις λοιδορία καὶ ἐναντίωσις γένοιτο, Τουτονὶ μὲν τὸν[f] λόγον, ἔφην ἐγώ,[g] πρώην ἐν Λυκείῳ[h] ἀνὴρ σοφὸς λέγων Πρόδικος ὁ Κεῖος[i] ἐδόκει τοῖς παροῦσι φλυαρεῖν οὕτως, ὥς τε μηδένα δύνασθαι πεῖσαι τῶν παρόντων ὡς ἀληθῆ λέγοι.[k] καὶ δῆτα καὶ[l] μειράκιόν[m] τι σφόδρα νέον προσελθὸν[n] καὶ στωμύλον, προσκαθιζόμενον, κατεγέλα τε καὶ ἐχλεύαζε καὶ ἔσειεν αὐτόν, βουλόμενον λόγον λαμβάνειν ὧν ἔλεγε· καὶ μέντοι καὶ πολὺ μᾶλλον εὐδοκίμησε παρὰ τοῖς ἀκροωμένοις ἤ περ ὁ Πρόδικος. Ἆρ' οὖν, ἔφη ὁ Ἐρασίστρατος, ἔχοις ἂν ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι τὸν λόγον; Πάνυ μὲν οὖν, ἐὰν ἄρα ἀναμνησθῶ. ὡδὶ[o] γάρ πως, ὡς ἐγᾦμαι, εἶχεν.

§. 13. Ἠρώτα γὰρ αὐτὸν τὸ μειράκιον πῶς οἴεται κακὸν εἶναι τὸ πλουτεῖν, καὶ ὅπως ἀγαθόν. ὁ δ' ὑπολαβών, Ὥς περ καὶ σὺ νῦν δή, ἔφη, τοῖς μὲν καλοῖς κἀγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγαθόν, καὶ τοῖς ἐπισταμένοις ὅπου δεῖ[p] χρῆσθαι τοῖς χρήμασι, τούτοις μὲν ἀγαθόν, τοῖς δὲ μοχθηροῖς καὶ ἀνεπιστήμοσι κακόν.[q] ἔχει δ', ἔφη, καὶ τἄλλα πράγματα οὕτω πάντα· ὁποῖοι γὰρ ἂν τινες ὦσιν οἱ χρώμενοι, τοιαῦτα

—[f] τὸν om ϛ.—[g] ἐγὼ om Z.—[h] λυκίωι Ω.—[i] κῖος ΑΩΖ.—[k] λέγει omnes.—[l] καὶ om Z.—[m] τὸ μειράκκιόν ΑΘΣΒC et (ut videtur) pr Ω.—[n] προσελθὼν C.—[o] ὡσδὶ Z.
κακὸν
—[p] δὴ Z.—[q] πονηρὸν Z.—[r] τοιαῦτα Θ.—[s] ἰσκυρέωσιν ϛ.—[t] ἔργμασιν Stephanus:

ἐξαμαρτάνειν] Stob. διαμαρτάνειν. Fisch.

§. 12. τοὺς παρόντας] Addidimus articulum, qui abest a reliquis libris editis, et Cod. Florentini auctoritate, et quia videbamus, cum linguæ leges, tum reliquam auctoris dialogi consuetudinem loquendi, id nos facere jubere. Sic c. 11. περιβλέψας πρὸς τοὺς παρόντας· c. 22. μαίνεσθαι τοῖς παροῦσιν ἐδόκει. Fisch.

λέγοι] Cod. Medic. λέγει: male. Fisch.

§. 13. ἠρώτα] Hunc locum in Eclog. Eth. transtulit Stob. c. 92. p. 512. Gesn. inde a verbis ἠρώτα γὰρ usque ad Archilochi versiculum. Fisch.

καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι. καλῶς δ', ἔφη,
δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πεποιῆσθαι,

καὶ φρονεῦσι τοῖ[r] ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν[s] ἔργμασιν.[t]

Νῦν ἄρ', ἔφη τὸ μειράκιον, εἴ τις[u] ἐμὲ σοφὸν ποιοῖ[v] ταύτην III. 398.
τὴν σοφίαν ἥν οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες σοφοί εἰσιν, ἅμα ἀνάγκη
καὶ τὰ ἄλλα πράγματ' αὐτὸν ἀγαθὰ ἐμοὶ ποιεῖν, πρὸς III. iii. 553.
μὲν αὐτὰ ἐκεῖνα μηδὲν πραγματευσάμενον, ὅτι δ' ἐμὲ[w]
ἀντ' ἀμαθοῦς σοφὸν[x] πεποίηκεν· ὥς περ[y] εἴ τις ἐμὲ νυνὶ
γραμματικὸν[z] ποιήσειεν, ἀνάγκη αὐτὸν καὶ τἄλλα πράγματα γραμματικὰ ἐμοὶ ποιεῖν, καὶ εἰ[a] μουσικόν, μουσικά· ὥς περ ὅταν ἀγαθὸν ἐμὲ ποιήσῃ, ἅμα ἀγαθὰ καὶ τὰ πράγματα πεποιηκέναι μοι. Οὐ μέντοι ταῦτά γε ξυνέφη ὁ Πρόδικος, ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν ὡμολόγει. [§. 14.] Πότερον δέ σοι δοκεῖ, ἔφη, ὥς περ οἰκίαν ποιεῖν[b] ἀνθρώπου ἔργον εἶναι, οὕτω καὶ[c] πράγματα ἀγαθὰ[d] ποιεῖν; ἢ ἀνάγκη,

codices omnes ἐρύμασιν.—[u] εἴτι Z.—[v] ποιεῖ Z.—[w] δέ με ς cum plerisque.—[x] σοφόν τι Ξ.—[y] ἆρα ὥσπερ ΑΘΞΒC.—[z] νυνὶ γραμματικὸν ἐμὲ Z.—[a] εἰ om Z.—[b] ποιεῖ

ἐγκυρέωσιν] ἐγκυρεῖν idem est, quod ἐντυγχάνειν· Suidas, et ex eo Phavorinus: Ἐγκυρῆσαι· ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν· οὕτω Κρατῖνος· neque aliter legitur apud Herodot. iii. 77. iv. 125. Euripides quidem in Bellerophonte eandem fere sententiam versiculis complexus est his: Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών· Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν· ἀλλ' οὑντυγχάνων, Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράξει καλῶς. V. Gatacker. ad Antonin. vii. 38. et Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 83. qui tamen ad Herodot. (ii. 82. p. 141.) ait se ab Hemsterhusio admonitum fuisse, legi debere ἔργματα, atque adeo censere totum versiculum ita emendandum esse, Καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργματα, ut sensus sit, καὶ τοιαῦτά εἰσι τὰ ἔργματα, ὁκοίοις φρονεῦσιν ἐγκυρέωσι. Fisch. Archilochi versum, tetrametrum trochaicum catalecticum, ex Stob. et Cod. Med. optime Fischer restituit; nisi quod ἔργμασιν ego scripsi aspero spiritu, ut est apud Pindarum. V. Hermann. de dial. Pindar. p. 17. Boeckh.

ἐρύμασι] Pro ἐρύμασι legendum suspicor ἔργμασι: id est πράγμασι. Steph.

ὥσπερ] Cod. Medic. ἆρα ὥσπερ· quod fortassis contemni non debet: modo emendetur ἄρα, et legatur, πεποίηκεν ἄρα· ὥσπερ—. Fisch.

γραμματικὰ] Ita recte correctum est in Bas. 2. pro πραγματικά, quod Ald. et Bas. 1. habent. Sic apud Plat. Phileb. 7. in Ald. et apud Pseudo-Demetrium Phal. περὶ Ἑρμ. s. 179. male legitur πράγμασι pro γράμμασι· ut apud Justinum M. Apol. i. 2. pro γραμμάτων Rob. Stephanus e Codd. vett. attulit πραγμάτων· quæ tamen scriptura ab re ipsa abhorret. Alia hujus permutationis utriusque vocabuli in libris antiquis exempla habent Wessel. ad Diod. Sic. t. i. p. 12. Kœn. ad Gregor. p. 80. Valcken. ad Eurip. Hippol. 386. Fisch.

§. 14. ποιεῖν] Ald. Bas. 1. 2. Steph. ποιεῖ· quod vitium jam Latini interpretes, ante Stephanum, emendarunt, non minus, quam deinceps pro εἶναι, quod est in iisdem libris, rescribendum ἐστὶν viderunt, præter Cornarium, qui reddidit infinitivum εἶναι. Et tamen Stephanus in m. exempli sui, 'Non dubito,' inquit, 'quin scribendum sit οἰκίαν ποιεῖν ἀνθρώπου ἔργον ἐστὶν, οὕτω·' quasi ipse esset hujus emendationis auctor. Fisch.

ὁποῖ᾽ ἄττ᾽ ἂν τὴν ἀρχὴν γίνωνται, εἴτε κακὰ εἴτε ἀγαθά, τοιαῦτα διατελεῖν ὄντα αὐτά; Ὑποπτεύσας δέ μοι δοκεῖ ὁ Πρόδικος, ᾗ ἔμελλεν ὁ λόγος χωρήσεσθαι αὐτῶν,[e] σφόδρα πανούργως, ἵνα μὴ πάντων παρόντων ἐναντίον φαίνοιτο ἐξελεγχόμενος ὑπὸ τοῦ μειρακίου· μόνῳ μὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτο παθεῖν οὐδὲν ᾤετο·[f] διαφέρειν ἔφη ἀνθρώπου ἔργον εἶναι. Πότερον δέ σοι, ἔφη, δοκεῖ εἶναι διδακτὸν ἡ ἀρετὴ ἢ ἔμφυτον; Διδακτόν, ἔφη, ἔμοιγε. Οὐκοῦν, ἔφη, ἂν δοκῇ[g] σοι ἠλίθιος εἶναι εἴ τις οἴοιτο τοῖς θεοῖς εὐχόμενος γραμματικὸς ἂν[h] γενέσθαι ἢ μουσικός, ἢ ἑτέραν τινὰ ἐπιστήμην λαβεῖν, ἣν[i] ἀνάγκη μαθόντα παρ᾽ ἑτέρου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα κτήσασθαι; Συνέφη καὶ ταῦτα. Οὐκοῦν, ἔφη τὸ μειράκιον, σύ, ὦ Πρόδικε, ὅταν εὔχῃ τοῖς θεοῖς εὖ πράττειν καὶ ἀγαθά σοι εἶναι, τότε οὐδὲν ἕτερον εὔχει ἢ καλὸς κἀγαθὸς γενέσθαι, εἴ περ τοῖς[k] μὲν[l] καλοῖς κἀγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ πράγματα τυγχάνει ἀγαθὰ ὄντα, τοῖς δὲ φαύλοις μοχθηρά. εἴ περ οὖν τυγχάνει[m] ἡ ἀρετὴ διδακτὸς οὖσα, οὐδὲν ἕτερον φαίνοιο ἂν εὐχόμενος ἢ διδαχθῆναι ἃ οὐκ ἐπίστασαι. [§. 15.] Εἶπον[n] οὖν ἐγὼ πρὸς τὸν Πρόδικον ὅτι μοι δοκεῖ οὐχὶ[o] φαῦλον πρᾶγμα πεπονθέναι, εἰ τυγχάνει

ς.—[c] *καὶ τὰ* Ξς.—[d] *ἀγαθὰ* om Σ.—[e] *αὐτῷ* ς.—[f] *ᾤετο* om Z.—[g] immo *δοκοῖ*.—[h] *ἂν* ante *εὐχόμενος* ponit Z.—[i] libri *ἢ*.—[k] *ἐγὼ τοῖς* (adscripto in mg *τε*) A, *ἔγωγε τοῖς* ΘBC. in Ω erasum nescio quid.—[l] *μὲν* om Z.—[m] *τυγχάνοι* Σ.—[n] *εἰ* Z.—

πάντων τῶν] Libri editi omnes, etiam Cod. Medic. habent *πάντων παρόντων*. Sed legendum est, sine ulla dubitatione, *πάντων τῶν παρόντων*· cujus conjecturæ caussa peti potest ex iis, quæ supra ad c. xvi. 1. dicta a nobis sunt in hanc rem. Sic apud Xen. Cyrop. iv. 2. 12. pro *πάντων ἂν τῶν χαλεπωτάτων* in Cod. Guelf. eodem modo nata est scriptura vitiosa, *ἂν πάντων χαλεπωτάτων*. Restituimus igitur hoc loco articulum. Cæterum paulo ante pro *αὐτῷ* in Cod. Medic. extabat *αὐτῶν*· quod vitium, ut alibi, ortum est ex *αὐτῶι*. Sed paulo post pro *αὐτῷ*, quod est in Stephan. Cler. Hor. rescripsimus *αὐτῷ* ex Ald. Bas. 1. 2. Nam pronomen *αὐτὸς solus* (v. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 230.) sæpe comitem sibi adjunctum habet vocabulum *μόνος*. Herodot. iii. 71. *Ἐγὼ ταῦτα ἐδόκεον μὲν αὐτὸς μοῦνος ἐπίστασθαι.* Xen. Cyrop. iii. 3. 18. *ὁ δὲ τὴν τούτων ὑπόμνησιν αὐτὸς μόνος ἔχων.* Joh. vi. 15. *ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὸ ὄρος αὐτὸς μόνος.* V. ad Platon. Politic. xlv. 3. Fisch.

δοκεῖ] Est de meo, haud secus atque *ἣν*, quod multum præstat conjecturæ aliorum *εἰ*. Boeckh.

εἰ ἀνάγκη] Ita primus edidit, serie orationis jubente, Clericus, pro *ἢ ἀνάγκη*, quæ est scriptura Ald. Bas. 1. 2. Steph. Sed Clerico præiverant jam Corradus et Cornarius: quorum hic vertit, *si necesse est*: ille, *quum necesse sit*. Fisch.

τυγχάνει] Cod. Medic. *τυγχάνοι*. Melius, credo, certe numerosius, in eodem codice erat mox *εἰ καὶ σὺ ἑκάστοτε*. Fisch.

τούτου διημαρτηκώς, εἰ οἴεται ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν ἃ εὐχόμεθα, γενέσθαι ἂν καὶ ἅμα. εἰ καὶ σὺ[p] ἑκάστοτε σπουδῇ βαδίζων εἰς πόλιν, προσευχόμενος αἰτεῖς παρὰ τῶν III. iii. 554. θεῶν δοῦναί σοι ἀγαθά, οὐ μέντοι οἶσθα[q] εἰ οἷοί τέ σοι[r] ἐκεῖνοι ταῦτα δοῦναι ἃ σὺ τυγχάνεις αἰτούμενος, ὥς περ ἂν εἰ πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ φοιτῶν θύρας ἀντιβολοίης σοι δοῦναι[s] γραμματικὴν ἐπιστήμην μηδὲν ἄλλο πραγματευσαμένῳ, ἀλλὰ ἣν τινα λαβὼν παραχρῆμα καὶ δυνήσει πράττειν τὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἔργα. Ταῦτα ἐμοῦ λέγοντος ὁ Πρόδικος ἀντανήγετο πρὸς τὸ μειράκιον, ὡς ἀμυνούμενος,[t] καὶ[u] ἐπιδείξων ταῦτα ἅ περ σὺ νῦν δή, ἀγανακτῶν εἰ φαίνοιτο μάτην τοῖς θεοῖς εὐχόμενος. εἶτα III. 399. προσελθὼν ὁ γυμνασίαρχος ἀπαλλάττεσθαι αὐτὸν ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐκέλευεν,[v] ὡς οὐκ ἐπιτήδεια τοῖς νέοις διαλεγόμενον· εἰ δὲ μὴ ἐπιτήδεια, δῆλον ὅτι μοχθηρά.

§. 16. Τούτου δή σοι ἕνεκα ταῦτα διῆλθον, ἵνα θεάσαιο ὡς ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὴν φιλοσοφίαν. εἰ μέν γε Πρόδικος παρῆν λέγων ταῦτα, μαίνεσθαι τοῖς παροῦσιν ἐδόκει ἂν οὕτως, ὥς τε καὶ ἐκβληθῆναι ἐκ τοῦ γυμνασίου· σὺ δὲ νυνὶ οὕτω σφόδρα δοκεῖς εὖ διειλέχθαι, ὥς τε οὐ μόνον τοὺς παρόντας πεῖσαι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντιλέγοντα ποιῆσαι[w] ὁμολογεῖν σοι, δῆλον ὅτι ὥς περ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, εἰ δύ'[x] ἄνθρωποι τύχοιεν τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν μαρτυροῦντες, ὁ μὲν καλὸς κἀγαθὸς δοκῶν εἶναι, ὁ δὲ μοχθηρός, διὰ τὴν τοῦ μοχθηροῦ μαρτυρίαν οὐδὲν ἄν τι μᾶλλον οἱ δικασταὶ πεισθείησαν, ἀλλὰ τυχὸν καὶ τἀναντία ποιήσειαν· εἰ δ' ὁ καλὸς κἀγαθὸς δοκῶν ταῦτα φήσειε, καὶ σφόδρ'[y] ἂν δοκοῖ ταῦτα ἀληθῆ εἶναι. ἴσως οὖν καὶ οἱ παρόντες τοιοῦτόν τι πεπόνθασι πρὸς σὲ καὶ Πρόδικον· τὸν μὲν σοφιστὴν καὶ

[o] οὐχὶ om pr Ω.—[p] σὺ om ς.—[q] ᾔσθα C.—[r] σοι om C.—[s] δοῦναί σοι ς.—[t] ἀμυνόμενος omnes.—[u] καὶ om Z.—[v] ἐκέλευσεν Z.—[w] ποιῆσαι...μαρτυρίαν om Σ.—[x] δῦ'

§. 15. οἶσθα, εἰ] In Bas. 2. desunt οἶσθα εἰ: in Ald. et Bas. 1. εἰ solum deest. FISCH.

§. 16. πρᾴην] Ald. Bas. 1. 2. Steph. παρῆν· Cornar. bene vidit πρᾴην legendum esse; vertit enim nuper. FISCH.

οὕτως] Bas. 1. 2. οὗτος: male. FISCH.

τὴν αὐτὴν] Bas. 2. τὴν μαρτυρίαν, omisso pronomine, incuria, credo, operarum. Certe in Ald. Bas. 1. extat, neque sensus loci abesse illud patitur. FISCH.

ἀλαζόνα ἡγοῦντο εἶναι, σὲ δὲ πολιτικόν τε καὶ ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον. εἶτα οἴονται δεῖν μὴ αὐτὸν τὸν λόγον θεωρεῖν, ἀλλὰ τοὺς λέγοντας, ὁποῖοί τινες ἂν ὦσιν. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη ὁ Ἐρασίστρατος, ὦ Σώκρατες, εἰ καὶ σκώπτων λέγεις, φαίνεσθαι ἔμοιγε δοκεῖ ὁ Κριτίας λέγων τι. Ἀλλὰ
III. iii. 555. μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, οὐδ' ὁπωστιοῦν. ἀλλὰ τί οὐκ,[z] ἐπεὶ ταῦτα εὖ καὶ καλῶς διειλέχθον, οὐ καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου ἐπετελεσάτην;[a] δοκεῖ δέ μοι ὑμῖν ἐπίλοιπόν τι εἶναι τῆς σκέψεως, ἐπειδὴ τοῦτό γε ἐδόκει ὁμολογεῖσθαι, τοῖς μὲν ἀγαθὸν εἶναι, τοῖς δὲ κακόν. λοιπὸν δὴ σκέψασθαι τί ἐστιν αὐτὸ τὸ πλουτεῖν. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο πρῶτον εἴσεσθε, οὐδ' ἂν ὁπότερον κακόν ἐστιν ἢ ἀγαθὸν δύναισθε[b] συνομολογῆσαι. ἕτοιμος δ' ὑμῖν καὶ[c] ἐγώ, καθ' ὅσον οἷός τ' ἂν ὦ, συνδιασκοπεῖσθαι. φρασάτω οὖν ἡμῖν ὁ φάσκων[d] τὸ πλουτεῖν ἀγαθὸν εἶναι, τούτου πέρι ὅπως τυγχάνει ἔχων. [§. 17.] Ἀλλ' ἐγὼ μέν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐδέν τι[e] περιττότερον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὸ πλουτεῖν λέγω εἶναι· τὸ γὰρ χρήματα πολλὰ κεκτῆσθαι, τοῦτο[f] εἶναι τὸ πλουτεῖν· οἶμαι δὲ καὶ Κριτίαν τοῦτον οὐχ ἕτερόν τι[g] τὸ πλουτεῖν

Ω: δύο *ς.—[y] σφόδρ' Ω: σφόδρα *ς.—[z] οὐκ add ΑΘΣΒC et pr Ω.—[a] quidni ἀπετελέσατον?—[b] δύνασθε ΩC.—[c] καὶ...ἡμῖν om Z.—[d] ὁ φάσκων om ΘΒC.—[e] οὐ μέντοι

πολιτικόν τε] Cum Jo. Clerico scripsi πολιτικόν τε ἄνδρα: πολιτικὸς ἀνὴρ est ubivis, ut Phædr. p. 258. A. Boeckh.

τὸν λόγον] Bas. 2. male omittit articulum ante λόγον· et in Ald. æque vitiose scriptum est μένοι c. 23. Fisch.

φαίνεσθαι — δοκεῖ] Recte defendit Horreus hæc verba ab emendandi libidine Clerici, qui, aut φαίνεσθαι induci jubebat, aut pro φαίνεσθαι δοκεῖ legi φαίνεται, deleto verbo δοκεῖ. At infinitivus φαίνεσθαι cohæret cum participio λέγων, facitque cum eo periphrasin infinitivi λέγειν· ut c. 24. ἵνα μὴ—φανῆσθον διαφερομένω· c. 29. εἴποτε φαινοίμεθα οἷοί τε ὄντες—παύειν. Fisch.

ἐπεὶ] Ald. Bas. 1. 2. ἐπί· quod vitium non novum est. Sed pro ἀλλὰ τί in Cod. Medic. erat ἀλλὰ τί οὐκ. Fisch.

ἐπετελεσάτην] Piersonus ad Mœr. p. 82. legi jussit ἀπετελεσάτην: bene. Certe grammatici veteres, ut Phrynichus p. 196. Pau. Mœris v. ἀπετέλεσεν, et Tho. Magister v. ἀποτετέληκα, præcipiunt, Atticos verbo ἀποτελεῖν uti pro verbo communi ἀπαρτίζειν. At sine auctoritate librorum veterum noluimus hoc loco quidquam mutare. Nam, neque natura verbi ἐπιτελεῖν prohibere videbatur, quo minus ita poneretur, ut esset *perficere:* certe in libris N. T. aliquoties hanc potestatem habet, ut 2. Cor. viii. 6. Phil. i. 6. neque in libris grammaticorum veterum memineramus legi quidquam, e quo judicari posset, Atticos abstinuisse usu verbi ἐπιτελεῖν hoc quidem in genere. Fisch. Recte habet ἐπετελεσάτην, Piersono ad Mœr. p. 82. mera emendandi et Attica inferendi prurigine reponente ἀπετελεσάτην. Ἐπετελεσάτην est: *præter hæc etiam cetera absolvitis?* neque quidquam potest aptius esse. Boeckh.

δύναισθε] Cod. Medic. δύνασθε; vitiose, opinor: nam ipsa res futurum, non præsens, conj. Lat. requirit. Fisch.

§. 17. ἑτερόν τι] Ald. Bas. 1. 2. cæterique libri editi, habent, ἕτερον τὸ

οἴεσθαι εἶναι. Ἔτι[h] μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, κἂν οὕτως ὑπό-
λοιπον εἴη σκέψασθαι ὁποῖά ἐστι χρήματα, ἵνα μὴ ὀλίγον
ὕστερον περὶ τούτου αὖ πάλιν φαινῆσθον[i] διαφερομένω. αὐ-
τίκα γὰρ οὗτοι Καρχηδόνιοι νομίσματι[k] χρῶνται τοιῷδε·
ἐν δερματίῳ σμικρῷ[l] ἀποδέδεται ὅσον τε στατῆρος τὸ μέ- III. 400.
γεθος[m] μάλιστα· ὅ τι δέ ἐστι τὸ ἐναποδεδεμένον, οὐδεὶς
γιγνώσκει, εἰ μὴ οἱ ποιοῦντες· εἶτα κατεσφραγισμένῳ τού-
τῳ νομίζουσι, καὶ ὁ πλεῖστα τοιαῦτα κεκτημένος, οὗτος
πλεῖστα δοκεῖ χρήματα κεκτῆσθαι καὶ πλουσιώτατος εἶ-
ναι. εἰ δέ τις παρ' ἡμῖν πλεῖστα τοιαῦτα κεκτημένος εἴη,
οὐδὲν ἂν μᾶλλον πλούσιος εἴη ἢ εἰ ψήφους πολλὰς[n] τῶν
ἐκ τοῦ ὄρους ἔχοι. ἐν δὲ Λακεδαίμονι[o] σιδηρῷ[p] σταθμῷ

Θ.—f τοῦτο Z.—g τι om s.—h ἔστιν Z.—i immo φαίνησθον.—k νομίσμασι Z.—l μικρῷ Zs.—m μέγιστον Z.—n πολλοὺς Z.—o λακεδαίμοσι Θ.—p σιδήρῳ B, σι-

πλουτεῖν· sed Cod. Medic. ἕτερόν τι τὸ πλουτεῖν· quam lectionem arbitror cum Clerico et Horreo præstare alteri. Fisch.

γὰρ οὖν οἱ] Ald. Bas. 1. 2. cæterique libri, etiam Cod. Medic. legunt, γὰρ οὗτοι Καρχηδόνιοι· neque aliter legit Salmasius de Usuris p. 463. quo loco plura disputavit de hoc pecuniæ Carthaginiensium genere. At primo sic scribendum erat οὗτοι οἱ Καρχηδόνιοι· deinde non apparet, quare auctor dialogi scripserit οὗτοι οἱ Καρχηδόνιοι, quum omnino Carthaginienses tali pecunia usi sint. Itaque Clericus legi jubebat οἱ Καρχηδόνιοι· bene: sed Horreus rescribi malebat οὖν οἱ· quod sane propius accedit ad scripturam vulgatam: et auctor dialogi etiam supra c. 4. particulas γὰρ οὖν ita conjunxit. Fisch.

οὖν οἱ] Egregia est Horrei emendatio; ὅσον γε rescripsi de mea conjectura. Boeckh.

δερματίῳ] Carthaginienses usos esse pecunia coriacea, etiam Aristides Orat. Plat. 2. t. iii. p. 241. Cant. auctor est: Οὐδὲ γὰρ, εἰ Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, τούτου χάριν εἰσὶ δίκαιοι τῶν Ἑλλήνων καταγελᾷν, οὐδ' ἧττόν τι δοκεῖν ἂν φέρειν μισθὸν, ὅτι οὐ χρυσίον, οὐδὲ ἀργύριον, φέρουσιν, οὐδέ γε εἰ Καρχηδόνιοι σκυτέσιν· ad quem locum pertinent scholia duo, a Salmasio d. l. p. 364. e Cod. scripto antiquissimo edita. Et alterum quidem eorum hoc est: Σκυτίνοις οἱ Καρχηδόνιοι νομίσμασιν ἐπολιτεύοντο ἐκ τῆς Διδοῦς. Ἐκείνη γὰρ φυγοῦσα διὰ τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν ἐκ τῆς Τύρου, αἰτεῖ τὸν βασιλέα μεταδοῦναι αὐτῇ γῆς, ὅσον δέρμα βοὸς ἐπέχοι τόπον· ὁ δὲ ῥᾳδίως ἐπένευσε. Κατατεμοῦσα οὖν ἐκείνη τὸ σκῦτος κύκλῳ χωρίον τι ἀπολαμβάνει, καὶ πόλιν κτίζει τὴν Καρχηδόνα. Οἱ οὖν Καρχηδόνιοι τὸ συμβὰν ἀεὶ τιμῶντες σκυτίνοις νομίσμασιν ἐχρῶντο· alterum ita habet: Τοῦτο δὲ λέγει, οὐχ ὅτι σκύτινα εἶχον νομίσματα, ἀλλὰ βύρσας παρεῖχον, ὡς πολύθηρον οἰκοῦντες χωρίον, καὶ οὕτως, ὃ ἐβούλοντο, ἐδέχοντο. Hunc vero Aristidis locum cum utroque scholio ita attulit Salmasius, ut subjecerit animadversionem istam: 'Sed Platoni potius credendum, Carthaginiensibus usitatam ac receptam fuisse hujusmodi pecuniam, qualem ille describit: quam nec assecutus videtur ipse Aristides, qui σκύτινον appellat νόμισμα, nec ille scholiastes vetus, qui originem hujus monetæ refert ad historiam, sive fabulam, de Didone vulgatam. Non enim nummus ipsis e corio fuit, sed aliquid vile tetradrachmi magnitudine et forma, quod inclusum et involutum erat aluta sigillo publico signata. At coriaceus nummus orbis est e corio formatus, ut vocat auctor anonymus de rebus Bellicis.' Fisch.

σιδηρῷ σταθμῷ] Lacedæmonios usos esse pro nummis *ferro gravi*, rudi ferri massa vasti ponderis; Polybius vi. 47. νόμισμα σιδηροῦν vocat (v. Pollux vii. 105. ix. 79.); præter Xen. Polit. Lac.

νομίζουσι, καὶ ταῦτα μέντοι τῷ ἀχρείῳ τοῦ σιδήρου· καὶ
ὁ πολὺν σταθμὸν σιδήρου τοῦ τοιούτου κεκτημένος πλούσιος
δοκεῖ εἶναι, ἑτέρωθι δ' οὐδενὸς ἄξιον τὸ κτῆμα. ἐν δὲ τῇ
Αἰθιοπίᾳ[q] λίθοις ἐγγεγλυμμένοις χρῶνται, οἷς οὐδὲν ἂν
ἔχοι χρήσασθαι Λακωνικὸς ἀνήρ. [§. 18.] Ἐν δὲ Σκύ-
θαις τοῖς νομάσιν[r] εἴ τις τὴν Πουλυτίωνος οἰκίαν κεκτημέ-
νος εἴη, οὐδὲν ἂν πλουσιώτερος δοκοῖ εἶναι ἢ εἰ[s] παρ' ἡμῖν
III. iii. 556. τὸν Λυκαβηττόν.[t] δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἂν εἴη ἕκαστά γε
τούτων κτήματα, εἴ περ ἔνιοι τῶν κεκτημένων μηδὲν διὰ
τοῦτο πλουσιώτεροι φαίνονται.[u] ἀλλ' ἔστιν, ἔφην, ἕκαστα
τούτων ὄντα τοῖς μὲν χρήματά τε καὶ πλούσιοι οἱ[v] ταῦτα
κεκτημένοι, τοῖς δὲ οὔτε χρήματα οὔτε πλουσιώτεροι διὰ
τοῦτο. ὥς πέρ γε οὐδὲ καλά τε καὶ αἰσχρὰ πᾶσι τὰ τοι-
αῦτα, ἀλλ' ἕτερα ἑτέροις. εἰ δὲ βουλοίμεθα ἐπισκέψασ-
θαι τί δή[w] ποτε τοῖς μὲν Σκύθαις αἱ οἰκίαι οὐ χρήματά
εἰσιν, ἡμῖν δέ, ἢ τοῖς Καρχηδονίοις μὲν τὰ δέρματα, ἡμῖν
δ' οὔ, ἢ τοῖς Λακεδαιμονίοις ὁ σίδηρος χρήματα, ἡμῖν δ'

δήρῳ ΘΩΖ.—[q] αἰθιπίαι Ω.—[r] ὀνόμασιν Σ.—[s] εἰ om Ζ.—[t] λυκαβητὸν Ω.—[u] φαί-

vii. 5. et alios, tradit Plutarchus V. Lycurgi t. i. p. 44. D. *Πρῶτον μὲν ἀκυρώσας πᾶν νόμισμα χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν, μόνῳ χρῆσθαι τῷ σιδηρῷ προσέταξε, καὶ τούτῳ δὲ ἀπὸ πολλοῦ σταθμοῦ καὶ ὄγκου δύναμιν ὀλίγην ἔδωκεν, ὥστε δέκα μνῶν ἀμοιβὴν, ἀποθήκης τε μεγάλης ἐν οἰκίᾳ δεῖσθαι, καὶ ζεύγους ἄγοντος.* add. v. Lysandri t. i. p. 442. C. et Apophth. Lacon. t. ii. p. 226. C. Seneca vero Benef. v. 14. et Nic. Damascenus apud Stob. Eclog. Eth. c. 42. p. 293. Gesn. et in Exc. Peiresc. p. 522. Vales. Lacedæmoniis usum nummorum coriaceorum tribuere videntur. At ut apud Senecam legi jussit, 'et qui corium forma publica percussum, et quale apud Lacedæmonios fuit, quod usum pecuniæ numeratæ præstabat,' Salmasius d. l. p. 465. ita apud Nic. Damasc. pro *σκυτίνῳ* rescribendum est *σιδηρῷ*, aut memoria ejus accusanda erroris. Conf. Meurs. Miscell. Lacon. ii. 8. Fisch.

καὶ ταῦτα μέντοι] Scripsi *μὲν*, ex usu sermonis: *τοι* ex seq. *τῷ* videtur ortum esse. Boeckh.

τῷ ἀχρείῳ] Hæc verba suspecta men-dæ nomine erant Salmasio de Usuris p. 321. ita, ut legendum censeret, *καὶ ταῦτα μέντοι ἀχρείου τοῦ σιδήρου*, aut potius, quod præcederet *σιδηρῷ σταθμῷ*, simpliciter, *καὶ ταῦτα μέντοι ἀχρείῳ*, vel, ut legit p. 464. *καὶ ταῦτα μέντοι τῷ ἀχρείῳ*: bene. Fisch.

§. 18. *Πολυτίωνος*] Cod. Medic. *Πολυτίωνος* a prima manu: sed manus alia ex *ο* fecerat *ου* qua de varietate scripturæ vid. ad c. vii. 2. Nam in Bas. 1. 2. Ald. est hoc quoque loco *Πουλυτίωνος*· qui ipse liber Aldinus recte *δοκοῖ* habet pro *δοκεῖ* Bas. 1. 2. Fisch.

τὰ αὐτὰ] Libri editi omnes, etiam Cod. Medic. legunt *τὰ τοιαῦτα*. Sed Clericus monuit, legendum esse *τὰ αὐτὰ*, ut jam Pircamerus Corradusque corrigendum viderunt: verterunt enim, *eadem*. Sic c. 20. pro *τὴν αὐτὴν* Cod. Medic. et Stob. habent æque male *τὴν τοιαύτην*. Conf. ad Platon. Phædon. xxix. 7. Cæterum illam ipsam sententiam Cornel. Nep. præf. 3. iisdem verbis expressit, 'Hi si didicerint, non eadem omnibus esse honesta atque turpia—.' Fisch.

οὔ, ἆρ' ἂν οὑτωσὶ μάλιστα ἐξεύροιμεν; αὐτίκα εἴ τις Ἀθήνησι τούτων τῶν λίθων τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ, οἷς οὐδὲν χρώμεθα, κεκτημένος εἴη χίλια τάλαντα σταθμόν, ἔστιν ὅ τι ἂν πλουσιώτερος νομίζοιτο εἶναι διὰ τοῦτο; Οὐκ ἔμοιγε φαίνεται. Ἀλλ' εἰ τοῦ λυχνίτου λίθου κεκτημένος εἴη τὰ χίλια τάλαντα, καὶ σφόδρα πλούσιον φαίημεν εἶναι ἄν; Πάνυ γε. [§. 19.] Ἆρά γε, ἔφην, διὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν χρήσιμον, τὸ δ' ἀχρεῖον ἡμῖν ἐστίν; Ναί. Ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς Σκύθαις τούτου ἕνεκα αὐτοῖς οἰκίαι οὐ χρήματά ἐστιν, ὅτι οὐδεμία αὐτοῖς χρεία οἰκίας ἐστίν· οὐδ' ἂν προτιμήσειε Σκύθης ἀνὴρ οἰκίαν αὐτῷ τὴν καλλίστην εἶναι μᾶλλον ἤ περ σίσυραν[x] δερματίνην· ὅτι τὸ μὲν χρήσιμον, τὸ δ' ἀχρεῖον αὐτῷ ἐστίν. αὖθις αὖ ἡμῖν τὸ Καρχηδόνιον νόμισμα οὐκ οἰόμεθα χρήματα[y] εἶναι· οὐ γὰρ ἔστιν ὅ τι ἂν αὐτοῦ ἐκκομισαίμεθα[z] ὅσων[a] δεόμεθα, ὥς περ τῷ ἀργυρίῳ, ὥς τ' ἀχρεῖον ἂν ἡμῖν εἴη. Εἰκός γε. Ὅσα μὲν ἄρα τυγχάνει χρήσιμα ὄντα ἡμῖν, ταῦτα χρήματα·[b] ὅσα δ' ἀχρεῖα, ταῦτα δ' οὐ χρήματα. Πῶς οὖν, ἔφη ὁ Ἐρυξίας ὑπολαβών, ὦ Σώκρατες; ἦ ἔστιν ὅ τι χρώμεθα πρὸς ἀλλήλους III. 401.
τῷ διαλέγεσθαι καὶ τῷ βλάπτειν καὶ ἑτέροις πολλοῖς;

νεσται. Ω.—[v] οἱ om A.—[w] δὴ Z.—[x] σίσυραν ΘΒ et pr Ω.—[y] χρήματα...δεόμεθα om Z.—[z] κομισαίμεθα corr A.—[a] ὅσον ΘΣΒC.—[b] χρήματα· καὶ omnes.—[c] εἴη τὰ χρή-

οἰκίαι] Fortassis auctor dialogi etiam hoc loco scripsit *αἱ οἰκίαι*, ut c. 24. Fisch.

αὐτῷ ἐκποριζοίμεθα] In Cod. Medic. et in editis libris omnibus *αὐτοῦ ἐκκομισαίμεθα*. At *ἐκκομίζεσθαι* significare nullo pacto potest *comparare sibi*, quod *ἐκπορίζεσθαι* dicitur: nec quomodo sic *αὐτοῦ* rectum esse possit, quum sequatur *ὥσπερ τῷ ἀργυρίῳ*, ullo modo intelligo. Correximus igitur *αὐτῷ ἐκποριζοίμεθα*. Cf. c. 29. *οἷς τὰ χρήσιμα—ἐκπορίζεσθαι*· c. 30. *εἴπερ γε τούτοις τὰ ἐπιτήδεια ἐκπορiζοίμεθα*· c. 31. *εἴπερ τούτῳ ἐκπορίζονται*· c. 35. *οἷς ταῦτα πορίεῖται*. Fisch. Optima est Fischeri correctio. Boeckh.

ὅσα δ'] Ald. Bas. 1. 2. *καὶ ὅσα δ'*. At sic deberet particula δὲ deleri: quod tamen recte fieri non potest, quum præcedat *μὲν*, ita, ut nec *καὶ δὲ* explicari sic possit, ut sit, *atque adeo, et vero*. Neque vero offendere quenquam debet particula δὲ post *ταῦτα*: nam ea sic solet sæpe poni in *ἀποδόσει*· ut apud Xen. Cyrop. i. 6. 10. vi. 2. 8. Hist. Gr. iv. 1. 14. v. 1. 25. Plat. Phædon. 62. Fisch.

βλάπτειν] Clericus substitui jubebat *γράφειν*, aut *βλέπειν*· quarum conjecturarum alteram protulit expressitque in versione Latina, Cornarius, *et scriptione*. Horreus emendandum, aut *παλαίειν* putabat, aut *πλάττειν*. Si quid mutandum sit, malim *βλέπειν* legere cum Clerico, ut Heinsius, quam sequi Horrei conjecturas: nam origo vitii sic demonstrari magis potest. Quum enim librarius scripsisset *βλάπειν*, ut apud Xen. Cyrop. iii. 1. 17. Juntæ pro *βλάψαι* ediderunt *βλέψαι*· corrector inde, ut tolleret scilicet mendum, *βλάπτειν* fecit. Fisch.

ἆρα ἡμῖν ταῦτ' ἂν εἴη χρήματα;[c] καὶ μὴν χρήσιμά γε
φαίνεται ὄντα. οὐκ αὖ οὐδ' οὕτως ἐφαίνετο ἡμῖν ὅ τί ποτ'
III. iii. 557. ἐστι τὰ χρήματα. ὅτι μὲν γὰρ ἀνάγκη χρήσιμα εἶναι,
ἐάν περ μέλλῃ χρήματα ἔσεσθαι, τοῦτο μὲν ἐκ πάντων[d]
ὡμολογεῖτο σχεδόν τι· ἀλλὰ ποῖα δὴ τῶν χρημάτων,
ἐπειδή γε οὐ πάντα; [§. 20.] Φέρε δή, εἰ πάλιν ὧδε με-
τίοιμεν, ἆρα μᾶλλόν τι[e] εὑρεθείη ὃ ζητοῦμεν, τί ποτ' ἐστὶν
ᾧ χρώμεθα χρήμασι, καὶ πρὸς τί εὕρηται ἡ τῶν χρημάτων
κτῆσις,[f] ὥς περ τὰ φάρμακα πρὸς τὸ τὰς νόσους ἀπαλλάτ-
τειν; ἴσως γὰρ ἂν ἡμῖν οὕτω μᾶλλον φανερὸν γένοιτο. ἐπειδὴ
ἀναγκαῖον μὲν φαίνεται, ὅσα περ τυγχάνει χρήματα ὄντα,
ταῦτα καὶ χρήσιμα εἶναι, τῶν δὲ χρησίμων γένος τι ὃ κα-
λοῦμεν χρήματα, λοιπὸν ἂν εἴη σκέψασθαι, τὰ πρὸς τίνα
χρείαν χρήσιμα χρῆσθαι χρήματά ἐστι. πάντα μὲν γὰρ
ἴσως χρήσιμα, ὅσα γε πρὸς τὴν ἐργασίαν χρώμεθα, ὥς περ
γε πάντα μὲν τὰ ψυχὴν ἔχοντα ζῶα, τῶν δὲ ζώων γένος τι
καλοῦμεν ἄνθρωπον. εἰ δή τις ἡμᾶς ἔροιτο, τίνος ἂν ἡμῖν
ἐκποδὼν γενομένου οὐδὲν δεοίμεθα ἰατρικῆς οὐδὲ τῶν ταύ-
της ἐργαλείων, ἔχοιμεν ἂν εἰπεῖν ὅτι εἰ αἱ νόσοι ἀπαλλα-
γείησαν ἐκ τῶν σωμάτων καὶ μὴ γίγνοιντο παντάπασιν, ἢ

ματα *ς.—[d] πάντων...ὧδε om Σ.—[e] τι ΘΩBC, γε ceteri: om Z.—[f] χρῆσις (ad-

τὰ χρήματα] Articulum τὰ ut delerem, postulabat ipse sensus: τὰ χρήματα foret plane aliud. Boeckh.

σχεδόν γε] Cod. Medic. σχεδόν τι: vere. Attici ita jungere τι particulæ σχεδὸν solent: ut Plato Criton. vi. 15. Phædon. ii. 63. et alibi. Recepimus igitur. Sed nec pro ποῖα δὴ τῶν χρημάτων, ut legitur in libris omnibus, dubito, quin reponi debeat ποῖα δὴ τῶν χρησίμων. Certe series sermonis Socratici hanc requirere emendationem videtur: nam Socrates ait, certum esse, χρήματα debere esse χρήσιμα, sed non apparere ex hactenus disputatis, quænam τῶν χρησίμων sint χρήματα. Quærit igitur, *quæ de iis, quæ utilia sunt, dicenda erunt* χρήματα, *quum non omnia sic appellari possint?* Eorundem vocabulorum permutatio occurret infra c. 29. Nacta est assensorem hæc conjectura nostra Heinsium ita, ut eam non dubitarimus recipere in ordinem. Fisch. Recte Fischer χρησίμων. Boeckh.

§. 20. τί ποτ' ἐστὶν] Ditavit hoc locum usque ad verba οἷοί τε ἐσμὲν ἀπορεῖσθαι c. 29. extr. Eclogas suas Ethicas Stobæus c. 95. p. 525. Gesner. ubi edit. Venet. ᾧ χρώμεθα, et πρός τι. Fisch.

ὅσα γε] Stob. ὅσοις περ quæ esse vera lectio videri possit. At pronomina relativa sequuntur fere casum vocabuli præcedentis. Sic apud Isocratem Evagor. c. 9. med. est, ἂν μή τις αὐτὰς διακοσμῇ τοιούτοις ἤθεσιν, οἵοις Εὐαγόρας μὲν εἶχεν, ἐγὼ δ' ὀλίγῳ πρότερον ἐπεχείρησα διελθεῖν· et apud Xen. Cyrop. i. 6. 19. Δεῖ οὖν—τούτοις χρῆσθαι, ὁπόσοις ἂν σοι ἀεὶ συμφέρειν τούτων δοκῇ. Fisch. Ὁσοισπερ, quæ est lectio Stobæi, sermonis ratio requirebat. Boeckh.

ἔχοιμεν ἂν] Stob. ἔχοιμ' ἄν. Fisch.

γιγνόμεναι παραχρῆμα ἀπαλλάττοιντο. ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἡ ἰατρικὴ τῶν ἐπιστημῶν ἡ πρὸς τοῦτο χρησίμη, πρὸς τὸ νόσους ἀπαλλάττειν. [§. 21.] Εἰ δέ τις ἡμᾶς πάλιν ἔροιτο, τίνος ἂν ἡμῖν ἀπαλλαγέντος οὐδὲν[g] δεοίμεθα χρημάτων, ἆρ' ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν; εἰ[h] δὲ μή, πάλιν ὧδε σκοπώμεθα· φέρε, εἰ οἷός τ' εἴη ζῆν ἄνθρωπος ἄνευ σίτων[i] καὶ ποτῶν, καὶ μὴ πεινῷ[k] μηδὲ διψῷ,[l] ἔσθ' ὅ τι ἂν ἢ αὐτῶν τούτων δέοιτο ἢ ἀργυρίου ἢ ἑτέρου τινός, ἵνα ταῦτα ἐκπορίζηται; Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. Οὐκοῦν καὶ τἆλλα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· εἰ μὴ δεοίμεθα πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν ὧν νῦν ἐνδεεῖς ἐσμέν, καὶ ἀλέας καὶ ψύχους ἐνίοτε, καὶ τῶν ἄλλων ὅσων[m] τὸ σῶμα ἐνδεὲς γιγνόμενον προσδεῖται, ἄχρηστ' ἂν ἡμῖν εἴη τὰ καλούμενα χρήματα, εἰ μηδείς γε παντάπασι μηδενὸς δέοιτο τούτων, ὧν ἕνεκεν ἂν[n] βουλοίμεθα χρήματα ἡμῖν[o] εἶναι, ἵνα ἐξαρκοίμεθα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἐνδείας τοῦ σώματος, ὧν ἂν III. iii. 558.

scripto κτῆσις) Z.—[g] οὐδὲν Θ.—[h] εἰ om Z.—[i] σίτων Z.—[k] πεινᾷ Z.—[l] διψῇ ΩZ.—[m] ὅσων Θ.—[n] νυνὶ omnes.—[o] ἡμῖν om Z.—[p] δ'...ὡς om Z.—[q] συνέφη...χρήματα

ἢ πρὸς] In Stob. Venet. ἢ ante πρὸς deest. Fisch.

§. 21. σίτων] Stob. σιτίων· non male. Nam, et Pollux vi. 32. 34. cum σιτία, tum σῖτα, notavit, et librarii innumeris in locis aliorum quoque scriptorum permutarunt inter se has nominis formas. Sic apud Xen. Cyrop. iv. 2. 17. in omnibus libris scriptum est, οὔτε σῖτα, οὔτε ποτά· sed s. 18. plerique libri, etiam Cod. Altorp. habent σιτία καὶ ποτὰ, quum Zonaras et Cod. Guelf. legant σῖτα καὶ ποτά. Fisch.

σιτίων] Constantiæ causa ita scribendum erat ex Stob. ut supra c. 5. σιτία καὶ ποτὰ, c. 22. ὥσπερ σιτίοις καὶ ποτοῖς, ubi non obsecutus fuerim Stobæo legenti σίτοις: c. 27. σιτία καὶ ποτά. Boeckh.

ἵνα] Stob. Venet. omittit ἵνα: male. Fisch.

δεοίμεθα] Bas. 2. ἐξαρκοίμεθα. Fisch.

μηδείς γε] Stob. μὴ δέ γε. Fisch.

ἕνεκεν ἂν βουλοίμεθα] Ald. ἕνεκε νηνὶ βουλοίμεθα. Etiam Cod. Medic. νυνὶ βουλοίμεθα, ut in Stob. extat νυνὶ βουλόμεθα. Res ipsa, nobis cum Clerico persuasit, ut crederemus, manum auctoris dialogi dedisse ὧν ἕνεκεν νυνὶ βουλόμεθα. Fisch.

νυνὶ βουλόμεθα] Ita ex Stob. restituit Fischer: nec aliud quam Stob. voluit Aldus: vulgata vero nihil est nisi conjectura editoris primæ Basileensis. Paullo post libri Stobæi suppeditant ἐξικοίμεθα, cujus interpretamentum est ἐξαρκοίμεθα, ut egregie monstravit Lipsiensis editor. Ceterum conjunctivus pro optativo reponendus erat postulante grammatica, inprimis etiam sequente verbo δεώμεθα. Boeckh.

χρήματα] Omissum est in Bas. 2. Fisch.

ἐξαρκοίμεθα] Ald. Steph. Cler. Her. Cod. Medic. ἐξαρχοίμεθα. Bas. 1. 2. ἐξαρκούμεθα: ἐξικοίμεθα Stob. Hesych. Ἐξικνούμενον ἐξαρκοῦν— et Schol. Thucididis ad i. 70. τὸ δὲ ἐξικέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖν. Sic apud Lucian. Cynic. t. ii. p. 718. Græv. Ἆρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἑκάστῳ, ὅπερ ἂν ἐξικνῆται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν—καὶ μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον; quæ ipsa sententia eodem loco expressa extat verbis his, οὐδὲν γὰρ αὐτῶν, ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν. Fisch.

ἑκάστοτε δεώμεθα. εἰ δ' ἔστω ἄρα πρὸς τοῦτο χρήσιμον ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις, πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν τῶν ἐνδειῶν, εἰ γοῦν ἡμῖν τοῦτο ἐκ μέσου ἀναιρεθείη, οὐδὲν ἂν δεοίμεθα χρημάτων, ἴσως δ'[p] ἂν οὐδ' εἴη παντάπασι χρήματα. Φαίνεται. [§. 22.] Φαίνεται ἄρα ἡμῖν, ὡς ἔοικε, τὰ πρὸς ταύτην τὴν πραγματείαν χρήσιμα τῶν πραγμάτων ταῦτα εἶναι χρήματα. Συνέφη[q] μὲν ταῦτα εἶναι χρήματα, οὐ μὴν ἀλλ' ἐτάραττέ γε[r] αὐτὸν σφόδρα
III. 402. τὸ λογίδιον. Τί δαὶ[s] τὰ τοιάδε; πότερον ἂν φήσαιμεν οἷόν τε εἶναι ταὐτὸν πρᾶγμα πρὸς τὴν αὐτὴν[t] ἐργασίαν ποτὲ μὲν χρήσιμον εἶναι, ποτὲ δὲ ἀχρεῖον; Οὐκ ἔγωγ' ἂν φαίην, ἀλλ' εἴ τι δεοίμεθα τούτου πρὸς τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, καὶ χρήσιμόν μοι δοκεῖ εἶναι· εἰ δὲ μή, οὔ. Οὐκοῦν εἰ ἄνευ πυρὸς οἷοί τε εἴημεν ἀνδριάντα χαλκοῦν ἐργάσασθαι, οὐδὲν ἂν δεοίμεθα πυρὸς πρός γε τὴν τούτου ἐργασίαν· εἰ δὲ μὴ δεοίμεθα, οὐδ' ἂν χρήσιμον ἡμῖν[u] εἴη. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Φαίνεται. Οὐκοῦν ὅσων ἄνευ

add A.—[r] τε ΣΩBCZ.—[s] δαὶ ΛΩZ.—[t] τοιαύτην ΑΘΩBCZ.—[u] ἡμῖν om ς.—[v] τῶν

ἑκάστοτε] Stob. Venet. ἑκαστός τε: male. Fisch.

κτῆσις] Stob. χρῆσις· sed Latina versio habet possessio: recte. Fisch.

§. 22. συνέφημεν ταῦτα εἶναι χρήματα] Ita Stob. Eadem verba in libris Platonis desiderantur. Fisch.

ἐτάραττέ γε] Ald. Bas. 1. 2. et Cod. Medic. ἐτάραττέ τε: male. Sed innumeris in locis permutatæ inter se reperiuntur istæ particulæ ut c. 32. pro ὅπου τε Stobæi libri legunt ὅπου γε· sed apud Xen. Cyrop. vi. 3. 11. pro μενοῦσί γε Cod. Guelf. et Altorp. habent μενοῦσί τε. Neque vero erat, quod Salvinius inde faceret ἐταράττετο: nam ut taceam, medium ferri hoc loco nullo modo posse, particulæ γε ea elegantia est, ut abesse recte non possit. Fisch.

πότερον ἂν] Stob. πότερ' ἂν—: quod ipsum puto præferendum esse alteri, a Gesnero in marginem translato. Pro φήσαιμεν in Bas. 1. φαίημεν legitur. At certum est, scripturam libri Basileensis natam esse e scriptura mendosa libri Aldini φήαιμεν, quæ in editione Basileensi altera recte mutata est in φήσαιμεν. Fisch.

τὴν αὐτὴν] Cod. Medic. et Stob. τὴν τοιαύτην: male: id quod vel sequentia verba docent. Eadem horum pronominum permutatio a nobis jam ad c. 24. notata est. Cæterum paulo post in Ald. extat τὸ τὲ μὲν, et εἴδεμή. Nam librarii sæpissime pro ποτὲ scripserunt τότε, vel πότε. V. ad Plat. Phædon. c. xxxix. 42. 44. Sic apud Xen. Cyrop. vii. 1. 6. pro ποτὲ μὲν—ποτὲ δ' in Cod. Gu. scriptum est τότε μὲν—τότε δ': quam ipsam scripturam Philelphus in versione Latina expressit. Sed cur editor nuperus ibi in ordinem receperit ποτὲ μὲν—ποτὲ δ', repugnantibus libris omnibus, et ita, ut ne verbo quidem admonuerit de ista scripturæ mutatione lectores, non video. Et quis dubitet, quin apud eundem Xen. Polit. Laced. c. xi. 4. quem locum Harpocratio, et ex eo Suidas, v. Μορῶν laudavit; pro ποτὲ μὲν—ποτὲ δὲ—ποτὲ δὲ idem vir doctus perperam ediderit τότε μὲν—τότε δὲ—τότε δέ. Fisch.

εἴημεν] Stob. ἦμεν. Fisch.

ἡμῖν] Pronomen ἡμῖν, quod in libris editis omnibus deest, addidimus e Stobæi Eclogis. Fisch.

οἷόν τε γίγνεσθαί τι, οὐδὲν ἂν τούτων ἡμῖν οὐδὲ χρήσιμον φαίνοιτο πρός γε τοῦτο. Οὐ γάρ. Οὐκοῦν εἴ ποτε φαινοίμεθα οἷοί τε ὄντες ἄνευ ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν[v] τοιούτων, οἷς μὴ αὐτοῖς χρώμεθα πρὸς τὸ σῶμα, ὥς περ σιτίοις καὶ ποτοῖς καὶ ἱματίοις καὶ στρώμασι καὶ οἰκίαις, παύειν τὰς τοῦ σώματος ἐνδείας,[w] ὥστε μηκέτι δεῖσθαι, οὐκ ἂν ἡμῖν οὐδὲ χρήματα φαίνοιτο πρός γε τούτου ἀργύριόν τε καὶ χρυσίον καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, εἴ πέρ ποτε καὶ ἄνευ τούτων οἷόν τε γίγνεσθαι. Οὐ γάρ. Οὐκ ἂν ἄρα οὐδὲ χρήματα ἡμῖν ταῦτα φανείη, εἰ μηδὲν χρήσιμα· ἀλλὰ ταῦτ' ἂν εἴη, οἷς τὰ χρήσιμα οἷοί τ' ἐσμὲν ἐκπορίζεσθαι. [§. 23.] Ὦ Σώκρατες, οὐκ ἄν ποτε δυναίμην τοῦτο πεισθῆναι, ὡς τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα οὐκ ἄρα χρήματα ἡμῖν ἐστίν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ σφόδρα πέπεισμαι, ὡς τά γε III. iii. 559.
ἀχρεῖα ἡμῖν[x] ὄντα οὐδὲ χρήματά ἐστι, καὶ ὅτι τῶν χρησιμωτάτων ἐστὶ πρὸς τούτων χρήματα[y] τὰ[z] χρήσιμα· οὐ μὴν τοῦτό γε, ὡς ταῦτα οὐ χρήσιμα ἡμῖν τυγχάνει ὄντα πρὸς τὸν βίον, εἴ πέρ γε τούτοις τὰ ἐπιτήδεια ἐκπορίζοίμεθα. Φέρε δή, πῶς ἂν τὰ τοιαῦτα φήσαιμεν; ἆρ' εἰσί τινες ἄνθρωποι, οἵ τινες μουσικὴν παιδεύουσιν ἢ γράμματα ἢ ἑτέραν τινὰ ἐπιστήμην, οἳ[a] ἀντὶ[b] τούτων σφίσιν αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια ἐκπορίζονται,[c] τούτων[d] μισθὸν πραττόμενοι; Εἰ-

post ἄλλων om ς.—[w] αἰτίας (adscripto ἐνδείας) Z.—[x] ἡμῖν ἀχρεῖα ς.—[y] τὰ χρήματα Ω, χρώματα Z.—[z] τὰ om Z.—[a] ἢ Z.—[b] ἂν ἀντὶ ς.—[c] ἐκπορίζωνται Zς.—

φαίνεται] In libris Stobæi non legitur φαίνεται. Fisch.

τοιούτων] Ald. Bas. 1. 2. et Steph. Cod. Med. et Stob. τῶν τοιούτων. Sic enim paulo post, et c. 38. est, τἆλλα τὰ τοιαῦτα. Fisch.

σιτίοις] Stob. σίτοις: utrumque bene: vid. ad c. 28. Fisch.

οὐδὲ χρήσιμα] Stob. οὐδὲ χρήματα φαίνοιτο, πρός γε τούτου, ἀργύριόν τε καὶ χρυσίον. Vocabulum χρήσιμον paulo antea construebatur cum præpositione πρὸς, sequente casu quarto, ut c. 30. et 31. non secundo: nam etiam c. 30. pro πρὸς τούτων reponi haud dubie debet πρὸς τοῦτο. Porro verba φαίνοιτο et γένοιτο facile poterunt permutari inter se; ut Axioch. 3. pro φαινόμενος in Bas. 2. est γενόμενος. Fisch.

§. 23. τῶν χρησιμωτάτων—χρήματα] Dictum arbitror pro χρήματα χρησιμώτατα. Sic apud Xenoph. Cyrop. ii. 4. 1. φέρω δέ σοι—καὶ στολὴν τῶν καλλίστων, ut recte legitur in Cod. Altorp. exemploque Junt. quàm lectionem etiam corrector Cod. Guelf. reposuit pro altera τὴν καλλίστην. Neque dubitari posse puto, quin pro πρὸς τούτων, quod habent libri editi omnes, restitui debeat πρὸς τοῦτο, quæ verba conjungantur cum vocabulo χρήσιμα, et referantur ad τὸ παύειν τὰς τοῦ σώματος ἐνδείας. Sic c. 31. εἴπερ αὗται αἱ ἐπιστῆμαι τῶν χρησίμων πρὸς τοῦτο. Fisch.

σὶ γάρ. Οὐκοῦν οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ταύτῃ τῇ ἐπιστήμῃ ἂν
ἐκπορίζοιντο τὰ ἐπιτήδεια, ἀντὶ ταύτης ἀλλαττόμενοι, ὥς
περ ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ χρυσίου καὶ ἀργυρίου. Φημί. Οὐκ-
οῦν εἴ περ τούτῳ[e] ἐκπορίζονται οἷς πρὸς τὸν βίον χρῶνται,
κἂν αὐτὸ χρήσιμον εἴη πρὸς τὸν βίον. καὶ γὰρ τἀργύριον
τούτου ἕνεκα χρήσιμον ἔφαμεν εἶναι, ὅτι οἷοί τ' ἦμεν αὐτῷ
τἀναγκαῖα πρὸς τὸ σῶμα[f] ἐκπορίζεσθαι. Οὕτως, ἔφη.
[§. 24.] Οὐκοῦν εἴ περ αὗται αἱ ἐπιστῆμαι τῶν χρησί-
μων πρὸς τοῦτο, φαίνονται ἡμῖν αἱ ἐπιστῆμαι χρήματα
οὖσαι διὰ τὴν αὐτὴν[g] αἰτίαν δι' ἥν περ τὸ χρυσίον τε καὶ
τὸ ἀργύριον. δῆλον[h] δὲ ὅτι καὶ οἱ ταύτας κεκτημένοι πλου-
σιώτεροι. ὀλίγον δὲ πρότερον οὕτω χαλεπῶς ἀπεδεχόμεθα
τὸν λόγον, εἰ οὗτοι πλουσιώτατοι. ἀναγκαῖον δ' ἂν εἴη καὶ
III. 403. ἐκ τοῦ νῦν ὡμολογημένου τοῦτο ξυμβαίνειν, ἐνίοτε τοὺς
ἐπιστημονεστέρους πλουσιωτέρους εἶναι. εἰ γάρ τις ἡμᾶς
ἔροιτο, ἆρα παντὶ ἀνθρώπῳ οἰόμεθα χρήσιμον εἶναι ἵππον,
ἆρα φαίης ἄν; ἢ τοῖς μὲν ἐπιστήμοσιν ὅπως δεῖ ἵππῳ χρῆσ-
θαι χρήσιμος[i] ἂν εἴη, τοῖς ἀνεπιστήμοσι δ' οὔ; Φαίην ἄν.
Οὐκοῦν, ἔφην,[k] κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὐδὲ φάρμακον παν-
τὶ ἀνθρώπῳ χρήσιμον εἶναι, ἀλλὰ τούτῳ ὅς τις τυγχάνει
εἰδὼς ὡς δεῖ χρήσασθαι αὐτῷ; Φημί. Οὐκοῦν καὶ τἆλλα
πάντα ὁμοίως; Ἔοικεν. Χρυσίον ἄρα καὶ ἀργύριον καὶ

[d] τοῦτον Z.—[e] τοῦτο ΑΘΩBCZ.—[f] τὸν βίον ς.—[g] αὐτὴν om Z.—[h] δῆλον. δῆλον Θ.—[i] χρήσιμον ΘΣΩCZ.—[k] ἔφην ΘΣΩBC: ἔφη *ς.—[l] τυγχάνοι Θ: τυγχάνει *ς.

πρὸς τὸν βίον] Cod. Medic. πρὸς τὸ σῶμα· ut c. 29. οἷς μὴ αὐτοῖς χρώμεθα πρὸς τὸ σῶμα· et c. 35. οἷς αὐτὸς πρὸς τὸ σῶμα μέλλει χρῆσθαι. Sed non necesse est, ut lectio altera tentetur, cum quia præcedit πρὸς τὸν βίον, tum quia auctor dialogi de industria verbis his usus esse, ut c. 30. videtur, quæ idem valerent, quod πρὸς τὸ σῶμά τε καὶ τὴν δίαιταν c. 58. Fisch.

§. 24. χρήσιμος] Ald. Bas. 1. 2. χρήσιμον ἂν εἴη: non omnino male. Est autem hoc loco ἀνακολουθία quædam: nam quum præcedat, ἆρα φαίης ἄν· sequi debebat, servata constructione verborum, χρήσιμον εἶναι. Etiam in verbis τοῖς ἀνεπιστήμοσι δ' cernitur hyperbaton quoddam, nec diligentissimis scriptoribus inusitatum. Cæterum de re ipsa, quam Socrates attingit hoc loco, conferri potest Xen. Memor. ii. 3. 7. et Œconom. i. 8. Fisch.

ἔφην] Hanc particulam, usque ad verba αὐτὸν πεποίηκε c. 32. extr. intulit in Eclogas Ethicas Stob. c. 90. p. 506. Gesner. sed Gesnerus legit, ut Ald. Bas. 1. 2. Steph. ἔφη· quod jam ante Clericum, Corradus et Cornarius, in ἔφην mutandum viderunt: neque aliter legitur in exemplo Eclogarum Stobæi Veneto. Fisch.

χρήσασθαι] Stob. χρῆσθαι. Fisch.

χρυσίον ἄρα] Stob. χρ. τοίνυν quod tamen nolim alteri præferre. Suidas, et ex eo Phavorinus: Ἄρα· συλλογιστικὸς σύνδεσμος, καὶ ἀντὶ τοῦ δή, καὶ ὡς ἔοικε, καὶ ὡς φαίνεται· οὕτω Πλάτων. Fisch.

τἆλλα τὰ δοκοῦντα χρήματα εἶναι τούτῳ ἂν μόνῳ χρήσιμα εἴη, ὅς τις τυγχάνοι[l] ἐπιστάμενος ὡς χρηστέον αὐτοῖς. Οὕτως.[m] III. iii. 560. Οὐκοῦν πρότερον ἐδόκει τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου[n] εἶναι εἰδέναι ὅπου τε καὶ ὅπως τούτων ἑκάστοις χρηστέον ἐστίν; Φημί. [§. 25.] Τοῖς ἄρα καλοῖς κἀγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων, τούτοις ἂν μόνοις καὶ χρήσιμα ταῦτ' εἴη, εἴ πέρ γε οὗτοι[o] ἐπιστήμονες[p] ὡς χρηστέον· εἰ δὲ τούτοις μόνοις[q] χρήσιμον, τούτοις ἂν μόνοις[r] καὶ χρήματα εἶναι ταῦτα[s] φαίνοιτο. ἀτάρ, ὡς ἔοικε, καὶ τὸν ἀνεπιστήμονα ἱππικῆς, κεκτημένον δὲ ἵππους, οἳ τυγχάνουσιν αὐτῷ ἀχρεῖοι ὄντες, εἴ τις τοῦτον ἱππικὸν ποιήσειεν, ἆρ' ἂν[t] ἅμα καὶ πλουσιώτερον πεποιηκὼς εἴη, εἴ πέρ γε αὐτῷ ἃ ἐτύγχανε πρόσθεν ἀχρεῖα ὄντα, χρήσιμα πεποίηκεν· ἐπιστήμην γάρ τινα παραδιδοὺς τῷ ἀνθρώπῳ ἅμα καὶ πλούσιον αὐτὸν πεποίηκεν. Φαίνεταί γε. Ὅμως δέ μοι κἂν διομόσασθαι δοκῶ ὑπὲρ Κριτίου, ὑπὸ μηδενὸς[u] τούτων τῶν λόγων πεπεῖσθαι. Νὴ Δία· καὶ γάρ, ἔφη,[v] μαινοίμην ἄν, εἰ ταῦτα πειθοίμην. ἀλλὰ τί οὐκ ἐκεῖνον τὸν λόγον διετέλεσας, ὡς τὰ δοκοῦντα οὐκ ἔστι χρήματα, χρυσίον καὶ ἀργύριον καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα; ὡς ἐγὼ πάνυ σφόδρα τούτους τοὺς λόγους ἀκροώμενος, οὓς καὶ σὺ νῦν τυγχάνεις δὴ διεξιών, ἄγαμαι. Εἶπον οὖν ἐγὼ ὅτι μοι δοκεῖς σύ, ὦ Κριτία, οὕτως ἐμοῦ χαίρειν ἀκροώμενος, ὥς περ τῶν ῥαψῳδῶν οἳ τὰ

—[m] πρότως Z.—[n] ἀνθρώπου om ς.—[o] τούτοις ς.—[p] ἐπιστήμονες ὡς ΑΩΖ: ἐπιστημόνως *ς.—[q] μόνον ΑΩΖ et pr Ξ.—[r] μόνον ΘC.—[s] ταῦτα om ς.—[t] κἂν Z.—[u] μηδ'

χρηστέον αὐτοῖς] Stob. *χρ. τούτοις.* Mox in exemplo Veneto articulus ante *καλοῦ* deest: et pro *καὶ ἀγαθοῦ* habet Stob. *κἀγαθοῦ ἀνθρώπου* quod posterius vocabulum etiam in Cod. Medic. additum erat: recte: nam in Ald. Bas. 1. 2. Steph. non legitur. Pro *ὅπου τε* Stob. *ὅπου γε*: male. Fisch.

§. 25. *μόνοις*] Hic, et deinceps, Stob. *μόνον* exhibet, et pro *εἴπερ γε τούτοις ἐπιστημόνως χρηστέον* legit *εἴπερ γε οὗτοι ἐπιστήμονες ὡς χρηστέον.* Fisch.

χρήσιμον] Ne cui forte singularis *χρήσιμον* suspectus sit: meminerint lectores, nominibus pluralibus omnis generis, enuntiationum subjectis, addi adjectiva singularia neutra, enuntiationum attributa. Aristoph. Plut. 782. *ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι.* Xen. Cyrop. ii. 1. 14. *καὶ πρὸς τὸ ἀλλήλοις δὲ πρᾳοτέρους εἶναι ἀγαθὸν ἡγεῖτο τοὺς πόνους εἶναι.* Eurip. Phœn. 368. *Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί.* Infra c. 37. *φαίνοιτο γὰρ ἂν ἐνίοτε μοχθηρὰ πράγματα πρὸς ἀγαθόν τι χρήσιμον εἶναι.* Conf. ad Phædon. I. 5. xxxv. 48. Fisch.

ταῦτα] Quod deest in Ald. Bas. 1. 2. Steph. id Cod. Medic. et Stob. exhibent. Sed idem Stob. pro *ἆρα ἂν ἅμα* legit *ἆρ' ἅμα*, et *αὐτὸν πεποίηκεν* pro *αὐτὸν πεποίηκε*: minus bene. Fisch.

[illegible]

Πάνυ γε οὕτως. Οὐκοῦν [illegible] καὶ ὡς [illegible] εἴ τι [illegible] τούτου, καὶ ὡς [illegible] καὶ ἔτι [illegible], ὥς τι καὶ ὡς ἀντὶ [illegible], [illegible] ταῦτα πρὸς τὴν αὐτῶν ἐργασίαν χρήσιμα φανείη; Καὶ οὐδὲν ἄν, ἔφη, ταῦτα αὐτῷ πλέον ἔχειν. §. 27. Τί δ' εἰ ὑπάρχοι τῷ ἀνθρώπῳ σιτία καὶ ποτὰ καὶ ἱμάτια καὶ τἆλλα ὅσ' αὐτὸς πρὸς τὸ σῶμα μέλλει χρῆσθαι, ἆρ' ἄν τι προσδέοιτο χρυσίου ἢ ἀργυρίου ἢ ἄλλου του, οἷς ταῦτα πορίζεται ἅ γε δὴ ὑπάρχει; Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. Οὐκοῦν φαίνοιτο ἂν ἡμῖν ἔστιν ὅτε ἄνθρωπος οὐδενὸς τούτων δεόμενος πρὸς τὴν τοῦ σώματος χρείαν; Οὐ γάρ. Οὐκοῦν εἰ

[illegible] Z — [illegible] Z — [illegible] Z — [illegible], adscripto [illegible], Z — libri [illegible] — αὐτοῖς ΩZ — ἐμπορίζοιντο ΘΣΩBCZ — ἐκπορίζοίμεθα Σ — ταῦτα

§. 26. ἐκπορίζοιντο] Ald. Bas. 1. 2. ἐμπορίζοιντο: male. Fisch.

αὐτοῖς οἷς] Hemsterhusius legendum censebat αὐτὰ οἷς, ut αὐτὰ pertineret ad χρήσιμα: recte. Sed potest res expediri sine mutationis auxilio: nam, aut Hyperbaton est, ut αὐτοῖς οἷς dictum sit pro οἷς αὐτοῖς, ut c. 29. οἷς μὴ αὐτοῖς χρώμεθα· intell. χρήσιμα ἂν εἴη aut dativus αὐτοῖς positus est pro nominativo, ob sequentem dativum οἷς· ut apud Demosthen. de cor. 6. extr. ἑτέρῳ δ', ὅτῳ κακόν τι δώσομεν, ζητεῖν, dativus eadem de caussa pro accusativo est. Fisch.

κατεχρώμεθα] Recepi optativos κατεχρῴμεθα et ἐκπορίζοίμεθα, hoc ex Cod. Medic. ad normam eorum, quae antecesserant: τὰ ἐργαλεῖα, οἷς αὐτοὶ τὴν οἰκίαν ἐργάζοιντο, καὶ οἷς ταῦτα ἐκπορίζοιντο. Boeckh.

ἐκπορίζοίμεθα] Ita edidimus auctoritate Cod. Mediceі. Reliqui libri habent ἐκπορίζόμεθα. Fisch.

§. 27. μέλλει] Cod. Medic. μέλλοι. Fisch.

ταῦτα ἀχρεῖα φαίνοιτο πρὸς ταύτην τὴν ἐργασίαν, οὐκ ἄν ποτε πάλιν δέοι χρήσιμα φανῆναι; ὑπέκειτο γὰρ μὴ οἷόν τε εἶναι πρὸς τὴν αὐτὴν ἐργασίαν τοτὲ μὲν χρήσιμα, τοτὲ δὲ ἀχρεῖα εἶναι. Ἀλλ' οὕτω γ' ἄν, ἔφη, ὁ αὐτὸς λόγος σοὶ καὶ ἐμοὶ γίγνοιτο·[f] εἰ γάρ ποτε ταῦτα χρήσιμα γίγνοιτο πρὸς τοῦτο,[g] οὐκ ἄν ποτε συμβαίνοι πάλιν ἀχρεῖα εἶναι· νῦν δὲ πρός τινας ἐργασίας πραγμάτων μοχθηρῶν, τὰς δὲ χρηστῶν. Ἔγωγ' ἂν φαίην. Ἆρ' οὖν οἷόν τε μοχθηρόν τι πρᾶγμα πρὸς ἀγαθοῦ τινὸς ἐργασίαν χρήσιμον εἶναι; Οὐκ ἔμοιγε φαίνεται. Ἀγαθὰ δὲ πράγματα ἆρ' ἂν ταῦτα φαίημεν εἶναι, ἃ δι' ἀρετὴν ἄνθρωπος πράττει;[h] Φημί. Ἆρ' οὖν οἷόν τε ἄνθρωπον μαθεῖν τι τούτων, ὅσα διὰ λόγου διδάσκεται, εἰ παντάπασιν ἀπεστερημένος εἴη τοῦ ἀκούειν, ἢ ἑτέρου τινός; Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. Οὐκοῦν τῶν χρησίμων φαίνοιτο ἂν ἡμῖν πρὸς ἀρετὴν τὸ[i] ἀκούειν, εἴ περ διδακτός γε ἡ ἀρετὴ τῷ[k] ἀκούειν καὶ αὐτῷ καταχρώμεθα πρὸς τὰς μαθήσεις; Φαίνεται. [§. 28.] Οὐκοῦν εἴ περ ἡ ἰατρικὴ οἵα τ' ἐστὶ τὸν νοσοῦντα παύειν, φαίνοιτο ἂν ἡμῖν ἐνίοτε καὶ ἡ ἰατρικὴ τῶν χρησίμων οὖσα III. iii. 562.
πρὸς τὴν ἀρετήν, εἴ περ διὰ τῆς[l] ἰατρικῆς τὸ ἀκούειν πορισθείη;[m] Καὶ οὐδέν γε κωλύει. Ἆρ' οὖν πάλιν καὶ εἰ τὴν ἰατρικὴν ἀντὶ χρημάτων πορισαίμεθα, φαίνοιτο ἂν ἡμῖν καὶ τὰ χρήματα χρήσιμα ὄντα πρὸς ἀρετήν; Καὶ γάρ ἐστιν, ἔφη, τοῦτό γε. Οὐκοῦν πάλιν ὁμοίως καὶ δι' οὗ τὰ χρήματα πορισαίμεθα; Παντάπασι μὲν οὖν πάντα. Ἆρ' οὖν ἄν σοι δοκοῖ[n] ἄνθρωπος ἀπὸ μοχθηρῶν τε καὶ αἰσχρῶν πραγμάτων ἀργύριον αὑτῷ πορίσασθαι, ἀνθ' ὅτου τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην κτήσαιτο, ἢ δύναιτο ἀκούειν, ἐκ τοῦ μὴ οἷου τε;[o] τῷ δ' αὐτῷ ἐκείνῳ καταχρῆσθαι πρὸς ἀρετὴν ἢ ἕτερ' ἄττα τῶν τοιούτων; Πάνυ μὲν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ.

πάντα s.—[d] ὑπάρχει Z.—[e] μέλλει s.—[f] γένοιτο s.—[g] τούτῳ Θ.—[h] πράττοι Θ. —[i] τοῦ Z.—[k] τὸ Z.—[l] διδακτῆς Z.—[m] προσθείη Z.—[n] δοκεῖ Z.—[o] οἷωτε omnes.

§. 28. ἧ] Dedi ᾗ, de conjectura, h. e. δι' ἧς, ut modo supra: εἴπερ διὰ τῆς ἰατρικῆς τὸ ἀκούειν πορισθείη. Ἡ nullo modo ferri poterat, debebatque certe esse καί. Boeckh.

Οὐκοῦν οὐκ ἂν τό γε μοχθηρὸν χρήσιμον ἂν[p] εἴη πρὸς ἀρε-
τήν; Οὐ γάρ. Οὐκ ἄρα ἀναγκαῖόν ἐστι, δι' ὧν ἂν ἐκ-
πορισαίμεθα τὰ πρὸς ἕκαστα χρήσιμα, καὶ ταῦτα πρὸς
τὰ αὐτὰ χρήσιμα εἶναι. φαίνοιτο γὰρ ἂν ἐνίοτε μοχθηρὰ
III. 405. πράγματα πρὸς ἀγαθόν τι χρήσιμον εἶναι. ἔτι δὲ μᾶλλον
καὶ ἐπὶ τούτου ἂν φανερὰ γένοιτο. εἴ περ γὰρ ταῦτα
χρήσιμά ἐστι πρὸς ἕκαστα, ὧν ἄνευ οὐκ ἂν γένοιτο, εἰ μὴ
ταῦτα προϋπάρχοι,[q] φέρε, πῶς ἂν τὰ τοιαῦτα φήσαις; ἆρ'
οἷόν τε ἀμαθίαν πρὸς ἐπιστήμην χρήσιμον εἶναι, ἢ νόσον
πρὸς ὑγίειαν, ἢ κακίαν πρὸς ἀρετήν; Οὐκ ἂν ἔγωγε φαίην.
[§. 29.] Καὶ μὴν τόδε γ' ἂν ὁμολογήσαιμεν ἀδύνατον
εἶναι, ἐπιστήμην ἐγγενέσθαι[r] ὅτῳ μὴ ἀμαθία πρότερον
ὑπάρξαι, καὶ ὑγίειαν, ὅτῳ μὴ νόσος, οὐδὲ ἀρετήν, ὅτῳ μὴ
κακία. Ἔφη γὰρ οὕτως, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Οὐκ ἂν ἄρα
φαίνοιτο ἀναγκαῖον εἶναι, ὅσων ἄνευ μὴ οἷόν τε γίγνεσθαι,[s]
ταῦτα καὶ χρήσιμα εἶναι πρὸς τοῦτο. φαίνοιτο γὰρ ἂν
ἡμῖν ἡ ἀμαθία πρὸς ἐπιστήμην χρήσιμος οὖσα,[t] καὶ ἡ νό-
σος πρὸς ὑγίειαν, καὶ ἡ κακία πρὸς ἀρετήν. Σφόδρα δυσ-
πίστως[u] εἶχε καὶ πρὸς τούτους τοὺς λόγους, εἰ μὴ πάντα
ταῦτα χρήματα[v] ἔσται. Καταμαθὼν δ' αὐτὸν ἐγὼ ὅτι
III. iii. 563. ἴσον εἴη πεῖσαι, ὅ περ ἂν τὸ λεγόμενον λίθον ἑψῆσαι·
Ἀλλὰ[w] τούτους μὲν τοὺς λόγους, ἦν δ' ἐγώ, ἐάσωμεν[x]
χαίρειν, ἐπειδή περ οὐ δυνατοί ἐσμεν ὁμολογῆσαι ὁπότερον
ταὐτὰ χρήσιμά τ' ἐστὶ καὶ χρήματα ἢ οὔ· ἐκείνου δὲ
πέρι πῶς ἂν φαίημεν; πότερον ἂν εὐδαιμονέστερόν τε καὶ
βελτίω ἡγησαίμεθα εἶναι ἄνθρωπον, εἰ ὡς πλείστων[y] δέοιτο
πρὸς τὸ σῶμά τε καὶ τὴν δίαιταν ἐπιτηδείων, ἢ εἰ ὡς ἐλα-
χίστων τε καὶ φαυλοτάτων; μάλιστα δ' ἂν ἴσως καὶ

—[p] ἂν ante εἴη om ς.—[q] προϋπάρχει ς.—[r] γενέσθαι Ζ.—[s] τε εἶναι γίγνεσθαι Ζς.—[t] χρήσιμος οὖσα πρὸς ἐπιστήμην ς.—[u] ἀπίστως Ζ.—[v] χρήσιμά ς.—[w] ἀλλὰ καὶ

χρήσιμον ἂν] Particula in libris editis omnibus deest: sed eam Cod. Medic. auctoritate revocavimus. Fisch.

προϋπάρχοι] Ita Cod. Medic. In libris editis omnibus est προϋπάρχει. Fisch.

§. 29. εἶναι] Ab Cod. Medic. aberat hic infinitivus, neque male: ut c. 29. εἴπερ ποτὲ καὶ ἄνευ τούτων οἷόν τε γίγνεσθαι. Fisch. Medicei lectio, ὅσων ἄνευ μὴ οἷόν τε γίγνεσθαι, sane multo elegantior est quam vulgata: hæc tamen ipsa non abhorret ab hujus scriptoris ingenio. Boeckh.

μάλιστα δ' ἂν ἴσως] ῥῆσις hæc, usque ad verba καὶ μοχθηροτέρους c. 40. extat in Eclog. Stob. Eth. c. 95. p. 526. Fisch.

τοῦτο ὧδε θεωρηθείη, εἴ[x] τις αὐτὸν πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον παραβάλλων σκοποῖτο ὁποτέρα[a] τῶν ἕξεων βελτίων, πότερον ὅταν τύχῃ νοσῶν ἢ ὅταν ὑγιαίνων. Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, οὐ πολλῆς τινὸς τῆς σκέψεως δεῖται. Ἴσως γάρ, ἦν δ' ἐγώ, παντὶ ἀνθρώπῳ εὔπορον γνῶναι ὅτι ἡ τοῦ ὑγιαίνοντος ἕξις κρείττων ἐστὶ[b] τῆς τοῦ κάμνοντος. τί δαί;[c] ποτέρως τυγχάνομεν πλειόνων τε καὶ μᾶλλον παντοδαπῶν δεόμενοι; ὅταν κάμνωμεν ἢ ὅταν[d] ὑγιαίνωμεν; Ὅταν κάμνωμεν. Ὅταν[e] ἄρα αὐτοὶ αὑτῶν τυγχάνωμεν φαυλότατα διακείμενοι, τότε[f] σφόδρα τε καὶ πλείστων, τὰ πρὸς ἡδονὰς τὰς διὰ τοῦ σώματος, ἐν ἐπιθυμίαις τε καὶ δεήσεσίν ἐσμεν; Οὕτως. Οὐκοῦν κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὥς περ αὐτὸς αὑτοῦ τότε[g] φαίνεται βέλτιστα ἔχων, ὅταν ἐλαχίστων τῶν τοιούτων δέηται, οὕτω πάλιν καὶ δυοῖν ὄντοιν, εἰ ὁ μὲν τυγχάνοι[h] σφόδρα τε καὶ πολλῶν ἐν ἐπιθυμίᾳ τε καὶ δεήσει ὤν, ὁ δὲ ὀλίγων τε καὶ ἡσύχως; οἷον τὰ τοιάδε. ὅσοι τῶν ἀνθρώπων τυγχάνουσι κυβευταὶ ὄντες, οἱ δὲ οἰνόφλυγες, ἕτεροι δὲ γαστρίμαργοι,—ἅπαντα γὰρ ταῦτα οὐδὲν ἕτερον τυγχάνει ὄντα ἢ ἐπιθυμίαι. Σφόδρα γε. Αἱ δ' ἐπιθυμίαι πᾶσαι οὐδὲν ἕτερον ἢ ἔνδειαί τινων. οἱ οὖν πλεῖστα τούτων πεπονθότες ἄνθρωποι ἐν μοχθηροτέρᾳ ἕξει[i] εἰσὶ τῶν μηδὲν[k] ἢ ὡς ἐλάχιστα τοιαῦτα πεπονθότων. Πάνυ μὲν III. 406.
οὖν ἔγωγε καὶ σφόδρα μοχθηροὺς τοὺς τοιούτους ὑπολαμβάνω εἶναι· καὶ ὅσῳ ἂν μᾶλλον τοιούτους, τοσούτῳ καὶ

ΘΣBC.—[x] ἐάσομεν ς.—[y] πλεῖστον Z.—[z] εἰ om ΘBC.—[a] ὁποτέραν mei omnes.—[b] ἐστὶ om ΘBC.—[c] δαὶ ΑΩZ.—[d] ὅταν post ἢ om Σ.—[e] ὅταν ante ἄρα om pr Ω.—[f] πότε Z.—[g] τότε om Σ.—[h] τυγχάνει Zς.—[i] τάξει Z.—[k] μὴ ἐν Θ.—[l] οὕτως Σ.—

ποτέρως] Stob. προτέρως et marg. ἔτι δὲ πρότερον: neutrum vero admittit orationis series. Fisch.

ὅταν κάμνωμεν] Hæc verba absunt ab Ald. et Bas. 1.: ea Cornar. inseri jussit, quæ non solum apud Stob. extant, sed etiam in Bas. 2. addita leguntur. Fisch.

πλείστων] Ita Ald. sed Bas. 1. 2. et Stob. πλεῖστον. Fisch.

τυγχάνει] Cod. Medic. τυγχάνοι· et paulo inferius pro ἔνδειαι habebat idem liber ἔνδεια: bene. At altera lectio concinnior esse videtur, quum præcedat αἱ ἐπιθυμίαι. Fisch.

οἱ οὖν] Cornar. ante verba οἱ οὖν πλεῖστα addi jussit Οὐδὲν, quæ esset vox Critiæ aientis. Elegans sane et acuta conjectura, neque tamen necessaria, dummodo Socrates fingatur, quum dixisset verba αἱ δ' ἐπιθυμίαι—τινων, quievisse parumper, et ita, ut Critias, vel silentio, vel vultu et nutu, hanc ejus vocem approbarit. Fisch.

οἱ οὖν] οὐδὲν recte addidit Cornar. Boeckh.

τοσούτῳ] Stob. τοιούτῳ: male, quum referatur ad ὅσῳ. Fisch.

Οὐκοῦν οὐκ ἂν τό γε μοχθηρὸν χρήσιμον ἂν[p] εἴη πρὸς ἀρετήν; Οὐ γάρ. Οὐκ ἄρα ἀναγκαῖόν ἐστι, δι' ὧν ἂν ἐκποριζοίμεθα τὰ πρὸς ἕκαστα χρήσιμα, καὶ ταῦτα πρὸς τὰ αὐτὰ χρήσιμα εἶναι. φαίνοιτο γὰρ ἂν ἐνίοτε μοχθηρὰ
III. 405. πράγματα πρὸς ἀγαθόν τι χρήσιμον εἶναι. ἔτι δὲ μᾶλλον καὶ ἐπὶ τούτου ἂν φανερὰ γένοιτο. εἴ περ γὰρ ταῦτα χρήσιμά ἐστι πρὸς ἕκαστα, ὧν ἄνευ οὐκ ἂν γένοιτο, εἰ μὴ ταῦτα προϋπάρχοι,[q] φέρε, πῶς ἂν τὰ τοιαῦτα φήσαις; ἆρ' οἷόν τε ἀμαθίαν πρὸς ἐπιστήμην χρήσιμον εἶναι, ἢ νόσον πρὸς ὑγίειαν, ἢ κακίαν πρὸς ἀρετήν; Οὐκ ἂν ἔγωγε φαίην. [§. 29.] Καὶ μὴν τόδε γ' ἂν ὁμολογήσαιμεν ἀδύνατον εἶναι, ἐπιστήμην ἐγγενέσθαι[r] ὅτῳ μὴ ἀμαθία πρότερον ὑπάρξαι, καὶ ὑγίειαν, ὅτῳ μὴ νόσος, οὐδὲ ἀρετήν, ὅτῳ μὴ κακία. Ἔφη γὰρ οὕτως, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Οὐκ ἂν ἄρα φαίνοιτο ἀναγκαῖον εἶναι, ὅσων ἄνευ μὴ οἷόν τε γίγνεσθαι,[s] ταῦτα καὶ χρήσιμα εἶναι πρὸς τοῦτο. φαίνοιτο γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ ἀμαθία πρὸς ἐπιστήμην χρήσιμος οὖσα,[t] καὶ ἡ νόσος πρὸς ὑγίειαν, καὶ ἡ κακία πρὸς ἀρετήν. Σφόδρα δυσπίστως[u] εἶχε καὶ πρὸς τούτους τοὺς λόγους, εἰ μὴ πάντα ταῦτα χρήματα[v] ἔσται. Καταμαθὼν δ' αὐτὸν ἐγὼ ὅτι
III. iii. 563. ἴσον εἴη πεῖσαι, ὅ περ ἂν τὸ λεγόμενον λίθον ἑψῆσαι· Ἀλλὰ[w] τούτους μὲν τοὺς λόγους, ἦν δ' ἐγώ, ἐάσωμεν[x] χαίρειν, ἐπειδή περ οὐ δυνατοί ἐσμεν ὁμολογῆσαι ὁπότερον ταῦτά χρήσιμά τ' ἐστὶ καὶ χρήματα ἢ οὔ· ἐκείνου δὲ πέρι πῶς ἂν φαίημεν; πότερον ἂν εὐδαιμονέστερόν τε καὶ βελτίω ἡγησαίμεθα εἶναι ἄνθρωπον, εἰ ὡς πλείστων[y] δέοιτο πρὸς τὸ σῶμά τε καὶ τὴν δίαιταν ἐπιτηδείων, ἢ εἰ ὡς ἐλαχίστων τε καὶ φαυλοτάτων; μάλιστα δ' ἂν ἴσως καὶ

—[p] ἂν ante εἴη om ς.—[q] προϋπάρχει ς.—[r] γενέσθαι Z.—[s] τε εἶναι γίγνεσθαι Zς.—[t] χρήσιμος οὖσα πρὸς ἐπιστήμην ς.—[u] ἀπίστως Z.—[v] χρήσιμά ς.—[w] ἀλλὰ καὶ

χρήσιμον ἂν] Particula in libris editis omnibus deest: sed eam Cod. Medic. auctoritate revocavimus. Fisch.

προϋπάρχοι] Ita Cod. Medic. In libris editis omnibus est προϋπάρχει. Fisch.

§. 29. εἶναι] Ab Cod. Medic. aberat hic infinitivus, neque male: ut c. 29. εἴπερ ποτὲ καὶ ἄνευ τούτων οἷόν τε γίγνεσθαι. Fisch. Medicei lectio, ὅσων ἄνευ μὴ οἷόν τε γίγνεσθαι, sane multo elegantior est quam vulgata: hæc tamen ipsa non abhorret ab hujus scriptoris ingenio. Boeckh.

μάλιστα δ' ἂν ἴσως] ῥῆσις hæc, usque ad verba καὶ μοχθηροτέρους c. 40. extat in Eclog. Stob. Eth. c. 95. p. 520. Fisch.

τοῦτο ὧδε θεωρηθείη, εἴ[z] τις αὐτὸν πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον παραβάλλων σκοποῖτο ὁποτέρα[a] τῶν ἕξεων βελτίων, πότερον ὅταν τύχῃ νοσῶν ἢ ὅταν ὑγιαίνων. Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, οὐ πολλῆς τινὸς τῆς σκέψεως δεῖται. Ἴσως γάρ, ἦν δ' ἐγώ, παντὶ ἀνθρώπῳ εὔπορον γνῶναι ὅτι ἡ τοῦ ὑγιαίνοντος ἕξις κρείττων ἐστὶ[b] τῆς τοῦ κάμνοντος. τί δαί;[c] ποτέρως τυγχάνομεν πλειόνων τε καὶ μᾶλλον παντοδαπῶν δεόμενοι; ὅταν κάμνωμεν ἢ ὅταν[d] ὑγιαίνωμεν; Ὅταν κάμνωμεν. Ὅταν[e] ἄρα αὐτοὶ αὑτῶν τυγχάνωμεν φαυλότατα διακείμενοι, τότε[f] σφόδρα τε καὶ πλείστων, τὰ πρὸς ἡδονὰς τὰς διὰ τοῦ σώματος, ἐν ἐπιθυμίαις τε καὶ δεήσεσίν ἐσμεν; Οὕτως. Οὐκοῦν κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὥσπερ αὐτὸς αὑτοῦ τότε[g] φαίνεται βέλτιστα ἔχων, ὅταν ἐλαχίστων τῶν τοιούτων δέηται, οὕτω πάλιν καὶ δυοῖν ὄντοιν, εἰ ὁ μὲν τυγχάνοι[h] σφόδρα τε καὶ πολλῶν ἐν ἐπιθυμίᾳ τε καὶ δεήσει ὤν, ὁ δὲ ὀλίγων τε καὶ ἡσύχως; οἷον τὰ τοιάδε. ὅσοι τῶν ἀνθρώπων τυγχάνουσι κυβευταὶ ὄντες, οἱ δὲ οἰνόφλυγες, ἕτεροι δὲ γαστρίμαργοι,—ἅπαντα γὰρ ταῦτα οὐδὲν ἕτερον τυγχάνει ὄντα ἢ ἐπιθυμίαι. Σφόδρα γε. Αἱ δ' ἐπιθυμίαι πᾶσαι οὐδὲν ἕτερον ἢ ἔνδειαί τινων. οἱ οὖν πλεῖστα τούτων πεπονθότες ἄνθρωποι ἐν μοχθηροτέρᾳ ἕξει[i] εἰσὶ τῶν μηδὲν[k] ἢ ὡς ἐλάχιστα τοιαῦτα πεπονθότων. Πάνυ μὲν III. 406.
οὖν ἔγωγε καὶ σφόδρα μοχθηροὺς τοὺς τοιούτους ὑπολαμβάνω εἶναι· καὶ ὅσῳ ἂν μᾶλλον τοιούτους, τοσούτῳ καὶ

ΘΞBC.—[x] ἐάσομεν ς.—[y] πλεῖστον Z.—[z] εἰ om ΘBC.—[a] ὁποτέραν mei omnes.—[b] ἐστὶ om ΘBC.—[c] δαὶ ΑΩΖ.—[d] ὅταν post ἢ om Ξ.—[e] ὅταν ante ἄρα om pr Ω.—[f] πότε Z.—[g] τότε om Ξ.—[h] τυγχάνει Zς.—[i] τάξει Z.—[k] μὴ ἐν Θ.—[l] οὕτως Ξ.—

ποτέρως] Stob. προτέρως et marg. ἔτι δὲ πρότερον: neutrum vero admittit orationis series. Fisch.

ὅταν κάμνωμεν] Hæc verba absunt ab Ald. et Bas. 1.: ea Cornar. inseri jussit, quæ non solum apud Stob. extant, sed etiam in Bas. 2. addita leguntur. Fisch.

πλείστων] Ita Ald. sed Bas. 1. 2. et Stob. πλεῖστον. Fisch.

τυγχάνει] Cod. Medic. τυγχάνοι· et paulo inferius pro ἔνδειαι habebat idem liber ἔνδεια: bene. At altera lectio concinnior esse videtur, quum præcedat αἱ ἐπιθυμίαι. Fisch.

οἱ οὖν] Cornar. ante verba οἱ οὖν πλεῖστα addi jussit Οὐδὲν, quæ esset vox Critiæ aientis. Elegans sane et acuta conjectura, neque tamen necessaria, dummodo Socrates fingatur, quum dixisset verba αἱ δ' ἐπιθυμίαι—τινων, quievisse parumper, et ita, ut Critias, vel silentio, vel vultu et nutu, hanc ejus vocem approbarit. Fisch.

οἱ οὖν] οὐδὲν recte addidit Cornar. Boeckh.

τοσούτῳ] Stob. τοιούτῳ: male, quum referatur ad ὅσῳ. Fisch.

III. iii. 564. μοχθηροτέρους. Οὐκοῦν δοκεῖ ἡμῖν οὐχ οἷόν τε χρήσιμα εἶναι ταῦτα πρὸς τοῦτο, εἰ μὴ τυγχάνοιμεν καὶ δεόμενοι τούτων πρὸς τοῦτο; Φημί. Ἀναγκαῖον ἄρα, εἴ περ μέλλει ἡμῖν χρήσιμα εἶναι ταῦτα πρὸς τὰς τοῦ σώματος θεραπείας τῶν ἐνδειῶν, ἅμα καὶ δεῖσθαι ἡμᾶς τούτων πρὸς τοῦτο; Ἔμοιγε δοκεῖ. Οὐκοῦν ὅτῳ τυγχάνει πλεῖστα χρήσιμα ὄντα πρὸς τοῦτο, οὗτος[l] ἂν φαίνοιτο καὶ[m] πλείστων δεόμενος πρὸς τοῦτο, εἴ περ ἀνάγκη τῶν χρησίμων πάντων προσδεῖσθαι. Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτω φαίνεσθαι. Ἀναγκαῖον ἄρα φαίνεται κατά γε τοῦτον τὸν λόγον, οἷς τυγχάνει πολλὰ χρήματα ὄντα, τούτοις καὶ πολλῶν δεῖσθαι τῶν πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν ἐπιτηδείων· τὰ γὰρ πρὸς τοῦτο χρήσιμα ὄντα χρήματα ἐφαίνετο. ὥς τε ἐξ ἀνάγκης ἂν ἡμῖν φαίνοιντο οἱ πλουσιώτατοι μοχθηρότατα διακείμενοι, εἴ πέρ γε καὶ πλείστων τοιούτων ἐνδεεῖς ὄντες.

[m] καὶ τὸ Z.

τούτοις] Horreo legendum videbatur τούτους: recte. Nam dicitur δεῖται χρημάτων, et δέομαι χρημάτων, non item δεῖται αὐτῷ χρημάτων, nec δεῖταί μοι χρημάτων, ut dicitur δεῖ μοι, δεῖ αὐτῷ, χρημάτων. Fisch.

τούτοις] Bene Horreus τούτους conjecit: nisi hoc tamquam ex glossemate natum delere malis. Boeckh.

ΟΡΟΙ.[a]

Ἀΐδιον τὸ[b] κατὰ πάντα[c] χρόνον καὶ πρότερον ὂν καὶ νῦν μὴ ἐφθαρμένον.[d] III. 411. III. iii. 565.

Θεὸς ζῶον[e] ἀθάνατον, αὔταρκες πρὸς εὐδαιμονίαν· οὐσία ἀΐδιος, τῆς τἀγαθοῦ[f] φύσεως αἰτία.

Γένεσις κίνησις εἰς οὐσίαν· μετάληψις οὐσίας· πόρευσις εἰς τὸ εἶναι.

Ἥλιος πῦρ οὐράνιον, ὃ μόνον ἀπ' ἠοῦς[g] μέχρι δείλης τοῖς αὐτοῖς ἔστιν ὁραθῆναι·[h] ἄστρον ἡμεροφανές· ζῶον ἀΐδιον,[i] ἔμψυχον, τὸ μέγιστον.

Χρόνος ἡλίου κίνησις,[k] μέτρον φορᾶς.

Ἡμέρα ἡλίου πορεία ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ[l] δυσμάς· φῶς τοὐναντίον νυκτί.

Ἕως[m] ἡμέρας ἀρχή· τὸ πρῶτον φῶς ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

Μεσημβρία χρόνος ἐν ᾧ τῶν σωμάτων αἱ σκιαὶ ἐλαχίστου[n] μήκους[n] κοινωνοῦσιν.

CODICES DECEM,

ΑΞΣΦΩGKbiq.

[a] Ὅροι σπευσίππου τοῦ πλάτωνος rc Φ.—[b] ἀΐδιόν ἐστι τὸ i.—[c] πάντα om pr Ω.—[d] ἐφθαρμένον ΑΦΩGZbq : διεφθαρμένον *ς.—[e] θεός ἐστι ζῶον i, qui ita semper.—[f] ἀγαθοῦ i.—[g] ἀπιοῦσιν G.—[h] ὁραθῆναι· ἄστρον ἡμεροφανὲς· ζῶιον ἀΐδιον ἡμεροφανὲς δὲ ἄστρον ΑΩ, quorum mg cum Φb ἔμψυχον, ἄστρον ἡμεροφανὲς τὸ μέγιστον. sed G ὁραθῆναι· ἄστρον ἡμεροφ. ζῶιον ἀΐδιον, ἄστρον ἔμψυχον τὸ μέγιστον. ς autem ὁραθῆναι· ζῶον ἀΐδιον, ἔμψυχον· ἄστρον ἡμεροφανὲς, τὸ μέγιστον.—[i] αἰώνιον i.—
εἰς
[k] κίνησις κύκλον ἀπαρτίζουσα Φ.—[l] ἐπὶ ΑΣGi, ἐπὶ Ω : εἰς *ς.—[m] ἠὼς K.—[n] ἐλα-

Δείλη ἡμέρας τελευτή.[p]

Νὺξ σκότος τοὐναντίον ἡμέρᾳ· ἡλίου στέρησις.[q]

Τύχη φορὰ ἐξ ἀδήλου εἰς ἄδηλον, καὶ ἐκ[r] τοῦ αὐτομάτου αἰτία δαιμονίας πράξεως.

Γῆρας φθίσις ἐμψύχου ὑπὸ χρόνου γιγνομένη.

Πνεῦμα κίνησις ἀέρος περὶ τὴν γῆν.

III. iii. 566. Ἀὴρ στοιχεῖον οὗ πᾶσαι αἱ κατὰ τόπον[s] κινήσεις κατὰ φύσιν εἰσίν.

Οὐρανὸς σῶμα περιέχον πάντα τὰ αἰσθητὰ πλὴν αὐτοῦ[t] τοῦ ἀνωτάτω[u] ἀέρος.

Ψυχὴ τὸ αὐτὸ ἑαυτὸ[v] κινοῦν· αἰτία κινήσεως ζωτικῆς ζώων.

Δύναμις τὸ καθ' αὐτὸ ποιητικόν.

Ὄψις ἕξις διακριτικὴ σωμάτων.[w]

Ὀστοῦν μυελὸς ὑπὸ θερμοῦ παγείς.

Στοιχεῖον τὸ συνάγον καὶ διαλύον τὰ σύνθετα.

Ἀρετὴ διάθεσις ἡ[x] βελτίστη· ἕξις θνητοῦ ζώου καθ'[y] αὑτὴν ἐπαινετή· ἕξις καθ' ἣν τὸ ἔχον ἀγαθὸν λέγεται·[z] κοινωνία νόμων δικαία· διάθεσις,[a] καθ' ἣν τὸ[b] διακείμενον τελείως σπουδαῖον λέγεται· ἕξις ποιητικὴ εὐνομίας.

Φρόνησις δύναμις[c] ποιητικὴ καθ' αὑτὴν τῆς ἀνθρώπου[d] εὐδαιμονίας· ἐπιστήμη ἀγαθῶν καὶ κακῶν·[e] διάθεσις καθ' ἣν κρίνομεν τί πρακτέον καὶ τί οὐ[f] πρακτέον.

Δικαιοσύνη ὁμόνοια τῆς ψυχῆς πρὸς αὑτήν, καὶ εὐταξία τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν πρὸς ἄλληλά τε[g] καὶ περὶ ἄλληλα· ἕξις διανεμητικὴ[h] τοῦ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ· ἕξις καθ' ἣν ὁ ἔχων προαιρετικός[i] ἐστι τῶν[k] φαινομένων αὐτῷ δικαίων· ἕξις ἐν βίῳ[l] νόμου ὑπήκοος· ἰσότης κοινωνική· ἕξις ὑπηρετικὴ ὀρθῶν[m] νόμων.[n]

χιστων Z.—[o] μέρους i.—[p] τελευτὴ ἡμέρας i.—[q] ἡλίου στέρησις τουναντίον ἡμέρᾳ i.—[r] ἡ ἐκ ΦZ, ἡ (ἐκ) ΑΩ, ἡ ΣGq.—[s] κατὰ τὸν τόπον G.—[t] αὐτοῦ om i.—[u] ἀνωτάτω Σ: ἀνωτάτου *s.—[v] αὑτὸ A et γρ Ω, ἑαυτὸ i, αὐτὸ KZ et pr Ω.—[w] σώματος G.—[x] ᾗ G: ἡ *s.—[y] καθ'...ἕξις om b.—[z] λέγεται Σ.—[a] διάθεσις...εὐνομίας om G, in mg ponit Ω.—[b] libri τὸ ἔχον.—[c] φρόνησίς ἐστιν ἕξις ψυχῆς δύναμις i.—[d] ἀνθρώπων G.—[e] ἐπιστήμη ἀγαθῶν καὶ κακῶν· ἐπιστήμη ποιητικὴ εὐδαιμονίας om b. quem ego secutus ultima certe hæc ἐπιστήμη ποιητικὴ εὐδαιμονίας recidi.—[f] μὴ Φ.—[g] τε om G.—[h] διανοητικὴ Φb, διακριτικὴ q.—[i] προ(αιρε)τικός K.—[k] τῶν om i.—[l] βία K.—[m] ὀρθῶν

Σωφροσύνη μετριότης τῆς[o] ψυχῆς περὶ τὰς ἐν αὐτῇ
κατὰ φύσιν γιγνομένας[p] ἐπιθυμίας τε καὶ ἡδονάς· εὐαρ-
μοστία καὶ εὐταξία ψυχῆς πρὸς τὰς κατὰ[q] φύσιν ἡδονὰς
καὶ λύπας· συμφωνία ψυχῆς πρὸς τὸ ἄρχειν καὶ ἄρχεσ-
θαι· αὐτοπραγία[r] κατὰ φύσιν· εὐταξία ψυχῆς· λογιστι-
κή[s] ὁμιλία ψυχῆς περὶ καλῶν καὶ αἰσχρῶν· ἕξις καθ' ἣν III. 412.
ὁ ἔχων αἱρετικός ἐστι καὶ εὐλαβητικὸς ὧν χρή.

Ἀνδρία ἕξις ψυχῆς ἀκίνητος ὑπὸ φόβου· θάρσος πολε-
μικόν· ἐπιστήμη τῶν κατὰ πόλεμον πραγμάτων· ἐγκρά-
τεια ψυχῆς πρὸς τὰ φοβερὰ καὶ δεινά· τόλμα[t] ὑπηρετι- III. iii. 567.
κὴ φρονήσεως· εὐθαρσία ἐπὶ θανάτου προσδοκίᾳ· ἕξις δια-
φυλακτικὴ λογισμῶν[u] ὀρθῶν ἐν κινδύνοις· ῥώμη πρὸς κίν-
δυνον ἀντίρροπος· ῥώμη καρτερικὴ πρὸς ἀρετήν· ἠρεμία[v]
ψυχῆς περὶ τὰ δεινὰ καὶ θαρσαλέα κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον
φαινόμενα·[w] σωτηρία δογμάτων ἀδήλων[x] περὶ τὰ δεινά·[y]
ἐμπειρία πολέμου· ἕξις ἐμμενητική[z] νόμου.[a]

Ἐγκράτεια δύναμις ὑπομενητικὴ[b] λύπης· ἀκολούθησις[c] τῷ ὀρθῷ λογισμῷ·[d] δύναμις[e] ἀνυπέρβλητος[f] τοῦ ὑποληφθέντος[g] ὀρθῷ[h] λογισμῷ.[i]

Αὐτάρκεια τελειότης κτήσεως[k] ἀγαθῶν· ἕξις καθ' ἣν οἱ ἔχοντες αὐτοὶ αὐτῶν ἄρχουσιν.

Ἐπιείκεια δικαίων καὶ[l] συμφερόντων ἐλάττωσις· μετριότης ἐν συμβολαίοις·[m] εὐταξία ψυχῆς λογιστικὴ[n] πρὸς τὰ καλὰ καὶ αἰσχρά.

Καρτερία ὑπομονὴ λύπης ἕνεκα τοῦ καλοῦ·[o] ὑπομονὴ[p] πόνων ἕνεκα τοῦ καλοῦ.

Θάρσος ἀπροσδοκία[q] κακοῦ·[r] ἀνεκπληξία[s] διὰ κακοῦ παρουσίαν.

om ΦG et pr AΩ, post νόμων ponit i.—[n] νόμων om Φ.—[o] τῆς om Φ.—[p] κατ' αὐτὴν γιγνομένας κατὰ φύσιν i.—[q] περὶ τὰς ἐν αὐτῇ κατὰ G.—[r] αὐτοπραγία...χρὴ om G,
α
in mg ponunt AΩ.—[s] λογιστικῆς Φ, λογιστικὸς ἐστι Z.—[t] τόλμη i.—[u] λογισμῶν Gq: ceteri *s.—[v] ἠρεμία...νόμου om G, in mg ponunt AΩ.—[w] φαινόμενα λόγον i.—[x] ἀδήλων om i.—[y] ante ἐμπειρία omisi καὶ cum iq.—[z] ἐμμελητικὴ Φ, ἐμμελετικὴ b.—[a] λόγου i.—[b] ὑπομενητικὴ ΑΣΦΩb: ὑπομονητικὴ *s.—[c] ἀκολουθούσης ΣΦΖb
η ι λη
et corr A, ἀκολουθούσης Ω.—[d] τοῦ ὀρθοῦ λογισμοῦ Gqs.—[e] ἀνυπέρβατος Ω, ἀνυπέρβατος A.—[f] ἀνυπέρβλητος...ὅρος om Φ.—[g] ἀποληφθέντος i.—[h] τῷ ὀρθῷ s.—[i] ὀρθοῦ λογισμοῦ G.—[k] κτήσεων q.—[l] καὶ δικαίων καὶ K.—[m] συμβούλοις G.—[n] λογιστικὴ G, λογιστικῶς i: λογιστικῆς *s.—[o] καλοῦ καὶ i, καλοῦ· ψυχῆς G.—[p] ὑπομονὴ...

Ἀλυπία[t] ἕξις καθ' ἣν ἀνέμπτωτοί ἐσμεν εἰς λύπας.[u]

Φιλοπονία ἕξις ἀποτελεστικὴ οὗ ἂν προέληται· καρτερία ἑκούσιος· ἕξις ἀδιάβλητος πρὸς πόνον.

Αἰδὼς τολμήσεως ὑποχώρησις ἑκουσία δικαίως καὶ πρὸς τὸ βέλτιστον[v] φανέν· καταλαβὴ[w] ἑκουσία[x] τοῦ βελτίστου· εὐλάβεια ὀρθοῦ ψόγου.

Ἐλευθερία ἡγεμονία βίου· αὐτοκράτεια[y] ἐπὶ παντί· ἐξουσία τοῦ καθ' ἑαυτὸν ἐν βίῳ· ἀφειδία[z] ἐν χρήσει καὶ ἐν κτήσει οὐσίας.

Ἐλευθεριότης ἕξις[a] πρὸς τὸ χρηματίζεσθαι ὡς δεῖ· πρόσθεσις[b] καὶ[c] κτῆσις οὐσίας[d] ὡς χρή.

Πραότης κατάστασις κινήσεως τῆς[e] ὑπ' ὀργῆς· κρᾶσις ψυχῆς σύμμετρος.

Κοσμιότης ὕπειξις ἑκουσία[f] πρὸς τὸ φανὲν βέλτιστον· εὐταξία περὶ κίνησιν[g] σώματος.

III. iii. 368. Εὐδαιμονία ἀγαθὸν ἐκ πάντων ἀγαθῶν συγκείμενον· δύναμις αὐτάρκης πρὸς τὸ εὖ ζῆν· τελειότης κατ' ἀρετήν· ὠφέλεια[h] αὐτάρκης ζώου.

Μεγαλοπρέπεια[i] ἀξίωσις κατὰ λογισμὸν ὀρθὸν τὸν[k] σεμνότατον.

Ἀγχίνοια εὐφυΐα ψυχῆς, καθ' ἣν ὁ ἔχων στοχαστικός ἐστιν[l] ἑκάστῳ[m] τοῦ δέοντος· ὀξύτης νοῦ.[n]

Χρηστότης ἤθους ἀπλαστία[o] μετ'[p] εὐλογιστίας·[q] ἤθους σπουδαιότης.

Καλοκαγαθία ἕξις προαιρετικὴ τῶν βελτίστων.

Μεγαλοψυχία χρῆσις τοῖς ξυμβαίνουσιν[r] ἀστεία·[s] μεγαλοπρέπεια[t] ψυχῆς μετὰ λόγου.

Φιλανθρωπία ἕξις εὐάγωγος ἤθους πρὸς ἀνθρώπου φιλίαν·

καλοῦ in mg ponunt ΑΩ.—[q] εὐπροσδοκία KZ et fortasse G, ἀπροσδοκησία q.—[r] κακῶ Z.—[s] ἀνεκπτηξία b.—[t] ἀλυπία...λύπας om G.—[u] λύπην q.—[v] βέλτιον KZ.—[w] καταλαβὴ...ψόγου in mg ponunt ΑΩ, καταλαβὴ...βελτίστου om G.—[x] ἑκούσια ΣZ bq cum mg ΑΩ: ἑκουσίου *s.—[y] αὐτοκρατία G.—[z] ἀφείδεια G.—[a] ἕξις...χρή om G, in mg ponunt ΑΩ.—[b] καὶ πρόσθεσις i.—[c] καὶ KZbiq et mg ΑΩ: ἡ *s.—[d] οὐσίας om i.—[e] τῆς...σύμμετρος] σώματος G.—[f] ἑκουσία ΑΣGKbi, ἑκουσία[os] Ω, ἑκούσ[a]ιος Z: ἑκούσιος s.—[g] κινήσεως[ιν] Ω, κινήσεως AGKZ.—[h] ὠφελία Σ.—[i] μεγαλοπρέπεια...σεμνότατον om G.—[k] τὸ b, καὶ i.—[l] ἐστὶν om Z.—[m] ἐν ἑκάστῳ i.—[n] ὀξύτης νοῦ om G.—[o] ἀπληστία GKZi.—[p] μετ' εὐλογ. om G.—[q] εὐλογιστίας ΑΣ ΩZb: εὐλογίας *s.—[r] ξ. i.—[s] ἀστείως K.—[t] μεγαλοψυχία...λόγου om G.—[u] χάρι-

ἕξις εὐεργετικὴ ἀνθρώπων· χάριτος[u] σχέσις· μνήμη μετ' εὐεργεσίας.

Εὐσέβεια δικαιοσύνη περὶ θεούς·[v] δύναμις θεραπευτικὴ θεῶν ἑκούσιος· περὶ θεῶν[v] τιμῆς ὑπόληψις ὀρθή· ἐπιστήμη III. 413.
τῆς περὶ θεῶν[w] τιμῆς.

Ἀγαθὸν τὸ αὑτοῦ ἕνεκεν.[x]

Ἀφοβία ἕξις καθ' ἣν ἀνέμπτωτοί[y] ἐσμεν εἰς φόβους.

Ἀπάθεια[z] ἕξις καθ' ἣν ἀνέμπτωτοί ἐσμεν[a] εἰς πάθη.

Εἰρήνη ἡσυχία ἐπ' ἔχθρας πολεμικάς.

Ῥαθυμία ῥᾳστώνη ψυχῆς·[b] ἀπάθεια τοῦ θυμοειδοῦς.

Δεινότης διάθεσις καθ' ἣν ὁ ἔχων στοχαστικός ἐστι τοῦ ἰδίου τέλους.

Φιλία ὁμόνοια ὑπὲρ[c] καλῶν καὶ δικαίων· προαίρεσις βίου τοῦ αὐτοῦ· ὁμοδοξία περὶ προαιρέσεως καὶ πράξεως· ὁμόνοια περὶ βίου[d] κοινωνίαν[e] μετ' εὐνοίας·[f] κοινωνία τοῦ εὖ ποιῆσαι καὶ παθεῖν.

Εὐγένεια[g] ἀρετὴ[h] εὐγενοῦς[i] ἤθους· εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ[k] πράξεις.

Αἵρεσις δοκιμασία ὀρθή.

Εὔνοια αἵρεσις· ἀνθρώπου[l] πρὸς ἄνθρωπον ἀσπασμός.[m]

Οἰκειότης ταὐτοῦ γένους κοινωνία. III. iii. 569.

Ὁμόνοια κοινωνία τῶν ὄντων ἁπάντων·[n] συμφωνία νοημάτων καὶ ὑπολημμάτων.[o]

Ἀγάπησις ἀπόδειξις παντελής.

Πολιτικὴ ἐπιστήμη καλῶν καὶ συμφερόντων· ἐπιστήμη ποιητικὴ δικαιοσύνης ἐν πόλει.

Ἑταιρεία[p] φιλία κατὰ συνήθειαν ἐν τοῖς καθ' ἡλικίαν γεγενημένοις.

Εὐβουλία ἀρετὴ λογισμοῦ[q] σύμφυτος.

[u] τος...εὐεργεσίας add ΣKZbq et mg AΩ.—[v] θεὸν et θεοῦ (οὐ) i.—[w] θεῶν Ω, θεοῦ ΣZi.—[x] αὐτὸ ἐν Φ.—[y] ἐνέμπτωτοί i.—[z] ἀπάθεια om pr Ω, in mg ponit A.—[a] ἐσμεν om pr AΩ.—[b] τῆς ψυχῆς i.—[c] ὑπὸ (ἐρ) AΩ, ὑπὸ G.—[d] βίον Ab et pr Ω.—[e] κοινωνία Ai et pr Ω, καὶ κοινωνία b.—[f] μ' εὐνομίας G.—[g] εὔνοια G et (adscripto εὐγένεια) A: εὐγένεια cum *ς corr Ω.—[h] ἀρετῆς G.—[i] εὔνους G, om pr Ω, in mg ponit A.—[k] ἢ (καὶ) Ω, ἢ AGKi.—[l] ἀνθρώπ(ου)οι Ω, ἀνθρώποι AG.—[m] ἀσπασμῶν AΣΩGKZbi, ἀσπασμοῦ Ξ.—

Πίστις ὑπόληψις ὀρθὴ τοῦ[r] οὕτως ἔχειν ὡς αὐτῷ[s] φαίνεται· βεβαιότης ἤθους.

Ἀλήθεια ἕξις ἐν καταφάσει καὶ ἀποφάσει· ἐπιστήμη ἀληθῶν.

Βούλησις ἔφεσις μετὰ λόγου[t] ὀρθοῦ· ὄρεξις εὔλογος· ὄρεξις μετὰ λόγου κατὰ φύσιν.

Συμβούλευσις παραίνεσις ἑτέρῳ[u] πρὸ[v] πράξεως, τίνα[w] δεῖ τρόπον[x] πράττειν.

Εὐκαιρία χρόνου ἐπίτευξις,[y] ἐν ᾧ χρὴ παθεῖν τι[z] ἢ ποιῆσαι.

Εὐλάβεια φυλακὴ κακοῦ· ἐπιμέλεια φυλακῆς.

Τάξις ἐργασίας ὁμοιότης[a] τῶν πρὸς ἄλληλα πάντων ὄντων· συμμετρία κοινωνίας· αἰτία τῶν πρὸς ἄλληλα πάντων ὄντων· συμμετρία πρὸς τὸ μαθεῖν.[b]

Πρόσεξις συντονία ψυχῆς πρὸς τὸ καταμαθεῖν.[c]

Εὐφυΐα[d] τάχος μαθήσεως· γέννησις φύσεως[e] ἀγαθή· ἀρετὴ[f] ἐν φύσει.

Εὐμάθεια[g] εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς τάχος μαθήσεως.

Δίκη[h] ἀπόφασις κυρία περὶ ἀμφισβητουμένου πράγματος.

Νόμος[i] ἀμφισβήτησις[k] περὶ[l] τοῦ[m] ἀδικεῖν ἢ μή.

Εὐνομία πειθαρχία νόμων σπουδαίων.

Εὐφροσύνη ἐπὶ τοῖς τοῦ σώφρονος ἔργοις χαρά.

Τιμὴ δόσις ἀγαθῶν ἐν ταῖς δι' ἀρετὴν πράξεσι διδομένων·[n] ἀξίωμα[o] ἀπ' ἀρετῆς· σχῆμα σεμνότητος· τήρησις ἀξιώματος.[p]

III. iii. 370. Προθυμία ἐμφανισμὸς προαιρέσεως πρακτικῆς.

Χάρις εὐεργεσία ἑκούσιος· ἀπόδοσις ἀγαθοῦ·[q] ὑπουργία[r] ἐν καιρῷ.

[n] πάντων G.—[o] καὶ ὑπολημμάτων om b.—[p] ἑταιρία GKZi.—[q] ἀρετῆς λογισμὸς G et corr Ω, ἀρετῆς λογισμοὶ γρ Z.—[r] τοῦ om G.—[s] αὐτὸ G, om γρ ΩZ.—[t] λογισμοῦ [πρὸ] G.—[u] ἑτέρων KZ, ἑταίρῳ i.—[v] ὑπὲρ AΩ, ὑπὲρ GKZ, περὶ b.—[w] καὶ ἃ G.—[x] ὃν τρόπον G.—[y] ἐπίτευξις AΩGZ : ἐπίταξις *s.—[z] τι add AΞΣGZbi.—[a] ἐργασία ἀμοιότητος G.—[b] καταμαθεῖν G.—[c] μαθεῖν pr Ω.—[d] πρόσεξις σὺν εὐφυΐα Z.—[e] φύσεων A et pr Ω.—[f] ἀνετὴ Z.—[g] εὐμαθία ΩKbi, εὐμάθια Ξ.—[h] νίκη i.—[i] νόμος om G.—[k] ἀμφισβητοῦσα G : ἀμφισβήτησις cum *v corr Ω.—[l] περὶ om G.—[m] τοῦ om pr Ξ.—[n] δεδομένων Σ, ἀδομένων G.—[o] ἀξίωμα om pr Ξ.—[p] ἀξιώματος AΣΩGKZbi : ἀξιωμάτων s.—[q] ἀγαθῆς KZ.—[r] ὑπουργία G : ὑπουργίας *s.—[s] ὁμοδοξία AΞΩGKZ

Ὁμόνοια ὁμοδοξία[s] ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων, ὡς δεῖ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι.

Πολιτεία κοινωνία πλήθους ἀνθρώπων[t] αὐτάρκης πρὸς εὐδαιμονίαν· κοινωνία πλήθους ἔννομος.

Πρόνοια παρασκευὴ πρὸς μέλλοντά τινα. III. 414.

Βουλὴ σκέψις περὶ τῶν μελλόντων πῶς[u] συμφέρει.

Νίκη[v] δύναμις κρατητικὴ περὶ ἀγωνίαν.

Εὐπορία[w] εὐκρίνεια κρατητικὴ τοῦ λογιζομένου.[x]

Δωρεὰ ἀλλαγὴ χάριτος.

Καιρὸς χρόνου[y] ἀκμὴ πρὸς τὸ συμφέρον· χρόνος ἀγαθοῦ τινὸς συνεργός.

Μνήμη διάθεσις ψυχῆς φυλακτικὴ[z] τῆς ἐν αὐτῇ ὑπαρχούσης ἀληθείας.[a]

Ἔννοια συντονία διανοίας.

Νόησις ἀρχὴ ἐπιστήμης.

Ἁγνεία εὐλάβεια τῶν πρὸς τοὺς[b] θεοὺς[c] ἁμαρτημάτων· τῆς θεοῦ τιμῆς[d] κατὰ φύσιν θεραπεία.[e]

Μαντεία[f] ἐπιστήμη προδηλωτικὴ πράξεως ἄνευ ἀποδείξεως.

Μαντικὴ ἐπιστήμη θεωρητικὴ τοῦ ὄντος καὶ μέλλοντος ζώῳ θνητῷ.

Σοφία ἐπιστήμη ἀνυπόθετος· ἐπιστήμη[g] τῶν ἀεὶ ὄντων· ἐπιστήμη θεωρητικὴ τῆς τῶν ὄντων αἰτίας.[h]

Φιλοσοφία τῆς τῶν ὄντων ἀεὶ[i] ἐπιστήμης ὄρεξις· ἕξις[k] θεωρητικὴ τοῦ ἀληθοῦς,[l] πῶς ἀληθές· ἐπιμέλεια ψυχῆς μετὰ λόγου ὀρθοῦ.

Ἐπιστήμη ὑπόληψις ψυχῆς ἀμετάπτωτος ὑπὸ λόγου· δύναμις[m] ὑποληπτική τινος ἢ τινῶν, ἀμετάπτωτος ὑπὸ λόγου· λόγος ἀληθὴς ἐπὶ[n] διανοίᾳ ἀμετάπτωτος.

Δόξα ὑπόληψις μεταπειστὸς[o] ὑπὸ λόγου·[p] λογιστικὴ[q]

bi: δόξα Σs.—[t] ἀνθρώπων...κοινωνία om KZi.—[u] πῶς ΑΣΩGKZi: ὡς s.—[v] δίκη K.—[w] εὐπορεία Σ.—[x] λεγομένου ΑΣ et (adscripto λογιζομένου) ΩZ.—[y] χρόνος G.—[z] φυλακὴ i.—[a] ἀλήθεια i.—[b] τοὺς om G.—[c] τὸν θεὸν i.—[d] τε μνημῆς G.—[e] θεραπείας ΑΩGKZi.—[f] μαντεία om Z.—[g] ἀνυπόθετος ἐπιστήμη om Z, ἀνυπόθετος... [ους] ἐπιστήμη in mg ponit Ω.—[h] οὐσίας i.—[i] ἀεὶ om Z.—[k] ἕξις add G.—[l] ἀληθῶς ΑΩ.—[m] δύναμις...λόγου om Zbi.—[n] περὶ [sic] om G et pr ΑΩ.—[o] μεταπιστὸς A et pr Ω: μετὰ πίστεως *s.—[p] λογικὴ i.—[q] λογιστικὴ...λόγου om G.—[r] αἴσθησις iterum po-

φορά· διάνοια ἐμπίπτουσα εἰς ψεῦδος καὶ ἀληθὲς ὑπὸ λόγου.

III. iii. 571. Αἴσθησις[s] ψυχῆς φορά· νοῦ κίνησις· ψυχῆς διὰ σώματος εἰσάγγελσις[t] εἰς[t] ὥρας ἀνθρώπων, ἀφ' ἧς γίγνεται ψυχῆς ἄλογος δύναμις γνωριστικὴ διὰ σώματος.[u]

Ἕξις διάθεσις ψυχῆς καθ' ἣν ποιοί τινες λεγόμεθα.

Φωνὴ ῥεῦμα διὰ στόματος ἀπὸ διανοίας.

Λόγος φωνὴ ἐγγράμματος, φραστικὴ ἑκάστου τῶν ὄντων· διάλεκτος[v] σύνθετος[w] ἐκ[x] ὀνομάτων καὶ ῥημάτων ἄνευ μέλους.

Ὄνομα διάλεκτος ἀσύνθετος ἑρμηνευτικὴ τοῦ τε κατὰ τῆς οὐσίας κατηγορουμένου καὶ παντὸς τοῦ μὴ καθ' ἑαυτοῦ[y] λεγομένου.

Διάλεκτος φωνὴ ἀνθρώπου ἐγγράμματος· καὶ σημεῖόν τι κοινὸν ἑρμηνευτικὸν ἄνευ μέλους.

Συλλαβὴ ἀνθρωπίνης φωνῆς ἄρθρον ἐγγράμματον.

Ὅρος λόγος ἐκ διαφορᾶς καὶ γένους συγκείμενος.[z]

Τεκμήριον ἀπόδειξις ἀφανοῦς.

Ἀπόδειξις λόγος συλλογιστικὸς[a] ἀληθής· λόγος ἐμφανιστικὸς διὰ προγινωσκομένων.

Στοιχεῖον φωνῆς[b] φωνὴ ἀσύνθετος. αἰτία ταῖς ἄλλαις φωναῖς τοῦ φωνὰς εἶναι.

Ὠφέλιμον τὸ αἴτιον τοῦ εὖ πάσχειν· τὸ αἴτιον τοῦ[c] ἀγαθοῦ.

Συμφέρον τὸ εἰς ἀγαθὸν φέρον.

Καλὸν τὸ ἀγαθόν.[d]

Ἀγαθὸν τὸ αἴτιον σωτηρίας τοῖς οὖσι· τὸ αἴτιον παντὸς τοῦ πρὸς αὐτό· ἀφ' οὗ συμβαίνει ἃ χρὴ αἱρεῖσθαι.[e]

Σῶφρον[f] τὸ κόσμιον τῆς ψυχῆς.

Δίκαιον νόμου τάγμα ποιητικὸν δικαιοσύνης.[g]

nit ante φορὰ G.—[s] εἰσάγγελσις] αἰτιάσεις (η, ὃς) G.—[t] εἰς om G et pr ΑΩ.—[u] δι' ἀνθρώπων G.—[v] συνθετος Σ, συνθετὴ Ω, συνθετὴ Α, συνθετικὴ G.—[w] σύνθ. ... διάλεκτος om Ζ.—[x] ἐξ...ἀσύνθετος om i.—[y] ἑαυτοῦ AG : ἑαυτὸ cum ς corr Ω.—[z] συγκείμενος om pr Ω, in mg ponit A.—[a] λόγος συλλογιστικὸς in mg ponit Ω.—[b] φωνῆς om i.—[c] τοῦ add G.—[d] καλὸν τὸ ἀγαθόν om i, in mg ponit Ω.—[e] εἰρῆσθαι G.—[f] σῶφρον...ψυχῆς om i.—[g] δικαιοσύνῃ A.—[h] εἰκὸς G.—[i] αὐτοῦ Σ, ἑαυτὸ i : αὐτὸ

Ἑκούσιον[h] τὸ αὑτοῦ[i] προσαγωγόν· τὸ καθ' αὑτὸ αἱρετὸν κατὰ[k] διάνοιαν ἀποτελούμενον.[l] III. 415.

Ἐλεύθερον τὸ ἄρχον αὑτοῦ.

Μέτριον τὸ μέσον ὑπερβολῆς καὶ[m] ἐλλείψεως καὶ κατὰ τέχνην ἀρκοῦν.

Μέτρον τὸ[n] μέσον ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως. III. iii. 872.

Ἆθλον ἀρετῆς γέρας τὸ ἑαυτοῦ ἕνεκα αἱρετόν.[o]

Ἀθανασία οὐσία ἔμψυχος[p] καὶ ἀΐδιος μονή.[q]

Ὅσιον θεράπευμα θεοῦ[r] ἀρεστὸν[s] θεῷ.

Ἑορτὴ χρόνος ἱερὸς κατὰ νόμους.

Ἄνθρωπος ζῷον ἄπτερον,[t] δίπουν, πλατυώνυχον· ὃ μόνον τῶν ὄντων ἐπιστήμης τῆς κατὰ λόγους δεκτικόν ἐστι.

Θυσία θεῷ δόμα θύματος.

Εὐχὴ αἴτησις ἀνθρώποις ἀγαθῶν ἢ δοκούντων παρὰ θεοῖς.[u]

Βασιλεὺς ἄρχων κατὰ νόμους· ἀνυπεύθυνος·[v] πολιτικῆς κατασκευῆς ἄρχων.

Ἀρχὴ ἐπιμέλεια τοῦ παντός.

Ἐξουσία ἐπιτροπὴ νόμου.

Νομοθέτης ποιητὴς νόμων[w] καθ' οὓς δεῖ[x] πολιτεύεσθαι.

Νόμος δόγμα πλήθους[y] πολιτικὸν οὐκ εἴς τινα χρόνον ἀφωρισμένον.

Ὑπόθεσις[z] ἀρχὴ ἀναπόδεικτος·[a] συγκεφαλαίωσις λόγου.

Ψήφισμα δόγμα πολιτικὸν εἴς τινα χρόνον ἀφωρισμένον.

Πολιτικὸς ἐπιστήμων πόλεως κατασκευῆς.

Πόλις οἴκησις[b] πλήθους ἀνθρώπων κοινοῖς δόγμασι χρωμένων· πλῆθος ἀνθρώπων ὑπὸ νόμον τὸν αὐτὸν[c] ὄντων.

Πόλεως[d] ἀρετὴ κατάστασις ὀρθῆς πολιτείας.

ς.—[k] κατὰ διάνοιαν ἀποτελούμενον om AG.—[l] τὸ κατὰ Ki, τὸ καὶ ΞΣΦZi et (qui totum hoc τὸ καὶ διάνοιαν ἀποτελούμενον in mg ponit) Ω.—[m] καὶ ante τέχνην om G.—[n] τὸ om AG et pr Ω.—[o] ἀλλαχοῦ· ἆθλον ἀρετῆς. εἶτα· γέρας τὸ ἑαυτοῦ ἕνεκα αἱρετόν mg Z et γρ Ω : ς enim Ἆθλον, ἀρετῆς γέρας· τὸ... .—[p] ἐμψύχου ΑΦG et pr
οὗ ὧν
Ω.—[q] μόνη G.—[r] θεων Ω, θεῶν Z.—[s] ἀρεστῷ G.—[t] ἄπτερον om G.—[u] θεοῖς Ω,
οἷς
θεω Σ, θεῷ G, θεῶν i.—[v] ἀλλαχοῦ· πολιτικῆς κατασκευῆς ἄρχοντα. εἶτα· ἄρχων. ἐπιμέλεια τοῦ παντός mg Z. sic K, nisi quod ἄρχων habet pro ἄρχοντα. i autem
λόγων ν μ
ἄρχων ἐστὶν ἀρχὴ... .—[w] νόμων Z, λόγων Ω, λόγοις G.—[x] δεῖ om i.—[y] πειθοῦς G.—[z] ὑπόθεσις...ἀφωρισμένον om Φ.—[a] ἀνυπόθετος i.—[b] οἴκημα G.—[c] νόμου τῶν αὐ-

Πολεμικὴ ἐμπειρία πολέμου.

Συμμαχία κοινωνία πολέμου.

Σωτηρία περιποίησις ἀβλαβής.

Τύραννος ἄρχων πόλεως κατὰ τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν.

Σοφιστὴς νέων πλουσίων ἐνδόξων ἔμμισθος θηρευτής.[e]

Πλοῦτος κτῆσις σύμμετρος πρὸς εὐδαιμονίαν· περιουσία χρημάτων εἰς[f] εὐδαιμονίαν συντεινόντων.

III. iii. 673. Παρακαταθήκη δόμα μετὰ πίστεως.

Κάθαρσις ἀπόκρισις χειρόνων ἀπὸ βελτιόνων.

Νικᾶν κρατεῖν διαφερόμενον.

Ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὁ τοιοῦτος οἷος[g] ἀνθρώπῳ τἀγαθὰ ἐπιτελεῖν.

Σώφρων ὁ μετρίας ἐπιθυμίας ἔχων.[h]

Ἐγκρατὴς ὁ κρατῶν ἀντιτεινόντων τῶν[i] τῆς ψυχῆς μορίων τῷ ὀρθῷ λογισμῷ.[j]

Σπουδαῖος ὁ τελέως[k] ἀγαθός· ὁ ἔχων τὴν αὑτοῦ ἀρετήν.

Σύννοια διάνοια μετὰ λύπης ἄνευ λόγου.

Δυσμαθία[l] βραδυτὴς[m] ἐν μαθήσει.

Δεσποτεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος δικαία.

Ἀφιλοσοφία[n] ἕξις καθ' ἣν ὁ ἔχων μισολόγος ἐστί.

Φόβος ἔκπληξις ψυχῆς ἐπὶ κακοῦ προσδοκίᾳ.

Θυμὸς[o] ὁρμὴ[p] βίαιος ἄνευ λογισμοῦ· νοῦς τάξεως ψυχῆς ἀλογίστου.

Ἔκπληξις[q] φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ κακοῦ.

Κολακεία ὁμιλία ἡ[r] πρὸς ἡδονὴν ἄνευ[s] τοῦ βελτίστου· ἕξις ὁμιλητικὴ πρὸς ἡδονὴν ὑπερβάλλουσα τὸ μέτριον.

Ὀργὴ παράκλησις τοῦ θυμικοῦ[t] εἰς τὸ τιμωρεῖσθαι.

III. 416. Ὕβρις ἀδικία πρὸς ἀτιμίαν[u] φέρουσα.

Ἀκρασία[v] ἕξις βιαστικὴ παρὰ τὸν ὀρθὸν λογισμὸν πρὸς τὰ δοκοῦντα ἡδέα εἶναι.

τῶν K.—[d] τῆσδε πόλεως i.—[e] θηρατὴς Z.—[f] εἰς G.—[g] οἷος...ἐπιτελεῖν] lacuna in G.—[h] ἔχων ἐπιθυμίας i.—[i] τινῶν τῶν G.—[j] λόγῳ G.—[k] τελέως Σi, τελείως Ω, τέλειος G: τελείως ς.—[l] δυσμάθεια G, δυσμαθεία K.—[m] βραδύτης bi.—[n] φιλοσοφία i.—[o] θυμὸς...ἀλογίστου om Φ.—[p] ὁρμὴ om G.—[q] ἔκπλ. ... κακοῦ om ΦG, in mg ponunt AΩ.—[r] ἡ om G.—[s] ἄνευ...ἡδονὴν om i.—[t] θυμοῦ i.—[u] τιμωρίαν b.—[v] ἀκρασία

Ὄκνος φυγὴ πόνων ἀρχῆς.[w]

Δειλία ἀντιληπτικὴ ὁρμῆς[x] πρώτη τοῦ εἶναι αἰτία.[y]

Διαβολὴ διάστασις φίλων λόγῳ.[z]

Καιρὸς ἐν ᾧ ἕκαστον ἐπιτήδειον παθεῖν ἢ ποιῆσαι.

Ἀδικία ἕξις ὑπεροπτικὴ νόμων.

Ἔνδεια ἐλάττωσις τῶν ἀγαθῶν.

Αἰσχύνη φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ἀδοξίας.[a]

Ἀλαζονεία ἕξις προσποιητικὴ[b] ἀγαθοῦ ἢ ἀγαθῶν τῶν μὴ ὑπαρχόντων.

Ἁμαρτία πρᾶξις παρὰ τὸν ὀρθὸν λογισμόν. III. iii. 574.

Φθόνος λύπη ἐπὶ φίλων ἀγαθοῖς[c] ἢ οὖσιν ἢ[d] γεγενημένοις.

Ἀναισχυντία ἕξις ψυχῆς ὑπομενητικὴ[e] ἀδοξίας ἕνεκα κέρδους.

Θρασύτης[f] ὑπερβολὴ θράσους πρὸς φόβους οὓς[g] μὴ δεῖ.

Φιλοτιμία ἕξις ψυχῆς προετικὴ[h] πάσης δαπάνης ἄνευ λογισμοῦ.

Κακοφυΐα κακία ἐν φύσει καὶ ἁμαρτία τοῦ κατὰ φύσιν· νόσος[i] τοῦ κατὰ φύσιν.

Ἐλπὶς προσδοκία ἀγαθοῦ.

Μανία ἕξις φθαρτικὴ ἀληθοῦς ὑπολήψεως.

Λαλιὰ ἀκρασία λόγου ἄλογος.[k]

Ἐναντιότης τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ[l] γένος κατά τινα[m] διαφορὰν πιπτόντων[n] ἡ πλείστη διάστασις.

Ἀκούσιον[o] τὸ παρὰ διάνοιαν ἀποτελούμενον.

Παιδεία δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς.

Παίδευσις[p] παιδείας παράδοσις.

Νομοθετικὴ ἐπιστήμη ποιητικὴ[q] πόλεως[r] εὐπαγής.[s]

...εἶναι om i.—[w] ἀρχὴ A et pr Ω.—[x] ὁρμὴ G.—[y] αἰτία συστολῆς K.—[z] ἐν λόγῳ i.—[a] εὐδοξίας Z.—[b] ποιητικὴ Z.—[c] ἀγαθῶν Z.—[d] post alterum ἢ omisi ποτὲ cum A et pr Ω.—[e] ὑπομενητικὴ ΑΦΩ: ὑπομονητικὴ *s.—[f] θάρσους G et corr A.—[g] οὓς om K.—[h] προεκτικὴ ΩZ, προσποιητικὴ i.—[i] νόσος...ἀγαθοῦ om Φ.—[k] ἄλαλος A: ἄλογος cum *s corr Ω.—[l] ταὐτὸ G, τόδε τὸ i.—[m] τὴν G.—[n] πιπτομένων K.—[o] ἀκούσιον...ἀποτελούμενον om G.—[p] παίδευσις...νομοθετικὴ in mg ponunt ΑΩ.—
γ γ θ π
[q] πολιτικὴ i.—[r] ea in voce desinit b.—[s] ἀπαθὴς ΑΣΦ, ἀπαθης Ω, ἀπασης K, ἀγα-

φυγὴ πόνων] Hic interpr. aliam lect. Ἀρχὴ, πρώτη τοῦ εἶναι αἰτία. Δειλία, sequitur: istam videlicet, φυγὴ πόνων. ἀντ. etc. Steph.

Νουθέτησις λόγος[t] ἐπιτιμητικὸς[u] ἀπὸ γνώμης· λόγος ἁμαρτίας ἀποτροπῆς ἕνεκεν.

Βοήθεια κακοῦ κώλυσις ὄντος ἢ γινομένου.[v]

Κόλασις ψυχῆς θεραπεία ἐπὶ ἁμαρτήματι γενομένῳ.[w]

Δύναμις ὑπεροχὴ ἐν πράξει ἢ ἐν λόγῳ· ἕξις καθ' ἣν τὸ ἔχον δυνατόν ἐστιν· ἰσχὺς[x] κατὰ φύσιν.

Σώζειν τὸ[y] περιποιεῖν ἀβλαβῆ.[z]

θῆς Z, ἀγαθοῦ i, ἀληθὴς ΞG.—[t] λόγος om G.—[u] ἐπιστομητικὸς K, ὑπομνηστικὸς G.—[v] γινομένου ΑΣΦΩGKZ : γενομένου *s.—[w] γιγνομένῳ Φ, γενομένη G.—[x] ἰσχὺς ἐστι τὸ i.—[y] ἢ s.—[z] ἀβλαβῆ. ἐπιστήμη ἐστὶ γνῶσις ἄπταιστος i.

THRASYLLI TETRALOGIÆ.

1 ΕΥΘΥΦΡΩΝ, ἢ περὶ ὁσίου, πειραστικός· III. iii. 677.
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ἠθικός·
ΚΡΙΤΩΝ, ἢ περὶ πρακτέου, ἠθικός·
ΦΑΙΔΩΝ, ἢ περὶ ψυχῆς, ἠθικός.
2 ΚΡΑΤΥΛΟΣ, ἢ περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων, λογικός·
ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ, ἢ περὶ ἐπιστήμης, πειραστικός·
ΣΟΦΙΣΤΗΣ, ἢ περὶ τοῦ ὄντος, λογικός·
ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ, ἢ περὶ βασιλείας, λογικός.
3 ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ, ἢ περὶ ἰδεῶν, λογικός·
ΦΙΛΗΒΟΣ, ἢ περὶ ἡδονῆς, ἠθικός·
ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ, ἢ περὶ ἀγαθοῦ, ἠθικός·
ΦΑΙΔΡΟΣ, ἢ περὶ ἔρωτος, ἠθικός.
4 ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΠΡΩΤΟΣ, ἢ περὶ ἀνθρώπου φύσεως, μαιευτικός·
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ, ἢ περὶ προσευχῆς, μαιευτικός·
ΙΠΠΑΡΧΟΣ, ἢ Φιλοκερδής, ἠθικός·
ΑΝΤΕΡΑΣΤΑΙ, ἢ περὶ φιλοσοφίας, ἠθικός.
5 ΘΕΑΓΗΣ, ἢ περὶ φιλοσοφίας, μαιευτικός·
ΧΑΡΜΙΔΗΣ, ἢ περὶ σωφροσύνης, πειραστικός·

ΛΑΧΗΣ, ἢ περὶ ἀνδρίας, μαιευτικός·
ΛΥΣΙΣ, ἢ περὶ φιλίας, μαιευτικός.
III. iii. 578. 6 ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, ἢ Ἐριστικός, ἀνατρεπτικός·
ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ, ἢ Σοφισταί, ἐνδεικτικός·
ΓΟΡΓΙΑΣ, ἢ περὶ ῥητορικῆς, ἀνατρεπτικός·
ΜΕΝΩΝ, ἢ περὶ ἀρετῆς, πειραστικός.
7 ΙΠΠΙΑΣ ΜΕΙΖΩΝ, ἢ περὶ τοῦ καλοῦ, ἀνατρεπτικός·
ΙΠΠΙΑΣ ΕΛΑΤΤΩΝ, ἢ περὶ τοῦ ψεύδους, ἀνατρεπτικός·
ΙΩΝ, ἢ περὶ Ἰλιάδος, πειραστικός·
ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ, ἢ Ἐπιτάφιος, ἠθικός.
8 ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ, ἢ Προτρεπτικός, ἠθικός·
ΠΟΛΙΤΕΙΑ, ἢ περὶ δικαίου, πολιτικός·
ΤΙΜΑΙΟΣ, ἢ περὶ φύσεως, φυσικός·
ΚΡΙΤΙΑΣ, ἢ Ἀτλαντικός, ἠθικός·
9 ΜΙΝΩΣ, ἢ περὶ νόμου, πολιτικός·
ΝΟΜΟΙ, ἢ περὶ νομοθεσίας, πολιτικός·
ΕΠΙΝΟΜΙΣ, ἢ Νυκτερινὸς σύλλογος, ἢ Φιλόσοφος, πολιτικός·
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑ, ἠθικαί.

APPENDIX.

APPENDIX

NOTARUM PRÆTERMISSARUM.

IN PHÆDRUM.

§. 1. *προϊόντι*] Plutarch. Apophth. Lacon. p. 241. F. *προϊόντι—ἐπὶ πόλεμον*. Ast.

§. 8. *μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον*] Ficin. *ardentior et furiosior*. Legit fortasse *μᾶλλον ἐπιθύον*. Bip.

§. 10. *προσιόντες*] Ficin. *fructus porrigentes*. Bip.

§. 49. *ἐν τισι γενομένων*] Ficin. *gentibus quibusdam*. Proculdubio legit *ἐν ἔθνεσί τισι*: quæ vox ob similitudinem ductuum periit. Faehse.

§. 54. *ὑποπτέρου ζεύγους*] Anima aptissime bigis equinis comparatur, ad subliniorem ipsius semperque agilem (*τὸ αὐτὸ κινοῦν* et *ἀεικίνητον*) naturam depingendam. Currus enim veteribus sublimitatis imago erat, v. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 198. Bip. Bigæ vero alatæ non solum summæ, sed etiam innatæ et propriæ agilitatis signa sunt; quod optime animæ notioni jam expositæ convenit. Cf. Parmenid. (Fülleborn. *Beitr. z. Gesch. d. Philos.* p. vi. p. 84.) *Ἵπποι ταί με φέρουσιν, ὅσον τ' ἐπὶ θυμὸς ἱκάνοι, Πέμπον, ἐπεί μ' ἐς ὁδὸν βῆσαν πολύφημον ἄγουσαι Δαίμονος, ἣ κατὰ πάντ' ἀτηφέρει εἰδότα φῶτα*. Empedocles, 340. (p. 528. ed. Sturz.): *Καί σε, πολυμνήστη λευκώλενε παρθένε Μοῦσα, Ἄντομαι, ὧν θέμις ἐστὶν ἐφημερίοισιν, ἀκούειν· Πέμπε παρ' εὐσεβίης ἐλάουσ' εὐήνιον ἅρμα*. [Neque omitti debet] Jamblich. apud Stob. Ecl. Phys. i. 52. t. ii. p. 884. ed. Heer. *ὥσπερ δὴ καὶ τῆς κατὰ τὴν ναῦν φορᾶς κοινῆς οὔσης πρὸς τὸν κυβερνήτην καὶ τὸν ἄνεμον, τὰ μὲν ἄλλα τοιαῦτά ἐστιν, ὡς ἄνευ αὐτῶν μὴ γίγνεσθαι τὴν κίνησιν, ὁ δὲ κυβερνήτης καὶ ὁ ἄνεμος τὴν κυριωτάτην αἰτίαν περιέχουσιν ἐν ἑαυτοῖς τῆς φορᾶς, οὕτως ἄρα καὶ ἡ ψυχὴ αὐτή τε ὅλῳ χρῆται τῷ σώματι καὶ τὰ ἔργα μεταχειρίζεται, ὡς ὄργανον ἢ ὄχημα τὸ σῶμα περιέχουσα*. Hinc Hermes apud eund. t. ii. p. 770. *ψυχὴ δὲ ἀνθρώπου ὀχεῖται τὸν τρόπον τοῦτον· ὁ νοῦς ἐν τῷ λόγῳ, ὁ λόγος ἐν τῇ ψυχῇ, ἡ δὲ ψυχὴ ἐν τῷ πνεύματι, τὸ πνεῦμα ἐν τῷ σώματι*: et Plutarch. de Socrat. Genio, t. ii. p. 593. F. *ἡμᾶς βαπτιζομένους ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ σώματα πολλά, καθάπερ ὀχήματα, μεταλαμβάνοντας αὐτοὺς ἁμιλλᾶσθαι*. Cf. Procl. in Tim. v. p. 311. 326. Maxim. Tyr. xli. 5. p. 491. Lactant. vi. 17. 13. Ast.

§. 57. *δαῖτά τε καὶ ἐπὶ θοίνην*] Explicandi quasi gratia verbo *δαῖτα* adjectum est *θοίνη*, quo haud obscure Plato indicat epulas illas et pastus philosophos, quibus fruimur, res divinas spectantes vel meditantes. Vid. Procl. ad Tim. p. 17. Cf. et Rep. v. 7. *ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἑστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν*. ix. 1. *ἑστιάσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων*. Cicero Tuscul. v. 23. 'qui unus suavissimus pastus animorum.' Ast.

§. 59. *ἱδρὼς ἔσχατος*] Hæc exposuit Plotin. Ennead. i. 6. p. 56. D. *οὗ δὴ ἀγὼν μέγιστος καὶ ἔσχατος ψυχαῖς πρόκειται, ὑπὲρ οὗ καὶ ὁ πᾶς πόνος μὴ ἀμοίρους γενέσθαι τῆς ἀρίστης θέας, ἧς ὁ μὲν*

τυχὼν μακάριος, ὄψιν μακαρίαν τεθεαμένος, ἀτυχὴς δὲ οὗτος ὁ μὴ τυχών. Ast.

§. 60. μὴ φυτεῦσαι εἰς μηδεμίαν θηρείαν φύσιν] Ficin. *in aliquam brutalem ire naturam.* An legit φοιτῆσαι. Faehse.

§. 75. ἀστράπτουσαν] Non solum de oculis sed de universa pulchritudine adhibetur. Cf. Sophocl. in Œnomao apud Athen. xiii. p. 564. ἀστραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει. Asclepiad. Epigr. xii. Ἵμερον ἀστράπτουσα κατ' ὄμματος. Meleag. Epigr. xxxviii. ἤστραψε γλυκὺ κάλλος. et Straton. Epigr. xxxviii. 4. Ast.

§. 76. ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν] Huc respexit Iamblich. apud Stob. Serm. v. p. 68. Ast.

βεβῶσαν] De omnibus, quæ firmiter stant, adhibetur βεβηκέναι. Cf. Crit. p. 121. C. Parmenid. p. 138. C. Rep. x. 13. Adi Hemsterh. ad Lucian. Deor. Dialog. xxv. 2. Interpp. ad Herodot. vii. p. 581. et Schweighæuser. ad Polyb. t. vi. p. 445. Ast.

§. 92. ἐχθρὸν εἶναι] Ficin. videtur legisse ἐχθρὸν εἶναι τὸν (pro ἢ) φίλον. Bip.

IN PROTAGORAM.

§. 61. ἵπποις δὲ] Lectio corrupta sic emendanda est: τὰ δέ γε ὠφέλιμα, τὰ μὲν ἀνθρώποις, τὰ δὲ ἵπποις, τὰ δὲ βουσὶ μόνον. Cornar.

§. 73. μεμεληκὸς] Reddidi *consuetudo quædam adeo mihi cum hoc carmine est.* Græce legendum πάνυ μοι τυγχάνει μελέτη τις τοῦ ᾄσματος. Vulgo partim μεμεληκὶς, partim μεμεληκὸς, utrumque falso, habetur. Et paulo ante ἔσται τὸ ἐρώτημα non τῷ legendum est. Cornar.

§. 86. περιττώματος] Legendum est περιπτώματος. Cornar.

IN LACHETEM.

§. 1. καὶ οὗτος] Legendum est ἐμοὶ δὲ αὖ ὅδε καὶ αὐτὸς ὄνομ' ἔχων τοὐμοῦ πατρός. Cornar.

§. 11. περὶ τοῦ ὃ ἕνεκα ἄλλου] Ita legendum. In vulgatis falso legitur περὶ τοῦ οὗ ἕνεκα ἄλλο, sententia penitus contraria. Cornar.

§. 15. κατὰ τοὺς Σόλωνος] Hanc lectionem si sequaris, intelligere oportet vocem νόμους, ad verba κατὰ τοὺς Σόλωνος. Verum ego sequentes mox voces καὶ ἀξιοῦντα et superfluas puto, et ex rectæ lectionis voce ἄξονας corruptas, ut legamus κατὰ Σόλωνος ἄξονας μανθάνειν. Videtur autem et hæc una ex legibus Solonis fuisse. Tales autem leges ἄξονες appellabantur, quod inscriptæ essent ligneis tabulis quadratis, quæ proprie ἄξονες vocantur. Aut fortassis versus ille Solonis, qui in Amatoribus ['Εραστ. p. 133. C.] citatur Γηράσκω δ' ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος etiam inter leges ipsius adscriptus fuit. Nam quod ad hunc versum respiciens hæc dixerit, ex sequentibus declaratur, ubi ad Solonis dictum, id unum saltem adjici expetit, ut a bonis contingat. *Senescens* enim, inquit, *multa discere volo, a bonis solum.* Cornar.

§. 16. ὑπὸ λόγον] In Ald. ὑπὸ λόγον scriptum est: at in Bas. ὑπὸ λόγων: quæ lectio ferri nullo modo potest. At in Protagor. p. 349. dicit οὐδέν σοι ὑπὸ λόγον τίθεμαι: ubi ὑπόλογον potius scribendum censui. Steph.

§. 27. μᾶλλον δὲ ἡμῖν] Ita legendum. Sed in vulgatis voces δὲ ἡμῖν deficiunt. Cornar.

§. 28. Αἰξωνέα] *Æxonensem maledicum.* Nam Æxonenses, ut maledici, a Comicis poetis exagitantur. Cornar.

§. 33. ξυμπρομηθεῖσθαι] Ita legendum pro ξυμπροθυμεῖσθαι. Cornar. [Nempe præcesserat ξυμπρομηθήσῃ in Ald. ubi Steph. legi jussit ξυμπροθυμήσῃ.]

IN CHARMIDEM.

§. 1. τῆς βασιλικῆς] Intelligenda est vox στοᾶς ad vocem τῆς βασιλικῆς, ut accipiamus *in regis* (vel *regia*) *portica* fuisse templum ex adverso situm palæstræ Taureæ. Mentio vero *regiæ porticus* fit etiam in Euthyphronis principio. Cornar.

§. 7. νεβρὸν ἐλθόντα] Legendum νεβροῦ ἐλθόντος. Spectat sententia ad præsentiam Critiæ, qui velut leo, Socrati

timendus erat, ni hinnuli, id est, Charmidæ carnium partem expeteret. Qui vero Cydias ille, sive poeta, sive alius quisquam, fuerit, non satis hodie constat. Cornar.

[Heindorf. in Ed. 2da. 1805.]

§. 3. extr. scripsi σχεδὸν γάρ τι pro σχ. γάρ τοι. §. 9. ἐπὶ στρατείας dedi pro ἐπὶ στρατιᾶς. §. 11. init. scribere debui ὃς ἐμὲ πείσοι pro πείσει. §. 14. in verbis, ὅπῃ αὐτὸς οἴει βέλτιον σκέψασθαι, reposui βέλτιον pro βελτίω. §. 17. ubi hæc leguntur, οὐδὲ ἄλλοθι οὐδαμοῦ οὐδὲν ὁ ἡσύχιος βίος etc. cum Schleiermachero οὐδὲ rescripsi pro οὔτε, et vocabulum ἡσύχιος tanquam de glossemate suspectum uncis circumscripsi. §. 18. in verbis, ὅτι αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ etc. expunxi voculam δὲ post αἰδὼς inculcatam. §. 9. extr. articulo interjecto scripsi ταύτῃ καὶ ἐνδεῖ ὁ λέγων σωφ. εἶν. Cf. §. 21. init. §. 22. in his, ἃ νῦν δὴ ἠρώτων ἐγὼ, non cunctanter corrigere debebam ὃ νῦν δ. §. 23. in verbis, ἔργον δ' οὐδὲν εἶναι ὄνειδος, particulam δὲ delevi. §. 24. ubi hæc inferuntur, ἐφ' ὅ,τι ἂν φέροις τοὔνομα ὅ,τι ἂν λέγῃς, subjunctivum λέγῃς substitui pro optativo λέγοις. §. 29. init. corrigendum haud dubie χρὴ οὖν καὶ σὲ περὶ τῆς σωφροσύνης etc. §. 30. ὅτῳ διαφέρει πασῶν τῶν ἐπιστ. Sic de certa Buttmanni emendatione scripsi pro τῷ διαφ. §. 31. in verbis. ἀλλ' αὐτῷ προσέχων τὸν νοῦν τῷ λόγῳ σκόπει, vulgatum σκοπεῖν mutavi in σκόπει. §. 38. in his, ἀλλ' ἔχοντι τοῦτο τίς ἀνάγκη εἰδέναι ἅ τε οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδεν; ejeci alterum τε post καὶ ἃ errore iteratum. Ibidemque statim post dedi Ὅτι, ὦ Σώκρ. ταυτόν ἐστι τοῦτο ἐκείνῳ. Vulgo τὸ αὐτὸ ἐκείνῳ. Tum in verbis, Ταυτὸν οὖν (ταύτῃ) ἐστὶν ἐπιστήμη etc. de conjectura interposui ταύτῃ, quo interposito omnis loci difficultas tollitur. §. 39. reposui τι pro τοι in his, ὅτι μέν τι ἐπίσταται καὶ ὅτι ἐπιστήμην τινὰ ἔχει. §. 40. locum illum, qui vulgo ita legitur: Ὅτι μὲν δὴ ἐπιστήμην τινὰ ἔχει, γνώσεται ὁ σώφρων· τὸν ἰατρὸν δὲ δεῖ πεῖραν λαβεῖν ἥτις ἐστίν· ἀλλ' ὅτι σκέψεται ὧντινων, non dubitavi nunc ita constituere: Ὅτι μὲν δὴ ἐπιστήμην τινὰ ἔχει, γνώσεται ὁ σώφρων τὸν ἰατρόν· εἰ δὲ δεῖ πεῖραν λαβεῖν ἥτις ἐστὶν, ἄλλος τις σκέψεται, ὧντινων. Similiter Sophist. p. 234. B. Οὐκοῦν τόν γ' ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι μιᾷ τέχνῃ πάντα ποιεῖν γιγνώσκομέν που τοῦτο, ὅτι δυνατὸς ἔσται—. Atque ibidem paullo post voculam Ναὶ restitui post verba ἀλλὰ καὶ τίς, τῷ τινῶν εἶναι. §. 43. ubi hæc leguntur ὅ,τι ἂν ἄλλο μανθάνοι et ᾧ ἂν μανθάνοι ac deinde περὶ ὧν ἂν καὶ αὐτὸς μάθοι, sermonis ratio haud dubie ter subjunctivum potius flagitat μανθάνῃ—μανθάνῃ—μάθῃ. Extr. §. scripsi οὐδὲν χρηστὸν pro οὐδὲ χρηστ. §. 47. in verbis, ἀλλὰ περὶ τινῶν ἐπιστημόνως ζώντων σὺ δοκεῖς μοι ἀφ. vulgatum εὖ mutavi in σύ. §. 48. extr. vulgatam hanc scripturam, ὥστε εἰ αὐτή ἐστιν ὠφέλιμος ἡ σωφροσύνη, ἄλλο τι ἂν εἴη ὠφελίμη ἡμῖν, de certa Schleiermacheri correctione ita potius refingere debebam: ὥστε εἰ αὕτη ἐστὶν ὠφέλιμος, ἡ σωφροσύνη ἄλλο τι ἂν εἴη ἢ ὠφελίμη ἡμῖν. Nam interrogandi hæc formula ἄλλο τι nusquam negandi significatu pro ἆρα ἀ. μῶν (num) adhibetur.

IN APOLOG. SOCRAT.

[Heindorf. in Ed. 2da. 1805.]

§. 1. in verbis, ἐν ᾧ ἔλεγον, ὡς χρῆν ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι μὴ ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατηθῆτε, legitima modorum consecutio optativum potius ἐξαπατηθεῖτε requirere videtur. In proximisque his, τὸ γὰρ μὴ αἰσχυνθῆναι, ὅτι αὐτίκα ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθήσονται ἔργῳ, etsi ferri potest hoc ὅτι, tamen nescio an præstet, quod e Bas. 2. Ficinoque recepit Forsterus, ὅ,τι, quoniam utrumque, et αἰσχύνεσθαί τι et ἐξελέγχεσθαί τι, satis frequens est apud optimum quemque scriptorem. Plat. Sophist. p. 247. B. αἰσχύνονται τὸ τολμᾷν—ὁμολογεῖν etc. Lach. p. 179. C. Ταῦτα δὴ ὑπαισχυνόμεθα τούσδε. Hipp. Maj. §. 18. Πῶς γὰρ ἄν, ὦ Σώκρατες, ἐλεγχθείης ὅ γε πᾶσι δοκεῖ; Atque infra in hoc ipso libro §. 9. Οἴονται—μὲ—ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν, ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω. Mox edidi ὑμεῖς δ' ἐμοῦ ἀκούσ. Vulgo δέ μου.—Quæ deinceps sequuntur, πιστεύω γὰρ δίκαια εἶναι ἃ λέγω, vulgo verbis subsequentibus ὑποστιγμῇ juncta, ita distinxi, ut parenthesin quandam faciant, atque hæc, καὶ μηδεὶς ὑμῶν προσδοκησάτω ἄλλως, trahantur jam ad præcedd. ἀλλ' ἀκούσεσθε εἰκῇ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασι. Deinde in verbis, καὶ ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τραπεζῶν, alterum καὶ, explicandi vim habens h. l. neutiquam offenderet, ni prius illud καὶ præcessisset, cui non hoc alterum, ut primo quidem adspectu videtur, sed tertium illud καὶ ante ἄλλοθι

positum respondet. Itaque quum Ficinus istud καὶ non expresserit, in hujusmodi voculis fidus alias interpres, et in Hippia Min. Plato, seu quisquis fuit illius dialogi auctor, p. 368. B. scripserit ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, mihi quoque suspecta videtur hæc vocula, præsertim in tam proclivi librarii errore. Denique extr. §. hæc, δίκαιον ὥς γέ μοι δοκῶ, perperam a Stephano parentheseos signis inclusa, ne ὑποστιγμῇ quidem sejungi debent a præcedentibus verbis, quum δίκαιον pertineat ad prægressum τοῦτο. Ut infra §. 5. Ταυτί μοι δοκεῖ δίκαια λέγειν ὁ λέγων. Protag. p. 316. B. Τοῦτο μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν λέγεις, et sexcenties alibi.

§. 2. Οὗτοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οἱ ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες οἱ δεινοί εἰσί μου κατήγοροι. In his priorem articulum οἱ, quem præcedens syllaba eliserat, sermonis lege restitui.—ἐν ᾗ ἂν μάλιστα ἐπιστεύσατε. Ut Gorg. §. 153. —ἀγριωτέρους—ἀπέφηνεν—καὶ ταῦτ' εἰς αὐτὸν ὃν ἥκιστ' ἂν ἐβούλετο.—Paullo inferius in verbis δεττοὺς μου κατηγόρους γεγονέναι, e Bas. 2. recipere debebam art. τοὺς post μου interpositum. Gorg. §. 120. εἰ ἔστι τούτω δεττὼ τὼ βίω. Deinde malim ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔσχετε.

§. 3. μήπως ἐγὼ ὑπὸ Μελίτου τοσαύτας δίκας φεύγοιμι. τοσαύτας sc. *quot sunt qui talium rerum scientiam profitentur*. Velut Socrates dicit §. 10. Μέλιτος μὲν ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος (μοὶ ἐπέθετο), Ἄνυτος δὲ ὑπὲρ τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πολιτικῶν· Λύκων δὲ ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. Monui, ne quem h. l. in fraudem inducat Ficini versio hæc perperam interpretantis.

§. 4. Ἀλλὰ γὰρ οὐδὲ τούτων οὐδέν ἐστιν.—Scripsi cum Fischero οὐδὲ pro οὔτε. Ad ἐστιν autem pertinet, quod deinde infertur, ἀληθὲς, ut male vulgo post ἐστιν punctum vel colon ponatur.

§. 5. Ὑπολάβοι ἂν οὖν τις ὑμῶν ἴσως. Pronomen ὑμῶν Fischeri exemplo e Bas. 2. et Ficino revocavi.—Quæ proxima sequuntur, οὐ γὰρ δήπου, σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί, in his I. H. Vossius, qui ante hos annos triginta libellum hunc in sermonem patrium elegantissime vertit, et verbo ἔπειτα et tota omnino periodi hujus structura offensus hæc ita distingui malebat: Οὐ γὰρ δήπου—πραγματευομένου. Ἔπειτα τοσαύτη—ἢ οἱ πολλοί; ut post πραγματευομένου mente suppleretur αὗται αἱ διαβολαὶ ἐγένοντο. In qua distinctione et ἂν post οὐ γὰρ inseri debebat et pro ἔπειτα scribi ἐπεὶ πόθεν. Scilicet ἔπειτα h. l. est *tamen* (v. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 353.) sermonis autem eadem est ratio, quæ Charmid. §. 52. Εἶεν, ἀλλ', ἔφη ὁ Κριτίας, ὦ Χαρμίδη, εἰ δρᾷς τοῦτο, ἔμοιγ' ἔσται τοῦτο τεκμήριον, ὅτι σωφρονεῖς, ἢν ἐπᾴδειν παρέχῃς Σωκράτει etc. ubi vid. not. nostr.—Mox ubi hæc inferuntur, οὗτοι δὲ τάχ' ἄν, οὓς ἄρτι ἔλεγον, μείζω τινὰ ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἶεν· ἢ οὐκ ἔχω ὅ,τι λέγω, quanquam vulgatum sic explicari potest, *aliequin non habeo quod de ea dicam*, unice tamen placet Forsteri conjectura ἣν corrigendum putantis: *de qua nescio quid dicam*.—Statim post Heusdius Specim. Crit. in Plat. p. 11. scribi mavult Καί μοι, ὦ ἄνδρες Ἀθ. μὴ θορυβήσητε, μηδ' ἐὰν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν, eleganti sane, neque tamen necessaria correctione.—Extr. §. scribere debebam καὶ ὅπερ λέγω, μὴ θορυβεῖτε. Vulgo solœce θορυβῆτε.

§. 6. Καὶ πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρουν τί ποτε λέγοι. Vulgo λέγει, de quo vitio jam monuit Fischerus. Mox dedi οὗτός γ' ἐμοῦ pro vulgato οὗτός γέ μου. Proxima autem hæc, Διασκοπῶν οὖν τοῦτον—καὶ διαλέγ. αὐτῷ, quæ olim sic potius constituenda putabam: Διασκοπῶν οὖν τοῦτον, ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν· ἦν δέ τις τῶν πολιτικῶν, πρὸς ὃν ἐγὼ σκοπῶν τοιουτονί τι ἔπαθον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι etc. nunc mutata interpunctione, ut hæc, ὀνόματι—Ἀθηναῖοι, per parenthesin inserta accipiantur, structuram satis expeditam habent, neque jam opus fuerit aut καὶ illud expungere, aut, quod aliis placuit, verba καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ statim post illa Διασκοπῶν οὖν τοῦτον transponere. Nam anacoluthi hujus διαλεγόμενος, ἔδοξέ μοι de multis, quæ obvia sunt, exemplis unum satis est afferre de Legg. iii. 686. D. ἀποβλέψας γὰρ πρὸς τοῦτον τὸν στόλον, οὗ πέρι διαλεγόμεθα, ἔδοξέ μοι πάγκαλός τε εἶναι κ. τ. λ.—Extr. §. in verbis, καὶ ἐνταῦθα κἀκείνῳ καὶ ἄλλ. πολ. ἀπηχθόμην, vellem liber voculam αὖ interpositam præstaret post κἀκείνῳ.

§. 7. καὶ ἰέναι σκοποῦντι τὸν χρησμὸν τί λέγοι. Vulgo λέγει. Paullo post malim Δεῖ δὲ ὑμῖν τὴν ἐμ. πλάν. ἐπιδ. Proximum deinde hunc locum, ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἡ μαντεία γένοιτο, non erat cur viri docti sollicitarent. Nimirum initio quidem Socrates, ut dixit supra §. 6. inquisitionem hanc instituerat ὡς ἐλέγξων τὸ μαντεῖον, quanquam illud

omnino ironice magis quam serio dixit; nunc quum, quo magis inquireret, eo verius oraculi responsum esse vidisset, in molesta hac et invidiosa inquisitione gnaviter perseverasse se dicit, ut ne ulla sibi de responsi hujus veritate dubitatio relinqueretur. Nam καὶ h. l. est *re vera, prorsus.*—διηρώτων ἂν αὐτοὺς etc. In his et proximis illis, οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον, ne quem vocula ἂν offendat, rariorem hunc ejus usum illustravit Brunckius ad Soph. Philoct. v. 290.—Deinde verba ἃ ποιοῖεν cum Forstero ex Ald. et Bas. utraque Ficinoque in ordinem recepimus.—Extr. §. in his, τῷ αὐτῷ οἰόμενος περιγεγονέναι, ᾧπερ καὶ τῶν πολιτικῶν, quamvis maluerit aliquis τῷ αὐτῷ αὐτῶν οἰόμ. vel potius τῷ αὐτῷ τούτων οἰόμ. facile tamen genitivo hoc carere possumus, quum significatio ejus aliqua insit in præcedente ἐντεῦθεν i. e. ἀπὸ τούτων.

§. 8. ἀλλ', ὦ ἄνδρ. Ἀθ. ταὐτὸν—δημιουργοί· διὰ τὸ τὴν τέχν. Male conjecit Steph. διὰ γὰρ τὸ τ. τ. Conf. quæ scripsi ad Theætet. §. 72. Statim post dedi ὥστ' ἐμὲ καὶ αὐτὸν pro vulgato ὥστε με κ. α. Ac deinde in verbis ὅτι μοι λυσιτελεῖ malim λυσιτελοῖ.

§. 9. Ἐκ ταύτης ἤδη τῆς ἐξετάσεως—ἤδη hoc etsi trahi potest ad seq. πολλαί, tamen aptius h. l. fuerit δή. Tum in his, ὄνομα δὲ τοῦτο λέγεσθαι σοφὸς εἶναι, quæ perperam explicuit Fischerus, ὑποστιγμὴν post λέγεσθαι ponere debebam; nam hæc σοφὸς εἶναι epexegesin faciunt prægressi ὄνομα τοῦτο.—καὶ φαίνεται τοῦτ' οὐ λέγειν τὸν Σώκρ. Ita, quod vulgo sine sensu ullo legitur, τούτου λέγ. emendatum constat a Criticorum ætatis nostræ principe, F. A. Wolfio. In proxime sequentibus verbis, ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι, voculam εἰ de certa Stephani conjectura inserui, ac deinde in his, Ταῦτ' οὖν ἐγὼ—ἐπιζητῶ καὶ ἐρευνῶ—καὶ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν ξένων, ἄν τινα etc. post ξένων apposui ὑποστιγμήν, ut genitivi τῶν ἀστῶν et τῶν ξένων pertineant ad prægressum ταῦτα. Ut Xenoph. Mem. i. 1. 12. Καὶ πρῶτον μὲν αὐτῶν ἐσκόπει, πότερά ποτε νομίσαντες ἱκανῶς ἤδη τἀνθρώπινα εἰδέναι ἔρχονται ἐπὶ τὸ περὶ τοιούτων φροντίζειν κ. τ. λ. Quanquam nunc potior videtur antiqua distinctio, in qua genitivi hi pendent a seq. τινα. Extr. §. memini qui corrigeret διὰ τὴν τῷ θεῷ λατρείαν, ut infra §. 17. τὴν ἐμὴν τῷ θεῷ ὑπηρεσίαν. De Rep. vi. p. 493. D. ἢ τινα ἄλλην δημιουργίαν ἢ πόλει διακονίαν. Et conf. not. nostr. ad Gorg. §. 146. Sed similis ratio est in Phædro §. 49. καταφυγοῦσα πρὸς θεῶν εὐχάς τε καὶ λατρείας, ubi et θεοῖς scribere potuit, ut de Rep. x. p. 607. A. scripsit ὕμνοι θεοῖς.

§. 10. καὶ αὐτοὶ πολλάκις ἐμὲ μιμοῦνται, εἶτα ἐπιχειροῦσι.—Vana est Fischeri opinio μιμούμενοι legendum putantis. Quasi non sexcenties ita εἶτα et ἔπειτα pro καὶ εἶτα et καὶ ἔπειτα inferrentur. Theætet. §. 22. Καὶ ἐὰν ἄρα σκοπούμενός τι ὧν ἂν λέγῃς ἡγήσωμαι εἴδωλον καὶ μὴ ἀληθὲς, εἶτα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω, μὴ ἀγρίαινε etc. Euthyd. §. 56. ἂν σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς διανοούμενος, ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολάβω, ἔπειτα πρὸς τοῦτο ἀποκρίνωμαι, ἐξαρκεῖ σοι, ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι; Nam piget plura congerere. Potius verbo ille monere debebat de rariore hoc usu τοῦ εἶτα et τοῦ κἄπειτα, quæ h. l. non tam *deinde, post,* quam *atque tum,* καὶ τότε, significant. Nam μιμοῦνται hoc explicatur his ipsis εἶτα ἐπιχειροῦσιν ἄλλους ἐξετάζειν. Eodem modo Cratyl. §. 60. ὥσπερ καὶ τῶν νῦν οἱ πολλοὶ τῶν σοφῶν ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι ζητοῦντες, ὅπῃ ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ ἰλιγγιῶσι κἄπειτα αὐτοῖς φαίνεται περιφέρεσθαι τὰ πράγματα καὶ πάντως φέρεσθαι, ad quem locum plura de hoc genere dabimus.—Paullo inferius scripsi Τὰ γὰρ ἀληθῆ, οἶμαι, οὐκ ἂν ἐθ. Vulgo οἴομαι. Et statim post vellem προσποιούμενοι μέν τι εἰδέναι, ut §. 6. οὗτος μὲν οἴεταί τι εἰδέναι οὐκ εἰδὼς, et paullo ante εὑρίσκουσι πολλὴν ἀφθονίαν οἰομένων μὲν εἰδέναι τι τῶν ἀνθρώπων, εἰδότων δὲ ἢ ὀλίγα ἢ οὐδέν. Nam absque illo τι exspectet aliquis in proximis, εἰδότες δὲ οὐ vel potius εἰδότες δὲ μή. Jam subsequens illud ξυντεταγμένως, *composite et meditate,* qui mutari voluit in ξυντεταμένως, non animadvertit, ξυντεταμένως accusando omnem criminibus suis ipsos fidem detracturos fuisse istos accusatores. In seqq. etsi facile post ἐκ τούτων excidere textu potuit οὖν, nolim id tamen sine librorum suffragatione intrudi. Sed quæ non ita multo post inferuntur, Καίτοι οἶδα σχεδὸν, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἀπεχθάνομαι, de eorum integritate merito aliquis dubitet. Nam qualis, quæso, hæc est sententia: *Atqui satis scio, me ob eadem in odium incurrere,* s. *me apud eosdem in odium incurrere?* Utroque enim modo capi possunt hæc τοῖς αὐτοῖς. Quis non talem fere h. l. sensum desideret: *Atqui satis scio, denuo me, dum hæc commemoro, in odium incurrere?* Vix dubito, quin Plato scripserit ὅτι τούτοις αὐτοῖς ἀπεχθ. *his ipsis,* h. e. *hac ipsa, quam libere profiteor, veritate.* Ut infr. §. 23. Τάχ' ἂν οὖν τις ταῦτα ἐννοήσας αὐθαδέστερον ἂν

πρὸς ἐμὲ σχοίη καὶ ὀργισθεὶς αὐτοῖς τούτους θεῖτο ἂν μετ᾽ ὀργῆς τὴν ψῆφον. Statim deinde in verbis, ὅτι ἐλήφθη λέγων, rescribere debebam ex Bas. 2. τ᾽ ἐλήφθη.

§. 11. ειιν. παρέσομαι καὶ ὑμῖν ἐνδεῖξαι. Sequi h. l. debebam Forsterum, qui e Bas. 2. reposuit ἐνδείξασθαι. Alterutrum h. l. Platonici sermonis usus requirebat, aut ἐνδείξασθαι aut ἀποδεῖξαι.

§. 12. ἀλλ᾽ αὐτὸ, ὦ ἀγαθέ. Hic quoque, uti alias constanter in Platone scribitur, scribere debui ὦ 'γαθέ.—Deinde post illa ἢ κἀκεῖνοι—ἅπαντες; e Bas. 2 dedi Κἀκεῖνοι pro Καὶ ἐκεῖνοι.—Porro in verbis εἷς δέ τις ὁ διαφθείρων articulum, quem sermonis ratio flagitat h. l. ex Bas. 2. restituerat jam Forsterus.—Πολλὴ γὰρ ἄν τις εὐδαιμονία εἴη—εἰ εἷς μὲν—διαφθείρει etc. Conf. not. nostr. ad Theaetet. §. 72.

§. 13. ὥστε οὐ μὲν ἔγνωκας. Pœnitet apertum h. l. vitium in textu reliquisse. Operam enim ludit Fischerus in tuendo hoc οὐ, quod quis non statim videat in σὺ mutandum? Quippe h. l. justa hæc requiritur oppositio, σὺ μὲν—ἐγὼ δὲ, neque οὐ istud ante μὲν poni potuit, neque omnino, quod sciam, οὐ ἐγνωκέναι perinde usitatum est atque οὐ εἰδέναι. Tum in his, οἶμαι δὲ οὐδὲ ἄλλον ἀνθρώπων οὐδένα, reposui ἄλλον pro ἄλλων, ut Phædr. §. 22. In proximisque, πείσομαι, ὅ γε ἄκων ποιῶ, ποιῶν, non dubitavi participium hoc ποιῶν de conjectura inserere. Neque enim usquam πείσομαι quarto casu jungitur, ut in vulgata scriptura mente suppleri debeat hoc ποιῶν, durissima utique et insolita prorsus ellipsi.—Extr. §. pro poetico οὐ 'γὼ cum Forstero e Bas. 2. scripsi ὁ ἐγὼ, et quod vulgo post Μελίτῳ legitur, τούτῳ, pro eo τούτων substitui, ne male h. l. genitivo suo careret subsequens verbum ἠμέλησεν.

§. 14. ἢ δῆλον ὅτι κατὰ τὴν γραφ. Sic, ἢ δῆλον, Ald. et Bas. utraque, quod nollem a Stephano hic et sæpe alias temere mutatum in ἢ δῆλον ὅτ. Ubique enim, quantum equidem animadverti, libri Mss. in hac formula post interrogationem aliquam illata ἢ præstant, non ἤ, et recte sane habet hoc ἤ, quo præcedens interrogatio retractatur quodammodo; q. d. *vel potius quid quæro; nonne enim apertum est* etc.? Eodem in genere erravit ipse Toupius ad Longin. p. 282.—Inferius deinde in illis, ὅτι τὰ Ἀναξαγόρου etc. male vulgo scribitur τ᾽ Ἀναξαγ. Alia enim est ratio in illis τἀγαθοῦ, τἀνδρὸς, neque h. l. quisquam advocabit ex Euripide illud τ᾽ Ἀγαμέμνονος Iphig. Taur. v. 760.—Quæ proxime inferuntur, καὶ δὴ καὶ οἱ νέοι ταῦτα etc. vulgo στιγμῇ separata ab antecedentibus, ut ἐρωτικῶς vel potius ἐρωτηματικῶς accipi deberent, quibus potius hæc quoque pendeant a prægresso ὅτι, et hujusmodi exeat sensus: *Adeo litterarum imperitos eos esse putas, ut nesciant, Anaxagoræ scriptis referta esse istiusmodi rebus, quæque* (ut tu quidem ais) *adolescentes ex me discunt, ea esse ejusmodi, ut una ad summum drachma ex orchestra emi possint etc.* Nam μανθάνουσιν illud ironice et ex Meliti mente dicit Socrates. Pro ταῦτα tamen scripserim τοιαῦτα.—Postrem. §. ubi hæc leguntur, Οὗτος γὰρ ἐμοὶ φαίνεται τὰ ἐναντ.—ὥσπερ ἂν εἰ etc. perplacet illud οὕτως a Meibomio in marg. Bas. 2. adscriptum, quod vix abstinui quin in contextum reciperem.

§. 15. ἐγὼ σοὶ λέγω καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦτ. Male vulgo ἐγώ σοι. In subsequentibus verbis, Ὡς ὤνησας, ὅτι etc. *Ut me juvisti eo, quod ægre aliquando respondisti!* quod substituit Stephanus, ὤκνησας, ne ferri quidem posset subsequente participio μόλις ἀποκρινόμενος, quum μόλις ἀποκρίνεσθαι idem fere sit quod ὀκνεῖν. Veram scripturam, quæ vel de mera conjectura statim recipi deberet, præstant Edd. Ald. et Bas. utraque.—Mox de Forsteri correctione edidi ξυμφέρω pro διαφέρω. Atque non ita multo post certam ejusdem secutus sum emendationem voculam ἢ expungentis, quæ in verba illa, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο καὶ ὄνων, librarii errore post ἡγοῖτο irrepserat.

§. 16. Ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι, ὅτι. Ad λόγον mente suppleri potest τοιόνδε, quod eundem fere in modum omittitur h. l. quo οὕτως in Gorg. §. 148. ubi vid. not.; ut non opus sit, quod vir doctus conjecit, τούτῳ mutare in τοῦτον. Nam quis non ægre in his dativo illo careat? Neque satis Græcum omnino est τοῦτον δίκ. λόγον pro τοῦτον δίκαιον τὸν λόγ.—In iis, quæ sequuntur, ἀλλ᾽ οὐκ ἐκεῖνο μόνον σκοπεῖν, ὅ,τι ἂν πράττῃ, cum Forstero ὅ,τι ἂν reposui pro vulgato ὅταν. Paullo post ex Eusebio edidi ὡς ἐγῷμαι. Vulgo ὡς ἐγὼ οἶμαι. Denique in illis, Μὴ αὐτὸν οἴει φροντίσαι θανάτου, neque οὖν inserendum ego arbitror, neque, quod Heusdio placuit Specim. Crit. p. 12. οἴου scribendum pro οἴει, quum gemina prorsus sit ratio in Gorg. §. 144. Διὰ ταῦτα οὐ νόμος ἐστὶ σεμνύνεσθαι τὸν κυβερνήτην, καίπερ σώζοντα ἡμᾶς, οὐδέ γε, ὦ θαυμάσιε, τὸν μηχανοποιὸν, ὃς οὔτε στρατηγοῦ, μὴ ὅτι κυβερνήτου, οὔτε ἄλ-

λου οὐδενὸς ἐλάττω ἐνίοτε δύναται σώζειν· πόλεις γάρ ἐστιν ὅτε ὅλας σώζει. Μή σοι δοκεῖ κατὰ τὸν δικανικὸν εἶναι;

§. 17. Καὶ τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία. Euseb. Καίτοι πῶς οὐκ ἀμ. unde exsculpserit aliquis Καίτοι τοῦτο πῶς etc. quanquam interdum καὶ pro καίτοι adhibetur. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 238. Porro in verbis, ἃ μὴ οἶδα εἰ καὶ ἀγαθὰ ὄντ. τυγχ. particulam καὶ Fischeri exemplo ex Euseb. Stob. et Theodoreto restitui. Atque statim post cum eodem e Bas. 2. edidi ἀπιστήσαντες pro ἀπειθήσαντες. V. not. nostr. ad Theæt. §. 11.—Extremo fere hoc capite, ubi hæc sequuntur, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς χρήματα καὶ τἄλλα ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρ. e Stobæo, unde ἀγαθὰ dedi pro τἀγαθὰ, indidem art. τὰ ante χρήματα revocare debebam. In illis autem Πρὸς ταῦτα ἂν φαίην, ὦ ἄνδρες Ἀθ. etc. quibus repetitio quædam et conclusio præcedentis argumentationis inferri videtur, adeo abruptum est periodi initium, ut gravior hunc locum corruptela invasisse videatur. Verba enim πρὸς ταῦτα apud Tragicos interdum significant *quapropter*, *proinde* (v. Valcken. ad Eurip. Phœn. v. 524.) apud Platonem non item; minime certe hoc loco, ubi tam arte junguntur verbo φαίην, ut non aliter verti possint quam *ad hæc dixerim*. Atqui jam nihil habet hoc ταῦτα quo referatur, et duriter admodum in his deest vocula jungens οὖν. Hic igitur, ut dixi, initio periodi aliqua vitiata et perturbata videntur; nam reliqua satis expedita sunt, modo sermonem paullulum coartatum ita resolvas: εἴτε πείθεσθε Ἀνύτῳ ἢ μὴ καὶ εἴτε ἀφίετέ με ἢ μή, τούτων ὁποτερονοῦν ποιεῖν ὑμᾶς χρή, ὡς etc. *horum alterutrum ita vobis faciendum est, ut putetis, me non alia facturum esse* etc. Male utrique huic μὴ vulgo στιγμὴν μέσην apponunt.

§. 18. Ἐμὲ μὲν γὰρ οὐδὲν βλάψειεν ἂν οὔτε. Vulgo οὐδὲν βλάψει οὔτε. Illud Codd. aliquot Theodoreti exhibent cum Stob. in quo legitur οὐδὲν ἂν βλάψειεν. Inferius paullo exquisitiorem formam νωθεστέρῳ, quæ est itidem in Politic. p. 310. E. cum Fischero e Bas. 2. recepi pro vulgari νωθροτέρῳ. Tum in verbis, Ὑμεῖς δ' ἴσως τάχ' ἂν—ῥᾳδ. ἂν ἀποκτείνοιτε, vulgo solœce scribitur ἀποκτείνητε.—Καὶ εἰ μέντοι τι ἀπὸ τούτ. ἀπελ. Bene habet hoc μέντοι. Lysid. §. 41. Εἰ μέντοι τὸ οἰκεῖον τοῦ ὁμοίου διαφέρει, λέγοιμεν ἄν τι, ubi vid. not.

§. 19. ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται (φωνή). Etiamsi non statim post δαιμόνιον hoc ita explicaretur, φωνή τις γιγνομένη, tamen istud φωνὴ adeo importune h. l. intrusum foret, ut nullo modo posset tolerari. Nunc ejici potius quam uncis circumscribi debuit, quod jam vidit vir doctus apud Forsterum. Non ita multo post ante hæc τῷ ὄντι μαχούμενον art. τὸν cum Fischero e Stobæo restitui.

§. 20. ὅτι οὐδ' ἂν ἑνὶ ὑπεικάθοιμι. Sic Bas. 2. et Cod. Florent. (Misc. Obss. v. 2. p. 227.). Vulgo ὑπείκοιμι. In proximisque his, μὴ ὑπείκων δὲ ἅμα καὶ ἂν ἀπολοίμην, voculam ἅμα vulgo denuo post καὶ inculcatam de certa Stephani conjectura expunxi.—Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὀλιγαρχία ἐγ. Articulum ἡ sermonis lege inserui. Mox in formula hac, εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, quum legitima ratio requirat ἐστι, non ἦν, ut Gorg. §. 138. Ταῦτα δέδεται, καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἐστι, σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις et Plat. Epist. iv. 320. D. εἰ καὶ νεανικώτερόν ἐστιν εἰπεῖν: non dubito, quin vitio nata sit istud ἦν ex syllaba præcedente. Supra §. 18. εἰ καὶ γελοιότερον εἰπεῖν. Gorg. §. 91. εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρῆσθαι. Nam imperfectum illud verbi hujus, quod pro præsente interdum Attici adhibent, admodum ambigo num usquam ita alias post εἰ inferatur.

§. 21. Ἆρ' οὖν με οἴεσθε—διαγενέσθαι. In his aut post οὖν aut post διαγενέσθαι textu excidit vocula ἄν.—Deinde scripsi οὓς δὴ οἱ διαβάλλοντές μέ φασιν etc. Vulgo διαβ. ἐμέ.—ἐγὼ δὲ διδάσκαλος, *quum tamen ego nullius unquam præceptor fuerim*. V. not. ad Gorg. §. 43. Nam perperam hæc in Edd. τελείᾳ στιγμῇ a prægressis separantur.

§. 22. χρῆν δήπου, εἴτε τινὲς αὐτῶν πρεσβ. Post εἴτε hoc in seqq. verbis infertur εἰ δὲ, velut simplici τε sexcenties subjicitur δέ: de Legg. x. init. Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ τοιούτου πάντα ἠρτημένα τά τε εἰρημένα κακὰ γέγονε καὶ ἔστι καὶ ἔσται, μέγιστα δὲ δὴ τῶν λοιπῶν αἱ τῶν νεῶν ἀκολασίαι etc. De Rep. iii. 388. E. Οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξίους λόγου κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος ἄν τις ποιῇ, ἀποδεκτέον, πολὺ δὲ ἧττον, ἐὰν θεούς. Temere igitur hoc εἴτε Fischerus mutavit in εἴγε.—Deinceps ubi hæc leguntur ἄλλοι τοίνυν οὗτοι, ὧν οἱ ἀδ. etc. male ἀσύνδετος est oratio neque commodum est h. l. istud τοίνυν, *igitur*, ut depravata hæc verba videantur, sic fortasse corrigenda: ἄλλοι τε ἐνταυθοῖ. In seqq. e Bas. 2. reposui ὅδε τε Ἀδείμαντος. Vulgo ὅδε δὲ Ἀδείμ.—Infra denique ex eadem editione Ficinoque Forsteri exemplo rescripsi ὅτι ξυνίσασι Μελήτῳ etc. Vulgo vitiose ὂν ξυνίσ.

πρὸς ἐμὲ σχοίη καὶ ὀργισθεὶς αὐτοῖς τούτοις θεῖτο ἂν μετ' ὀργῆς τὴν ψῆφον. Statim deinde in verbis, ὅτι ἀληθῆ λέγω, rescribere debebam ex Bas. 2. τἀληθῆ.

§. 11. extr. πειράσομαι καὶ ὑμῖν ὑποδεῖξαι. Sequi h. l. debebam Forsterum, qui e Bas. 2. reposuit ἐπιδεῖξαι. Alterutrum h. l. Platonici sermonis usus requirebat, aut ἐπιδεῖξαι aut ἀποδεῖξαι.

§. 12. ἀλλ' εἰπὲ, ὦ ἀγαθέ. Hic quoque, uti alias constanter in Platone scribitur, scribere debui ὦ 'γαθέ.—Deinde post illa ἢ κἀκεῖνοι—ἅπαντες; e Bas. 2. dedi Κἀκεῖνοι pro Καὶ ἐκεῖνοι.—Porro in verbis εἷς δέ τις ὁ διαφθείρων articulum, quem sermonis ratio flagitat h. l. ex Bas. 2. restituerat jam Forsterus.—Πολλὴ γὰρ ἄν τις εὐδαιμονία εἴη—εἰ εἷς μὲν—διαφθείρει etc. Conf. not. nostr. ad Theætet. §. 72.

§. 13. ὥστε εὖ μὲν ἔγνωκας. Pœnitet apertum h. l. vitium in textu reliquisse. Operam enim ludit Fischerus in tuendo hoc εὖ, quod quis non statim videat in σὺ mutandum? Quippe h. l. justa hæc requiritur oppositio, σὺ μὲν—ἐγὼ δὲ, neque εὖ istud ante μὲν poni potuit, neque omnino, quod sciam, εὖ ἐγνωκέναι perinde usitatum est atque εὖ εἰδέναι. Tum in his, οἶμαι δὲ οὐδὲ ἄλλον ἀνθρώπων οὐδένα, reposui ἄλλον pro ἄλλων, ut Phædr. §. 22. In proximisque, παύσομαι, ὅ γε ἄκων ποιῶ, ποιῶν, non dubitavi participium hoc ποιῶν de conjectura inserere. Neque enim usquam παύομαι quarto casu jungitur, ut in vulgata scriptura mente suppleri debeat hoc ποιῶν, durissima utique et insolita prorsus ellipsi.—Extr. §. pro poetico οὐ 'γὼ cum Forstero e Bas. 2. scripsi ὁ ἐγὼ, et quod vulgo post Μελίτῳ legitur, τούτῳ, pro eo τούτων substitui, ne male h. l. genitivo suo careret subsequens verbum ἠμέλησεν.

§. 14. ἢ δῆλον ὅτι κατὰ τὴν γραφ. Sic, ἢ δῆλον, Ald. et Bas. utraque, quod nollem a Stephano hic et sæpe alias temere mutatum in ἦ δῆλον ὅτ. Ubique enim, quantum equidem animadverti, libri Mss. in hac formula post interrogationem aliquam illata ἢ præstant, non ἦ, et recte sane habet hoc ἢ, quo præcedens interrogatio retractatur quodammodo; q. d. *vel potius quid quæro; nonne enim apertum est* etc.? Eodem in genere erravit ipse Toupius ad Longin. p. 282.—Inferius deinde in illis, ὅτι τὰ 'Αναξαγόρου etc. male vulgo scribitur τ' 'Αναξαγ. Alia enim est ratio in illis τἀγαθοῦ, τἀνδρὸς, neque h. l. quisquam advocabit ex Euripide illud τ' 'Αγαμέμνονος Iphig. Taur. v. 769.—Quæ proxima inferuntur, καὶ δὴ καὶ οἱ νέοι ταῦτα etc. vulgo στιγμῇ sejuncta ab antecedentibus, ut εἰρωνικῶς vel potius ἐρωτηματικῶς accipi debeant, quidni potius hæc quoque pendeant a prægresso ὅτι, ut hujusmodi exeat sensus: *Adeo litterarum imperitos eos esse putas, ut nesciant, Anaxagoræ scripta referta esse istiusmodi rebus, quæque* (ut tu quidem ais) *adolescentes ex me discant, ea esse ejusmodi, ut una ad summum drachma ex orchestra emi possint etc.* Nam μανθάνουσιν illud ironice et ex Meliti mente dicit Socrates. Pro ταῦτα tamen scripserim τοιαῦτα.—Postrem. §. ubi hæc leguntur, Οὗτος γὰρ ἐμοὶ φαίνεται τὸ ἐναντ.—ὥσπερ ἂν εἰ etc. perplacet illud οὕτως a Meibomio in marg. Bas. 2. adscriptum, quod vix abstinui quin in contextum reciperem.

§. 15. ἐγὼ σοὶ λέγω καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦτ. Male vulgo ἐγώ σοι. In subsequentibus verbis, 'Ως ὤνησας, ὅτι etc. *Ut me juvisti eo, quod ægre aliquando respondisti!* quod substituit Stephanus, ὤκνησας, ne ferri quidem posset subsequente participio μόλις ἀποκρινόμενος, quum μόλις ἀποκρίνεσθαι idem fere sit quod ὀκνεῖν. Veram scripturam, quæ vel de mera conjectura statim recipi deberet, præstant Edd. Ald. et Bas. utraque.—Mox de Forsteri correctione edidi διωμόσω pro διομόσω. Atque non ita multo post certam ejusdem secutus sum emendationem voculam ἢ expungentis, quæ in verba illa, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο καὶ ὄνων, librarii errore post ἡγοῖτο irrepserat.

§. 16. 'Εγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι, ὅτι. Ad λόγον mente suppleri potest τοιόνδε, quod eundem fere in modum omittitur h. l. quo οὕτως in Gorg. §. 148. ubi vid. not.; ut non opus sit, quod vir doctus conjecit, τούτῳ mutare in τοῦτον. Nam quis non ægre in his dativo illo careat? Neque satis Græcum omnino est τοῦτον δίκ. λόγον pro τοῦτον δίκαιον τὸν λόγ.—In iis, quæ sequuntur, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο μόνον σκοπεῖν, ὅ,τι ἂν πράττῃ, cum Forstero ὅ,τι ἂν reposui pro vulgato ὅταν. Paullo post ex Eusebio edidi ὡς ἐγῷμαι. Vulgo ὡς ἐγὼ οἶμαι. Denique in illis, Μὴ αὐτὸν οἴει φροντίσαι θανάτου, neque οὖν inserendum ego arbitror, neque, quod Heusdio placuit Specim. Crit. p. 12. οἴου scribendum pro οἴει, quum gemina prorsus sit ratio in Gorg. §. 144. Διὰ ταῦτα οὐ νόμος ἐστὶ σεμνύνεσθαι τὸν κυβερνήτην, καίπερ σώζοντα ἡμᾶς, οὐδέ γε, ὦ θαυμάσιε, τὸν μηχανοποιὸν, ὃς οὔτε στρατηγοῦ, μὴ ὅτι κυβερνήτου, οὔτε ἄλ-

λου οὐδενὸς ἐλάττω ἐνίοτε δύναται σώζειν· πολλοῖς γάρ ἐστιν ὅτε ὅλας σώζει. Μή σοι δοκεῖ κατὰ τὸν δικανικὸν εἶναι;

§. 17. Καὶ τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία. Euseb. Καίτοι πῶς οὐκ ἀμ. unde exsculpserit aliquis Καίτοι τοῦτο πῶς etc. quanquam interdum καὶ pro καίτοι adhibetur. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 238. Porro in verbis, ἃ μὴ οἶδα εἰ καὶ ἀγαθὰ ὄντ. τυγχ. particulam καὶ Fischeri exemplo ex Euseb. Stob. et Theodoreto restitui. Atque statim post cum eodem e Bas. 2. edidi ἀπιστήσαντες pro ἀπειθήσαντες. V. not. nostr. ad Theæt. §. 11.—Extremo fere hoc capite, ubi hæc sequuntur, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς χρήματα καὶ τἄλλα ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρ. e Stobæo, unde ἀγαθὰ dedi pro τἀγαθὰ, indidem art. τὰ ante χρήματα revocare debebam. In illis autem Πρὸς ταῦτα ἂν φαίην, ὦ ἄνδρες Ἀθ. etc. quibus repetitio quædam et conclusio præcedentis argumentationis inferri videtur, adeo abruptum est periodi initium, ut gravior hunc locum corruptela invasisse videatur. Verba enim πρὸς ταῦτα apud Tragicos interdum significant *quapropter, proinde* (v. Valcken. ad Eurip. Phœn. v. 524.) apud Platonem non item; minime certe hoc loco, ubi tam arte junguntur verbo φαίην, ut non aliter verti possint quam *ad hæc dixerim*. Atqui jam nihil habet hoc ταῦτα quo referatur, et duriter admodum in his deest vocula jungens οὖν. Hic igitur, ut dixi, initio periodi aliqua vitiata et perturbata videntur; nam reliqua satis expedita sunt, modo sermonem paullulum coartatum ita resolvas: εἴτε πείθεσθε Ἀνύτῳ ἢ μὴ καὶ εἴτε ἀφίετέ με ἢ μὴ, τούτων ὁποτερονοῦν ποιεῖν ὑμᾶς χρὴ, ὡς etc. *horum alterutrum ita vobis faciendum est, ut putetis, me non alia facturum esse* etc. Male utrique huic μὴ vulgo στιγμὴν μέσην apponunt.

§. 18. Ἐμὲ μὲν γὰρ οὐδὲν βλάψειεν ἂν οὔτε. Vulgo οὐδὲν βλάψει οὔτε. Illud Codd. aliquot Theodoreti exhibent cum Stob. in quo legitur οὐδὲν ἂν βλάψειεν. Inferius paullo exquisitiorem formam νωθεστέρῳ, quæ est itidem in Politic. p. 310. E. cum Fischero e Bas. 2. recepi pro vulgari νωθροτέρῳ. Tum in verbis, Ὑμεῖς δ' ἴσως τάχ' ἂν—ῥᾳδ. ἂν ἀποκτείναιτε, vulgo solœce scribitur ἀποκτείνητε.—Καὶ εἰ μέντοι τι ἀπὸ τούτ. ἀπελ. Bene habet hoc μέντοι. Lysid. §. 41. Εἰ μέντοι τὸ οἰκεῖον τοῦ ὁμοίου διαφέρει, λέγοιμεν ἄν τι, ubi vid. not.

§. 19. ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται (φωνή). Etiamsi non statim post δαιμόνιον hoc ita explicaretur, φωνή τις γιγνομένη, tamen istud φωνὴ adeo importune h. l. intrusum foret, ut nullo modo posset tolerari. Nunc ejici potius quam uncis circumscribi debuit, quod jam vidit vir doctus apud Forsterum. Non ita multo post ante hæc τῷ ὄντι μαχούμενον art. τὸν cum Fischero e Stobæo restitui.

§. 20. ὅτι οὐδ' ἂν ἑνὶ ὑπεικάθοιμι. Sic Bas. 2. et Cod. Florent. (Misc. Obss. v. 2. p. 227.). Vulgo ὑπείκοιμι. In proximisque his, μὴ ὑπείκων δὲ ἅμα καὶ ἂν ἀπολοίμην, voculam ἅμα vulgo denuo post καὶ inculcatam de certa Stephani conjectura expunxi.—Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὀλιγαρχία ἐγ. Articulum ἡ sermonis lege inserui. Mox in formula hac, εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, quum legitima ratio requirat ἐστι, non ἦν, ut Gorg. §. 138. Ταῦτα δέδεται, καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἐστι, σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις et Plat. Epist. iv. 320. D. εἰ καὶ νεανικώτερόν ἐστιν εἰπεῖν: non dubito, quin vitio nata sit istud ἦν ex syllaba præcedente. Supra §. 18. εἰ καὶ γελοιότερον εἰπεῖν. Gorg. §. 91. εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρῆσθαι. Nam imperfectum illud verbi hujus, quod pro præsente interdum Attici adhibent, admodum ambigo num usquam ita alias post εἰ inferatur.

§. 21. Ἆρ' οὖν με οἴεσθε—διαγενέσθαι. In his aut post οὖν aut post διαγενέσθαι textu excidit vocula ἄν.—Deinde scripsi οὓς δὴ οἱ διαβάλλοντές μέ φασιν etc. Vulgo διαβ. ἐμέ.—ἐγὼ δὲ διδάσκαλος, *quum tamen ego nullius unquam præceptor fuerim*. V. not. ad Gorg. §. 43. Nam perperam hæc in Edd. τελείᾳ στιγμῇ a prægressis separantur.

§. 22. χρῆν δήπου, εἴτε τινὲς αὐτῶν πρεσβ. Post εἴτε hoc in seqq. verbis infertur εἰ δὲ, velut simplici τε sexcenties subjicitur δέ: de Legg. x. init. Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ τοιούτου πάντα ἠρτημένα τά τε εἰρημένα κακὰ γέγονε καὶ ἔστι καὶ ἔσται, μέγιστα δὲ δὴ τῶν λοιπῶν αἱ τῶν νεῶν ἀκολασίαι etc. De Rep. iii. 388. E. Οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξίους λόγου κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος ἄν τις ποιῇ, ἀποδεκτέον, πολὺ δὲ ἧττον, ἐὰν θεούς. Temere igitur hoc εἴτε Fischerus mutavit in εἶγε.—Deinceps ubi hæc leguntur ἄλλοι τοίνυν οὗτοι, ὧν οἱ ἀδ. etc. male ἀσύνδετος est oratio neque commodum est h. l. istud τοίνυν, igitur, ut depravata hæc verba videantur, sic fortasse corrigenda: ἄλλοι τε ἐνταυθοῖ. In seqq. e Bas. 2. reposui ὅδε τε Ἀδείμαντος. Vulgo ὅδε δὲ Ἀδείμ.—Infra denique ex eadem editione Ficinoque Forsteri exemplo rescripsi ὅτι ξυνίσασι Μελήτῳ etc. Vulgo vitiose ὃν ξυνίσ.

§. 23. Τάχα δ' ἄν τις ὑμῶν ἀγανακτήσειεν—δεδέηται—καὶ φίλων πολλούς. Pro δεδέηται in Bas. 2. et apud Schol. Hermog. legitur ἐδεήθη, quod respondet subsequenti ἱκέτευσε, quanquam interdum cum perfecto aoristus conjungitur. Certius est, quod ex eadem Edit. Ficinoque cum Forstero recepi, φίλων pro φίλους.—εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὖν ψεῦδος. Cratyl. §. 5. Τὸ δὲ τοῦ ψευδοῦς μόριον οὐ ψεῦδος; §. 99. πότερον γὰρ ἀληθῆ ἂν φθέγξαιτο ταῦτα ὁ φθεγξάμενος ἢ ψευδῆ; ἢ τὸ μέν τι αὐτῶν ἀληθὲς, τὸ δὲ ψεῦδος; Euthyd. §. 3. ἐξελέγχειν τὸ ἀεὶ λεγόμενον ὁμοίως ἐάντε ψεῦδος ἐάντε ἀληθὲς ᾖ. Attuli hæc, ne quis corrigat h. l. ψευδές.—Mox in verbis, θαυμάσια δὲ ἐργαζομένους, ὡς δεινόν τι οἰομένους πείσεσθαι etc. vocula ὡς rariore illo significatu accipienda videtur, ut sonet *perquam, admodum*. Velut Cratyl. §. 27. Ὅ τε γὰρ τοῦ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος καὶ ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμὰ διεπράττετο, ταῦτα πάντα ζημιώδη καὶ ἀτηρὰ πρὸς ἀρετήν. Phædon. p. 90. D. Οὐκοῦν, ὦ Φαίδων, ἔφη, οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος εἰ—. Νὴ τὸν Δία, ἦν δ' ἐγὼ, ὡς οἰκτρὸν δῆτα. Nisi quis malit part. ὡς ad seq. οἰομένους trahere, quanquam tum potius ἅτε exspectarem.—Non multo post in his, οὔτε ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν τοὺς δοκοῦντας καὶ ὁπηοῦν τι εἶναι, de Forsteri correctione ἡμᾶς dedi pro ὑμᾶς, et pro vulgato ὁπητιοῦν scripsi ὁπηοῦν τι. Neque enim ὁπητιοῦν perinde, quod sciam, in usu est atque ὁπωστιοῦν, neque, si vel maxime esset, ferri h. l. posset defectus voculæ τι ad verbum εἶναι trahendæ.

§. 24. οὐδὲ δίκαιον δοκεῖ εἶναί μοι δεῖσθαι. Malim οὐδ. δίκ. δοκεῖ μοι εἶν. δεῖσθαι. Paullo post scripsi Οὔκουν χρὴ οὔτε ἡμᾶς ἐθίζ. Vulgo Οὐκοῦν. Atque deinde ubi illa sequuntur Σαφῶς γὰρ ἄν, εἰ πείθοιμι etc. cum Fischero hoc ἂν ex Bas. 2. revocavi, non quod hæc vocula orationem redderet numerosiorem, ut putabat Fischerus, sed quod alioquin vocabulum σαφῶς jungi deberet cum seq. πείθοιμι, quum tamen manifesto pertineat ad verbum διδάσκοιμι.

§. 24. ἡμᾶς χρή. Ita de Forsteri correctione dedi, et pro ὁπητιοῦν scripsi ὁπηοῦν τι. Neque enim ὁπητιοῦν perinde, quod sciam, in usu est atque ὁπωστιοῦν, neque, si maxime esset, ferri hoc loco posset delectus voculæ τι ad verbum εἶναι trahendæ:

§. 26. Τί οὖν; τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, ὅ,τι μαθών. Vulgo ὅτι μαθών. De formula hac accuratius scribemus ad Euthyd. §. 30. Deinde in proximis, ἀλλ' ἀμελήσας ὥνπερ οἱ πολλοί, post πολλοὶ ex progresso ἀμελήσας mente supplendum est ἐπιμελοῦνται, cujusmodi ellipseos mihi quidem nondum aliud exemplum occurrit.—In verbis inferius paullo sequentibus, Οὐκ ἔσθ' ὅ,τι μᾶλλον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρέπει οὕτως ὡς etc. quum sententiam scriptor ita proferre vellet, οὐκ ἔσθ' ὅ,τι μᾶλλον—πρέπει ἢ τοῦτο τὸ τὸν τοιοῦτον ἄνδρ. etc. neglecto illo μᾶλλον, sermonem paullulum inflexit, ut nihil hic temere movendum videatur. Nam quod Forsterus μᾶλλον in ἄλλο vel μοι ἄλλο mutandum putabat, nusquam, quod sciam, post formulam οὐκ ἔστιν ὅστις, οὐκ ἔσθ' ὅ,τι infertur ἄλλος vel ἄλλο. Neque dispar est ratio loci illius, quem idem vir doctus attulit, de Rep. vii. p. 526. C. Καὶ μὴν, ὡς ἐγῷμαι, ἅ γε μείζω πόνον παρέχει μανθάνοντι καὶ μελετῶντι, οὐκ ἂν ῥᾳδίως οὐδὲ πολλὰ ἂν εὕροις ὡς τοῦτο.

§. 27. ἐπεὶ, ὡς ἐγῷμαι, εἰ ἦν ὑμῖν νόμος, ὥσπερ καὶ ἄλλ. ἀνθρ. Verbum ὥσπερ, quod Stephanus temere ex Ficino mutavit in ὅσπερ, ex veteribus Edd. restituit jam Fischerus.—Post paullo in verbis, ὡς ἄξιός εἰμί του κακοῦ, recte aliquis pro vulgato τοῦ substitui voluit του, quod non dubitavi in textu reponere. Nam quis ferat h. l. ὡς δεῖ με πάσχειν τὸ κακὸν pro τὶ κακὸν vel κακόν τι? Sane ut infra dicit §. 28. οὐκ οἴομαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενὸς, ita hic opus est infinito pronomine τις, quod interdum substantivo suo præponitur, ut Protag. p. 314. A. σιτία μὲν γὰρ καὶ ποτὰ πριάμενον παρά του καπήλου καὶ ἐμπόρου ἔξεστιν ἐν ἄλλοις ἀγγείοις ἀποφέρειν.—Statim post ubi vulgo scribitur Τί δείσας, ἢ μὴ πάθω, interrogandi notam cum Stephano post δείσας apposui et pro ἢ scripsi ἦ: *Quid metuens?* sc. hoc faciam. *An forte ne illud mihi accidat* etc.? Ita hæc optime cohærent, quæ parum feliciter tentavit Heusdius e Ficino corrigens, Τί δέ; ἢ (imo ἦ) δείσας μὴ πάθω—. Quod paullo post legitur, τοῖς ἕνδεκα istud ita manifesto e margine irrepsit, ut in textu id reliquisse pœniteat. Infra §. 31. ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι. Phædon. p. 58. C. ἢ οὐκ εἴων οἱ ἄρχοντες παρεῖναι;—Extr. denique §. in illis, εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι, ὅποι ἂν ἔλθω, edidi ὅποι pro ὅπῃ.

§. 27. τοῖς ἕνδεκα] Istud ita manifesto e margine irrepsit, ut in textu id reliquisse pœniteat. Cf. §. 31. ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι. Phædon. p. 58. C. ἢ οὐκ εἴων οἱ ἄρχοντες παρεῖναι.

§. 28. σιγῶν τε καὶ ἡσυχίαν ἄγων. Malim σιγ. δέ. Deinde in verbis, ὅτι καὶ τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ

τοῦτο, temere Fischerus *ὂν* inculcavit, qua de re diximus ad Gorg. §. 124.

§. 29. *ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου—τοῦτο ἐγένετο τὸ ἐμὲ τεθνάναι δή.* Art. *τὸ* a præcedente syllaba interceptum sermonis lege restitui.—Extr. §. in verbis, *καὶ ἐγώ τε τῷ τιμήματι ἐμμένω καὶ οὗτοι*, scripsi *ἐγώ τε* pro *ἔγωγε*.

§. 30. *Εἰ γὰρ οἴεσθε ἀποκτείνοντες ἀνθρώπους ἐπισχήσειν.* Vere Bas. 2. *ἀποκτείνοντες* (*interficiendo*). Vulgo *ἀποκτείναντες*. Statim post in verbis, *Οὐδὲ γὰρ ἔσθ' αὕτη ἡ ἀπαλλ.* vulgatum *οὔτε* mutavi in *οὐδέ*.

§. 31. *οὔτε ἐν τῷ λόγῳ οὐδαμοῦ μέλλοντί τι ἐρεῖν.* Ita quod vulgo legitur, *οὐδενὶ*, correxerat jam e Bas. 2. Forsterus. Mox ita potius distinguere debebam: *Τί οὖν αἴτιον εἶναι ὑπολαμβάνω, ἐγὼ ὑμῖν ἐρῶ.* Ut §. 22. *Ἀλλὰ τί δήποτε μετ' ἐμοῦ χαίρουσί τινες πολὺν χρόνον διατρίβοντες, ἀκηκόατε, ὦ ἄνδ. Ἀθ.* Et conf. nostra ad Theætet. §. 2.

§. 32. *ἢ γὰρ οἷον μηδὲν εἶναι μηδ. αἴσθ. μηδ. ἔχ.* Euseb. et Theodoret. *μηδέν τι*, unde conjectet aliquis *μηδὲν ἔτι εἶναι*. Paullo post in verbis his, *ταύτῃ τῇ νυκτὶ εἰ δέοι σκεψάμενον εἰπεῖν*, ex Eusebio voculam *εἰ* recepi, quæ incepti sermonis filum redorditur aptissime. Absque illa vix Plato verbum *δέοι* iterasset. Indidemque particulam *τε* recepi in seqq. *πρὸς τὰς ἄλλας ἡμέρας τε καὶ νύκτας.*—In seqq. illis, *τί μεῖζον ἀγαθὸν τούτου εἴη ἄν*, hoc *ἂν* ex Eusebio restitui, ut jam fecerat Fischerus.—Mox idem Euseb. *Ἐγὼ μὲν καὶ πολλάκις* etc. Platonis haud dubie fuit *Ἐγὼ μὲν γὰρ καὶ πολλάκις.* Illud autem, quod sequitur, *Παλαμήδη* mutare debui in *Παλαμήδει*, uti scriptum est apud Euseb. Nam eadem nominis hujus est ratio quæ *Σωκράτους*, in cujus accusativo duplex forma obtinet, *Σωκράτη* et *Σωκράτην*, in dativo non item.—Porro ubi hæc sequuntur *ἢ ἄλλους μυρίους ἄν τις εἴποι καὶ ἄνδρ.* perperam Stephanus *οὓς* post *μυρίους* intrudi volebat. Conf. not. nostr. ad Gorg. §. 86. quæque attulit ad h. l. Heusdius Specim. Crit. p. 13.—In proximis denique, *ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως*, antiquum *ἀμήχανον* ex Ald. et Bas. utraque revocavi pro eo, quod Stephanus induxit, *ἀμηχάνου*. Vide quæ scripsi ad Theæt. §. 8.

§. 33. *τοῦτο αὐτοῖς ἄξιον μέμφεσθαι.* Malim *τοῦθ' ὃ αὐτ.* Ut Gorg. §. 38. *Ἐκ ταύτης ἴσως τῆς ὁμολογίας ἐναντίον τι συνέβη ἐν τοῖς λόγοις, τοῦθ' ὃ δὴ ἀγαπᾷς, αὐτὸς ἄγων ἐπὶ τοιαῦτα ἐρωτήματα*, ubi vid. not.—Proximum illud *λυποῦντες* est ex certissima Mureti correctione Var. Lectt. viii. 4. Inepte vulgo *λυποῦντας*.

---

§. 20. *ἑνὶ ὑπείκοιμι*] Recta est in Græcis lectio, *οὐδ' ἂν ἑνὶ ὑπείκοιμι παρὰ τὸ δίκαιον δείσας θάνατον, μὴ ὑπείκων δὲ* etc. Sed vulgata exempla *δέον* habent pro *δίκαιον*. Quod etiamsi tolerari possit, tamen in *δίκαιον* voce acquiescendum est, quam in sequentibus sæpe repetit. Quod autem quidam legendum putant *οὐδ' ἂν ἑνὶ ὑποκάθοιμι περὶ τὸ δίκαιον*, falso putant. Nam *ὑπείκοιμι* legendum esse, declarat participium sequens *ὑπείκων*. Verum *παρὰ* longe pleniorem sententiam facit, quam præpositio *περί* et rursus paulo inferius eodem modo usurpatur, ubi ait: *οὐδενὶ πώποτε ξυγχωρήσας οὐδὲν παρὰ τὸ δίκαιον*, hoc est, *nulli unquam quicquam præter justum concessi.* Cornar.

IN CRITONEM.

§. 1. *θαυμάζω ὅπως*] *Miror, quomodo factum sit, ut* etc. Sic Xenoph. Memor. i. 10. iii. 5. Loewe.

φοιτῷν] Respondet verbis Latinis *itare et ventitare*, imprimisque de discipulis usurpatur in ludos itantibus, qui inde *φοιτηταὶ* appellantur. v. Xenoph. Cyrop. i. 2. 6. Platon. Alcib. i. p. 431. 433. Francof. et Thom. M. h. v. Loewe.

καί τι καὶ] Formula *καί τι καὶ* ita est explicanda ut prius *καὶ* pro copula habeatur, posterius autem per *etiam* sit vertendum; et medium interpositum *τὶ* est accusativus absoletus pronominis indefiniti, et indicat, alterum hoc, quod per *καὶ* additum est, non esse totum, sed tantum *ex parte* cogitandum. cf. Thucyd. ii. 17. *καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτιον διεκώλυε.* iv. 5. *καί τι καὶ αὐτοὺς ὁ στρατὸς ἔτι ἐν ταῖς Ἀθήναις ὢν ἀνέσχε.* Arrian. ii. 22. Lucian. Somn. c. 16. Plura qui legere velit de hac re, adeat Theoph. Sam. Forbigeri senis doctissimi Prolusionem, animadversiones ad quædam Platonis loca continentem. Lipsiæ 1824. p. 1.—Indicare igitur vult Crito h. l. se non magna dona janitori tribuisse, sed munuscula tantum, ita, ut sensus verborum sic hicce: Carceris janitor hanc ob caussam lubenter Critoni carcerem aperit, quod jam dudum sæpius huc ventitando aliquam cum eo contraxerit notitiam, *quodque aliquantulum etiam beneficii ab eodem acceperit.*—

Quod vero ad verbum ἀπαγγελοῦντα attinet, non possum non assensum præbere Buttmanno, qui præsens præferendum h. l. putat propterea, quod Crito, se sæpius aliquid beneficii in janitorem conferre, dicere velit. Loewe.

ἑταίρους] In libris Socraticorum fere semper intelligi debent discipuli Socratis: οἱ συνόντες, ὁμιληταί, qui dicuntur ἑταῖροι a Plutarcho de animi tranquillit. tom. ii. p. 466. E. καὶ Σωκράτης μὲν ἐν δεσμωτηρίῳ φιλοσοφῶν διελέγετο τοῖς ἑταίροις, cf. Plat. Phæd. cap. 3. Loewe.

§. 2. ἢ] Priora quasi corrigit et restringit: vide, præter Heind. ad Parmen. 22. quem laudavit Buttmann., loca simil ima apud Lucian. Dial. Deor. iv. 6. τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα; xiii. 1. xiv. 1. xix. 3. xxvi. 3. Loewe.

που] *Opinor, ni fallor.* Sic legitur apud ipsum Justinum M. Apolog. i. 3. Loewe.

οἱ τούτων κύριοι] *Si, penes quos harum rerum potestas est.* vid. Xen. Histor. Græc. vii. 3. 6. Demosth. pro Coron. iii. 1. ubi judices vocantur κύριοι. Sophocl. Œd. Col. 288. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών cf. Cic. de Orat ii. 17.72. ' qui rei dominus est.' Loewe.

ἐν καιρῷ] Idem quod εἰς καιρόν. Eurip. Hec. 602. pro quo etiam quartus casus nude ponitur καιρὸν i. e. *opportune.* cf. Soph. Aj. 34. ubi vid. Schol. Similes locutiones sunt εἰς καλὸν Plat. Men. p. 49. (vid. Wolfius ad Sympos. ii. 9.) ἐν καλῷ Eurip. Iph. A. 1107. ἐν καλῷ σ' εὕρηχ' et εἰς δέον Soph. Antig. 386. Neque abhorret ab hac loquendi ratione Latinorum 'in tempore.' Terent. Phorm. ii. 4. Heautontimor. ii. 3. Cic. Catil. i. 6. Loewe.

ἄτοπον] Semper fere in malam partem dicitur: *quod loco et tempori non convenit, ineptum, absurdum.* Plutarch. de Puer. Educat. vii. 9. Sed nostro in loco idem est q. παράδοξον, *quod præter expectationem accidit.* Loewe.

§. 3. ἀμελῆσαι] Forbiger l. l. p. 10. locum attulit nostro simillimum ex Plat. Phæd. p. 235. Steph. Quamquam nescio, an res ita expediri queat, ut statuatur nostro loco quædam anacoluthia, neque tamen illa infrequens et in eo posita, quod duæ locutiones confunduntur (cf. Hermann. ad Viger. p. 809.) δόξω ἀμελῆσαι et δόξω ὡς ἀμελήσας, unde illud ὡς auctor retinuit. Quod autem Buttmannum male habere videtur δοκεῖν non admittere constructionem cum ὡς, in eo quidem haud scio, an sit paulo religiosior. Certe δηλοῦν ita construi docet Lucian. Dial. Deor. vii. 1. δηλοῖ τι ἤδη ὡς μεγὰ ἐργάσων ἀναβησόμενον, ubi aut ὡς ἀναβήσονται aut ἀναβησόμενον nude positum expectaveris. cf. Heind. ad Gorg. p. 115. Poppo ad Thucyd. p. 186. Loewe.

νῦν δὲ] Plane ut Latini loquuntur nunc autem, ubi concludentes aliquid ex antecedentibus aut verum aut falsum illud esse indicare volumus. vid. Plat. Symp. viii. 1. εἰ μὲν γὰρ εἷς ἦν ὁ Ἔρως καλῶς ἂν εἶχε· νῦν δέ. Ibid. xxvi. 3. Apolog. xxviii. Soph. Œd. C. 273. Œd. T. 985. Loewe.

§. 4. ἆρα μὴ] Dubitanter interrogat de eo, quod ab respondente negandum est, ut Latine per num exprimi possit. cf. Hermann. ad Viger. p. 824. Unde fit, ut interdum ἆρα μὴ pro ἆρα nudo positum videri possit, sed semper adjectum μὴ magis etiam limitat orationem. vid. Xenoph. Mem. iv. 2. 10. Heind. ad Protag. 8. Loewe.

§. 5. ξυνδιαταλαιπωρεῖν] I. e. *ærumnas et graves labores una perferre.* vid. Xenoph. Mem. ii. 1. 18. Hesych. ἐταλαιπωρήθη, ἐκακοπάθησεν. Loewe.

δοκεῖν] Aut abesse debere putarunt interpretes, quia pendeat διαπεφευγέναι ex superiori δόξαι, aut emendandum ut Mudgius in δοκῇ vel Forbigerus l. l. p. 12. in τυχεῖν. Sed quo diutius locum considero, eo clarius intelligere mihi videor, referendum esse illud διαπεφευγέναι—δοκεῖν ad præcedens τὸ τελευταῖον τουτί, quod cur fieri non posse Forbigerus putet, non satis video. Est enim sententia illa inde a καιρὸς—δοκεῖν ut in sermone quotidiano paulo negligentius addita, ut formet quandam epexegesin omisso articulo pro τὸ καιρὸς etc. Locus nostro simillimus legitur in Plat. Menone 13. τοιοῦτόν τι πεπονθέναι, ναρκᾶν pro τὸ ναρκᾶν ibid. 9. πράγματα παρέχεις, πλάνεσθαι. cf. Matth. Gr. Gr. §. 542. Anm. 1. Loewe.

§. 6. ἐκβαλεῖν] I. e. *missum facere, repudiare, rejicere.* Proprie enim cum ἐκβάλλειν dicamur ea, quæ foras abjicimus, unde idem est, quod *delere.* Xenoph. Mem. iii. 12. 6. et cum, quæ projiciuntur et delentur, parvi putentur, idem est, quod Latinorum *abjicere, repudiare.* cf. Cornel. Nep. xxiii. 9. abjicere aliquid in propatulo, i. e. sinere jacere tanquam rem vilem. Sic imprimis ἐκβάλλεσθαι dicuntur histriones, qui non satisfacientes spectatoribus exploduntur. vid. Periz. ad Ælian. V. H. ii. 24. xiii. 17. cf. Cic. de Orat. iii. 50. pro Sext.

58. Similiter fere supra legebatur ἀποβάλλειν τὴν οὐσίαν. Loewe.

οὕσπερ καὶ πρότερον] Cf. Xenoph. Hist. Græc. i. 7. Plat. Apolog. 20. Loewe.

θανάτους] I. e. varia mortis genera. Sic 'mortes' apud Cic. Quæst. Tuscul. i. 48. de Fin. ii. 30. cf. Plat. Apolog. 17. Virgil. Æneid. x. 854. 'Omnes per mortes animam dare.' Loewe.

§. 7. διῄειμεν] διιέναι, διέρχεσθαι et similia dicuntur sic, ut supplendum sit τῷ λόγῳ, utque significent: percurrere animo et mente. cf. Æsch. Socr. iii. 19. διεξιέναι τὰ τῶν ποιητῶν, persequi (mente) voces poëtarum. Interdum etiam vocabula τῷ λόγῳ addita leguntur. v. c. Protag. p. 329. C. ταῦτ' οὖν αὐτὰ δίελθέ μοι τῷ λόγῳ. cf. Xenoph. Mem. iv. 6. 15. Loewe.

ἕπεσθαι] Ita dedi cum Fischero, Buttmanno aliisque pro πείθεσθαι, quod alii habent, quum non dubium sit, quin tropicum ἕπεσθαι explicatum sit a glossatore per πείθεσθαι. Eadem lectionis varietas locum quoque habet in Xenoph. Œcon. c. iv. §. 19. cf. Memor. ii. 2. 11. Cæterum eodem modo Latinum verbum sequi usurpatur. Loewe.

ἀπέβαλλον] Imperfecta ita usurpari, ut significent id, quod sæpius fiat, et fieri soleat, adeoque præsentis fere agant partes, satis superque docuerunt Græv. in Lect. Theocrit. C. V. Fischer. ad Weller. to. ii. p. 258. Heind. ad Theæt. §. 32. cf. Matth. Gr. Gr. §. 503. Loewe.

§. 8. ὃν διεληλύθαμεν] Quis est hic sermo? Si forte quis putet significari illum, quem p. 47. A. ingressus est, quomodo hic diversus est ab illo τῷ προτέρῳ. Forte ὃν διεληλύθαμεν e contextu, aliquando ejectum, postea alieno loco intrusum fuit. Sane si locum ita refingamus οὗτός γε ὁ λόγος ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ, ὃν διεληλύθαμεν, suo loco et vis et perspicuitas restituta sit, et sic manifeste pateat anteriorem disputationem significari p. 47. A. Hujus autem in fine hoc effecerat Socrates injustam vitam non esse vitalem. Heusd.

ὃν διεληλύθαμεν] Optime omnes hujus loci difficultates removisse, remque ipsam acu tetigisse videtur Forbiger. in libro sæpius a me laudato p. 12. Sexto nimirum capite inspecto respexisse fortassis Socratem intelligimus sermonem, quem alio tempore instituerit, quique præsenti disputationi haud dissimilis sit. Non igitur comparationem vult instituere inter hanc et aliam in hoc ipso dialogo prolatam sententiam, sed comparat potius hunc suum sermonem cum alio, quem jam olim cum Critone instituerat, disputatione. Quam si adsciscimus hujus loci explicationem, opus quoque est, ut ad præsens tempus indicandum recipiamus in textum ἔτι, quod quatuor Codd. nititur auctoritate, et facile in reliquis libris a librariis omitti potuit. Cæterum ὅμοιος καὶ est similis ac. cf. Duker. ad Thucyd. vii. 71. Valcken. ad Herodot. vii. 50. 2. Latini eodem modo particulis ac, atque, et, post idem, alius, similis utuntur. vid. Sallust. Catil. 58. 'Non eadem nobis et illis necessitudo impendet.' Cic. de Orat. iii. 18. 'Alia enim videntur Stoicis, et ceteris civibus.' De Finib. ii. 34. 5. 'Summum pecudis bonum et hominis idem mihi videri potest.' Quæst. Tuscul. v. 3. 60. 'similis—et.' cf. In Verr. iii. 46. 'contrarium—ac.' Somn. Scip. iv. vid. Periz. ad Sanctii Minerv. vi. 6. 18. Cortius ad Sallust. Catil. xx. 3. Loewe.

§. 9. ὡς ἀληθῶς] ὡς cum adverbiis junctum minime redundat, quod olim VV. DD. opinabantur v. c. Fischer. in ind. Æschin. s. v. ὡς, Bergler ad Alciphr. p. 126. Koën. ad Gregor. p. 51. sed auget vim talium adverbiorum. vid. Heind. ad Cratyl. 27. Similes locutiones occurrunt apud Xenoph. Cyrop. iv. 4. 1. ὡς ἀνδρείως. Lucian. Hermot. 56. ὡς ἀκριβῶς. Loewe.

§. 10. ἐκκεχυμένοι] Sicut Latinus profundi dicuntur v. c. opes, ita etiam ἐκχέεσθαι metaphorice idem est, quod ἀπόλλυσθαι. cf. Sophocl. Philoct. 13. Plutarch. de Puer. Educ. xiv. 10. Loewe.

οὐδὲ ἀδικούμενον] Tales sententiæ apud alios quoque occurrunt philosophos veteres. cf. Seneca de Ira ii. 32. 'Non enim, ut in beneficiis honestum est, merita meritis rependere, ita injurias injuriis. Illic vinci turpe est, hic vincere. Inhumanum verbum est, et quidem pro justo receptum, ultio: et a contumelia non differt, nisi ordine.' Loewe.

ἐμμένει τοῖς πρόσθεν] Sic Isocr. Evag. c. 2. ἐμμένειν τοῖς καθεστῶσιν, i. e. tueri ea, quæ usu recepta sunt. c. 6. ἐμμένειν τοῖς ὡμολογημένοις, manere, in eo quod convenit, cf. Xenoph. Agesil. i. 11. Eodem quoque modo usurpatur Latinorum manere et immanere. Loewe.

§. 12. δι' ἡμῶν] I. e. nobis jubentibus, nostra auctoritate adjutus. Sic διὰ sæpius minus definite dicitur. cf. Isocr. Evag. 6. δι' ἑτέρων, opera aliorum adjutus. Ibid. c. 7. διὰ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ καὶ τοῦ σώματος, virtutibus, quæ animo et corpori inerant adjutus. Verba autem δι' ἡμῶν—ἐφύτευσέ σε adjecta sunt ut

magis paterent procedendo ἐμπεσόντων. Loewe.

ἔδοξε] i. e. in matrimonium ducit. cf. Isocr. Evag. 9. γυναῖκας [illegible] παρ' ἡμῖν. Loewe.

πρῶτον μὲν] Constat saepius in dicti, ut non sequatur ἔπειτα. Sic apud Xenoph. Mem. ii. 1. πρῶτον μὲν γὰρ—ἄλλο δὲ κ. τ. λ. Eodem modo apud Latinos deinde, quod post primum exspectari posset, non sequitur. Cic. Offic. i. 14. 7. 'Primum in eo peccant, quod—inest autem.' cf. Manut. ad Cic. Epist. ii. 2. Drakenb. ad Liv. xxii. 42. 3. et deinde ponitur ubi primum non praecessit. vid. Matthiae Miscell. Philol. Vol. ii. p. 92. Loewe.

τελέσαι] Sc. [illegible] quod ad sensum inest in praecedenti [illegible]. Synonyma hujus modi exempla paulo illustriora haec sunt: Hom. Od. i. 389. ubi ex βασιλεύειν subaudiendum βασιλῆα ii. 60. Aristoph. Plut. 502. 503. αὐτὸν sc. τὸν πλοῦτον, quia praecesserat πλουτοῦν. Æschin. Dialog. iii. 1. περὶ αὐτῶν sc. [illegible]. Plat. Phaedr. 59. Gorg. 104. Apolog. 4. 6. 22. 30. Meno 27. et 30. Xenoph. Hist. Gr. ii. 4. 10. αὐτοῖς [illegible] sc. τοῖς ἐν τῷ Πειραιεῖ. Œcon. iv. 2. 7. Sympos. viii. 34. Herodot. iii. 31. iv. 12. 9. v. 63. cf. Eurip. Hec. v. 67. 515. et Corte ad Sallust. Catil. v. 8. xviii. 1. Corn. Nep. Miltiad. v. init. Cim. iii. Loewe.

§. 12. εἰς ἀποικίαν ἰέναι] Extra migrare in coloniam quandam patriae suae. Xenoph. Œcon. iv. 6. τοὺς μὲν ἀμφὶ τὴν ἑαυτοῦ οἴκησιν αὐτὸς (βασιλεὺς) ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας i. e. qui remotius sedem fixerunt in coloniis patriis. Hinc ἀποικίζειν Xenoph. Œcon. vii. 34. et ἀποικίαν ἄγειν. Æl. V. H. iii. 17. colonos deducere. Contra μετοικεῖν est migrare in alienam quandam civitatem. cf. Ælian. V. H. ix. 10. xiii. 16. ubi conjungitur ἐνδημεῖν καὶ μετοικεῖν. Explicatur autem discrimen illud facillime, quod μετὰ compositione saepe mutationem loci vel rei indicat, unde μετοικεῖν est sedem mutare, sedem quaerere plane aliam. cf. Eurip. Iphig. Aul. v. 108. ubi μεταγράφειν significat: mutare ea, quae quis ante scripsit, scribere alia. vid. Cattier. Gazoph. p. 81. Loewe.

ἔχων] Cur mutari necessario debeat in ἔχοντα, quae est lectio Cod. Tub. vix justa causa est, cum sit justa attractio, quamquam hoc sine justa causa Buttmannus negat. Loewe.

§. 14. ἐπὶ θεωρίαν] Ad spectandos ludos. ἐπὶ enim cum verbis, quae motum significant, non locum, quo itur, sed consilium indicat. Xenoph. Œconom. ii. 15. ἐπὶ [illegible] ibid. vii. 11. ἐπὶ θέαν. xx. 27. ἐπὶ σῖτον πλεῖν, ad frumentum advehendum navigo. cf. Matth. §. 586. c. Loewe.

§. 15. ὑποβλέποντα] ὑποβλέπειν, aliquem suspectum habere. id. q. ὑφορᾶν et ὑποπτεύειν. apud Lucian. Diall. Deor. xix. 2. ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑποβλέπει δεί. Similiter ὑποβλέπειν dicitur de vultu iratorum, ut animadvertit Eustath. ad Hom. Iliad. i. p. 69. cf. D'Orville ad Charit. p. 506. Scriptores posteriorum temporum usi sic sunt fere medio. vid. Æsop. Fab. 92. Achill. Tat. iv. 241. Salm. apud Homerum hoc sensu leguntur formulae ὑπόδρα ἰδών. Iliad. i. 148. et κάκ' ὀσσόμενος. Iliad. i. 105. quarum hanc Hesychius interpretatus est verbo δεινῶς ἀποβλέψαντα, illam etiam verbo ὑποβλέπων; sed prior significatio in nostrum locum melius quadrare videtur. Loewe.

κοσμιωτέρους] κόσμιος proprie dicitur praesertim miles, qui ordines non egreditur, sed constanter servat, unde κοσμιότης et εὐταξία conjungitur apud Plutarch. de Puer. Educ. xv. 1. et κοσμεῖν proprie ordinare est, non ornare; cf. Herodot. vi. 209. τότε τὰς κεφαλὰς κοσμέονται, capillos componunt, ordinant. Deinde autem κόσμιος idem est, quod morum compositorum honestate, et maxime modestia insignis. cf. Periz. ad Ælian. V. H. xiii. 17. ubi synonymum est σωφρονέστερος ἐγένετο. ibid. xiv. 7. Plat. Phaedr. 87. κοσμία ψυχή. Loewe.

Σιμωνίδου πρᾶγμα] Periphrastice dictum esse puto. Constat enim πρᾶγμα et χρῆμα saepe ita usurpari, ut iis significetur aliquis excessus in bonam et malam partem, ut apud Latinos negotium, quod tamen semper sensu malo dicitur, ut apud Cic. ad Attic. i. 12. 'Teucris illa lentum negotium;' apud Graecos contra bono quoque sensu dicitur, sic Chariton ab init. θαυμαστόν τι χρῆμα παρθένου. Plato in Ione 534. B. cf. Gronov. Observ. iv. 15. Viger. p. 129. 156. sq. Praeterea nomen proprium positum h. l. videtur ad orationis vim augendam pro pronomine σοῦ, qua de re cf. Fischer. ad Euthyphr. iv. 25. Loewe.

διφθέραι] Non sunt pelles, sed vestes e pellibus, h. e. rhenones, sicut et pelles Latinis pro vestibus e pelle, unde apud rei rusticae scriptores inter familiae vestes sunt pelles manicatae et passim. Pellibus autem Attici rustici, et fortasse omnes operae viliores vestiti esse solebant. vid. Schol. ad Aristoph. Nub. v. 72. qui διφθέραν ait fuisse ποιμενικὸν περιβόλαιον, sicut Ovid. in Metamorph. pastoritium pellem vocat. Hinc dicti

sunt in fabulis Græcorum *διφθερίαι*, ut præter Græcos auctor est Varro, et hic est quem *pastoralem habitum* vocat Liv. x. 4. Flor. i. 17. 4. in eadem historia *pastorium*. Docuit hæc Casaubon. ad Theophrasti Charact. iv. 4. Loewe.

ποῦ ἡμῖν ἔσονται] *Sermones illi, quo nobis abibunt?* Locus simillimus extat apud Æschin. Dialog. iii. 3. *ποῦ τὰ πρόσθεν αὐχήματα καὶ αἱ ξυνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν*. vid. Valken. ad Eurip. Phœn. 1682. Loewe.

§. 16. *ἄμεινον*] *ἄμεινον εἶναι*, *conducere, prodesse*. Similiter *βελτίον* Alcibiad. ii. p. 188. E. *ὅπερ οὐ βελτίον ἦν*. p. 189. E. Æschin. Dialog. ii. 15. *εἰ βελτίον εἴη πρὸς ὑγίειαν*. Loewe.

IN HIPP. MINOR.

§. 10. *γραμμάτων*] Reddidi, *et in rhythmis, et in harmoniis, et descriptionum rectitudine*: in Græcis vulgatis habetur, *καὶ γραμμάτων ὀρθότητος*, id est, *litterarum rectitudine*. Sed ego *διαγραμμάτων* legendum puto. Nam et paulo ante *διαγραμμάτων*, id est, *tabularum ac descriptionum geometricarum*, meminit: et nihil adeo magni esset, tanto et tot artium cognitione præstanti sophistæ, Hippiæ, litterarum scribendarum rectitudinem attribuere. Cornar.

IN MINOEM.

§. 18. *τί ἐστι ταῦτα*] Videri posset scribendum *τίνα ἐστι ταῦτα*: sed particulam *τι* sic positam exemplo apud hunc ipsum scriptorem non carere dico; sicut exemplo non caret trajectio, qua hic utitur, ob quam post *ἔροιτο* interpungendum censeo, alioqui enim hic futurus erat verborum ordo, *εἴτις ἡμᾶς ἔροιτο, τί ἐστι ταῦτα, ἃ ὁ τῷ σώματι ἀγαθὸς νομοθέτης τε καὶ νομοὺς διανέμων ἐπὶ τὸ σῶμα*. Non minus fortasse verba hæc vocare implicita, quam trajecta possumus. Steph.

τὸ σῶμα αὐτῶν] Nihil hic invenio, quo pertinere possit genitivus *αὐτῶν*: ideoque malo scribere *αὐτὸ* ut in vet. Steph.

ᾐσχύνθημεν] In vet. est *οὐκ ἂν αἰσχυνθεῖμεν*: quam scripturam sequi necesse puto: quum *οὐκ ἂν ᾐσχύνθημεν* sonet, *non erubuissemus*; locus tamen postulet, ut dicatur, *non erubescamus*; quod significatur illis verbis *οὐκ ἂν αἰσχυνθεῖμεν*. Steph.

ἑαυταῖς] Non *ἑαυταῖς* sed *ἐν αὐταῖς* habet exemplar vet. [Bas. 2.] quam etiam lectionem esse genuinam puto, ut dicat Socrates, 'Atqui animis utriusque nostrum turpe fuerit comperiri ignaros eorum, quæ in ipsis sunt, in quibus suum et bonum et malum illis situm est: at quæ sunt corporis et aliarum rerum perspecta explorataque habere.' At Ficin. quum in lectione illa haberet *τὰ μὲν ἑαυταῖς φαίνεσθαι μὴ εἰδυίας* ita vertit hunc locum, quasi scriptum esset *τὰ μὲν ἑαυταῖς ἀγαθὰ καὶ φλαῦρα φαίνεσθαι μὴ εἰδυίας, τὰ δὲ τοῦ σώματος* etc. Vertit enim, *At turpe nimium utriusque nostrum animis est, si quæ sibi ipsis bona malave sunt, ignorare, quæ vero ad corpus et ad alia pertinent, cognoscere videantur*. Ita duo membra in unum commiscuit, ut aliquam interpretandi illius pro nominis *ἑαυταῖς* rationem iniret. Unde perspicere est, quanti sit momenti eorum etiam errorum, qui leves videntur, emendatio. Cæterum ideo pluralis *αὐταῖς* subjungitur, quod præcedat *ψυχῇ ἡμῶν ἑκατέρου*: nam hic singularis propter id, quod adjungitur, plurali *ἰσοδυναμεῖ*. Steph.

IN MENONEM.

§. 32. *ἐπέμενε*] In uno ex dialogis nothis, cui titulus est, Περὶ 'Αρετῆς, *εἰ διδακτὸν*, idem narratur, ac legitur ibi *ἐπέβαινε γοῦν ἐπὶ τὸν ἵππον ὀρθὸς ἑστηκὼς*: sed tamen sequitur ibi quoque genitivus pluralis non singularis, *καὶ ἠκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός*. Steph.

IN EUTHYDEMUM.

§. 7. *βλέψαντες*] Scribe *βλέψαντε*. Farnsr.

§. 11. *ἀμήχανον*] Ficin. *inaestimabilem*. Contextus docet, hanc versionem a vero abhorrere textus sensu, agitur enim de sapientia ea, quae difficile detegatur atque eruatur. Id quod etiam ex invocatione Musarum apparet. Farnsr.

§. 44. *τραποίμεθ' ἂν ἔτι*] Equidem *ποτὲ* legendum censeo, quod, ut Romanorum *tandem*, a Graecis in simili rerum societate addi solet. Farnsr.

IN CRATYLUM.

§. 29. *Κρόνου*] Etym. M. v. *Κρόνος*: Ὁ *Κρόνος τῆς νοερᾶς ζωῆς ἐστι δοτὴρ, Κόρος ὢν τοῦ νοῦ· μᾶλλον δὲ κορὸς νοῦς καὶ καθαρός*. Heind. in Addend.

§. 33. *δαήμονες*] Dele in notis verba 'Odyss. Θ.—Ἄθλων.' Heind. in Addend.

§. 37. *φυσέχην*] Etymol. M. p. 819. 34. *ψυχὴ—παρὰ τὸ ψύχω τὸ ζωογονῶ, φυσιοχή τις οὖσα, ἡ τὴν φύσιν συνέχουσα*, unde h. l. *φυσιοχὴν* pro *φυσέχην* reponendum monet Schneider. Illud sane verborum, quae ducuntur *ἀπὸ τοῦ ἔχειν*, similitudo requirit. Nam ex praegresso *ὀχεῖ* nihil ego de verbi scriptura existimem propter illa, quae attuli ad §. 22. not. 3. Heind. in Addend.

§. 45. *Ἥραν*] Hinc, monente Schneidero, Athenagoras Legat. p. 83. *Ἥρα ὁ ἀὴρ, καὶ τοῦ ὀνόματος, εἰ αὐτὸ αὐτῷ ἐπισυνάπτοιτο, συνεκφωνουμένου*. Conf. Rossi Comment. Laert. p. 156. Heind. in Addend.

§. 49. *ἐθελήμονα*] Monet Schneider. priorem etymologiam a Dorico vocabulo *λῆν* ductam in Etym. M. p. 564. Aristarcho adscribi; ibidem vero quum paullo ante haec legantur, *ὁ μὲν Πλάτων φησὶν ἐλεητά· ἐλεήμων γὰρ ἡ θεὸς καὶ πρᾳεῖα καὶ πάντας ἐλεοῦσα*, videri aliqua Platonis contextu excidisse. Buttmanno profecta haec videntur a grammatico, qui in Platone suo pro *ἐθελήμονα* scriptum repererit *ἐλεήμονα*. Heind. in Addend.

§. 63. *αὐτὸ ἀγαστὸν*] Cum *πᾶν* et *τὶ αὐτὸ* sibi opponantur, pro *αὐτὸ* est scribendum *αὐτοῦ*, ut paulo post: *Ὅσοι γὰρ ἡγοῦνται τὸ πᾶν εἶναι ἐν πορείᾳ, τὸ μὲν πολὺ αὐτοῦ ὑπολαμβάνουσι τοιοῦτόν τι εἶναι, οἷον—*. Recte itaque Ficin. *Est igitur non omne velox, sed ipsius aliquid*. Faehse.

§. 74. *ζυγὸν*] *δυογὸν* in *δυαγὸν* mutare jubet Schneiderus ex Etym. M. p. 411. *Ζυγὸς παρὰ τὸ δύο ἄγειν δυαγὸς, καὶ ἐν συγκοπῇ δυγὸς καὶ ζυγός*. Heind. in Addend.

IN THEAGEN.

§. 5. *ὁρᾷς*] Vel in totum redundat, vel pro ipso legendum est *ἄρα*, expletiva particula, significans *δή*, id est, *sane*. Cornar.

ἔσεσθαι] Postrema verba, *ἐξ ὧν ἐγὼ δύναμαι ἔσεσθαι*, nullam sententiam exhibent, et manuscriptus Codex *ἔρεσθαι* aeque falso et nulla commoda sententia habet. Ego itaque aut *οἴεσθαι* puto legendum esse, id est, *arbitrari* et *censere*, ut respondeat verbo praecedenti *δοκεῖς*· aut *αἰσθέσθαι*, ut sit sententia, quam ego expressi. Cornar.

§. 12. *υἱὸς τοῦ*] In vulgatis falso *υἱὸς* legitur, pro *υἱοῦ*. Et mox, *τὸν Μελησίου, υἱοῦ*, ubi vulgo *υἱὸν* falso legitur pro *υἱοῦ*. Quod autem Aristides hic, de quo Socrates loquitur, patrem habuerit Lysimachum, et avum Aristiden, quod Thucydidae pater fuerit Melesias, et avus Thucydides, clarum est ex Lachetis principio. Cornar.

IN HIPP. MAJOR.

§. 8. *παισὶν ὡς βελτίστους γενέσθαι*] Genio linguae Graecae convenientius: *ὡς βελτίστοις*. Sic in Lach. *ὑπακούσῃ τι, καὶ ξυμπροθυμήσῃ, ὡς βελτίστοις γενέσθαι τοῖς μειρακίοις*. 200. D. in Ion. *Τὸ γὰρ ἅμα—καὶ ὡς καλλίστοις φαίνεσθαι*. 530. B. et in de Republ. l. ix. *καὶ πάνυ δοκοῦσιν ἡμῶν ἐνίοις μετρίοις εἶναι*. 572. B. et in hoc dialogo p. 289. E. *Τὸ γὰρ ὀρθῶς λεγόμενον ἀνάγκη αὐτῷ ἀποδέχεσ-*

θαι· ἢ μὴ ἀποδεχομένῳ, καταγελάστῳ εἶναι. et p. 32. *ἀνάγκη αὐτοῖς μεγάλοις εἶναι.* Fahnse.

§. 23. *ὅπου ἂν προσγένηται*] Forte Ficinus, qui vertit, *quibuscunque adhæret*, legit *ὅτῳ*. Fahnse.

IN CLITOPHONT.

§. 2. *ἀμελεῖτε· καὶ*] Converti, *Filiorum autem, quibus eas tradetis, quo illis juste uti sciant, curam negligitis:* in Græcis legendum est, *τῶν δ᾽ υἱέων οἷς ταῦτα παραδώσετε, ὅπως ἐπιστήσονται χρῆσθαι δικαίως τούτοις, ἀμελεῖτε, καὶ οὔτε κ. λ.* In vulgatis desunt verba *ἀμελεῖτε, καί.* Cornar.

§. 3. *παραδόντι*] *Licet ergo mentis, velut navis, gubernacula alteri commendare:* Græce legendum, *ἔστιν ἄρα, καθάπερ πλοίου, παραδιδόναι τὰ πηδάλια τῆς διανοίας ἄλλῳ.* Vulgati codices *παραδόντι* falso pro *παραδιδόναι.* Cornar.

§. 5. *ἐρεῖ*] *Verum dic id, ad quod hæc omnia tendunt, quod proprium est unicuique arti: velut in arte fabrili, recte et bene et decore, positum esse dices in eo, ut instrumenta lignea fiant, quæ eaus non sunt ipsa ars:* Græca ita legenda sunt, *ἀλλὰ πρὸς ὅ, τι ταῦτα πάντα τείνει, ἐρεῖς τὸ ἴδιον ἑκάστῃ τέχνῃ, οἷον τῇ τεκτονικῇ, τὸ εὖ, τὸ καλῶς, τὸ δεόντως, ὥστε τὰ ξύλινα φήσεις σκεύη γίγνεσθαι, ἃ δὴ οὐκ ἔστι τέχνη κ. λ.* Cornar.

IN REPUB.

I. §. 15. *παρεβάλλομεν τῷ φύλακι*] Levi sed necessaria mutatione pro *φύλακι* scribendum esse videtur *σκύλακι*, uti patet ex verbis paulo supra *οἴει τι διαφέρειν φύσιν γενναίου σκύλακος εἰς φυλακὴν νεανίσκου εὐγενοῦς.* Groen-van-Prinsterer in Prosopograph. Platonic. p. 209.

V. §. 4. *οὐ μὰ τὸν Δία*] Ita demum illud *οὐ μὰ τὸν Δία* aptum est, si aut rogatus quid negat aliquis, aut alterius negationem negatione sua confirmat, ut Rep. x. p. 605. E. *ἦ καλῶς οὖν—οὗτος ὁ ἔπαινος ἔχει—; Οὐ μὰ τὸν Δί᾽, ἔφη, οὐκ εὐλόγῳ ἔοικε.* Itaque verba sic puto ordinanda: *ταῦτ᾽—τροφήν· οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη. Οὐ γὰρ, εἶπον, ἀ. δ. ὡ. ἐ.* Item viii. p. 535. C. non ut interrogatus erat, respondet: legitur ibi: *τίνι τρόπῳ οἴει τά τε τοῦ σώματος ἐθελήσειν τινὰ διαπονεῖν, καὶ τοσαύτην μάθησίν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν; Οὐδένα, ἦ δ᾽ ὅς, ἐὰν μὴ παντάπασιν ᾖ εὐφυής·* at manifesto requiritur, *τίνι—; Οὐδένι.* Tum viii. p. 554. B. scribendum puto: *ἢ οὐχ οὗτος ἂν εἴη ὁ τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ ὅμοιος; Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ. χρήματα γοῦν μάλιστα ἔντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ.* Duplex enim illud *γοῦν* longe facilius feram, quam, uti vulgo legitur, *ἔμοιγ᾽ οὖν*: ut non sit, *mihi igitur—mihi quidem:* sed, ut Ficinus vertit, *mihi certe, mihi—quidem.* Etiam subveniendum est Glauconi Rep. ix. p. 582. C. ubi, perperam interrogatus, ne potest quidem recte respondere: *Τί δὲ τοῦ φιλοτίμου; ἆρα μᾶλλον ἔμπειρός ἐστι τῆς ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονῆς, ἢ ἐκεῖνος τῆς ἀπὸ τοῦ φρονεῖν; Ἀλλὰ τιμὴ, ἔφη—πᾶσιν αὐτοῖς ἕπεται.* Quæritur enim ibi, uter, non de sua cujusque, sed de alterius quisque voluptate rectius possit judicare: quod cum ex toto loco perspicuum est, tum ex verbis: *πότερον ὁ φιλοκερδὴς, μανθάνων αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν οἷόν ἐστιν, ἐμπειρότερος δοκεῖ σοι εἶναι τῆς ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἡδονῆς, ἢ ὁ φιλόσοφος, τῆς ἀπὸ τοῦ κερδαίνειν;* ibid. A. quibus convenienter verba in l. l. transponenda existimo et scribendum: *τί δ. τ. φ.; ἆρα μᾶλλον ἔμπειρός ἐστι τῆς ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἡδονῆς, ἢ ἐκεῖνος τῆς ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι;* Nisi enim locus sic constituatur, Socrates, quod Socraticum non est, ineptit. Sed neque hic Platonis culpa factum est, neque in vicinia, p. 579. A. Legitur ibi: *Οὐκοῦν ἀναγκάζοιτο ἄν τινας ἤδη θωπεύειν αὐτῶν τῶν δούλων, καὶ ὑπισχνεῖσθαι πολλὰ, καὶ ἐλευθεροῦν, οὐδὲν δεόμενος; καὶ κόλαξ αὐτὸς ἂν θεραπόντων ἀναφανείη;* Scilicet hero quidem illi, de quo sermo est, servorum ministerio magis etiam quam in urbe; his vero nihil opus fuit manumissione, utpote reapse solitudinisque opportunitate libertatem jam adeptis. Itaque literam arbitror addendam (quod, dummodo, in re tam manifesta, auctoritate sit utendum, Ficini versio indicat, *cogetur—multa polliceri, et, licet nihil fuerit opus, eos tamen manumittere;*) et pro *δεόμενος* scribendum esse *δεομένους.* Groen-van-Prinsterer in Prosopograph. Platonic. p. 209—211.

IN EPISTOL.

VIII. p. 353. C. ed. Steph. δίκας τὰς μὲν ἔχει] Ficinus vertit, *habet quidem sceleris sui judices, unde et pœnas persolvat*—quocum facio et lego δικαστὰς μὲν ἔχει, restituoque δίκας δὲ τίνει. FABRIC.

IN DEMODOC.

§. 1. τοῖς ἐπισταμένοις] Legendum est τοῖς οὐκ ἐπισταμένοις. CORNAR.

§. 3. οὗτος—διδάξειν] Legendum est οὕτως διδάξειν. CORNAR. [Steph. tacite οὕτως.]

§. 4. ὃν γὰρ ὁ ἕτερος—οὗτος—δῆλον ὅτι—] Legendum est ὃ γὰρ ὁ ἕτερος, τοῦτο—δῆλον ὅτι. CORNAR.

§. 5. βέλτιον χρῆσθαι] *Melius usuros esse, inquit, putas aliquos dum audiunt, recte ne dicentem et cupientem, aut peccantem? Recte dicentem, inquit. At ille non recte cupere tibi videbatur? Etiam, inquit:* in Græcis vulgatis lectio manca, ita restituatur, βέλτιον δὲ χρῆσθαι, ἔφη, οἴει τινὰς ἀκούοντας ὀρθῶς λέγοντος καὶ ἀξιοῦντος, ἢ ἁμαρτάνοντος; ὀρθῶς λέγοντος, ἔφη. ὁ δέ γε οὐκ ὀρθῶς ἀξιοῦν ἐδόκει σοι; ναί, ἔφη. Et ad finem, *Quid vero? si non magis familiaribus credere oportet, quam quibusvis etc.* Græce legendum, τί δέ, εἰ μὴ μᾶλλον τοῖς οἰκείοις πιστεύειν δεῖ, ἢ τοῖς τυχοῦσιν κ. λ. In vulgatis deest particula μή. Habent etiam vulgati codices εἰπεῖν aliquoties pro εἶπεν. CORNAR.

ΤΙΜΑΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ
ΠΛΑΤΩΝΙ ΛΕΞΕΩΝ.

TIMÆI SOPHISTÆ
LEXICON
VOCUM PLATONICARUM.

EX CODICE MS. SANGERMANENSI NUNC PRIMUM EDIDIT,
ATQUE ANIMADVERSIONIBUS ILLUSTRAVIT

DAVID RUHNKENIUS.

SCHOLIA

COLLATA AD CODICES

𝔛ABFH.

SCHOLIA

IN PHÆDRUM.

Vol. III. p. 227. [Steph. Ed.] Φησὶν Ὀλυμπιόδωρος ἐν τῷ εἰς τὸν πρῶτον Ἀλκιβιάδην ὑπομνήματι, ὡς πρῶτος ὁ Φαῖδρος διάλογος τῷ Πλάτωνι γέγραπται. Ὁ Λυσίας οὗτος ῥήτωρ ἦν. Ἀκουμενῷ] ἰατρὸς οὗτος ἦν. Ὅτι δρόμοι τόποι τινὲς ἦσαν, ὅπου ἔτρεχον οἱ νέοι. ἐκείνων οὖν τῶν ἐν τοῖς δρόμοις γυμνασίων ἀκοπώτεροι οἱ περίπατοι, ὡς κατὰ σχολὴν καὶ κατὰ βραχὺ γυμνάζοντες καὶ τὰς ἀναπαύλας αὐτοῦ πλησίον ἔχοντες· ὅτε γάρ τις βούλεται, δύναται καθέζεσθαι. Μορυχίᾳ] τῇ ἀπὸ Μορύχου. Μόρυχος δὲ γάστρις τις ἄνθρωπος, ὃν καὶ ἡ κωμῳδία ὡς γαστρίμαργον διαβάλλει. ἐν τῇ τοῦ τοιούτου οὖν οἰκίᾳ τὸν ἀκόλαστον Λυσίαν προσμένειν εἰκός. Τῶν λόγων εἱστία] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις .... μέρους λέγειν. Ἀττικοὶ γοῦν καὶ ἔφαγον τοῦ ἄρτου φασὶν, οὐ τὸν ἄρτον, καὶ ἔπιον τοῦ οἴνου, ἀλλ' οὐ τὸν οἶνον. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα εἱστία ὑμᾶς τῶν λόγων. τὸ κοινὸν εἱστία ὑμᾶς τοῖς λόγοις. ὅσοι δὲ λείπειν φασὶ τὴν διά πρόθεσιν, ἵν' ᾖ εἱστία ὑμᾶς διὰ τῶν λόγων, οὐ κατὰ σκοποῦ βάλλουσιν. Ἄ. Ἀσχολία ἡ περὶ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα διατριβὴ καὶ τὸν θνητὸν βίον περιολκή. σχολὴ γὰρ ἡ ἀπόθεσις τούτων καὶ ἀνθολκὴ ἐπὶ τὸ νοερώτερον καὶ καθαρώτερον. διὸ καὶ σχολαστικὸς λέγεται κατὰ τὴν εἰς ἑαυτὸν στροφὴν ἢ ἀπόθεσιν τῶν ἀνθρωπίνων, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησίν. Τὸ πειρώμενον παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ πειραζόμενον παρά τινος, τουτέστι προσπαιζόμενον καὶ προσβαλλόμενον. τὸ δὲ κεκόμψευται, ὅτι πάντα τὰ ἔνυλα κομψὰ καὶ ἀπατηλά. Τὸ χαριστέον ἐστὶν ἢ τὸ διδόναι τί τινι χωρὶς ἀντιδόσεως, ἢ τὸ ἐν λόγοις τινὶ ὑποκλίνεσθαι, ἢ ὡς νῦν, τὸ πρὸς Ἀφροδίσιον ἑαυτὸν συνουσίαν ἐπιδιδόναι τινί. Ὅτι Ἡρόδικος Σηλυμβριανὸς ἰατρὸς ἦν καὶ τὰ γυμνάσια ἔξω τείχους ἐποιεῖτο, ἀρχόμενος ἀπό τινος διαστήματος οὐ μακροῦ ἀλλὰ συμμέτρου, ἄχρι τοῦ τείχους, καὶ ἀναστρέφων.

228. Κατὰ σχολὴν] ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ἢ ἐν εὐκαιρίᾳ. Οὐδέτερα] τὸ Σωκράτη καὶ Φαῖδρον ἀγνοεῖν καὶ ἑαυτοῦ ἐπιλελῆσθαι. Ἐκεῖνος] κατ' ἀποστροφὴν πρὸς Φαῖδρον ὁ λόγος, ὡς δῆθεν μὴ ἐκεῖσε παρόντος

αὐτοῦ. *Συγκορυβαντιῶντα*] συνενθουσιῶντα. *Τάχα πάντως*] . . ταχέως οὐ . . καὶ εἰκαστικῶς διὰ τοῦ τάχα, καὶ βεβαιωτικῶς διὰ τοῦ πάντως. *Ἀμωσγέπως*] ὁπωσδήποτε, ἔν γέ τινι, καθ' ὁντιναοῦν τρόπον. *Ὦ φιλότης*] ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, ἀπὸ τῆς διαθέσεως τὸ διακείμενον καλῶν.

229. *Ἀγραίας Ἀρτέμιδος* ἱερὸν ἵδρυσαν Ἀθηναῖοι διὰ τὸ ἔφορον εἶναι παντὸς τοῦ ἀγρίου τὴν θεὸν καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον καταστέλλειν. *Ἀρείου πάγου*] δικαστήριον Ἀθήνησιν ἐν ἀκροπόλει οὕτω καλούμενον, πάγος μὲν ὅτι ἐν τόπῳ ὑψηλῷ τοῦτο, Ἄρειος δὲ παρ' ὅσον οἱ φόνοι ἐκεῖσε ἐκρίνοντο, ὁ δὲ Ἄρης τούτων ἔφορος ἦν. ἢ ὅτι τὸ δόρυ ἔπηξεν ἐκεῖσε, ὁπότε δίκην ἔλαχε πρὸς Ποσειδῶνα, τὸν τούτου υἱὸν Ἁλιρρόθιον ἀνελών, ὃς Ἀλκίππην ἐβιάσατο τὴν Ἄρεος αὐτοῦ καὶ Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατέρα. *Γράμμα*] ἐπίγραμμα τὸ γνῶθι σαυτόν, ἐπὶ τοῦ προπυλαίου τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ γεγραμμένον. *Δελφοὶ* δὲ πόλις ἐπὶ τῷ Παρνασσῷ πρὸς τῇ Φωκίδι.

230. *Τυφὼν* Γῆς καὶ Ταρτάρου υἱός, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἶδος ἔχων συμμιγὲς ἀνδρὸς καὶ θηρίου. τεθυμμένον δὲ οἱονεὶ ὑπὸ πυρὸς ἐκκεκαυμένον ἢ βεβλαμμένον. *Ἄγνος* φυτόν τι θαμνῶδες, ἢ ἔστιν ἡ λύγος. *Ἀχελῷος* ποταμὸς Αἰτωλίας.[1]

234. *Δαιμονίως*] πανούργως, δολίως, κεκρυμμένως. *Γάννυσθαι*] φαιδρύνεσθαι, χαίρειν, διαχεῖσθαι. *Συνεβάκχευσα*] σὺν σοὶ ἐπὶ τὸ κρεῖττον παρήλλαξα. *Φιλίου*] τοῦ τὰ περὶ φιλίας ἐπισκοποῦντος.

235. *Σαπφὼ* λυρικὴ ποιήτρια, Σκαμανδρωνύμου, Μιτυληναία. *Ἀνακρέων* δέ, καὶ οὗτος λυρικὸς ποιητής, Σκυθίνου ἢ Παρθενίου, Τήϊος. *Οἱ ἐννέα ἄρχοντες*, κατ' ἐνιαυτὸν καθιστάμενοι, ὤμνυον μὴ παρανομήσειν, εἰ δὲ φωραθεῖεν, ἐκ καταδίκης τῷ Ἀπόλλωνι πέμπειν εἰκόνα χρυσῆν, ἐπὶ καταδίκῃ μὲν τοῦ ἄρχοντος, χαριστήριον δὲ τῷ θεῷ παρὰ Ἀθηναίων. Σωκράτει γοῦν ὑπισχνεῖται Φαῖδρος, εἰ καλλίω λόγον εἴποι Λυσίου, καθάπερ οἱ ἄρχοντες, εἰκόνα καὶ αὐτοῦ καὶ Σωκράτους χρυσῆν εἰς Δελφοὺς τῷ Ἀπόλλωνι ἀναθήσειν. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ὁ πολέμαρχός ἐστιν ἄρχων ᾧ κατηγγύων τοὺς ξένους· ἔστι δὲ ὥσπερ λοχαγὸς τοῦ βασιλέως, ὃς καὶ ἀπόντος αὐτοῦ ἐπιμελεῖται τῶν κατὰ τὴν πόλιν. ὁ δὲ βασιλεὺς μυστηρίων προνοεῖται καὶ τὰς θυσίας τὰς πατρίους διοικεῖ. ἄρχων δέ ἐστιν ὁ ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ. ᾧ πᾶσι καὶ ἑορταὶ καὶ θεοὶ οἷς θύουσι καὶ δίκαι τινὲς ἀπονέμονται. οἱ δὲ θεσμοθέται ἕξ εἰσι τὸν ἀριθμόν, ἀφ' ὧν καὶ ὁ τόπος, ὅπου συνῄεσαν καὶ ἐσιτοῦντο, θεμίστιον[2] ἐκαλεῖτο. εἶχον δὲ ἐξουσίαν τοῦ ὑπογράψαι τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς εἰσαγγελίας εἰσῆγον καὶ τὰς χειροτονίας καὶ προβολὰς καὶ γραφὰς παρανόμων καὶ ἄλλων τινῶν.

236. Τοιαῦτα καὶ τοιούτων περὶ τῶν ἀναγκαίων φησίν, ὧν τὴν εὕρεσιν ἡ φύσις πορίζει, τὴν δὲ διάθεσιν ἡμεῖς· παρ' ἣν καὶ ἔπαινος ἢ

[1] Apud Hermiam p. 76, 16 Ast. lege cum D,

οὐπώποτ' ἠράσθης, Γέτα ;

οὐ γὰρ ἐνεπλήσθην

φησὶν . . οἱ δὲ ἁπλῶς ἀστεῖον, ὡς Εὐκλείδης, φιλίας λέγων —.

[2] Immo θεσμοθετεῖον aut quod infra est (ad Protagor. p. 202, 12.) θεσμοθέσιον.

ψόγος ἐστὶν ἡμῖν. τῶν δὲ μὴ ἀναγκαίων λέγει τῶν χρησίμων, ὧν καὶ ἡ εὕρεσις καὶ ἡ διάθεσις ἐξ ἡμῶν· παρ' ἃς δὴ καὶ ἐπαινούμεθα ἢ ψεγόμεθα. οἷον ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ Λυσίᾳ καὶ Σωκράτει καὶ πᾶσι τοῖς κατὰ φύσιν ἔχουσι τὸ λέγειν ὡς ὁ ἐρῶν ἀκόλαστον ἔρωτα μαίνεται, ὁ δὲ μὴ τοῦτον ἐρῶν σωφρονεῖ. ἡ δὲ περὶ τούτου διάθεσις ἐπαινετὴ Σωκράτους, ὅτι ἀληθής, Λυσίου δὲ οὔ· κατὰ προσποίησιν γάρ. Κύψελος Περιάνδρου πατὴρ ἦν, οὗπερ οἱ υἱεῖς Κορίνθου τύραννοι γεγονότες ὑπὸ Κορινθίων κατελύθησαν. ηὔξαντο οὖν οὗτοι, εἰ πάλιν τὴν ἀρχὴν ἀνακτήσαιντο, χρυσοῦν ἀνδριάντα τῷ θεῷ ἀναθήσειν ἐν Ὀλυμπίᾳ ὁλόσφυρον. οἳ δὴ κρατήσαντες Κορίνθου ἀνέθεσαν ἐκεῖσε μέγιστον ἄγαλμα χρυσοῦν τοῦ Διός. Ὀλυμπία δέ ἐστι τόπος τις κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἐν Πίσῃ πόλει τῆς Ἤλιδος χώρας, ἔνθα τὰ Ὀλύμπια καὶ ἀγὼν πενταετηρικὸς Μουνυχιῶνος μηνὸς ἤγετο τῷ Διί, ἐν οἷς κοτίνου στέφανος ἆθλον ἐδίδοτο τῷ νικήσαντι. τινὲς δ' οὐ κότινον, ἀλλ' ἐκ τῆς λεγομένης καλλιστεφάνου ἐλαίας. διαφέρει δὲ κότινον ἐλαΐκὸν ἀγριελαίας. ἤγετο δὲ καὶ κατ' ἐνιαυτόν, ἅπερ ἐλάττω ἐκάλουν. Σφυρήλατος] δι' ὅλου βάθους ναστός. Εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς] ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν παλαιόντων, οἳ τοῦ ἀφωρισμένου αὐτοῖς πρὸς τὸ παλαίειν τόπου ὁπότε ἐκπέσοιεν, εἶτα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ τόπου καὶ σχήματος εἰ πάλιν ἔλθοιεν, εἰς ὁμοίας ἐληλυθέναι λέγονται λαβάς, ὡς καὶ νῦν ὁ Σωκράτης εἰς τὴν αὐτὴν τῷ Φαίδρῳ περιῆλθε προσποίησιν τοῦ μὴ δύνασθαι λέγειν. Τῶν κωμῳδῶν] ἔθος ἦν αὐτοῖς τὸ τοῖς ἐρωτῶσιν, οἷον δέδωκάς μοι τόδε, πάλιν τὸ αὐτὸ λέγειν τοὺς ἀποκρινομένους, δέδωκάς μοι τοῦτο. οὕτως οὖν καὶ πρὸς Σωκράτη Φαῖδρον εἰπεῖν, ὡς εἰ ἐγὼ Σωκράτην ἀγνοῶ, καὶ τὰ ἑξῆς.

237. Ἔθνος τι ἠπειρωτικὸν τῶν ἑσπερίων τὸ Λιγύων οὕτω μουσικώτατον εἶναι φασίν, ὡς καὶ μηδ' ἐν τοῖς πολέμοις πανστρατιᾷ μάχεσθαι, ἀλλὰ τὸ μέν τι τοῦ στρατεύματος ἀγωνίζεσθαι, τὸ δὲ ᾄδειν πολεμοῦντος τοῦ λοιποῦ. Αἱμύλος] ποικίλος, πυκνός, πανοῦργος, δολερός· καὶ αἱμυλία ἀσινότητος[1] ἐπίχαρις.

240. Ἥλικα] εἴρηται μὲν ἐνταῦθα τῷ Πλάτωνι οὕτως· ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὴν ἥλικα. τὸ δὲ τέλειον ἔχει

ἧλιξ ἥλικα τέρπε, γέρων δέ τε τέρπε γέροντα,[2]

ὥς φησι καὶ ὁ Ξενοφῶν γεροντοκόμικα.

241. Ὀστράκου μεταπεσόντος] ὀστράκου περιστροφὴ ἐπὶ τῶν διὰ τάχους εἰς φυγὴν ὁρμώντων. εἴρηται δὲ ἀπὸ παιδιᾶς τοιαύτης. διελόντες ἑαυτοὺς οἱ παῖδες ὡς ἰσαρίθμους γενέσθαι, οἱ μὲν πρὸς ἀνατολὴν ἵσταντο, οἱ δὲ πρὸς δυσμάς· ἄλλος δέ τις μεταξὺ ἑκατέρων καθήμενος ὄστρακον εἶχεν, ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους κεχρισμένον λευκῷ, ἐκ δὲ θατέρου μέλανι· καὶ ἔρριπτε τοῦτο ὀρθόν. καὶ εἰ μὲν κατεφέρετο τὸ λευκὸν μέρος ἄνω, οἱ πρὸς ἀνατολὰς ἑστῶτες ἐδίωκον τοὺς πρὸς ταῖς δυσμαῖς· εἰ δὲ τὸ μέλαν ἄνω, οἱ πρὸς ταῖς δυσμαῖς ἐδίωκον, ἕως καταλάβοιεν. καταληφθέντες δὲ ἐβαστάζοντο ὑπ' αὐτῶν ἀφ' οὗ κατελήφθησαν τόπου,

[1] ἀσινότης BH. an ἀστειότης?

[2] Libri bis τέρπει.

[3] Apud Hermiam p. 90. lege cum codd. meis,

ἕως ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τὸν τόπον ἀφ' οὗ τὴν ἀρχὴν ἔφυγον.[3] Ὡς λύκοι] παρῳδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν εἰρημένον ἐν τῇ χ ῥαψῳδίᾳ

ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἄρνασιν ὅρκια πιστά,
οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν.

ἡ παροιμία οὖν ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶς ἐχόντων.

242. Σταθερὸν τὸ σφόδρα θερμόν, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας. καὶ Ἀντίμαχος· θέρεος σταθεροῖο. καὶ τὸ ἑστὸς δὲ καὶ ἠρεμοῦν σταθερὸν λέγουσιν. Οὐ πόλεμον ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἀγγελλόντων. ἐμνήσθη ταύτης καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Νόμων. Ἀφοσιώσωμαι] ἀποπληρώσωμαι τὴν παραλελειμμένην ὁσιότητα. ἔστι γὰρ ἀφοσίωσις ὁσιότητος παραλελειμμένης ἀποπλήρωσις. Ἔθραξε] ἐτάραξεν, ἠνώχλησεν, ἔνυξεν, ἐκίνησεν, ἐδυσώπησεν. Ἐδυσωπούμην] ἀντὶ τοῦ ηὐλαβούμην (ὑπώπτευον 𝔄).[sic] Ἀμπλακὼν] ἁμαρτών.

243. Πέργαμα] τὰ ὑψηλά. Παλινῳδίαν] ἐναντία ᾠδὴ ἢ ῥῆσις τῆς προτέρας.

244. Δωδώνη πόλις τῆς Μολοσσίδος, ἐν ᾗ τὸ μαντεῖον τοῦ Διός. Σίβυλλαι μὲν γεγόνασι δέκα, ὧν πρώτῃ ὄνομα Σαμβήθη. Χαλδαίαν δέ φασιν αὐτὴν οἱ παλαιοὶ λόγοι, οἱ δὲ μᾶλλον Ἑβραίαν· καὶ δὴ καὶ ἑνὶ τῶν παίδων τοῦ Νῶε εἰς γυναῖκα ἁρμοσθῆναι, καὶ συνεισελθεῖν αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἐν τῇ κιβωτῷ. ταύτην καὶ τὰ περὶ τῆς πυργοποιίας χρησμῳδῆσαί φασι, καὶ ὅσα τοῖς τούτων συνέβη τολμήμασι· χρησμῳδῆσαι δὲ πρὸ τῆς διαιρέσεως τῶν γλωσσῶν γενομένην γλώσσῃ φασὶ τὰ χρησμῳδηθέντα τῇ Ἑβραΐδι· οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα προειπεῖν· ἧς καὶ μνήμην Νικάνωρ ὁ τὸν Ἀλεξάνδρου βίον ἀναγράψας πεποίηκε. Δευτέρα δὲ Λίβυσσα, ἧς μνήμην ἐποιήσατο ἐν τῷ τῆς Λαμίας (σαλαμίνης B et Siebenkees) προλόγῳ Εὐριπίδης· ὄνομα δὲ αὐτῆς οὐ πάνυ σαφηνίζουσι. Τρίτη Δελφίς, ἡ ἐν Δελφοῖς τεχθεῖσα, περὶ ἧς ἱστόρησε Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ θεότητος βιβλίῳ. Τετάρτη Ἰταλική, ἡ ἐν ἐρημίᾳ τῆς Ἰταλίας τὴν διατριβὴν λαχοῦσα· ἧς υἱὸς ἐγένετο Εὔανδρος ὁ τὸ ἐν Ῥώμῃ τοῦ Πανὸς ἱερὸν τὸ καλούμενον Λούπερκον κτίσας· περὶ ἧς ἔγραψεν Ἐρατοσθένης. Πέμπτη ἡ Ἐρυθραία, ἥτις καὶ τὰ κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον συνενεχθέντα προηγόρευσε· περὶ ἧς Ἀπολλόδωρος ὁ Ἐρυθραῖος διεξέρχεται. Ἕκτη ἡ Σαμία, ἧς τὸ κύριον ὄνομα Φυτώ φασιν. Ἑβδόμη ἡ Κυμαία μὲν γένος, ὄνομα δὲ Ἀμάλθεια· οἱ δὲ Ἐρωφίλην (ἐριφίλην B, ἐριώφυα Sieb.) φασί· παρά τισι δὲ κλῆσιν ἠνέγκατο Ταράξανδρα· Βιργίλιος δὲ ὁ Ῥωμαῖος ποιητὴς Δηϊφόβην αὐτὴν ὀνομάζει. Ὀγδόη ἡ Ἑλλησποντία, ἥτις ἐν κώμῃ Μαρμυσσῷ τὴν γένεσιν ἔσχε

εἴξασιν γὰρ τοῖς παιδαρίοις τούτοις, οἳ ἑκάστοτε γραμμὴν
ἐν ταῖσιν ὁδοῖς διαγράψαντες, διανειμάμενοι δίχ' ἑαυτούς,
ἑστᾶσ' αὐτῶν οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ἐκεῖθεν·
εἷς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον . . . . ἀνίησ' εἰς μέσον ἑστώς,
κἂν μὲν πίπτῃ . . τὰ λεύκ' ἐπάνω, φεύγειν ταχὺ τοὺς ἑτέρους δεῖ,
τοὺς δὲ διώκειν.

ὁ δ' ἀναρριπτῶν τὸ ὄστρακον ἐπιλέγει νὺξ ἢ ἡμέρα διὰ τὸ τὸ μὲν ἐντὸς αὐτοῦ μέρος πεπισσῶσθαι, τὸ δὲ ἐκτὸς ἀπίσσωτον εἶναι.

περί τινα πολίχνην Γεργιτίωνα· ὑπὸ τὴν ἐνορίαν δὲ αὕτη τῆς Τρωίας ἐτύγχανεν. ἦν ἐν καιρῷ Σόλωνος καὶ Κύρου, ὡς ἔγραψεν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός. Ἐννάτη ἡ Φρυγία. Ἐπὶ πᾶσι δεκάτη ἡ Τιβουρτία μὲν γένος, ὄνομα δὲ Ἀλβουναία. Ταύτας δέ φασι τῶν φρενῶν ἐξισταμένας τὰ μέλλοντα χρησμῳδεῖν· τῶν ὑπολαμβανόντων δὲ γραφῇ τοὺς χρησμοὺς οὐκ ἐχόντων σοφίαν τὰ χρησμῳδούμενα γράφειν ἀπταίστως, ἄλλως τε καὶ τῷ τάχει τῆς φορᾶς τῶν λόγων οὐκ ἐχόντων καθυπηρετουμένας τὰς χεῖρας, συμβῆναι πολλοὺς τῶν χρησμῶν εἰς χωλιάμβους διαπεσεῖν καὶ μηκέτι τυχεῖν διορθώσεως, ἅτε δὴ τῶν χρησμῳδῶν γυναίων ἐν ἐκστάσει μὲν καθεστώτων, ἐπειδὴ τὴν ὕπαρξιν προηγόρευον τῶν μελλόντων, πεπαυμένων δὲ τοῦ χρησμολογεῖν μηδαμῶς αἴσθησιν ἐχόντων μήτε ὧν ἔλεγον μήτε τί ἂν βούλοιντο τὰ κεχρησμῳδημένα. πᾶσαι μὲν οὖν μαντικαί, ἡ δὲ Ἐρυθραία, ἡ καὶ Ἐριφύλη (B) καλουμένη, τῶν ἄλλων ἐξαίρετος· καὶ γὰρ γεννηθεῖσα εὐθὺς προσεῖπεν ἐξ ὀνόματος ἕκαστον καὶ ἔμμετρα ἐφθέγξατο, καὶ εἰς βραχὺν χρόνον τέλειον εἶδος ἀνθρώπου ἔλαβεν. Κυρίως τῷ ἀπειροκάλως ἐχρήσατο· αὐτοῦ γὰρ καλῶς ἔχοντος τοῦ ὀνόματος τῆς μανίας, ἀπειρίᾳ τοῦ καλοῦ ἠγνόησαν τὸ καλὸν τοῦ ὀνόματος.

248. Ὑποβρύχιαι] ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὅ ἐστι τὴν γένεσιν, ποντισθεῖσαι.

254. Ὕσπληξ ἀφετήριον, πληγή, ὥσπερ νῦν, πάσσαλος, κεράτινος κρίκος, πάντα θηλυκῶς. Ἐρείσας] ἑλκύσας.

257. Ἐννέα χιλιάδας] ἐννέα χιλιάδας εἶπεν, ἐπειδὴ ἐν τῇ πρώτῃ γενέσει ἡ περίοδος ἡ ἀπὸ τοῦ νοητοῦ ἐπὶ τὰ τῇδε οὐδεμίαν κάκωσιν ἔχει. Ἐπαμφοτερίζῃ] Λυσίᾳ καὶ ἐμοὶ Σωκράτει ἕπηται. Λογογράφον] λογογράφους γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐπὶ μισθῷ λόγους γράφοντας καὶ πιπράσκοντας αὐτοὺς εἰς δικαστήρια, ῥήτορας δὲ τοὺς δι' ἑαυτῶν λέγοντας. Γλυκὺς ἀγκὼν] ἐπὶ τῶν κατειρωνευομένων. τόπος δέ ἐστιν ἐν τῇ Μεμφίδι Ἀγκὼν προσαγορευόμενος ὑπὸ τῶν πλεόντων κατ' ἀντίφρασιν ἴσως, διὰ τὸ δυσχερές. ἔνιοι δὲ τάττουσιν αὐτὴν ἐπὶ τῶν εὐθυμούντων, παρ' ὅσον τὸν ἀγκῶνα οἱ εὐφραινόμενοι τιθέασιν.

258. Ἐμμένῃ] τουτέστι δεχθῇ καὶ μὴ ἐκβληθῇ ὁ λόγος. Λυκοῦργος Λακεδαιμονίων, Σόλων δὲ Ἀθηναίων νομοθέται, Δαρεῖος δὲ τρίτος ἀπὸ Κύρου Περσῶν βασιλεύς. Ἀνδραποδώδεις εἰσὶν ἡδοναὶ αἱ ἄλλων παθῶν ἀπεχόμεναι, ὑπ' ἄλλων δὲ κρατούμεναι. Πνίγει] θάλπει, καύματι.

259. Μεσημβριάζοντα] ἐν μεσημβρίᾳ νυστάζοντα καὶ καθεύδοντα, κηλούμενα. Φιλόμουσον ἀντὶ τοῦ φιλόσοφον. Ἄσιτον] σημείωσαι ὅτι τοὺς τέττιγας λέγει τὸ παράπαν μὴ δεῖσθαι τροφῆς, τῇ δὲ δρόσῳ ἀρκεῖσθαι μόνῃ. Ἴασι] πέμπουσιν.

260. Ὄνου σκιὰ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. φασὶ δὲ εἱλκύσθαι τὴν παροιμίαν ἀπὸ τοῦ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι συμβάντος. δίκην γάρ ποτε, ὥς φησιν Ἀριστείδης, ἀπολογούμενος, ἧς τὸ τίμημα ἦν τί χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, τοῦ κατηγόρου δεινῶς εἰρηκότος καὶ προεξειργασμένου διότι ὁ εὐθυνόμενος οὐδενὶ δικαίῳ μόνῃ δὲ τῇ Δημοσθένους δεινότητι πέποιθεν, ὡς οἱ δικασταὶ μετεωρισθέντες οὐ προσεῖχον τὸν νοῦν τῷ Δημοσθένει, ἀλλ'

ἐθορύβουν κωλύοντες ἀπολογεῖσθαι, καὶ τοῦτο συνέβαινεν ἐπὶ πλείονα χρόνον, διαλειπόντων ποτὲ μικρὸν καὶ γενομένης βραχείας ἡσυχίας "ἄνδρες" ἔφη "δικασταί, μικρόν μου χρόνον ἀνάσχεσθε, καὶ συγχωρήσατέ μοι λόγον οὐ πάλαι γεγονότα διηγήσασθαι." τῶν δὲ συγχωρησάντων διὰ τὸ μέγα τι ὑπολαβεῖν τὸ ὑπ' αὐτοῦ μέλλον λέγεσθαι, "νεανίσκος τις" ἔφη "τῶν ἐπὶ φιλολογίαν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν παραγεγονότων, ὅτε ἀποτρέχειν ἔμελλεν, ἐμισθώσατο ὄνον πρὸς τὸ τὰ σκεύη αὐτοῦ διακομίσασθαι μέχρι Μεγαρέων. ὑπὸ κύνα δὲ τῆς ὥρας ὑπαρχούσης, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἐκκαίοντος τοῦ ἡλίου σφοδρότερον, οὔτε τὸ ὑποζύγιον συνέβαινεν ἐθέλειν ὁδοιπορεῖν οὔτε αὐτὸν ἀκολουθεῖν δύνασθαι. καταλύσαντος οὖν τὸ φορτίον τοῦ ὀνηλάτου, καὶ τὸν ὄνον στήσαντος ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, μὴ δυνάμενος ὑπομένειν τὸ καῦμα, ἀλλὰ κακῶς διακείμενος ὑπὸ τὴν τοῦ ὄνου σκιὰν ὑποδὺς μένειν οἷός τε ἦν. τοῦ δὲ ὀνηλάτου ἐκεῖνον μὲν κωλύοντος, ἑαυτῷ δὲ ἐπιβάλλειν λέγοντος διὰ τὸ καὶ τὸν ὄνον ἴδιον εἶναι καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ σκιὰν ὑπάρχειν ἰδίαν· μεμισθωκέναι γὰρ μόνον τὸν ὄνον διακομιοῦντα αὐτοῦ τὰ σκεύη, οὐ μὴν τὴν σκιὰν αὐτοῦ. ὡς δὲ καὶ ὁ νεανίσκος ἀντέλεγε πάλιν, φάσκων τὴν ἡμέραν ὅλην αὐτοῦ τὸν ὄνον εἶναι, καὶ πολλὴν ἀντιλογίαν συνέβαινεν ἐκ τούτου γίνεσθαι, ἕως εἰς μάχην ὥρμησαν." ἐπεὶ δ' ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ βήματος, οἱ δὲ δικασταὶ κατεῖχον ἀξιοῦντες τὸ γενόμενον πέρας ἐξηγήσασθαι, ἐπιστραφεὶς "ἄνδρες" εἶπεν, "ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς βούλεσθε ἀκοῦσαι, ὑπὲρ ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος τῷ βίῳ κωλύετε λέγειν;" καὶ οὕτω τοὺς δικαστάς, συγχωρήσαντας ὀρθῶς ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἐπιπεπλῆχθαι, λέγειν ἐφεῖναι. ὅθεν τό τε τοῦ διηγήματος εὔστοχον καὶ τὸ τοῦ φρονήματος παῤῥησιαστικὸν διαμνημονευθὲν παροιμίας ἔλαβε τάξιν. *Καρπὸν ὧν ἔσπειρας θέριζε*, ἐπὶ τῶν τοιαῦτα πασχόντων οἷα ἔδρασαν. παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ στίχου

εἰ δὲ κακὰ σπείραις, κακά κεν ἀμήσαιο,

καὶ πάλιν

ὃς δὲ κακὰ σπείρει, θερίει κακὰ κήδεα παισίν.

Ἐκεῖνο] τὸ ἀληθὲς δηλαδή. *Ἐμὲ*] τὴν τοῦ πείθειν δύναμιν.

261. *Ἱκανῶς φιλοσοφήσῃ*] οἱ γὰρ ἄριστοι ῥήτορες καὶ φιλόσοφοι, ὡς Περικλῆς Ἀναξαγόρου, ὡς Δημοσθένης Πλάτωνος γεγονότες μαθηταί. *Περὶ τὰς δίκας*] ἔθος ἦν παλαιὸν ἐν τοῖς δικαστηρίοις δημοσίοις τε λόγοις τοὺς ῥήτορας διατρίβειν, οὐ μὴν ἐν ταῖς γινομέναις συνουσίαις ἰδίᾳ. *Γοργίας* παράλληλος Νέστορι ὡς αἰδήμων καὶ πολυετής· ὀκτὼ γὰρ καὶ ἑκατὸν ἔζησεν ἔτη· ὡς δεινοὶ οἱ ἄλλοι Ὀδυσσεῖ. *Ἐλεατικὸν Παλαμήδην*] Ζήνωνά φησι τὸν Παρμενίδου ἑταῖρον, ὅτι δὴ πανεπιστήμων σχεδὸν ἦν ὁ ἀνήρ, ὡς καὶ Παλαμήδης.

262. *Ἦ*] σύνδεσμος ἀπορηματικὸς ἀντὶ τοῦ ἆρα τὸ ἦ, ὡς τὸ

ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι;

Ψιλῶς τὸ μὴ ἐπὶ ὑποδείγματος φησίν.

263. *Ὁ εἰδὼς*] σημείωσαι ὅτι ὁ φιλόσοφος ὡς παιδιᾷ χρῆται τοῖς τῶν ῥητόρων λόγοις, καὶ ὅπερ ἐκεῖνοι μετὰ σπουδῆς ποιοῦσι, τὸ διὰ τῶν ὁμοιοτήτων παράγειν τοὺς ἀκούοντας, οὗτος ἐν παιδιᾶς μοίρᾳ ἔχει.

Τοῦτο τὸ γέρας] τὸ δύνασθαι διακρίνειν τοὺς κατὰ τέχνην λέγοντας καὶ μή. Ἀμηχάνως] ἀντὶ τοῦ θαυμασίως πάνυ ὡρίσω. Ἦ πολλοῦ δεῖν] ὄντως λίαν ἐλλείπειν (οὐδαμῶς B). Διανεῖν] διακολυμβᾶν, διαπερᾶν.

264. Ἑτέρους λόγους] τοὺς μετ' ἀληθείας.

267. Ἐν μέτρῳ] ἐπειδὴ τὰ ἔπη τῶν καταλογάδην εὐμνημονευτότερα. Μουσεῖα λόγων] τὰ πάρισα, ὡς τὸ "καὶ φιλοκίνδυνον τὸν βίον κατέστησεν, τῆς δὲ περίβλεπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησεν." (Isocrat. Helen. 19.) Διπλασιολογίαν] τὸ τὰ αὐτὰ δὶς λέγειν, ὡς τὸ φεῦ φεῦ. Εἰκονολογίαν] τὸ δι' εἰκόνος καὶ δι' ὑποδείγματός τι δηλοῦν. γνωμολογία δὲ, ὡς τὸ "δεινὸν ἡ πονηρία." ὁ Λικύμνιος δὲ Πώλου διδάσκαλος, ὃς διῄρει τὰ ὀνόματα εἰς κύρια, σύνθετα, ἀδελφά, ἐπίθετα, καὶ εἰς ἄλλα τινά.

268. Ἤτριον τὸ εὐυφὲς ἱμάτιον καὶ ἀραιόν.

272. Λύκου ῥήματα, ἐπὶ τοῦ καὶ λόγοις καὶ ἔργοις ἀδικοῦντος. ἰδὼν γὰρ λύκος ποιμένα ἐσθίοντα προβάτεια εἶπεν "ἡλίκος ἂν ἤρθη θόρυβος, εἰ ἐγὼ ταῦτ' ἐποίουν;" ἐμνήσθη ταύτης ἐνταῦθα Πλάτων.

276. Ἀδώνιδος κῆποι, ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐρριζωμένων. ἐμνήσθη δὲ αὐτῆς καὶ Εὐριπίδης Μελανίππῃ καὶ ἐνταῦθα Πλάτων.

279. Κοινὰ τὰ τῶν φίλων, ἐπὶ τῶν εὐμεταδότων. φασὶ δὲ λεχθῆναι πρῶτον τὴν παροιμίαν περὶ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα, καθ' οὓς χρόνους ὁ Πυθαγόρας ἔπειθε τοὺς αὐτὴν κατοικοῦντας ἀδιανέμητα πάντα κεκτῆσθαι. φησὶ γοῦν ὁ Τίμαιος ἐν τῇ ἑ (ιέ Sieb.) οὕτω· "προσιόντων δ' οὖν αὐτῷ τῶν νεωτέρων καὶ βουλομένων συνδιατρίβειν οὐκ εὐθὺς συνεχώρησεν, ἀλλ' ἔφη δεῖν καὶ τὰς οὐσίας κοινὰς εἶναι τῶν ἐντυγχανόντων." εἶτα μετὰ πολλά φησι "καὶ δι' ἐκείνους πρῶτον ῥηθῆναι κατὰ τὴν Ἰταλίαν ὅτι κοινὰ τὰ τῶν φίλων." ἐμνήσθη δὲ ταύτης καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ θ (η B) τῶν Ἠθικῶν. Κλέαρχος δέ φησιν ὑπὸ Χαλκιδέων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πεμφθῆναι δῶρα εἰς Δελφοὺς Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι· τῶν δὲ Δελφῶν μαντευομένων εἰ ἐξ ἴσης τὴν ἀνάθεσιν ποιήσωνται, ἔφησεν ὁ θεὸς "κοινὰ τὰ τῶν φίλων." καὶ Μένανδρος ἐν Ἀδελφοῖς β'.[1]

IN LYSIN.

203. Ἀκαδημίας] Ἀθήνησι προάστειον γυμνάσιον ἀλσῶδες, ἀπό τινος Ἀκαδήμου ἥρωος ὀνομασθέν.

205. Κέλησι] ἄζυξιν ἵπποις. Κρονικώτερα] ἢ τὰ ἀρχαιότερα καὶ παλαιά, ἢ τὰ εὐήθη. Πρὸ τῆς νίκης ᾄδεις τὸ ἐγκώμιον, ἐπὶ τῶν τὰ πράγματα προλαμβανόντων.

206. Ἑρμαῖα] ἓν τῶν Ἑρμοῦ ἐπιτηδευμάτων καὶ ἡ παλαιστρική. ἐπεὶ οὖν παλαίστρα ἡ διατριβὴ, εἰκὸς τοὺς αὐτόθι φοιτῶντας νέους Ἑρμῇ ἀπαρχομένους τῆς τιμῆς, καθότι ἔφορος τῆς παλαιστρικῆς, Ἑρμαῖα τὴν τελετὴν ὀνομάζειν. λέγεται δὲ καὶ παίδων οὕτως ἀγὼν παρὰ Συ-

[1] μ. ἐνδελφοῖς Ξ, μ. ἀδελφοῖς ἐν B.

ῥακουσίοις, ὥς φησι Διογενιανός. 𝔄. Ἀστραγαλίζειν τὸ ἀστραγάλοις παίζειν, ὅπερ καὶ ἀστρίζειν ἔλεγον, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἀστραγάλους ἄστριας ἐκάλουν. Καλλίμαχος·

ζορκός τοι, φίλε κοῦρε, Λιβυστίδος αὐτίκα δώσω
. . . νεοσμήκτους ἄστριας.

ἔνιοι δὲ ἀστρίχους φασίν. παίζεται δὲ ἀστραγάλοις τέσσαρσιν, καὶ εἷς ἕκαστος ἀστράγαλος πτώσεις ἔχει τέσσαρας ἐξ ἑβδομάδος κατὰ ἀντίθετον συγκειμένας ὥσπερ ὁ κύβος· ἔχει δὲ ἀντικείμενα μονάδα καὶ ἑξάδα, εἶτα τριάδα καὶ τετράδα· ἡ γὰρ δυὰς καὶ πεντὰς ἐπὶ τῶν κύβων μόνων παραλαμβάνεται διὰ τὸ ἐκείνους ἐπιφανείας ἔχειν ἕξ. εἰσὶ δὲ αἱ σύμπασαι τῶν ἀστραγάλων πτώσεις ὁμοῦ τεσσάρων παραλαμβανομένων πέντε καὶ τριάκοντα. τούτων δὲ αἱ μὲν θεῶν εἰσὶν ἐπώνυμοι, αἱ δὲ ἡρώων, αἱ δὲ βασιλέων, αἱ δὲ ἐνδόξων ἀνδρῶν, αἱ δὲ ἑταιρίδων· αἱ δὲ ἀπό τινων συμβεβηκότων ἤτοι τιμῆς ἕνεκα ἢ χλεύης προσηγόρευνται. λέγεται δέ τις ἐν αὐταῖς Στησίχορος καὶ ἑτέρα Εὐριπίδης, Στησίχορος μὲν ὁ σημαίνων τὴν ὀκτάδα, ἐπεὶ ὁ ἐν Ἱμέρᾳ τοῦ μελοποιοῦ τάφος ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν συνέκειτο, Εὐριπίδης δὲ ὁ τὸν τεσσαράκοντα· εἷς γὰρ Εὐριπίδης τῶν τεσσαράκοντα Ἀθήνησι προστατῶν τῶν μετὰ τὴν τῶν λ τυράννων κατασταθέντων κατάλυσιν. τῶν δὲ βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, Χῖος δὲ ὁ τὸ ἓν καὶ κύων. λέγεται δέ τις καὶ παροιμία ἀπὸ τούτου, οἷον Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω· ἀφ' οὗ καὶ Στράττις Λιμνοπέδαις

Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν.

ἔπαιζον δὲ ἀστραγάλοις καὶ πολλοῖς καθάπερ καρύοις καὶ ὀλίγοις, τοῦ δὲ εἴδους τῶν πολλῶν τὸ μὲν ἀρτιασμὸν ἔλεγον, τὸ δὲ τρόπα, τὸ δὲ ὤμιλλαν. ἀρτιασμὸς μὲν οὖν ἐστὶ τὸ δραξάμενον ἀστραγάλων ἤ τινων ἄλλων ἐξετάζειν τὸν συμπαίζοντα πότερον ἀρτίους ἢ περισσοὺς κατέχει. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (817)

στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν.

τρόπα δ' ἐστὶν ἡ εἰς βόθυνον ἐκ διαστήματος βολή. Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ

ἢ Διονυσίοις ἀκύλοις παίζουσ' [1] ἀνέμενοι τρόπα.

ἡ δὲ ὤμιλλά ἐστιν ὅταν περιγράψαντες κύκλον ἐπιρρίπτωσιν ἀστραγάλους ἤ τι ἄλλο, ὡς τῇ μὲν ἐντὸς βολῇ νικώντων τῇ δὲ ἐκτὸς ἡττωμένων. Εὔπολις Χρυσῷ γένει μεταφέρων ἐπὶ τὴν ἐκ κυκλώπων κατάκλισιν τοὔνομα οὕτως φησίν· ἔπειτ' εἴσειμι ἐνθάδε μείνας εἰς ὤμιλλαν κἂν μὴ μετίῃ. 𝔄. Παιδιά τις τὸ ἀρτιάζειν, ἐν ᾗ τοὺς ἀρτίους καὶ περισσοὺς ἀριθμοὺς καταστοχάζονται. σημαίνει δὲ καὶ τὸ πληροῦν καὶ συντελεῖν. 𝔄. Φορμίσκων] καλαθίσκων. 𝔄: Πλεκτῶν ἀγγείων ἤτοι σπυρίδων. φορμίον δὲ πλέγμα τι ψιαθῶδες παρ' Ἱππώνακτι.

207. Ἐπηλυγισάμενος] ἐπισκιασάμενος, ἐπικρυψάμενος· λύγη γὰρ ἡ σκιά. Παιδοτρίβην] ἀλείπτην, γυμναστήν.

208. Ὀρικοῦ] τοῦ ἡμιονικοῦ· ὀρεὺς γὰρ ὁ ἡμίονος.

209. Ψῆλαι τὸ ἄνευ πλήκτρου τῷ δακτύλῳ τὰς χορδὰς ἐπαφᾶσθαι 𝔄.

[1] 𝔄 ἢ διονύσοις ἀκοίλοις παίζουσιν.

216. Ὥς γε οὑτωσὶ ἀκοῦσαι] ἀντὶ τοῦ κατ' αὐτὴν τὴν ἀκοὴν, κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην ἔντευξιν. Χ. Ἀλλόκοτον, ἐξηλλαγμένον καὶ ἰδιότροπον. Τὸ καλὸν φίλον] ἐπὶ τῶν τὸ συμφέρον αἱρουμένων.

IN PROTAGORAM.

309. Πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος] τῆς αὐτῆς φράσεως καὶ τὸ ἄρτι χνοάζων τὰς παρειὰς, καὶ τὸ ἀρτίχνοος, καὶ τὸ ἰούλοις ὑποσκιαζόμενος ἤδη, καὶ τὸ πρῶτος ὑπηνήτης. Χ. Ὦ] θαυμαστικόν. Χ.

310. Τῆς παρελθούσης] Ἀττικὸν τοῦτο· τὸ γὰρ κοινὸν τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ταύτην ὑπὸ βαθὺν ὄρθρον. Χ.

315. Λιπαρῶς] ἐπιμελῶς, προσεδρευτικῶς.

335. Δολιχοδρόμοι εἰσὶν οἱ τὸν δόλιχον τρέχοντες, οὗ αἰτία ἥδε· δρομοκήρυκες ἐξ Ἀρκαδίας ἐφοίτων εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν πολεμικῶν ἄγγελοι, καὶ ἀπείρητο αὐτοῖς ἱππεύειν ἀλλ' αὐτουργοῖς εἶναι τοῦ δρόμου. τὸ ἀεὶ οὖν ἐν βραχεῖ τῆς ἡμέρας διαδραμεῖν στάδια ὁπόσα ὁ δόλιχος, δρομοκήρυκας εἰργάζετο καὶ ἐγύμναζεν ἐν τῷ πολέμῳ. ἡμεροδρόμοι δὲ οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι.

337. Πρυτανεῖον] θεσμοθέσιον, θόλος. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιμήνιος μισθοφορά.

338. Ῥαβδοῦχοι ἄνδρες τῆς τῶν θεάτρων εὐκοσμίας ἐπιμελούμενοι.

340. Εἰς καιρὸν] εὐκαίρως.

342. Πολλοῦ γε δεῖ] τοῦτο καθ' ὑπόκρισιν λέγεται ἀποφατικῶς ἀπὸ τοῦ πολυ ἐνδεῖ.

344. Χαριέντως] ἀστείως, συνετῶς. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μετὰ παιγνιᾶς.

349. Διόρισαι] ἤγουν ἔξω τῶν ὅρων ποίησον. Ἴτας] θαρραλέους, ἐπὶ πάντα ὁρμῶντας.

IN LACHETEM.

180. Παρακαλεῖς] ἀντὶ τοῦ καλεῖς εὐχρήστως ἄγαν. Χ.

184. Στύραξ κέντρον, κέρας, ἐπιδορατίς.

187. Ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος] ἐπὶ τῶν ἐπισφαλέστερον καὶ ἐν ἀλλοτρίοις κινδυνευόντων· Κᾶρες γὰρ δοκοῦσι πρῶτοι μισθοφορῆσαι, ὅθεν καὶ εἰς πόλεμον αὐτοὺς προέταττον. ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τοὺς μικροὺς στρατιώτας τινὲς Καρίωνας προσηγόρευον· καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ δὲ "ἐν Καρὸς αἴσῃ" ἐν τῷ τυχόντι τινὲς ἀκούουσι. μέμνηται δ' αὐτῆς Ἀρχίλοχος, λέγων

καὶ δὴ 'πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι,

καὶ Ἔφορος ἐν ά ἱστοριῶν, καὶ Φιλήμων ἐν Γάμῳ

ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον οἶδα,[1] ἰόσποτα,
καὶ Εὐριπίδης Κύκλωπι
δράσω τάδ'· ἐν Καρὶ κινδυνευτέον.
καὶ Κρατῖνος Βουκόλοις
ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον ἐν ἐμοὶ δὴ δοκεῖ
πρώτῳ πειρᾶσθαι.
καὶ Πλάτων ἐνταῦθα. 𝔄: ἐν τῷ Καρὶ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ δούλῳ· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ Καρῶν καὶ Θρᾳκῶν τοὺς δούλους ἐποιοῦντο, ὅθεν τοὺς δούλους Κᾶρας ὠνόμαζον καὶ Θρᾷκας, καὶ τὰς δούλας Θρᾴττας καὶ Καείρας. Παροιμία, ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ τῶν μειζόνων καὶ ἤδη τῶν τελειοτέρων. κέχρηται δὲ αὐτῇ Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶσι καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ, λέγων "τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν ἐπιχειρεῖν μανθάνειν," καὶ ἐνταῦθα.

191. *Γερροφόροις*] τὰ σκεπάσματα πάντα οἱ Ἀττικοὶ γέρρα ἔλεγον. τινὲς δὲ δερμάτινα σκεπάσματά τινα καὶ Περσικά, οἷς ἀντὶ ἀσπίδων ἐχρῶντο. οἱ δὲ γέρρα τὰς σκηνάς φασι, καὶ γερροφόρους τοὺς τὰ εἰρημένα φέροντας.

192. *Ἡμῖν αὐτοῖς* ἀντὶ τοῦ ἀλλήλοις. 𝔄.

196. *Οὐκ ἂν πᾶσα ὗς γνοίη*] κἂν κύων κἂν ὗς γνοίη, ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου καὶ εὐγνώστου, ὥστε καὶ τὰ ἀμαθέστατα ζῷα καταμαθεῖν.

197. *Μῶρον*] Ἀττικοὶ οὕτως τὸν μῶρον προπερισπωμένως. 𝔄. Αἰξωνὶς δῆμος Κεκροπίδος, καὶ Αἰξωνεῖς οἱ ἐκεῖθεν, οἳ καὶ βλάσφημοι ἐκωμῳδοῦντο εἶναι· παρ' ὃ καὶ αἰξωνεύεσθαί φασι τὸ βλασφημεῖν· ὃ καὶ ἡ Πλατωνικὴ ῥῆσις δηλοῖ. 𝔄: ἀντὶ τοῦ ὑπερήφανον· οἱ γὰρ Αἰξωνεῖς εἰς ὑπερηφανίαν ἐσκώπτοντο.

IN CHARMIDEM.

153. *Ποτίδαια* πόλις Θράκης ἐν Μακεδονίᾳ, κτίσμα Κορινθίων. 𝔄. ἀντικρὺ παρὰ μὲν Ὁμήρῳ ἐστὶ τὸ κατ' εὐθὺ καὶ ἐξ ἐναντίας,
ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
ἔγχος·
καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ ὁμοίως· "οἰόμενοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἀντικρὺ δίεξοδον εἰς τὸ ἔξω." παρὰ Δημοσθένει δὲ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους ἀντὶ τοῦ φανερῶς· "φανερῶς γράψας, ὥσπερ νῦν ἐγὼ τοῖς ῥήμασιν, οὕτως ἀντικρύ." καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ "σωφροσύνην λαβοῦσαι αἱ πόλεις καὶ ἄδειαν τῶν πρασσομένων ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἀντικρὺ ἐλευθερίαν," τὴν φανερὰν λέγων. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ταχέως καὶ ὁλοσχερῶς. Ὅμηρος
Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστὰς
πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμὴν παρὰ καυλὸν ὄπισθεν,
ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε.
καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου·

[1] οἶσθα corr. B.

ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.

'Επιεικῶς] ἱκανῶς, ἐπίπαν, φιλικῶς, εὐγνωμόνως καὶ ἐπιμελῶς· ἴσθ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ συνεχῶς. καὶ ἐπιεικὴς ὁ μέτριος. "Αδην] ἅλις, εἰς κόρον, ἱκανῶς, δαψιλῶς, ἀρκούντως.

154. Παροιμία λευκὴ στάθμη, ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, κἂν τούτῳ μηδὲν συνιέντων. ἡ γὰρ ἐν τοῖς λευκοῖς λίθοις στάθμη λευκὴ οὐδὲν δύναται δεικνύναι, διὰ τὸ μὴ παραλλάττειν καθάπερ ἡ διὰ τῆς μίλτου γινομένη, ὡς Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι

τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

ἔστι δὲ στάθμη σπάρτος τεκτονική. κατ' ἔλλειψιν δὲ εἴρηται ἡ παροιμία· διὸ καὶ ἀσαφὴς ἐγένετο. τὸ δὲ ὅλον ἐστὶ τοιοῦτον· ἐν λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

155. Τότε δὴ —] ἀπόλοιο δῆτ' ὦ Πλάτων οὕτως ἐπιβούλως ψυχαῖς ἀφελέσι τὸν λόγον προσενεγκών. Α.

159. Οὐ τῶν καλῶν —] ἐπηρεάζεις τῷ λόγῳ, ὦ Σώκρατες, σοφιστικῶς τὸν καλὸν παρακρουόμενος Χαρμίδην. εἰ γὰρ καὶ μὴ ἱκανῶς τὸν περὶ σωφροσύνης ἀποδέδωκε λόγον, ἀλλ' οὖν οὐχὶ καὶ ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέροντα. μέρος γοῦν τὸ ἡσυχῇ τι καὶ κοσμίως πράττειν σωφροσύνης. ἡσυχῇ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀταράχως φημί· σὺ δὲ ὁμωνύμως τὸ ἡσυχῇ ἀντὶ τοῦ νωθρῶς ἐκδεχόμενος δῆλος εἶ σοφιστεύων τὴν ἐπιχείρησιν. Α.

162. Στλεγγὶς ξύστρα· τὸ πάλαι δὲ ἡ τοῦ καλάμου κόμη παρὰ Λάκωσιν, ᾗ ἀπεμάσσοντο. στλεγγίσματα δὲ τὰ περιξύσματα. κυρίως δὲ καλάμιναι ξύστραι. ὁ δὲ Θυατειρηνὸς στλεγγίδα μὲν τὴν ξύστραν, στλαγγίδα δὲ τὸ χρυσοῦν στεφάνιον.

163. 'Επ' οἰκήματος] ἐπὶ τοῦ δεσμωτηρίου, ὡς Λυσίας, ἢ ἐπὶ πορνείου, ὡς 'Αττικοί.

165. Παροιμία ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα, ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως ἐγγυωμένων καὶ κακῶς ἀπαλλαττόντων. λέγουσι δ' αὐτὸ ἐν Δελφοῖς ἀναγεγράφθαι. οἱ δὲ εἶπον αὐτὴν οὐχ οὕτως ἔχειν, ἀλλὰ μόνον ἐγγύη ἄτη· καὶ παρέχουσι μάρτυρα τούτου Κρατῖνον τὸν νεώτερον λέγοντα

εἰς ἐγγύας τρεῖς εἰσπεσὼν ἀνῃρέθην.
— οὔπω τότ' ἐν Δελφοῖσιν ἦν τὰ γράμματα
τὴν ἐγγύην ἄτην [λέγοντ'; —ἦν,] ἀλλ' ἐγὼ
φιλέταιρον εἶχον ἦθος.[1]

ὅτι δέ ἐστιν ἐν Δελφοῖς "ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα," δῆλον ποιεῖ Πλάτων Χαρμίδῃ, λέγων "ὃ δή μοι δοκοῦσι παθεῖν καὶ οἱ τὰ ὕστερα γράμματα ἀναθέντες, τό τε μηδὲν ἄγαν καὶ τὸ ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα." Λογιστική ἐστι θεωρία τῶν ἀριθμητῶν, οὐχὶ δὲ τῶν ἀριθμῶν μεταχειριστική, οὐ τὸν ὄντως ἀριθμὸν λαμβάνουσα, ἀλλ' ὑποτιθεμένη τὸ μὲν ἓν ὡς μονάδα, τὸ δὲ ἀριθμητὸν ὡς ἀριθμόν, οἷον τὰ τρία τριάδα εἶναι καὶ τὰ δέκα δεκάδα· ἐφ' ὧν ἐπάγει τὰ κατὰ ἀριθμητικὴν θεωρήματα. θεωρεῖ οὖν τοῦτο μὲν τὸ κληθὲν ὑπ' 'Αρχιμήδους βοεικὸν πρό-

[1] Libri v. 1. πεσὼν, 2. οὕτω ποτ', 4. ἔθος, personis non distinctis, omissis 3. ἦν et, quod Buttmanno debeo, λέγοντ'.

βλημα, τοῦτο δὲ μηλίτας καὶ φιαλίτας ἀριθμοὺς, τοὺς μὲν ἐπὶ φιαλῶν, τοὺς δὲ ἐπὶ ποίμνης· καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ γενῶν τὰ πλήθη τῶν αἰσθητῶν σωμάτων σκοποῦσα, ὡς περὶ τελείων ἀποφαίνεται. ὕλη δὲ αὐτῆς πάντα τὰ ἀριθμητά· μέρη δὲ αὐτῆς αἱ Ἑλληνικαὶ καὶ Αἰγυπτιακαὶ καλούμεναι μέθοδοι ἐν πολλαπλασιασμοῖς καὶ μερισμοῖς, καὶ αἱ τῶν μορίων συγκεφαλαιώσεις καὶ διαιρέσεις, αἷς ἰχνεύει τὰ κατὰ τὴν ὕλην ἐμφωλευόμενα (ἐφοδευόμενα B) τῶν προβλημάτων τῇ περὶ τοὺς τριγώνους καὶ πολυγώνους πραγματείᾳ. τέλος δὲ αὐτῆς τὸ κοινωνικὸν ἐν βίῳ καὶ χρήσιμον ἐν συμβολαίοις, εἰ καὶ δοκεῖ περὶ τῶν αἰσθητῶν ὡς τελείων ἀποφαίνεσθαι. γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη θεωρητικὴ μεγεθῶν καὶ σχημάτων, καὶ τῶν περιοριζουσῶν καὶ περατουσῶν ταῦτα ἐπιφανειῶν καὶ γραμμῶν, τῶν τε ἐν τούτοις παθῶν καὶ σχέσεων, καὶ ἐνεργειῶν ἐν μορφαῖς, καὶ κινήσεων ἐν ποιότησι. πάθη μὲν οὖν λέγεται τὰ περὶ τὰς διαιρέσεις, σχέσεις δὲ οἱ τῶν μεγεθῶν πρὸς ἄλληλα λόγοι καὶ θέσεις καὶ καθ' αὑτὰ ἐπιβάλλουσιν ἡμῖν αὐτοῖς καὶ πρὸς ἄλληλα συγκρίνουσιν.

167. Τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, ἐπὶ τῶν τελείως τι πραττόντων. τὰς γὰρ τρίτας σπονδὰς καὶ τὸν τρίτον κρατῆρα ἐκίρνων τῷ Διὶ τῷ σωτῆρι. τέλειος γὰρ ὁ τρία ἀριθμὸς, ἐπειδὴ καὶ ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος ἔχει, καὶ πρῶτος οὗτος τῶν ἀριθμῶν ἀρτιοπέριττος. τέλειος δὲ καὶ ὁ Ζεὺς, ὥστε κατὰ λόγον τρίτον τῷ Διὶ σπένδεταί τε καὶ ὁ κρατὴρ τρίτος τίθεται. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ

καὶ Διὸς σωτηρίου
σπονδὴ τρίτου κρατῆρος,

καὶ Πλάτων Πολιτείαις καὶ ἐνταῦθα.

175. Ἀμωσγέπως] τοῦτο ἐν ἴσῳ τῷ καθ' ὁντινοῦν τρόπον. ἔνιοι τὸ μετρίως. παρὰ Πλάτωνι τὸ ἐκ παντὸς τρόπου.

176. Ὁσημέραι] διὰ παντὸς, πάντοτε, καθ' ἡμέραν.

IN EUTHYPHRONEM.

2. Δίκη ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἀδικημάτων κρίσις, γραφὴ ἡ ὑπὲρ δημοσίων. ꝛ: δίκην γὰρ βούλονται λέγειν πᾶσαν τὴν περὶ τὰ συμβόλαια ἀμφισβήτησιν, γραφὴν δὲ τὴν περὶ τὰ ἐγκλήματα κατηγορίαν. Ἀγνὼς] τοῦτ' ἔστιν ἄγνωστος. Πιτθὶς δῆμος Αἰγηΐδος Ἀθήνησιν, ἐξ οὗ οὗτος.[1] Ἀτεχνῶς] παντελῶς, ἁπλῶς, ἢ καθάπαξ, ἰσχυρῶς, ἢ τελέως. οἱ δὲ ἐν ἴσῳ τῷ ὄντι, καὶ ἀληθείᾳ. οἱ δὲ δηλοῦν τὸ παράπαν

[1] Πιτθὶς in glossæ capite, ubi Mss. Medic. et Regii male Πιτθεὺς habent, ex Vindob. et August. scripsimus, secuti etiam auctoritatem Harpocrationis in v. ubi vide Valesium. Non Πιτθίδα, sed Πίθον, hunc populum vocat Stephan. Byz. unde est Πιθεὺς apud eundem, et in marmore Sponiano Itin. T. iii. p. 119. Frequentior tamen scriptura est Πιτθεὺς, ut in marmore apud Corsin. Fast. Att. T. i. p. 170. et in Isæi Oratione de Menoclis hered. quam nuper edidit Th. Tyrwhittus, p. 14. in cujus Orat. de Ciron. hered. p. 70. Editores vitiosum Πιτέως pro Πιτθέως reliquerunt. Eandem formam in suo Platonis exemplo reperit Theophilus Corydall. ap. Fabricium B. Gr. Vol. xiii. p. 720. Adde Taylorum ad Demosth. c. Mid. p. 181. Sed hoc leve est. Illud potius notandum, populum Pittheum, quem Scho-

καὶ καθόλου, κατ' ἀλήθειαν. Ἄλλως. Ἀτεχνῶς παντελῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ λίαν, περισπωμένως· βαρυτόνως δὲ τὸ ἀπείρως.[1] Ἀφ' ἑστίας[2]] ἐπὶ τῶν ἐν δυνάμει γινομένων καὶ πρώτους ἀδικούντων τοὺς οἰκείους, ἐπεὶ ἔθος ἦν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ τῶν ἄλλων θεῶν θύειν.[3] φέρεται δέ τις καὶ περὶ αὐτῆς μῦθος τοιοῦτος· μετὰ γὰρ τὸ καταλυθῆναι τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχὴν φασι τὸν Δία τὴν βασιλείαν παραλαβόντα[4] ἐπιτρέψαι τῇ Ἑστίᾳ λαβεῖν ὅ τι ἂν βούλοιτο, τὴν δὲ τὴν παρθενίαν αἰτήσασθαι καὶ τὰς ἀπαρχὰς παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλως.[5] ἀφ' ἑστίας. παροιμία δέ ἐστιν, μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων· ἔθος γὰρ ἦν τῇ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι. ἢ ἀφ' ἑστίας, ἤτοι ἀπὸ τῶν οἰκειοτάτων· ἑστία γὰρ ἡ οἰκία.

3. Κακουργεῖν τὴν πόλιν] σημείωσαι διὰ τὴν σύνταξιν. 𝔄. Ὁμόσε ἰέναι] δύο σημαίνει τοῦτο, παρὰ μὲν τοῖς ῥήτορσι τὸ ἀπ' ἐναντίας ἤτοι τὸ ἀντικείμενον, ὡς παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου "αὐτὸς δὲ ὁρᾷ ἡμᾶς ὁμόσε πορευομένους," παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὸ ὁμοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦδε· ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων—Φοῖβος Ἀπόλλων (Il. 12, 19—24). 𝔄.

4. ἤ που] ἴσως, σχεδόν. Πελάτης] ὁ ἀντιστροφῶν καὶ ὑπηρετῶν,[6] καὶ προσπελάζων, ἀπὸ τοῦ πέλας ἤτοι ἐγγὺς, ἐκαλεῖτο ὁ δι' ἔνδειαν προσιὼν, μίσθιος δὲ ὑπηρετῶν. Ἄλλως. Πελάται εἰσὶν οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι, καὶ θῆτες. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ ἑκτήμοροι,[7] ἐπεὶ τῷ ἕκτῳ μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν. 𝔄: πελάτης ἑταῖρος,

liastes noster ad tribum Ægeidem refert, ab Harpocratione, Stephano, et lapidibus literatis, quos modo laudavimus, ad Cecropidem referri. Ceterum Corsinus l. c. p. 191. scribens, hunc populum a Plutarcho in Theseo commemorari, nimium festinavit. Is Pittheum, Thesei avum, commemorat, non pagum Atticum. RUHNKEN. cf. Buttmann. ad Demosth. Mid. p. 41.

[1] Ἀτεχνῶς] Atticista Ms. in Bibl. Medicea: Ἀτέχνως· ἀπλάστως, ἀδόλως. Τέχνη γὰρ ὁ δόλος. Ἀτεχνῶς, ὡς βεβαίως, (leg. σαφῶς, βεβαίως) ἀσφαλῶς, φανερῶς, ἢ ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ἁπλῶς, χωρὶς πανουργίας, ἢ τελείως, παντελῶς, καθάπαξ, καθόλου. Similia sunt apud Etymol. M. p. 162. 54. Suidas hunc vocis usum Platonis auctoritate confirmat; cujus exempla ad Timæum attulimus, p. 52. RUHNK.

[2] Ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι] Hunc Platonis locum laudat Scholiast. Aristoph. ad Vesp. 842. sic corrigendus e Scholiis nostris: Μετὰ γὰρ τὸ καταλυθῆναι τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχὴν, τὸν Δία διαδεξάμενον τὴν βασιλείαν etc. Proverbium, ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι, satis illustratum a Casaubono ad Strabon. i. p. 18. ut alios taceamus, bis restituimus Philoni Judæo T. i. p. 674. T. ii. p. 561. ubi vulgo legitur, ἀφ' ἱερᾶς ἄρχεσθαι. Vera lectio conservata est T. ii. p. 534. 549. Mangejum, qui utrumque recte dici putat, nihil moramur. RUHNK.

[3] Τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ—θύειν] Plato Cratylo p. 264. G. τὸ γὰρ πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύειν. RUHNK.

[4] Παραλαβόντα] Ms. Reg. C. διαδεξάμενον, ut Schol. Aristoph. l. c. RUHNK.

[5] Ἄλλως] Hoc posterius Scholion sumtum est vel ex Zenobio i. 40. vel ex Hesychio. RUHNK.

[6] Πελάτης ὁ ἀντιστρωφῶν] Lege ex Timæo: Πελ. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν. quo etiam ducit Cod. Aug. scriptura ἀντιστροφῶν. RUHNK.

[7] Ἑκτήμοροι] Pollux e certa emendatione Jungermanni iv. 165. Ἑκτήμοροι, οἱ πελάται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Hesychius: Ἑκτήμοροι. οἱ ἕκτῳ μέρει τὴν γῆν γεωργοῦντες. Iidem voce antiqua Ἐπίμορτοι dicuntur. Hesychius: Ἐπίμορτος. ὁ μέρει ἐργαζόμενος. Μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο. καὶ Ἑκτήμοροι, οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες. ubi præclare Hemsterhusius. Videri possit post ἐπεὶ, præpositio ἐπὶ excidisse, ἐπεὶ ἐπὶ τῷ ἕκτῳ, quam etiam Hemsterh. in Hesychii glossa proxime laudata resti-

συνήθης, παρὰ τὸ πελάζω, οἷον ὁ πέλας ὤν. Ἐξηγητοῦ] τοῦ τοὺς νόμους ἐξηγουμένου.[1] Μετάληψις ἡ στάσις αὕτη, καὶ μετάληψις ἄγραφος· οὐ γὰρ ἀπὸ ῥητοῦ τὴν παραγραφὴν ποιεῖται. ἡ μέντοι ἀντίθεσις ἀντεγκληματική· ἀντεγκαλεῖ γὰρ ὁ φεύγων ὡς ἄξιος παθεῖν τοῦτο ὁ τεθνηκὼς ὡς ἀνδροφόνος. Ἀ.

5. Λέγοντα] σημείωσαι πῶς οὐ πρὸς δοτικὴν ἀπέδωκε τὸ λοιπὸν τοῦ λόγου, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπήνεγκεν, οἷον κράτιστόν ἐστι μαθητῇ σῷ γενέσθαι αὐτὰ ταῦτα λέγοντα. Ἀ. Αὐτοσχεδιάζοντα] ἐκ τοῦ αὐτομάτου καὶ προχείρου καὶ ἑτοίμου λέγοντα, χωρὶς αἰτίας. Λάχε δίκην] κλήρῳ γὰρ εἰσῆγον τὰς δίκας δι' εὐταξίαν. Κατὰ τὴν ὁσιότητα] ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, παραπλησίως τῇ ὁσιότητι. Ἀ.

6. Ἴδε πῶς ὁ Πλάτων οὐ δέχεται περὶ θεοῦ λέγεσθαι τὰ παρὰ τῶν ποιητῶν μυθευόμενα, οἷον ἔχθρας, πολέμους, συνουσίας καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ ὅλος γὰρ σκοπὸς τῆς καθεξῆς διαλέξεως εἰς τοῦτο σπουδάζει. Ἐπὶ σχολῆς] ἐπὶ τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγομένης εὐκαιρίας.

7. Ἀπαλλαγεῖμεν Ἀττικὸν, ἢ συγκοπῇ τοῦ η ἢ κατὰ κρᾶσιν. Ἀ.

8. Οὐδὲν] Ἀττικὸς ὁ τοῦ δεν πλεονασμός. Ἀ.

11. Δαιδάλου, ὡς ἔοικε, τῶν τῆς γονῆς ὀχετῶν Σωκράτης ἀπόρροια. ταύτῃ μοι δοκεῖ κατὰ τὸ συγγενὲς καὶ λιθοξοϊκὴν ἀσκεῖσθαι Σωκράτη τέως, εἰ μὴ Ἀρχέλαος ὁ φιλόσοφος ἀπὸ ταύτης ἀναστήσας τῆς τέχνης τὸν ἄνδρα φιλοσοφίᾳ ἠγάγετο· ἐτεκμήρατο γὰρ τὸ τῆς ψυχῆς ἐντρεχὲς καὶ ἐπιτήδειον καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὑπτίως ἔχον, οἷς πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους ἀντέλεγε στερόμενος τῶν μισθῶν. Δαίδαλος δὲ Ἀθηναῖος ἦν τῶν πώποτε ἀνδριαντοποιῶν περιφανέστατος. πρῶτος δὲ καὶ περισκελὲς ἄγαλμα ἐσχημάτισε, τῶν πρὸ ἐκείνου κατὰ ταὐτὸ συμβεβληκότα τὼ πόδε τὰ βρέτη ἐργαζομένων. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ὁ τοῦ περιϊέναι καὶ κινεῖσθαι τὰ φιλοτεχνήματα αὐτοῦ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀνάκειται λόγος αὐτῷ, ὃν καὶ νῦν Σωκράτης παίζων Εὐθύφρονα προάγει. Ἀ.

12. Ἵνα περ δέος, ἔνθα καὶ αἰδὼς, ἐπὶ τῶν κατὰ φόβον ἐπιεικῶν. εἴρηται δὲ ἐκ τῶν Στασίνου Κυπρίων. Σκαληνὸς ὁ σκολιὸς καὶ πολυγώνιος· τοῦ γὰρ τριγώνου ἐστὶν εἴδη τρία, ἰσόπλευρον, ἰσοσκελὲς, σκαληνόν. Ἀ: τὸ σκαληνὸν γὰρ τρίγωνόν ἐστιν ἐκ τριῶν ἀνίσων πλευρῶν, τὸ δὲ ἰσοσκελὲς τρίγωνον τῶν δύο μὲν πλευρῶν ἴσων ἀλλήλαις οὐσῶν, μιᾶς δὲ ἀνίσου ταῖς δυσίν. ἐν οἷς οὖν ὁ ἄρτιος ἀριθμὸς εἰς δύο ἴσα ϛς τέμνεται, ὡς ὁ ὀκτὼ φέρε, ὁ δὲ περιττὸς εἰς δύο ἄνισα, ὡς ὁ πέντε, εἰκότως τὸν μὲν ἰσοσκελῆ τὸν δὲ σκαληνὸν ὠνομάσθαι.

14. Παροιμία, οὐ μὴ χαμαὶ πέσῃ, ἐπὶ τῶν διακενῆς οὐδὲν λεγόντων, ἀλλ' ἐπιτυγχανόντων. Οὐδὲν γὰρ] συνῳδὸν τῷ πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ ἑξῆς. Ἀ.

15. Σημείωσαι πῶς τῷ ἄρτι κατὰ πλάτος ἐχρήσατο. Ἀ.

tui volebat. Sed deest etiam in Hesychio v. Ἐκτήμοροι, et in Photii Lexico Ms. ubi hoc Scholion totidem verbis legitur. De vi præpositionis ἐπὶ cum Dativo, qua conditionem significat, diximus ad Xenophont. Memorab. Socr. ii. p. 229. Ruhnk.

[1] Ἐξηγητοῦ] De Exegetis Atticis copiose ad Timæum disputavimus, p. 109. Ruhnk.

Ἑκὼν εἶναι] Ἀττικὸν τοῦτο, καὶ παρέλκει τὸ εἶναι. γίνεται δὲ ἐὰν ἀρνητικὸν ἐπιφέρηται ποιοῦν ἀπόφασιν, ἐπὶ καταφατικοῦ δὲ οὐκ ἐξὸν τοῦτο ποιεῖν. Ἀ. *Εἴπερ τις ἄλλος*] ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Θὴς ὁ μισθοῦ δουλεύων. *Διωκάθειν*] ἤγουν διώκειν.

IN PARMENIDEM.

126. *Κλαζομεναὶ* πόλις Ἰωνίας. Μελίτη δῆμος Κεκροπίδος. Ἡ τῶν Παναθηναίων ἑορτὴ καὶ ὁ ἀγὼν ἐτέθη μὲν πρῶτον ὑπὸ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθήνης, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. ἄγεται δὲ ὁ ἀγὼν διὰ πέντε ἐτῶν. καὶ ἀγωνίζεται παῖς Ἴσθμια, οὐ πρεσβύτερος, καὶ ἀγένειος ἀνήρ. τῷ δὲ νικῶντι διδόασιν ἔλαιον ἐν ἀμφορεῦσι, καὶ στεφανοῦσιν αὐτὸν ἐλαίᾳ πλεκτῇ. *Παιδικὰ*] καὶ ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἐπὶ ἀῤῥένων ἐρωμένων ἡ λέξις εὕρηται, κατὰ μεταφορὰν δὲ τὴν ἀπὸ τούτων καὶ ἐπὶ πάντων τῶν σπουδαζομένων πάνυ· ὡς καὶ ἐν Φαίδρῳ λέγεται "ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην, ἐρεσχηλῶν σε." ἡ δὲ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων.

127. *Κεραμεικῷ*] τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα καὶ οἱ πόρνοι προειστήκεισαν. εἰσὶ δὲ δύο Κεραμεικοὶ, ὁ μὲν ἔξω τείχους, ὁ δὲ ἐντός.

128. *Λάκαιναι σκύλακες*] ἃς ἡ συνήθεια Λακωνικάς φησιν. Ἀ.

130. *Ἄγασθαι*] θαυμάζεσθαι. *Ἔθραξε*] ἐτάραξεν, ἠνώχλησεν, ἔνυξεν. (εἰς θυμὸν ἐκίνησεν, τὰς φρένας διέσεισεν Ἀ).

131. *Ἡδέως*] ἀντὶ τοῦ κατὰ φύσιν νῦν. σημαίνει δὲ ἔστιν ὅτε καὶ τὸ εὐήθως καὶ τὸ γελοίως.

133. *Ἀπίθανος*] ἀντὶ τοῦ δύσκολος καὶ μὴ ῥᾳδίως πειθόμενος.

134. Τὸ δεινότερον οὐχ ὡς ἰσχυρότερον ἄπορον, ὡς εἰώθασι δεινοὺς λέγειν τοὺς κρατοῦντας τῇ δυνάμει τῶν λόγων, ἀλλ' ὡς μείζονος δείματος καὶ εὐλαβείας τοῖς νοῦν ἔχουσιν ἄξιον.

136. *Ἄλλως τε καὶ*] μάλιστα. Τὸ τοῦ μελοποιοῦ Ἰβύκου ῥητόν· Ἔρως αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακερὰ ὄμμασι δερκόμενος, κηλήμασι παντοδαποῖς εἰς ἄπειρα δίκτυα Κύπριδος βάλλει. ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον, ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραϊ ἀέκων σὺν ὄχεσφι θοοῖς εἰς ἅμιλλαν ἔβα.

137. *Διανεῦσαι*] περαιωθῆναι.

162. *Ἀνήσει*] ἀφήσει, ἢ ἀναπείσει.

IN APOLOGIAM.

17. *Πρῶτον* —] παραγραφικοῦ δύναμιν ἔχει τοῦτο· σχεδὸν γὰρ τοῦτο λέγει, ὅτι τοσούτοις ἔτεσιν οὐδενὶ δέδωκα δίκας τὸν αὐτὸν τρόπον πολιτευόμενος. Ἀ.

18. Οὗτος ὁ Ἄνυτος Ἀνθεμίωνος ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος γένος, Ἀλκιβιάδου ἐραστὴς, πλούσιος ἐκ βυρσοδεψικῆς· ὅθεν καὶ σκωπτόμενος ὑπὸ Σω-

κράτους διὰ τοῦτο . . . . . ἔπεισε μισθῷ Μέλητον ἀσεβείας γραφὴν δοῦναι κατὰ Σωκράτους. μέμνηται Λυσίας ἐν Σωκράτους ἀπολογίᾳ καὶ Ξενοφῶν ὁμοίως, καὶ Ἀριστόξενος ἐν τῷ Σωκράτους βίῳ, . . Θεόπομπος δὲ Στρατιώτισιν Ἐμβάδαν αὐτὸν εἶπε παρὰ τὰς ἐμβάδας, ἐπεὶ καὶ Ἄρχιππος Ἰχθύσιν εἰς σκυτέα αὐτὸν σκώπτει. Μέλητος δὲ τραγῳδίας φαῦλος ποιητής, Θρᾷξ γένος, ὡς Ἀριστοφάνης Βατράχοις Πελαργοῖς, Λαΐου υἱὸν αὐτὸν λέγων, ἐπεὶ ᾧ ἔτει οἱ Πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο, καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν ἔθηκεν, ὡς Ἀριστοτέλης Διδασκαλίαις. ἐν δὲ Γεωργοῖς ὡς Καλλίαν περαίνοντος αὐτοῦ μέμνηται. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Λυσίας ἐν Σωκράτους ἀπολογίᾳ. Ἀ. Ἐρήμη δίκη ἐστὶν, ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν καταδιαιτηθῇ. Ἀ: ἀντὶ τοῦ εἰς ἐρήμην δίκην κατηγοροῦντες. λέγεται καὶ ἐρήμην ἁλῶναι ἀντὶ τοῦ εἰς ἐρήμην δίκην ἐμπεσεῖν. ἐρήμη δὲ δίκη λέγεται ἡ μὴ ἔχουσα τὸν ἀπολογούμενον. Τὸ τοῦ ἤθους ἄπλαστον πιθανότητα ποιεῖ. εἰκότως οὖν οὕτω χρῆται νῦν Σωκράτης. Ἀ. Εἰς Ἀριστοφάνην αἰνίττεται τὸν κωμικόν. Ἀ.

19. Ἀντωμοσία ἐπὶ δίκῃ λέγεται, διὰ τὸ ὀμνύναι ἑκατέρους, τὸν μὲν ἐγκαλοῦντα ὅτι ἠδίκηται, τὸν δὲ ἐγκαλούμενον μὴ ἠδικηκέναι. οἱ δὲ ἀντωμοσίαν τὴν ἐπὶ πράγμασιν ἀμαρτύροις καὶ ἀνεγγράφοις εἰς ὅρκον περιισταμένην δίκην, ἐφ' οἷς οἱ κριταὶ δοξάζουσιν. ἔνιοι ὅταν ἐπὶ δημοσίῳ ἀγῶνι σκηπτομένου τινὸς κάμνειν ὁ ἀντίδικος ἀντομνύηται, φάσκων προσποιεῖσθαι αὐτὸν, καὶ περὶ τούτου διαλαμβάνωσιν οἱ δικασταί. οἱ δὲ, ὅτι ὁ τοῦ κατηγορουμένου ὅρκος ἀντωμοσία, ἐπὶ τῷ τἀληθῆ ἀπολογήσεσθαι, ὥσπερ τοῦ κατηγοροῦντος πρότερον διωμοσία, ἐπὶ τῷ τἀληθῆ κατηγορήσειν. Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδιοποιὸς φαλακρὸς ἦν, ὡς αὐτὸς φησὶν Εἰρήνῃ· ἐκωμῳδεῖτο δ' ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην μιμεῖσθαι δ' αὐτόν. Κρατῖνος

τίς δὲ σύ; κομψός τις ἔροιτο θεατής
ὑπολεπτόλογος γνωμιδιώτης εὐριπιδαριστοφανίζων.

καὶ αὐτὸς δ' ἐξομολογεῖται Σκηνὰς καταλαμβανούσαις·

χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ, φησὶ, τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ·
τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἧττον ἢ κεῖνος ποιῶ.

Ἀριστώνυμος δ' ἐν Ἡλίῳ ῥιγοῦντι καὶ Σαννυρίων ἐν Γέλωτι τετράδι φασὶν αὐτὸν γενέσθαι, διὸ τὸν βίον κατέτριψεν ἑτέροις πονῶν· οἱ γὰρ τετράδι γεννώμενοι πονοῦντες ἄλλοις καρποῦσθαι παρέχουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πρώτῃ περὶ ἡμερῶν ἱστορεῖ. ταύτῃ δὲ καὶ Ἡρακλῆ φασὶ γεννηθῆναι. τρεῖς δ' ἔσχεν υἱοὺς, Φίλιππον τὸν τοῖς Εὐβούλου δράμασιν ἀγωνισάμενον, καὶ Ἀραρότα ἰδίοις τε καὶ τοῦ πατρὸς δράμασι διηγωνισμένον, καὶ τρίτον ὃν Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίαρχον Φιλεταῖρον. κατεκληρώσατο δὲ καὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς Θεογένης ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης. κωμῳδεῖται δὲ ὅτι καὶ τὸ τῆς εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα· Εὔπολις Αὐτολύκῳ, Πλάτων Νίκαις.

Προῖκα] κατὰ δωρεάν, ἄνευ μισθοῦ.

20. Ἦ δ' ὅς — ἦν δ' ἐγώ] ἔφη οὗτος—ἔφην δ' ἐγώ. Χαιρεφῶν οὗτος ὁ Σωκρατικὸς ἰσχνὸς ἦν καὶ ὠχρὸς, τὸ δὲ ἦθος συκοφάντης καὶ κόλαξ, πρὸς δὲ καὶ κλέπτης καὶ αὐχμηρὸς, τὴν δὲ περιουσίαν πένης.

Εὔπολις μὲν οὖν ἐν Πόλεσι διὰ τὴν χροιὰν πύξινον αὐτὸν καλεῖ, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὄρνισι νυκτερίδα· ἐν δὲ Τελμισσεῦσιν εἰς συκοφάντην ἀποσκώπτει, Κρατῖνος Πυτίνῃ εἰς αὐχμηρὸν καὶ πένητα· Εὔπολις δ' ἐν Κόλαξιν Καλλίου κόλακα λέγει, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δράμασι κλέπτην. ἐν δ' Ὥραις νυκτὸς αὐτὸν παῖδα καλεῖ. Χ.

21. Ἀνεῖλεν] χρησμὸς περὶ Σωκράτους δοθεὶς Χαιρεφῶντι τῷ Σφηττίῳ·

σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος Εὐριπίδης·
ἀνδρῶν δ' ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Ἤια] ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμην. Ἰτέον] κατὰ κοινοῦ τὸ ἐδόκει, ἵν' ᾖ ἐδόκει οὖν ἰτέον εἶναι σκοποῦντι.

22. Νὴ τὸν κύνα] Ῥαδαμάνθυνος ὅρκος οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς ἢ χηνὸς ἢ πλατάνου ἢ κριοῦ ἤ τινος ἄλλου τοιούτου·

οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων,
ἔπειτα χήν· θεοὺς δ' ἐσίγων,

Κρατῖνος Χείρωσι. κατὰ τούτων δὲ νόμος ὀμνύναι, ἵνα μὴ κατὰ θεῶν οἱ ὅρκοι γίγνωνται. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Ἦ μὴν] ὄντως δή. Ἐπ' αὐτοφώρῳ] ἐπ' αὐτόπτῳ, ἐπ' ὄψει.

23. Ἄνυτος μὲν καὶ Μέλητος εἴρηνται τίνες, ὅτι ὁ μὲν πλούσιος ἐκ σκυτοδεψικῆς, Μέλητος δὲ τραγῳδιοποιὸς φαῦλος· Λύκων μέντοι πατὴρ ἦν Αὐτολύκου, Ἴων γένος, δῆμον Θορίκιος, πένης, ὡς Κρατῖνος Πυτίνῃ, Ἀριστοφάνης Σφηξίν. Εὔπολις δ' ἐν Φίλοις καὶ ἐπὶ τῇ γυναικὶ Ῥοδίᾳ κωμῳδεῖ αὐτὸν, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ εἰς ξένον, Μεταγένης δ' Ὁμήρῳ εἰς προδότην· καὶ Λύκων ἐνταῦθά που προδοὺς Ναύπακτον ἀργύριον λαβὼν ἄγαλμ' ἀγορᾶς ξενικὸν ἐμπορεύεται.

24. Χαριεντίζεται] εὐτραπελεύεται, σκώπτει.

25. Ὦ τὰν] ὦ οὗτος, ὦ ἑταῖρε, ὦ τάλαν, ὦ μέλε. ταῦτα παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ τῶν γυναικῶν λέγεται μόνων, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους φασὶ τὸ ὦ τὰν, ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν περισπῶσι, τὴν δὲ δευτέραν βαρύνουσι. καὶ βέλτιον· ἀδύνατον γὰρ μίαν λέξιν εὑρεθῆναι δύο ἔχουσαν περισπωμένας. Δίδυμος δὲ τὸ πλῆρες εἶναί φησιν ὦ ἔταν, ἀγνοῶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἔτης ἡ κλητική ἐστιν ἔτα, καὶ Δωρικῶς ἔταν.

27. Ἀντιγραφή ἐστιν, ὅταν ὁ φεύγων καὶ αὐτὸς γράφηται τὸν διώκοντα, ὡς ἐπὶ τῶν λαγχανόντων τὴν μὴ οὖσαν δίκην καὶ τῶν παραγραφομένων· καὶ οὗτοι γὰρ τρόπον τινὰ κατηγοροῦσιν. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, Σώκρατες, ὄνοις καὶ ἵπποις τοὺς θεοὺς Ἀθηναίων παραβάλλεις.

28. Τιμωρήσεις] ἀντὶ τοῦ ἐκδικήσεις, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰ τῷ Πατρόκλῳ ἐκδίκησιν τοῦ φόνου παράσχῃς. τὸ τιμωρῶ δὲ σημειωτέον ὅτι δοτικῇ συντάσσεται, ὅτε ἀντὶ τοῦ βοηθῶ λαμβάνεται.

30. Πολλοῦ δέω] πόῤῥω λίαν εἰμί.

31. Τί τὸ Σωκράτους δαιμόνιον ὅ τινές φασιν ὅτι ἤχω τὸ καὶ ἄξιον[1] καταλαμβάνεται αὐτῷ οὖς. Χ.

40. Κατέδαρθεν] κατεκοιμήθη.

[1] ἤχῳ τὸ δεξιὸν Buttmannus.

IN CRITONEM.

44. *Εἰ γὰρ ὤφελον*] ἀντὶ τοῦ εἴθε.

46. *Ὅσα γε τἀνθρώπεια*] ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' ἄνθρωπον, ὅσον εἰς γνῶσιν ἧκεν ἀνθρώπων, ὅσον αἰσθάνεσθαι ἄνθρωπος δύναται.

50. *Εἰπέ μοι*] σημείωσαι τὴν μετάβασιν τοῦ ἀριθμοῦ.

51. *Γεννῆται* οἱ τοῦ γένους μετέχοντες καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἔχοντες κοινὰ ἱερά. οἱ δὲ ὁμογάλακτας, φράτορας, συγγενεῖς τοὺς γεννήτας. ✠: ζήτει δὲ εἰ διὰ β νν γραφόμενον γεννῆται ὀφείλει γράφεσθαι.

54. *Δύο* σημαίνει τὸ ἴσθι, τό τε ὑπάρχειν καὶ τὸ γνῶναι. εἰ μὲν οὖν κατὰ τὸ ὑπάρχειν, τοῦτο βούλεται ἐνταῦθα δηλοῦν· ἔσο νῦν καὶ διαγίνου τοῖς παροῦσιν εἰς πάντα ὅσα γέ μοι δοκεῖ, ἢ ταῦτα νῦν ἔσο τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα. κατὰ δὲ τὸ τοῦ γνῶναι σημαινόμενον οὕτως· γνῶθι κατὰ τὰ ἐμοὶ νῦν δοκοῦντα ὡς εἴπερ ταῦτα ἐρεῖς μάτην ἐρῶν.

IN IONEM.

530. *Ἔφεσος* πόλις Ἰωνίας. *Ἐπίδαυρος* πόλις ἐν Ἰλλυρίδι. *Μῶν*] μὴ αὖ, οὐ δή, ἆρα. *Ῥαψῳδούς* φασι τοὺς τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντας. ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, ἐπεὶ ῥάβδους κατέχοντες δαφνίνας ἀπήγγελλον. ῥαψῳδῆσαι λέγεται καὶ τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός.

533. *Μαγνῆτιν*] Πτολεμαῖος ὁ μέγας ἐν ζ' τῶν γεωγραφικῶν ὑφηγήσεών φησι κατὰ τὴν ἐκτὸς Γάγγου ποταμοῦ Ἰνδικὴν μετὰ καὶ ἄλλων νήσους τινὰς Σατύρων εἶναι τρεῖς, ὧν τοὺς ἐνοικοῦντας οὐρὰς ἔχειν ὁποίας διαγράφουσι τῶν Σατύρων. φέρονται δὲ συνεχεῖς καὶ ἄλλαι δέκα νῆσοι, καλούμεναι Μανιόλαι, ἐν αἷς φασὶ τὰ σιδηροῦς ἔχοντα ἥλους πλοῖα κατέχεσθαι, μήποτε τῆς Ἡρακλείας λίθου περὶ αὐτὰς γεννωμένης, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιούροις ναυπηγεῖσθαι· κατέχειν τε αὐτὰς ἀνθρωποφάγους. Διογενιανὸς δὲ Μαγνῆτιν μὲν πλανᾶν λέγει τὴν ὄψιν λίθον, ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερής, τὴν δὲ Ἡρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον.

538. *Πράμνειος οἶνος* ἤτοι ὁ ἀπὸ τῆς Πραμνείας ἀμπέλου, ἢ ὁ πραΰνων τὸ μένος. τινὲς δέ, ἐπειδὴ ἐν Πράμνῃ πρῶτον ἐφυτεύθη ἄμπελος τῇ ἐν Ἰκάρῳ. *Κνῇ τυρὸν κνήστει*] ἔκοπτε τυρὸν κοπίδι.

IN HIPPIAM MINOREM.

568. *Ἀνέδην*] ἐκκεχυμένως, καὶ τὸ κατὰ στέρησιν τοῦ ἕδους. ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνίημι, ὥσεὶ εἶπεν ἀνέτως. στλεγγὶς ἡ ξύστρα, καὶ στλεγγιζόμενοι οἱ ἀποξυόμενοι, ὅ ἐστι κτενιζόμενοι. στλεγγὶς γὰρ τὸ κτένιον, ὡς Ἀριστοφάνης Γήρᾳ

εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ, σφαῖραν[1] καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.

[1] δεῖ σφαῖραν] δεῖ σε φέρειν Ξ, δ' εἰσφέρων B.

καὶ Δαιταλεῦσιν

οὐδ' ἔστιν αὐτοῖς[1] στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος.

καλεῖται δὲ στλεγγὶς καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν. λήκυθον δὲ ἀγγεῖόν τί φασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ τοῖς νεκροῖς ἔφερον τὸ μύρον, τὴν ἀλάβαστρον. ἀρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαστρον εἶπεν Ἡρόδοτος. ἐχρῶντο δὲ καὶ ἀντὶ φασκωλίων ληκύθοις, ἅ ἐστι δερμάτινα βαλλάντια (φάσκωλος δὲ τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται). διὸ καὶ τοὺς ἀπόρους αὐτοληκύθους[2] ἔλεγον. λέγουσι δὲ καὶ τὴν λάγυνον λήκυθον, καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ τοῦ αὐχένος ἠχῶδες, ὥς φησι Κλέαρχος.

371. Ἀρχαῖον] εὐήθη, ἢ ἁπλοῦν.

372. Κατηβολὴ τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένῳ καὶ Πελιάσι. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ τοῦ πυρετοῦ περίοδος καὶ ὁρμή, καὶ μερίς, καὶ ἱερὰ νόσος, τὸ χρεών, τὸ καθῆκον, θυσία, τελετή, τὰ νομιζόμενα.

IN HIPPARCHUM.

228. Φιλαΐδαι δῆμος Αἰγηΐδος.

229. Στεῖχε] ἴθι, πορεύου. Στειρίαι δῆμος Πανδιονίδος, ἀφ' οὗ ἡ ὁδὸς οὕτω καλεῖται. Τέως] δηλοῖ τὸ πρὸ τοῦ. Δημοσθένης "ὁ τέως προσκυνῶν τὴν θόλον." Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις

ἃ 'γὼ μόλις
στεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκον ἐν ταῖς μυῤῥίναις,
τέως μὲν οὐκ ἄν

Ζωΐλος ἐν τῷ εἰς Πολύφημον ἐγκωμίῳ· "οὕτω γὰρ ὡμογνωμόνησαν οἱ θεοὶ περὶ τῆς τιμωρίας ταύτης, ὥστε πάντοθεν Ὀδυσσεὺς τέως ὁ σωζόμενος καὶ τὰς ναῦς ἀκεραίους περιποιούμενος περιώφθη μετὰ τὴν ἀρὰν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς." ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῦσιν ἀντὶ τοῦ πρότερον κεῖται·

οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον
ὥσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων.

ἐν δὲ τῇ Εἰρήνῃ ὁ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ κέχρηται, περὶ Ὑπερβόλου λέγων

ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνὸς ὢν
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.

καὶ ἔτι ἐν τῇ Εἰρήνῃ εὕρηται ἀντὶ τοῦ ἕως· λέγει δὲ ὁ ἱπποκομῶν τὸν κάνθαρον

ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων
τέως, ἕως αὑτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς.

καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας ἀντὶ τοῦ ἕως· "ἀντὶ δὲ τοῦ Εὔβοιαν ἀποδοθῆναι περὶ Δρυμοῦ καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα. τέως δ' ἦσαν ἔσω οἱ Φωκεῖς, οὐδέποτ' ἐποιήσαμεν."[3]

[1] αὐτῇ B. [2] libri ἀποληκύθους. correxit Meinek. Menandri reliq. p. 41.
[3] Cf. Buttmann ad Demosth. Mid. p. 187.

παρὰ δὲ Φερεκύδῃ καὶ τοὔνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὗρον, ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἀπὸ τοῦ τέως. ὁ γὰρ Ἀθάμας,[1] φησὶν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὑρὼν Ἄρεαν τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν καὶ λίθους συμφοροῦσαν τοὺς νῦν ὄντας ἐν Τέῳ, ἤρετο ταύτην τί ποιεῖς; ἡ δὲ εἶπε "τέως σὺ ἐζήτεις ἵνα πόλιν κτίσῃς, εὗρον" ἀφ' οὗ ἀνακινηθεὶς τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω. καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ὡς, καὶ μέχρι τούτου, καὶ ἔμπροσθεν. ἀντίκειται δὲ τῷ τέως τὸ ἐν ὅσῳ. Ἀναθέσθαι ἐπὶ τῶν πεσσῶν ἔλεγον οἱ παίζοντες· οὓς γὰρ μὴ κατὰ τὸ δέον ἐκίνησαν, τούτους ἀνετίθεσαν. Ἄλλως. ἀναθέσθαι ἀθετῆσαι.

IN MINOEM.

315. Καρχηδὼν ἐν Λιβύῃ πόλις διάσημος, ἧς οἱ πολῖται οὗτοι. Ἀθάμας Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος καὶ Αἰναρέτης τῆς Δηϊμάχου, βασιλεύων Βοιωτίας, ἐκπίπτει διά τινας τύχας αὐτῆς· ᾧπερ ὁ Πύθιος χρᾷ ἐκεῖσε κατοικεῖν, οὗ ὑπ' ἀγρίων ζώων ξενισθῇ. ἐλθόντος δὲ καθ' ἣν χώραν λύκοι κρέα προβάτων διενέμοντο, αὐτοὺς μὲν διὰ δέος φασὶ φυγεῖν, συνέντα δὲ τοῦτον οἰκῆσαί τε αὐτοῦ, καὶ τῇ Ἀθαμαντίᾳ καὶ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ τῆς οἰκείας κλήσεως μεταδοῦναι. Ἐγχυτριστρίας] τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφερούσας, ὡς ἐπὶ τοῦδε. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι καταχυτρίσαι, ὡς Ἀριστοφάνης. λέγονται δὲ καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι τοῦ ἱερείου. ἔτι δὲ καὶ αἱ θρηνήτριαι, καὶ δὴ καὶ αἱ μαῖαι αἱ ἐκτιθεῖσαι ἐν χύτραις τὰ βρέφη.

316. Ἀλλ' ἀεὶ] τὸ ἀλλὰ λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἔστω, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅταν δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα δέ.

318. Μαρσύας Ὑάγνιδος ὁ πρῶτος μετὰ Ἀθηνᾶν αὐλῶν εὑρετής, εἶτα Φρυγίου καὶ Μιξολυδίου ἁρμονίας. οὗτος ἐς τοσοῦτον προῆλθεν αὐλητικῆς ὡς περὶ αὐτῆς ἐρίσαι Ἀπόλλωνι, τοῦ πλεονεκτήσαντος τὴν κρίσιν ποιουμένων Μουσῶν. καὶ δὴ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ δίδωσι δίκην τῆς ἥττης τὸ δέρμα δαρείς· οὗ δὴ ἀπὸ τοῦ σώματος ῥυέντος αἵματος ποταμὸς προῆλθεν ὁ τούτῳ ὁμώνυμος. Ὄλυμπον δέ τινες οὐ Φρύγα, Μυσὸν δέ φασι, καὶ τοῦτον γενέσθαι πρῶτον κρουμάτων εὑρετήν.

319. Ἐννέωρος] ἐνναέτης· ὧρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός· ἤγουν ἀπὸ ἐννέα ἐτῶν ἄρξας, ἢ ἐννέα ἔτη βασιλεύων. Συμπαίστην] συμπαίγμονα.

328. Ἐντείνοντες] πληγὰς διδόντες. Τοὺς δασμοὺς] Αἰγέως τοῦ Πανδίονος βασιλεύοντος Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν Ἀνδρόγεως ὁ Μίνω πάντας ἀγῶνας νικᾷ. τοῦτον Αἰγεὺς στέλλει μὲν ἐπὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, διαφθείρεται δὲ ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὥς τινες, πορευόμενος ἐπὶ Θήβας διὰ τὸν Λαΐου ἀγῶνα πρὸς τῶν ἀνταγωνιστῶν διὰ φθόνον ἀπόλλυται. ὃ μαθὼν Μίνως Ἀθήνας τε πολεμεῖ καὶ Μέγαρα εἷλε, μὴ οἷός τε δ' ὢν πορθῆσαι ταύτας, εὔχεται τῷ Διὶ παρ' Ἀθηναίων δίκην λαβεῖν· καὶ διὰ τοῦτο λιμὸς ἐνσκήπτει τούτοις καὶ λοιμός. χρωμένων δὲ περὶ τῆς τούτων ἀπαλλαγῆς, ἀνεῖπεν ὁ Ἀπόλλων δίκας Μίνῳ

[1] θαύμας E, θαύμασα B.

δοῦναι ἃς ἂν αὐτὸς αἱρῆται. Μίνως δὲ κελεύει δεκέτεις κόρους ἑπτὰ καὶ κόρας ἴσας ἀόπλους πέμπειν κατ' ἔτος τῷ Μινοταύρῳ βορὰν κατὰ τὸν λαβύρινθον, ὃς ὑπὸ Δαιδάλου κατεσκεύαστο χῶρός τις σκολιός. Θησεὺς δὲ μετὰ καὶ τῶν λοιπῶν κατὰ τὸ τρίτον ἔτος εἰς τὸν δασμὸν καταλεγεὶς τόν τε Μινόταυρον ἀναιρεῖ, καὶ παύει τὴν εἰς Κρήτην πομπὴν τοῦ δασμοῦ. περὶ τούτου οὖν ἐνταῦθά φησιν. Φλαῦρον] κακόν, ὡς νῦν, ἢ φαῦλον, ἢ κοῦφον κακόν. τινὲς δὲ φλαῦρον μὲν τὸ μικρὸν κακόν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα.

IN ALCIBIADEM SECUNDUM.

140. Ἐνεοὺς] ἀφώνους, κωφούς, ἐξεστηκότας, νωδούς, νωχελεῖς, μετεώρους.

146. Ἐπουρίσῃ] ἀποπέμψῃ, ἢ ὡς νῦν, ἐφορμήσῃ.

147. Φθονερὸς ὁ ἐπὶ τοῖς εὐπραγοῦσιν ἀχθόμενος καθ' ἑαυτόν. ἔστι δὲ καὶ ὁ ἐπίφθονος φθονερός. διαφέρει δὲ βασκάνου· ὁ γὰρ βάσκανος ὑπὸ φθόνου καὶ συκοφαντεῖ καὶ κακηγορεῖ, ἀπὸ τοῦ βαβάκτου ἴσως. ἔστι δὲ βαβάκτης ὁ κράκτης καὶ μανιώδης. Τὸ φαῦλον ἐπὶ τεσσάρων ἐννοιῶν τάσσεται, κατ' ἐναντιότητα παραλαμβανομένων. ἐπὶ ἁπλότητος καὶ εὐηθείας Δημοσθένης "οὐ γὰρ εἰ φαύλοις ὑμεῖς προστάταις χρῆσθε." ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπαίνου Εὐριπίδης

φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν·

ἐπὶ δὲ μεγέθους, φαῦλον στόμα ἀντὶ τοῦ μέγα· ἐπὶ δὲ μικρότητος εὐθέως ἐν ἀρχῇ τοῦ κατ' Ἀριστοκράτους. λέγουσι δὲ καὶ τὴν φαυλίαν ἐλαίαν μικρόκαρπον οὖσαν οὕτως ὀνομάζεσθαι. ἐκνενίκηκε μέντοι τὴν παλαιὰν χρῆσιν ἡ εἰς τὸ κακὸν μετάληψις· φαῦλον γὰρ οἱ πλεῖστοι τὸ κακὸν ἐξακούουσιν.

150. Δωροδόκοι καὶ οἱ δῶρα λαμβάνοντες καὶ οἱ δῶρα διδόντες. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῷ ἐπὶ τοῦ Ζελείτου Ἀριθμίου ἔφη δωροδόκος, ὅπερ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ δῶρα διδούς. ἐπὶ δὲ τοῦ δῶρα λαμβάνειν πολλὴ ἡ παράθεσις, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα.

IN GORGIAM.

447. πολέμου] παροιμία, πολέμου καὶ μάχης μεταλαγχάνεις, πρὸς τὸν ἀπολειπόμενον τῆς θυσίας καὶ ὑστερήσαντα. παρεγγυᾷ δὲ ὅτι χρὴ πολέμου καὶ μάχης ἀπολιμπάνεσθαι, λόγων δὲ οὔ.—ἐλλειπτικῶς εἴρηται τῷ Πλάτωνι. λείπει γὰρ τῇ διανοίᾳ τὸ ἀλλ' οὐχὶ τῆς ἐν λόγοις ἡδονῆς, οἵαν δὴ νῦν παρέσχετο Γοργίας. Οὕτω] κατὰ τὰ τελευταῖα ἀλλ' οὐκ ἐν ἀρχῇ. Χ. Ἀλλ' ἢ] ἀλλ' ἄρα Χ. τὸ λεγόμενον] οὐ πάνυ τὸ λεχθὲν ἀποδέχεται Σωκράτης· διὸ καὶ ἐπάγει ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον ἀντὶ τοῦ ἀλλ' ὄντως τὸ λεγόμενον. λείπει δὲ τὸ πεπόνθαμεν, ἵν' ᾖ τοιοῦτο· ἀλλ' ὄντως τὸ λεγόμενον πεπόνθαμεν, ὅπερ οἱ κατόπιν ἑορτῆς παραγινόμενοι καὶ τῆς ἐν τῇ ἑορτῇ θυμηδίας ὑστεροῦντες. Κατόπιν ἑορτῆς] ἐπὶ τῶν ἐπί τινι καλῷ πράγματι ἀπολιμπανομένων. Ἀναγ-

κάσας] ἡ ἀνάγκη διττή, ἡ μὲν πρὸς βίαν, ἡ δὲ κατὰ φύσιν. κατὰ ταύτην οὖν ἠναγκάσθη Σωκράτης ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, ὅπως πολλοὺς ὠφελοῖ. τοῦτο γὰρ σπουδαίων ἀνδρῶν ἴδιον, καὶ πρὸ τούτων θεοῦ. Οὐδὲν πρᾶγμα] οὐδὲν ἐργῶδες ἢ δυσχερές. Καὶ ἰάσομαι] παροιμιακὸν τοῦτο, ἀπὸ Τηλέφου καὶ τοῦ τρώσαντος Ἀχιλλέως καὶ τοῦ χρηστηρίου ἀνελόντος ὅτι ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται. Ἀλλ' ἆρα] ἀρχή τις αὕτη τῶν ἐν τῷ διαλόγῳ προκειμένων τοῦ πρώτου μέρους, ὅ ἐστι τὸ περὶ τῆς ποιητικῆς αἰτίας τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν. Ἦ καλῶς λέγεις] ταῦτα διελέγοντο εἰς τὸν τοῦ Καλλικλέους εἰσιόντες οἶκον· εἶτα ἔσωθεν αὐτοῦ Γοργίᾳ ἐντυγχάνουσιν.

448. Πολλῶν ἐτῶν] Ἀττικὸν τὸ σχῆμα· δηλοῖ δὲ τὸ ἐπὶ πολὺν χρόνον. τὸ δὲ οὐδείς πω ἀντὶ τοῦ οὐ πώποτε. καὶ Θουκυδίδης "οὐδείς πω καταγνούς." Ἡρόδικος] οὗτος οὐχ ὁ Σηλυμβριανός ἐστιν Ἡρόδικος, ἀλλ' ὁ Λεοντῖνος, Γοργίου ἀδελφός. Χ: ἄλλος Ἡρόδικος Σηλυμβριανὸς ἐν Πολιτείᾳ. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ] οὗτος Πολύγνωτος ἐκαλεῖτο, οὗ ἐν Δελφοῖς ἡ θαυμαστὴ γραφή, ᾗ ἐπιγέγραπται

γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
υἱός, περθομένην Ἰλίου ἀκρόπολιν.

Ὦ Χαιρεφῶν] φασὶ μὴ ἐξ αὐτοσχεδίου τὸν Πῶλον ταῦτα εἰπεῖν, προσυγγραψάμενον δέ. Ἐμπειρία] σκόπει τὰ πάρισα τοῦ Πώλου, ἐμπειρία - ἀπειρία, τέχνη - τύχη, ἄλλοι - ἄλλων - ἄλλως. Τὸν αἰῶνα ἀντὶ τοῦ τὸν βίον, τὴν ζωήν. Χ. Οὐ πάνυ] οὐ γάρ τί ἐστιν ἡ ῥητορικὴ εἶπεν, ἀλλ' ὁποῖόν τί ἐστιν. Καλουμένην] αὕτη γὰρ ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς, ἄλλη δὲ ἡ κατ' ἀλήθειαν.

449. Ἀγαθόν γε] Ἀριστοτέλης μὲν καὶ οἱ σοφισταὶ μίαν φασὶν εἶναι ῥητορικὴν ἐπ' ἀμφότερα δυναμένην ἀγωνίζεσθαι· Πλάτων δέ φησι δύο εἶναι, τὴν μὲν τέχνην, τὴν δὲ κολακείαν, ἥτις καὶ εἴδωλον λέγεται πολιτικῆς μορίου. ὁ γοῦν Γοργίας ἄξιων ἀγαθὸς εἶναι ῥήτωρ, τῆς τεχνικῆς μοριου. ὁ γοῦν Γοργίας ἀξιῶν ἀγαθὸς εἶναι ῥήτωρ, τῆς τεχνικῆς φησὶν εἶναι οὐ τῆς εἰδωλικῆς ῥητορικῆς ἔμπειρος. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι περὶ μὲν τῆς ἐντέχνου ῥητορικῆς ἐν Φαίδρῳ διαλαμβάνει, περὶ δὲ τῆς δημώδους καὶ κολακικῆς ἐνταῦθα. Χ. Ὥς ἔφη Ὅμηρος] τὸ ταίης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Χ. Περὶ τί τῶν ὄντων] ἡ ἐρώτησις, περὶ τίνα τῶν ὄντων ἡ ῥητορικὴ καταγίνεται ἢ ἔχει τὴν ἐνέργειαν;

449. Περὶ λόγους] ὁ μὲν Σωκράτης τὸ τέλος ἠρώτησε τῆς ῥητορικῆς, ὁ δὲ Γοργίας τὸ ὄργανον ἀπεκρίνατο· ὁ γὰρ λόγος ὄργανον τοῦ ῥήτορος, ὥσπερ καὶ ἡ ἀποσιώπησις ὀργανόν ἐστιν ἕνεκα τοῦ πείθειν παραλαμβανομένη ὑπὸ τῶν ῥητόρων. ἐνταῦθα δὲ καὶ διαλεκτικὸν θεώρημα παραλαμβάνομεν, τὸ τὰς ἀπροσδιορίστους προτάσεις ἐκκλίνειν καὶ ἀποστρέφεσθαι. Χ. Λέγειν γε ποιεῖ δυνατοὺς] ἀντὶ τοῦ διδάσκειν δύναται ἄλλους λέγειν. Οὐκοῦν περὶ ὧνπερ λέγειν] ἰστέον ὅτι τῷ λόγῳ ὁ ῥήτωρ κέχρηται ὡς ὀργάνῳ· ὁ δὲ Γοργίας ἀγνοῶν περιπίπτει. τὸ δὲ ἑξῆς πρόκειται τὸ φρονεῖν, ἵνα τὴν ἔντεχνον ῥητορικὴν παραλάβῃ καὶ οὐ

τὴν εἰδωλικήν. ὑποκατιὼν δὲ ὁ σοφιστὴς συμφύρει πάντα, καὶ διὰ τοῦτο ἀνατέτραπται ὑπὸ τοῦ ἐπιστήμονος. Ά.

450. Ἰατρικὴ ἐστιν ἀπούσης ὑγείας οἰστική, γυμναστικὴ παρούσης ὑγείας φυλακτική. Χειρούργημα καὶ κύρωσις οὐκ εἴρηται, αἱ δὲ λέξεις Γοργίου ἐγχώριοι· Λεοντῖνος γὰρ ἦν. Διὰ λόγων] ψεύδεται· οὐ γὰρ περὶ λόγους μόνους, ἀλλὰ καὶ περὶ σιωπὴν καὶ περὶ ὑπόκρισιν. Εἰσὶν ἡμῖν τέχναι] ἐπίστησον ἐνταῦθα ὅτι διαλεκτικὸν θεώρημα παραδίδοται· δεῖ γὰρ πρὸ τῶν ὁρικῶν λόγων τοὺς διαιρετικοὺς προηγεῖσθαι. Ά. Βραχέος, ὡς ἡ ἰατρική, οὐδενός, ὡς ἡ γραφική, ἡ ὀρχηστική. Ά. Οὐδένος, ὡς ἡ διαλεκτική, βραχέος, ὡς ἡ ῥητορικὴ διὰ τὸ ὑποκρίνεσθαι πολλάκις. Ά. Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὰς τέχνας ἐνταῦθα διαιρεῖ καὶ ἐν Σοφιστῇ καὶ ἐν Πολιτικῷ, ἀλλ' οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν κατὰ τὸ δι' οὗ· καλῶς· τὰς μὲν διὰ λόγου, τὰς δὲ ἄνευ λόγου, τὰς δὲ μεταξύ· ἐν δὲ Σοφιστῇ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας· καλῶς· τὰς μὲν ποιητικὰς τὰς τὸ μὴ ὂν εἰς τὸ ὂν ἀγούσας, τὰς δὲ κτητικὸς τὰς τὸ ὂν οἰκειουμένας· ἐν δὲ τῷ Πολιτικῷ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ἕξεως· καλῶς· τὰς μὲν γνωστικάς, τὰς δὲ πρακτικάς. Ά. Ἴσους] ὡς ἡ πεττευτικὴ καὶ κιθαρῳδία. Ά. Κῦρος] σκόπει ὡς κῦρος εἶπε Πλάτων, οὐ κύρωσιν, καθὰ Γοργίας. Εὐλαβᾶς ἐπιῤῥαπίζει τὸν τοῦ σοφιστοῦ λόγον ὁ Σωκράτης. Ά. Ὑπολάβοι] ἀποκριθήσεται. Ά. Τις] ἐριστικὸς ἄνθρωπος καὶ ἐλέγξαι μόνον σκοπὸν ἔχων, ἀλλ' οὐ διορθώσασθαι τὸν διαλεγόμενον. Ά. Τὴν ἀριθμητικὴν ἄρα] οἱ γὰρ ὅροι ἀντιστρέφειν βούλονται, εἴπερ ὑγιῶς ἔχουσιν. Ά.

451. Ἴθι νῦν] τὸ μὲν ὀργανικὸν αἴτιον ὁ λόγος ἐστίν· ζητεῖ δὲ νῦν τὸ γένος περὶ τί τῶν ὄντων καταγίνεται. Ά. Εἴποιμ' ἂν] ἐπίστησον ὅτι ἡ ἀριθμητικὴ κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν τὰ εἴδη τοῦ ἀριθμοῦ σκοπεῖ, τὰ δὲ σχήματα τὰ ἐπ' αὐτοῖς καὶ τοὺς λόγους ὡς ἀρχὴν γεωμετρίας καὶ μουσικῆς. πάντα γάρ ἐστι πρώτως ἐν τοῖς ἀριθμοῖς· οὐκ ἔστι δὲ ταὐτὸν τοὺς ἀριθμοὺς ἐφ' ἑαυτῶν ὁρᾷν καὶ ὡς ἀρχὰς ἄλλων δι' ἁπλότητα τῆς ὑποστάσεως. Ά. Οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι] ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπὶ τῇ ψηφισμάτων ἢ νόμων εἰσηγήσει ὁ κῆρυξ ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου ψηφίσματος ἢ νόμου τό τε ὄνομα τοῦ ψηφιζομένου καὶ τιθέντος τὸν νόμον, καὶ δὴ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου ἔλεγεν, οἷον Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς ψηφίζεται τάδε· εἰ δὲ ἔμελλε πάλιν ὁ αὐτὸς ψηφίζεσθαι, ἔλεγεν ὁ κῆρυξ, ἵνα μὴ περιττολογῇ, "τὰ μὲν ἄλλα κατὰ τὰ αὐτά, ψηφίζεται δὲ καὶ τάδε." οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦδε, τὰ μὲν ἄλλα, καθάπερ ἡ ἀριθμητική, ἡ λογιστικὴ ἔχει. Πρὸς αὑτά, ὡς ὅταν ἄρτιος πρὸς ἄρτιον ἢ περιττὸς πρὸς περιττὸν πολλαπλασιασθῇ· πρὸς ἄλληλα δέ, ὅταν περιττὸς πρὸς ἄρτιον ἢ ἀνάπαλιν. Ά: τοὺς γὰρ πολλαπλασιασμοὺς καὶ τοὺς μερισμοὺς ἡ λογιστικὴ θεωρεῖ τοὺς τῶν ἀριθμῶν, ᾧ καὶ δῆλον ὅτι τὸ ποσὸν τὸ ἐν αὐτοῖς καὶ τὴν ὕλην περιεργάζεται. πολλαπλασιάζεται γὰρ ἀριθμὸς ἐπὶ ἀριθμὸν οὐ κατὰ τὸ εἶδος ἀλλὰ κατὰ τὰς ὑλικὰς μονάδας, καὶ μερίζεται κατὰ τὸ ποσὸν ἀλλ' οὐ κατὰ τὸν λόγον ᾧ διαφέρουσιν ἀλλήλων οἱ ἀριθμοί. τὸ τοίνυν πῶς ἔχει πρὸς ἄλληλα κατὰ τὸ πλῆθος τοῦτο ἐνδείκνυται, πῶς πολλαπλασιάζον-

ται καὶ μερίζονται παρ' ἀλλήλους κατὰ τὸ ἐν αὐτοῖς ποσόν. Τὰ μέγιστα] ὥσπερ ὁ Πῶλος οὐ τίς ἐστιν ἡ ῥητορικὴ εἶπεν, ἀλλ' ὁποία τις, ὅτι καλλίστη τῶν τεχνῶν, οὕτω καὶ Γοργίας οὐ τίνα ἐστὶ περὶ ὧν οἱ λόγοι αὐτῆς λέγει, ἀλλ' ὁποῖά ἐστιν, ὅτι τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ ἄριστα. 'Αμφισβητήσιμον] δεῖ τὸν ὅρον ἀναμφισβήτητον εἶναι καὶ σαφῆ καὶ διδασκαλικὸν τῆς τοῦ ὁριστοῦ οὐσίας. τὰ οὖν προκείμενα ἀμφισβητήσιμα μὲν διὰ τὸν ἰατρόν τε καὶ παιδοτρίβην καὶ χρηματιστήν, ἀσαφῆ δὲ διὰ τὸ μήπω γνωρίμου ὄντος τοῦ ὑποκειμένου τῇ ῥητορικῇ ἄριστον αὐτὸ καλεῖσθαι. ὁ δὲ προκείμενος λόγος ὅμοιός ἐστι τῷ τοῦ Πώλου ἐξ ἀρχῆς εἰρημένῳ, ὅτι καλλίστη εἴη ἡ ῥητορική. 𝔄. Τὸ σκόλιον τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν, οἱ δὲ 'Επιχάρμου. ἔστι δὲ τοιοῦτον· ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ, δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, τὸ δὲ τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, τέταρτον δὲ ἡβᾷν μετὰ τῶν φίλων. τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον παραλέλειπται ὡς μὴ πρὸς ὃ βούλεται Πλάτων χρήσιμον ὄν. "Αλλως. Σκόλιον λέγεται ἡ παροίνιος ᾠδή, ὡς μὲν Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει· ὃ δὴ καλεῖσθαι σκόλιον. ὡς δὲ 'Αριστόξενος καὶ Φύλλις ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἑξῆς μυῤῥίνας ἔχοντες ἢ δάφνας, ᾖδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα (συμπό σια B.) ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν σύνθεσιν τῶν κλινῶν ἐπὶ οἰκημάτων πολυγωνίων οὐσῶν, καὶ τούτῳ καὶ τὰς ἐπ' αὐτὰς κατακλίσεις παραβύστους γίνεσθαι. οὐ διὰ τὴν μελοποιίαν οὖν, διὰ δὲ τὴν τῆς μυῤῥίνης σκολιὰν διάδοσιν, ταύτῃ καὶ τὰς ᾠδὰς σκολιὰς καλεῖσθαι. 𝔄: 'Αθήνησιν ἐν τῷ πρυτανείῳ παρὰ πότον σκόλια ᾔδετο εἴς τινας, ὥσπερ εἰς 'Αρμόδιον, "Αδμητον, Τελαμῶνα· εἰρῆσθαι δὲ αὐτὸ σκολιὸν κατ' ἀντίφρασιν, ὅτι ῥᾴδια καὶ ὀλιγόστιχα ὡς ἐπιγράμματα. ᾔδετο ἃ ἐκαλεῖτο σκόλια, ἀντιπροτεινόντων ἀλλήλοις τῶν συμποτῶν, καὶ ἠλέγχοντο οἱ μὴ ᾄδοντες ὡς ἄμουσοι. σκόλιον μὲν οὖν ἤτοι σχόλιον τοῦτο. Πλουτεῖν ἀδόλως ὁ ποιητής φησιν· ὁ γὰρ χρηματιστὴς ὅπως ἂν τύχῃ, καὶ εἰ μετὰ τυραννίδος, πλουτεῖν βούλεται.

452. Πρῶτόν φησι τὸν ἰατρόν· οὗτος γὰρ περὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ καθ' αὑτὰ καταγίνεται, ὁ δὲ παιδοτρίβης περὶ τὴν σύνθεσιν αὐτῶν καὶ τὴν τοιάνδε τῶν μορίων συνθήκην καὶ τὸ κάλλος αὐτῶν. Πλούτου] ἰδού, τὸ ἀδόλως οὐ προσέθηκεν, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ χρηματιστὴς λέγει, ὃς πάντων καταφρονεῖ. Μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι] διὰ τούτων ὁ Πλάτων ἐναργῶς ἡμῖν ἀπεκάλυψεν ὅτι περὶ τῆς ποιητικῆς αἰτίας ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν καὶ τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται τὸν λόγον ἐν τῇ πρὸς Γοργίαν συνουσίᾳ. 𝔄. 'Ελευθερίας] πῶς ἐλευθερίας αἴτιον τὸ ὑποβάλλον δουλείᾳ παντοίων παθῶν; 'Ιστέον ὅτι τῆς εἰδωλικῆς ῥητορικῆς ἐστὶν ὁ ἀποδοθεὶς ὅρος· δημοκοπικὴν γάρ τινα λέγει ταύτην, πείθειν ἐπιχειροῦσαν τὸν πλημμελῶς κινούμενον ὄχλον. 𝔄. Δύναμιν τὴν ῥητορικὴν νῦν καλεῖ· προϊὼν δὲ οὐδὲ δύναμιν οὖσαν δείξει αὐτήν, ἐπεὶ οὐχ ὁρᾷ πρὸς ἀγαθόν, δυνάμεως δὲ πάσης τὸ πρὸς τοῦτο ὁρᾶν.

453. Πειθοῦς δημιουργός] ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ τῆς ἐνεργείας τέλος· οὐ

γὰρ ἐξ ἀνάγκης πείθει ὁ ῥήτωρ. Ἀ. Ἐμαυτὸν πείθω] ἐπίστησον ὅτι ὁ μὲν σπουδαῖος ἑαυτὸν πείθειν βουλόμενος, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάθη τῆς ἀλόγου ὁρμῆς πείθει ὑπείκειν τῷ λόγῳ· ὁ δὲ σοφιστὴς τὸν ἔξω ὄχλον κολακεύων πείθειν δοκεῖ, κακουργῶν καὶ ἑαυτῷ ἐπιβλαβῶς καὶ τοῖς πειθομένοις. Ἀ. Καὶ ἐμὲ εἶναι] κατὰ κοινοῦ τὸ εὖ ἴσθι. Ἀ. Ποῦ] ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ. Ἀ. Ἴθι δὴ] ἄρχεται ἐντεῦθεν τὴν πειθὼ διαιρεῖν εἴς τε τὴν πιστευτικὴν καὶ εἰς τὴν διδασκαλικήν. ἔστι δὲ προσθεῖναι καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν, οἷον τὰ τῷ αὐτῷ ἴσα καὶ ἀλλήλοις ἐστὶν ἴσα.

454. Ταύτης τοίνυν τῆς πειθοῦς] πάλιν τὴν εἰδωλικὴν βούλεται λέγειν ὁ Γοργίας ῥητορικήν. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ χείρονος ἤρξατο, τοῦ δικανικοῦ· κρεῖττον δὲ δῆλον ὅτι τὸ συμβουλευτικόν (ἐκ τἀγαθοῦ γὰρ τὴν ὑπόστασιν ἔχει), μέσον δὲ τὸ πανηγυρικὸν ἀπὸ τοῦ νοῦ προελθόν, καὶ χεῖρον τὸ δικανικὸν ὡς ἀπὸ ψυχῆς προϊόν. Ἀ.

455. Οὐδ' αὐτός πω] ἑαυτὸν ὁ Σωκράτης ποιεῖ τῷ Γοργίᾳ συμφυρόμενον, ἵνα εἰς διαλεκτικὴν αὐτὸν συνουσίαν προκαλέσηται. Ὅταν περὶ ἰατρῶν] ἡ αἵρεσις τριττή, ἢ προσώπων ἢ πραγμάτων ἢ συναμφοτέρων· ἐν πᾶσι δὲ τούτοις οἱ τεχνικώτατοι ἂν ἄριστα συμβουλεύσαιντο ἔν γε πόλει εὐνομουμένῃ, καὶ ὁ μὲν πολιτικὸς προνοήσει λόγου χάριν ὅτι δεῖ ναυτικὸν στρατὸν ἔχειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ῥητορικὸς παρὰ τοῦ πολιτικοῦ μαθὼν πείσει τὸ πλῆθος περὶ τούτου, ὁ δὲ ναυπηγὸς εἰσηγήσεται τήν τε ὕλην καὶ τὰ ὄργανα. ἐν δὲ μὴ τοιαύτῃ πόλει ὁ ῥητορικὸς πάντα ὑποδύσεται· καὶ γὰρ ὡς πολιτικὸς καὶ ὡς ἀρχιτέκτων συγκεχυμένως ὑποκριθήσεται πάντα εἶναι καὶ πάντα γινώσκειν. Ἀ. Πάλιν ὁ Γοργας τὴν εἰδωλικὴν ῥητορικὴν βούλεται παρεισάγειν. Ἀ. Διὰ μέσου τεῖχος λέγει, ὃ καὶ ἄχρι νῦν ἐστὶν ἐν Ἑλλάδι. ἐν τῇ Μουνυχίᾳ γὰρ ἐποίησε καὶ τὸ μέσον τεῖχος, τὸ μὲν βάλλον ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ, τὸ δὲ ἐπὶ Φάληρα, ἵν' εἰ τὸ ἓν καταβληθῇ, τὸ ἄλλο ὑπηρετοίη ἄχρι πολλοῦ. Σωκράτης δὲ νεώτερος μὲν Θεμιστοκλέους, σύγχρονος δὲ Περικλέους, ὡς διὰ τούτων δηλοῦται. Ἀ: ἀρχαιότερος Θεμιστοκλῆς Περικλέους ἔτεσι πλείοσι τῶν πεντήκοντα.

456. Δαιμονία] τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀμετάβλητον καὶ ὡρισμένον τῆς θείας φύσεως οἱ δαίμονες διὰ ποικιλίας καὶ κινήσεως καὶ τῆς ἐπὶ πᾶν προόδου μεμίμηνται, εἰδωλικῶς τὰς ἀληθείας ὑποκρινόμενοι. διὰ τοῦτο οὖν τὸ ποικίλον τῆς κολακείας τῆς εἰδωλικῆς ῥητορικῆς δαιμόνιον καλεῖ ὁ Σωκράτης. Ἀ. Παραδειγματικὴ ἀπόδειξις. Ἀ. Ἐνθυμηματικὴ ἀπόδειξις. Ἀ. Ἡ μὲν οὖν δύναμις] μέχρι τῶν ἐνταῦθα τὴν δύναμιν τῆς ῥητορικῆς ἀνύμνησεν ὁ Γοργίας, ἐντεῦθεν δὲ τὴν βούλησιν τῶν χρωμένων τῇ δυνάμει ταύτῃ· πᾶσα γὰρ δύναμις ἄλλου ἐστὶ δύνασις τοῦ χρωμένου. ὅπερ καὶ κρεῖττόν ἐστι πάντως τῆς δυνάμεως. Ἀ. Ὅτι τῆς αὐτῆς γνώμης ἐστὶν Ἀριστοτέλης καὶ Γοργίας περὶ τῆς ῥητορικῆς. καὶ γὰρ ἐκεῖνος γνῶσιν μὲν τὴν αὐτὴν τοῦ τε σπουδαίου καὶ μοχθηροῦ ῥήτορος ἔλεγεν εἶναι, προαίρεσιν δὲ διάφορον. Ἀ.

457. Ἔμβραχυ] ἐπιῤῥηματικῶς ἀκουστέον ἀντὶ τοῦ συντόμως ἢ ἁπλῶς ἢ καθάπαξ ἢ καθόλου. — σύντομον ἢ εὐχερῶς εἰπεῖν, ἢ ἁπλῶς. Ἀ. Ἐνταῦθα Σωκράτης τίς τε ἡ ὀρθὴ συνουσία παραδίδωσι καὶ τίς

ἢ διάστροφος, καὶ τί τὸ τέλος ἀμφοτέρων. 𝔄. Ὀρθῶς περὶ τὴν διάνοιαν, σαφῶς περὶ τὴν φράσιν.

458. Ἴσως μέντοι] δέδοικεν ὁ Γοργίας καὶ φεύγει τὴν διάλεξιν, αἰτιᾶται δὲ τοὺς παρόντας πανούργως ὡς οὐκ ἀνεξομένους. Προὐργιαίτερον] προτιμότερον. Νὴ τοὺς θεοὺς] ὁ μὲν Χαιρεφῶν ἐφίεται τῶν Σωκρατικῶν λόγων ὡς ἀγαθῶν προηγουμένως, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ἡδέων, φιλόσοφος γάρ ἐστιν· ὁ δὲ Καλλικλῆς ἐφίεται αὐτῶν προηγουμένως ὡς ἡδέων, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ὡς ἀγαθῶν, φιλήδονος γάρ ἐστιν. 𝔄. Ἄκουε δὴ] εἰ ὑπετίθεσο, φησί, τὴν τῇ πολιτικῇ συνέριθον ῥητορικὴν διδάσκειν, τοὺς δὲ μανθάνοντας κακῶς αὐτῇ χρωμένους εἰς τὴν εἰδωλικὴν καταφέρεσθαι καὶ δημοκοπικήν, οὐκ ἂν εὐθύνας ἐδίδως τῷ λόγῳ, ἀλλ' οἱ μανθάνοντες εἰς κόλασιν ἦσαν ὑπεύθυνοι. τὸ γὰρ ἴσως προσκείμενον ἐνταῦθα ταύτην τὴν ἔννοιαν βούλεται λανθανόντως εἰσάγειν. 𝔄. Ῥητορικὸν] ἐντεῦθεν ὁ πρῶτος ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἀποκρίσεως Γοργίου ἐντρεπτικὸς ἔλεγχος. Ἐνδέχεται γὰρ ἐν πλήθει διαλεγόμενον ῥήτορα πιθανὸν φαίνεσθαι, ἀλλ' ἐν ἀμαθεῖ καὶ πλημμελῶς κινουμένῳ. 𝔄.

459. Ὁ δὲ μὴ ἰατρός γε δήπου] τόπος ὁ κατὰ μετάληψιν· μεταλαμβάνει γὰρ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἰατρός τὸ ἀνεπιστήμων. 𝔄. Ἡ ἀληθινὴ ῥαστώνη ἐν τοῖς κατὰ νοῦν ζῶσιν ἔξω τῆς ὕλης ἐγγίνεται· ἡ δὲ φαινομένη ῥαστώνη, οἵαν καὶ ὁ σοφιστὴς νῦν ὑποβάλλει, εἰδωλική τίς ἐστι καὶ κατάλληλος τῷ τοῦ Γοργίου βίῳ· τὴν γὰρ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι ῥηϊδίως. 𝔄. Αὐτίκα] εὐθέως καὶ παραχρῆμα· νῦν δὲ μικρὸν ὕστερον. Ἆρα τυγχάνει] ὁ δεύτερος ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἀποκρίσεως Γοργίου ἀποδεικτικὸς ἔλεγχος. Ἤτοι πρότερον] ὁ τρίτος δὲ ἐντεῦθεν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικτικὸς ἔλεγχος.

460. Ἔχε δή, ἀντὶ τοῦ μέμνησο. 𝔄. [Οὐ δεῖ] θαυμάζειν ἐὰν ὁ κατ' ἐπιστήμην ἰατρικὰ εἰδὼς ἔσθ' ὅτε καὶ παρὰ τὸν σκοπὸν τῆς οἰκείας ἐπιστήμης ποιεῖ, δηλητήρια διδοὺς καὶ κατ' ἐκεῖνο ἀνίατρος ὤν, ὁ δὲ κατ' ἐπιστήμην τὰ δίκαια εἰδὼς ἐξ ἀνάγκης δίκαιος. εἰ γὰρ καὶ οἱ δύο ἐπιστήμονες, ἀλλὰ τῷ τρόπῳ διαφέρουσιν, ὁ μὲν περὶ σῶμα ὁ δὲ περὶ ψυχὴν ἀσχολούμενος, καὶ ἑαυτὸν γινώσκων καὶ ταὐτὸν ἔχων γινῶσκον καὶ γνωστόν· ὁ δὲ ἰατρὸς ἄλλο ἔχει τὸ γινῶσκον καὶ ἄλλο τὸ γινωσκόμενον. 𝔄. Ὡσαύτως δὲ οὕτως] ἡ ἐκ παραλλήλου χρῆσις τῶν ἐπιρρημάτων Ἀττική, ὡς τὸ ἐγὼ εἰμί, καὶ ὡς τὸ ὅς καὶ αὐτὸς τῶν σπουδαίων καὶ φίλων. 𝔄.

461. Πεπλήρωται ἕως τούτων τὰ περὶ Γοργίου. 𝔄. Ῥητορικὸν] ὁ πολιτικὸς φιλόσοφος κρειττόνως ἐπίσταται τὰ εἴδωλα τῆς ἐν αὐτῷ νοερᾶς ἕξεως. 𝔄. Τὰ δίκαια ὁ μὲν Γοργίας καὶ ἀγαθὰ ἐδόξαζεν, ὁ δὲ Πῶλος καλὰ μέν, οὐκ ἀγαθὰ δέ, ὁ δὲ Καλλικλῆς οὔτε καλὰ οὔτε ἀγαθά. διὰ τοῦτο οὖν ὁ Γοργίας συγχωρεῖ τὸν τὰ δίκαια εἰδότα δίκαιον, ὡς ἀγαθῶν ὄντων καὶ διὰ τοῦτο ἐφετῶν. Ἀναθέσθαι] τὸ θέσθαι τὸ ἀντικείμενον τῷ ἤδη κειμένῳ.

462. Ἀσαφὴς ἡ τοῦ Πώλου ἐρώτησις, πότερον τὸν ὁρισμὸν τῆς ῥητορικῆς ἐπιζητεῖ ἢ τὸ γένος· κατὰ γὰρ τῶν δύο σημαινομένων φέρεται τὸ τίνα φῂς εἶναι. ὅθεν ὁ ἐπιστήμων ἐπανορθοῖ αὐτόν. 𝔄. Συγγράμματι] ἐκ τούτου δῆλον ὅτι οὐχ ὁ ἐξ ἀρχῆς τοῦ Πώλου λόγος αὐ-

τοσχέδιος ἦν, ἀλλὰ σύγγραμμα. Ἐμπειρία μὲν γὰρ ποιεῖ ἡμῶν τὸν βίον πολιτικὸν κατὰ τέχνην. τοῦτο αἰνίττεται ὡς τοῦ Πώλου τοιοῦτο σύγγραμμα συγγράψαντος. 𝔄. Ὁ ἀμαθὴς σοφιστὴς πλημμελεῖ καὶ περὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ περὶ τὰς ἀποκρίσεις καὶ τὰ ἑπόμενα ταύταις. 𝔄. Οὔπω, φησί, τὰς συστατικὰς διαφορὰς τοῦ ὅρου ἀποδέδωκά σοι. 𝔄. Οὐδαμῶς γε] ἐκ δύο καταφατικῶν ἐν δευτέρῳ σχήματι οὐδὲν συμπεραίνεται εἰ μὴ δι᾽ ἀντιστροφῆς. 𝔄. Ἐπιτηδεύσεως] ἰστέον ὅτι διαφέρει ἐπιτήδευμα καὶ ἐπιτήδευσις· αὕτη μὲν γὰρ ἐνέργειαν δηλοῖ, ἐκεῖνο δὲ οἷον οὐσίαν, ὥς φησι Πλούταρχος. οὕτως οὖν καὶ ἀκοὴ καὶ ἄκουσις, καὶ ψόφος καὶ ψόφησις, τὰ μὲν οἷον οὐσίαν τὰ πρῶτα, τὰ δὲ οἷον ἐνέργειαν.

463. Πᾶσα κολακεία ἐκ τριῶν τινῶν ὀφείλει συνίστασθαι, εἴ γε μέλλοι εἶναι κολακεία, στοχασμοῦ καὶ ἀνδρίας καὶ δεινότητος, ἵνα καὶ τῆς τοῦ κολακευομένου προαιρέσεως στοχάζηται καὶ ἀνδρείως ὑπομένῃ καὶ λανθάνειν βούλοιτο. Ἐκ τῶν προκειμένων λέξεων, οἷον τοῦ καλῶ καὶ ἐγὼ καλῶ καὶ φημὶ εἶναι καὶ τῶν τοιούτων, δεῖ νοεῖν ὅτι ταῦτα τῆς Σωκράτους συνέσεώς ἐστιν εὑρήματα· καὶ γὰρ ὁ Ἀριστοτέλης τοιαῦτα φαίνεται ποιῶν, οἷον ὅρον δὲ καλῶ καὶ σχῆμα καλῶ πρῶτον καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔτι δὲ κἀκεῖνο ἐπίστησον ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Σωκράτης οὐκ ἔστιν ἐρεκτικός. 𝔄.

464. Πολιτικὴν] ἡ πολιτικὴ διαιρεῖται ὡς ὅλον εἰς μέρη τὴν νομοθετικὴν καὶ δικαστικήν· αὗται γὰρ ἀλλήλων προσδέονται, τὰ δ᾽ ἀντιδιαιρούμενα οὔ. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁ αὐτὸς τῆς διαιρέσεως τρόπος. Δικαιοσύνην ἀλλ᾽ οὐ δικαστικὴν προσεῖπεν, ἵνα μὴ τὸ δικαστικὸν μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ διανεμητικόν, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὴν τὴν τῆς ψυχῆς εἰς ἑαυτὴν ἐνέργειαν περιλάβῃ τὸ ὄνομα. Ἀποθανεῖν] ἢ ὡς τῶν ἀνοήτων τοῦτο αὐτοῦ καταψηφισαμένων, ἢ ὡς ἀπελαθέντα ὑπ᾽ αὐτῶν καὶ τοῦ ἐκ τᾶς ἰατρείας μισθοῦ στερούμενον σπάνει τῆς τροφῆς ἀποθανεῖν. Ταῦτα πρὸς τὰ ὑπὸ Πώλου ἐν ἀρχῇ τεθέντα "ἐμπειρία μὲν γὰρ ἡμῶν ποιεῖ τὸν βίον." 𝔄.

465. Ἅτε δ᾽ ἐγγὺς] ἐπὶ γὰρ τῶν περὶ σῶμα ἡ διαφορὰ τούτων γνωσθῆναι εὐχερής· ψυχὴ γὰρ τὸ κρῖνον, σωματικὸν δὲ τὸ κρινόμενον· ἐπὶ δὲ τῶν περὶ ψυχήν, ψυχῶν οὐσῶν τῶν συμπεφυρμένων, σοφιστῶν λέγω καὶ ῥητόρων, καὶ ψυχῶν τῶν ταύτας κρινουσῶν διαστρόφων, συμπεφυρμένη καὶ ἡ διάκρισις, οὐ τῶν ἐπιτηδευμάτων (δῆλα γάρ) ἀλλ᾽ αὐτοί τε οἱ μετιόντες, καὶ ἡ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων μετάληψις διὰ τὴν ἀπάτην, καὶ οἱ κρίνοντες ὑπὸ τῶν κρινομένων ἠπάτηνται. Σὺ γὰρ τούτων ἔμπειρος] τοῦτο εἶπεν ἢ διὰ τὸ ἐκ τῆς Ἀναξαγόρου δόξης εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν (ᾔδει δὲ τοῦτο ἐκ Γοργίου, ὁ δὲ ἐξ Ἐμπεδοκλέους τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ· οὗτος δὲ φιλόσοφος ὢν τὰς τῶν φιλοσόφων δόξας καὶ ἠπίστατο καὶ ἐδίδασκεν), ἢ διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων παρίσωσιν, ὦ φίλε Πῶλε. 𝔄: Ἀναξαγόρειος γὰρ ἦν τῇ προαιρέσει ὁ Πῶλος, καθάπερ ὁ Γοργίας Ἐμπεδόκλειος. Ὁ μὲν οὖν ἐγὼ] ὁ Πλάτων ἐνταῦθα καταχέχρηται τῷ Ἀττικῷ σχήματι κατακόρως, τῷ καλουμένῳ ἀμερίστῳ. τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἔχον τοὺς μέν πολλοὺς λεγομένους συνδέσμους, μηδαμῶς δὲ τὸν δέ. ὅρα γὰρ πῶς. ὃ μὲν οὖν ἐγώ, ἴσως μὲν οὖν, ἄξιον μέν, ἐὰν μὲν οὖν

καὶ ἐγώ. Ἀντίστροφον] τὸ λεῖπον τοῦ τῆς ῥητορικῆς ὅρου. ἔστι γὰρ ὅλος· ῥητορική ἐστι κολακεία, πολιτικῆς μορίου εἴδωλον, ἀντίστροφον ὀψοποιίας ἐν ψυχῇ ὡς ἐκείνη ἐν σώματι.

466. Τηλικοῦτος ὤν] ἤγουν νέος ὤν. Ἆρ' οὖν] ἐντεῦθεν ὁ περὶ τῆς εἰδικῆς αἰτίας τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν λόγος, ὅτι ἀρετή τέ ἐστι καὶ ἐπιστήμη τῶν ὄντων. Πρὸς τὰς εὐνομουμένας καὶ εὐδαίμονας πόλεις ὁ Σωκράτης ἀφορῶν ταῦτα λέγει· οὐδὲ γὰρ οἱ ῥήτορες ἐκεῖ χώραν ἔχουσι διὰ τὴν εὐνομίαν. Ἀ. Ἔοικεν ὁ Πῶλος ἀγνοεῖν τὴν διαφορὰν βουλήσεως καὶ δοκήσεως, ὅτι ἡ μὲν ἀναλογεῖ τῇ ἐπιστήμῃ, ἡ δὲ . . . . καὶ τῇ παρωνύμῳ δόξῃ. ἀβουλήτως οὖν οἱ ῥήτορες καὶ οἱ τύραννοι ζῶσι καὶ ἀνεπιστημόνως· ἐκπεπτώκασι γὰρ τοῦ νοῦ τῆς ἐπιστημονικῆς ἕξεως· δόξῃ δὲ καὶ δοκήσει πλημμελῶς ζῶσιν. Ἀ. Τὸ ἀμφιγνοεῖν τοῦ ἀγνοεῖν ταύτῃ διαφέρει, ᾗ τὸ μὲν ἀναίρεσιν ἔχει παντελῆ τοῦ γινώσκειν, τὸ δὲ ἀμφιγνοεῖν ἀμφιβολίαν καὶ ἄγνοιαν τοῦ ἀληθοῦς. Δωριεῖς δὲ αὐτὸ καὶ ἀμφίγνωμόν φασιν. Ἀ. Δύο ἅμα] τό τε βούλεσθαι καὶ τὸ δοκεῖν. τοῦτο μὲν γὰρ κατὰ φαντασίαν ἐστὶ τὴν τυχοῦσαν· τὸ δὲ βούλεσθαι πάντως πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἀποτείνεται. Μὰ τὸν] ἐλλιπῶς ὄμνυσι πρός τε εὐλαβείας καὶ πραότητος ἔνδειξιν. Τρία ταῦτά ἐστι περὶ τὰ ὄντα, ἃ ἄνωθεν ἀρχόμενα μέχρι τῶν ἡμετέρων ἀφικνοῦνται ψυχῶν, βούλησις, δύναμις, νοῦς. ταῦτα καὶ ἐν τῷ δημιουργῷ θεωρεῖται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πᾶσι, καὶ πάντα τελειοῦνται διὰ τῶν τριῶν τούτων ἐπιστρέφοντα πρὸς τἀγαθόν· ἀλλ' ἐν μὲν τῇ προόδῳ ἡ βούλησις προτέρα, δευτέρα δὲ ἡ δύναμις, τρίτη δὲ ἡ τοῦ νοῦ ἔλλαμψις· ἐν δὲ τῇ ἐπιστροφῇ διὰ τοῦ νοῦ πρώτως τελειοῦται τὰ ὄντα, καὶ δεύτερον διὰ δυνάμεως, καὶ τρίτον διὰ βουλῆς· ἀνάπαλιν γὰρ ἔχει τῇ προόδῳ ἡ ἐπιστροφή. διὸ καὶ ἐνταῦθα ὁ ῥήτωρ, ἐπειδὴ νοῦ ἀμοιρεῖ ἐμπειρικὸς ὢν δηλονότι καὶ ἀδυναμίᾳ συνέχεται, διὰ τοῦτο βουλῆς ἀμέτοχός ἐστιν. εἰ γὰρ κατὰ βουλὴν ὑποθώμεθα αὐτὸν πράττειν, πολὺ μᾶλλον καὶ δυνάμεως μεθέξει καὶ διὰ τοῦτο καὶ νοῦ, ὥστε καὶ ἐπιστήμων ἔσται· ὅπερ ἄτοπον. Ἀ.

467. Οὗτος ἀνὴρ] ὁ Πῶλος, ὡς παρὰ πόδας τοῦ Σωκράτους ἐναντία λέγοντος πρὸς ἑαυτόν, καὶ ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτῷ τὸν ῥήτορα, καὶ μὴ ποιεῖν ἃ βούλεται, ὥσπερ ἐκπεπληγμένος ταύτην ἀφίησι τὴν φωνὴν "οὗτος ἀνήρ," ὡσανεὶ ἔλεγεν "ὁ ἄνθρωπος οὗτος τί πάσχει; οὕτω τῶν ἑαυτοῦ λόγων ἐπιλέλησται;" ἐφ' οἷς ὁ Σωκράτης, ὑποτεμὼν τὸν τοῦ Πώλου λόγον μεταξύ, φησὶν ἐπιμένων τῷ παραδόξῳ τῶν λόγων "οὔ φημι ποιεῖν αὐτοὺς ἃ βούλονται· ἀλλά μ' ἔλεγχε," ὡσανεὶ ἔλεγεν "ἐμοὶ μὲν ταῦτα δοκεῖ, καὶ ἐγὼ ταῦτα φημί, τὸ τοὺς ποιοῦντας ἃ δοκεῖ αὐτοῖς δίχα νοῦ μὴ ποιεῖν ἃ βούλονται· εἰ δὲ σοὶ οὕτω μὴ δοκεῖ, μὴ ἀγανάκτει, ἀλλὰ τὸν λόγον ἔλεγχε." Κατὰ σέ] καὶ γὰρ Γοργίᾳ καὶ τοῖς κατ' αὐτὸν αἱ παρισώσεις ἐπετηδεύοντο. Κρηματισμὸν] τὸν τῶν χρημάτων πόρον. Πάντα τὰ ὄντα ἢ ἕνεκά του, ὡς τὰ χείρω, ἢ οὗ ἕνεκα, ὡς τὰ κρείττω· καὶ ἔστιν ἡ διαίρεσις ἄμεσος. οὕτως οὖν ὁ Σωκράτης τὴν χ κατασκευάσας πρότασιν τὴν μείζονα πάλιν ἐκ διαιρέσεως ἄλλης εἰσάγει, λέγων πᾶν τὸ ὂν ἤτοι ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ μεταξὺ τούτων· εἰ οὖν τοῦτο, δῆλον ὅτι τὸ τούτου ἕνεκα ἤτοι ἀγαθὸν ἢ

κακόν· ἀλλὰ μὴν οὐ κακόν, ἀγαθὸν ἄρα· τὰ γὰρ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν ἕνεκα πράττομεν δηλονότι. Χ. Ἃ ἐνίοτε] ταῦτα μετέχειν δύναται τῶν ἀ::ρων, ταῦτα δὲ σύ.

468. Τί οὐκ ἀποκρίνει] ὁ μὲν Γοργίας ἐπιεικέστερος ὢν καὶ ἑτοίμως ἀπελογεῖτο καὶ ἐτίθει τὰ ἐρωτώμενα· ὁ δὲ Πῶλος σιωπᾷ αὐθαδέστερος ὤν· ὁ δὲ Καλλικλῆς παντελῶς ἀνερυθριάστως οὐδὲ ἀνέχεται τῶν συλλογισμῶν, ἀλλ' ἰταμῶς διακείμενος τῷ Σωκράτει παραχωρεῖ καθ' αὑτὸν συνάγειν ἃ βούλεται. μέσος οὖν ἄρα ὁ Πῶλος ἀμφοῖν, τοῦ μὲν τῇ ἐπιεικείᾳ τοῦ δὲ τῇ αὐθαδείᾳ ἀπολειπόμενος. Χ. Ὡς δὴ σὺ ὦ Σώκρατες] ὁ πλημμελῶς κατὰ δόξαν ζῶν σοφιστής, ἐπειδὴ τοῦ λόγου ἐξέπεσε καὶ τῆς τοῦ συλλογισμοῦ ἀνάγκης, εἰς τὴν αἴσθησιν φεύγει καὶ ταύτην προτείνει, τὸν ἐπιστήμονα ἐκ τούτου εἰς ἀντίφασιν, ὡς δοκεῖ, περιάγων. Χ.

469. Εὐφήμει] σιώπα, μὴ ἀκαιρολόγει. Ἀζηλώτους] ἀζήλωτος γάρ ἐστιν, ὅστις ἔχει τι ὃ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν. ἄθλιος δὲ ὁ πάθεσιν ἀνηκέστοις ἐνισχόμενος. Τὸ ἧττον ἐπὶ τοῦ ἄκοντος ἀποθνήσκοντος ἀδίκως, οὐκ ἐπὶ τοῦ ἐλπίδας ἔχοντος ἐπιδώσειν εἰς ἀρετήν· ἐπὶ δὲ τοῦ σπουδαίου ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς ἀποδεκτέον. Ἦ γάρ] ἀντὶ τοῦ εἰ συναπτικοῦ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ

Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Ὑπὸ μάλης πάντες οἱ παλαιοὶ προφέρονται ἑνικῶς, τάττονται δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κρυφίως τι πράττειν, καὶ ἀεὶ μετὰ τῆς προθέσεως, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον "ἀλλὰ μὴν οὐχ εἷς οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ." πληθυντικῶς δὲ οὐ μάλας λέγουσιν ἀλλὰ μασχάλας, καὶ ἄνευ τῆς προθέσεως. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ "καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν ἔχεις, τὰς δὲ μασχάλας δασείας." τὸ μέντοι ὑπὸ κόλπους, ταὐτὸν καὶ αὐτὸ κατὰ τὸ σημαινόμενον ὑπάρχον, ἀμφοτέρως ἐχρήσαντο, ἑνικῶς φημὶ καὶ πληθυντικῶς, καὶ ἀεὶ μετὰ τῆς προθέσεως, οἷον ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ κόλπους. Χ. Τεθνήξει] ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ τεθνήξεται καινοπρεπῶς παρελήφθη. Κεφαλῆς — κατεαγῆναι] καὶ τοῦτο Ἀττικόν· τὸ γὰρ κοινὸν τὴν κεφαλὴν κατεαγῆναι· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν, οἷον ἔφαγον τοῦ ἄρτου. οὕτως οὖν καὶ κατεάγην τῆς κεφαλῆς. Χ.

470. Σκεψώμεθα] ἐντεῦθεν ὁ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀδικίας ἐπεισέρχεται λόγος. Ὅρον] οὐχ ὁρισμὸν λέγει ἀλλά τινα τρόπον καὶ διορισμόν. Χαλεπὸν] κατ' εἰρωνείαν τοῦτό φησιν, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπαγόμενον. Φλυαρία παρὰ Πλάτωνι πανταχοῦ πᾶν τὸ περιττόν, εἴτ' ἐν λόγοις εἴτ' ἐν πράγμασιν. Μέγαν βασιλέα] τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα. Παιδεία ἡ ἐξ ἀρχῆς τροφή, δικαιοσύνη ἡ τελεία ἀρετή.

471. Τὸν δεσπότην καὶ θεῖον] τὸ μὲν δεσπότην ἀνελεῖν παράνομον, τὸ δὲ θεῖον ἀνοσιουργὸν παρίστησι τὸν Ἀρχέλαον, εἴπερ ἐν τάξει πατέρων οἱ θεῖοι. Ἀνεψιὸν] τὸν παρ' ἡμῖν ἐξάδελφον. Ἠφάνισεν] τῆς ταφῆς ἀφείλετο. Εἰς τὸ ἀδελφὸν στικτέον, ἵνα τὸ γνήσιον πρὸς τὸ Περδίκκου υἱὸν ἐξακούηται. Ἀπὸ σοῦ] κατ' εἰρωνείαν καὶ τοῦτο φησίν. Ἄλλο τι] ὁ λόγος οὗτος οὐκ ἔλεγχός ἐστιν, ᾧ με ἔφης πρὶν καὶ παῖς ἂν ἐλέγξειεν, ἀλλὰ πρὸς ἄλλο τι εἰρημένος. Ῥητορι-

κῶς] οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὰς τῶν πολλῶν ἡμαρτημένας δόξας.

472. Τρίποδες] τῶν λαμπρῶν ἀναθημάτων καὶ τῶν πλουσίων καὶ ἐν δυνάμει μνημονεύει, ὅτι τούτοις μάλιστα οἱ δικασταὶ πιστεύουσι. Διονύσιον δὲ τὸ τοῦ Διονύσου φησὶν ἱερόν. Ἀναγκάζεις] ταῖς ἀποδεικτικαῖς πίστεσι πείθεις. Οὐσίας] οἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὰ χρήματα οὐσίαν φασί· διὰ τοῦτο οὖν ὡς πρὸς ῥήτορα διαλεγόμενος οὕτως εἶπεν. ὅμως προσέθηκε καὶ τὴν προσήκουσαν αὐτῷ οὐσίαν, φημὶ δὲ τἀληθές. Ὁμολογοῦντα] οὐ μόνον πρὸς τὸν ἐλέγχοντα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον αὐτὸν πρὸς ἑαυτόν. Ὑπὸ θεῶν] εἰ ὑπὸ θεῶν, ἀγαθὴ ἡ δίκη· τὰ γὰρ ἐκ τούτων τοιαῦτα.

473. Φίλον] οὐχ ὡς ὁμόφρονα, ἀλλ' ὡς οἰκείως πρὸς πάντα ἄνθρωπον ἔχων. Χαλεπώτερον] καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν φησὶν ἢ κατ' ἀντίφρασιν. Ἀδύνατον] ὁ Σωκράτης τῷ παρ' ὑπόνοιαν λεγομένῳ χρῆται, εἰπὼν οὐ χαλεπὸν ἀλλ' ἀδύνατον. Μορμολύττει] φοβεῖς. παρῆκται δὲ τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῶν προσωπείων τῶν ἐν ταῖς τραγῳδίαις ὑποκριτῶν, ἃ ἐκάλουν μορμολυκεῖα, Δωριεῖς δὲ γόργια. τοιούτοις δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τὰ παιδία φοβοῦσιν. Ἐμαρτύρου] ἀντὶ τοῦ μάρτυρας προσεκάλου. X. , Ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου] τοῦτο παράγγελμα Γοργίου, τὸ τὰς σπουδὰς τῶν ἀντιδίκων γέλωτι ἐκλύειν, τὰ δὲ γελοῖα ταῖς σπουδαῖς ἐκκρούειν. Βουλεύειν λαχὼν] κληρωτοὶ γὰρ ἦσαν οἱ βουλευταί, ἀφ' ἑκάστης τῶν δέκα φυλῶν εἷς πρὸς ἕνα ἐνιαυτόν, καθ' ὃ καὶ ἐλέγετο πρυτανεύειν ἡ φυλή. Ἐπιψηφίζειν ἐστὶ τὸ τινὸς πρυτανευούσης φυλῆς ἕνα κληρούμενον ἀπ' αὐτῆς τὰς ψήφους ἑκάστων ἀπαριθμεῖσθαι τῶν τε τιθεμένων δεῖν γενέσθαι περὶ οὗ ἡ σκέψις καὶ τῶν ἀπαγορευόντων, καὶ ἔτι τὰς τῶν ἀμφιβάλλειν λεγόντων, ἀποφαίνειν τε εἰς τὸ κοινὸν τίνες τούτων αἱ ψῆφοι, πλείους ἢ ἐλάττους ἢ μεταξύ, ἐξ ὧν τὸ πρακτέον ἢ μὴ διεκρίνετο. καὶ ὁ τοῦτο ποιῶν, οὗτος ἦν ὁ ἐπιψηφίζειν λεγόμενος.

474. Ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας] ἀντὶ τοῦ ταῖς ψήφοις τῶν παρόντων κρίνειν τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἐμὲ καὶ σὲ] κατὰ τὰς κοινὰς καὶ ἀληθεῖς ἐννοίας δηλονότι. Λέγε δή μοι] τῶν δύο προβλημάτων τοῦ πρώτου ἐντεῦθεν ἡ κατασκευή, ὅτι χεῖρον τοῦ ἀδικεῖσθαι τὸ ἀδικεῖν. Ἐπιτηδεύματά ἐστι τὰ διὰ μόνων τῶν ἐθῶν μελετώμενα.

475. Μαθήματά ἐστι τὰ κατὰ τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας διὰ διδασκαλίας τοῖς ἀνθρώποις παραγιγνόμενα.

476. Μετὰ τοῦτο δὲ] τοῦ δευτέρου προβλήματος κατασκευή, ὅτι τῶν ἀδικούντων κρείττων ὁ δίκην διδοὺς ἢ ὁ μή. Εἴ τίς τι ποιεῖ] ἐκ τούτου δῆλον ὅτι τὸ νοεῖν καὶ βαδίζειν οὐ ποιεῖν ἐστὶν ἀλλ' ἐνεργεῖν μόνον· οὐ γὰρ πρός τι πάσχον γίνονται.

477. Κολάζεσθαί ἐστι κυρίως τὸ τῆς πονηρίας κολούεσθαι, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦσθαι ἢ ἐμποδίζεσθαι. Ἆρ' οὖν τοῦ μεγίστου] ἐντεῦθεν ἀποδείκνυται οἵου μεγίστου κακοῦ ἀπαλλάττεται ὁ δίκας διδούς.

478. Δεύτερος οὐ πρὸς εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ τετάχθαι μέσος τῶν τριῶν.

479. Συλλογισώμεθα] σημείωσαι ὅτι Ἀριστοτέλης τοῦ συλλογισμοῦ τὸν ὅρον ἐντεῦθεν εἴληφε σχεδὸν αὐταῖς λέξεσιν.

480. Ἕξοντα] προσυπακουστέον τὸ πρὸς κακοδαιμονίαν. Τάχιστα δώσει δίκην παρὰ τὸν δικαστὴν δηλαδὴ τὸν οἰκεῖον λογισμόν, βασανίζοντα αὐτοῦ τὰς φαντασίας καὶ κολάζοντα τὰς παραλόγους ἐννοίας. οὐκ εἰσάγειν οὖν εἰς δικαστήριον, ἀλλὰ νουθεσίαν καὶ ἐπίπληξιν ἐφ' ἑαυτὸν καὶ τοὺς οἰκείους ἄγειν παρακελεύεται. Εἰ ἄρα δεῖ] φησὶν ὅτι, εἰ δέ ἐστί τις ἐχθρός σου, μὴ ἀδικεῖ δὲ σὲ ἀλλὰ ἄλλον τινά, μὴ θελήσῃς αὐτὸν δοῦναι δίκην, ἀλλὰ καὶ βοήθησον αὐτῷ, εἰ δύνασαι, ἵνα ἔτι πλέον τιμωρηθῇ.

481. Οἷον] ἀντὶ τοῦ θαυμαστὸν ἐνταῦθα.

482. Νεανιεύεσθαι] μέγα φρονεῖν, κομπάζειν. Φορτικά ἐστί τὰ βάρος ἐμποιοῦντα, δημηγορικὰ τὰ πρὸς τὴν τῶν πολλῶν βλέποντα δόξαν. Τὸ σοφὸν] ἀντὶ τοῦ τὸ σόφισμα.

483. Προπηλακιζόμενος] ὑβριζόμενος, ἐξουθενούμενος. Χ.

484. Μείζω φησὶν ὁ Καλλικλῆς τὴν κατ' αὐτὸν ῥητορικήν, ἴσως δὲ καὶ τὴν τυραννίδα, ὡς ὕστερον δηλώσει. Ἀπαρίθμησις ὧν οἴεται ψευδῶς Καλλικλῆς ἄπειρον εἶναι τὸν φιλόσοφον. Συμβόλαια παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αἱ ἀσφάλειαι καὶ συγγραφαὶ καὶ συνθῆκαι πόλεων, καθ' ἃς τὸ δίκαιον ἀλλήλαις ἔνεμον. Ἤθη τὰ ἐν ἔθει κείμενα φησίν. Τὰ ἰαμβεῖα ταῦτ' ἐστὶν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου, ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίονα. οὗτοι δ' Ἀντιόπης υἱοί.

485. Παιδείαν φησὶ τὴν περὶ τὰ μαθήματα ἐν παισὶ τροφήν τε καὶ ἀγωγήν. Τὸ διαλέγεσθαι παιδάριον πικρόν τι δοκεῖ, ὡς παρὰ φύσιν καὶ βίαιον ὄν· καταγέλαστον δέ, ὅταν ψελλίζηται ἀνήρ, καὶ πληγῶν ἄξιον, ὅταν παίζῃ. ἄνανδρα δ' ἄμφω οὐχ ὡς γυναιξὶν ἀλλ' ὡς παιδίοις πρέποντα. Ὅτι ἀμελεῖς] καὶ ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα τοῦ Εὐριπίδου ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἀντιόπης δράματος εἴληφε. σκόπει δὲ ὅπως δεῖ χρῆσθαι ταῖς μακροτέραις ῥήσεσι τῶν ποιητῶν, μὴ αὐτοὺς διόλου τιθέναι τοὺς στίχους, ἀλλά τι καὶ λέξεως πεζοτέρας εὖ πως αὐτοῖς ἀναμῖξαι. ὁ τῶν στίχων δὲ νοῦς οὗτος· ὁ Ζῆθός φησι τῷ Ἀμφίονι μουσικῷ ὄντι "ῥῖψον τὴν λύραν, κέχρησο δὲ ὅπλοις." οὕτω καὶ Καλλικλῆς λέγει Σωκράτει "ἄφες φιλοσοφίαν, ἐλθὲ δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ δίκαζε."

486. Ἀγροικότερον] ἀντὶ τοῦ σκληρότερον. Παῦσαι δὲ ἐλέγχων] ἐν ἄλλῳ πρόσκειται, παῦσαι ματαΐζων. Βίος ὁ πλοῦτος, δόξα δὲ ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐδοκίμησις. Ἰστέον ὅτι τὴν λίθον δι' ἧς δοκιμάζουσι τὸν χρυσόν, οἱ μὲν ἰδίως βάσανον, οἱ δὲ Λυδίαν καλοῦσιν. Ἦν οὖν νόμος] τὸ ἦν καὶ τὸ ἔστιν χρονικὴν ἐμφαίνει διαφοράν, ἵνα σημάνῃ πρώτας καὶ δευτέρας ὑποστάσεις· ὅτι δὲ ἀχρόνως ταῦτα δεῖ νοεῖν, ἐμφαίνει τὸ ἀεί ἐστιν. Χ.

487. Τρία] ὅτι τρία ἐστὶν οἷς κρίνεται ψυχή, ἐπιστήμη, δόξα ὡς φρονίμου τε καὶ εὔνου, παρρησία. Πάντα ἔχεις] προσυπακουστέον, ὡς σύ τε οἴει καὶ ὁ πολὺς τῶν ἀνοήτων συρφετός. Ἀφίδνα δῆμος Αἰαντίδος φυλῆς, ἐξ οὗ οὗτος. Χολαργεὺς δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐξ οὗ οὗτος. Τὸ μὲν ποῖον τὴν εἰδικὴν σημαίνει ἀρχήν, τουτέστι δίκαιον ἢ ἄδικον, τὸ δὲ τί ἐπιτηδεύειν τὴν ποιητικήν, ἀντὶ τοῦ δημαγωγίαν τε καὶ ῥητορικὴν ἢ φιλοσοφίαν· τὸ δὲ καὶ μέχρι τοῦ, οἷον παιδείας χάριν ἢ περαιτέρω μέχρι τοῦ ἀκριβοῦς.

488. *Οὐχ ἑκὼν*] ἰδού, ἀκούσια τὰ ἁμαρτήματά φησιν· ἀκούσιον γὰρ τὸ ψεῦδος. παραλογιζόμεθα δὲ αὐτοὺς κατὰ τὴν καθόλου πρότασιν. *Ἱκανῶς ἐνταῦθα* τὸ μετ' ἀποδείξεως λέγεται. *Βλὰξ* ὁ χαῦνος τῇ προαιρέσει. εἴρηται δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ βεβλάφθαι τὰς φρένας, ἢ ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ, οἷον μάλαξ τις ὤν· ἐπειδὴ δὲ τὸ μ̄ τῷ λ ἀσύμπλοκον, ἀντὶ τοῦ μλὰξ γέγονε βλάξ. *Ὡς τὸ κρεῖττον*] σημείωσαι κατ' ἀρετὴν μᾶλλον. βέλτιον δὲ ἄμεινον. κατὰ δὲ τὴν τοῦ σώματος ῥώμην μᾶλλον ἰσχυρότερον κρεῖττον.

489. *Ἔστι ταῦτα ἢ οὔ;*] σκόπει ἐκ τούτων τὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις τοῦ Καλλικλέους ὄκνον, τοῦ ἔστι ταῦτα ἢ οὔ; καὶ τοῦ νομίζουσιν ἢ οὔ; καὶ τοῦ μὴ φθόνει μοι ἀποκρίνασθαι. *Κινδυνεύεις*] τουτέστι φαίνῃ, ὅπερ ἀμφιβάλλων ὥσπερ εἴρηκε, τὸ βαρὺ τῶν ἐλέγχων παραμυθούμενος. *Οὑτοσὶ ἀνὴρ*] ὅρα τὴν πρὸς ἑτέρους τοῦ λόγου ἀποστροφήν, ὅσην τοῦ Καλλικλέους καὶ κατὰ τὸ σχῆμα θρασύτητα δείκνυσιν. *Συρφετὸς*] ἀγυρτώδης ὄχλος, ὡς νῦν, ἢ λόγος, ἢ ἐξ ἀνέμου συλλεγομένη κόπρος καὶ φρυγανώδης. *Τοπάζω*] ὑπονοῶ, εἰκάζω. *Προδίδασκε*] περιττεύει ἡ πρόθεσις Ἀττικῶς. *Εἰρωνεία* ἐστὶ προσποίησις ἀδυναμίας ὧν τις δύναται ποιεῖν· ἐξ ἧς καὶ τὸ εἰρωνεύω ῥῆμα. ταύτῃ δὲ τὴν ἀλαζονείαν ἐναντίαν εἶναι· ἔστι γὰρ ἀλαζονεία προσποίησις δυνάμεως ὧν τις οὐ δύναται ποιεῖν. *Ὄμνυσι κατὰ τοῦ Ζήθου* ὡς τινος τῶν ἡρώων ὄντος, ἢ ὡς χαριζόμενος Καλλικλεῖ, ἐπειδὴ τῇ τούτου ῥήσει πρὸ μικροῦ εἰς παραίνεσιν ἐχρήσατο.

490. *Δοκεῖς βούλεσθαι λέγειν*] ὡς οὐδὲ φράσαι δυναμένου τοῦ Καλλικλέους, ἅπερ ἐθέλει, ὁ Σωκράτης καθάπτεται. *Ἀθρόοι*] ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. οὐ γὰρ εἴ τι πολύ, τοῦτο καὶ ὁμοῦ. διὰ τοῦτο οὖν πολλοὶ ἀθρόοι φησίν. *Ἀεὶ ταὐτὰ*] οἰκειότερον γὰρ ἐπιστήμης τὸ ἀεὶ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγειν ἢ τὸ ἕτερα.

491. *Τί ἢ τί*] ὁ Καλλικλῆς συνεὶς τούτων οὐδέν, ὑπολαβὼν δὲ διαίρεσίν τινα περιέχειν τὴν ἐρώτησιν τοῦ Σωκράτους, ἀξιοῖ σαφῶς αὐτὸ εἰπεῖν, τί ποτέ ἐστιν ἑκάτερον ἃν ἀντιδιαιρεῖν βούλεται. διόπερ φησὶ τί ἢ τί. *Ἡδὺς εἶ*] κατ' εἰρωνείαν τοῦτό φησι Καλλικλῆς. *Οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν γνοίη*] ἀντὶ τοῦ οὐδείς ἐστιν ὃς οὐκ ἄν μοι μαρτυρήσειεν ὅτι λέγων τοὺς σώφρονας οὐ λέγω τοὺς ἠλιθίους· τουτέστιν οὐδείς ἐστιν ἀνθρώπων ὃς τοὺς σώφρονας ἠλιθίους λέγει. πρὸς ὃν ὁ Καλλικλῆς τοὐναντίον φησίν, ὅτι πάνυ πολλοὶ οἱ τοὺς σώφρονας λέγοντες ἠλιθίους. *Ἐπεὶ πῶς ἂν*] ἐντεῦθεν ὁ περὶ τῆς τελικῆς αἰτίας τῶν ἠθικῶν λόγος. ἔστι δὲ ἀρχὴ κατὰ Σωκράτην τἀγαθά, κατὰ δὲ Καλλικλέα αἰσχρὰ ἡδονή.

492. *Ἐπικουρίαν*] ἢ τὴν ἐκ πλούτου καὶ περιουσίας, ἢ τὴν ἐκ τῆς παρὰ τῷ Καλλικλεῖ καλουμένης φρονήσεώς τε καὶ ἀνδρίας. *Οὐκ ἀγεννῶς*] ἀντὶ τοῦ ἀτενῶς καὶ ἀκάμπτως. *Παρρησιαζόμενος*] ἀντὶ τοῦ μετὰ παρρησίας ἀπαρακαλύπτως ὁμολογῶν. *Οὐκ ἄρα*] ἀπόδειξις δι' ἐπιχειρημάτων ἕξ, τριῶν μὲν ἐνδόξων, τριῶν δὲ πραγματειωδεστέρων· ὧν τῶν ἐνδόξων τὸ πρῶτον ἐκ τῆς τῶν πολλῶν δόξης εἴληπται. *Ὥς γε σὺ λέγεις*] ἐκ τῆς τῶν ποιητῶν ἢ τῶν Πυθαγορείων. Τὰ ἰαμβεῖα ἐκ τοῦ Φρίξου τοῦ δράματος Εὐριπίδου·

τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται;

Τῷ ὄντι ἴσως] τὸ ἴσως περὶ τοῦ ἀληθῆ εἶναι τὸν ἐν τῷ μύθῳ λόγον ἢ μή· τὸ δὲ τῷ ὄντι, ὅτι ὅ γε μῦθος αὐτὸ τοῦτο τῷ ὄντι καὶ διατεταμένως διισχυρίζεται, τὸ θάνατον εἶναι τῆς ψυχῆς τὴν μετὰ τοῦ σώματος ζωήν.

493. Κομψὸς] οὐ τὸν πιθανὸν ἀλλὰ τὸν τεχνικὸν ἢ σπουδαῖόν φησι. Σικελικὸς δ' ἢ Ἰταλικός, οἷον Ἐμπεδοκλῆς. Πυθαγόρειος δ' οὗτος ἦν, ὑπῆρχε δὲ Ἀκραγαντῖνος· Ἀκράγας δὲ πόλις Σικελίας, ἀπὸ τοῦ πλησίον ποταμοῦ κεκλημένη, ἀφ' ἧς οὗτός τε καὶ Ὀλύμπιος ὁ μελοποιός. — Σικελὸν δὲ ἢ Ἰταλικόν φησιν, ἐπειδὴ πλησίον Σικελίας ὅ τε Κρότων καὶ τὸ Μεταπόντιον, αἱ πόλεις οὗ οἱ Πυθαγόρειοι διέτριβον, αἵ τῆς Ἰταλίας εἰσίν. Ἀμύητοι ἡμεῖς οἱ τεθνεῶτες, οἱ ἐν σώματι ζῶντες. Ὕδωρ] τὸ ῥευστὸν καὶ ἄστατον τῶν ἡδονῶν. Ἐκ τοῦ γυμνασίου φησὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι τὸ μὲν πρὸ αὐτοῦ ἐπιχείρημα ἐν μύθου προῆκται σχήματι, τοῦτο δὲ ἐν παραδείγματος. ἦν δὲ ἐκεῖνο μὲν τῶν Πυθαγορείων οἰκεῖον, τοῦτο δὲ Σωκράτους, ὡς σαφέστερόν τε καὶ πληκτικώτερον. Σκόπει γὰρ] ἐντεῦθεν αἱ πραγματειωδέστεραι, ὧν τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα ἀπό τινος εἰκόνος ἄρχεται. Οἶνον μὲν ὡς τροφιμώτατον, γάλα δὲ ὡς πρώτην τροφήν, μέλι δὲ ὡς τὴν ἐν τῇ τροφῇ γλυκυθυμίαν παρείληφεν. Πληρωσάμενος] οὐκ ἐμπλησθεὶς ἀλλὰ προσδεὴς ὤν.

494. Χαραδριὸς ὄρνις τις, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει. εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες ῥᾷον ἀπαλλάττονται· ὅθεν καὶ ἐγκρύπτουσιν αὐτὸν οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες.

καί μιν καλύπτει· μῶν χαραδριὸν περνάς;

ὥς φησιν Ἱππῶναξ. Λέγεις οἷον] τοῦτο ἐκ τοῦ ἀπεμφαίνοντος πρόεισιν. Μὴ ἀπαισχυνῇ] ἀντὶ τοῦ μὴ αἰσχυνθείης. Κνησιῶντα] ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι, ὅ ἐστι κνήθεσθαι. Ἀνδρεῖος] ἀντὶ τοῦ ἀναιδής, κατ' εὐφημίαν. Κιναίδων] ἀσελγῶν, μαλακῶν. καὶ κιναίδα ἡ πόρνη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου τῆς ἴϋγγος, ὃ καὶ κιναίδιον καλεῖται.

495. Ἵνα δή μοι] τοῦτο φησίν· ἐγὼ μὲν ἕτερον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἡδέος διανοοῦμαι· ἀλλ' ἵνα μὴ ἀσύμφωνος ὦ ἑαυτῷ, ταῦτα εἶναί φημι τὰ αὐτά. Τοὺς πρώτους λόγους] τοὺς ἑαυτοῦ δηλονότι, ἐν οἷς ἐμέμφετο Γοργίαν καὶ Πῶλον ὡς παρὰ τὰ δοκοῦντα αὐτοῖς δι' αἰσχύνην ἀποκριναμένους, αὐτὸς δὲ ἐπηγγέλλετο παῤῥησιαζόμενος πᾶσαν ἐρεῖν τὴν ἀλήθειαν. Αἰνιχθέντα] τῷ γὰρ τοῦ κιναίδων βίου ὀνόματι κακὰ πολλὰ συνεσημαίνετο. Ὦ σοφώτατε σὺ] κατ' εἰρωνείαν ὑπὸ Καλλικλέους εἴρηται, ὥς φησὶ Πλούταρχος. Ἀχάρναι δῆμος Οἰνηΐδος, ἐξ οὗ οὗτος. Σωκράτης] τοῦτό φησι Καλλικλῆς καθ' ὁμοιότητα Σωκράτους. Ἀλωπεκὴ δῆμος Ἀντιοχίδος, ἐξ οὗ οὗτος. Τοὺς εὖ πράττοντας] τὸ ἀγαθὸν καὶ κακὸν εἰπεῖν βουληθεὶς τὰ μετέχοντα λέγει.

496. Ἡδὺ] ἀντὶ τοῦ ἡδόμενον ληπτέον. Αἰσθάνῃ οὖν τὸ συμβαῖνον] εἰ προηγεῖται μὲν ἐν τῷ διψῆν λύπη, ἐν δὲ τῷ πίνειν ἐπιγίγνεται ἡδονὴ καὶ συνυπάρχει αὐτῇ, ἅμα μὲν οὐ παραγίγνεται τἀναντία, καθὼς

ἐν τῷ Φαίδωνι τῇ λύπῃ φησὶ τὴν ἡδονήν, ἅμα δὲ σύνεστι, καθὼς ἐνταῦθα λέγει. καὶ οὐ μάχεται ἑαυτῷ, εἴπερ ἄλλο μὲν τὸ ἅμα παραγίγνεσθαι ὅπερ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν ἐναντίων εὑρεῖν, ἄλλο δὲ τὸ συνεῖναι, ὅ ἐστιν ἐπ' αὐτῷ ἐγχωροῦν.

497. Τὸ ἀκκίζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰρῆσθαί φασιν Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οὕτως εὐήθη λέγουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ θοιμάτιον καθελομένην ἡμίεργον ἀμφιέσασθαι, εἴς τε τὸ κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν εἰς αὐτὸ γιγνομένην ὡς ἑτέρᾳ προσλαλεῖν γυναικί. μέμνηται ταύτης Ἕρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς καὶ Ἄμφις ἐν τῷ ὁμωνύμῳ αὐτῆς δράματι. ἀκκίζῃ οὖν φησὶν ἀντὶ τοῦ ἀνοηταίνεις οἷα γυνή, μὴ εἰδέναι προσποιούμενος. Ἔχων ληρεῖς] ἀντὶ τοῦ ὑποκρίνῃ ἄνοιαν. Σοφὸς] ἀνόητος, κατ' εὐφημίαν. Τά σμικρά τε καὶ στενὰ] οὕτως ἀπέσκωπτον οἱ σοφιστικοὶ ῥήτορες τοὺς διαλεκτικοὺς λόγους· καὶ Ἱππίας γοῦν περιτμήματα αὐτοὺς ἐκάλεσεν. Τὰ μεγάλα γε μεμύησαι, πρὶν τὰ σμικρὰ] δηλονότι μυστήρια. διττὰ ἦν τὰ μυστήρια παρ' Ἀθηναίοις, καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἐκαλεῖτο, ἅπερ ἐν ἄστει ἐτέλουν, τὰ δὲ μεγάλα, ἅπερ Ἐλευσῖνι ἤγετο. καὶ πρότερον ἔδει τὰ μικρὰ μυηθῆναι, εἶτα τὰ μεγάλα· ἄλλως δὲ τῶν μεγάλων μετασχεῖν οὐκ ἦν θεμιτόν. ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα καὶ Δηοῖ καὶ Κόρῃ, ὅτι ταύτην μὲν Πλούτων ἁρπάξειε, Δηοῖ δὲ μιγείη Ζεύς· ἐν οἷς πολλὰ μὲν ἐπράττετο αἰσχρά, ἐλέγετο δὲ πρὸς τῶν μυουμένων ταῦτα "ἐκ τυμπάνου ἔφαγον, ἐκ κυμβάλου ἔπιον, ἐκερνοφόρησα" (κέρνος δὲ τὸ λίκνον ἤγουν τὸ πτύον ἐστίν) "ὑπὸ τὸν παστὸν ὑπέδυον" καὶ τὰ ἑξῆς.

498. Παροιμία, δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν, ὅτι χρὴ περὶ τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν. Ἐμπεδοκλέους τὸ ἔπος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία· φησὶ γὰρ

καὶ δὶς γάρ, ὃ δεῖ, καλόν ἐστιν ἐνισπεῖν.

Οὐκοῦν ὁμοίως] ὑπερθετέον τὴν λέξιν οὕτως· οὐκοῦν ὁ κακὸς ὁμοίως· εἶτα τὰ ἑξῆς. Παλαιὸν λόγον] τὸν παροιμιώδη φησί. βούλεται δὲ οὗτος τὸ πάσῃ τύχῃ τῇ προσπιπτούσῃ χρῆσθαι πρὸς τὰς κατ' ἀρετὴν ἐνεργείας.

500. Σὺ ἐκ τρίτων] τὸν Γοργίαν καὶ Πῶλον ὡς ἕνα ἔλαβεν. Τῶν ἀγαθῶν] μέχρι τούτου ὁ περὶ τοῦ τελικοῦ αἰτίου, τουτέστι τοῦ ἀγαθοῦ, τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν λόγος. Ἄρ' οὖν] ἐντεῦθεν ὁ περὶ τῆς εὑρετικῆς τέχνης αὐτοῦ, τάξιν εἰσαγούσης καὶ κόσμον ταῖς ψυχαῖς, ἥ ἐστι δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ ὅλως ἀρετή. Παρασκευαὶ] οὐ τέχνας, οὐκ ἐμπειρίας εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μέσον τούτων, τὰς παρασκευάς, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν τὰς ἐπιτηδεύσεις. Τῶν μὲν] τῶν παρασκευῶν δηλαδή. Διὸς ἦν ἐπώνυμον παρ' Ἀθηναίοις ὁ φίλιος, ἐκ τοῦ εἶναι τῶν φιλικῶν καθηκόντων αὐτὸν ἔφορον. Ὁ δή σύνδεσμος ἐμφαντικὸς εἰρωνείας ἐστίν. Ἴσως οὖν] ὅρα τὴν παράδοσιν τῆς τῶν προβλημάτων τάξεως, ὅτι πρῶτον δεῖ διαιρεῖσθαι, εἶτα τὴν διαφορὰν τῶν διαιρεθέντων ἑλεῖν, καὶ τρίτον ὁποῖον βέλτιον. Ἡ δ' ἰατρικὴ] τούτῳ προσθετέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ τέχνη εἶναι.

501. Ὅτι ἡ μὲν τούτου] τὰ κατὰ πᾶσαν θεωρούμενα τέχνην ταῦτα, γνῶσις τοῦ πράγματος περὶ ὃ σπουδάζει, ἐπίσκεψις αἰτιῶν δι' ἃς προσ-

φέρει ἑκάστοις ἃ προσφέρει, ἀπόδοσις λόγου τούτων ἑκάστου. *Διαριθμησαμένη*] ἀντὶ τοῦ διακρίνασα ἢ διαλογισαμένη. ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ εἴρηται, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἀριθμοὶ διακέκρινται ἀπ' ἀλλήλων καὶ πάντα κατ' αὐτοὺς διατέτακται, ὡς ὁ Πυθαγόρειος διδάσκει λόγος. *Σὺ δὲ δὴ*] ὡς Γοργίου καὶ Πώλου τὰ αὐτὰ ἤδη συγχωρησάντων. *Οὐκ ἔγωγε*] ἔμφασιν ἔχει τοῦ μὴ ἀρέσκεσθαι αὐτὸν εἰς ὁμολογεῖν ἀναγκάζεται. *Κιθαριστικὴ*] αὐλητικὴν μὲν πᾶσαν ἐκβάλλει τῶν ὀρθῶν πολιτειῶν, κιθαριστικὴν δὲ οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι μόνην. οἶδε γὰρ ἄλλην, ἣν σώζειν τὰς πολιτείας νενόμικεν. *Ἡ σεμνὴ*] ὡς εὐδοκιμοῦσα μᾶλλον τῶν ἄλλων τῆς μουσικῆς εἰδῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τραγῳδία, κολακεία τις οὖσα, ὑπὸ τὸ σοφιστικὸν ταύτης εἶδος τέτακται, ἅτε δὴ γνώμας ἀποφαινομένη καὶ περὶ δικαίων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ὑψηλολογουμένη· ἢ καὶ κατὰ τὸ δημηγορικόν, καθ' ὅσον καὶ αὐτός φησιν, εἴ τις αὐτῆς τὰ μέτρα περιέλοι, μηδὲν ἕτερον αὐτὴν φανῆναι ἢ δημηγορίαν, ἐπειδὴ καὶ παθῶν ὑπερβαλλόντων κινητικαὶ ἀμφότεραι. *Τί δὲ*] ἐντεῦθεν τῆς δημαγωγικῆς ῥητορικῆς διαβολή. *Ἐλευθέρων ἀνδρῶν*] τοῦτό φησι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐν τοῖς θεάτροις ὄχλων, διὰ μὲν τῶν ἐλευθέρων τοὺς δούλους περιελών, διὰ δὲ τῶν ἀνδρῶν παῖδάς τε καὶ γυναῖκας.

503. *Τί δὲ Θεμιστοκλέα*] ἡ τάξις τῶν δημαγωγῶν οὐ πρὸς τὸν χρόνον, πρὸς δὲ τὸν τρόπον αὐτῶν. πρῶτον γὰρ Θεμιστοκλέα φησὶν ὡς μᾶλλον κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν τὰ τοῦ πολέμου διαθέμενον, Κίμωνα δὲ δεύτερον ὡς ἐκείνῳ παραπλήσιον, Μιλτιάδην δὲ τρίτον ὡς τύχῃ μᾶλλον ἢ γνώμῃ τῶν πολεμίων κρατήσαντα, Περικλέα δὲ τελευταῖον, ἐπειδὴ πολὺς ἦν ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος, καὶ δι' αὐτοῦ τὸν Σωκράτην μάλιστα προσάξεσθαι ἤλπισεν.

504. *Δικαιοσύνη τε καὶ σωφροσύνη*] τῷ μὲν νομίμῳ τὴν δικαιοσύνην ἀπέδωκε, τῷ δὲ κοσμίῳ τὴν σωφροσύνην.

505. *Αὐτὸς γνώσῃ*] ἀντὶ τοῦ εἴ τι θέλεις, ποίει· ἐμοὶ γὰρ οὐ μέλει. *Κεφαλὴν*] αἴνιγμα τοῦτο τῶν παλαιῶν τε καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, τὸ τέλειον πανταχῇ τετιμηκότων· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τοῖς περὶ τὸν λογισμὸν τὸν ἡμέτερον, ὃν μῦθον ὀνομάσαντες, ὅτι καὶ τὸν λόγον οὕτως ἐκάλουν, κεφαλὴν αὐτοῦ τὸν νοῦν αἰνίττονται, οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτου παρεγγυῶντες ἢ πάντας ἡμῶν τοὺς λογισμοὺς πρὸς ἓν τέλος βλέπειν, τὴν κατὰ νοῦν ἐνέργειαν. *Ἐπιχάρμου*] οὗτος ὁ Ἐπίχαρμος γέγονε κωμῳδοποιός, καὶ εἰσήγαγέ τινας ἐν ἰδίῳ δράματι δύο διαλεγομένους πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὕστερον ἕνα τῶν δύο πάλιν τὰ τῶν δύο διαλεγόμενον.

506. *Ἕως αὐτῷ*] τὸν ὑπὲρ φιλοσοφίας λόγον βουληθῆναι ἄν φησιν ἀποδοῦναι Καλλικλεῖ, ὥσπερ ὁ Ἀμφίων τῷ Ζήθῳ τὸν ὑπὲρ μουσικῆς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ. *Ἐξ ἀρχῆς*, οὐ τοῦ διαλόγου φησί, τοῦ δὲ τελικοῦ αἰτίου τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν. εἰ δὲ περὶ τοῦ τέλους μάλιστα προκειμένης τῆς ζητήσεως, περὶ τῆς ποιητικῆς αἰτίας καὶ τοῦ εἴδους ἐνδιέτριψε, θαυμάζειν οὐ χρή. τὸ γὰρ ἀγαθόν, ὅπερ τὸ τέλος ἐστίν, ἄρρητον καθ' αὑτό. διόπερ ἐνταῦθα μὲν διὰ τῆς ἀποφάσεως, ὧν δοκεῖ εἶναι, ὅτι οὐκ ἐστὶν ἡδονή, δηλοῦται· ἐν Παρμενίδῃ δὲ τελεώτερον οὐ περὶ ἀγαθοῦ τινὸς ἀλλ' ἁπλῶς περὶ ἀγαθοῦ ποιεῖται τὸν λόγον, ἐκ Πολιτείᾳ δὲ δι' ἀναλο-

ἐν τῷ Φαίδωνι τῇ λύπῃ φησὶ τὴν ἡδονήν, ἅμα δὲ σύνεστι, καθὼς ἐνταῦθα λέγει. καὶ οὐ μάχεται ἑαυτῷ, εἴπερ ἄλλο μὲν τὸ ἅμα παραγίγνεσθαι ὅπερ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν ἐναντίων εὑρεῖν, ἄλλο δὲ τὸ συνεῖναι, ὅ ἐστιν ἐπ' αὐτῷ ἐγχωροῦν.

497. Τὸ ἀκκίζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰρῆσθαί φασιν Ἀκκοῦς καλουμένης, ἥν οὕτως εὐήθη λέγουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ θοιμάτιον καθελομένην ἡμίεργον ἀμφιέσασθαι, εἴς τε τὸ κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν εἰς αὐτὸ γιγνομένην ὡς ἑτέρᾳ προσλαλεῖν γυναικί. μέμνηται ταύτης Ἕρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς καὶ Ἄμφις ἐν τῷ ὁμωνύμῳ αὐτῆς δράματι. ἀκκίζῃ οὖν φησὶν ἀντὶ τοῦ ἀνοηταίνεις οἷα γυνή, μὴ εἰδέναι προσποιούμενος. Ἔχων λῆρεῖς] ἀντὶ τοῦ ὑποκρίνῃ ἄνοιαν. Σοφὸς] ἀνόητος, κατ' εὐφημίαν. Τὰ σμικρά τε καὶ στενὰ] οὕτως ἀπέσκωπτον οἱ σοφιστικοὶ ῥήτορες τοὺς διαλεκτικοὺς λόγους· καὶ Ἱππίας γοῦν περιτμήματα αὐτοὺς ἐκάλεσεν. Τὰ μεγάλα γε μεμύησαι, πρὶν τὰ σμικρὰ] δηλονότι μυστήρια. διττὰ ἦν τὰ μυστήρια παρ' Ἀθηναίοις, καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἐκαλεῖτο, ἅπερ ἐν ἄστει ἐτέλουν, τὰ δὲ μεγάλα, ἅπερ Ἐλευσῖνι ἤγετο. καὶ πρότερον ἔδει τὰ μικρὰ μυηθῆναι, εἶτα τὰ μεγάλα· ἄλλως δὲ τῶν μεγάλων μετασχεῖν οὐκ ἦν θεμιτόν. ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα καὶ Δηοῖ καὶ Κόρῃ, ὅτι ταύτην μὲν Πλούτων ἁρπάξειε, Δηοῖ δὲ μιγείη Ζεύς· ἐν οἷς πολλὰ μὲν ἐπράττετο αἰσχρά, ἐλέγετο δὲ πρὸς τῶν μυουμένων ταῦτα "ἐκ τυμπάνου ἔφαγον, ἐκ κυμβάλου ἔπιον, ἐκερνοφόρησα" (κέρνος δὲ τὸ λίκνον ἤγουν τὸ πτύον ἐστίν) "ὑπὸ τὸν παστὸν ὑπέδυον" καὶ τὰ ἑξῆς.

498. Παροιμία, δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν, ὅτι χρὴ περὶ τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν. Ἐμπεδοκλέους τὸ ἔπος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία· φησὶ γὰρ

καὶ δὶς γάρ, ὃ δεῖ, καλόν ἐστιν ἐνισπεῖν.

Οὐκοῦν ὁμοίως] ὑπερθετέον τὴν λέξιν οὕτως· οὐκοῦν ὁ κακὸς ὁμοίως· εἶτα τὰ ἑξῆς. Παλαιὸν λόγον] τὸν παροιμιώδη φησί. βούλεται δὲ οὗτος τὸ πάσῃ τύχῃ τῇ προσπιπτούσῃ χρῆσθαι πρὸς τὰς κατ' ἀρετὴν ἐνεργείας.

500. Σὺ ἐκ τρίτων] τὸν Γοργίαν καὶ Πῶλον ὡς ἕνα ἔλαβεν. Τῶν ἀγαθῶν] μέχρι τούτου ὁ περὶ τοῦ τελικοῦ αἰτίου, τουτέστι τοῦ ἀγαθοῦ, τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν λόγος. Ἆρ' οὖν] ἐντεῦθεν ὁ περὶ τῆς εὑρετικῆς τέχνης αὐτοῦ, τάξιν εἰσαγούσης καὶ κόσμον ταῖς ψυχαῖς, ἥ ἐστι δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ ὅλως ἀρετή. Παρασκευαὶ] οὐ τέχνας, οὐκ ἐμπειρίας εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μέσον τούτων, τὰς παρασκευάς, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν τὰς ἐπιτηδεύσεις. Τῶν μὲν] τῶν παρασκευῶν δηλαδή. Διὸς ἦν ἐπώνυμον παρ' Ἀθηναίοις ὁ φίλιος, ἐκ τοῦ εἶναι τῶν φιλικῶν καθηκόντων αὐτὸν ἔφορον. Ὁ δή σύνδεσμος ἐμφαντικὸς εἰρωνείας ἐστίν. Ἴσως οὖν] ὅρα τὴν παράδοσιν τῆς τῶν προβλημάτων τάξεως, ὅτι πρῶτον δεῖ διαιρεῖσθαι, εἶτα τὴν διαφορὰν τῶν διαιρεθέντων ἑλεῖν, καὶ τρίτον ὁποῖον βέλτιον. Ἡ δ' ἰατρικὴ] τούτῳ προσθετέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ τέχνη εἶναι.

501. Ὅτι ἡ μὲν τούτου] τὰ κατὰ πᾶσαν θεωρούμενα τέχνην ταῦτα, γνῶσις τοῦ πράγματος περὶ ὃ σπουδάζει, ἐπίσκεψις αἰτιῶν δι' ἃς προσ-

φέρει ἑκάστοις ἃ προσφέρει, ἀπόδοσις λόγου τούτων ἑκάστου. *Διαριθμησαμένη*] ἀντὶ τοῦ διακρίνασα ἢ διαλογισαμένη. ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ εἴρηται, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἀριθμοὶ διακέκρινται ἀπ' ἀλλήλων καὶ πάντα κατ' αὐτοὺς διατέτακται, ὡς ὁ Πυθαγόρειος διδάσκει λόγος. *Σὺ δὲ δὴ*] ὡς Γοργίου καὶ Πώλου τὰ αὐτὰ ἤδη συγχωρησάντων. *Οὐκ ἔγωγε*] ἔμφασιν ἔχει τοῦ μὴ ἀρέσκεσθαι αὐτὸν οἷς ὁμολογεῖν ἀναγκάζεται. *Κιθαριστικὴ*] αὐλητικὴν μὲν πᾶσαν ἐκβάλλει τῶν ὀρθῶν πολιτειῶν, κιθαριστικὴν δὲ οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι μόνην. οἶδε γὰρ ἄλλην, ἣν σώζειν τὰς πολιτείας νενόμικεν. *Ἡ σεμνὴ*] ὡς εὐδοκιμοῦσα μᾶλλον τῶν ἄλλων τῆς μουσικῆς εἰδῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τραγῳδία, κολακεία τις οὖσα, ὑπὸ τὸ σοφιστικὸν ταύτης εἶδος τέτακται, ἅτε δὴ γνώμας ἀποφαινομένη καὶ περὶ δικαίων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ὑψηλολογουμένη· ἢ καὶ κατὰ τὸ δημηγορικόν, καθ' ὅσον καὶ αὐτός φησιν, εἴ τις αὐτῆς τὰ μέτρα περιέλοι, μηδὲν ἕτερον αὐτὴν φανῆναι ἢ δημηγορίαν, ἐπειδὴ καὶ παθῶν ὑπερβαλλόντων κινητικαὶ ἀμφότεραι. *Τί δὲ*] ἐντεῦθεν τῆς δημαγωγικῆς ῥητορικῆς διαβολή. *Ἐλευθέρων ἀνδρῶν*] τοῦτό φησι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐν τοῖς θεάτροις ὄχλων, διὰ μὲν τῶν ἐλευθέρων τοὺς δούλους περιελών, διὰ δὲ τῶν ἀνδρῶν παῖδάς τε καὶ γυναῖκας.

503. *Τί δὲ Θεμιστοκλέα*] ἡ τάξις τῶν δημαγωγῶν οὐ πρὸς τὸν χρόνον, πρὸς δὲ τὸν τρόπον αὐτῶν. πρῶτον γὰρ Θεμιστοκλέα φησὶν ὡς μᾶλλον κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν τὰ τοῦ πολέμου διαθέμενον, Κίμωνα δὲ δεύτερον ὡς ἐκείνῳ παραπλήσιον, Μιλτιάδην δὲ τρίτον ὡς τύχῃ μᾶλλον ἢ γνώμῃ τῶν πολεμίων κρατήσαντα, Περικλέα δὲ τελευταῖον, ἐπειδὴ πολὺς ἦν ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος, καὶ δι' αὐτοῦ τὸν Σωκράτην μάλιστα προσάξεσθαι ἤλπισεν.

504. *Δικαιοσύνη τε καὶ σωφροσύνη*] τῷ μὲν νομίμῳ τὴν δικαιοσύνην ἀπέδωκε, τῷ δὲ κοσμίῳ τὴν σωφροσύνην.

505. *Αὐτὸς γνώσῃ*] ἀντὶ τοῦ εἴ τι θέλεις, ποίει· ἐμοὶ γὰρ οὐ μέλει. *Κεφαλὴν*] αἴνιγμα τοῦτο τῶν παλαιῶν τε καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, τὸ τέλειον πανταχῇ τετιμηκότων· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τοῖς περὶ τὸν λογισμὸν τὸν ἡμέτερον, ὃν μῦθον ὀνομάσαντες, ὅτι καὶ τὸν λόγον οὕτως ἐκάλουν, κεφαλὴν αὐτοῦ τὸν νοῦν αἰνίττονται, οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτου παρεγγυῶντες ἢ πάντας ἡμῶν τοὺς λογισμοὺς πρὸς ἓν τέλος βλέπειν, τὴν κατὰ νοῦν ἐνέργειαν. *Ἐπιχάρμου*] οὗτος ὁ Ἐπίχαρμος γέγονε κωμῳδοποιός, καὶ εἰσήγαγέ τινας ἐν ἰδίῳ δράματι δύο διαλεγομένους πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὕστερον ἕνα τῶν δύο πάλιν τὰ τῶν δύο διαλεγόμενον.

506. *Ἕως αὐτῷ*] τὸν ὑπὲρ φιλοσοφίας λόγον βουληθῆναι ἂν φησιν ἀποδοῦναι Καλλικλεῖ, ὥσπερ ὁ Ἀμφίων τῷ Ζήθῳ τὸν ὑπὲρ μουσικῆς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ. *Ἐξ ἀρχῆς*, οὐ τοῦ διαλόγου φησί, τοῦ δὲ τελικοῦ αἰτίου τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν. εἰ δὲ περὶ τοῦ τέλους μάλιστα προκειμένης τῆς ζητήσεως, περὶ τῆς ποιητικῆς αἰτίας καὶ τοῦ εἴδους ἐνδιέτριψε, θαυμάζειν οὐ χρή. τὸ γὰρ ἀγαθόν, ὅπερ τὸ τέλος ἐστίν, ἄρρητον καθ' αὑτό. διόπερ ἐνταῦθα μὲν διὰ τῆς ἀποφάσεως, ὧν δοκεῖ εἶναι, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡδονή, δηλοῦται· ἐν Παρμενίδῃ δὲ τελεώτερον οὐ περὶ ἀγαθοῦ τινὸς ἀλλ' ἁπλῶς περὶ ἀγαθοῦ ποιεῖται τὸν λόγον, ἐκ Πολιτείᾳ δὲ δι' ἀναλο-

γίας τινός. νυνὶ δ' ἐνταῦθα διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ εἴδους, ὃ μόνως ἐξ ἀνάγκης παραγίνεται. τοιοῦτον δέ τινα τρόπον καὶ ἐν Φιλήβῳ· διὰ νοῦ γὰρ καὶ τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς. ποιητικὴν δέ φαμεν αἰτίαν τὴν ἐπιστήμην τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ δικαίων, εἰδικὴν δὲ αὐτὰ ταῦτα, τελικὴν δὲ τὸ ἀγαθόν. Οὐ ταὐτὸν] ἐντεῦθεν ὁ Σωκράτης ἑαυτῷ ἀποκρίνεται. Ἀλλὰ μὴν] τοῦτο ὅπερ ἐλέγομεν, ὡς ἄῤῥητον αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, διὰ τοῦ προπαραγενέσθαι τὴν ἀρετὴν δηλῶσαι βούλεται, ᾗ καὶ μόνῃ καὶ ἐξ ἀνάγκης συνέπεται. Ἀλλὰ τάξει] τῆς ἀρετῆς εἶδος τὴν τάξιν καὶ τὴν ὀρθότητά φησι· τὸ δὲ ποιητικὸν τὴν τέχνην, ἥτις ἐφ' ἑκάστῳ τέτακται πράγματι.

507. Οὔτε διώκειν τὰ κακὰ δηλονότι, οὔτε φεύγειν τὰ ἀγαθά. ταῦτα γὰρ οὐ προσήκει αὐτῷ, εἰ μὴ πρὸς ἀρετὴν καὶ εὐδαιμονίαν φέροι. Ὡς ἔχει ποδῶν] ἀντὶ τοῦ, ὅσον δυνάμεθα, ὀφείλομεν φυγεῖν τὰς κακὰς πράξεις. κατ' ἀναλογίαν οὖν εἶπε πόδας ὥσπερ πόδας Ἴδης τοῦ ὄρους φαμέν. κατὰ ζωὴν οὖν φεύγωμεν τὰ κακά, μὴ ποσίν, ἐπεὶ καὶ ὁ Πλωτῖνος ἀνάγεσθαι λέγει τὰς ψυχὰς οὐ ποδὶ ἀλλὰ ζωῇ. Ὁ σκοπὸς] σκοπὸς καὶ τέλος τῇ σχέσει μόνον διαφέρουσι. σκοπὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀρχή, τέλος δὲ σκοπὸς εἰς ἐνέργειαν ἀχθείς. ἢ σκοπὸς τέλος ἀνέκβατον, τέλος δὲ σκοπὸς ἐκβεβηκώς. Οἱ σοφοὶ] σοφοὺς ἐνταῦθα τοὺς Πυθαγορείους φησί, καὶ διαφερόντως τὸν Ἐμπεδοκλέα, φάσκοντα τὴν φιλίαν ἑνοῦν τὸν σφαῖρον, ἑνοποιὸν εἶναι. τοῦτο δὲ πρὸς τῇ μιᾷ ἐστὶ τῶν πάντων ἀρχῇ.

508. Ἡ ἰσότης ἡ γεωμετρικὴ] τουτέστιν ἡ δικαιοσύνη. ταύτην δὲ τὴν γεωμετρικὴν ἀναλογίαν Διὸς κρίσιν ἐν Νόμοις ἐκάλεσεν, ὡς δι' αὐτῆς τῶν πάντων κεκριμένων τε καὶ ὡρισμένων. ἰστέον δὲ ὅτι ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν εἶναί φασιν, ὅταν τριῶν ἀριθμῶν ἀνίσων ὁ μέσος ὑπερέχῃ τε τῷ ἴσῳ καὶ ὑπερέχηται, οἷον β' δ' ϛ', γεωμετρικὴν δὲ ὅταν τριῶν ἀριθμῶν ὄντων ἀνίσων, ὃν ἔχει λόγον ὁ πρῶτος πρὸς τὸν δεύτερον, τοῦτον καὶ ὁ δεύτερος πρὸς τὸν τρίτον, οἷον δ' ϛ' θ', ἁρμονικὴν δέ, ὅταν τριῶν ἀριθμῶν ἀνίσων, ὡς ὁ μέγιστος πρὸς τὸν ἐλάχιστον, οὕτως ἔχῃ καὶ ἡ τῶν μειζόνων διαφορὰ πρὸς τὴν τῶν ἐλαττόνων, οἷον β' γ' ϛ'. Ἐπὶ κόῤῥης] ἐπὶ κεφαλῆς ἢ γνάθου ἢ κροτάφου. κόῤῥην γὰρ καὶ κόρσην τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι. τινὲς δὲ καὶ ῥάπισμά φασι τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου λαμβάνειν, ἁπτόμενον καὶ τοῦ κροτάφου. Τέμνεσθαι] ἀντὶ τοῦ ζημιοῦσθαι ἐνταῦθα. Ἐμὲ] τὸν ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος Σωκράτη, οὐ τὸν κατὰ τὴν ψυχὴν μόνον. οὐ γὰρ θεμιτόν, φησὶν αὐτός, ἀμείνονα ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι.

509. Ἀγροικότερον] τοῦτό φησι διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν σιδηρῶν καὶ ἀδαμαντίνων λόγων. Εἶναι] προσυπακουστέον τὸ τοῦτο ἀκριβῶς οἶδα. Εἰ οἷόν τε] ἐπειδὴ μεῖζον μεγίστου οὐκ ἔστι, διὰ τοῦτο τὸ εἰ οἷόντε πρόσκειται. Ταύτην] τὴν τῆς ψυχῆς δηλαδή, δευτέραν δὲ τὴν τοῦ σώματος, καὶ τρίτην τὴν τῶν ἐκτός. Καὶ τἄλλα] περὶ τῶν νομιζομένων ἀγαθῶν τοῦτο λέγει, οἷς καὶ τάξιν τινὰ ἐν Νόμοις ἐπέθηκεν, εἰπὼν ὑγίειαν, κάλλος, ἰσχύν, πλοῦτον.

517. Σκυτοτόμον σκυτέα ἢ λωροτόμον, σκυτοδεψὸν δὲ τὸν δερματομαλάκτην ἢ βυρσοδέψην.

523. Ἦν οὖν νόμος] τὸ ἦν καὶ τὸ ἔστιν χρονικὴν ἐμφαίνει διαφοράν, ἵνα σημάνῃ πρώτας καὶ δευτέρας ὑποστάσεις· ὅτι δὲ ἀχρόνως ταῦτα δεῖ νοεῖν, ἐμφαίνει τὸ ἀεί ἐστιν. Ὅτι ὁ συνέχων καὶ τὴν λοιπὴν δυάδα οὗτός ἐστιν ὁ Ζεύς, πρὸς ὃν καὶ ὁ Πλούτων ἐπιστρέφεται· καὶ τὸν νοῦν προσείληφε καὶ τοὺς λόγους πάντων πρὸ τῆς δυάδος. Ϫ. Δία νῦν ἀκουστέον οὐ τὸν πρὸ τῶν τριῶν ἀλλὰ τὸν ἕνα τῶν τριῶν, πρὸς ὃν ἐπιστρέφεται ὁ Πλούτων καὶ οἱ ἐπιμεληταί. εἰσὶ δὲ δαίμονες κολαστικοὶ καὶ καθαρτικοὶ καὶ τελεσιουργοί. Ϫ. Γυμνὸς ὁ κριτὴς οὐ μόνον τοῦ ὀστρεώδους σώματος ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀερώδους φυράματος, καὶ μόνον ἔχων τὸ αὐτοειδὲς ὄχημα· οἱ δὲ κρινόμενοι γυμνοὶ μὲν τῆς παχύτητος τοῦ ὀστρεώδους, περιφέροντες δὲ τὸ ἀέριον φύραμα καὶ δεόμενοι καθάρσεως. Ϫ.

IN THEÆTETUM.

142. Ἄρτι] τοῦτο σημαίνει τὸ παρὸν καὶ ὑπόγυον καὶ τὸ παραυτίκα μέλλον γίνεσθαι. Αἱρεῖ] καταλαμβάνει, νῦν δὲ τὸ καταπονεῖ.

Ἀτὰρ] καὶ δή, ὡς νῦν. σημαίνει δὲ καὶ ὅμως καὶ ἅτε δή καὶ πλήν καὶ δέ. Ἐθαύμασα Σωκράτους] σημείωσαι διὰ τὴν σύνταξιν.

143. Οὐδέν γε ἀπὸ τρόπου] οὐ πόῤῥω τοῦ καθήκοντος. Ἐπίδοξοι] ἔνδοξοι, ἢ ὡς νῦν, προσδόκιμοι.

144. Ἀνερμάτιστα] ἀστήρικτα· ἕρματα γὰρ τὰ ἐρείσματα ἢ στηρίγματα. Ἔξω δρόμῳ] τόποι τινὲς ἦσαν, ὁ μὲν ἐκτὸς ἄστεος, ὁ δὲ ἐντός, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς τελουμένων ὑπὸ τῶν νέων δρόμοι καλούμενοι.

146. Ὄνος κάθου, ἐπὶ τῶν ἐν πράγματι ἡττωμένων. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν παίδων τῶν σφαιριζόντων καὶ τὸν νικηθέντα εἰς ὄνον καθιζόντων. ἐμνήσθη δὲ ταύτης ἐνταῦθα Πλάτων. Ϫ: ἐν τῇ διὰ σφαίρας [παιδιᾷ . . . . ἡ μὲν οὐρανία,] ἡ δὲ ἀπόῤῥαξις, [ἡ δὲ ἐπίσκυρος,] ἡ δὲ φαινίνδα. [καὶ οὐρανία μέν ἐστιν ἡ] εἰς οὐρανὸν τῆς σφαίρας ἀναβολή, ἣν ὁ ποιητὴς ἐμφαίνειν δοκεῖ ἐν οἷς φησὶν (Od. 8, 372)

οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο
πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,
τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα
ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς
ῥηϊδίως μεθέλεσκε πάρος οὖδας ἱκέσθαι.

ἀπόῤῥαξις δέ ἐστιν ὅταν τὴν σφαῖραν μὴ πρὸς τοῖχον ἀλλὰ πρὸς τὸ ἔδαφος σκληρῶς ῥίπτωσιν, ὥστε ἀποκρουομένην ἅλλεσθαι πάλιν. τὴν δὲ ἐπίσκυρον καὶ ἐφηβικὴν καὶ ἐπίκοινον ἔλεγον· ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ κατὰ πλήθη· ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ παίζοντες ἐπὶ λατύπης ἑστῶτες, ἣν σκῦρον προσαγορεύουσι, βολῇ σφαίρας ἀλλήλους ἐκδιώκουσιν. φαινίνδα δέ ἐστιν ὅταν ἑτέρῳ τὴν σφαῖραν προδεικνύντες ἑτέρῳ αὐτὴν ἐπιπέμπωσι. τῶν οὖν παιζόντων ταῦτα τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν, καὶ ὅτι ἂν προσέτασσον τοῖς ἄλλοις ὑπήκουον, τοὺς δ' ἡττωμένους ὄνους. Κρατῖνος δὲ Χείροσι χαριέντως ὁμοῦ ἐγκαταμίξας καὶ τὴν ὄνος λύραν παροιμίαν ἔπλεξε τὸν λόγον οὕτως

ὡς ὄνος ἀπωτέρω κάθηνται τῆς λύρας·

τοὺς γὰρ ἡττωμένους, ὡς ἔφαμεν, ὄνους καθῆσθαι ἔλεγον, βασιλεῖς δὲ τοὺς νικῶντας. cf. Polluc. 9, 103—6.

152. Διὰ τοῦ ἔοικεν ὁ Θεαίτητος φαίνεται ἀγαπῶν τὸ Πρωταγόρου δόγμα, καὶ μένων τῇ ἐξ ἀρχῆς ἑαυτοῦ ἀποκρίσει. Ἆρ' οὖν] πρώτη κατασκευὴ τοῦ Πρωταγορείου δόγματος. Συρφετῷ] κονιορτῷ τῷ μετὰ κόπρων. οἱ δὲ κοιμῶν (λοιμῶν B) καὶ συρμός, καὶ σύρφη φρύγανα.

153. Κινήσεων ὄντων] τὴν σύνταξιν σημείωσαι, ὅτι οὐδετέρας εἶπεν ὄντων πρὸς τὰ πράγματα· οὐδέτερον γὰρ τὸ πρᾶγμα. Τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζειν] δώδεκα πόλεις τῆς Ἰωνίας συνῄεσαν εἰς τὸ Πανιώνιον λεγόμενον, περὶ τῶν κοινῶν βουλευσόμεναι, καὶ εἴ ποτε ἴσαι αἱ ψῆφοι ἐγένοντο, οἱ Κολοφώνιοι περιττὴν ἐτίθεντο τὴν νικῶσαν· Σμυρναίους γὰρ ἐλθόντας εἶχον συνοίκους, ὑπὲρ ὧν καὶ τήνδε τὴν ψῆφον ἐτίθεντο. ὅθεν ἐπὶ τῆς κρατούσης καὶ βεβαιοτάτης ψήφου ἡ παροιμία ἐτίθετο, οἷον τὸν Κολοφῶνα ἐπιτίθημι ἢ τὸν Κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζων. Παροιμία, ἄνω κάτω πάντα, ἐπὶ τῶν τὴν τάξιν μεταστρεφόντων. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ, καὶ ἐν Χήρᾳ

τὸ λεγόμενον τοῦτ' ἐστὶ νῦν,
τἄνω κάτω, φασί, τὰ κάτω δ' ἄνω.

Ὑπόλαβε] δευτέρα κατασκευὴ ὑπὲρ τῶν Πρωταγόρᾳ δοκούντων. Προσήκουσαν] ἀντὶ τοῦ σύμμετρον.

154. Ἴδιον] ἀντὶ τοῦ μερικόν. Ὧι παραμετρούμεθα] τουτέστι τῷ αἰσθητηρίῳ. ἔστι δὲ τὸ ῥῆμα μέσης διαθέσεως. οὐδὲ ἐφαπτόμεθα, λέγει, τοῦ αἰσθητοῦ. τὸ δ' αὐτὸ εὐθὺς καὶ παραμετρούμενον λέγει, ἐφαπτόμενον δὲ τὸ αἰσθητήριον.

155. Φάσματα λέγει ταῦτα ὡς τῶν ψυχῶν ἀπατηλά, εἰ μή τις ὀρθῶς αὐτὰ μεταλάβοι. Κομιδῇ] πάνυ, παντελῶς· συναγωγή, ἐπιμέλεια. καὶ κομίστρια ἡ τροφός. Ὑπερφυῶς ὡς] μέχρι τοῦδε τὰ τῆς δευτέρας κατασκευῆς τῶν Πρωταγορείων δογμάτων. Ἀπρὶξ] προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, ὃ οὐχ οἷόν τε πρῖσαι διὰ τὴν σύμφυσιν.

156. Πρὸς τὰ πρότερα λέγει, πρὸς τὸ πάντων χρημάτων μέτρον εἶναι τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὅσον μὲν οὖν ἄρα δὴ] οἷον ὡς τὸ ἁπτὸν καὶ τὸ γευστόν. παρέλιπε δὲ ὄψιν καὶ ἀκοὴν ταχέως γινόμενα· τούτων γὰρ σχεδὸν ἀχρόνως αἰσθανόμεθα. διὰ δὲ τὸ ἐναργῆ αὐτὰ εἶναι παρέλιπεν. ἑξῆς δὲ ὅταν λέγῃ "τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δή," εἰς τὸ δή ὑποστικτέον. οὕτω γὰρ δὴ λέγει, τουτέστι τὰ βραδέα, ἅπερ ἐστὶ γευστὰ καὶ ἁπτά. Τῆς δὲ λευκότητος] καὶ γάρ, φησίν, ἡ αὐτὴ αἴσθησις τῶν ἀντικειμένων οὐκ ἔστιν, οὐδὲ τὸ αὐτὸ αἰσθητὸν πάσης ἐστίν, ἀλλὰ μία ὄψις ἡ τοῦ λευκοῦ αἰσθητοῦ ἑνός. καὶ τὸ λευκὸν οὐ δύναται ἡ τοῦ μέλανος αἴσθησις ἀντιλαβέσθαι, ἀλλ' ἡ τοῦ λευκοῦ, καὶ ἔμπαλιν. ἑκατέρου δὲ λέγει, οἷον τῆς τοῦ μέλανος ὄψεως ἐπὶ τὸ λευκὸν αἰσθητόν. ἐφεξῆς δὲ ὄψιν μὲν λέγει τὴν ὀπτικὴν δύναμιν, λευκότητα δὲ τὴν λευκαντικὴν δύναμιν.

157. Ἐξ ἀρχῆς] ὅτε ἔλεγε τάχος καὶ βραδύτης ἕν, καὶ πάλιν φθαρτός ἐστι, καὶ τὰ τοιαῦτα. Χρῆσθαι αὐτῷ] ἤγουν τῷ εἶναι, ὡς ὁ τῶν

Πρωταγορείων λόγος. *Ἀθροισθέντων*] ἀντὶ τοῦ συντεθέντων. *Μὴ τοίνυν ἀπολείπωμεν*] ἔτι συνηγορῶν τῷ Πρωταγόρᾳ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐνστάσεις δοκεῖ διαλύειν.

158. *Ἐντεῦθεν ἄρχεται διαλύειν τὰς πρὸς Πρωταγόραν ἐνστάσεις διὰ τὸ ἄπορον εἶναι τὸ περὶ τῶν ἐνυπνίων.* *Οὕτως ἐρωτῶντες*] ἔτι συνηγορεῖ καὶ ἐν τούτοις τῷ τοῦ Πρωταγόρου δόγματι, λαμβάνων τρία αἰτήματα. *Ταὐτὸν εἶναι*]· οἷον ὡς ἵππος καὶ ἄνθρωπος ταὐτόν ἐστι κατὰ τὸ αἰσθητικόν. ἀλλ' οὐ λέγω, φησίν, οὕτως.

159. *Πρόσθεν*] ἤγουν ἐν τοῖς κατὰ Πρωταγόραν.

160. *Ἐμαυτῷ τοιοῦτος*] κατὰ τὴν αἴσθησιν τοιοῦτος. κατὰ κοινοῦ ἡ ἄρνησις. *Οὐκοῦν ὅτε δὴ*] ὥστε, φησίν, οὐδὲν ἄτοπον συμβαίνει διὰ τὰς ἐνστάσεις, οἷον τὰς ὀνειρώξεις καὶ τὰ τοιαῦτα. *Κατὰ δὲ Θεαίτητον*] ἕπεται γὰρ ταῖς ἐκείνων θέσεσιν ὁ τοῦ Θεαιτήτου λόγος. *Ἀμφιδρόμια*] ἡμέρα πέμπτη τοῖς βρέφεσιν ἐκ γενέσεως, οὕτω κληθεῖσα παρ' ὅσον ἐν ταύτῃ καθαίρουσι τὰς χεῖρας αἱ συνεφαψάμεναι τῆς μαιώσεως, καὶ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν φέρουσι τρέχουσαι κύκλῳ, καὶ τοὔνομα τίθενται τούτῳ, δῶρά τε πέμπουσι τῷ παιδίῳ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας καὶ σηπίας, οἵ τε φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ ἁπλῶς οἱ προσήκοντες.

161. *Τῆς ἀληθείας*] τὸ τοῦ Πρωταγόρου σύγγραμμα, ἐν ᾧ ταῦτα δοξάζει, ἀλήθεια ἐκαλεῖτο ὑπὸ Πρωταγόρου. *Ἤρξατο*] σημείωσαι ὁριστικὸν ῥῆμα ἀνθ' ὑποτακτικοῦ. Ⲭ. *Γυρῖνος* τὸ ἐκ τοῦ βατράχου παιδίον. *Δημούμενον*] δημοκοποῦντα, παίζοντα, θωπεύοντα.

162. *Διωλύγιος*] μεγάλη, ἡ ἐπὶ πολὺ διήκουσα. Ⲭ: ἀντὶ τοῦ περιβόητος. σημαίνει δ' ἔσθ' ὅτε καὶ τὸ σκοτεινὸν καὶ νυκτέρινον. *Εἰ οὕτως σοι φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρὸν*] παροιμία ἐπὶ τῶν ἔν τισι συμφερομένων. *Δημηγορίας*] τὸν δοκοῦντα ἔλεγχον, ὃν ἄρτι ἔλεγεν ὁ Σωκράτης κατὰ Πρωταγόρου, ὅτε τοῦ κυνοκεφάλου ἐμέμνητο, δημηγορίαν νῦν καλεῖ, διὰ τῆς εἰρωνείας τὸν λόγον παραμυθησάμενος, ἵνα πάλιν διεγείρῃ τὸν νέον. *Οὐδ' ἑνὸς μόνου*] καὶ γὰρ εἰ τὴν τῶν πολλῶν κρίσιν λάβοιμεν ἐπὶ γεωμετρίας κυρίαν, γέλοιοι ἂν ὦμεν, ἀσύμμετρα λέγοντες ἀλλήλοις μεγέθη, καὶ τὴν πεπερασμένην εὐθεῖαν διαιρετὴν εἶναι εἰς ἄπειρον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐκ δὲ τῆς τῶν κυβευόντων συνηθείας ἔλαβε τὸ οὐδ' ἑνὸς μόνου, ὅταν ἐκεῖ πέσῃ ἐν τῷ παίζειν ἓν τὸ ἐλάχιστον.

163. *Καίτοι ἠδύνατο λέγειν, εἰ οὐκ ἐπίσταται ὁρῶν ὁ ἀγράμματος, ἄλλο ἐστὶν ἐπιστήμη καὶ ἄλλο ὅρασις ἤτοι αἴσθησις.*

164. *Τὸν πρόσθεν*] τὸν τὴν αἴσθησιν θέμενον εἶναι ἐπιστήμην. *Πάλιν ἐξ ἀρχῆς*] πάλιν ἐν τούτοις πρόκειται τῷ Σωκράτει ἀνακαλέσασθαι τὸν διὰ τὴν ἀπειρίαν ἑαυτοῦ κατασυλλογισθέντα Θεαίτητον. *Μῦθος ἀπώλετο*] παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν διήγησιν μὴ ἐπὶ πέρας ἀγόντων.

Προπηλακίζομεν] ἀδικοῦμεν, ὑβρίζομεν, διασύρομεν, ἐξουθενοῦμεν.

165. *Σκέψαι οὖν*] πάλιν ἐπιχειρεῖ ἐλέγχειν ἐν τούτοις τὰ τοῦ Πρωταγόρου καὶ Θεαιτήτου δόγματα.

166. *Ἐξέλεγξον*] ἐκ τῶν δύο, φησί, θάτερον ἐξέλεγξον, εἴπερ δύνασαι· ἢ γὰρ ὡς οὐκ εἰσὶν αἱ αἰσθήσεις ἴδιαι, ἢ τούτων ἰδίων οὐσῶν οὐκ ἔστι τὰ αἰσθητὰ ἴδια ἑκάστῳ. *Ὑηνεῖς*] ὑϊκόν τι καὶ ζωῶδες ποιεῖς.

𝔄: οἷον ὡς εἴ τις εἴποι χοιρίζεις. Πολλοῦ δέω] πόρρω λίαν εἰμί, οὐ βούλομαι λέγειν, σιωπῶ. Ἐναντία] κατὰ γὰρ τὴν Πρωταγόρου δόξαν τὸ μὲν αἰσθητὸν πᾶν δοκεῖ εἶναι μὴ ὄν, τὸ δὲ δίκαιον καὶ τὸ καλὸν ἔστι μέν, ἀλλ' οὐ φύσει, θέσει δὲ μόνον, οἷον οἱ νόμοι παρ' ἑκάστοις. μόνον δὲ τὸ ἀγαθὸν φύσει.

167. Τοῖς φυτοῖς] πρὸς τί γάρ, φησί, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος, ὡς (καὶ B) τὸ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον; τὸ δὲ ἑξῆς, ὥσπερ, φησίν, ἡ κακὴ ψυχὴ δοξάζει συγγενῆ ἑαυτῇ πονηρά, οὕτως ἡ χρηστὴ χρηστά. ἑκατέρως δὲ τῇ δοκήσει τὸ ἀληθὲς καὶ πρός τι. Σώζεται ὁ λόγος ὁ λέγων μέτρον πάντων εἶναι τὸν ἄνθρωπον. ἐν τούτοις δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ κακοῖς τοῖς ἀληθῆ μὲν δοξάζουσιν ἑκατέροις, διαφέρουσι δὲ τῷ κρείττονι καὶ χείρονι μόνῳ.

168. Πρεσβύτεροι] οἱ γὰρ νέοι φιλόνεικοι. Τὸν Θεόδωρον νῦν παρακαλεῖ πρὸς τὴν διάλεξιν, ἵνα δι' αὐτοῦ οἱ ἀληθεῖς ἔλεγχοι κατὰ Πρωταγόρου γένωνται. καὶ ἤτοι διὰ τὸ ἀξιόπιστον τοῦ πρεσβυτικοῦ προσώπου τοῦτο ποιεῖ, ἢ καταβάλλων τὸ τοῦ νέου, ὡς εἰκός, οἴημα. Χαριεντισμὸν] ἀντὶ τοῦ παίγνιον.

169. Ὀλίγον] μετὰ γὰρ τοὺς τοῦ Πρωταγόρου ἐλέγχους πάλιν ἐπὶ τὴν Θεαιτήτου μαιείαν ἀναδραμεῖται. Ἡρακλέες τε καὶ Θησέες] οἱ Θρασύμαχοι, Καλλικλεῖς, Διονυσόδωροι, Εὐθύδημοι, καὶ οἱ τοιοῦτοι. Περαιτέρω] οἷον τοῦ ἐλέγχου μόνου, πλέον δὲ ἄλλο οὐδέν, οἷον τὰ περὶ ἐπιστήμης.

170. Ὡς πρὸς θεοὺς ἔχειν] ἀντὶ τοῦ ἐκθειάζειν τοὺς ἐν ἑκάστοις ἐπιστήμονας· οἷον καὶ τὸ Ὁμηρικὸν θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα, καὶ ἶσος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἄλλων ζώων] οἷον ποιμένας, ἡνιόχους, κυνηγούς. Τῷ λόγῳ] τῷ κατασκευασθέντι ἐκ τῆς κοινῆς ἐννοίας τῶν πολλῶν. Περί τινος δόξαν] οἷον περὶ προνοίας, περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν καὶ τῶν τοιούτων.

171. Οἷς μὴ δοκεῖ] οὐ γάρ ἐστι ποιότης ἐν τοῖς τοιούτοις ποσοῖς. Ὅταν, τἀναντία] ὅταν, φησίν, ὁ Πρωταγόρας συναίσθηται τῆς τοῦ λόγου ἀτοπίας. Σοφώτερον ἡμῶν εἶναι] ἔπου θεῷ, ἔπου λόγῳ. Τὰ μὲν πολλὰ] τὰ μὲν σωματικὰ καὶ πρός τι.

172. Συμφέροντα] τὸ γὰρ συμφέρον, φησί, φύσει, ὁ δὲ νόμος θέσει. Ὅσον ἂν δοκῇ χρόνον] ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Τοῖς τοιούτοις] οἷον ἐργαστηρίοις, ἐμπορίαις. Ἄλλως] ἀντὶ τοῦ ματαίως καὶ ὡς ἔτυχεν.

173. Φαύλως διατρίβοντας] οἷον τοὺς πολιτικούς. Σπουδαὶ -πράττειν προσίσταται] Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, γίνεται δὲ τῆς ἐπιφορικῆς φράσεως προταττομένης ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ γενικῆς ἢ δοτικῆς ἢ αἰτιατικῆς, γενικῆς μὲν οἷον "Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πυλῶν Λακεδαιμόνιοι ἠτύχησαν·" ἔδει γὰρ εἰπεῖν Ἀλκιβιάδου ἐξελθόντος· δοτικῆς δὲ οἷον "ἐξερχόμενος ἔδωκέ μοι·" ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐξερχομένῳ ἐξερχόμενος εἶπεν. ἀντὶ δὲ αἰτιατικῆς ὡς ἐνταῦθα· ἔδει γὰρ εἰπεῖν σπουδὰς δὲ ἑταιρειῶν καὶ κώμους οὐδὲ ὄναρ πράττειν προσίσταται αὐτοῖς, ἀντὶ τοῦ παρίσταται. 𝔄. Θαλάττης χόες] παροιμία ἐπὶ τοῦ πολυμαθοῦς καὶ ἐμπείρου.

174. Διερευνώμενος] ὅτι ἐν τούτοις τὸν ὡς ἀληθῶς μαθηματικὸν ἄν-

ἄρα εἰς ταὐτὸν ἄγει τῷ ὄντως φιλοσόφῳ, ἔτι δὲ καὶ τὸν φυσικόν, ἢ μᾶλλον ὡς μέρη τοῦ φιλοσόφου βούλεται εἶναι τοὺς ἄλλους ἐπιστήμονας. Εἰς φρέατα] ἐπὶ τῶν ὑλαίων πραγμάτων καὶ εἰδωλικῶν. Βδάλλοντα] ἀμέλγοντα, ἀπὸ τοῦ βδέλλα. Δοκεῖ ἀκούειν] νομίζει γίγνεσθαι κατὰ κοινοῦ.

175. Θῶπας] ἀπατηλούς. Τορῶς] τομῶς, ἐντρεχῶς, εὐπετῶς. Χ. Ἀναβάλλεσθαι] τῶν γὰρ ἀπαιδεύτων καὶ τὸ ἔνδυμα καὶ τὸ σχῆμα θορυβῶδες. ἄλλοι δὲ τὸ ἀναβάλλεσθαι ἐπὶ τῶν κιθαρῶν ἀκούουσι τῆς ᾠδῆς, οἷον τὸ ἄρχεσθαι κιθαρίζειν. καὶ οἶμαι οὐ κακῶς· τό τε γὰρ πρόκρουμα τῆς κιθάρας ἀναβολὴ καλεῖται (Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ. συνέλεγόν τ' ἀναβολὰς ποτώμεναι), καὶ τὰ τοῦ λόγου ἑξῆς πρὸς ταύτην τείνει τὴν ἔννοιαν. Χ.

176. Βάναυσοι] οἱ ἑδραῖοι τεχνῖται καὶ παρὰ βαύνῳ, ὅ ἐστι καμίνῳ, τὶ ἔργον διατιθέμενοι. οἱ δὲ βάναυσον τὸν ἀπάνθρωπον καὶ ὑπερήφανον. ἔνιοι δὲ βαναύσου χειρὸς τῆς ὑβριστικῆς ἢ τεχνικῆς. δηλοῖ δὲ τοὺς χειροτέχνας καὶ δημιουργούς. Γῆς ἄλλως ἄχθη] ἀλλὰ δεῖ ἐπιτιμᾶν αὐτοῖς, φησί, τὸ Ὁμηρικὸν "ἐτώσιον ἄχθος." τὸ γὰρ φυσικὸν βάρος καλόν, τὸ δὲ ἄλλως καὶ μάταιον κακόν.

177. Παντάπασιν ὡς δεινοὶ] τοὺς γὰρ τὰ συμφέροντα διδάσκοντας σοφοὺς οἱ δεινοὶ ὡς ἀνόητα φάσκοντας ἐκφαυλίζουσιν, ὡς ὁ τοῦ Ὁμήρου Πάρις

ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.

Διαφέρειν] οἱ δεινοὶ ἐκεῖνοι. Χ. Μὴ λεγέτω τὸ ὄνομα] ἀντὶ τοῦ μὴ ὄνομα ψιλὸν μόνον λέγωμεν, οἷον τὸ ὠφέλιμον καὶ βλαβερόν.

178. Ἑκάστη] ἐπιρρηματικῶς ἀκουστέον ἀντὶ τοῦ ἑκασταχοῦ. Χ. Μέλλοντα χρόνον] τὸ γὰρ ἁπλῶς μέλλον καθολικώτερον τοῦ ὠφελίμου. Τοῦτο δὲ μέλλον ὀρθῶς ἂν ἐπιλέγχοιμεν] τοῦτο τὸ γενικώτερον μεταλαβὸν τὴν ἐρώτησιν, καὶ μὴ ἐπὶ μόνου τοῦ ὠφελίμου. γράφεται καὶ τοῦτο δὲ μᾶλλον ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν. Ὦ μέλε] παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ γυναικῶν λέγεται μόνον, ὡς τὸ ὦ τάλαν, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν, ὡς[1] ἐν Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνους, καὶ ἐν Μενάνδρου Συνερώσῃ (συνερῶσιν ΒΞ)

ἄφες τὸν ἄνθρωπον. τί κόπτεις, ὦ μέλε;

σημαίνει δέ, ὦ δείλαιε, ὦ πονηρέ. ἔνιοι δέ, ὦ ἐπιμελείας ἄξιε καὶ οἷον μεμελημένε.

179. Ἀνάλωτοι] ἐντεῦθεν εἰσβάλλει εἰς τοὺς κατὰ τοῦ Ἡρακλείτου ἐλέγχους. εἰ γὰρ πάντα, φησί, κινεῖται συνεχῶς καὶ ἀόριστά ἐστι καὶ ἄστατα, ἡ Πρωταγόρου δόξα ἀνάλωτός ἐστιν. Διακρούοντα] ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακωδωνούντων τὰ κεράμια, εἰ ἀκέραιά εἰσιν. Ἔμπειροι] ἀλλ' οὐκ ἐπιστήμονες διὰ τὸ ἄστατον τῶν ἀεὶ κινουμένων. Τὰ συγγράμματα] τὰ τοῦ Ἡρακλείτου συγγράμματα. ἠγριωμένοι καὶ μεγαλόφρονες· τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἡράκλειτος γέγονεν, οὗ καὶ ἀπόφθεγμα φέρεται τοιοῦτον "πολυμαθίη νόον οὐ διδάσκει· Ἡσίοδον γὰρ ἂν ἐδίδαξε καὶ Πυθαγόρην."

180. Τούτῳ] τῷ στασίμῳ διὰ τὴν ἑαυτῶν θέσιν τὴν πάντα κινεῖσθαι

[1] ὡς Meinek. Menandri rel. p. 157. libri καί.

λέγουσαν. Πρόβλημα] γεωμετρικῶς δεῖ, φησίν, ἐκθεμένους τὸ πρόβλημα ζητεῖν ἀποδεικτικῶς, πότερον πάντα κινεῖται ἢ οὔ. Προϊόντες] ἀπὸ μὲν Θεαιτήτου εἰς Ἡράκλειτον, εἶτα εἰς Παρμενίδην καὶ Μέλισσον.

181. Ῥέοντας] πικρὰ ἡ λέξις καὶ σκωπτική. Οἱ τοῦ ὅλου στασιῶται] γλυκεῖα ἡ λέξις καὶ ἐγκωμιαστικὴ τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην. Ἀκίνητα κινούντων] παροιμία καθ' ὑπερβολήν, ὅτι μὴ δεῖ ἔδη μηδὲ βωμοὺς κινεῖν ἢ τάφους ἢ ὅρους. ἐμνήσθη ταύτης καὶ ἐν Νόμων ὀγδόῳ. Ἔτι διασύρει τὸν Ἡρακλείτου χορὸν ὡς ἀσεβῆ· τὰ γὰρ ἱερὰ ἀκίνητα. Στρέφηται] ὡς ὁ στρόβιλος. Ἀμφότερον] ἔστι καὶ τρίτον σκέλος τῆς διαιρέσεως τὸ λέγον οὐδὲν ἀμφοτέρως, ὅπερ σὺν τῷ δευτέρῳ ἐλέγχεται. Ἀμφοτέρως] ἀντὶ τοῦ πάντα κατὰ τὰς δύο κινεῖται κινήσεις. Οὐδὲν μᾶλλον] τὸ γὰρ μὴ ἀλλοιούμενον, καθ' ὃ οὐκ ἀλλοιοῦται, οὐ κινεῖται ἀλλ' ἵσταται.

182. Ποιότης] ἐκ τούτων δῆλον ὅτι τὸ τῆς ποιότητος ὄνομα Πλάτων ἐστὶν ὁ πρῶτος θεὶς ἐν τοῖς Ἕλλησιν. Ἀλλόκοτον] ἐναντίον, ἢ ξένον. Ἀθρόον] γενικῶς. Κατὰ μέρη] εἰδικῶς. Ἄλλα] τὰ τῶν Ἡρακλειτείων ἄλλα δοξάσματα. Εἰ πάντα κινεῖται] εἰ γάρ, ὥς φασί, πάντα παντοίως κινεῖται, εἴ τι δ' ἄν τις εἴποι, οὐδ' ἐκεῖνο ἔσται, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αὐτῶν ἡ δόξα κινεῖται καὶ μεταβάλλει.

183. Οὕτω τ' ἔχειν] ἀντὶ τοῦ συνδραμεῖν τὴν ἀντίφασιν. Οὐδ' ὅπως] ἀόριστον γὰρ πάντῃ τὸ οὐδ' ὅπως. Μάλιστα δ' οὕτως ἂν] ἤγουν ἡ λέγουσα ἀπειραχῶς τὸ οὐδὲ ὅπως. Τοὺς φάσκοντας] τοὺς περὶ Μέλισσον. Ἱππέας προκαλεῖσθαι εἰς πεδίον, ἐπὶ τῶν τοὺς ἔν τισι βελτίους καὶ ἐπιστημονικωτέρους αὐτῶν εἰς ἔριν προκαλουμένων. Πλάτων Θεαιτήτῳ καὶ Μένανδρος Καταψευδομένῳ. Γράφεται δὲ καὶ ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖσθαι, ἐπὶ τῶν εἰς ἃ βούλεταί τις προκαλούντων. Βάθος τι] φαίνεται καὶ Ἀριστοτέλης σεμνύνων τὸν Παρμενίδην. καὶ νῦν φησὶ φοβεῖσθαι ἕξ τινα καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἐπιχειρεῖν βασανίζειν τὰ τοῦ Παρμενίδου.

184. Οὐχ ὅτι οἱ δούρειοι ἵπποι πολυαίσθητοι, οἷς οὐδεμία αἴσθησις· ἀλλ' ἔλαβε τοῦτο ἀπὸ τοῦ δουρείου ἵππου ᾧ Τροίαν εἷλον οἱ Ἕλληνες, τοῖς κοίλοις αὐτοῦ κατακρυψάντων ἑαυτοὺς τῶν ἀρίστων. διὸ καὶ πάνυ εὐσήμως τὸ ἐγκάθηνται· οὐδὲ γὰρ τοῦ μηχανήματος ἀλλὰ τῶν ἐγκεκρυμμένων αἱ αἰσθήσεις. Ἀ. Πάντα τὰ τοιαῦτα λέγει τὰ αἰσθητά· εἰς τὸ σῶμα δέ, εἰς τὰ αἰσθητήρια. Ἀδύνατον εἶναι δι' ἄλλης ταῦτα αἰσθέσθαι] τὴν διάνοιαν καὶ τὴν κοινὴν αἴσθησιν νῦν εἰς ταὐτὸν ἄγει διὰ τὸ πρόχειρον· μετ' ὀλίγον δὲ διαστέλλει.

185. Ἀμφοτέρω] φωνὴν καὶ χρόαν. Τό τ' ἐπὶ πᾶσι κοινὸν] τὸ τῶν πέντε αἰσθήσεων γενικῶς. Οὐσίαν] ἢ τὸν ἐπὶ τούτοις ὁρισμόν. Διὰ τίνος ποτὲ] νῦν τὸ διανοητικὸν ἐκ τῆς κοινῆς αἰσθήσεως διέκρινεν. Ἀκολουθεῖς,] τῇ τε κοινῇ αἰσθήσει καὶ τῇ διανοίᾳ.

186. Ποτέρων] τῶν μετὰ σώματος ἢ τῶν ἄνευ σώματος. Ἐπὶ πάντων] ἀντὶ τοῦ περιεκτικώτερον καὶ γενικώτερόν ἐστιν. Πρὸς τὰ μέλλοντα] οἱ γὰρ πολλοὶ τὸ ἀγαθὸν ἐκ τοῖς πρακτοῖς τίθενται μόνοις· καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν οὕτω πρὸς τὰ μέλλοντα.

187. *Ψευδῆ φαμὲν*] τρία ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς ψευδοδοξίας ἐκτίθεται· εἶτα προβὰς τῷ λόγῳ καὶ ἐπικρίνων λέγει ὅτι τὸ μὲν πρῶτον καὶ τὸ τρίτον δεῖταί τινος λύσεως, τὸ δὲ δεύτερον ἀποδέχεται, διότι μὴ ὂν ἐλάμβανε τὸ μηδαμῶς ὄν.

188. *Μεταξὺ*] ὁδοὶ γάρ εἰσι μεταξὺ τοῦ τε εἰδέναι καὶ μὴ εἰδέναι. Χ. *Χαίρειν λέγω*] ἀντὶ τοῦ ἀφίημι. Χ. *Οὐκ ἀπὸ τῶν γνώσεων, φησί, καὶ τῶν γινωσκόντων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν γνωστῶν.* *Μὴ ἁπλοῦν ᾖ*] ὁμολογεῖται παρὰ πᾶσι, φησίν, ὅτι ὁ ψευδῆ δοξάζων τὰ μὴ ὄντα δοξάζει. *Κἂν ὁπωσοῦν*] κἂν ᾖ, φησίν, ἐπιστημονικώτατος. *Περὶ τῶν ὄντων του*] οἷον εἰ λέγοι τις πρὸς ἡμᾶς ἀπορῶν, ἆρα ψευδοδοξῶν περί τινος τῶν ὄντων ψευδοδοξήσει, οἷον ἵππον οἰόμενος τὸν ἵππον μὴ εἶναι, ἢ αὐτὸ τὸ μὴ ὂν λέγων, ὅτι ἔστι τὸ μὴ ὂν ἢ οὐκ ἔστιν.

189. *Ἕτερον δὲ ἀνθ' ἑτέρου*] τὸ καθ' ἑτερότητα μὴ ὂν λέγει. *Μάτην θαῤῥήσῃς*] ὡς εἰ ἔλεγεν, οὐκ εἰσὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα μεγάλα.

191. *Τῶν ἄλλων*] τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς ψευδοδοξίας. *Γελοίου*] γελοῖόν ἐστι τὸ αἰσχρὸν μετὰ ἀσθενείας, αἰσχρὸν δὲ τὸ τὰ ψευδῆ ὁμολογεῖν, ἀσθένεια δὲ τὸ μὴ δύνασθαι τὰ σοφίσματα λύειν. *Ναυτιῶντες*] διὰ τὸν τῆς ψυχῆς ἐν τῇ γενέσει κλύδωνα. *Ἐγὼ γινώσκων*] ἡ συμπλοκὴ τῆς αἰσθήσεως καὶ τῆς δόξης ἔλυσε τὸ ἄπορον. *Οἷον λέγεις*] τὸ ὁμολογεῖν εἶναι ψευδοδοξίαν. *Μὴ οὕτω τιθῶμεν*, φησίν, ὡς ἔμπροσθεν, καὶ ἡμῖν συγχωρήσει τις εἶναι δυνατὸν ἃ οἶδέ τις δοξάσαι αὐτὰ ἅττα εἶναι ὧν οὐκ οἶδεν· ἴσως δὲ ἀντιτενεῖ. καὶ γὰρ τοῦτο προσέθηκεν, εἰδὼς ὅτι κἂν ἐν μίξει τοῦ εἰδέναι πρὸς τὸ αἰσθάνεσθαι δείξωμεν ψευδῆ δόξαν ἐνοῦσαν, οὐχ ἕξομέν τι λέγειν πρὸς τὸν ἀποροῦντα περὶ τούτων, ἐπειδὰν ἡμᾶς ἐρωτᾷ περὶ τῶν ἔξω τῆς αἰσθήσεως, εἰ δυνατὸν συστῆναι ψευδοδοξίαν, οἷον ἐπὶ τῶν παρὰ τοῖς γεωμέτραις καλουμένων ψευδαριθμῶν. οὐ γὰρ διὰ μίξιν αἰσθήσεως ψευδογραφοῦσιν.

194. *Τὸ λάσιον* ὁ φιλόσοφος ἀντὶ τοῦ τραχὺ ἀκούει. τὸ δὲ πάσσοφος εἰωθυῖα τοῦ Σωκράτους εἰρωνεία· τὸ γὰρ λάσιον καὶ τραχὺ οὐκ ἔστιν ἐπαινετόν, ὥστε σκώπτει τὸν ἐπαινέσαντα Ὅμηρον.

195. *Ἀδολέσχης*] ὁ δυσαπάλλακτος ἀφ' ἑκάστου λόγου. *Ὃν διανοούμεθα*] τὸ νοητὸν παράδειγμα, τὴν ἰδέαν.

196. *Ἀμφότερά γε κινδυνεύει*] τὸ τὴν ἀντίφασιν συντρέχειν. *Τολμητέον*] τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι. *Τόλμα τοίνυν*] διὰ τοὺς ἀντιλογικούς.

200. *Δείξειν αὐτὸ*] ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς πείρας γινωσκομένων. κατιόντων γάρ τινων εἰς ποταμὸν πρὸς τὸ διαπεράσαι, ἤρετό τις τὸν προηγούμενον εἰ βάθος ἔχει τὸ ὕδωρ· ὁ δὲ ἔφη "αὐτὸ δείξει."

201. *Τί μήν*] καταφατικόν ἐστιν, ἐν ἴσῳ τῷ οἶομαι.

209. *Μυσῶν ἔσχατος*, ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων. Μάγνης Ποαστρίᾳ[1]

οὐκ ἔστιν οὐδείς, οὐδ' ὁ Μυσῶν ἔσχατος,

καὶ Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ

Μυσῶν ἔσχατος πολέμιος.

[1] ποαστρίαις Siebenk.

Ὑπέρου περιτροπὴ ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων πολλάκις καὶ μηδὲν ἀνυόντων, ἢ ἐπὶ τῶν ταχέως τι πραττόντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Φιλήμων ἐν Ἥρωσι καὶ ἐνταῦθα Πλάτων.

IN MENONEM.

70. Θετταλία χώρα τις ὑπὸ τὴν Μακεδονίας ἐπαρχίαν. οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Θετταλοί. Λάρισσα πόλις Θετταλίας. Ἀλευάδαι οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.

79. Περὶ τοῦ σχήματος] ἐλέγετο γὰρ ὅτι σχῆμά ἐστιν ὃ ἀεὶ χρόᾳ ἕπεται. αὕτη δὲ ἀγνοεῖσθαι ὑπέκειτο.

80. Ὡς γόης ἀπαχθείης] ὡς κακοῦργος παραδοθείης εἰς τὸ δεσμωτήριον.

82. Γιγνώσκεις τετράγωνον] σημείωσαι τὸν παρὰ τῷ Μένωνι λόγον, οὗ καὶ ὁ δαιμόνιος Ἀριστοτέλης μνημονεύει ἐν τῇ λογικῇ πραγματείᾳ.

83. Μὴ ταύτῃ μὲν] οὕτω γὰρ ἐτερόμηκες εἴη. Διπλάσιον] τοῦ τετράποδος. Ἥμισυ] τοῦ ἑξκαιδεκάτου. Ἥμισυ ταύτης] τῆς δίποδος δηλονότι. ἔστι δ' ἕν, ὃ σὺν αὐτῇ τῇ δίποδι ληφθὲν τὴν τρίποδα ποιεῖ, κατά τε μῆκος καὶ πλάτος.

84. Ὠιετό] λέγων εἶναι τὴν διπλασίαν τῆς δίποδος.

91. Ἡράκλεις] ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν.

93. Ἐδιδάξατο καὶ ἐπαιδεύσατο δι' ἑτέρου τὸν υἱόν· αὐτὸς μέντοι Θεμιστοκλῆς δι' ἑαυτοῦ οὐδὲν τούτων.

97. Δεδεμένα ᾖ] τῶν πάλαι δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα συμμεμυκότας ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐ διεστηκότας τοὺς πόδας, ἀλλ' ἑστῶτα σύμποδα, Δαίδαλος ἄριστος ἀγαλματοποιὸς ἐπιγεγονὼς πρῶτος ἀναπετάννυσί τε τὰ τούτων βλέφαρα, ὡς δόξαι βλέπειν αὐτά, καὶ τοὺς πόδας, ὡς νομίσαι βαδίζειν, διΐστησι· καὶ διὰ τοῦτο δεδέσθαι, ἵνα μὴ φύγοιεν, ὡς δῆθεν ἐμψύχων ἤδη γεγονότων αὐτῶν. τοῖς δεδεμένοις οὖν τὰς ἀληθεῖς ἐοικέναι δόξας φησί, τοῖς λελυμένοις δὲ τούτων τὰς ψευδεῖς.

100. Οἷος πέπνυται] ἐν τῇ κ' τῆς Ὀδυσσείας φησὶν Ὅμηρος περὶ Τειρεσίου

> μάντιος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι,
> τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια,
> οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν.

IN EUTHYDEMUM.

271. Σκληφρὸς ὁ τῷ μὲν χρόνῳ πρεσβύτερος, τῇ δὲ ὄψει νεώτερος δοκῶν. προφερὴς δὲ ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει πρεσβύτερος.

278. Σχολύθρια] ταπεινὰ διφρία. ἔνιοι δὲ ὑποπόδια.

285. *Τῇ Μηδείᾳ*] αὕτη γὰρ συνεβούλευσεν, ἀπὸ Κόλχων μετὰ Ἰάσονος εἰς Ἰωλκὸν ἐλθοῦσα, ταῖς Πελίου θυγατράσιν ἵνα, εἰ τοῦτον βούλοιντο νέον γενέσθαι, ἑψηθῇ.

291. Κόρυδοι ὄρνιθες ὄρτυξιν ὅμοιοι, οὓς ἔνιοι μὲν κορυδάλλους φασί, Γῆς καὶ Ἀθηνᾶς ἱεροί.

292. Διὸς Κόρινθος ἐπὶ τῶν ἄγαν μὲν ὑπερσεμνυνομένων, κακῶς δὲ καὶ πονηρῶς ἀπαλλαττόντων. τῶν γὰρ Κορινθίων βαρέα τοῖς Μεγαρεῦσιν ἀποίκοις οὖσιν ἐπιταττόντων τὸ μὲν πρῶτον ὑπήκουον· ὡς δὲ ὕβρεως οὐδὲν ἀπελίμπανον οἱ Κορίνθιοι, ἐλπίσαντες οἱ Μεγαρεῖς οὐδὲν ἂν παθεῖν ἀποστάντες, παραχρῆμα τῶν Κορινθίων ἀφίστανται. πέμπουσιν οὖν πρέσβεις οἱ Κορίνθιοι κατηγορήσοντας τῶν Μεγαρέων, οἳ παρελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄλλα τε πολλὰ διεξῄεσαν, καὶ τέλος ὅτι δικαίως ἂν στενάξειεν ὁ Διὸς Κόρινθος ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, εἰ μὴ λήψονται δίκην παρ' αὐτῶν. ἐφ' οἷς παροξυνθέντες οἱ Μεγαρεῖς τούς τε πρέσβεις παραχρῆμα λίθοις ἔβαλον, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπιβοηθησάντων τινῶν τοῖς Κορινθίοις καὶ μάχης γενομένης νικήσαντες, φυγῇ τῶν Κορινθίων ἀποχωρούντων, ἐφεπόμενοι καὶ κτείνοντες ἅμα παίειν ἀλλήλοις τὸν Διὸς Κόρινθον ἐκέλευον. μέμνηται δὲ ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βατράχοις, λέγων

ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασιν,

καὶ ἐν Ταγηνισταῖς, καὶ Ἔφορος ἐν πρώτῃ ἱστοριῶν, καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν ἐπ' οὐδενὶ τέλει ἀπειλούντων φασὶν εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν· Μεγαρεῦσι γὰρ ὡρμημένοις ἀφίστασθαι ἐπιλέγειν τὸν Κορίνθιον "οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος." μέμνηται ταύτης καὶ Πίνδαρος.

293. *Καλὰ δὴ πάντα λέγεις*] ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν αἴσια ἀγγελλόντων. πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ' εἰρωνείαν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ.

298. *Λίνον λίνῳ συνάπτεις*, παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν ἢ λεγόντων ἢ δρώντων, ἢ τὰ ὅμοια εἰς φιλίαν συναπτόντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ γ' τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως "οὐ γὰρ λίνον λίνῳ συνάπτειν ἐστί," καὶ Στράττις Ποταμοῖς καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ.

301. *Ἔγρυξα*] ἔκραξα, ἢ ἐφθεγξάμην, ὡς νῦν.

302. *Ἀπόλλων πατρῷος*] φασί τινες Ἀθηναίους αὐτόχθονας φῦναι, καὶ τούτῳ γονέας ἔχειν Γῆν καὶ Ἥλιον, ὃς ὁ αὐτός ἐστιν Ἀπόλλωνι. οἱ δέ, ὅτι Κρεούσῃ τῇ Ἐρεχθέως μιγεὶς Ἀπόλλων Ἴωνα ἐγέννησεν, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ποτὲ Ἴωνας κληθῆναι, καὶ διὰ ταῦτα πατρῷον αὐτοὺς Ἀπόλλωνα ἔχειν. *Ἕρκιος*] ἕρκη τοὺς οἴκους Ἀθηναῖοί φασιν· ἐκ τούτου δὲ καὶ Ζεὺς Ἕρκιος παρ' αὐτοῖς, ὃν ἵδρυον ἐν τούτοις φυλακῆς χάριν. φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος ἑκάστης φυλῆς, καὶ Ἀθηνᾶ φρατρία ἡ τούτου ἔφορος.

303. Τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύπαξ ἔλεγον, ὡς καὶ Λυκόφρων ᾠήθη. οὐκ ἔστι δέ· τὸ μὲν γὰρ πύπαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου, τὸ δὲ βόμβαξ οὐκέτι.

305. *Κολούεσθαι*] ἐλαττοῦσθαι, ἐμποδίζεσθαι.

IN CRATYLUM.

384. *Χαλεπὰ τὰ καλὰ*] παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐπραγίᾳ μεταβαλλομένων εἰς ὠμότητα. φησὶ δὲ αὐτὴν Δίδυμος ὑπὸ Σόλωνος ἀναφωνηθῆναι ἐπὶ Πιττακῷ ἱκετεύοντι τὴν ἀρχὴν ἀποθέσθαι, καὶ φάντι χαλεπὸν ἐσθλὸν φῦναι, διὰ τὸ τὸν Περίανδρον εἰς ὠμότητα μεταβαλεῖν. ὅθεν, οἶμαι, φησὶ καὶ Μένανδρος

ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
ἀγαθὰ τὰ λίαν ἀγαθά.

μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Πλάτων Πολιτείᾳ καὶ Κρατύλῳ.

395. *Ἀτηρὰ*] ἀκόλαστα, ὑβριστικά, χαλεπά, κακά, βλαβερά. *Ταλάντατον*] ἀτυχέστατον. *Ἀποδιοπομπεῖσθαί* φασι τὸ ἀποτρέπεσθαι τὸν προστρόπαιον Δία καὶ οἱονεὶ καθαίρεσθαι τὰ δεινά.

399. *Κομψῶς*] καλῶς, μετρίως.

402. *Ὤπυιεν*] ὡμίλει, συνεγίνετο κατὰ νόμον καὶ ἐμίγνυτο, συνῴκει.

407. *Ἄρρατον*] ἀσφαλὲς ἢ ἀκάματον, οἱ δὲ ἰσχυρόν, ἔνιοι μικρόν, οἱ δὲ μέγα, οἱ δὲ τὸ σκληρὸν καὶ ἀμετάστροφον.

412. *Ἐσύθη*] ἀπεφέρετο, ἀπηνέχθη.

413. *Παροιμία*, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷς, ὅμοιον τῷ ὑπερβάθμιον πόδα τείνεις.

421. *Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει*, ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Πλάτων ἐνταῦθα οὕτως "οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὼν δέχεσθαι," καὶ ἐν Νόμων ἕκτῳ "ἀλλὰ γὰρ ἀγῶνα προφάσεις φασὶν οὐ πάνυ δέχεσθαι." Αἰσχύλος δέ φησι Γλαύκῳ Ποτνιεῖ

ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους·

καὶ Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β΄.

423. *Δεινοὶ*] ἱκανοί, ἢ δέους ἄξιοι, ὡς νῦν.

428. *Θαμὰ*] πυκνῶς, συχνῶς.

IN SOPHISTAM.

216. Ὅτι σοφιστὴν καλεῖ ὁ Πλάτων καὶ τὸν Ἔρωτα καὶ τὸν Ἅιδην καὶ τὸν Δία, καὶ παγκάλην λέγει εἶναι τὴν σοφιστικὴν τέχνην· ὅθεν ὑπονοοῦμεν ὅτι γλαφυρωτέρου σκοποῦ ἔχεται ὁ διάλογος. ἔστι γὰρ κατὰ τὸν μέγαν Ἰάμβλιχον σκοπὸς νῦν περὶ τοῦ ὑπὸ σελήνην δημιουργοῦ. οὗτος γὰρ καὶ εἰδωλοποιὸς καὶ καθαρτὴς ψυχῶν, ἐναντίων λόγων ἀεὶ χωρίζων, μεταβλητικός, καὶ νέων πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής, ψυχὰς ὑποδεχόμενος πλήρεις λόγων ἄνωθεν ἰούσας, καὶ μισθὸν λαμβάνων παρ᾽ αὐτῶν τὴν ζωοποιίαν τὴν κατὰ λόγον τῶν θνητῶν. οὗτος ἐνδέδεται τῷ μὴ ὄντι, τὰ ἔνυλα δημιουργῶν, καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ψεῦδος ἀσπαζόμενος, τὴν ὕλην· βλέπει δὲ εἰς τὸ ὄντως ὄν. οὗτός ἐστιν ὁ πολυκέφαλος, πολλὰς οὐσίας καὶ ζωὰς προβεβλημένος, δι᾽ ὧν κατασκευάζει τὴν ποι-

κιλίαν τῆς γενέσεως. ὁ δ' αὐτὸς καὶ γόης, ὡς θέλγων τὰς ψυχὰς τοῖς φυσικοῖς λόγοις, ὡς δυσαποσπάστως ἔχειν ἀπὸ τῆς γενέσεως· καὶ γὰρ ὁ ἔρως γόης, καὶ ἡ φύσις ὑπό τινων μάγος κέκληται διὰ τὰς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας τῶν φύσει. νῦν οὖν τὸν παντοδαπὸν σοφιστὴν βούλεται διδάσκειν. καὶ γὰρ καὶ ὁ φιλόσοφος σοφιστὴς ὡς μιμούμενος τόν τε οὐράνιον δημιουργὸν καὶ τὸν γενεσιουργόν. καὶ ἡ διαιρετικὴ μιμεῖται τὴν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τῶν ὄντων πρόοδον, καὶ ὁ γενεσιουργὸς τὸν οὐράνιον δημιουργόν· διὸ καὶ σοφιστής. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ σοφιστὴς ἄνθρωπος ὢν διὰ τὸ τὰ μεγάλα μιμεῖσθαι σοφιστὴς καλεῖται· ὅθεν καὶ τὸν σοφιστὴν πολυκέφαλον εἴρηκεν. ὁ δὲ ξένος εἰς τύπον τοῦ πατρὸς τῶν δημιουργῶν νοείσθω ὑπερουράνιος καὶ ἐξῃρημένος, οἱ δὲ ἀκροαταὶ εἰς τὰς δημιουργικὰς νοήσεις, ὁ μὲν εἰς τὴν τοῦ Διός, ὁ δὲ εἰς τὴν ἀγγελικὴν ὡς Ἑρμαϊκὸς καὶ γεωμετρικός. καὶ ἐπεὶ ἡ δημιουργία ἐκ τοῦ ἀτελοῦς εἰς τὸ τέλειον, διὰ τοῦτο πρῶτον ὁ ξένος τῷ Θεοδώρῳ συγγίνεται, εἶτα δι' ἐπιστροφῆς τῷ δίῳ Σωκράτει. Ἐλέα πόλις Ἰταλίας. Ⅹ: αὕτη ἡ Ἐλέα οὐχ ὥς τινες ὑπέλαβον τῆς Ἰωνίας ἐστὶν ἀλλὰ τῆς Ἰταλίας, εἴ τι δεῖ Στράβωνι πείθεσθαι τῷ γεωγράφῳ· κεῖται δὲ ἐν τῷ ἐχομένῳ κόλπῳ τοῦ Ποσειδωνιάτου κόλπου, ἧς οἱ Οἰνοτρίδες προβέβληνται νῆσοι. Τὸ μὲν Ὁμηρικὸν ἔχει "καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες" καὶ τὰ ἑξῆς. ὁ δὲ Σωκράτης νῦν, συμφωνῶν ἑαυτῷ ἐν τῇ Πολιτείᾳ, πραότερον ἐπιῤῥαπίζει τὸν τοῦ Ὁμήρου λόγον διὰ τοῦ συνοπαδὸν γινόμενον. τὸ γὰρ μεταμορφοῦσθαι θεὸν ὡς ἀπατηλὸν ἐκβάλλει τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας Πλάτων.

220. Ἄττα] τοῦτο ψιλούμενον μέν τινά σημαίνει, δασυνόμενον δὲ ἅτινα, ὡς Δημοσθένης δηλοῖ ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας "ὁ δὲ πρεσβεύων Αἰσχίνης οὑτοσὶ ἐλθὼν πῶς μὲν καὶ ἄττα ποτὲ διελέχθη;" ἐνίοτε δὲ ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται, ὡς ἐν τῷ Χείρωνι Φερεκράτης "τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προστιθείς, ἔφη ἄττα πεντήκοντα·" οὐδὲν γὰρ σημαίνει ἐνταῦθα τὸ ἄττα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις

ὅστις σκαλαθυρμάτι'[1] ἄττα μικρὰ μανθάνων.

Ἐρατοσθένης δὲ χρονικῶς αὐτό φησι παραλαμβάνεσθαι·

πυθοῦ χελιδὼν κᾆποθ' ἅττα φαίνεται,

καὶ πάλιν

ὁπηνίκ' ἅτθ' ὑμεῖς κοπιᾶτ' ὀρχούμενοι.

241. Τυφλῷ] καὶ τυφλῷ δῆλον, ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφεστάτων. μέμνηται ταύτης καὶ Μένανδρος Δεισιδαίμονι καὶ Ῥαπιζομένῃ, καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

243. Ἦν] ἀντὶ τοῦ ἤμην, Ἀττικῶς. Κατὰ πόδα] παρ' αὐτά, κατὰ τάξιν.

247. Τί μήν;] κατάφασιν δηλοῖ ἀντὶ τοῦ πῶς γὰρ οὔ; διὰ τί γὰρ οὔ;

252. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τινὰ κακὰ μαντευομένων, λεγομένη ἐξ Εὐρυκλέους ἐγγαστριμύθου μάντεως, ἀφ' οὗ καὶ γένος τι μάντεων Εὐρυκλεῖς ἔλεγον. ἐγγαστρίμυθος δέ ἐστιν ὁ ἐν γαστρὶ μαντευόμενος. τοῦτον καὶ ἐγγαστρίμαντιν, νῦν τινὲς Πύθωνά φασι, Σοφοκλῆς δὲ στερνόμαντιν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξί

[1] καλ' ἀθύρματ' B, καλ' ἀθυρμάτι' Marcianus Siebenk.

μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν. Φιλόχορος δὲ ἐν τρίτῳ καὶ γυναῖκας ἐγγαστριμύθους φησίν. Ἄλλως. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ μαντευομένων. Εὐρυκλῆς γὰρ ἐδόκει δαίμονά τινα ἐν τῇ γαστρὶ ἔχειν, τὸν ἐγκελευόμενον αὐτῷ περὶ τῶν μελλόντων λέγειν· ὅθεν καὶ ἐγγαστρίμυθος ἐκαλεῖτο. οὗτος δὲ προειπών τινί ποτε τὰ μὴ καθ' ἡδονὴν κακῶς ἀπήλλαξεν. ἄτοπον δὲ τὸν μὴ ἑδραῖον ἀλλ' ἀεὶ ἐκτοπίζοντα λέγει.

259. Ἀμηγέπη] ὁπωσδήποτε, καθ' ὁτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπως, καὶ ἀμόθεν, καὶ ἀμουγέπου, καὶ ἀμοιγέποι, καὶ ἀμόσεποι.

IN POLITICUM.

257. Εἶεν] ἄγε δή· ἢ συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα· ἢ ἀναφώνημα ὅμοιον τοῦ ἀλλά. Τὸν μέν] τὸν Θεαίτητον. Τοῦ δ'] τοῦ νέου Σωκράτους.

260. Ὅτι αὐτοπώλης πᾶς ὁ τὸ ἴδιον ἐργόχειρον ἢ οἶνον ἢ σῖτον ἐξ οἰκείου γεωργίου πιπράσκων. ὁ δὲ παρὰ τούτων ἀγοράζων ἤτοι ὠνούμενος καὶ πιπράσκων ἄλλοις κάπηλος λέγεται. Χ.

265. Νεαλὴς ὁ πρόσφατος. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἁλσὶ παττομένων ἡ λέξις. ἔστι δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς ἰχθύς, καὶ δὴ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς.

280. Πιλητικὴν] τὴν ἐξ ἐρίων πίλησιν.

285. Κομψὸς τωθαστής, γελοιαστής, σκωπτικός, ἢ καλός, ἢ μέτριος. Ἤ που] ἴσως, σχεδόν. τὸ δὲ ἤ πού γε, πολλῷ πλέον.

298. Τρίγωνοι πίνακες οἱ κύρβεις, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν καὶ πολιτικοί· ἄξονες δὲ τετράγωνοι, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν. τινὲς δὲ ἀδιάφορα ταῦτα φασίν.

307. Βλακικὰ] εὐήθη, μωρά, ἀνόητα, ἀπὸ ἰχθύος καλουμένου βλακός, ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου τοσοῦτον ὡς μηδὲ κυνὶ βρώσιμον εἶναι. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν Κύμῃ χωρίου, τῆς Βλακείας.

310. Εὐήτριον] ἱμάτιον εὐυφές. ἤτριον δὲ ἔνδυμα ὑμενῶδες.

IN CONVIVIUM.

172. Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος, ἐξ οὗ Ἀπολλόδωρος. Ἀγάθωνος] . . . τραγῳδι . . . ἐπὶ μαλακίᾳ . . . τάδῃ. ἦν δ' οὗτος . . . παῖς, Ἀθηναῖος . . . παιδικὰ Παυσανίου τοῦ τραγικοῦ, καὶ πρὸς Ἀρχέλαον τὸν βασιλέα ᾤχετο, ὡς Μαρσύας νεώτερος. ἐμιμεῖτο δὲ τὴν κομψότητα τῆς λέξεως Γοργίου τοῦ ῥήτορος. Χ.

173. Ἦ] Ἀττικὸν τοῦτο, ἀπὸ τοῦ ἔα συνῃρημένον. σημαίνει δὲ τὸ ἔα τὸ ὑπῆρχον· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἦν κατὰ διάλυσιν Ἰωνικήν. Ὅμηρος· ἢ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει. Κυδαθήναιον δῆμος ἐν ἄστει τῆς Πανδιονίδος φυλῆς· καλεῖται δὲ καὶ Κύδαθον. ἐξ οὗ Ἀριστόδημος.

174. *Βλαύτας*] ὑποδήματα. οἱ δὲ βλαυτία, σανδάλια ἰσχνά. *Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι.* Ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ὅτε ἑστιῶντο τῷ Κήϋκι ξένοι ἐπέστη. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν γράφει οὕτως·

οἱδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς
λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι
κομψῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν.

καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει.

176. *Ῥᾷστα*] τὸ ἥδιστα ἐνταῦθα σημαίνει. Μυῤῥινοῦς δῆμος Αἰγηΐδος, ἀφ' ἧς ὁ Φαῖδρος.

177. *Παιᾶνας*] ἢ τοὺς λεγομένους παιᾶνας, ὕμνους εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ. ἢ Παιήονα τὸν τῶν θεῶν ἰατρόν. ἢ παιᾶνας, ὡς νῦν, ᾠδὰς ἐπὶ εὐτυχίᾳ καὶ νίκῃ, διὰ τοῦ ω, ἐξ οὗ καὶ παιωνίζειν.

179. Ἡ περὶ τῆς Ἀλκήστιδος ὑπόθεσις τοιαύτη τίς ἐστιν. Ἀπόλλων ᾐτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν, ὅπως ὁ Ἄδμητος τελευτᾷν μέλλων παράσχῃ τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἑκόντα τεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ προτέρῳ χρόνον ζήσῃ. καὶ δὴ Ἄλκηστις ἡ γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου ἐπέδωκεν ἑαυτήν, οὐδετέρου τῶν γονέων θελήσαντος ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν. μετ' οὐ πολὺ δὲ ταύτης τῆς συμφορᾶς γενομένης Ἡρακλῆς παραγενόμενος, καὶ μαθὼν παρά τινος θεράποντος τὰ περὶ τὴν Ἄλκηστιν, ἐπορεύθη ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ τὸν θάνατον ἀποστῆναι ποιήσας ἐσθῆτι καλύπτει τὴν γυναῖκα, τὸν δὲ Ἄδμητον ἠξίου λαβόντα αὐτὴν τηρεῖν· εἰληφέναι γὰρ αὐτὴν πάλης ἆθλον ἔλεγε. μὴ βουλομένου δὲ ἐκείνου ἔδειξεν ἣν ἐπένθει. Ἄλλως. Ἄλκηστις ἡ Πελίου θυγάτηρ, ὑπομείνασα ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς τελευτῆσαι, Ἡρακλέους ἐπιδημήσαντος ἐν τῇ Θετταλίᾳ διασώζεται, βιασαμένου τοὺς χθονίους θεοὺς καὶ ἀφελομένου τὴν γυναῖκα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

183. Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος, ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων πολλάκις καὶ ἐπιορκούντων. μέμνηται δὲ ταύτης καὶ Ἡσίοδος, λέγων

ἐκ τοῦδ' ὅρκον ἔθηκεν ἀμείνονα ἀνθρώποισι
νοσφιδίων ἔργων περὶ Κύπριδος,

καὶ Πλάτων ἐν Συμποσίῳ.

184. *Βασανίζειν*] δοκιμάζειν, διακρίνειν. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῆς Λυδῆς λίθου, δι' ἧς ὁ χρυσὸς βασανίζεται, τουτέστι δοκιμάζεται.

185. *Ἐκ τοῦ παραχρῆμα*] ἐκ τοῦ αὐτομάτου, ἐκ τοῦ προχείρου. Τὸ τοῦ λυγμοῦ σύμπτωμα ἐπιγίνεται τῷ στομάχῳ διὰ πλήρωσιν ἢ κένωσιν ἢ ψύξιν, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ δῆξιν δριμέων ὑγρῶν καὶ φαρμακωδῶν ταῖς ποιότησιν· οὓς ἐὰν ἐμῶσιν, αὐτίκα παύονται λύζοντες. πολλοὶ καὶ τὸ διὰ τριῶν πεπερῶν πιόντες ἢ αὐτὸ τὸ πέπερι, ἐὰν εὐθέως ἐπιπίωσιν οἶνον, αὐτίκα λύζουσι. καὶ τροφῆς δὲ διαφθαρείσης εἰς δακνώδη ποιότητα λύζουσιν ἔνιοι. καὶ ῥιγώσαντες δὲ τὸ στόμα τῆς κοιλίας ἔνιοι λύζουσι· καὶ μάλιστά γε τοῖς παισὶ συμβαίνει λύζειν συνεχῶς ἐπὶ τῇ τοῦ στομάχου ψύξει καὶ τῇ τῆς τροφῆς διαφθορᾷ. γίνεται δὲ λυγμὸς καὶ ἐν πυρετοῖς, καὶ μάλιστα φλεγμαίνοντος στομάχου ἢ ἑτέρου σπλάγχνου. ψύξεως μὲν οὖν προηγησαμένης τοῦ λυγμοῦ ἐπιτίθει τῷ

στομάχῳ ἐν ἐρίῳ ἔλαιον, ἐν ᾧ ἡψῶμεν κύμινον, πήγανον, ἀψίνθιον· δίδου δὲ ποτὸν πήγανον μετ' οἴνου ἢ σεύτλου ἡψημένου μελικράτῳ. καλὸν δὲ καὶ τὸ σκιλλητικὸν ὄξος καταῤῥοφούμενον. τὸ δὲ καστόρειον καὶ τοῖς διὰ ψύξιν λύζουσι τελείοις δίδου, καὶ τοῖς ἐπὶ πλήθει χυμῶν τοῦτο πάσχουσι, δι' ὀξυκράτου κεράτια ιη. ὅταν δὲ ὑπὸ πληρώσεως λυγμὸς γίνηται, ἔμετος τούτοις ἴαμα καὶ τῶν ἄκρων τρῖψις καὶ πνεύματος κατοχή. Ἀνακογχυλιάσαι τὸ κλύσαι τὴν φάρυγγα, ὃ λέγομεν ἀναγαργαρίσαι. Οὐκ ἂν φθάνοις] ἐπὶ τῶν εἰς πέρας ἀγόντων ἀξίωσίν τινος, μήπω πέρας ἐπιθέντος αὐτῇ.

186. Ὡς ἔπος εἰπεῖν] ὡς φαίνεται, ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν. τοῦτο σχηματίζεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὡς εἰπεῖν ἔπος, καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, καὶ ὡς ἔπος φάναι, καὶ ὡς φάναι ἔπος. ἔτι δὲ καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἐκφωνεῖται, οἷον ὡς φάναι καὶ ὡς εἰπεῖν· σημαίνει δὲ τὸ αὐτό. οἱ δέ φασιν ἀντὶ τοῦ ὡς φαίνεται κεῖσθαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν. Πρεσβεύωμεν] προτιμῶμεν, μεγαλύνωμεν.

190. Κυβιστὴρ ὁ ὀρχηστής, καὶ κυβιστᾶν τὸ ὀρχεῖσθαι. Ἀσκωλιάζειν κυρίως μὲν τὸ ἐπὶ τοὺς ἀσκοὺς ἅλλεσθαι ἀληλιμμένους, ἐφ' οὓς ἐπήδων γελοίου ἕνεκα· τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν συμπεφυκόσι τοῖς σκέλεσιν ἀλλομένων. ἤδη δὲ τιθέασι καὶ ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι τὸ νεῦρον (τὸν ἕτερον ?) τῶν ποδῶν ἀνέχοντα, ἢ ὡς νῦν, ἐπὶ σκέλους ἑνὸς βαίνοντα. ἔστι δὲ καὶ τὸ χωλαίνειν.

191. Ἰχθύδιόν τι τῶν πλατέων ἡ ψῆττα, ἐκ δύο δερμάτων συγκεῖσθαι τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βούγλωσσον, κακῶς δέ· ἄλλα γάρ ἐστι ταῦτα.

193. Λίσπαι] αἱ λεῖαι καὶ ἐκτετριμμέναι καὶ ἄπυγοι λίαν, καὶ οἱ διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι. οἵ τε Ἀθηναῖοι λίσποι καλοῦνται τῷ ἐκ τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας αὐτοὺς ἀπογλούτους εἶναι.

194. Ὀκρίβαντα] τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. τινὲς δὲ κιλλίβαντα τρισκελῆ φασίν, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ ὑποκριταὶ καὶ τὰ ἐκ μετεώρου λέγουσιν.

195. Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον
ἐπὶ τῶν τοὺς τρόπους παραπλησίων καὶ ἀλλήλοις ἀεὶ συνδιαγόντων, ἐξ Ὁμήρου λαβοῦσα τὴν ἀρχήν. μέμνηται δὲ αὐτῆς Πλάτων καὶ ἐν Λύσιδι καὶ ἐν Συμποσίῳ, καὶ Μένανδρος Σικυωνίᾳ. Πίλναται] προσπελάζει, προσεγγίζει.

198. Ἀδεὲς δέος, ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἄξια φόβου δεδιότων. ὅμοιον τούτῳ καὶ τὸ ψοφοδεὴς ἄνθρωπος.

203. Ἴτης] ἵστωρ, ἐπιστήμων, ὡς ἐνταῦθα. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰταμοῦ καὶ θρασέος.

205. Τὸ τέλος οἱ Ἀττικοὶ τάττουσι καὶ ἀντὶ τάξεως καὶ τάγματος καὶ δαπάνης, ἔνθεν ὁ πολυτελὴς καὶ εὐτελὴς καὶ ὁ συντελής καὶ τὸ εἰς γάμους ἀνάλωμα, ὅθεν τὰ προτέλεια. λέγεται καὶ ἀντὶ ἀρχῆς· Θουκυδίδης "προσελθὼν δὲ τοῖς τέλεσιν," ὡς εἰ ἔφη τοῖς ἐν ἀρχῇ οὖσι. σημαίνει καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πραγμάτων. καὶ τὸ εἰσπραττόμενον ὑπὸ τῶν τελωνῶν χρέος τέλος καλεῖται.

206. Συσπειρᾶται] συστρέφεται. Σπαργῶντι] ὁρμῶντι, ὁρ-

γῶντι, ταραττομένῳ, ἢ ἀνθοῦντι. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μασθῶν πεπληρωμένων γάλακτος.

208. Κόδρος ἦν ἀπὸ Δευκαλίωνος, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. γίνεται γὰρ Δευκαλίωνος μὲν καὶ Πύῤῥας, ὡς δὲ τινές, Διὸς καὶ Πύῤῥας, Ἕλλην· Ἕλληνος δὲ καὶ Ὀθρηΐδος Ξοῦθος, Αἴολος, Δῶρος, Ξενοπάτρα· Αἰόλου δὲ καὶ Ἴφιδος τῆς Πηνειοῦ Σαλμωνεύς, Σαλμωνέως δὲ καὶ Ἀλκιδίκης (Ἀλκιδόκης ΒΞ) Τυρώ, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Νηλεύς, Νηλέως δὲ καὶ Χλωρίδος Περικλύμενος, Περικλυμένου δὲ καὶ Πεισιδίκης Βῶρος, Βώρου δὲ καὶ Λυσιδίκης Πένθιλος, Πενθίλου δὲ καὶ Ἀγχιρόης Ἀνδρόπομπος, Ἀνδροπόμπου δὲ καὶ Ἡνιόχης τῆς Ἀρμενίου τοῦ Ζευξίππου τοῦ Εὐμήλου τοῦ Ἀδμήτου Μέλανθος. οὗτος Ἡρακλειδῶν ἐπιόντων ἐκ Μεσσήνης εἰς Ἀθήνας ὑπεχώρησε, καὶ αὐτῷ γίνεται παῖς Κόδρος. χρόνῳ δὲ ὕστερον γενομένης τοῖς Βοιωτοῖς ἀμφισβητήσεως πρὸς Ἀθηναίους, ὡς μὲν τινές, περὶ Οἰνόης καὶ Πανάκτου, ὡς δὲ τινές, περὶ Μελαινῶν, καὶ τῶν Βοιωτῶν ἀξιούντων τοὺς βασιλέας προκινδυνεῦσαι περὶ τῆς χώρας εἰς μονομαχίαν καταστάντας, Ξάνθιος μὲν ὁ τῶν Βοιωτῶν βασιλεὺς ὑποδέχεται, Θυμοίτης δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἀρνεῖται, λέγων τῷ βουλομένῳ μονομαχεῖν τῆς ἀρχῆς παραχωρεῖν. Μέλανθος δὲ ὑποστὰς τὸν κίνδυνον ἐπὶ τῷ βασιλεῦσαι τῶν Ἀθηναίων αὐτὸν καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ, ὁπλισάμενος προῄει, καὶ πλησίον τοῦ Ξανθίου γενόμενος εἶπεν "ἀδικεῖς, ὦ Ξάνθιε, σὺν ἑτέρῳ ἐπ' ἐμὲ ἥκων καὶ οὐ μόνος," ὡς ὡμολόγητο. Ξάνθιος δὲ ταῦτα ἀκούσας μετεστράφη, θεάσασθαι βουλόμενος εἴ τις αὐτῷ ἑπόμενος εἴη· καὶ μεταστραφέντα βαλὼν αὐτὸν ἀπέκτεινε, καὶ βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἐγένετο. ὅθεν τοῖς Ἀθηναίοις κρατήσασι τῆς χώρας ἔδοξεν ἑορτὴν ἄγειν, ἣν πάλαι μὲν Ἀπατηνόρια ὕστερον δὲ Ἀπατούρια ἐκάλουν ὡς ἀπὸ τῆς γενομένης ἀπάτης. Μελάνθου δὲ Κόδρος γενόμενος ἐκδέχεται τὴν βασιλείαν· ὃς καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀπέθανε τρόπῳ τοιῷδε. πολέμου τοῖς Δωριεῦσιν ὄντος πρὸς Ἀθηναίους, ἔχρησεν ὁ θεὸς τοῖς Δωριεῦσιν αἱρήσειν τὰς Ἀθήνας, εἰ Κόδρον τὸν βασιλέα μὴ φονεύσωσι. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Κόδρος, στείλας ἑαυτὸν εὐτελεῖ σκευῇ ὡς ξυλιοτὴν καὶ δρέπανον λαβών, ἐπὶ τὸν χάρακα τῶν πολεμίων προῄει. δύο δὲ αὐτῷ ἀπαντησάντων πολεμίων τὸν μὲν ἕνα πατάξας κατέβαλεν, ὑπὸ δὲ τοῦ ἑτέρου ἀγνοηθεὶς ὅστις ἦν, πληγεὶς ἀπέθανε, καταλιπὼν τὴν ἀρχὴν Μέδοντι τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων. ὁ δὲ νεώτερος αὐτοῦ παῖς Νηλεὺς τῆς δωδεκαπόλεως Ἰωνίας κτιστὴς ἐγένετο. ἀφ' οὗ φασὶν Ἀθηναίοις τὴν τῶν Κοδριδῶν εὐγένειαν εἰς παροιμίαν περιστῆναι· "εὐγενέστερος Κόδρου" ἐπὶ τῶν πάνυ εὐγενῶν.

211. Τὸ παιδεραστεῖν ἐπὶ τοῦ παιδείας ἐρᾷν ἀεὶ κεῖται παρὰ Πλάτωνι. Χ.

213. Ψυκτὴρ σκεῦος ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια, ἢ ποτηρίου εἶδος, ὡς Εὐριπίδης Τηλέφῳ.

214. Τρίτον μέρος ἡ κοτύλη τῆς χοίνικος.

215. Σιληνοὶ Διονύσου χορευταί, παρὰ τὸ σιλλαίνειν, ὅ ἐστι σκώπτειν, λεγόμενοι, παρὰ τοὺς πότους. Σάτυροι Διονύσου ὀπαδοὶ καὶ οὗτοι, οἳ διὰ τὸ ἐν ὄρεσιν οἰκεῖν ἀλουτοῦντες, τράγων σκέλη καὶ τρίχας

νομιζόμενοι ἔχειν παραδέδονται, καὶ ταύτῃ καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τῷ οἴνῳ, τουτέστι κεχηνέναι· φίλοινοι γάρ εἰσι. Μαρσύας δὲ αὐλητής, Ὀλύμπου υἱός, ὃς τοὺς αὐλοὺς Ἀθηνᾶς ῥιψάσης διὰ τὸ ἐνασχημονεῖν αὐτοῖς ἀνελόμενος ἤρισεν Ἀπόλλωνι περὶ μουσικῆς, καὶ ἡττήθη, καὶ ποινὴν δέδωκε τὸ δέρμα δαρείς· ἀφ' οὗπερ αἵματος ἔρρευσε ποταμὸς ὁ ἐξ αὐτοῦ ὕστερον Μαρσύας κληθείς. Κομιδῇ] κυρίως μὲν τὸ ἐπιμελῶς, ὅθεν καὶ ὀρεοκόμος καὶ γεροντοκόμος· ἰσοδυναμεῖ δὲ καὶ τῷ σφόδρα καὶ τελέως, κομιδῇ σμικρά - σφόδρα σμικρά. Κορυβαντιώντων] ἐνθουσιώντων, ἤ τινα ὄρχησιν ἐμμανῆ ὀρχουμένων, ἀπὸ τῶν Κορυβάντων, οἳ καὶ τροφεῖς καὶ φύλακες καὶ διδάσκαλοι τοῦ Διὸς εἶναι μυθολογοῦνται. τινὲς δὲ τοὺς αὐτοὺς τοῖς Κούρησιν εἶναι φασίν. εἶναι δὲ καὶ τῆς Ῥέας ὀπαδούς, ἀπὸ τῶν τοῦ Διὸς δακρύων γεγενημένους· ὧν ἀριθμὸν οἱ μὲν θ', οἱ δὲ ι' λέγουσιν.

216. Εἰρωνευόμενος] ὑποκρινόμενος, χλευάζων.

217. Ἕρμαιον τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι. καὶ γὰρ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἔθος ἦν ἱδρῦσθαι τὸν Ἑρμῆν, παρ' ὃ καὶ ἐνόδιος λέγεται. 𝔛. Ἤνυτον] ἤνυον, ἐτέλουν. Οἶνος καὶ ἀλήθεια, ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων. ἔστι δὲ ᾄσματος Ἀλκαίου ἀρχὴ

οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλήθεια.

καὶ Θεόκριτος. τινὲς δέ φασιν ὅτι πρὶν οἶνον εὑρεθῆναι ὕδωρ κατὰ τῶν ἱερῶν ἔσπενδον, καθάπερ νῦν τα νηφάλια, οἴνου δὲ φανέντος οὕτω θαυμάσαι τοὺς ἀνθρώπους καὶ θείαν ἡγήσασθαι τὴν φύσιν, ὡς καὶ τὰς συνθήκας παρὰ τὸν οἶνον γινομένας νομίσαι δεῖν εἶναι κυρίας, καὶ μὴ τολμᾷν παραβαίνειν, ἀλλὰ κατὰ πάντας τρόπους ἀφαιρεῖν τὸ ψεῦδος ἀπὸ τῶν παρὰ τὸν οἶνον συνθηκῶν. ὁμοία δὲ ταύτης καὶ αὕτη "τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος ἐπὶ τῇ γλώσσῃ τοῦ μεθύοντος."

218. Ἐντεῦθεν παρῴδησε Καλλίμαχος ἐν ὕμνῳ Δήμητρος καλάθου τὸ θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι. 𝔛.

219. Τρίβων ἐστὶ στολή τις ἔχουσα σημεῖα ὡς γραμμάτια. τριβώνιον δὲ ἱμάτιον παλαιὸν καὶ τετριμμένον. Καταδεδαρθηκώς] καθυπνωκώς.

220. Πῖλος ἱμάτιον ἐξ ἐρίου πιλήσεως γινόμενον, εἰς ὑετῶν καὶ χειμώνων ἄμυναν. ἀρνακίδες δὲ ἀρνῶν κώδια. Χαμεύνια] ταπεινὰ κλινίδια. Δήλιον χωρίον τῆς Βοιωτίας.

221. Προτροπάδην] προθύμως, ἀμεταστρεπτί, μετὰ προτροπῆς, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν. Κανθηλίους] τοὺς βραδεῖς νοῆσαι ἢ ἀφυεῖς, ἀπὸ κάνθωνος, ὅς ἐστιν ὄνος, εἰρημένοι, ὃς πάλιν ἀπὸ τῶν κανθηλίων, τῶν ἐπιτιθεμένων αὐτῷ ἐπικάμπτων ξύλων, τουτέστι σαγμάτων, ὀνομάζεται οὕτως. Βυρσοδέψας] τοὺς τὰς βύρσας ἐργαζομένους καὶ μαλάττοντας.

222. Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω

ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ παθεῖν συνιέντων τὸ ἁμάρτημα. Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἑτέρα παροιμία "ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει" (οἴσει *B* cum Sieb.). φασὶ γὰρ ἁλιέα ἀγκιστρεύοντα, ἐπειδὰν σπάσῃ τῷ λίνῳ τὸν ἰχθύν, τῇ χειρὶ προσαγαγόντα κατέχειν, ἵνα μὴ φύγῃ· τοῦτο δὲ συνήθως ποιοῦντα ὑπὸ

σκορπίου πληγῆναι· καὶ εἶπε "πληγεὶς νοῦν φύσεις" (οἴσεις B), καὶ μηκέτι προσάγειν ἐξ ἐκείνου τὴν χεῖρα. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ Σατυρικῷ, λέγων ἔτ' αὖ ὥσπερ ἁλιεὺς πληγεὶς ενων διδάσκαλος (B). Ἔστι καὶ τρίτη ὁμοία· "ἐὰν μὴ πάθῃς, οὐ μὴ μάθῃς." Ἐλέχθη δὲ ἐπὶ Τίμωνος τοῦ μισανθρώπου, μηκέτι προσιεμένου τοὺς κόλακας.

IN PHÆDONEM.

58. Θεωρίαν ἀπάξειν] ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἀπενεγκεῖν. θεωροὶ δέ εἰσιν οἱ πεμπόμενοι θῦσαι καὶ θεραπεῦσαι τὸν θεόν· ὅθεν καὶ αἱ ὁδοὶ δι' ὧν ἐπορεύοντο θεωρίδες κέλευθοι ἐκαλοῦντο, καὶ τὰ διδόμενα θεωρικά, καὶ ἡ ναῦς ἡ εἰς Δῆλον πεμπομένη θεωρίς, καὶ ὁ ἱερεὺς θεωρός.

59. Ἄτοπον τὸ θαυμαστόν, ὡς καὶ ἐν Θεαιτήτῳ φησὶν "οὐδέν γ' ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον ἦν·" ἐσαφηνίσθη γὰρ διὰ τῆς ἀντιθέσεως. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνυπόπτου· Εὔπολις Μαρικᾷ

καὶ πόλλ' ἀγάθ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγὼ
ἀτόπως καθίζων, κοὐδὲ γινώσκειν δοκῶν.

καὶ τὸ ἀδόκητον καὶ ἀνυπονόητον. οἱ δὲ ἄλογον.

61. Καθῆκε τὰ σκέλη] συντονώτερον ἀνέλαβε σχῆμα καὶ σεμνότερον, ὡς περὶ προβλήματος σεμνοτέρου μέλλων διαλέγεσθαι. Οὗτος ὁ Φιλόλαος Πυθαγόρειος ἦν, ἐξ Ἰταλίας πεφευγὼς διὰ τὸν ἐμπρησμὸν τὸν τότε ὑπὸ Γύλωνος γεγονότα διὰ τὸ ἀνεπιτήδειον αὐτὸν πρὸς φιλοσοφίαν ὄντα ἀπελαθῆναι τοῦ ὁμακοΐου. ὃς καὶ δι' αἰνιγμάτων, ἐδίδασκε, καθάπερ ἦν ἔθος αὐτοῖς. ἦλθεν οὖν οὗτος εἰς Θήβας, τεθνεῶτι τῷ διδασκάλῳ Λύσιδι χοὰς ποιήσων, ἐκεῖ τεθαμμένῳ. Ἵππαρχος δὲ καὶ Φιλόλαος μόνοι τῆς εἰρημένης συμφορᾶς τῶν Πυθαγορείων διεσώθησαν. πρὸς τὸν Λύσιν δὲ τοῦτον Πλάτων ποιεῖται τὸν διάλογον. Τὸ μὲν ἴσως διὰ τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα, τὸ δὲ μάλιστα διὰ τὸ φιλόσοφον. Μέχρις ἡλίου δυσμῶν] ὡς ζήσεσθαι μέλλων μέχρις ἡλίου δυσμῶν. ἐν γὰρ ἡμέρᾳ φονεύειν ἀπείρητο, καθὰ τοῖς Πυθαγορείοις τὸ ἐν μεσημβρίᾳ καθεύδειν, διὰ τὸ τὸν ἥλιον τότε μᾶλλον ἐνεργεῖν.

62. Τἄλλα] οἷον πλοῦτος, δόξα, ξίφος. ἐπαμφοτερίζει γὰρ καὶ τἄλλα πάντα, θάνατος δὲ μόνως ἀγαθόν ἐστιν. Ἐπιγελάσας, Ἴττω Ζεὺς] ἐγέλασε, διότι ἐκάλεσε τὸν φονεύοντα ἑαυτὸν εὐεργέτην. τὸ δὲ ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτίδι διαλέκτῳ· ὃ δείκνυσιν ὅτι φύσει τὸν Σωκράτην θαυμάζει. Ἐν ἀποῤῥήτοις] ἐντεῦθεν τὸ πρῶτον πρόβλημα, τὸ μὴ δεῖν ἐξάγειν ἑαυτόν, οὗ ἐπιχείρημα μυθικὸν ἐξ Ὀρφέως ληφθέν. ἔπειτα δεύτερον διαλεκτικὸν καὶ φιλόσοφον.

64. Κινδυνεύουσιν] ἀντὶ τοῦ δι' ἀνάγκης καὶ ἀποδείξεως τοῦτο αὐτοῖς συνάγεται. Γελασείοντα] γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι θέλοντα. Θανατῶσι] θανάτου ἐπιθυμοῦσιν. Ἥκιστα] οὐδαμῶς. Καθ' ὅσον μὴ πολλὴ ἀνάγκη] τοῦτο ἐπεξηγηματικόν ἐστι τοῦ ἐν τοῖς ἐφεξῆς, τοῦ ἐὰν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὁμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶ-

μεν, ὅ τι μὴ πᾶσα ἀνάγκη. τὸ γὰρ ὅτι ἴσον τῷ καθ' ὅσον. λείπει δ' ἐκεῖ τὸ κοινωνεῖν αὐτοῦ. ὅπερ δὴ νοεῖται καὶ συνυπακούεται.

65. Ἦ δ' ὅς] ἐὰν μὲν ᾖ δύο μέρη λόγου, ἔσται ἔφη δὲ ὅς, τουτέστιν ἔφη δὲ οὗτος· οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι αὐτὸ μόνον σημαίνει· τὸ ἔφη. ἐὰν δὲ ᾖ ἓν μέρος λόγου, ἔσται φίλος, ὡς Ἀθηναῖοι, ἢ ὄφελος, ὡς Αἰγινῆται, ἢ ὄξος (ὄζος ΒΞ), ὡς Χαλκιδεῖς, ᾧ πρὸς τὰ ἱερὰ χρῶνται. τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς προσώπου καὶ ἀριθμοῦ, ὡς τὸ ὦ τάν.

67. Διαβέβληνται] ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως ἔχουσι πρὸς τὸ σῶμα.

72. Ὁμοῦ πάντα] ὁμοῦ σημαίνει ποτὲ μὲν τὸ ἐγγύς, ὡς δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας "καίτοι τὸν μὲν ἀνδριάντα τοῦτον οὔπω πεντήκοντα ἔτη φασὶν ἀνακεῖσθαι Σαλαμίνιοι ἀπὸ Σόλωνος· ὁ δ' ἐστιν ὁμοῦ σ' ἔτη καὶ μ'." καὶ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος "εἰσὶν ὁμοῦ πάντες δισμύριοι Ἀθηναῖοι." καὶ Μένανδρος ἐν τῷ ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ

πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς δαιμονᾷς[1] γεγονὼς ἔτη
τοσαῦθ'· ὁμοῦ γάρ ἐστιν ἑξήκοντά σοι.

καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλητι· ἡ γὰρ τὸν Τριφάλητα τίκτουσα φησὶ

λάβεσθε· καὶ γάρ ἐσθ' ὁμοῦ.

δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐν ταὐτῷ· Ὅμηρος

ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐφ' ὑμετέροισι δόμοισι,

καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους "οὐκοῦν εἰ μέν τι ἐάσομεν τούτων συμβάντων ἡμᾶς, οὐ καθαροῖς ὁμοῦ διατρίψομεν." ἔστι καὶ χρονικόν· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι

πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

ἔχει καὶ δύναμιν συλλεκτικήν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ὑδρίᾳ· οἱ Θρᾷκες Λιβύτρωες καλοῦνται. πάντα νῦν ἤδη 'σθ' (ἠιδεισθ' Β) ὁμοῦ. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ.

86. Ὑπερδικεῖν] ἤγουν συνηγορεῖν. καὶ ὑπέρδικοι οἱ συνήγοροι. Θρᾶττον] ταράττον, ἐνοχλοῦν.

89. Πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς] ταύτης τὴν αἰτίαν ὁ Δοῦρις οὕτως ἀφηγεῖται. Ἡρακλέα φησὶ βωμὸν δειμάμενον (εἱσάμενον apud Sieb.) ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ πυγμῆς ἀγῶνα θεῖναι, καὶ νικήσαντα, τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα πάλιν ἀγωνιζόμενον, ὑπὸ Ἐλάτου (ἐλαίου ΒΞ, ἐλείου Sieb.) καὶ Φεράνδρου πάλῃ ληφθῆναι, καὶ ἐξ ἐκείνου τὸ πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς παροιμιασθῆναι. Ἐχεφυλλίδας δὲ αὐτὸν ὑπὸ Κτεάτου καὶ Εὐρύτου τῶν Μολιονιδῶν ἡττηθῆναι κατὰ τὴν ἐπ' Αὐγέαν στρατείαν· διωχθέντα δὲ ἄχρι τῆς Βουπρασίδος καὶ περιβλεψάμενον, ὡς οὐδεὶς ἐξίκετο τῶν πολεμίων, ἀναψύξαι τε, καὶ ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ πιόντα προσαγορεῦσαι τοῦτο ἡδὺ ὕδωρ· ὃ νῦν δείκνυται ἰόντων ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων βαδὺ (σαδὺ Β) ὕδωρ. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Φερεκύδης καὶ Κώμαρχος καὶ Ἴστρος ἐν τοῖς Ἠλιακοῖς ἱστοροῦσι. καὶ διὰ τοῦτο θεωροὺς τοὺς Μολιονίδας ἰόντας εἰς Κόρινθον λοχήσαντα τὸν Ἡρακλέα περὶ

[1] δαιμονᾷς] libri δαίμων δύο. correxit Porsonus Miscell. p. 250.

Κλεωνὰς ἀποκτεῖναι· ὅθεν Ἠλείοις ἀπώμοτον εἶναι τὰ Ἴσθμια ἀγωνίζεσθαι, ὅτι θεωροὺς πεμφθέντας εἰς τὸν Ἰσθμὸν τοὺς Μολιονίδας ἑλὼν Ἡρακλῆς ὑπὸ Κορινθίων ἐδέχθη. Ἡρόδωρος δὲ καὶ Ἑλλάνικός φασιν ὡς, ὅτε τὴν ὕδραν Ἡρακλῆς ἀνῄρει, τὴν Ἥραν αὐτῷ καρκίνον ἐφορμῆσαι, πρὸς δύο δὲ οὐ δυνάμενον μάχεσθαι σύμμαχον ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἰόλεων, καὶ ἐντεῦθεν ῥηθῆναι τὴν παροιμίαν. ἐμνήσθη δὲ ταύτης Πλάτων καὶ ἐν ιά Νόμων "ὀρθὸν μὲν δὴ τὸ πάλαι τε εἰρημένον, ὡς πρὸς δύο μάχεσθαι χαλεπόν," καὶ ἐνταῦθα.

96. Ὑπερήφανος] ὑπέρφρων.

99. Καρδόπῳ] τῇ μάκτρᾳ τοῦ ἀλεύρου. Παροιμία, δεύτερος πλοῦς, ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πραττόντων, παρ' ὅσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον. ἐμνήσθη δὲ ταύτης καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἠθικῶν, καὶ Μένανδρος Κεκρυφάλῳ καὶ Πλοκίῳ καὶ Θεοφορουμένῃ.

101. Τὴν αὐτοῦ σκιὰν δέδοικεν, ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

103. Καὶ μή μοι —] καὶ μή μοι ἣν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλην, μιμούμενος ἐμέ.

107. Ἀναβάλοιτο] ἀνακρούοιτο.

108. Γλαύκου τέχνη] ἡ ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως κατεργαζομένων, ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ, ἐμμελῶς (ἐπιμελῶς B et Sieb.) καὶ ἐντέχνως εἰργασμένων. Ἵππασος γάρ τις κατεσκεύασε χαλκοῦς τέτταρας δίσκους οὕτως, ὥστε τὰς μὲν διαμέτρους αὐτῶν ἴσας ὑπάρχειν, τὸ δὲ τοῦ πρώτου δίσκου πάχος ἐπίτριτον μὲν εἶναι τοῦ δευτέρου, ἡμιόλιον δὲ τοῦ τρίτου, διπλάσιον δὲ τοῦ τετάρτου, κρουομένους δὲ τούτους ἐπιτελεῖν συμφωνίαν τινά. καὶ λέγεται Γλαῦκον ἰδόντα τοὺς ἐπὶ τῶν δίσκων φθόγγους πρῶτον ἐγχειρῆσαι δι' αὐτῶν χειρουργεῖν, καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς πραγματείας ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι τὴν καλουμένην Γλαύκου τέχνην. μέμνηται δὲ τούτου Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως, καὶ Νικοκλῆς (τιμοκλῆς 𝔄) ἐν τῷ περὶ θεωρίας. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα τέχνη γραμμάτων, ἣν ἀνατιθέασι Γλαύκῳ Σαμίῳ, ἀφ' ἧς ἴσως καὶ ἡ παροιμία διεδόθη. οὗτος δὲ καὶ σιδήρου κόλλησιν εὗρεν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος.

109. Αὐτὴν δὲ τὴν γῆν] τοῦτ' ἐκεῖνο, ὃ λέγει ἐν τῷ Τιμαίῳ, τὸν οὐρανὸν τῶν τεσσάρων εἶναι στοιχείων, ἀφ' ἑκάστου τοῦ καθαρωτάτου καὶ οἷον νῷ μόνῳ θεατοῦ τε καὶ ληπτοῦ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ποιητοῦ δεηθέντος.

110. Κατεδηδεσμένοι] καταβεβρωμένοι.

111. Αἰώραν] ὕψωσιν, ἔπαρσιν.

IN PHILEBUM.

13. Πειρασόμεθα] πειρώμεθα.

14. Ὥσπερ μῦθος, ἀπολόμενος] ὁ μῦθος ἀπώλετο. τούτῳ χρῶνται τῷ λόγῳ οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας. μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Κρατῖνος ἐν Δραπέτισι καὶ Κράτης Λαμίᾳ.

15. *Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον*, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγειρόντων. ταύτης μέμνηται καὶ Ὑπερίδης ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· "καὶ οὐδὲ ἐκ τῆς παροιμίας δύνασαι μανθάνειν τὸ μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον." μετῆκται δὲ ἐκ τοῦ ἐν Ῥόδῳ Κολοσσοῦ, ὃς πεσὼν πολλὰς οἰκίας κατέσεισε. βασιλέως δὲ βουλομένου αὐτὸν ἀναστῆσαι, φοβούμενοι οἱ Ῥόδιοι μὴ πάλιν καταπέσῃ, τὸ προκείμενον ἐπεφθέγξαντο.

30. *Γενούστης* ὁ οἷον γεννήτης, ἢ συγγενής, ἢ ἔγγονος, ὧν τὸ τελευταῖον ἐκδέχεσθαι ἄμεινον, ἢ ὁ οἷον γεννητικός. γεννῆται δὲ οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος προσήκοντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συννενεμημένων εἰς τὰς φρατρίας. οὗτοι δέ εἰσι, καθάπερ οἱ δημόται καὶ φράτορες, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν. τὸ δὲ γένος ἔχει ἄνδρας λ. αἱ δὲ φρατρίαι ἐκαλοῦντο τριττῦς, ὅτι τεσσάρων φυλῶν οὐσῶν εἰς τρία ἑκάστην διεῖλον μέρη, τὰς μὲν φυλὰς δ' κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὰς δὲ φρατρίας καὶ τριττύας δυοκαίδεκα, οἷον μῆνας, τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἑκάστῃ φρατρίᾳ, καθάπερ ἡμέρας τξ'· δωδεκάκις γὰρ λ' τξ'.

45. *Μηδὲν ἄγαν*] ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀπόφθεγμα, ὅμοιον τῷ μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

48. *Πέλας*] τοῦτο καὶ τοπικῶς τάσσεται καὶ χρονικῶς καὶ ἐπὶ συγγενείας. Θουκυδίδης γοῦν ἐπὶ Κερκυραίων εἴρηκε πέλας, διὰ τὸ σύνεγγυς εἶναι ἀλλήλοις τὰ ναυτικά.

48. *Γνῶθι σαυτόν*, ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύναμιν κομπαζόντων. λέγουσι δὲ οἱ μὲν Χίλωνος εἶναι τὸ ἀπόφθεγμα, οἱ δὲ Λάβυος (λώβιος Sieb.) εὐνούχου τινὸς νεωκόρου· οἱ δέ φασιν ὅτι Χίλωνος ἐρομένου τὸν θεὸν τί εἴη ἄριστον, εἶπεν ἡ Πυθία τὸ γνῶθι σαυτόν.

56. *Προσαγώγιον* τεκτονικόν ἐστιν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. *Τευταζόντων*] πραγματευομένων, ἐπὶ πολὺ διατριβόντων ἐν τῷ αὐτῷ, φροντιζόντων, ἢ ἐπιστρεφῶς τι πραττόντων, ἢ ἐνεργούντων, ἢ σπουδαζόντων· ἅπαντα γὰρ δυνατὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκδέξασθαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἡσυχαζόντων, καὶ ἔτι τὸ σκευωρουμένων, ἢ στραγγευομένων, ὅ ἐστι σκολιῶς διακειμένων, πρὸς τούτοις καὶ ταυτολογούντων ἢ φλυαρούντων· πολύσημος γὰρ ἡ λέξις ἥδε.

60. *Οἷ* περισπωμένως ἑαυτῷ, ὡς ἐνταῦθα· ὀξυτόνως δέ, οἵ τινες. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὅποι.

61. *Δόξα* σημαίνει τὸν παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινον. τάττεται δὲ καὶ ἀντὶ τῆς δοκήσεως, τουτέστιν ἀντὶ τῆς κατ' ἀρετὴν ὑπολήψεως. διαφέρει δὲ εὐκλείας, ἐπεὶ ἐκείνη ἐστὶ παρὰ τῶν ἀγαθῶν, δόξα δὲ ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος.

62. *Μισγαγκεία* ἡ μίξις, ὅπου ποταμοὶ ἢ ῥύακες συμβάλλουσιν.

66. *Τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι*] ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους· Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. ἐκιρνῶντο γὰρ ἐν αὐταῖς κρατῆρες τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος, ὡς ἐνταῦθά τε καὶ δὴ καὶ ἐν Πολιτείᾳ. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, ὡς Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς.

IN THEAGEM.

122. *Παροιμία ἱερὸν συμβουλή, ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων. δεῖ γὰρ τὸν συμβουλεύοντα μὴ τὸ ἴδιον σκοπεῖν· τὸ γὰρ ἱερὸν οὐδενὸς ἴδιον ἀλλὰ τῶν χρωμένων ἐστὶ κοινόν· ἐπειδὴ καταφεύγουσιν ὥσπερ εἰς τὰ ἱερὰ θέλοντες συμβουλεύεσθαι οἱ ἄνθρωποι. προσήκει οὖν τοῖς συμβουλεύουσιν ἀψευδεῖν καὶ τὰ βέλτιστα κατὰ τὴν αὐτῶν γνώμην συμβουλεύειν. ἄλλοι δέ φασιν ἔπαινον φέρειν τῆς συμβουλῆς τὴν παροιμίαν· εἶναι γὰρ αὐτὴν θείαν καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον. μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ. Ἐδιδάξατο] ἀντὶ τοῦ οὐκ αὐτὸς ἀλλὰ δι' ἑτέρου ἐδίδαξέ τινος.*

126. *Παρὰ τίνος] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· Ἀττικοὶ γὰρ εἰς διδασκάλου φασίν, οὐκ εἰς διδάσκαλον. οὕτως οὖν κἀνταῦθα γενικὴ ἀντ' αἰτιατικῆς.* Χ.

127. *Ἔμβραχυ] ὅπερ ἂν εἴποι τις εὐχερῶς εἰπεῖν ἐθέλων ἢ ἁπλῶς, τοῦτο ἔμβραχυ λέγεται. ἔμβραχυ οὖν συντόμως καὶ ἁπλῶς. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοφῶντος "οἶδε γὰρ αὐτῷ δεδομένην ἄδειαν καὶ πράττειν καὶ γράφειν ὅ τι ἂν ἔμβραχυ βούληται." Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις*

> *ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληκεν, ὅπου περ ἔμβραχυ*
> *εἰσὶν θεαταὶ καὶ τραγῳδικοὶ χοροί;*

Κρατῖνος Ὥραις

> *ἔδει παρέχειν, ὅ τι τις εὔξαιτ' ἔμβραχυ.*

Ἀναγυροῦς δῆμος Αἰαντίδος, ἀφ' οὗ Ἀναγυράσιοι.

IN AMATORES.

133. *Παροιμία*

> *γηράσκω δ' ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος,*

ἐπὶ τῶν διὰ τὸ γῆρας ἐμπειροτέρων. εἵλκυσται μέντοι ἐκ τῶν Σόλωνος ἐλεγείων. Εἰρωνικῶς] εἰρωνεία τὸ προχείρως καὶ μετὰ τοῦ πρὸς χάριν διαλέγεσθαι, κολακεία, ψευδολογία. καὶ εἴρωνα τὸν κόλακα.

135. *Πένταθλοι οἱ τὸν ἀγῶνα τὸν πένταθλον ἀγωνιζόμενοι. ἔστι γὰρ*

> *πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία,*
> *πάλη, σίγυννος, ἅλμα, δίσκος καὶ δρόμος.*

σίγυννος δέ ἐστι ξυστὸν δόρυ· παρ' Ἡροδότῳ δὲ τὸ ὁλοσίδηρον ἀκόντιον. πέλτη δὲ ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα ἢ τετράγωνος, ἣν οἱ φοροῦντες λέγονται πελτασταί, ἢ τοξόται, ἢ οἱ τοὺς ξυστοὺς κατέχοντες.

138. *Σημείωσαι ὅτι διαιτητὴς μὲν ὁ τοὺς φίλους ἰδίᾳ συμβιβάζων, δικαστὴς δὲ ὁ δημοσίᾳ κρίνειν ἅπαντας τοὺς ἀμφισβητοῦντας λαχών.* Χ.

IN ALCIBIADEM PRIMUM.

103. *Προσεῖπον*] προσηγόρευσα. *Δαιμόνιον ἐναντίωμα*] τὸ ἀπαρουσιάστως ἐρᾷν θεοειδὲς καὶ νοερόν. ὅπερ δὲ νῦν δαιμόνιον καλεῖ Πλάτων, μετὰ μικρὸν θεὸν λέγει τὸν ἐναντιούμενον. τοῦτο δὲ καὶ Ὅμηρος ποιεῖ· κἀκεῖνος γὰρ ἐπὶ ταὐτοῦ τίθησι δαίμονα καὶ θεόν. *Καὶ ὕστερον πεύσει*] οὐχ ὡς καὶ πρότερον αὐτοῦ πεπυσμένου, ἀλλὰ παραπληρωματικός ἐστιν ὁ καί σύνδεσμος, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ

ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

104. *Προσθήσω*] προειπὼν τὰ ὑπάρχοντα Ἀλκιβιάδῃ μεγάλα εἶναι, ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρχόμενα καὶ τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχήν, νῦν λέγει καὶ προστίθησι τὰ ἐκτός.

105. *Εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς*] ἰστέον ὡς Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ ταῦτα διελέγετο πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων τῆς ἀρχῆς τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς αὐτοῦ ζωῆς, ὡς δηλοῖ τὸ ῥητόν. Ἀθήνῃσι γὰρ οἱ νέοι εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσῄεσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γενόμενοι, δύο δὲ εἰς περιπόλους ἠριθμοῦντο, περιιόντες τὴν χώραν νυκτὸς φυλακῆς ταύτης ἕνεκα καὶ γυμνασίας πολεμικῆς ἑαυτῶν· εἰκοστῷ δὲ ληξιαρχικῷ ἐνεγράφοντο γραμματείῳ, καθὸ δὴ ἐκκλησιάζοντες παρελάμβανον καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν, ἥτις καὶ λῆξις ἐκαλεῖτο, ὡς Πολυδεύκης ἐν Ὀνομαστικοῖς. *Ἐνδειξάμενος*] τὸ ἐνδειξάμενος ἐπὶ τοῦ λογικοῦ τάττει, τὸ δὲ ἐπιδειξάμενος ἐπὶ τοῦ ἀποτάδην.

106. *Ἀτοπώτερος*] παραδοξότερος, θαυμασιώτερος. *Φέρε δή*] ἐντεῦθεν τὸ πρῶτον τοῦ διαλόγου κεφάλαιον, τὸ ἀπαλλάττον τῆς διπλῆς τὸν νεανίσκον ἀγνοίας. ἔστι δὲ ἐλεγκτικόν.

107. *Ἀκροχειρίζεσθαι*] πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι.

110. *Τὸ ἑλληνίζειν τριττόν.* ἢ τὸ τὴν Ἑλληνικὴν συνήθειαν διασώζειν τῶν ὀνομάτων ἐπὶ πάντων· οἱ πολλοί. ἢ τὸ ἀκριβοῦν τὴν Ἑλληνικὴν φωνὴν καὶ τὴν ὀρθότητα τὴν ἐν τῇ προφορᾷ· οἱ γραμματικοί. ἢ τὴν κυριότητα τῶν ὀνομάτων τὴν κατὰ φύσιν προσήκουσαν τοῖς πράγμασιν ἀπονέμειν· οἱ φιλόσοφοι.

112. *Ἐμὲ φὴς ταῦτα λέγειν*] τὸ τῆς Φαίδρας φησὶν ἐνταῦθα Σωκράτης. τῆς γὰρ τροφοῦ εἰπούσης ὅτι "τὸν Ἱππόλυτον λέγεις" φησὶν ὅτι "σοῦ τάδε κοὐκ ἐμοῦ κλύεις." οὕτως οὖν καὶ ὁ Σωκράτης· σὺ ταῦτα εἶπες, οὐκ ἐγώ, καὶ ἐνταῦθα πάροδος γίνεται τοῦ τρίτου συλλογισμοῦ, ἐν ᾧ δείκνυσιν ὅτι ὁ ἀποκρινόμενός ἐστιν ὁ λέγων, οὐχ ὁ ἐρωτῶν.

113. *Ἐνὶ λόγῳ εἰπὲ*] ἀντὶ τοῦ καθόλου εἰπέ. *Ἐκ τῶν ὡμολογημένων*] ἐπειδὴ ὡμολόγησε μὴ εἰδέναι τὸ δίκαιον, κέχρηται καταδρομῇ ὁ Σωκράτης ἐλέγχων κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου, οὐκ ἀπὸ ἀλλοτρίου προσώπου, ὡς Φοῖνιξ εἰσάγων τὸν Πηλέα οὕτως ἐλέγχει τὸν Ἀχιλλέα, ἢ Δημοσθένης ἐλέγξαι θέλων τοὺς Ἀθηναίους τῇ καταδρομῇ χρῆται ὡς ἐκ τῶν Ἑλλήνων πάντων, ἀλλὰ τῷ ἐλεγχομένῳ χρῆται Σωκράτης πρὸς μείζονα καταδρομήν. *Σοῦ τάδε κινδυνεύεις*] σημείωσαι πῶς χρηστέον τοῖς ποιητικοῖς, ὅτι οὐ κατὰ τὴν τῆς λέξεως ἀκρίβειαν, ἀλλὰ μετὰ

τοῦ παραδεῖν αὐτὰ ἐπὶ τὸ πεζοφανέστερον. Εἰ ὅτι μάλιστα] ἄρχεται τοῦ ἐλέγχου, καὶ δείκνυσιν αὐτὸν μὴ εἰδότα τὰ συμφέροντα, ἐκ τῆς ἀντιπαραστάσεως. πολλῶν γὰρ δεῖται λόγων ἡ ἔνστασις, ὅτι ταὐτόν ἐστι δίκαιον καὶ συμφέρον, ὃ ἐφεξῆς δείξει. νῦν δέ φησιν ὅτι εἰ μὲν ταὐτόν ἐστι τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον, ἐδείχθης δὲ μὴ εἰδὼς τὸ δίκαιον, οὐδὲ τὸ συμφέρον ἄρα· εἰ δὲ ἕτερον, δειχθείης δὲ μὴ εἰδὼς τὸ συμφέρον, διὰ τῶν αὐτῶν λόγων δύο ἀνθ' ἑνὸς δειχθήσῃ ἀγνοῶν. Σκευαρίων] οὐδὲ γὰρ δέος μὴ κατατριβήσονται οἱ λόγοι δίκην τῶν σκευαρίων, ἃ δὴ σημαίνει τρία, ἢ τὰ σκεύη κοινῶς, ἢ τὴν τρυφήν, ἢ ὡς νῦν, τὰς σκευὰς τῶν κωμικῶν καὶ τραγικῶν, ὅ ἐστι τὰ ἐνδύματα.

114. Προδρομή ἐστιν, ὅταν ἐν πολέμῳ καταλάβῃ τις φρουρίον, ἐξ οὗ δύναται ἀσφαλῶς πολεμεῖν. νῦν δὲ τὸ μὴ ἐρωτᾶσθαι διὰ τῶν αὐτῶν λόγων μετὰ τοῦ Σωκράτους. Ἐπειδὴ δὲ τρυφᾷς] ἐπειδὴ τρυφηλὸς εἶ, ὡς ἐπὶ τῶν ἐδεστῶν, οὐκέτ' ἂν ἡδέως τοῦ αὐτοῦ γεύσαιο λόγου. Συμφέροντα] τὴν ἔνστασιν διὰ τούτων φησίν, ὡς ἔδει σε δεῖξαι ὅτι οὐ ταὐτὸν δίκαιον καὶ συμφέρον. εἰ γὰρ μὴ δείξεις, δειχθήσῃ δύο ἀνθ' ἑνὸς ἀγνοῶν.

115. Πολλοὶ ἐν πολέμῳ] ἰδοὺ τῇ μείζονι μάχεται, ὅτι οὐ πᾶν καλὸν ἀγαθὸν διὰ τὰ ἐν τῷ πολέμῳ τραύματα. Οὐκοῦν τὴν τοιαύτην] ἡ πρώτη λύσις, ὅτι δύο δυσὶν ἠκολούθησεν, οὐ δύο ἑνί. οὐ γὰρ ταὐτὸν ἀνδρία καὶ θάνατος.

116. Ἔτι τοίνυν] διὰ τῶν καθ' ἕκαστα δείξας, βούλεται καὶ διὰ τῶν καθ' ὅλου κατασκευάσαι τὸ αὐτό. διὸ καὶ τὸ ἔτι προσέθηκεν. Εὖ πράττει] σημείωσαι ὅτι τὸ εὖ μέσον ἐστὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ. Πεπάρηθος νῆσός ἐστι μία τῶν Κυκλάδων. αὗται δὲ διὰ τὸ τὴν Δῆλον κυκλοῦν οὕτω καλοῦνται.

118. Πυθοκλείδης μουσικὸς ἦν, τῆς σεμνῆς μουσικῆς διδάσκαλος, καὶ Πυθαγόρειος, οὗ μαθητὴς Ἀγαθοκλῆς, οὗ Λαμπροκλῆς, οὗ Δάμων. Ἀναξαγόρας δὲ φυσικὸς φιλόσοφος, ὁ νοῦς ἐπικληθείς, ὅτι τοῦτον πρῶτος πάντων ἐπέστησε τῷ παντί. Ξάνθιππος καὶ Πάραλος οἱ Περικλέους υἱοί, οὓς καὶ βλιττομάμμας ἐκάλουν. βλίτται γὰρ καὶ βλίττωνες οἱ εὐήθεις, μάμματα δὲ τὰ βρώματα, καὶ τὸ ἐσθίειν Ἀργεῖοι μαμμιᾶν ἔλεγον· ἐκ τούτων οὖν σύνθετον ὁ βλιττομάμμας, ὁ ἐσθίων εὐήθως, ὡς καὶ συκομάμμας ὁ συκοφάγος. ὁ δὲ Κλεινίας αὐθάδης οὕτως ὡς μηδενὶ τῶν συμβούλων προσέχειν.

119. Ζήνων ὁ Ἐλεάτης Παρμενίδου μαθητής, φυσικὸς φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ὡς ἀληθῶς· διὸ καὶ πρὸς Περικλέα παραβάλλεται φαινομένως ὄντα πολιτικόν. τούτου Πυθόδωρος ἀκροατής, ὃς καὶ ἐν Παρμενίδῃ μνήμης ἠξίωται ὡς Ἀντιφῶντι τῆς συνουσίας ἐκείνης μεταδούς, παρ' οὗ Κέφαλος ὁ Κλαζομένιος μαθὼν διδάσκαλος γέγονε. Καλλίας δὲ Ἀθηναίων στρατηγὸς ἔνδοξός τε πολιτικὸς καὶ αὐτός. Τί οὖν διανοεῖ] ἐντεῦθεν τὸ δεύτερον τοῦ διαλόγου κεφάλαιον, τὸ πεῖθον μεταβαίνειν ἀπὸ τῆς φυσικῆς ἀρετῆς ἐπὶ τὴν πολιτικήν. Πότερον ἐὰν] τὸ Ὁμηρικὸν νῦν παραφράζει ῥητόν (Od. 4, 371)

νήπιος εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων,
ἠὲ ἑκὼν μεθίεις καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων.

IN ALCIBIADEM PRIMUM.

103. *Προσεῖπον*] προσηγόρευσα. *Δαιμόνιον ἐναντίωμα*] τὸ ἀπαρουσιάστως ἐρᾶν θεοειδὲς καὶ νοερόν. ὅπερ δὲ νῦν δαιμόνιον καλεῖ Πλάτων, μετὰ μικρὸν θεὸν λέγει τὸν ἐναντιούμενον. τοῦτο δὲ καὶ Ὅμηρος ποιεῖ· κἀκεῖνος γὰρ ἐπὶ ταὐτοῦ τίθησι δαίμονα καὶ θεόν. *Καὶ ὕστερον πεύσει*] οὐχ ὡς καὶ πρότερον αὐτοῦ πεπυσμένου, ἀλλὰ παραπληρωματικός ἐστιν ὁ καί σύνδεσμος, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ

ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

104. *Προσθήσω*] προειπὼν τὰ ὑπάρχοντα Ἀλκιβιάδῃ μεγάλα εἶναι, ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρχόμενα καὶ τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχήν, νῦν λέγει καὶ προστίθησι τὰ ἐκτός.

105. *Εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς*] ἰστέον ὡς Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ ταῦτα διελέγετο πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων τῆς ἀρχῆς τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς αὐτοῦ ζωῆς, ὡς δηλοῖ τὸ ῥητόν. Ἀθήνησι γὰρ οἱ νέοι εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσῄεσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γενόμενοι, δύο δὲ εἰς περιπόλους ἠριθμοῦντο, περιιόντες τὴν χώραν νυκτὸς φυλακῆς ταύτης ἕνεκα καὶ γυμνασίας πολεμικῆς ἑαυτῶν· εἰκοστῷ δὲ ληξιαρχικῷ ἐνεγράφοντο γραμματείῳ, καθὸ δὴ ἐκκλησιάζοντες παρελάμβανον καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν, ἥτις καὶ λῆξις ἐκαλεῖτο, ὡς Πολυδεύκης ἐν Ὀνομαστικοῖς. *Ἐνδειξάμενος*] τὸ ἐνδειξάμενος ἐπὶ τοῦ λογικοῦ τάττει, τὸ δὲ ἐπιδειξάμενος ἐπὶ τοῦ ἀποτάδην.

106. *Ἀτοπώτερος*] παραδοξότερος, θαυμασιώτερος. *Φέρε δὴ*] ἐντεῦθεν τὸ πρῶτον τοῦ διαλόγου κεφάλαιον, τὸ ἀπαλλάττον τῆς διπλῆς τὸν νεανίσκον ἀγνοίας. ἔστι δὲ ἐλεγκτικόν.

107. *Ἀκροχειρίζεσθαι*] πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι.

110. *Τὸ ἑλληνίζειν τριττόν.* ἢ τὸ τὴν Ἑλληνικὴν συνήθειαν διασώζειν τῶν ὀνομάτων ἐπὶ πάντων· οἱ πολλοί. ἢ τὸ ἀκριβοῦν τὴν Ἑλληνικὴν φωνὴν καὶ τὴν ὀρθότητα τὴν ἐν τῇ προφορᾷ· οἱ γραμματικοί. ἢ τὴν κυριότητα τῶν ὀνομάτων τὴν κατὰ φύσιν προσήκουσαν τοῖς πράγμασιν ἀπονέμειν· οἱ φιλόσοφοι.

112. *Ἐμὲ φῂς ταῦτα λέγειν*] τὸ τῆς Φαίδρας φησὶν ἐνταῦθα Σωκράτης. τῆς γὰρ τροφοῦ εἰπούσης ὅτι "τὸν Ἱππόλυτον λέγεις" φησὶν ὅτι "σοῦ τάδε κοὐκ ἐμοῦ κλύεις." οὕτως οὖν καὶ ὁ Σωκράτης· σὺ ταῦτα εἶπες, οὐκ ἐγώ, καὶ ἐνταῦθα πάροδος γίνεται τοῦ τρίτου συλλογισμοῦ, ἐν ᾧ δείκνυσιν ὅτι ὁ ἀποκρινόμενός ἐστιν ὁ λέγων, οὐχ ὁ ἐρωτῶν.

113. *Ἑνὶ λόγῳ εἰπὲ*] ἀντὶ τοῦ καθόλου εἰπέ. *Ἐκ τῶν ὡμολογημένων*] ἐπειδὴ ὡμολόγησε μὴ εἰδέναι τὸ δίκαιον, κέχρηται καταδρομῇ ὁ Σωκράτης ἐλέγχων κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου, οὐκ ἀπὸ ἀλλοτρίου προσώπου, ὡς Φοῖνιξ εἰσάγων τὸν Πηλέα οὕτως ἐλέγχει τὸν Ἀχιλλέα, ἢ Δημοσθένης ἐλέγξαι θέλων τοὺς Ἀθηναίους τῇ καταδρομῇ χρῆται ὡς ἐκ τῶν Ἑλλήνων πάντων, ἀλλὰ τῷ ἐλεγχομένῳ χρῆται Σωκράτης πρὸς μείζονα καταδρομήν. *Σοῦ τάδε κινδυνεύεις*] σημείωσαι πῶς χρηστέον τοῖς ποιητικοῖς, ὅτι οὐ κατὰ τὴν τῆς λέξεως ἀκρίβειαν, ἀλλὰ μετὰ

τοῦ παραδεῖν αὐτὰ ἐπὶ τὸ πεζοφανέστερον. Εἰ ὅτι μάλιστα] ἄρχεται τοῦ ἐλέγχου, καὶ δείκνυσιν αὐτὸν μὴ εἰδότα τὰ συμφέροντα, ἐκ τῆς ἀντιπαραστάσεως. πολλῶν γὰρ δεῖται λόγων ἡ ἔνστασις, ὅτι ταὐτόν ἐστι δίκαιον καὶ συμφέρον, ὃ ἐφεξῆς δείξει. νῦν δέ φησιν ὅτι εἰ μὲν ταὐτόν ἐστι τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον, ἐδείχθης δὲ μὴ εἰδὼς τὸ δίκαιον, οὐδὲ τὸ συμφέρον ἄρα· εἰ δὲ ἕτερον, δειχθείης δὲ μὴ εἰδὼς τὸ συμφέρον, διὰ τῶν αὐτῶν λόγων δύο ἀνθ' ἑνὸς δειχθήσῃ ἀγνοῶν. Σκευαρίων] οὐδὲ γὰρ δέος μὴ κατατριβήσονται οἱ λόγοι δίκην τῶν σκευαρίων, ἃ δὴ σημαίνει τρία, ἢ τὰ σκεύη κοινῶς, ἢ τὴν τρυφήν, ἢ ὡς νῦν, τὰς σκευὰς τῶν κωμικῶν καὶ τραγικῶν, ὅ ἐστι τὰ ἐνδύματα.

114. *Προδρομή* ἐστιν, ὅταν ἐν πολέμῳ καταλάβῃ τις φρουρίον, ἐξ οὗ δύναται ἀσφαλῶς πολεμεῖν. νῦν δὲ τὸ μὴ ἐρωτᾶσθαι διὰ τῶν αὐτῶν λόγων μετὰ τοῦ Σωκράτους. Ἐπειδὴ δὲ τρυφᾷς] ἐπειδὴ τρυφηλὸς εἶ, ὡς ἐπὶ τῶν ἐδεστῶν, οὐκέτ' ἂν ἡδέως τοῦ αὐτοῦ γεύσαιο λόγου. Συμφέροντα] τὴν ἔνστασιν διὰ τούτων φησίν, ὡς ἔδει σε δεῖξαι ὅτι οὐ ταὐτὸν δίκαιον καὶ συμφέρον. εἰ γὰρ μὴ δείξεις, δειχθήσῃ δύο ἀνθ' ἑνὸς ἀγνοῶν.

115. *Πολλοὶ ἐν πολέμῳ*] ἰδοὺ τῇ μείζονι μάχεται, ὅτι οὐ πᾶν καλὸν ἀγαθὸν διὰ τὰ ἐν τῷ πολέμῳ τραύματα. Οὐκοῦν τὴν τοιαύτην] ἡ πρώτη λύσις, ὅτι δύο δυσὶν ἠκολούθησεν, οὐ δύο ἑνί. οὐ γὰρ ταὐτὸν ἀνδρία καὶ θάνατος.

116. *Ἔτι τοίνυν*] διὰ τῶν καθ' ἕκαστα δείξας, βούλεται καὶ διὰ τῶν καθ' ὅλου κατασκευάσαι τὸ αὐτό. διὸ καὶ τὸ ἔτι προσέθηκεν. Εὖ πράττει] σημείωσαι ὅτι τὸ εὖ μέσον ἐστὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ. *Πεπάρηθος* νῆσός ἐστι μία τῶν Κυκλάδων. αὗται δὲ διὰ τὸ τὴν Δῆλον κυκλοῦν οὕτω καλοῦνται.

118. *Πυθοκλείδης* μουσικὸς ἦν, τῆς σεμνῆς μουσικῆς διδάσκαλος, καὶ Πυθαγόρειος, οὗ μαθητὴς Ἀγαθοκλῆς, οὗ Λαμπροκλῆς, οὗ Δάμων. *Ἀναξαγόρας* δὲ φυσικὸς φιλόσοφος, ὁ νοῦς ἐπικληθείς, ὅτι τοῦτον πρῶτος πάντων ἐπέστησε τῷ παντί. *Ξάνθιππος* καὶ *Πάραλος* οἱ Περικλέους υἱοί, οὓς καὶ βλιττομάμμας ἐκάλουν. βλίτται γὰρ καὶ βλίττωνες οἱ εὐήθεις, μάμματα δὲ τὰ βρώματα, καὶ τὸ ἐσθίειν Ἀργεῖοι μαμμιᾶν ἔλεγον· ἐκ τούτων οὖν σύνθετον ὁ βλιττομάμμας, ὁ ἐσθίων εὐήθως, ὡς καὶ συκομάμμας ὁ συκοφάγος. ὁ δὲ *Κλεινίας* αὐθάδης οὕτως ὡς μηδενὶ τῶν συμβούλων προσέχειν.

119. *Ζήνων* ὁ Ἐλεάτης Παρμενίδου μαθητής, φυσικὸς φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ὡς ἀληθῶς· διὸ καὶ πρὸς Περικλέα παραβάλλεται φαινομένως ὄντα πολιτικόν. τούτου *Πυθόδωρος* ἀκροατής, ὃς καὶ ἐν Παρμενίδῃ μνήμης ἠξίωται ὡς Ἀντιφῶντι τῆς συνουσίας ἐκείνης μεταδούς, παρ' οὗ *Κέφαλος* ὁ Κλαζομένιος μαθὼν διδάσκαλος γέγονε. *Καλλίας* δὲ Ἀθηναίων στρατηγὸς ἔνδοξός τε πολιτικὸς καὶ αὐτός. Τί οὖν διανοεῖ] ἐντεῦθεν τὸ δεύτερον τοῦ διαλόγου κεφάλαιον, τὸ πεῖθον μεταβαίνειν ἀπὸ τῆς φυσικῆς ἀρετῆς ἐπὶ τὴν πολιτικήν. Πότερον ἐᾷν] τὸ Ὁμηρικὸν νῦν παραφράζει ῥητόν (Od. 4, 371)

νήπιος εἶς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων,
ἠὲ ἑκὼν μεθίεις καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων.

πᾶς γὰρ μὴ μανθάνων ἢ φύσεως ἀντιπραττούσης πάσχει τοῦτο, καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος νήπιος καὶ ἠλίθιος· ἢ δύναται μέν, οἴεται δὲ ἀνωφελῆ εἶναι τὰ μανθανόμενα, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπιτείνεται πρὸς αὐτά, καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος χαλίφρων καὶ μαινόμενος· ἢ οἴεται μὲν ὠφέλιμα εἶναι, ῥαθυμεῖ δὲ καὶ βλακεύει, καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος ἑκὼν μαθίων καὶ μὴ προσέχων τὸν νοῦν. *Πράγματα*] ἀντὶ τοῦ φροντίδας.

120. *Ὀρτυγοτρόφον*] εἰρωνικῶς. οὗτος ἐπὶ κύκλου τοὺς ὄρτυγας παριστὰς κόπτειν αὐτοὺς ἀλλήλους ἐδίδασκεν. *Τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα* παροιμίαν εἶναί φασιν οἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἀρτιγενῶν πώλων, οἱ δὲ ἀπὸ εἴδους κουρᾶς προσηκούσης ἀνδραπόδοις, παρ᾽ ὃ καὶ αἱ γυναῖκες τοὺς ἀπὸ δούλων ἐλευθέρους γεγονότας, οὔπω δὲ τὸ ἦθος μεταβαλόντας, ταύτην ἔτι ἔχειν τὴν τρίχα ἔλεγον σκώπτουσαι. οἱ δέ, ὅτι τὰς ἐν τῷ στήθει τρίχας φρένας οὕτως ὁ Πλάτων μεταβαλὼν τὰς ἀνδραποδώδεις φρένας οὕτως ἐκάλεσεν. *Ὅσα μαθήσεως*] διττὴ ἡ τελειότης ἡμῖν, ἡ μὲν τοῦ λογικοῦ διὰ μαθήσεως γιγνομένη, ἡ δὲ τοῦ ἀλόγου δι᾽ ἀσκήσεως τῶν βελτιόνων ἐθῶν. *Ἡρακλέους τε γένος καὶ Ἀχαιμένους*] Ζεὺς - Δανάη, Περσεὺς - Ἀνδρομέδα Κηφέως, Ἀχαιμένης. Ζεὺς - ἄλλαι γυναῖκες, Ἀγκαῖος - Λαονόμη, Ἀμφιτρύων· Ἠλεκτρύων - Λυσιδίκη, Ἀλκμήνη· Ἀμφιτρύων - Ἀλκμήνη, Ἡρακλῆς.

121. *Εἰς Εὐρυσάκη*] Ζεὺς - Αἴγινα· Αἰακος - Ἐνδηΐς· Τελαμὼν - Περίβοια· Αἴας - Τέκμησσα, Εὐρυσάκης· διὰ μέσου πολλοὶ - πολλαί· Κλεινίας - Δεινομάχη, Ἀλκιβιάδης. *Εἰς Δαίδαλον*] Ζεὺς - Ἥρα· Ἥφαιστος - Γῆ· Ἐρεχθεὺς - Προκρίς· Μητίων - γυνή τις· Εὐπάλαμος - Ἀλκίππη· Δαίδαλος, διὰ μέσου πολλοὶ - πολλαί· Σωφρονίσκος - Φαιναρέτη, Σωκράτης. *Σαλαμῖνα*] νῆσον πρὸς τῇ Ἀττικῇ καὶ πόλιν. *Αἴγιναν*] νῆσον μίαν τῶν Κυκλάδων. *Γενέθλιά* ἐστιν ἡ δι᾽ ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή, γενέσια δὲ ἡ δι᾽ ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεθνεῶτος μνήμη. *Τοῦ κωμῳδοποιοῦ*] ὃν Πλάτωνα καλεῖσθαί φασιν. *Τροφοῦ*] αὕτη Λάκαινα τὸ γένος ἦν, Λανικὴ καλουμένη. *Ἑπτέτεις*] ἢ διὰ τὸ τὸν λόγον τότε ἄρχεσθαι τελειοῦσθαι, ἢ διὰ τὸ τὸν Ζωροάστρην ζʹ γενόμενον ἐτῶν σιωπῆσαι, εἶτα μετὰ λʹ χρόνους ἐξηγήσασθαι τῷ βασιλεῖ τῆς ὅλης φιλοσοφίας, ἢ ὡς τῷ Μίθρᾳ οἰκεῖον τὸν ζ ἀριθμόν, ὃν διαφερόντως οἱ Πέρσαι σέβουσιν. *Δὶς ἑπτὰ*] τότε γὰρ ὁ τέλειος ἐν ἡμῖν ἀποφαίνεται λόγος, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Ζήνων καὶ Ἀλκμαίων ὁ Πυθαγόρειος φασίν.

122. *Ζωροάστρης* ἀρχαιότερος ἑξακισχιλίοις ἔτεσιν εἶναι λέγεται Πλάτωνος· ὃν οἱ μὲν Ἕλληνα, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς ὑπὲρ τὴν μεγάλην θάλασσαν ἠπείρου ὡρμημένων [παῖδά] φασι, πᾶσάν τε σοφίαν παρὰ τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος ἐκμαθεῖν, τουτέστιν ἐπιτυχοῦς νοήματος· οὗ δὴ εἰς Ἑλληνικὴν φωνὴν μεταφραζόμενον τοὔνομα τὸν ἀστροθύτην δηλοῖ. τιμῆσαί τε αὐτὸν τὴν ἀνακεχωρηκυῖαν διαγωγὴν τῶν πολλῶν, καὶ δὴ τὴν τῶν ἐμψύχων ἀποχήν, συγγράμματά τε διάφορα καταλιπεῖν, ἐξ ὧν καὶ δείκνυσθαι τρία μέρη φιλοσοφίας εἶναι κατ᾽ αὐτόν, φυσικόν, οἰκονομικόν, πολιτικόν. *Ἕλξεις*] ὅτι καὶ τὴν ἱματίων ἕλξιν, ἥ φησί Πλούταρχος, διαφερόντως Ἀλκιβιάδης ἐπετήδευεν. Σημείωσαι φι-

λονικίαν διὰ τοῦ ι, τὴν φιλίαν τῆς νίκης. *Μεσσήνης*] ὡς Τυρταῖός φησι

Μεσσήνην ἀγαθὸν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὸν δὲ φυτεύειν.

χώρα δέ ἐστιν αὕτη. *Εἵλωτες* παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ νόθοι καὶ ἐξ αἰχμαλώτων δοῦλοι γενόμενοι, ἀπὸ τοῦ Ἕλους, πόλεως ἐν Πελοποννήσῳ·

καὶ Πτελεὸν καὶ Ἕλος καὶ Δώριον

φησὶν Ὅμηρος. καὶ εἱλωτεία ἡ δουλεία. *Ὁ μῦθος τοιοῦτος.* λέων μὴ οἷός τε διὰ γῆρας θηρεύειν ὢν προσεποιεῖτο νοσεῖν, ἵνα δὴ τὰ θηρία πρὸς ἐπίσκεψιν ἰόντα παρ' αὐτὸν κατεσθίοι. δεινὴ δ' ἡ ἀλώπηξ οὖσα τὸν δόλον συνιδεῖν ἐφώρασε, καὶ τοῦ λέοντος αὐτὴν ἀξιοῦντος εἰσελθεῖν πρὸς αὐτὸν ἔφη μὴ δύνασθαι εἰσιέναι· ὁρᾷν γὰρ ἴχνη μὲν εἰσιόντων, ἐξιόντων δ' οὔ.

123. *Ἀνδρὸς ἀξιοπίστου*] περὶ Ξενοφῶντός φασι λέγειν αὐτόν· οὗτος γὰρ ἐν τῇ Ἀναβάσει ἱστόρησε τὰ Περσῶν, Κύρῳ συνανελθὼν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀρτοξέρξην. *Ἐρχιεῖς* δῆμος. ὑπὸ τὴν Αἰαντίδα φυλήν, ἢ ὥς τινες, Αἰγηΐδα. πλέθρον δέ ἐστι μέρος ἕκτον σταδίου· τοῦτο δὲ πήχεις ἔχει τετρακοσίους, ων τὸ ἕκτον πήχεις ἑξήκοντα ἓξ δίμοιρον, ὅ ἐστι τὸ πλέθρον. *Λεωτυχίδης* ὁ κατὰ Μήδου στρατηγήσας. *Ἀρχίδαμος*, ἐφ' οὗ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος. *Ἆγις* δέ, ἐφ' οὗ ἐκράτησαν Λακεδαιμόνιοι.

124. *Ἀλλ' ὦ μακάριε*] ἐντεῦθεν τὸ τρίτον τοῦ διαλόγου κεφάλαιον, τὸ ἐκφαῖνον τὴν οὐσίαν ἡμῶν καθ' ἣν ὑφεστήκαμεν. *Παίζεις*] ὅτι ἐπιμελείας δεῖσθαί φησιν ἑαυτόν, διὰ τοῦτο παίζειν λέγεται. *Νώ γε*] ἀγνοεῖ ἑαυτὸν ὁ Σωκράτης ἐνθουσιαστικῶς. *Οἱ πράττειν τὰ πράγματα*] ὅτι τὸ ὑλικὸν αἴτιον τῆς πολιτικῆς τὰ πρακτέα εἰσίν.

125. *Τοῦτο ἀγαθὸς*] ἐπὶ μὲν τῶν βαναύσων τοῦτο οὐκ ἄτοπον, ἐπὶ δὲ τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρὸς ἄτοπον τὸ εἶναι τὸν σοφὸν κατά τι ἀγαθόν. *Ἄρχειν*] ἐντεῦθεν τὸ εἶδος παραδίδωσι τοῦ πολιτικοῦ, ὅτι τὸ ἄρχειν. *Κελευστῶν*] τῶν περὶ τὰ ἄρμενα ἱσταμένων. *Τίς οὖν αὕτη*] ἐντεῦθεν τὸ πολιτικὸν ὅτι φρόνησις καὶ οὐ σοφία.

126. *Ἆρ' οὖν φιλίαν*] οὐχ ὡς βουλόμενος ὁ Σωκράτης καὶ αὐτὸς εἶναι τέλος τὴν φιλίαν, ταῦτα ἐρωτᾷ, ἀλλ' ὅτι ᾤετο τὸν νεανίσκον ταὐτὸν ὑπολαμβάνειν στοργὴν καὶ φιλίαν. *Ὁμόνοιά* ἐστι γνῶσις τῶν αὐτογνωστῶν. *Ἀριθμοὺς*] ἀριθμοί, ἀριθμητά, διωρισμένα. *Πήχεως*] πήχεις, μετρική, συνεχές. *Σταθμοῦ*] σταθμοί, στατική, ῥοπή· ὥστε ἐκ τῶν Πλάτωνος τρίτον εἶδος ποσοῦ ῥοπή. *Μὴ κάμῃς*] πολλὰ ἠρώτησε· διὸ τὸν νέον διεγείρων λέγει μὴ κάμῃς. *Ταλασιουργίας*] τῆς ξαντικῆς. ταλασιουργία δὲ ἢ ὅτι τὰ λάσια ἐργάζεται, ἢ παρὰ τοὺς ταλάρους.

127. *Κατὰ τὸν σὸν λόγον*] ἀναγκαίως πρόσκειται διὰ τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ ἀποδεδειγμένα, μηδὲν διαφέρειν κατὰ τὰ πολεμικὰ τὸ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος. *Ἠι ἄρα*] κατὰ γὰρ τὸ προσεχὲς τέλος οὐχ ὁμονοεῖ ἀνὴρ καὶ γυνή, ἀλλὰ κατὰ τὸ πόῤῥω. *Ἀντιλέγει* ὁ Ἀλκιβιάδης τῷ Σωκράτει, ὅτι ἀλλ' εὖ οἰκοῦσι τὰς πόλεις δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τὰ αὑτῶν πράττουσιν. ὁ δὲ Σωκράτης φησὶν ὅτι πάλαι ὑπὸ σοῦ ταῦτα ἐλέγετο, οὐκ ἄρτι γε.

129. *Πότερον οὖν δὴ ῥᾴδιον τυγχάνειν*] ὡς ῥᾴδιον παντὸς εἶναι τὸ λόγῳ διεξιέναι, παγχαλεπὸν δὲ τὸ ἔργῳ ἐπιχειρεῖν. καὶ γὰρ λέγεται

τὸ γνῶθι σαυτὸν ἐν λόγοις οὐδὲν μέγα,
ἔργῳ δὲ μόνος τοῦτ' ἐπίσταται θεός.[1]

Φαυλος] ἀντὶ τοῦ εὐτελής. *'Αναθεὶς*] τὸ γνῶθι σαυτὸν Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος ἀνέθηκεν. οἱ δέ φασιν ὅτι Φημονόη ἡ προφῆτις. *'Εσμὲν αὐτοί*] ἐντεῦθεν κατασκευάζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἡ ψυχή ἐστι κατηγορικῶς. *"Εχε οὖν*] ἡ ἐλάττων πρότασις ἐνθένδε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀργάνῳ χρῆται τῷ σώματι.

130. *Ἡ οὖν ἄλλο τι*] ἡ μείζων πρότασις, ἡ λέγουσα τὸ τῷ σώματι χρώμενον ψυχή ἐστιν. *Σαφέστερον*] οἶδεν ἐλλιπῆ τὸν ὅρον ὁ Σωκράτης. ὁ ῥάθυμος 'Αλκιβιάδης, ἴδε, τί λέγει.

131. *"Οστις ἄρα*] ἐκ τούτων δῆλον ὡς τῶν τεχνιτῶν οἱ λόγοι οὐκ εἰσὶν ἀεὶ ἐν ψυχῇ, ἐκείνων δέ, ὧν μετὰ τὸν τοῦ σώματος χωρισμὸν οὐκ ἀπήλλακται. *Σωφροσύνην* λέγει Πλάτων τὴν φρόνησιν, ὡς ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττω ἐπιστρέφουσαν, καὶ ἄλλως, ὅτι ἀντιστρέφουσιν ἀλλήλαις αἱ πολιτικαὶ ἀρεταί. *Εἰ ἄρα τις*] ἐντεῦθεν κατασκευάζει ὑποθετικῶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἡ ψυχή ἐστιν.

132. *Τοῦ μεγαλήτορος*] παρῳδεῖ τὸ ἔπος (Il. 2, 547.)

δῆμος 'Ερεχθῆος μεγαλήτορος.

εὐπρόσωπος δὲ κατὰ τὴν ὁλότητα, ἐπεὶ κατὰ τὸν καθ' ἕνα ἕκαστον αὐτοῦ εὐτελής. *Κάτοπτρα*] τὰ φυσικά, οἷον ὕαλον ἢ κέρας.

133. *"Αρ' οὖν μὴ γινώσκοντες*] συλλογισμὸς δεικνύων ὅτι ὁ ἑαυτὸν ἀγνοῶν οὐκ ἔστι πολιτικός, πρότασις ἡ λέγουσα οὐδὲ τὰ ἑαυτοῦ οἶδεν. *"Οστις δὲ*] ἐνταῦθα ἡ δευτέρα πρότασις τοῦ συλλογισμοῦ. *Οὐκ ἄρα*] τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἑαυτὸν ἀγνοῶν οὐκ ἔστι πολιτικὸς οὐδ' οἰκονομικὸς οὐδ' ἠθικός.

134. *Εἰ δὴ μέλλεις*] συλλογισμοῦ πρώτη πρότασις· ὁ τὰ τῆς πολιτείας μέλλων πράττειν ὀρθῶς ἀρετῆς τοῖς πολίταις μεταδίδωσιν. *Δύναιτο δ' ἄν τις*] δευτέρα πρότασις· οὐδεὶς ἀρετῆς τοῖς πολίταις μεταδιδοὺς δύναται μὴ ἔχειν ἀρετήν.

135. *"Ινα μὴ ὀνομάζωμεν*] τῇ ἀποσιωπήσει ἐξογκοῖ τὸ πρᾶγμα, οἷον τὸ δουλοπρεπές. *Τὸ μὲν σὸν*] ἐγὼ μὲν ἐραστής, σὺ δὲ ἐρώμενος. *Πελαργοῦ*] ἐπειδὴ τοὺς πελαργούς φασι γηράσαντας τοὺς γονεῖς ἀμοιβαίας κομιδῆς ἀξιοῦν, ἧς ἔτυχον ἐν τῇ νεοττείᾳ παρ' αὐτῶν.

IN MENEXENUM.

235. *'Εξ ὑπογυίου*] ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἀπερισκέπτως, παραυτά. *Αὐτοσχεδιάζειν*] αὐτομάτως, ἀσκέπτως εἰπεῖν. *'Ασπασίαν*] αὕτη 'Αξιόχου, Μιλησία, γυνὴ Περικλέους, παρὰ Σωκράτει πεφιλοσοφηκυῖα, ὡς Διόδωρος ἐν τῷ περὶ Μιλήτου συγγράμματι φησίν. ἐπεγήματο δὲ μετὰ τὸν Περικλέους θάνατον Λυσικλεῖ τῷ προβατοκαπήλῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Ποριστήν, καὶ τὸν Λυσικλέα ῥήτορα δεινότα-

[1] Cf. Meinek. Menandri reliq. p. 576.

τὸν κατεσκευάσατο, καθάπερ καὶ Περικλέα δημηγορεῖν παρεσκεύασεν, ὡς Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικὸς ἐν διαλόγῳ Καλλίᾳ καὶ Πλάτων ὁμοίως Πεδηταῖς. Κρατῖνος δὲ Ὀμφάλῃ τύραννον αὐτὴν καλεῖ, χείρων Εὔπολις Φίλοις· ἐν δὲ Προσπαλτίοις Ἑλένην αὐτὴν καλεῖ. ὁ δὲ Κρατῖνος καὶ Ἥραν, ἴσως ὅτι καὶ Περικλῆς Ὀλύμπιος προσηγορεύετο. ἔσχε δὲ ἐξ αὐτῆς ὁ Περικλῆς νόθον υἱόν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐτελεύτα τῶν γνησίων προαποθανόντων, ὡς Εὔπολις Δήμοις. Ῥαμνοῦς δῆμος Αἰαντίδος, ἐξ οὗ οὗτος.

237. Βοτά] τὰ βοσκήματα. κατὰ πάντων δὲ χερσαίων καὶ πτηνῶν καὶ ἐνύδρων λέγεται ζώων, ὅσα βόσκεται.

239. Ὁ δὲ υἱὸς] τὸν Καμβύσην φησίν.

240. Σάρδεις πόλις Λυδίας. Ἐρέτρια πόλις Εὐβοίας. Μαραθὼν τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέχων τῶν Ἀθηνῶν σταδίους τριακοσίους, τῇ φύσει τραχύς, δυσίππαστος, ἔχων ἐν ἑαυτῷ πηλούς, τενάγη, λίμνας. Τῇ ὑστεραίᾳ] νόμος γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἄλλως ἐξάγειν εἰς πόλεμον, εἰ μὴ πανσέληνος ᾖ.

241. Σαλαμὶς πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσός τε καὶ πόλις. Ἀρτεμίσιον δὲ ἄκρα τῆς Εὐβοίας, ἡ τείνουσα ἐπὶ θάλασσαν. ἕτερος δὲ αὐλὼν παράκειται τῇ θαλάσσῃ, ἐν ᾧ ἡ ναυμαχία ἐγένετο. Πλαταιαὶ πόλις Βοιωτίας. Εὐρυμέδων ποταμὸς Παμφυλίας.

242. Τάναγρα πόλις Βοιωτίας. Σικελίαν] ἰστέον δὲ ὅτι Ἄλεξις ὁ κωμικός φησι

τῶν ἑπτὰ νήσων, ἃς δέδειχεν ἡ φύσις
θνητοῖς μεγίστας, Σικελία μέν, ὡς λέγος,
ἐστὶν μεγίστη, δευτέρα Σαρδώ, τρίτη
Κύρνος, τετάρτη δ' ἡ[1] Διὸς Κρήτη τροφός,
Εὔβοια πέμπτη στενοφυής, ἕκτη Κύπρος·
Λέσβος δὲ τάξιν ἑβδόμην λαχοῦσ' ἔχει.

Σικελία δ' ἐκλήθη ἀπὸ Σικελοῦ τοῦ βασιλεύσαντος Αὐσόνων, οἱ ὑπὸ Ἰαπύγων ἐξαναστάντες διέβησαν εἰς τὴν πάλαι Σικανίαν καλουμένην.

243. Ἑλλήσποντον] Ἀθάμαντος γυναῖκες Νεφέλη καὶ Ἰνώ. αὕτη ἐπιβουλεύουσα Φρίξῳ καὶ Ἕλλῃ, τοῖς ἐκ Νεφέλης τούτου παισί, πείθει τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεμφθέντας εἰς Δελφοὺς διὰ τὸν λιμὸν εἰπεῖν ὅτι παύσεσθαι τοῦτον ὁ Ἀπόλλων εἶπεν, εἰ Φρίξον αὐτῷ σφαγιάσειεν. Νεφέλη δὲ μαθοῦσα τοῦτο λαμβάνει παρ' Ἑρμοῦ κριόπρωρον πλοῖον ὑπόχρυσον, ἐμβάλλει τε τοὺς παῖδας ἐν αὐτῷ πλεῖν καὶ φεύγειν. τῶν δὲ κατὰ τὴν μεταξὺ Σιγείου καὶ Χερρονήσου γενομένων θάλασσαν, ἡ Ἕλλη ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὸν βυθὸν ὤλισθε, καὶ τῷ πελάγει τοὔνομα δίδωσιν αὐτῆς. Μιτυλήνη πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ. Ἐλευσὶς δῆμος καὶ πόλις Ἀττικῆς.

245. Ἐντέτηκε] ἐγκεκόλληται, πέπηγεν. Κόρινθος πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Λεχαιὸν δὲ ἐπίνειον Κορινθίων, ὥσπερ ὁ Πειραιεὺς Ἀθηναίων. εἰς τούτους δὲ τοὺς τόπους ἀπεδίδρασκον οἱ οἰκέται.

[1] δευτέρα — δ' ἡ] πρὸς δὲ σάρδος δευτέρα, τρίτη τε κύρνος καὶ τετάρτη ἡ B.

IN HIPPIAM MAJOREM.

281. Ἦλις πόλις Πελοποννήσου πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἀπέχουσα Πίσης τριακοσίους σταδίους. Λακεδαίμων] πόλις καὶ αὕτη Πελοποννήσου, πρότερον Σπάρτη προσαγορευομένη.

282. Λεοντῖνοι πόλις Σικελίας. Κέως νῆσος, ἣ καὶ Μακρὶς ἐκαλεῖτο.

286. Παροιμία, αὐτὸ δείξει, ἐπὶ τῶν ἀπιστούντων τι μὴ γενέσθαι. μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ, καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ καὶ ἐνταῦθα. καὶ ἔστιν, ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος καὶ τὸν πόρον ζητῶν, αὐτὸ δείξει. τῶν γὰρ παροιμιῶν αἱ μὲν καθ' αὑτὰς λέγονται, αἱ δὲ ἐπὶ λόγων σαφηνίζονται. μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις οὕτως·

ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον, ὡς ἐγώ, σαφῶς.

290. Τωθάσεται] σκώψει, λοιδορήσει, χλευάσει. Ἔτνος εἶδος ὀσπρίου, ὅ τινες καλοῦσι πισσάριον. τορύνη δὲ τὸ ταρακτήριον. Μέρμερος] φροντίδος ἄξιος, ἢ χαλεπός.

292. Ἐφικέσθαι] καταλαβεῖν. Γεγωνεῖν] μέγα φθέγγεσθαι.

293. Βάλλ' ἐς Μακαρίαν] Ἡρακλέους θυγάτηρ, Μακαρία τοὔνομα, ἣν λόγος κατὰ τὴν Εὐρυσθέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείαν αὐτοκέλευστον ἑαυτὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰς σφαγὴν ἐκδοῦναι. τοὺς οὖν Ἀθηναίους κατὰ τιμὴν τῆς παιδός, βάλλοντας αὐτὴν ἄνθεσι καὶ στεφάνοις, παρακελεύεσθαι τοῖς ἄλλοις "βάλλ' εἰς Μακαρίαν," ὡς τὴν παροιμίαν παρελθεῖν καὶ ἐπὶ τῶν προθυμουμένων τι, αὖθις δὲ κατεχρηστικῶς καὶ ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως. Δοῦρις δέ φησιν ὅτι αὕτη τὴν πυρὰν τοῦ πατρὸς κατέσβεσε, καὶ ἐξ ἐκείνου παρὰ Μακεδόσι νενόμισται τὰς θυγατέρας τῶν κηδευομένων, οἷς ἂν ὦσι παῖδες, τὸ αὐτὸ πράττειν ἐπὶ τοῖς πατράσιν.

295. Ἆ περισπασθὲν δηλοῖ εἴθε· Καλλίμαχος

ἆ πάντως ἵνα γῆρας.

καὶ τὸ ὦ τὸ κλητικόν· Ὅμηρος

ἆ δειλοί, τί κακῶν.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα, παρ' Ἀρχιλόχῳ

ἆ ἰαδ' εἴς τε ταύρους.[1]

τό τε ἐν ἴσῳ τῷ ναί, καὶ εἴθε. καὶ ἔτι σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ ἐπιρρήματος, ὡς ἐνταῦθα. βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἅτινα, ὡς παρ' Ἱπποκράτει. παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ ἴδια. παρ' Ὁμήρῳ τὰ ἑαυτοῦ·

τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ

πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι,

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ

αἰτεῖς ἃ τεύξῃ.

εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθέν, τὸ νῦν σημαίνει, ὡς ἐν Εὔκλου τοῦ χρησ-

[1] ἀεαδεῖς τεταύρους B: conf. Bast. ad Corinth. p. 245.

μολόγου ποιήμασι. βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν. Ἀμέλει] ἀντὶ τοῦ τοιγαροῦν συλλογιστικοῦ συνδέσμου.

301. Διανεκῆ] διὰ παντός. οὕτω καὶ Διογενιανός. Παροιμία ἐπὶ τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων κατὰ δύναμιν ὑφ' ἑκάστου λεγομένη· τὰ ἡμέτερα οὐχ οἷα βούλεταί τις, ἀλλ' οἷα δύναται.

304. Χαλεπὰ τὰ καλὰ] Περίανδρος ὁ Κορινθίων δυνάστης κατ' ἀρχὰς δημοτικὸς ὢν ὕστερον εἰς τὸ τύραννος εἶναι μετῆλθε. τοῦτο Πιττακὸν ἀκούσαντα, τότε Μιτυληναίων δυναστεύοντα, καὶ δείσαντα περὶ τῆς ἑαυτοῦ γνώμης καθίσαι τε ἐπὶ τὸν βωμὸν ἱκέτην καὶ ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς ἀξιοῦν. τῶν δὲ Μιτυληναίων πυνθανομένων τὴν αἰτίαν, εἰπεῖν τὸν Πιττακὸν ὡς χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. τοῦτο δὲ μαθόντα Σόλωνα εἰπεῖν "χαλεπὰ τὰ καλά," καὶ ἐντεῦθεν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου τὸ χαλεπὸν ἀκούουσιν· ἐπὶ πάντων γὰρ γενέσθαι ἀγαθὸν ἀδύνατον.

IN CLITOPHONTEM.

406. Διατριβὰς] τὰς φιλοσόφους διαλέξεις σημαίνει, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ εἰσί, καὶ τὴν περί τι χρόνιον διάθεσιν.

407. Ἐπὶ μηχανῆς] ἐν ταῖς τραγῳδίαις, μετὰ ἄλλας ἐπιδείξεις πολλάς, ἐπιφάνειαί τινες ἐπὶ τέλει ἐκ μηχανῆς τινὸς θεῶν ἀνεδείκνυντο. τοῦτο γοῦν ἐνταῦθα φησίν. Ἄλλως. ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεφάνης, ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ σωτηρίᾳ φαινομένων. ἐκ γὰρ ταῖς τραγῳδίαις ἐξ ἀφανοῦς θεοὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐφαίνοντο. Μένανδρος Θεοφορουμένῃ καὶ Κεκρυφάλῳ. Ὀφθαλμοῖς χρῆσθαι] κρεῖττόν ἐστι τῷ μὴ ἐπισταμένῳ ὡς δεῖ ὁρᾶν μηδ' αὖ χρείαν μηδεμίαν χρῆσθαι τῷ σώματι, μηδ' ὅλως ὁρᾶν μηδέ τι πράττειν, ἢ ὡς ἔτυχε πράττειν ἀμαθῶς καὶ ἀφυῶς.

408. Μὴ ζῆν κρεῖττον] οἴομαι παρόμοιον καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ·

ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρή.

409. Κομψότατα] πιθανώτατα, ἢ τεχνικώτατα, ἢ σπουδαιότατα.

410. Λιπαρῶν] παρακαλῶν, προσεδρεύων.

IN REM PUBLICAM.

I.

327. Πειραιεὺς πόλις Ἀττικῆς καὶ ἐπίνειον Ἀθηναίων ἤγουν λιμήν, ἢ ὁρμητήριον. Ἑορτὴν ἐνταῦθα τὴν τῶν μικρῶν Παναθηναίων φησίν· ἦν γὰρ καὶ μεγάλα. καὶ ταῦτα μὲν ἦγον εἰς ἄστυ, Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς τρίτῃ ἀπιόντος· ἐν οἷς πέπλος τις ἀνήγετο τῇ Ἀθηνᾷ, καθ' ὃν ἐδείκνυτο ἡ κατὰ τῶν Γιγάντων ταύτης τε καὶ ἡ τῶν Ὀλυμπίων νίκη θεῶν. τὰ δὲ μικρὰ Παναθήναια κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐτέλουν, ἐν οἷς καὶ πέπλος

[illegible]

328. [illegible] Θρᾷξ] [illegible] [illegible] λόγους [illegible] [illegible] Σεριφίους [illegible] [illegible] λόγου [illegible] [illegible] λόγῳ Κεφάλου.

329. Τὸ παλαιὸν [illegible] [illegible] ζῆν [illegible] [illegible] γάρ τινι τὸ ζῆν. [illegible] [illegible] προσομιλούντων. [illegible] [illegible] Ὑποσύρων] ἐστι τοῦ [illegible], [illegible], [illegible]. Σέριφος νῆσος μία τῶν Κυκλάδων καὶ πόλις ἐν αὐτῇ · οἱ [illegible] αὐτῆς Σερίφιοι.

330. Χρηματιστής] χρημάτων κτηστής. [illegible]] τρέφουσα, τέρπουσα, σαίνουσα. [illegible] [illegible].

333. Συμβόλαια] σημείωσαι ὅτι συμβόλαιά φησι τὰ [illegible]. Περὶ [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] παγκρατίῳ διαλαμβάνεται (338.)

335. [illegible]] [illegible] ἔχοντας [illegible].

336. Εὐηθίζεσθε] [illegible], [illegible], [illegible].

337. Ἀνεκάγχασέ τε μάλα Σαρδάνιον] παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σφῶν αὐτῶν γελώντων. οἱ γὰρ τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, ὥς φησι Τίμαιος, ἐπειδὰν αὐτοῖς ἀπογηράσκωσιν οἱ γονεῖς καὶ περίεισιν ἱκανὸν βεβιωκότες χρόνον, ἄγουσιν αὐτοὺς ἐπὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ μέλλουσι θάψαι, κἀκεῖ λάκκους ὀρύξαντες ἐπ' ἄκρων χειλῶν τοὺς μέλλοντας ἀποθνήσκειν καθίζουσιν, ἔπειτα ἕκαστος αὐτῶν σχίζαν ἔχων τύπτει τὸν ἑαυτοῦ πατέρα καὶ εἰς τοὺς λάκκους περιωθεῖ· τοὺς δὲ πρεσβύτας χαίροντας ἐπὶ τὸν θάνατον παραγίνεσθαι ὡς εὐδαίμονας, καὶ μετὰ γέλωτος καὶ εὐθυμίας ἀπόλλυσθαι. ἐπεὶ οὖν γελῶν μὲν συνέβαινεν, οὐ μέντοι δὲ ὁ γέλως ἐπ' ἀγαθῷ τινὶ ἐγίνετο, παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὴν προκειμένην λεχθῆναι παροιμίαν. Κλείταρχος δέ φησι τοὺς Φοίνικας, καὶ μάλιστα Καρχηδονίους, τὸν Κρόνον τιμῶντας, ἐπάν τινος μεγάλου κατατυχεῖν σπεύδωσιν, εὔχεσθαι καθ' ἑνὸς τῶν παίδων, εἰ περιγένοιντο τῶν ἐπιθυμηθέντων, καθαγιεῖν αὐτὸν τῷ θεῷ. τοῦ δὲ Κρόνου χαλκοῦ παρ' αὐτοῖς ἑστῶτος, τὰς χεῖρας ὑπτίας ἐκτετακότος ὑπὲρ κριβάνου χαλκοῦ, τοῦτον ἐκκαίειν τὸ παιδίον. τῆς δὲ φλογὸς τοῦ ἐκκαιομένου πρὸς τὸ σῶμα ἐμπιπτούσης, συνέλκεσθαί τε τὰ μέλη, καὶ τὸ στόμα σεσηρὸς φαίνεσθαι τοῖς γελῶσι παραπλησίως, ἕως ἂν συσπασθὲν εἰς τὸν κρίβανον παρολίσθῃ. τὸν οὖν σεσηρότα γέλωτα σαρδάνιον ἐντεῦθεν λέγεσθαι, ἐπεὶ γελῶντες ἀποθνήσκουσι· σαίρειν δέ ἐστι τὸ διέλκειν τὸ στόμα καὶ χαίνειν. Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ, ὃν Ἥφαιστος ἐδημιούργησε Μίνῳ φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἔμψυχον ὄντα, τοὺς πελάζοντάς φησι κατακαίοντα ἀναιρεῖν· ὅθεν ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι διὰ τὴν φλόγα τὸν σαρδάνιόν φησι λεχθῆναι γέλωτα. ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλῳ·

ἤκουσα δέ, φησὶν ὁ Ταῤῥαῖος, ἐγχωρίων λεγόντων ὅτι ἐν Σαρδόνι γίγνοιτο βοτάνη σελίνῳ παραπλησία, ἧς οἱ γευσάμενοι δοκοῦσι μὲν γελῶντες, σπασμῷ δὲ ἀποθνήσκουσιν. οὕτω δὲ Σαρδόνιος ἂν λέγοιτο, καὶ οὐ Σαρδάνιος. μήποτε οὖν τὸ Ὁμηρικόν, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἴσως ἐῤῥύη,

μείδησε δὲ θυμῷ
σαρδάνιον μάλα τοῖον,

τὸν ἀπ' αὐτῶν τῶν χειλῶν γέλωτα καὶ μέχρι τοῦ σεσηρέναι γιγνόμενον σημαίνει.

338. Οὗτος ὁ Πουλυδάμας ἀπὸ Σκοτούσσης ἦν, πόλεως Θεσσαλίας, διασημότατος παγκρατιαστής, ὑπερμεγέθης, ὃς ἐν Πέρσαις παρ' Ὤχῳ γενόμενος τῷ βασιλεῖ λέοντας ἀνεῖλε καὶ ὡπλισμένους γυμνὸς κατηγωνίσατο. παγκρατιαστὴς ὁ παγκράτιον ἀγωνιζόμενος. ἔστι δὲ τοῦτο ἀγών τις ἐξ ἀτελοῦς πάλης καὶ ἀτελοῦς πυγμῆς συγκείμενος. καὶ δήλη μὲν ἡ πάλη, πυγμὴ δὲ τὸ πρὶν ἐσκευάζετο οὕτως. εἰς στρόφιον, ὅ ἐστι στρογγύλον ζωνάριον, οἱ τέσσαρες τῶν δακτύλων ἐνεβιβάζοντο, καὶ ὑπερέβαλλον τοῦ στροφίου τοσοῦτον ὅσον, εἰ συνάγοιντο, πὺξ εἶναι. ξυνείχοντο δὲ ὑπὸ σειρᾶς, ἣν καθάπερ ἔρεισμα ἐβέβληντο ἐκ τοῦ πήχεος. νυνὶ δ' αὖ μεθέστηκε· ῥινοὺς γὰρ τῶν πιοτάτων βοῶν ἕψοντες, ἱμάντα ἐργάζονται πυκτικὸν ὀξὺν καὶ προεμβάλλοντα. ὁ δὲ ἀντίχειρ οὐ συλλαμβάνει τοῖς δακτύλοις τὸ πλήττειν, ὑπὲρ συμμετρίας τῶν τραυμάτων, ὡς μὴ πᾶσα ἡ χεὶρ μάχοιτο. ταῦτα Φιλόστρατός φησιν ἐν τῷ περὶ γυμναστικῆς.

340. Συκοφάντης λέγεται ὁ ψευδῶς τί τινος κατηγορῶν. κεκλῆσθαι δ' οὕτω παρ' Ἀθηναίοις πρῶτον εὑρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς, καὶ διὰ τοῦτο κωλυόντων ἐξάγειν τὰ σῦκα.[1] τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας συκοφαντῶν κληθέντων, συνέβη καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντάς τινων φιλαπεχθημόνως οὕτω προσαγορευθῆναι.

341. Ὡς ἔπος εἰπεῖν] τὸν ὡς φαίνεται μόνον, καὶ ὡς ἐν λόγῳ μόνον εἰπεῖν. Ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα] παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ἢ ἀδύνατα ποιεῖν ἐπιχειρούντων λεγομένη.

343. Τηθὴ] μάμμη, ἡ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ. Κορυζῶντα] μωραίνοντα, μυξάζοντα· κόρυζα γὰρ ἡ μύξα, ἣν οἱ Ἀττικοὶ κατάῤῥουν φασίν.

344. Ὅσια] ὅσια τὰ βέβηλα, εἰς ἃ ἔστιν εἰσιέναι, ὡς Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ

ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον.

καὶ ὅσια χρήματα τὰ μὴ ἱερά. λέγεται δὲ καὶ τὸ Διονύσιον ὅσιον. Ἄλλως. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους τὰ μὲν τῶν θεῶν χρήματα ἱερά, τὰ δὲ κοινὰ τῆς πόλεως ὅσια ὀνομάζει. Οἱ κατὰ μέρη] τὸ ἑξῆς οὕτως· οἱ κατὰ μέρος τῶν τοιούτων κακουργημάτων ἀδικοῦντες.

346. Ἀρνυμένους] ἀντὶ τοῦ καταλλαττομένους.

347. Ἢ ζημίαν] τὸ ὑπὸ πονηροτέρου ἄρχεσθαι, ὡς μετ' ὀλίγον ἐρεῖ. Ἐπιτρέψαι] τὴν ἀρχὴν δηλονότι ἀναλαβέσθαι. Πράγματα] ἀντὶ τοῦ φροντίδας· ἐξ οὗ καὶ πολυπράγμων ὁ πολύφροντις.

[1] cf. Bœckh. (Staatshaushalt. d. Athen. 1. p. 46.)

ὠνομάσθη. Ὁ διθύραμβος γράφεται μὲν εἰς Διόνυσον, κισσήρης καὶ πολὺ τὸ ἐνθουσιῶδες μετὰ χορείας ἔχων, κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν συμβάντων περὶ αὐτόν. ὀνομάζεται γὰρ οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν Νύσαν ἐπὶ ἄντρῳ διθύρῳ τραφῆναι, ἢ διὰ τὸ λυθέντων τῶν ῥαμμάτων ἐκ τοῦ Διὸς μηροῦ εὑρεθῆναι, ἢ ὅτι δὶς ἔδοξε γεννηθῆναι, ἔκ τε τῆς Σεμέλης καὶ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός. εὑρεθῆναι μὲν τὸν διθύραμβον ἐν Κορίνθῳ ὑπὸ Ἀρίονός φασι. τῶν δὲ ποιητῶν τῷ μὲν πρώτῳ βοῦς ἆθλον ἦν, τῷ δὲ δευτέρῳ ἀμφορεύς, τῷ δὲ τρίτῳ τράγος, ὃν τρυγὶ κεχρισμένον ἀπῆγον.

396. Ἔστι τι εἶδος λέξεως] τὸ ἀπαγγελτικὸν ἅμα καὶ τὸ τῶν σπουδαίων μιμητικόν. τοῦτο γὰρ μόνον τὸ εἶδος τῆς ἑρμηνείας ἀγαπᾷ ὁ Πλάτων ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ. Ἡ ἐμὴ νικᾷ] κατ' ἔλλειψιν τοῦ ψῆφος ἢ γνώμη.

398. Μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς] παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς χρείας ἀφιεμένων. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἐποίουν οἱ ἄνθρωποι μύρῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχεῖσθαι, ὡς ἂν σχολάζοντας ἀπὸ τῶν ἔργων καὶ μόνον σχολάζοντες θρησκείᾳ. καὶ πάλιν τοὺς ἀπὸ δουλείας μεταγομένους ἐπ' ἐλευθερίαν ἐρίου κάταγμα κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐνδεσμούμενον τὸ ἐπίσημον. Ἄλλως. μύρον καταχέαν τῶν ἐν τοῖς ἁγιωτάτοις ἱεροῖς ἀγαλμάτων θέμις ἦν, ἐρίῳ τε στέψαν αὐτά, καὶ τοῦτο κατά τινα ἱερατικὸν νόμον, ὡς ὁ μέγας Πρόκλος φησίν.

399. Ὁ Πρόκλος φησὶ τὴν μὲν Δώριον ἁρμονίαν ὡς παιδείαν ἐξαρκεῖν ὡς καταστηματικήν, τὴν δὲ Φρύγιον εἰς ἱερὰ καὶ ἐνθουσιασμοὺς ὡς ἐκστατικήν. Δεομένῳ ἢ διδάσκοντι] ἵνα ἄλλον νοήσωμεν προσερχόμενον τῷ μουσικῷ χάριν τινὸς δεήσεως καὶ ἂν λέγοι, ἵνα μὴ πεισθῇ τῷ προσιόντι καὶ μεταπείθοντι ὁ μουσικός. Μαρσύας Ὀλύμπου τοῦ αὐλητοῦ υἱὸς ἦν, ἄκρος δὲ τὴν τέχνην οὕτως ὡς διαμιλληθῆναι θαῤῥῆσαι τῷ Ἀπόλλωνι περὶ μουσικῆς. δεξαμένου δὲ τούτου τὴν πρόκλησιν, κατήκουσαν μὲν αἱ Μοῦσαι ἀμφοῖν, γίνεται δὲ ἡ ψῆφος Ἀπόλλωνι. δαρείς τε εἰς τιμωρίαν ὁ Μαρσύας μετέδωκε κλήσεως τῷ ποταμῷ τῆς αὐτῆς, τῷ ἀπὸ τῆς ῥοῆς τοῦ αἵματος αὐτοῦ γεγονότι.

400. Ὁ ἐνόπλιος σύνθετός ἐστιν ἐξ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς παριαμβίδος, ἀνδρικὸς πρὸς πράξεις ἀναγκαίας καὶ ἀκουσίους, ἐξορμητικὸς εἰς πόλεμον. ὁ δὲ ἡρῷος δάκτυλος, ἁπλοῦς, κοσμιότητος ποιητικὸς καὶ ὁμαλότητος, παιδευομένοις προσήκων, ὡς ἰσότητι κεκοσμημένος, ὡς ἐν τῷ εἰς ταῦτα ὑπομνήματι Πρόκλος φησίν. Ὑποκοριζόμενοι] διασύροντες, ὡς Ξενοφῶν, ἢ τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζοντες, ὡς Δημοσθένης. κολακεύοντες, ὑποκρινόμενοι.

401. Ἐκεῖ] ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ.

403. Ἀπειροκαλίας] τῆς ἀπειράτως τοῦ καλοῦ ἐχούσης ἕξεως.

404. Ἀκροσφαλεῖς] ἄκρως σφαλλομένους. Ἡδυσμάτων] ἀρτυμάτων.

405. Λυγιζόμενος[1]] στρεφόμενος, καμπτόμενος, ἀπὸ τῶν λύγων

[1] Hoc Platoni reddendum cum Porsono (Miscell. p. 206). Idem ἀποσυνάγειν reposuit Phileb. p. 163, 6 et ἐχέγγυος Alcib. 1. p. 371, 21.

λόγος δέ ἐστι φυτὸν ἱμαντῶδες. τινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν λυγίζειν φασί· καὶ αἱ μάστιγες αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται λύγοι καλοῦνται. Ἄτοπα νῦν, ἃ μή ἐστι τοπάσαι, ὅ ἐστιν ὑπονοῆσαι. σημαίνει δὲ καὶ κακὸν καὶ ἄλογον καὶ θαυμάσιον.

406. Ἡρόδικον] τὸν Σηλυμβριανόν φησιν ἰατρόν. οὗτος ἦν, παρ' ᾧ ὁ Κῷος φοιτήσας Ἱπποκράτης κάτω ἑαυτοῦ βαίνειν ὅσον ἐπὶ τῇ ἰατρικῇ τοὺς πάντας ἀπέλιπεν. Ἀπέκναισε] διέφθειρεν, ὡς νῦν. σημαίνει δὲ καὶ διέκοψε καὶ ἐλύπησεν.

407. Μὴ μελετῶντι] τὸ ἀρετὴν ἀσκεῖν.

408. Κυκεών ἐστι κρᾶμα ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων καὶ τυροῦ καὶ ὕδατος ἀναμεμιγμένον, ᾧ ἐχρῶντο πρὸς πόσιν. Μίδας Φρυγῶν βασιλεύς, ὃς δοκεῖ πλουσιώτατος γεγονέναι. τοῦτόν φασι καὶ ὄνου ὦτα ἔχειν, διὰ τὸ πρῶτον ὠτακουσταῖς αὐτὸν χρήσασθαι, παρ' ὅσον καὶ τὸ ζῷον ὁ ὄνος ἀκουστικώτατον.

412. Μινυρίζων] θρηνῶν, ἢ ἠρέμα ᾄδων. Γεγανωμένος] λελαμπρυσμένος. Ἀκράχολοι] ἄκρως χολούμενοι.

414. Τὸ ψεῦδος Φοινικικόν φησιν ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς Σπαρτοὺς καὶ Κάδμον ψευδῶς λεγομένων. οὗτος γὰρ Ἀγήνορος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης ἦν, ἧς ἡ Φοινίκη χώρα.

415. Ἄλλοι ἄνθρωποι] ἀπὸ κοινοῦ τὸ πεισθεῖεν. Ἀγάγῃ] τὸ τοὺς ἔπειτα πεῖσαι.

416. Ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη] εἰ μὴ τὴν ἀναγκαίαν, ἱμάτιόν φημι καὶ βρώματα εὐτελῆ.

IV.

420. Ἐπισίτιοι] οἱ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενοι. Φάρμακα] νῦν τὰ χρώματα, ἢ βάμματα. Ξυστίς ἐστι λεπτὸν ὕφασμα, περιβόλαιον, ἢ χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ πόρπῃ προσκόσμημα ἢ λίθινον ἢ χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν· πόρπη δέ ἐστιν ἡ ἄνω τῆς χλαμύδος σύνδεσις. οἱ δὲ ξυστίδα τὸ λεπτόν, παρὰ τὸ ἐξύσθαι. ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα.

421. Νευρορράφους εἶπε Λυκοῦργος τοὺς τὰ νεῦρα ῥάπτοντας ταῖς λύραις. Χυτρεὺς] κεραμεύς, ἀφ' ἑνὸς εἴδους τῶν κεραμευομένων, τῆς χύτρας.

422. Πόλεις παίζειν εἶδός ἐστι πεττευτικῆς παιδιᾶς· μετῆκται δὲ καὶ εἰς παροιμίαν.

423. Φαῦλον τὸ ῥᾴδιον, ὡς νῦν. εὕρηται δὲ σημαῖνον καὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ κακὸν καὶ μοχθηρὸν καὶ τυχὸν καὶ μέγα.

426. Χαριέντως] εὐτραπέλως, σκωπτικῶς. Ὕδραν τέμνειν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων εἰρημένη, διὰ τὰς τῆς ὕδρας κεφαλὰς ἃς τέμνων Ἡρακλῆς οὐδὲν μᾶλλον ἐκράτει, ταύτης ἀναδιδούσης ἄλλας ἀντὶ τῶν κοπτομένων κεφαλάς.

427. Δελφοὶ πόλις ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ πρὸς τῇ Φωκίδι.

429. Δευσοποιὸν] ἔμμονον, δυσαπόπλυτον, ὡς νῦν. σημαίνει δὲ καὶ

του βαθέα. Ῥυπαίνων] [illegible], [illegible]. τὸ δὲ [illegible] ἀπὸ [illegible].

430. Χαλάστρα πόλις τῆς Μακεδονίας [illegible], ὅθεν τὸ Χαλαστραῖον νίτρον [illegible] διὰ [illegible]. [illegible] δὲ καὶ λίτ-ρα. Κονία [illegible], [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] γὰρ [illegible] ἡ [illegible].

431. Ἔα] [illegible] ἢ ἔστω. [illegible] τι [illegible], ὡς [illegible] [illegible] δὲ καὶ τι [illegible], καὶ [illegible], καὶ [illegible], καὶ μετὰ χρη-στότητος, καὶ [illegible] ἡ [illegible].

432. Ἐκ γὰρ [illegible]] [illegible] [illegible]. Ἰοὺ ἰού] σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα.

434. Πάντα τἄλλα μεταλλαττόμενα] ἀντὶ τοῦ πάσας τὰς ἄλλας τέχνας [illegible] ἐπ᾽ αὐτοῦ μόνου, [illegible] ἑτέρου, [illegible] ἄλλῳ καὶ ἄλλῳ.

436. Χαριεντίζεσθε] εὐτραπελεύεσθε, σκώπτετε, ὡς Ἀριστοφάνης
χαριεντίζεις καὶ καταπαίζεις ἡμῶν καὶ [illegible].

437. Διασαφητικὸν τὸ ἤ, ἀντὶ τοῦ ἤπερ, οἷον ἤπερ ταύτῃ.

439. Τῷ αὐτῷ] τῷ ἑαυτοῦ μέρει. ἡ μὲν γὰρ ἐπιθυμία ἄγει πρὸς τὸ πιεῖν, ὁ δὲ λόγος ἀνθέλκει.

440. Ἐμπλήσθητε] ὀφθαλμοὶ δηλαδή. Τοῦ τοιούτου λέγει, τοῦ συμμαχεῖν τῷ λόγῳ τὸν θυμόν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ταῖς δὲ ἐπιθυμίαις σε κοινωνήσαντα ταῖς ἀλογίστοις, καὶ γινώσκοντά σε τοῦτο ἐκ τῆς πείρας, οὐχ ὑπολαμβάνω σε εἰπεῖν ὅτι ᾔσθημαι ἐν ταῖς τοιούταις ἀγαθαῖς ἡδοναῖς τὸν θυμὸν ἀντιπράττοντα ταῖς ἐπιθυμίαις, ὥσπερ ἐπὶ ταῖς τοῦ Λεοντίου ἀλόγοις ἡδοναῖς ἀντέπραττεν.

443. Νεάτη ἤγουν νήτη ὑπερβολαίων ἡ ἐσχάτη χορδὴ τοῦ δὶς διὰ πασῶν συστήματος, ὑπάτη δὲ ἡ μετὰ τὸν προλαμβανόμενον λεγόμενον φθόγγον πρώτη χορδὴ τοῦ αὐτοῦ τοῦ δὶς διὰ πασῶν συστήματος. μέση δὲ καὶ αὐτὴ ἤτοι φθόγγος ἢ χορδὴ ἡ τελευταία μὲν τοῦ πρώτου διὰ πασῶν, ἀρχὴ δὲ τοῦ δευτέρου, ὡς εἶναι τούτων κοινήν, ὡς Πτολεμαῖός τέ φησι καὶ οἱ ἄλλοι μουσικοί.

V.

445. Ἦα δισυλλάβως τὸ ἐπορευόμην. σὺν τῷ ἰῶτα γράφεται· οἱ γοῦν Ἴωνες ἤϊα λέγουσι, καὶ ἤϊσαν τὸ ἤεσαν. καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον "ὅτι ἀκμάζοντες ἤϊσαν ἐς ταυτόν." οἱ δὲ Ἴωνες ἤεσαν καὶ ἤϊσαν.

451. Ἀδράστειαν] τρεῖς Μοίρας εἶναι θυγατέρας Ἀνάγκης φασίν, Κλωθώ, Λάχεσιν, Ἄτροπον, ἣν καὶ Ἀδράστειαν καλοῦσιν, ὅτι περ οὐκ ἄν τις αὐτὴν ἀποδράσειεν, ἢ ὅτι ἀειδράστειά τις οἷόν ἐστιν, ὡς ἀεὶ δρῶσα τὰ καθ᾽ ἑαυτήν, ἢ ὡς πολυδράστεια (πολλὰ γὰρ δρᾷ) τοῦ ἄλφα πλῆθος δηλοῦντος ὡς ἐπὶ τῆς ἀξύλου ὕλης. ἡ δὲ αὐτὴ καὶ Νέμεσις λέγεται ἀπὸ τῆς νεμήσεως, ὡς διαιροῦσα καὶ νέμουσα τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστῳ.

452. Χαριέντων] νῦν τῶν ἐν ἔργῳ τὸ σκώπτειν ποιουμένων. Φιλοπαίσμων Ἀττικῶς ὁ φιλοπαίγμων.

453. *Νεῖ*] *νῦν κολυμβᾷ· σημαίνει δὲ καὶ τὸ νήθει. Νευστέον*] *κολυμβητέον. Δελφῖνα*] *ὡς τὸν Ἀρίονα δηλονότι τὸν Μηθυμναῖον. Μήθυμνα πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ, ἀφ' ἧς Ἀρίων, κιθαρῳδὸς Περιάνδρου τοῦ Κορινθίων τυράννου. οὗτος ἱκανῶς ἔχων χρημάτων, ἐπιθυμίᾳ πλειόνων εἴς τε Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ἧκεν, ἀφ' ὧν ἀπὸ τῆς τέχνης χρήματα συλλέξας πολλὰ εἰς Κόρινθον ἐπαναπλεῖ. ἐν ᾧ τῶν ναυτῶν διὰ τὰ τοῦδε χρήματα βουλομένων αὐτὸν ἀνελεῖν, τούτων μὲν ἐκείνοις, εἰ ἀφεῖεν, ἐξίστατο, πείθειν δὲ οὐκ ἔχων ἐδεῖτο αὐτῶν ἐπὶ τῆς πρώρας ᾆσαι βραχύ, εἶτα εἰς τὴν θάλασσαν ἅλλεσθαι. καὶ οἱ μὲν ἔδωκαν, ὁ δὲ ᾄσας ἑαυτὸν ἔρριψε· δελφὶς δὲ ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ κιθαρῳδῷ εἰς Ταίναρον κομίζει τὸ τῆς Λακωνικῆς ἀκρωτήριον. περὶ ταύτης οὖν τῆς ἱστορίας ἐνταῦθα φησίν. Ἦ*] *διασαφητικόν, ὡς νῦν, ψιλούμενον καὶ περισπώμενον. ἔστι δὲ καὶ ἀπορηματικόν, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐρωτηματικόν. εἰ δὲ βαρύνοιτο, διαζευκτικὸν δηλοῖ.*

454. *Ἀνδρείως*] *ἀντὶ τοῦ θρασέως. Τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον*] *τὸ ἐπιτήδειον.*

455. *Ποπάνων*] *πλακουντίων πλατέων καὶ λεπτῶν καὶ περιφερῶν. ἕψημα δέ ἐστιν ὃ ἔνιοι ἐραῖον καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκύ.*

456. *Εὐχαῖς ὅμοια*] *τὰ μὴ καθήκοντα· ἔστι γὰρ ὅτε καὶ τοιαῦτα εὐχόμεθα.*

460. *Σπαργῶσι*] *Ὅμηρος*

οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο.

τοὺς μαστοὺς πλήρεις ἔχουσι γάλακτος, καὶ σπαράττονται ὑπὸ θλίψεως, δέονταί τε τοῦ ἐκκριθῆναι αὐτό. σημαίνει δὲ καὶ ὁρμῶσι καὶ ὀργῶσι καὶ ταράττονται. Τίτθαις ταῖς τοὺς τίτθους παρεχούσαις, τροφοῖς δὲ ταῖς τὸν ἄλλον ἀναδεχομέναις πόνον, αἳ καὶ τιθῆναι καλοῦνται, αἵ τινες περιφέρουσι, προσπαίζουσι, καὶ τῆς ἄλλης τροφῆς τῆς μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν ἐπιμέλειαν ἔχουσιν.

464. *Βιαίων δίκη βίας δίκης διαφέρει. βιαίων μὲν γάρ ἐστιν, εἴ τις βίᾳ ἐπεισελθών τι ἔλαβεν ἀλλότριον ἢ ἐκ χωρίου ἢ ἐξ οἰκίας, βιαίων ἐκρίνετο. ἐν δὲ ταῖς σχολικαῖς ὑποθέσεσιν βίας ἔγκλημά ἐστι κατὰ τῶν κόρην ἁρπασάντων ἢ παῖδα ἐλεύθερον. σημειωτέον δὲ ὅτι βιαίων γράφουσι τὴν δίκην οἱ παλαιοί, καὶ οὐδεὶς βίας. αἰκίας δὲ δίκη ἐστίν, ὅταν ἐκ προχείρου πάθους τινὸς καὶ μὴ ἐκ προνοίας ἀδίκων τις ἄρξῃ χειρῶν. εἰσήγετο δὲ πρὸς τοὺς τεσσαράκοντα.*

465. *Πορισάμενοι*] *κλέψαντες, ἤ τι τοιοῦτον. Οἰκέτας τοὺς οἰκείους, οὐχὶ δὲ τοὺς δούλους μόνον, ὡς ἡ νῦν συνήθεια. ἔστι καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἡ χρῆσις. Ὀλυμπιονῖκαι οἱ τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ νικῶντες ἀγῶνας. μετὰ Πίσον γὰρ καὶ Πέλοπα καὶ Ἡρακλέα, τοὺς πρώτους διαθεμένους αὐτούς, ἠμελήθησαν ἐπὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν Ὀλυμπιάδας. Ἴφιτος δὲ καὶ Λυκοῦργος οἱ Ἡρακλεῖδαι καὶ Κλεοσθένης ὁ Κλεονίκου ἐπιγενόμενοι, καὶ εἰς ὁμόνοιαν τοὺς Πελοποννησίους παρακαλοῦντες, πέμπουσι περὶ τοῦ ἀγῶνος ἐρωτῶντες εἰς Δελφούς. καὶ ὁ Ἀπόλλων χρᾷ τοῦτον ἀνανεοῦν, καὶ τοῖς νικῶσιν ἆθλον διδόναι κότινον, ὅ ἐστιν ἐξ ἀγριελαίας στέφανον. οἱ δὲ τοῖς Ἠλείοις ἐπιτρέπουσι διαθεῖναι τὸν*

ἀγῶνα· οὗτοι δὲ τοῖς Πισάταις. ἄγεται δὲ διὰ πέντε ἐτῶν μέσων τεσσάρων συντελουμένων. Ἦλις δὲ καὶ Πίσα πόλεις Πελοποννήσου, τριακοσίους σταδίους ἀλλήλων ἀπέχουσαι. Ἀναδοῦνται] ἀναπλέκονται, στέφονται. Οὐκ οἶδα ὅτου] τοῦ Ἀδειμάντου δηλονότι. ἐξέκλινε δὲ τὸ τοῦ λόγου σκληρὸν διὰ τοῦ ἀορίστου.

467. Ἀλλὰ σμικρὸν] ὁ νοῦς οὗτος· Ἆρα, ὦ Γλαύκων, ἡγεῖ οὐκ εἶναι μέγιστον κέρδος τὸ τοὺς μέλλοντας γενήσεσθαι παῖδας ἐμπειροπολέμους μετὰ χρόνον αὐτοπτεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ πόλεμον; σχεδὸν δὲ τὸ Ὁμηρικὸν παραφράζει·

πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο,
Εὔφορβος.

Οὐκοῦν] ἀντὶ τοῦ οὐχ οὕτως, καθ' ὑπόκρισιν. Ὅσα ἄνθρωποι] ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀνθρωπίνην φύσιν· οἱ γὰρ θεοὶ πάντα ἴσασιν.

468. Πάντων, ἔφη, μάλιστα] συγκαταθετικώτερον δοκεῖ μοι. Ἀγαθῷ ὄντι] ἀγαθοὶ πλεῖστοι ἐκ τοῦ τιμᾶσθαι. τὸ Ὁμηρικὸν δὲ λέγει

ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἐστὶν·
ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζει.

Ταῦτά γε] τοῦτο πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ῥαπισθέντων Ὁμηρικῶν λόγων ἐν τοῖς πρώτοις.

469. Ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρειν, παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ διαφερόντων λεγομένη, παρ' ὅσον τὰ πράγματα καὶ ὅλα τυγχάνει ὄντα, καθ' ὃ συνεχῆ ἐστὶν ἑαυτοῖς, καὶ μέρη ἔχει, καθ' ὃ καὶ διωρισμένα τούτοις πᾶσίν ἐστι. τὸ οὖν πάντῃ διαφέρον τινός, ἅτε δὴ καὶ καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος τοῦδε πᾶν διενεγκόν, ὅλῳ καὶ παντὶ λέγεται διαφέρειν. Ἀναιρέσεις τὰς ὑπὸ τῶν ἐν πολέμῳ ἡττηθέντων ἀναλήψεις τῶν νεκρῶν σωμάτων παρὰ τῶν οἰκείων αὐτοῖς.

470. Ἀπὸ τρόπου τὸ αἰτίας χωρίς, πρὸς τρόπου δὲ τὸ κατ' αἰτίαν. ἀλιτηριώδης πρὸς βίαν ποιουμένη, ἢ ἁμαρτανομένη, ἐκ τοῦ ἀλιτήριοι ὀνόματος παρηγμένη. κατὰ Διονύσιον γὰρ τὸν Ἁλικαρνασσέα, λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προφερόμενα ἄλευρα διήρπαζον· ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι. διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα, ὥστε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἢ ἁμαρτανόντων λέγεσθαι.

472. Μὴ διάτριβε] μὴ καθ' ὑπέρθεσιν λέγε. Ἆρ' οἷόν τε] ὁ νοῦς οὕτως· Ἆρα ἀκριβῶς, ὡς ὁ λόγος ἀπαιτεῖ, ἐνδέχεται τοὺς ἀνθρώπους πράττειν, ἢ ἡ πρᾶξις κατὰ φύσιν ἧττον ἅπτεται ἀληθείας ἤπερ ἡ λέξις καὶ ὁ λόγος; ἀλλ' ἐν μὲν τῷ οὐρανῷ εὑρίσκομεν καὶ κύκλον ἐν σώματι καὶ σφαῖραν καὶ τάξιν καὶ ἁρμονίαν καὶ ἀναλογίαν καὶ ὁμοιότητα καὶ ἰσότητα καὶ ἁπλῶς πάντα σύμφωνα τῷ λόγῳ· ἐν δὲ γῇ τοῦτο γενέσθαι δυσχερές.

473. Τί λέγει; ὅπερ ἐπὶ Μάρκου τοῦ φιλοσόφου, βασιλέως Ῥωμαίων, ἀπέβη. Κακῶν παῦλα] τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. τοῦτο δὲ καὶ Εὐριπίδης λέγει·

πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων.[1]

[1] *Sed is locus est Sophoclis.* Porson. Miscell. p. 272.

475. Ἀθήνησι δέκα μὲν ἦσαν φυλαί, διῄρητο δ' ἑκάστη τούτων εἰς τρία, εἰς τριττύας, εἰς ἔθνη, εἰς φρατρίας. οἱ οὖν ἑκάστης τριττύος ἄρχοντες τριττύαρχοί τε καλοῦνται καὶ τριττυαρχοῦσιν. Κακόσιτον] κακόχυμον, βεβλαμμένον. Διονύσια ἑορτὴ Ἀθήνησι Διονύσῳ ἤγετο, τὰ μὲν κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος, τὰ δὲ Ληναῖα μηνὸς Μαιμακτηριῶνος, τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος.

479. Παίδων αἰνίγματι] Κλεάρχου γρῖφος·

αἶνός τίς ἐστιν ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδών,
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην
λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι.

Ἄλλως.

ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὅμως,
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ' ὅμως,
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην
λίθῳ βαλὼν τε κοὐ λίθῳ διώλεσεν.

Νυκτερίδα ὁ εὐνοῦχος νάρθηκι κισήρει.

VI.

485. Φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν] ὅτι ἔλεγεν ὅτι τριττυαρχοῦσιν οἱ φιλότιμοι πολλάκις, καὶ οἱ ἐρωτικοὶ συμπάσχοντες μελιχλώρους καλοῦσι τοὺς ὠχρούς. Ἑκόντας εἶναι] ἀντὶ τοῦ ἐθελουσίους. τὸ δ' εἶναι παρέλκει Ἀττικῶς.

486. Ἀνελευθερία ἐστὶν ἕξις φαύλη περὶ χρήματα, μὴ ἀναλίσκουσα ταῦτα εἰς ἃ δεῖ καὶ ὅσα δεῖ καὶ ὅτε δεῖ. σμικρολογία δέ ἐστι φειδωλία, περὶ χυδαίων τινῶν ἢ φροντίδα ἢ συλλογὴν ποιουμένη. μεγαλοπρέπειά ἐστιν ἕξις βελτίστη περὶ δαπάνας, ἃς τῷ μεγάλῳ καὶ πρέποντι γίγνεσθαι προσήκει.

487. Πρὸς μὲν ταῦτα] ὁ νοῦς οὗτος· οἱ πολλοὶ τῶν ἀκουόντων ταῦτα, διὰ τὸ μὴ εἶναι διαλεκτικώτατοι, ἐπιστομίζονται ῥᾳδίως ὑπὸ σοῦ ὦ Σώκρατες, ὄντος δεινοῦ ἐν διαλεκτικῇ. καὶ σὺ μὲν οὐκ ἀληθῆ λέγεις ταῦτα λέγων, ἐκεῖνοι δὲ ἀδυνατοῦσιν ἐλέγχειν σε. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν μὴ τολμῶντες πρὸς σὲ ἀντιλέγειν σιωπῶσιν· αὐτὰ δὲ τὰ πράγματα ἐναργῶς φαίνεται μὴ συμφωνοῦντα τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις. Ἀλλοκότους] ἐξηλλαγμένους, ἐναντίους, ξένους, πλημμελεῖς, ἀλλοφυεῖς.

488. Εἰκάζω τὸ ὁμοιῶ, καὶ τὸ εἰκονίζω τὸ αὐτὸ δηλοῖ. χρῆται δὲ τῇ λέξει ὅ τε Ξενοφῶν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι. Ἄλλα ἄλλοι] ἀλλὰ μᾶλλον πείθωσιν, ἀπὸ κοινοῦ. Μανδραγόρᾳ] ὑπνωτικὸς ὁ καρπὸς τοῦδε τοῦ φυτοῦ. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ φυτῶν πραγματείᾳ τὴν ῥίζαν τοῦδε ξυσθεῖσάν τε καὶ ὄξει δευθεῖσαν πρός τε τὰ ποδαγρικὰ καὶ πρὸς ὕπνον μᾶλλον εἶναι χρησίμην φησί, καὶ δὴ πρὸς φίλτρα. διδόασιν δὲ ἐν οἴνῳ ἢ ὄξει. Ἀδολέσχην] μακρολόγον, φλύαρον.

489. Κομψευσάμενος] πανουργευσάμενος. κομψευσάμενον τὸν Εὔβουλόν φησιν, ὃς ὑπὸ Σωκράτους ἐρωτηθεὶς "ὦ Εὔβουλε, σοφὸς ἐθέλεις εἶναι ἢ πλούσιος;" ἔφη πλούσιος· τοὺς γὰρ σοφοὺς ὁρᾷν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις καθεύδοντας. πρὸς δ τὸν Σωκράτη πάνυ ἀγχίνως εἰ-

ἀγῶνα· οὗτοι δὲ τοῖς Πισάταις. ἄγεται δὲ διὰ πέντε ἐτῶν μέσον τεσσάρων συντελουμένων. Ἦλις δὲ καὶ Πίσα πόλεις Πελοποννήσου, τριακοσίους σταδίους ἀλλήλων ἀπέχουσαι. Ἀναδοῦνται] ἀναπλέκονται, στέφονται. Οὐκ οἶδα ὅτου] τοῦ Ἀδειμάντου δηλονότι. ἐξέκλινε δὲ τὸ τοῦ λόγου σκληρὸν διὰ τοῦ ἀορίστου.

467. Ἀλλὰ σμικρὸν] ὁ νοῦς οὗτος· Ἆρα, ὦ Γλαύκων, ἡγεῖ οὐκ εἶναι μέγιστον κέρδος τὸ τοὺς μέλλοντας γενήσεσθαι παῖδας ἐμπειροπολέμους μετὰ χρόνον αὐτοπτεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ πόλεμον; σχεδὸν δὲ τὸ Ὁμηρικὸν παραφράζει·

πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο,
Εὔφορβος.

Οὐκοῦν] ἀντὶ τοῦ οὐχ οὕτως, καθ' ὑπόκρισιν. Ὅσα ἄνθρωποι] ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀνθρωπίνην φύσιν· οἱ γὰρ θεοὶ πάντα ἴσασιν.

468. Πάντων, ἔφη, μάλιστα] συγκαταθετικώτερον δοκεῖ μοι. Ἀγαθῷ ὄντι] ἀγαθοὶ πλεῖστοι ἐκ τοῦ τιμᾶσθαι. τὸ Ὁμηρικὸν δὲ λέγει

ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἐστίν·
ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζει.

Ταῦτά γε] τοῦτο πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ῥαπισθέντων Ὁμηρικῶν λόγων ἐν τοῖς πρώτοις.

469. Ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρειν, παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ διαφερόντων λεγομένη, παρ' ὅσον τὰ πράγματα καὶ ὅλα τυγχάνει ὄντα, καθ' ὃ συνεχῆ ἐστὶν ἑαυτοῖς, καὶ μέρη ἔχει, καθ' ὃ καὶ διωρισμένα τούτοις πᾶσίν ἐστι. τὸ οὖν πάντῃ διαφέρον τινός, ἅτε δὴ καὶ καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος τοῦδε πᾶν διενεγκόν, ὅλῳ καὶ παντὶ λέγεται διαφέρειν. Ἀναιρέσεις τὰς ὑπὸ τῶν ἐν πολέμῳ ἡττηθέντων ἀναλήψεις τῶν νεκρῶν σωμάτων παρὰ τῶν οἰκείων αὐτοῖς.

470. Ἀπὸ τρόπου τὸ αἰτίας χωρίς, πρὸς τρόπου δὲ τὸ κατ' αἰτίαν. ἀλιτηριώδης πρὸς βίαν ποιουμένη, ἢ ἁμαρτανομένη, ἐκ τοῦ ἀλιτήριοι ὀνόματος παρηγμένη. κατὰ Διονύσιον γὰρ τὸν Ἁλικαρνασσέα, λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προφερόμενα ἄλευρα διήρπαζον· ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι. διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα, ὥστε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἢ ἁμαρτανόντων λέγεσθαι.

472. Μὴ διάτριβε] μὴ καθ' ὑπέρθεσιν λέγε. Ἆρ' οἷόν τε] ὁ νοῦς οὕτως· Ἆρα ἀκριβῶς, ὡς ὁ λόγος ἀπαιτεῖ, ἐνδέχεται τοὺς ἀνθρώπους πράττειν, ἢ ἡ πρᾶξις κατὰ φύσιν ἧττον ἅπτεται ἀληθείας ἤπερ ἡ λέξις καὶ ὁ λόγος; ἀλλ' ἐν μὲν τῷ οὐρανῷ εὑρίσκομεν καὶ κύκλον ἐν σώματι καὶ σφαῖραν καὶ τάξιν καὶ ἁρμονίαν καὶ ἀναλογίαν καὶ ὁμοιότητα καὶ ἰσότητα καὶ ἁπλῶς πάντα σύμφωνα τῷ λόγῳ· ἐν δὲ γῇ τοῦτο γενέσθαι δυσχερές.

473. Τί λέγει; ὅπερ ἐπὶ Μάρκου τοῦ φιλοσόφου, βασιλέως Ῥωμαίων, ἀπέβη. Κακῶν παῦλα] τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. τοῦτο δὲ καὶ Εὐριπίδης λέγει·

πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων.[1]

[1] *Sed is locus est Sophoclis.* Porson. Miscell. p. 272.

475. Ἀθήνησι δέκα μὲν ἦσαν φυλαί, διῄρητο δ' ἑκάστη τούτων εἰς τρία, εἰς τριττύας, εἰς ἔθνη, εἰς φρατρίας. οἱ οὖν ἑκάστης τριττύος ἄρχοντες τριττύαρχοί τε καλοῦνται καὶ τριττυαρχοῦσιν. Κακόσιτον] κακόχυμον, βεβλαμμένον. Διονύσια ἑορτὴ Ἀθήνησι Διονύσῳ ἤγετο, τὰ μὲν κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος, τὰ δὲ Ληναῖα μηνὸς Μαιμακτηριῶνος, τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος.

479. Παίδων αἰνίγματι] Κλεάρχου γρῖφος·

αἶνός τίς ἐστιν ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδών,
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην
λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι.

Ἄλλως.

ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὅμως,
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ' ὅμως,
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην
λίθῳ βαλών τε κοὐ λίθῳ διώλεσεν.

Νυκτερίδα ὁ εὐνοῦχος νάρθηκι κισήρει.

VI.

485. Φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν] ὅτι ἔλεγεν ὅτι τριττυαρχοῦσιν οἱ φιλότιμοι πολλάκις, καὶ οἱ ἐρωτικοὶ συμπάσχοντες μελιχλώρους καλοῦσι τοὺς ὠχρούς. Ἑκόντας εἶναι] ἀντὶ τοῦ ἐθελουσίους. τὸ δ' εἶναι παρέλκει Ἀττικῶς.

486. Ἀνελευθερία ἐστὶν ἕξις φαύλη περὶ χρήματα, μὴ ἀναλίσκουσα ταῦτα εἰς ἃ δεῖ καὶ ὅσα δεῖ καὶ ὅτε δεῖ. σμικρολογία δέ ἐστι φειδωλία, περὶ χυδαίων τινῶν ἢ φροντίδα ἢ συλλογὴν ποιουμένη. μεγαλοπρέπειά ἐστιν ἕξις βελτίστη περὶ δαπάνας, ἃς τῷ μεγάλῳ καὶ πρέποντι γίγνεσθαι προσήκει.

487. Πρὸς μὲν ταῦτα] ὁ νοῦς οὗτος· οἱ πολλοὶ τῶν ἀκουόντων ταῦτα, διὰ τὸ μὴ εἶναι διαλεκτικώτατοι, ἐπιστομίζονται ῥᾳδίως ὑπὸ σοῦ ὦ Σώκρατες, ὄντος δεινοῦ ἐν διαλεκτικῇ. καὶ σὺ μὲν οὐκ ἀληθῆ λέγεις ταῦτα λέγων, ἐκεῖνοι δὲ ἀδυνατοῦσιν ἐλέγχειν σε. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν μὴ τολμῶντες πρὸς σὲ ἀντιλέγειν σιωπῶσιν· αὐτὰ δὲ τὰ πράγματα ἐναργῶς φαίνεται μὴ συμφωνοῦντα τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις. Ἀλλοκότους] ἐξηλλαγμένους, ἐναντίους, ξένους, πλημμελεῖς, ἀλλοφυεῖς.

488. Εἰκάζω τὸ ὁμοιῶ, καὶ τὸ εἰκονίζω τὸ αὐτὸ δηλοῖ. χρῆται δὲ τῇ λέξει ὅ τε Ξενοφῶν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι. Ἄλλα ἄλλοι] ἀλλὰ μᾶλλον πείθουσιν, ἀπὸ κοινοῦ. Μανδραγόρᾳ] ὑπνωτικὸς ὁ καρπὸς τοῦδε τοῦ φυτοῦ. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ φυτῶν πραγματείᾳ τὴν ῥίζαν τοῦδε ξυσθεῖσάν τε καὶ ὄξει δευθεῖσαν πρός τε τὰ ποδαγρικὰ καὶ πρὸς ὕπνον μᾶλλον εἶναι χρησίμην φησί, καὶ δὴ πρὸς φίλτρα. διδόασιν δὲ ἐν οἰνῳῇ ὄξει. Ἀδολέσχην] μακρολόγον, φλύαρον.

489. Κομψευσάμενος] πανουργευσάμενος. κομψευσάμενον τὸν Εὔβουλόν φησιν, ὃς ὑπὸ Σωκράτους ἐρωτηθεὶς "ὦ Εὔβουλε, σοφὸς ἐθέλεις εἶναι ἢ πλούσιος;" ἔφη πλούσιος· τοὺς γὰρ σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις καθεύδοντας. πρὸς ὃ τὸν Σωκράτη πάνυ ἀγχίνως εἰ-

πεῖν ὡς οἱ μὲν σοφοί, ὦ Εὔβουλε, ἴσασιν ὧν δέονται, τῆς πρὸς τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν γὰρ χορηγίας, ἧς οἱ πλούσιοι, εἰ βούλοιντο, χορηγοί· αὐτοὶ δ' οὗτοι οἱ πλούσιοι οὐκ ἴσασιν· τῆς ἀνθρωπίνης γὰρ ἀρετῆς, ἢ διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν σοφῶν τῷ βουλομένῳ παντὶ οἷά τ' ἐστὶ παραγίνεσθαι.

491. Πολλοί, φησίν, ἀρξάμενοι φιλοσοφεῖν ἐγένοντο πονηρότατοι. μικρὰ δέ τις αὐτῶν μοῖρα καὶ ὀλίγιστοι ἐκφεύγουσι τὴν φθορὰν ταύτην, καὶ οὐ γίγνονται πονηροί, ἄχρηστοι δὲ ὅμως. Εἰς τὸ ἐπιτήδευμα] τὸ ἑξῆς· καὶ μετὰ τοῦτο αὖ τὰς τῶν ψυχῶν φύσεις, τὰς εἰς τὸ τῆς φιλοσοφίας ἐπιτήδευμα καθισταμένας καὶ μιμουμένας τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις, δεῖ θεάσασθαι, οἷαι οὖσαι εἰς μεῖζον ἑαυτῶν ἐπιτήδευμα ἀφικόμεναι, πλημμελοῦσαι ψόγον κατὰ τῆς φιλοσοφίας προσῆψαν.

493. Οὗτοι] οἱ δημαγωγοί, οὓς σοφιστὰς μεγίστους ἄρτι ἔλεγεν. Διὰ τοῦ θρέμματος ἐξετραγῴδησε τὴν ἀλογίαν τῶν τοιούτων ὄχλων. Τούτοις] τοῖς ἰδιώταις, τοῖς ἀπαιδεύτοις. Διομήδεια ἀνάγκη, παροιμία ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πραττόντων εἰρημένη, ἀφ' ἱστορίας τοιαύτης, ἧς καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται ἐν Βατράχοις, ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες ἐξ Ἰλίου νυκτὸς ἐπανῄεσαν ἐπὶ τὰς ναῦς σελήνης ὑποφαινούσης, φιλοτιμούμενος δ' Ὀδυσσεὺς αὐτοῦ μόνου δόξαι γενέσθαι τὴν πρᾶξιν, ἐπεχείρησε τὸν Διομήδεα μετὰ τοῦ Παλλαδίου προηγούμενον ἀνελεῖν. ὁ δὲ κατὰ τὸ τῆς σελήνης φῶς τὴν κατ' αὐτοῦ θεασάμενος τοῦ ἐπιφερομένου ξίφους σκιάν, συλλαμβάνει τε τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς χεῖρας τοῦδε συνδεῖ, προάγειν τε κελεύει, καὶ τύπτων αὐτοῦ πλατεῖ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παραγίνεται.

490. Ἄλλως] μάλιστα, ὡς νῦν, ἢ μάτην, ἢ κατὰ ἄλλον τρόπον.

495. Ἀποτεθρυμμένοι] ἀπηγριωμένοι. εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρύων, ἅ ἐστι βοτάνη τις ἀγρία καὶ ἄγονος. Οἶμαι βαναυσίας ἐνταῦθα κοινότερον λέγεσθαι τὰς κατὰ τὰς τέχνας ἀναστροφάς, ἀπὸ τῶν διὰ πυρὸς ἐργαζομένων τεχνῶν εἰρημένας (βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος), οὐ μὴν βαναυσίαν ἐν τούτοις λέγειν ἤτοι ἀπειροκαλίαν, ἣν ἀμφότερα μὲν οὕτως Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Νικομαχείοις ἠθικοῖς καλεῖ, ἐν τοῖς μεγάλοις δὲ σαλακωνίαν. ἔστι δὲ περὶ χρημάτων δαπάνας ὑπερβολή, ἔλλειψις δὲ μικροπρέπεια· ὧν μεγαλοπρέπεια μεσότης ἐστίν.

497. Εἰπόντος Ἀδειμάντου ὅτι τέλος ἐχέτω τὰ περὶ τούτων, ὁ Σωκράτης φησὶν ὅτι κωλύομαι ὑπακοῦσαί σοι βουλόμενος, ἀλλ' οὐ δύναμαι· ἔτι γὰρ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν λέγειν ἀναγκαίως.

498. Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος, φυσικὸς ὤν, ἔλεγεν ὅτι ὁ ἥλιος ἐν τῇ δυτικῇ θαλάσσῃ ἐλθὼν καὶ καταδὺς ἐν αὐτῇ σβέννυται, εἶτα διελθὼν τὸ ὑπὸ γῆν καὶ εἰς ἀνατολὴν φθάσας ἐξάπτεται πάλιν, καὶ τοῦτο αἰεὶ γίγνεται. Ἄλλως. Ἡράκλειτος Βαθέωνος; Ἐφέσιος, μεγαλόφρων γεγονὼς καὶ ὑπερόπτης παρ' ὁντινοῦν. οὗτος τὸ τοῦ ἡλίου ἔλεγεν εἶναι σχῆμα σκαφοειδὲς καὶ ὑπόκυρτον, καὶ τὴν ἔκλειψιν αὐτοῦ συμβαίνειν κατὰ τὴν τοῦ σκαφοειδοῦς στροφήν, ὥστε τὸ μὲν κοῖλον ἄνω γίγνεσθαι, τὸ δὲ κυρτὸν κάτω πρὸς τὴν ἡμετέραν ὄψιν. ἀλλὰ μὴν καὶ Ξενοφάνη τὸν Κολοφώνιον κατὰ σβέσιν τὴν ἡλιακὴν ἔκλειψιν λέγειν γίγνεσθαί

φασι, καὶ πάλιν πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς ἀνίσχειν αὐτόν. *Διὰ τῆς* εἰωθυίας εἰρωνείας Σωκράτης νῦν λανθανόντως ὑποτίθεται ἡμῖν ὅτι δεῖ τοὺς νέους μειρακιώδη φιλοσοφίαν μανθάνειν. λέγει δὲ τὴν μαθηματικήν· οἰκεία γὰρ αὕτη τοῖς νέοις θεοῖς. καὶ γὰρ δι' αὐτῆς τὰς κινήσεις τῶν νέων θεῶν διδασκόμεθα. ἡ δὲ διαλεκτικὴ τοῖς τοιούτοις ἀνδράσιν ἐπισφαλής. καὶ ὁ Πλωτῖνος τοιοῦτο λέγει τὸ παραδοτέον τοῖς νέοις τὰ μαθήματα πρὸς συνεθισμὸν τῆς ἀσωμάτου φύσεως. *Εἰς μικρὸν*] ἀντὶ τοῦ εἰς μέγαν, εἰρωνικῶς. *Οὐ γὰρ πώποτε εἶδον*] πικρὸν τὸ λέγειν ὅτι ἔργῳ μὲν τὰ νῦν λεγόμενα καλῶς οὐκ εἶπον οἱ πολλοί, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοιαῦτα ῥήματα εἶδον. καὶ γὰρ ὁ Θουκυδίδης, ἐπιπλήττων τοὺς Ἀθηναίους, λέγει ὅτι "ὑμεῖς θεαταὶ μέν ἐστε τῶν λόγων, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων." τὸ δὲ ἐξεπίτηδες ἀντὶ τοῦ ἐκ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας πιθανῶς συντεθέντα. καὶ τὸ πολὺ μᾶλλον ἔμφασιν πολλὴν ἔχει τῆς τῶν πολλῶν ἀφροσύνης, καὶ τὸ ὡμοιωμένα ἀλλήλοις εἶναι τὰ τοιαῦτα ῥήματα καὶ οὐχὶ τοῖς οὖσιν ἐδήλωσε διὰ τοῦ ἑξῆς, ὅτι ἄνδρα ὡμοιωμένον ἀρετῆς ἔργῳ πρῶτον, εἶτα λόγῳ, οὐκ εἶδον οἱ τοιοῦτοι. *Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ὥσπερ νῦν*] εἰρωνικῶς. ἡ γὰρ ἀλήθεια αὐτομάτως ὡς εἰπεῖν συνέρχεται· οὐ γὰρ ἀγράφῳ γραμματείῳ ἔοικεν ἡ ψυχή. *Ἑτέρᾳ*] ἀριστοκρατουμένῃ.

499. *Τὰ δὲ κομψὰ*] δεῖ πορίσασθαι ἐκ τούτων ὅτι ἡ τῆς ἀληθείας εὕρεσις αὐτὴ καθ' ἑαυτήν ἐστιν αἱρετὴ καὶ οὐ πρὸς ἄλλο σκοπεῖ, ἀλλὰ μόνον ἡ γνῶσις αὐτῆς ἀρκεῖ πρὸς εὐδαιμονίαν. *Κατήκοοι*] ἀντὶ τοῦ κατακουόμενοι. *Εὐχαῖς ὅμοια*] τοῦτο καὶ κενήν φασι μακαρίαν. Ὅτι εὐμετάβολον τὸ τῶν πολλῶν πλῆθος, δηλοῖ καὶ Ὅμηρος ἀπεικάζων τὴν ὁρμὴν αὐτῶν κύμασι παντοίων ἀνέμων καὶ τοῖς τοιούτοις. ἀλλὰ καὶ νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι κἂν λόγῳ τις αὐτοῖς ἐνδείξηται τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, κἂν αὐτῷ ἔργῳ τοιοῦτος ᾖ φαινόμενος, ῥᾳδίως ἂν πείσει αὐτούς, καὶ τοσούτῳ ῥᾷον ὅσῳ ἂν εἶεν πλείους. καὶ γὰρ οἱ πλείους μᾶλλον τῇ τῆς ὕλης ἀταξίᾳ ἀναλογοῦσι, καὶ μᾶλλον εὐάλωτοι πρὸς ἑκάτερα, ἤπερ οἱ ὀλιγώτεροι.

500. *Οὐκοῦν*] ἀντὶ τοῦ τοιγαροῦν. *Οὐ προσῆκον ἐπεισκεκωμακότας*] οὐ προσηκόντως εἰσεληλυθότας.

503. *Βασανιζόμενον* οὐ τὸν αἰκιζόμενον καὶ τιμωρούμενον σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸν ἀνακρινόμενον καὶ ἐλεγχόμενον καὶ δοκιμαζόμενον ἢ διὰ λόγων ἢ πραγμάτων, οἷός τίς ἐστιν, ἀπὸ λίθου γένους τινὸς καλουμένου βασάνου, ᾧ τὸ καθαρὸν χρυσίον δοκιμάζεται. *Ὄκνος*] ἀνάδυσις, εὐλάβεια, ἀναβολή.

504. *Ὑπογραφὴν*] ὅτι τὸ πρὸ ὀλίγου τὸ ἀνδρείκελον ἐνέγραφεν καὶ θεοείκελον ἐν τῷ πίνακι. *Πολλάκις ἀκήκοας*] ἀπειράκις γὰρ ἡ ἀΐδιος ψυχὴ ταῦτα καὶ ἤκουσεν καὶ ἐπελάθετο.

506. *Πάλαι καταφανὴς*] ἐξ ἀϊδίου γὰρ αἱ ψυχαὶ ἀλλήλας γινώσκουσι. διὰ τὸ ὀρεκτὸν εἶναι τὸν νοῦν καὶ τὴν ἐπιστήμην κατὰ φύσιν αὐταῖς, καὶ τὸ δοξαστὸν ὡς ἐπίκτητον ἀποπέμπεσθαι, οὐκ ἀποχρήσει αὐταῖς ἡ δόξα. *Παρ' ἄλλων*] παρὰ τῶν κρειττόνων ἡμῶν γενῶν. *Ἀρκέσει*] τὸ γὰρ θεῖον πᾶν οὐ μόνον αὔταρκες ἀλλὰ καὶ ἱκανόν. *Ὅπως μὴ*] ἐλλιπὴς ἡ φράσις· τοῦτο δὲ ἔθος Ἀττικόν. λείπει γὰρ τὸ

πεῖν ὡς οἱ μὲν σοφοί, ὦ Εὔβουλε, ἴσασιν ὧν δέονται, τῆς πρὸς τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν γὰρ χορηγίας, ἧς οἱ πλούσιοι, εἰ βούλοιντο, χορηγοί· αὐτοὶ δ' οὗτοι οἱ πλούσιοι οὐκ ἴσασιν· τῆς ἀνθρωπίνης γὰρ ἀρετῆς, ἡ διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν σοφῶν τῷ βουλομένῳ παντὶ οἷά τ' ἐστὶ παραγίνεσθαι.

491. Πολλοί, φησίν, ἀρξάμενοι φιλοσοφεῖν ἐγένοντο πονηρότατοι. μικρὰ δέ τις αὐτῶν μοῖρα καὶ ὀλίγιστοι ἐκφεύγουσι τὴν φθορὰν ταύτην, καὶ οὐ γίγνονται πονηροί, ἄχρηστοι δὲ ὅμως. Εἰς τὸ ἐπιτήδευμα] τὸ ἑξῆς· καὶ μετὰ τοῦτο αὖ τὰς τῶν ψυχῶν φύσεις, τὰς εἰς τὸ τῆς φιλοσοφίας ἐπιτήδευμα καθισταμένας καὶ μιμουμένας τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις, δεῖ θεάσασθαι, οἷαι οὖσαι εἰς μεῖζον ἑαυτῶν ἐπιτήδευμα ἀφικόμεναι, πλημμελοῦσαι ψόγον κατὰ τῆς φιλοσοφίας προσῆψαν.

493. Οὗτοι] οἱ δημαγωγοί, οὓς σοφιστὰς μεγίστους ἄρτι ἔλεγεν. Διὰ τοῦ θρέμματος ἐξετραγῴδησε τὴν ἀλογίαν τῶν τοιούτων ὄχλων. Τούτοις] τοῖς ἰδιώταις, τοῖς ἀπαιδεύτοις. Διομήδεια ἀνάγκη, παροιμία ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πραττόντων εἰρημένη, ἀφ' ἱστορίας τοιαύτης, ἧς καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται ἐν Βατράχοις, ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες ἐξ Ἰλίου νυκτὸς ἐπανῄεσαν ἐπὶ τὰς ναῦς σελήνης ὑποφαινούσης, φιλοτιμούμενος δ' Ὀδυσσεὺς αὐτοῦ μόνου δόξαι γενέσθαι τὴν πρᾶξιν, ἐπεχείρησε τὸν Διομήδεα μετὰ τοῦ Παλλαδίου προηγούμενον ἀνελεῖν. ὁ δὲ κατὰ τὸ τῆς σελήνης φῶς τὴν κατ' αὐτοῦ θεασάμενος τοῦ ἐπιφερομένου ξίφους σκιάν, συλλαμβάνει τε τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς χεῖρας τοῦδε συνδεῖ, προάγειν τε κελεύει, καὶ τύπτων αὐτοῦ πλατεῖ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παραγίνεται.

490. Ἄλλως] μάλιστα, ὡς νῦν, ἢ μάτην, ἢ κατὰ ἄλλον τρόπον.

495. Ἀποτεθρυμμένοι] ἀπηγριωμένοι. εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρύων, ἅ ἐστι βοτάνη τις ἀγρία καὶ ἄγονος. Οἶμαι βαναυσίας ἐνταῦθα κοινότερον λέγεσθαι τὰς κατὰ τὰς τέχνας ἀναστροφάς, ἀπὸ τῶν διὰ πυρὸς ἐργαζομένων τεχνῶν εἰρημένας (βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος), οὐ μὴν βαναυσίαν ἐν τούτοις λέγειν ἤτοι ἀπειροκαλίαν, ἣν ἀμφότερα μὲν οὕτως Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Νικομαχείοις ἠθικοῖς καλεῖ, ἐν τοῖς μεγάλοις δὲ σαλακωνίαν. ἔστι δὲ περὶ χρημάτων δαπάνας ὑπερβολή, ἔλλειψις δὲ μικροπρέπεια· ὧν μεγαλοπρέπεια μεσότης ἐστίν.

497. Εἰπόντος Ἀδειμάντου ὅτι τέλος ἐχέτω τὰ περὶ τούτων, ὁ Σωκράτης φησὶν ὅτι κωλύομαι ὑπακοῦσαί σοι βουλόμενος, ἀλλ' οὐ δύναμαι· ἔτι γὰρ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν λέγειν ἀναγκαίως.

498. Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος, φυσικὸς ὤν, ἔλεγεν ὅτι ὁ ἥλιος ἐν τῇ δυτικῇ θαλάσσῃ ἐλθὼν καὶ καταδὺς ἐν αὐτῇ σβέννυται, εἶτα διελθὼν τὸ ὑπὸ γῆν καὶ εἰς ἀνατολὴν φθάσας ἐξάπτεται πάλιν, καὶ τοῦτο αἰεὶ γίγνεται. Ἄλλως. Ἡράκλειτος Βαθέωνος; Ἐφέσιος, μεγαλόφρων γεγονὼς καὶ ὑπερόπτης παρ' ὁντινοῦν. οὗτος τὸ τοῦ ἡλίου ἔλεγεν εἶναι σχῆμα σκαφοειδὲς καὶ ὑπόκυρτον, καὶ τὴν ἔκλειψιν αὐτοῦ συμβαίνειν κατὰ τὴν τοῦ σκαφοειδοῦς στροφήν, ὥστε τὸ μὲν κοῖλον ἄνω γίγνεσθαι, τὸ δὲ κυρτὸν κάτω πρὸς τὴν ἡμετέραν ὄψιν. ἀλλὰ μὴν καὶ Ξενοφάνη τὸν Κολοφώνιον κατὰ σβέσιν τὴν ἡλιακὴν ἔκλειψιν λέγειν γίγνεσθαί

φασι, καὶ πάλιν πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς ἀνίσχειν αὐτόν. Διὰ τῆς εἰωθυίας εἰρωνείας Σωκράτης νῦν λανθανόντως ὑποτίθεται ἡμῖν ὅτι δεῖ τοὺς νέους μειρακιώδη φιλοσοφίαν μανθάνειν. λέγει δὲ τὴν μαθηματικήν· οἰκεία γὰρ αὕτη τοῖς νέοις θεοῖς. καὶ γὰρ δι' αὐτῆς τὰς κινήσεις τῶν νέων θεῶν διδασκόμεθα. ἡ δὲ διαλεκτικὴ τοῖς τοιούτοις ἀνδράσιν ἐπισφαλής. καὶ ὁ Πλωτῖνος τοιοῦτο λέγει τὸ παραδοτέον τοῖς νέοις τὰ μαθήματα πρὸς συνεθισμὸν τῆς ἀσωμάτου φύσεως. Εἰς μικρὸν] ἀντὶ τοῦ εἰς μέγαν, εἰρωνικῶς. Οὐ γὰρ πώποτε εἶδον] πικρὸν τὸ λέγειν ὅτι ἔργῳ μὲν τὰ νῦν λεγόμενα καλῶς οὐκ εἶπον οἱ πολλοί, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοιαῦτα ῥήματα εἶδον. καὶ γὰρ ὁ Θουκυδίδης, ἐπιπλήττων τοὺς Ἀθηναίους, λέγει ὅτι "ὑμεῖς θεαταὶ μέν ἐστε τῶν λόγων, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων." τὸ δὲ ἐξεπίτηδες ἀντὶ τοῦ ἐκ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας πιθανῶς συντεθέντα. καὶ τὸ πολὺ μᾶλλον ἔμφασιν πολλὴν ἔχει τῆς τῶν πολλῶν ἀφροσύνης, καὶ τὸ ὡμοιωμένα ἀλλήλοις εἶναι τὰ τοιαῦτα ῥήματα καὶ οὐχὶ τοῖς οὖσιν ἐδήλωσε διὰ τοῦ ἑξῆς, ὅτι ἄνδρα ὡμοιωμένον ἀρετῆς ἔργῳ πρῶτον, εἶτα λόγῳ, οὐκ εἶδον οἱ τοιοῦτοι. Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ὥσπερ νῦν] εἰρωνικῶς. ἡ γὰρ ἀλήθεια αὐτομάτως ὡς εἰπεῖν συνέρχεται· οὐ γὰρ ἀγράφῳ γραμματείῳ ἔοικεν ἡ ψυχή. Ἑτέρᾳ] ἀριστοκρατουμένῃ.

499. Τὰ δὲ κομψὰ] δεῖ πορίσασθαι ἐκ τούτων ὅτι ἡ τῆς ἀληθείας εὕρεσις αὐτὴ καθ' ἑαυτήν ἐστιν αἱρετὴ καὶ οὐ πρὸς ἄλλο σκοπεῖ, ἀλλὰ μόνον ἡ γνῶσις αὐτῆς ἀρκεῖ πρὸς εὐδαιμονίαν. Κατήκοοι] ἀντὶ τοῦ κατακουόμενοι. Εὐχαῖς ὅμοια] τοῦτο καὶ κενήν φασι μακαρίαν. Ὅτι εὐμετάβολον τὸ τῶν πολλῶν πλῆθος, δηλοῖ καὶ Ὅμηρος ἀπεικάζων τὴν ὁρμὴν αὐτῶν κύμασι παντοίων ἀνέμων καὶ τοῖς τοιούτοις. ἀλλὰ καὶ νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι κἂν λόγῳ τις αὐτοῖς ἐνδείξηται τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, κἂν αὐτῷ ἔργῳ τοιοῦτος ᾖ φαινόμενος, ῥᾳδίως ἂν πείσει αὐτούς, καὶ τοσούτῳ ῥᾷον ὅσῳ ἂν εἶεν πλείους. καὶ γὰρ οἱ πλείους μᾶλλον τῇ τῆς ὕλης ἀταξίᾳ ἀναλογοῦσι, καὶ μᾶλλον εὐάλωτοι πρὸς ἑκάτερα, ἤπερ οἱ ὀλιγώτεροι.

500. Οὐκοῦν] ἀντὶ τοῦ τοιγαροῦν. Οὐ προσῆκον ἐπεισκεκωμακότας] οὐ προσηκόντως εἰσεληλυθότας.

503. Βασανιζόμενον οὐ τὸν αἰκιζόμενον καὶ τιμωρούμενον σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸν ἀνακρινόμενον καὶ ἐλεγχόμενον καὶ δοκιμαζόμενον ἢ διὰ λόγων ἢ πραγμάτων, οἷός τίς ἐστιν, ἀπὸ λίθου γένους τινὸς καλουμένου βασάνου, ᾧ τὸ καθαρὸν χρυσίον δοκιμάζεται. Ὄκνος] ἀνάδυσις, εὐλάβεια, ἀναβολή.

504. Ὑπογραφὴν] ὅτι τὸ πρὸ ὀλίγου τὸ ἀνδρείκελον ἐνέγραφεν καὶ θεοείκελον ἐν τῷ πίνακι. Πολλάκις ἀκήκοας] ἀπειράκις γὰρ ἡ ἀΐδιος ψυχὴ ταῦτα καὶ ἤκουσεν καὶ ἐπελάθετο.

506. Πάλαι καταφανὴς] ἐξ ἀϊδίου γὰρ αἱ ψυχαὶ ἀλλήλας γινώσκουσι. διὰ τὸ ὀρεκτὸν εἶναι τὸν νοῦν καὶ τὴν ἐπιστήμην κατὰ φύσιν αὐταῖς, καὶ τὸ δοξαστὸν ὡς ἐπίκτητον ἀποπέμπεσθαι, οὐκ ἀποχρήσει αὐταῖς ἡ δόξα. Παρ' ἄλλων] παρὰ τῶν κρειττόνων ἡμῶν γενῶν. Ἀρκέσει] τὸ γὰρ θεῖον πᾶν οὐ μόνον αὔταρκες ἀλλὰ καὶ ἱκανόν. Ὅπως μὴ] ἐλλιπὴς ἡ φράσις· τοῦτο δὲ ἔθος Ἀττικόν. λείπει γὰρ τὸ

σκόπει ἤ τι τοιοῦτο. 'Εάσωμεν] παρὰ γὰρ τὴν τῶν καταδεεστέρων ἀνεπιτηδειότητα τὰ κρείττονα ἀδυνατοῦσιν ἐνεργεῖν.

507. Οὐ πάνυ] οὐδαμῶς.

509. Τὸ γελοίως διὰ τὴν ὑπερβολήν. ἀσύγκριτον γὰρ τἀγαθὸν ἁπλῶς πρὸς πάντα. τὰ γὰρ κρείττονα ἡμῶν γένη διαπορθμεύουσι τὰ παρὰ θεῶν εἰς ἡμᾶς ἀγαθά. ἡ δὲ θεία ἀνάγκη τῇ θείᾳ βουλήσει ἡ αὐτή, καὶ ὅμοιον ἥ τε αἵρεσις τῷ κλήρῳ, καὶ τὸ ἑλέσθαι τῷ λαχεῖν, καὶ τὸ εἶναι τῷ ἐνεργεῖν, καὶ τὸ βούλεσθαι τῷ δύνασθαι, καὶ εἶναι ἁπλῶς ἐν θεῷ πάντα ἑνιαίως. Ἄλλως. τὸ γελοίως ἤγουν ἐγκοσμίως. οἱ γὰρ νέοι καὶ ἐγκόσμιοι θεοὶ τοῦτο αἰνίττονται. παίγνιον γὰρ τὸ σωματικὸν πᾶν τοῖς νοητοῖς παραβαλλόμενον. τὸ δὲ παίζειν καὶ γελᾶν τῶν νέων οἰκεῖον. καὶ τὸ

ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν

περὶ τῶν ἐγκοσμίων εἴρηται θεῶν. ὁ γοῦν Γλαύκων ἀναλόγως ἐγκοσμίῳ προσώπῳ εἰκότως γελοίως λέγει. τὸ δὲ Ἄπολλον οἰκεῖον τῷ τε ἡλίῳ εἰς ταυτὸν ἐρχομένῳ τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ τῷ λέγοντι ἐπιγνόντι τὸν ἑαυτοῦ βασιλέα ἥλιον καὶ Ἀπόλλωνα τὸν αὐτόν. Ἄπολλον] ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν, ὡς τὸ Ἡράκλεις. Σχόλιον ἐκ τῶν Ἀρχύτου καὶ Βροντίνου καὶ Ἰαμβλίχου ἐπιτμηθέν. Γραμμὴν δίχα τὸ πρῶτον τετμημένην, εἴτε εἰς ἴσα τμήματα κατ' Ἀρχύταν καὶ τὸν Χαλκιδέα Ἰάμβλιχον, εἴτε καὶ εἰς ἄνισα, ὡς ἐν τῶν τισὶν ἀντιγράφων τοῦ Πλάτωνος εὕρηται, τὰ ὄντα πάντα δηλοῦσθαι εἰς δύο κατὰ πρώτην διαίρεσιν τεμνόμενα, τὸ νοητὸν δηλονότι καὶ ὁρατόν. εἰ μὲν εἰς ἴσα, διά τε τὴν τῶν λόγων μετουσίαν καὶ τῶν εἰδῶν, καὶ τὴν τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιότητα, καὶ τῷ τὴν ἀναλογίαν τὴν αὐτήν πως εἶναι ἐπ' ἀμφοτέρων· εἰ δὲ εἰς ἄνισα, ὡς ἐν ἄλλοις εὕρηται, διὰ τὴν τῶν νοητῶν πρὸς τὰ αἰσθητὰ ἴσως ὑπεροχὴν καὶ ἀνομοιότητα. οἷον ἑκάτερον αὖ εἰς δύο ἀνὰ τὸν αὐτὸν διῃρῆσθαι λόγον, τῷ τὴν γνωστικὴν δύναμιν δι' ὅλου ὁμοειδῆ πρὸς ἑαυτὴν εἶναι. τὸ μὲν γὰρ ὁρατὸν εἰς εἰκόνας καὶ ὧν εἰσὶν εἰκόνες, τὸ δὲ νοητὸν εἰς τὰ διανοητὰ καὶ τὸ ἰδίως νοητὸν διακρίνεσθαι. καὶ εἰκόνας μὲν σκιάς τε καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κατόπτροις καὶ ὅλως πυκνοῖς καὶ λείοις καὶ φανοῖς ξυνιστάμενα εἴδωλά τε καὶ φαντάσματα εἶναι, ὧν δ' εἰσὶν εἰκόνες, αὐτὰ δηλονότι τὰ αἰσθητὰ σώματα, ζῷά τε καὶ φυτὰ καὶ τὰ παραπλήσια· καὶ διανοητὰ μὲν τὰ μαθηματικά τε καὶ ἐπιστητὰ γένη, γεωμετρίαν, ἀστρονομίαν καὶ τὰ τούτοις ἀδελφά, νοητὰ δὲ τὰς ἰδέας τε καὶ ὄντως οὔσας οὐσίας. ἀνάλογον οὖν ἔχειν ὡς τὰ εἰκαστὰ πρὸς τὰ αἰσθητά τε καὶ φυσικὰ σώματα, οὕτω τὰ διανοητὰ πρὸς τὰ νοητά. εἰκόνας τε γὰρ τῶν νοητῶν εἶναι τὰ διανοητά, ὡς τὰ εἰκαστὰ τῶν αἰσθητῶν, τά τε αἰσθητὰ καὶ νοητὰ τῇ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀληθείᾳ τῶν εἰκασθέντων καὶ διανοητῶν διωρίσθαι· τὰ μὲν γὰρ μᾶλλον τὰ δὲ ἧττον ἀληθῆ εἶναι. καθ' αὑτὰ μὲν γὰρ καὶ οὐκ ἐν ἄλλοις ὑφεστάναι τὰ αἰσθητά, σκιὰς δὲ καὶ εἴδωλα τοῖς αἰσθητοῖς παρυφίστασθαι, ἐν ἐκείνοις καὶ οὐ καθ' αὑτὰ ὄντα· καὶ διὰ τοῦτο ἐκείνων ὑποσπασθέντων μηδὲ ταῦτα φαίνεσθαι ἔτι. εἶναι δὲ καὶ ταῦτα αἰσθητὰ μὲν τῷ γένει, ἅτε δὴ τῇ αἰσθήσει ὑποπίπτοντα, εἰκαστὰ δὲ μᾶλλον καὶ δοξαστὰ εἶναι. οὕτω δὲ καὶ τὰ διανοητὰ τῶν νοητῶν εἶναι εἰκόνας καὶ

εἴδωλα, ἅτε μηδὲ αὐτὰ κυρίως ἀλλ' ἐξ ἀφαιρέσεως ὄντα, καὶ πρὸς τὰ καθ' αὐτά τε καὶ ὄντως ὄντα, τὰ νοητὰ δηλονότι, τὴν ἀναφορὰν ἔχοντα. διὸ καὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν αἰσθητὰ καὶ νοητὰ πρῶτά τε καὶ αὐτόθεν γινώσκειν, ὥσπερ καὶ ὑφίσταται πρῶτα, τὰ δὲ εἰκαστὰ καὶ διανοητὰ δεύτερα, ὡς καὶ δεύτερα ὑφίσταται. ὥσπερ γὰρ οὐ μένει ἐν τοῖς εἰκαστοῖς τῇ δόξῃ ταῦτα περιλαβοῦσα, ἀλλὰ ζητεῖ τὰ καθ' αὐτὰ ὑφιστάμενα, οἷς ἕπεται τὰ εἰκάσματα, οὕτω καὶ τὰ ἐπιστητὰ καὶ διανοητὰ θεωροῦσα καὶ διανοουμένη οἷον τρίγωνον ἱδρυμένον διάμεσον καὶ τὰ παραπλήσια, οὐ περὶ τούτων διανοεῖται, ἀλλ' ἐκείνων πέρι οἷς ταῦτα ἔοικε. ταῖς τε γὰρ εἰκόσι τὰ περὶ τὰ μαθήματα γένη εἶναι ἀνάλογον, καὶ τὴν αὐτῶν γνῶσιν ταῖς τῶν εἰδώλων εἰκασίαις ἔχειν τινὰ ὁμοιότητα. ἀπό τε γὰρ τῶν νοήσεων τὴν τῶν μαθηματικῶν γνῶσιν λαμβάνειν τὴν ἐνέργειαν, καὶ ἀπὸ τῶν νοητῶν ἐπὶ τὰ μαθηματικὰ ὡς εἰκόνας μεταβαίνειν, ὑποθέσεις τε ἀναποδείκτους ἑαυταῖς ὑποτιθεμένην λόγον οὐδένα οὐδενὶ ἀξιοῦν διδόναι, ὡς παντὶ φανερόν, ἐκ τοιούτων τε ὑποθέσεων ὡς ἀρχῶν οὐκ ἐπ' ἀρχὴν ἀλλ' ἐπὶ τελευτὴν ἰέναι, αὐτὰ σκεπτομένην τὰ μαθηματικὰ τῇ διανοίᾳ. τῶν νοητῶν δέ γε τῶν λόγων μετὰ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμεως καὶ τῆς τελέας διαλεκτικῆς τῇ νοήσει προσχρωμένην ἅπτεσθαι ἐξ ὑποθέσεων ὡς οὐκ ἀρχῶν (οὐδὲν γὰρ ὅ τι ἐκείνων εἶναι ἀρχήν) ἀλλ' ὅπερ καλοῦνται ὑποθέσεων καὶ ἐπιβάσεων ἐπ' ἀρχὴν τὴν ἀνυπόθετον ἰέναι, ἧς μηδὲν ἔτι δηλονότι προϋποτίθεται, ἅτε καὶ μηδὲν ὄν, ὃ ἂν εἴη πρὸ ἐκείνης. κἀκεῖθεν αὖ ἐπὶ τελευτὴν καὶ τὰ διανοητὰ κατιέναι, οὐδενὶ προσχρωμένην αἰσθητῷ, ἀλλὰ τοῖς νοητοῖς αὐτοῖς εἴδεσι δι' αὐτῶν. ὥσπερ δὲ ἔχει τὰ πράγματα ἀληθείας τε καὶ μή, οὕτω σαφηνείας τε καὶ μὴ τὰ περὶ αὐτὰ καταγινόμενα τῆς ψυχῆς ἔχειν πάθη. εἶναι δὲ ταῦτα τέτταρα, νοῦν, διάνοιαν, πίστιν καὶ εἰκασίαν, ἐπὶ τέτταρσι τούτοις πράγμασι, νοητοῖς, διανοητοῖς, αἰσθητοῖς τε καὶ εἰκαστοῖς· ὧν νοῦν μὲν καὶ αἴσθησιν ἀρχὰς εἶναι τοῦ λόγου, ὡς ἐν τῷ περὶ νοῦ τε καὶ αἰσθήσεως Ἀρχύτᾳ δοκεῖ, τέλη δὲ ἐπιστήμην καὶ δόξαν, ὡς ὑπὸ μὲν ἐκείνων ἀποτελουμένων κἀκεῖθεν ὁρμωμένου, κατιόντος δὲ καὶ τελευτῶντος εἰς ἐπιστήμην καὶ δόξαν. καὶ τοιαῦτα μὲν εἶναι τὰ γένη τῶν ὄντων, τοσαῦτα δὲ καὶ τὰ τούτων κριτήρια.

VII.

514. Ἀττικοὶ καὶ τὸ ἰδέ ὀξύνουσι καὶ τὸ λαβέ καὶ τὸ φαγέ, ὁμοίως τῷ ἐλθέ, εὑρέ, εἰπέ.

516. *Γνωματεύοντα*] διακρίνοντα, διαγινώσκοντα ἀκριβῶς.

517. *Ἐνταῦθα*] ἐν τῷ νοητῷ.

518. *Μετρίως*] ἀντὶ τοῦ ἐπιεικῶς, πάνυ.

519. *Πτολεμαῖος* ὁ μέγας ἐν δ' Γεωγραφουμένων φησὶ τὰς μακάρων νήσους ἓξ τὸν ἀριθμὸν ἐν τῇ ἐντὸς Λιβύῃ κατὰ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος.

520. *Τοιοῦτοι γιγνόμενοι*] οἱ φιλόσοφοι. *Εἰ μὲν εὕροις*, φησί, βίον ἀμείνω φιλοσόφου βίου. λέγοι δ' ἂν θεοῦ μόνον· καὶ γὰρ θεὸς ἀμείνων φιλοσόφου μόνος.

521. *Ὀστράκου περιστροφὴ*] παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούν-

των λεγομένη. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα παιδιᾶς. Ἄλλως. ἐπὶ τῶν διὰ τάχους εἰς φυγὴν ὁρμώντων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων.

525. Τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς] τοὺς ἀριθμητικούς. Αὐτὸ τὸ ἓν] τὴν μονάδα τὴν παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς.

526. Ὀξεῖς] οἷος ἦν Θεαίτητος. Μείζω πόνον παρέχει μανθάνοντι] ἴσως τοῦτο βούλεται λέγειν ὁ Πλάτων, ὅτι τῶν μετὰ πολλοῦ πόνου κατορθουμένων τεχνῶν οὐκ ἔστιν οὐδεμία τοιαύτη εὔκολος ὡς ἡ ἀριθμητική.

527. Οὐ δέον] ἀντὶ τοῦ οὐ δεόντως, Ἀττικῶς. Ἡδὺς] εὐήθης. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομώρους. Ἑκάστου] ἑκάστου ἀνδρὸς τοῦ μανθάνοντος.

529. Δίκην] νῦν τιμωρίαν. Δαίδαλος ὁ Εὐπαλάμου καὶ Φρασιμήδης, ἀγαλματοποιὸς ἄριστος.

530. Ὁ τῷ ὄντι, φησίν, ἀστρονομικὸς τὸν μὲν ὁρώμενον οὐρανὸν βλέπει τε καὶ θαυμάζει διὰ τῆς εὐτάκτου κινήσεως τὸν δημιουργόν, ἄτοπον δὲ ἡγήσαιτ' ἂν ἐξονυχίζειν καὶ λιπαρῶς τοῖς φαινομένοις κεχηνέναι καὶ παντὶ τρόπῳ ζητεῖν τὰς κινήσεις αὐτῶν λεπτομερῶς. Ὄμματα πέπηγεν] περὶ μουσικῆς, ἥ ἐστιν ἀντίστροφος ἀστρονομίας· ἡ μὲν γὰρ ὄψει, ἡ δὲ ἀκοῇ πέπηγεν. λέγει δ' οὐ τὴν τοῦ ἀλόγου ἐπιμέλειαν, ἀλλὰ τὴν κατὰ Πυθαγόραν ἐν λόγῳ καὶ θεωρήματι.

531. Κολλόπων] κολλάβων. οὕτω δὲ λέγονται τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια, περὶ ἃ εἱλοῦνται αὗται. τὸ γὰρ νωτιαῖον τοῦ τραχήλου τοῦ βοὸς μέρος κόλλοψ καλεῖται, διὰ τὸ εἰς κόλλαν εὔθετεῖν.

532. Διαλεκτικὴν τὴν διακριτικὴν τῆς πραγματικῆς, οὐ τὴν νῦν λεγομένην.

533. Πρώτην μοῖραν] τὴν τῶν νοητῶν, τὴν τῶν μαθηματικῶν, τὴν τῶν φυσικῶν, τὴν τῶν τεχνικῶν.

534. Ἐπικαταδαρθάνειν] ἐπικατακοιμίζεσθαι. Θριγκὸς] περίφραγμα, στεφάνη, τειχίον, περίβολος.

535. Δριμύτητα] ὀξύτητα, σφοδρότητα, θερμότητα, ταχύτητα. Ἄρρατον] ἰσχυρόν, στερεόν, ἢ δυσκίνητον.

536. Προπεπηλακισμένην] ὑβρισμένην, ἠδικημένην, διασεσυρμένην, ἐξουθενημένην. Σόλωνι] τούτου γὰρ τὸ

αἰεὶ γηράσκω πολλὰ διδασκόμενος.

537. Εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον] ὡς Ὅμηρος

ἐν ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ.

VIII.

544. Ὥσπερ παλαιστής] ἔθος γὰρ τούτοις, ὅταν πέσωσιν ὁμοῦ, ὡς μηδένα ἐπιπεσεῖν τοῦ λοιποῦ, πάλιν ἐγερθέντας ἐφ' ὁμοίῳ συμπλεχῆναι σχήματι, ὅπερ τὴν αὐτὴν εἶπε λαβήν. Ἐκ δρυὸς] τὸ ἐν τῇ τ' τῆς Ὀδυσσείας Ὁμήρῳ ὑπὸ Πηνελόπης ῥηθὲν Ὀδυσσεῖ ἀναγνωριζομένῳ αὐτῇ ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν πολιτειῶν παρῳδεῖται. ἔστι δὲ τὸ

οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρας.

οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν τοὺς πρὸ αὐτῶν γεννηθῆναι ὑπελάμβανον, διὰ τὸ τὰς τικτούσας εἰς στελέχη καὶ σπήλαια τὰ βρέφη

ἐκτιθέναι, ἐπεὶ καὶ τὰς μίξεις κατὰ τὰς ἐρημίας ἐποιοῦντο οἱ πάλαι ἄνθρωποι, δρυῶν ἢ πετρῶν πλησίον.

546. Τὰ φυτὰ διέστησε τῶν ζώων οὐ τῷ αἰσθητικῷ Περιπατητικῶς (οἶδε γὰρ καὶ φυτῶν αἴσθησιν), ἀλλὰ τῷ ἐγγείῳ, τουτέστι τῷ μονίμῳ, ὡς κατεῤῥιζωμένα ἐν γῇ, τὰ δὲ τῷ ἐπιγείῳ, ὅ ἐστι τῷ πορευτικῷ, ὡς φερόμενα ἐπὶ γῆς. Εἰ ὁ πᾶς χρόνος αἰῶνός ἐστι τοῦ παντὸς εἰκών· λέγεται γὰρ καὶ ὁ αἰὼν πᾶς. τὸ μὲν οὖν παράδειγμα τὸν ἅπαντα αἰῶνά ἐστι, μέτρον δ' ὁ πᾶς αἰών· μέτρον ἄρα καὶ ὁ πᾶς χρόνος. ἀλλ' ὁ μὲν τῆς τοῦ νοητοῦ ζωῆς μέτρον, ὁ δὲ τῆς τοῦδε τοῦ κόσμου ζωῆς, ὁ χρόνος. καὶ εἴη ἂν τῆς τῶν ἐν αὐτῷ πάντων ἀσωμάτων κινήσεως καὶ σωματικῶν πασῶν κοινῆς συναποκαταστάσεως μέτρον παντελές, ὃ δὴ πολλάκις συνελισσόμενον ποιεῖ τὸν ἄπειρον χρόνον. Θεῖον γενητὸν οὐ τὸν ὅλον φησὶ κόσμον, εἰ καὶ προηγουμένως τοῦτον, οὔτε τὸν ἐν οὐρανῷ μόνον οὔτε τὸν ὑπὸ σελήνην, ἀλλὰ πᾶν τὸ ἀεικίνητον καὶ περιφερόμενον, εἴτ' ἐν οὐρανῷ εἴθ' ὑπὸ σελήνην, ὡς μὲν σωματικὸν γενητὸν καλούμενον (οὐδὲν γὰρ σῶμα αὐθυπόστατον), ὡς δ' ἀεικίνητον, θεῖον· μιμεῖται γὰρ τὰ θειότατα τῶν ὄντων ἄγρυπνον ἔχοντα ζωήν. τὸν τέλειον δ' ἀριθμὸν οὐ μόνον χρὴ νοεῖν ἐπὶ δακτύλων τιθέντας (οὗτος γάρ ἐστιν ἀριθμητὸν μᾶλλον ἢ ἀριθμός, καὶ τελειούμενος καὶ οὐδέποτε τέλειος ἀεὶ γιγνόμενος), ἀλλὰ τὴν αἰτίαν τούτου νοερὰν μὲν οὖσαν, περιέχουσαν δὲ τὸν πεπερασμένον ὅρον τῆς τοῦ κόσμου πάσης περιόδου.

550. Πατρὸς λόγους] ὁ γὰρ πατὴρ πλησιαίτατος, ὡς σύνοικος. Τῷ μέσῳ] τῷ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ. Ὅτι ἐκ τοῦ φιλοτίμου φιλόπολις γίγνεται, ἀπὸ τιμημάτων οὐσῶν τῶν ἀρχῶν, ὡς Ῥωμαῖοι. Ἄλλως. ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις εἰς μεγάλα μέρη διῃρεῖτο τέτταρα. ταῦτα δὲ πολιτικὰ τιμήματα ἐκάλουν, ἅπερ ἦν πενταχοσιομεδίμνων, ἱππέων, ζευγιτῶν, θητικῶν. οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ φ' μέτρα ξηρὰ καὶ ὑγρὰ ποιεῖν κληθέντες ἀνήλισκον εἰς τὸ δημόσιον τάλαντον· οἱ δὲ τὴν ἱππάδα τελοῦντες ἐκ μὲν τοῦ δύνασθαι τρέφειν ἵππους κεκλῆσθαι δοκοῦσιν, ἐποίουν δὲ μέτρα τ', ἀνήλισκον δὲ ἡμιτάλαντον· οἱ δὲ τὸ ζευγήσιον τελοῦντες ἀπὸ σ' μέτρων διελέγοντο, ἀνήλισκον δὲ μνᾶς ί· οἱ δὲ τὸ θητικὸν οὐδεμίαν ἀρχὴν ἦρχον οὐδὲ ἀνήλισκον.

551. Φιλοχρηματισταὶ οἱ φιλοῦντες πορίζειν χρήματα, φιλοχρήματοι δὲ οἱ φιλοῦντες χρήματα.

552. Κηφὴν] εἶδος μελίσσης ἄκεντρον, ὃ κατεσθίει τὸ μέλι μόνον, ἀργὸν δέ· ἀφ' οὗ καὶ τοὺς μὴ δυναμένους δρᾷν οὕτω φασίν. Δεινὰ κέντρα ἔχοντας] τοὺς ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ δυνάστας.

553. Γλίσχρως] πάνυ ῥυπαρῶς καὶ μετὰ φειδωλίας. Τιάρα ἐστὶν ἡ λεγομένη κυρβασία. ἔστι δὲ κόσμος ἐπικεφάλαιος, ᾗ οἱ Περσῶν βασιλεῖς μόνοι ὀρθῇ ἐχρῶντο, οἱ δὲ στρατηγοὶ κεκλιμένῃ. Ἡρόδοτος δὲ ἀρσενικῶς τὸν τιάραν φησί. τινὲς δὲ καὶ κίταριν λέγουσι τὸ αὐτό· Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων εἶναι λέγει τὴν κίταριν. Στρεπτοὺς] ὅρμους περὶ τὸν τράχηλον ἢ τὰς χεῖρας, οὓς καὶ στεφάνους χειρῶν λέγει Ἴων ἐν Φρουροῖς. ἀκινάκης δὲ Περσικόν τι ξίφος, ἢ δόρυ μικρὸν Περσικόν.

554. Αὐχμηρὸς] στυγνός, σκοτεινός. Τυφλὸν] τὸν Πλοῦτον,

οἶμαι, φησίν. Οὐ πείθων] ἑαυτὸν δηλονότι, οὐδὲ ῥυθμίζων τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ μόρια, καὶ διὰ τὸ ἄμεινον ἐπιτηδεύων τὴν ἀρετήν.

556. Οὔτε διδάσκοντες λόγῳ, φησί, τοὺς νέους εἴργουσιν ἀκολασταίνειν, οὔτε βίᾳ κολάζοντες. Θεωρίας] ἑορτάς, ἀπὸ τῆς εἰς θέαν συνδρομῆς τῶν ἐν αὐταῖς τελουμένων παρηλλαγμένως τοῖς κατὰ τὸν ἄλλον τοῦ βίου χρόνον γιγνομένοις λεγομένας οὕτως.

558. Χρηματιστικαὶ] χρημάτων ποριστικαί.

560. Λωτοφάγους] τοὺς ψευδεῖς καὶ ἀλαζόνας λόγους καὶ δόξας, δηλονότι ἀλληγορικῶς. Ἄλλως. ὁ λῶτος δένδρον ἐστὶν ἐν Λιβύῃ κατὰ τὴν Μέμφιν φυόμενον, εὐμέγεθες, ἡλίκον ἄπιος ἢ μικρῷ ἐλάττων· φύλλον δὲ ἐντομὰς ἔχον καὶ πρινῶδες· τὸ δὲ ξύλον μέλαν. γένη δ' αὐτοῦ πλείω, διαφορὰς ἔχοντα τοῖς καρποῖς. ὁ δὲ καρπὸς ὥσπερ κύαμος· πεπαίνεται δὲ ὥσπερ οἱ βότρυες μεταβάλλων τὰς χρόας. φύεται δὲ καθὰ τὰ μύρτα παράλληλα πυκνὸς ἐν τοῖς βλαστοῖς. ἐσθιόμενος δὲ ἐν τοῖς Λωτοφάγοις καλουμένοις γλυκύς ἐστι καὶ ἡδὺς καὶ ἀσινής, καὶ ἔτι πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθός· ἡδίων δ' ὁ ἀπύρηνος. ποιοῦσι δὲ καὶ οἶνον ἐξ αὐτοῦ. τὸ δένδρον δὲ καὶ πολὺ καὶ πολύκαρπον καὶ παρὰ τὴν Λωτοφαγίδα νῆσον, ἀπέχουσαν τῆς χώρας μικρὸν ὡσαύτως.

561. Ἐκβακχευθῇ] ἐκμανῇ.

563. Εὐτραπελία ἐστὶν ἕξις τις ἐν μεσότητι θεωρουμένη βωμολοχίας καὶ ἀγροικίας· ἔστι δὲ περὶ σκώμματα, ἣ τὸν ἔχοντα παρέχεται δύνασθαί τε σκῶψαι ἐμμελῶς καὶ ὑπομένειν σκωπτόμενον. βωμολοχία δὲ ἡ πάντα καὶ πάντας οἰομένη δεῖν σκώπτειν. ἀγροικία δὲ ἡ μήτε σκώπτειν μήτε σκωφθῆναι βουλομένη, ὀργιζομένη δ' ἐπ' ἀμφοῖν. Χαριεντισμός ἐστι σκῶμμα μετὰ τέρψεως καὶ χάριτός τινος. Ἐνταῦθα] ἐν τῇ ἀκράτῳ ἐλευθερίᾳ. Σημείωσαι τὴν παροιμίαν λεγομένην ἐπὶ τῶν ὁμοιουμένων πάντως ἀρχομένων τοῖς αὐτῶν ἄρχουσιν. ἔστι δὲ ἡ ὅλη· οἵα περ ἡ δέσποινα, τοία χἀ κύων.

564. Δύο κηφήνων εἴδη φησὶν ἐν ταῖς πολιτείαις, ἀργῶν καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν, τὸ μὲν ἀνδρεῖον καὶ κεκεντρωμένον, οἷον χολὴ ἐν σώματι, τὸ δ' ἄκεντρον, οἷον φλέγμα. οὗτοι δριμύτεροί εἰσιν ἐν δημοκρατίᾳ, ὡς ἂν καὶ ἄρχειν εἰθισμένοι. Βλίττει] ἀφαιρεῖ τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.

565. Εἰσαγγελία ἐστὶ κυρίως ἡ περὶ καινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν πρυτάνεων, περὶ ὧν διαρρήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γίγνεσθαι. καὶ τοῦτ' ἔστιν οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων.

566. Τυραννικὸν αἴτημα] τοῦτο Πεισιστράτου. Ἀθηναῖος γὰρ οὗτος ὤν, ἐπιβουλεύων τῇ τυραννίδι κατὰ τῶν πολιτῶν, πολλαῖς καὶ χαλεπαῖς πληγαῖς ἑαυτὸν κατατρώσας, ἐνεδείξατο τοῖς Ἕλλησιν ὡς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ταύτας πάθοι, καὶ ᾔτησε φύλακας τοῦ ἑαυτοῦ σώματος, καὶ ἔλαβε τριακοσίους δορυφόρους ἐκ τῆς πόλεως, οὓς εἰσοικισάμενος καὶ θεραπεύσας ἐτυράννησεν Ἀθηναίων. Κροῖσος υἱὸς Ἀλυάττου, Λυδὸς γένος, βασιλεὺς τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ, ὃς περὶ τῆς ἀρχῆς, εἰ πολυχρόνιος ἔσται, χρηστηριαζόμενος, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων χρησμὸν τοι-

οὗτον αὐτῷ·

ἀλλ' ὅταν ἡμίονος βασιλεὺς Μήδοισι γένηται,
καὶ τότε, Λυδὲ πόδαβρε, πολυψηφῖδα[1] παρ' Ἕρμον
φεύγειν, μηδὲ μένειν, μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.

καὶ οὗτος μὲν ὁ ὅλος χρησμός· ἡμίονον δὲ τὸν Κῦρόν φησιν, ἐπείπερ Ἀρυήνης τῆς Ἀλυάττου θυγατρός, Λυδῆς οὔσης αὐτῆς, καὶ Ἀστυάγους τοῦ Μήδων βασιλέως Μανδάνη γίγνεται παῖς, ταύτης δὲ καὶ Καμβύσου, Πέρσου τινός, ὁ Κῦρος υἱός, ὁ καθελὼν Κροῖσόν τε καὶ δὴ καὶ αὐτὴν τὴν βασιλείαν τῶν Λυδῶν. Μέλλει] ἔοικεν, φαίνεται, δοκεῖ, ὡς νῦν. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Τρωΐλῳ, μένει.

568. Οὐκ ἐτὸς] ὁτὲ μὲν οὐ μάτην, ὅτε δ' οὐκ ἀλόγως· παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὅ ἐστι τὸ μάταιον. οἱ δὲ οὐκ εἰκότως. Τοῦτο Σοφοκλέους ἐστὶν ἐξ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. ἐνταῦθα δὲ Εὐριπίδου λέγεται τὸ ἰαμβεῖον εἶναι. καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ συμπίπτοιεν ἀλλήλοις οἱ ποιηταί.

Φωνὰς] τὰς τῶν ὑποκριτῶν.

IX.

572. Μηχανωμένους] ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίθει· τίθει μηχανωμένους αὐτῷ ἔρωτα, ὅταν ἐλπίσωσι μὴ ἄλλως τὸν νέον, ὑπόπτερον ὄντα κηφῆνα καὶ μέγαν, καθέξειν.

573. Σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς] παροιμία, ἡνίκα τις ἐρωτηθείς τι ὑπὸ γινώσκοντος τὸ ἐρωτηθέν, αὐτὸς ἀγνοῶν, οὕτως ἀποκρίνηται "σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς." Κῶμοι] ᾠδαί, ἢ ὀρχήσεις μετὰ μέθης.

574. Σημείωσαι τὴν σύνταξιν, πρεσβύτην πατέρα πληγαῖς τε δοῦναι. Νεωκορήσει] ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλήσει, ὡς νῦν. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς τὸ κοσμήσει τὸν ναόν· κορεῖν γὰρ σημαίνει τὸ κοσμεῖν. Δορυφοροῦσαι] ὁ νοῦς οὕτως· αἱ κακαὶ ἐπιθυμίαι τὸν ἔρωτα δορυφοροῦσαι κατισχύσουσι τῶν δοξῶν τῶν ἀγαθῶν, ἃς πάλαι εἶχεν. Ὑπὸ ἔρωτος] κακοῦ ἔρωτος, ὅτε εἴδωλα κακὰ ἐν τῇ φαντασίᾳ ἀνέπλαττεν.

575. Οὐδ' ἴκταρ βάλλει] ἴκταρ σημαίνει ταῦτα, τὸ ἐγγύς, ἀπὸ τοῦ ἰκνεῖσθαι, τὸ πρόσφατον, τὸ ἄρτι, τὸ ταχέως, τὸ πυκνῶς, τὸ ἐξαπίνης. καὶ παροιμία, οὐδ' ἴκταρ ἥκει, ὥσπερ καὶ τὸ οὐδ' ἴκταρ βάλλει, τουτέστιν οὐδ' ἐγγύς ἐστιν. εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν, ὥσπερ τὸ διωλύγιον κακὸν σημαίνει τὸ μέγα, οὗ μνημονεύει Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ.

576. Πολλὰ δοκεῖ] ἀντὶ τοῦ ψευδῆ· τὸ γὰρ ψεῦδος πολυχοῦν,
ἁπλοῦς δ' ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ.[2]

577. Περὶ ὅλης εἰπεῖν ψυχῆς] τὸ γὰρ λογιστικὸν τῆς τοῦ τυράννου ψυχῆς ὑπὸ θυμοῦ καὶ ἐπιθυμίας κρατούμενον, οὐ ποιεῖ ἃ βούλεται καθ' αὑτόν, ὥστε κἂν κατὰ τὰ χείρονα μέρη ποιεῖ ἃ βούλεται ἡ ψυχή, ἀλλὰ κατὰ τὸ κρεῖττον μὴ ποιοῦσα αὐτῆς διὰ τοῦτο λέγεται, ἥκιστα ποιήσει ἃ ἂν βουληθῇ ὡς περὶ ὅλης εἰπεῖν τῆς ψυχῆς· καὶ γὰρ οὐχ ὅλη τότε ποιεῖ.

587. Εἰλήφθω κατὰ τὴν μονάδα αὐτὴν ὁ βασιλικός, κατὰ δὲ τὸν γ' ὁ ὀλιγαρχικός, τῆς μονάδος πολλαπλασιασθείσης ἐπ' αὐτόν, κατὰ τὸν

[1] μελαμ πολυψηφῖδα A.

[2] Euripid. Phœn. 479.

θ' δὲ ὁ τυραννικός, τοῦ γ' γεγονότος ἐφ' ἑαυτόν. τοῦ τριπλασίου ἄρα τῆς μονάδος τοῦ γ', τουτέστι τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τοῦ πρὸς τὸν βασιλικὸν ἀφεστῶτος τριπλάσιον, ὡσαύτως τριπλάσιον τῷ θ ἀριθμῷ ἀφέστηκεν ὁ τυραννικός. ἔστι δὲ οὗτος ἐπίπεδος ἀριθμὸς κατὰ τὸ μῆκος τὸν γ', τὸ πλάτος τὸν γ' καὶ αὐτὸν ὄντα πολλαπλασιασθείς. εἴδωλον δὲ τὸν τυραννικόν φησι τοῦ βασιλικοῦ τὸ ἔσχατον. δύναμιν δὲ τὸν γ' καλεῖ, ὅτι δὴ καὶ ἡ μονὰς καὶ αὐτὸς ὁ γ' ἐφ' ἑαυτὸν καὶ ὁ θ' κατ' αὐτὸν ἐπολλαπλασιάσθησαν, οὗ μὲν γ', οὗ δὲ θ', οὗ δὲ κζ' ποιήσαντα. τρίτην δὲ αὔξην λέγει τὴν τοῦ θ' ἐπὶ τὴν δύναμιν τὸν γ' πολλαπλασίασιν, καὶ ποιήσασαν τὸν κζ', τὸ βάθος ἤγουν στερεὸν ἀριθμόν. δευτέρα γὰρ ἦν ἡ ἀπὸ τοῦ γ' ἐφ' ἑαυτὸν γενομένου, καὶ ποιήσαντος τὸν θ', τὸ πλάτος ἤγουν τὸν ἐπίπεδον, ὥσπερ ἡ τῆς μονάδος ἐπὶ τὸν γ' πολλαπλασίασις πρώτη αὔξη τε ἦν καὶ τὸ μῆκος ἐποίει αὐτό. τελειωθεῖσαν δὲ πολλαπλασίασιν τὴν τοῦ κζ' ἐφ' ἑαυτὸν γινομένην· αὕτη γὰρ ποιεῖ τὸν ψκθ'.

588. Ἡ χίμαιρα τὸ εἶδός ἐστι

πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα (τουτέστιν αἴξ),
δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο·

ἣν Ἡσίοδος μὲν Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, Ὅμηρος δὲ τραφῆναι ὑπὸ Ἀμισωδάρου φασίν. Σκύλλα δὲ Κραταίας καὶ Τυῤῥήνου ἢ Φόρκου, πρόσωπον ἔχουσα καὶ στέρνα γυναικός, ἐκ λαγόνων δὲ κυνῶν κεφαλὰς ἓξ καὶ πόδας δώδεκα. ὁ δὲ Κέρβερος Ἅιδου μὲν κύων λέγεται εἶναι, εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς μὲν κυνῶν κεφαλάς, οὐρὰν δὲ δράκοντος, κατὰ νώτου δὲ παντοίων ὄφεων εἶχε κεφαλάς.

590. Ἐριφύλη] Κάδμος ὁ Ἀγήνορος καὶ Τηλεφάσσης λαμβάνει μὲν γυναῖκα παρὰ Διὸς Ἁρμονίαν τὴν Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης, ἂν κατὰ τοὺς γάμους εὐωχοῦνται πάντες οἱ θεοί. Κάδμος δὲ παρὰ Ἡφαίστου πέπλον καὶ ὅρμον λαβὼν ἡφαιστότευκτον, Ἁρμονίᾳ δῶρον γαμήλιον δίδωσιν. ὃς ὅρμος εἰς Πολυνείκην τὸν Κάδμου κατήχθη ἀπόγονον. οὗτος δὲ πρὸς Ἐτεοκλέα τὸν ἀδελφὸν περὶ τῆς Θηβῶν βασιλείας πόλεμον ἀράμενος ἄλλους τε πολλοὺς λαμβάνει συνεργούς, καὶ δὴ καὶ μάντιν ἄριστον, Ἀμφιάραον τὸν Ὀϊκλέους, πεισθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς τῆς ἰδίας, Ἐριφύλης τῆς Ταλάου καὶ Λυσίππης, λαβούσης ἐπὶ τούτῳ δῶρον παρὰ Πολυνείκους τὸν ὅρμον. στρατευσάμενοι οὖν ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπώλοντο, Ἀμφιάραος δὲ φεύγων ἐποχούμενος ἅρματι περὶ τὸν Ἰσμηνὸν κεραυνοῦται ποταμόν. καὶ διὰ τοῦτο λέγεται τὴν Ἐριφύλην ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς τὸν ὅρμον δέξασθαι ψυχῇ.

X.

595. Τῶν τραγικῶν] τῶν συμφορᾶς μεστῶν· ἐπὶ τῶν τοιούτων γὰρ ταῖς τραγῳδίαις ἐχρῶντο.

599. Λυκοῦργος Σπαρτιάτης ἢ Λακεδαιμόνιος γέγονε τῶν Τρωϊκῶν μετὰ ἔτη νθ' (μθ' Λ), ἦν δὲ κατὰ Σιμωνίδην Πρυτάνιδος μὲν υἱός, Εὐνόμου δὲ ἀδελφός, καὶ θεῖος τοῦ Εὐνόμου υἱοῦ, Χαριλάου τοῦ βασιλεύσαντος τῆς Σπάρτης, ἧς ἦρξε καὶ Λυκοῦργος αὐτὸς ἔτη ιή, ὅτε καὶ τοὺς νόμους

ἔγραψεν, ἐπιτροπεύων τὸν ἀδελφιδοῦν. κατὰ δὲ τοὺς πλείστους Προκλέους μὲν τοῦ Ἀριστοδήμου Σόος, οὗ Εὐρυτίων, οὗ Πρύτανις, οὗ Εὔνομος, οὗ Πολυδέκτης ἐκ προτέρας γυναικὸς, ἐκ δὲ Διωνάσσης ὑστέρας Λυκοῦργος, ὃν καὶ τοὺς νόμους ἐκ Κρήτης φασὶ μετενεγκεῖν εἰς Λακεδαίμονα. Χαρώνδας ἐκ Κατάνης, πόλεως Σικελίας, διάσημος νομοθέτης τῶν Ἀθήνηθεν ἐλθόντων εἰς Θουρίους ἐποίκων. φευγόντων δὲ τῷ πατρὶ συνακολουθήσας κατῴκησεν ἐν Χαλκίδι· τὴν δὲ ὄψιν ἐλευθέριος ἦν. γενόμενος δὲ τῶν Πυθαγορείων εἰς διήνεγκε τῷ προτρεπτικῷ. Σόλων Ἀθηναῖος, Ἐξηκεστίδου υἱός, σοφὸς καὶ νομοθέτης καὶ δημαγωγὸς γεγονώς. οὗτος Πεισιστράτου κατειπὼν μέλλοντος τυραννεῖν, διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐπιβουλὴν ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον καὶ Κύπρον, ἀλλὰ καὶ πρὸς Κροῖσον τὸν βασιλέα Λυδῶν, εἶτα εἰς Κιλικίαν, οὗ κτίζει πόλιν Σόλους λεγομένην, ἐν ᾗ τοὺς κατοικισθέντας ὑπ' αὐτοῦ Ἀθηναίους, πολλὰ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς διὰ τὸ χρόνῳ βαρβαρωθῆναι παραφθεγγομένους, σολοικίζειν καὶ σολοίκους ἔλεγον, ἐξ οὗ καὶ σολοικισμός. τούτου τὸ μηδὲν ἄγαν. ἔγραψε δὲ νόμους οὓς ἄξονας ἐκάλεσαν, καὶ ὑποθήκας δι' ἐλεγείας. ἔτη δὲ γεγονὼς ὀγδοήκοντα ἐν Κύπρῳ τελευτᾷ.

600. Θάλης Ἐξαμύου, Μιλήσιος, Φοῖνιξ δὲ καθ' Ἡρόδοτον. οὗτος πρῶτος ὠνομάσθη σοφός· εὗρε γὰρ τὸν ἥλιον ἐκλείπειν ἐξ ὑποδρομῆς σελήνης, καὶ μικρὰν ἄρκτον αὐτὸς ἔγνω καὶ τὰς τροπὰς πρῶτος Ἑλλήνων, καὶ περὶ μεγέθους ἡλίου καὶ φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἄψυχα ψυχὴν ἔχειν ὁπωσοῦν ἐκ τῆς μαγνήτιδος καὶ τοῦ ἠλέκτρου. ἀρχὴν δὲ τῶν στοιχείων τὸ ὕδωρ· τὸν δὲ κόσμον ἔμψυχον ἔφη καὶ δαιμόνων πλήρη. ἐπαιδεύθη ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τῶν ἱερέων. τούτου τὸ γνῶθι σαυτόν. ἐτελεύτησε δὲ μονήρης, γηραιός, γυμνικὸν ἀγῶνα θεώμενος, ὑπὸ καύματος ἐκλυθείς.

Ἀνάχαρσις Γνούρου υἱὸς τοῦ βασιλέως Σκυθῶν, μητρὸς δ' Ἑλληνίδος· διὸ καὶ δίγλωσσος ἦν. οὗτος ἐξενώθη ἐν Ἀθήναις Σόλωνι, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν Σκυθίαν ἔθη Ἑλληνικὰ παραδιδάξαι, ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ἀποπνέων ἔφη "διὰ μὲν τὸν λόγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐσώθην, διὰ δὲ τὸν φθόνον ἐν τῇ πατρίδι ἀνῃρέθην." Πυθαγόρας Μνησάρχου δακτυλιογλύφου, Τυῤῥηνός. νέος δὲ ὢν ἦλθεν ἐκ Τυῤῥηνῶν εἰς Σάμον, καὶ διήκουσε Φερεκύδους τοῦ Συρίου, εἶτα Ἑρμοδάμαντος, ἐν Σάμῳ ἀμφοῖν, εἶτα Ἀβάριδος τοῦ Ὑπερβορέου καὶ Ζάρατος τοῦ μάγου. μεθ' οὓς ὑπὸ Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων ἐπαιδεύθη. εἶτα εἰς Σάμον ἐλθὼν διὰ Πολυκράτη τὸν τύραννον ἀπῆρεν εἰς Κρότωνα τῆς Ἰταλίας, καὶ τ' ἔσχε μαθητάς, προτέρους τε ἀδελφοὺς Εὔνομον καὶ Τυῤῥηνόν, καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ᾧ Γέται θύουσιν ὡς Κρόνῳ, γαμετήν τε Θεανώ, ἐξ ἧς παῖδες Τηλαύγης ὁ σχολαρχήσας μετ' αὐτὸν καὶ Δάμων ἢ ὥς τινες Μνήσαρχος, θυγάτηρ δὲ Μυῖα, ἢ ὥς τινες Ἀριγνώτη. συνεγράψατο δὲ βιβλία τρία, παιδευτικόν, πολιτικόν, φυσικόν. τὸ δὲ φερόμενον ὡς Πυθαγόρου Λύσιδός ἐστι τοῦ Ταραντίνου, μαθητοῦ αὐτοῦ, φυγόντος εἰς Θήβας ἐκ τοῦ ἐμπρησμοῦ καὶ καθηγησαμένου Ἐπαμεινώνδα. τινὲς δὲ καὶ τὰ χρυσᾶ ἔπη Πυθαγόρου φασὶν εἶναι. ἀπείχετο δὲ τῶν ἐμψύχων καὶ κυάμων, καὶ τὴν ψυχὴν ἔφη ἀθάνατον. ἐνενηκοντούτης δὲ τελευτᾷ μετὰ μαθητῶν μ', ἐμπρησθέντων ἐν οἰκίᾳ τῇ αὐτῇ. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι πολεμῶν μετὰ τῶν μαθητῶν ὑπὸ Ἀκραγαντίνων ἀπώλετο. Κρεώ-

φυλος Χῖος, ἐποποιός. τινὲς δὲ αὐτὸν ἱστόρησαν γαμβρὸν Ὁμήρου ἐπὶ θυγατρί, καὶ ὅτι ὑποδεξάμενος Ὅμηρον ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ ποίημα τῆς Ἰλιάδος. Πρωταγόρας Ἀρτέμωνος, Ἀβδηρίτης. οὗτος φορτοβαστάκτης ἦν, ἐντυχὼν δὲ Δημοκρίτῳ ἐφιλοσόφησε, καὶ ἐπὶ ῥητορείαν ἔσχε, καὶ πρῶτος λόγους ἐριστικοὺς εὗρε, καὶ μισθὸν ἔπραξε τοὺς μαθητὰς μνᾶς ρ'· διὸ καὶ ἐπεκλήθη λόγος. τούτου μαθητὴς Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος. ἐκαύθη δὲ τὰ τούτου βιβλία ὑπ' Ἀθηναίων· εἶπε γάρ "περὶ θεῶν οὐκ ἔχω εἰδέναι οὔτε ὡς εἰσὶν οὔτε ὡς οὐκ εἰσίν." ἔγραψε δὲ εἰς αὐτὸν ὁ Πλάτων διάλογον. πλέοντος δὲ αὐτοῦ εἰς Σικελίαν ἐτελεύτησε ναυαγήσας ἐτῶν ἐνενήκοντα, σοφιστεύσας ἔτη τεσσαράκοντα. Πρόδικος Κεῖος φυσικὸς φιλόσοφος, Δημοκρίτου σύγχρονος τοῦ Ἀβδηρίτου, Γοργίου δὲ καὶ Πρωταγόρου μαθητής. τελευτᾷ κώνειον πιὼν ὑπὸ Ἀθηναίων ὡς τοὺς νέους διαφθείρων.

605. Ἀντίστροφον] ἀντὶ τοῦ ἰσόστροφον. Κῆδος] λύπη, ὡς νῦν, ἡ μέριμνα, ἡ ἐπὶ γάμῳ συναλλαγή.

606. Βωμολοχία ἐστὶ προσεδρεία τις περὶ τοὺς βωμοὺς ὑπὲρ τοῦ τι παρὰ τῶν θυόντων λαβεῖν. μεταφορικῶς δὲ καὶ ἡ παραπλησίως ταύτῃ ὠφελείας ἕνεκά τινος κολακεία, καὶ βωμολόχος ὁ κατ' αὐτὴν διακείμενος, ἢ ὁ εὐτράπελος καὶ γελωτοποιός· τινὲς δὲ τὸν μετά τινος εὐτραπελίας κόλακα, ἢ τὸν πανοῦργον καὶ συκοφάντην. καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος.

607. Λακέρυζα] μέγα κράζουσα.

609. Ἐρυσίβην] θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γιγνόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν. τινὲς δὲ νόσον ἐκ τοῦ περιέχοντος ἐπιγιγνομένην τοῖς σπέρμασιν.

610. Σχολῇ] νῦν ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. σημαίνει δὲ καὶ τὴν περί τι προσεδρείαν καὶ σπουδήν, καὶ τοὐναντίον τὴν ἀπό τινος ἀργίαν, ἔτι δὲ καὶ τὴν κατὰ τὴν παιδευτικὴν ἐν λόγοις διατριβήν.

611. Τὸν Γλαῦκόν φασι Σισύφου καὶ Μερόπης εἶναι υἱόν, γενέσθαι δὲ θαλάττιον δαίμονα. οὗτος γὰρ περιτυχὼν τῇ ἀθανάτῳ πηγῇ καὶ κατελθὼν εἰς αὐτὴν ἀθανασίας ἔτυχε, μὴ δυνηθεὶς δὲ ταύτην τισὶν ἐπιδεῖξαι εἰς θάλασσαν ἐῤῥίφη. καὶ περίεισι τοὺς αἰγιαλοὺς πάντας καὶ τὰς νήσους ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἅμα τοῖς κήτεσι. μαντεύεται δὲ πάντα φαῦλα· καὶ γὰρ ἐπιτηροῦσιν οἱ ἁλιεῖς νύκτα, καθ' ἣν αὐτοῖς χρᾷ σὺν πατάγῳ πολλῷ, καὶ καταδύντες εἰς τὸ κοῖλον τῆς νεὼς ἐστραμμένης αὐτῆς (ἀόρατος γὰρ ὁ δαίμων αὐτοῖς) θυμιῶσιν, ἐπευχόμενοι ἀπαλλαγὴν ὧν προαγορεύει. ὁ δὲ προσνηξάμενος τῇ πέτρᾳ ὀλοφύρεται τὴν ἀθανασίαν Ἑλλάδι φωνῇ αἰολιζούσῃ, καὶ προλέγει ζώων καὶ καρπῶν φθοράν. οἱ δὲ ἀπεύχονται ἀπόσιτοι καὶ ἄποτοι διατελοῦντες.

612. Νέφος τὴν Ἄϊδος κυνῆν φασὶν ἀθάνατον καὶ ἀφανές, ἤγουν ἀορασίαν, ὃ περιβάλλονται οἱ θεοί, ὅταν ἐθέλωσιν ἀλλήλοις μὴ γιγνώσκεσθαι. εἴληπται δὲ εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀφανῶς τι ποιούντων.

614. Ἦρ μέν ἐστιν ὁ τοῦ μύθου πατήρ, Ἀρμενίου τοὔνομα υἱός, Πάμφυλος γένος. τοῖς δὲ μυθικοῖς πλάσμασι ποιητικῆς χάριτος δεῖ καὶ τῶν τοῦ κάλλους σχημάτων, ὧν ἡ ποίησις διακορής. καὶ τούτῳ τὸν Ἀλκίνου ἀπόλογον ἐνταῦθα παρειλῆφθαί φαμεν, ἥ ἐστι τοῦ Ὀδυσσέως

νέκυια, καὶ τὰ ἐν Ἅιδου θεάματα, τῷ ψυχούλκῳ τῶν σφαγίων χρησαμένου αἵματι. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν παρελήφθη τὸ τὸν περὶ τῶν ἐν Ἅιδου τι λέγοντα λέγεσθαι Ἀλκίνου λέγειν ἀπόλογον. ἀντιπαρατείνεται οὖν τῷ τοῦ Ἀλκίνου λόγῳ ὑπὸ Ὀδυσσέως ῥηθέντι ὁ ὑπὸ τοῦ Ἠρός. πλὴν ἐκεῖ μὲν ὁ Ἀλκίνοος πρὸς εἰρήνην ὑπόκειται βλέπων καὶ τρυφήν· ἐνταῦθα δὲ γεννάδας τις ὁ Ἠρ ἱστόρηται καὶ πολεμικός, καὶ μετὰ τὸ κατὰ τὸν πόλεμον ἀποθανεῖν, ἃ χωρισθείσης αὐτῷ τῆς ψυχῆς ἴδοι ἐν Ἅιδου, ἀπαγγέλλων δείματα.

616. Ἀσπάλαθός ἐστι φυτὸν ἀκανθῶδες.

621. Μῦθος ἐσώθη] τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς προστιθέναι τοῖς μύθοις ἔθος ἦν, ὅτι μῦθος ἀπώλετο, δεικνύναι βουλομένοις ὡς ἄρα οἱ μῦθοι λέγουσι μὴ ὄντα, καὶ ἅμα ἐρρήθησαν καὶ οὐκ εἰσίν. Πλάτων δὲ τοὐναντίον πανταχοῦ σώζεσθαί τε καὶ σώζειν φησὶ τοὺς μύθους τοὺς παρ' αὐτῷ, μάλα γε εἰκότως. τῶν γὰρ ὄντων εἰσὶν ἐξηγηταί, καὶ ὠφέλιμοι διὰ τοῦτο. τοὺς γὰρ πειθομένους αὐτοῖς ἐπανάγουσιν αὐτοφυῶς ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν, καίπερ ἄνευ εἰκότων καὶ ἀποδείξεων διδάσκοντες, ὡς ἂν ταῖς ἀδιαστρόφοις ἡμῶν προλήψεσι περὶ τῶν πραγμάτων συνᾴδοντες.

IN TIMÆUM.

17. Ὑπόθεσις. Σωκράτης εἰς Πειραιᾶ ἀφικόμενος τῆς τῶν Βενδιδείων ἑορτῆς ἕνεκα καὶ πομπῆς, διείλεκται περὶ πολιτείας ἐκεῖ πρός τε Πολέμαρχον τὸν Κεφάλου καὶ Γλαύκωνα καὶ Ἀδείμαντον καὶ δὴ καὶ Θρασύμαχον τὸν σοφιστήν. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ τῆς ἡμέρας ταύτης ἐν ἄστει πρὸς Τίμαιον καὶ Ἑρμοκράτη καὶ Κριτίαν καὶ τέταρτον ἐπὶ τούτοις ἄλλον ἀνώνυμον διηγεῖται τὴν ἐν Πειραιεῖ ξυνουσίαν, ὡς ἐν τῇ Πολιτείᾳ ὑπόκειται. διηγησάμενος δὲ παρεκάλεσε καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους αὐτὸν ἀνταφεστιᾶσαι λόγοις τῇ ταύτης ὑστεραίᾳ. συνεληλύθασιν οὖν ἀκροασόμενοί τε καὶ ἐροῦντες εἰς τήνδε τὴν ἡμέραν, τρίτην οὖσαν ἀπὸ τῆς ἐν Πειραιεῖ συνουσίας· ἔν τε γὰρ τῇ Πολιτείᾳ τὸ κατέβην χθὲς εἴρηται, κἀνταῦθα τὸ τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων, τὰ νῦν δὲ ἑστιατόρων. πάρεισι δὲ εἰς τήνδε τὴν ἀκρόασιν οὐ πάντες, ἀλλ' ὁ τέταρτος δι' ἀσθένειαν ἀπολείπεται. Ὁ Ἀττικός, φησὶν ὁ Πρόκλος, ὀρθῶς περὶ τοῦ τετάρτου τοῦδε ἐπισημαίνεται. ἔοικε γὰρ ὁ ἀπολειπόμενος οὗτος εἶναι τῶν μετὰ Τιμαίου ξένων. διὸ καὶ ὁ Σωκράτης αὐτὸν ἐρωτᾷ τὸν Τίμαιον ὅπου ποτὲ εἴη ὁ τέταρτος, καὶ ἐκεῖνος ὡς περὶ ἐπιτηδείου τινὸς ἀπολογεῖται, τὴν ἀπουσίαν ἀναγκαίαν αὐτῷ καὶ ἀβούλητον δεικνύς. Ἀνταφεστιᾶν φησίν, ἀλλ' οὐκ ἀνθεστιᾶν· ἡ γὰρ ἀφεστίασις τὴν ὁλοτελῆ τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσιν συνείληφεν.

18. Εὐμνημόνευτον] ὅτι τὸ ἀῆθες εὐμνημόνευτον· κινεῖ γὰρ μᾶλλον τὴν φαντασίαν ὡς παράδοξον, καὶ τὸν τύπον ἑαυτοῦ τρανέστερον ἡμῖν ἐντίθησιν. Ὑπὸ γὰρ τῶν ἀρχόντων κατὰ τὸ καθῆκον ἑκάστῳ λάθρα τῶν κλήρων γιγνομένων τῆς συνέρξεως καὶ οὐ φανερῶς, ὑπολαμβάνειν ἀνάγκη τυχηρῶς τοὺς φαύλους συναρμόζεσθαι αὐτοὺς ταῖς φαύλαις καὶ οὐ κατά τινα πρόνοιαν.

19. Ὅτι Σωκράτης ποθεῖ μετὰ τὴν πολιτείαν ταύτην ἰδεῖν κινουμένην τὴν πόλιν τὴν κατὰ αὐτὴν εἰς ἀγῶνας καὶ ἄθλους, ἵνα μετὰ τὴν εἰρηνικὴν ζωήν, ἣν παραδέδωκε, τὰς περιστατικὰς ἐνεργείας ἱστορήσῃ.

20. Τίμαιος ἐκ Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων, τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως, φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ἔγραψε μαθηματικά τε καὶ περὶ φύσεως σύγγραμμα, τὸν Πυθαγορικὸν τρόπον· ἔνθεν ὁ Πλάτων καὶ τὸν διάλογον εἰς αὐτὸν ἔγραψε, καθὰ καὶ ὁ σιλλογράφος φησὶ περὶ αὐτοῦ

πολλῶν δ' ἀργυρίων ὀλίγην ἠλλάξατο βίβλον,
ἔνθεν ἀφορμηθεὶς τιμαιογραφεῖν ἐπεχείρει.

ἐκ ταύτης τῆς πόλεως καὶ Ζάλευκος ὁ νομοθέτης ἦν. ὁ δὲ Κριτίας ἦν μὲν γενναίας καὶ ἁδρᾶς φύσεως, ἥπτετο δὲ καὶ φιλοσόφων συνουσιῶν, καὶ ἐκαλεῖτο ἰδιώτης μὲν ἐν φιλοσόφοις, φιλόσοφος δὲ ἐν ἰδιώταις· ἐτυράννευσε δὲ καὶ αὐτὸς εἷς τῶν λ' γεγονώς. ὁ δὲ Ἑρμοκράτης Συρακούσιός ἐστι στρατηγός, κατὰ νόμον ζῆν ἐφιέμενος· διὸ καὶ πολιτικῆς πῶς μετεῖχε καὶ φιλοσοφίας. Ἄκουε δὴ] τοῦτο παροιμιῶδές ἐστιν ἐφ' ὧν ἐκκαλέσασθαι βουλόμεθα τὸν ἀκούοντα, ἴσον ὂν τῷ δέχου δὴ τὰ ἄξια ἀκοῆς. Οἰκεῖος] λέγονται γὰρ οἰκεῖοι καὶ οἱ συγγενεῖς. Ἐν τῇ ποιήσει]

εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν·
οὐ γὰρ ἁμαρτινόῳ πείσεται ἡγεμόνι.

Κριτίαν ἡμέτερον πάππον] Ἐξηκεστίδης, Σόλων, Δρωπίδης, οὗ Κριτίας ὁ πρῶτος, οὗ Κάλλαισχρος, οὗ Γλαύκων, Κριτίας ὁ δεύτερος, Περικτιόνη, Χαρμίδης, Πλάτων, Γλαύκων, Ἀδείμαντος.

21. Κριτίας] ὁ παλαιὸς δηλαδή. Ἀπατούρια ἑορτὴ Ἀθήνησιν εἰς Διόνυσον, ἐκ τοῦδε. Μελάνθιος ἀντὶ Θυμοίτου τοῦ βασιλέως Ἀθηναίων Ξάνθῳ μονομαχῶν τῷ Βοιωτῷ, ἠπάτησεν αὐτὸν εἰπὼν "παρὰ τὴν ὁμολογίαν, ὦ Ξάνθε, δεύτερος ἥκεις." τοῦ δὲ Ξάνθου ἐπιστραφέντος, ἵνα ἴδοι τὸν δεύτερον, αὐτὸν μὲν μηδένα ἰδεῖν, Μελάνθιον δὲ τοῦτον ἐξ ἐπιδρομῆς ἀνελεῖν, καὶ οὕτως ἐξ ἀπάτης νικῆσαι Ἀθηναίους, ὑπὲρ Οἰνόης πολεμοῦντας Βοιωτοῖς. ἑώρταζον δὲ ἡμέρας τρεῖς, ὧν ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο ἀνάρρυσις (τὰ γὰρ θύματα λέγεται ἀναρρύματα, παρὰ τὸ ἄνω ἐρυόμενα θύεσθαι· καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ πολλὰ ἐθύετο), ἡ δὲ δευτέρα δορπία, καθ' ἣν εὐωχίαι καὶ δεῖπνα πολλά, ἡ δὲ τρίτη κουρεῶτις· ἐν ταύτῃ γὰρ τοὺς κόρους ἐνέγραφον εἰς τοὺς φράτερας, τριετεῖς ἢ τετραετεῖς ὄντας. ἐν ᾗ καὶ τῶν παίδων οἱ ἐντρεχέστεροι ποιήματα ἄττα ᾖδον, τὰ τῶν παλαιῶν ῥαψῳδοῦντες. Φρατέρων] Ἀθήνησιν αἱ φυλαὶ μετὰ μὲν Ἴωνα τέσσαρες, ἀπὸ δὲ Κλεισθένους δέκα, μετὰ δὲ ταῦτα δώδεκα. διῃρέθη δὲ ἑκάστη εἰς τρία, καὶ τὸ τρίτον ἐκλήθη τριττύς, εἶτα πατριὰ καὶ φρατρία, καὶ φράτερες οἱ εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν ταττόμενοι καὶ φρατρίαν ὡς ἀλλήλων συγγενεῖς, καὶ εἰς τούτους τοὺς φράτερας ἡ ἐγγραφὴ τῶν κόρων ἐγίγνετο. Τί, τὸ ἔργον· πῶς, τίνα τρόπον· παρὰ τίνων, τῶν διασωσαμένων αὐτὸ μέχρι τῆς Σόλωνος ἀκοῆς. Σαϊτικὸς] ἐκ τῶν Μανεθῶ Αἰγυπτιακῶν. ἑπτακαιδεκάτη δυναστεία ποιμένες ἦσαν ἀδελφοὶ Φοίνικες ξένοι βασιλεῖς, οἳ καὶ Μέμφιν εἷλον, ὧν πρῶτος Σαΐτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ', ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαΐτης νομὸς ἐκλήθη· οἳ καὶ ἐν τῷ Σεθραΐτῃ νομῷ πόλιν ἔκτισαν, ἀφ' ἧς ὁρμώμενοι Αἰγυπτίους ἐχειρώσαντο. δεύτερος τούτων Βνῶν ἔτη μ', τρίτος Ἀρχάης ἔτη λ', τέταρτος

Ἄφωφις ἔτη ιθ· ‖ [1] ϛγ΄. ὁ δὲ Σαΐτης προσέθηκε τῷ μηνὶ ὥρας ιβ΄, ὡς εἶναι ἡμερῶν λ΄, καὶ τῷ ἐνιαυτῷ ἡμέρας ϛ΄, καὶ γέγονεν ἡμερῶν τξε΄.

Νομὸς] ἀπὸ τοῦ νενεμῆσθαι τὴν γῆν οὕτω λέγεται. Σημείωσαι ὅτι τὴν Σαῒν ἀκίνητόν φησιν ὑπὸ σεισμῶν. διὸ καὶ Αἰγύπτιοι εἰς τὴν ἄρκτον αὐτὴν ἱερατικῶς ἀναπέμπουσιν, ὡς μετέχουσάν τινος ἐκεῖθεν ἀποῤῥοίας, διὰ τὸν περὶ τὸν πόλον τόπον δεξαμένην ἑδραίαν στάσιν.

22. Φορωνεὺς Ἰνάχου καὶ Μελίας, Ἀργείων βασιλεύς. Νιόβη δὲ τούτου παῖς καὶ Τηλοδίκης τῆς Ξούθου. Δευκαλίων δὲ καὶ Ἐπιμηθεὺς Προμηθέως καὶ Κλυμένης. Πύῤῥα δὲ Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας τῆς ὑπὸ θεῶν πεπλασμένης. Ὅτι τρεῖς ἱστοροῦσι γενέσθαι κατακλυσμούς, πρῶτον τὸν ἐπὶ Ὠγύγου, ὃς ἦν τῆς Ἀττικῆς βασιλεύς, δεύτερον τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος, ὅτε καὶ τὰ κατὰ Θετταλίαν ὄρη διέστη καὶ τὰ ἐκτὸς Ἰσθμοῦ καὶ Πελοποννήσου συνεχύθη πάντα, τρίτον τὸν ἐπὶ Δαρδάνου τοῦ Διὸς καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος, ὃς Δάρδανος ἐβασίλευσε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῆς ἀντίπερα Σαμοθράκης ἠπείρου, διὰ σχεδίας αὐτόσε κομισθείς. Τινα] Πατένεϊτ τοὔνομα. Ὅτι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γενέσθαι φασὶ τόν τε πρὸς Θεσσαλίαν καὶ τοὺς ἐκείνῃ τόπους κατακλυσμόν, καὶ τὴν ἐν Αἰθιοπίᾳ ὑπὸ τοῦ Φαέθοντος ἐκπύρωσιν. Παράλλαξιν τὴν ἀσυμμετρίαν τῶν ἐν γῇ πρὸς τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἡκούσας εἰς αὐτὴν ἀποῤῥοίας φησί· συμμέτρως γὰρ ἔχοντα διαμένει, ἀσυμμέτρως δὲ φθείρεται. ἢ τὸν τῶν οὐρανίων ποικίλον σχηματισμόν· οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ κατὰ οὐρανὸν περὶ γῆν ἰόντες, καὶ ἄλλοτε ἄλλα σχήματα δεικνύντες διὰ τὰς ποικίλας νοήσεις τῶν ψυχῶν· γράμματα γὰρ ἐκεῖνα τὰ σχήματά ἐστι καὶ τύποι τινὲς δραστήριοι δι' ἐκείνους. Λυόμενος] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ λύων τῆς ἀπορίας ὁ Νεῖλος ἡμᾶς. Κατὰ δὲ τήνδε] κατὰ τὴν ἄνω Αἴγυπτον δηλονότι· κατὰ γὰρ τὴν κάτω, ἣν ἔργον τοῦ ποταμοῦ φησὶν Ἀριστοτέλης, ὄμβροι εἰώθασι γίνεσθαι. ἐπανιέναι δὲ λέγει οὐ τὸ κάτωθεν ἀναβλυσθαίνειν, ἀλλὰ τὸ τὸ ὕδωρ ἀλλαχόθεν αὐξόμενον ἀνωτέρω τῆς γῆς χωρεῖν, ὑδάτων καταῤῥηγνυμένων εἰς τὸν Νεῖλον ἐξ ἄλλων τόπων τῶν κατὰ τὰ Σεληναῖα ὄρη, ἀφ' ὧν αἱ τούτου πηγαί, ἐκ τῆς γιγνομένης ἐν αὐτοῖς πιλήσεως τῶν νεφῶν ὑπὸ τῶν Ἐτησίων ἀνέμων, ὡς Θεόφραστός φησι. ταῦτα δὲ τὰ ὄρη ὑψηλότατά ἐστιν.

23. Διαφορὰν ἔχον] ἀντὶ τοῦ παραδόξως ἐκβεβηκός. Πάλιν δι' εἰωθότων] ὅτι κατά τινας ἐπιτελοῦνται περιφορὰς καὶ αἱ τοιαῦται φθοραί, ἐχούσας τινὰ καὶ αὐτὰς ἀκολουθίαν πρὸς τὴν ὅλην τοῦ θείου γεννητοῦ περίοδον. Γῆς τε καὶ Ἡφαίστου] Ζεὺς Μήτιδι συνελθὼν καὶ γενομένην ἔγκυον καταπίνει, ἐπείπερ ἔλεγε παῖδα γεννήσειν μετὰ τὴν μέλλουσαν ἐξ αὐτῆς γεννᾶσθαι κόρην, ὃς δυναστεύσει οὐρανοῦ. ὡς δ' ὁ καιρὸς τῆς ταύτης ἐνέστη γεννήσεως, δεῖται Ἡφαίστου πρὸς τοῦτο συνεργοῦ, ὡς κατὰ τῆς κεφαλῆς πλήξειεν αὐτόν· ἐπὶ ταύτης γὰρ ἐκυοφόρει τὸ ἔμβρυον. ὁ δὲ οὐκ ἄλλως ὑπακούσας κατένευσεν, εἰ μὴ τῇ γεννωμένῃ συγχωρηθείη συνελθεῖν εἰς εὐνήν. ὑποστάντος δὲ τοῦ Διός, πελέκει τούτου τὴν κεφαλὴν Ἥφαιστος πλήττει. καὶ γεννᾶται μὲν οὕτως

[1] Hanc notam esse adverbii ὁμοῦ arbitratur Bastius Corinth. p. 827.

ἐξ αὐτῆς Ἀθηνᾶ, ἐπιδιώκων δὲ αὐτὴν Ἥφαιστος ἀποσπερμαίνει μὲν εἰς τὸν ταύτης μηρόν, ἡ δὲ λαβοῦσα ἔριον τὸ σπέρμα ἐξέμαξεν, ἔῤῥιψέ τε εἰς γῆν. καὶ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονὸς δρακοντόπους ἄνθρωπος ἐγένετο, Ἐριχθόνιος τοὔνομα. τοῦτ᾽ οὖν ἐνταῦθά φησιν, ὅτι Ἀθηναῖοι τοῦτον λέγουσι γενέσθαι παρ᾽ αὐτοῖς αὐτόχθονα.

24. Παραδείγματα νῦν, ὥς φησι Πρόκλος, τὰς εἰκόνας καλεῖ, ἐπείπερ αὗται γίγνονται παραδείγματα τοῖς ἀπ᾽ αὐτῶν ἀναπεμπομένοις, καὶ δι᾽ αὐτῶν τὰ πρῶτα γιγνώσκουσιν. Μαθήματα] γεωμετρία, ἀστρονομία, λογιστική, ἀριθμητική, καὶ αἱ ταύταις συγγενεῖς. Εὐρώπη κέκληται ἀπὸ Εὐρώπης τῆς Ἀγήνορος ἢ Φοίνικος ἢ Τιτυοῦ, Ἀσία δὲ ἀπὸ Ἀσίας τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, Λιβύη δὲ ἀπὸ Λιβύης τῆς Ἐπάφου, βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ Μέμφεως τῆς Νείλου· οἱ δὲ Ἀμφιῤῥόης. Ἀτλαντικοῦ πελάγους] τὸν Ἡρακλέα λόγος πολλὰς ἀβάτους διαπορευθέντα εἰς τὸν Ἄτλαντα, τὸ ὄρος, ἐξ οὗ καὶ τὸ πέλαγος ὠνομάσθαι, ἐλθεῖν· ὃ ἐξ Ἄτλαντος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Κλειτοῦς καλεῖται, ὃ διὰ τὸ ὕψος ἐπ᾽ αὐτοῦ φέρεσθαί φασι τὸν οὐρανόν. καὶ γὰρ τοῦ αἰθέρος αὐτοῦ λέγει Μάρκελλος τὴν τοῦδε ψαύειν κορυφήν, καὶ σκιὰν ἐκπέμπειν ἄχρι πεντακισχιλίων σταδίων· ἀπὸ γὰρ θ' ὥρας ἡμερινῆς κρύπτεσθαι τὸν ἥλιον ὑπ᾽ αὐτοῦ μέχρι τελέας καταδύσεως. καὶ ὁ Ἄθως ἐπὶ ἑπτακοσίους σταδίους ἕως Λήμνου σκιάζει. Πτολεμαῖος δὲ τὰ Σεληναῖα ὄρη τὸ ὕψος ἄπλετον ἔχειν φησί. καὶ Ἀριστοτέλης τοῦ Καυκάσου τὴν κορυφὴν τὸ τρίτον μετὰ δυσμὰς καὶ τὸ τρίτον πρὸ ἀνατολῶν μέρος τῆς νυκτὸς ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καταυγάζεσθαι. Ἡρακλέους στήλας] Ἡρακλῆς ἦκε μὲν εἰς Ἐρύθειαν, ἣ νῆσός ἐστιν Ὠκεανοῦ κειμένη πλησίον, ἣ νῦν Γάδειρα καλεῖται, ἐπὶ δὲ τῷ τὰς βοῦς ἀγαγεῖν Γηρυόνου τοῦ Χρυσάορος καὶ Καλλιῤῥόης τῆς Ὠκεανοῦ, ὃς ἦν τρία σώματα ἔχων συμφυέντα εἰς ἓν ἀπὸ λαγόνος τε καὶ μηρῶν, εἶχε δὲ βοῦς φοινικᾶς, βουκόλον Εὐρυτίωνα, κύνα φύλακα Ὄρθον δικέφαλον, τὸν Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος. δι᾽ Εὐρώπης οὖν πορευθεὶς Λιβύης ἐπέβη, καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν ἵστησι μὲν σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὅρων Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας, ἐλαύνει δὲ πρὸς Εὐρυσθέα τὸν Τίρυνθος βασιλέα τὰς βοῦς, ᾗ προσετάγη ὑπ᾽ αὐτοῦ. Ἡ δὲ νῆσος] ὅτι μὲν ἐγένετο τοιαύτη τις νῆσος καὶ τηλικαύτη, δηλοῦσί τινες τῶν ἱστορούντων τὰ περὶ τῆς ἔξω θαλάσσης. εἶναι γὰρ καὶ ἐν τοῖς αὐτῶν χρόνοις ἑπτὰ μὲν νήσους ἐν ἐκείνῳ τῷ πελάγει Περσεφόνης ἱεράς, τρεῖς δὲ ἄλλας ἀπλέτους, τὴν μὲν Πλούτωνος, τὴν δὲ Ἄμμωνος, μέσην δὲ τούτων ἄλλην Ποσειδῶνος χιλίων σταδίων τὸ μέγεθος, καὶ τοὺς οἰκοῦντας ἐν αὐτῇ μνήμην ἀπὸ τῶν προγόνων διασώζειν περὶ τῆς Ἀτλαντίδος, ὄντως γενομένης νήσου ἐκεῖ παμμεγεθεστάτης, ἣν ἐπὶ πολλὰς περιόδους δυναστεῦσαι πασῶν τῶν ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει νήσων, Ποσειδῶνος καὶ αὐτὴν οὖσαν ἱεράν. ταῦτα μὲν οὖν Μάρκελλος ἐν τοῖς Αἰθιοπικοῖς γέγραφεν, ἡμεῖς δὲ ἀπὸ τῶν Πρόκλου ἐξελόντες παρεθέμεθα.

25. Βασιλέων] δέκα γὰρ βασιλεῖς ἦσαν ἐν αὐτῇ, τεχθέντες δίδυμοι πεντάκις· καὶ τἄλλα δὴ τὰ ἐνταῦθα λεγόμενα ἐν τῷ Κριτίᾳ διαῤῥήδην ἱστόρηται. Ποσειδῶνος δὲ καὶ Κλειτοῦς οὗτοι, ὧν ὁ πρῶτος, ὡς ὁ Πρόκλος φησίν, Ἄτλας ἐκαλεῖτο, ἐξ οὗ καὶ ἡ νῆσος ὠνόμασται. Αἰ-

γυπτος κέκληται ἀπὸ Αἰγύπτου τοῦ Βήλου καὶ Ἀγχιρόης τῆς Νείλου, τοῦ βασιλέως Αἰγυπτίων. τοῦτον ὁ πατὴρ ἐν Ἀραβίᾳ κατοικίζει· ὁ δὲ καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Τυῤῥηνία δὲ ἀπὸ Τυῤῥηνοῦ τοῦ Ἄγρωνος τοῦ Ἄτυος τοῦ Λυδοῦ, καὶ δὴ καὶ τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος. οὗτος κατὰ χρησμὸν ἐκ Λυδίας ἀπάρας εἰς τούσδε ἀφίκετο τοὺς τόπους, ἐκ Σαρδοῦς τε τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἀφ' ἧς καὶ κατὰ Λυδίαν Σάρδεις ἡ πόλις, ἡ ἀργυρόφλεψ νῆσος τὸ πρὶν Σαρδὼ νῦν ὀνομάζεται. Πρόκλου. ὅτι ὅπου ἅμα σεισμῷ γίνεται κατακλυσμὸς, κῦμα τούτου τοῦ πάθους αἴτιον. ὅταν γὰρ τὸ τὸν σεισμὸν ποιοῦν πνεῦμα μηδέπω ῥέον ὑπὸ γῆν, τὴν θάλατταν ὑπό τινος ἐναντίου πνεύματος αὐτῷ κινουμένην, ἐξ ἐναντίας φερόμενον ἀπῶσαι μὲν εἰς τοὐπίσω μὴ δυνηθῇ διὰ τὸν προωθοῦντα ἄνεμον αὐτὴν, ἱστᾷ δὲ καὶ ἐμποδίζον αὐτῆς τὴν πρόοδον αἴτιον γίγνηται τοῦ πολλὴν ὠθουμένην ὑπὸ τοῦ ἐναντίου τούτῳ πνεύματος ἀθροισθῆναι, τότε δὴ, πολλῆς τῆς θαλάττης γενομένης διὰ τὸ ἀπ' ἐναντίας ὠθοῦν, αὐτὸ μὲν ὑπὸ γῆν ἔδυ, τῆς ῥοῆς ἀθρόας ἐπιχυθείσης, καὶ ἐποίησε τὸν σεισμὸν, ἡ δὲ θάλασσα ἐπέκλυσε τὸν τόπον. τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον καὶ περὶ Ἀχαίαν γενέσθαι τὸν σεισμὸν ἅμα καὶ τὴν τοῦ κύματος ἔφοδον τοῦ ἐπικλύσαντος τὰς παραθαλασσίους πόλεις, Βοῦραν καὶ Ἑλίκην. Κάρτα λίαν, μεγάλως. Τοῦτο καὶ οἱ τοὺς ἐκείνῃ τόπους ἱστοροῦντες λέγουσιν, ὡς πάντα τεναγώδη τὸν ἐκεῖ εἶναι χῶρον. τέναγος δέ ἐστιν ἰλύς τις ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τούτῳ, ἢ πηλώδη πελάγη, ἢ διάβροχοι ἢ κάθυγροι τόποι.

40. Ἰλλομένην φησὶν ὁ Σιμπλίκιος καὶ ὅσοι συνηγοροῦσι τῷ Πλάτωνι, τοῦ Ἀριστοτέλους εἰλουμένην ἀναγινώσκοντος κἀκ τούτου τὸν Πλάτωνα ταῖς εὐθύναις ὑπάγοντος τὴν γῆν εἰλεῖσθαι καὶ στρέφεσθαι φάσκοντα. T.

52. Πλόχανόν ἐστι πλέγμα, ᾧ ὁ σῖτος καθαίρεται.

76. Λέμμα φλοιός, λέπισμα.

81. Τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεαὺς δρυόχους φασίν.

84. Εὐρώτος] σεσηπυίας ὑγρότητος. Σφακελισμός ἐστι σῆψις μυελοῦ, καὶ σφάκελος ἡ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρόσεσις. ὁ δὲ σπασμὸς οὗτος μετὰ φλεγμονῆς. ἰατροὶ δὲ τὴν μελανίαν ἢ τὴν σφοδρὰν ὀδύνην, ἔνιοι δὲ τὴν τῶν ὀστέων σῆψιν. λέγεται δὲ καὶ ὁ σφυγμὸς καὶ ὁ παλμός. ἀλλὰ καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος.

Non aliena fortasse ab hoc loco, quæ codex Paris. Reg. 1832 (f. 37. r. — 46. v.) habet pro illis Procli (ed. Basil. prim. p. 374, 33 — 388, 19) ὅλοις τὴν αὐτὴν — εἰσὶν αἱ ἰδιότητες.

. . . . . . ἀλλ' οὐδὲ τὸ νῦν ἀθρόον καθ' ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα μὴ φθείρεσθαι, ἀλλὰ κατ' εἶδος τὰ αὐτὰ μένειν, ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ καὶ παντελῶς μηδέποτε τὰ ὅλα στοιχεῖα φθαρήσεσθαι. ἀνάγκη γάρ, ἕως ἂν ᾖ ὁ κόσμος, ἕκαστον τῶν τοῦ κόσμου στοιχείων, ἐξ ὧν τὸ εἶναι ὁ κόσμος ἔχει, ὅλον καθ' ὅλον αὐτὸ κατ' εἶδος σώζεσθαι. καὶ γὰρ ἕως ἂν ἡ οἰκία μένῃ οἰκία, δεῖ καὶ τὰ ἐξ ὧν σύγκειται καθ' ὅλα αὐτὰ μένειν κατ' εἶδος τὰ αὐτά, λέγω δὴ λίθους, ξύλα καὶ τὰ λοιπά, κἂν κατὰ μέρη φθείρωνται οἵ τε λίθοι καὶ τὰ ξύλα, ὡς καὶ ἐν τῷ πρὸ τούτου λόγῳ ἐδείξαμεν. καὶ ἐν

ὅσῳ τῶν ὄντων ἦν ὁ Σωκράτης, ἀνάγκη ἦν καὶ τὰ τούτου μέρη κατ' εἶδος σώζεσθαι, σάρκας φημὶ καὶ αἷμα καὶ ὀστᾶ καὶ τὰ λοιπὰ μόρια, κἂν κατὰ μέρη ἄλλα μὲν ἐφθείρετο ἄλλα δὲ ἐγίγνετο, εἴπερ ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ τὸ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἔσχομεν. οὐ τὸ μὴ φθείρεσθαι οὖν νῦν κατ' εἶδος τὰς τῶν στοιχείων ὁλότητας, τοῦτο ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ ἄφθαρτον εἶναι τὸν κόσμον, ἀλλ' εἰ διὰ λόγου δειχθείη μηδένα λόγον γενέσεως καὶ φθορᾶς ἔχοντα. νῦν δὲ τοὐναντίον ἅπαν ἥ τε τῶν μερῶν ἁπάντων φθορὰ καὶ γένεσις καὶ τῶν ὁλοτήτων κατ' ἀριθμὸν ἐξαλλαγὴ καὶ τὸ ἐναντίαις καὶ φθαρτικαῖς ἀλλήλων ποιότησι χαρακτηρίζεσθαι τὸ γενητὰ εἶναι καὶ φθαρτὰ καὶ τῶν στοιχείων ἕκαστον καὶ τὸν ἐκ τούτων συνεστῶτα κόσμον λέγειν ἡμᾶς ἀναγκάζει. εἰ γὰρ αἱ γενέσεις καὶ αἱ φθοραὶ τῶν ἐναντίων, ἐναντία δὲ τὰ ἐναντίας ἔχοντα ποιότητας, ἐναντίαις δὲ ποιότησιν αἱ τῶν στοιχείων ὁλότητες χαρακτηρίζονται, καὶ αἱ ὁλότητες ἄρα τῶν στοιχείων γενέσει τε καὶ φθορᾷ ὑποπεπτώκασιν. ὁμοειδεῖς γάρ εἰσι καὶ αἱ τῶν στοιχείων ὁλότητες τοῖς ἰδίοις μέρεσιν. ἧς γὰρ οὐσίας ἐστὶ τὸ ὅλον ὕδωρ ὡς ὕδωρ, τῆς αὐτῆς ἐστὶ καὶ τὸ μερικὸν ὕδωρ· ὑγρὸν γὰρ καὶ ψυχρὸν καὶ τὸ ὅλον ὕδωρ ἐστὶ καὶ τὸ μέρος, ὁμοίως θερμὸν καὶ ὑγρὸν κατὰ φύσιν. ἀλλὰ δὴ καὶ ὅλος ὁ ἀήρ, ὡς καὶ τὸ μέρος. θερμόν τε καὶ ξηρὸν τὸ πῦρ, ξηρόν τε καὶ ψυχρὸν ἡ γῆ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. εἰ οὖν αὗται αἱ ποιότητες ἐναντίαι οὖσαι γενέσεώς εἰσι καὶ φθορᾶς τοῖς μέρεσι τῶν στοιχείων αἰτίαι, αἱ αὐταὶ δὲ αὗται ποιότητες ἀπαραλλάκτως καὶ τὰς λοιπὰς ὁλότητας τῶν στοιχείων εἰδοποιοῦσιν ὥσπερ καὶ τὰ μέρη, καὶ αἱ ὁλότητες ἄρα τῶν στοιχείων γενηταὶ εἶεν ἂν καὶ φθαρταί, ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ μέρη. τοῦ γὰρ τῆς φθορᾶς αἰτίου, λέγω δὴ τῶν ἐναντίων δυνάμεων, ὁμοίως ἔν τε τοῖς μέρεσι καὶ ἐν τοῖς ὅλοις θεωρουμένου, τίς ἡ ἀποκλήρωσις τὰ μὲν μέρη γίνεσθαι καὶ φθείρεσθαι λέγειν, τὰ δὲ ὅλα μηκέτι; πῶς δὲ οὐχὶ τοῖς μέρεσι τὰ αὐτὰ πάσχειν καὶ τὰ ὅλα ἀνάγκη, τοῦ τῆς γενέσεως καὶ φθορᾶς αἰτίου ἐν ἑκατέρῳ θεωρουμένου; τῶν δὲ ὅλων στοιχείων γενητῶν εἶναι καὶ φθαρτῶν ἀποδεδειγμένων, καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν συγκείμενον κόσμον γενητὸν εἶναι καὶ φθαρτὸν ἀνάγκη. τούτων γὰρ φθειρομένων σώζεσθαι τὸν ἐκ τούτων συγκείμενον κόσμον ἀδύνατον. τῶν γὰρ στοιχείων, ἐξ ὧν ἐστὶν ἕκαστον, φθειρομένων καὶ αὐτὸ φθείρεσθαι ἀναγκαῖον. ὅτι μὲν οὖν οὐ τὰ μέρη γενητὰ εἴη καὶ φθαρτά, καὶ αὐτὸ γενητὸν εἶναι καὶ φθαρτὸν ἀνάγκη, καὶ ὅτι καὶ αἱ τῶν στοιχείων ὁλότητες καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἐκ τούτων συγκείμενος κόσμος γενητός ἐστι καὶ φθαρτός, δέδεικται διὰ τῶν εἰρημένων· ὅτι δὲ γελοίως ὁ Πρόκλος τὰ ὁπωσοῦν γινόμενα καὶ φθειρόμενα οὐκ εἶναί φησι τοῦ παντὸς μέρη, ἤδη μὲν πρὸ βραχέος ἐδείξαμεν, καὶ νῦν δὲ τὸν λόγον ἐπαναλαβόντες δείκνυμεν τὸν τρόπον τοῦτον. πρῶτον οὖν ἔστω κατ' αὐτὸν τὰ ἐκ τῶν στοιχείων συγκείμενα τῶν ζώων σώματα ἀποτελέσματα εἶναι τοῦ παντὸς καὶ οὐ μέρη. ταῦτα γὰρ ὑπὸ τῶν κατ' οὐρανὸν θεῶν γίνεσθαί φησιν ὁ Πλάτων δανειζομένων ἐκ τοῦ κόσμου μόρια ὡς ἀποδοθησόμενα πάλιν. ὅτι δὲ τὰ στοιχεῖα μέρη ἐστὶ τοῦ κόσμου, καὶ αὐτὸς ὁμολογεῖ. καὶ ἐπιστῆσαι χρή, ὅπερ καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι καὶ τὰ τῶν στοιχείων μέρη τὰ ἐκ τοῦ παντὸς δεδανεισμένα εἰς γένεσιν τῶν ζώων καὶ αὐτὰ μόρια εἶναι τοῦ κόσμου φησὶ παρὰ

Πλάτωνος λαβὼν ὁ Πρόκλος. εἰ μὲν οὖν μόνα τὰ σύνθετα ἦν τὰ γινόμενα καὶ φθειρόμενα, ἴσως ἂν παρακρούσασθαι τοὺς ἁπλουστέρους ὁ λόγος ἠδύνατο, ὡς ἀποτελέσματα τοῦ κόσμου εἰσὶ καὶ οὐ μέρη τὰ γενητὰ καὶ φθαρτὰ πάντα· εἰ δὲ καὶ αὐτὰ τὰ μέρη τῶν στοιχείων γίνεταί τε καὶ φθείρεται, εἴπερ εἰς ἄλληλα μεταβάλλει καὶ ἐξ ὕδατος φθειρομένου ἀὴρ γίνεται καὶ ἐξ ἀέρος πάλιν ὕδωρ καὶ ἐκ πάντων πάντα, δῆλον ὅτι καὶ τὰ τῶν στοιχείων μέρη γίνεταί τε καὶ φθείρεται. εἰ οὖν τὰ τῶν στοιχείων μέρη γενητὰ ὄντα καὶ φθαρτὰ καὶ τοῦ ὅλου κόσμου ἐστὶ μόρια, ὡς Πλάτων τε καὶ Πρόκλος φησίν, οὐκ ἄρα τὰ ὁπωσοῦν γινόμενα καὶ φθειρόμενα ἀποτελέσματά ἐστι τοῦ κόσμου καὶ οὐ μέρη. τὸ γὰρ μόριον τοῦ μέρους ἐπὶ τῶν ὁμοιομερῶν μάλιστα τῷ ποσῷ μόνῳ καὶ οὐ τῷ εἴδει διενήνοχεν. οὐδεὶς δ' ἂν οἶμαι νοῦν ἔχων τῷ ποσῷ τὸ εἶναι τόδε τοῦδε μέρος ἢ μὴ εἶναι κρίνειεν. εἰ γὰρ τῆς θύρας μερίς ἐστιν ἥδε ἡ σανίς, καὶ τὸ τῆς σανίδος ἄρα μέρος τῆς θύρας ἐστὶ μέρος. τὸ γὰρ μικρὸν ξύλον τῷ μεγίστῳ ἐστὶν ὁμοειδές, ἢ ξύλον ἐστίν. ὁμοιομερῆ δὲ καὶ τὰ στοιχεῖα εἶναι ὡμολόγηται. ὁ γὰρ μερικὸς ἀὴρ τοῦ ὅλου ἀέρος κατ' αὐτὴν τὴν τοῦ ἀέρος φύσιν τῷ ποσῷ μόνον καὶ οὐ τῇ οὐσίᾳ διενήνοχεν. ὁμοίως καὶ τὸ στοιχειῶδες πῦρ τῷ μέρει τὸ ὅλον τῆς αὐτῆς κεκοινώνηκε φύσεως, τῆς ἐπισυμβαινούσης ἔξωθεν τοῖς στοιχείοις ποιότητος ἐκ τῆς ἀλλήλων ἐπιμιξίας οὐκ εἰς τὸν τῆς οὐσίας αὐτῶν ἀναφερομένης λόγον. κἂν γὰρ ἄλλη ἄλλῳ ὕδατι ποιότης ἐπιμίγνυται (τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶ γλυκέα, τὰ δὲ πικρά, τὰ δὲ ἁλμυρά), ἀλλ' ἔξωθεν ταῦτα ἐκ τῆς ὑποκειμένης γῆς τῷ ὕδατι συμβέβηκε, καὶ οὐσίας ὕδατος διαφορὰν οὐκ ἐργάζεται. καὶ ἡ φλὸξ δὲ ὑπερβολή τις εἶναι πυρὸς καὶ οὐ τὸ στοιχειῶδες πῦρ ὡμολόγηται. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. εἰ οὖν τὰ ὅλα στοιχεῖα ὁμοειδῆ τοῖς ἰδίοις ὑπάρχουσι μέρεσι, τοῦ δὲ ὅλου κόσμου συμπληρωτικά ἐστιν ὡς μέρη αὐτοῦ τὰ στοιχεῖα, καὶ τὰ τῶν στοιχείων ἄρα μέρη, συμπληρωτικὰ ὄντα τῶν ἰδίων ὁλοτήτων, καὶ τοῦ ὅλου κόσμου ἐστὶ συμπληρωτικά, ὡς μέρη αὐτοῦ ἢ μόρια ὑπάρχοντα. εἰ δὲ τὰ μέρη τῶν στοιχείων γενητὰ ὄντα καὶ φθαρτὰ τοῦ ὅλου κόσμου ἐστὶ μέρη, οὐκ ἄρα ἅπαντα τὰ γινόμενα καὶ φθειρόμενα ἀποτελέσματά ἐστι τοῦ κόσμου καὶ οὐ μέρη. τάχα δὲ ἀκριβέστερόν τις γυμνάζων τὰ τοιαῦτα καθ' ὅλου ψευδῆ ὄντα τὸν Πρόκλου λόγον εὑρήσει. εἰ γὰρ τὰ τῶν στοιχείων μέρη καὶ τοῦ ὅλου κόσμου μέρη ἐστὶν ἢ μόρια, ἐκ τούτων δὲ πάντα τὰ σύνθετα συνέστηκε σώματα, πῶς οὐκ ἀνάγκη καὶ τὰ σύνθετα πάντα σώματα μέρη εἶναι τοῦ κόσμου ἢ μόρια; θαυμαστὸν γὰρ οἶμαι, εἰ τῶν συνθέντων στοιχείων ἕκαστον τὰ τῶν ζώων καὶ φυτῶν σώματα, λέγω δὴ τὸ μερικὸν πῦρ καὶ μερικὸν ὕδωρ ἥ τε γῆ καὶ ὁ ἀήρ, τοῦ κόσμου ἐστὶ μόρια, τὰ δὲ ἐκ τῶν τοῦ κόσμου συγκείμενα μὴ ᾖ τοῦ κόσμου μόρια. ὥσπερ γὰρ τὸ τῆς θύρας μέρος, φημὶ δὴ τοδε τὸ ξύλον, μέρος ἐστὶ τοῦ ὅλου ξύλου, φέρε εἰπεῖν τῆς δρυὸς ἐξ ἧς ἀποτέτμηται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ ὅλη θύρα ἐξ ἀνάγκης ὡς ξύλον τῆς αὐτῆς δρυός ἐστι μέρος, οὕτω δή που κατὰ τὸ ἀκόλουθον, εἰ τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν σύγκειται τὰ σύνθετα σώματα, μέρη ἐστὶ τοῦ πάντος κόσμου, καὶ τὰ ἐκ τούτων συγκείμενα σύνθετα σώματα τοῦ αὐτοῦ κόσμου μέρη εἶναι ἀνάγκη. ἄλλως τε καὶ εἰ τὰ

σύνθετα σώματα καὶ ὅλως τὰ γενητὰ καὶ φθαρτὰ μὴ μέρη εἶναι τοῦ κόσμου ἀλλὰ ἀποτελέσματα ὁ Πλάτων ἠβούλετο, πῶς ἐν Τιμαίῳ φησὶν ὡς εἰ μὴ εἴη τὰ θνητὰ τῶν ζώων γένη, ἀτελὴς ὁ κόσμος ἔσται; τὸ γὰρ ἀτελὲς ἐλλείποντός τινος τῶν εἰς τὴν οὐσίαν αὐτοῦ συντελούντων ἀτελές ἐστιν. οὐ γὰρ τὰ ἀποτελέσματα τὸ εἶναι ἢ μὴ εἶναι τέλειον ἢ ἀτελῆ ποιεῖ τὸν ἀποτελοῦντα, οὔτε κατ' οὐσίαν οὔτε κατ' αὐτὴν τὴν τοῦ ποιεῖν ἕξιν, ὡς πολλάκις ἐδείξαμεν. οὔτε γὰρ ὁ μαθητὴς τὸν διδάσκαλον οὔτε ἡ ναῦς τὸν ναυπηγὸν τελειοῖ τὸν τελείαν τοῦ ναυπηγεῖν τὴν ἕξιν ἔχοντα. ὅτι δὲ καὶ εἰ ἐτελειοῦτο τὸ ἀποτελοῦν ὑπὸ τοῦ ἀποτελουμένου, οὐχ ὡς ποιητικὸν αἴτιον ἀτελῆ φησὶν εἶναι τὸν κόσμον ὁ Πλάτων ἐλλειπόντων τῶν θνητῶν ζώων, ἀλλ' ὡς μὴ πάντων τῶν συμπληρωτικῶν αὐτοῦ μερῶν ὑφεστηκότων, ἐξ ὧν ἔχει τὸ εἶναι, ἐξ αὐτῆς ἔστι συνιδεῖν τῆς λέξεως Πλάτωνος. ἔτι δὲ ὁ δημιουργὸς ἐν Τιμαίῳ (St. 41. B.) πρὸς τοὺς κατ' οὐρανὸν ἤδη γενομένους θεοὺς ἀφανεῖς τε καὶ φαινομένους διαλεγόμενος φησὶ ταῦτα "νῦν οὖν, ὃ λέγω πρὸς ὑμᾶς ἐνδεικνύμενος, μάθετε. θνητὰ ἔτι τρία ἀγένητα. τούτων δὲ καὶ μὴ γενομένων οὐρανὸς ἀτελὴς ἔσται. τὰ γὰρ πάντα ἐν ἑαυτῷ γένη ζώων οὐχ ἕξει. δεῖ δέ, εἰ μέλλει τέλειος ἱκανῶς εἶναι. δι' ἐμοῦ δὲ ταῦτα γενόμενα καὶ βίου μετασχόντα θεοῖς ἰσάζοιτο ἄν. ἵνα οὖν θνητά τε ᾖ, τό τε πᾶν τόδε ὄντως πᾶν ᾖ, τρέπεσθε κατὰ φύσιν ὑμεῖς ἐπὶ τὴν τῶν θνητῶν ζώων δημιουργίαν, μιμούμενοι τὴν ἐμὴν δύναμιν περὶ τὴν ὑμετέραν γένεσιν." σκοπεῖν ἄξιον ὡς τῶν θνητῶν ζώων μὴ γενομένων, ἐνύδρων τε καὶ χερσαίων καὶ ἀερίων (ταῦτα γὰρ λέγει τρία γένη), τὸν οὐρανὸν εἶναί φησιν ὁ Πλάτων ἀτελῆ, οὐρανὸν συνήθως τὸν κόσμον καλῶν. οὕτω γὰρ ἐν ἀρχῇ (St. 28. B.) εἶπεν "ὁ δὲ πᾶς οὐρανὸς ἢ κόσμος ἢ καὶ ἄλλο ὅτι ποτὲ ὀνομαζόμενος μάλιστα ἂν δέχοιτο, τοῦτο ἡμῖν ὠνομάσθω," καὶ ἐν Πολιτικῷ πάλιν "ὃν δὴ οὐρανὸν ἢ κόσμον ἐπωνομάκαμεν." εἰ οὖν τέλειον μέν ἐστιν ᾧ μηδὲν τῶν μερῶν ἐλλείπει, ἐλλειπόντων δὲ τῶν θνητῶν ζώων ἀτελὴς ὁ κόσμος, μέρη ἄρα τοῦ κόσμου ἐστὶ τὰ θνητὰ ζῷα. εἰ γὰρ μὴ ἦν τοῦ κόσμου τὰ θνητὰ ζῷα, μὴ γενομένων δηλονότι τῶν θνητῶν ζώων, οὐδὲν ἂν τῷ κόσμῳ μέρος ἐνέλειπεν. πῶς οὖν οὐδενὸς μέρους ἐλλείποντος ἀτελὴς εἶναι ὁ κόσμος ἔμελλε, τῶν θνητῶν ζώων μὴ γενομένων; κατανοεῖν δὲ πάλιν ἄξιον πῶς οὐκ εἶπεν ὁ Πλάτων "τούτων δὲ μὴ γενομένων ὑμεῖς ἀτελεῖς ἐστὲ οἱ δημιουργοῦντες αὐτά, διὰ τὸ ἀτελὲς εἶναι τὸ ἀποτελοῦν μὴ ὄντος τοῦ ἀποτελέσματος," ἀλλ' "οὐρανὸς ἀτελὴς ἔσται" τουτέστιν ὁ κόσμος. τὰ γὰρ πάντα ἐν αὐτῷ ἐστὶ γένη τῶν ζώων. τὰ γὰρ μέρη ὑπὸ τοῦ ὅλου καὶ παντὸς περιέχεται. ὅλον δέ ἐστι καὶ πᾶν τὸ ἐκ πάντων τῶν μερῶν αὐτοῦ συγκείμενον. εἰ δέ τι τῶν μερῶν ἐλλείψοι, οὐκέτι τὸ ὅλον ἐστὶν ὅλον οὐδὲ τὸ πᾶν ἔτι ἐστὶ πᾶν. εἰ γὰρ τῷ ἀνδριάντι ποὺς ἐλλείψοι, οὐκέτι ἔσται ὅλος ἀνδριάς, οὐδ' εἰ τοῦ δήμου φέρε τοῦ τῶν Ἀθηναίων τινὲς ἀπολείπωνται, ὅλος ἔτι ἐστὶν ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος. εἰ οὖν προστάσσει ὁ δημιουργὸς τὰ θνητὰ ζῷα γενέσθαι, ἵνα τὸ πᾶν τόδε ὄντως πᾶν ᾖ, δῆλον ἄρα ὅτι, εἰ μὴ γεγόνει τὰ θνητὰ ζῷα, οὐκέτι τὸ πᾶν τόδε ὄντως πᾶν ἦν. οὐκοῦν εἰ τὸ πᾶν ἐλλείποντός τινος τῶν μερῶν οὐκέτι ἐστὶ πᾶν, ὡς ἐδείξαμεν, μὴ γενομένων δὲ τῶν θνητῶν ζώων τὸ πᾶν τόδε οὐκ ἦν ὄντως πᾶν, ὡς Πλάτων φησί, δῆλον

ἄρα ὅτι μέρος εἶναι τοῦ παντὸς τὰ θνητὰ ζῶα ὁ Πλάτων βούλεται. καὶ τί μοι δεῖ συλλογισμῶν, ἐξὸν διαῤῥήδην παραθέσθαι βοῶντα Πλάτωνα ὡς μέρη τοῦ κόσμου εἰσὶ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ζῶα, καθ' ἕν τε ἕκαστον αὐτῶν καὶ κατὰ γένη, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὁρατὰ σώματα; ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ Τιμαίῳ πρὸ τῶν προκειμένων ῥημάτων περί τε τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πρὸς ὃ γέγονε παραδείγματος ταῦτά φησιν ὁ Πλάτων ἐπὶ λέξεως, τούτου δὲ ὑπάρχοντος αὖ τὰ τούτοις ἐφεξῆς ἡμῖν λεκτέον τῇ τῶν ζώων αὐτῶν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε τῶν μὲν μέρους ἤδη πεφυκότων μηδενὶ καταξιώσωμεν· ἀτελεῖ γὰρ ἐοικὸς οὐδέν ποτε ἂν γένοιτο καλόν· οὗ δέ ἐστι τὰ ἄλλα ζῶα καθ' ἓν καὶ κατὰ γένη μόρια εἶναι, τούτῳ πάντων ὁμοιότατον αὐτὸν τιθῶμεν. τὰ μὲν γὰρ δὴ νοητὰ ζῶα ἐκεῖνο ἐν ἑαυτῷ περιλαβὸν ἔχει, καθάπερ ὅδε ὁ κόσμος ὅσα τε ἄλλα θρέμματα ξυνέστηκεν ὁρατά. τῷ γὰρ τῶν νοουμένων καλλίστῳ καὶ κατὰ πάντα τελείῳ μάλιστα αὐτὸν ὁ θεὸς ὁμοιῶσαι βουληθεὶς ζῶον ἓν ὁρατόν, ὅσα αὐτοῦ πάντα κατὰ φύσιν ξυγγενῆ ζῶα ἐντὸς αὐτοῦ ἔχον, ξυνέστηκεν. εἰ καθάπερ τὸ τοῦ κόσμου παράδειγμα πάντα τὰ νοητὰ ζῶα ἐν ἑαυτῷ περιλαβὸν ἔχει, οὕτω καὶ ὁ κόσμος ἡμᾶς περιέχει καὶ ὅσα ἄλλα θρέμματα ξυνέστηκεν ὁρατά, τὰ δὲ νοητὰ ζῶα καθ' ἓν καὶ κατὰ γένη μόριά ἐστιν ἐκείνου τοῦ ζώου, πρὸς ὃ παράδειγμα ὁ κόσμος γέγονε, καὶ ἡμεῖς ἄρα καὶ τὰ λοιπὰ ὁρατὰ καθ' ἓν καὶ κατὰ γένη μέρη ἐστὶ κατὰ Πλάτωνα τοῦ περιέχοντος ἡμᾶς κόσμου. εἰ γάρ, ὡς ἔχει τὸ ὅλον παράδειγμα πρὸς τὴν ὅλην εἰκόνα, τουτέστι τὸν κόσμον, οὕτως ἔχει καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ παραδείγματος περιεχόμενα νοητὰ ζῶα πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς εἰκόνος περιεχόμενα αἰσθητὰ ζῶα, καὶ ἐναλλὰξ ἄρα, ὡς ἔχει τὰ ὑπὸ τοῦ παραδείγματος περιεχόμενα νοητὰ ζῶα πρὸς αὐτό, οὕτως ἔχει καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ κόσμου περιεχόμενα αἰσθητὰ ζῶα πρὸς αὐτόν. εἰ οὖν τὰ ὑπὸ τοῦ παραδείγματος περιεχόμενα νοητὰ ζῶα μέρη αὐτοῦ ἐστὶ καθ' ἓν καὶ κατὰ γένη, καὶ τὰ ὑπὸ τῆς εἰκόνος ἄρα (λέγω δὴ τοῦ κόσμου) περιεχόμενα ζῶα μέρη αὐτοῦ ἐστὶ καθ' ἓν καὶ κατὰ γένη. καὶ σκόπει ὡς οὐ μόνον τὰ γένη τῶν ζώων μέρη εἶναί φησι τοῦ παντὸς κόσμου, ἀλλὰ καὶ καθ' ἓν ἕκαστον αὐτὸ μόνον, οἷον Σωκράτην καὶ Πλάτωνα καὶ τόνδε τὸν ἵππον καὶ τόνδε τὸν λίθον, καὶ μέρη συγγενῆ αὐτοῦ κατὰ φύσιν ὑπάρχοντα, ὡς ἠκούσαμεν Πλάτωνος λέγοντος, καὶ οὐκ ἔκφυλα καὶ ξένα τῆς τοῦ οὐρανοῦ φύσεως, ἄλλο τι ὄντος παρὰ τὴν τῶν στοιχείων φύσιν, ἐξ ὧν τὰ ὁρατὰ πάντα συνέστηκεν, ὡς νῦν ἡμᾶς παρακρούεται ὡς (ὁ ἴ) ἐν προσχήματι τοῦ ὑφηγεῖσθαι τὰ Πλάτωνος ἔκφυλα μὲν τῷ ὄντι καὶ ξένα τῆς ἐκείνου διδασκαλίας ἡμῖν ἐπεισάγων, αὐτῇ δὲ τῇ ἀθετήσει τῶν αὐτοῦ δογμάτων αὐτὸν ἐφυβρίζων. οὔτε γὰρ συσκιάσαι δεδύνηται τὴν ἀλήθειαν, καὶ αὐτῷ τῷ φαίνεσθαι μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐναργῶς εἰρημένοις φανερῶς αὐτὸν ἐφυβρίζων φαίνεται.

ιγ. Ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον. καιρὸς δ' ἂν εἴη λοιπὸν ἀναγνῶναι ῥήματα Πλάτωνος, δι' ὧν ἄνευ πάσης ἀμφιβολίας καὶ ἐπικρύψεως ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων τὸ οὐράνιον σῶμα συνίστησιν, εἶτα ἐφεξῆς καὶ τὰς τῶν ἄλλων φιλοσόφων περὶ αὐτοῦ μαρτυρίας παραθέσθαι. "Διὰ ταῦτα οὔτε δύο οὔτε ἀπείρους — οὐδὲ δύναμιν ἔξωθεν ὑπολιπών."

(St. 31 A—32 C) Ὅτι μὲν οὖν ἐκ τῶν τεσσάρων καὶ μόνων στοιχείων ὅ τε οὐρανὸς καὶ ὁ κόσμος ἅπας συνέστηκε, σαφῶς ἠκούσαμεν Πλάτωνος λέγοντος καὶ τὴν αἰτίαν ἀκριβῶς διεξιόντος. ἐπεὶ γὰρ ἐκ τῶν ἐναντιωτάτων ὁ κόσμος συνέστηκε, πυρός τε καὶ γῆς καὶ φύσει καὶ τόποις διεστηκότων, τὰ δὲ ἐναντία (φησίν) ἑνοῦσθαι ἀλλήλοις οὐ πέφυκεν, ἔδει τινὸς μεσότητος τῆς συνδεούσης καὶ εἰς μίαν ἕνωσιν καὶ ὁμολογίαν τὸ πᾶν συναγούσης. ἀλλ' ἐπειδὴ στερεὰ ταῦτά ἐστι καὶ οὐκ ἐπίπεδα, ἀδύνατον (φησί) μιᾷ ταῦτα συνδεῖσθαι μεσότητι. διὰ τοῦτο οὖν δύο μεσοτήτων (φησίν) ἐδέησεν, ἀέρος τε καὶ ὕδατος. τὴν μὲν οὖν μαθηματικωτέραν τούτων ἐξήγησιν λεγέτωσαν ἕτεροι· ἡμεῖς δὲ τὴν φυσικωτέραν ἐκτιθέμενοι φαμὲν ὡς ὅτι μεσότητες ὄντα πυρός τε καὶ γῆς ἀήρ τε καὶ ὕδωρ, εἰ καὶ ἐναντιοῦται τῷ ἀέρι τὸ πῦρ, καθὸ τὸ μὲν ξηρόν ἐστιν ὁ δὲ ὑγρός, ἀλλ' οὖν συνδεῖται πρὸς ἄλληλα ταῦτα τῇ τοῦ θερμοῦ κοινωνίᾳ· ἄμφω γὰρ κατὰ φύσιν ἐστὶ θερμά. πάλιν αὖ πρὸς ὕδωρ ψυχρὸν ὂν θερμὸς ὢν ὁ ἀὴρ μαχόμενος, τῇ ὑγρᾷ πρὸς αὐτὸ κοινωνῶν ποιότητι καὶ δι' ἑαυτοῦ μέσου καὶ τῷ ὕδατι τὴν πρὸς τὸ πῦρ χαρίζεται ἕνωσιν. ὁμοίως τὸ ὕδωρ ὑγρὸν ὂν καὶ τῇ γῇ ξηρᾷ οὔσῃ πολεμοῦν, τῇ ταυτότητι τῆς ψυχρᾶς ποιότητος τὴν πρὸς αὐτὴν φιλίαν ἀσπάζεται, καὶ δι' ἑαυτοῦ πρὸς τὸν ἀέρα καὶ δι' ἐκείνου πρὸς τὸ πῦρ αὐτὴν συνάπτει. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ γῆ, ψυχρὰ οὖσα καὶ ταύτῃ τῷ πυρὶ θερμῷ ὄντι ἀντικειμένη τε καὶ πολεμοῦσα, τῇ κοινωνίᾳ τῆς ξηρᾶς ἑνοῦται δυνάμεως, καὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὸν ἀέρα, καθὸ ὑγρά ἐστι, ξηρῷ ὄντι τῷ πυρὶ μαχόμενα δι' ἑαυτῆς μέσης συνάπτει. καὶ ὅπερ ἐστὶ τοῖς ἄκροις τὰ μέσα, τοῦτ' αὖ πάλιν τοῖς μέσοις τὰ ἄκρα γίνεται. συνδέων γὰρ ὁ ἀὴρ θερμὸς ὢν ψυχρὰν οὖσαν τὴν γῆν δι' ἑαυτοῦ μέσου πρὸς τὴν τοῦ πυρὸς θερμότητα, καὶ συναπτόμενος αὐτὸς πρὸς τὴν γῆν διὰ μέσου τοῦ ὕδατος (ὑγρὰ γὰρ ἄμφω, ἀὴρ καὶ ὕδωρ), πάλιν αὐτὸς ὁ ἀὴρ ὑγρὸς ὢν διὰ μέσης τῆς γῆς πρὸς τὴν τοῦ πυρὸς συμφωνεῖ ξηρότητα· ξηρὰ γὰρ πῦρ τε καὶ γῆ. πρὸς δὲ τούτοις τὸ ὕδωρ ψυχρὸν ὂν καὶ ὑγρὸν κατὰ μὲν τὸ θερμὸν δι' ἀέρος μέσου, κατὰ δὲ τὸ ξηρὸν διὰ τῆς γῆς μέσης τῷ πυρὶ συμπλέκεται. καὶ οὕτως ὡς ἐν χορῷ διὰ τῶν μέσων καὶ τὰ ἄκρα ἀλλήλοις καὶ τὰ μέσα τοῖς ἄκροις ἐπισυνάπτεται, καὶ τὰ μέσα ἄκρα καὶ τὰ ἄκρα μέσα γινόμενα, καὶ μία ἐκ πάντων ἀποτελεῖται συμφωνία καὶ σύμπνοια. εἰ δέ τι τῶν μέσων ἐλλείποι, ἀδύνατον ἔτι τὸν εἰρημένον συστῆναι σύνδεσμον. ἐλλειπέτω γάρ, εἰ τύχοι, ὁ ἀήρ, καὶ μέσον ἔστω πυρός τε καὶ γῆς τὸ ὕδωρ μόνον. πῶς ἂν οὖν θερμόν τε ἅμα καὶ ξηρὸν ὑπάρχον τῷ ὕδατι ὑγρῷ καὶ ψυχρῷ συμπλακὲν συμφωνῆσαι δυνήσεται; συνδεθῆναι γὰρ ἀλλήλοις τὰ πάντῃ μαχόμενα καὶ κατὰ μηδὲν κοινωνοῦντα ἀμήχανον. κἂν γὰρ διὰ μέσης τῆς γῆς κατὰ τὴν ξηρότητα πρὸς αὐτὸ ἑνωθείη πρὸς ἄμφω γῆ τε καὶ ὕδωρ, κατὰ τὸ θερμὸν πολέμιον ἔσται καὶ ἀσύμφωνον. ἀλλὰ δὴ πάλιν τοῦ ὕδατος ἐλλειπέτω οὐσία, ὑπαρχέτω δὲ μεταξὺ πυρός τε καὶ γῆς μόνος ὁ ἀήρ. πῶς ἂν οὖν ὁ ἀὴρ θερμὸς ὢν ἅμα καὶ ὑγρὸς πρὸς τὴν γῆν ψυχράν τε καὶ ξηρὰν οὖσαν ὁμολογήσειεν; πρὸς γὰρ πῦρ τε καὶ γῆν ξηρὰ ὄντα πολεμία ἕξει κατὰ τὴν ὑγρότητα. ἀνάγκη ἄρα ἐστὶ πᾶσα, ᾗ φησὶ Πλάτων, δύο τῶν ἄκρων ὄντων, πυρός τε καὶ γῆς, δύο καὶ τὰς τούτων συνδετικὰς μεσότητας εἶναι, ἀέρα καὶ ὕδωρ. οὕτως οὖν κοινῶς περὶ τῆς τοῦ παντὸς κόσμου συνθέσεως φυσιολογήσας ὁ Πλά-

πῶν, ὡς ἐκ μόνων εἴη τῶν τεσσάρων σωμάτων, ἐφεξῆς λοιπὸν ἰδικώτερον τὰ οὐράνια τῆς πυρώδους οὐσίας πλεῖστόν φησι μετειληφέναι. εἰπὼν γὰρ τέσσαρας εἶναι τὰς τοῦ ζώου ἰδέας, μία μὲν οὖν φησὶν (St. 39 E) οὐρανίων θεῶν γένος, ἄλλη δὲ πτηνῶν καὶ ἀεροπόρων, τρίτη δὲ ἔνυδρον εἶδος, πεζῶν δὲ καὶ χερσαίων τέταρτον. τοῦ μὲν οὖν θείου (φησί) τὴν πλείστην ἰδέαν ἐκ πυρὸς ἀπειργάζετο, ὅπως ὅτι λαμπρότατον ἰδεῖν τε κάλλιστον εἴη. τῷ δὲ παντὶ προσεικάζων εὔκυκλον ἐποίει, τίθησί τε εἰς τὴν τοῦ κρατίστου φρόνησιν ἐκείνου ξυνεπόμενον, νείμας περὶ πάντα κύκλῳ τὸν οὐράνιον κόσμον ἀληθινὸν αὐτῷ πεποικιλμένον εἶναι.

ιδ. Ὅτι μὲν οὖν ἐκ πλείστου πυρὸς τὰ οὐράνια συνέστηκε σώματα, σαφῶς ὁ Πλάτων εἴρηκεν· ἃ δέ φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ τῶν μετεωρολογικῶν ἀναιρεῖν ἐπιχειρῶν τὸ ἐκ πυρὸς συνεστάναι τὰ οὐράνια σώματα, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἔχειν μοι φαίνεται. φησὶ γὰρ ὡς εἰ πυρία ἦν τὰ οὐράνια, πάντα πάλαι ἂν τὰ ἔνδον κατέφλεξε διὰ τὸ πολλῷ ὑπερέχειν τῷ μεγέθει τῶν ἐντὸς ἁπάντων· ἡ γὰρ τοῦ πυρὸς φύσις καὶ ἐν ἐλάττονι οὖσα ὄγκῳ διὰ τὸ δραστήριον τῆς δυνάμεως καὶ τὰ πολλῷ μεγέθει ὑπερέχοντα κατακαίει, μή τοί γε καὶ ἐν πολλῷ μείζονι ὄγκῳ τυγχάνουσα. καὶ τὸν ἥλιον δὲ μόνον καθ' αὐτὸν καὶ πολλοὺς τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων πολλῷ μείζονας εἶναι τῆς γῆς ἀστρονόμων βούλονται παῖδες, μή τοί γε τοὺς ἀστέρας ἅμα πάντας καὶ τὰς σφαίρας αὐτὰς ἐν αἷς καθίδρυνται. ἀσύγκριτος οὖν ἡ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὰ ἐντὸς ὑπεροχή. πῶς οὖν ἀντέσχε τὰ ἐντός, φησὶν Ἀριστοτέλης, εἰ πυρία ἦν τὰ οὐράνια; ἀλλ' ἔστι πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν πρῶτον μὲν ὅτι οὐδὲ αὐτὸς σὺ ταύτης τῆς ἀπορίας ἐκπέπτωκας. τὴν γὰρ τοῦ πυρὸς ὁλότητα περιέχειν τὰ λοιπὰ στοιχεῖα βουλόμενος, ὅπερ καλεῖς ὑπέκκαυμα, ἀνάγκη σε πάντως μείζονα τῶν ἐντὸς αὐτὴν ὑποτίθεσθαι· τὸ περιέχον γὰρ τοῦ περιεχομένου μεῖζον. πῶς οὖν οὐ πέφλεκται τὰ ἐντός, ἐν πολλῷ μείζονι ὑπεροχῇ τῶν λοιπῶν ἅμα πάντων τοῦ πυρὸς τυγχάνοντος; δεύτερον αὐτὸς σὺ λέγεις ὡς ὅτι ἡ φλὸξ οὐκ ἔστι τὸ φυσικὸν πῦρ, ἀλλ' ὑπερβολὴ πυρός, ὡς καὶ ἡ χιὼν ὑπερβολὴ ψυχροῦ· τὸ γὰρ φυσικὸν πῦρ ζωτικὸν μᾶλλον εἶναι, οὐ καυστικόν, οἷόν ἐστι τὸ ἐν ἡμῖν ἔμφυτον θερμὸν καλούμενον, καὶ ὅλως ἐξ οὗ τὸ σύγκριμα τοῦ συνθέτου συνέστηκε σώματος. τοιοῦτο δὲ εἶναι φῂς καὶ τὸ ὑπέκκαυμα. οὐκοῦν καὶ τὸ οὐράνιον πῦρ τοιοῦτόν ἐστι, ζωτικὸν μᾶλλον, οὐ καυστικόν, ὥστε κίνδυνος οὐδεὶς μὴ καταφλέξῃ τὰ ἐντὸς πάντα. ἄλλως τε οὐδὲ μόνως ἐκ πυρὸς εἶπε τὸν οὐρανὸν συνεστάναι Πλάτων, ἀλλὰ πλείστου πυρὸς μετέχειν ὡς πρὸς τὴν ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν στοιχείων καὶ τῶν λοιπῶν συνθέτων σωμάτων, ὥστε τῇ μίξει κολάζεσθαι τοῦ πυρὸς τὴν ἀκρότητα. προσθείην δ' ἂν ἔτι καὶ τέταρτον ὅτι καὶ καθαρωτάτη καὶ λεπτομερεστάτη ἡ τοῦ πυρὸς ἐκείνου φύσις ἐστίν. ὁρῶμεν δὲ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ φλόξ, ὑπερβολὴ οὖσα πυρὸς καὶ οὐ τὸ ζωτικόν τε καὶ φυσικὸν πῦρ, ἐπηνίκα λεπτομερεστέρα ὑπάρχει, οὐδ' ὅλως ἢ παντελῶς βραχυτάτου τοῦ καυστικοῦ μετέχει, οἷα ἐστὶν ἡ ἀστραπή. καὶ τὸ παρ' ἡμῖν δὲ πῦρ, ὡς στερεωτέρας ὕλης ἐπιλαμβάνεται, καὶ παχυμερέστερον ὂν καυστικὸν μᾶλλόν ἐστιν. οὐ γὰρ οὕτω καὶ ἡ φλὸξ ἡ ἐκ στυππείου φέρε ἐξαφθέντος ἢ ἡ ἐκ παπύρου, ὡς ἡ ἐκ ξύλων· καὶ τούτων ἡ ἐκ δρυΐνων μᾶλλον. ἀλλὰ δὴ

καὶ δι' αὐτῆς μὲν τῆς φλογὸς πολλάκις διαγαγεῖν τὴν χεῖρα δυνάμεθα, ἄνθρακος δὲ οὐδὲ ἐφάψασθαι. καὶ ἄνθρακος δὲ ἧττον θιγεῖν δυνατὸν τοῦ ἐκ στερεωτέρας ὑπάρχοντος ὕλης· μᾶλλον γὰρ τοῦ ἐκ θρυαλλίδος καὶ τοῦ ἐκ παπύρου ἄνθρακος θιγεῖν δυνάμεθα ἤπερ τοῦ ἐκ ξύλων, καὶ τούτου πάλιν μᾶλλον ἤπερ σιδήρου πεπυρακτωμένου· σχεδὸν δὲ οὐδὲ πλησιάσαι τούτῳ δυνάμεθα. εἰ οὖν τὸ παχυμερέστερον πῦρ καίει τὰ μᾶλλον, λεπτομερέστατον καὶ καθαρώτατον δὲ ὡς ἔνι μάλιστα τὸ οὐράνιον πῦρ, καὶ οὐδὲ ὑπερβολὴ πυρὸς οὐδὲ φλόξ, ἀλλ' αὐτὸ τὸ στοιχειῶδές τε καὶ ζωτικὸν πῦρ, πῶς οὐκ ἂν πολλῷ τοῦ καίειν τε καὶ φθείρειν ἀποδέοιτο, ζωοποιὸν δὲ μᾶλλον ἂν εἴη, ὡς καὶ τὸ ἐν τοῖς ζώοις ἔμφυτον θερμὸν καλούμενον, οἷόν ἐστι καὶ τὸ πῦρ τὸ αἰθέριον;

ιε. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ γνῶναι τὴν Πλάτωνος διάνοιαν, ὡς ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων οἴεται τὸ πᾶν συνεστάναι καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανόν, ἱκανὰ καὶ ταῦτα. ἐφεξῆς δὲ καὶ τῶν αὐτὸν ὑπομνηματισαμένων φιλοσόφων ὀλίγας παραθέσθαι ῥήσεις ἄξιον. Ἀττικὸς μὲν οὖν καὶ Πλούταρχος ἐάσθων, καὶ εἴ τις ἄλλος γενητὸν εἶναι κατὰ χρόνον τὸν κόσμον ὑπὸ Πλάτωνος λέγεσθαι ἀπεφήνατο· μάρτυρες δὲ ἡμῖν ἔστωσαν μόνοι τοῦ ὅτι Πλάτων ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων τὸν πάντα κόσμον συνεστάναι βούλεται, ὅσοι τῆς τοῦ ἀΐδιον εἶναι αὐτὸν κατὰ Πλάτωνα δόξης ἐγένοντο.

Ταύρου τοῦ Πλατωνικοῦ ἐκ τοῦ πρώτου τῶν εἰς τὸν Τίμαιον ὑπομνημάτων, προεκτεθείσης τοῦ Πλάτωνος περικοπῆς "σωματοειδὲς δὴ καὶ ὁρατὸν ἁπτόν τε γενόμενον" καὶ τῶν ἑξῆς. Ὁ δημιουργὸς ἤρχετο τῆς συστάσεως τοῦ κόσμου ἐκ πυρὸς καὶ γῆς. δεῖ δὲ τὸ γενησόμενον σωματοειδὲς ἀντιτυπτικὸν εἶναι καὶ ὁρατόν. τὸ μὲν εἶναι ὁρατὸν ἐκ τοῦ πυρὸς αὐτῷ γίνεται, τὸ δὲ ἁπτὸν ἐκ τῆς γῆς. καθ' ἕκαστον γὰρ στοιχεῖον αἴσθησις. κατὰ τὸ πῦρ ἡ ὅρασις· ὁρατοῦ ὅρασις, ὁρατὸν δὲ χρῶμα. κατὰ τὴν γῆν ἁφή· ἁπτοῦ ἁφή. κατὰ τὸ ὕδωρ ἡ γεῦσις· γευστοῦ γεῦσις. κατὰ τὸν ἀέρα ἡ ἀκοή· ἀκουστοῦ ἀκοή. τῇ οὖν ὀσφρήσει ποῖον ἀπονεμοῦμεν στοιχεῖον; ἀναμέσον τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος, ὡς κατὰ τὸν τόπον γενόμενοι ἐροῦμεν. Θεόφραστός φησιν, εἰ τὸ ὁρατὸν καὶ τὸ ἁπτὸν ἐκ γῆς καὶ πυρός ἐστι, τὰ ἄστρα καὶ ὁ οὐρανὸς ἔσται ἐκ τούτων· οὐκ ἔστι δέ. ταῦτα λέγει εἰσάγων τὸ πέμπτον σῶμα τὸ κυκλοφορητικόν. ὅταν οὖν ἐκεῖνο παραστήσῃ ὅτι ἔστιν, τότε πρὸς ταῦτα ἐνιστάσθω.

σκοπεῖν ἄξιον πῶς οὐ μόνον ἀληθὲς οἴεται Πλάτωνα ἐκ τῶν τεσσάρων μόνων στοιχείων συγκεῖσθαι τὸν κόσμον λέγειν ὁ τούτου ἐξηγητὴς Ταῦρος, ἀλλὰ καὶ Θεοφράστῳ μάχεται λέγοντι μὴ εἶναι ἐκ τούτων τὸν οὐρανόν· τῆς γὰρ Ἀριστοτέλους διατριβῆς ὁ Θεόφραστος. καὶ ὅτι οὐδὲ οἴεται ὁ τοῦ Πλάτωνος ἐξηγητὴς τὸ πέμπτον ἀποδεδεῖχθαι στοιχεῖον ὅτι ἔστιν ὑπὸ Ἀριστοτέλους· ὅταν γὰρ ἐκεῖνο παραστήσῃ, φησίν, ὅτι ἔστιν, τότε πρὸς αὐτὰ ἐνιστάσθω. ἀναμέσον δὲ ὕδατός φησι καὶ ἀέρος τὴν ἀτμίδα· ὁδὸς γάρ ἐστιν αὕτη ἐξ ὕδατος εἰς ἀέρα καὶ ἐξ ἀέρος εἰς ὕδωρ· πυκνουμένη μὲν γὰρ ὕδωρ γίνεται, μανουμένη δὲ ἀήρ. ἔστιν οὖν ἡ ἀτμὶς ὀσφρήσεως· ὀσφραντοὶ γὰρ οἱ ἀτμοί, πεποιωμένοι πως ὄντες ταῖς ὀσφρανταῖς ποιότησι. Καὶ μετ' ὀλίγα πάλιν ὁ αὐτὸς Ταῦρος ἐπιφέρει καὶ ταῦτα.

ἔλαβε δύο ἄκρα ἀντικείμενα ἀλλήλοις, πῦρ καὶ γῆν, καὶ ταῦτα βούλεται συναρμόσαι μεσότησί τισιν ἀνάλογον ἐχούσαις πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς ἑκάτερον τῶν ἄκρων. καὶ τίθησιν ὕδωρ καὶ ἀέρα κατὰ τὰς προειρημένας δυνάμεις τὰ αὐτά τε ἀλλήλοις συνάπτοντα καὶ τὰ ἄκρα αὐτοῖς καὶ ἀλλήλοις. φησί τε ὅτι ὁ θεὸς ἐν μέσῳ τῶν ἄκρων, τοῦ πυρὸς καὶ τῆς γῆς, ἔθηκεν ἀέρα καὶ ὕδωρ, καὶ συνῆψεν ἀλλήλοις ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἀνάλογον συνδήσας ταῖς μεσότησιν. ἐγένετο οὖν ἐκ τούτων συντεθεὶς ὁ οὐρανὸς ἁπτὸς καὶ ὁρατός. ἐκ τῶν ἄκρων ἔλαβε τὰ αἰσθητά, ἐξ ὁρατοῦ καὶ ἁπτοῦ καὶ ὁράσεως καὶ ἁφῆς, ὧν ὅρασις μὲν κατὰ τὸ πῦρ, ἁφὴ δὲ κατὰ τὴν γῆν.

ὁ μὲν οὖν Ταῦρος ταῦτα. καὶ ὁ Πορφύριος δὲ ἐν τοῖς πρὸς τὸν Τίμαιον ὑπομνήμασιν, ἐξηγούμενος τὰ προεκκείμενα χωρία τοῦ Πλάτωνος καὶ πολλὰ εἰπὼν περὶ τοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων μόνων συνεστάναι τὸν κόσμον, προστίθησιν ἐπὶ λέξεως καὶ ταῦτα·

τὰ δὲ οὐράνια φάναι μὴ ἐκ τῶν τεσσάρων συνεστηκέναι οὐκ ἄρα κατὰ τὸ ἑπόμενον δόγμα Πλάτωνι λέγοντός ἐστιν, ἀλλ' ἰδίῳ ἑπομένου δόγματι, ἐπεί γε ὁ Πλάτων καὶ τὰ οὐράνια ἐκ πλείονος μὲν πυρὸς γεγονέναι φησίν, ἐλαττόνων δὲ τῶν ἄλλων καὶ εἰλικρινεστέρων καὶ καθαρωτέρων. κατὰ δὴ Πλάτωνα δύο μὲν τὰ πρῶτα στοιχεῖα, γῆ καὶ πῦρ, τὰ δὲ λοιπὰ δεσμοῦ καὶ συνοχῆς χάριν προὐνοήθη.

καὶ μεθ' ἕτερα δέ, ἐξηγούμενος τὸ χωρίον Πλάτωνος ἐν ᾧ φησὶ "καὶ διὰ ταῦτα ἔκ τε δὴ τούτων τὸν ἀριθμὸν τεττάρων τὸ τοῦ κόσμου σῶμα ἐγεννήθη" (St. 32 B), πάλιν ὁ αὐτὸς Πορφύριος ταῦτά φησιν ἐπὶ λέξεως· "τέτταρα μόνα τὰ σώματα λέγει, ἐπεὶ μηδὲν παρὰ ταῦτα ἐν τοῖς οὖσιν εὑρίσκεται, πλὴν τὰ ἐκ τούτων συνδέσματα." εἶτα διὰ πολλῶν κατασκευάσας ὁ Πορφύριος ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο σῶμα παρὰ τὰ τέσσαρα, πάλιν προθεὶς τὴν προκειμένην ῥῆσιν τοῦ Πλάτωνος ἐπιφέρει ταῦτα· "σαφῶς τὸν κόσμον ἐκ τῶν τεσσάρων φησὶ συνεστάναι στοιχείων, ὡς τὸ πέμπτον σῶμα δῆλον ὅτι οὐχ ἡγούμενος τὸ ὑπ' Ἀριστοτέλους καὶ Ἀρχύτου εἰσαγόμενον. ἑξῆς δ' ἀκριβέστερον ὀψόμεθα." ταῦτα μὲν οὖν καὶ ὁ Πορφύριος. οὐδὲ ὁ Πρόκλος δὲ αὐτὸς ἐν οἷς μὴ πρὸς ἔριν τοὺς λόγους ἐπο.εῖτο μηδὲ σκοπὸν ἴδιον ἐν προσχήματι τῶν Πλάτωνι δοκούντων ἀνύσαι προὐτέθετο, ἔξω ταύτης περὶ Πλάτωνος τῆς δόξης γέγονεν. ἐν γὰρ τῷ πολλάκις μνημονευθέντι λόγῳ, ὃς ἐπιγέγραπται ἐπίσκεψις τῶν πρὸς Πλάτωνος Τίμαιον ὑπ' Ἀριστοτέλους ἀντειρημένων, πολύς ἐστι τῇ Πλάτωνος παριστάμενος δόξῃ καὶ κατασκευάζων ὡς οὐ ξένη τις τῶν τῇδε στοιχείων ἡ τοῦ οὐρανοῦ φύσις ἐστίν, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν, ἀλλ' ἐκ τούτων κἀκεῖνος συνέστηκε. παραθήσομαι δὲ καὶ ἐντεῦθεν ἐκ πολλῶν ὀλίγας μαρτυρίας, ἐξ ὧν ἔστιν ἰδεῖν ὡς οὐδ' ἑαυτῷ συμφώνως τὰ περὶ τῆς Πλάτωνος δόξης ἐν τοῖς προκειμένοις ὁ Πρόκλος διωρίσατο. φησὶ γὰρ ἐν τῷ μνημονευθέντι λόγῳ ἐπὶ λέξεως ταῦτα·

οὐ γὰρ καυστικὸν τὸ οὐράνιον πῦρ, ἀλλ' ὡς ἂν ἔγωγε φαίην ζωοποιόν, ὡς καὶ τὸ ἐν ἡμῖν ἔμφυτον θερμόν. καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς περὶ γενέσεως ζῴων εἶναί φησί τινα ἔλλαμψιν, ἧς παρούσης ζῆν τῶν θνητῶν ἕκαστον. ὁ μὲν οὖν ὅλος οὐρανὸς ἐκ τοῦ τοιούτου πυρός ἐστι, τὰ δὲ ἄστρα πλεῖστον μὲν ἔχει τοῦτο τὸ στοιχεῖον, ἔχει δὲ καὶ τῶν ἄλλων τὰς ἄκρότητας.

καὶ μετ' ὀλίγα

καὶ μὴν καὶ εἰ τοῦτο ἐννοήσαιμεν, ὅτι γῆ μὲν ἐπισκοτεῖ πᾶσι τοῖς φωτίζουσι καὶ σκιὰν ἀποτελεῖ, τὰ δὲ μέσα γῆς καὶ πυρὸς διαφανῆ κατὰ τὴν αὐτῶν φύσιν δεκτικά ἐστιν ἀμφοτέρων, σκότους καὶ φωτός, καὶ οὐδετέρου τούτων αἴτια τοῖς σώμασι, μόνον δὲ τὸ πῦρ παρεκτικὸν φωτὸς ὡς ἡ γῆ σκότους, πλεῖστον ἀλλήλων ἀπέχοντα, μάθοιμεν ἂν ὅπως καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ πυρία τὴν φύσιν ἐστίν. ὅτι μὲν γὰρ φωτίζει καθάπερ τὸ τῇδε πῦρ, δῆλον· εἰ δὲ ἀμφοτέρων τοῦτο κοινόν, συγγενὲς δή που τὸ τῇδε πῦρ πρὸς τὸ εἶδος τῶν οὐρανίων.

ταῦτα εἰπὼν ὁ Πρόκλος, καὶ τὴν συγγένειαν ἐφεξῆς τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὰ στοιχεῖα δι' ἑτέρων πλειόνων κατασκευάσας, ἐπήγαγεν

οὐκ ἄρα δεῖ καθάπερ ξένην φύσιν ἐπεισάγειν τῷ παντὶ τὴν οὐρανίαν, ἀλλ' ἐκεῖ θεμένους τὴν ἀκρότητα τῆς φύσεως τῶν τῇδε ἀπ' ἐκείνης διδόναι καὶ διὰ τῆς ἐκείνῃ συγγενοῦς καὶ τοῖς ἐνταῦθα στοιχείοις τὴν γένεσιν.

εἰ οὖν οὐ ξένη τῶν παρ' ἡμῖν στοιχείων ἡ τοῦ οὐρανοῦ φύσις ἐστίν, ὡς καὶ Πρόκλῳ δοκεῖ, ἀλλ' ἡ ἀκρότης τῶν τῇδε ἐν ἐκείνοις ἐστί, πυρίων μὲν ὄντων τὴν φύσιν τῶν οὐρανίων, ἐχόντων δὲ καὶ τῶν ἄλλων τὰς ἀκρότητας, εἰ ταῦτα συνηγορῶν τῇ δόξῃ τοῦ Πλάτωνος ὁ τοῦ Πλάτωνος ἐξηγητὴς πῶς ἐν τοῖς νῦν προκειμένοις, ὥσπερ καὶ τῶν ἰδίων ἐπιλαθόμενος, αὐτὸς ἑαυτῷ τὰς ἐναντίους ἀφῆκε φωνάς, τὸν οὐρανὸν λέγων ἐξηρῆσθαι τῶν εὐθυπορουμένων σωμάτων καὶ μηδὲν εἶναι τῶν τῇδε στοιχείων, μήτε πῦρ μήτε γῆν μήτε τι τῶν μέσων; ποῦ δὲ καὶ τὸν πολὺν Πλωτῖνον θήσομεν, ὃς εἴπερ τις ἄλλος εἶναι τῆς αἱρέσεως Πλάτωνος ἀξιῶν οὐ προσήκατο μὲν οὐδ' αὐτὸς τὸ ὑπ' Ἀριστοτέλους ἐπεισκριθὲν τῷ παντὶ σῶμα πέμπτον, ἐξ οὗ τὰ οὐράνια συνίστησιν ἐκεῖνος, τῇ Πλάτωνος δὲ σύμφωνα δόξῃ φθεγγόμενος ἐκ τῶν τεσσάρων καὶ αὐτὸς στοιχείων τὸ οὐράνιον σῶμα συνίστησι καὶ Πλάτωνος εἶναι τὴν δόξαν ἀποφαίνεται. λέγει γοῦν ἐν τῷ περὶ τοῦ κόσμου λόγῳ ταῦτα·

καίτοι ὡσαύτως τῆς φύσεως τοῦ σώματος ῥεούσης ἀεί. τοῦτο γὰρ δοκεῖ τοῖς τε ἄλλοις τοῖς περὶ φύσεως εἰρηκόσι καὶ αὐτῷ τῷ Πλάτωνι οὐ μόνον περὶ τῶν ἄλλων σωμάτων ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν οὐρανίων αὐτῶν. πῶς γὰρ ἄν, φησί, σώματα ὄντα καὶ ὁρώμενα τὸ ἀπαραλλάκτως ἕξει καὶ τὸ ὡσαύτως, συγχωρῶν καὶ ἐπὶ τούτων δῆλον ὅτι τῷ Ἡρακλείτῳ, ὃς ἔφη καὶ τὸν ἥλιον ἀεὶ γίγνεσθαι. Ἀριστοτέλει μὲν γὰρ οὐδὲν πρᾶγμα εἴη, εἴ τις αὐτῷ τὰς ὑποθέσεις τοῦ πέμπτου παραδέξαιτο σώματος. τοῖς δὲ μὴ τοῦτο τιθεμένοις, τοῦ σώματος δὲ ἐκ τούτων ὄντος τοῦ οὐρανοῦ ἐξ ὧνπερ καὶ τὰ τῇδε ζῷα, πῶς τόδε ἂν ἔχοι;

καὶ μεθ' ἕτερα

τῷ μὲν οὖν Τιμαίῳ τὸ τοῦ παντὸς σῶμα πεποιηκότι πρῶτον ἐκ γῆς καὶ πυρός, ἵνα ὁρατόν τε ᾖ διὰ τὸ πῦρ στερεὸν δὲ διὰ τὴν γῆν, ἀκολουθεῖν ἔδοξε καὶ τὰ ἄστρα ποιεῖν οὐ πᾶν ἀλλὰ τὸ πλεῖστον πυρὸς ἔχειν, ἐπεὶ τὰ ἄστρα τὸ στερεὸν φαίνεται ἔχοντα. καὶ ἴσως ὀρθῶς ἂν ἔχοι, συνεπικρίναντος καὶ Πλάτωνος τῷ εἰκότι τὴν γνώμην ταύτην. παρὰ μὲν γὰρ τῆς αἰσθήσεως κατά τε τὴν ὄψιν κατά τε τὴν τῆς ἁφῆς ἀντίληψιν πυρὸς ἔχειν τὸ πλεῖον ἢ τὸ πᾶν φαίνεται. διὰ δὲ τοῦ

λόγου ἐπισκοποῦσιν, εἰ τὸ στερεὸν ἄνευ γῆς οὐκ ἂν γένοιτο, καὶ γῆς ἂν ἔχοι, ὕδατος δὲ καὶ ἀέρος τί ἂν δέοιτο; ἄτοπόν τε γὰρ δόξειεν ὕδατος εἶναι ἐκτὸς οὐ τῷ πυρί, ὅτε ἀὴρ εἴεν ἢ μεταβάλλοι ἂν εἰς πυρὸς φύσιν. ἀλλ' εἰ δύο στερεὰ ἄκρων λόγον ἔχοντα δύο μέσον ὄντα, ἀπορήσειεν ἄν τις εἰ καὶ ἐν φυσικοῖς οὕτω.

καὶ ὁ Πλωτῖνος ἄρα σαφῶς τῇ μὲν Ἀριστοτέλους περὶ τοῦ πέμπτου σώματος ἀντείρηκεν ὑπολήψει, τὴν δὲ Πλάτωνος καλῶς ἔχειν ἐπέκρινεν, ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐξ ὧν καὶ τὰ τῇδε ζῶα συνέστηκε καὶ τὸν οὐρανὸν συγκεῖσθαι λέγουσαν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ πάλιν ὁ Πλωτῖνος ἐδίδαξεν ὡς οὔτε ἄλλο τι νομιστέον ἢ πυρὸς εἶναι καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων τὰ οὐράνια σώματα, οὔτε γῆν ἀκούοντας ἐν ἐκείνοις εἶναι πρὸς τὸ χεῖρον τῆς γῆς ἀποφέρεσθαι, ἢ φλόγα νομίζειν ἐκεῖνο τὸ πῦρ· ζέσιν γὰρ εἶναι τοῦτο κατὰ Ἀριστοτέλους φησὶν ὁ Πλωτῖνος, καὶ οἱονεὶ πῦρ διὰ κόρον ὑβρίζον, καὶ οὐχὶ τὸ στοιχειῶδές τε καὶ ζωτικὸν πῦρ. τὸ δὲ ἐκεῖ φησὶ πῦρ ὁμαλὸν εἶναι καὶ ἠρεμαῖον, τῇ τῶν ἄστρων πρέπον φύσει καὶ προσηνῶς θερμόν. τὴν γὰρ τῶν στοιχείων μάλιστα καθαρωτάτην καὶ εἰλικρινεστάτην μοῖραν εἰς τὴν τοῦ οὐρανίου συστήματος ἀποκριθῆναι σύστασιν, ὡς μήτε ἔκφυλον καὶ ξένην τῶν παρ' ἡμῖν στοιχείων τὴν τοῦ οὐρανίου σώματος εἶναι φύσιν μήτε ἀπαραλλάκτως τοιοῦτον εἶναι τὸ ἐκεῖ πῦρ ἢ τὴν γῆν ἢ τῶν ἄλλων τι, ἀλλὰ παρ' ἡμῖν μὲν τὸ τρυγῶδες καὶ οἱονεὶ τὴν ὑποστάθμην τῶν στοιχείων ἀποῤῥεῦσαι, ἐκεῖσε δὲ τὴν λεπτομερεστάτην αὐτῶν καὶ ἀμείνονα διακριθῆναι μοῖραν, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζῴοις, φησὶν ὁ Πλωτῖνος, ἐν τοῖς κυριωτάτοις αὐτῶν μάλιστα τὰ ἀμείνονα ἐκλέγεται ἡ φύσις. Πολλὰς μὲν οὖν καὶ ἄλλας ἐνῆν μαρτυρίας παραθέσθαι, τὴν προκειμένην δόξαν πιστούμενον Πλάτωνος. τὸν γὰρ αὐτοῦ Πλάτωνος μαθητὴν Ἀριστοτέλην, ὡς ὡμολογημένον παρ' ἡμῖν, ταῦτά τε προσμαρτυροῦντα καὶ ἐγκαλοῦντα δι' αὐτό γε τοῦτο Πλάτωνι· δοκεῖ γὰρ πρῶτος πάντων Ἀριστοτέλης τὴν περὶ τοῦ πέμπτου σώματος δόξαν εἰσηγήσασθαι. ἀλλ' οἶμαι τοῖς εὐγνώμοσιν εἰς πειθὼ τελείαν αὐτάρκη καὶ τὰ εἰρημένα, καὶ ἵνα μὴ τῆς χρείας πλέον τὸν περὶ τούτου λόγον ἐκτείνωμεν.

ιϛ. Ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων τὸ οὐράνιον οἴεται σῶμα συνεστάναι ὁ Πλάτων, ἀλλὰ καὶ ταῖς συνεγνωσμέναις ἡμῖν ποιότησι τὰ ἐκεῖ στοιχεῖα χαρακτηρίζει, θερμότητί φημι καὶ ψύξει, ὑγρότητι καὶ ξηρότητι, κουφότητί τε καὶ βαρύτητι, ὡς μηδὲν κατ' οὐσίαν τῶν παρ' ἡμῖν διαφέρειν, πλὴν ὅσον λεπτότητί τε καὶ καθαρότητι, αὐτὸς πάλιν σαφῶς ὁ Πλάτων ἐν τῷ Τιμαίῳ γέγραφεν οὕτως "ἔκ τε γὰρ δὴ τούτων — καὶ ἀγήρω καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐτεκτήνατο" (St. 32 B — 33 A) εἰ οὖν ὅλον ἐξ ὅλων θερμῶν τε καὶ ψυχρῶν καὶ τῶν ἄλλων ὅσα δυνάμεις ἰσχυρὰς ἔχει ξυνέστησεν αὐτὸν ὁ ξυνιστάς, μέρος οὐδὲν οὐδὲ δύναμιν τούτων ἔξωθεν καταλιπών, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν πάθη προσπιπτόντων ἀκαίρως ἔξωθεν, παντὶ δῆλον ὡς ταῖς αὐταῖς ποιότησιν, αἷς τὰ παρ' ἡμῖν εἰδοπεποίηται στοιχεῖα, καὶ τὰ τὸν οὐρανὸν συνθέντα στοιχεῖα χαρακτηρίζεσθαι ὁ Πλάτων βούλεται. εἰ γὰρ μὴ ὁμοειδῆ καὶ ὁμόϋλα ἦν τοῖς ἐνταῦθα στοιχείοις τὰ οὐράνια, οὐδ' ἂν ἐπεφύκει ὑπ' αὐτῶν πάσχειν ἔξωθεν προσπιπτόντων. νῦν δέ, ἐπειδὴ πάσχειν ὑπὸ τῶν δραστηρίων

τούτων δυνάμεων πέφυκεν, ἵνα μὴ πάθῃ, οὐδὲν ἔξωθεν, φησί, τοῦ οὐρανοῦ καταλέλοιπεν ὁ θεὸς οὔτε μέρος στοιχείου οὔτε δύναμιν. πάσχειν δὲ ὑπ' ἀλλήλων τὰ μὴ ὁμόϋλα μηδ' ὁμοφυῆ ἀδύνατον, ὡς τοῖς φυσικοῖς ἀποδέδεικται. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἡμῖν ἐν τοῖς εἰς τὸν ἕκτον ἀκριβέστερον εἴρηται, καὶ δεῖ γε ἐκεῖθεν πάντα ἐκλέγεσθαι.

ιζ. Ὅτι δὲ οὐδ' εἶναί τι παρὰ τὰ τέτταρα ταῦτα ἁπλοῦν σῶμα ἐνδέχεται, φησὶν ὁ Πλάτων, αὐτοῦ λέγοντος ἔξεστιν ἀκούειν. φησὶ γὰρ πάλιν ἐν Τιμαίῳ ταῦτα· "δεῖ δὴ λέγειν — φύσιν ἱκανῶς εἰληφέναι" (St. 53 D — E) εἰ οὖν μηδενί φησι συγχωρεῖν ὁ Πλάτων κάλλιον λέγειν εἶναί που τῶν τεττάρων τούτων σῶμα ἁπλοῦν (τοῦτο γὰρ αὐτῷ δηλοῖ τὸ καθ' ἓν γένος, ἵνα μὴ τὸ οὐράνιόν τις σῶμα ὡς κάλλει διαφέρον τῶν στοιχείων προφέρῃ· τοῦτο γὰρ οὐχ ἁπλοῦν ἀλλὰ σύνθετον ἐκ τῶν τεττάρων στοιχείων κατ' αὐτὸν συνέστηκε), δῆλον ἐκ τούτων (οἶμαι) παντὶ ὡς οὐ τέσσαρα καὶ μόνον εἶναι σώματα τὰ ἐξ ὧν πᾶς ὁ κόσμος συνέστηκε βούλεται, ἀλλ' οἱονεὶ καὶ μαντικῶς προανῄρηκε τὴν ὑπ' Ἀριστοτέλους τῷ παντὶ μέλλουσαν τοῦ πέμπτου σώματος εἰσάγεσθαι φύσιν. τάχα δ' ἄν τις ἀληθέστερον εἰπεῖν ἔχοι ὡς ἤδη τοῦ ἰδίου μαθητοῦ προαισθόμενος ἐν ταῖς κοιναῖς (οἷα φιλεῖ) συνουσίαις ἀντειπόντος αὐτῷ καὶ μὴ συγχωροῦντος ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων τὸν οὐρανὸν συνεστάναι, ἀλλ' ἤδη προεισηγησαμένου περὶ τοῦ πέμπτου σώματος ὑπόληψιν, ἐξ οὗ τὸ οὐράνιον εἶναί φησιν ἐκεῖνος διά τε τὸ διάφορον τῆς κινήσεως καὶ τὸ μηδὲν ὑπὸ τούτων φαίνεσθαι πάσχοντα, τὴν ἐκείνου δόξαν ὁ Πλάτων ἀποκρουόμενος οὐδενὶ συγχωρεῖν ἔφη καλλίω τούτων τῶν τεσσάρων ὁρώμενα σώματα εἶναί που καθ' ἓν γένος ἕκαστον, μόνον οὐχὶ λέγων ὅτι εἰ καὶ ἔστι κάλλιον τὸ οὐράνιον σῶμα τῶν στοιχείων διὰ τὰς ἐξαιρέτους ἐν αὐτῷ δυνάμεις, ἀλλὰ οὐχὶ τῷ ἑτέρας εἶναι σωμάτων φύσεως τοιοῦτόν ἐστιν ἀλλὰ τῷ τε ἐκ τῆς τούτων καθαρωτάτης τε καὶ λεπτομερεστάτης συνεστάναι μοίρας καὶ τῇ τῆς ἀρίστης κράσεως ἀρρήτῳ ἀϊδιότητι. καὶ γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν συνθέτοις σώμασι, τοῖς ὁμολογουμένως ἐκ τῶν στοιχείων τούτων συνεστῶσι, πολλὰ καὶ θαύματος ἄξια ὑπὸ τῆς φύσεως ἐγγίνεται, ὧν οὐδὲν ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἐνυπάρχον φαίνεται. δυνάμεις τε γὰρ μυρίαι καὶ λόγου κρείττονες ὑπὸ τῆς διαφόρου κράσεως τοῖς συνθέτοις ἐγγεννῶνται σώμασι, συμπάθειαί τε ἄλλων πρὸς ἄλλα καὶ ἀντιπάθειαι, χρωμάτων τε καὶ ποιοτήτων ἄπειροι διαφοραὶ κινήσεών τε καὶ ἀλλοιώσεων ἐξηλλαγμένα τε εἴδη, ὡς ἡ πεῖρα αὐτὴ καὶ οἱ τὰ φυσικὰ ἡμῖν ἱστορήσαντες γράφουσιν, ὧν οὐ καιρὸς μνήμην ἐν τῷ νῦν ποιεῖσθαι. τί οὖν θαυμαστὸν εἰ καὶ ἐν τῷ οὐρανίῳ σώματι διά τε τὴν τῶν συνθέντων στοιχείων καθαρότητά τε καὶ λεπτομέρειαν καὶ διὰ τὴν τῆς κράσεως ἀρίστην συμμετρίαν ἰδιότητές τινες ἄρρητοι ὥσπερ καὶ ἐν ἄλλοις ἐγγεγόνασιν, ἃς ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἰδεῖν οὐκ ἔστιν; διὰ ταῦτα τοίνυν ὁ Πλάτων οὐκ εἶπεν οὕτως ἁπλῶς ὅτι καλλίω τούτων οὐδενὶ συγχωρήσομεν ὁρώμενα σώματα εἶναί που, ἀλλ' ἀκριβῶς προσέθηκε κατὰ ἓν γένος ἕκαστον, τουτέστιν ἁπλοῦν καὶ ἄμικτον πρὸς ἕτερον, ἵνα μή τις τὰ ἐκ τούτων συγκείμενα εἰς ἔλεγχον προφέρῃ τοῦ λόγου, ὧν εἶναι καὶ τὸν οὐρανὸν ὁ Πλάτων βούλεται. Τούτων οὖν οὕτως ἀποδεδειγμένων καὶ ὑπὸ τοσούτων Πλατωνικῶν ἀνδρῶν μεμαρτυρημένων, τίς οὐκ ἂν

ὑπερεκπλαγείη τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀναιδείας, ὅπερ τοῦ λόγου καταρχόμενος ἔλεγον, τῶν τολμησάντων εἰπεῖν ἢ ὅτι οὐκ ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων σύνθετον εἶναί φησι τὸν οὐρανὸν ὁ Πλάτων, ἀλλ' οἶδε καὶ αὐτὸς τὴν ὑπ' Ἀριστοτέλους ἐπινοηθεῖσαν τοῦ πέμπτου σώματος φύσιν, ἢ πάλιν τῶν συγχωρούντων μὲν ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων λέγειν αὐτὸν συνεστάναι τὰ οὐράνια, μὴ τῷ θερμῷ δὲ τὸ οὐράνιον πῦρ χαρακτηρίζειν Πλάτωνα ἢ τῷ ψυχρῷ τὸ ὕδωρ, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ στοιχείων ἕκαστον αἷς καὶ τὰ παρ' ἡμῖν στοιχεῖα ποιότησι χαρακτηρίζεσθαι; ἀλλὰ γὰρ ἵνα μηδὲν τῶν ὑπ' αὐτῶν κομψῶς εἰς παρεξήγησιν τῆς Πλάτωνος διανοίας ἀναπεπλασμένων ἀνέλεγκτον καταλίπωμεν, μικρὸν ἔτι συγγνῶναι ἡμῖν τῇ περὶ ταῦτα ἐνδιατρίβουσιν ἀδολεσχίᾳ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀξιῶ. πέντε γὰρ ὄντων τῶν ὑπ' εὐθυγράμμων καὶ ὁμοειδῶν ἐπιπέδων συνισταμένων στερεῶν σχημάτων, κύβου, πυραμίδος, ὀκταέδρου τε καὶ εἰκοσαέδρου καὶ δωδεκαέδρου (ταῦτα γὰρ μόνα ἁπλᾶ στερεὰ εἶναι σχήματα τοῖς περὶ ταῦτα δεινοῖς ἀποδέδεικται), γεωμετρικώτατος ὢν ὁ Πλάτων καὶ μηδὲ ἐν τῇ τῶν φυσικῶν διδασκαλίᾳ τῆς κατὰ γεωμετρίαν μεθόδου ἐκτὸς εἶναι βουλόμενος, καὶ συμβολικώτερον ἐξ ἐπιπέδων τὰ τῶν στοιχείων γεννῶν σώματα, τὸ μὲν κυβικὸν σχῆμα τῇ γῇ ἀφορίζει, τὴν δὲ πυραμίδα τῷ πυρί, τὸ εἰκοσάεδρον τῷ ὕδατι, τὸ ὀκτάεδρον τῷ ἀέρι. λειπομένου δ' ἔτι τοῦ δωδεκαέδρου σχήματος, τούτῳ (φησὶν ὁ Πλάτων) εἰς τὸ πᾶν αὐτῷ ὁ θεὸς κατεχρήσατο. οἱ δὲ τὸ ἑαυτοῖς δοκοῦν πανταχόθεν καὶ οὐ τὸ ἀληθὲς συνάγειν μηχανώμενοι διὰ τοῦ δωδεκαέδρου φασὶ σχήματος τὴν πέμπτην αὐτὸν τοῦ στοιχείου φύσιν αἰνίττεσθαι, ἐξ ἧς τὰ οὐράνια γεγονέναι σώματα, ὥστε πρὸ Ἀριστοτέλους, φασίν, ὁ Πλάτων τὸ πέμπτον στοιχεῖον ἐγίνωσκεν. καί τοί γε Πλάτων οὐκ εἰς τὴν τῶν οὐρανίων δημιουργίαν τῷ δωδεκαέδρῳ φησὶ τὸν θεὸν καταχρήσασθαι, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν, τουτέστιν εἰς τὸν ὅλον κόσμον. φησὶ γὰρ ἐν Τιμαίῳ ἐπὶ λέξεως ταῦτα "ἔτι δὲ οὔσης ξυστάσεως — βλέψας ἕτερα δοξάσει" (St. 55 C — D). ὅτι μὲν οὐκ εἰς τὰ οὐράνια τῷ δωδεκαέδρῳ σχήματι τὸν θεὸν ὁ Πλάτων φησὶ καταχρήσασθαι, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν, δῆλον ἐκ τῶν αὐτοῦ λέξεων γέγονεν. ὁ δὲ οὐρανὸς οὐκ ἔστι τὸ πᾶν, ἀλλὰ τοῦ παντὸς μέρος· καὶ ἐκ τῶν φθασάντων ἐναργῶς δέδεικται ὡς σύνθετον ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων τὸν οὐρανὸν εἶναι ὁ Πλάτων βούλεται, καὶ οὐχὶ τῶν τεσσάρων ἕτερον. τὴν δὲ τῶν προκειμένων ῥητῶν τοῦ Πλάτωνος ἀκριβεστέραν ἐξήγησιν, ὅτῳ φίλον, καὶ παρὰ τῶν προϋπομνηματισαμένων λαβεῖν ἔξεστι. καὶ ἡμεῖς δὲ συντόμως τὴν ἐκείνων εἰς τὰ προκείμενα διάνοιαν ἐκθησόμεθα. καὶ γὰρ ἐξ αὐτῆς τῆς Πλάτωνος λέξεως παντὶ δῆλόν ἐστι τί ποτε αὐτῷ βούλεται ἡ τῶν πέντε σχημάτων συμβολικὴ διδασκαλία, ὅτι οὐ πρὸς ἔνδειξιν τοῦ ἐκ πέντε σωμάτων ἁπλῶν τόδε τὸ πᾶν συνεστάναι, ὡς οἱ περὶ Ἀριστοτέλην ὑπέθεντο. ἔφθη γὰρ εἰπὼν ἤδη Πλάτων, περὶ τῶν τεσσάρων στοιχείων διαλεγόμενος (St. 53 E), ὅτι "οὐδενὶ συγχωρησόμεθα καλλίω τούτων ὁρώμενα σώματα εἶναί που κατὰ ἓν γένος ἕκαστον ὄν." ἀλλ' ἐπεὶ πολλὴ γέγονε τοῖς ἀρχαιοτέροις ἡ ζήτησις πότερον εἷς ἐστὶν ὁ κόσμος ἢ πλείονες ἢ ἄπειροι, καὶ οἵγε περὶ Δημόκριτον ἀπείρους εἶναι κόσμους ὑπέθεντο, φησὶν ὁ Πλάτων (St. 55 C) ὅτι, εἴπερ

ὅλως ἀπορεῖν περὶ τούτων δέοι, οὐκ ἀπορητέον εἰ ἄπειροί εἰσιν οἱ κόσμοι (ἀπείρου γὰρ ὄντως, φησί, τοῦτο καὶ οὐκ ἐπιστήμονος ἀνδρὸς ἂν εἴη τὸ πρόβλημα), ἀλλὰ μή ποτε πέντε εἰσὶν οἱ κόσμοι διὰ τὸ πέντε εἶναι τὰ ἁπλᾶ στερεὰ σχήματα, ἑκάστου κόσμου καθ' ἕν τι τῶν σχημάτων χαρακτηριζομένου, ὥσπερ ἀμέλει τὸν κατὰ τὸ δωδεκάεδρον ἐχαρακτήρισεν. ὅπερ οὐδὲ αὐτῷ δοκεῖ τῷ Πλάτωνι· ἕνα γὰρ μονογενῆ τὸν κόσμον εἶναι βούλεται. πρὸς δὲ τούτοις καὶ τοῦτο καλῶς τοῖς προϋπομνηματισαμένοις ἔδοξεν, ἐξ αὐτῶν κινουμένοις τῶν Πλάτωνος, ὡς καὶ τούτῳ ἂν τῷ κόσμῳ ἁρμόσειεν ἡ τῶν πέντε σχημάτων εἰκών . . . . .

IN CRITIAM.

108. Μελλητέον] ὑπερθετέον ἐστίν.

109. Σημείωσαι τὸ ἐκ πρύμνης, οἶμαι, τὸ ἔνδοθεν.

110. Ἰσθμὸς γῆ στενὴ καὶ ἀμφιθάλασσος, καθ' ἣν ἡ Ἀχαία τῇ Πελοποννήσῳ συνάπτεται. Κιθαιρὼν ὄρος Βοιωτίας, Πάρνης δὲ ὄρος μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, πλησίον Πανάκτου. Ὠρωπὸς πόλις Βοιωτίας. Ἀσωπὸς ποταμὸς Βοιωτίας.

111. Φελλεὺς τόπος σκληρὸς ποσῶς καὶ πετρώδης, συνεργὴς δέ. οἱ δὲ τὸν ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδη. Σᾶ τὰ σῶα μονοσυλλάβως φασὶν Ἀττικοί, καὶ τὸν σῶον σῶν. καὶ ἡ σῶα σᾶ παρ' αὐτοῖς.

112. Ἠριδανὸς καὶ Ἰλισσὸς καὶ ἀλλαχοῦ μέν, ἀλλ' οὗτοι ἐν τῇ Ἀττικῇ. Πνὺξ τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ ἐκκλησίαι ἐγίγνοντο πάλαι μὲν πᾶσαι, ὕστερον δὲ ἅπαξ, ὅταν τὸν στρατηγὸν χειροτονῶσιν. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἤτοι ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι τὸν ὄχλον ἐκεῖ, ἢ ἀπὸ τοῦ πυκνὰ εἶναι τὰ περὶ αὐτὴν οἰκήματα.

Λυκαβηττὸς ὄρος τῆς Ἀττικῆς. εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ λύκοις πληθύειν. Ξυσσίτια τὰ δεῖπνα ἃ κοινῇ ποιοῦνται Λακεδαιμόνιοι. καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια, ἐπεὶ φιλίας συναγωγά ἐστιν. Εὔκρας εὔκρατος, ἢ εὐκέφαλος, ὡς Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ.

115. Ἀκρόδρυα κοινῶς οἱ τῶν δένδρων καρποί. Μεταδόρπια] ἐπίδειπνα. Τὸ πλέθρον ἐστὶ ποδῶν ξϛ' δίμοιρον. Στάδιόν ἐστι μέρος τι μιλίου ἕβδομον τεσσαρεσκαιδέκατον· τὸ γὰρ μίλιόν ἐστι ζϛ' στάδια. conf. Bast. Corinth. p. 854.

116. Φιτῦσαι ἐπὶ (ἐστι Α) τοῦ πατρός, ἐπὶ δὲ μητρὸς γεννῆσαι. καὶ φιτύων ὁ γεννῶν, καὶ τὸ γέννημα φῖτυ, ὡς Εὔπολις Αὐτολύκῳ

ἀτὰρ ἤγαγες καινὸν φῖτυ τῶν βοῶν.

IN LEGES.

I.

Ὁ Ἀθηναῖος οὗτος ξένος πεποίηται ἐνταῦθα εἰς τὴν Κρήτην ἀπιών. ἔστι δὲ Πλάτων, ὡς ἐκ τοῦδε φανερόν. αὐτὸς γὰρ ὁ Ἀθηναῖος ξένος ἐν

τῷ Νόμων λέγει ὅτι ἤδη αὐτῷ δύο πολιτεῖαι προηνύσθησαν· ἡ οὖν οὐδ᾽ ἐκεῖναι Πλάτωνος, ἢ εἰ μὴ τοῦτο, ὁ αὐτὸς ἂν εἴη τῷ Ἀθηναίῳ ξένῳ. οὗτος οὖν εἰς Κρήτην ἀφικόμενος, καὶ περιτυγχάνων ἔξω πρὸ τῆς Κνωσσοῦ Κλεινίᾳ τε τῷ Κρητὶ καὶ Μεγίλλῳ τῷ Λακεδαιμονίῳ, ἐπιτετραμμένοις μὲν ὑπὸ τῶν τὴν Κνωσσὸν οἰκούντων ἀποικίαν ποιήσασθαι ἐκεῖθεν καὶ καταστήσασθαι πόλιν νόμους τε προσήκοντας τοῖς πολίταις διαθεῖναι, προσεχῶς δ᾽ ὡρμημένοις ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον, ἱερὸν τοῦτο γενόμενον ἁγιώτατον, ἐν ᾧ τὰ σεπτότατα καὶ ἀῤῥητότατα τῶν μυστηρίων ἐπετελεῖτο, — περιτυχὼν δ᾽ οὖν αὐτοῖς ὁ ξένος, καὶ ταῦτα παρ᾽ αὐτῶν πυθόμενος, ἤρετο ἐπὶ τούτοις τίνες ἂν εἶεν οἱ νόμοι; τῶν δὲ μὴ δυνηθέντων τελείαν ἀποδοῦναι τὴν τῶν νόμων διάθεσιν, ὁρώντων δὲ τὸν ξένον εὖ παρεσκευασμένον περὶ νόμων θέσιν, καὶ παρακαλούντων συλλήπτορα αὐτὸν γενέσθαι τῆς πολιτείας, ἄρχεται ὁ Ἀθηναῖος ξένος τῆς τῶν νόμων διαθέσεως· ἐν οἷς δὴ οὐκέτι, ὥσπερ ἐν τοῖς τῆς μεγάλης Πολιτείας, κοινὰ πάντα προστάττει, ἀλλ᾽ ἑκάστῳ ἀγρὸν ἀπονέμει καὶ πρὸς τούτῳ οἰκίαν, ἔτι μέντοι καὶ γυναῖκα ἰδίαν καὶ παῖδας οὐκέτι κοινούς, πλὴν ὅτι οὐδὲ ταῦτα ἀόριστα ἀφῆκεν, ἀλλὰ τοὺς κλήρους εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν παρέλαβε. τεσσαράκοντα γὰρ καὶ πέντε τοὺς πάντας κλήρους διανέμειν παρακελεύεται· τὴν δ᾽ αἰτίαν τοῦ τοσούτου ἀριθμοῦ γνωσόμεθα, ὅταν αὐτὸς ἐπιμνησθῇ. ὁρίζει δὲ καὶ τὰ τιμήματα, ὥσπερ ὁ Σόλων Ἀθηναίοις, εἰ καὶ τρόπον ἄλλον. πενταχοσιομέδιμνοι γὰρ παρ ἐκείνῳ καὶ ἱππεῖς καὶ ζευγῖται καὶ οἱ θῆτες· καὶ παρὰ τούτῳ δὲ τέτταρα ταῦτα ὁρισθήσεται, οὐκέτι δὲ τοῖς αὐτοῖς προσαγορευόμενα ὀνόμασιν οὐδὲ τῆς αὐτῆς ὄντα ποσότητος, πλὴν ὡρισμένα, ὥστε μὴ ἐξεῖναι, εἰ τύχοι, τῷ πρώτῳ πλεῖον τετρακοσίων ἔχειν περιουσίαν, μήτε μὴν τῷ ἐσχάτῳ τῶν ἑκατὸν ἐλάττονα. τοιαύτη τίς ἐστιν ἡ ὑπόθεσις.

624. Διαφέρει λόγος φήμης. ὁ μὲν γὰρ δῆλος γίνεται καὶ ὑφ᾽ οὗ φέρεται, ἡ δὲ ἄγνωστον ἔχει τὴν ἀρχήν. Τὸν ἀδελφὸν] ἐγένετο καὶ τούτων τρίτος ἀδελφός, Τάλως, ὃς δὴ ἔνοπλος τὴν Κρήτην περιιέναι φρουρῶν ἐλέγετο.

625. Κλέος] καὶ οἱ Στωϊκοὶ πλατωνίζοντες κλέος φασὶ τὸ ἐπὶ τῶν σπουδαίων γενόμενον δίκαιον, δόξαν δὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἀσπούδων δόκησιν.

Πολιτείας τῆς μιᾶς ζωῆς τῆς ὅλης πόλεως, νόμων δὲ τῶν διανεμόντων τὰ μέρη ἐξ ὧν ἡ πόλις. Τοῦ Διὸς ἄντρον] οὗ τὰ μέγιστα τῶν τοῦ Διὸς μυστηρίων καὶ τῶν Κουρήτων ἐνιερᾶσθαι ἐλέγετο. Οπλων ἕξιν] σχέσιν ἢ περιβολήν, ἢ ἁπλῶς ὅπλισιν, παρὰ τὸ ἔχειν. Ἀπολογεῖται διὰ τὴν τῶν τόξων χρῆσιν· καὶ γὰρ ὄνειδος ἦν, ὡς τὸ τοξότα λωβητήρ· οὐ γὰρ ἀγχέμαχοι, ἀλλὰ πόῤῥωθεν βάλλουσιν οἱ τοξόται. αἰτιᾶται οὖν τὸν τόπον.

Τόξα ὁ βιός, τοξεύματα τὰ βέλη. Πρὸς πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτυται] ὥστε πρὸς νίκην ἑώρα ὁ τοῦτο θέμενος. τιμοκρατικὸν δὲ καὶ θυμικὸν τὸ πόλεμον τέλος εἶναι τῶν νόμων. Ἄνοιαν] ὅτι δὴ λανθάνει αὐτοὺς ὡς ἀνάγκη καὶ τὰς πόλεις καὶ πάντας ἀνθρώπους πολεμεῖν διὰ βίου, ὁ Μίνως ἀνοήτους ἐκείνους ἐνόμιζεν, ὅσοι μὴ τὸν πόλεμον τέλος τοιοῦνται. τοῦτο δ᾽ οὐκ ὀρθῶς ὁ Κρὴς ἔφη· καὶ γὰρ ἡ ἀριστοκρατία τὴν εἰρήνην τέλος ποιουμένη, τὸν πόλεμον ὡς ἀναγκαῖον δι᾽ αὐτὴν ἀναι-

ῥεῖται. *Ἄρχοντας*] ἐφίσταντο γὰρ ἄρχοντες τοῖς συσσιτίοις, ἵνα μὴ ἀμέτρως διαιτώμενοι περὶ τὸν πόλεμον ἀργότεροι γίγνωνται.

626. *Ἀκήρυκτον*] μὴ ἁπλῶς ἔκ τινος περιστάσεως γιγνόμενον, καὶ δεόμενον κήρυκος τοῦ διεγείροντος τοὺς ἑταίρους φύσει πάντας ἐπὶ τοῦτο παρεσκευάσθαι. *Τὸ μὲν* τῶν κτημάτων τέλος προσήκοι ἂν ταῖς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν πολιτείαις, τὸ δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων τῇ κατὰ τὸν λόγον. τὰς ἄλλας οὖν διὰ τούτων ἀποδοκιμάσας πολιτείας, μόνην ἐγκρίνει τὴν τιμοκρατικὴν διὰ τῆς περὶ τὸν πόλεμον σπουδῆς. *Ὅρον*] ἀντὶ τοῦ τέλος τῆς νομιζομένης παρὰ σοὶ πολιτείας. *Ἡ ἀπόκρισις* ἔνδειξιν ἔχει τοῦ Λακωνικοῦ τρόπου, σύντομος οὖσα καὶ συνεστραμμένη, ἅμα δὲ καὶ κατὰ τὴν λέξιν τραχύτητα ὑποφαίνουσα. καὶ τὸ ὦ θεῖε Λακωνικόν, πλὴν ὅτι τὸ θ ἐνήλλακται· σεῖε γὰρ τὸ θεῖε παρ' αὐτοῖς.

Ἐλέγξαι βούλεται ἐντεῦθεν τὴν ἐκείνων ὁμολογίαν περὶ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον νόμου. κέχρηται δὲ δύο ἐπιχειρήμασι, προτέρῳ μὲν τῷ διὰ τῆς διαλύσεως τρόπῳ, μετὰ ταῦτα δέ, ἐνισταμένου τοῦ Κλεινίου ἐντρεχῶς πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν, χρῆται καὶ ἑτέρῳ τῷ κατὰ σύνθεσιν. ἔστι δὲ ὁ ἐλεγχόμενος λόγος αὐτῶν ὁ τιθέμενος ὅρον εἶναι τῆς εὖ πολιτευομένης πόλεως τὸ πολεμεῖν καὶ νικᾶν τοὺς ἄλλους. *Οὐ γάρ σε Ἀττικὸν*] οὔ σέ φημι ἀπὸ ἀνθρώπου ἔχειν τὴν ἐπωνυμίαν, Ἀτθίδος ἤ τινος τοιούτου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς θεοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπιστημόνως γε καὶ φρονίμως οὕτως διατιθέντα τοὺς λόγους. *Ἀναγαγὼν*] τῇ ἀναλύσει χρησάμενος καὶ ἐφ' ἕνα ἕκαστον ἀναγαγὼν ἐκ τῆς ὅλης πόλεως. *Ἐθαύμασεν ὁ ξένος* τὸν λόγον, ὅτι δὴ ἐπὶ μὲν τῶν πόλεων καὶ κωμῶν ὁμοίων τὴν φύσιν (ἀνθρώπων γὰρ πρὸς ὁμοίους ἀνθρώπους) ἡ μάχη, ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς ἀνομοίων· λόγου γὰρ πρὸς ἀλογίαν. *Πρώτη τε καὶ ἀρίστη*] ἀληθὲς μὲν τοῦτο, μὴ μέντοι λέγε ἄριστον τὸ τῆς ἐγκρατείας εἶδος· τούτου γὰρ ἄμεινον τὸ σωφρονικόν.

627. *Εὑρίσκει* καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαντῆσαι. ὡς γὰρ ψυχὴ ἐλέγετο κρείττων ἑαυτῆς ἐκείνη ἐν ᾗ ὁ λόγος ὡς ἀμείνων ἐκράτει, ἥττων δ' ἑαυτῆς ἐν ᾗ τὸ ἄλογον, οὕτω καὶ πόλις καὶ κώμη ἐπὶ ἀμεινόνων καὶ χειρόνων ἀνδρῶν ἔχουσιν. *Τὸ κρείττω*] ὁμωνυμία τίς ἐστι περὶ τὰς εἰρημένας παρὰ τοῦ Κλεινίου φωνάς, καὶ δυνατὸν ἦν τῷ ἀντιλαμβανομένῳ τῶν λέξεων ἐναντιώσει αὐτὸν περιβαλεῖν. τὸ γὰρ κρεῖττον καὶ ἧττον καὶ ἄμεινον καὶ χεῖρον δύναται καὶ ἐπὶ τῆς ἔνδον ζωῆς τῆς ψυχικῆς θεωρεῖσθαι καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ τὰ σώματα διαφορᾶς, καὶ οὐδὲν κωλύεται ὁ κρείττων κατὰ τὴν ζωὴν χείρων εἶναι κατὰ τὸ σῶμα. οὕτω δὴ καὶ ἐν πόλει εἰ κρατοῖεν οἱ ἀμείνους τῶν χειρόνων τὸν εἰρημένον τρόπον, λέγοιτ' ἂν ἑαυτῆς κρείττων, ἀλλὰ καὶ ἥττων, καὶ ἔσται ἐναντιότης τῶν ὀνομάτων περὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. διορισμοῦ δὴ χρεία περὶ τὴν ὁμωνυμίαν. ἀλλ' ἵνα μὴ τὸ πάρεργον ἔργον ποιήσωμεν, ἄλλως διὰ παραδείγματος μεθοδευτέον τὸ σκέμμα. *Εἴ ποτ' ἔστι που*] οὐ γὰρ ἐν νοητοῖς οὐδ' ἐν οὐρανίοις, ἀλλ' ἐν τῇ γενέσει. *Τὸ χεῖρον κρεῖττον τοῦ ἀμείνονος*] ἐπειδὴ κρεῖττον οὐ μόνον λέγεται τὸ βέλτιον ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπικρατέστερον, ἐπειδὰν τὸ χεῖρον νικᾷ, καὶ κρεῖττόν ἐστιν. ὃ καὶ αἰνίγματι ἔοικεν, εἶναι τὸ χεῖρον κρεῖττον. ἀλλ' ἔστι τὸ χεῖρον κρεῖττον οὐχ ὡς βέλτιον, ἀλλ' ὡς ἐπικρατέστερον ὂν τηνικαῦτα.

629. Ὁ Τυρταῖος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγένετο, εὐτελὴς τὴν τύχην· γραμματιστὴς γὰρ ἦν καὶ χωλὸς τὸ σῶμα, καταφρονούμενος ἐν Ἀθήναις. τοῦτον Λακεδαιμονίοις ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων μεταπέμψασθαι, ὅτε πρὸς Μεσσηνίους εἶχον τὴν μάχην καὶ ἐν ἀπορίᾳ κατέστησαν πολλῇ, ὡς δὴ ἱκανοῦ αὐτοῖς ἐσομένου πρὸς τὸ συνιδεῖν τὸ λυσιτελές· αὐτῷ γὰρ ἐπέτρεψε χρήσασθαι συμβούλῳ. ἀφικόμενος δὲ οὗτος εἰς Λακεδαίμονα καὶ ἐπίκουρος γενόμενος συνεβούλευσεν αὐτοῖς ἀνελέσθαι τὸν πρὸς Μεσσηνίους πόλεμον, προτρέπων παντοίως· ἐν οἷς καὶ τὸ φερόμενον εἰπεῖν ἔπος

Μεσσήνην ἀγαθὸν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὸν δὲ φυτεύειν.

τοῦτον οὖν ἐν τῷ λόγῳ παρέλαβεν ὁ Ἀθηναῖος ξένος, ὡς καὶ αὐτὸν πολέμου σύμβουλον γεγονότα.

630. Περὶ Θεόγνιδος καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ταύτης ἱστορίας ἀμφιβολία πολλὴ ἐγένετο τοῖς παλαιοῖς. καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὸν ἐκ Μεγάρων γεγενῆσθαι τῆς Ἀττικῆς· οὕτως ὁ Δίδυμος, ἐπιφυόμενος τῷ Πλάτωνι ὡς παριστοροῦντι· οἱ δὲ ὅτι ἐκ Σικελίας. εἰ δὲ καὶ μὴ εἴη ἐκ Σικελίας, οὐδὲν λυμαίνεται τὸ προκείμενον, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον· οὐ γὰρ ὑπὲρ Ἀττικοῦ ὡς Ἀθηναῖος λέγει, ἀλλὰ καίτοι πρὸς Ἀθηναῖον αὐτὸν παραβάλλων τὸν Τυρταῖον, τὸ ἀληθὲς περὶ τὴν κρίσιν ἐφύλαξε καὶ τὸν Θέογνιν καὶ ξένον ὄντα προέκρινε. τί δὲ ἐκώλυεν αὐτὸν ἐκ ταύτης μὲν εἶναι τῆς Μεγαρίδος, ἀπελθόντα δὲ εἰς Σικελίαν, ὡς ἡ ἱστορία ἔχει, γενέσθαι νόμῳ Μεγαρέα ἐκεῖ, ὡς καὶ τὸν Τυρταῖον Λακεδαιμόνιον; Τετάρτη] πρώτη γὰρ ἡ φρόνησις, ἡ δικαιοσύνη. ἡ δὲ ἀνδρεία, ὡς περὶ τὸν θυμὸν μόνον ἔχουσα, τετάρτη. τῶν γὰρ ἄλλων ἑκατέρα περὶ τὴν τριμέρειαν ἔχει· καὶ γὰρ ἡ σωφροσύνη ἐπὶ τὸν λόγον διὰ τοῦ θυμοῦ τὴν ἐπικράτειαν τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἀναπέμπει. Χρῆν] ἀντὶ τοῦ ἔδει, χωρὶς τοῦ ε.

Θείας] δηλονότι πολιτείας. παρὰ θεῶν γάρ φατε ἐκείνους εἰληφέναι τοὺς νόμους, καὶ διὰ τοῦτο θείους καὶ τὴν πολιτείαν θείαν. ἀξίους οὖν ἀποδότω καὶ τοὺς νόμους τῆς θείας πολιτείας. Ζητοῦσιν] τὰ μερικὰ καὶ περὶ τὰ συναλλάγματα κλήρων καὶ ἐπικλήρων, οὐ περὶ τούτων, ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς ἀρετῆς, ὡς αὐτός· ἐν γὰρ τοῖς ι' βιβλίοις τὰ κατὰ τὴν ἀρετὴν πραγματευσάμενος, ἐπὶ τέλει ἐν τοῖς β' βιβλίοις καὶ ἐκεῖνα ἠξίωσε μνήμης. Κλῆρός ἐστι κτημάτων οὐσία τις ἢ λαχμὸς ἢ μέτρον τι γῆς, ὅθεν καὶ κληροῦχοι οἱ ταῦτα κατέχοντες· ἢ τὸ τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν σύστημα. ἐπίκληρος δέ ἐστιν ἡ ἐπὶ κλήρῳ παντὶ καταλελειμμένη παῖς, ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρός, ἀδελφῶν τε οὖσα ἔρημος. τινὲς δὲ ταύτην ἐπιπαματίδα καὶ πατροῦχον καλοῦσιν.

631. Τὸ σμικρότατον] ὅπερ ἀνωτέρω φαυλότατον μόριον τὴν ἀνδρείαν φησί, τοῦτο σμικρότατον λέγει νῦν. Εὐδόκιμοι] ὡς κατὰ τὸ φιλότιμον καὶ θυμικὸν χαρακτηριζόμενοι τῆς ψυχῆς εἶδος, τῶν ἄλλων περὶ χρήματα καὶ ἡδονὰς ἐννόμους ἢ παρανόμους ὁρώντων· ἃ δὴ τῆς ἐπιθυμίας πάντα ἐστίν. Ὁ Θεόφραστός φησιν· εἰ ζωὴν εἶχεν ὁ πλοῦτος, πρὸς μόνους ἂν ἀπῆλθε τοὺς ἀγαθούς. ἕκαστον γὰρ τοῦ οἰκείου ἐφίεται ἀγαθοῦ· τοῦτο δὲ τῷ πλούτῳ ἐστὶν ἀγαθόν, τὸ τοῖς ἀγαθοῖς ὄργανον γίγνεσθαι. τὸ γὰρ ἑκάστῳ ἀγαθόν, τοῦτο καὶ ἐφετὸν ὑπάρχει· τοῦτο δ' αὐτῷ καὶ κατὰ φύσιν. πάντα δὲ τῆς κατὰ φύσιν ὀρέγεται διαθέσεως. νῦν δὲ ἐπειδὴ οὐκ ἔχει ὁ πλοῦτος ζωήν, ἐμπίπτει καὶ εἰς τοὺς κακούς. Ὡς μεταβατικὸν καὶ μερικὸν νοῦν τὴν φρόνησιν οὕτω

καλεῖ, οὐχ ἁπλῶς. *Ταῦτα δὲ πάντα*] τὰ θεῖα ἀγαθὰ τῶν ἀνθρωπίνων. *Τὰς ἄλλας προστάξεις*] νομοθεσίας τὰς περὶ τῶν κλήρων καὶ ἐπικλήρων καὶ τῶν λοιπῶν. *Τιμῶντα*] οἱ μὲν ἄλλοι νομοθέται διὰ κολάσεως καὶ ζημίας, οὗτος δὲ διὰ τιμῆς τινὸς πειθὼ τοῖς πολίταις ἐμποιεῖ πρὸς αὐτόν.

633. *Τὰ ξυσσίτια*] οἱ συσσιτοῦντες δέκα ἦσαν, ἡ δὲ κρίσις τῶν συνταττομένων αὐτοῖς τοιαύτη τις ἦν. μαγδαλίαν γάρ, ἥ ἐστι μᾶζα στέατος, ἕκαστος ἔφερε, καί τις παρειστήκει αὐτοῖς φέρων ἐπὶ κεφαλῆς ἄγγος, εἰς ὃ οἱ κρίνοντες τὰς μάζας ἐνέβαλλον, οἱ μὲν ἄξιον κρίνοντες τὸν προσιόντα ἀτύπωτον παντελῶς, ὅσοι δὲ μή, τῷ δακτύλῳ κοιλάναντες οὕτως ἐνέβαλλον τὴν μᾶζαν. μεθ' ὃ εἰ καὶ μίαν κοιλότητα εὗρον ἔχουσαν, ἐξέβαλλον τὸν κρινόμενον τοῦ συσσιτίου· οὐ γὰρ ὡς ἐπὶ τῶν παρ' Ἀθηναίοις ψήφων, ἡ τῶν πλειόνων ἐκράτει. τὸν δ' ἐγκριθέντα ὁ πρεσβύτατος τῶν συσσίτων ἦγεν εἰς τὸν οἶκον, οὗ τὰ συσσίτια, καὶ παρὰ τὴν θύραν ἔνδον ἱστὰς ἔλεγεν "ἀπὸ τῆς θύρας ταύτης λόγος οὐκ ἐξέρχεται," παραγγέλλων ἵν' ἐν ἀπορρήτῳ ἔχοι πάντα τὰ αὐτῶν. ἐκόμιζε δὲ ἕκαστος οἴκοθεν τὰ πρὸς τὸν μῆνα ἀρκέσοντα ἄλφιτα καὶ τυροὺς καὶ φοίνικας καὶ οἶνον. ὅσοι δὲ τούτων ἐν θήρᾳ ἢ θύοντες ἐτύγχανον, μέρη ἐκ τούτων ἔπεμπον τοῖς ἐν τῷ συσσιτίῳ. ἦσαν δὲ χοροὶ τρεῖς παρὰ Λάκωσι, νέων, ἀνδρῶν, πρεσβυτῶν, καὶ ᾖδον οἱ μὲν γέροντες

ἡμεῖς ποτ' ἦμεν ἄλκιμοι νεανίαι,

οἱ δὲ νεανίσκοι

ἡμεῖς δ' ἔνεσμεν (δέ γ' ἐσμὲν ?) ἢν δὲ λῇς, πεῖραν λάβε,

ὁ τῶν παίδων δὲ

ἡμεῖς δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κρείσσονες.

Ἢ τέταρτον] τὰς διαμαστιγώσεις, τὰς γυμνοπαιδίας, τὰ κρύπτεια· ταῦτα γὰρ πρὸς ἀνδρείαν τείνει. *Χρείῃ*] δέοι, ἢ ἀντὶ τοῦ χρεὼν εἴη.

Εἴτε μερῶν] ἡ ἀρετὴ δύναται καὶ ὡς ὅλον εἰς μέρη τὰς ὑπ' αὐτὴν ἀρετὰς διαιρεῖσθαί τε καὶ ἐν αὐταῖς ὑπάρχειν, καὶ ὡς πρός τι πῶς ἐχούσας τὰς κατὰ μέρος, ὡς γένος ἢ καθόλου ὑπάρχειν αὐτῶν. ὡς ὅλον μὲν εἰς μέρη, οὐ τὸ πρὸ τῶν μερῶν (τοῦτο γὰρ ἀδιαίρετον) ἀλλ' ὡς τὰ ἐν τοῖς μέρεσιν· ἐκ γὰρ τῶν κατὰ μέρος ἡ ὁλικὴ ἀρετή. ἀλλὰ καὶ ἑκάστη τῶν ἀρετῶν ὅλον τί ἐστιν, ἀλλ' ὡς τὸ ἐν τῷ μέρει ὅλον. οὐ κωλύεται μὴν καὶ ὡς γένος εἰς εἴδη διαιρεῖσθαι ἀντιδιαιρούμενα μέν, οὐκ ἐναντία δέ, ὅτε καὶ ὡς πρός τι συνεισάγειν ἄλληλα ἐνδέχεται. καὶ γὰρ τὰ ὑπὸ τὴν ἀρετὴν εἴδη, τὸ μὲν ἄρχον, ὡς αἱ τοῦ λογικοῦ μέρους ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς, τὰ δ' ἀρχόμενα, ὡς αἱ τοῦ ἀλόγου. ταῦτα δὲ τῶν πρός τι. *Δηλοῦντα μόνον*] οἱ γὰρ Λάκωνες πολυνοίᾳ μέν, οὐ πολυλογίᾳ δέ, ὡς Ἀθηναῖοι, ἐχρῶντο. *Τὸ περὶ τὰς καρτερήσεις*] τὰς διαμαστιγώσεις φησίν. ἐγένοντο δ' αὗται πρὸς τῷ βωμῷ τῆς Ὀρθωσίας Ἀρτέμιδος, τῆς τὴν πολιτείαν ἀνορθούσης. παρειστήκει γὰρ ἡ ταύτης ἱέρεια φέρουσά τι ἐπὶ τῆς χειρὸς κεκρυμμένον, ὃ μέχρι τοῦ νῦν ἄγνωστόν ἐστι. καὶ εἰ μὲν ἧττον τοῦ δέοντος ἐμαστιγοῦτο (κινεῖν γὰρ τὰς χεῖρας οὐκ ἐτόλμα, ἔχων ταύτας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὁ μαστιζόμενος), ἐβαρεῖτο ἐκείνη ὑπὸ τοῦ φερομένου, δεόντως δὲ τὴν δίκην εἰ ὑπεῖχε, κούφως ἡ ἱέρεια διετίθετο. *Ταῖς χερσὶ μάχαις*] τὰς γυμνοπαιδίας λέγει. γυμνάζοντες γὰρ τοὺς παῖδας ἐν ἡλίῳ τύπτειν ἀλλήλους ἐποίουν μέχρι

νίκης. ἐνίοτε δὲ καὶ σφαῖραν ἢ ἄλλο τι ἐῤῥίπτουν, ὥστε τὸν πρῶτον ἁρπάσαντα νικᾶν. καὶ πολὺς αὐτοῖς οὗτος ὁ ἀγών. Κρύπτειά τις] ἠφίετό τις ἀπὸ τῆς πόλεως νέος ἐφ' ᾧτε μὴ ὀφθῆναι ἐπὶ τοσόνδε χρόνον. ἠναγκάζετο οὖν τὰ ὄρη περιερχόμενος καὶ μήτε καθεύδων ἀδεῶς, ἵνα μὴ ληφθῇ, μήτε ὑπηρέταις χρώμενος μήτε σιτία ἐπιφερόμενος διαζῆν. ἄλλο δὲ καὶ τοῦτο γυμνασίας εἶδος πρὸς πόλεμον· ἀπολύοντες γὰρ ἕκαστον γυμνὸν προσέταττον ἐνιαυτὸν ὅλον ἔξω ἐν τοῖς ὄρεσι πλανᾶσθαι, καὶ τρέφειν ἑαυτὸν διὰ κλοπῆς καὶ τῶν τοιούτων, οὕτω δὲ ὥστε μηδενὶ κατάδηλον γενέσθαι. διὸ καὶ κρύπτεια ὠνόμασται. ἐκολάζοντο γὰρ οἱ ὁπουδήποτε ὀφθέντες.

II.

672. Ἀκταίνειν, γαυριᾶν, ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὁρμᾶν, ἢ ἐξάττειν, ἀπὸ τοῦ ἐξαΐσσειν καὶ ἰσχύειν. ἀπὸ τούτου οὖν τὸ ἀκταινώσῃ.

673. Κολοφῶν σημαίνει τὸ κῦρος τῆς ἐπικρίσεως.

III.

678. Πόρειά ἐστι τὰ εἰς πορείαν χρήσιμα.

681. Αἱμασιώδεις] αἱμασιαὶ τροχοὶ κυρίως ἠκανθωμένοι.

692. Ψάλιον] χαλινόν.

IV.

715. Θεὸν μὲν τὸν δημιουργὸν σαφῶς, παλαιὸν δὲ λόγον λέγει τὸν Ὀρφικόν, ὅς ἐστιν οὗτος

Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται.
Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

καὶ ἀρχὴ μὲν οὗτος ὡς ποιητικὸν αἴτιον, τελευτὴ δὲ ὡς τελικόν, μέσσα δὲ ὡς ἐξ ἴσου πᾶσι παρών, κἂν πάντα διαφόρως αὐτοῦ μετέχῃ. εὐθεία δὲ τὸ κατὰ δίκην σημαίνει καὶ ἀξίαν, καὶ ἀπαρεγκλίτως, καὶ οἱονεὶ κανόνι ἑνί. τὸ δὲ περιπορευόμενος τὸ αἰωνίως. τὸ ἀεὶ ὡσαύτως καὶ κατὰ τὰ αὐτά· ἡ γὰρ περιφορὰ τοῦτο ἔχει ὡς ἐν αἰσθητοῖς.

718. Τὰ τοίνυν δὴ λεχθέντα] τὰ περὶ θυσιῶν καὶ γονέων. Ἀνιδρωτὶ] ἀνιδρωτί, ὡς ἐν τῷ Διογενιανῷ.

723. Δευτέρων ἀμεινόνων] παροιμία λεγομένη μὲν ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, τῶν προτέρων ἀπαισίων ὀφθέντων δηλαδή· μετῆκται δὲ ἐκ τούτων καὶ ἐπὶ τῶν λεγομένων δεύτερον τῶν αὐτῶν, ὁπόταν μὴ κατὰ γνώμην ἡμετέραν προβῇ τὰ πρότερα.

V.

731. Τυφλοῦται γὰρ περὶ τὸ φιλούμενον ὁ φιλῶν] παροιμία ἐπὶ τῶν διὰ φιλίαν μηδένα λόγον ποιουμένων τἀληθοῦς.

739. Καθάπερ πεττῶν ἀφ' ἱεροῦ] παρὰ παροιμίας φησὶ τῆς κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς, ἢ τέτακται ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων. μετείληπται δὲ ἀπὸ τῶν πεττευόντων· παρὰ τούτοις γὰρ κεῖταί τις ψῆφος οἷον ἱερὰ καὶ ἀκίνητος, θεῶν νομιζομένη, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν Ἀρκεσίλᾳ.

VI.

775. *Ἐξομοργνύμενον*] ἀποματτόμενον.

777. *Περιδίνων*] πειρατῶν.

780. *Εἰς πῦρ ξαίνειν*] παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι πραττόντων μάτην ἢ λεγόντων ἢ κακοπαθούντων λεγομένη.

VII.

791. *Ἀκρόχολα*] προχείρως ὀργιζόμενα. καὶ ἀκροχολία ἡ τοιαύτη διάθεσις.

792. *Μάργοις*] ὑβριστικοῖς, ἀκρατέσι, μαινομένοις.

795. *Γηρυόνης Χρυσάορος καὶ Καλλιῤῥόης τῆς Ὠκεανοῦ, βασιλεὺς Ἐρυθείας τῆς νήσου τῆς νῦν Γάδειρα καλουμένης, ὃς εἶχε τριῶν ἀνδρῶν συμφυὲς σῶμα, ἡνωμένον εἰς ἓν κατὰ τὴν γαστέρα, ἐσχισμένον τε εἰς τρεῖς ἀπὸ λαγόνων τε καὶ μηρῶν. Βριάρεω*] *Οὐρανὸς ἐκ Γῆς πρώτους γεννᾷ Κόττον, Βριάρεων, Γύγην, ἑκατόγχειράς τε καὶ πεντήκοντα κεφαλὰς ἔχοντας. Ἀνταῖος ὁ Ποσειδῶνος, Λιβύης βασιλεύς, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν αὐτῷ ἀνῄρει. τούτῳ παλαίειν ἀναγκαζόμενος Ἡρακλῆς, ὅτε δὴ πεμφθείη παρ' Εὐρυσθέως τοῦ βασιλέως Τίρυνθος ἐπὶ τῷ παρὰ τῶν Ἑσπερίδων μὲν τὰ χρυσᾶ μῆλα λαβεῖν, κομίσαι δὲ πρὸς αὐτόν, — τοῦτον οὖν ἀράμενος τὸν Ἀνταῖον μετέωρον ἅμμασιν Ἡρακλῆς κλάσας ἀπέκτεινε· ψαύοντα γὰρ τῆς γῆς ἰσχυρὸν συνέβαινε γίγνεσθαι. διὸ καὶ τῆς Γῆς αὐτὸν εἶναί τινες παῖδά φασιν. Κερκύονι*] *τὴν μὲν ἀπὸ χειρῶν πάλην ἐξεῦρε Θησεύς, τὴν δὲ ἀπὸ σκελῶν Κερκύων, Βράγχου καὶ Ἀργιόπης νύμφης. πρὸς τοῦτον τὸ πέμπτον ἆθλον ἐν Ἐλευσῖνι παλαίων διηγωνίσατο Θησεύς. οὗτος γὰρ τοὺς παριόντας ἠνάγκαζε παλαίειν, καὶ παλαίων ἀνῄρει. Θησεὺς δὲ μετέωρον αὐτὸν ἀράμενος ἔῤῥιψεν εἰς γῆν καὶ ἀπέκτεινεν.

796. *Ἐπειὸς Πανοπέως τοῦ Φώκου, ὃς ἐπὶ τῷ Πατρόκλου ἀγῶνι ἐνίκησε πυγμήν. Ἄμυκος δὲ Ποσειδῶνος καὶ νύμφης Βιθυνίδος ἢ Πελίας, ὃς καὶ ἐξεῦρεν ἱμάντας πυκτικούς. Κόρη καὶ δέσποινα*] ἡ Ἀθηνᾶ.

799. *Ὠνόμασαν*] νόμους κιθαρῳδικοὺς λέγοντες δηλονότι.

800. *Ὄτταν*] φήμην, μαντείαν διὰ κληδόνος, καὶ ὀττεύεσθαι τὸ μαντεύεσθαι. *Ἀποφράδες* ἡμέραι, ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν, ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι. *Καρικῇ Μούσῃ*] τῇ θρηνώδει· δοκοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες θρηνῳδοί τινες εἶναι καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ θρηνεῖν. τινὲς δὲ ἐξήκουσαν τῇ βαρβάρῳ καὶ ἀσαφεῖ, ἐπειδὴ οἱ Κᾶρες βαρβαρόφωνοι.

805. *Ταλασίας*] ἐργασίας, ἢ ἐριουργίας.

810. *Τητώμενα*] στερισκόμενα. *Ἐχθοδοποῦ*] κακοποιοῦ, ἀπεχθοῦς, ἢ ἐχθροποιοῦ.

811. *Καταλογάδην*] τὰ πεζῷ γραφόμενα λόγῳ.

813. *Πελταστικῆς*] πέλτη ἐστὶν εἶδος ἀσπίδος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, ἥτις ἴτυν οὐκ ἔχει, οὐδ' ἔστιν ἐπίχαλκος, οὐδὲ βοὸς ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη. καὶ ἡ ταύτῃ χρωμένη τέχνη πελταστική, καὶ πελτασταὶ οἱ μετιόντες αὐτήν.

814. *Ἀπώμοτον*] ἀπηγορευμένον, φευκτόν.

818. *Παροιμία*, οὐδὲ θεὸς ἀνάγκῃ μάχεται, τῇ ἑαυτοῦ καὶ θείᾳ δηλαδή.

819. *Ὑηνῶν*] χοιρείων, ἢ σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν.

820. *Πεττεία* ἐστὶ παιδιά τις διὰ πεσσῶν γινομένη. πεσσοὶ δέ εἰσι κύβοι, παρὰ τὸ πίπτειν αὐτοὺς οὕτω λεγόμενοι. πεσσὸς δὲ ἥ τε γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος, ὁμωνύμως· Ἀρίσταρχος δὲ πεσσοὺς καλεῖ τὰς ψήφους, ἐν αἷς ἔπαιζον. ἦσαν δὲ αὗται πέντε. φαίνονται δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σκεῦος οὕτω λέγοντες, ἐφ' οὗ ἔπαιζον. ἔχει δὲ πέντε γραμμάς, ὧν ἡ μέση γραμμὴ ἱερὰ ἐκαλεῖτο. καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ψῆφον ἐσχάτην ἐκίνουν, καὶ αὐτὴν ἱερὰν καλοῦντες· ὅθεν ἐκ τοῦδε καὶ παροιμία, κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς, ἐπὶ τῶν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων λεγομένη.

822. *Οὐ μὴν*] ἀλλὰ μήν, ὡς ἐπὶ τοῦδε, ἢ οὐδαμῶς, ἢ οὐ μόνον, ἢ ἔτι μήν, ἢ ὅμως δέ.

VIII.

828. *Μηνὶ τῷ δωδεκάτῳ*] ὁ Σκιροφοριὼν οὗτος. ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς. καὶ Σκίρος ἑορτὴ Ἀθήνησιν.

834. *Ἀβόλοις*] ἄβολος νέος, οὐδέπω γνώμονα ἔχων. γνώμονα δ' ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῆς ἀπὸ τῶν τετραπόδων καὶ λειπογνώμονας τοὺς ἀπογεγηρακότας, ἐν οἷς ἐλελοίπει τὸ γνώρισμα.

838. *Θυέστης Πελοπίᾳ* τῇ θυγατρί, ἐξ ὧν Αἴγισθος, Οἰδίπους Ἰοκάστῃ τῇ μητρί, ἐξ ὧν Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, Μακαρεὺς Κανάκῃ τῇ ἀδελφῇ, καὶ οἱ λοιποὶ δὲ Αἰόλου παῖδες ταῖς ἀδελφαῖς.

839. *Σταδιοδρόμοι* γάμων ἀπάντων ἀπείρατοι, α' Ἴκκος Ταραντῖνος, β' Κρίσων Ἱμεραῖος, γ' Ἄστυλλος Κροτωνιάτης, δ' Διόπομπος Θεσσαλός.

843. *Ἀνάδαστον*] ἀναμεμερισμένην.

849. *Τῇ νέᾳ*] ἕνη καὶ νέα· ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς ἡμέρα παρ' Ἀθηναίοις οὕτως ἐκαλεῖτο. ἐκλήθη δὲ ἕνη καὶ νέα, ὅτι τὸ μέν τι μέρος ἔχει τοῦ παρῳχημένου μηνός, ὅπερ ἕνη ἐστί· καὶ γὰρ ἕνον τὸ παλαιόν φασι, νέον δὲ τὸ νῦν ἐπιλαβὸν τοῦ εἰσεληλυθότος, ὃ διὰ τοῦ νέα δηλοῦσι. κατὰ γὰρ σελήνην ἦγον τοὺς μῆνας. ὁ δὲ τῆς σελήνης μήν ἐστιν εἰκοσιεννέα τέταρτον ἡμερῶν. *Πιλήσεως*] τῆς διὰ τῆς τῶν ἐρίων πυκνώσεως γινομένης ἐσθῆτος. *Μεταβαλλόμενος*] μεταπιπράσκων. *Τεκμηράμενοι*] σημειωσάμενοι.

850. *Μέτοικοί* εἰσιν οἱ ἐνοικοῦντες ξένοι ἐν τῇ πόλει, καὶ τελοῦντες ἀνὰ δραχμὰς ιβ' τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ δημόσιον, καὶ τριώβολον τῷ γραμματεῖ. μετοίκιόν ἐστι τέλος οὕτω καλούμενον, ὃ ἐτίθεσαν τῇ μὲν πόλει δραχμὰς ι, τῷ δὲ τελώνῃ τριώβολον. *Ἀπογραφή* ἐστιν ἡ ἀπαρίθμησις ἢ ἀποσημείωσις τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν, καὶ ἀπογραφεῖς οἱ ταύτην ποιοῦντες καὶ τοὺς μὴ βουλομένους εἰσφέρειν εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον.

[illegible]

[illegible]

[illegible] Καὶ τὸ [illegible]

[illegible] τοῦ [illegible] ἢ ἐπὶ τοῦ [illegible] ἢ ἐπὶ τοῦ [illegible] ἢ ἐπὶ τοῦ [illegible] τὸ [illegible] τοῦ [illegible], ἢ ἐκ τοῦ [illegible] ἐπὶ τοῦ [illegible]

[illegible]

[illegible] Θεσσαλὸν [illegible]

[illegible] Ὁ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ἐπὶ τοῦ μὴ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] Τέγγω] βρέχω, [illegible]

870. 'Υμνεῖν] μέμφεσθαι, ἢ λοιδορεῖν, ὡς ἐπὶ τοῦδε, κατ' εὐφημισμόν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι.

871. 'Ανεψιότης ἡ μέχρι ἀνεψιαδῶν συγγένεια, οἵ εἰσι παῖδες ἀνεψιῶν. οὗτοι δὲ πάλιν ἀλλήλων λέγονται ἀνεψιοί, οἵ τινες γονεῖς ἔχουσιν ἀδελφούς. 'Ανατὶ] ἀβλαβῶς καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας.

'Επισκήπτεσθαί φασι μαρτυρίας ἢ γραμμάτων τὸ ποιήσασθαι διάλυσιν τοῦ ἐγκλήματος τὴν μαρτυρίαν οὗ ἐπισκήπτονται. παραδιδόασι δὲ ταῦτα σημηνάμενοι μέχρι τοῦ χρόνου τῆς δίκης· κατὰ γὰρ τοῦτο χωρεῖ ἡ δίκη. καὶ τὸν τοῦτο ποιοῦντα ἐπισκηπτόμενον λέγουσιν.

873. 'Αφοσιούτω] καθαιρέτω, ὡς νῦν, ἢ ἀπαρχὰς προσαγέτω, ἢ τιμάτω, ἢ τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀποδιδότω τιμήν, ἢ πληροφορείτω. 'Αβίου] ἀβλαβοῦς, ἢ ἄνευ βίας.

874. Νηποινὶ] ἄνευ τιμωρίας καὶ ποινῆς.

X.

885. 'Εξακεῖσθαι] ἐξιᾶσθαι, θεραπεύειν.

887. Συντείνεις] σπουδάζεις, 'Αττικοί. 'Ακούοντές τε καὶ ὁρῶντες] δὶς νοητέον τοῦτο, ἔν τε δηλαδὴ τῇ ἀρχῇ τῆς ἐννοίας καὶ ἐν τῷ συμπεράσματι· καὶ ὑγιῶς ἕξει τὸ νόημα. τὸ δὲ σχῆμα τοῦτο παρά τε ῥήτορσι καὶ φιλοσόφοις πολὺ καὶ πολλαχοῦ.

889. Συνέριθοι] συνεργοί, ὡς νῦν, ἢ συνυφαίνουσαι.

892. 'Εντεῦθεν 'Ωριγένει τὰ περὶ προϋπάρξεως.

893. Τῆς κινήσεως ἡ μὲν σωματικὴ κατὰ τόπον, κατὰ ποιότητα, κατὰ ποσότητα, κατ' οὐσίαν· ἡ δὲ ψυχικὴ ἢ ἄλλο κινοῦσα ὑπ' ἄλλου δὲ κινουμένη, ἢ ἑαυτήν τε κινοῦσα καὶ ἕτερα δυναμένη.

894. 'Υπ' ἄλλου] τοῦ νοῦ δηλαδή· οὗτος γὰρ πάντῃ ἀκίνητος.

899. "Ηκιστά γε] οὐδαμῶς, ἢ οὐχ ἧττον. Λιβάνιος δέ φησιν "εἴ τινα ἄλλον τρόπον, ὃν ἥκιστα ὤφθη μετελθὼν ἐν τῷ βίῳ ὁ ἐπὶ τῇ φιάλῃ ἔμπορος" ἀντὶ τοῦ πάνυ.

900. Μετὸν] ἐξόν, ἢ ἐπ' ἐξουσίας ὄν.

901. 'Ο ποιητὴς] 'Ησίοδος ἐν "Εργοις καὶ 'Ημέραις·

λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
ζώει κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν,
οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
ἔσθοντες. σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν.

κηφῆνες αἱ ἀργαὶ τῶν μελισσῶν, κόθουροι δὲ αἱ ἄκεντροι καὶ κολόβουροι, ἢ αἱ φυλάττουσαι τὴν τῶν μελισσῶν ἔξοδον· οὗροι γὰρ οἱ φύλακες.

Παραιτητοὺς] παρακαλουμένους, συγγνώμονας, ἢ καὶ παρακαλοῦντας.

906. Λῆμμα] φρόνημα, ὡς νῦν, ἢ κέρδος.

907. Τιμωρεῖν τὸ ἐνεργητικὸν βοηθεῖν, τιμωρεῖσθαι δὲ τὸ παθητικὸν κολάζειν.

XI.

913. Μὴ κινεῖν τὰ ἀκίνητα] παροιμία ἐπὶ τῶν καλῶς δοξάντων ἢ γεγονότων λεγομένη.

914. Ἐνοδίαν δαίμονα τὴν Ἄρτεμιν ἤτοι τὴν Σελήνην φησίν, ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἀγυιεύς· καὶ γὰρ ἄμφω τὰς ὁδοὺς πληροῦσι φωτός, ὁ μὲν ἡμέρας, ὁ ἥλιος, ἡ δὲ νυκτός. διὸ καὶ ἱδρύουσι τούτους ἐν αὐταῖς. ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑρμῆν ἐνόδιον καὶ ἡγεμόνα λέγουσιν, ὡς δέον αὐτῷ πρὸς τὰς πράξεις ἡγεμόνι χρῆσθαι. καὶ τοῦτον δὲ ἐπὶ τῶν ὁδῶν διὰ τοῦτο ἀνεστήλουν.

914. μεθιέτω] παριέτω ἢ ἀφιέτω.

915. Τοῦ τρίτου μεγέθει τιμήματος] τρίτον τίμημα, καθὼς ἐν τῷ πρὸ τούτου παρεθέμεθα, τὸ ζευγήσιον ἦν, εἰς ὃ οἱ τελοῦντες ἀπὸ διακοσίων μέτρων διελέγοντο, ἀνήλισκον δὲ εἰς τὸ δημόσιον ί μνᾶς. Ἔρανός ἐστιν εἰσφορά τις ἑκάστου μηνός, ἢ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον, ἢ εὐωχία, ἢ ἀνὰ μέρος δεῖπνον. καὶ ἐρανισταὶ οἵ τε τὴν εἰσφορὰν αὐτὴν εἰσφέροντες καὶ οἱ κοινωνοὶ ταύτης.

916. Πριάμενος] ἀγοράσας. Ἀναγωγή ἐστιν ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις, ἐχόντων αἰτίαν τινά. Ἱερὰν νόσον τὴν ἐπιληψίαν φασίν. Ἐξηγηταὶ τρεῖς γίνονται Πυθόχρηστοι, οἷς μέλει καθαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας, καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια.

919. Γεωμόροι] γεωργοί.

920. Διαιτηταί εἰσιν ἐν οἷς Ἀθήνησιν εἰσήγοντο αἱ ἰδιωτικαὶ δίκαι· εἰ δέ τινες μὴ ἐπείθοντο τοῖς διαιτηθεῖσιν, αὐτοὶ εἰσῆγον αὐτοὺς εἰς τὸ δικαστήριον καὶ παρὰ τοὺς δικαστάς. ἐγίνοντο δὲ διαιτηταὶ πάντες Ἀθηναῖοι, οἷς ἑξηκοστὸν ἦν ἔτος. τὸν δὲ ἀδικοῦντα διαιτητὴν ἐξῆν εἰσαγγέλλειν· καὶ εἴ τις ἑάλω, ἀτιμία ἦν τὸ ἐπιτίμιον.

921. Προῖκα] ἄνευ μισθοῦ, ὡς νῦν, ἢ φερνήν. Ἐπωβελία ἐστὶν ἐπιτίμιόν τι, τουτέστι τοῖς διώκουσι χρηματικήν τινα δίκην, ἐὰν μὴ ἕλωσιν. ἦν δὲ τοῦτο ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος, οὗ ἐπεδικάζοντο, καὶ ἐνεγράφοντο. καὶ ἐκαλεῖτο οὕτως, ὅτι ἐπὶ τῇ δραχμῇ ὀβολὸς ἦν, τῆς δραχμῆς λογιζομένης πρὸς ἕξ. ἐλάμβανε δὲ ὁ φεύγων παρὰ τοῦ διώκοντος, εἰ τὴν δίκην ἀπέφευγε. μέμνηται δὲ ταύτης καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου.

926. Κηδεύματα] γαμικὰ συναλλάγματα.

928. Δίκην λαχεῖν] ἐνστήσασθαι, ὅ ἐστι καὶ λῆξις δίκης.

929. Ἀποῤῥηθῆναι] ἀπαγορευθῆναι.

931. Οἰδίπους ὁ Λαΐου καὶ Ἰοκάστης, μητρογαμήσας δι' ἄγνοιάν τινα, ἐτύφλωσε μέν, ὅτι τοῦτο πράξειεν, ἑαυτόν, ἐλαύνεται δὲ διὰ τὴν ἀθεμιτουργίαν ἐκ Θηβῶν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης οἱ τούτου υἱοί, δυνατοὶ ὄντες, οὐκ ἐπαμύνουσιν ἐλαυνομένῳ αὐτῷ. ὁ δὲ ἀρᾶται αὐτούς. οἱ δὲ περὶ τῆς βασιλείας Θηβῶν ἀλλήλους κτείνουσιν. Φοῖνιξ Ἀμύντορος. οὗτος τυφλοῦται ὑπὸ τοῦ πατρός· κατεψεύσθη γὰρ πρὸς τὸν πατέρα ὑπὸ Φθίας τῆς αὐτοῦ παλλακῆς, ὅτι δὴ πειραθείη πρὸς εὐνὴν αὐτῇ συνελθεῖν. ἰᾶται δὲ ὑπὸ Χείρωνος Πηλέως σπουδῇ. ὁ δὲ Ἀμύντωρ κατεύχεται αὐτοῦ

> μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν.

ὃ δὴ γέγονε· καὶ γὰρ θεοὶ ἐτέλειον ἐπαράς. Ἱππολύτῳ] Θησεὺς ὁ Αἰγέως καὶ Αἴθρας ἐξ Ἱππολύτης τῆς Ἀμαζόνος γεννᾷ Ἱππόλυτον, μεθ' ἣν Φαίδραν γυναῖκα ἄγεται, ἢ διὰ τὸ κάλλος Ἱππολύτου ἐρᾷ. ὁ δὲ οὐ

πείθεται αὐτῇ σωφρονῶν. ἡ δὲ πρὸς τὸν πατέρα κατεῖπεν αὐτοῦ ὡς μᾶλλον ἐρῶντος αὐτῆς. ὁ δὲ ἀρᾶται τὸν υἱὸν διαφθαρῆναι Ἱππόλυτον, καὶ ἐπιτυγχάνει. οὗτος γὰρ ὀχούμενος ἅρματι, ὑπὸ ταύρου τῶν ἵππων συνταραχθέντων αὐτοῦ, πίπτει τε εἰς γῆν, καὶ ταῖς ἡνίαις ἐμπλακεὶς ἑλκόμενος θνήσκει. Ἀραῖος] βλαβερός.

932. Κωφὴ] ἀσθενής, ἀμβλεῖα, ὡς νῦν, ἢ ἄηχος.

933. Δυσωπουμένους] ὑφορωμένους, ὑπόπτως ἔχοντας.

936. Ἐὰν δ' ἐπαιτιώμενος ὁ δεσπότης] οἶμαι, εἰ δύο συζυγίαι δεσποτῶν καὶ δούλων εἶεν, ἐναλλὰξ δὲ ὁ τῆς ἑτέρας συζυγίας δεσπότης μετὰ τοῦ τῆς ἑτέρας συζυγίας δούλου σύνθοιτο ποιῆσαι τὴν βλάβην εἰς τὸν δοῦλον αὐτοῦ, ἵνα τῆς ἐπὶ ταύτῃ ἀποτίσεως γινομένης ἀποδοθείη οὗτος ὁ δοῦλος τῷ συνθεμένῳ δεσπότῃ μετ' αὐτοῦ ποιῆσαι τὴν βλάβην, καὶ δούλους οὕτως ἔχοι δύο, ἕνα μὲν τὸν βλαβέντα καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἕτερον δὲ τὸν βλάψαντά τε τοῦτον καὶ ὕστερον. Κακοτεχνιῶν δίκης ὄνομά ἐστιν, ἣν εἰσῄεσαν οἱ λέγοντες μάρτυρας ψευδομαρτυρεῖν, κατὰ τῶν παρασχομένων τοὺς ψευδομάρτυρας.

937. Ἐπίσκηψίς ἐστι δίκη κατὰ τῶν ψευδομαρτυρησάντων. Ἀνάδικος κρίσις· εἰ ἑάλωσαν ἤτοι πάντες οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν ἢ ὑπερημίσεις, ἐκρίνετο ἄνωθεν ἡ δίκη. οὐκ ἐπὶ πάντων δὲ τῶν ἀγώνων ἐγίγνοντο ἀνάδικοι αἱ κρίσεις, ἀλλ' ὥς φησι Θεόφραστος ἐν ζ' νόμων, ἐπὶ μόνης ξενίας καὶ ψευδομαρτυριῶν καὶ κλήρων.

XII.

942. Ἐπ' αὐτοφώρῳ] ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι ἁλούς. Πίλων] τῶν ἐκ συμπεπιλημένων ἐρίων γινομένων ἐνδυμάτων.

943. Ἀστρατείας δίκη ἐστὶ γραφὴ κατὰ τοῦ κατειλεγμένου μὲν ἐν στρατιωτικῇ τάξει, μὴ στρατευσαμένου δέ. Λειποταξίου δίκη ἐστὶ γραφὴ κατὰ τοῦ στρατευσαμένου μέν, λιπόντος δὲ τὸ στρατόπεδον καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ.

944. Διαφέρει δὲ ὅλον που καὶ τὸ πᾶν] παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ διαφερόντων λεγομένη, παρ' ὅσον τὸ μὲν ὅλον τοῦ συνεχοῦς ἐστὶ ποσοῦ, τὸ δὲ πᾶν τοῦ διωρισμένου, ταῦτα δὲ εἴδη τοῦ ποσοῦ ἀλλήλοις ἀντιδιαιρούμενα. Καινεὺς ὁ Θετταλὸς Ἄτρακος μὲν ἦν θυγάτηρ τὸ πρίν, Καινὶς ὀνομαζομένη, εἰς ἄνδρα δὲ μετέβαλε Ποσειδῶνος βουλήσει, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀδάμαστος εἶναι καὶ ἄτρωτος. διὸ ἐν τῇ τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν μάχῃ αὐτορίζοις δένδρεσι συνεχώσθη ὑπὸ τῶν Κενταύρων. ὑπὸ δέ τινων ἀπαρνεῖσθαι λέγεται. τὴν μεταβολὴν δέ φασι τοῦτον λαβεῖν χάριν τοῦ Ποσειδῶνος ἐρώμενον γενέσθαι.

945. Εὔθυνοί εἰσιν ἄρχοντές τινες οἱ τὰς εὐθύνας λαμβάνοντες παρὰ τῶν ἀρχόντων, ὥσπερ καὶ οἱ λογισταὶ καὶ πάρεδροι ἐφ' ἑκάστῃ ἀρχῇ· καὶ γὰρ τῷ ἄρχοντι εὔθυνος ἦν καὶ πάρεδρος, καὶ τῷ βασιλεῖ ὁμοίως καὶ τῷ πολεμάρχῳ καὶ τοῖς θεσμοθέταις. ἐκπράσσει δὲ ὁ εὔθυνος ὅσα ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ᾗ προστέτακται, ὦφλόν τινες εἰς τὸ δημόσιον. Εὐθύνη ἐστὶ κρίσις κατὰ τῶν ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων ἤ τι τῶν τῆς πόλεως χειρισάντων ὅλως.

947. *Ἠιθέους*] παῖδας πάντῃ γάμων ἀπειράτους. *Ψαλίδα* ἤτοι καμάραν, ὡς νῦν, ἢ ταχεῖαν κίνησιν, ἢ ὑδρορόην, ἢ ἅρμενον.

949. *Ἐνεχυρασίαν*] ἀσφάλειαν. *Χρηματίζηται*] τοῦτο μὲν τὸ παθητικὸν τὸ χρήματα πράττεσθαι, τὸ δὲ χρηματίζειν τὸ ἐνεργητικὸν τὸ πράγμασι χρῆσθαι, οἷον χρηματίζει ἡ βουλή. ἀφ' οὗ καὶ χρήματα τὰ πράγματα.

950. *Θεωροῖς*] τοῖς εἰς ἑορτάς που πεμπομένοις κοινωνῆσαι αὐτῶν.

951. *Ἀνομίλητος*] ἀκοινώνητος, ἀσυνδύαστος.

953. *Τημελεῖν*] ἐπιμελεῖσθαι. *Πρυτάνεις* εἰσὶ μέρος τι τῶν πεντακοσίων τὸ δέκατον, πεντήκοντα ἄνδρες, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα, καὶ ἐπρυτάνευον κατὰ πρυτανείαν ἐκ διαδοχῆς. πρυτανεία δέ ἐστιν ἀριθμός τις ἡμερῶν, ἤτοι λϛ' ἢ λή ἢ λέ, ἃς ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύειν λέγεται. ιβ' μὲν γὰρ οἱ μῆνες, ι' δὲ εἰσι πρυτανεῖαι, καὶ φυλαὶ ι'. καὶ διῄρηνται εἰς ταύτας αἱ ἡμέραι τοῦ ἐνιαυτοῦ· κατὰ γὰρ σελήνην ἄγουσι τοῦτον, ὡς ἑκάστῃ τῶν ι' φυλῇ ἐπιβάλλειν λέ ἡμέρας, πλεονάζειν δὲ ὀλίγας. διὸ καὶ τὰς λοιπὰς ἀπέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι ταῖς πρώταις λαχούσαις τέτταρσι φυλαῖς, ἵνα ἐκείνων μὲν ἑκάστη τὰς λϛ' ἡμέρας πρυτανεύῃ, αἱ δὲ λοιπαὶ ἓξ ἀνὰ λέ. πρυτανεῖα δὲ οὐδετέρως οὐχ εὕρηται· τινὲς δὲ ἀργύριόν τι, ὃ κατατίθεται ὑπὸ τῶν δικαζομένων, καὶ δίδοται δικαστικὸν τοῖς ἑξακισχιλίοις.

954. *Φωρᾶν*] ἐρευνᾶν, ἐκζητεῖν.

958. *Χοῦν*] χωννύναι.

962. *Τοπάζειν*] στοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν, καὶ ὑποτοπεῖν δέ.

968. *Σημείωσαι* ὅτι νυκτερινὸν σύλλογον τὴν Ἐπινομίδα φησίν.

Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους] ἡ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν τοῖς Μυρμηκανθρώποις. κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων. τὸ μὲν γὰρ τρὶς ἓξ τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ, τὸ δὲ τρεῖς κύβοι τὴν ἧτταν. πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις καὶ οὐχ ὡς νῦν δύο. ἔστι δὲ ὁμωνυμία· κύβον γὰρ ἔλεγον ἰδίως αὐτὸν τὸν ῥιπτούμενον, ὅτε πλήρης ἐστὶ καὶ μή. τοὺς δὲ κύβους τοὺς τοιούτους οἱ Ἴωνες καλοῦσιν οἴνας, καὶ τὴν παροιμίαν οὕτως ἐκφέρουσιν· ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς οἴνας.

969. *Ὕπαρ* ἐστὶ τὸ μέσον ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου ὁρώμενον.

IN EPINOMIDA.

974. *Παιδικῆς*] οἶμαι, ἱλαρᾶς· ἐξ οὗ καὶ παιδικώτερον τὸ ἱλαρώτερον.

978. *Διαριθμήσεται*] διαλογίσεται.

980. *Προσπαίσαντι*] προσπαίξαντι· ἀντὶ τοῦ ξ̄ τὸ σ̄ οἱ Ἀττικοί.

983. *Ῥύμας*] ὁρμὰς βιαίας.

IN TIMÆUM LOCRUM.

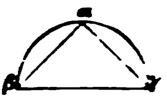
96. *Ζήτει τὰς διαιρέσεις ἐν τῷ τέλει τοῦ τοιούτου λόγου.* Φ, qui eo loco hæc apponit:

α	β	γ	δ	ε	ϛ
	σμγ	πρὸς	ἐπόγδοος	ἡμιόλιος	ἔλαττον
ἐπόγδοος	υλβ	σνϛ	φιβ	φοϛ	χμη
τπδ	μη	υπϛ	κϛ	ξδ	οβ
		νδ			
ζ	η	θ	ι	ια	ιβ
ψκθ	ψξη	ωξδ	ϡοβ	ακδ	αρνβ
πα	λθ	ϙϛ	ρη	νβ	ρκη
ιγ	ιδ	ιε	ιϛ	ιζ	ιη
ασλϛ	αωνη	αφλϛ	αφκη	αϡμδ	βμη
μδ	ρξβ	οη	ρϙβ	σιϛ	ρδ
ιθ	κ	κα	κβ	κγ	κδ
γμζ	βτδ	βψϡβ	βϡιϛ	γοβ	γυνϛ
ρλθ	ριζ	σπη	τκδ	ρνϛ	τπδ
κε	κϛ	κζ	κη	κθ	λ
γωπη	δτοδ	δχη	ερπδ	εφλβ	ϛρμδ
τετράκις	υπϛ	φλδ	φοϛ	χμη	τιβ
πη					
λα	λβ	λγ	λδ	λε	λϛ
ϛφξα	ϛϡιβ	ζψοϛ	ηψμη	θσιϛ	ατξη
υιζ	τνα	ωξδ	ϡοβ	υξη	αρνβ

ἐπίτριτος τοῦ πρώτου ὁ φιβ· ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ τοῖς ρκη, ὑπερέχεται δὲ ὑπὸ τοῦ ὀγδόου τοῖς σνϛ. ἔστι δὲ καὶ ἡμιόλιος τοῦ πρώτου ὁ φιϛ· ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ τοῖς ρϙβ, καὶ αὐτὸς τοσούτοις ὑπερέχεται ὑπὸ τοῦ ψξη. ἐπίτριτος τῷ ὀγδόῳ, ὃς ἦν τῷ πρώτῳ διαστήματι καὶ τῷ τρίτῳ μέσον κατ' ἀριθμητικήν. ὑπερέχει δὲ αὐτῷ σμϛ. ὁ δὲ αὐτὸς ἔσται μέσος τῷ τε ψξη καὶ τῷ αφλϛ. ἡμιόλιος τοῦ ὀγδόου ὁ αρνβ, ὑπερέχει δὲ τπδ. ὁ δὲ αὐτὸς μέσος κατ' ἀριθμητικήν· τοῦ μὲν γὰρ ὑπερέχει, ὑπὸ τοῦ δὲ ὑπερέχεται. τοῦ αφλϛ ἡμιόλιον τοῦ ια, ὅς ἐστιν ἁρμονικὸς τοῦ δευτέρου καὶ τετάρτου διαστήματος. ἐπίτριτος τοῦ αρνβ, ὃς ἦν μέσος κατ' ἀριθμητικὴν δευτέρου καὶ τετάρτου διαστήματος. ὑπερέχει δὲ αὐτοῦ

[illegible] ὁ δ' αὐτὸς [illegible] ἐπιμόριον τοῦ τρίτου καὶ ἑκάστου διαστήματος. τὸ γὰρ ἥμισυ ὑπερέχει τε τοῦ τρίτου καὶ ὑπερέχεται ὑπὸ τοῦ ἑκάστου [illegible], ὁ ἐν τούτῳ, ὑπερέχεται δὲ ὑπὸ τοῦ τρίτου. ἐπόγδοος ὁ [illegible] τοῦ ξ μείζων ἡμιτονίου λέγων ἐστὶ τοῦ η, ἔλαττον δὲ ἐστι τοῦ κ. ἐπεὶ γὰρ [illegible] αὐτὸς ἀπέχει ἀπὸ τοῦ ιζ, ὁ δὲ ιζ ἀπὸ τοῦ η τὸ λεγόμενον ἔλαττον ἡμιτόνιον, τούτῳ τὸ λοιπὸν τοῦ τόνου οὗτος ἀπέχει ἀπὸ τοῦ η. τοῦτο δ' ἦν μεῖζον ἡμιτόνιον ἀφαιρεθέντος ἐλάττονος. πάλιν δ' ἐπεὶ ὁ η τόνον ἀπέχει τοῦ ξ, τὸ δὲ μεῖζον ἡμιτόνιον ὁ ιβ ἀπέχει τοῦ η, τὸ καταλειπόμενον αὐτῷ ἀφέξει τοῦ μ. τοῦτο δ' ἦν ἔλαττον ἡμιτόνιον. ἡμιόλιος ὁ [illegible] τοῦ ς, ἐπόγδοος δὲ τοῦ η. ὁ γὰρ ιθ συμπληροῦται ὡς [illegible] ἐλάττονι καὶ μείζονι ἡμιτονίῳ. ἐπίτριτος δὲ τοῦ ις, ὡς ἦν μὲν ἡμιόλιος τοῦ μέσος δὲ τοῦ γφβ καὶ τοῦ θ. ὑπερέχει γὰρ καὶ ὑπερέχεται.

Ibid. D: Νικολάου: Ἐὰν ὀρθογωνίου τριγώνου μία τῶν περιεχουσῶν πλευρῶν τὴν ὀρθὴν δυνάμει τριπλασίων ᾖ τῆς λοιπῆς, τουτέστι μεθ' ἧς περιέχει τὴν ὀρθήν, ἔσται ἡ μὲν ὀρθὴ γωνία ἡμιόλιος μὲν τῆς γωνίας, ἣν ὑποτείνει ἡ μείζων τῶν περιεχουσῶν τὴν ὀρθήν, τριπλασίων δὲ τῆς γωνίας, ἣν ὑποτείνει ἡ ἐλάττων τῶν περιεχουσῶν τὴν ὀρθήν, αὐτὴ δὲ ἡ γωνία, ἣν ὑποτείνει ἡ μείζων, διπλασίων τῆς γωνίας, ἣν ὑποτείνει ἡ ἐλάττων. ἔστω ὀρθογώνιον

τρίγωνον τὸ αβγ, ὀρθὴν ἔχον τὴν πρὸς τῷ α γωνίαν, καὶ ἔστω ἡ αγ δυνάμει τριπλασίων τῆς αβ. λέγω ὅτι ἡ μὲν πρὸς τῷ α γωνία ἡμιόλιός ἐστι τῆς πρὸς τῷ β, τριπλασίων δὲ τῆς πρὸς τῷ γ, ἡ δὲ πρὸς τῷ β τριπλασίων τῆς πρὸς τῷ γ. περιγεγράφθω γὰρ περὶ τὸ αβγ τρίγωνον ὀρθογώνιον τὸ βαγ ἡμικύκλιον. καὶ ἐπεὶ ἡ αγ δυνάμει τριπλασίων ἐστὶ τῆς αβ, αἱ ἄρα αγ αβ δυνάμει τετραπλασίους εἰσὶ τῆς αβ, καὶ ἔστιν ἡ βγ δυνάμει ἴση ταῖς βα αγ, καὶ ἡ βγ ἄρα δυνάμει τετραπλασίων ἐστὶ τῆς αβ. μήκει ἄρα τῆς αὐτῆς διπλασία. ἑξαγώνου ἄρα ἰσοπλεύρου ἐστὶν ἡ αβ, καὶ ἔστιν ἡ βγ διάμετρος, δυναμένη τὰς βα αγ ἑξαγώνου οὔσης τῆς αβ. τριγώνου ἄρα ἰσοπλεύρου ἡ αγ. διπλασίων ἄρα ἡ αγ περιφέρεια τῆς αβ περιφερείας, καὶ ἐπεὶ ἡ βαγ περιφέρεια ὑποδιπλασίων ἐστὶν ὅλης τῆς τοῦ κύκλου περιφερείας, ἡ δὲ τοῦ κύκλου περιφέρεια τριπλασίων ἐστὶ τῆς αγ περιφερείας καὶ ἐξ ὑποδιπλασίου δὲ καὶ τριπλασίου σύγκειται ὁ ἡμιόλιος, ἡ βαγ ἄρα περιφέρεια ἡμιόλιός ἐστι τῆς αγ περιφερείας, καὶ βέβηκεν ἡ μὲν πρὸς τῷ α γωνία ἐπὶ τῆς βαγ περιφερείας, ἡ δὲ πρὸς τῷ β ἐπὶ τῆς αγ. ἐν δὲ τοῖς ἴσοις κύκλοις αἱ γωνίαι τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον ταῖς περιφερείαις, ἐφ' ὧν βεβήκασιν. ἡμιόλιος ἄρα ἡ πρὸς τῷ α γωνία τῆς πρὸς τῷ β. διὰ τὰ αὐτὰ δὴ καὶ ἐπεὶ διπλασία δέδεικται ἡ αγ περιφέρεια τῆς αβ περιφερείας, διπλασίων ἄρα καὶ ἡ πρὸς τῷ β γωνία τῆς πρὸς τῷ γ. καὶ ἐπεὶ ἡ πρὸς τῷ α γωνία ἡμιόλιος τῆς πρὸς τῷ β, ἡ δὲ

πρὸς τῷ β διπλασίων τῆς πρὸς τῷ γ, καὶ ἐξ ἡμιολίου δὲ καὶ διπλασίου σύγκειται ὁ τριπλάσιος, καὶ ἡ πρὸς τῷ α ἄρα γωνία τριπλασία τῆς πρὸς τῷ γ. ἐὰν ἄρα ὀρθογωνίου τριγώνου μία τῶν περιεχουσῶν πλευρῶν τὴν ὀρθὴν δυνάμει τριπλασίων ᾖ τῆς λοιπῆς, τουτέστι μεθ' ἧς περιέχει τὴν ὀρθήν, ἔσται ἡ μὲν ὀρθὴ γωνία ἡμιόλιος μὲν τῆς γωνίας ἣν ὑποτείνει κ. τ. ἑ. ὅπερ ἔδει δεῖξαι.

IN EPISTOLAS.

II.

314. Ἐντεῦθεν δηλοῦται διὰ τί ὁ Πλάτων ἐν ταῖς βίβλοις αὑτοῦ μηδὲν διαλέγεται. e.

IV.

320. Δίων ὁ Συρακούσιος Ἱππαρίνου μὲν υἱὸς ἦν, ἀνεψιαδοῦς δὲ Διονυσίου τοῦ προτέρου, κατὰ δὲ οἰκειότητα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀριστομάχης ἀδελφός, εὐφυΐᾳ δὲ καὶ μεγαλοψυχίᾳ καὶ φιλοτιμίᾳ διαφέρων τοῦ γενέσθαι τινὸς ἄξιος. Ἱππαρῖνος γὰρ παίδων ὄντων αὐτῷ τῶν περὶ Δίωνα, τριῶν μὲν υἱῶν, τριῶν δὲ θυγατέρων, τελευτῶν τὸν βίον ἐπίτροπον Διονύσιον κατέστησεν οἰκεῖον ὄντα, καὶ τὰς γυναῖκας ἅμα καὶ τὰς κόρας διέθηκε γῆμαι, Ἀριστομάχην μὲν τὴν πρεσβυτάτην αὐτόν, τὰς δὲ λοιπὰς τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ δοῦναι, Λεπτίνῃ τε καὶ Θεαρίδῃ. καὶ οὕτω γέγονε τελευτησάσης τῆς Λοκρίδος αὐτοῦ γυναικός, ἐξ ἧς ἐγεγόνει αὐτῷ Διονύσιος ὁ νεώτερος, ὁμώνυμος αὐτῷ υἱός.

VII.

326. Εἰ μὲν τὸ δύναιτο συνυπακουόμενον λήψῃ, ὡς ἀπαρέμφατα προπερισπασθήσονται τό τε μελλῆσαι καὶ τὸ ἠρεμῆσαι· εἰ δὲ καθ' αὑτὰ ταῦτα ἐκδέξῃ, ὡς εὐκτικὰ παροξυνθήσεται.

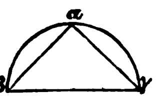
337. Ἐπιστολὴ] ἐντολή, ἐπίσκηψις. Λυγκέα φασὶ τὸν Ἀφαρέως καὶ Ἀρήνης οὕτω γενέσθαι ὀξυδερκῆ, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία.

345. Ἴττω] ἡ λέξις ἐπιχωριάζοντός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτίᾳ διαλέκτῳ, ἐπὶ θαύματος εἰλημμένη, ἧς καὶ ἐν τῷ Φαίδωνι μέμνηται ὑπὸ Κέβητος εἰρημένης. Σκύλλα λέγεται ἡ δι' ἐναντίων ἀνέμων συχνὴ καὶ πολυκύμων τῶν τῆς θαλάττης ῥευμάτων σύμπτωσις, κατ' ἀκρωτήριά τινα ἐπὶ πολὺ διήκοντα τῶν μεγίστων πελαγῶν γιγνομένη φοβερά τε καὶ πολύμορφος, φωνήν τε ἀφιεῖσα οἷα σκυλάκων νεογνῶν (ἐξ οὗ καὶ τοὔνομα εἴληφεν), οἷα γίνεται ἡ περὶ τὸν κατὰ Σικελίαν πορθμόν. Χάρυβδις δὲ ἡ ἀναπινομένη θάλασσα περί τε τὸν εἰρημένον πορθμὸν καὶ περὶ τὰ Γάδειρα, καὶ πάλιν ῥαγδαίως ἐπαναστρέφουσα· ἢ τῆς ἡμέρας τρὶς συσπῶσα τὸ ὕδωρ πάλιν ἀνήει. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εἰς χάος ῥοιβδεῖν, ὅ ἐστιν ἀναῤῥοφεῖν. Ἀναμετρήσαιμι] διαπεράσαιμι.

347. Χρείη] δέοι.

φοτ. ὁ δ' αὐτὸς μέσος καθ' ἁρμονικὴν τοῦ τρίτου καὶ ἐνάτου διαστήματος. τῷ γὰρ ἡμίσει ὑπερέχει τε τοῦ τρίτου καὶ ὑπερέχεται ὑπὸ τοῦ ἐνάτου· ὑπερέχει μὲν φοτ, ὃ ἦν τρίτου, ὑπερέχεται δὲ ὑπὸ τοῦ τρίτου. ἐπόγδοος ὁ βρπζ τοῦ ιζ μεῖζον ἡμιτόνου διέχων ἀπὸ τοῦ ιη, ἔλαττον δὲ ἀπὸ τοῦ κ. ἐπεὶ γὰρ τόνον μὲν αὐτὸς ἀπέχει ἀπὸ τοῦ ιζ, ὁ δὲ ιζ ἀπὸ τοῦ ιη τὸ λεγόμενον ἔλαττον ἡμίτονον, πάντως τὸ λοιπὸν τοῦ τόνου οὗτος ἀπέχει ἀπὸ τοῦ ιη. τοῦτο δ' ἦν μεῖζον ἡμιτόνιον ἀφαιρεθέντος ἐλάττονος. πάλιν δ' ἐπεὶ ὁ ιη τόνον ἀπέχει τοῦ ιζ, τὸ δὲ μεῖζον ἡμιτόνιον ὁ ιβ ἀπέχει τοῦ ιη, τὸ καταλειπόμενον αἴτημα ἐφέξει τοῦ ιι. τοῦτο δ' ἦν ἔλαττον ἡμιτόνιον. ἡμιόλιον ὁ βτδ τοῦ ιϛ, ἐπόγδοος δὲ τοῦ ιη. ὁ γὰρ ιθ συμπληροῦται ὡς δέδεικται ἐλάττονι καὶ μείζονι ἡμιτονίῳ ἐπίτριτος δὲ τοῦ ιϛ, ὃς ἦν μὲν ἡμιόλιος τοῦ μέσος δὲ τοῦ γοβ καὶ τοῦ θ· ὑπερέχει γὰρ καὶ ὑπερέχεται.

Ibid. D: Νικολάου: Ἐὰν ὀρθογωνίου τριγώνου μία τῶν περιεχουσῶν πλευρῶν τὴν ὀρθὴν δυνάμει τριπλασίων ᾖ τῆς λοιπῆς, τουτέστι μεθ' ἧς περιέχει τὴν ὀρθήν, ἔσται ἡ μὲν ὀρθὴ γωνία ἡμιόλιος μὲν τῆς γωνίας, ἣν ὑποτείνει ἡ μείζων τῶν περιεχουσῶν τὴν ὀρθήν, τριπλασίων δὲ τῆς γωνίας, ἣν ὑποτείνει ἡ ἐλάττων τῶν περιεχουσῶν τὴν ὀρθήν, αὐτὴ δὲ ἡ γωνία, ἣν ὑποτείνει ἡ μείζων, διπλασίων τῆς γωνίας, ἣν ὑποτείνει ἡ ἐλάττων. ἔστω ὀρθογώνιον τρίγωνον τὸ αβγ,

ὀρθὴν ἔχον τὴν πρὸς τῷ α γωνίαν, καὶ ἔστω ἡ αγ δυνάμει τριπλασίων τῆς αβ. λέγω ὅτι ἡ μὲν πρὸς τῷ α γωνία ἡμιόλιός ἐστι τῆς πρὸς τῷ β, τριπλασίων δὲ τῆς πρὸς τῷ γ, ἡ δὲ πρὸς τῷ β τριπλασίων τῆς πρὸς τῷ γ. περιγεγράφθω γὰρ περὶ τὸ αβγ τρίγωνον ὀρθογώνιον τὸ βαγ ἡμικύκλιον. καὶ ἐπεὶ ἡ αγ δυνάμει τριπλασίων ἐστὶ τῆς αβ, αἱ ἄρα αγ αβ δυνάμει τετραπλασίους εἰσὶ τῆς αβ, καὶ ἔστιν ἡ βγ δυνάμει ἴση ταῖς βα αγ, καὶ ἡ βγ ἄρα δυνάμει τετραπλασίων ἐστὶ τῆς αβ. μήκει ἄρα τῆς αὐτῆς διπλασία. ἑξαγώνου ἄρα ἰσοπλεύρου ἐστὶν ἡ αβ, καὶ ἔστιν ἡ βγ διάμετρος, δυναμένη τὰς βα αγ ἑξαγώνου οὔσης τῆς αβ. τριγώνου ἄρα ἰσοπλεύρου ἡ αγ. διπλασίων ἄρα ἡ αγ περιφέρεια τῆς αβ περιφερείας, καὶ ἐπεὶ ἡ βαγ περιφέρεια ὑποδιπλασίων ἐστὶν ὅλης τῆς τοῦ κύκλου περιφερείας, ἡ δὲ τοῦ κύκλου περιφέρεια τριπλασίων ἐστὶ τῆς αγ περιφερείας καὶ ἐξ ὑποδιπλασίου δὲ καὶ τριπλασίου σύγκειται ὁ ἡμιόλιος, ἡ βαγ ἄρα περιφέρεια ἡμιόλιός ἐστι τῆς αγ περιφερείας, καὶ βέβηκεν ἡ μὲν πρὸς τῷ α γωνία ἐπὶ τῆς βαγ περιφερείας, ἡ δὲ πρὸς τῷ β ἐπὶ τῆς αγ. ἐν δὲ τοῖς ἴσοις κύκλοις αἱ γωνίαι τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον ταῖς περιφερείαις, ἐφ' ὧν βεβήκασιν. ἡμιόλιος ἄρα ἡ πρὸς τῷ α γωνία τῆς πρὸς τῷ β. διὰ τὰ αὐτὰ δὴ καὶ ἐπεὶ διπλασία δέδεικται ἡ αγ περιφέρεια τῆς αβ περιφερείας, διπλασίων ἄρα καὶ ἡ πρὸς τῷ β γωνία τῆς πρὸς τῷ γ. καὶ ἐπεὶ ἡ πρὸς τῷ α γωνία ἡμιόλιος τῆς πρὸς τῷ β, ἡ δὲ

πρὸς τῷ β διπλασίων τῆς πρὸς τῷ γ, καὶ ἐξ ἡμιολίου δὲ καὶ διπλασίου σύγκειται ὁ τριπλάσιος, καὶ ἡ πρὸς τῷ α ἄρα γωνία τριπλασία τῆς πρὸς τῷ γ. ἐὰν ἄρα ὀρθογωνίου τριγώνου μία τῶν περιεχουσῶν πλευρῶν τὴν ὀρθὴν δυνάμει τριπλασίων ᾖ τῆς λοιπῆς, τουτέστι μεθ' ἧς περιέχει τὴν ὀρθήν, ἔσται ἡ μὲν ὀρθὴ γωνία ἡμιόλιος μὲν τῆς γωνίας ἣν ὑποτείνει κ. τ. ἑ. ὅπερ ἔδει δεῖξαι.

IN EPISTOLAS.

II.

314. Ἐντεῦθεν δηλοῦται διὰ τί ὁ Πλάτων ἐν ταῖς βίβλοις αὐτοῦ μηδὲν διαλέγεται. e.

IV.

320. Δίων ὁ Συρακούσιος Ἱππαρίνου μὲν υἱὸς ἦν, ἀνεψιαδοῦς δὲ Διονυσίου τοῦ προτέρου, κατὰ δὲ οἰκειότητα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀριστομάχης ἀδελφός, εὐφυΐᾳ δὲ καὶ μεγαλοψυχίᾳ καὶ φιλοτιμίᾳ διαφέρων τοῦ γενέσθαι τινὸς ἄξιος. Ἱππαρῖνος γὰρ παίδων ὄντων αὐτῷ τῶν περὶ Δίωνα, τριῶν μὲν υἱῶν, τριῶν δὲ θυγατέρων, τελευτῶν τὸν βίον ἐπίτροπον Διονύσιον κατέστησεν οἰκεῖον ὄντα, καὶ τὰς γυναῖκας ἅμα καὶ τὰς κόρας διέθηκε γῆμαι, Ἀριστομάχην μὲν τὴν πρεσβυτάτην αὐτόν, τὰς δὲ λοιπὰς τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ δοῦναι, Λεπτίνῃ τε καὶ Θεαρίδῃ. καὶ οὕτω γέγονε τελευτησάσης τῆς Λοκρίδος αὐτοῦ γυναικός, ἐξ ἧς ἐγεγόνει αὐτῷ Διονύσιος ὁ νεώτερος, ὁμώνυμος αὐτῷ υἱός.

VII.

326. Εἰ μὲν τὸ δύναιτο συνυπακουόμενον λήψῃ, ὡς ἀπαρέμφατα προπερισπασθήσονται τό τε μελλῆσαι καὶ τὸ ἠρεμῆσαι· εἰ δὲ καθ' αὑτὰ ταῦτα ἐκδέξῃ, ὡς εὐκτικὰ παροξυνθήσεται.

337. Ἐπιστολή] ἐντολή, ἐπίσκηψις. Λυγκέα φασὶ τὸν Ἀφαρέως καὶ Ἀρήνης οὕτω γενέσθαι ὀξυδερκῆ, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία.

345. Ἴττω] ἡ λέξις ἐπιχωριάζοντός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτίᾳ διαλέκτῳ, ἐπὶ θαύματος εἰλημμένη, ἧς καὶ ἐν τῷ Φαίδωνι μέμνηται ὑπὸ Κέβητος εἰρημένης. Σκύλλα λέγεται ἡ δι' ἐναντίων ἀνέμων συχνὴ καὶ πολυκύμων τῶν τῆς θαλάττης ῥευμάτων σύμπτωσις, κατ' ἀκρωτήριά τινα ἐπὶ πολὺ διήκοντα τῶν μεγίστων πελαγῶν γιγνομένη φοβερά τε καὶ πολύμορφος, φωνήν τε ἀφιεῖσα οἷα σκυλάκων νεογνῶν (ἐξ οὗ καὶ τοὔνομα εἴληφεν), οἷα γίνεται ἡ περὶ τὸν κατὰ Σικελίαν πορθμόν. Χάρυβδις δὲ ἡ ἀναπινομένη θάλασσα περί τε τὸν εἰρημένον πορθμὸν καὶ περὶ τὰ Γάδειρα, καὶ πάλιν ῥαγδαίως ἐπαναστρέφουσα· ἢ τῆς ἡμέρας τρὶς συσπῶσα τὸ ὕδωρ πάλιν ἀνίησι. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εἰς χάος ῥοιβδεῖν, ὅ ἐστιν ἀναῤῥοφεῖν. Ἀναμετρήσαιμι] διαπεράσαιμι.

347. Χρείη] δέοι.

VIII.

353. Φοίνικες ἀπὸ Φοινίκης τῆς χώρας· αὕτη δὲ ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Μερόπης τῆς Νείλου. Ὀπικοὶ δὲ ἔθνος Ἰταλίας. Τέμνειν φάρμακον] πείθειν, τιμᾶν, ἡγεῖσθαι, ὡς οἶμαι, νῦν.

XIII.

361. Μύρτα] ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης.

363. Ἀμοργὶς κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἐνδύματα ἀμόργινα ἢ ἀμοργίδια λεγόμενα· οἱ δὲ τὰ παραπλήσια βύσσῳ. ἔστι δὲ ἀμοργὶς καὶ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη καὶ ἡ τρὺξ τοῦ οἴνου. Βασιλέως] τῶν Περσῶν δηλαδή.

IN AXIOCHUM.

364. Τόπος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ Κυνόσαργες καλούμενος, ἐν ᾧ τοὺς νόθους τῶν παίδων ἔταττον. ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, τουτέστι λευκοῦ ἢ ταχέος· καὶ γὰρ Ἡρακλεῖ θύοντας κύνα τοιοῦτον ἁρπάσαντα τοῦ θυομένου τὰ μηρία αὐτοῦ καταθεῖναι, καὶ ἐπερωτήσαντας τοὺς θεοὺς τοῦ Ἡρακλέους ἱδρῦσαι ἱερὸν λαβεῖν χρησμὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. ἐξ οὗ καὶ τοὺς νόθους ἐκεῖ συντελεῖν, ὅτι καὶ Ἡρακλῆς νόθος ὢν Διὸς υἱός (Ἀμφιτρύωνος γὰρ γνήσιος ἦν) ἴσα θεοῖς ἐτιμήθη. λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς παροιμίαν ἐπὶ ὕβρει καὶ ἀρᾷ, οἷον ἴθ' εἰς Κυνόσαργες.

Καλλιῤῥόη κρήνη ἐν τῇ Ἀττικῇ. Μορμολυττομένους] μορμολυκεῖά φασι τὰ τῶν ὑποκριτῶν πρόσωπα, ἃ Δωριεῖς γόργεια καλοῦσιν. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐκφοβῆσαι μορμολύξασθαι καὶ μορμολυττομένους τοὺς ἐκφοβοῦντας λέγουσιν. Ἐπιτωθάζων] ἐπιλοιδορούμενος, ἢ ἐπεμβαίνων, ἢ χλευάζων ὡς νῦν, ἢ καυχώμενος.

365. Συνειλεγμένον τὰς ἀφὰς] συνηγμένον τὰς πληγάς. Μονονουχὶ] σχεδόν, ἐγγύς. Εὐλαί εἰσιν οἱ ἐν τοῖς τραύμασιν ἐγγινόμενοι σκώληκες, κνώδαλα δὲ κυρίως τὰ θαλάττια θηρία· κινώδαλα γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενα. Ὅμηρος δὲ καὶ ἐπὶ χερσαίου φησὶ

κνώδαλον ὅττι φύγησι, καὶ ἴχνεσσιν γὰρ ὀπήδει.

πλὴν κνώδαλον μικρὸν ζῶον τὸ θαλάττιον καὶ τὸ χερσαῖον.

366. Ὀριγνωμένη] ὀρεγομένη. Παρὰ ἀκαρῆ] ἀντὶ τοῦ παρὰ βραχύ, παρὰ ὀξύ, ὃ οὐχ οἷόν τε κεῖραι. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες] ἐπὶ τῶν πρὸς τῷ γήρᾳ εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων.

368. Ποππυσθείη] κολακευθείη, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπὶ τοῖς ἵπποις ποππυσμάτων ἐν τῷ δαμάζεσθαι. Ἐγκαθέτους] ἐνεδρευτάς, δολίους, κατασκόπους. Κατεχειροτόνησαν] κατεψηφίσαντο. ἡ καταχειροτονία ἐγίγνετο οὕτως. ἔλεγεν ὁ κῆρυξ, οἷον "ὅτῳ Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα." εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον καταχειροτονία. εἶτα πάλιν δεύτερον ἔλεγεν ὁ αὐτὸς κῆρυξ "ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα," καὶ ἐξέτεινόν τινες, καὶ ἐκαλεῖτο ἀποχειροτονία. καὶ λοιπὸν ἠρίθμει πάσας τὰς χεῖ-

ρας ὁ κῆρυξ, τῶν τε προτέρων καὶ καταχειροτονούντων, τῶν τε ὑστέρων καὶ ἀποχειροτονούντων. καὶ ὅσων ἂν ἦσαν πλείους, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει.

369. Συγκλύδωνος] ἐπιμίκτου, ἐπηλύτου. Καθικέσθαι] καθάψασθαι.

371. Οἱ δύο θεοὶ] Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις. Ἁγιστείας] ἁγιωσύνας, καθαρότητας, λατρείας. Γεννήτῃ] Ἀριστοτέλης φησί, τοῦ ὅλου πλήθους διῃρημένου Ἀθήνησιν εἴς τε τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς δημιουργούς, φυλὰς αὐτῶν εἶναι τέσσαρας, τῶν δὲ φυλῶν ἑκάστης μοίρας εἶναι τρεῖς, ἃς τριττύας τε καλοῦσι καὶ φρατρίας, ἑκάστης δὲ τούτων τριάκοντα εἶναι γένη, τὸ δὲ γένος ἐκ τριάκοντα ἕκαστον ἀνδρῶν συνεστάναι. τούτους δὴ τοὺς εἰς τὰ γένη τεταγμένους γεννήτας καλοῦσιν.

372. Ἐλευσινίας] Δήμητρος, διὰ τῶν αὐτῆς τελετῶν. Ἐναύσασθαι] μεταλαβεῖν.

IN DIALOGUM DE JUSTO.

374. Παροιμία, ὅτι πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί, ἐπὶ τῶν κέρδους ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας ψευδῆ λεγόντων. φασὶ γὰρ τοὺς ποιητὰς πάλαι λέγοντας τἀληθῆ, ἄθλων ὕστερον αὐτοῖς ἐν τοῖς ἀγῶσι τιθεμένων ψευδῆ καὶ πεπλασμένα λέγειν αἱρεῖσθαι, ἵνα διὰ τούτων ψυχαγωγοῦντες τοὺς ἀκροωμένους τῶν ἄθλων τυγχάνωσιν. ἐμνήσθη ταύτης καὶ Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος ά καὶ Σόλων Ἐλεγείαις καὶ Πλάτων ἐνταῦθα.

IN SISYPHUM.

387. Φάρσαλος πόλις Θεσσαλίας, ἧς οἱ πολῖται Φαρσάλιοι. ἐκ ταύτης φασὶν Ἀχιλλέα τὸν Θέτιδος γενέσθαι. Ἦ] ἀντὶ τοῦ ἆρα ἀπορηματικοῦ.

389. Μεταρσιολέσχας] διαφέρει μετέωρα μεταρσίων, ᾗ τὰ μὲν μετέωρα ἐν οὐρανῷ καὶ αἰθέρι ἐστίν, ὡς ἥλιος καὶ τὰ λοιπὰ καὶ οὐρανὸς καὶ αἰθήρ, μετάρσια δὲ τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα, ὡς ἄνεμοι, νεφέλαι, ὄμβροι, ἀστραπαί, βρονταί, κομῆται, δοκίδες, πώγωνες, λαμπάδες, ἴριδες, ἅλωες, διάττοντες, ῥυμοί, ῥύακες καὶ τὰ τοιαῦτα. Πάντα κάλων ἐφέντες] ἐπιτείναντες ἢ κινήσαντες ἢ σείσαντες. παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων. παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ σχοινία ἢ τὰ ἅρμενα χαλώντων ναυτῶν.

390. Αὐτοσχεδιάζοντες] αὐτομάτως ἢ συντόμως τι ποιοῦντες.

IN ERYXIAM.

392. Διὸς ἐλευθερίου] τὸν Μῆδον ἐκφυγόντες Ἀθηναῖοι ἱδρύσαντο τὸν

ἐλευθέριον Δία. τοῦτον δὲ ἔνιοι καὶ σωτῆρά φασιν. τιμᾶται δὲ ἐλευθέριος Ζεὺς καὶ ἐν Συρακούσαις καὶ Ταραντίνοις καὶ Πλαταιαῖς καὶ Καρίᾳ. Μέγαρα πόλις περὶ τὸν Ἰσθμόν, ἀνὰ μέσον Πελοποννήσου καὶ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. καὶ πόλις ὁμώνυμος ταύτῃ ἐν Σικελίᾳ, περὶ ἧς νῦν φησίν.

397. Κεῖος] ὁ ἀπὸ τῆς Κέω. ἔστι δὲ Κίος πόλις Μυσίας, ἐξ ἧς οὗτος.

400. Ἐρατοσθένης σίσυράν φησι στέγαστρον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένων, σίσυρναν δὲ τὸ ἐκ τῶν κῳδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον, ὃ γούνναν φασίν.[1]

405. Λίθον ἑψῆσαι] παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων ἀδυνάτοις.

[1] Cf. Bernhard. Eratosthenic. p. 222.

INDEX IN SCHOLIA.

Prior numerus, hujus Editionis, posterior Stephani, paginam indicat.

PLURIMUM REVERENDO ATQUE ERUDITISSIMO VIRO,

HENRICO GALLY,

S. T. P.

CANONICO NORWICENSI ET GLOCESTRIENSI, RECTORI SANCTI ÆGIDII IN CAMPIS, MAGNÆ BRITANNIÆ REGI A SACRIS, ETC.

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

QUADRIENNIUM prope est, cum Joannem Albertum, V. C. tum gravi morbo misere afflictum, pro artissima, quæ mihi cum eo intercedit, necessitudine ad Fontes Spadanos comitabar. Cujus itineris duplicem uberrimumque fructum me cepisse, non mediocri cum voluptate recordor. Nam primum, quid jucundius mihi magisque exoptatum esse poterat, quam carissimum Musis animoque meo hominem corporis vires, quas vis morbi fregerat et debilitarat, salutarium aquarum usu recuperasse? Tum, quanta in felicitatis parte me ponere existimas, per hanc occasionem auspicato notitiam inter nos esse contractam? Profecto nunquam ille dies memoria excidet mea, cum casu et fortuitu in Te incidens, ignotus in ignotum, nescio quem de literis nostris sermonem inferrem; tuque statim oculis, vultu, oratione eum laudatarum artium amorem ac scientiam proderes, nihil ut tam ardenter cuperem, quam ad intimam Tuam, si fieri posset, consuetudinem et familiaritatem admitti. Ac facilem mihi aditum reddidit sive promta humanitas Tua, sive morum studiorumque similitudo. Ex eo tempore nullus temere dies præteriit, quin, quoad licuit, in amœnissimis ad fontem Geronsteram ambulacris de divinis humanisque literis sermones inter nos haberemus. Hic in Te cognovi admirabilem quandam doctrinæ de Græcis Latinisque fontibus ductæ copiam, eandemque cum acerrimo omnis elegantiæ sensu conjunctam. Quod meum

de Te judicium alter congressus noster, cum superiore anno Bataviam visebas, plane confirmavit. Jam quid dicam de singulari, quo flagras, bene de literis merendi studio, in quo Tibi comparare possum perpaucos, anteponere neminem? Non est, quod hujus rei argumenta repetam altius. Vel hunc Timæum testem cito, quem, nullo merito meo provocatus, cum Parisiis ageres, ex bibliothecarum latebris protractum, et quam fieri poterat accuratissime descriptum, mihi edendum concessisti. Ac tantum abest, ut aut studium literas juvandi Tuum, aut erga me liberalitatem intra hos fines continueris, ut subinde alias veteris ævi reliquias, cum ex Tua, tum ex publicis Angliæ bibliothecis depromptas, non mihi tantum, sed amicis etiam meis, earumdem literarum amore captis, prolixe suppeditaris. Plurimum quidem ornamenti Tibi aliquando debebunt Herodotus, Orpheus, Phalaris, aliique. Ego vero cum nihil aliud habeam, quo tot tam luculenta, in me collata, beneficia remunerer, Tuum Tibi remitto Timæum, a me, ut facultas tulit, expolitum. Hunc igitur explicata fronte, velim, accipias, Tibique persuadeas, neminem esse, vel unquam fore, qui liberalitatem Tuam aut gratiore animo prosequatur, aut libentius crebriusque dilaudet. Vale. Dab. Lugduni Batavorum, Kalendis Maii, MDCCLIV.

PRÆFATIO.

ÆQUO ATQUE ERUDITO

LECTORI.

Constat inter omnes bene dicendi magistros, Platonem, pro tali ingenii magnitudine, non tenue, et de medio sumtum, sed grande et magnificum dicendi genus esse secutum. Nec inter ipsos Veteres defuerunt, quibus hoc nomine poëtæ, quam prosæ orationis scriptori, similior videretur. Quinctilianus x. 1. p. 501. ‘ Plato præcipuus est eloquendi facultate divina quadam et Homerica. Multum supra prosam orationem surgit.’ Gravitatem vero et tanquam auctoritatem scriptis suis conciliabat verbis antiquis, et a vulgi familiaritate sejunctis. Vide Dionys. Halic. de Compos. p. 28. Quæ *γλῶσσαι* vel *λέξεις*, ut a veteribus Criticis appellantur, cum ipsis Græcis, florente quidem adhuc lingua, veruntamen aliquantum mutata, obscuritate sua molestæ essent, Grammatici operæ pretium se facturos existimarunt, si illis sigillatim interpretandis Platonis lectionem faciliorem redderent. In quo genere non quidem Plutarchus, ut, re parum explorata, scribit J. Potterus ad Clem. Alex. Strom. v. p. 680. sed aliorum elaboravit industria. Primus, quod sciam, Platonis studiosis tale præsidium paravit Harpocration, Argivus, Cæsaris familiaris, quem, Suidas narrat, *Λέξεις Πλάτωνος ἐν βιβλίοις δυσὶν* edidisse. Ex eodem Suida v. *Ζάλην*, v. *Ἥρας δὲ δ.* v. *Παλίμβολος*, et Etymol. M. p. 407. 37. intelligere licet, in iisdem Platonicis glossis illustrandis Clementem versatum esse: qui, teste Suida v. *Κλήμης*, etiam scripsit *πρὸς Ἱερώνυμον περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων*, diversus, mea sententia, a Romanæ historiæ scriptore homonymo, etsi Suidas utrum-

que confudit. Majore apparatu videtur eandem rem egisse Boëthus, cujus duplex huc pertinens scriptum recenset Photius Biblioth. Cod. cliv. Ἀνεγνώσθη ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει, καὶ Βοηθοῦ λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ στοιχεῖον, πολλῷ Τιμαίου συναγωγῆς χρησιμώτερον· προσφωνεῖ δὲ Μελάντᾳ τινὶ τὸ συνταγμάτιον. De altero scripto idem Cod. clv. Συνετάγη δὲ αὐτῷ (Βοηθῷ) καὶ ἕτερόν τι Ἀθηναγόρᾳ προσφωνούμενον σπουδασμάτιον, ὃ περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων ἐπιγράφει· ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι, συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ, ἀπηρτισμένην παράσχοι τὴν ὠφέλειαν τοῖς τὰ Πλάτωνος ἀναγινώσκειν ἐθέλουσιν. Vide Menag. ad Diog. Laërt. iii. 63. et Fabric. Biblioth. Græc. l. iv. c. 36. p. 582. At enim, cum et Harpocrationis, et Clementis, et Boëthi libri communi literarum naufragio perierint, nihil aliud superest, nisi ut hanc bonis literis tam gravem jacturam, si minus totam, certe ex aliqua parte, Timæi Lexico resarciamus. Hoc opusculum Photius Cod. cli. ita describit: Τιμαίου Λεξικὸν περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων. Ἀνεγνώσθη Τιμαίου πρὸς Γεντιανὸν περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων κατὰ στοιχεῖον βραχὺ πονημάτιον ἐν ἑνὶ λόγῳ. Ipsius Timæi memoria non minus obscura est, quam Gentiani, cui libellum inscripsit. Nec ullum, ne tenue quidem, vestigium, ex quo, qua ætate vixerit, conjecturam capias, ejus Lexico impressum reperitur. Jo. Meursius ad Nicomach. Harmon. p. 169. Lexici auctorem esse credit Timæum, Locrum, philosophum Pythagoricum, cujus extat libellus περὶ φύσεως. Quod commentum quoniam absurdius est, quam ut refutari debeat, verbo satis sit indicare. Non melior est ratio Jo. Jonsii de Scriptor. Hist. Philos. i. 6. idem opusculum Timæo, Cyziceno, Platonis discipulo, quem Demochares apud Athen. xi. p. 509. A. commemorat, tribuentis. Audierit iste Platonem. Num iccirco libros scripsit, aut Platonis glossas explicuit? Tali Grammaticorum præsidio non illa ætas, sed multo posterior, cum lingua Attica minus celebrari cœpisset, indigebat. At, dicat aliquis, quid in ætate Timæi quærenda laboras, cum ipse, v. Οὐχ ἥκιστα, Porphyrium laudans, se ostendat post Porphyrium vixisse? Ego vero vellem, tam certis argumentis ejus ætatem constituere possem, quam illum locum manifestæ νοθείας coarguere. Primum Timæus, pro suo brevitatis studio, parcissime aliorum utitur testimoniis, nec nisi in reconditioris significationis verbis, e. g. Σισύρα et Σφριγῶντες. Atqui quam ineptum et ridiculum fuisset, ad formulam οὐχ ἥκιστα probandam, cujus viginti et septem exempla in Platone reperiuntur, alium potius, ac Platonem ipsum, adhibere auctorem? Sed fac, eum in

re tam levi alterius etiam scriptoris auctoritate uti voluisse, laudassetne, aliorum more Grammaticorum, Thucydidem, Xenophontem, Demosthenem, horumque similes? At laudatur Porphyrius. Qui tandem scriptor? Nempe is, cui rerum abstrusarum scientiam tribuunt omnes, scribendi elegantiam nemo. Nec quisquam unus, si Suidæ et Thomæ M. stuporem exceperis, Atticas formulas Porphyrii, similiumque scriptorum auctoritate unquam probavit. Ergo relinquitur, ut Porphyrii locum, sicut plures alios aliorum, ab inepta manu in Timæi Lexicon intrusum esse statuamus. Etsi vero sic satis demonstravimus, Timæum nullam Porphyrii fecisse mentionem, neque adeo quicquam ex ista temporis nota effici posse, suspicamur tamen, illum eodem, quo Porphyrium, seculo, id est, tertio floruisse. Hæc enim ætas, Sophistarum feracissima, præter Porphyrium, tulit Longinum, Plotinum, Boëthum, Iamblichum, multosque alios, omnes studio Platonis incensos, ejusque philosophiam et scriptis et ore propagantes. Horum igitur exemplo Timæus excitatus, tentavit et ipse difficultatem, quæ ex glossis in Platone intelligendo nasceretur, quantum in se esset, edito hoc libello minuere. Præter Λέξεις Πλάτωνος Timæus alterum etiam grandioris molis librum scripsisse videtur, Συλλογὴν ῥητορικῶν ἀφορμῶν, βιβλία ξη΄. Quem quidem Suidas tribuit Timæo, Tauromenitæ, Historiarum scriptori nobilissimo. Sed nemo, semel monitus, dubitabit, quin hoc scriptum ad juniorem nostrum Timæum referendum sit: quippe in hujusmodi argumentis Sophistarum diligentia versari solebat. Suidas autem quoties scriptores homonymos confuderit, nemo nescit. Sequitur, ut de ipso Timæi Lexico dicamus. Parum liquet, utrum ita, ut nunc a nobis profertur, ab auctoris manu profectum sit, an integrius locupletiusque? Ex Ms. nostri inscriptione, Τιμαίου σοφιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων, colligeres, majoris operis excerptum esse, nisi Photius quoque exiguæ molis libellum tractasset. Vocat enim πονημάτιον βραχύ. Inscriptionem vero forsitan ita refingere malis: Τιμαίου σοφιστοῦ λεξ. (i. e. λεξικὸν) τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων. Quod ut in medio relinquimur, ita vehementer dolemus, libellum præpostera nescio cujus diligentia interpolatum esse, stultissimoque consilio cum aliorum, tum Herodoti inprimis, glossis amplificatum. Vide v. Ἀγαθοεργοὶ, Ἀμφικτύονες, Γεωπεῖναι, Ἐνωμοτία, Ζειραὶ, Κνάφος, Πατρούχου παρθένου, Πύθιοι, &c. Quæ omnia ex Herodoto huc esse derivata, tam manifestum est, ut, si quis illa in Platone quærere instituat, doctorum hominum irrisione ludendus sit. Ex aliis scriptoribus adspersæ sunt voces, Ἐφέται, Ἱππαγρέται, Κωλα-

γρέται, Σκιῖται, &c. Eas quoque undelibet potius, quam ex Platone manasse, posito pignore contenderim. Satis jam, puto, intelligunt harum literarum periti, sic nobis ex parte præclarum fructum, qui ex hoc Lexico ad ipsum Platonem pervenire debebat, interceptum esse. Nam quamvis illud non tam ad emendandum, quam ad illustrandum Platonem, ab auctore comparatum sit, nobis tamen, qui Philosopho minus integro, quam tum erat, utamur, magno hoc opusculum adjumento poterat esse ad loca depravata indaganda, pristinoque nitori restituenda. Nunc autem, cum incertum sit, utrumne glossa, quam restituere velis, ex Platone hausta sit, an ex alio scriptore, quis hujus Lexici auctoritate Platonem refingere audeat? Quibus de caussis, tametsi non deerant conjecturæ, rarissime tamen, Timæo duce, Platonem tentavimus, nec fere, nisi aliorum Grammaticorum consensus accessisset. Vel sic tamen est, quod nobis gratulemur, Timæum importunam cladem, quæ alios in eodem argumento versatos oppressit, feliciter evasisse. Multi enim Platonis loci rectius, quam ante, per illum intelliguntur: multæ lectiones, ab ingeniosis hominibus perperam sollicitatæ, egregie confirmantur. Potuerat quidem hoc argumentum latius et majore cum eruditionis ubertate tractare, ut Erotianum in Hippocratis Lexico, et Harpocrationem in x. Rhetorum, fecisse videmus: nisi ipse fortasse Galenum imitari maluerit, qui, post eruditissimam operam aliorum, non dubitavit Hippocratis glossas nude, nec adscita aliunde eruditione, enarrare. Sed, utcunque est, jure Dan. Heinsius ad Maxim. Tyr. Diss. viii. p. 52. Timæi desiderium his verbis jam olim ostendit: ‘ Hæc pluribus præter morem et institutum nostrum persecuti sumus, ut studiosi Platonis, non opiniones tantum, sed et voces τὰς τῷ ἀνδρὶ ἐν χρήσει diligenter observent. Quodsi exstaret Timæus, et tot illi Lexicographi Platonici, quorum cum alii, tum Photius meminerunt, facile hoc labore supersederemus. Nunc e tot illis ne unus quidem nobis relictus est, de quo saltem illud poëtæ usurpare liceat, Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.’ At enim cum omnes hunc libellum temporis injuria deperditum crederent, ecce! Bernardus Montfauconius, vir præclaris in rem literariam meritis insignis, in Bibliotheca Coisliniana, nunc Sangermanensi, Timæi Codicem reperit, ex eoque specimen, quamvis minus accurate descriptum, in ejusdem Bibliothecæ Catalogo p. 477. prodidit. Codex est membranaceus, x. seculi, elegantissimus, et præterea continet Apollonii Lexicon Homericum, Phrynichi Σοφιστικὴν Προπαρασκευὴν, aliaque Glossaria. Ego vero

cum hoc Lexicon multis de caussis dignissimum judicarem, quod liberali manu assertum, tot seculorum vinculis liberaretur: petii a viro præstantissimo, Henrico Gally, qui tum Parisiis degebat, ut, quacunque ratione posset, illius apographum ad me curaret. Quod consilium ut acceperat Claudius Sallierius, singulare Galliæ eruditæ ornamentum, statim, pro eximio suo literarum juvandarum studio, amico nostro veteris membranæ copiam fecit. Magnum autem fortunæ munus in eo posuerim, quod describendi provinciam humanissime suscepit cultissimi ingenii nec vulgaris eruditionis vir, Joannes Capperonnerius, eamque tam egregie administravit, nihil ut supra fieri posse videatur.* Nactus igitur apographum, Timæum cum Platone comparare, atque adeo ejus editionem curare cœpi: in qua quæ sit a nobis servata ratio, paucis exponendum videtur. Codicem veterem, qui unicus nunc superest, summa repræsentavi religione. Alterius Manuscripti vicem sæpius explerunt Photius Ms. et Suidas, aliquando etiam Etymologus M. qui omnes bonam hujus Glossarii partem ad verbum descripserunt, nomine auctoris suppresso. Quoties quam salutarem operam sibi mutuo præstiterint Timæus et Suidas, non sine voluptate ex animadversionibus nostris cognosces, simul admirans, Cl. Kusterum ex tot Platonicis glossis, quas Suidas in farraginem suam congessit, vix unam alteramve ad Platonem retulisse. Photii Lexicon ineditum evolvi apud virum ingenii, doctrinæ, probitatis fama clarissimum, Joannem Albertum, cui multis nominibus tantum debeo, quantum ab homine deberi homini plurimum potest. Porro suam cuique glossæ sedem assignavi; aliquas etiam latentes in lucem revocavi, atque e fuga retraxi. Qua tamen in re plus navare et efficere potuissem, nisi crebræ, de quibus modo dixi, interpolationes omne hoc conjecturarum genus anceps et lubricum reddidissent. Sed cum omnis hæc opera ad Platonem emendandum illustrandumque comparata sit, sæpe de illustrioribus ejus locis disputavi fusius, inprimisque fontes, ex quibus posteriores scriptores rivulos duxerint, diligenter indicavi. Equidem haud scio, utilitatisne plus habeat, an voluptatis, collatis inter se locis cognoscere, quid quisque a Platone mutuatus sit, et quo modo, quod Platonis erat, imitando fecerit suum. Qua de re pauca in universum juvat disserere. Vix quisquam post heroica

* Pauca, nec ea magni momenti, quæ Capperonnerius neglexerat, Codice iterum excusso, Cl. Villoisonus ad Longum p. 179. indicavit.

illa tempora ad scribendum accessit, quin se totum ad aliquem antiquiorum, qui omnium consensu ingenii ac doctrinæ principatum tenerent, exprimendum imitandumque daret. Quemcunque vero sibi delegisset, ejus non solum voces, formulas, complexionesque verborum, sed sententias etiam et bene dicta acerrimo consectabatur studio, in succumque, quod aiunt, et sanguinem vertebat. Sed ex illis Heroibus quatuor inprimis posterior ætas et admirata est, et ad imitationem vocavit, Homerum, Thucydidem, Platonem, et Demosthenem. Ab Homero quidem quot lumina sententiarum, dicendique colores cum ipse Plato, tum reliqui scriptores sumserint, quid attinet dicere? Ejus autem imitationem ut vel tiro deprehendat, sic ceterorum, quos dixi, ne eruditissimus quidem, nisi diu multumque sit in illorum scriptis volutatus. Horum bene cogitata et bene dicta si quis ita, ut digitos suos, noscat, et in numerato habeat, illum, aio, infinitis veterum scriptorum locis, vel depravatis adhuc posse mederi, vel lucem reddere obscuris et parum intellectis. Quo magis autem Plato ceteros ingenio, scriptorumque multitudine vicit, eo plures nactus est imitatores. Ex hoc omnes, qui lautius quoddam dicendi genus secuti sunt, mirifice profecerunt, Sophistæ maximæ; cujus rei luculenta specimina in Animadversionibus dedimus nostris. Ex hoc Themistius et Synesius, etiam post Petavii curas, centum amplius locis et sanari possunt, et explicari. Ex hoc sæpe et lumen et medicinam exspectat Philostratus; qua de re Gothofr. Olearius, merito ab injusta, quam apud cives suos obtinet, famæ possessione depelli cœptus, ne per somnium quidem cogitavit. Ex hoc denique multis locis instaurandi explanandique sunt Dio Chrysostomus, Plutarchus, Maximus Tyrius, Julianus, aliique. Quo magis his, qui altioris Critices studio ducantur, dies noctesque elaborandum est, ut assidua lectione in justam Platonis consuetudinem veniant. Illuc revertor. In annotationibus nostris non tantum de Platone, sed de aliis etiam scriptoribus, ubi nos invitaret occasio, bene mereri conati sumus. In quo cum breviores esse voluerimus, veremur, ut interdum tirones, vel mediocriter eruditi, rationes, quibus ad mutandum inducti simus, satis assequantur. Sed eos vehementer rogamus, ut judicium de correctionibus nostris tantisper sustineant, dum ad aliquam de his rebus pervenerint judicandi maturitatem. Ceterum annotationes nostræ, si nulla alia re, certe hoc nomine multis gratissimæ sunt futuræ, quod plurimas habeant quantivis pretii particulas, ex ineditis scriptori-

bus, qui rara felicitate ad nos pervenerunt, decerptas.* Majus tamen, et haud scio an maximum, libello nostro ornamentum adjecit Tiberius Hemsterhusius, a cujus consiliis præceptisque, tanquam a fonte, quicquid sum, me fluxisse profiteor. Hunc Belgii Varronem, quotiescunque abditum aliquod e tenebris eruendum esset, toties in consilium adhibui: ex hoc multas et recondita plenas eruditione animadversiones vel blande elicui, vel importune expressi. Neque in eo pietatem, qua illum haud secus, ac filius parentem, prosequor, mihi videor læsisse. Etenim quo minus ipse, quæ divinitus excogitavit, in lucem proferre curat, eo magis mihi, ne illis literæ nostræ carerent, enitendum putavi. Ita vale, erudite Lector, sciasque, me in excerpendis Platonis locis usum esse Editione, quæ Lugduni apud Guil. Læmarium a. 1590. excusa est. Scripsi a. 1754. retractavi a. 1789.

* Scriptorum ineditorum tanta seges post primam Editionem succrevit, ut vere dicere possim, nullum dum hujus generis librum tot Anecdotis refertum prodiisse.

ΤΙΜΑΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ

ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΛΕΞΕΩΝ.

ΤΙΜΑΙΟΣ ΓΕΝΤΙΑΝΩι[a]

ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ἐπιστάμενος[b] ἀκριβῶς τὴν γνώμην,[c] καὶ τὴν περὶ Πλάτωνα σπουδὴν καὶ Φιλοκαλίαν, εἰωθώς τε τῇ τῶν Κρονίων[d] ἑορτῇ τῶν ἐμαυτοῦ τοῖς φίλοις ἀπάρχεσθαι· παιδιᾷ[e] τε

[a] ΓΕΝΤΙΑΝΩι] Ms. Γαιατιανῷ. quod nomen cum Romanis inusitatum sit, Γεντιανῷ revocavi ex Photii Biblioth. Cod. cli. ubi tamen Hœschelius edidit Γετιανῷ· Schottus in versione, *ad Gentianum.* Inde Rhotom. Γεντιανῷ. Multi in antiquis monumentis memorantur *Gentiani.* Apud Gruter. p. cccxii. 1. occurrit *Terentius Gentianus*, Flamen Dialis. Alium *Terentium Gentianum*, summis domi militiæque honoribus functum, exhibet marmor apud Murator. p. mcxxii. 2. qui, haud scio, an diversus sit a *Terentio Gentiano*, cui rescripsit Imp. Adrianus in Coll. Legg. Mosaic. et Roman. Tit. xiii. p. 780. ed. Schulting. *Q. Epidius Rufus Lollianus Gentianus* cum Pomponio Basso Consulatum gessit A. C. 211. cujus mentio est in inscriptione Thyatir. apud Peyssonnell. p. 282. Vide Reines. Epist. ad Rupert. p. 571. et P. Relandi Fast. Consul. p. 118. *Aurelii Gentiani*, qui et *Zosimus* dictus est, memoriam conservavit lapis Græcus apud Rich. Pocock. Inscr. Ant. p. 46. 15. Quis vero *Gentianus* noster fuerit, non nisi Timæi ætate explorata indagati poterit.

[b] Ἐπιστάμενος] Ms. corrupte, Ἐπισταμένως.

[c] Τὴν γνώμην] Lege, (σοῦ) τὴν γνώμην. *Montfauc.*

[d] Κριγίων] Vox corrupta haud dubie videtur ex Κρονίων, *Saturnalium.* Ineunte quippe anno 16. Kalend. Januarii erant feriæ Saturni, quæ Saturnalia et Cronia vocabant, ut his Lucii Accii apud Macrobium versibus docetur: 'Maxima pars Graium Saturno, et maxime Athenæ Conficiunt sacra, quæ Cronia esse iterantur ab illis.' In more autem erat, ut amicis munuscula tunc temporis mitterentur. Hoc porro munusculum Gaiatiano mittit Timæus. *Montfauc.*

[e] Παιδιᾷ τε ἅμα] Ms. παιδείᾳ τε ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδείας ἀδελφῇ σπουδῇ. Sed

ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ[f] σπουδῇ χρησάμενος, ἐξέλεξα[g] τὰ παρὰ τῷ Φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς, ἢ κατὰ συνήθειαν Ἀττικὴν εἰρημένα, οὐχ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα[h] ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείστοις, τάξας τε ταῦτα κατὰ στοιχεῖον, καὶ μεταφράσας ἀπέστειλά σοι, νομίσας καὶ αὐτὸν ἕξειν σε παιδιάν[i] οὐκ ἄμουσον. Ἔῤῥωσο.

recepi quod placebat Jac. Frid. Heusingero in literis ad me datis. Idem mox etiam scribebat, ἕξειν σε παιδιὰν οὐκ ἄμουσον, pro, ἑ. σ. παιδείαν οὐκ ἄμουσον, quod Ms. habet. Timæus hoc loquendi genus mutuatus est a Platone suo Ep. vi. p. 711. E. ἐπομνύντας σπουδῇ τε ἅμα μὴ ἀμούσῳ καὶ τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ. ubi eodem errore παιδείᾳ legebatur ante Wyttenbachium meum Epist. Crit. p. 14. Sic Legg. x. p. 666. B. παιδιὰς pro παιδείας bene restituit Vigerus ad Euseb. P. E. xii. p. 621.

[f] Τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ] Sic etiam Plato Polit. iii. p. 439. E. ἡ βελτίστη γυμναστικὴ ἀδελφή τις ἂν εἴη τῆς ἁπλῆς μουσικῆς. Sophocles ap. Stob. p. 97. ἡ δὲ μωρία Μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ. Aristophan. Pluto 549. Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν. Philo T. i. p. 658. τὴν ἀδελφὴν ἰατρικῆς τέχνης ἀλειπτικήν. T. ii. p. 383. τὴν δὲ εὐσεβείας συγγενεστάτην καὶ ἀδελφήν, καὶ δίδυμον ὄντως, φιλανθρωπίαν. Petron. cap. 84. 'Nescio quo modo bonæ mentis soror est paupertas.' Plura cumulare nihil attinet.

[g] Ἐξέλεξα τὰ] Ms. ἐξελέξατο.

[h] Ὄντες] Lege, ὄντα. *Montfauc.*

[i] Παιδιὰν οὐκ ἄμουσον] Hoc quoque a Platone sumtum esse, modo vidimus. Phædro p. 342. B. ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν τινα οὐκ ἄμουσον. Quod Platonis imitatoribus valde placuit. Vide Wyttenbachium l. c. Ceterum παιδιὰν pro παιδείαν plane confirmat similis locus Phrynichi apud Phot. Cod. clviii. p. 323. τὸν λόγον Ἀριστοκλεῖ τινι γράφει, παιδιάν τινα τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ τοῦ Ἀριστοκλέους ἁρμόττουσαν φιλοτιμούμενος γενέσθαι τὴν γραφήν, καὶ συμπαίστωρ ὑπάρχειν αὐτόν.

A.

Ἀγαθοεργοί.[a] αἱρετοὶ κατ᾽ ἀνδραγαθίαν.

Ἄγαλμα.[b] πᾶν ἀνάθημα.

[a] Ἀγαθοεργοί] Platonicis hisce Glossis a manu inepte sedula admistas esse alias aliorum, maxime Herodoti, satis mihi videor in Præf. demonstrasse. Ἀγαθοεργοὺς certe nec Plato commemorat, nec ullus, quod sciam, veterum scriptorum, præter Herodotum, qui eos i. 67. accurate describit: ἐς οὗ δὴ Λίχης τῶν ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σπαρτιητέων ἀνεῦρεν. Οἱ δὲ ἀγαθοεργοί εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου. τοὺς δεῖ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἂν ἐξίωσιν ἐκ τῶν ἱππέων, Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους, μὴ ἐλινύειν ἄλλους ἄλλῃ. Lexicon Rhetor. Ms. fere consentiens cum Hesychio: Ἀγαθοεργοί εἰσιν, οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες, ε ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος. ἢ οἱ τῶν ἀρχόντων ὑπηρέται. ἢ οἱ ἀγαθόν τι ἐργασάμενοι. Lexicon Sangermanense Ms. Ἀγαθοεργοί. Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ Ἀγαθοεργοί. ἄρχουσι δὲ τῶν ἐξ καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὥς φησι Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει. ubi expunge τῶν ἐξ, temere natum ex sequentibus. Ἀγαθοεργοῖς similes fuerunt Στατοὶ, etiam ab Hesychio commemorati Lexicon Rhetoric. Ms. Στατῶν. ἄρχοντες εἰσὶν παραπλησίαν ἔχοντες τοῖς Ἀγαθοεργοῖς ἀρχήν. Ceterum hanc insititiam glossam, ut alias ex Timæo plures, in Lexicon suum transtulit Suidas. Sed quod ibi additur, ἐκ Ἐφόρων, mendosum est. Id cum non fefellisset Kusterum, ὑπ᾽ Ἐφόρων correxit, ut sensus sit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuisse. Nihil verius. Atque hanc emendationem prorsus confirmat varians lectio, quam in margine Suidæ sui, qui nunc penes Cl. Santenium est, notarat J. Gronovius: Ἀγαθοεργοὶ, αἱρετοὶ κατ᾽ ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ᾽ Ἐφόρων.

[b] Ἄγαλμα] Ἀγάλλειν proprie est *nitidum reddere, sic aliquid exornare, ut oculos grata sui specie exhilaret*: quam notionem pulcre, ut omnia, explicat Hemsterhus. ad Thomam Mag. in v. Lexicon Sangerm. Ms. Ἀγῆλαι. τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι. ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν πάνυ Ἀττικῶν. καὶ Ἀγήλω, καὶ Ἀγαλοῦμεν ἐρεῖς, καὶ Ἤγαλε, καὶ Προσαγαλεῖ τὸν θεὸν, ἀντὶ τοῦ, εὔξεται καὶ τιμήσει. καὶ Ἄγω, ἀντὶ τοῦ, τιμῶ. τό, τε οὖν Ἄγειν, καὶ τὸ Ἀγῆλαι, Ἀττικά. ἀλλὰ τὸ μὲν Ἄγειν πολιτικόν· τὸ δὲ Ἀγῆλαι κωμῳδικὸν, καὶ ἐγγὺς γλώττης. Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ τῶν γλωττῶν, εἰδέναι δὲ, εἰ ἡ ἀρχαία φωνὴ, καὶ σπουδὴ σεμνότητος λόγων, χρῆσαιο τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ Φρύνιχος. (scilicet in Apparatu Sophistico pleniore, quam nunc superest.) Εὔπολις δὲ τῷ Ἀγῆλαι ἐχρήσατο ἐν Δήμοις· Ἀναθῶμεν νῦν χ᾽ ἡμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας, Καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. Ἀριστοφάνης· (Pace 395. ubi vide Berglerum) Καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαισι ἰδίᾳ πάντες, ὦ Πότνια, ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς, οἵους ἐγὼ, καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Θεόπομπος Πηνελόπῃ· Καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. E Comicorum testimoniis, ab hoc Grammatico allatis, quædam sunt apud Suid. Etymol. M. in v. et Scholiast. ad Euripid. Med. 1027. ex quo in Hermippi fragm. legendum est: Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ᾽ ἔσω. Vide Kusterum in Addendis ad Suid. v. Ἀγῆλαι. Idem Scholiastes Phrynichum de hoc verbo laudat, non Comicum, ut viri docti putarunt, sed Atticistam, ut nunc e Grammatico Ms. intelligitur. Ἀγαλοῦμεν ex Aristophane, vel Theopompo habet Suidas v. Ἄγανον· Ἀγαλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ, κοσμήσομεν. Sic enim scribendum. Prave editur Ἀγανοῦμεν. Sed nimis diu nos tenuit Glossa Grammatici Sangerm. Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis exponitur καλλώπισμα πᾶν, ἐφ᾽ ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Qua sola notione ab Homero positum esse, vere monet Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. Insignis locus est Suidæ: Ἀγάλματα. πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. Ὅμηρος· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. καὶ Ἡσίοδος τὸν ὅρμον ἄγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ. Εὐριπίδης τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. Alcæus apud Athen. xiv. p. 627. B. galeas vocat ἀνδρῶν ἀγάλματα. vetus

scriptor ap. Eustath. ad Od. Θ. p. 1608. stellas *ἀγάλματα νυκτός·* plane ut Moschus Eidyll. vii. 2. *Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα.* Tragici sæpe liberos dicunt parentum *ἀγάλματα*, *delicias*, *oblectamenta*, ut Euripides Supplic. 367. ubi vide Marklandum. Charito i. p. 1. *Καλλιῤῥόην, ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας.* ubi plura Dorvillius. Sed, quoniam in statuis præcipuum ornamentum est, ἄγαλμα proprie de his usurpari cœpit. Plato Menon. p. 23. F. *Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν.* Phileb. p. 63. F. *ὡς ἔστι τινῶν ποιμένων ἔργον τὸ καθαρώμενον ἄγαλμα.* Charm. p. 236. A. *ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν.* quod imitando sic expressit Julianus Or. iii. p. 123. *ἐπειδὴ πρῶτον εἰς ὄψιν ἐκείνης ἦλθον, ἐδόκουν μὲν ὥσπερ ἐν ἱερῷ καθιδρυμένον ἄγαλμα σωφροσύνης ὁρᾷν.* item Synesius Epist. i. *ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους.* Sæpe veteres scriptores *ἀγάλματα* a *picturis* distinguunt, ut Empedocles apud Porphyr. de Abst. Anim. L. ii. p. 67. Plutarch. Lycurg. p. 43. B. Neque tamen perpetuum hoc discrimen est. Grammaticus Sangerm. Ms. *Ἄγαλμα καὶ γραφὴν καὶ ἀνδριάντα, ἀδιαφόρως. Ἀντιφάνης Ζωγράφῳ.* quam glossam etiam Suidas prodit, sed resecta veteris Comici auctoritate. Euripid. Helen. v. 260. Anaxandrides apud Athen. xiv. p. 655. A. Inprimis autem frequens hujus vocis usus est de *donariis numini alicui consecratis*, et de *Deorum simulacris*: quem cum hic respexerit Timæus, nonnulla ex Platone exempla adscribamus. Protag. p. 198. B. *καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἱδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν.* Sympos. p. 333. A. *ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν.* ibid. F. p. 335. G. Crit. p. 560. A. 562. F. ibid. G. *πολλὰ δ' ἐντὸς ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν.* Legg. xi. p. 682. G. *ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κτησαίμεθα πατρὸς*, quæ cum exscriberet Pempelus apud Stob. p. 680. *ξόανον* pro *ἄγαλμα* ponere maluit. Legg. xii. p. 691. G. *θειότατα δὲ δῶρα, ὄρνιθές τε καὶ ἀγάλματα, ὅσαπερ ἂν ἐν μιᾷ συγγράφος ἡμέρᾳ εἷς ἀποτελῇ.* Vertit Cicero de Legg. ii. 18. 'Divinissima autem dona, aves, et formæ ab uno pictore uno absolutæ die.' Atque hic non est prætermittenda alia vocis vis, Platoni propria. Is enim *totam rerum creatarum universitatem* *ἄγαλμα τοῦ θεοῦ* vocat. Tim. p. 529. C. *ὡς δὲ κινηθέν τε αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνενόησε τῶν ἀϊδίων θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ.* quod imitatus est Julian. Ep. 51. p. 434. Epinom. p. 701. H. *ἢ γὰρ θεοὺς αὐτοὺς ταῦτα ὑμνητέον ὀρθότατα, ἢ θεῶν εἰκόνας, ὡς ἀγάλματα, ὑπολαβεῖν γεγονέναι, θεῶν αὐτῶν, αὐτῶν ἐργασαμένων.* Proclus in Tim. L. i. p. 4. ii. p. 83. iv. p. 239. *Platonici* etiam *pulcri cujuslibet et summi boni cogitationem mente informatam* *ἀγάλματος* nomine designabant. Unde fluxit illud Juliani Or. viii. p. 247. *καθέξομεν ἀλλήλους ἐν τοῖς ἑαυτῶν διανοίαις ἱδρυμένους ὥσπερ ἀγάλματα.* item illud Synesii Epist. cxxiii. p. 259. *τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μόνης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω.* Vide Dan. Heinsium ad Max. Tyr. Diss. xxxviii. p. 221. Philo inprimis Judæus tum aliis locis, quos Hesychii interpretes ad Tom. i. p. 30. indicarunt, tum T. ii. p. 577. *ἀγαλματοφορεῖν* et *ἀγαλματοφόρους* dixit eos, *qui verum rerum divinarum virtutisque species animo impressas gerunt.* Suidas: *Ἀγαλματοφορούμενος, ἀγάλματα, ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτω Φίλων.* Eadem loquendi ratio transiit ad scriptores ecclesiasticos, a quibus sæpe veri Fideles appellantur *ἀγάλματα τοῦ θεοῦ*, Ignat. Epist. ad Philipp. art. 13. et *ἀγαλματοφορεῖν τὸν θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν*, Euseb. Hist. Eccl. L. x. p. 470. ubi Henr. Valesium minus recte metaphoræ rationem a gentilium sacerdotibus, simulacra Deorum bajulantibus, repetere, monuit me perfectissimum illud sapientiæ et doctrinæ omnis ἄγαλμα, Ti. Hemsterhusius, quem mihi in his explicandis facem prætulisse, gratus agnosco. Gnostici quoque easdem locutiones frequentarunt. Vide Clem. Alexandrin. Strom. L. vii. p. 846. Obiter notemus, dubium videri, utrum in Hesychio pro *Ἀτάλματα, παίγνια*, scribi debeat, *Ἀγάλματα, παίγνια*. an vox repetenda sit ab *ἀτάλλω*, quod idem interpretatur *σκιρτῶ*. Euripides quidem canem dixit *Ἑκάτης ἄγαλμα*, ap. Plutarch. de Is. et Osir. p. 166. *Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ.* quod ego cum aliis *Hecatæ delicias* explicem, non *Hecatæ symbolum*, ut placet doctissimo Ignarræ de Palæstra Neap. p. 180. Euripidis versum, ut hoc etiam in transitu moneamus, suo more lusit Aristophan. ap. Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. *Καὶ κύων ἀκράχολος, Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου, γενήσομαι.* Lexicon Sangerm. Ms. *Ἄγαλμα Ἑκάτης. τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀριστοφάνης, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας. ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ γενέσθαι αὐτήν κύνα ἐν γυναικὸς κατ' ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἶτα ἐλεηθεῖσαν, πάλιν ὑπ' αὐτῆς ἀποκαταστῆναι· ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν, ἐκ τῆς ζώνης*

Ἄγαμαι.[c] ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν.

Ἀγείρουσαν.[d] ὡς ἱερείαν περιερχομένην.

ἀπάγξασθαι· τὴν δὲ Ἄρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆς κοσμὸν περιθεῖναι αὐτῇ, καὶ Ἑκάτην προσαγορεῦσαι. Adde Hesych. in v. et Hemsterh. ad Lucian. D. M. p. 331. Sed de Hesychii loco, ut quisque voluerit, statuat. Illud nulla in controversia est, quin idem Glossographus per errorem exhibeat, Ἀπαλλητόν. θαυμαστόν. cum scribendum sit, Ἀγαλλητόν. Supra: Ἀγαλλητόν. ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη. Plus negotii alicui facessat, Ἀγαλμητόν. ἀσθενές. quod, vereor, ne depravatum sit ex Ἀπάλαμνον, vel, Ἀπαλάμητον. Infra: Ἀπάλαμνος. ἀσθενὴς, ἀμήχανος.

[c] Ἄγαμαι] Missis plurimis locis, ea tantum huc referamus, ex quibus constructionis ratio intelligatur. Menon. p. 22. F. Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἄγαμαι. Parmen. p. 58. C. Τοῦτό γε σου καὶ πρὸς τοῦτο ἠγάσθην. Hipp. Maj. p. 100. B. καὶ νὴ τὴν Ἥραν ἄγαμαι σοῦ. Theæt. p. 114. C. πάνυ ἀγασθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν. Protag. p. 203. G. ἀεὶ μὲν ἔγωγε σοῦ τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι. p. 214. D. πολὺ μάλιστα ἄγαμαί σε. Euthyd. p. 216. H. ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν. Gorg. p. 295. F. καὶ ἔγωγε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι Πῶλον. Semel cum ablativo rei constructum occurrit Sympos. p. 318. A. ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκείνης ἀνείσων ψυχὴν, ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ. ut apud Xenophontem Cyrop. ii. p. 87. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Sic loguant Mss. et veteres Edd. confirmatque Suidas, locum laudans, v. Ἀγασθῶ. Recentiores libri, τινὰ ἀγασθῶ. Philostrat. de V. S. ii. 25. p. 611. ἠγάσθη αὐτῷ ἴσα τῷ πάππῳ. Sic reperi in Cod. Parisin. Sed alia manus αὐτὸν correxit. Lexicon Sangerm. Ms. Ἄγαμαι τούτου, Ἄγαμαι κεραμείων. Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης. Ab ἄγαμαι est adverbium ἀγαμένως, quod, non perinde frequentatum, Hesychius θαυμαστῶς exponit. Phædone p. 389. E. ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, *orationem mirifice probavit.* Atque ita capiendum esse, docet similis locus in Timæo p. 527. A. τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. Synes. Ep. c. p. 239. ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως. ubi *cum admiratione* vertendum esse, quæ sequuntur ostendunt: ἀφείλετο γὰρ τὸ μὲν, (ἡδέως) τῇ διαθέσει τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ, (ἀγαμένως) τῷ κάλλει τῆς γλώττης. quibus inest color e Platonis Ep. xii. ductus. Non tam facile, qua potestate in Aristotele Rhetor. iii. 7. p. 386. sumendum sit, decernas; ἐὰν δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως· ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς. Alii aliter vertunt: Victorius, *cum lætitia*, non probante H. Stephano in Thes. Habet interdum ἄγασθαι, æque ac cognatum ἀγάλλεσθαι, *lætandi* et *exultandi* significationem, ut ap. Philonem T. ii. p. 547. Ὡς γὰρ ἐπ' οὐδενὶ τῶν πώποτε γενομένων αὐτοκρατόρων, ἅπαντες ἠγάσθησαν. ubi Mangeius, sibi constans, ἠγαλλιάσθησαν, quod ne Græcum quidem est, reponit. Omnibus tamen perpensis, ἀγαμένως in Aristotele accipere malim *admirabiliter, magnifice.*

[d] Ἀγείρουσαν] Respicit Timæus Polit. ii. p. 431. C. μηδ' ἐν τραγῳδίαις, μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱερείαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. ubi notandum, voces ὡς ἱερείαν a Timæo non ad ἠλλοιωμένην, ut in vulgatis Edd. sed ad ἀγείρουσαν referri, ut H. Stephanus distingui jussit. At quis est ille Tragicus, quem Plato obliqua oratione perstringit? Nempe Sophocles, cui Platonem iniquiorem fuisse, probabiliter disputat Valckenarius ad Euripid. Phœniss. 1628. Is enim docuerat fabulam satyricam, Inachum, sæpe a veteribus laudatum; de qua vide Is. Casaub. ad Athen. vii. 4. p. 487. Sophoclis autem locus, a Platone allatus, plenior est apud Scholiast. Aristoph. ad Ran. 1385. sed sine poëtæ nomine: Νύμφαι ὄρεσι γόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. Dele ὑπὸ ex prima syllaba vocis ποταμοῦ natum, et reliqua ita lege: Νύμφαι ὀρεσίγονοι, θεαῖσιν ἀγείρω, Ἰνάχου, Ἀργείου ποταμοῦ, παισὶ βιοδώροις. Plena locutio, ἀγείρειν χρήματα, βίον, σιτία, tam nota est, nullis ut opus sit scriptorum testimoniis. Ne absolutum quidem ἀγείρειν pro *mendicando colligere* valde rarum est. Philostrat. V. A. Lib. v. p. 225. ἤγειρε μὲν πολλαχοῦ τῶν πόλεων. Ælian. H. A. Lib. vi. 10. ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί. Max. Tyr. Diss. xix. p. 228. μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα. Heliodor. vii. p. 312. ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν, καὶ ἀληθῶς ἀλῆτιν. Vide Petavium ad Themist. Or. xxi. p. 449. Jam Platonis, vel Sophoclis potius, locus, quem tractare cœpimus, explicandus

Ἁγιστεύειν.[e] ἱεροθυτεῖν.
Ἁγίαν.[f] τὸν ἡγούμενόν τινος.
Ἄγνος. φυτὸν, ὃ καὶ λύγον.[g]

est ex ea ratione, qua quis τῷ θεῷ ἀγείρειν dicebatur. Scilicet in variis artibus, quibus sacrificuli simplicis plebeculæ pecunias ad se derivarent, non postrema hæc erat. Dei Deæve alicujus effigiem vel humeris portantes, vel jumento imponentes, per oppida et vicos vagabantur, et verbo Diis, re ipsa sibi stipem quærebant. Ex quo circumforaneo quæstu ἀγυρτῶν nomen invenerunt. Eustath. ad Od. B. p. 1430. Sic apud Suid. v. Ἀγείρει sacerdos Isidi stipem corrogat; Apollini Hyperboreo, quanquam honestiore mendicationis genere, Abaris. Iamblich. de vit. Pythag. c. xix. p. 76. Quo veteri more satis vindicatur locus Herodoti iv. 35. ὑμνέειν Ὦπίν τε καὶ Ἄργιν, ὀνομάζοντάς τε, καὶ ἀγείροντας. ubi Thom. Galeus temere conjiciebat ἐγείροντας. Herodotus, vel quisquis auctor est vitæ Homer. c. 33. ᾔδετο δὲ τάδε,— ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Sed nullum agyrtarum genus mendicandi impudentia par erat Gallis, sacerdotibus matris Deum, qui inde Μητραγύρται appellati sunt. Eustath. ad Od. P. p. 1824. Μητραγυρτεῖν, τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ τινων τοιούτων περιϊέναι, καὶ ἐπὶ τῇ μητρὶ ἀγείρειν τροφὰς δηλαδὴ, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ Ῥέᾳ. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανιζόμενος, ἢ τύμπανον κρούων, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Quod subjicit exemplum, petiit ex Athenæo xii. p. 541. E. Classicus de iis locus est Dionysii Halic. A. R. Lib. ii. p. 91. Eosdem, quod singulis mensibus stipem cogerent, etiam Μηναγύρτας dictos esse, multis exemplis intelligitur. Quo minus ferenda est audacia cum aliorum, tum Mangeii ad Philonem T. ii. p. 316. qui ubicunque Μηναγύρτης legitur, notius vocabulum Μητραγύρτης substituunt. Vide Polluc. vii. 188. et ibi Interpretes, Dan. Heins. ad Clem. Alexandr. Protrept. p. 20. Antiphanis fabula Μητραγύρτης dicitur ab Athenæo xii. p. 553. C. at Μηναγύρτης a Grammatico Sangerm. Ms. Δεδιφικημένα. Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ. Huc addamus aliud nomen minus tritum, Κύβηβος, quamvis nihil ad ἀγείρειν pertineat. Photius Lexico Ms. Κύβηβον. Κρατῖνος Θρᾴτταις, τὸν Θεόφραστον. Ἴωνες δὲ, τὸν μητραγύρτην, καὶ Γάλλον νῦν καλούμενον. οὕτως Σιμωνίδης. ubi pro Θεόφραστον scribendum θεοφόρητον. Sic Dionys. Hal. l. c. θεοφορήτους et ἀγερμοὺς conjungit. Ipse Photius alia glossa: Κύβηβος. ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. De μητραγύρταις Manetho vi. 297. Κέρσαντες γὰρ ἀχρεῖον ἑοῦ ἀπὸ σώματος αἰδῶ, Καὶ κυσὶ μήδεα δόντες ἑκαστὴν ὠμὰ δάσασθαι, Αὐτοὶ ἀγείροντες γαῖαν κατὰ πᾶσαν ἀλῶνται. et distinctius 538. Δινδυμίῃ γὰρ ἀγείροντες (ita leg.) κατὰ δήμους Καὶ πόλιας πλάζονται ὁμοῦ ῥόπτροις τε καὶ αὐλοῖς, Χερσὶν ἑαῖς κόψαντες ἀφνω τεκνόσπορον αἰδῶ. De agyrtarum fraudibus egregium Platonis locum dabimus ad v. Ἐπαγωγαί. Victores περιαγειρόμενοι qui dicantur, infra h. v. tradetur. Reliqua pete a Perizonio in Ælian. V. H. ix. 8. Turrio in Monum. vet. Antii p. 241. et Kustero ad Suid. v. Ἀγείρει.

[e] Ἁγιστεύειν] Legg. vi. p. 616. G. ἔτη δὲ μὴ ἔλαττον ἑξήκοντα ἡμῖν ἐῆ γεγονὼς ὁ μέλλων καθ' ἱεροὺς νόμους περὶ τὰ θεῖα ἱκανῶς ἁγιστεύειν. ubi hoc verbum malim cum Timæo interpretari, peragere quæ ad sacrificium pertinent, quam cum H. Stephano Th. Gr. L. Tom. i. p. 124. pietatem in Deos colere. Dionys. Halic. A. R. Lib. i. p. 23. ἁγιστεύοντες δὲ τὴν ἱερουργίαν ἔθεσιν Ἑλληνικοῖς. Philo T. ii. p. 231. τὰς μὲν θυσίας καὶ ἱερουργίας καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τὸν βωμὸν ἁγιστεύεται. Synes. de Provid. p. 95. A. καὶ ἀπταιστότερον ἁγιστεύοντας. Sic ἁγιστεία pro cultu divino, Axioch. p. 73. G. καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖσε συντελοῦσι. quod pluribus exemplis probavit Th. Reines. ad Inscript. Class. i. n. xl. p. 75. Alibi tamen ea notio, quam Stephanus in Platone agnoscit, locum habet. Damascius ap. Photium p. 1067. ἄγων εἰς φῶς τὴν περὶ τὸ θεῖον ἁγιστεύουσαν θέμιν. Vide H. Valesium ad Sozom. H. E. v. 3.

[f] Ἁγίαν] Hanc vocem neque apud Platonem reperio, neque apud ullum veterum scriptorum. Eadem tamen se analogia tuetur, qua proprium nomen Ἡγίας ap. Herodotum ix. 33. Murator. p. mlix. 5. aliosque, pro quo sæpe occurrit Doricum Ἁγίας. Pausan. iii. 11. Chishull. Antiq. Asiat. p. 88. An scribendum Ἆγιν, e Cratylo p. 261. G. καὶ ἄλλα γε αὖ στρατηγὸν σημαίνει· οἷον Ἆγις, καὶ Πολέμαρχος, καὶ Εὐπόλεμος.

Ἄγος.[h] μίασμα, μύσος.

Ἄγροικος.[i] σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν.

Ἀγρονόμοι.[k] οἱ τοῖς ἀγροῖς ἐπιφοιτῶντες ἄρχοντες.

g Ὃν καὶ λέγον] Scilicet, καλοῦσιν. quod Suidas addit, ipsum etiam Platonis locum, ad quem glossa pertinet, subjiciens, Phædro p. 338. A. ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος, καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Eundem locum laudarunt Plutarch. Amator. p. 749. A. et Ælius Dionysius apud Eustath. ad Od. i. p. 1686. Vide Is. Casaub. Lect. Theocr. cap. ix. p. 261. et Interpretes ad Hesych. in v.

h Ἄγος] Plato, si bene memini, non usus est hac voce, ut suspicari liceat, eam ex Herodoteis huc irrepsisse. Herodot. vi. 56. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι. quod inde sumsit Dionysius Hal. A. R. vi. p. 410. ὡς ἄγει τῷ μεγίστῳ ἐνόχους. Ab ἄγος vel ἅγος est ἅγιος, ἁγνὸς, ἁγνίζω, ἅζομαι, et Latina, sacio, sancio, sanctus, sacer, sagmen, &c. Prima potestate ἄγος est munditics, quæ venerationem parit. Hesychius: Ἄγος. ἄγνισμα θυσίας. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. Suidas: Ἄγος. τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. Altera notione est res Deo devota, Deo sacra. Jam ut Latini hominem, cujus caput ob admissum scelus Deo devovissent, sacrum appellabant, sic etiam ἄγος apud Græcos de scelere, quod piaculo luendum sit, usurpari cœpit. Contrariam vocis vim etiam in derivatis cernere licet, ἐναγὴς, scelere pollutus, et εὐαγὴς, purus, castus. Κυλώνειον ἄγος Cicero de Legg. ii. 11. vertit Cylonium scelus. Aptius fuisset piaculum, ut Justin. viii. 2. Græcum ἐνηλατεῖν Latine reddidit piaculum exigere. Sed, ut aliquid non de medio sumtum afferamus, adjectivum quoque ἅγιος eodem sensu, quo Latinum sacer, Græcis usitatum fuit. Lexicon Sangerm. Ms. Ἅγιος, ὁ σεβάσμιος. καὶ Ἅγιον, τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον. λέγοιτο δ' ἂν καὶ Ἄγιος, ὁ μιαρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κράτης. Interdum μίασμα et μύσος, quæ hic interpretationis locum obtinent, cum ἄγος junguntur. Plutarch. Solone p. 84. C. ἄγη καὶ μιασμοὺς δεομένους καθαρμῶν. Phalaris Ep. 141. ὥσπέρ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον (lege, ἀπότροπον) αὐτόθεν ἀπεστράφης. Appian. de B. C. ii. p. 718. τό, τε ἄγος αὐτῷ καὶ μύσος οὕτως ἀποθανὼν ἐπιβαλῶ. Basil. de Vit. Theclæ i. p. 84. τοιούτου μελλούσης ἀναπίμπλασθαι μύσους καὶ ἄγους. Ceterum in Timæo μύσος pro μίσος, quod Ms. habet, scripsimus. Suidas v. Παναγής· ἄγος, καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος, κατ' ἀντίφρασιν. Quæ voces perpetuo confunduntur. In Origene c. Cels. iii. p. 147. recte editur, ἁγνὸς ἀπὸ παντὸς μύσους, rejecto in marginem altero μίσους. Contra perperam μίσος pro μύσος relictum est in Athen. xiii. p. 602. C. Appiano l. c. Libanio T. i. p. 894. B. Schol. ad Sophoclis Œd. Tyr. 33. et aliis locis.

i Ἄγροικος] Theæt. p. 115. G. οὔτι που ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι;— ἥκιστα, ὦ Σώκρατες, τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. p. 128. A. ἄγροικον δὲ καὶ ἀπαίδευτον ὑπὸ ἀσχολίας οὐδὲν ἧττον τῶν νομέων τὸν τοιοῦτον ἀναγκαῖον γίνεσθαι. Euthydem. p. 219. G. εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν. p. 220. C. Gorg. p. 287. D. 297. B. 306. F. Sympos. p. 324. B. 334. C. Phædr. p. 350. F. 353. G. Apol. p. 365. D. Polit. ii. p. 423. C. x. p. 518. E. Crit. p. 558. D. Legg. ix. p. 663. A. Erast. p. 6. E. Phædr. p. 337. F. ἅτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφίᾳ χρώμενος. Polit. iii. p. 442. C. τοῦ δὲ ἀναρμόστου ψυχὴ δειλὴ καὶ ἄγροικος. Gorg. p. 286. H. ἀλλ' εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν πολλὴ ἀγροικία ἐστὶ τοὺς λόγους. Phædr. p. 354. A. πότερον χαλεπῶς ἂν αὐτοὺς, ὥσπερ ἐγώ τε καὶ σὺ, ὑπ' ἀγροικίας, ῥῆμά τι εἰπεῖν ἀπαίδευτον εἰς τοὺς ταῦτα γεγραφότας. Polit. viii. p. 498. C. ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες. Legg. ii. p. 582. G. Propria potestas nonnisi semel occurrit Legg. viii. p. 649. B. ὃς ἂν ἀγροίκου ὀπώρας γεύσηται βοτρύων, εἴτε καὶ σύκων. quo loco usus est Athen. L. xiv. p. 653. B. In duplici vocis notione ludit Dio Chrysost. Orat. vii. p. 107. C. καὶ ἔφη με ἄγροικον εἶναι παντελῶς, κἀγὼ πάλιν εἶπον, οὐ καὶ σὺ ἀγροὺς λέγεις; οὐκ ἀκούεις ὅτι ἀγροὺς οὐκ ἔχομεν; Adde Thom. M. in v. et ibi viros doctos. Timæi glossam, ut solet, descripsit Suidas.

k Ἀγρονόμοι] Legg. vi. p. 617. A. B. C. G. 618. B. C. viii. p. 648. F. 649. A. 650. G. ix. p. 660. C. 663. E. F. xi. p. 675. C. 678. C. 684. F. xii. p. 691. F.

Ἀγχώμαλος.[l] ὁ ἐγγύς πως τῷ ἐπίσης ἔχων ἐπί τι ἀγώνισμα ἢ ἄθλημα.

Αἰκίας.[m] ὕβρεως δίκη.

Ἀΐστωρ.[n] ἄπειρος, ἀμαθής.

Αἰξωνεύεσθαι.[o] ἀπὸ δήμου τινὸς ἡ κατηγορία τοῦ Αἰξωνέως, ὡς ἀπὸ Ἀβδήρων Ἀβδηρίτης,[p] ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ διαβέβληται.

Ἄκακοι.[q] οἱ ἔξω κακίας.

[l] Ἀγχώμαλος] Vix putem, Philosophum nostrum pro suo Atticæ munditiei studio hanc vocem usurpasse. Certe Pollux, cum Lib. v. 157. scriberet, τὸ δὲ ἀγχώμαλον, εἰ καὶ Θουκυδίδης εἶπε, τραχὺ, more suo Platonem laudasset, si usquam id verbi in eo reperisset. Aliorum scriptorum exempla habent Grammius ad Thucyd. Schol. p. 641. et Albertus ad Hesych. in v.

[m] Αἰκίας] Polit. iv. p. 447. E. v. p. 462. E. Legg. i. p. 567. E. ix. p. 658. C. 663. A. E. Pro δίκη Ms. habet δίκαι.

[n] Ἀΐστωρ] Legg. viii. p. 649. C. ἐὰν δέ τις ἀΐστωρ ὢν, αὐτὸς ἢ δοῦλος ἐφηται. Glossam descripsit Suidas.

[o] Αἰξωνεύεσθαι] Αἰξωνὴ, pagus Cecropidis tribus, unde Αἰξωνεὺς vel Αἰξονεύς. Duplici enim modo scribitur in lapidibus literatis, per Ω apud Cyriac. Anconitan. Inscript. p. xxxxii. et Maffeium Mus. Veron. p. liii. sed per O ap. Reines. Inscr. Class. xvii. n. cii. p. 845. et Spon. Itiner. Tom. iii. p. 45. Vide Taylorum ad Lys. p. 193. Æxones autem cum propter calumniandi et maledicendi libidinem male audirent, quilibet Sycophanta inde dictus est Αἰξωνεύεσθαι. Plato Lachete p. 253. F. οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτα, ἔχων εἰπεῖν, ἵνα μή με φῇς ὡς ἀληθῶς Αἰξωνέα εἶναι. quæ verba corrumpit P. Pantinus ad Apostol. Proverb. p. 289. Inest autem huic orationi jocus, vulgo non animadversus. Disputat cum Nicia Laches; qui, etsi habebat, quod adversario suo regereret, desinit tamen, ne, cum δημόθεν esset Αἰξωνεὺς, re vera Αἰξωνεὺς, i. e. calumniator, esse videretur. Unde vel sine veterum testimoniis intelligitur, Lachetem e pago Αἰξωνῇ oriundum fuisse. Photius Lex. Ms. Ὄξος Σφήττιον. ἴσως ἂν Σφήττιοι ὀξεῖς, ὡς οἱ Ἀχαρνεῖς κακολόγοι. ubi pro Ἀχαρνεῖς scribe Αἰξωνεῖς, nisi forte credas, ipsum Photium duos populos confudisse. Vide Eustath. ad Il. i. p. 741. et Taylor. Lect. Lysiac. cap. x. p. 708. Platonem etiam laudat Harpocrat. v. Αἰξωνεῖς. Pro ὡς ἐπὶ in Timæo malim, ὃς ἐπὶ, etsi sic etiam legit Auctor Lexici Sangerm. Ms. in plerisque conveniens cum Timæo: Αἰξωνεύεσθαι. ἀπὸ δήμου τινὸς ἡ κατηγορία τοῦ Αἰξωνέως, ὡς ὁ ἀπὸ Ἀβδήρων ὁ Ἀβδηρίτης, ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ δὲ διαβέβληται. βλάσφημοι γὰρ οἱ Αἰξωνεῖς κατηγοροῦντες. φησὶ γὰρ ὁ Κωμικός· Γραῦς τις κακόλογος ἐκ δυοῖν Αἰξωνέοιν. Scribe, Αἰξωνέοιν. Duas Æxonas vocat Αἰξωνὴν, et Ἁλὰς Αἰξωνίδας. Adde Scholia ad h. l.

[p] Ἀβδηρίτης] *Abderitarum* nomen in proverbium abiit de stupore et stultitia. Sed ut nulla caussa tam desperata est, quin patronum aliquem inveniat, ita nec Abderitis defuit Is. Vossius ad Melam ii. 2. p. 691. De aliis proverbiis, a moribus gentium ductis, agit Eustath. ad Il. i. p. 741.

[q] Ἄκακοι] Proprie ἄκακος is dicitur, *a quo nihil mali proficiscitur, qui neminem dicto factove lædit*. Epigramma ap. Fabrett. Inscript. cap. iv. n. 215. Τίς μου τὴν Σειρῆν' ἄκακον κακὸς ἥρπασε δαίμων; Male in Gruteri magno opere p. mcxviii. 9. editur: Τίς μου τὴν Σειρῆνα κακῶς κακὸς ἥρπασε δαίμων; Sed multo frequentius usurpatur de *ingenuæ simplicitatis homine, et ab omni malitia alieno*, quem Cicero etiam *minime malum* dixit. Plato Alcibiad. ii. p. 39. F. ἕτεροι δὲ ἀκάκους καὶ ἀπείρους. Tim. p. 552. E. ἐκ τῶν ἀκάκων ἀνδρῶν, κούφων δέ. Anaxilas ap. Athen. vi. p. 254. C. εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον Εἰσδὺς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος. Diodorus in Antholog. inedita: οὐ γὰρ ὁ παῖς ἤπιος, οὐδ' ἄκακος. Philostrat. Icon. Lib. ii. 2. p. 112. πραΰνει δὲ αὐτὸ ἀκάκῳ βλέμματι. Idem Epist. xxxix. p. 930. τὸ δὲ ἀκέραιον, καὶ ἄκακον, καὶ ἀνεπιβούλευτον. Aristænet. i. 12. p. 80. καὶ αὐτόν με μάλιστα ἥρπασε

Ἀκήρατοι.[r] καθαροί.

Ἀκινάκης.[s] περιζώνιον στενὸν ἑτερόστομον, ὥσπερ ἡμίστομον μαχαίρας.

Ἀκέραιοι. οἱ ἔξω κήρας.[t]

Ἀκκίζῃ.[u] ἀπαξιοῖς.

τῷ ἀκάκῳ. Adde interpp. in Ep. ad Roman. xvi. 18. ad Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 202. Hanc vocem in Epigr. Anthol. i. p. 17. restituere tentabat Toupius Cur. Noviss. in Suidam p. 49. pro, ἐτέων κακῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης, scribens, ἐτέων ἀκάκης ἦρχεν ἐπεσβ. Non poterat infelicius. Nam, ut taceam, id verbi ab ipsa sententia repudiari, Græci ὁ et ἡ ἄκακος, non ἡ ἀκάκη, dicunt. Lege: ἐτέων χαλεπῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης. Theognis vs. 324. Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.

r Ἀκήρατοι] Politic. p. 189. D. τὸν λεγόμενον ἀκήρατον χρυσὸν εἴασεν ἡμᾶς ἰδεῖν. Polit. iii. p. 443. E. καὶ ἐν ἀνδράσι βασανιζόμενον, καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. ib. p. 444. F. Legg. v. p. 607. G. τὸ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀκηράτων ἠθῶν τε καὶ σωμάτων γένος. Ib. viii. p. 647. E. μέχρι μὲν παιδογονίας ἤθεοι, καὶ ἀκήρατοι, γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν. Axioch. p. 731. F. ἀκήρατος ἀλυπία. Cratyl. p. 262. F. Phædr. p. 345. C. Polit. vi. p. 476. F. Tim. p. 531. B. et in eum Proclus p. 318. Recte et ex usu veterum scribit Porphyrius de Abst. Anim. L. iv. p. 174. ἡ δὲ συνήθεια (λέγει) τὸ ἄμικτον καὶ καθαρὸν, καὶ ἄφθαρτον, καὶ ἀκραιφνὲς ἀκήρατον. Hanc vocem velut prætereundo eximamus ex Epigrammate, quod in Theodecten Phaseliten scriptum conservavit Stephan. Byzant. v. Φασηλίς. Ἥδε χθὼν κόλποισι Φασηλίτην Θεοδέκτην Κρύπτει, ὃν ηὔξησαν Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες. Ἐν δὲ χθὼν, ἱεραῖς τρεῖς καὶ δέκα ἁμίλλαις Ὀκτὼ ἀκηράτους ἀμφεθέμην στεφάνους. Ult. versu vir summus, Claud. Salmasius legebat: Ὀκτὼ ἀκηρύκτους ἀμφεθ. στεφ. Cujus conjecturæ rationem non assequor. Puto tamen, ultimum distichon, quod non uno vulnere laborat, hoc modo sanari posse: Αὐτὰρ ἐπὶ χθονὸς ὢν ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέχ' ἁμίλλαις Ὀκτὼ ἀγηράντους ἀμφεθέμην στεφάνους. Simonides Anthol. L. iii. p. 292. Κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ. In his quam proclivis lapsus sit, alio exemplo ostendamus. Antipatri Sidonii extat Epigramma in Homerum, Anthol. L. iii. p. 388. cujus posterius tantum distichon adscribo: Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀκήρατον στόμα κόσμου Παντὸς, ἁλιρρόθιος, ξεῖνε, κέκευθε κόνις. Mendosam lectionem metroque inimicam sequitur Suidas v. Ἁλιρρόθιον. Sed egregius ille Cod. Palatinus præbet, ἀγήρατον: quam scripturam etiam servat Epigramma in Homerum, quod ex marmore protulit Gruterus Inscript. p. ccccxix. 1. Antipatri illi ex parte aliqua tam simile, ut alter poëtarum alterum compilasse videatur. Una igitur literula, si metrum constare volumus, lectioni ἀγηράτῳ addenda: Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμου. Hac utriusque Epigrammatis emendatione tametsi nihil certius est, Toupius tamen, cui non nisi sua placebant, Emendat. in Suid. T. i. p. 17. scribere maluit, ἀκηρασίους στεφάνους, et ἀκηράσιον στόμα. At ratio nostra præ Toupiana placet idoneo talium elegantiarum judici, R. F. P. Brunckio ad Analecta T. iii. p. 127.

s Ἀκινάκης] Pol. viii. p. 595. E. τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα. ubi vide Scholia.

t Ἔξω κήρας] Sic etiam est apud Suidam, in quo Portus et Kusterus ἔξω κηρὸς corrigunt, ut ἀκήριος a Schol. Nicandr. ad Theriac. 190. exponitur ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου, et ἀκήρατον a Proclo in Tim. v. p. 318. τὸ πόῤῥω πάσης κηρὸς ἱδρυμένον. Atque ita in Timæo scripsissem, nisi mihi nata esset suspicio, recentiores Græcos κήρα pro κὴρ dixisse. Lexicon Sangerm. Ms. consentiens Suidæ: Ἀκέραιον. ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρόν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔξω κήρας. Theophil. Corydall. ap. Fabric. Bibl. Gr. xiii. p. 723. μόνος ὢν κήρας ὑπέρτερος, τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐπικήρων ὄντων. Plato Politic. p. 174. D. Πῶς οὖν ἡμῖν ὁ λόγος ὀρθὸς φανεῖται καὶ ἀκέραιος. Polit. i. p. 416. A. Αὕτη δὲ, ἀβλαβὴς καὶ ἀκέραιός ἐστιν, ὀρθὴ οὖσα. Polit. iii. p. 441. E. ἀλλ' ἄπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἠθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι. Crit. p. 560. D. τότε δὲ ἀκέραιος οὖσα, τά τε ὄρη γηλόφους ὑψηλοὺς εἶχε. Vide Jul. Cæs. Scaliger. in Aristotel. Hist. Anim. L. vi. p. 745.

u Ἀκκίζῃ] Ἀκκίζεσθαι, *ficto et astutissimo recusantis specie flagrantissime*

[illegible]

[illegible]

'Αλαζών.[x] ψευδής.

'Αλευάδαι.[y] οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ 'Αλεύου τὸ γένος ἔχοντες.

'Ακταίνειν. ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾷν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾷν. quocum convenit Lex. Sang. Ms. Egregie Etymol. M. p. 54. 34. 'Ακταίνω, ἐπὶ ἵππων 'Ακταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυριᾷν. παρὰ τὸ ἧκται ἀκτὸς, καὶ ῥῆμα ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ 'Ακταίνω. (lege, ἀφ' οὗ 'Ακταίνω, τὸ κουφίζω, παρὰ Αἰσχύλῳ.) καὶ 'Ακταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Æschyli locus, quem hic Grammaticus et Phrynichus respiciunt, est in Eumenid. 36. 'Ως μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν. ubi Scholio subjecto ἀκταίνειν præponendum est, non σωκεῖν. Hesychius: 'Αλεκταίνει. (sic ipse male scripsit pro 'Ακταίνει) ἰσχύει, γαυριᾷ, μετεωρίζει. Apud eundem est multo rarius compositum, ἀπακταίνειν. 'Απακταίνων. ὁ κινεῖσθαι μὴ δυνάμενος. Παρακταίνειν Lexicon Sangerm. Ms. conservavit: Παρακταίνων. παραμετεωρίζων. In nostris Homeri exemplis Od. Ψ. 3. legitur: πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. At Hesychius aliam prodit lectionem: 'Υπακταίνοντο. ἔτρεμον. Quam ipsam, non vulgatam, ob oculos habuit vetus Criticus, Lysanias ap. Etymol. M. p. 729. 10. Λυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τετάχθαι. Hesychius: 'Ακταίνουσα. τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα. Ab ἀκταίνειν non nisi forma differt ἀκταΐζειν, vel ἀκτάζειν. Hesychius: 'Ακταΐζων. ἀκτάζων, προθυμούμενος, ἢ ὁρμῆς πληρῶν, ἢ μετεωρίζων. 'Ακταϊσμένον. προῃρημένον. Etymol. M. p. 54. 39. 'Ακτάζων. ἀντὶ τοῦ, ἐξανιστάμενος. Hæc forma fœde corrupta est apud Hesychium: 'Ανακτίσκειν. ἀναπηδᾷν. Lege, 'Ανακταΐζειν. Sed, ut tandem ad Platonem redeamus, locus, quem tractamus, etiam post restitutum ἀκταινώσῃ, obscurus est. Ac veremur, ne gravius ulcus lateat.

x 'Αλαζών] Lysid. p. 182. B. Φοβοῦμαι μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι, λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυχήκαμεν. Hipp. Min. p. 232. D. τὸν 'Αχιλλέα εἰς τὸν 'Οδυσσέα λέγειν, ὡς ἀλαζόνα ὄντα. ibid. p. 233. B. Charm. p. 244. B. τοὺς μὲν ἀλαζόνας ἀποτρέπειν, τοὺς δὲ ὡς ἀληθῶς μάντεις καθιστάναι ἡμῖν προφήτας. Mendaces autem vates frequentissime ἀλαζόνας dici, eleganter docet Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. xxviii. p. 447. Polit. viii. p. 499. B. ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι. Sic etiam Gorg. p. 313. D. junguntur ψεῦδος et ἀλαζονεία. Phileb. p. 94. E. Euthyd. p. 219. F. Phædon. p. 391. B. Polit. vi. p. 470. A. 471. D. Demodoc. p. 738. C. Lexicon Sangerm. Ms. 'Αλαζών. ὑπερήφανος, ψεύστης, καὶ κομπαστής. οὕτως Κρατῖνος. Idem: 'Αλαζονεύεσθαι τὸ ψεύδεσθαι λέγουσι, καὶ 'Αλαζόνα, τὸν ψεύστην καὶ φένακα. Suidas: Πλάτων 'Αλαζόσιν, ἀντὶ τοῦ, ψεύσταις. Hesychius: 'Αλαζονεύεσθαι, ψεύδεσθαι, ἢ αἰσχύνεσθαι. Ταραντῖνοι, ubi lege, ἀπαισχύνεσθαι, tralato nomine Ταραντῖνοι ad præcedens, Ἄλαζα. αἰσχρά. Vide Casaub. ad Theophr. Char. 9. p. 210. Proprium autem Sophistarum erat epitheton, qui, quod nesciebant, se pulcre scire insolenti vanitate jactabant. Quem usum, Atticis præsertim familiarem, annotavit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 102. et ad Ran. v. 282. Plato, vel, si mavis, Æschines Socraticus Eryx. p. 744. E. τὸν μὲν σοφιστὴν καὶ ἀλαζόνα ἡγοῦντο εἶναι.

y 'Αλευάδαι] Scholiastes Platonis, et Suidas, in ceteris cum Timæo ad verbum congruentes, una voce auctius habent, ἀπὸ 'Αλεύου βασιλέως. Respicitur Meno p. 12. C. Ὦ Μένων, προτοῦ μὲν Θετταλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἐθαυμάζοντο ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλούτῳ, νῦν δὲ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ· καὶ οὐχ ἥκιστα οἱ τοῦ σοῦ ἑταίρου 'Αριστίππου πολῖται τοῦ Λαρισσαίου. τούτου δὲ ἡμῖν αἴτιός ἐστι Γοργίας. 'Αφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν, ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἴληφεν 'Αλευαδῶν τε τοὺς πρώτους, ὧν ὁ σὸς ἐραστής ἐστιν 'Αρίστιππος, καὶ τῶν ἄλλων Θετταλῶν. Aleuadarum res gestas memoriæ prodidit Euphorion Clemens Alex. Strom. i. p. 189. ex emendatione H. Valesii ad Harpocrat. p. 186. Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ 'Αλευάδων κατὰ Γύγην Ὅμηρον τίθησι γεγονέναι. Vulgo editur 'Αλιαδῶν. Quam vitiosam scripturam, quod miror, Jos. Scaliger retinuit, Clementis locum recipiens in Συναγωγὴν ἱστορικὴν, a se confectam, p. 314. Scholiast. Theocriti ad Eid. xvi. 34. Τὰ δὲ περὶ 'Αλεύαν τὸν Σιμμίου πάντα ἀνείλεκτο Εὐφορίων. ubi vide Toupium. De Aleua, qui a dracone amatus sit, Burmannus ad Ovid. Ibin 325. rectius laudasset Ælianum H. A. viii. 11. quam Tzetzen Chiliad. iv. 325. qui Ælianum exscripsit.

Ἀλίπεδον.[z] ὁμαλὸν καὶ ἄσπορον πεδίον.

Ἀλιτηριῶδες.[a] ἁμαρτωλὸν ἢ πλάνον. Ἄλη[b] γὰρ ἡ πλάνη, καὶ ἡ ἁμαρτία.

Ἀλλόκοτον.[c] ἐξηλλαγμένον.

Ἀλλοτριονομοῦντες.[d] ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες, ἢ ὅλως, τισί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες.

Alia de Aleuadis, quæ in promtu sunt, occuparunt Vales. ad Sozomen. H. E. p. 75. ad Harpocrat. l. c. et Valckenarius ad Herodot. vii. 6.

[z] Ἀλίπεδον] Hanc vocem, a nobis in Platone frustra quæsitam, Mœris tanquam Atticam commendat. Xenophon Hist. Gr. ii. p. 476. ἐστρατοπεδεύσατο μὲν ἐν τῷ ἀλιπέδῳ καλουμένῳ, πρὸς τῷ Πειραιεῖ. Lycophron vs. 631. Ἥξει δ' ἐρεμνὸν εἰς ἀλίπεδον φθιτῶν. ubi Tzetzes explicat τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὸν, καὶ παραθαλάσσιον πεδίον. Aristides Orat. Smyrn. p. 234. διεξελαύνοντι δὲ ἐν ὥραις καὶ κρήναις τὸ ἀλίπεδον. ubi Cod. Bar. ἀλήπεδον. quam scripturam etiam agnoscunt Grammatici, Harpocration, ceteris copiosior in hac voce declaranda, Hesychius, aliique. Apud Pollucem i. 186. est ἀλίσπεδα· sed quod Jungermannus bene judicat natum esse e vicino ἀλίπεδα. Lexicon Rhet. Ms. Ἀλίπεδον. ἀμμῶδες πεδίον, ἀπὸ ἁλὸς, ὅπέρ ἐστι θάλασσα· πέδον δὲ, ὅπέρ ἐστι γῆ πεποιημένη, παρὰ τὸ ἀλίζεσθαι ἐκεῖ τοὺς ἵππους. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις χωρίοις ἀμμόδρομοι ἦσαν.

[a] Ἀλιτηριῶδες] Polit. v. p. 464. H. ὡς ἀλιτηριώδης τε δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι. Legg. ix. p. 652. B. οἶστρος δέ ἐστί τις ἐμφυόμενος ἐκ παλαιῶν καὶ ἀκαθάρτων τοῖς ἀνθρώποις ἀδικημάτων, περιφερόμενος ἀλιτηριώδης. Ibid. p. 663. F. νομίζων κεκοινωνηκέναι ἀλιτηριώδους τύχης. Epist. vii. p. 716. F. Νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι. ib. p. 723. B. ἐπὶ δύναμιν ἑκὼν εἶσιν ἀλιτηριώδη ἑαυτῷ τε καὶ γένει εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Ab Atticis quis dicatur ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, et δαίμων ἀλιτήριος, docta digressione exposuit Desid. Heraldus ad Jus Attic. et Rom. p. 596. 597. Plura de hac voce dicemus ad Scholia Platonis.

[b] Ἄλη] Ms. ἄλλη.

[c] Ἀλλόκοτον] Hipp. Maj. p. 100. D. ῥήματα χάλεπά τε καὶ ἀλλόκοτα. Lys. p. iii. B. Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, οὐκ ἀλλοκότως. Theætet. p. 131. B. ἴσως οὖν ἡ ποιότης ἅμα ἀλλόκοτόν τε φαίνεται ὄνομα. quod, monente P. Fabro, ita expressit Cicero Academ. i. 7. 'Quod ipsum (ποιότης) apud Græcos non est vulgi verbum, sed philosophorum.' Protag. p. 207. H. ἀνδρὶ πολλάκις συμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον. Polit. vi. p. 470. E. τοὺς μὲν πλείστους, καὶ πάνυ ἀλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν, τοὺς δὲ ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας κ. λ. Euthyd. p. 229. C. Phrynichus Προτρεπτ. Σοφιστ. Ms. Ἀλλόκοτος σημαίνει μὲν κυρίως τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου· πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν καὶ παραπληξίαν. Ὁ οὖν ἄλλοτε ἄλλως ἄλλοις κοτῶν, Ἀλλόκοτος ἂν καλοῖτο. Πλάτων ἐν Νόμοις· (Lib. v. p. 613. A.) οἱ μέν γε διὰ πνεύματά γε καὶ διειλήψεις ἀλλόκοτοί εἰσι καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ, ἐναίσιοι αὐτῶν, δηλοῖ οἷον, οἱ γενόμενοι ἐν αἴσῃ καὶ μοίρᾳ τινι. Κυρίως μὲν οὖν οἱ τὸν νοῦν βεβλαμμένοι καὶ ἔμπληκτοι, Ἀλλόκοτοι καλοῦνται, ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ σώματα διακειμένων παρὰ φύσιν. Κράτης δ' ἐπὶ ὀνείρατος ἠλλαγμένου καὶ τερατώδους. Lexicon Sangerm. Ms. Ἀλλόκοτον. ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυὲς, ἐξ ἄλλου, (lege, ἔξαλλον) ἀσυνάρμοστον, ἀλλότριον. Πλάτων δὲ Ἀλλοκώτατον καὶ Ἀλλοκώτερον εἶπεν, καὶ Φερεκράτης Ἀλλοκότως ἐπιῤῥηματικῶς. Adde Scholia Aristoph. ad Vesp. 47. 71. et Scholia Platonis non uno loco. Bis hanc vocem Mangeius in Philone T. ii. p. 300. et 641. tentavit; sed temere, ut solet.

[d] Ἀλλοτριονομοῦντες] Hæc glossa ex earum genere est, quas, nisi locum, ex quo manarint, in promptu habeas, vix ac ne vix quidem intelligas. Plato Theætet. p. 136. F. loco nobilissimo et sæpe ad imitationem vocato, animum humanum κηρίνῳ ἐκμαγείῳ comparat, cui perceptarum rerum notiones imprimantur. Is autem, cui exiguum ἐκμαγεῖον, id est, minutus animus obtigisset, notiones propter loci angustias aliis, atque oporteret, sedibus locabat: ex quo confusas falsasque opiniones existere necesse erat. Sed ipsum potius Philosophum audiamus: Ἐὰν δὲ πρὸς πᾶσι τούτοις ἐπ' ἀλλήλων

Ἀμεταστρεπτί.[e] οὐχ ὑποστρέφειν εἰς τοὐπίσω.
Ἀμόθεν γε ποθέν.[f] ἀπό τινος μέρους ἰσημέρου.
Ἄμυνα.[g] καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς, καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης.
Ἀμφιλαφές.[h] πολὺ καὶ ἄφθονον. ἔστιν δ' ὅτε καὶ ἀμφίσκιον.

συμπεπτωκότα ᾖ ὑπὸ στενοχωρίας, ἐάν του σμικρὸν ᾖν τὸ ψυχάριον, ἔτι ἀσαφέστερα ἐκείνων. Πάντες οὖν οὗτοι γίγνονται οἷοι δοξάζειν ψευδῆ. ὅσαν γάρ τι ὁρῶσιν, ἢ ἀκούωσιν, ἢ ἐπινοῶσιν ἕκαστοι, ἀπονέμειν ταχὺ ἑκάστοις οὐ δυνάμενοι, βραδεῖς τε εἰσὶ, καὶ ἀλλοτριονομοῦντες παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα. καὶ καλοῦνται αὖ οὗτοι ἐψευσμένοι τε δὴ τῶν ὄντων καὶ ἀμαθεῖς. Liquido patet, pro ὀνοματοποιοῦντες, quod Ms. habebat, divise legendum esse ὀνομάτων ποιοῦντες, ut est apud Suidam, et Auctorem Lexici Sangerm. Ms. qui glossam totidem verbis ex Timæo descripserunt; nisi quod in hoc separatim legatur, ἀλλότριον νομοῦντες. Acute autem Hemsterhusius meus suspicabatur, duplicem olim extitisse lectionem, ἀλλοτριωνυμοῦντες, cui prior conveniat interpretatio, et ἀλλοτριονομοῦντες, ad quam posterior pertineat. A Platone hoc verbum sumsit Olympiodorus Commentario Ms. in Phædonem: Ὅτι τὸ μὴ καλῶς λέγειν, ἀλλ' ἀλλοτριονομεῖν, πρῶτον μὲν οὐ καλὸν, ὅπερ δὴ λέγεται, οἷον τὸ φάσκειν ὅτι Σωκράτης τέθνηκεν, ἀλλ' οὐχὶ τὸ τούτου σῶμα.

[e] Ἀμεταστρεπτί] Ms. ὑποστρέφει. Sed Grammatici hujus modi adverbia per Infinitivum, quem reposui, exponunt, ut Hesychius: Ἀμεταστρεπτί. δίχα τοῦ μεταστραφῆναι. Lexicon Sangerm. Ms. Ἀμετάστρεπτον. (l. Ἀμεταστρεπτί.) ἀμελητὶ, μὴ ἐπιστρεφόμενον. Polit. x. p. 521. E. ἐντεῦθεν δὲ δὴ ἀμεταστρεπτὶ ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἰέναι θρόνον. Legg. ix. p. 652. C. τὰς δὲ τῶν κακῶν ξυνουσίας φεῦγε ἀμεταστρεπτί. Philo T. i. p. 410. τὰς μὲν οὖν εἰς τὸ ἁμαρτάνειν συνόδους ἀμεταστρεπτὶ φευκτέον. Gataker. ad Antonin. viii. §. 5. et Albertus ad Hesych. in v. Pro eodem ἀνεπιστρεπτὶ apud Plutarch. de Audit. p. 46. F. et Jamblich. de Vit. Pythag. cap. iii. p. 12.

[f] Ἀμόθεν γε ποθέν] Codex Ms. levi vitio, Ἀποθέν γε ποθέν. quod tamen Suidam decepit. Nam ipsum Timæum ἀμόθεν γε ποθὲν scripsisse cum ex literarum serie intelligitur, tum multo magis ex loco, quem respexit, Legg. vii. p. 631. E. Μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γε ποθὲν, ὅντινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει. ubi Scholiastes: Ἀμόθεν γε ποθέν. ὁπωσδήποτε, καθ' ὁτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ Ἁμηγέπη, καὶ Ἁμωσγέπως, καὶ Ἁμουγέπου, καὶ Ἁμοιγέποι, καὶ Ἁμοσγέποι. Photius Lexico Ms. Ἢ ποθέν. ἀμόθεν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Legendum: Ἀμόθεν. ποθέν. ut est in Suida. Demosthenem Thracem ἀμόθεν apud Homerum Od. A. 10. per ἀμηγέπη explicuisse, tradit Eustath. ad l. c. p. 1383. cujus accurata de hac voce est disputatio. Quod in glossæ fine additur, ἰσημέρου, Kusterus ut supervacaneum delebat: Abreschius Dilucid. Thucyd. Auctar. p. 372. in ἰσημοίρου, vel potius ἰσημεροῦς mutabat. Kusteri ratio præferenda videtur.

[g] Ἄμυνα] Hanc glossam descripsit Suidas. Vocem ἄμυνα magno consensu explosam a Phrynicho, Mœride, et Thoma M. frustra quæras in Ἀττικωτάτῳ Platone. Ea quidem reperitur apud exquisitæ elegantiæ scriptorem, Alciphronem iii. 46. p. 376. Τῆς ἀμύνης εἰς ἄπειρον προχωρούσης. Sed sollertia viri docti Obs. Misc. Vol. v. T. ii. p. 291. bene correxit, τῆς ἁμίλλης· quod Codex Parisinus, a nobis collatus, confirmat.

[h] Ἀμφιλαφής] Grammatici ἀμφιλαφὴς idem esse tradunt, quod ἀμφιλαβὴς, *qui ab utraque parte prehendi possit.* Sed ex Hemsterhusiana ratione derivandum est a λάφω, cujus formæ exemplum tametsi interiit, satis tamen e præterito λέλαφα, et derivatis, λαφύω, λαφύσσω, λάφυρος, etc. cognoscitur, eam in veterrima lingua extitisse. Ἀμφιλαφὴς non reperitur apud Homerum: sed tanto frequentius apud posteriores poëtas, et solutæ orationis scriptores. De *arboribus læta coma florentibus*, dixit Plato loco perinsigni, quem Timæus respexit, Phædr. p. 338. A. ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. quæ verba certatim imitando sua fecerunt Julian. Or. iii. p. 118. A. Themist. Or. ii. p. 32. Aristænet. i. 3. Basil. de Vita Theclæ ii. 10. p. 158. Totum vero philosophi locum sic expressit Cicero de

Ἀμφιθαλεῖς.[i] ἀντὶ τοῦ, ἀμφότεροι οἰκοθαλεῖς.
Ἀμφικτύονες.[k] οἱ ἐκ πολλῶν πόλεων αἱρετοὶ δικασταὶ, οἷον ἀμφικτίονες καὶ περίοικοι.
Ἀμηγέπῃ.[l] ἑνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν.

Orat. i. 7. ut de elocutionis venustate cum Platone certasse videatur: 'Cur non imitamur Socratem illum, qui est in Phædro Platonis; nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, (ἀμφιλαφὴς) quam illa, cujus umbram secutus est Socrates, quæ mihi videtur non tam ipsa aquula, quæ describitur, quam Platonis oratione crevisse.' Platano antiquitas hanc vocem quasi propriam dicavit. Apollon. Rhod. ii. 735. Ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ὑπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν. ubi vide Scholiast. Sed exemplorum nullus finis esset, si quæ ad manum sunt, huc congererem. Sæpe etiam ἀμφιλαφὴς dicitur de quacunque re ampla et magna. Pindarus Olymp. ix. 122. ἀμφιλαφὴς δύναμις ἔσποιτο. Herodot. iii. 114. χρυσίον τε φέρει πολλὸν, καὶ ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας. Apollon. Rh. iv. 1366. πελώριος ἔνθορεν ἵππος, Ἀμφιλαφής. ubi a Scholiaste μέγας explicatur. Longin. §. 12. p. 92. ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς πάντῃ νέμεται. Ælian. H. A. ii. 21. δεῖπνον ἄφθονον καὶ ἀμφιλαφές. De re tecta ab omni parte, et munita, quæ vis vocis proxime fluxit ab origine, Theocrit. Eid. xxiv. 46. Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης. Nec quicquam impedit, quo minus ita capiatur in Apollon. Rh. iv. 982. Ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίῃ εἰν ἁλὶ νῆσος. A Sophistis, Pindari auctoritatem secutis, etiam ad res incorporales traduci cœpit. Maxim. Tyr. Diss. xxi. p. 259. οὐδὲν γὰρ πολεμιώτερον ἀνδρὸς ἀρετῇ μοχθηρίας ἀμφιλαφοῦς. Diss. xxii. p. 269. ἐν πολλῇ καὶ ἀμφιλαφεῖ ἀληθείᾳ κατατιθέμενον τὸ τοῦ βίου τέλος. nisi potius h. l. scripserit, ἐν πολλῇ καὶ ἀμφιθαλεῖ ἀληθείᾳ, imitatus, ut opinor, Æschinem Socratic. Axioch. p. 731. D. καὶ φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, ἀλλὰ πρὸς ἀμφιθαλῆ τὴν ἀλήθειαν. Idem Sophista Diss. xl. p. 473. αἱ γὰρ τῶν σωμάτων φύσεις πολὺ τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφιλαφέστεραι εἰς ὑγείας μέτρον. Rarius personis tribuitur. Callimach. H. in Apoll. 42. Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων. quod sic expressit Dionysius Perieg. v. 462. Ὕλῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον ἐκείνη. Damascius ap. Suid. v. Σεβηριανός. ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὔρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις.

[i] Ἀμφιθαλεῖς] Forte legendum, ἀμφοτέρωθεν, vel, ἐπ' ἀμφοτέροις οἰκοθαλεῖς. Pollux iii. 25. ὅτι δὲ ἂν γονεῖς ἅμα ἀμφότεροι περιῶσιν, ἀμφιθαλὴς ὀνομάζεται. Et sic reliqui Grammatici. Plato Legg. xi. p. 681. B. ἢ περὶ τὸν ἀμφιθαλῆ γενόμενος κακός. Callimach. Fragm. cxx. Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. Dionys. Halic. A. R. ii. p. 92. 130. Lucian. Hermot. p. 798. Latini patrimos et matrimos dicebant. Sed abunde viri docti, qui laudantur ad Hesych. in v. et Fabric. ad Dion. Cass. lix. p. 908. Alia potestate ἀμφιθαλὴς Diis, omni ex parte florentibus, ulmis, tribuebatur. Orpheus Hymn. xlv. 2. Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον. quod ipsum fortasse restitui debet H. viii. 12. xii. 1. ubi αἰθαλὴς editur: nisi quis præferat αὐξιθαλής. Aristoph. Av. 1735. Ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως Χρυσόπτερος κ. λ. ubi frustra Scholiastes alteram notionem agnoscit. Philo T. ii. p. 559. τοῖς τῶν μειζόνων καὶ ἀμφιθαλῶν εἶναι δοκούντων σεβασμοῖς, Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἄρεως. Pro generoso vel nobili est apud eundem T. i. p. 538. ii. p. 446.

[k] Ἀμφικτύονες] Suidas pro πολλῶν πόλεων legit πόλεων καὶ ἐθνῶν, quod eodem redit. Minus autem recte apud eundem ἀμφικτύονες scribitur pro ἀμφικτίονες, quo Glossographum nostrum ad vocis etymon respicere, clarum est. Nam Androtion quoque, Ἀτθίδος scriptor, Amphictyonum consessum non ab Amphictyone, Deucalionis F. qui eum instituisse traditur, sed a Delphorum ἀμφικτίοσι i. e. vicinis, sic appellatum esse statuit. Vide Pausan. Phoc. cap. viii. p. 815. et ibi Sylburg. Apud Platonem nullam Amphictyonum mentionem reperi: nec dubito, quin glossa ad Herodotum, eos non uno loco commemorantem, pertineat. De ipso concilio omnia fere pervulgata sunt. Videndus præter alios Anton. van Dale Diss. vi. de Antiq. et Marmor. p. 430. seqq.

[l] Ἀμηγέπῃ] Sophist. p. 165. H. τὸ δὲ ταυτὸν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμηγέπῃ.

'Αναδῆσαι.[m] ταινίας ἐπιβαλεῖν.

'Ανάρσια.[n] ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο.

'Ανακηκίει.[o] ἀναπηδᾷ.

'Ανάπλεως.[p] ἀναπεπλησμένος. χρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμολυσμένου.

Politic. p. 198. F. καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἀμηγέπη τῶν συγκράσεων ὀρθῶς δοξάζει. Protag. p. 202. A. καὶ γὰρ ὁτιοῦν ὁτουοῦν ἀμηγέπη προσέοικε. Ib. B. Polit. v. p. 466. D. ἐὰν αὐτὸ ἀμηγέπη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. Ib. E. οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηγέπη δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι. Legg. v. p. 608. D. 609. E. ix. p. 655. B. Atque hanc formam ἀμηγέπη alteri ἀμωσγέπως præferunt Mœris et Thomas M. Sed utramque Atticis usitatam esse, vel unius Platonis exempla docent. Protag. p. 198. F. οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς. Charmid. p. 245. A. ἃ τις μὴ οἶδε μηδαμῇ ταῦτα, εἰδέναι ἀμωσγέπως. Phædr. p. 337. D. ὡς μοι δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν πρὶν ἂν εἴπω ἀμωσγέπως. Tim. p. 335. F. Legg. i. p. 572. A. ii. p. 580. B. 581. A. 608. B. E. vi. p. 614. D. vii. p. 640. D. ix. p. 655. C. x. p. 665. C. xi. p. 675. B. 678. H. xii. p. 617. A. 695. H. Apollonius Dyscolus Grammatica necdum edita: Ἔστι οὖν καὶ τὸ ἀμόθεν, καὶ ἔτι τὸ οὐδαμόθεν ἀπὸ τοῦ οὐδαμός. Ὁμολόγως οὖν τὸ μὲν οὐδαμῶς περισπᾶται· καὶ ἔτι παρὰ Ἐπίκουρον (Hoc nomen corruptum) τὸ ἀμωσγεπῶς σημαῖνον κατά τινα τρόπον ἀπὸ ὀξυτόνου τοῦ ἀμὸς, ἐπεὶ καὶ πόθεν περιέσπαστο τὸ ἀμῶς, κ. λ. Lexicon Ms. in Bibl. Regia: Ἀμωσγέπως. ὅθεν δήποτε. λέγεται δὲ ὄνομα ἡ λέξις. ἔστιν οὖν ὄνομα Ἀμὸς, ἰσοδυναμοῦν τῷ τὶς, Δωρικῶς, ὡς φησὶν Ὅμηρος· (Od. A. 10.) Τῶν ἀμόθεν γε θεά. ἀντὶ τοῦ, ἀπό τινος μέρους. Ὥσπερ ἀπὸ καλὸς γίνεται ἐπίῤῥημα καλῶς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀμὸς γίνεται Ἀμόθεν, ἐξ οὗ τὸ Οὐδαμόθεν ἐπίῤῥημα. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλῶς γίνεται ἐπίῤῥημα καλὰ, οὕτως ἀπὸ τοῦ οὐδαμῶς, Οὐδαμὰ, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, οὕτως ὁ μέγας Διονύσιος. Longinus Art. Rhet. p. 714. iis, qui exquisite scribere velint, ἀμηγέπη pro μετρίως commendat. Ex adverbiis cum ἀμῶς compositis rarissimum est ναιδαμῶς, contrarium τῷ οὐδαμῶς, quod Hesychius affert. Vide sup. Ἀμόθεν γε ποθέν.

[m] 'Αναδῆσαι] Vide quæ infra dicemus ad v. Ταινίας ἀναδούμενοι.

[n] 'Ανάρσια] Cum Glossographo nostro consentit Suidas. Aliter Eustath. ad Od. K. p. 1664. Ἀνάρσιοι, οἷς οὐκ ἔστιν ἄρσεσθαι, ὃ ἐστιν ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι. Ipsum verbum Ionicum potius, quam Atticum, ex Herodoteis huc immigravit. Herodot. i. 114. ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι. iii. 74. ὅτι τε ἐπεπόνθεε πρὸς Καμβύσεω ἀνάρσια.

[o] 'Ανακηκίει] Mendose Ms. Ἀνακήκει, et ex eo Suidas, Ἀνακηκεῖ. Rescripsi, Ἀνακηκίει, ex Phædro p. 346. G. ζεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλη καὶ ἀνακηκίει. Quæ verbi vis sit, ex Apollonii Rhodii exemplis, quæ subjicimus, intelligere licet. Lib. i. v. 389.—περὶ δέ σφιν ἀϊδνὴ κήκιε λιγνύς. Ib. v. 542. Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη. ubi vide Scholiast. v. 1261.—τῷ δ' ἀΐοντι κατὰ κροτάφων ἅλις ἱδρὼς Κήκιεν. Lib. iii. v. 227. de aqua saliente: Κρυστάλλῳ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης. Lib. iv. v. 600. Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκήκιεν ἀτμόν. Ib. v. 929.—θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν. et v. 1188.—θυέων τ' ἄπο τηλόθι κήκιε λιγνύς. Hesychius: Κηκίει. πηδᾷ, πηδεῖαι. Ultima vox mutanda in πιδύει, vel, πηδύει. Vide Eustath. ad Il. H. p. 680.

[p] 'Ανάπλεως] Theæt. p. 137. D. πάλαι ἐσμὲν ἀνάπλεῳ τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι. Sympos. p. 331. E. εἰλικρινὲς, καθαρὸν, ἄμικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων. Phædon. p. 387. C. μηδέποτε εἰς ᾅδου καθαρῶς ἀφικέσθαι· ἀλλ' ἀεὶ ἀναπλέα τοῦ σώματος ἐξιέναι. Eandem polluendi et fœdandi potestatem verbum ἀναπλῆσαι habet apud Philosophum nostrum. Suidas: Ἀναπλῆσας. ἀναπληρώσας. ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας. Hipp. Major. p. 99. G. σοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἂν πρέποι τοιούτων ὀνομάτων ἀναπίμπλασθαι, καλῶς μὲν οὕτωσὶ ἀμπεχομένῳ. Apolog. p. 365. C. βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν. Phædon. p. 379. E. μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ. Polit. vi. p. 474. C. ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀνομίας, ἀγαπᾷ εἴ πη αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων κ. λ. Thucydides in pestilentiæ descriptione, ii. 51. ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας

Ἀνατί.[q] δίχα βλάβης, καὶ οἷον δίχα τῆς ζημίας.

Ἀνατείνας τὴν ψυχήν.[r] ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας, καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἀνασχινδαλευθῆναι.[s] ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι.

Ἀνάδαστος.[t] ἡ κληρουχηθεῖσα γῆ, ἡ πάλιν εἰς διαίρεσιν διαδιδομένη.

ἀνασκινδαλευόμενα, ὥσπερ τὰ πρέμνα contagione infecti. quae Gesnerus in Thes. L. L. v. Impero, bene comparat cum Livio iv. 30. 'religionique contacta in homines morbi, et primo in agrestes ingruerant servitiaque, urbs deinde impletur.' Vide eundem ad Orphei Hymn. 37. p. 282.

q Ἀνατί.] Legg. ix. p. 658. D. ὁ ἐπιτετροφὼς κρεῖττον τὸν αἴτιον τοῦ ἀποθανόντος ἢ καὶ τῶν παίδων, ἀνατὶ ἐπιτεταγμένα. pro quo ibid. p. 660. E. ἀζημιωτὶ dicit. Legg. xi. p. 677. A. κολάζειν μὲν τὸν ἐπιόντα, ἀνατὶ ταυτοῦ. Ibid. p. 684. C. κολαζέτω δὲ ὁ τούτων ἄρχων ἕκαστον ἀνατί. Lycophron v. 288. 1172. Harpocrat. in v. et H. Valesius.

r Ἀνατείνας τὴν ψυχήν.] Totidem verbis haec glossa apud Suidam legitur, item apud Eudemum Lexico Ms. quod est in Bibl. Regia, nisi quod pro ἄνω τρέψας habet ἄνω ἀγαγών. Glossa non dubie referenda est ad Polit. vii. p. 498. B. Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα, ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχήν, ἵνα βεβαιώσηται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. Hic Timaeus pro ἀνάγει ἄνω legit ἀνατείνει, leviter glossam immutans, ut aliis locis facere solet. Hanc autem Platonis per prosopopoeiam locutionem Platonici, praesertim recentiores, certatim celebrarunt. Clemens Alex. Protrept. i. p. 107. ἀνατεινώμεθα δὲ ἄνω τῇ ἐννοίᾳ, σοφίαν μεταδιωκόντων ἔχειν. Atticus apud Euseb. P. E. xv. p. 196. C. παρεμφαίνοντος τοῦ Πλάτωνος ἕλκειν τὴν τῶν νέων ψυχὴν ἄνω τινὰ πρὸς τὸ θεῖον. Max. Tyr. Diss. viii. p. 81. δύναται αὐτὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀνατεινόμενος τῇ ψυχῇ τῷ θεῷ ἐντυγχάνειν. Julian. Or. iv. p. 136. ἀνατείνων τὴν ψυχὴν ἐπὶ τὸν νοητὸν κόσμον. et p. 152. ἀνατείνων τὴν ψυχὴν ἐπὶ τὴν τοῦ θεοῦ συγγενοῦς οὐσίαν. Synes. de Insomn. p. 144. λεπτύνει γὰρ ἀφθόρως αὐτὸ καὶ πρὸς θεὸν ἀνατείνει. Ex eodem Platonis loco ψυχῆς ὄμμα sumserunt Philo T. ii. p. 635. et Porphyr. de Vita Plotin. p. 111.

s Ἀνασχινδαλευθῆναι] Polit. ii. p. 423. D. τελευτῶν, πάντα κακὰ παθών, ἀνασχινδαλευθήσεται. In hujus verbi scriptura mire variatur. Clemens Alexandrin. Strom. L. v. p. 714. hunc Platonis locum laudans, legit ἀνασκινδαλευθήσεται. quod etiam habent Hesych. in v. et Etymol. M. p. 100. 51. At Theodoret. Therapeut. Serm. viii. p. 112. et p. 118. ἀνασκινδαλευθήσεται. sicut Suidas, Timaei glossam describens, et ipse Clemens Strom. L. ii. p. 494. ubi Potterus videndus. Phrynichus denique Praeparat. Sophist. Ms. Ἀνασχινδαλευθῆναι, διὰ τοῦ χ Πλάτων· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κ. quo tamen loco librarius, haesitans, utrum —δαλευθῆναι, an —δυλευθῆναι scriberet, utrumque conjungendo —δαυλευθῆναι dedisse videtur. Par etiam varietas in cognata voce σκινδάλαμος notanda est. Hesychius: Σκινδάλαμοι. σχίδακες. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ σχινδάλαμοι. ἄλλοι, σκινδαλμός. Atticum esse σχινδάλαμος per χ, exquisita eruditione docet F. Piersonus ad Moerid. p. 368.

t Ἀνάδαστος] Ἀναδάσασθαι proprie et Attice dici de agro ex integro aequis partibus dividendo, recte docent Moeris et Thomas Mag. Hinc γῆ ἀνάδαστος, ager sic distributus. Legg. viii. p. 648. E. ὡς ἀνάδαστον γῆν λάθρᾳ καὶ βίᾳ ποιοῦντες. ubi vide Scholia. Iamblich. de Vit. Pythag. cap. 35. p. 212. καὶ τά τε χρέα ἀποκόπτειν, καὶ τὴν γῆν ἀνάδαστον ἀνανέμειν. Huc adde Polit. viii. p. 500. D. καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν. quo loco Themist. Orat. vii. p. 91. C. usus est. Legg. iii. p. 568. D. καὶ ἐπιφέρειν γῆς τε ἀναδασμοὺς [illegible] καὶ χρεῶν ἀποκοπάς. Neque aliunde metaphorae rationem petendam existimo, qua quis dicitur ἀνάδαστον ποιεῖν rem judicatam, i. e. rescindere. Lucian. Abdicat. p. 169. καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἀφ' οὗ πεπήρωσαι, δεύτερον δὲ τὸ νῦν, ὅτε μεταβουλεύσῃ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας. Dio Chrysostom. Orat. xxxvii. p. 463. A. προκαλέσασθαι τὴν κρίσιν ἀνάδαστον ποιήσαντες, ἢ τοῖς ἅπαξ δεδογμένοις ἐμμένοντες. ubi vide Is. Casaubon. Sed multo latius patet haec loquendi ratio. Dio ibid. B. δεῖ τὴν τηλικαύτην ἀνάδαστον τιμὴν ἀναγραφῆναι. Plutarch. Sym-

Ἀναπεμπάζεσθαι.[u] ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα.

Ἀνακογχυλιάσαι.[v] ἀναγαργαρίσαι.

Ἀνδρηλατεῖν.[w] ἄνδρας ἐξελαύνειν, καὶ φυγαδεύειν.

Ἀνείλλεται.[x] ἀνειλεῖται.

Ἀνιμᾷ.[y] ἀνέλκει.

pos. Lib. iii. 6. p. 654. A. κίνδυνός ἐστιν ἀνάδαστον γίνεσθαι τὸν ὄγκον.

[u] Ἀναπεμπάζεσθαι] Lysid. p. 113. G. δέομαι οὖν, ὥσπερ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι. Legg. iv. p. 604. A. ἀναπεμπαζομένους τόν τε λέγοντα καὶ τοὺς ἀκούοντας, παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. Quam Medii formam Thomas Mag. præ ἀναπεμπάζειν commendat. Maxim. Tyr. Diss. xvi. p. 186. τῆς μνήμης ἐκεῖ ἐν Ἰλίῳ ἀναπεμπαζομένης ἕκαστον ὧν εἶδε τέως. Ibid. p. 187. ἀναπεμπάζεται τῇ μνήμῃ τὰ τοῦ νοῦ θεάματα. Heliodor. Lib. iii. p. 137. ὥσπερ εἴ που γνωρίζοντες ἢ ἰδόντες πρότερον, ταῖς μνήμαις ἀναπεμπάζοντες. Idem variata orationis structura Lib. viii. p. 303. καὶ πρὸς τὰ πάλαι συμβάντα τὴν διάνοιαν ἀναπεμπάζουσα. Athen. L. vi. p. 268. B. viii. p. 362. D. x. p. 459. C. Aristid. Quintil. de Music. ii. p. 87. Eustath. ad ii. A. p. 135. Hæc verbi metaphorica vis est: prima et propria, *cibos ad rumen revocare*. Scholiast. Aristoph. ad Vesp. v. 780. τῶν ἀναπεμπαζόντων τὴν τροφὴν ζώων, καὶ αὖθις ἀναμασωμένων. Clem. Alex. Strom. L. vii. p. 901. τῶν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ μελετώντων καὶ ἀναπεμπαζομένων ἐν τῷ τῆς ψυχῆς τῶν μαθημάτων δοχείῳ. Utraque potestate convenit Latinum *ruminari*. Simplex πεμπάζειν eadem, qua ἀναπεμπάζειν, notione soli Poëtæ frequentant. Apollon. Rhod. iv. 351. Ἔνθα δ' ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη. et v. 1748.—ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο Θυμῷ πεμπάζων.

[v] Ἀνακογχυλιάσαι] Pro —γαρίσαι apud Suidam est —γαρίσασθαι. Glossa referenda est ad Sympos. p. 320. E. εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνακογχυλίασον. quem locum laudat Athen. L. v. p. 187. C. Aristides Sacr. Serm. v. p. 349. οἱ δὲ ἰατροὶ, τὰ πρὸ τοῦδε ἀνακογχυλιάζειν ἐκέλευον. Synes. Dione p. 55. C. ὁ δὲ ἀπορρόφεῖ τε καὶ ἀνακογχυλίζει. Ælius Herodianus Φιλεταίρῳ, sive libello de Vocibus Atticis inedito: Ἀνακογχυλίσασθαι, οὐχὶ ἀναγαργαρίσασθαι. Εὔπολις ἐν Φίλοις. Pollux vi. 25. ὃ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα.

[w] Ἀνδρηλατεῖν] Polit. viii. p. 560. D. γευόμενος φόνου ξυγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῇ, καὶ ἀποκτιννύῃ. Æschyl. Agamemn. v. 1428. Οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρή σ' ἀνδρηλατεῖν. ibid. v. 1595. Ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Eumenid. v. 221. Οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν. Dionys. Halicarn. A. R. Lib. vii. p. 458. οὓς βούλονται τῶν πατρικίων ἀνδρηλατεῖν ἢ μιαιφονεῖν. Timæo glossam sublegit Suidas.

[x] Ἀνείλεται] Sic etiam Scholiastes ad h. l. Rectius tamen Suidas per duplex λλ, Ἀνείλλεται. quod recepi. Ita Phrynichus de Dict. Attic. p. 12. ἀνείλλειν vel ἀνίλλειν βιβλίον scribi jubet, non ἀνειλεῖν. quod idem repetit Προπαρασκ. Σοφιστ. Ms. Ἀνίλλειν βιβλίον· οἱ μὲν ἄλλοι περισπῶσιν τὴν λέξιν, καὶ δι' ἑνὸς λ γράφουσιν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνουσιν, καὶ διὰ δύο λλ γράφουσιν. οὕτως καὶ τὸ ἐξίλλειν. Timæus ob oculos habuit Sympos. pag. 329. D. ubi tamen nunc minus Attice legitur: λυπούμενον συσπειρᾶται, καὶ ἀποτρέπεται, καὶ ἀνειλεῖται, καὶ οὐ γεννᾷ. sicut etiam Crit. p. 559. D. καθ' ἕκαστα ἡ τοῦ λόγου διέξοδος οἷον ἀνειλουμένη, τὸ προστυχὸν ἑκασταχοῦ δηλώσει. Et hæc forma creberrima est apud ceteros Græcos. Plutarchus Cons. ad Apoll. p. 109. C. ἀνειλήσαντα οὖν αὐτὸ (γραμματίδιον) ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα. Longin. Sect. xii. p. 92. ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς, οἶμαι, πάντῃ νέμεται, καὶ ἀνειλεῖται. Heliodor. x. p. 509. ἀνειλήσας τὸ γράμμα ἐπελέγετο. Ex Atticistarum præcepto Porphyr. de Vit. Plotini cap. 14. p. 1. 6. ἀνίλλεσθαι τὰς προθυμίας. Proclus in Tim. L. iii. p. 173. ὁ δὲ κακὸς πᾶς, ὁρῶν εἰς τὸ ἐν ἑαυτῷ αἶσχος, ἀνίλλεται μὲν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν.

[y] Ἀνιμᾷ] Infra: Ἱμᾷν. ἀνέλκειν, ἀνασπᾷν. Neutrum in Platone legere memini.

Ἀνατί.[q] δίχα βλάβης, καὶ οἷον δίχα τῆς ζημίας.

Ἀνατείνας τὴν ψυχήν.[r] ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας, καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἀνασχινδυλευθῆναι.[s] ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι.

Ἀνάδαστος.[t] ἡ κληρουχηθεῖσα γῆ, ἢ πάλιν εἰς διαίρεσιν διαδιδομένη.

ἀναπιμπλάμενοι, ὥσπερ τὰ πρόβατα. *contagione infecti.* quod Gesnerus in Thes. L. L. v. Impleo, bene comparat cum Livio iv. 30. 'vulgatique contactu in homines morbi, et primo in agrestes ingruerant servitiaque. urbs deinde impletur.' Vide eundem ad Orphei Hymn. 37. p. 233.

[q] Ἀνατί] Legg. ix. p. 659. D. ὁ προστυχὼν πρῶτος τῶν οἰκείων τοῦ ἀποθανόντος ἢ καὶ τῶν πολιτῶν, ἀνατεὶ κτεινέτω. pro quo ibid. p. 660. E. νηποινεὶ dixit. Leg. xi. p. 677. A. κολάζων μὲν τὸν ὀμνύντα, ἀνατεὶ τυπτέτω. Ibid. p. 684. C. κολαζέτω δὲ ὁ τούτων ἄρχων ἕκαστον ἀνατεί. Lycophron v. 283. 1172. Harpocrat. in v. et H. Valesius.

[r] Ἀνατείνας τὴν ψυχὴν] Totidem verbis hæc glossa apud Suidam legitur, item apud Eudemum Lexico Ms. quod est in Bibl. Regia, nisi quod pro ἄνω τρέψας habet ἄνω κρεμάσας. Glossa non dubie referenda est ad Polit. vii. p. 488. B. Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχήν, ἵνα βεβαιώσηται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. Hic Timæus pro ἀνάγει ἄνω legit ἀνατείνει, leviter glossam immutans, ut aliis locis facere solet. Hanc autem Platoni propriam loquendi rationem Platonici, præsertim recentiores, certatim celebrarunt. Clemens Alex. Protrept. i. p. 107. ἀνατεινόμενοι δὲ ἄνω τῇ ἐννοίᾳ, σοφίαν μεταδιώκομεν ἁγίαν. Atticus apud Euseb. P. E. xv. p. 195. C. πειρωμένου τοῦ Πλάτωνος ἕλκειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς ἄνω που πρὸς τὸ θεῖον. Max. Tyr. Diss. viii. p. 81. δύνανται εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ ἀνατεινόμενοι τῇ ψυχῇ τῷ θείῳ ἐντυγχάνειν. Julian. Or. iv. p. 136. ἀνατείνων τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὸν νοητὸν κόσμον. et p. 152. ἐπανάγων τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὰς τοῦ θεοῦ συγγενεῖς οὐσίας. Synes. de Insomn. p. 144. λεπτύνει γὰρ ἀρρήτως αὐτὸ καὶ πρὸς θεὸν ἀνατείνει. Ex eodem Platonis loco ψυχῆς ὄμμα sumserunt Philo T. ii. p. 625. et Porphyr. de Vita Plotin. p. 111.

[s] Ἀνασχινδυλευθῆναι] Polit. ii. p. 423. D. τελευτῶν, πάντα κακὰ παθὼν, ἀνασχινδυλευθήσεται. In hujus verbi scriptura mire variatur. Clemens Alexandrin. Strom. L. v. p. 714. hunc Platonis locum laudans, legit ἀνασκινδυλευθήσεται. quod etiam habent Hesych. in v. et Etymol. M. p. 100. 51. At Theodoret. Therapeut. Serm. viii. p. 112. et p. 119. ἀνασκινδαλευθήσεται. sicut Suidas, Timæi glossam describens, et ipse Clemens Strom. L. ii. p. 494. ubi Potterus videndus. Phrynichus denique Προπαρασκ. Σοφιστ. Ms. Ἀνασχινδαυλευθῆναι, διὰ τοῦ χ Πλάτων· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κ. quo tamen loco librarius, hæsitans, utrum —δυλευθῆναι, an —δαλευθῆναι scriberet, utrumque conjungendo —δαυλευθῆναι dedisse videtur. Par etiam varietas in cognata voce σκινδάλαμος notanda est. Hesychius: Σκινδάλαμος. σκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ σχινδάλαμος. ἄλλοι, σκινδαλμός. Atticum esse σχινδάλαμος per χ, exquisita eruditione docet F. Piersonus ad Mœrid. p. 360.

[t] Ἀνάδαστος] Ἀναδάσασθαι proprie et Attice dici de *agro ex integro æquis partibus dividendo*, recte docent Mœris et Thomas Mag. Hinc γῆ ἀνάδαστος, *ager sic distributus.* Legg. viii. p. 648. E. ὡς ἀνάδαστον γῆν λάθρα καὶ βίᾳ ποιοῦντος. ubi vide Scholia. Iamblich. de Vit. Pythag. cap. 35. p. 212. καὶ τά τε χρέα ἀπέκοψαν, καὶ τὴν γῆν ἀνάδαστον ἐποίησαν. Huc adde Polit. viii. p. 500. D. καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν. quo loco Themist. Orat. vii. p. 91. C. usus est. Legg. iii. p. 588. D. καὶ ἐπαρᾶται γῆς τε ἀναδασμοὺς εἰσηγούμενον καὶ χρεῶν ἀποκοπάς. Neque aliunde metaphoræ rationem petendam existimo, qua quis dicitur ἀνάδαστον ποιεῖν *rem judicatam*, i. e. *rescindere.* Lucian. Abdicat. p. 169. καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρῃτήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας. Dio Chrysostom. Orat. xxxvii. p. 463. A. προκαλέσασθαι τὴν κρίσιν ἀνάδαστον ποιήσαντες, ἢ τοῖς ἅπαξ δεδογμένοις ἐμμείναντες. ubi vide Is. Casaubon. Sed multo latius patet hæc loquendi ratio. Dio ibid. B. δεῖ τὴν τηλικαύτην ἀνάδαστον τιμὴν ἀνατραπῆναι. Plutarch. Sym-

Ἀναπεμπάζεσθαι.[u] ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα.

Ἀνακογχυλιάσαι.[v] ἀναγαργαρίσαι.

Ἀνδρηλατεῖν.[w] ἄνδρας ἐξελαύνειν, καὶ φυγαδεύειν.

Ἀνείλλεται.[x] ἀνειλεῖται.

Ἀνιμᾷ.[y] ἀνέλκει.

pos. Lib. iii. 6. p. 654. A. κίνδυνός ἐστιν ἀνάδαστον γίνεσθαι τὸν ὄγκον.

[u] Ἀναπεμπάζεσθαι] Lysid. p. 113. G. δέομαι οὖν, ὥσπερ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι. Legg. iv. p. 604. A. ἀναπεμπαζομένους τόν τε λέγοντα καὶ τοὺς ἀκούοντας, παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. Quam Medii formam Thomas Mag. præ ἀναπεμπάζειν commendat. Maxim. Tyr. Diss. xvi. p. 186. τῆς μνήμης ἐκεῖ ἐν Ἰλίῳ ἀναπεμπαζομένης ἕκαστον ὧν εἶδε τέως. Ibid. p. 187. ἀναπεμπάζεται τῇ μνήμῃ τὰ τοῦ νοῦ θεάματα. Heliodor. Lib. iii. p. 137. ὥσπερ εἴ που γνωρίζοντες ἢ ἰδόντες πρότερον, ταῖς μνήμαις ἀναπεμπάζοντες. Idem variata orationis structura Lib. viii. p. 303. καὶ πρὸς τὰ πάλαι συμβάντα τὴν διάνοιαν ἀναπεμπάζουσα. Athen. L. vi. p. 263. B. viii. p. 362. D. x. p. 459. C. Aristid. Quintil. de Music. ii. p. 87. Eustath. ad ii. A. p. 135. Hæc verbi metaphorica vis est: prima et propria, *cibos ad rumen revocare.* Scholiast. Aristoph. ad Vesp. v. 780. τῶν ἀναπεμπαζόντων τὴν τροφὴν ζώων, καὶ αὖθις ἀναμασωμένων. Clem. Alex. Strom. L. vii. p. 901. τῶν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ μελετώντων καὶ ἀναπεμπαζομένων ἐν τῷ τῆς ψυχῆς τῶν μαθημάτων δοχείῳ. Utraque potestate convenit Latinum *ruminari.* Simplex πεμπάζειν eadem, qua ἀναπεμπάζειν, notione soli Poëtæ frequentant. Apollon. Rhod. iv 351. Ἔνθα δ' ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη. et v. 1748.—ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο Θυμῷ πεμπάζων.

[v] Ἀνακογχυλιάσαι] Pro —γαρίσαι apud Suidam est —γαρίσασθαι. Glossa referenda est ad Sympos. p. 320. E. εἰ δὲ μή, ὕδατι ἀνακογχυλίασον. quem locum laudat Athen. L. v. p. 187. C. Aristides Sacr. Serm. v. p. 349. οἱ δὲ ἰατροί, τὰ πρὸ τοῦδε ἀνακογχυλιάζειν ἐκέλευον. Synes. Dione p. 55. C. ὁ δὲ ἀπορροφεῖ τε καὶ ἀνακογχυλίζει. Ælius Herodianus Φιλεταίρῳ, sive libello de Vocibus Atticis inedito: Ἀνακογχυλίσασθαι, οὐχὶ ἀναγαργαρίσασθαι. Εὔπολις ἐν Φίλοις. Pollux vi. 25. ὃ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα.

[w] Ἀνδρηλατεῖν] Polit. viii. p. 560. D. γευόμενος φόνου ξυγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῇ, καὶ ἀποκτιννύῃ. Æschyl. Agamemn. v. 1428. Οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρή σ' ἀνδρηλατεῖν. ibid. v. 1595. Ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Eumenid. v. 221. Οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν. Dionys. Halicarn. A. R. Lib. vii. p. 458. οὓς βούλονται τῶν πατρικίων ἀνδρηλατεῖν ἢ μιαιφονεῖν. Timæo glossam sublegit Suidas.

[x] Ἀνείλεται] Sic etiam Scholiastes ad h. l. Rectius tamen Suidas per duplex λλ, Ἀνείλλεται. quod recepi. Ita Phrynichus de Dict. Attic. p. 12. ἀνείλλειν vel ἀνίλλειν βιβλίον scribi jubet, non ἀνειλεῖν. quod idem repetit Προπαρασκ. Σοφιστ. Ms. Ἀνίλλειν βιβλίον· οἱ μὲν ἄλλοι περισπῶσιν τὴν λέξιν, καὶ δι' ἑνὸς λ γράφουσιν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνουσιν, καὶ διὰ δύο λλ γράφουσιν. οὕτως καὶ τὸ ἐξίλλειν. Timæus ob oculos habuit Sympos. pag. 329. D. ubi tamen nunc minus Attice legitur: λυπούμενον συσπειρᾶται, καὶ ἀποτρέπεται, καὶ ἀνειλεῖται, καὶ οὐ γεννᾷ. sicut etiam Crit. p. 559. D. καθ' ἕκαστα ἡ τοῦ λόγου διέξοδος οἷον ἀνειλουμένη, τὸ προστυχὸν ἑκασταχοῦ δηλώσει. Et hæc forma creberrima est apud ceteros Græcos. Plutarchus Cons. ad Apoll. p. 109. C. ἀνειλήσαντα οὖν αὐτὸ (γραμματίδιον) ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα. Longin. Sect. xii. p. 92. ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμός, οἶμαι, πάντῃ νέμεται, καὶ ἀνειλεῖται. Heliodor. x. p. 509. ἀνειλήσας τὸ γράμμα ἐπελέγετο. Ex Atticistarum præcepto Porphyr. de Vit. Plotini cap. 14. p. 1. 6. ἀνίλλεσθαι τὰς προθυμίας. Proclus in Tim. L. iii. p. 173. ὁ δὲ κακὸς πᾶς, ὁρῶν εἰς τὸ ἐν ἑαυτῷ αἶσχος, ἀνίλλεται μὲν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν.

[y] Ἀνιμᾷ] Infra: Ἱμᾷν. ἀνέλκειν, ἀνασπᾷν. Neutrum in Platone legere memini.

'Ανεργήσει.[z] ἀναδήσει, ἀναρτήσει, καὶ οἷον κωλύσει.

'Ανδραποδώδη τρίχα.[a] τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἴδιον κουρὰν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον 'Αθήνησιν αἱ δοῦλαι τε καὶ οἱ δοῦλοι.

'Ανδρείκελον.[b] χρόα ἐπιτηδεία, ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν.

'Ανοργίαστοι.[c] οἱ ἀμύητοι, οἷς τελεταὶ καὶ ὄργια οὐκ ἐγένοντο.

'Αντικρύ.[d] κατευθὺ, ἐπ' εὐθείας.

[z] 'Ανεργήσει] Suidas, et Eudemus Lexico Ms. una voce minus: 'Ανεργήσει. ἀναρτήσει, καὶ οἷον κολάσει. Lege ex Timæo, et Lex. Sangerm. Ms. κωλύσει. quod Hesychius præbet v. 'Ανέεργεν, 'Απέεργεν, 'Απεῖργον. Neque enim probo Kusteri conjecturam, 'Ανέρσει legentis, ut sit Futurum Æolicum, ab ἀνείρω. Multo quidem probabilius videtur, quod Valckenærio nostro in mentem venit, 'Ανέρξει scribendum esse, ab ἀνέργω. Ad quam normam in Hesychio etiam refingas, 'Ανέρξει. ἀναρτήσει, κρεμάσει. pro vulgato, 'Ανέρσει. ἀμαρτήσει, κρεμάσει. Glossæ sedem quærant, quibus otium est. Συνέργειν habet Plato Tim. p. 528. D. cujus etiam est σύνερξις.

[a] 'Ανδραποδώδη τρίχα] Pro ἴδιον Suidas minus recte, ἰδίως, apud quem mox desunt verba, αἱ δοῦλαι τε καί. Pertinet glossa ad Alcibiad. i. p. 32. A. ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη (φαῖεν αἱ γυναῖκες) τρίχα ἔχοντες ἐπὶ τῇ ψυχῇ, ὑπ' ἀμουσίας, καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες. ubi vide Scholiasten. Eundem locum Olympiodorus Scholiis Mss. in hunc Dialogum sic interpretatur: Παροιμία ἐστὶ γυναικῶν, ἐπὶ τῶν ἐλευθερουμένων δούλων, καὶ ἐπιμενόντων ἐν τῇ δουλείᾳ· ὅτι ἔχεις τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἐν τῇ κεφαλῇ, τουτέστιν, ἔτι τὴν δουλικὴν τρίχα ἔχεις. Πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων, καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. 'Ο δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ κεφαλῇ, φησὶν, ὅτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ ὑπὸ ἀμουσίας. Cujus Scholii meliorem partem jam olim ex Ms. protulit Is. Casaubonus ad Persii Sat. v. p. 429. A Platone suo sumpsit Proclus in Tim. L. i. p. 31. διότι τὴν παντοίαν Αἰγυπτίων σοφίαν οὐ μετῄεσαν· ἀλλ' οἱ πλεῖστοι παρ' αὐτοῖς, τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔφερον ἐν ταῖς ψυχαῖς. Adde Eustathium, a Kustero ad Suid. laudatum, ad Il. Λ. p. 79.

[b] 'Ανδρείκελον] Cratyl. p. 274. A. ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄστρεον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὁτιοῦν ἄλλο τῶν φαρμάκων· ἔστι δὲ ὅτε πολλὰ συγκεράσαντες, οἷον ὅταν ἀνδρείκελον σκευάζωσιν. quæ excerpsit Pollux vii. 129. Polit. vi. p. 476. A. ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων, τὸ ἀνδρείκελον. Pro eo, *quod similitudine hominem refert*, est apud Plutarch. Alexandr. p. 705. A. τὸν Θρᾴκιον Ἄθων διατύπωσιν ἀνδρείκελον δέχεσθαι καὶ διαμόρφωσιν. Clem. Alexandrin. Protrept. p. 41. τὴν ὕλην ἀγάλματα ἀνδρίκελα ἐποιήσατε. Pædag. L. ii. p. 168. θηρία ἀνδρείκελα. Restituenda vox est Hesychio: 'Αδίκελον. ἐμπρεπές. Facili emendatione scribe: 'Ανδρίκελον. ἐμπρεπές. scilicet ἀνδρί, quod ex Canone Albertino intelligendum est. Alibi Hesychius: 'Ανδρείκελον. ἀνδρὶ ὅμοιον, ἀνθρώπῳ ὅμοιον. Et, 'Ανδρείκελον. χρώματος εἶδος. καὶ τὸ ὅμοιον. ubi item ἀνδρί supplet vir doctissimus.

[c] 'Ανάρπαστοι] Sic Codex Ms. gravi et vetusto vitio, quod jam olim Suidæ fraudi fuit, qui 'Ανάρπαστοι, tanquam probam vocem, bona fide in farraginem suam recepit. Vere autem Kusterus, qua erat sagacitate, 'Ανοργίαστοι restituit; de cujus emendatione ne quis amplius dubitet, locum, ex quo glossa manavit, inspiciat, Epinom. p. 702. F. ἀνοργιάστους τε ὄντας ἑτέρους θεοὺς, καὶ τιμὰς μὴ δεχομένους τὰς προσηκούσας αὐτοῖς. Philo T. i. p. 156. ἀμυήτους μυήσεις, ἀνοργιάστους τελετάς. T. ii. p. 218. ἀνοργίαστος, βέβηλος, ἐναγής. Clemens Alexandr. Protrept. p. 19. θρησκευομένη τὰς ἀμυήτους ὄντως μυήσεις, καὶ τὰς ἀνοργιάστους τελετὰς εὐσεβείᾳ νόθῳ προστρεπομένη. Themist. Orat. xiii. p. 166. C. ἀμύητος ὢν καὶ ἀνοργίαστος τούτων τῶν ἱερῶν. Scholiast. Comici ad Lysistr. v. 898.

[d] 'Αντικρύ] Euthydem. p. 215. E. ἄντικρυς ἰὼν, παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς. ubi

Ἄντυγες.[e] αἱ τῶν ἁρμάτων περιφέρειαι οὕτως λέγονται.

Ἀντωμοσία.[f] γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. Διωμοσία[g] δὲ, ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος καὶ ἐπὶ[h] τῶν δικαζομένων· τοῦ μὲν, ὡς πράξαντα διώκειν·[i] τοῦ δὲ, ὡς οὐκ ἔπραξεν. Ἐξωμοσία[j] δὲ, ἄρνησις σὺν ὅρκῳ, ὡς ἀδυνατοῦντος, ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτουργεῖν.

Ἄξων.[k] τὸ τοῦ ἅρματος ξύλον, περὶ ὃ δινοῦνται οἱ τροχοί.

Ἀπενιαυτίσαι.[l] ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα ἐπί τισιν ἀδικήμασιν.

ex Ammonii, aliorumque magistrorum præceptis ἀντικρὺ scribendum fuisset. Vid. Nunnes. in Phrynich. p. 194. Sympos. p. 336. C. ἐξιόντος τινὸς εἰς τὸ ἄντικρυς. Pro, *illico*, aut *palam* Axioch. p. 730. A. φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν. Multo frequentius est καταντικρύ. Alcibiad. i. p. 37. C. ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει. Lysid. p. 106. A. δείξας μοὶ ἐν τῷ καταντικρὺ τοῦ τείχους περίβολον. Ibid. p. 107. E. καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ καταντικρὺ ἀποχωρήσαντες ἐκαθεζόμεθα. Theæt. p. 136. D. Protag. p. 195. E. Euthyd. p. 216. A. Phædon. p. 381. H. 400. C. D. Vide Scholiasten ad Charmid. p. 235. C.

[e] Ἄντυγες] Theætet. p. 141. F. ἀλλ' ἀγαπῶμεν ἂν ἐρωτηθέντες ὅ, τι ἐστιν ἅμαξα, εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν, τροχοὶ, ἄξων, ὑπερτέρια, ἄντυγες, ζυγός. Quid ἄντυξ sit, vulgo pæne ignorabatur ante Ti. Hemsterhusium, qui præclare, ut infinita alia, vocem explanavit ad Lucian. Deor. Dial. xxv. p. 270.

[f] Ἀντωμοσία] Hæc non solum apud Suidam, sed etiam apud Scholiast. Aristoph. ad Vesp. v. 1036. totidem verbis leguntur. Theætet. p. 127. B. ἀλλ' ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε, καὶ ὑπογραφὴν παραναγινωσκομένην, ὧν ἐκτὸς οὐ ῥητέον· ἣν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν. ubi postrema verba de glossa suspecta sunt Abreschio Auctar. Diluc. Thucyd. p. 425. Apolog. p. 359. D. ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν. ubi vide Scholia. ibid. p. 361. F. λάβωμεν αὖ τὴν τούτων ἀντωμοσίαν. Lexicon Rhet. Ms. Ἀντωμοσία καὶ Ἀντομνῦναι. τὸ γράμματα γράψαι καὶ ἀποφέρειν εἰς τὴν ἀρχὴν τόν τε φεύγοντα, καὶ τὸν διώκοντα, τὸν μὲν ἀληθῆ κατηγορεῖν, τὸν δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι. λέγεται δὲ Ἀντωμοσία καὶ ἐν ταῖς διαδικασίαις, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἀμφισβητήσεσιν. Harpocration v. Ἀντωμοσία, Διωμοσία, et Ἐξωμοσία. Pollux viii. 55. et ibi Hemsterh. Plura juris Attici Interpretes.

[g] Διωμοσία] Infra: Διωμοσία. ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι· τοῦ μὲν ὀμνῦντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ· τοῦ δὲ, ὅτι οὐκ ἐποίησεν. a quibus nihil discrepat Suidas. Lexicon Rhet. Ms. Διωμοσία ὅρκος ἐστὶν, ὃν ὤμνυον οἱ φόνου ἀγῶνα διώκοντες ἢ φεύγοντες. ἀμφότεροι γὰρ ὤμνυον μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν παρόντα λόγον· (adde, ὁ μὲν) ἢ μὴν ἀληθῆ κατηγορηκέναι καὶ δικαίως· ὁ δὲ, ἢ μὴν ἀληθῆ ἀπολελογῆσθαι καὶ δικαίως. ὤμνυον δὲ καὶ, πρὶν εἰπεῖν, τὸν αὐτὸν ὅρκον ἀμφότεροι, ἐπενεχθείσης ἤδη τῆς ψήφου, εἰ μὴ δικαίως νενικηκέναι, ἐξώλειαν ἑαυτῷ ἐπαρώμενος, εἰ ἐξηπάτησεν. Apolog. p. 363. B. καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ.

[h] Ὅρκος καὶ ἐπὶ τῶν δικαζ.] Lege ex Suida, Schol. Arist. l. c. et ipso Timæo v. Διωμοσία, ὅρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων.

[i] Διώκειν] Suidas, διώκει. At Ms. διώκειν. quod indicio est, post ἔπραξεν excidisse vocem, quam Schol. Comici habet, τοῦ μὲν, ὡς πράξαντα διώκειν· τοῦ δὲ, ὡς οὐκ ἔπραξεν, ἀποφάσκειν.

[j] Ἐξωμοσία] Infra: Ἐξωμοσία. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. quæ etiam leguntur apud Suidam et Scholiast. Aristoph. ad Eccles. v. 1018. Ἐξωμοσίας nullam in Platonis libris mentionem reperio.

[k] Ἄξων] Respicit locum Theætet. p. 141. F. quem modo ad v. Ἄντυγες laudavi, vel Polit. iii. p. 430. F.

[l] Ἀπενιαυτίσαι] Legg. ix. p. 657. B. μέτοικος δὲ ὢν, ἀπενιαυτησάτω. ubi vide Scholia. Ibid. p. 658. A. καὶ ἐνιαυτοὺς τρεῖς ἀπενιαυτείτω. Ibid. B. τριετεῖς δὲ ἀπενιαυτήσεις διατελεῖν. et paullo post,

Ἀπέσβη.[m] τέθνηκεν.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι.[n] ἀποπέμπεσθαι καὶ διωθεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα, συμπράκτορι χρώμενος τῷ Διΐ.

τὰ μὲν τῶν καθαρμῶν καὶ ἀπενιαυτήσεων δεῖν γίγνεσθαι. His Platonis locis usi sunt viri docti ad Polluc. i. 58. ut ostenderent, probas formas esse ἀπενιαυτέω et ἀπενιαύτησις. At ego, re δευτέραις φροντίσι perpensa, ubique ἀπενιαυτίζω et ἀπενιαυτισις scribendum censeo: ut placuit Jo. Meursio ad Lycophr. 1039. Primum in altero Platonis loco pro ἀπενιαυτείτω meliores libri habent ἀπενιαυτιζέτω. Tum nemo nescit, quoties librarii ι et η confuderint. Ne longe abeam, apud Suidam, ubi hæc ipsa Timæi glossa legitur, pro ἀπενιαυτίσαι, ἀπενιαυτῆσαι scripserunt: quod Kusterus e libris suis bene correxit. Lexicon Rhetor. Ms. Ἀπενιαυτίσαι. ἐπὶ ἐνιαυτὸν φυγεῖν, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐντὸς ἐνιαυτοῦ ἀποθνήσκοντος. Vide M. Ham. Goldastum Epistola ad Jungerm. inter Gudianas p. 229. inprimis H. Valesium ad Excerpta Peiresc. p. 66.

[m] Ἀπέσβη] Suidas ex Kusteri emendatione, quam Lexicon Sangerm. Ms. confirmat: Ἀπέσβη. ἐσβέσθη, ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν. Ἀπέσβηκε λέγουσι τὸ ἀπεσβέσθη οἵ τε ἄλλοι, καὶ Πλάτων Πολιτικῷ. nempe p. 174. G. διὰ δὲ χρόνου πλῆθος, τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ, διεσπαρμένα εἴρηται χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων. Liban. Epist. 123. εἰ ἐμὲ μὲν ἡγοῦνται τύχῃ μὲν ἠνθηκέναι πάλαι, πείρᾳ δὲ ἀπεσβηκέναι νῦν. Plura de hujus præteriti significatione passiva H. Stephan. Thes. Gr. L. Tom. iii. p. 748. Quod Timæus in Platone reperit, ἀπέσβη, æque rectum est, atque ἀπέσβηκε, et ab eodem Stephano exemplis munitum. Euripides ap. Plutarch. T. ii. p. 1090. C. Ὁ δὲ ἄρτι θάλλων σαρκὶ, διοπετὴς ὅπως Ἀστὴρ, ἀπέσβη. Aristid. Rhodiac. p. 355. οὐ γὰρ εὖ πράξασα, εἶτα χεῖρον ἔπραξεν, οὐδ' ἀεὶ κατὰ μικρὸν ἕως ἀπέσβη. Synes. Catastas. p. 301. C. Τέθνηκεν· ἀπέσβη τὰ Πενταπόλεως. Reddamus hoc verbum Themistio Orat. xiii. p. 165. C. ἀλλ' ὑπέρωρόν γε ἤδη τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ τὸ μὲν οὐχ οἷός τε ἄγασθαι ἔτι τοῦ ἐρῶντος· τὸ δὲ ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέστη. ubi neminem arbitror dubitaturum, quin melius sit legere:—τὸ δ' ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέσβη. Idem Orat. viii. p. 102. A. καθάπερ ἀστραπὴν ἐλλάμψασαν τὴν ἀρετὴν εὐθὺς ἀποσβῆναι. Eodem modo corrigendus videtur Damascius apud Suid. v. Ἀκαμάτιος· ἀπέσβη τοῦτο σχεδὸν τὸ πλήρωμα τῆς Ἀκαματίου φιλοσοφίας. ubi ἀπέβη editur. Vide Valckenarium Diatr. in Euripid. cap. vi. p. 57.

[n] Ἀποδιοπομπεῖσθαι] Phrynichus Præparat. Sophist. Ms. Ἀποδιοπομπεῖσθαι, καὶ Διοπομπεῖσθαι σημαίνει μὲν τὸ ἀποπέμπεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι μύση· σύγκειται δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ δίου, ὅ ἐστιν δέρμα τοῦ ἱερείου τοῦ θυομένου τῷ Διΐ, ἐφ' οὗ ἑστῶτες ἐκαθαίροντο, οἷον τὰς ἀποδιοπομπήσεις ἐποιοῦντο, οἷον ἐκ τοῦ δίου, τοῦ δέρματος (dele hæc verba temere repetita) καὶ ἐκ τοῦ πέμπεσθαι. Μετὰ γοῦν τῆς ἀπὸ προθέσεως Ἀττικώτερόν ἐστι. Phrynichum exscripsit Grammaticus Ms. ab Hemsterhusio ad Hesych. v. Ἱερεῖον laudatus. Propria ejus vis est, *scelus vel prodigium depellere, averruncare.* sicut Attici etiam dicunt, ἄγος ἀποπέμπεσθαι, ἐλαύνειν. Pollux i. 33. Cui expiationi cum semper lustrationes accederent, de quibus erudite disputat Henr. Valesius ad Excerpta Peiresc. p. 67. facile intelligitur, cur hoc verbum etiam per καθήρασθαι a Grammaticis exponatur. Plato Cratyl. p. 262. G. αὔριον δ' ἂν καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν, καὶ καθαρούμεθα, ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ἱερέων τὶς, εἴτε τῶν σοφιστῶν. ubi vide Scholia. Legg. ix. p. 652. C. ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης. Ibid. p. 662. A. τοῦτον πρῶτον μὲν καθήρασθαι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸν οἶκον χρεὼν ἔστω κατὰ νόμον. x. p. 670. F. ἀλλ' ἐάν πως οἷον ἀποδιοπομπήσασθαι λόγοις αὐτὸ προσιὸν γενώμεθα δυνατοί. Lysias adv. Andocid. p. 55. ἀρὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. Onosander cap. 5. πᾶσαν, εἴτις ἢ δημοσία κηλὶς, ἢ διαμόλυσμα, ἀποδιοπομπούμενος. Hæc propria, ut diximus, vocis significatio est, quam Atticis tribuunt Mœris et Phrynichus. Scriptores non ita vetusti ἀποδιοπομπεῖσθαι metaphorice usurpant pro *rem aliquam procul amandare, rejicere, respuere.* Philo T. i. p. 642. ὁ θεὸς κακίαν ἀναχυθεῖσαν ἐν πόλεσι, καὶ χώραις, καὶ ἔθνεσιν ἀποδιοπομπεῖται. Plutarch. Lysandr. p. 442. C. ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους. Phalaris Epist. cxlvii. p. 184. μηδὲν τῶν ἐπὶ νοῦν ἡκόντων ἀποδιοπομπούμενος. Synes. de Regn. p. 3. B. τὰ μὲν

Ἀποκναίειν.[o] κατ' ὀλίγον ἀποξύειν, καὶ ὡσπερεὶ διαφθείρειν.

Ἀπόστολα.[p] τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεμπόμενα ἢ ἐκπλέοντα.

Ἀποστοματίζειν.[q] ἀπὸ μνήμης λέγειν.

ἀγαπᾷν, τὸ δὲ ἀποδιοπομπεῖσθαι. de Provid. p. 104. D. Epist. cxvi. p. 255. Phrynichus, qui prope solus veterum Grammaticorum, quam sermonis elegantiam aliis præcipit, ipse scribendo præstat, de Dict. Attic. p. 104. *Τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπομπώμεθα.* et p. 134. *Ἐξάδελφος ἀποδιοπομπητέον, ἀνεψιὸς δὲ ῥητέον.* Verbum *διοπομπεῖσθαι* non superest, si bene memini, nisi apud Grammaticos. At nomen *διοπόμπησις* est apud Clem. Alex. Strom. vii. p. 850. *ἐπὶ μόνῃ τῇ διοπομπήσει τῶν κακῶν.* ubi nunc vitiose scribitur *διαπομπήσει.* Vide Eustath. ad Od. χ. p. 1935.

[o] Ἀποκναίειν] Phileb. p. 78. E. *καὶ σὺ μὲν ἀποκνᾷν ἔφης αὐτὴν, ἐγὼ δὲ τοὐναντίον ἀποσῶσαι λέγω.* ubi alii libri habent *ἀποκναίειν.* Polit. iii. p. 440. D. *μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς.* ubi vide Scholiasten. Paullo post, *διὰ βίου ἔζη ἀποκναιόμενος.* Hunc verbi usum, quem recte Mœris Atticis, et nominatim Platoni tribuit Schol. Luciani ad Catapl. p. 638. aliis aliorum etiam exemplis confirmemus. Aristoph. Vesp. v. 679. Ἀλλ' *αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων, ἀποκναίεις.* ubi vide Schol. Eccles. v. 1079. *Ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.* Antiphanes ap. Athen. L. i. p. 18. C. *Ἐφθὸν κομιδῇ πεποίηκ', ἀποκναίσειεν ἄν.* Aristides Tom. i. p. 550. *οἷς δ' ἂν τὴν τῶν κακῶν μοῖραν καθάπαξ δῷ, τελέως ἀπέκναισεν.* Philostrat. V. A. Lib. i. cap. 37. p. 46. ἀλλ' *ὑπὲρ τιμωρίας, ἢ ἀποκναίσει αὐτόν.* Lucian. Somn. p. 703. *τῷ κρύει μηδέπω με τὸ ὄρθρινον ὥσπερ εἰώθει ἀποκναίοντι.* Themist. Orat. x. p. 139. B. *καὶ τῇ τῶν χειρῶν ἀνατάσει πά ras ἀπέκναιε, τοὺς ἀντιπάλους.* Exquisitum est, quod Phrynichus Προπαρασκ. Σοφιστ. Ms. ex veteribus Comicis annotavit: *Ἀπολέσθαι γελῶντα. Ὅμηρος· γέλῳ ἔκθανον. Οἱ Κωμικοὶ, ἀποκναισθῆναι τῷ γέλωτι.* Frequens inprimis et legitimus loquendi modus est, *ἀηδίᾳ ἀποκναίειν τινὰ, aliquem tædio et molestia enecare.* Dio Chrysost. Orat. xxvii. p. 286. D. *ἕτεροι δὲ αὐστηροὶ καὶ σώφρονες εἶναι λέγοντες, ἀποκναίουσιν ἀηδίᾳ.* Liban. Opp. T. i. p. 15. C. *τὴν μὲν ἀποκναίουσαν ἀηδίᾳ, τὴν δὲ εὐφραίνουσαν μεθ' ὑπερβολῆς.* Dionys. Halic. *περὶ τ. Δημοσθ. δεινότ.* p. 175. Aristid. Tom. ii. p. 308. Pollux vi. 119. Pro quo alii dicunt, *ἀποκναίειν* absolute, vel *ἀποκναίειν τὰ ὦτα, molesta garrulitate aliquem obtundere.* Philo T. i. p. 205. *Ἀποκναίουσι γοῦν ἡμῶν τὰ ὦτα, τὴν δικαιοσύνην κοινωνικὸν ἀποφαίνοντες.* Plutarch. de Audit. p. 48. A. *ἀποκναίουσι λαλιᾷ καὶ περιεργίᾳ τοὺς λέγοντας.* Liban. Epist. 258. *ὥστ' οἶμαί σε καὶ ἀποκναῖσαι τῷ τῶν ἐρωτημάτων πυκνῷ.* Lucian. Nigrin. p. 46. Heliodor. iii. p. 136. Simillimum est illud Plautinum Epid. iii. 3. 52. ‘pugnis memorandis meis Eradicabam hominum aures.’ et Terentianum Eunuch. iii. 5. 6. ‘Qui me sequatur, quoque eam, rogitando obtundat, enecet.’ Sed vereor, ne nimius esse videar in re satis nota.

[p] Ἀπόστολα] Epist. vii. p. 720. F. *ἐγὼ γὰρ ἐν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβὰς διενοούμην πλεῖν.* ubi *naves vectoriæ* intelligendæ sunt. Herodot. de vita Homeri p. 758. *Ἐκ μὲν δὴ τοῦ λιμένος οὐδὲν ἦν ἀπόστολον, ἄγει δὲ αὐτὸν ἔνθα τῶν ἁλιέων τὰ πλοῖα ὁρμίζεται.* Hanc vocem aliquando reddere tentabam Philostrato V. Apoll. vi. 3. p. 231. *καὶ ναῦν δὲ ἤδη ἄτοπον ἐκέκτητο, καὶ ἐναυκλήρει ἐν τῷ Νείλῳ.* ubi mire laborat Olearius. Nunc pronior sim in *ναῦν ποτάμιον*, ab aliis *ποταμηγὸν* dictam; quæ Jo. Toupii conjectura est Emend. in Suid. T. iii. p. 206.

[q] Ἀποστοματίζειν] Theætet. p. 114. D. *Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι, ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; ΕΥ. Οὐ μὰ τὸν Δία, οὔκουν οὕτωγε ἀπὸ στόματος.* quo loco Suidas h. v. usus est. Euthydem. p. 216. G. *Τί δὲ, ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα; οἱ σοφοὶ, ἢ οἱ ἀμαθεῖς;* ibid. p. 217. A. *Ὅταν οὖν τις ἀποστοματίζῃ ὁτιοῦν, οὐ γράμματα ἀποστοματίζει; Ὡμολόγει. Οὐκοῦν ὧν τι σὺ ἐπίστασαι, ἔφη, ἀποστοματίζει, κ. λ.* In quo loco interpretando ipsi veteres Grammatici dissenserunt. Nam Timæus, et ex eo Suidas, *ἀποστοματίζειν* h. l. exponunt *memoriter recitare, ore, non scripto, proferre.* At Pollux ii. 102. *Ἀποστοματίζεσθαι δὲ τοὺς παῖδας*

[illegible]

... Hic de- ... [illegible] ... Ecce ... [illegible] ... Nihil dictum de verbo [illegible] insolentia, quae vel [illegible] ingeniis conceptu [illegible]. Quis est, qui ex [illegible] intelliget, [illegible], cujus genus est lectio [illegible], ab H. Stephano e Co- [illegible] nescio quo prolata, hic suo loco po- ni. Eadem fere verba jungit Philo Tom. i. p. 685. [illegible], Hæc ita in chartam con- jecta ostenderam præceptori carissimo, mique amantissimo, Ti. Hemsterhusio. Verum is in alia omnia discedebat, Timæo ferens auxilium. 'Vix (inquit) a me impetro, quin credam ἀποτεθρυμμένοι lectionem esse diversam, sed vetustam et non temere spernendam. Θρύον est jun- cus, *herbæ genus agrestis et in paludibus natæ*, vere ἄγονον καὶ ἄγριον. hinc θρυ- οῦσθαι, et ἀποθρυοῦσθαι eadem virtute, qua dicuntur ἀπορωροῦσθαι, ἀπολιθοῦσθαι, ἀποθηριοῦσθαι, *in junceam quasi et insen- silem omnis boni naturam mutari*; hinc sensus orietur Platonis menti neutiquam alienus. Deinde qua potestate capies ἀποτεθρυμμένοι? *confractos* reddidit Fi- cinus; *fractos deliciis, luxu corruptos*, vel, *molles redditos et imbecillos*, Ste-

[illegible] ... alioqui sensu accipit Plutarchus [illegible] ... 'Ἀποδόσθαι pro [illegible] est Legg. xi. p. 931. F. [illegible] quod [illegible] e [illegible] P... ii. 128. et Suidas v. 'Ἀποδόσθαι, [illegible]. Lexi- con Rhet. Ms. [illegible], τὸ [illegible] τι μὴ γίνεσθαι, καὶ τὸ [illegible]. Pro *vetitum* [illegible] est Legg. xi. p. 653. B. Sed eadem vox [illegible] sensu legitur Gorg. p. 313. A. [illegible] ubi, repudiata explicatione Abreschii Auctar. Dilucid Thucyd. p. 403. legere malim, [illegible], quod Ficinus versione sua expressit. Vide Piersonum ad Mœrid. p. 83. et Toupium Emend. in Suid. Tom. i. p. 69.

* 'Ἀποτεθρυμμένοι] Infra: Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυμμένοι. ἀντὶ τοῦ, ἀπηγριωμένοι καὶ ἄγονοι. Cum Timæo ad verbum congruit Lexicon Sangerm. Ms. At

φορὰν ἀπὸ[t] τῶν τεθρύων, ἅπερ εἰσὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτά.

Ἀποφράδες ἡμέραι.[u] ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν· ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι.

Ἀπρίξ.[v] ἐμπεφυκότως.

Ἀργυρίς.[w] φιάλη.

phan. in Th. Atqui probandus erat talis usus in composito *ἀποθρύπτεσθαι* certis testimoniis: *ἀποθρύπτειν* nihil aliud est quam *defringere*, quemadmodum *ἀποκλᾷν*. Verum est, *κλᾷν*, *κατακλᾷν* et *θρύπτειν* sæpe jungi; ut *κεκλασμένως βαδίζειν*, *τεθρυμμένως φθέγγεσθαι*, Cyrill. apud Suid. in *Σπάδων*. *τῶν σωμάτων κατακλῶσι καὶ θρύπτουσι τὰς δυνάμεις* Philo Jud. de Ebr. p. 243. B. Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. ii. p. 107. ubi egregie vim vocis exponit, *θρύπτεσθαι τὸ ἄνευ φωνῆς καὶ τέχνης ἀκκίζεσθαί τε καὶ κατακλᾶσθαι τοῖς τοῦ σώματος μέλεσιν*. idem si quis in alterutro *ἀποκλᾷν* vel *ἀποθρύπτειν* monstraverit, concedam in utroque ferri posse translatam significandi vim: sed hoc ille scilicet præstabit, qui *defractos mores* a Latinis usurpari pro *fractis* ostenderit. Porro *τὰς ψυχὰς συγκεκλασ.* eos intelligo, qui, quemadmodum corpore curvato, quippe *βάναυσοι*, operi faciundo incubuerant, sic, contracto ex vilibus opificiis vitio, mentes etiam gerunt in terram pronas, indolisque celsæ, qualis philosophiæ dignitatem decet, minime capaces. Aliter hanc locutionem accipi sensus Platonis, et ingenium, ut arbitror, linguæ vetant. Jam si sequantur *ἀποτεθρυμμένοι*, quæ potestas eruetur huic præcedenti conveniens? at scripseris *ἀποτεθρυωμένοι*, habebis illos, qui steriles et humo adfixi obbrutuerunt. Nosti vero Platonis morem in formandis metaphoris sæpius insolentem.' Hactenus *ὁ πάνυ*. Equidem Timæo de tanto defensore gratulor, et hæc ingeniosissime disputata esse, libens fateor. Nec tamen rationibus a viro magno allatis ita moveor, ut vulgatæ lectionis deseram patrocinium. Veteres *ἀποθραύεσθαι* pro simplice *θραύεσθαι* dixisse, cum exemplis planum sit, quæro, cur minus dicere liceat *ἀποθρύπτεσθαι* pro *θρύπτεσθαι*? Si vel sic hæreas in hoc verbo, levissima ejus mutatione te expedias. Lege, *ἀποτετρυμένοι*, *attriti, confecti*, ab *ἀποτρύω*. Herodot. vi. 12. *οἱ Ἴωνες τετρυμένοι τε ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ*. ubi vide Wesselingium. Polyb. i. 71. *τετρυμένοι γὰρ ἐν τῷ περὶ Σικελίας πολέμῳ*. Addæus in Analect. Brunck. T. ii. p. 241. *Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν*. Plutarch. Gracch. p. 837. D. *πρὸς μηδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων*. Ceterum *οἱ τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι* a Jo. Toupio Emend. in Suid. T. iii. p. 191. explicantur, *qui animas habent demissas, et in terram, more junci palustris, declinatas.* Quod, quoniam rei naturæ repugnat, prorsus alienum est. Juncus enim tam rectus stat, ut ne ventorum quidem vi sternatur.

[t] *Ἀπὸ τῶν*] Suidas et Scholiast. habent rectius *τὴν ἀπὸ τῶν*, et mox *ἐστὶν* pro *εἰσίν*.

[u] *Ἀποφράδες ἡμέραι*] Legg. vii. p. 632. E. *ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραί τινες, ἀλλὰ ἀποφράδες ὦσι*. Timæi glossa, a Suida etiam descripta, hinc, ut paucæ aliæ, migravit in Mœridis libellum de Vocibus Atticis, ipso quidem Atticista invito.

[v] *Ἀπρίξ*] Hæc vox a Mœride et Thom. Mag. merito in Atticarum numerum refertur. Plato Theætet. p. 120. A. *οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαβέσθαι*. ubi vide Scholia. Sophocles ap. Stob. p. 752. —*τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως Ἀπρὶξ ἔχονται*— Alciphron Lib. iii. Ep. 54. *ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερμάτων*. Aristid. Tom. i. p. 215. 332. Ælian. Hist. Anim. L. i. cap. 5. L. vii. cap. 11. Vid. Lamb. Bos et Ti. Hemsterhus. in Lucian. Necyom. p. 462.

[w] *Ἀργυρίς*] Pindar. Olymp. ix. 135. *Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων Ἀμφ' ἀργυρίδεσσι*. ubi Scholiastes: *Ἀθηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν*. quod Athenæus xi. p. 502. A. exemplis probat. Aristænet. Lib. ii. Ep. 18. p. 260. *καὶ σμικρὸν τῶν ἀργυρίδων ἀπεγεύετο, μέχρι καὶ αὐτὰς καταπέπωκε τὰς χρυσίδας*. ubi præter Athenæum etiam Pollucem vii. 104. laudat Jos. Mercerus. In Platone vocem legere haud memini.

Ἀγερμός·[x] [illegible]

Ἀγροικισμοῖς·[y] [illegible] ἀργυρίου·[z] ἀλλοτρίοις.

Ἀργιλώδης γῆ·[a] λευκὴ καὶ [illegible].

Ἀρυστίδων·[b] [illegible].

Ἀρτεμεῖν·[c] [illegible] ὅθεν καὶ τὸ Μα-

[illegible] λαμβάνειν λέγεται.

Ἄρρατον·[d] ἰσχυρὸν, στερεόν.

[x] [illegible] Cratinus apud eundem L. iii. p. 514. B. [illegible] Et sic saepe alii scriptores. De rebus [illegible], aliquoties cum [illegible] est Philo T. ii. p. 13. [illegible] p. 386. [illegible] Aliquando [illegible], vel sibi opponuntur [illegible]. Plutarch. Lysandr. p. [illegible]. D. [illegible] Synes. de Regn. p. 30. B. [illegible] Vide nos [illegible] ad Longin. Sect. 10.

[y] [illegible] Plutarch. p. [illegible]. E. [illegible] Timaei glossam neglexit Suidas. De [illegible] Claud. Salmasius, [illegible]

[z] 'Ἀργυρίου] Suidas, ἀργύριον.

[a] 'Ἀργιλώδης γῆ, Ms. 'Ἀργιλλώδης γῆ λευκὴ κολλώδης. Suidas per duplex λλ. 'Ἀργιλλώδης. ex quo etiam est scribendi, [illegible], ea glossa [illegible] ex Herodoto ii. 12. τὴν δὲ 'Αραβίην τε καὶ Συρίην ἀργιλωδεστέρην τε καὶ ὑποπετρον ἐοῦσαν. Euphorion, sive Archytas apud Athen. L. iii. p. 82. A. [illegible] Antyllus apud Stob. p. 800. Philostrat. v. Icon. 9. p. 775. imprimis Plutarch. Sympos. v. Qu. 3. p. 676. A. Aretaeus Cappadox Lib. i. cap. 15. p. 44. λευκὰ δὲ καὶ ἀργιλλώδεα τὰ σκύβαλα. Galeni Glossae Hippocraticae: Γῇ κεραμίτιδι. τῇ ἀργίλῳ. Κεραμῖτις γῆ occurrit apud Platonem Legg. viii. p. 648. H. non ἀργιλλώδης.

[b] 'Ἀρυστίδων] Legg. ix. p. 652. G. καὶ τὸ τῶν περσικῶν ἀρχόντων ἀρυστίδων [illegible]. ubi vide Scholia. Theopompus ap. Athen. L. iv. p. 167. B. οἱ δὲ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, οἷα ἀρυστίδων ἐξειλεγμένοι. Heraclides [illegible] p. 667. G. [illegible] Dio Chrysost. Orat. xxxvii. p. [illegible]. C. Philostrat. Lib. i. Icon. 29. p. [illegible]. Pollux iv. 42. Querendi et [illegible] reperitur Legg. xii. p. [illegible]. B. [illegible] ad quem locum referendum, quod legitur apud Suidam: 'Ἀρτεμεῖν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ [illegible] καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττειν. οὕτω Πλάτων. Hic verbi usus Homero proprius est; de quo M. Anton. Muretus Var. Lect. x. 3. et Interpretes ad Homer. Od. A. 5. Timaei glossam haud neglexit Suidas.

[d] 'Ἄρρατον] Cratyl. p. 267. B. εἰ δ' αὖ κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄρρατον καλεῖται. ubi vide Scholiasten. Vulgo Polit. vii. p. 488. G. legitur: καὶ μόνιμον δὲ καὶ ἄρρατον καὶ πάντα φιλόσοφον ζητητέον. At Scholiastes ἄρρατον praebet, hac addita annotatione: 'Ἄρρατον. ἰσχυρὸν, στερεὸν, ἢ δυσμετάτρεπτον. Vox rarissima, et ab uno, quod sciam,

Ἄρτι.[e] πρὸ ὀλίγου χρόνου πεποιημένος.
Ἀσκωλίζοντες.[f] ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ἢ[g] στερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν.
Ἀσπαλιεύς.[h] ἁλιεὺς, ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾶν τὴν ἄγραν.
Ἀτάρ.[i] σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δή.

Platone usurpata, ab antiquo ῥάω, unde ῥαίω, ῥάσσω, ῥήσσω, derivatur. Methodius apud Etymol. M. p. 148. 47. Ἄῤῥατος, οἷον ἄφθαρτος, ὁ μὴ ῥαιόμενος, ἵν' ᾖ ὁ ἀκαταγώνιστος·—ἢ ἰσχυρὸς, ἢ δυσκίνητος. Φρύνιχος δὲ, ἀπὸ τοῦ ῥῶ· οὗ ὁ μέλλων ῥάσω, ὡς δράσω· ῥατὸς, καὶ ἄῤῥατος, πλεονασμῷ τοῦ ρ. Credo, Phrynichum in integra Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ, quæ periit, de hac voce plenius disputasse. In ejus quidem Epitome Ms. hæc tantum reperiuntur: Ἄῤῥατον, τὸ ἰσχυρὸν κατ' ἀπόφασιν τοῦ ῥαῖσαι, οἷον ἀδιάφθορον. Timæi glossam Suidas descripsit, Platonis etiam nomine adjecto. Quo minus probanda est conjectura Jo. Alberti Miscell. Crit. in Suid. p. 273. ἄῤῥατον in ἄῤῥηκτον mutantis.

[e] Ἄρτι] Phrynichus Προπαρασκ. Σοφιστ. Ms. Ἄρτι, ἀρτίως. διαφορὰν τινα οἱ Ἀττικοὶ φέρουσιν, τὸ μὲν σημαίνειν λέγοντες ὡς τὰ παρεληλυθότα συνάπτοντες τῷ ἐνεστῶτι· τὸ δὲ ἀρτίως τὸν ἐνεστῶτα. Ἔλαθε δ' αὐτοὺς ὅτι καὶ τὴν ἐναντίαν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ἀρχαῖοι, τὸ μὲν ἄρτι ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος τιθέντες, τὸ δὲ ἀρτίως ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος. Τινὲς δὲ διετείναντο ὡς ἐπὶ μέλλοντος χρόνου τὸ ἄρτι· ἐγὼ δ' οὐχ εὗρον. Vide eundem de Dict. Attic. p. 8. et J. G. Græv. ad Lucian. Solœcist. p. 552. Plato Hipparch. p. 2. E. ἐναντία λέγων οἷς ἄρτι ὡμολογήσαμεν. Menon. p. 15. H. ὅτι ἐμοῦ ἄρτι δεηθέντος σοῦ μὴ καταγνῶναι. Ib. p. 16. B. ὅτ' ἐγώ σοι ἄρτι ἀπεκρινάμην. p. 17. B. p. 18. F. p. 20. C. Alcibiad. i. p. 28. A. Alcib. ii. p. 41. C. Theæt. p. 114. B. Ἄρτι, ἢ πάλαι ἐξ ἀγροῦ; ubi vide Scholiasten. Criton. p. 369. F. Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; et sæpe alibi. Cum Futuro (quod se Phrynichus reperisse negat) construitur Charmid. p. 243. F. ὅτι βέλτιον σκεψόμεθα εἰ ἄρτι καὶ ἡμᾶς ὀνήσει τοσαῦτον ὄν.

[f] Ἀσκωλίζοντες] Sympos. p. 322. E. ὥστ' ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες. ubi vide Scholia. Stobæus p. 618. in hoc loco legit ἀσκωλίζοντες, ut Timæus noster: quanquam hujus descriptor, Suidas dedit ἀσκωλιάζοντες. Forma ἀσκωλίζειν prorsus damnata est a viris doctissimis ad Hesych. T. i. p. 574. Sed bene judicat Jungerman. ad Polluc. ii. 194. utramque usitatam fuisse. Idque plane confirmatur a Phrynicho Ms. Ἀσκωλιάζειν καὶ Ἀσκωλίζειν σημαίνει τὸ ὥσπερ ὑπὸ σκώλου πεπληγμένον ἐφ' ἓν σκέλος ἅλλεσθαι. Plutarch. Sympos. i. 4. p. 621. E. προστάττοντες ᾄδειν ψελλοῖς, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς, ἢ ἀσκωλιάζειν χωλοῖς. Ælian. H. A. Lib. iii. cap. 13. de gruibus: καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν ἑστᾶσι μὲν ἀσκωλιάζουσαι. Alciphron Lib. iii. Ep. 51. p. 392. οἷα γὰρ καὶ νεουργεῖν ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν. Scholiast. Arist. ad Plut. 1110. Apud Hesychium est: Ἀγκωλιάζων. ἀλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδί. quod frustra in vulgarem formam mutatur a viris eruditis. Est enim ex Cretensium dialecto. Lexicon Sangerm. Ms. Ἀγκωλιάδδειν. ἅλλεσθαι. Κρῆτες. ex quo Creticam formam ἀγκωλιάδδειν Hesychio redde. Figuram saltantium supra utres oleo lixiviave unctos ex anaglypho prodidit Fr. Ant. Gorius Inscript. Antiqu. Part. II. p. 104. ubi plura de ἀσκωλιασμῷ in Notis afferuntur.

[g] Ἢ στερούμενοι] Apud Suidam scribitur: ὑστερούμενοι τῶν κ. φ. quod æque rectum est, atque alterum. Ep. ad Rom. iii. 23. Egregie Epaphroditus apud Etymol. M. p. 155. 35. Ἀσκωλιάζειν ἐστὶ, τὸ ἵστασθαι ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον, ἢ στερούμενον τῶν κατὰ φύσιν· εἴρηται παρὰ τὸ σκῶλον, ὅ ἐστι σκόλοπα, τῷ ἑνὶ ποδὶ ἅλλεσθαι· ἀπὸ τῶν πατούντων σκόλοπα καὶ χωλευόντων· ὅπερ Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Πέρσαις σκωλοβατίζειν φησί. Σκωλιάζειν οὖν κ. λ.

[h] Ἀσπαλιεύς] Sophist. p. 149. F. 150. F. G. ubi nunc legitur ἀσπαλιευτής, quod et ipsum Atticum est. Vide Mœridem p. 42. Pro ἀποσπᾶν τὴν ἄγραν Suidas habet σπᾶν τ. ἄγ. Etymol. M. p. 156. 36. ut Timæus, παρὰ τὸ ἀποσπᾷν τοὺς ἰχθῦς ἐκ τῆς θαλάσσης. In utroque malim ἀνασπᾷν.

[i] Ἀτάρ] Alcibiad. i. p. 33. G. μᾶλλον μὲν πάντες ἄνθρωποι, ἀτὰρ νή γε καὶ μάλα σφόδρα. Minoë p. 46. F. πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, ἀτὰρ καὶ ἐνταῦθα. Phileb. p. 94. H. ἀτὰρ κινδυνεύει καὶ

[illegible]

[illegible] Sunt enim similiter [illegible] Vide P. Wesselingium ad [illegible]

[illegible] Legg. v. p. 683. F. [illegible] vi. p. 658. A. [illegible] xii. p. [illegible] B. [illegible]

Ἀτύφου μοίρας.[m] τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου, καὶ μὴ τεθυμμένης.

Ἀτυχῆσαι.[n] μὴ τυχεῖν.

Αὔην καὶ ξηράν.[o] παραλλήλως εἶπεν. ἔστι δὲ ταὐτόν.

Αὐτίκα.[p] ἅμα καὶ τότε εὐθέως.

Thomas M. p. 856. ἀτιμώρητος, ὁ ἀκόλαστος, καὶ ὁ ἀβοήθητος. Pro ἀτιμώρητος est ἄτιμος Gorg. p. 306. E. et Legg. ix. p. 652. F. ubi vide Scholiasten. Sæpe ea notione occurrit apud Tragicos. Vocem θαυμαστὸς, etsi nihil variat Suidas, mendosam esse, perspicuum est. Abreschius Auctar. Dilucid. Thucyd. p. 312. legit θανάσιμος· quod nihili est.

[m] Ἀτύφου μοίρας] Phædr. p. 338. A. Εἴτέ τι θηρίον ὂν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. quem locum laudavit Plutarch. adv. Colot. p. 1119. B. et imitati sunt haud pauci. Themist. Orat. i. p. 3. B. ἀλλ' ἐπὶ τὸ πάντων εὐκολώτατόν τε, καὶ ἡμερώτατον, θείας τε ὄντως δή τινος, καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον, ζῶον οὐράνιον. Synes. de Regn. p. 20. A. τὸ θείας μετειληχὸς μοίρας, ἀξιοῖ πάντη ἄτυφον εἶναι. Eodem allusit Philostrat. V. A. Lib. vi. cap. 8. p. 287. ἀλλ' ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας. In Œnomao apud Euseb. P. E. V. 21. p. 213. pro παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκτυφον μοῦσαν, Collatio Ms. in schedis Vossianis habet, παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκτυφον μοῖραν. quam lectionem eruditi considerent. De aliis, quæ huc pertineant, pulcherrime disputat Hemsterhusius ad Hesych. Tom. i. p. 491. Partem hujus glossæ reperias etiam apud Suidam. Pro τεθυμμένης Ms. prave τεθρυμμένης. Conf. v. Τεθυμμένης, et quæ ibi dicemus.

[n] Ἀτυχῆσαι] Theætet. p. 133. A. Οὗ δὲ ἀληθείας τὶς ἀτυχήσει, ποτὲ τούτου ἐπιστήμων ἔσται; Gorg. p. 287. A. ἔπειτα σὺ ἐνταῦθα τούτου μόνος ἀτυχήσαις. Phædr. p. 338. D. ἀξιῶ δὲ μὴ διὰ τοῦτο ἀτυχῆσαι ὧν δέομαι. Legg. vii. p. 635. B. οὐδ' οἷόν τε τὸν ζῶντα οὕτως ἀτυχῆσαι τοῦ προσήκοντος. ix. p. 660. F. ὧν αὐτῇ τυχούσῃ μὲν βιωτὸν, ἀτυχησάσῃ δὲ, τοὐναντίον. x. p. 672. E. ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ μήποτε, οὔτε εἰ ἄλλος ἀτυχὴς γενόμενος ἐπεύξηται περιγενέσθαι θεῶν. Axioch. p. 729. A. Ἀλλ' οὐκ ἀτυχήσεις μου οὐδενὸς τῶν μετρίων. Arrian. de Exped. Alex. iii. 5. οὐκ ἔστιν ὅντινα ἀτυχήσοντα ὧν ἐδεῖτο ἀπέπεμψε. Damascius apud Phot. p. 1069. καίτοι ἀρχὴν ἀτυχοῦντες εὐαγωγίας φιλοσόφου. Lexicon. Sangerm. Ms. Ἀτυχεῖν. τὸ μὴ τυγχάνειν τινὸς, ἀλλὰ διαμαρτάνειν. Εὔπολις Δήμοις· Λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς. οὐ γὰρ ἀτυχήσεις ἐμοῦ. Eundem Eupolidis versum sic laudat Priscianus xviii. p. 1175. Λέγε τοῦ ἐπιθυμεῖς, καὶ οὐδὲν ἀτυχήσῃς ἐμοῦ. Etymol. M. p. 168. 17. Ἀτυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν Πλάτων λαμβάνει. Timæi glossulam descripsit Suidas.

[o] Αὔην καὶ ξηράν] Legg. vi. p. 517. E. ὕλην παρατιθέντας αὔην καὶ ξηρὰν ἄφθονον. Pro παραλλήλως Ms. παραλλήλοις.

[p] Αὐτίκα] Corrigendum fortasse: Αὐτίκα μάλα. καὶ τότε εὐθέως. nisi quid exciderit. Gorg. p. 283. A. ὅτι σοι αὐτίκα ἂν παρασταῖεν οἱ δημιουργοὶ τούτων. Ib. p. 286. B. αὐτίκα ἐπισκεψόμεθα. p. 290. C. κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα. Quæ verbi notio apud Platonem, aliosque toties occurrit, ut nullis confirmari debeat testimoniis. Frequens etiam, sed vulgo minus intellecta, illa vis est, qua, initio sententiæ, in probandis argumentis, pro *exempli gratia*, *verbi caussa*, accipitur. Alcib. ii. p. 38. E. ὥσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὔξασθαι. Ib. p. 39. B. Αὐτίκα, τῶν σῶν ἡλικιωτῶν εἴ τινες τυγχάνουσιν ἄφρονες ὄντες. Ib. p. 41. A. εἴ σοι αὐτίκα μάλα παρασταίη. et paullo post: Οὐκοῦν οἱ ῥήτορες αὐτίκα, κ. λ. Minoe p. 44. G. ἐπεὶ αὐτίκα ἡμῖν μὲν οὐ νόμος ἐστὶν ἀνθρώπους θύειν. Theæt. p. 124. D. αὐτίκα γὰρ, δοκεῖς τινά σοι συγχωρήσεσθαι; Protag. p. 196. G. ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ αὐτίκα μεταβαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν Ἱπποκράτης κ. λ. Lachet. p. 252. F. ἐπεὶ αὐτίκα ἐν ταῖς νόσοις οὐχὶ οἱ ἰατροὶ τὰ δεινὰ ἐπίστανται; Gorg. p. 291. D. αὐτίκα πρῶτον, περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἐστὶ, σὺ ἡγῇ οἷόν τε εἶναι; Ib. p. 295. G. Phædr. p. 340. C. Legg. v. p. 604. B. p. 607. H. Callimach. H. in Jov. v. 76. Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο. Et sic centies alii scriptores, Attici præsertim. Veram vocis potestatem non primus Tan. Faber ad Lucretium, ut credit Toupius ad Longin.

Ἀχαριστεῖν.[q] μὴ χαρίζεσθαι.
Ἀστόξενος.[r] ὁ μὴ ἔχων ἐν τοῖς πολίταις οἰκίαν ἰδίαν.

B.

Βάδην.[a] ἐπειγομένη πορεία.
Βαθεῖαν αὔλακα.[b] ὅπερ ἐστὶ σχιστῆς γῆς ὑπὸ ἀρότρου.

p. 196. sed jam olim Devarius de Partic. p. 51. et Casaubonus ad Athen. viii. 9. p. 604. nuper viri Græcarum Latinarumque elegantiarum peritissimi, Jo. Augustus Ernestus ad Xenophont. Memorab. iv. p. 302. et Jer. Marklandus ad Lysiæ Orat. xix. p. 581. præclare demonstrarunt. Pro *αὐτίκα* eodem sensu etiam *εὐθὺς* vel *εὐθέως* dici, quod Casaubonus l. c. rarissimum putabat, exemplis planum fecerunt Raphelius ad Arrian. de Exp. Alex. vi. 11. et Kœnius ad Gregor. de Dialect. p. 194. Latini, *continuo*, *ne longe abeam*, Galli, *d'abord*.

[q] Ἀχαριστεῖν] Glossa a Suida etiam descripta, referenda est ad Sympos. p. 190. G. *τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἑκάστου τοῦ σώματος καὶ ὑγιεινοῖς καλὸν χαρίζεσθαι, καὶ δεῖ,—τοῖς δὲ κακοῖς καὶ νοσώδεσιν αἰσχρόν τε, καὶ δεῖ ἀχαριστεῖν.* Antiphon apud Stob. p. 284. *καὶ ὅτι οἱ μεταμέλει οὐ χαρισαμένῳ, ἀλλ' ἀχαριστήσαντι.* quem locum laudat Harpocration in v. ubi videndus Maussacus. Lex. Rhetor. Ms. Ἀχαριστεῖν *τέτακται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖς εὖ πεποιηκόσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεσθαι μὴ θελόντων χρῶνται τῷ ἀχαριστεῖν.* Vide Lennepium ad Phalarid. p. 13. 89.

[r] Ἀστόξενος] Cum Glossographo nostro prope ad verbum congruit Hesychius v. Ἀστόξενοι. Varias Grammaticorum de hac voce opiniones accurate exposuit Pollux iii. 60. *Ἀστόξενος κατὰ μέν τινας, ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ· κατὰ δὲ ἄλλους, ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός· ἐνίοις δὲ δοκεῖ, ὁ φύσει μὲν ἀστὸς, δόξῃ δὲ ξένος, ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος.* Ælii Dionysii et Pausaniæ sententiam retulit Eustath. ad Il. Γ. p. 405. Adde Hesych. v. Ἀστόξενοι, Suidam v. Ἰδιόξενος, et Moschopul. *περὶ σχεδῶν* p. 119. Quod apud Hesychium legitur: *Αὐτοξενεῖν. ἐν ἴσῳ τῷ Προξενεῖν.* ipsius errore natum videtur ex Ἀστοξενεῖν. Glossam eodem frustra in Platone quæsivimus.

[a] Βάδην] Addenda negatio, *οὐκ ἐπειγομένη πορεία.* Glossa huc, ni fallor, ex Herodoteis irrepsit. Lib. ix. 57. *ἀναλαβόντα τὸν λόχον ὅπλα ἦγε βάδην πρὸς τὸ ἄλλο στῖφος.* Homerus Il. N. 516. *Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.* Æschyl. Pers. v. 19.—*ἔβαν, οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην.* Aristoph. Lysistr. v. 254. *Χωρεῖ Δράκης, ἡγοῦ βάδην.* Sosipater apud Athen. L. ix. p. 378. F. *Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην.* Philostrat. de Vit. Sophist. L. ii. p. 580. *καὶ δρόμῳ ἐχώρουν ἐς τὸ Ἀθήναιον, ὁρμῆς μεστοὶ, καὶ τοὺς βάδην πορευομένους κακίζοντες.* Eunap. Jamblich. p. 25. *βάδην καὶ σχολαίως προϊόντες.* Proæres. p. 142. *οἱ δὲ μόλις μὲν καὶ βάδην συνῄεσαν.* Sed notior hæc forma est, quam ut exemplis illustranda sit.

[b] Βαθεῖαν αὔλακα] In his mutuam sibi operam præstant Timæus et Suidas. Primum in Suida restitue ex Timæo, *ὅπερ ἐστὶ σχιστῆς γῆς* pro *ὅπερ ἐστὶ στίχος γῆς.* nisi in utroque Grammatico utramque lectionem conjungere malis: *ὅπερ ἐστι στίχος σχιστῆς γῆς.* ut *ordines sulcorum* significentur. Tum in Timæo legendum ex Suida, *ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει.* Vitiose Codex Ms. *ἀπὸ τοῦ βαθείας φρενὸς καὶ κεκρυμμένης σημαίνει.* Alterutrum horum Grammaticorum descripsit Etymol. M. p. 185. 31. cujus lectio et ipsa mendosa est: *Βαθεῖαν αὔλακα. ὅπερ ἐστὶ στιχὶς γῆς ὑπὸ ἀρότρου· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας.* quæ ab eruditissimo Sylburgio non satis intellecta, ad eam normam, quam in Timæo dedimus, refingenda sunt. Pertinet vero glossa ad Polit. ii. p. 423. D. *τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ φήσουσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον, καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δο-*

μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει.

Βάλλ' εἰς μακαρίαν.[c] ἀντὶ τοῦ, βάλλ' εἰς ᾅδου· ὅθεν τοὺς ἀποθανόντας Μακαρίτας[d] ἔθος καλεῖν· ἢ ὅτι ἡ Μακαρία[e] θυγάτηρ οὖσα τοῦ Ἡρακλέος, ἑκοῦσα ὑπὲρ τοῦ τῶν Ἡρακλειδῶν γένους ἀπέθανεν.

Βάραθρον.[f] ὄρυγμα φρέατι ὅμοιον, ἔνθα οἱ καταδικασθέντες ἐβάλλοντο.

Βδελυρός.[g] αἰσχροποιός.

Βέβηλοι.[h] ἀμύητοι.

κεῖν ἄδικον, ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν, Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενον, Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Æschyli locus est Sept. contr. Theb. v. 599. ubi vide Schol. et Stanlei. Eosdem iambos laudavit Plutarch. Aristid. p. 320. C. et T. ii. p. 88. B. 186. B. expressit Damascius apud Phot. p. 1031. οὐ δοκεῖν δὲ δίκαιος, ἀλλ' εἶναι ἤθελε, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος. et p. 1055. καὶ ἐξ ὧν ἔγραψεν δῆλος ἦν ὁ βαθεῖαν αὔλακα τῶν νοημάτων καρπούμενος, ἐξ ὧν τὰ σοφὰ βλαστάνει θεάματα τῆς τῶν ὄντων φύσεως. attigerunt Is. Casaub. ad Sueton. Vitell. cap. 13. et H. Vales. ad Excerpt. Peiresc. p. 23. denique bene explanavit Bern. Martin. Var. Lect. ii. 4.

[c] Βάλλ' εἰς μακαρίαν] Hipp. Maj. p. 100. E. Τί τοῦτο, βάλλ' εἰς μακαρίαν, τοῦ ἀνθρώπου; οὐδ' εὔφημα ταυτά γε τὰ ἐρωτήματα. ubi vide Scholiasten. Alciphron Lib. i. Epist. 9. p. 32. Lib. iii. Epist. 32. p. 343. et ibi Steph. Bergler. Julian. Cæsar. p. 333. A. Scholiast. Aristoph. ad Equit. v. 1148. Eustath. ad Od. A. p. 1405. ut alios mittam. Singulare et rarum est, quod Photius Lexicon Ms. e Comico quodam affert: Εἰς ὀλβίαν, ὡς εἰς μακαρίαν, τὸ εἰς ᾅδου. ubi scribe, ἢ εἰς ᾅδου.

[d] Μακαρίτας] Euphemismus magis usitatus scriptoribus Christianis, quam veteribus Græcis. Æschylus apud Stob. p. 609. Πᾶς γάρ λέγει τὶς, ὁ μακαρίτης οἴχεται. Alciphron iii. 37. ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν. Artemidor. iv. 74. ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβαίνειν ἐδόκει· καὶ τῇ ἐπιούσῃ ὄναρ ὑπεκρίνατό τις αὐτῷ τὸν ὄνειρον, καὶ ἔφη μακάριον ἔσεσθαι αὐτόν. i. e. moriturum. Photius Lexico Ms. Μακαρίτας, τοὺς τεθνηκότας. οὕτως Μένανδρος. Eosdem a Doribus ζαμερίτας, tanquam melioris sortis participes factos, appellatos esse, tradit idem Photius, et ex eo Suidas v. Μακαρίτας. *Beati* et *Felices* dicebantur a Latinis. Lapis apud Reines. Inscript. Class. xvii. n. 55. 'Vale felicissima anima.' Plura Lambinus ad Horat. i. Serm. 9. 28. et Huetius in Anthol. p. 5. Bene monet R. Bentleius Diss. de Phalaride p. 9. Græcos nunquam nomine μακαρίτης, nisi de nuper mortuis, uti.

[e] Μακαρία] De *Macaria* vide quos laudat Ti. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 113. Paullo post Ms. ἑκοῦσα ὑπὸ τοῦ.

[f] Βάραθρον] Gorg. p. 309. H. Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο. Creberrima apud Aristophanem, aliosque scriptores Atticos βαράθρου mentio. Vide Harpocrat. in v. et Lexicon Rhetoricum Bibl. Coislin. p. 491.

[g] Βδελυρός] Polit. i. p. 414. D. Βδελυρὸς γὰρ εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Theopompus apud Athen. L. iv. p. 167. B. ἢ λάσταυρος, ἢ βδελυρὸς, ἢ θρασὺς τὸν τρόπον. Dio Chrysost. Orat. lv. p. 561. C. ὁπότε δὲ ἀναίσχυντον καὶ βδελυρὸν, περὶ ἀναιδείας καὶ βδελυρίας. Sed exemplorum pleni sunt scriptores veteres. Vide Schol. Aristoph. ad Nub. v. 445. Is. Casaub. ad Theophrast. περὶ βδελυρίας p. 241. et Des. Herald. in Tertull. Apol. p. 32. Glossa etiam est apud Suidam.

[h] Βέβηλοι] Sympos. p. 334. C. οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. quibus verbis expressit notissimum Orphei versum: Φθέγξομαι, οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι. ad quem præter alios auctores, a Spanhemio ad Callim. H. in Apoll. v. 2. indicatos,

Βλάξ.[i] ὁ διὰ νωθρίαν ἁμαρτηκώς.
Βλιμάζειν.[j] πειράζειν.
Βένδις.[k] ἡ Ἄρτεμις· Θρακεία φωνή· καὶ Βενδίδεια, Ἀρτέμιδος ἑορτὴ παρὰ Θραξίν.

allusit etiam Aristid. Tom. ii. p. 129. τῶν δὲ βεβήλων ὀλίγος ὁ λόγος· πάντως δὲ οὐδὲν δεῖ πύλας αὐτοὺς ἐπιθέσθαι τοῖς ὠσίν, ἀλλ' ἐπίκεινται πάλαι. ubi vide Scholiast. Libanius Ep. 475. τίς οὖν ὁ τοῦ βεβήλου καιρὸς, καὶ τοῦ τὰς θύρας ἀποκλείειν. Mitto Gregor. Nazianz. Or. xxxiii. p. 532. C. aliosque Patres Ecclesiasticos.

[i] Βλάξ] Politic. p. 191. A. τὰ δὲ βαρύτερα καὶ βραδύτερα, καὶ μαλακώτερα, δειλὰ καὶ βλακικά. ubi vide Scholia. Euthyd. p. 221. D. ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν. Gorg. p. 298. A. πάνυ με ἡγοῦ βλάκα εἶναι. ubi mirificam vocis originem tradit Olympiodorus in Commentario Ms. Βλάκα εἶναι, ἀντὶ τοῦ, χαῦνον τῇ προαιρέσει. Τὸ δὲ Βλὰξ ὄνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ. ἦν οὖν μάλαξ τίς· εἶτα εἶχεν εἶναι μλάξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ μετὰ τοῦ λ οὐ συμπλέκεται, ἐτράπη εἰς τὸ β, καὶ γέγονε βλάξ. quibus gemina dederunt Etymol. M. in v. et Scholiastes ad h. l. Polit. iv. p. 450. D. Ἦ μὴν βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. ex quo loco emendandus est Erotianus v. Βλακεύειν, et Etymol. M. p. 199. 7. quod, ut leve, sine admonitione præteriissem, nisi accuratissimum Sylburgium fefellisset. Platonis βλακικὸν πάθος in alium sensum flexit Julianus Ep. 12. Ταῦτα κατελήρησα, παθών τι βλακῶδες. Legg. i. p. 570. B. ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις· ὅπου δ' ἀνεῖνται, βλακικώτερα. Teles apud Stob. p. 847. ἀλλ' οὖν γε ἄνδρα, καὶ οὐ βλάκα. Heraclitus ap. Plutarch. T. ii. p. 28. D. et p. 41. A. Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. Lucian. Toxar. p. 522. βλάκα ἐραστὴν ἐκπυρῶσαι. Et sic idem alibi. Pollux i. 158. Sed ut βλὰξ non solum *fatuum* ac *stupidum* significat, sed et *imbellem* et *socordem*, sic βλακεύειν dicitur de eo, *qui quid tarde et remisse agit.* Dio Chrysost. Orat. xx. p. 263. D. δι' ἣν βλακεύων τε καὶ ἀσχολούμενος ἀναλώσει καὶ πάνυ πολὺν χρόνον. Ælian. H. A. Lib. iv. cap. 43. μηδὲ νύκτωρ βλακεύειν, μηδὲ ἐλιννύειν. Idem Lib. v. cap. 12. vi. 1. vii. 1. ix. 3. 8. Epilog. p. 971. Philostrat. V. A. Lib. vii. cap. 14. p. 292. εἰ δὲ προδίδων σφᾶς, ἢ βραδύνων, ἢ βλακεύων πρὸς τὴν αἰτίαν. Libanius Opp. T. ii. p. 170. C. ἔπειτα τῶν σῶν τις ὁμιλητῶν ἐβλάκευεν: Ibid. p. 315. B. Inprimis voce βλὰξ, et inde derivatis, βλακώδης, βλακικὸς, βλακεύειν, βλακεία, delectata est Xenophontis Musa Attica, cujus loca viri docti ad Thom. M. v. Βλὰξ attulerunt. Atticista Ms. in Bibl. Medicea: Βλάκας. τοὺς ἀγροίκους. Scribe, Βλάκας, τοὺς ἀργούς. Lexicon Ms. in Bibl. Regia: Βλάξ. —— οἱ λέγοντες Βλάκα τὸν ἀλάζονα, σφάλλονται. Vide Phrynich. de Dict. Attic. p. 118. et Gisb. Kœnium ad Gregor. de Dialect. p. 263. Ceterum Timæi glossa egregie confirmat eruditorum hominum in Hesychio emendationem. Nam ubi antea vitiosissime legebatur: Βλάξ. ὁ διὰ νωθείαν ἁμαρτικὸς ἐν τοῖς προδήλοις. certa conjectura restituerunt — ἁμαρτητικὸς ἐν τοῖς προδήλοις.

[j] Βλιμάζειν] Glossa insititia videtur. De ipso verbo nihil fere est, quod addam post eruditam diligentiam Interpretum ad Hesych. in v. et Jo. Taylori Lect. Lysiac. cap. ix. p. 704. Fugit eos locus Philostrati Icon. ii. 26. p. 851. καὶ τοὺς, ὅσαι περ αἱ νῆτται, χῆνας. οὐδὲν δεῖ βλιμάζειν. Gregor. de Dialect. p. 265. τὸ ἐκθλίβειν, Βλιμάζειν. Lexicon Rhetor. Ms. Βλιμάζειν, τὸ πειράζειν καὶ ψηλαφᾶν· ἐπεὶ οἱ προσκνώμενοι ταῖς γυναιξὶ βλιμάζουσι, ψηλαφῶσι τοὺς τιτθοὺς, καὶ τὰς πυγὰς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγείροντες τὰς ἐπιθυμίας. Ἄλλοι δέ φασιν Κλιμάζειν, τὸ διαστρέφειν. Κλίμαξ δέ ἐστι εἶδος ὀργάνου βασανιστικοῦ· οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφονται, τὰ μέλη στρεβλούμενοι. Similia sunt apud Etymol. M. p. 200. 37.

[k] Βένδις] Polit. i. p. 421. fin. Ταῦτα δή σοι, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. ubi vide Scholiasten, et Proclum p. 353. et in Tim. Lib. i. p. 9. et 27. Platonis hac de re testimonio utitur Strabo Lib. x. p. 722. Eundem locum respexit Origenes adv. Cels. vi. p. 277. ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα, προσευξόμενοι ὡς θεῷ τῇ Ἀρτέμιδι· καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰουδαίων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. ubi cum Judæorum mentio ridicula sit, Hœschelius Ἰδιωτῶν conjicit; propius ad literarum vestigia Ἰδαίων

Βλίττειν.[l] ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.

Βράττειν.[m] ἀνακινεῖν, ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες.

Βρενθυόμενος.[n] γαυρούμενος καὶ ὀγκυλόμενος μετὰ βάρους.

Βωμολοχία.[o] κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν.[p] εἴρηται

Kuhnius ad Pausan. v. p. 392. intelligens certamen Olympicum, quod Dactyli Idæi primi celebrarunt. Sed e Platone perspicuum est, Origenem scripsisse: *τὴν τῶν Βενδιδείων ἐπιτελουμένην πανήγυριν*. Hæc Ti. Hemsterhusii emendatio est, qui nihil arbitror esse verius. Non tamen in ea acquievit Jo. Toupius Emend. in Suid. T. iii. p. 224. mire legens: *τὴν ὑπὸ Ἰάδων ἐπιτελουμένην πανήγυριν*. quasi vero mulieres, sine viris, Bendidia celebrassent, aut Origenes tam ineptus antiquitatis affectator fuisset, ut Atticas mulieres, et quidem Socratis æquales, *Ἰάδας* vocaret. De ipsis Bendidiis satis copiose disputarunt viri docti, quos laudant Drakenborch. ad Liv. xxxviii. 41. et Albertus ad Hesych. in v.

[l] Βλίττειν] Polit. viii. p. 500. A. *Πλεῖστον δή, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλίττεται. Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὸν ἐχόντων τὶς βλίσει;* Sic ille locus levi manu sanandus videtur. Vulgatæ Edd. *βλύτει*, et mox, *βλύσει*. De verbo *βλίττειν* restituendo mihi convenit cum H. Stephano. Sed nescio, quare ille *βλίττει* scripserit, sententia *βλίττεται* postulante. Nostra emendatio cum Scholiastæ, tum Codicis Parisini auctoritate confirmatur. Quo minus ratio habenda est viri docti Misc. Obs. Vol. v. T. iii. p. 81. *βλύττει* pro *βλύζει* accipientis. Dio Chrysost. Orat. xxxv. p. 434. D. *καὶ τροφὴν ζώων βδάλλοντες καὶ βλίττοντες*. Alciphron Lib. iii. Ep. 23. p. 328. *ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη*. Zonas Anthol. L. i. cap. 70. p. 125. —— *ὁ δὲ βλιστηρίδι χειρὶ Καπνώσας*. Manetho v. 6. ex emendatione Dorvillii ad Charit. p. 710. *βλίττων δώρημα μελισσῶν*. Atticista Ms. in Bibl. Medicea: *Τὸ τῶν κηρίων τρύγημα Βλίττειν λέγουσι.* scil. *Ἀττικοί*. Platonis locus obversatus videtur Theophylacto, Bulgariæ Archiepiscopo, Epist. li. p. 85. *Ἆρα δυσχεραίνεις τὸν τῶν πραγμάτων ὄχλον ὡς κηφήνων ἑσμὸν, βλιττόντων σοι τὸ μέλι τῆς εἰρηναίας κατὰ νοῦν ἕξεως.* ubi, rejecto plebeio Jo. Meursii invento, *κλεπτόντων σοι τὸ μέλι*, repone exquisitius *βλιττόντων σοι τὸ μέλι*. Βλήττειν quidem pro *βλίττειν* apud Plutarchum T. ii. p. 98. F. Scholiast. Aristoph. ad Lysistr. 476. occurrit. Sed ex librariorum errore natum esse, clarum est. Venuste Philostrat. V. A. Lib. vi. cap. 36. p. 273. *τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν οἱ συκοφάνται, κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν.* Adde Polluc. i. 254. et ibi Kuhn. Schol. Aristoph. ad Equit. v. 791. et ad Av. v. 498. Cum Timæo, præter alios Grammaticos, ad verbum congruunt Hesychius, Suidas, et Cyrillus Lexico Ms.

Plat. Tim. Lex.

[m] Βράττειν] Timæus hoc verbum bene explicat. Est enim ei proprie tributa potestas *jactandi, quatiendi*, atque adeo *vanno* vel *cribro excutiendi*. Plato Sophist. p. 152. E. *οἷον διηθεῖν τε λέγομεν, καὶ διαττᾷν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν.* Addæus in Anthol. inedita: *Σοὶ ταύτης ἐφ' ἅλωνος, ἐφ' ᾇ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον Κριθῶν* —— Callimach. Fr. 232. *Εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.* Etymol. M. p. 125. 43. *Ἀποβράσαι. τὸ διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα· ὅθεν καὶ τὰ ἀποβράσματα, σκύβαλα πυρῶν.* Vide Polluc. vii. 24. et Is. Casaub. ad Strabon. Lib. i. p. 84.

[n] Βρενθυόμενος] Sympos. p. 335. E. *ἔπειτα ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλων.* Notissimus Aristophanis locus, quem Plato respicit, est Nub. v. 361. *Ὅτι βρένθυει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει.* De hoc ipso autem loco, inprimisque de verbo *βρενθύεσθαι* tanta tam exquisitæ eruditionis copia disputavit Hemsterhusius, *ὁ πάνυ*, ad Lucian. Dial. Mort. p. 368. seqq. ut nihil supra addi posse videatur. In transitu castigemus Hesychium, qui hanc vocem, fœdissime corruptam, in Lexicon suum recepit p. 1737. *Θρημνεύεται. ὑπερηφανεύεται.* Quæ glossa quomodo ab aliis tentata sit, dicere nihil attinet. Mihi placet, *Βρενθύεται.* quod idem suo loco explicat, *μεγαλοφρονεῖ, ὑπερηφανεύεται, ἐπαίρεται.*

[o] Βωμολοχία] Polit. x. p. 515. E. *ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ, βουλόμενος γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν*

F

Βλάξ.[i] ὁ διὰ νωθρίαν ἁμαρτηκώς.

Βλιμάζειν.[j] πειράζειν.

Βένδις.[k] ἡ Ἄρτεμις· Θρακεία φωνή· καὶ Βενδίδεια, Ἀρτέμιδος ἑορτὴ παρὰ Θρᾳξίν.

allusit etiam Aristid. Tom. ii. p. 129. τῶν δὲ βεβήλων ὀλίγος ὁ λόγος· πάντως δὲ οὐδὲν δεῖ πύλας αὐτοὺς ἐπιθέσθαι τοῖς ὠσὶν, ἀλλ' ἐπίκεινται πάλαι. ubi vide Scholiast. Libanius Ep. 475. τίς οὖν ὁ τοῦ βεβήλου καιρὸς, καὶ τοῦ τὰς θύρας ἀποκλείειν. Mitto Gregor. Nazianz. Or. xxxiii. p. 532. C. aliosque Patres Ecclesiasticos.

[i] Βλάξ] Politic. p. 191. A. τὰ δὲ βαρύτερα καὶ βραδύτερα, καὶ μαλακώτερα, δειλὰ καὶ βλακικά. ubi vide Scholia. Euthyd. p. 221. D. ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν. Gorg. p. 298. A. πάνυ με ἡγοῦ βλάκα εἶναι. ubi mirificam vocis originem tradit Olympiodorus in Commentario Ms. Βλάκα εἶναι, ἀντὶ τοῦ, χαῦνον τῇ προαιρέσει. Τὸ δὲ Βλὰξ ὄνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ. ἦν οὖν μάλαξ τίς· εἶτα εἶχεν εἶναι μλάξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ μετὰ τοῦ λ οὐ συμπλέκεται, ἐτράπη εἰς τὸ β, καὶ γέγονε βλάξ. quibus gemina dederunt Etymol. M. in v. et Scholiastes ad h. l. Polit. iv. p. 450. D. Ἦ μὴν βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. ex quo loco emendandus est Erotianus v. Βλακεύειν, et Etymol. M. p. 199. 7. quod, ut leve, sine admonitione præteriissem, nisi accuratissimum Sylburgium fefellisset. Platonis βλακικὸν πάθος in alium sensum flexit Julianus Ep. 12. Ταῦτα κατελήρησα, παθών τι βλακῶδες. Legg. i. p. 570. B. ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις· ὅπου δ' ἀνεῖνται, βλακικώτερα. Teles apud Stob. p. 847. ἀλλ' οὖν γε ἄνδρα, καὶ οὐ βλάκα. Heraclitus ap. Plutarch. T. ii. p. 28. D. et p. 41. A. Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. Lucian. Toxar. p. 522. βλάκα ἐραστὴν ἐκπυρῶσαι. Et sic idem alibi. Pollux i. 158. Sed ut βλὰξ non solum *fatuum* ac *stupidum* significat, sed et *imbellem* et *socordem*, sic βλακεύειν dicitur de eo, *qui quid tarde et remisse agit*. Dio Chrysost. Orat. xx. p. 263. D. δι' ἣν βλακεύων τε καὶ ἀσχολούμενος ἀναλώσει καὶ πάνυ πολὺν χρόνον. Ælian. H. A. Lib. iv. cap. 43. μηδὲ νύκτωρ βλακεύειν, μηδὲ ἐλιννύειν. Idem Lib. v. cap. 12. vi. 1. vii. 1. ix. 3. 8. Epilog. p. 971. Philostrat. V. A. Lib. vii. cap. 14. p. 292. εἰ δὲ προδίδων σφᾶς, ἢ βραδύνων, ἢ βλακεύων πρὸς τὴν αἰτίαν. Libanius Opp. T. ii. p. 170. C. ἔπειτα τῶν σῶν τις ὁμιλητῶν ἐβλάκευεν; Ibid. p. 315. B. Inprimis voce βλὰξ, et inde derivatis, βλακώδης, βλακικὸς, βλακεύω, βλακεία, delectata est Xenophontis Musa Attica, cujus loca viri docti ad Thom. M. v. Βλὰξ attulerunt. Atticista Ms. in Bibl. Medicea: Βλάθας. τοὺς ἀγροίκους. Scribe, Βλάκας, τοὺς ἀργούς. Lexicon Ms. in Bibl. Regia: Βλάξ. —— οἱ λέγοντες Βλάκα τὸν ἀλάζονα, σφάλλονται. Vide Phrynich. de Dict. Attic. p. 118. et Gisb. Kœnium ad Gregor. de Dialect. p. 263. Ceterum Timæi glossa egregie confirmat eruditorum hominum in Hesychio emendationem. Nam ubi antea vitiosissime legebatur: Βλάξ. ὁ διὰ νωθείαν ἀμαρηκὸς ἐν τοῖς προδήλοις. certa conjectura restituerunt — ἁμαρτηκὼς ἐν τοῖς προδήλοις.

[j] Βλιμάζειν] Glossa insititia videtur. De ipso verbo nihil fere est, quod addam post eruditam diligentiam Interpretum ad Hesych. in v. et Jo. Taylori Lect. Lysiac. cap. ix. p. 704. Fugit eos locus Philostrati Icon. ii. 26. p. 851. καὶ τοὺς, ὅσαι περ αἱ νῆτται, χῆνας. οὐδὲν δεῖ βλιμάζειν. Gregor. de Dialect. p. 265. τὸ ἐκθλίβειν, Βλιμάζειν. Lexicon Rhetor. Ms. Βλιμάζειν, τὸ πειράζειν καὶ ψηλαφᾷν· ἐπεὶ οἱ προσκνώμενοι ταῖς γυναιξὶ βλιμάζουσι, ψηλαφῶσι τοὺς τιτθοὺς, καὶ τὰς πυγὰς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγείροντες τὰς ἐπιθυμίας. Ἄλλοι δέ φασιν Κλιμάζειν, τὸ διαστρέφειν. Κλίμαξ δέ ἐστι εἶδος ὀργάνου βασανιστικοῦ· οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφονται, τὰ μέλη στρεβλούμενοι. Similia sunt apud Etymol. M. p. 200. 37.

[k] Βένδις] Polit. i. p. 421. fin. Ταῦτα δή σοι, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. ubi vide Scholiasten, et Proclum p. 353. et in Tim. Lib. i. p. 9. et 27. Platonis hac de re testimonio utitur Strabo Lib. x. p. 722. Eundem locum respexit Origenes adv. Cels. vi. p. 277. ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα, προσευξόμενοι ὡς θεῷ τῇ Ἀρτέμιδι· καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰουδαίων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. ubi cum Judæorum mentio ridicula sit, Hœschelius ἰδιωτῶν conjicit; propius ad literarum vestigia Ἰδαίων,

Βλίττειν.[l] ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.

Βράττειν.[m] ἀνακινεῖν, ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες.

Βρενθυόμενος.[n] γαυρούμενος καὶ ὀγκυλόμενος μετὰ βάρους.

Βωμολοχία.[o] κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν.[p] εἴρηται

Kuhnius ad Pausan. v. p. 392. intelligens certamen Olympicum, quod Dactyli Idæi primi celebrarunt. Sed e Platone perspicuum est, Origenem scripsisse: τὴν τῶν Βενδιδείων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Hæc Ti. Hemsterhusii emendatio est, qui nihil arbitror esse verius. Non tamen in ea acquievit Jo. Toupius Emend. in Suid. T. iii. p. 224. mire legens: τὴν ὑπὸ Ἰδαίων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. quasi vero mulieres, sine viris, Bendidia celebrassent, aut Origenes tam ineptus antiquitatis affectator fuisset, ut Atticas mulieres, et quidem Socratis æquales, Ἰδάας vocaret. De ipsis Bendidiis satis copiose disputarunt viri docti, quos laudant Drakenborch. ad Liv. xxxviii. 41. et Albertus ad Hesych. in v.

[l] Βλίττειν] Polit. viii. p. 500. A. Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλίττεται. Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὸν ἐχόντων τις βλίσει; Sic ille locus levi manu sanandus videtur. Vulgatæ Edd. βλύτει, et mox, βλύσει. De verbo βλίττειν restituendo mihi convenit cum H. Stephano. Sed nescio, quare ille βλίττει scripserit, sententia βλίττεται postulante. Nostra emendatio cum Scholiastæ, tum Codicis Parisini auctoritate confirmatur. Quo minus ratio habenda est viri docti Misc. Obs. Vol. v. T. iii. p. 81. βλύττει pro βλύζει accipientis. Dio Chrysost. Orat. xxxv. p. 434. D. καὶ τροφὴν ζώων βδάλλοντες καὶ βλίττοντες. Alciphron Lib. iii. Ep. 23. p. 328. ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. Zonas Anthol. L. i. cap. 70. p. 125. —— ὁ δὲ βλιστηρίδι χειρὶ Καπνώσας. Manetho v. 6. ex emendatione Dorvillii ad Charit. p. 710. βλίττων δόρημα μελισσῶν. Atticista Ms. in Bibl. Medicea: Τὸ τῶν κηρίων τρύγημα βλίττειν λέγουσι. scil. Ἀττικοί. Platonis locus obversatus videtur Theophylacto, Bulgariæ Archiepiscopo, Epist. li. p. 85. Ἆρα δυσχεραίνεις τὸν τῶν πραγμάτων ὄχλον ὡς κηφήνων ἑσμὸν, βλιττόντων σοι τὸ μέλι τῆς εἰρηναίας κατὰ νοῦν ἕξεως. ubi, rejecto plebeio Jo. Meursii invento, κλεπτόντων σοι τὸ μέλι, repone exquisitius βλιττόντων σοι τὸ μέλι. Βλίττειν quidem pro βλίττειν apud Plutarchum T. ii. p. 98. F. Scholiast. Aristoph. ad Lysistr. 476. occurrit. Sed ex librariorum errore natum esse, clarum est. Venuste Philostrat. V. A. Lib. vi. cap. 36. p. 273. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν οἱ συκοφάνται, κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἠρμένοι τὴν γλῶτταν. Adde Polluc. i. 254. et ibi Kuhn. Schol. Aristoph. ad Equit. v. 791. et ad Av. v. 498. Cum Timæo, præter alios Grammaticos, ad verbum congruunt Hesychius, Suidas, et Cyrillus Lexico Ms.

[m] Βράττειν] Timæus hoc verbum bene explicat. Est enim ei proprie tributa potestas *jactandi, quatiendi*, atque adeo *vanno* vel *cribro excutiendi*. Plato Sophist. p. 152. E. οἷον διηθεῖν τε λέγομεν, καὶ διαττᾶν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν. Addæus in Anthol. inedita: Σοὶ ταύτης ἐφ' ἅλωνος, ἐφ' ᾗ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον Κριθῶν —— Callimach. Fr. 232. Εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. Etymol. M. p. 125. 43. Ἀποβράσαι. τὸ διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα· ὅθεν καὶ τὰ ἀποβράσματα, σκύβαλα πυρῶν. Vide Polluc. vii. 24. et Is. Casaub. ad Strabon. Lib. i. p. 84.

[n] Βρενθυόμενος] Sympos. p. 335. E. ἔπειτα ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλων. Notissimus Aristophanis locus, quem Plato respicit, est Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλεις. De hoc ipso autem loco, inprimisque de verbo βρενθύεσθαι tanta tam exquisitæ eruditionis copia disputavit Hemsterhusius, ὁ πάνυ, ad Lucian. Dial. Mort. p. 368. seqq. ut nihil supra addi posse videatur. In transitu castigemus Hesychium, qui hanc vocem, fœdissime corruptam, in Lexicon suum recepit p. 1737. Θρημνεύεται. ὑπερηφανεύεται. Quæ glossa quomodo ab aliis tentata sit, dicere nihil attinet. Mihi placet, Βρενθύεται. quod idem suo loco explicat, μεγαλοφρονεῖ, ὑπερηφανεύεται, ἐπαίρεται.

[o] Βωμολοχία] Polit. x. p. 515. E. ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ, βουλόμενος γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν

Βλάξ.[i] ὁ διὰ νωθρίαν ἁμαρτηκώς.

Βλιμάζειν.[j] πειράζειν.

Βένδις.[k] ἡ Ἄρτεμις· Θρᾳκεῖα φωνή· καὶ Βενδίδια, Ἀρτέμιδος ἑορτὴ παρὰ Θρᾳξίν.

allusit etiam Aristid. Tom. ii. p. 129. τῶν δὲ βεβήλων ὀλίγος ὁ λόγος· πάντως δὲ οὐδὲν δεῖ πύλας αὐτοὺς ἐπιθέσθαι τοῖς ὠσὶν, ἀλλ' ἐπίκεινται πάλαι. ubi vide Scholiast. Libanius Ep. 475. τίς οὖν ὁ τοῦ βεβήλου καιρὸς, καὶ τοῦ τὰς θύρας ἀποκλείειν. Mitto Gregor. Nazianz. Or. xxxiii. p. 532. C. aliosque Patres Ecclesiasticos.

[i] Βλάξ] Politic. p. 191. A. τὰ δὲ βαρύτερα καὶ βραδύτερα, καὶ μαλακώτερα, δειλὰ καὶ βλακικά. ubi vide Scholia. Euthyd. p. 221. D. ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν. Gorg. p. 298. A. πάνυ με ἡγοῦ βλάκα εἶναι. ubi mirificam vocis originem tradit Olympiodorus in Commentario Ms. Βλάκα εἶναι, ἀντὶ τοῦ, χαῦνον τῇ προαιρέσει. Τὸ δὲ Βλὰξ ὄνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ. ἦν οὖν μάλαξ τίς· εἶτα εἶχεν εἶναι μλάξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ μετὰ τοῦ λ οὐ συμπλέκεται, ἐτράπη εἰς τὸ β, καὶ γέγονε βλάξ. quibus gemina dederunt Etymol. M. in v. et Scholiastes ad h. l. Polit. iv. p. 450. D. Ἦ μὴν βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. ex quo loco emendandus est Erotianus v. Βλακεύειν, et Etymol. M. p. 199. 7. quod, ut leve, sine admonitione præteriissem, nisi accuratissimum Sylburgium fefellisset. Platonis βλακικὸν πάθος in alium sensum flexit Julianus Ep. 12. Ταῦτα κατελήρησα, παθών τι βλακῶδες. Legg. i. p. 570. B. ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις· ὅπου δ' ἀνεῖνται, βλακικώτερα. Teles apud Stob. p. 847. ἀλλ' οὖν γε ἄνδρα, καὶ οὐ βλάκα. Heraclitus ap. Plutarch. T. ii. p. 28. D. et p. 41. A. Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. Lucian. Toxar. p. 522. βλάκα ἐραστὴν ἐκπυρῶσαι. Et sic idem alibi. Pollux i. 158. Sed ut βλὰξ non solum *fatuum* ac *stupidum* significat, sed et *imbellem* et *socordem*, sic βλακεύειν dicitur de eo, *qui quid tarde et remisse agit*. Dio Chrysost. Orat. xx. p. 263. D. δι' ἣν βλακεύων τε καὶ ἀσχολούμενος ἀναλώσει καὶ πάνυ πολὺν χρόνον. Ælian. H. A. Lib. iv. cap. 43. μηδὲ νύκτωρ βλακεύειν, μηδὲ ἐλιννύειν. Idem Lib. v. cap. 12. vi. 1. vii. 1. ix. 3. 8. Epilog. p. 971. Philostrat. V. A. Lib. vii. cap. 14. p. 292. εἰ δὲ προδίδων σφᾶς, ἢ βραδύνων, ἢ βλακεύων πρὸς τὴν αἰτίαν. Libanius Opp. T. ii. p. 170. C. ἔπειτα τῶν σῶν τις ὁμιλητῶν ἐβλάκευεν; Ibid. p. 315. B. Inprimis voce βλὰξ, et inde derivatis, βλακώδης, βλακικὸς, βλακεύω, βλακεία, delectata est Xenophontis Musa Attica, cujus loca viri docti ad Thom. M. v. Βλὰξ attulerunt. Atticista Ms. in Bibl. Medicea: Βλάθας. τοὺς ἀγροίκους. Scribe, Βλάκας, τοὺς ἀργούς. Lexicon Ms. in Bibl. Regia: Βλάξ. —— οἱ λέγοντες Βλάκα τὸν ἀλάζονα, σφάλλονται. Vide Phrynich. de Dict. Attic. p. 118. et Gisb. Kœnium ad Gregor. de Dialect. p. 263. Ceterum Timæi glossa egregie confirmat eruditorum hominum in Hesychio emendationem. Nam ubi antea vitiosissime legebatur: Βλάξ. ὁ διὰ νωθείαν ἀμαρηκὸς ἐν τοῖς προδήλοις. certa conjectura restituerunt — ἁμαρτηκὼς ἐν τοῖς προδήλοις.

[j] Βλιμάζειν] Glossa insititia videtur. De ipso verbo nihil fere est, quod addam post eruditam diligentiam Interpretum ad Hesych. in v. et Jo. Taylori Lect. Lysiac. cap. ix. p. 704. Fugit eos locus Philostrati Icon. ii. 26. p. 851. καὶ τοὺς, ὅσαι περ αἱ νῆτται, χῆνας. οὐδὲν δεῖ βλιμάζειν. Gregor. de Dialect. p. 265. τὸ ἐκθλίβειν, βλιμάζειν. Lexicon Rhetor. Ms. Βλιμάζειν, τὸ πειράζειν καὶ ψηλαφᾷν· ἐπεὶ οἱ προσκνώμενοι ταῖς γυναιξὶ βλιμάζουσι, ψηλαφῶσι τοὺς τιτθοὺς, καὶ τὰς πυγὰς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγείροντες τὰς ἐπιθυμίας. Ἄλλοι δέ φασιν Κλιμάζειν, τὸ διαστρέφειν. Κλίμαξ δέ ἐστι εἶδος ὀργάνου βασανιστικοῦ· οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφονται, τὰ μέλη στρεβλούμενοι. Similia sunt apud Etymol. M. p. 200. 37.

[k] Βένδις] Polit. i. p. 421. fin. Ταῦτα δή σοι, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. ubi vide Scholiasten, et Proclum p. 353. et in Tim. Lib. i. p. 9. et 27. Platonis hac de re testimonio utitur Strabo Lib. x. p. 722. Eundem locum respexit Origenes adv. Cels. vi. p. 277. ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα, προσευξόμενοι ὡς θεῷ τῇ Ἀρτέμιδι· καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰουδαίων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. ubi cum Judæorum mentio ridicula sit, Hœschelius ἰδιωτῶν conjicit; propius ad literarum vestigia Ἰδαίων

Βλίττειν.[l] ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.

Βράττειν.[m] ἀνακινεῖν, ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες.

Βρενθυόμενος.[n] γαυρούμενος καὶ ὀγκυλόμενος μετὰ βάρους.

Βωμολοχία.[o] κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν.[p] εἴρηται

Kuhnius ad Pausan. v. p. 392. intelligens certamen Olympicum, quod Dactyli Idæi primi celebrarunt. Sed e Platone perspicuum est, Origenem scripsisse: τὴν τῶν Βενδιδείων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Hæc Ti. Hemsterhusii emendatio est, qui nihil arbitror esse verius. Non tamen in ea acquievit Jo. Toupius Emend. in Suid. T. iii. p. 224. mire legens: τὴν ὑπὸ Ἰάδων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. quasi vero mulieres, sine viris, Bendidia celebrassent, aut Origenes tam ineptus antiquitatis affectator fuisset, ut Atticas mulieres, et quidem Socratis æquales, Ἰάδας vocaret. De ipsis Bendidiis satis copiose disputarunt viri docti, quos laudant Drakenborch. ad Liv. xxxviii. 41. et Albertus ad Hesych. in v.

[l] Βλίττειν] Polit. viii. p. 500. A. Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλίττεται. Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὸν ἐχόντων τὶς βλίσει; Sic ille locus levi manu sanandus videtur. Vulgatæ Edd. βλύτει, et mox, βλύσει. De verbo βλίττειν restituendo mihi convenit cum H. Stephano. Sed nescio, quare ille βλίττει scripserit, sententia βλίττεται postulante. Nostra emendatio cum Scholiastæ, tum Codicis Parisini auctoritate confirmatur. Quo minus ratio habenda est viri docti Misc. Obs. Vol. v. T. iii. p. 81. βλύττει pro βλύζει accipientis. Dio Chrysost. Orat. xxxv. p. 434. D. καὶ τροφὴν ζώων βδάλλοντες καὶ βλίττοντες. Alciphron Lib. iii. Ep. 23. p. 328. ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. Zonas Anthol. L. i. cap. 70. p. 125. —— ὁ δὲ βλιστηρίδι χειρὶ Καπνώσας. Manetho v. 6. ex emendatione Dorvillii ad Charit. p. 710. βλίττων δώρημα μελισσῶν. Atticista Ms. in Bibl. Medicea: Τὸ τῶν κηρίων τρύγημα Βλίττειν λέγουσι. scil. Ἀττικοί. Platonis locus obversatus videtur Theophylacto, Bulgariæ Archiepiscopo, Epist. li. p. 85. Ἆρα δυσχεραίνεις τὸν τῶν πραγμάτων ὄχλον ὡς κηφήνων ἑσμὸν, βλιττόντων σοι τὸ μέλι τῆς εἰρηναίας κατὰ νοῦν ἕξεως. ubi, rejecto plebeio Jo. Meursii invento, κλεπτόντων σοι τὸ μέλι, repone exquisitius βλιττόντων σοι τὸ μέλι. Βλίττειν quidem pro βλίττειν apud Plutarchum T. ii. p. 98. F. Scholiast. Aristoph. ad Lysistr. 476. occurrit. Sed ex librariorum errore natum esse, clarum est. Venuste Philostrat. V. A. Lib. vi. cap. 36. p. 273. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν οἱ συκοφάνται, κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ᾑρμένοι τὴν γλῶτταν. Adde Polluc. i. 254. et ibi Kuhn. Schol. Aristoph. ad Equit. v. 791. et ad Av. v. 498. Cum Timæo, præter alios Grammaticos, ad verbum congruunt Hesychius, Suidas, et Cyrillus Lexico Ms.

[m] Βράττειν] Timæus hoc verbum bene explicat. Est enim ei proprie tributa potestas *jactandi*, *quatiendi*, atque adeo *vanno* vel *cribro excutiendi*. Plato Sophist. p. 152. E. οἷον διηθεῖν τε λέγομεν, καὶ διαττᾷν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν. Addæus in Anthol. inedita: Σοὶ ταύτης ἐφ' ἅλωνος, ἐφ' ᾗ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον Κριθῶν —— Callimach. Fr. 232. Εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. Etymol. M. p. 125. 43. Ἀποβράσαι. τὸ διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα· ὅθεν καὶ τὰ ἀποβράσματα, σκύβαλα πυρῶν. Vide Polluc. vii. 24. et Is. Casaub. ad Strabon. Lib. i. p. 84.

[n] Βρενθυόμενος] Sympos. p. 335. E. ἔπειτα ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλων. Notissimus Aristophanis locus, quem Plato respicit, est Nub. v. 361. Ὅτι βρένθυει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει. De hoc ipso autem loco, inprimisque de verbo βρενθύεσθαι tanta tam exquisitæ eruditionis copia disputavit Hemsterhusius, ὁ πάνυ, ad Lucian. Dial. Mort. p. 368. seqq. ut nihil supra addi posse videatur. In transitu castigemus Hesychium, qui hanc vocem, fœdissime corruptam, in Lexicon suum recepit p. 1737. Θρημνεύεται. ὑπερηφανεύεται. Quæ glossa quomodo ab aliis tentata sit, dicere nihil attinet. Mihi placet, Βρενθύεται. quod idem suo loco explicat, μεγαλοφρονεῖ, ὑπερηφανεύεται, ἐπαίρεται.

[o] Βωμολοχία] Polit. x. p. 515. E. ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ, βουλόμενος γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν

δὲ ἀπὸ τῶν τοὺς βωμοὺς λοχώντων, καὶ ἐπιτηρούντων τοὺς θύοντας, ἵνα μεταιτῶσιν.

Γ.

Γεῖσα.[a] λίθοι εἰς θριγκία καὶ τοίχων πρόσποδας παρεσκευασμένοι.

Γελοῖον.[b] ἐφ' ᾧ τις ἂν γελάσειεν, ἤγουν καταγέλαστον.

Γεννηταί.[c] οἱ τὰς φατρίας γεννῶντες. Φατρία δέ ἐστι φυλῆς μέρος τρίτον, ὅπερ καὶ Τριτὺς λέγεται.

βωμολοχίας, τότ' αὖ ἀνίης. ubi vide Scholia. Dio Chrysost. Orat. xxxii. p. 681. C. κρουμάτων δὲ ἀεὶ μεστόν ἐστι καὶ θορύβου καὶ βωμολοχίας καὶ σκωμμάτων. Orat. xxxiii. p. 396. D. ἀγερωχίας, καὶ σκωμμάτων, καὶ βωμολοχίας ἀναπίμπλαντες τὴν πόλιν. Lucian. Ver. Hist. i. p. 72. διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς. Sed nihil opus est exemplis in re nota. Vid. Harpocrat. in v. et Maussac. Levis macula hæret in Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 907. Βωμολόχοι τοίνυν ἐν τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι, καὶ ἀντὶ τοῦ τὸ θεῖον εὐχαῖς ἐξιλεοῦν, πολλοῖς τισι λόγοις χρώμενοι καὶ ματαίοις. Scribe, —— ἐν τοῖς βωμοῖς ἑζόμενοι. ἐν hic idem valet, quod πρὸς τοῖς β. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stelit. ii. p. 94. Βωμολόχους —— τοὺς περὶ τὸν βωμὸν λοχῶντας καὶ προσκαθεζομένους αὐτῷ. Adde Schol. Comici ad Ran. v. 360. et ad Equit. v. 897.

p κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν] Scribendum, κοβαλία, ἀπὸ τοῦ λοχᾷν. Vide Harpocration. v. Κοβαλεία.

a Γεῖσα] Carum vox est, quam Græci potestate paulum inflexa celebrarunt. Stephan. Byz. v. Μονόγισσα. Γίσσα τῇ Καρῶν φωνῇ λίθος ἑρμηνεύεται. νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους Γίσσα λέγομεν. Ex usitata Græcis notione Phrynichus Ms. Γεῖσα. ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων. Item Lexicon Rhetori. Ms. cujus locum dedimus in Auctar. Emend. in Hesychium h. v. Polybius ap. Athen. L. v. p. 205. E. οἶκος ὑπέκειτο Βακχικὸς τρισκαιδεκάκλινος, περίπτερος, ἐπίχρυσον ἔχων τὸ γεῖσον. Theætetus Anthol. L. i. cap. 56. p. 113. Καὶ φιλόπαις ὑπὸ γεῖσσα δόμους τεύξασα χελιδών. Dio Chrysost. Orat. xxxix. p. 488. D. οὐχ ὅτι τῶν κιόνων ἔμελεν αὐτοῖς τῶν ἱσταμένων, οὐδὲ τῶν γεισῶν, οὐ τῶν οἰκοδομουμένων ἐργαστηρίων. Liban. Opp. T. ii. p. 171. καί τοι τὸν νεὼν ὑπ' αὐτὰ τὰ γεῖσσα τῷ πτερῷ περιδραμών. Alia de hac voce notarunt viri summi, P. Wesselingius ad Diodor. Sicul. L. v. 12. et L. C. Valckenarius ad Euripid. Phœniss. 1165. In Platonis libris nullum ejus reperimus vestigium. Mox πρόσποδας legimus pro πρόσποδας.

b Γελοῖον] Theag. p. 8. C. κἄπειτα πόῤῥω που τῆς συνουσίας, αἰσθόμεθα γελοῖοι ὄντες. Euthyphr. p. 41. G. Γελοῖον, ὦ Σώκρατες, ὅτι οἴει τι διαφέρειν. Parmenid. p. 55. C. γελοῖα συμβαίνει πάσχειν τῷ λόγῳ, καὶ ἐναντία αὑτῷ. Phileb. p. 75. F. ἴσως δὴ γελοῖον τὸ ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον —— γελοιότερον δ' οἶμαι πολὺ τὸ μηδέτερον ἡμῶν δύνασθαι. Hipp. Maj. p. 100. G. Theæt. p. 116. D. etc. Græci magistri distinguunt inter γέλοιος et γελοῖος. quorum pugnantes inter se sententias si tanti putes cognosse, adi Nunnes. in Phrynich. p. 97.

c Γεννηταί] Critone p. 373. F. ὅτι τε γεννηταῖς οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται. Legg. ix. p. 662. D. τοὺς γεννήτας καὶ τοὺς συγγενεῖς, μέχρις ἀνεψιῶν παίδων etc. Axioch. p. 731. G. Πῶς οὖν οὐ σοὶ πρώτῳ μέτεστι τῆς τιμῆς ὄντι γεννήτῃ τῶν θεῶν; quibus locis vide Scholiasten. De γεννηταῖς multa multi, quos laudat Taylorus ad Demosth. in Neær. p. 618. Glossæ in Hippocratis Jusjur. Γεννητῇσιν. γεννῆσιν, ἢ συγγενέσιν. οὕτως Ἀττικοὶ λέγονται· ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακι φησίν· Ἀλλ' οὐδὲ γεννητὴν δύναμαι εὑρεῖν οὐδένα τῶν τοσούτων, καὶ ἀπείλημμαι μόνος. Καὶ Ῥίνθος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀττικῆς συνηθείας φησίν· Οἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς αὐτῆς φυ-

Γεννᾶιος.[d] ὁ εὖ γεγονώς.

Γεωμόροι.[e] οἱ κληροῦχοι.

Γεωπεῖναι.[f] οἱ μικρὰν καὶ λυπρὰν[g] γῆν ἔχοντες.

λῆς, φυλέται λέγονται· οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς φρατρίας, φράτορες· οἱ δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, γεννῆται. Philemonis iambos sic restituit Luzacius noster: Ἀλλ' οὐ γεννητὴν δύναμαι εὑρεῖν οὐδένα, Ὄντων τοσούτων, καὶ ἀπολέλειμμαι μόνος. Pro Ῥίνθος lege Εἰρησαῖος. Quam emendationem probavimus doctissimo Koenio præf. ad Gregor. de Dialect. p. 18.

[d] Γενναῖος] Hipparch. p. 3. B. ἐρῶντα τινὸς τῶν νέων τε καὶ γενναίων καὶ καλῶν. Theag. p. 10. F. τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους. Menon. p. 12. E. Alcib. i. p. 26. E. ὅτι τε, γενναῖος, ἢ ἀγεννής. p. 32. C. Hipp. Maj. p. 104. B. Trita Platoni formula, ἀλλ' ὦ γενναῖε. Alcib. i. p. 28. C. p. 38. D. Euthyphr. p. 50. D. Hipp. Maj. p. 102. G. Dicitur etiam de re qualibet eximia et præstanti, sive corporali, sive incorporali. Lysid. p. 106. E. ὡς γενναῖον καὶ νεανικὸν τοῦτον τὸν ἔρωτα πανταχῆ ἀνεῖρες, p. 108. D. οὔτε τοῦ σώματος, οὔτω γενναίου ὄντος. Polit. ii. p. 428. E. γενναίου σκύλακος. quod a Platone sumsit Julian. Or. ii. p. 87. A. In vulgatis libris Legg. iii. p. 586. C. legitur: σχεδὸν ἐν ταύτῃ δικαιότατα ἤθη γίγνοιτ' ἄν. Sed Ms. Parisinus, et alius apud H. Stephanum habent γενναιότατα ἤθη. Hipp. Maj. p. 99. F. ἄνευ ὕβρεως ἂν πάνυ γενναίως ποιήσειεν. Legg. viii. p. 649. B. ὃς δ' ἂν τὴν γενναίαν νῦν λεγομένην σταφυλὴν ἢ τὰ γενναῖα σῦκα ἐπονομαζόμενα ὀπωρίζειν βούληται. quo loco usus est Athenæus xv. p. 653. C. D. expilatus ab Eustath. ad Il. E. p. 546. Indidem γενναίαν σταφυλὴν habet Julianus Or. iii. p. 113. A. Forsitan aliquis suspicetur, a Timæo scriptum esse: Γεννάδας. γενναῖος, ὁ εὖ γεγονώς. quæ vox Atticis propria est. Phædro p. 343. D. εἰ γὰρ ἀκούων τις τύχοι ἡμῶν γεννάδας καὶ πρᾷος τὸ ἦθος. Sed, quoniam Suidas vulgatam agnoscit, nihil mutare melius est.

[e] Γεωμόροι] Γεωμόροι ex nominis vi sunt οἱ μοίραν εἰληχότες τῆς γῆς, ut Hesychius v. Γαμόροι exponit. Plato Legg. v. p. 606. G. πεντάκις μὲν χίλιοι ἔστωσαν καὶ τετταράκοντα γεωμόροι τε καὶ ἀμυνοῦντες τῇ νομῇ. viii. p. 648. E. μηδεὶς γὰρ ἑκὼν κινείτω γῆς ὅρια γειτόνων· ὃς δ' ἂν κινήσῃ, μηνυέτω μὲν ὁ βουλόμενος τοῖς γεωμόροις, οἱ δὲ εἰς τὸ δικαστήριον ἀγόντων. xi. p. 677. G. γεωμόροι ὅσοι τῶν τετταράκοντα καὶ πεντακισχιλίων ἑστιῶν εἰσὶ, μήτε κάπηλος ἑκὼν μηδ' ἄκων μηδεὶς γιγνέσθω. ubi vide Scholia. Deinde sic dicuntur latifundiorum possessores, homines copiosi, et ea de causa ad rempublicam gerendam admissi. Hesychius: Γαμόροι. οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες. ubi corrigendum, ἀπὸ τῶν ἐγγείων κτημάτων. ut apud Suidam: Ἔγγειον κτῆσιν. τὴν ἐπὶ γῆς. De hoc γεωμόρων genere non pœnitebit legisse Dukerum ad Thucyd. viii. 21. et Valckenar. ad Herodot. v. 77. vi. 22.

[f] Γεωπεῖναι] Manifeste patet, hanc glossam pertinere ad Herodot. Lib. ii. 6. ὅσοι μὲν γὰρ γεωπεῖναί εἰσι ἀνθρώπων, ὀργυιῇσι μεμετρήκασι τὴν χώρην· ὅσοι δὲ ἧσσον γεωπεῖναι, σταδίοισι. Lib. viii. 111. λέγοντες ὡς κατὰ λόγον ἔσαν ἄρα αἱ Ἀθῆναι μεγάλαι τε καὶ εὐδαίμονες, καὶ θεῶν χρηστῶν ἥκοιεν εὖ· ἐπεὶ Ἀνδρίους γε εἶναι γεωπείνας ἐς τὰ μέγιστα ἀνήκοντας. Vide Glossas Herodoteas, quas Hesychius et Suidas descripserunt. Orus apud Etymol. M. p. 228. 30. Γεωπεῖναι, παρὰ Ἡροδότῳ οἱ ὀλίγην γῆν ἔχοντες, οἱονεὶ πεινῶντες γῆν. Aliunde vocem derivat Eustath. ad Il. B. p. 222. Priorem Herodoti locum laudavit Maxim. Tyrius Diss. xxxix. p. 459. pro γεωπεῖναι substituens γεωργοί. Quod memoriæ lapsum credere malim, quam cum doctissimis viris, Davisio et Marklando, aliena comminisci. Aristides Panathen. p. 101. ἀλλ' ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι, οἷον Φλιοῦντες, καὶ Πλάλιοι, καὶ Ἰθακήσιοι, ὥσπέρ τινες γεωπεῖναι, δι' ἑνὸς τῶν πλουσίων ἑαυτοὺς ποιούμενοι.

[g] Λυγρὰν γῆν] Sic Codex Ms. Sed λυπρὰν recepimus ex Suida, qui Grammatico nostro glossam, ut solet, sublegit. Λυγρὸς et λυπρὸς in veteribus libris sæpe permutantur. Orpheus de Lapid. v. 19. p. 212. Λυγρὸν, ὑποτρηχὺν, στιβαρὸν, μελανόχροα, πυκνόν. Scribe: Λυπρὸν, ὑποτρηχὺν, κ. λ. Γῆ λυπρὰ dicitur arida et infecunda. Zonæ Epigr. editum a Kustero ad Suid. T. ii. p. 474. Κλήριον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ. Philo T. ii. p. 249. ἡ ἀρετῶσα πεδιὰς, κἂν ἀφορήσῃ ποτε, τῆς λυπρογέω φύσει καρπὸν φέρει πλείονα. Athen. L. i. p. 7. F. Synes. Ep. 51. Hesych. v. Λυπρὰν γῆν, et

Γῆν ἰλλομένην.[h] συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην. Ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.

Thom. Reines. Defens. Variar. Lect. p. 103.

[h] Γῆν ἰλλομένην] Tim. p. 530. E. Γῆν δὲ, τροφὸν μὲν ἡμετέραν, εἱλουμένην δὲ περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον, φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο, πρώτην καὶ πρεσβυτάτην σωμάτων ὅσα ἐντὸς οὐρανοῦ γέγονε. Qui locus ab ipsis antiquis Philosophis et Criticis sæpe multumque jactatus est, nuper etiam, ut alios recentiores taceam, ab Eduardo Corsino Diss. i. ad Plutarch. de Plac. philos. cap. 13. Controversiæ historiam Proclus ad h. l. p. 281. tam luculente enarravit, ut ejus verba, etsi complucula, hic subjicienda existimarim, præsertim cum liber in paucorum manibus versetur: Ἰλλομένην δὲ, τὴν σφιγγομένην δηλοῖ καὶ συνεχομένην· οὐ γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης οἴεται, τὴν κινουμένην. Διαφερόντως γὰρ ὁ Πλάτων, ἀκίνητον φυλάττει τὴν γῆν, καὶ τὴν αἰτίαν προστιθεὶς, ἐν τῷ Φαίδωνι, δι' ἣν ἀκίνητος ἵδρυται, λέγει· Ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι. Πρὸς τὸ καὶ ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς χρήσεως μαρτυρεῖσθαι τὸν λόγον, ὅτι τὸ ἰλλομένην, τὸ συναγομένην δηλοῖ, καὶ οὐχὶ τὸ κινουμένην, ἰλλάδας καλούσης τοὺς δεσμούς. ἐρεῖ δὲ αὐτὸς Τίμαιος ἐν τοῖς ἑπομένοις, ἴλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν οἰζουμένας καὶ συσπειρωμένας εἴσω τοῦ δέρματος· ὥστ' εἶναι κἀκ τούτων δῆλον, ὅπως ἴλλεσθαι καὶ ἐν τούτοις εἶπε τὴν γῆν. et paucis interjectis: Εἰ δὲ δὴ καὶ πρὸς τὸν Πυθαγόρειον Τίμαιον ἀποβλέψαιμεν, ἔτι μᾶλλον οὐκ ἂν ὑπολάβοιμεν κινεῖσθαι τὴν γῆν. Λέγει γὰρ κἀκεῖνος, τὰν γὰν ἐν μέσῳ εἶναι ἱδρυμέναν. Ποῦ δὲ εὔλογον ἡμᾶς ἰλλομένην ἀκούσαντας εἱλουμένην, καὶ στρεφομένην αὐτὴν ποιεῖν, ὡς Πλάτωνι ἀρέσκον λέγοντας; Ἡρακλείδης μὲν οὖν ὁ Ποντικὸς, οὐ (leg. ὁ) Πλάτωνος ὢν ἀκουστὴς, ταύτην ἐχέτω τὴν δόξαν, κινῶν κύκλῳ τὴν γῆν, Πλάτων δὲ ἀκίνητον αὐτὴν ἵστησιν. Primus omnium Aristoteles Lib. ii. de Cœlo cap. 13. ἰλλομένην sive εἱλουμένην in hoc Platonis loco accepit *volvendi et vertendi* sensu: ad cujus se auctoritatem contulit Diogenes Laërt. iii. 75. p. 211. Sed Aristotelem calumniæ reum agit Simplicius f. 125. b. 126. a. 129. b. hanc in rem etiam laudatus a Turnebo Advers. xvi. 18. et ἰλλομένην capit ea potestate, qua Proclus, qua Plutarch. Quæst. Platon. p. 1006. C. qua Timæus denique noster, et ex eo Suidas. Εἱλομένην hoc in loco legit Galenus ad Hippocr. Epidem. iii. p. 423. nec tamen *volvendi*, sed *adstringendi* ei tribuens notionem. Εἱλουμένην *volvendi* potestate legisse Philonem, ex ejus imitatione colligas T. i. p. 673. ἥλιον δὲ καὶ σελήνην ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἱλουμένους ἕκαστον διεξέρχεσθαι τῶν ζωδίων. quamvis ibi de annuo motu agatur. Eorum, qui terram movent, sententiam attingit Cicero Acad. ii. 39. ubi videndus Jo. Davisius. Ipse ita vertit in Timæo suo: *Jam vero terram, altricem nostram, quæ trajecto axe sustinetur, diei noctisque effectricem, etc.* de Orat. iii. 45. 'terraque ut media sit, eaque sua vi nutuque teneatur.' Chalcidius vero p. 41. in hunc modum: *Terram vero matrem et altricem omnium terrenorum animantium, constrictam limitibus per omnia vadentis et cuncta continentis poli*, etc. Utraque versio rem ambiguam relinquit, ut Chalcidius quidem Comment. p. 214. in utramque partem explicando satis declarat. Igitur si quæras, utra Platoni sententia tribuenda sit, judicium sustineo. Nam si reputem, terram vocari φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας, pæne verius videtur, illam circa axem summa celeritate converti: quippe continua rotatione circum axem diei noctisque vices efficit. At vero pro altera sententia, quæ terram circa axem protensum alligat et constringit, acriter pugnant Proclus et Simplicius, duplici argumento usi, tum quod Plato aliis in libris terram immobilem statuerit, tum quod hic per omnia fere sit Pythagoreorum opinionem secutus. Quibus rationibus ut magnam vim tribuo, sic eam, quam Proclus a Codd. lectione, linguæque ratione ducit, non magni ponderis arbitror esse. Nam primum, quis, quid a Platonis manu profectum sit, pro certo dixerit, aliis libris ἰλλομένην præbentibus, aliis εἱλουμένην, vel εἱλομένην? Est penes me vetus Codex Timæi Platonici, in quo ἡλωμένην legitur. Ex quo aliquis suspicetur, librarium scribere voluisse ἡλουμένην, id est, *clavo fixam*. Hesychius: Γηλουμένους. (pro ἡλουμένους) συνειλημμένους. Deinde ἰλλομένην, an εἱλουμένην elegeris, nihil admodum proficies, propterea quod inter ἴλλειν et εἱλεῖν nullum significandi discrimen est: ut vana sit veterum Grammaticorum, hæc anxie distinguentium, diligentia. Nefas

Γνωματεύοντα.[i] διακρίνοντα καὶ διαγινώσκοντα.
Γόητες.[j] οἱ ἀπατεῶνες.

esset, quæ hac de re mecum communicavit Literatorum princeps, Ti. Hemsterhusius, vel premere, vel ad privatos usus reservare. Ita igitur ille: "Parum interest, utro modo apud Platonem scribatur: utrumque duplicem veterum interpretationem admittit. Equidem existimo ἕλειν, εἵλειν, ἕλλειν, εἱλεῖν, ἴλειν, ἴλλειν nihil inter se discrepare, si primam significandi radicem spectes, quæ sita est in *volvendo*: ipsum illud Latinorum verbum ex hoc fonte manavit. Hinc aliæ notationum propagines enascuntur *vertendi, stringendi, torquendi,* ex quibus fere quicquid inde fluit, quod valde multiplex est, expediri potest. Hæ formæ tam simplices quam compositæ crebro commutantur. Ἄτρακτον ἴλλων in Nicandri Ther. v. 478. Codd. præferunt ἕλλων et εἱλῶν. Hesych. in Ἕλλειν. Plutarch. T. ii. p. 728. E. Athen. vii. p. 308. E. Quod editur in Sophocl. Antig. 346. εἱλομένων, in aliis est, notante Schol. ἰλλομένων, in C. Reg. παλλομένων. Apud Phrynich. p. 8. Ἀνείλλειν βιβλίον, idem atque ἀνελίττειν (ἑλίττειν itidem auctum ex ἕλειν) quod probat, et ἀνειλεῖν, quod rejicit. Ἀπίλλειν Harpocr. ex Lys. p. 117. v. 37. ἀπέλλειν Hesych. Suid. etc. Ἐνείλοντες et ἐνείλλοντες Thucyd. ii. p. 148. v. 80. Ἐξέλλειν, ἐξίλλειν, ἐξειλεῖν, ut Latinis *evolvere bonis:* unde ἐξούλης δίκη, pari ratione, qua οὖλος, *crispus*, κατουλὰς νὺξ, *cuncta tenebris involvens*, et κατειλὰς in Hesych. Κατίλλουσαι φωναὶ vulgantur in Hippocr. Epid. iii. p. 1083. H. pro quibus olim κατειλοῦσαι. Vid. Foës. p. 1085. Οὐρὰν ὑπίλλειν vel ὑπειλεῖν· quod corrupte legitur in Athen. xv. p. 701. B. sumtumque est ex Eurip. Œdipode, ut Erotiani in Ὑπείλλει fide monuit magnus Enarrator, ceteroquin non parum aberrans: de Spinge dictum liquet ex Ælian. de Anim. xii. 7. Meministi, 'caudamque remulcens Subjecit pavitantem utero.'— σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα Sophocl. Antig. v. 515. quod explicandum videtur, *tibi autem subjiciunt, subvolvunt quasi, atque adeo obnoxium habent os dicendique libertatem.* Accedat Xenophontis locus e Cyneg. p. 575. v. 16. ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη· unus Cod. ἐξιλάνουσαι pro ἐξελιννῦσαι, ut videtur, alter ἐξίλλουσαι. Centena facile suppeditet solus Hesych. in his verbis exempla formæ variatæ. Hinc colligamus, utrumlibet in Platone legas, idem esse proprie verbum: non repugnare linguæ genium, quin binas explicationes capiat: vel, 'Terram, quæ circum axem se summa celeritate convertit et torquet,' ut verbis Ciceronis utar Acad. ii. 39. vel, 'quæ circum axem protensum convoluta et adstricta hæret. Vincula, quibus terram natura constrinxit,' Macrobius habet ad Somn. Scip. i." Hactenus vir clarissimus. Eandem διττογραφίαν in aliis Platonis locis notavimus ad v. Ἀνείλλεται, et v. Εἱλομένων. Aristid. Quintil. de Musica ii. p. 92. τό, τε φωνητικὸν συνίλλον ὄργανον. ubi Ms. Oxon. συνεῖλον. Maximus Scholiis in Dionys. Areop. p. 237. Ἐνειλούμενοι. ἐν ἄλλοις, ἐνιλλόμενοι, τουτέστιν, ἐπιστρεφόμενοι, ἐγκαλινδούμενοι. Vide Valckenarium ad Theocrit. Adoniaz. p. 247.

[i] Γνωματεύοντα] Hoc e Suida reposui pro nihili verbo, γνωμονεύοντα, quod Codex Ms. habebat. Polit. vii. p. 481. D. Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα, διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις. ubi vide Scholia. Sextus Empir. vii. adv. Logicos p. 435. εἰ τοῖς συμφώνως περί τινος ἀποφαινομένοις χρὴ γνωματεύειν. Synes. de Insomn. p. 143. D. γνωματεύσαις ἂν οὕτω καὶ δαιμονίαν φύσιν ἐν ὑπνιοῦν τάξει. Præter ceteros hoc verbum trivit Themistius Or. ii. p. 36. B. πήχει καὶ μέτρῳ γνωματεύοντες τὴν ἀρετήν. xv. p. 188. D. xx. p. 235. A. cui Dionys. Petavius Or. xxvi. p. 312. B. idem reddere tentabat; minus feliciter, ut puto. Adde Etymol. M. p. 236. 46.

[j] Γόητες] Menon. p. 16. D. εἰ γὰρ ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποιεῖς, τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθείης. ubi vide Scholia. Sophist. p. 155. G. περὶ δ' οὖν τοῦ σοφιστοῦ τόδε μοι λέγε, πότερον ἤδη τοῦτο σαφὲς, ὅτι τῶν γοήτων ἐστί τις. Ib. p. 156. A. p. 158. D. Politic. p. 184. B. Τὸν πάντων τῶν σοφιστῶν μέγιστον γόητα, καὶ ταύτης τῆς τέχνης ἐμπειρότατον. Ib. p. 189. C. Hipp. Min. p. 232. H. ὃς ἦν οὕτω γόης καὶ ἐπίβουλος πρὸς τὴν ἀλαζονείαν. Sympos. p. 328. B. δεινὸς γόης, καὶ φαρμακεὺς, καὶ σοφιστής. Polit. ii. p. 430. G. 431. H. X. p. 512. C. Legg. i. p. 575. A. Phrynichus Ms. Γόης Ἀττικώτερον τοῦ μάγος· καὶ γοητεία. Idem Phrynichus: Γοητεύοντα. τὸν γνώμαις πολλαῖς καὶ συνεχέσι τοὺς ἀκροωμένους διαμαλάττοντα. Πλάτων.

Γυμνοπαιδία.[k] χοροὶ ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες, εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρεαῖς ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν.

Δ.

Δεῖγμα.[a] τόπος ἐν Πειραιεῖ ἐν τῷ καλουμένῳ ἐμπορείῳ.

Δείλης πρωΐας.[b] τῇ πρὸ ἀρίστου ὥρᾳ. Δείλης ὀψίας. τῇ πρὸ δείπνου.

Δεκάζει.[c] ὁ κρίσιν ὠνούμενος παρὰ δικαστοῦ. Δεκάζεται,

Sic enim verissime emendavit Piersonus quondam meus ad Mœrid. p. 113. Menex. p. 403. Κάλλιστά πως τοῖς ὀνόμασιν ποικίλλοντες, γοητεύουσι ἡμῶν τὰς ψυχάς. Sophist. p. 155. F. διὰ τῶν ὤτων τοῖς λόγοις γοητεύειν. Menon. p. 16. C. Euthyd. p. 221. E. Gorg. p. 296. C. Phædon. p 366. B. Polit. iii. p. 417. A. B. Legg. x. p. 674. C.

[k] Γυμνοπαιδία] Hæc apud Suidam sunt cum aliqua varietate: Γυμνοποδία. χοροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ etc. ubi γυμνοποδία merito rejecit Kusterus. Sed ἐκ παίδων, verisimile est, e Timæi exemplari, quo utimur, excidisse. Etymol. M. p. 243. 3. Γυμνοπαιδία, ἑορτὴ Λακεδαιμονίων· ἐν ᾗ παῖδες ᾖδον τῷ Ἀπόλλωνι παιᾶνας γυμνοὶ εἰς τοὺς περὶ Πύλαιαν (lege, Θυρέαν) πεσόντας. Lexicon Rhetor. Ms. Γυμνοπαιδία. ἐν Σπάρτῃ παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾄδοντες ἐχόρευον Ἀπόλλωνι τῷ Καρνείῳ, κατὰ τὴν αὐτοῦ πανήγυριν. Respicit autem Timæus Legg. i. p. 568. E. ἔτι δὲ κἀν ταῖς γυμνοπαιδίαις δειναὶ καρτερήσεις παρ' ἡμῖν γίγνονται, τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων. ubi vide Scholiasten. Herodot. vi. 67. Philostrat. V. A. vi. cap. 20. p. 258. Maxim. Tyr. Diss. vi. p. 59. ibique Jo. Davis. Classicus locus est Athenæi Lib. xv. p. 678. C. Quæ præterea de hoc certamine dici poterant, occuparunt viri eximii, J. G. Græv. et J. M. Gesner. ad Lucian. de Saltat. p. 274. 275. et, qui ibi laudatur, ingenii doctrinæque omnis princeps, Jos. Scaliger ad Euseb. Chronic. num. 1447. Mox in Timæo pro Θυραιαῖς malim Θυρέαις· quæ scribendi ratio Poetarum auctoritate nititur, certissima in talibus norma. Nec moveor vi exemplorum, quæ pro altera scriptura ex solutæ orationis scriptoribus afferuntur. Stephan. Byzantinus: Θυρέα. περὶ ἧς Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν —— Λέγεται καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσιν Θύρη. quibus verbis pusillum mendum inest, quod tamen Holstenio, Berkelio et Pinedo, tenebras offudit. Rem facile expedies scribendo, Θύραι pro Θύρη. Duplici nomine appositus est locus Phrynichi Προπαρασκ. Σοφιστ. Ms. Γυμνοπαιδία. ἐν Λακεδαίμονι κατὰ τὴν ἀγορὰν παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾖδον εἰς τιμὴν τῶν περὶ Θύραις ἀποθανόντων. Sic bene castigavit et supplevit Cl. Sallierius; nisi quod Θύραις in Θυρέαις mutet. Ms. hoc modo exhibet: —— κατὰ τὴν ἄγραν παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾖδον εἰς τιμὴν τῶν περὶ Θύραις.

[a] Δεῖγμα] Glossa aliunde huc pedem intulisse videtur. Vide Grammaticos ceteros, quos indicavit Jungerman. ad Pollux. ix. 34.

[b] Δείλης πρωΐας] Epist. vii. p. 722. A. τῇ δὴ μετὰ ταύτην τὴν ἡμέραν δείλης Εὐρύβιος καὶ Θεοδότης προσηλθέτην μοι σπουδῇ. Sed retulerim potius glossam ad Herodot. Lib. viii. 6. ἐπεί τε δὴ ἐς τὰς Ἀφέτας περὶ δείλην πρωΐην γενομένην ἀπίκατο οἱ βάρβαροι. Alterum δείλης ὀψίας item fluxit ex Herodoto Lib. vii. 167. ἐξ ἠοῦς ἀρξάμενοι μέχρι δείλης ὀψίης. Lycurg. in Leocrat. p. 167. Aristid. T. i. p. 302. 349. T. ii. p. 339. Ælian. H. A. Lib. i. cap. 14. vii. 7. Alciphron Lib. i. Ep. 17. p. 66. iii. Ep. 5. p. 284. Mitto plurima aliorum exempla. Nam ut quisque veterum scriptorum Ἀττικώτατος est, ita creberrime hoc modo locutus reperitur. Vide quos laudat Piersonus ad Mœrid. p. 133.

[c] Δεκάζει] Hæc quoque glossa instituta

ὁ κρίσιν πιπράσκων· ἔνθα Ἀδέκαστος, ὁ μὴ πιπράσκων καλεῖται.

Δευσοποιόν.[d] ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον.

tia videtur, nisi forte ejus vestigia in Platone obliterata sint. Lexicon Rhetor. Ms. Δεκάζειν, τὸ διαφθείρειν τοὺς δικαστὰς ἢ ἐκκλησίας τοῖς χρήμασι καὶ δώροις. ἐκλήθη δὲ τὸ πρᾶγμα οὕτω, ἐπεὶ κατὰ δέκα συναθροιζόμενοι ἐλάμβανον τὰ δῶρα. Πρῶτος δ' ἐδόκει δεκάσαι Μέλης, τὰς εὐθύνας διδοὺς τῆς ἐν Πύλῳ στρατηγίας ἣν κακῶς ἐστρατήγησεν. Eadem, sed minus integra, sunt apud Etymol. M. p. 254. 28. ubi *Meletem*, vel potius *Melitum*, per errorem pro *Anyto* nominari, ostendit Dukerus ad Petiti Legg. Atticas p. 427. Vide Polluc. viii. 42. et Langbæn. ad Longin. p. 238.

[d] Δευσοποιόν] In Ms. est δυσαπόλυτον. quod ex Suida, Scholiaste Platonis, aliisque Grammaticis in δυσαπόπλυτον mutavimus. In Harpocratione h. v. recte etiam ἀνέκπλυτον pro ἀνέκλυτον edidit Maussacus, quicquid dicat Jac. Gronovius. Alexis apud Athen. L. iii. p. 124. A. Τὸ καλὸν τῷ δευσοποιῷ χρώζομεν. quo in loco magnus Casaubonus χρῶμα δευσοποιὸν pro *nigro* accipi monet, cum alibi proprie dicatur de colore, quem lana ita perbibit, ut nunquam elui possit. Dio Chrysost. Orat. lxxvii. p. 651. A. ὁποῖα εἰώθασιν ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐταὶ βάπτειν ὡς ἔτυχεν, καὶ οὐ ζητοῦσι δευσοποιὰ καὶ ἁλουργῆ. Ælian. H. A. Lib. xvi. cap. 1. εἰ μέλλει μένειν ἡ ἐκ τοῦ ζώου χρόα δευσοποιὸς καὶ δυσέκνιπτος. Lucian. Imag. p. 475. οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. Alciphron Lib. iii. Ep. 11. p. 305. φύκει γὰρ καὶ ψιμμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. Gregor. Nazianzen. Orat. i. p. 6. B. οὐ γὰρ οὕτως οὔτε δευσοποιοῦ βαφῆς μεταλαμβάνει ῥᾳδίως ὕφασμα, ὡς φιλεῖ τάχιστα τῆς τοῦ προεστῶτος κακίας ἀναπίμπλασθαι τὸ ὑπήκοον. ubi Basilius, Scholiastes ἀνέκδοτος inter Codd. Vossianos, hæc annotavit: Δευσοποιοῦ βαφῆς, τῆς μετὰ στύψεως γινομένης καὶ μὴ ἐξιτήλου, ἀλλὰ βαθείας τε καὶ δυσεξαλείπτου, σωζούσης μέχρι καὶ τελείας τριβῆς τοῦ ὑφάσματος τὸ ἄνθος. Timæi glossa pertinet ad locum Platonis Polit. iv. p. 449. B. Καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν· καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων, οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. et paucis interjectis: καὶ μηδὲν οἴου ἄλλο μηχανᾶσθαι, ἢ ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο, ὥσπερ βαφήν· ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ δεινῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Eundem locum laudant Harpocration v. Δευσοποιὸς, ubi male legitur, ἐν πέμπτῳ πολιτείας, et Etymol. M. p. 348. 40. et mira venustate expressit Cicero in Hortensio apud Nonium p. 386. 521. ' Uti, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam, sic literis talibusque doctrinis ante excoli animos, et ad sapientiam concipiendam imbui, et præparari decet.' et de Finib. iii. 2. ' jam infici debet iis artibus, quas si, dum est tener, combiberit, ad majora veniet paratior.' Id ipsum Plato aliis verbis sic elocutus est Polit. ii. p. 430. B. ἀλλ' ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Ut autem Cicero Platonem, sic Plato ob oculos habuisse videtur præclaram illam Lysidis epistolam, quam conservavit Iamblichus de V. P. p. 63. καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυψαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκπλυτον τὰν βαφὰν ἀναπίωντι, καὶ μηδέποτε γενησομέναν ἐξίταλον· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ προπαρεσκεύαζε τὰς ψυχὰς τῶν τῆς φιλοσοφίας ἐρασθέντων, etc. ubi Kusterus attulit similem Theonis Smyrnæi locum, e Platone expressum, Mathemat. p. 17. Ceterum ut quisque politissimi ingenii scriptor est, ita frequentissime hanc similitudinem vel mutuam a Platone sumsit, vel suo modo effinxit. Nolim repetere, quæ Guil. Budæus Comm. L. Gr. p. 1058. et Thom. Gataker. ad Antonin. iii. §. 4. de hac loquendi forma disputarunt. Alia ad manum sunt, a nemine, quod sciam, occupata. Dinarchus in Aristogit. p. 66. πονηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν κωλῦσαι τάχα τις κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγευμένην τῶν ἐθισμένων τιμωριῶν, ἀδύνατον εἶναι λέγουσιν. εἰ μὲν οὖν ἐγγενήσεσθαι βούλεσθε δευσοποιὸν ἐν τῇ πόλει πονηρίαν, διαφυλάττειν ὑμᾶς Ἀριστογείτονος δεῖ. Ita hunc locum felici conjectura restituit Jungermannus ad Polluc. i. 44. ex quo δευσοποιὸν πονηρίαν Suidas in v. et Etymol. M. l. c. sine Dinarchi nomine, laudarunt. Eodem respexit Lexicon Rhetor. Ms.

Δημοῦσθαι.[e] δημοκοπεῖν, παίζειν, εὐφραίνεσθαι.

Δῆμος.[f] εἷς ἐκ τοῦ δήμου καὶ ἰδιώτης, καὶ ἡ πόλις σὺν τῇ βουλῇ.

Δημοποίητος.[g] ὁ παρέγγραφος.

Δήπουθεν.[h] ἔκ τινος τόπου, ἢ ἀντὶ τοῦ δηλονότι, ἴσον τῷ φανερόν.

Διανενεύκαμεν.[i] ἐπεραιώθημεν.

Δευσοποιὸς πονηρία. ἡ ἔμμονος καὶ ἀνίατος πονηρία, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς (adde quod excidit, βαφῆς) τῆς ἔμμονον ἐχούσης τὴν χρόαν, διὰ τὸ ἀκριβῶς καὶ κατόχως βεβάφθαι. Hierax apud Stob. p. 221. (ἡ κακία τὸν ἀδικεῖν διανοούμενον) λυμαίνεται, καὶ τῷ ἐπ' αὐτῆς ἰῷ χρώζει δευσοποιῷ τῇ βαφῇ. Plutarchus cum alibi, tum de Fratern. Amor. p. 488. B. πάθος ἀποκαθῆραι, πρὶν ἐνδῦσαν, ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλίδα, δευσοποιὸν γενέσθαι καὶ δυσέκπλυτον. Lucian. Bis Accus. p. 800. ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς —— ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ εἰς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους etc. Origenes c. Cels. i. p. 40. ἵνα μὴ καταλείψωσι δόγματα δευσοποιήσαντα οἷς συνήθως ἐγένοντό πως. iii. p. 151. ὡσπερεὶ δευσοποιηθέντες ἀπὸ τῆς κακίας. Synes. Epist. 44. p. 183. ἡ ψυχὴ τίνει δίκην ἀθάνατον, ὅταν ἁμάρτῃ δευσοποιά τε καὶ ἀναπόνιπτα. quem locum laudat Thom. M. p. 206. Nicephorus Schol. in Synes. de Insomn. p. 384. ὥσπερ ὁ σκίῤῥος δυσέκπλυτος γίνεται καὶ δευσοποιὸς καὶ δυσαπόνιπτος· οὕτω καὶ ἡ προσπάθεια τῆς ὕλης etc. E Platonis fonte etiam hortulos suos irrigarunt Themist. Or. xxxii. p. 350. B. C. et Basilius de leg. Græcor. libris p. 5. Vide Casaubonum ad Persii Sat. ii. p. 223. *Tincto* βαφῇ δευσοποιῷ. Plato eadem metaphora opponit ἐπικεχρωσμένον, *leviter tinctum, per summa tantum coloratum*, Epist. vii. p. 718. F. Οἱ δὲ ὄντως μὲν μὴ φιλόσοφοι, δόξας δὲ ἐπικεχρωσμένοι, καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι. qui locus, nescio, an obversatus sit Ciceroni de Orat. ii. 14. hæc scribenti: ‘ ut, cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob caussam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer: sic, cum istos libros —— studiosius legerim, sentio orationem meam illorum tactu quasi colorari.’

[e] Δημοῦσθαι] Hoc verbum, rarissimum in libris, qui ad nos pervenerunt, eodem modo explicant Hesychius, Suidas, Mœris, Thom. M. et Scholiastes Platonis. Idem Platonis auctoritate confirmant Ælius Dionys. apud Eustath. ad Il. M. p. 901. et Etymol. M. p. 265. 36. Est in Theætet. p. 122. E. καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; Hesychius: Δαμώμενος, ἀγαλλόμενος. οἱ δὲ, παίζων. et, Δημώματα. παίγνια. ex Aristoph. Pac. v. 798. Par est potestas verbi δημίζειν apud Comic. Vesp. v. 697. In ejusdem Lysistr. v. 601. pro Μελιττοῦταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω, Scholiastes scriptum reperit, —— δημάξω, a δημάζω, ut ait, ἀντὶ τοῦ παίζω. παρ' ὃ καὶ τὸ δημοῦσθαι. Sed ipse merito respuit putidam lectionem.

[f] Δῆμος] Legg. iii. 590. B. ὅπερ δῆμός τε καὶ πλῆθος πόλεως ἐστίν. v. p. 612. E. ὅθεν φατρίας καὶ δήμους καὶ κώμας. vi. p. 614. C. καὶ φυλῆς καὶ δήμου ὁπόθεν ἂν δημοτεύηται. Vide Eustath. ad Il. B. p. 201.

[g] Δημοποίητος] Pollux iii. 56. Harpocrat. in v. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 368. Frequens apud Oratores Atticos, nusquam, si bene memini, legitur apud Platonem.

[h] Δήπουθεν] Phileb. p. 93. D. Τί δ' οὔ; τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν. Ion. p. 145. C. λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταί. Epist. vii. p. 714. G. οὔτε ἄλλων δήπουθεν ὀθνείων, οὔτε ἀδελφῶν. Aristoph. Plut. v. 140. Isæus de Giron. hered. p. 518. 519. Dio Chrysost. Orat. vii. p. 106. C. 117. D. Mœris p. 130.

[i] Διανενεύκαμεν] Glossam exscripsit Suidas; cujus Editio Kusteriana cum pessime recepisset ἐπεράνθημεν, bene Jac. Gronovius Emendat. in Suid. p. 107. e Codice Leidensi, prioribusque Edd. revocavit ἐπεραιώθημεν. Quæ quin sincera lectio sit, nemo dubitare potest. Parmenid. p. 58. G. πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πέλαγος λόγων. Sic optime corrigunt Jan. Cornarius in Eclogis, et Henr. Stephanus: quod imitatione sua confirmat Philo T. ii. p. 300. ἥ με καταβαλεῖν εἰς μέγα πέ-

Διαλαγχάνειν.[j] διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι.
Διαττᾷν.[k] σήθειν.
Διαμπερές.[l] δι' ὅλου διῆκον.
Διατεθρυμμένος.[m] διακεκλασμένος.
Διαγείρειν.[n] διαξύειν, ἀπαλείφειν, παραπτᾶσθαι.

λαγος φροντίδων, ἐν ᾧ φορούμενος οὐδ' ὅσον ἀνανήξασθαι δύναμαι. Clemens Alex. Strom. v. p. 733. eadem figura: τῷ οἴῳ τε ὄντι διανήχεσθαι τὰ ἐν αὐτοῖς κύματα. Rursus Plato Phædr. p. 352. A. ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. ubi Stephanus malit διανύειν. At vulgatum agnoscit Scholiastes ad h. l. διανεῖν, διακολυμβᾷν, διαπερᾷν. Timæus vero noster respexit Polit. iv. p. 454. A. Ταῦτα μὲν ἄρα μόγις διανενεύκαμεν. quod in usus suos convertit Themist. Orat. xxiii. p. 297. B. τὸν μὲν δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανενεύκαμεν. Vide virum maximum ad Lucian. Dial. Marin. vii. p. 306.

[j] Διαλαγχάνειν] Critia p. 559. E. θεοὶ γὰρ ἅπασαν γῆν ποτε κατὰ τοὺς τόπους διελάγχανον. qui locus, monente Th. Galeo, obversabatur Jamblicho de Myster. Sect. v. cap. 25. p. 140. Lexicon Rhetor. Ms. Διειληχώς. τούτῳ οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μεμερίσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο. Timæi et Harpocrationis glossas in unam confudit Suidas.

[k] Διαττᾷν] Sophist. p. 152. E. οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾷν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν. Leviter depravatum est in Cratyl. p. 265. B. Τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα σύγκειται. Ficinus reddit *scaturiens*, Serranus *prosiliens*, quasi esset a διάττω. Sed legendum esse, τὸ γὰρ διαττώμενον, e Proclo in Tim. v. p. 294. perspicuum est. Graviorem labem contraxit in Timæo p. 544. F. γῆν διατρήσας καθαρὰν καὶ λείαν, ἀνεφύρασε καὶ ἔδευσε μυελῷ. ubi Codices Parisinus et meus verissimam lectionem διαττήσας conservarunt. Eodem vitio laborat Hesychius: Διαρτᾷν. διασείειν. Scribendum: Διαττᾷν. διασήθειν. Ælius Dionysius apud Eustath. ad Il. I. p. 749. Διαττᾷν Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ σήθειν, καὶ διηττημένον, τὸ σεσησμένον. Pollux vi. 91. vii. 22. et Grammatici reliqui. Hinc διάττος, *cribrum*, apud Hesych. quod alio nomine ἀλευρότησις vocatur. Lexicon Sangerm. Ms. Ἀλευρότησις. ᾧ τὰ ἄλευρα διαττῶσιν. οἱ δὲ Τηλίαν αὐτὸ καλοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ Σηλίαν ὀνομάζουσι, καὶ Κόσκινον. Idem: Ἀλεύραττις. ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα. A Timæo glossulam sumpsit Suidas.

[l] Διαμπερές] Phædon. p. 399. G. ἄλλως τε μέγιστον τυγχάνει ὄν, καὶ διαμπερὲς τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς. Polit. x. p. 519. F. ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο. Ibid. ἐκείνην δὲ διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου διαμπερὲς ἐληλάσθαι. Suidas in Timæo legisse videtur: Διαμπερέως. διαμπερὲς, διόλου διῆκον.

[m] Διατεθρυμμένος] Hanc lectionem etsi Suidas confirmat, credo tamen a Timæo scriptum esse: Διατεθρυμμένως. διακεκλασμένως. siquidem respexit Legg. xi. p. 679. A. ἀνοήτως γὰρ δὴ καὶ διατεθρυμμένως τινὰ τρόπον ἔχομεν οἱ πλεῖστοι, ὅταν ἤδη μέλλειν ἡγώμεθα τελευτᾷν. ubi de eo dicitur, qui metu fractus et debilitatus jacet. Quæ vocis potestas tam rara est, quam frequens altera de homine deliciis fracto perditoque. Conf. sup. v. Ἀποτεθρυμμένοι.

[n] Διαγείρειν] Quid audio? An unquam διαγείρειν significavit διαξύειν aut ἀπαλείφειν? Sed Suidam, qui Timæum compilare solet, adeamus, si forte is integriorem conservarit lectionem? Quid igitur ille? Διασήθειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι, quod non minus mendosum altero. Kusterus, vir doctissimus, negat se videre, quomodo interpretatio παράπτεσθαι voci διασήθειν convenire possit. Sed hoc eodem jure de binis reliquis, διαξύειν et ἀπαλείφειν, dicere potuisset. Ne multa: utroque loco corrigendum puto: Διαγράφειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι. Ex quo tandem errore διαγείρειν et διασήθειν natum sit, quærere non laboro. Vere me emendasse, his rationibus vincam. Διαγράφειν proprie est *inducta litura scriptum delere, expungere*. Hesychius: Διαγράφειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, ἀκυροῦν. Lexicon Rhetor. Ms. Διαγράψαι τὸ διαξῦσαι εἰώθασι λέγειν, ἀπὸ τοῦ· Νῦν δ' ἐμὲ ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι αὔτως. ἐγίγνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῶν περιγραφομένων

Διακορής.[o] μεμεστωμένος.
Διασφάξ.[p] διατομὴ ὄρους.

καὶ περιαιρουμένων. Aristid. Tom. ii. p. 368. ἐπεὶ ἔγνως ἂν ὅσα ἐπὶ τῶν ἐμαυτοῦ ψέγω. ἃ γὰρ διαγράφω καὶ μεταποιῶ, πῶς οἴει με πρὸς ταῦτα ἔχειν; Pollux vi. 14. Inde frequentissime accipitur pro *rejicere, abolere*, ut Polit. iii. p. 432. D. quo glossa pertinet: Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα παραιτησόμεθα Ὅμηρόν τε καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν, ἂν διαγράφωμεν. quem locum respexit Aristid. Tom. ii. p. 326. et laudavit Mœris p. 120. Axioch. p. 729. G. ὥστε ἔγωγε μὲν παρὰ ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον. Euripides Electr. v. 1072. Γυνὴ δ᾽ ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων Εἰς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ᾽ ὡς οὖσαν κακήν. Aristoph. Lysistr. 677. Ἢν δ᾽ ἐς ἱππικὴν τράπωνται, διαγράψαι τοὺς ἱππέας. ubi vide Schol. Aristid. Tom. i. p. 176. οὐκ ἂν φθάνοι διαγράφων πάσας ἀρχάς τε καὶ δυνάμεις ἁπλῶς. Tom. ii. p. 63. τί κωλύει καὶ τοὺς νόμους αὐτὸν ἅπαντας τοῖς αὐτοῖς τούτοις διαγράφειν. p. 205. καὶ διαγράφοι τὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἀρχὴν δεύτερα τῶν πάντων ἔχουσαν. et sic p. 292. 367. 370. Philostrat. de Vit. Sophist. L. ii. cap. 29. p. 621. ἀλλ᾽ ἔστιν ἃ καὶ διέγραφεν οὐκ ὀρθῶς εἰρημένα. Heroic. cap. 19. p. 735. ἐπαινεῖ μὲν ὡς ποιητικά, διαγράφει δὲ ὡς κεχαρισμένα. Synes. Epist. 103. p. 242. ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν καὶ γενναίαν (ῥητορικὴν) ἣν οὐδὲ Πλάτων, οἶμαι, διαγράφειν πειρᾶται. Imperite Interpres vertit: *quam neque ipse, opinor, Plato describere conatus est*. Idem Epist. 105. p. 249. διαγράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερῶν. Epist. 153. p. 292. Serm. ad Pæon. p. 309. A. Gregor. Nazianz. Orat. xxxv. p. 566. D. ὥρα σοι πολλὰ διαγράφειν τῶν ὄντων, ἃ μὴ κατείληφας, καὶ πρό γε πάντων τὸν θεὸν αὐτόν. ubi Scholiastes ineditus, Basilius, hæc annotavit: Διαγράφειν ἀντὶ τοῦ ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν, ἀπὸ τοῦ καταγράφεσθαι καὶ καταχαράττεσθαι τὰ ἠθετημένα τῶν συνταγμάτων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συμβολαίων τὰ ἀποῤῥιπτούμενά τε καὶ ἐκβαλλόμενα, ὡς ψευδῆ καὶ νόθα, καὶ οὐχὶ γνήσια. Hæc, ni fallor, satis fuerint ad vindicandam lectionem Plutarchi de Is. et Osir. p. 58. τοὺς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς διαγράφων εἰς ὀνόματα στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων. ubi Marklandus, et ante eum Bouhierius ad Cicer. p. 54. διαγνάφων legere tentabant, inducti altero loco p. 155. εἰς πνεύματα διαγνάφοντες τὰ θεῖα καὶ διαλύοντες. At ibi quoque ex Cod. Petav. διαγράφοντες legendum, ut in Amator. p. 757. B. ἂν εἰς πάθη καὶ δυνάμεις καὶ ἀρετὰς διαγράφωμεν ἕκαστον τῶν θεῶν. Est autem θεοὺς διαγράφειν εἰς ὀνόματα βασιλέων cum efficacia quadam dictum pro *Deos ita tollere, ut eos e regum nominibus fictos dicas*. Eadem vis est verbi περιγράφω. Polemo Ponticus Anthol. vii. p. 615. Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον, ἔρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι Πρόσθες. Quod minus Atticum dicit Atticista Ms. in Bibl. Medicea: Διάγραφε, μὴ περίγραφε. Græcorum imitatione Latinos sic usos esse verbo *circumscribere*, docet Ernestus Clav. Cicer. h. v. Sed legitimus inprimis et proprius Oratoribus Atticis loquendi modus est, διαγράφειν τὴν δίκην, *litem expungere*, διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, *ab instituta accusatione desistere*. Lysias de publ. pecun. p. 315. πέρυσι μὲν οὖν διέγραψάν μου τὰς δίκας. ubi vide Marklandum. Liban. Opp. Tom. i. p. 644. C. αὐτὸς δὲ ὑπισχνούμενος διαγράψασθαι τὴν γραφήν. Sed de hac notione plena manu H. Vales. in Harpocr. v. Διαγράψασθαι, et Ti. Hemsterhus. in Thom. M. v. Διαγράφειν.

[o] Διακορής] Legg. i. p. 566. H. Ταῦτα γὰρ ἀκήκοας που καὶ σὺ τὰ ποιήματα. ὅδε μὲν γάρ, οἶμαι, διακορὴς αὐτῶν ἐστί. vii. p. 636. F. τοὺς ὀρθῶς παιδευομένους τῶν νέων τρέφειν καὶ διακορεῖς ποιεῖν. Aristid. Tom. i. p. 480. ἀλλ᾽ ὅμως τοὺς μὲν ἐξέβαλεν, ἡνίκ᾽ αὐτῶν ἦν διακορής. Dio Cass. Fragm. Ursin. p. 60. ἐν τῷ θεάτρῳ διακορεῖς οἴνου ἀπὸ δείλης καθήμενοι. Ælian. V. H. Lib. ix. cap. 8. Pollux v. 151. Phrynichus ineditus: Κατακορὴς οἴνῳ, καὶ Διακορής, πολιτικώτερα. Suidas exhibet in plurali, Διακορεῖς. μεμεστωμένοι.

[p] Διασφάξ] Ex Herodoto Lib. ii. 158. ἔπειτα τείνει ἐς διασφάγας φέρουσα ἀπὸ τοῦ οὔρεος πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον ἄνεμον. Lib. iii. 117. Lib. vii. 199. ubi vide Glossas. Aristid. Tom. i. p. 272. τὴν διασφάγα ποιήσας τῶν Τεμπῶν ἕνεκα τῷ Πηνειῷ. Ælian. H. A. Lib. i. cap. 23. πέτραι τε καὶ σήραγγες, ἔχουσαι μέντοι διασφάγας μικρὰς καὶ τὰς διαστάσεις. Alia forma et obscœno sensu Hipponax apud Schol. Apoll. Rhod. iv. 322. dixit τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα. quo respexit Hesychius v. Σινδικὸν διάσφ. Plura Spanhem. ad Callim. H. in Del. 105. Valckenar. ad Euripid. Schol. in

Διδαξάμενος.[q] τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλῳ.

Διηθεῖν.[r] διυλίζειν.

Διθύραμβος.[s] ὕμνος εἰς Διόνυσον.

Δίκηλα.[t] μιμήματα, εἰκάσματα.

Δίκη. ὅτε μὲν τὸ ἔγκλημα,[u] ὅτε δὲ ἡ κόλασις,[v] ὅτε δὲ ὁ τρόπος καὶ ἡ ὁμοιότης.[w]

Δικαιούμενος.[x] κολαζόμενος.

Phœniss. 26. et Albertus ad Hesych. in v.

[q] Διδαξάμενος] Hanc lectionem ex Suida revocavimus. Mstus duplici mendo: Διαδαξάμενος. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλου. Infra: Ἐδίδαξα, ἐπαίδευσα αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ. Ἐδιδαξάμην. ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου. quæ et ipsa transcripsit Suidas. Optime Ammonius: Ἐδίδαξε μὲν ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συστήσας. ubi vide Valckenarii Animadversiones p. 70. Filii ἐπιμεληθῆναι, καὶ χρήματα τελέσαι τινὶ τῶν σοφιστῶν, item, filium præceptori συστῆσαι, et filium διδάξασθαι, in Theage p. 8. B. E. F. permutantur. Menon. p. 22. A. ἢ οὐκ ἀκήκοας ὅτι Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν υἱὸν ἱππέα μὲν ἐδιδάξατο ἀγαθόν; quæ etiam in Æschinis Socratici Dialog. i. §. 5. ad verbum leguntur, inde excitata ab Hemsterhus. ad Arg. Plut. Aristoph. p. 4. Protag. p. 199. D. οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Ibid. mox: ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται, οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν. De usu Attico verborum διδάξασθαι, παιδεύσασθαι qui egerint, plures indicantur ad Hesych. T. i. p. 1306. quibus adde Valckenarium ad Xenophont. Memorab. iv. p. 250.

[r] Διηθεῖν] Sophist. p. 152. E. οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾷν. Cratyl. p. 265. B. τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπεικασμά ἐστιν. ad quem locum conferendus est Proclus in Tim. Lib. v. p. 294. Tim. p. 532. F. τὸ τοιοῦτο δὲ μόνον αὐτὸ καθαρὸν διηθεῖν. p. 538. E. χρυσὸς ἠθημένος διὰ πέτρας ἐπάγη. ubi Ficinus ridicule reddit, *florescens*, cogitans, credo, nihili vocem ἠνθημένος. Rectius cepit ibid. G. ξύμπαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι. p. 539. A. 548. D. συνδιηθεῖσθαι occurrit ibid. p. 541. G. Glossulam habet quoque Suidas.

[s] Διθύραμβος] Legg. iii. p. 594. F. καὶ ἄλλο, Διονύσου γένεσις, οἶμαι, διθύραμβος λεγόμενος. Hipp. Maj. p. 100. D. Ion. p. 145. D. Hipp. Min. p. 231. H. Gorg. p. 303. F. G. Phædr. p. 341. D. 342. F. Apolog. p. 360. F. Polit. iii. p. 435. E. ubi vide Scholia. Neque hanc glossam Suidas neglexit.

[t] Δίκηλα] Sic etiam ex Glossographo nostro Suidas, ut nihil opus sit cum Kustero scribere Δείκηλα. Erudite vocem exponit Etymol. M. p. 260. 28. ubi quod laudat, Δείκηλα προΐαλλε, sumptum est ex Apollon. Rhod. iv. 1672. Suspicor glossam huc aliunde irrepsisse, præsertim cum damnata sit a Polluce i. 7. ubi adi Interpp. Villoisonus, V. C. ad Longum iii. p. 179. qui Timæi Codicem post Jo. Capperonnerium tractavit, ait, e regione vocis Δίκηλα in margine scriptas esse voces, ὁμοιώματα, δοκήματα.

[u] Ἔγκλημα] Legg. vi. p. 620. B. ὁ δὲ ὄφλων τὴν τοιαύτην δίκην. viii. p. 648. E. διτταῖς δίκαις ἔνοχος ἔστω. etc.

[v] Κόλασις] Alcibiad. ii. p. 39. C. πάλαι δίκην δεδωκέναι. Euthyphr. p. 50. E. ὡς οὐ δεῖ δίκην διδόναι ἐκεῖνον, ὃς ἂν ἀδίκως τινὰ ἀποκτείνῃ. Hipp. Maj. p. 100. C. Theæt. p. 129. A. et centies alibi.

[w] Ὁμοιότης] Theæt. p. 123. F. ἀλεκτρυόνος ἀγεννοῦς δίκην. Phædr. p. 340. B. διὰ τῆς ἀκοῆς πεπληρῶσθαί με, δίκην ἀγγείου. p. 346. B. ὄρνιθος δίκην βλέπων ἄνω.

[x] Δικαιούμενος] Pollux viii. 25. δικαιωτήρια, τὰ βασανιστήρια, ὡς Πλάτων. ὁ αὐτὸς καὶ δικαιούμενον, τὸν κολαζόμενον. Prius extat in Phædr. p. 345. G. αἱ μὲν εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαιωτήρια ἐλθοῦσαι, δίκην ἐκτίνουσιν. Posterius Legg. xi. p. 683. G. αὐτόν τε καὶ τοὺς ἰδόντας αὐτὸν δικαιούμενον. Exemplorum quantum satis est, congesserunt J. Camerarius ad Aristotel. Nicomach. v. 7. p. 233. et P. Leopardus Emend. v. 9. Verbo δικαιοῦν hac *puniendi* notione respondet θεμίζειν, Cretensibus usitatum, de quo Hemsterh. ad Hesych. v. Θῶμις.

Διπλόον.[y] ἐπὶ σιδήρου εἴρηται, ὅτ' ἂν ἀπό τινος ἑνώσεως ἀπόλυσίς τις ᾖ εἰς παράθεσιν μᾶλλον ἢ ἕνωσιν· ἐπὶ δὲ ἤθους τροπικῶς τὸ μὴ ὑγιὲς δηλοῖ.

Διωκάθειν.[z] διώκειν ἐγκαλοῦντα ἢ τρέχοντα.

[y] Διπλόον] Sophist. p. 169. C. Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα, ὥσπερ σίδηρον, εἴτε ὑγιής, εἴτε διπλόην ἔχων τινὰ ἔστιν ἐν ἑαυτῷ. Ex hoc loco medicina facienda est Plutarcho Pericle p. 158. B. ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς διαπλοκή τις ὕπουλος, ὥσπερ ἐν σιδήρῳ, διαφορὰν ὑποσημαίνουσα δημοτικῆς καὶ ἀριστοκρατικῆς προαιρέσεως. ubi, cum nemo dubitare possit, quin Platonem more suo effinxerit, omnino scribendum: ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς διπλόη τις ὕπουλος, etc. Levius idem laborat T. ii. p. 715. F. καὶ τὸ ὕπουλον, ὥσπερ τινὰς διπλοῦς, ἀναπτύσσει τῆς ψυχῆς. Lege, διπλόας. p. 441. D. ᾗ διττὸς ἡμῶν, ὡς ἀληθῶς, ἕκαστός ἐστι καὶ σύνθετος. τὴν γὰρ ἑτέραν διπλόην οὐ κατεῖδον. p. 802. B. διπλόας ἐν σιδήρῳ μαλάσσων καὶ καταλεαίνων. Scholiastes Luciani ad Phalar. prior. p. 188. ex meliore, quam ipse est, Grammatico hæc descripsit: Αὐθέκαστος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος. Mich. Syncellus in Dionys. Areop. p. 370. ἁπλοῦς μέν, τῇ ὀρθότητι, καὶ ἀληθείᾳ, πάσης ὑπουλότητος καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος. A Platone vocem διπλόη etiam sumserunt Themist. Or. xxi. p. 258. C. et Synes. Ep. 147. p. 288. Eadem metaphora Polit. iii. p. 496. H. ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν, οὐδὲ πολλαπλοῦς. ex quo loco πολλαπλοῦς, tanquam Platoni proprium, Pollux iv. 47. laudat. Polit. viii. p. 496. A. οὐκ ἄρα ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυτῷ οὐδὲ εἷς, ἀλλὰ διπλοῦς τις. Euripid. Rhes. 395. φιλῶ λέγειν τἀληθὲς αἰεί, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ. Dionys. Halic. Rhetor. p. 66. Ἕλλην Θετταλός, διπλοῦς καὶ ποικίλος. Hesychius: Διπλοῦς ἄνδρας. παλιμβόλους. Contrarium est ἁπλοῦς. Legg. v. p. 609. C. ὅπως μήτε αὐτὸς κίβδηλος ποτὲ φανεῖται ὁτῳοῦν, ἁπλοῦς δὲ καὶ ἀληθὴς ἀεί. Polit. viii. p. 493. C. Latinis *simplex* tritissimum est eadem potestate. Platonicum πολλαπλοῦς expressit Cicero ad Att. vi. 2. 'est magnum illud quidem, veruntamen multiplex pueri ingenium, in quo ego regendo habeo negotii satis.' Græcorum etiam imitatione *duplicem Ulyssem* feliciter dixit Horatius i. Carm. 6. 7. 'Nec cursus duplicis per mare Ulyssei.' quod Bentleius recte quidem post alios explicuit, sed mox novandi studio ablatus, in *reducis Ulyssis* commutavit: quo, ad meum sensum, nihil potest esse frigidius. Glossæ Isidori: *Artificem, duplicem, dolosum.* Ad hanc vocis vim allusit Ovidius Amor. i. 12. 27. 'Ergo ego vos rebus duplices pro nomine sensi?' quod recte cepit vir doctus Miscell. Observ. Vol. ii. T. i. p. 25. Vide Maussac. ad Harpocrat. v. Ἀρχαίως, et Herald. ad Arnob. ii. p. 95. Pæne mihi exciderat monere, me in Timæo scripsisse, ἀπόλυσίς τις ᾖ, et ὑγιὲς δηλοῖ. In Ms. vitiose, ἀπόλυσίς τις ἢ, et ὑγιὲς δηλοῦν.

[z] Διωκάθειν] Rarior verborum forma in αθω, et ab Atticis in paucis tantum recepta, velut, διωκάθω, εἰργάθω, ἀμυνάθω, εἰκάθω, ὑπεικάθω. His κιάθω adjicit Etymolog. M. p. 8. 18. —— ἐπειδὴ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, διὰ τὸ αθω ποιοῦσι τὴν παραλήγουσαν· οἷον κίω, κιάθω· εἴκω, εἰκάθω· εἴργω, εἰργάθω, ἀμύνω, ἀμυνάθω etc. quod idem ex parte repetit p. 231. 53. Ejus tamen regulæ obstat κιάθω a κίω, cujus penultima semper corripitur. Vix ausim in hanc classem referre ὁρμάθω, quamvis bis occurrat apud Euripidem Med. v. 189. et Androm. v. 859. propterea quod non desunt homines acuti, qui utrumque locum in vitii suspicionem vocent. Plato Euthyphr. ὑπὲρ ἀνδρὸς θητὸς ἄνδρα πρεσβύτην πατέρα διωκάθειν φόνου. Gorg. p. 295. G. Πώλου τὸ κατὰ νόμον αἴσχιον λέγοντος, σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες. quod, quoniam vulgo minus notum erat, Olympiodorus Commentario in hunc Dialogum Msto, et Scholiastes per ἐδίωκες explicandum putarunt. Aliquando hanc formam, pro temeritate sua, librarii obliterarunt, v. c. Polit. ii. p. 428. F. ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν, ubi Stobæus p. 445. Codex Paris. et Scholiastes antiquum διωκάθειν conservarunt. Idem Philemoni apud Athen. L. vii. p. 288. E. restituit Is. Casaubonus. Euripides apud Stob. p. 26. Αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν. Aristoph. Nub. v. 1484. Vesp. v. 1198. et Schol. Mœris p. 118.

Δρυόχοι.[a] δρυόχους ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νηός.

Διωλύγιον.[b] ἐπὶ πολὺ διῆκον· ἐπὶ φαύλου δὲ αὐτῷ κέχρηται· πολὺ καὶ ἄμετρον.

Διωμοσία.[c] ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι, τοῦ μὲν ὀμνῦντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ, τοῦ δὲ, ὅτι οὐκ ἐποίησεν.

Δρόμοι.[d] ἡ περίπατος.

et ibi Piersonus. Eadem manus inepta, quæ διωκάθω ex Platone expulerat, ὑπεικάθω etiam in ὑπείκω mutavit Apolog. p. 365. B. Sed ex scriptis libris revocarunt H. Stephanus ad h. l. et A. M. Salvinius Misc. Obs. Vol. ii. T. ii. p. 272. Platonis imitator, Julianus Or. vii. p. 229. ἐπείπερ ἡμᾶς ἐκέλευσας ὑπεικάθειν αὐταῖς.

[a] Δρυόχοι] Tim. p. 547. H. νέα μὲν οὖν ξύστασις τοῦ παντὸς ζώου, καινὰ τὰ τρίγωνα οἷον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα τῶν γερῶν, ἰσχυρὰν μὲν τὴν ξύγκλεισιν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται. qui locus manifesto vitio laborat, cui sic mederi tentabat H. Stephanus: ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα, τῶν μερῶν ἰσχυρὰν μὲν τὴν ξύγκλεισιν κ. λ. Sed recte hanc conjecturam repudiat Dukerus Misc. Obs. Vol. ii. T. iii. p. 417. Nec melior est Salmasiana de ann. climact. p. 763. οἷον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα νεαρῶν. Codex meus tenet vulgatum τῶν γερῶν· alius, cujus variantes in iisdem Misc. l. c. produntur, habet τῶν γεῤῥῶν· Parisinus et Tubing. τῶν γενῶν. unde doctiores, quid Plato scripserit, extundant. His scriptis, mihi redduntur Wyttenbachii literæ, exquisitam animadversionem habentes: 'Acquiesco in γενῶν, quod ut librorum auctoritate, ita sua ipsum verisimilitudine commendatur. Τὰ γένη sunt *quatuor illa elementa*, quibus cum corpus humanum, tum alimenta ejus constant. Ita p. 548. B. τεττάρων γὰρ ὄντων γενῶν, ἐξ ὧν συμπέπηγε τὸ σῶμα, γῆς, πυρὸς, ὕδατος, καὶ ἀέρος. Hæc *genera*, tanquam ex partibus, composita sunt ex triangulis, ἐκ τριγώνων, p. 536. ubi hæc inprimis verba novam lectionem confirmant: γίγνεται μὲν γὰρ ἐκ τῶν τριγώνων ὧν προῃρήμεθα γένη τέτταρα. et proxime ante hæc verba, τὰ τέτταρα γένη. Satis hoc est ad tuendum γενῶν. Aliud superest, quod locum impeditum reddit. Quid enim sibi velit δρυόχων in hac sede, non modo non intelligitur, sed loci etiam nexus ac ratio turbatur. Quare ita putem a Platone scriptum fuisse: νέα μὲν οὖν ξύστασις τοῦ παντὸς ζώου, καινὰ τὰ τρίγωνα ἔτι ἔχουσα τῶν γενῶν, ἰσχυρὰν μὲν οἷον ἐκ δρυόχων, τὴν ξυγκλεισιν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται.' De voce δρύοχος vide Grammaticos ceteros, quos laudant Brodæus ad Anthol. iii. p. 358. et Albertus ad Hesych. in v. Cum Timæo congruit Scholiastes Platonis l. c.

[b] Διωλύγιον] Theæt. p. 122. E. τὸ γὰρ ἐπισκοπεῖν καὶ ἐπιχειρεῖν ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας ὀρθὰς ἑκάστου οὔσας, οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία; quod Julian. Orat. ii. 101. et p. 189. et Damascius apud Suidam in v. hinc mutuum sumserunt. Legg. x. p. 666. F. μήκη αὖ κέκτηται διωλύγια. ubi vide Scholia. Platonis auctoritate Zenobius iii. 34. v. 55. Harpocration et Suidas in v. hoc vocabulum confirmant. Callimach. Fr. iii. Εὖτ' ἀνέμων μεγάλων πνεῦμα διωλύγιον. Incertus Anthol. iv. p. 520. ἀποστείλῃ πνεῦμα διωλύγιον. Sed inprimis Platonis imitatores hac voce delectati videntur. Philo T. i. p. 247. τὰς τῶν ἐπιθυμιῶν μακρὰς καὶ διωλυγίους ἐκτάσεις. p. 680. ὁ δὲ βαθὺς καὶ διωλύγιος ὕπνος. cui Th. Mangeius eandem bis feliciter restituit. T. i. p. 258. et p. 295. Phrynichus apud Phot. p. 326. διωλύγιόν τινα καὶ μακρὰν φρενῖτιν. Themist. Or. xiii. p. 167. B. μεγέθη οἰκοδομημάτων ἑκασταχῇ διωλύγια. Julian. apud Suid. v. Χρῆμα· τὸν μέγαν καὶ διωλύγιον Ταῦρον. Liban. Opp. T. i. p. 312. C. ἀνεβόησεν ἂν διωλύγιον. Damascius apud Phot. p. 1074. ἐν σκότῳ διωλυγίῳ πολὺ φῶς ἀνάψας. Basil. de Vita Theclæ i. p. 60. μέγα τι καὶ διωλύγιον ὑπηχήσασα. Sed modus sit exemplorum. Cyrillus Lexico Ms. Διωλύγιον. θρηνητικῶς ἔχον (lege, ἠχοῦν) ἐπὶ πολύ. ἢ καὶ μεγάλως φωνοῦν. quo Hesychii lectio firmatur. Plura, qui volet, petat a Dorvillio ad Chariton. p. 278.

[c] Διωμοσία] Vide sup. v. Ἀντωμοσία.

[d] Δρόμοι] Δρόμοι sunt *loca cursibus destinata*, sive *ambulacra publica*. Theæt.

Δυσωπεῖσθαι.[e] ὑφορᾶσθαι, καὶ ὑπόπτως ἔχειν.
Δωροδόκοι.[f] καὶ οἱ διδόντες δῶρα, καὶ οἱ λαμβάνοντες.

p. 115. B. ἄρτι γὰρ ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἠλείφοντο. ubi Scholiastes: Τόποι τινὲς ἦσαν, ὁ μὲν ἐκτὸς ἄστεος, ὁ δὲ ἐντὸς, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς τελουμένων ὑπὸ τῶν νέων, Δρόμοι καλούμενοι. Cratyl. p. 299. F. οὐ γάρ ἐπισκοπεῖς με ὥσπερ ἐκτὸς δρόμου φερόμενον, ἐπειδὰν λεῖον ἐπιλάβωμαι. quod proverbii formam habet, et simile est notissimo, *extra oleas vagari*. Phædrq p. 336. E. Κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους. φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι. ubi Sch. liastes, et Hermias Scholiis Mss. Δρόμοι ἦσαν τόποι τινὲς ὅπου ἔτρεχον οἱ νέοι. Pro *ambulatione* Euthyd. p. 215. D. εἰσελθόντε δὲ περιεπατείτην ἐν τῷ καταστέγῳ δρόμῳ· καὶ οὔπω τούτω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην. quo in loco Jac. Sirmondus ad Apollin. Sidon. ii. Ep. 2. p. 28. κατάστεγον δρόμον recte interpretatur *tectam porticum, hypodromum*. Vide Jo. Toupium addend. ad Theocrit. Eidyll. xviii. 39.

[e] Δυσωπεῖσθαι] Politic. p. 181. E. μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι. Legg. xi. p. 683. D. ταῖς δὲ ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων δυσωπουμένους πρὸς ἀλλήλους περὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἄξιον ἐπιχειρεῖν πείθειν. ubi vide Scholiasten. Phædr. p. 343. B. καὶ πῶς ἐδυσωπούμην, κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. quem locum laudant Mœris et Thom. Mag. in v. Aureolam Ibyci sententiam rationi suæ sic accommodavit Xenophon Memorab. i. 3. καὶ τῶν ἄλλων δὲ μωρίαν κατηγόρει, οἵτινες παρὰ τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαινόμενα ποιοῦσί τι, φυλαττόμενοι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν. Eandem e Platone repetierunt Plutarchus Sympos. ix. 15. p. 748. C. Synesius Ep. 105. p. 247. Marinus in Vita Procli cap. 1. et Damascius apud Suid. v. Ἰβύκειον, ubi vide Kusterum. Hermias Scholiis in Phædrum Mss. Platonis locum ita interpretatur: Τὸ δὲ ἐδυσωπούμην κατ' Ἴβυκον, τοιοῦτόν ἐστι· οὐ βούλομαι προσκροῦσαι τοῖς θεοῖς καὶ ἁμαρτεῖν παρ' αὐτοῖς, διὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τιμὴν καὶ εὐδοκίμησιν. ἐδυσωπούμην οὖν, ἀντὶ τοῦ, ηὐλαβούμην. Quam Hermiæ annotationem commemorat quoque P. J. Nunnesius ad Phrynich. p. 81. his usus verbis: 'Plato in Phædro τὸ ἐδυσωπούμην ex Ibycp poeta pru ηὐλαβούμην aperte adhibet, ut observat eo loco Hermias.' Nempe festinantius inspexit Codicem suum. Nam ἐδυσωπούμην Platonis est, non Ibyci; neque inde petitum dixit Hermias. Zonaras Lexico Ms. Δυσωποῦμαι, ἀντὶ τοῦ, φοβοῦμαι. οὕτως Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν. καὶ Δυσωπεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, ὑφορᾶσθαι καὶ φοβεῖσθαι, καὶ μετ' ὑπονοίας σκυθρωπάζειν. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ κρίνειν καὶ ἐλέγχειν τὴν λέξιν λαμβάνουσιν. Δυσωπεῖν γὰρ εἴρηται, παρ' ὅσον οἱ κατακεκριμένοι κακῶς ἔχουσι τὰς ὦπας. οὕτως εὗρον τὴν λέξιν εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν, καὶ εἰς τὰ ἀνεκφώνητα Ἡρωδιανοῦ. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ, αἰδεῖσθαι, εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν. ἡ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν. ex quo corrige Etymol. M. p. 292. 51. eadem fere habentem. De hoc verbo est erudita disputatiuncula Hemsterhusii ad finem T. ii. Raphelii in N. T. Timæi glossam Suidas descripsit.

[f] Δωροδόκοι] Alcibiad. ii. p. 43. C. οἱ δὲ, ἅτε οὐ δωροδόκοι ὄντες, καταφρονοῦσι ἁπάντων τούτων, ubi vide Scholia. Polit. iii. p. 434. A. οὐ μὲν δὴ δωροδόκους γε ἐατέον εἶναι τοὺς ἄνδρας, οὐδὲ φιλοχρημάτους. ix. p. 503. G. ἔστι δ' ὅτε συκοφαντοῦσιν, ἐὰν δυνατοὶ ὦσι λέγειν, καὶ ψευδομαρτυροῦσι, καὶ δωροδοκοῦσι. Ibid. p. 509. F. καὶ πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ, ἢ Ἐριφύλη, ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὅρμον δεξαμένη. Plerique omnes Grammatici in eo consentiunt, δωροδόκον etiam pro *largitore*, δωροδοκεῖν pro *dona dare*, dici. Cujus notionis non nisi duo exempla reperi, alterum apud Demosthenem Phil. iii. p. 30. quod etiam Scholiastes Platonis l. c. laudat, alterum apud Aretæum Cappad. de Causs. morb. ii. p. 67. ἁπλοῖ, εὔθυμοι, δωροδόκοι, καὶ ἐς τὴν δίαιταν ἁβροί. Simili ratione Grammatici voci ἀδωρότατος apud Thucydid. ii. 65. duplicem vim tribuerunt. Hesychius: Ἀδωρότατος. ὁ μηδ' ὅλως μεταδιδοὺς τὶ, ἢ ἀδωροδόκητος. ubi vide Hemsterhusium.

Ε.

Ἑαυτῷ.[a] ἐπὶ τρίτου προσώπου. οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ δευτέρου κέχρηνται.

Ἐγκύρτια. τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. χρῆται δὲ ἐν Τιμαίῳ[b] ἐπὶ τῆς φάρυγγος τῇ λέξει.

Ἐδήωσαν τὴν γῆν.[c] ἀντὶ τοῦ, ἐδενδροτόμησαν.

Ἐδίδαξα.[d] ἐπαίδευσα αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ. Ἐδιδαξάμην, ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου.

Ἕδος.[e] τὸ ἄγαλμα. καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται.

Ἐνθράττειν.[f] ὑποκινεῖν, ταράττειν.

[a] Ἑαυτῷ] Erast. p. 6. F. *ποτέρῳ ἂν μᾶλλον ἐπιτρέπεις αὐτόν τε καὶ τὰ σεαυτοῦ;* Lysid. p. 108. E. *ἀλλ' ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἡγήσεταί σε βέλτιον αὐτοῦ φρονεῖν, ταύτῃ ἐπιτρέψει σοι καὶ αὐτὸν καὶ τὰ αὐτοῦ.* Phædon. p. 377. D. *καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν.* Ibid. p. 384. F. *Οὐκοῦν τοιόνδέ τι δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτούς;* p. 390. F. *ὅπως μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἑαυτόν τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατήσας οἰχήσομαι.* Sed pleni sunt exemplorum Attici scriptores; et sæpe hunc usum attigerunt viri eruditi, ut Salmas. ad Inscript. p. 14. et Dorvill. ad Chariton. p. 159. et 328. Suidas hanc glossam pro more exscripsit.

[b] Τιμαίῳ] Pag. 546. F. *πλέγμα ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς, οἷοι κύρτοι, ξυνυφηνάμενος, διπλᾶ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐγκύρτια ἔχοντες. ὧν θάτερον πάλιν διέπλεξε δίκρουν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων δὴ διετείνατο οἷον σχοίνους κύκλῳ διὰ παντὸς πρὸς τὰ ἔσχατα τοῦ πλέγματος,* etc. Sunt enim pluscula. Glossam etiam reperies apud Suidam sine ulla varietate.

[c] Ἐδήωσαν τὴν γῆν] Ex Herodoto, ut opinor, v. 89. *Αἰγινῆται δὴ ἐδήιουν τῆς Ἀττικῆς τὰ παραθαλάσσια.* vi. 135. vii. 133. viii. 32. Verbum tritum cum ab aliis, tum a Thucydide, cujus vide Indicem. Corruptus in hoc verbo est Athenæus vi. p. 234. A. *ληϊζόμενοι τὴν ἀλλοτρίαν καὶ ἀδικοῦντες.* ubi scribendum puto: *καὶ δηοῦντες,* quod etiam Valckenario in mentem venit. Hesychius: *Ἐπόρθουν. κατέσκαπτον, ἐδίωκον.* Pro *ἐδίωκον* lege *ἐδήουν.*

[d] Ἐδίδαξα] Vide sup. v. *Διδαξάμενος.*

[e] Ἕδος] Dubito, an vox in nostris Platonis exemplaribus extet: non reperi certe. Æschylus Pers. 404. *ἐλευθεροῦτε δὲ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη.* Sophocles Œd. Tyr. 886. *οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων.* Lycurg. in Leocrat. p. 157. *κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς, καὶ τὰ ἕδη, καὶ τὰ τεμένη.* Philo T. ii. p. 314. *ἐπιφοιτᾶν καὶ ἐνδιατρίβειν τοῖς ἕδεσιν.* ubi non imiter Mangeium, *ἱεροῖς* addentem. Herodes Atticus Inscript. i. vs. 19. *Ὅσκε θεῶν ἑδέεσσιν ἀλιτροσύνην ἀναθείη.* Vide Photium Bibl. p. 1069. Latinos etiam *sedes* pro Deorum templis dicere, exemplis ostendunt Drakenborch. ad Sil. Ital. xii. 48. et Burmann. ad Ovid. Met. x. 220. Non minus frequenter *ἕδος* pro *statua* vel *simulacro* ponitur. Callimach. Fr. 105. *καὶ γὰρ Ἀθήνης Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λιτὸν ἔθηκεν ἕδος.* Dionys. Hal. A. R. i. p. 38. *παραλαβὼν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὰ ἕδη τῶν θεῶν.* Herodes Atticus Inscript. ii. 2. *Ῥηγίλλης ἕδος ἀμφὶ θυοσκόον ἱρὰ φέρουσαι.* Appianus Mithridat. p. 717. *τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος, ὃ Παλλάδιον καλοῦσι.* Erotian. et Thom. M. in v. Jungerm. ad Polluc. i. 7. et Toupius Cur. noviss. in Suid. p. 61. Apud Hesychium legitur: *Ἐδοξιποίει. ἀγαλματοποίει.* Sed certe emendatione scribendum: *Ἑδοξοεῖ. ἀγαλματοποιεῖ.* Pro *τρόπος,* quod Glossographi nostri Codex habebat, ex Suida *τόπος* recepi.

[f] Ἐνθράττειν] Tim. p. 547. D. *οὐκ ἄλλην ἐπεμβάλλοντες ἐνετάραξαν κίνησιν.* ubi Timæum *ἐνέθραξαν* legisse, manifestum est. Contracta enim forma Atticis placuit, monente etiam Mœride p. 186. Phrynichus Ms. *Θράττει, οἷον ταράττει,*

Εἶεν.[g] συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα.

Εἰλομένων.[h] συνεσταλμένων, συγκεκλεισμένων.

Εἰκάζων.[i] οἰόμενος, ἢ ὁμοιῶν.

Ἕλη.[j] ἡλίου αὐλαία ἢ αὐγή.

κατὰ συντροπὴν καὶ τρόπον (lege, συγκοπὴν καὶ τροπὴν) γεγενημένον. Parmenide p. 56. B. ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε μή τι ᾖ περὶ πάντων ταυτόν. Theæt. p. 133. E. Θράττει μέ πως νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις. quo respexit Timæus infra: Θράττει. ταράττει, κινεῖ. Phædr. p. 343. B. ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον. ubi vide Scholiasten. Phædon. p. 388. E. τί ἦν τὸ σὲ αὖ θράττον, ἀπιστίαν παρέχει. Platonis exemplo, Sophistæ hanc formam celebrarunt, tanquam Aristides T. i. p. 514. Themist. Or. ii. p. 33. D. Liban. Ep. 1285. Julian. Or. vi. p. 192. A. Synes. Ep. 121. p. 257. Marinus in Proclo p. 84. Basil. de Vita Theclæ i. p. 61. Lexicon Sangerm. Ms. Ἄθρακτος. ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη, ἐθράχθη Σοφοκλῆς λέγει. Vide Hemsterhus. ad Hesych. v. Ἀνώπιστον. Semel etiam hac forma usus est Pindarus Isthm. vii. 55.

[g] Εἶεν] Alcibiad. i. p. 26. B. Εἶεν· εἰ δὲ δὴ ὅτι μάλιστα ταῦτα διανενόημαι. Minoe p. 45. F. Ἐπίστανται γάρ. Εἶεν. τίνων δὲ δὴ τὰ περὶ πόλεως διοικήσεως etc. Euthyphron. p. 52. G. Εἶεν. ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ ὁσιότης; Parmenid. p. 59. A. 69. B. Phileb. p. 74. B. p. 78. B. 79. B. Hipp. Maj. p. 98. D. E. G. Sed hæc concedendi et ad alia transeundi formula singulis paginis occurrit. Vide Mœridem p. 138. Lambinum ad Horat. i. Ep. 16. 56. Interpretes ad Maxim. Tyr. Diss. ii. p. 501. xxvii. p. 701. Suidas Timæi glossam duabus vocibus auctiorem exhibet: Εἶεν. ἄγε δή. συγκατάθεσις etc. Et sic Scholiastes ad Platonis Politic. p. 169. E.

[h] Εἰλομένων] Nihil a Timæo discrepat Suidas. Forte tamen scribendum: Εἰλόμενον. συνεσταλμένον, συγκεκλεισμένον. Certe respicitur Tim. p. 545. G. διὰ δὲ βραδυτῆτα ἀπωθούμενον ὑπὸ τοῦ περιεστῶτος ἔξωθεν πνεύματος πάλιν ἐντὸς ὑπὸ τὸ δέρμα εἰλλόμενον κατερριζοῦτο. ubi eadem lectionis varietas, quæ supra v. Γῆν ἰλλομένην. Proclus in Tim. iv. p. 281. sequitur scripturam ἰλλόμενον. At Galenus ad Hippocrat. Epidem. iii. Tom. v. p. 423. præfert εἰλούμενον, eadem tamen, qua Proclus, *constringendi* et *concludendi* potestate. εἰλόμενον Timæus in Codice suo reperit, quod etiam legitur in meo. εἰλλόμενον denique vulgatæ Edd. quas viderim, omnes. Quamcunque vero lectionem sequare, ad rem ipsam nihil interest. Vide notata ad v. Γῆν ἰλλομένην.

[i] Εἰκάζων] Alcib. i. p. 25. F. ὅτι μὲν οὖν ταύτην τὴν ἐλπίδα ἔχεις, εὖ οἶδα, καὶ οὐκ εἰκάζω. Phileb. p. 90. F. Τό γε μετὰ ταῦτ' εἰκάζειν λείποιτ' ἄν. Ione p. 144. Οὐ χαλεπὸν τοῦτο γε εἰκάσαι. Cratyl. p. 270. C. ὅτι οὐδὲν εἰδότες τῆς ἀληθείας τὰ τῶν ἀνθρώπων δόγματα περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν. Phædon. p. 394. D. ἴσως μὲν οὖν, ὡς εἰκάζω, τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν. et sic aliis locis. Nec minus frequentatur *assimulandi*, et *comparandi* significatio. Politic. p. 171. C. ἢ βούλει, καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δή, καὶ τοὔνομα παρεικάσωμεν; Cratyl. p. 277. A. οὐδὲ τὸ παράπαν δέῃ πάντα ἀποδοῦναι, οἷόν ἐστιν ὃ εἰκάζει, εἰ μέλλει εἰκὼν εἶναι. p. 279. G. Sympos. p. 333. E. ἀλλὰ δὲ ἐμοῦ ἀκούσατε ἂν ὅμοιός τε ἔστω οἷος ἐγὼ εἴκασα αὐτόν. Phædr. p. 345. D. ἡ μὲν (ψυχὴ) ἄριστα θεῷ ἑπομένη καὶ εἰκασμένη. p. 346. C. Polit. ii. p. 429. G. vi. p. 470. F. ubi vide Scholia. Hoc verbum Davisius bene restituit Maximo Tyrio Diss. vii. p. 518. At Mangeius ad Philon. T. ii. p. 35. idem a Mss. oblatum temere sprevit. Formam ᾔκασα, quam Mœris p. 182. Atticis tribuit, Platonis librarii in notiorem εἴκασα videntur mutasse. Vix operæ est monere, glossam a Suida esse descriptam.

[j] Ἕλη] Hæc glossa sic reficienda e Suida: Εἵλη. ἡλίου ἀλέα, ἡ αὐγή. nisi ἕλη, ab antiquo ἕλω, splendeo, retinere malis. Nam Eustath. ad Od. H. p. 1573. e Lexicis Rhetoricis docet, utrumque, εἵλη et ἕλη, veteribus usitatum fuisse. Alciphron. iii. 42. καὶ τὸ ἐκ τῆς ἕλης θέρεσθαι. Sic in Codice Regio reperi, non εἵλης, ut Berglerus corrigit ex i. 12. Hesychius: Ἕλα. ἡλίου αὐγή, καῦμα. Nec dubium est, quin vetusta lingua ἥλη pro ἕλη usurparit, unde ἥλιος,

Εἵλησις.[k] ἔκκαυσις.
Εἰλυφόωσιν.[l] εἰλοῦσι, συνάγουσιν.
Εἴξασι καὶ Εἴκασι[m] λέγει ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν.

sol. Æoles, præfixo digammate suo, γέλα dixisse, ex Hesychio v. Γέλαν intelligimus. Vide Salmasium Exercit. Plin. p. 224. Βέλα Lacedæmoniorum est, eodem Hesychio auctore. Quæ observatio proderit emendandæ alteri glossæ, insigniter depravatæ: Κιέλλη. φέγγος, αὐγὴ, φῶς, πάχνη, ὀμίχλη. ubi primum β ex dialecto præfixum, solemni errore in κ abiit. Tum, ut fit, transpositæ sunt literæ ε et ι. Vera igitur lectio est: Βείλη. φέγγος, αὐγὴ, etc. Explicationem πάχνη ad Siculum γέλα vel βέλα, Latinum *gelu*, pertinere, ostendit Lennep. ad Phalarid. Ep. 106. p. 308. Denique, quoniam de vocis origine disputamus, addendum est, pro ἕλη ex dialecto dictum esse σέλη, unde σελήνη, *luna*. In libris tamen nostris frequentior est forma εἵλη, quam ἕλη. Aristophanes apud Etymol. M. p. 298. 54. Καὶ τῶν πρὸς εἵλην ἰχθύων ὠπτημένων. Ælian. H. A. Lib. iv. cap. 46. Καὶ ὀπτῶσιν οὐ πυρὶ, ἀλλὰ πρὸς τὴν εἵλην τὴν τοῦ ἡλίου. Lib. v. cap. 3. θηραθέντα δὲ ἀποκτείνουσι, καὶ πρὸς τὴν εἵλην κρεμῶσι τριάκοντα ἡμερῶν. xiv. 26. et xv. 12. τὰ ῥόδα πρὸς τὴν εἵλην ὑπαλεασθέντα καὶ ἐκκόψαντα τῶν καλύκων. xvii. 31. Philostrat. Lib. ii. Icon. cap. 33. p. 858. Καὶ φοινίττει τὴν κόρην μετρίᾳ τῇ εἵλῃ. Sic eleganter emendavit Adr. Heringa Observat. cap. xxxi. p. 285. Glossæ nostræ sedem quærant, quibus otium est.

[k] Εἵλησις] Polit. ii. p. 431. A. ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. οἷον, σῶμα ὑπὸ σιτίων τε καὶ ποτῶν, καὶ πόνων, καὶ πᾶν φυτὸν, ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων. ubi vide Scholia. iii. p. 439. E. καὶ πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατιαῖς μεταβάλλοντες ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων, καὶ εἱλήσεων, καὶ χειμώνων. Sed non est prætereundus insignis locus Legg. v. p. 613. A. οἱ μέν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διειλήσεις ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀναίσιοι αὐτῶν, οἱ δὲ, δι᾽ ὕδατα. Ficinus διειλήσεις pro *turbine* accepit, quem sequitur H. Stephan. Thes. Gr. L. Tom. i. p. 1126. Nos primum scripturæ varietatem excutiamus; tum, quid nobis videatur, paucis exponamus. Phrynichus Ms. cujus glossam dedimus sup. ad v. Ἀλλόκοτον, ita legit: οἱ μέν γε διὰ πνεύματά γε καὶ διειλήσεις ἀλλόκοτοί εἰσι, καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ, ἐναίσιοι αὐτῶν, δηλοῖ οἷον, οἱ γενόμενοι ἐν αἴσῃ καὶ μοίρᾳ τινι. Aliquanto deterior est lectio Stobæi Ecl. Phys. p. 88. οἱ μὲν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διαλήσεις, ἀλλόκοτοί τέ εἰσι καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Alio denique modo locum exhibet Galenus Tom. i. p. 349. Ed. Basil. οἱ μέν που γε διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ εἱλήσεις, ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ, καὶ ἀνείδεοι ἑαυτῶν. qui locus in edit. Charterii Tom. v. p. 456. F. misere corruptus est. Nam pro καὶ εἱλήσεις editur καὶ εἰ ἡλίασις, et mox pro εἱλήσεις, ἡλιάσεις. Cujusmodi errores prope infinitos Charterius, emendandi specie, in Galenum invexit. Nobis autem in Platone legendum videtur: οἱ μέν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ δι᾽ εἱλήσεις ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀπαίσιοι αὐτῶν. Εἱλήσεις hic quoque intellige *solis calorem, æstum*, τὰς ἐξ ἡλίου θερμότητας, ut bene explanat Galenus l. c. Nec de emendatione nos dubitare sinit imitatio Plotini Ennead. i. Lib. viii. p. 81. ἃ ῥᾳδίως ἔχει ὑπό τε πνευμάτων, ὑπό τε εἱλήσεων τὴν φθοράν. Plutarch. Sympos. L. vi. 2. p. 688. A. εὐχόμεθα τὸν θεὸν διδόναι δρόσους μαλακὰς καὶ εἱλήσεις ἐν πνεύμασι μετρίως. Eustath. ad Od. H. p. 1573. εἱλεῖν, τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν. Pro voce ἀναίσιοι, vel ἐναίσιοι, quam Phrynichus l. c. nimis argute explicat, olim ἀπαίσιοι scripsimus. Nunc magis placet ἀνάρσιοι. Ac forte huc pertinet glossa Timæi, Ἀνάρσια, p. 30. Glossam haud præteriit Suidas.

[l] Εἰλυφόωσιν] Kusteriana Suidæ Editio tantum habet: Εἰλυφ. συνάγουσι. Sed εἰλοῦσι ex Codice Leidensi revocavit Jac. Gronov. Mutilat. Suid. p. 47. Vid. Eustath. ad Il. Υ. p. 1218. Nullum glossæ in Platone vestigium superest.

[m] Εἴξασι καὶ Εἴκασι] Sophist. p. 153. H. ὡς εἴξασι τινὲς αὖ λόγον ἑαυτοῖς δόντες ἡγήσασθαι. Politic. p. 184. A. πολλοὶ μὲν γὰρ λέουσι τῶν ἀνδρῶν εἴξασι καὶ κενταύροις. Ibid. p. 190. C. Euripid. Iphig. Aul. v. 848. Aristoph. Nub. v. 342. Av. v. 96. et Schol. Eubulus apud Athen. L. xiii. p. 558. A. Plato Comicus ap. Eustath. ad Il. Ξ. p. 1161. Numenius apud Euseb. P. E. xiv. p. 728. εἴξασιν οὖν οἱ πρῶτοι ὀλιγαρχικωτέροις. ubi Fr. Vigerus dubitatione sua ostendit, formam Atticam sibi minus cognitam

Ἐπαγγελίαι.[n] καθ' ὧν μή εἰσι κολάσεις ὁρμώμεναι κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους.

Ἐμαλακίσθη.[o] ἐνέδωκε, καὶ ἀσθενῶς διετέθη ὑπὸ δειλίας.

Ἔμβραχυ.[p] συντόμως, καὶ οἷον ἐν βραχεῖ.

Ἐμπειρία.[q] τριβὴ ἐκ πείρας.

Ἐμπολέμια.[r] τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα.

Ἔναγχος.[s] ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ.

fuisse. Notior fuit Jano Cornario in Eclogis p. 193. Ex Bœotorum, κ in ξ mutare solitorum, dialecto, hanc formam ab Atticis receptam esse, tradit Etymol. M. p. 297. 15. Neque hanc glossam Suidas prætermisit.

[n] Ἐπαγγελίαι] Suidas hanc glossam cum ipso errore in Lexicon suum recepit. Kusterus suppleri vult: λέγεται ἐπὶ δημοσίων ἀδικημάτων. quod tamen facile ex re ipsa intelligitur. Rectius probat Æm. Porti emendationem ὡρισμέναι pro ὁρμώμεναι. Glossa pertinet ad Polit. viii. p. 500. C. Εἰσαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται· ubi vide Scholiasten. Putares, Timæum hic legisse ἐπαγγελίαι. Ego vero culpam potius in Timæi librarium conferam, qui ἐπαγγελίαι scripserit, ubi εἰσαγγελίαι scribere debebat. Neque enim tam doctus Grammaticus discrimen, quod inter has delationes est, ignorare poterat. Ἐπαγγελία est delatio criminis publici cujuscunque, cujus lege esset judicium: εἰσαγγελία, delatio criminis innominati. Vide Pollucem viii. 51. et Harpocrat. v. Εἰσαγγελία, cum nota Valesii, et v. Ἐπαγγελία. Petitus tamen ad Legg. Attic. p. 347. utramque confudit.

[o] Ἐμαλακίσθη] Alcibiad. i. p. 33. G. οὐκ ἀποκνητέον, οὐδὲ μαλθακιστέον, ὦ ἑταῖρε. Phileb. p. 76. F. Μήπω τοίνυν μαλθακιζώμεθα. Sophist. p. 158. D. οὕτως ἀποστησόμεθα νῦν μαλακισθέντες. Ibid. p. 169. A. Sympos. p. 318. A. ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει, ἅτε ὢν κιθαρῳδός. Polit. v. p. 459. G. Epist. iii. p. 709. A. Epist. vii. p. 718. G. εἴ τι καταμαλθακισθεὶς καὶ ἀποδειλιῶν αἰσχύνης μετέσχον κακῆς.

[p] Ἔμβραχυ] Theage p. 10. E. καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἷόν τε οἰκειότατα παρέχειν, ὅτου ἂν δέῃ ἔμβραχυ. Hipp. Min. p. 230. F. ἀλλ' ἐρώτα ἔμβραχυ ὅ, τι βούλει. Gorg. p. 285. B. ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν ἔμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούληται. ubi Olympiodorus Scholiis Mss. vocem eodem modo exponit. Dio Chrysost. Orat. xxxvi. p. 446. C. Aristid. Tom. ii. p. 267. Ex Longini præcepto Art. Rhetor. p. 714. scriptor, exquisitius loqui cupiens, dicet τὸ ἁπλῶς ἔμβραχυ. Sic vulgatum ἐν βραχεῖ corrigendum. Vide Hesychium in v. inprimis Scholiastem ad Gorg. l. c. Totidem verbis glossam descripsit Suidas.

[q] Ἐμπειρία] Phileb. p. 90. F. καὶ τὰς αἰσθήσεις καταμελετᾷν ἐμπειρίᾳ καί τινι τριβῇ. Gorg. p. 281. E. πολλαὶ τέχναι ἐν ἀνθρώποις εἰσὶν ἐκ τῶν ἐμπειριῶν ἐμπείρως εὑρημέναι. Phædr. p. 354. D. εἰ μέλλεις μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ τέχνῃ, τῷ μὲν φάρμακα καὶ τροφὴν προσφέρων, ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσειν. Polit. iii. p. 451. E. ἐπιστήμῃ, οὐκ ἐμπειρίᾳ οἰκείᾳ κεχρημένον. iv. p. 446. C. v. p. 468. D. etc. Vide Valckenar. ad Euripid. Phœniss. 552.

[r] Ἐμπολέμια] Legg. vi. p. 615. C. τρίτον δ' ἐφεξῆς τούτοις πᾶν ὅσον ἐμπολέμιον. et paulo post: ψιλῶν δὲ, ἢ τοξοτῶν, ἤ τινος ἄλλου τῶν ἐμπολεμίων ἡγεμόνας. Legg. xii. p. 686. E. δικάζειν δὲ τοὺς στρατευσαντας ἑκάστους, χωρὶς ὁπλίτας τε καὶ ἱππέας, καὶ τἄλλα ἐμπολέμια ἕκαστα ὡσαύτως. Sic ille locus corrigendus. In vulgatis libris male legitur, ἐν πολεμίᾳ. Pollux iv. 85. Hesychius: Ἐμπολέμια. (sic recte emendatur) τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα. Glossam etiam habet Suidas.

[s] Ἔναγχος] Hipp. Maj. p. 96. B. ἀτὰρ τὰ τελευταῖα ἔναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κέω. Ibid. p. 97. F. G. Theæt. p. 116. E. οἷον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἔναγχος εἰσῆλθε διαλεγομένοις. Charmid. p. 236. C. Ἔναγχός τι ἔφη βαρύνεσθαί τι τὴν κεφαλήν. Lachet. p. 246. E. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχος ἄνδρα προὐξένησε τῷ υἱεῖ διδάσκαλον μουσικῆς. Clitoph. p. 255. init. Gorg. p. 289. C. Sympos. p. 315. B. Phædr. p. 349. C. Vide Valckenarium ad Euripid. Phœniss. 204. Suidas habet paullo auctius, ex alio fortasse Glossario: Ἔναγχος, πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ ἔγγιστα etc.

Ἔναυλος λόγος.[t] ἔνηχος·
Ἐναγίζειν.[u] θύειν.
Ἐνδίκως.[v] δικαίως, καὶ κατὰ δίκην.
Ἐνδοῦναι.[w] προδοῦναι, παραδοῦναι, ἢ καὶ εἶξαι.
Ἐνεός.[x] ὁ ἐστερημένος φωνῆς.

[t] Ἔναυλος λόγος] Ἔναυλος exquisite dicitur tam de *sermone, quo adhuc aures personant*, quam de *re qualibet, cujus adhuc recens est memoria*. Lexicon Rhetor. Ms. Ἔναυλον. ἔνηχον. αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ στενὸν καὶ ἐπίμηκες. ὁ δὲ πόρος τῶν ὤτων τοιοῦτος. ex quo πόρος pro τόπος redde Etymologo M. p. 337. 57. Plato Menex. p. 403. C. οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα, ὥστε μόγις τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ἀναμιμνήσκομαι ἐμαυτοῦ. quem locum sic expressit disertissimus Sophista, qui se totum ad Platonis imitationem comparaverat, Themistius Orat. vi. p. 81. A. καὶ ταῦτα ἔναυλον εἰς τὰ ὦτα ἐνδεδυκότα περιφέρων ἔτι τὸν λόγον. Rursus Plato Legg. iii. p. 585. G. Ἐκ γὰρ τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰ πεδία καταβαίνειν, οἶμαι, πᾶσι φόβος ἔναυλος ἐγεγόνει. Æschines in Ctesiphont. p. 439. C. ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τότε πᾶσιν, ὅτι τηνικαῦτα ὁ δῆμος κατελύθη. Dionys. Halicarn. A. R. ix. p. 564. ἔτι γὰρ αὐτοῖς ἔναυλα καὶ πρὸ ὀμμάτων ἦν. Philo T. i. p. 255. ἔτι τέρψεις ἔναυλοί τε ἦσαν, καὶ σφόδρα ἐκήλουν ὑπηχοῦσαι. Hermogenes de Inv. iii. p. 129. ἔτι τῆς μνήμης οὔσης ἐναύλου τῆς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν. Maxim. Tyr. Diss. vii. p. 71. καὶ τὰ ὦτα ἔναυλος ὢν διαμέμνηται τοῦ μέλους, καὶ μινυρίζει πρὸς αὐτόν. Plutarch. Sympos. L. ii. 5. p. 639. B. Aristid. Tom. i. p. 338. 357. Themist. Orat. xi. p. 145. B. Eustath. ad Il. Φ. p. 1236. Od. Ψ. p. 1950. P. Victorius Var. Lect. l. 20. T. H. ad Lucian. Somn. p. 8. Ad hujus translatæ locutionis exemplum audacter quidem, sed venuste, contrarium dixit Synes. de Regn. p. 32. B. et de Insomn. p. 150. C. εἰ μὴ θυραυλήσουσιν οἱ λόγοι περὶ τὰ ὦτα.

[u] Ἐναγίζειν] Ex Herodoto, ut opinor, Lib. i. 167. καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως. Lib. ii. 44. καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσι· τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι. Hoc verbum etsi aliquando cum θύειν permutatur, proprie tamen significat *mortuis heroicos honores deferre*, vel *parentare*: de qua notione Casaubon. ad Sueton. Cæs. 88. et Valckenar. ad Schol. Euripid. Phœniss. 281. Καθαγίζειν est apud Platonem Crit. p. 564. A.

[v] Ἐνδίκως] Phileb. p. 72. F. οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως. Tim. p. 549. E. νόσημα δὲ ἱερᾶς ὂν φύσεως, ἐνδικώτατα ἱερὸν λέγεται. Epinom. p. 699. A. πολίτης τε καὶ ἄρχων καὶ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλεως. Epist. iii. p. 709. E. Epist. vii. p. 716. D.

[w] Ἐνδοῦναι] Gorg. p. 302. F. ἐνθυμούμενος ὅτι κἂν παίζων τίς σοι ἐνδῷ ὁτιοῦν, τούτου ἄσμενος ἔχῃ. Phædr. p. 342. E. ἀναγκαῖον εἴη ἐνδοῦναι ἑαυτὸν ἀπίστῳ, δυσκόλῳ, φθονερῷ. Polit. x. p. 515. C. οἶσθ' ὅτι χαιρόμενοί τε, καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς, ἑπόμεθα. Legg. x. p. 665. E. καὶ οὐδαμῇ ὑποψίαν ἐνδιδόντων ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί. Alii scriptores pro ἐνδοῦναι plenius dicunt οὐδὲν μαλακὸν ἐνδοῦναι, ut Aristophanes Pluto 488. ubi erudita Kusteri annotatio videnda. Hæc locutio restituenda est Dioni Chrys. Or. viii. p. 133. B. κἂν δέῃ μαστιγούμενον καρτερεῖν, καὶ τεμνόμενον, καὶ καιόμενον, καὶ μηδὲν μᾶλλον ἐνδιδόντα. Scribe: καὶ μηδὲν μαλακὸν ἐνδιδόντα. Dionys. Hal. A. R. V. p. 334. μηδὲν μαλακὸν ἐνδώσοντος τοῖς ἀπειθοῦσιν. Damascius apud Suid. v. Δομνῖνος· οἷα δὲ νέος ὢν, οὐδὲ ἐνδιδόναι τι μαλθακόν.

[x] Ἐνεός] Theæt. p. 141. E. ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς. Cratyl. p. 273. C. εἰ φωνὴν μὴ εἴχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἆρ' οὐκ ἂν, ὥσπερ νῦν οἱ ἐνεοὶ, ἐπεχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσί; Pro *stupido et insulso* est in Alcib. ii. p. 39. F. οἱ μὲν, μεγαλοψύχους, οἱ δὲ, εὐήθεις. ἕτεροι δὲ, ἀκάκους, καὶ ἀπείρους, καὶ ἐνεούς. ubi vide Scholia. Quod apud Hesychium legitur, Νενός. εὐήθης. non cum Sopingio ex Βλεννὸς, sed ex Ἐνεὸς depravatum existimo; nisi quid præsidii sit in voce Callimachia νενίηλος. Pollux v. 120. τάττοιτο δ' ἂν ὁ εὐήθης καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου, ὃς ἂν λεχθείη καὶ μωρὸς, ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἐνεός. Joannes Siceliota Commentario Ms. in Hermogenem: Ἐνεὸς, ὁ ἠπορηκὼς κατά τι, καὶ γεγονὼς ἀχανὴς, ἢ ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐστραμ-

Ἔγκοτον.[y] ἐχθρὸν, ἐνδιάθετον.
Ἔνη καὶ νέα.[z] ἡ τριακὰς καλουμένη· Ἔνον τὸ παλαιὸν, καὶ Νέον τὸ νέον.
Ἐντελεῖς.[a] οἱ ἄρχοντες, καὶ οἱ ἄρξαντες.
Ἐγχρίμπτει.[b] ἐγκυρεῖ, ἐνερείδει, πλήττει.

μένος, οἷον ὁ ἐν ἑαυτῷ ὢν, καὶ μὴ πρὸς ἄλλον λαλῶν. Vide Jo. Albertum ad Glossar. N. T. p. 70. Ab *ἐνεὸς* duplex verbum formatum est, *ἐνεάζω* et *ἐνεόω*. Lexicon Rhetor. Ms. *Ἐνεός. ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων· ἀφ' οὗ καὶ Ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας.* quam glossam, ut alias multas, ex hoc Lexico descripsit Etymol. M. p. 340. 48. *Ἀπενεόω*, Alexandrinis proprium, Suidas e Daniele iv. 16. laudat: *Ἀπηνεώθη. ὠμὸς ἐγεγόνει.* Toupius Emend. in Suid. i. p. 60. ridet inscitiam hominis, qui hoc verbum ab *ἀπηνὴς* derivarit. At ego Suidam scripsisse suspicor: *Ἀπηνεώθη. νωδὸς ἐγεγόνει.* Est enim *νωδὸς* idem, qui *ἐνεὸς*, *attonitus*, *obstupefactus*. Ipse Suidas et Scholiastes Platonis l. c. *Ἐνεός. νωδὸς, νωχελὴς*, etc. Hesychius: *Νωδός. ἐνεὸς, κωφὸς, μὴ λαλῶν.* In transitu moneo, in Suida l. c. post *δέοι ποιεῖν* excidisse *Ἐνέπεσε*, quod est caput glossæ, ad quod subjectum exemplum refertur. Verba autem, *σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον*, post *μετέωρος* ponenda videntur.

[y] *Ἔγκοτον*] Non Platonica vox est, sed Herodotea. iii. 59. *ταῦτα δὲ ἐποίησαν ἔγκοτον ἔχοντες Σαμίοισι Αἰγινῆται.* ubi vide Wesselingium. Glossa quoque est apud Suidam.

[z] *Ἔνη καὶ νέα*] Codex Ms. *ἡ τριὰς καλ.* quod in *ἡ τριακὰς καλ.* mutavi, auctore Suida, in cujus vulgatis exemplaribus sic legitur: *ἔνον γὰρ τὸ παλαιόν. ἐκ τοῦ ἔνον δὲ, καὶ νέον, ἡ ἔνη καὶ νέα.* At optimus ille Codex Leidensis ne tantulum quidem discrepat a Timæo. Nescio vero, an Timæus *νέον* per *νέον* explicans, intelligi voluerit, *νέον* hic vulgari sensu *novum* significare. Sic solent Grammatici. Hesychius: *Ἤρκεσεν. ἐβοήθησε, καὶ ἤρκεσεν.* Idem: *Ὑγίεια. ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα. ἡ ὑγίεια.* Utroque loco vide Albertum. Sed melius est legere: *καὶ Νέον τὸ νῦν.* Scholiastes ad Leges loco mox laudando: *Ἔνον τὸ παλαιόν φασι· Νέον δὲ, τὸ νῦν ἐπιλαβὸν τοῦ εἰσεληλυθότος.* Cratyl. p. 207. F. *Νέον δέ που καὶ ἔνον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς, εἴπερ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι λέγουσι. κύκλῳ γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιϊὸν, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει· ἔνον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός.* Legg. viii. p. 651. A. *νόμος δὲ ἔστω, μηνὸς τῇ νέᾳ, ὧν δεῖ πραθῆναι, τὸ μέρος τοῖς ξένοις ἐξάγειν τοὺς ἐπιτρόπους.* Multos, qui de hac mensium computatione egerint, ad Hesych. Tom. i. p. 1236. enumeravit Cl. Editor.

[a] *Ἐντελεῖς*] Neque *τοὺς ἐντελεῖς*, neque *τοὺς ἐν τέλει*, reperi in Platone. Glossa, quam et Suidas transcripsit, pertinet ad Herodot. Lib. iii. 18. *τοὺς ἐν τέλει ἑκάστους ἐόντας τῶν ἀστῶν.* Lib. ix. 106. *πρὸς ταῦτα Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἐδόκεε.* ubi vide Interpretes. Polyæn. Strat. L. v. cap. 3. p. 466. *Ἀγαθοκλῆς πυθόμενος τοὺς ἐν τέλει Συρακουσίων νεωτερίζειν.* ubi quidam Mss. teste Maasvicio, *τοὺς ἐντελεῖς.* Quæ forma cum sola Grammaticorum, aut librariorum auctoritate nitatur, possit aliquis suspicari, ubique *ἐν τέλει* scribendum esse, ut apud Hesychium: *Ἐν τέλει. ἄρχοντας.* Alia tamen Hesychii glossa *ἐντελεῖς* confirmat: *Ἐντελέστατοι. ἐντιμότατοι.* Vide Dukerum ad Thucyd. i. 58.

[b] *Ἐγχρίμπτει*] Verba *χράω, χραύω, χραίνω, χρίω, χρίπτω, χρίμπτω, χρόω, χρώζω, χρωννύω*, nec origine inter se differunt, nec primaria significandi potestate. Prima haud dubie vis est *cutem* vel *quamlibet superficiem radendi stringendique*: unde propagatæ sunt reliquæ notiones *pungendi*, *stimulandi*, *tangendi*, *leviter vulnerandi*; item *ungendi* et *illinendi*. Præter quas si occurrant aliæ, ad harum aliquam facile revocantur. Publica autem loquendi consuetudo his verbis, quamvis artissima cognatione inter se junctis, non æque eandem potestatem subjecit. Nam in *χραίνω, χρόω, χρώζω, χρωννύω* sola *illinendi* vis resedit: in *χράω, χραύω* et *χρίω* non illa tantum, sed et reliquæ, quas diximus, *pungendi*, *stimulandi*. Sed, quoniam et nimis longum est, et ab instituto nostro alienum, singula verba persequi, de uno *χρίω*, missa tamen *ungendi* notione, quam fieri poterit diligentissime disseramus. Nativa illa

stimulandi, vel potius *radendi* virtus huic verbo tribuitur ab Æschylo Prometh. Vinct. v. 676. —— κερδστις, ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ Μύωπι χρισθεῖσα. quod pluribus ejusdem Tragici exemplis planum fecit H. Stephan. Thes. L. Gr. Tom. iv. p. 623. Plato Phædro p. 346. G. quo Timæus respexit: ἡ δ' ἐντὸς μετὰ τοῦ ἱμέρου ἀποκεκλεισμένη, πηδῶσα οἷον τὰ σφύζοντα, τῇ διεξόδῳ ἐγχρίει ἑκάστῃ τῇ καθ' αὑτήν. ubi Hermias Scholiis Mss. ἐγχρίει, ἀντὶ τοῦ, κεντεῖ καὶ ἐμπίπτει, ὡς ἐπὶ τῶν φαλαγγίων, καὶ τῶν μυώπων, καὶ τῶν μελισσῶν. Idem alii Grammatici magno consensu docent. Hesychius: Ἐνέχρισεν. ἐνεκέντρισεν. ubi vide Interpretes. Suidas: Χρείειν. τύπτειν. Scribendum: Χρίειν. Vide Foes. Œcon. Hippocr. v. Ἐγχρίμπτειν. Plerique hunc verbi usum *scorpii* vel *vespæ ictu* definiunt, ut Ælius Dionysius apud Eustath. ad Od. H. p. 1450. Ammonius v. Ἐγχρίσαι, et Hermias l. c. Quibus addatur Phrynichus Προπαρασκ. Σοφιστ. Ms. Κεχρίσθαι σκορπίῳ, ἀντὶ τοῦ, πεπλῆχθαι ὑπὸ σκορπίου, καὶ σὺν τῇ προσθήκῃ Ἐγκεχρίσθαι, διαφέρει τῇ γραφῇ τοῦ Κεχρεῖσθαι ὑπὸ ἐλαίου. τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ ἐλαίου, διὰ τῆς ει διφθόγγου· τὸ δὲ Κεχρίσθαι τὸ σημαῖνον τὸ πεπλῆχθαι, διὰ τοῦ ι πανταχοῦ. Recte. Multis enim exemplis declaratur, hanc contractiorem verbi vim præ altera latiore esse frequentatam. Nicander Theriac. v. 336. Οἵσιν ἐνιχρίμψῃ βλοσυρὸν δάκος. Sic in nonnullis exemplaribus reperit Scholiastes. Nunc non minus recte legitur. Οἵσιν ἐνισκήψῃ etc. v. 445. οὐ μὲν δή γ' οὕτως Ἐγχρίψας ἤλγυνε, καὶ ἣν ἔκπαγλα χαλεφθῇ. et v. 718. Τοῦ δὲ καὶ ἐγχρίμψαντος, ἀνουτήτῳ ἴκελος χρώς. Orpheus de Lapid. v. 79. p. 328. Οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνιχρίμπτοιντο πόδεσσι. Ælian. H. A. Lib. i. cap. 54. Καὶ ἐπαοιδαὶ δὲ ἐπράϋνάν τινων ἐγχρισθέντα ἰόν. quem locum non sollicitasset Gataker. Advers. Post. cap. ix. p. 490. si verbi indolem cognitam perspectamque habuisset. Idem Lib. iii. cap. 22. τῆς τε ῥινὸς τὸ ἄκρον ἁπαλὸν ὄν, καὶ ἐγχρίσει τῇ τῆς ἀσπίδος τρόπον τινὰ ἐκκείμενον. Lib. vi. cap. 20. Ἐγχρίσας δὲ ἕκαστος αὐτῶν τὸ κέντρον. Lib. xvi. cap. 27. Τὰ γάρ τοι ζῶα τὰ δακετὰ, καὶ τὰ ἐγχρίπτοντα πάμπολλα ὄντα. eod. lib. cap. 41. τὸ κέντρον δὲ ἐγχρίπτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως. Lib. xvii. cap. 35. ἐγχρίμπτουσαι δὲ ἄρα αὐτοῖς τὰ κέντρα. Philostrat. V. A. Lib. viii. cap. 19. p. 363. μειλίγματα ἑρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίπτει. Philostratus Junior Icon. xvii. p. 889. Themistius Or. xv. p. 192. A. ὥσπερ τοὺς δράκοντάς φασιν ἐν ταῖς χειαῖς κακὰ φάρμακα βεβρωκότας, ζητεῖν ὅτῳ ἂν ἐγχρίψαιντο τὴν τοῦ ὀλέθρου παρασκευήν. Nihil igitur verius emendatione Kusteri ad Hesych. T. i. p. 1215. qua in Philostrato Seniore Lib. ii. Icon. 12. p. 830. pro τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι δέει ἐγχειρήματος ingeniose legit, τ. κ. ἀ. δέει τοῦ ἐγχρίμματος. Ibi Cod. Parisinus habet, δέει τοῦ ἐγχειρῆσαι, pro, δέει τοῦ ἐγχρίσαι. Pollux vi. 125. σκορπίος ζητῶν, ὅτῳ ἐγχρίψει τὸ κέντρον. Sic Kuhnius correxit vulgatam lectionem, τῷ κέντρῳ. Cui etsi Ms. suffragatur, hanc tamen, quoniam rarior ejus usus est, tenemus. Apollon. Rhod. iv. 1512.— ὅτε μοῦνον ἐνιχρίμψῃσιν ὀδοῦσιν. Pari construendi ratione Aristænet. Lib. i. Ep. 1. ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. Pollux i. 210. τῷ ἀθύμῳ ἵππῳ ἐμβαλεῖν τῷ μύωπι. ubi nihil varietatis ex Codd. notatur. Hinc etiam T. H. defendi videtur posse lectio, quam Suidas v. Ἀδάμαστος Sophocli tribuit Aj. v. 452. ἐμβαλοῦσα λυσσώδει νόσῳ. Reliquum est, ut paucula de verbi χρίω forma addamus. Antiquissima scribendi ratio est χρίω et χρίπτω, cui posterior ætas euphoniæ gratia inseruit μ, ut esset χρίμπτω. Neque tamen hæc mutatio ullum significandi discrimen induxit, nisi quod in solo χρίω *ungendi* etiam notio remanserit. Ab hujus autem rei ignoratione caussa repetenda est, cur χρίω *pungendi* potestate tam raro in veterum monumentis, quæ supersunt, reperiatur. Scilicet nemo nescit, librarios, quicquid non assequerentur, pro captu suo mutasse. Librarios autem? Ipsi recentiores Editores hanc formam aliquando obliterarunt; v. c. is, qui plura Philostrato vulnera inflixit, quam sanavit, Gotfr. Olearius. Etenim ad Philostr. Junioris Icon. xiii. p. 884. pro τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα, quasi verius, in textum invexit, τ. κ. ἀ. ἐγχρίμψασα. In Platonis etiam loco, quem supra attulimus, Timæus ἐγχρίμπτει scriptum reperit pro vetustiore et rariore forma ἐγχρίει, quam jure servant Hermias et vulgata exemplaria. Pari fere modo in Apollon. Rhod. iv. 1679. ubi nunc legitur —— πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρὸν, olim extitisse credibile est —— π. στ. χρίψε σφυρόν. Quo facilius intelligitur lapsus Etymol. M. p. 728. 32. suppresso poetæ nomine, legentis: πτερέῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν. Apollonii locus latuit Sylburgium.

Ἐνωμοτία.[c] τάγμα ποσόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ὀμνύναι αὐτοὺς μὴ λείψειν τὴν τάξιν.

Ἐξαμβλοῦν.[d] διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθορὸς, καὶ ἀποκτείνειν αὐτό.

Ἐπαμφοτερίσαι.[e] εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον.

Ἐξάντη.[f] τὸ ν ἔγκειται δι' εὐστομίαν, ἀντὶ τοῦ, ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης.

[c] Ἐνωμοτία] Refer glossam ad Herodot. Lib. i. 65. *μετὰ δὲ, τὰ ἐς πόλεμον ἔχοντα, ἐνωμοτίας, καὶ τριηκάδας, καὶ συσσίτια.* ubi Scholiastes: Ἐνωμοτία, vel, ut in aliis libris est, Συνωμοσία. *τάξις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.* Ex eo Suidas v. Συνωμοσία· *παρὰ δὲ Ἀττικοῖς Συνωμοσία, τάξις τις.* Verum cum nulló modo adducar, ut Lacedæmonios et Athenienses a Grammaticis confusos credam, satius erit, in utroque corrigere: *παρὰ τοῖς Τακτικοῖς.* Præter eos, qui ad Hesych. in v. laudantur, vide Maxim. Tyr. Diss. xxxiii. p. 399. et ibi Davis.

[d] Ἐξαμβλοῦν] Theæt. p. 117. C. *καὶ τίκτειν τε δὴ τὰς δυστοκούσας, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν.* quæ laudat Pollux i. 7. iv. 208. Paulo post Philosophus: *ἀπελθόντες δὲ, τά τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν, διὰ πονηρὰν συνουσίαν, καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν.* ex quibus profecerunt Maxim. Tyr. Diss. xvi. p. 179. et Synes. in Dione p. 56. Ἐξαμβλοῦν valde commendat Phrynich. p. 88. et 128. ubi vide Interpp. et Foës. Œcon. Hippocr. v. Ἀμβλῶσαι. Ceterum labem, quam Glossæ interpretatio suscepit, hoc modo eluebat Hemsterhusius meus: "Forte: Ἐ. δ. τὸ κ. γ. *καὶ φθορίοις ἀποκτείνειν αὐτό. Παιδοκτονίαι πολλαὶ ἐθελουσίων ἀμβλώσεων* Procop. Hist. Arc. p. 46. Nisi præstet, *ἀποσείειν·* hoc enim aliquando *abigere partum*, ut *ἀπωθεῖν, ἐξωθεῖν. Φθόρια* sunt *medicamenta abortiva*, quibus *ἐκβόλια* junxit Plutarch. T. ii. p. 134. F. Vide Clem. Al. p. 227. v. 36." Hæc ille. Mihi tamen simplicior videtur emendatio Lennepii ad Phalar. Ep. 19. p. 98. *τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος.* Suidas: Ἀμβλώσκειν. *τὸ φθεῖραι βρέφος.*

[e] Ἐπαμφοτερίσαι] Suidas, hanc glossam repetens, addit, *ὡς καθ' ἑκάτερον ἐλέγχεσθαι*, ex Timæi locupletiore exemplari, incertum, an ex alio Glossographo. Plato Euthyd. p. 226. F. quo glossa pertinet: *ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον.* non *ἐπημφοτέρικε*, ut Timæus legit. Forte eodem respexit Hesych. v. Ἐξαμφοτερίσαι. Polit. v. p. 468. E. *Τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε, καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου — καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, καὶ οὔτ' εἶναι, οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι, οὔτ' ἀμφότερα, οὔτε οὐδέτερον.* quæ optime interpretatus est Guil. Budæus Comm. L. Gr. p. 603. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 635. *παίζων γὰρ ἐπαμφοτεριζούσας λέξεις ἔθηκεν*, i. e. *ambiguas, quæ in utramque partem accipi possint.* Lucian. Deor. Dial. xvi. p. 244. *λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος.* Jov. Confut. p. 636. *λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε.* Is quoque dicitur *ἐπαμφοτερίζειν, qui modo huic, modo illi parti favet, atque adeo in neutram transit.* Phædr. p. 349. C. *ἵνα καὶ ὁ ἐραστὴς ὅδε αὐτοῦ μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ, καθάπερ νῦν, ἀλλὰ ἁπλῶς πρὸς Ἔρωτα μετὰ φιλοσόφων λόγων τὸν βίον ποιῆται.* quod Hermias Scholiis Mss. et vetus Scholiastes sic explicant: *ἵνα μηκέτι τῷ Λυσίᾳ προσχωρῇ, καὶ ἕπηται καὶ ἡμῖν, ἀλλὰ μίαν γνώμην ἔχῃ.* Thucydid. Lib. viii. 85. *φθείροντα τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα μετὰ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἐπαμφοτερίζοντα.* Pherecrates apud Schol. Comici ad Pac. v. 476. *Ἐπαμφοτερίζουσ' ἐμποδὼν καθήμενοι.* Philo T. i. p. 100. Aristænet. Lib. ii. Epist. 11. Phrynichus Ms. *Ἐπαμφοτερίζειν. τὸ μὴ παγίως ἕν τι βουλεύεσθαι καὶ πράττειν, ἀλλὰ καὶ τόδε καὶ τόδε διανοεῖσθαι.*

[f] Ἐξάντη] Phædr. p. 344. A. *ὅθεν δὴ καθαρμῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν ἔχοντα πρός τε τὸν παρόντα καὶ τὸν ἔπειτα χρόνον.* ubi cum Timæo, ut Suidam taceam, congruit Hermias Scholiis Mss. *Ἐξάντη δὲ λέγει, ἀντὶ τοῦ, καθαρὸν καὶ ἐξ ἐναντίας, ᾗ διέκειτο πάλαι πουηλατούμενος, ἀντὶ τοῦ, ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης. τὸ δὲ ν ἔγκειται δι' εὐστομίαν.* Eundem Platonis locum laudant Zenobius iii. 96. et Suidas in v. atque imitatur Dio Chrysost. Orat. iv. p. 73.

Ἐξετασμός.[g] ἀρίθμησις.

Ἐξηγηταί.[h] τρεῖς γίνονται Πυθόχρηστοι, οἷς μέλει κα-

D. ἢ ὡς εἰώθασιν ἔνιοι τῶν περὶ τὰς τελετὰς καὶ τὰ καθάρσια, μῆνιν Ἑκάτης ἱλασκόμενοί τε καὶ ἐξάντη φάσκοντες ποιήσειν. Ælian. H. A. Lib. i. cap. 57. ἀνεῤῥώσθη τε ἐκεῖνος, καὶ κακοῦ παντὸς ἐξάντης τὸ ἐντεῦθέν ἐστι. iii. 5. ix. 16. 38. xi. 35. xiii. 7. xvi. 28. Idem apud Suid. v. Ἀρχίλοχος· (Huic enim ille locus, e libro de Providentia decerptus, tribuendus videtur) καὶ τῆς μήνιδος τῆς ἐκ τοῦ θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. Julian. Or. vi. p. 192. B. καταστῆσαι παντάπασιν ἐξάντη τῆς δειλίας. Ep. ad Atheniens. p. 272. A. ex emendatione Petavii: ἧς ἐμὲ μὲν οἱ θεοὶ διὰ τῆς φιλοσοφίας καθαρὸν ἀπέφηναν καὶ ἐξάντη. Synes. Calv. Encom. p. 75. D. ἅμα δὲ ἐξάντεις ἐσομένους τῆς νόσου. de Provid. p. 97. B. ἐξάντης ἔσομαι τοῦ δαιμονίου μηνίματος. de Insomn. p. 136. D. καὶ ὅσοις ὕπνος ἰατρὸς ἐξάντη τὴν νόσον ἐποίησε. ubi vide Nicephorum, et Hesych. in v. Ab Etymol. M. p. 346. 42. et Cyrillo Lexico Ms. hæc vox etiam exponitur ἐξεστηκὼς, μαινόμενος. Cujus notionis exempla frustra quæsivi.

[g] Ἐξετασμός] Vereor, ne vox me fefellerit in Platonicis vocabulis excerpendis.

[h] 34. Ἐξηγηταί] Ἐξηγητὴς universe est *cujuslibet rei enarrator*. Tum is, *qui hospites ad ea, quæ visenda sunt, ducit, et unumquodque iis ostendit:* qui et *mystagogus* vocatur, et *monstrator* a Lucano ix. 979. ut jam monuit Ez. Spanhem. de U. et P. N. Tom. i. p. 6. Pausanias Lib. i. p. 98. Ἐντεῦθεν ὁ τῶν ἐπιχωρίων ἡμῖν ἐξηγητὴς ἡγεῖτο εἰς χωρίον. Sic idem commemorat Argivorum, Messeniorum, Sicyoniorum ἐξηγητὰς, qui illarum gentium originem, antiquitatem, aliaque scitu digna peregrinantibus enarrarent. Qui, pluribus saltem in locis, auctoritate publica constituti videntur. Ἀρίσταρχος ὁ τῶν Ὀλυμπίασιν ἐξηγητὴς apud Pausan. Lib. v. p. 428. male ab interprete, quem Kuhnius castigavit, intellectus, errandi ansam dedit J. Jonsio de Scriptor. Hist. Phil. p. 344. Contra cum interprete errat Kuhnius ad Lib. i. p. 84. Iophontem Gnosium, qui, quod ex re ipsa liquet, sacrorum et oraculorum interpres fuit, pro mystagogo vel monstratore accipiens. Vide Strabon. Lib. xvii. p. 1159. C. Aristid. Orat. Platon. ii. p. 209. Patriorum institutorum interpretes, non monstratores, sunt οἱ τὰ πάτρια ἡμῖν ἐξηγούμενοι apud Artemidor. Lib. ii. p. 161. Ab his prorsus diversi sunt Atheniensium ἐξηγηταὶ, quorum erat, monstra et prodigia procurare, ritus in sacris observari solitos docere, expiare homicidas, aliosque piaculo obnoxios, dirimere denique lites, quæ de rebus sacris inciderent. Pollux viii. 124. Ἐξηγηταὶ δ᾽ ἐκαλοῦντο, οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημείων, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες. ubi vide Interpp. Hoc munus olim Athenis publicum fuit ex Thesei instituto; ad quod non nisi εὐπατρίδαις adspirare licebat. Plutarch. Thes. p. 11. C. Εὐπατρίδαις μὲν γινώσκειν τὰ θεῖα, καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοὺς, καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι, καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς. Postea, ut ex Timæo discimus, tres tantum hac dignitate functi sunt, Pythico oraculo designati. Plures vero privata auctoritate prodigia et somnia interpretatos esse, multis exemplis, si tam necesse, quam facile esset, ostendi posset. Scholiastes Aristoph. ad Nub. v. 331. ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν. quocum consentit vetus Grammaticus Ms. in Bibl. Sangerm. Ἐξηγητής. Εὔπολις χρυσῷ γένει· Λάμπων ὁ ἐξηγητής. Μάντις γὰρ ἦν καὶ χρησμοὺς ἐξηγεῖτο. Ἡρόδοτος. δ. Sic etiam capiendus est Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς apud Stephan. Byzant. v. Βάτη. *Abro, Calliæ filius, sacrorum religionumque interpres:* cui muneri convenit liber ab eo scriptus περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν. Pessime J. G. Vossius de Histor. Græc. iii. p. 314. et Berkelius: paulo melius J. Meurs. Bibl. Attic. nisi quod *commentatorem* vertat. Τεράτων καὶ ἐνυπνίων ἐξηγηταὶ, Pausan. Lib. v. p. 438. συμβόλων ἐξηγηταὶ, Achill. Tat. Lib. v. p. 283. Vide Wesselingium ad Diod. Sic. v. 43. Illi autem interpretes cum sæpe Apollinis interpretationem expeterent, ex eo Plato Polit. iv. p. 448. C. ipsum Apollinem ἐξηγητὴν appellavit: οὐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ, ἀλλ᾽ ἢ τῷ πατρίῳ· οὗτος γὰρ δή που ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητὴς, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος ἐξηγεῖται. quo loco Œnomaus usus est, Apollinis ἐξηγητοῦ titulum irridens, apud Euseb. P. E. v. p. 230. Ad Exegetarum Atticorum exemplum Plato quoque eos in rempublicam suam recepit. Legg. vi. p. 616. G. ἐκ Δελφῶν δὲ χρὴ νόμους

περὶ τὰ θεῖα κομισαμένους, καὶ καταστήσαντας ἐπ' αὐτοῖς ἐξηγητὰς, τούτοις χρῆσθαι. Ibid. p. 628. A. viii. p. 642. C. 649. E. ix. p. 656. G. 659. C. 660. B. xi. p. 676. F. xii. p. 672. H. 695. C. *Interpretes religionum* Latine vertit Cicero de Legg. ii. 27. Quod munus cum obirent, proprio et rituali vocabulo dicebantur *ἐξηγεῖσθαι.* Plato Theag. p. 12. B. Euripid. Phœniss. 1018. Thucydid. Lib. vii. p. 478. Andocides de Myster. p. 230. Sed satis de sacris Atheniensium Exegetis. Restat, ut videamus, an iidem forensibus etiam usi sint Exegetis, i. e. JCtis, qui consulentibus de jure responderent. Quibus cum propter legum ambiguos sensus, tum propter vulgi imperitiam, vix poterat carere civitas bene constituta. Quanti illorum opera olim Romæ fuerit, inter omnes constat. Neque aliis gentibus ejusmodi Exegetæ defuerunt. De Syracusanis Diodor. Sicul. Lib. xiii. 35. *οὐδέτερον αὐτῶν ὠνόμασαν νομοθέτην, ἀλλ' ἢ ἐξηγητὴν τοῦ νομοθέτου· διὰ τὸ τοὺς νόμους γεγραμμένους ἀρχαίᾳ διαλέκτῳ δοκεῖν εἶναι δυσκατανοήτους.* Inauditus hucusque fuit *τῶν Λυκουργείων ἐξηγητὴς*, *Lycurgearum legum et institutorum interpres*, quem nuper ex Laconico marmore protulit egregius antiquitatis eruditæ vindex, Ed. Corsinus Dissert. v. post Not. Græc. p. xciii. De Atheniensium hujus generis JCtis satis diserte veteres Grammatici. Suidas et Etymol. M. p. 348. 19. *Ἐξηγηταί. οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσι ὑποδεικνύοντες, καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὗ ἕκαστος γράφεται.* Lexicon Rhetor. Ms. *Ἐξηγητής. ὁ τοὺς νόμους ἐξηγούμενος, καὶ πᾶν ὁτιοῦν πρᾶγμα.* Grammaticus Ms. qui *Δικῶν ὀνόματα* collegit, in Bibl. Sangerm. *Ἐξηγηταί. οἱ τοὺς νόμους δεικνῦντες τοῖς ἀγνοοῦσιν περὶ τοῦ ἀδικήματος.* Eoque sensu Scholiastes etiam accepit *ἐξηγητὴν* in Platonis Euthyph. p. 49. A. *Ἐξηγητοῦ. τοῦ τοὺς νόμους ἐξηγουμένου.* Nec aliter sensit Ti. Hemsterhusius, cum valde juvenis ad Polluc. viii. 124. commentarios scribens, forenses illos JCtos Atheniensibus vindicabat. Sed idem vir maximus, nuper a me consultus, ingenue fatebatur, se dudum sententiæ ante defensæ patrocinium repudiasse, et nunc alteram, quæ tales JCtos Athenis fuisse negat, haud paulo veriorem existimare. Hanc igitur, eodem et auctore et adjutore, quam potero brevissime confirmabo. Ac primum parum valere censenda est Grammaticorum auctoritas, ubi perpetuus Atticorum scriptorum usus refragatur. Atqui vere monuit H. Valesius in not. Maussac. in Harpocr. p. 277. ne semel quidem *ἐξηγητὴν* apud Athenienses significare *legum jurisque civilis interpretem*, qui consulentibus de jure responderit, semper *interpretem religionum.* Nam in Platonis Euthyphrone, quem modo laudavimus, et Demosthen. Orat. in Euerg. p. 1062. caussa cædis agitur: in Isæo de Ciron. hered. p. 522. sepeliendi ritus; quarum utraque ad religiones sacrorumque ritus pertinebat. Diserte Harpocration in v. *ἔτι δὲ καὶ τὰ πρὸς τοὺς κατοιχομένους νομιζόμενα ἐξηγοῦντο τοῖς δεομένοις.* Sic legendum censet T. H. Deinde quid caussæ est, cur nusquam in tot, quæ supersunt, orationibus *ἐξηγητοῦ*, qui de quæstione civili et jure forensi responderit, mentio reperiatur? Phædrus quidem iv. 4. 18. Atticum JCtum commemorat: 'Athenas rumor implet. Mater sedula Juris peritos consulit.' Sed quis fabularum scriptorem, cui quidlibet fingere licet, in tali re testem citat? præsertim cum rem Athenis gestam Romano more narret. Antiqua Dorum lingua Exegetæ dicti sunt *καταλαβισταί.* Hesychius: *Καταλαβισταί. ἐξηγηταί, ἢ ἐνδεικνύοντες τὰ δημόσια.* quam glossam pro ingenii et doctrinæ ubertate ita explicabat Hemsterhusius: 'Doribus vocem propriam forma demonstrat. *ἐξηγητὰς* hic intelligo prodigiorum, oraculorum, somniorum &c. interpretes veridicos: nosti vates, qui futura prænunciando non fallunt, dici *ἀληθεῖς·* scriptum a quibusdam in Homer. Od. Δ. 83. *Αἰγυπτίους ἐπ' ἀληθεῖς*, quia erant *μαντικοί·* Tiresiam *μάντιν ἀλαθέα πάντα λέγοντα* habet Theocrit. Eid. xxiv. 64. pari modo *ἀληθεύειν* et *ἀληθίζεσθαι* Xenoph. K. A. v. p. 212. v. 17. Philostr. de V. A. L. i. p. 4. v. 16. Alciph. iii. 59. p. 424. Neque aliter *ἀλήθεια* Hesych. in *Ῥησίαρχος·* *prædictorum eventus:* Damon apud Schol. Aristoph. ad Plut. v. 1002. *ἡ ἀληθηΐη τοῦ ἐνυπνίου* Herodot. iii. p. 134. v. 45. hinc *πρὸς ἀλήθειαν ἐκβαίνειν* apud Diodor. Hi ergo jure merito *καταλαβισταί.* Alterum expono, qui peregrinis adsunt publicorum operum rerumque antiquarum monstratores: est in ea adpellatione ironia; fabulas enim plerumque narrabant.' Hactenus ille. Timæum more suo compilavit Suidas, celato, ut semper, ejus nomine. Facile tamen pro sagacitate sua Valesius l. c. odoratus est, glossam a præstantiore Grammatico profectam esse. Eandem totidem verbis descripsit Platonis Scholiastes ad Legg. xi. p. 676. F.

θαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας. καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια.

Ἐξομοργνύμενος.[i] ἐκματτόμενος, καὶ ἀποτυπούμενος.

Ἐξοστρακισμός.[j] φυγὴ δεκαετής. Πῆγμα δὲ γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰσόδους ἔχον, δι' ὧν εἰσιὼν πολίτης ἕκαστος ὄστρακον τίθησιν ἐπιγεγραμμένον· τούτων δὲ ὑπὲρ ἑξακισχίλια γενομένων, φυγὴ δεκαετὴς καταψηφίζεται τοῦ κρινομένου.

Ἐξωμοσία.[k] ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν.

Ἐπαγωγαί.[l] ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλου ἐπί τινα γενόμεναι.

[i] Ἐξομοργνύμενος] Gorg. p. 313. D. ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Legg. vi. p. 628. C. εἰς γὰρ τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι καὶ τίκτειν πάντῃ φαυλότερα. ubi vide Scholia. Platonem imitantur Themist. Or. xxi. p. 249. A. et Synes. de Insom. p. 156. A. Euripid. Bacch. 344. Μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. Plutarch. Crasso p. 543. E. βουλόμενος ὅτι πλείστοις καὶ ἀκρατήτοις προσομόρξασθαι τὸ ἄγος. Ἐξόμορξις est in Tim. p. 547. F. Vide Mœrid. p. 291. et ibi Pierson.

[j] Ἐξοστρακισμός] Post vocem ἐπιγεγραμμένον fortasse aliquid excidit, facile supplendum ex Schol. Aristoph. ad Equit. v. 851. quem ad verbum descripsit Philemon Lexico Technologico Ms. Plato Gorg. p. 309. H. οὐκ ἐξωστράκισαν αὐτὸν οὗτοι οὓς ἐθεράπευεν, ἵνα αὐτοῦ δέκα ἐτῶν μὴ ἀκούσειαν τῆς φωνῆς; Nihil hujus glossæ exscripsit Suidas; sed omnia cum pulvisculo abstulit Etymol. M. in v.

[k] Ἐξωμοσία] Vide sup. v. Ἀντωμοσία. Pro ἔνορκος Ms. male ἐνόρκου.

[l] Ἐπαγωγαί] Genus quoddam θεαγωγίας, vel ψυχαγωγίας est ἐπαγωγή, cum ψυχοπομποὶ γόητες, ut eleganter dicuntur a Synesio de Insomn. p. 150. C. precibus, incantamentis et fallacium illiciorum susurris dæmonas, in aliorum perniciem, ab inferis evocant. Quod luculente describit Plato Polit. ii. p. 424. C. ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες, πείθουσιν, ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν· καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει· ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. ad quem locum referenda sunt hæc Phrynichi Προπαρασκ. Σοφιστ. Ms. Ἀκεῖσθαι καὶ Ἐξακεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγγανείας ἐπηγμένας. οὕτως Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ. Legg. xi. p. 683. F. ἐὰν δὲ καταδέσεσιν ἢ ἐπαγωγαῖς, ἤ τισιν ἐπῳδαῖς, ἢ τῶν τοιούτων φαρμακειῶν ὡντινωνοῦν δόξῃ ὅμοιος εἶναι βλάπτοντι. ubi Cornario in Eclogis p. 1010. post ὡντινωνοῦν deesse videtur χρείαις. H. Stephanus intelligit τισὶν e præcedentibus. Neuter bene. Lege: ἢ ἐπῳδαῖς τὶς τῶν τοιούτων φαρμακέων ὡντινωνοῦν. Comparanda etiam illa Platonis Legg. x. p. 674. C. τοὺς δὲ τεθνεῶτας φάσκοντες ψυχαγωγεῖν, καὶ θεοὺς ὑπισχνούμενοι πείθειν ὡς θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς καὶ ἐπῳδαῖς γοητεύοντες. Hæc in re legitima verba sunt ἐπάγειν et ἐπαγωγή. Apollon. Rhod. Lib. iv. 1665. Ἔνθα δ' ἀοιδῇσιν μειλίσσετο· θέλγε δὲ κῆρας Θυμοβόρους, Ἀΐδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν Ἠέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται. Manetho iv. 364. Σκυλμοὺς ὑπνοφανεῖς, φαντάσματά τε, ἠδ' ἐπαγωγάς. Lucian. de Merc. Conduct. p. 700. ὑπέσχοντο καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. Origenes c. Cels. vii. p. 378. ὥσπερ ποιοῦσιν οἱ δι' ἐπῳδῶν καὶ μαγγανειῶν μεμαθηκότες καλεῖν καὶ ἐπάγεσθαι δαίμονας. Liban. Opp. Tom. i. p. 900. D. καὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδούμενος κἀκεῖθεν ὀλέθρους τοῖς οὐδὲν αὐτὸν ἀδικοῦσιν ἐπάγων ἀνθρώποις, νεκροὺς ἐνοχλῶν, καὶ ψυχὰς οὐκ ἐῶν ἐν τοῖς αὐτῶν μένειν ἤθεσιν. Scholiast. Euripid. ad Alcest. v. 1118. ψυχαγωγοὶ —οἵτινες καθαρμοῖς τισι καὶ γοητείαις τὰ

Ἐπετίμα.[m] ηὔξει τὴν τιμήν.

Ἐπιβολή.[n] ἡ εἰσφορά.

Ἐπήβολοι.[o] οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες· Βάλλειν γὰρ τὸ τυχεῖν· ἢ οἱ ἐντυγχάνοντες.

Ἔπηλυς.[p] ὁ ἄλλοθεν ἐπεληλυθὼς, τουτέστιν, ὁ ἀλλοεθνής.

εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσι. Alio loco Phrynichus MStus: Ἐπαγωγή ἐστιν καταδέσμοι, καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρμακῶν καὶ ἐπαοιδῶν, καὶ δαιμόνων προτροπαί. Hesychius: Ἐπαγωγή. τὸ ὁπωσοῦν κακῶς ἐπαγόμενον. Idem: Ὠπωπῆρε. διὰ φαρμάκων εἰώθασι τινὲς ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις. Eandem vim habent ἐπιπέμπειν et ἐπιπομπή. Euripid. Phœniss. 817. τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας Καδμείοις ἐπιπέμπει. Vide Hemsterh. ad Lucian. Deor. Dial. iii. p. 208. Ἐπαγωγῇ contraria est ἀπαγωγή. Phrynichus Ms. Ἀπαγωγὴ λέγεται καὶ ἡ ἀποδιοπόμπησις. De magica animarum evocatione multa collegerunt Elmenhorst. ad Arnob. Lib. i. p. 25. Herald. ad Tertull. Apolog. p. 105. et Jac. Gothofred. ad Lib. ix. Cod. Theodos. Tit. xvi. p. 132.

[m] Ἐπετίμα] Diphilus apud Athen. L. vi. p. 228. B. Τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ. Philostrat. de V. A. Lib. vi. p. 230. καὶ τὰ ὤνια αὐτοῖς ἐπιτιμήσουσι καπηλεύοντες. Appian. de B. C. v. 67. Ἐπετετίμητο δὴ πάντα. Dio Cass. li. p. 653. ὥστε τὰ κτήματα ἐπιτιμηθῆναι. Lexicon Rhetor. Ms. Ἐπιτετιμημένον. τὸ τίμησιν καὶ ἐπίτασιν ἐν τῇ τιμῇ λαβόν. Pollux i. 52. iii. 125. Toupius Emend. in Suid. i. 154. Locus Platonis, ex quo glossa sumta est, diligentiam nostram fugit. Pro ἐπιτιμᾷν etiam ἀνατιμᾷν dicitur. Herodot. ix. 33. μαθὼν τοῦτο, ἀνετίμα. ubi vide Valckenarium. Item ἐκτιμᾷν. Suidas: Ἐκτιμᾶται. ἀντὶ τοῦ, ἐπιτέταται, ηὔξηται κατὰ τιμήν. Hesychius: Ἔκτιμα. τὰ ἐπιτεταγμένα τῇ τιμῇ. Scribendum, ἐπιτεταμένα ἐν τ. τ. Pro ηὔξει Suidas exhibet ἐπηύξει.

[n] Ἐπιβολή] Hoc nomen *multa* significatione creberrimum esse apud Oratores Atticos, Harpocration in v. monet. Andocides de Myster. p. 208. ἢ ἐξούλας, ἢ γραφὰς, ἢ ἐπιβολὰς ὦφλον. Aristoph. Vesp. v. 766. Ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην. ubi vide Schol. Lexicon Rhetor. Ms. Ἐπιβολὴ καὶ Ἐπιβάλλειν ζημίας ὄνομα, τὸ τὸν ἄρχοντα ἢ τὴν βουλὴν χρήματα ὁρίζειν τινὶ ζημίαν δοκοῦντι ἀδικεῖν τὰ δημόσια, ἢ ὀρφανοὺς, ἢ κατέχειν τὰ ἀλλότρια, καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς ἄγειν. τὸ δὲ Ἐπιβάλλειν ἐπὶ τοῦ ζημιοῦσθαι τέτακται. Sed quicquid de ἐπιβολῇ dici poterat, occupavit elegantissimæ vir doctrinæ, Jo. Taylor. ad Lys. Orat. contr. Andocid. p. 113. 114. Hic tamen ea vox potius de *tributo*, quam de *multa* accipienda videtur. De quo certius judicare possem, si Platonis locum, ex quo sumta est, in promtu haberem. Glossam a Timæo habet Suidas.

[o] Ἐπήβολοι] Euthydem. p. 222. A. καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους. Legg. ii. p. 581. D. ὄντως γὰρ οὐκ ἐπήβολοι γεγόνατε τῆς καλλίστης ᾠδῆς. Sic ἐπίβουλοι, quod veteres Editiones habent, bene correxit Jan. Cornarius in Eclog. p. 1006. qui emendationem suam confirmare potuisset ex Eustath. ad Od. B. p. 1448. et Etymol. M. p. 357. 23. a quibus locus sine labe affertur. Legg. iv. p. 604. fin. παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. Sext. Empiric. Lib. vii. adv. Log. p. 433. ὅτι συνετώτεροι πολλάκις τῶν πρεσβυτέρων εἰσὶ νέοι, τὸν αὐτὸν τρόπον κἀν φιλοσοφίᾳ, εὐεπηβολωτέρους γεγονέναι παρὰ τοὺς πρεσβύτας τοὺς νέους. Ælian. H. A. Lib. ii. cap. 52. ὅσα τριχῶν ἐστιν ἐπήβολα. Heliodor. Lib. x. p. 487. οὔπω τῶν ὄντων ἐπήβολος γιγνόμενος. Sed pleni sunt exemplorum scriptores veteres. Vide P. Wesseling. ad Diod. Sicul. i. 19. et J. Toupium ad Longin. sect. 8. In Codicis Timæi margine post οἱ ἐντυγχάνοντες addi οἱ λαχόντες, ἐπιτυχόντες, testatur Cl. Villoisonus ad Longum p. 179.

[p] Ἔπηλυς] Menex. p. 404. B. ἡ τῶν προγόνων γένεσις, οὐκ ἔπηλυς οὖσα, οὐδὲ τοὺς ἐκγόνους τούτους ἀποφηναμένη μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ, ἄλλοθεν σφῶν ἡκόντων, ἀλλ' αὐτόχθονας, &c. Dio Chrysost. Or. xi. p. 163. C. ὅτι ξένος ὢν καὶ ἔπηλυς ἄρχει τῶν Ἀργείων. Orat. lxi. p. 584. A. Aristid. Tom. i. p. 109. 232. 384. et Taylor. Lect. Lys. cap. iii. p. 681.

Ἐπηλυγάζονται.[q] ἐπικρύπτονται, ἐπισκιάζονται. Λύγη[r] γὰρ λέγεται ἡ σκιά.

Ἐπάρας.[s] ἀναπείσας.

Ἐπιβάδαι.[t] αἱ μετὰ τὰς ἑορτὰς ἡμέραι, ἐν αἷς τοῖς ὑπολειφθεῖσι σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῶνται Ἀθηναῖοι.

[q] Ἐπηλυγάζονται] Propria verbi potestas est *obumbrandi*, atque adeo *occultandi*. Lyside p. 107. F. τούτους ἐπηλυγασάμενος, προσέστη ᾗ μὴ ᾤετο κατόψεσθαι τὸν Λύσιν. ubi vide Scholia. Eundem locum laudant Eustath. ad Il. Κ. p. 809. Etymol. M. p. 357. 1. et Photius Lex. Ms. in Notis ad Hesych. Tom. i. p. 1366. Ælian. H. A. Lib. i. cap. 41. ἀφρὸν, καλύπτοντά τε αὐτοὺς καὶ ἐπηλυγάζοντα. Lib. iii. cap. 16. εἶτα ἐπηλυγάσαντες ἑαυτοὺς ἄνωθεν κάρφεσιν. Lib. iv. cap. 7. ἐπηλύγασεν ἱματίοις καὶ τὸν καὶ τήν. ut Appuleius dixit Metam. ix. p. 185. ' dorsumque plagosum scissili centunculo magis inumbrati, quam obtecti.' Vide etiam Ælian. Lib. v. cap. 47. ix. 57. Ἐπηλυγασάμενος τὴν κεφαλὴν est ejusdem Æliani apud Suid. v. Ἐξεκύκλησαν, pro quo apud eundem v. Φιλήμων posuit ἐπειλυσάμενος. Plutarch. de Solert. animal. p. 971. C. βῶλόν τινα ἢ συρφετὸν ἄνω προΐσχεσθαι τοῦ σώματος, οἷον ἐπηλυγαζομένους. Synes. Calv. encom. p. 85. C. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης θοιμάτιον ἐπηλυγασάμενος. Epist. 153. p. 292. πυκνὸν καὶ βαθὺ σκότος ἐπηλυγάσεται. Damasc. apud Phot. p. 1030. Hoc verbum, unde vi dejectum est, restituamus in venusto, sed fœdissime contaminato, Heliodori Fragmento, quod nobis Stobæus p. 792. conservavit: Ὃς δὲ κεντημερὴ νεφέλῃ λελυσμένος ὕσσε Ἀσχάλλῃ ὀδύναις. Conr. Gesnerus legere tentabat, κεκαλυμμένος· paulo felicius Jos. Scaliger apud Grot. Excerpt. p. 421. Ὅς δέ κε Κιμμερίῃ νεφέλῃ κεκλεισμένος. Sed versus ille sic redintegrandus videtur: Ὅς δέ κε Κιμμερίῃ νεφέλῃ λελυγασμένος ὕσσε Ἀσχάλλῃ ὀδύναις. Illustrata verbi ἐπηλυγάζω nativa potestate, superest, ut figuratas loquendi formulas, quæ hinc manarint, persequamur. Thucydid. Lib. vi. 36. οἱ γὰρ δεδιότες ἰδίᾳ, βούλονται τὴν πόλιν ἐς ἔκπληξιν καθιστάναι, ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται. ubi vide Interpretes. Hoc verbum, e Thucydide ductum, maxime frequentavit Dio Cass. Lib. lviii. p. 884. ἄλλοι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπηλυγαζόμενοι. Lib. lix. p. 929. ὡς καὶ τὸ συνειδὸς σφῶν διὰ τοῦτο ἐπηλυγασόμενοι. et sic idem Lib. lxi. p. 992. et lxxviii. p. 1323. Synes. Epist. 105. p. 249. δόγματα δὲ οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. Photius Biblioth. p. 410. ἡ περιβολὴ κόρου ἐμποιοῦσα συχνὸν, τὸ εἰς σαφήνειαν ἐπηλυγάζει φαινόμενον. Verbum de vocis scriptura addamus, in qua tantopere variant libri veteres, ut ipsi interdum viri docti, quid eligendum sit, nescire videantur. Maxime trita forma est ἐπηλυγάσασθαι. Sed Cod. unus in Dion. Cass. Lib. lxi. p. 992. præbet ἐπηλυγίσασθαι. sicut Scholiastes in Platonis loco laudato. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 122. ante nuperum Editorem, Sam. Squirium, erat ἐπιλυγίσασθαι. In Aristotel. Hist. Anim. Lib. vi. p. 639. ἐπιλυγάσασθαι. quod prorsus damnat Ph. Jac. Maussacus. Nobis vero formarum, quas recensuimus, nulla temere rejicienda videtur. Nam a λύγη est λυγάζω, ἐπιλυγάζω, ἐπιλύγαιος· ab antiquo λὺξ, λυγὸς, λυγίζω, ἐπιλυγίζω, ἐπιλυγισμός. Vide Hesych. v. Ἐπιλύγαιον, et Ἠλύγη. Ab ἠλύγη autem est ἠλυγάζω, ἐπηλυγάζω, ἐπηλυγίζω, etc. Hesych. v. Ἐπηλυγίζονται, et Ἠλυγισμένος, Schol. Aristophan. ad Acharn. v. 684. Mœris p. 163. et ibi Piersonus.

[r] Λύγη] Sic etiam Suidas, ubi Kusterus præter necessitatem ex Mss. Parisinis recepit ἠλύγη. Vid. inf. v. Λύγη.

[s] Ἐπάρας] Suidas: Ἐπάρας. πείσας. Unde mutavi, quod Ms. præbebat, ἀνασείσας. Hipp. Minor. p. 233. F. σὺ γάρ με ἐπῆρας Ἱππίᾳ διαλέγεσθαι. Polit. iii. p. 444. E. ἥτις μήτε τοὺς φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσῃ αὐτοὺς, κακουργεῖν τε μὴ ἐπάρῃ περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Herodot. Lib. i. 87. αἴτιος δὲ τούτων ἐγένετο ὁ Ἑλλήνων θεὸς, ἐπάρας ἐμὲ στρατεύεσθαι. Carcinus apud Harpocrat. v. Καρκίνος.—τὰς γὰρ ἐμφύτους ὀρθῶς παγείσας μὲν φρένας Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν. Pherecrates apud Stobæum p. 591. Εἰκῆ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικουτονὶ, Πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυκλῆσαι πράγμασιν. Æschines in Timarch. p. 81. πολλοὺς ἁμαρτάνειν ἐπαρεῖ. Eandem

Ἔρρε.[u] φθείρου, ἀπαλλάττου.
Ἐρυμνά.[v] τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ δυσπρόσβατα χωρία.
Ἕρμαιον.[w] εὕρεμα· ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου, Κοινὸς Ἑρμῆς.

verbi vim pluribus illustravit Kuster. ad Aristoph. Nub. v. 42. Ἐξαίρειν eadem significatione dixit Euripides Hippol. 332. ubi vide Valckenarium.

[t] Ἐπιβάδαι] Sic Cod. Ms. Sed eximenda est litera α, ut sit ἐπίβδαι vel ἐπιβδαί. In accentu enim variatur. Grammatici ἐπίβδας interpretantur *dies illos, qui ferias proxime sequuntur, et a plebe, tanquam festi, per lusum celebrantur.* Ipsum vocabulum, quod Doribus tribuit Eustath. ad Od. A. p. 1686. satis indicat, prioribus hos dies accessisse. Schol. Pindari ad Pyth. Od. iv. v. 249. Ἐπίβδαι κυρίως καλοῦνται, αἱ ἑπόμεναι τῶν ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθέορτοι, ἐπιβάδες τινὲς οὖσαι, οἷον ἐπαγόμεναι τῇ ἑορτῇ. Suidas et Etymol. M. p. 357. 54. Ἐπίβδαι. αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ταῖς προτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλως ἐπιβασταζούσης. in quibus extricandis Kustero aqua haesit. At Hemsterhusius sic rem putabat expediri posse: ‘Legendum, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδ. τ. πρ. ἡμ. ἐπιγενέσθαι, *propterea quod ludendi causa demonstrandaeque publice lætitiæ prioribus accedant:* ἐπιγίνεσθαι idem quod ἐπάγεσθαι in Schol. Pindari. Πρὸς ἐπίδειξιν fiunt, quæ non occulte, ut sacra et festorum solemnia, sed publice atque in omnium conspectu aguntur. Μεθέορτος Æolibus Πεδόρτα, ut in Hesych. egregie Salmas. Apud eundem puto legendum, Μεταποιπνά. ἡμέρα μεθέορτος, ἐν ᾗ ἑορτὴ οὐκ ἔστι. Hinc proverbium a Themistocle ortum, ἡ ὑστέρα ἐρίζει πρὸς τὴν ἑορτὴν, cujus meminit Plutarch. T. ii. p. 320. E. nam ἡ ὑστέρα vel ἡ ὑστεραία hic idem quod μεθέορτος.’ Præclare omnia: nisi quod durior est explicatio vocis ἐπίδειξις in Suida et Etymol. M. Ego simplicissimum arbitror corrigere, ἐπίδοσιν, *accessionem, additamentum.* Cratinus apud Hephæst. p. 48. Χαῖρ’ ὦ μέγ’ ἀχρειογέλως ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις. Quartum τῶν Ἀπατουρίων diem proprie ἐπίβδαν appellatum esse, tradit Hesych. v. Ἀπατούρια. Porro sic dicta *Repotia*, vel primus post nuptias dies: quod ex Glossis Vett. docuit Jos. Scaliger ad Fest. v. *Repotia.* Vide Is. Casaubon. ad Athen. iii. 15. p. 182. Denique pro *Kalendis Januariis* accepit Aristides Tom. i. p. 352. καὶ ἥκουσι μὲν ἐπιβδαί, ἣν Ῥωμαῖοι πρώτην ἄγουσι τοῦ ἔτους. Hæc fere sunt, quæ de ἐπίβδαις in Veterum monumentis reperiuntur. Quas qui in Platone quærere velit, operam ludet.

[u] Ἔρρε] Phileb. p. 77. G. ἔρρει ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας ἐν ᾗ ἐστίν. Legg. iii. p. 585. D. πάντα ἔρρειν ταῦτα ἐν τῷ τότε χρόνῳ φήσομεν. Ibid. F. ζώων δὲ τῶν ἄλλων ἐρρόντων. Epist. iii. p. 709. G. ὡς οὐκ εἴων ἐγώ σε πόλεις Ἑλληνίδας ἐρρούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν. Epist. vii. p. 722. E. ὅτι Δίωνι τὰ χρήματα ἔρροι παντελῶς. quod inde sumpsit Themist. Orat. xxxii. p. 358. D. Item Epist. viii. p. 725. A. ἔρρουσι δὲ τότε οὔτε λόγος οὔτ’ ἐλπὶς ἐλείπετ’ ἂν οὐδαμῇ οὐδαμῶς. Alciphron Lib. i. Ep. 38. p. 180. ἔρρει τὰ παρὰ τὰς πόσεις μυστήρια. ubi vide Berglerum. Rarius occurrunt composita ἀπερρεῖν, εἰσερρεῖν, etc. Lexicon Sangerm. Ms. Ἀπερρήσεις. ἀπελεύσῃ, ἀποφθαρήσῃ. οὕτως Κρατῖνος Νόμοις Οὐκ ἀπερρήσεις σὺ θᾶττον ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τήμερον; Ὅλως δὲ πλέον τι τοῦ Ἀποφθαρῆναι δηλοῖ τὸ ῥῆμα. καὶ παρ’ Ὁμήρῳ Ἔρρ’ ἐκ νήσου θᾶσσον. Vide Valckenar. ad Euripid. Hippol. 973.

[v] Ἐρυμνά] Legg. iii. p. 586. G. ἐρυμνὰ τειχῶν ἐρύματα. Adjectivum ἐρυμνὸς in Platone legere non memini. Herm. Tollius, V. C. Excurs. x. in Apollon. p. 756. illud reponit in Phædone p. 400. C. ἐν (Ἀχέρων) δι’ ἐρύμνων τόπων ῥεῖ ἄλλων. ubi Editiones, δι’ ἐρήμων τόπων, eoque Timæi glossam refert. Vulgatam tamen lectionem servat Stobæus Ecl. Phys. i. p. 139.

[w] Ἕρμαιον] Theag. p. 10. D. ὡς ἐγὼ οὐκ ἔσθ’ ὅτι τούτου μεῖζον ἂν ἕρμαιον ἡγησαίμην. Euthyd. p. 215. G. πόθεν τοῦτο τὸ ἕρμαιον εὑρέτην; Ibid. p. 224. D. Charmid. p. 237. C. Ἕρμαιον, ὦ Σώκρατες, γεγονὸς ἂν εἴη ἡ τῆς κεφαλῆς ἀσθένεια τῷ νεανίσκῳ. quem locum, ab interprete male intellectum, rectius vertit Is. Casaubon. ad Theophr. Char. cap. 12. p. 261. Gorg. p. 297. D. εἰμὶ ἐγώ σοι ἐντετυχηκώς, τοιούτῳ ἀνδρὶ ἐντετυχηκέναι. Ibid. p. 298. D. ἐάν τις ῥήματι ἁμάρτῃ, ἕρμαιον τοῦτο ποιούμενος. Sympos. p. 316. F. Phædon. p. 387. H. ubi vide Scholia. Polit. ii. p. 426.

'Ερυσίβη.[x] μιλτώδης δρόσος. Πάχνη δὲ, δρόσος χιονώδης.

'Επεσφάλακεν.[y] οἱ μὲν, ἐπεσπάσθη· οἱ δὲ, ἐσάπη, ἢ παρὰ καιρὸν ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη.

'Εταιρίστριαι.[z] αἱ καλούμεναι τριβάδες.

A. Legg. xi. p. 682. H. Ἕρμαιον et εὐτύχημα junxit Sympos. p. 338. F. ἡγούμενος δὲ αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ, ἕρμαιον ἡγησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστόν. Aristænet. Lib. i. Ep. 19. p. 132. ex hoc ipso Platonis fonte, ut solet, hauriens: ἡ μὲν οὖν μήτηρ ἕρμαιον αὐτῆς καὶ εὐτύχημα λογίζεται τοῦτο. Præter Parœmiographos vide Rittershus. ad Isidor. Pelus. Lib. iv. Ep. 22. Bergler. ad Alciphr. Lib. iii. Ep. 29. et Wesseling. ad Diod. Sic. v. 26.

x 'Ερυσίβη] Sympos. p. 321. E. καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλληλα τῶν τοιούτων γίγνεται ἐρωτικῶν. Polit. x. p. 516. E. σίτῳ τε ἐρυσίβην, σηπεδόνα τε ξύλοις. ubi vide Scholiasten. Axioch. p. 780. E. κλαίον νυνὶ μὲν αὐχμὸν, νυνὶ δ' ἐπομβρίας, νυνὶ ἐπίκαυσιν, νυνὶ ἐρυσίβην. Eleganter *rubiginem* describit Orpheus de Lapid. 15. v. 91. p. 340. καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην, Ἥτε κατουρανόθεν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρὴ, 'Αμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται. Sic ille locus scribendus. Quam emendationem confirmat Codex Regius, cujus Variantes cum Gesnero communicavi, p. 416. Vulgo editur: 'Αμφὶ περὶ σταχύεσσι περισυνέχουσα κάθηται. Glossæ Philoxeni: *Robigo*, ὡς πάχνη γίνεται, ἣν τινὲς ἐρυσίβην καλοῦσιν. Hesych. in v. et Cl. Editor.

y 'Επεσφάλακεν] Hæc cum pulvisculo abstulit Suidas, ac præterea, ut hominis judicium agnoscas, ex posterioribus Glossographi nostri verbis novam glossam confinxit: 'Ατροφῆσαν ἐμαράνθη. μὴ τραφέν. Timæi glossa gravi mendo laborat. Nam nihili verbum est ἐπεσφάλακεν, quod Kusterus, in ἐπεσφάδακεν mutans, multum aberravit. Ipse tamen, cum explicationem ab hoc verbo alienam videret, pæne rediit in viam, ἐσάπη referens ad ἀπεσφακέλισεν. Vellem, quod ingressus erat iter, persecutus esset. Nihil enim certius est, quam glossam hoc modo corrigendam esse: 'Απεσφακέλισεν. οἱ μὲν, ἐπεσπάσθη, etc. Ea pertinet ad Tim. 544. H. τὴν δ' αὖ τῆς ὀστεΐνης φύσεως ἕξιν—διάπυρόν τ' αὖ γινομένην, καὶ πάλιν ψυχομένην, σφακελίσασαν. Ibid. p. 549. B. ὅταν ὀστοῦν, διὰ πυκνότητα σαρκὸς, ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνον ἱκανὴν, ὑπ' εὐρῶτος θερμαινόμενον, σφακελίσαν, μήτε τὴν τροφὴν καταδέχηται. Hic Timæus ἐπισφακελίσασαν, quo composito Hippocrates apud Foesium Œcon. v. Σφάκελος non semel usus est, pro simplice σφακελίσασαν in exemplo suo scriptum invenit. Ex vulgata lectione, quam Scholiastes ad h. l. secutus est, fluxit glossa Hesychii: Σφακελίσαν. κακωθὲν, διαφθαρέν. Pro ἐπισφακελίζειν eodem sensu ἀποσφακελίζειν dicitur. Herodot. iv. 28. ἵπποι μὲν ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι. Hesychius: 'Απεσφακέλισεν. ἐσάπη. 'Αριστοφάνης 'Ολκάσιν. οἱ δὲ ἰατροὶ, τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν. ἢ ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθη. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. Suidas: 'Απεσφακέλισεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ, ἐσάπη, ἀπεσφενδόνησε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκησεν· ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ 'Αριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. Etymol. M. p. 120. 13. 'Απεσφακέλισε. προσεσπάσθη, ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. οἱ δὲ ἰατροὶ, ἀντὶ τοῦ ἐσάπη. Lexicon Sangerm. Ms. 'Απεσφακέλισεν. οἱ μὲν ἰατροὶ, ἐσάπη. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσφενδόνησεν. ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ 'Αριστοφάνης καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. Lexicon Regium Ms. 'Απεσφακέλισεν. αἰφνίδιον ἀπέθανεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπη φασίν. 'Αριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ὤκλασεν. οἱ δὲ ἰατροὶ τὴν ἐκ σήψεως μελανίαν λέγουσιν. Ex his Grammaticis inter se collatis intelligitur, in Suida et Lexico Regio pro γραμματικοὶ scribendum esse ἰατροὶ, in eodem Suida et Lexico Sangerm. pro ἀπεσπάσθη ex Timæo ἐπεσπάσθη, in Etymologo denique pro προσεσπάσθη ex Hesychio προσεσπάσθη. Aristophanis autem nomen ita jactatur, ut, quam vim huic verbo tribuerit, nescias. Lexicon Rhetor. Ms. Σφάκελος. οἱ μὲν, τὸν ἐπαρμόν· (lege, σπασμόν·) οἱ δὲ, τὸ ἀπόστημα· οἱ δὲ, τὴν σῆψιν. Præter Foesium l. c. vide Valckenarium Anim. ad Ammon. p. 221.

z 'Εταιρίστριαι] Sympos. p. 323. B. ὅσαι δὲ τῶν γυναικῶν γυναικὸς τμῆμά εἰσιν, οὐ πάνυ αὗται τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί· καὶ 'ΑΙ 'ΕΤΑΙΡΙΣΤΡΙΑΙ ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνον-

Ἔπνος.[a] ὄψον ἐξ ὀσπρίου.
Εὐερκής.[b] εὖ τετειχισμένη.
Εὐηνίως.[c] ἀφιλονείκως.
Εὐθύναι.[d] δίκαι κατὰ τῶν ἀρξάντων κακῶς.

ται. quo loco Hesychius, lippiens, credo, vel somnians, ΔΙΕΤΑΙΡΙΣΤΡΙΑΙ legit. Ecce! ejus glossam: *Διεταιρίστριαι. γυναῖκες αἱ τετραμμέναι πρὸς τὰς ἑταίρας ἐπὶ συνουσίᾳ, ὡς οἱ ἄνδρες. οἷον τριβάδες.* ubi ipsa Platonis verba retenta sunt, ut tanto minus dubites, quin glossa ex fonte, quem indicavimus, manarit. Lucian. Dialog. Meretr. v. p. 289. *εἰ μή τις ἑταιρίστρια τυγχάνει οὖσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας.* Tales *crissantes mulieres*, quæ aliis nominibus *Lesbiades, tribades, frictrices*, et *subagitatrices* vocantur, intelligit Clemens Alex. Pædag. ii. p. 264. *γυναῖκες ἀνδρίζονται παρὰ φύσιν.* Synes. de Provid. p. 105. C. p. 112. C. Moeris p. 151. Timæi glossam in Lexica sua receperunt Photius Ms. et Suidas.

[a] Ἔπνος] Hipp. Maj. p. 99. E. *ὅταν τις τὴν χύτραν, ἣν ἄρτι ἐλέγομεν τὴν καλὴν, ἑψῇ ἔτνους καλοῦ μεστήν.* ubi vide Scholia. Basilius Scholiis ἀνεκδότοις in Gregor. Nazianz. Orat. xx. p. 342. A. *Ἔτνος, εἶδος ὀσπρίου. Οἱ μὲν, κύαμον· οἱ δὲ, τὸ καλούμενον πισσάριον· οἱ δὲ, ἕψημα ἀθηρῶδες. τοῦτο γὰρ δασυνόμενον σημαίνει· ἀφ' οὗ καὶ Ἀθήρα καὶ Ἀθάρα. Ἔνθεν καὶ Ἐτνήρυσις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. Ἔτνος οὖν φησὶ τὸ ἐρειχθὲν καὶ συγκοπὲν καὶ ἑψηθὲν ὄσπριον, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω, τὸ σχίζω. Οὕτω καὶ Διογενιανός.* Petavius ad Synes. p. 7.

[b] Εὐερκής] Crit. p. 561. D. *καὶ τὸν γήλοφον ἐκ ᾧ κατῴκισται, ποιῶν εὐερκῆ.* Legg. vi. p. 617. C. *ὅπως εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους ὅτι μάλιστα ἔσται.* ix. p. 650. F. *τοῖς φρουροῖς ὑποδοχὴν ὅτι μάλιστα εὐερκῆ.* Hesiod. Ἔργ. v. 730. *εὐερκὴς αὐλή.* Pindar. Ol. xiii. 156. *εὐερκὲς ἄλσος.* Philo T. i. p. 407. ubi Mangeius male spernit Mss. lectionem, *εὐερκέσιν οἴκοις.* Substantivum *εὐερκία* bis reperitur Legg. vi. p. 624. D. G. Timæi glossam exscripsit Photius Lexico Ms.

[c] Εὐηνίως] Respicit Timæus Sophist. p. 149. B. *Τῷ μὲν ἀλύπως τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ ῥᾷον οὕτω τὸ πρὸς ἄλλον.* ex quo corrigendus Marinus Vita Procli cap. 22. *Ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης ἰδέας τῶν ἀρετῶν ἀλύπως καὶ εὐηνίως προσιόντων.* ubi male ἀπολύτως legitur. Proprie *εὐήνιος* de *equis* dicitur, *qui se habenis facile regi patiantur.* Polit. v. p. 468. G. *καὶ διδαξαμένους ἱππεύειν ἐφ' ἵππων, ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν μὴ θυμοειδῶν, μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων.* Phædr. p. 345. A. *τὰ μὲν θεῶν ὀχήματα ἰσοῤῥόπως εὐήνια ὄντα, ῥᾳδίως πορεύεται· τὰ δὲ ἄλλα πορεύεται μόγις.* quem locum, monente etiam Nicephoro, expressit Synes. de Insomn. p. 143. A. *τάχ' ἂν καὶ τὰ χείρω μὴ ἀντιτείναντα πρὸς τὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς, ἀλλ' εὐήνια καὶ κατασπεισθῇ. αὐτά τε ὁμαρτήσοντα* etc. Philo T. i. p. 311. Dio Chrysost. Orat. xxxvi. p. 450. B. Philostrat. Lib. ii. Icon. xvi. p. 834. Themist. Or. i. p. 13. C. xi. p. 146. A. Transfertur deinde ab equis ad *homines mansuetos, mites, et rationi obtemperantes.* Legg. ix. p. 663. A. *καὶ ἐὰν μέν τις τοιούτοις παραμυθίοις εὐπειθὴς γίγνηται, εὐήνιος ἂν εἴη.* qui locus laudatur ab Harpocrat. v. Εὐηνιώτατα, ubi vide H. Vales. Idem verbum ex Platone expulit librariorum inscitia. Legg. v. p. 605. F. *ἐν' ἂν οὖν μὴ νόμος, ἀλλ' ἔπαινος παιδεύων καὶ ψόγος ἑκάστους, εὐνοϊκοὺς μᾶλλον καὶ εὐμενεῖς τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις ἀπεργάζεται.* Sic vulgata exemplaria, quæ quidem viderim, habent omnia. Sed revocanda est venustior lectio ex Stobæo p. 484. quam Codicis Parisini auctoritas confirmat: *εὐηνίους τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις ἀπεργάζεται.* Plutarch. T. ii. p. 458. C. *εὐήνιον καὶ ἁπλοῦν, καὶ τῷ λόγῳ πρᾷον καὶ ὑπήκοον.* Philostrat. Heroic. cap. xi. p. 718. *καὶ φρόνημα αἴρων εὐήνιόν τε καὶ σώφρον.* Themist. Or. xiii. p. 176. B. *τοὺς βαρβάρους σιδήρῳ εὐηνίους ποιεῖν.* Εὐηνίῳ opponitur *δυσήνιος, ἐξήνιος* et *ἀφηνιαστής.*

[d] Εὐθύναι] Protag. p. 200. A. *καὶ ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ καὶ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ, ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὐθύναι.* Legg. vi. p. 622. F. *καὶ ἐν ταῖς εὐθύναις τοῦ τοιούτου λόγον ὑπεχέτω πᾶς.* ix. p. 693. F. *ἐν εὐθύναις ἔστω τῶν κατηγορημάτων τῶν μεγίστων ἐν τούτῳ αὐτῷ.* Lexicon Rhet. Ms. *Εὐθύνας κυρίως, ἃς εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι*

Εὐθὺ Λυκείου.[e] ἐπ' εὐθείας εἰς Λύκειον. Τόπος δέ ἐστιν Ἀθήνησιν.

Εὐρώς.[f] ὑγρότης σεσηπυῖα.

Ἐφέται.[g] πεντήκοντά εἰσιν οὗτοι οἱ ἀπὸ Δράκοντος περὶ φόνου δικάζοντες κριταί.

Ἔφοροι.[h] πέντε μείζους, καὶ πέντε ἐλάττους.

τῆς πόλεως, ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς. καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ λογισταὶ κληροῦσιν. κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος, καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἀθλοῦσιν. quod descripsit Etymol. M. p. 391. 57. in quo pro δικασταὶ e Lexico Ms. lege λογισταὶ, et contra in Lexico ἀλοῦσιν pro ἀθλοῦσιν ex Etymologo. Plato Legg. xii. p. 687. commemorat τοὺς εὐθύνους vel εὐθυντὰς, *exactores rationum reddendarum*, qui proprie εὐθύνειν, ἐξευθύνειν, et κατευθύνειν dicebantur, Latine, *ad disquisitionem populi vocare*. Quam formulam bene comparat Is. Casaubonus ad Sueton. Cæs. 15. Plato l. c. D. εἰ δὲ μὴ, κατευθύνειν αὐτοῦ τὸν εὔθυνον. quem locum laudat Pollux viii. 22. ubi vide Jungermannum. Ibid. F. τῶν δὴ τοιούτων εὐθυντὴς τίς ἱκανός; et mox: πειρατέον εὐθυντὰς τινὰς ἀνευρίσκειν θείους. Ibid. F. διὸ δὴ δεῖ πάντως τοὺς εὐθύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι. quo loco usi sunt Etymol. M. p. 391. 50. et Photius Lexico Ms. cujus glossa hæc est: Εὔθυνος. ἀρχή ἦν τις. ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἕνα κληροῦσιν, τούτῳ δὲ δύο παρέδρους. Idem: Εὐθύναι. οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων. καὶ Εὔθυνοι, οἱ τούτους ἀνακρίνοντες. Νόμων ιβ'. εἰ δὲ μὴ τούτους κατευθύνειν αὐτοὺς κατευθύνοντα. καὶ μετ' ὀλίγα· Διὸ δὲ δεῖ πάντας τοὺς Εὐθύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι. Ἡμεῖς τούτους Λογιστὰς λέγομεν. Pollux viii. 45. Scholiastes ad Platonis l. c. S. Petitus ad Legg. Attic. p. 308. J. Piersonus ad Moerid. p. 135. In transitu corrigamus Suidam: Διηύθυνεν. ἐκώλυσε. Levius mendum est, quam ut Kusterus ad h. l. et Albertus ad Hesych. T. i. p. 992. in eo hærere debuerint. Scribendum, ἐκόλασε. Hanc posteriorem annotationis meæ partem non legisse videtur Toupius Emend. in Suid. i. p. 100.

[e] Εὐθὺ Λυκείου] Lysid. p. 106. init. Ἐπορευόμην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου τὴν ἔξω τείχους. Mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου. Theag. p. 11. D. οἴχεται δὲ νῦν μετὰ Θρασύλλου στρατευσόμενος εὐθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας. Gorg. p. 313. D. ἀτίμως ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθὺ τῆς φρουρᾶς. Sed hunc Atticorum usum multi multis illustrarunt. Vide, ne plures commemorem, Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. xxvii. p. 437. Valckenar. Animadv. in Ammon. p. 90. et Wesseling. ad Diod. Sic. ii. 12. Aliter capiendum est in Theage p. 11. B. ἡνίκα ἀποθανούμενος ᾔει εὐθὺ τοῦ δαιμονίου. quod Cornarius et Serranus recte vertunt, *contra dæmonis mandatum*. Qui formulæ usus ob raritatem notandus. In Timæi textu εὐθὺ Λυκείου scripsi pro εὐθὺ Λύκειον, quod Ms. habebat, quamvis ita etiam legatur in Photio Lexico Ms. hunc ipsum Platonis locum respiciente. Mutila ejus glossa hæc est: Εὐθὺ Λυκεῖον. τὸ εἰς Λυκεῖον. ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς. καὶ Εὐριπίδης οὐκ ὀρθῶς· Τὴν εὐθὺς Ἄργους καὶ Ἐπιδαυρίην ὁδόν. Euripidis locus est Hippol. v. 1197. Eratosthenis mentio quo pertineat, ex Harpocrat. v. Μεταλλεῖς intelliges.

[f] Εὐρώς] Tim. p. 549. B. ὅταν ὀστοῦν, διὰ πυκνότητα σαρκὸς, ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνον ἱκανὴν, ὑπ' εὐρῶτος θερμαινόμενον, σφακελίσαν, μήτε τὴν τροφὴν καταδέχηται. ubi vide Scholia. Glossa quoque est apud Suidam.

[g] Ἐφέται] Insititia glossa videtur. Nulla enim Ephetarum, si bene memini, apud Platonem est mentio. Grammaticus Ms. qui Δικῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. Ἐφέται. ἄνδρες ἄριστα βεβιωκέναι ἐπιστάμενοι, ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότες, οἵ τινες καὶ τὰ φονικὰ ἐδίκαζον. Lexicon Rhetor. Ms. Ἐφέται καὶ ἐπὶ Παλλαδίῳ. δικαστήριόν ἐστιν οὕτως καλούμενον, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ κρίνοντες κριταὶ, Ἐφέται καλοῦνται. Sed hæc notissima sunt ex editis etiam Grammaticis.

[h] Ἔφοροι] Alcibiad. i. p. 82. D. Legg. iii. p. 591. C. iv. 599. D. Epist. viii. p. 724. D. Novem Ephori fuisse dicuntur in Lexico Rhetorico Ms. quod descripsit Etymol. M. p. 403. 55. Ἔφοροι. ἄρχοντες ἦσαν ἄνδρες θ' ἐν Λακεδαίμονι, κληθέντες ἀπὸ τοῦ πάντας ἐφορᾷν. ἦσαν δὲ ἡ μεγίστη ἀρχή. Sed facilis ex-

Ἐχέγγυον.[i] τὸ διὰ πίστεως ἄξιον οὕτως καλεῖ.
Ἐχθοδοπόν·[j] ἐχθροποιόν.

Ζ.

Ζειραί.[a] χιτῶνες ἀνακεκολλαμμένοι.
Ζώπυρα.[b] τοῦ ζῆν ποιητικά.

ror in numeris. Multo magis mirandum est, quod Timæus dicit de quinque Ephoris majoribus, et totidem minoribus. Cujus rei nullum, quod sciam, vestigium superest apud alios scriptores. Cl. Villoisonus ad Longum p. 179. ait, se in margine Codicis ad vocem Ἔφοροι adscriptum reperisse, ταμίαι, θεωροί, φύλακες.

[i] Ἐχέγγυον] In καλεῖ intellige Πλάτων. Quo magis suspicor, hanc glossam huc non aliunde migrasse, sed in Platone corruptam latere. Vocis exempla sunt apud Jos. Wassium ad Thucyd. iii. 46. et P. Wesselingium ad Herodot. v. 71. Ἀνέγγυος παῖς est Polit. v. p. 461. B.

[j] Ἐχθοδοπόν] Legg. vii. 636. E. κελεύεις γάρ δή με, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐχθοδοποῦ γεγονυίας πολλοῖς, ἴσως δ' οὐκ ἐλάττοσιν ἑτέροις προσφιλοῦς. ubi vide Scholia. In eo Platonis loco verbum, quod cum genitivo, τῆς αὐτῆς ὁδοῦ &c. jungatur, deesse vidit H. Stephanus. Ἔχεσθαι supplet vir doctus Misc. Observ. Vol. vii. T. ii. p. 307. quod satis placet. Vox ἐχθοδοπὸς perantiqua est, nec facile alibi, quam in Poetis, maxime Tragicis, reperiunda. Sophoclem Ajac. v. 950. et Philoct. v. 1132. jam alii laudarunt. Usus est eodem verbo, sed in choro, Aristophanes Acharn. v. 226. Plato Comicus apud Polluc. vi. 25. fortasse Tragicorum aliquem ludens: Ἀνακογχυλιαστὸν ἐχθοδοπόν τι σκευάσω. Apollon. Rhod. Lib. iv. 1670. ἐχθοδοποῖσιν Ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς. Timæi glossam habet etiam Suidas.

[a] Ζειραί] Glossa referenda est ad Herodot. L. vii. 69. Ἀράβιοι δὲ ζειρὰς ὑπεζωσμένοι ἦσαν. Ibid. 75: Θρήϊκες δὲ, ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἀλωπεκέας ἔχοντες ἐστρατεύοντο, περὶ δὲ τὸ σῶμα, κιθῶνας· ἐπὶ δὲ ζειρὰς περιβεβλημένοι ποικίλας. ubi vide Glossas. Herodotum laudant Hesychius et Suidas in v. Ad priorem alia, si requiras, plena manu dedit amicissimus Albertus. Sed detergenda labes est, quam glossæ interpretatio suscepit. Scribe, ut apud Etymol. M. p. 410. 20. ἀνακεκολπωμένοι pro ἀνακεκολλαμμένοι. Qui magnam hujus Glossarii partem descripserunt, Photius Lexic. Ms. et Suidas, non minus vitiose exhibent ἀνακεκολαμμένοι. Χιτὼν ἀνακεκολπωμένος est tunica in sinum replicata, ἀνάκωλος, ut ab iisdem Grammaticis recte exponitur. Lexicon Rhetoricum Ms. Ζειρά. ζώνης εἶδος, ἢ ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενεδύνοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφεστρίδα, ὅπερ καὶ μᾶλλον.

[b] Ζώπυρα] Legg. iii. p. 585. C. Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν, σχεδὸν ὄρειοί τινες ἂν εἶεν νομεῖς, ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα. cujus loci elegantiam, dici vix potest, quot scriptores quoties vel expresserint, vel adumbrarint. Nonnullos indicavit vir summus, J. Fr. Gronovius Observ. Lib. iv. cap. 3. p. 42. Plutarchus Laconic. p. 240. A. πάνυ βραχέα τινὰ ζώπυρα διασώζοντες τῆς Λυκούργου νομοθεσίας. Lucian. Timon. p. 106. ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. ubi vide Solan. et Hemsterh. Julianus Ep. ad Atheniens. p. 269. D. σώζεται δὲ ἐξ ἐκείνου καὶ εἰς ὑμᾶς ἔτι τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς ὥσπερ ἐμπύρευμά τι σμικρόν. et Ep. 34. p. 406. D. τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παλαιοῦ κόμματος, ἡμῖν εἰσετι σπινθήρ τις ἱερὸς ἀληθοῦς καὶ γονίμου παιδεύσεως, ὑπό σοι μόνῳ ζωπυρεῖται. Liban. Opp. T. i. p. 769. C. θεῶν δῶρον ἡγούμην τὴν παῖδα· καὶ τοῦ παντὸς γένους ἐκεῖθεν ὥσπέρ τι δεδόσθαι μοι ζώπυρον. Themist. Orat. iii. p. 43. A. ἡ τῆς πόλεως ἐκείνης ἀγαθὴ μοῖρα μόνη, τοῦ γένους τὰ ζώπυρα διεσώσατο. Idem Orat. vi. p. 84. A. Orat. vii. p. 100. D. καλόν τι διασώσασθαι τὰ ζώπυρα τῆς φιλοσο-

Ζυγομαχεῖν.[c] εἴργεσθαι ὑπό τινος.

H.

Ἦ γάρ;[a] οὐχ οὕτως;
Ἥκιστα.[b] οὐ πάνυ.
Ἡδύς.[c] εὐήθης καὶ ἄφρων.

φίας. Orat. ix. p. 196. A. ἧς (τέχνης βασιλικῆς) ὑπὸ τὴν σὴν μερίδα τὰ ζώπυρα διασώζεται. Orat. xiii. p. 175. C. Synes. Calv. encom. p. 85. D. παλαιᾶς φιλοσοφίας, ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς ἀπολομένης, ἐγκαταλείμματα περισωθέντα. de Provid. p. 142. D. μηδὲν ἐμπύρευμα τῆς ἐναντίας αἱρέσεως ἐν τῇ πολιτείᾳ λανθάνειν ὑποτρεφόμενον. Quod Plato ζώπυρον, alii scriptores non solum ἐμπύρευμα, ἔναυσμα, σπινθῆρα, ἔλλειμμα, sed etiam σπέρμα dixerunt, secuti Homerum, a quo tota hæc loquendi ratio fluxit, Od. E. 490. Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Polybius vi. 3. ὅταν ἐκ τῶν περιλειφθέντων οἱονεὶ σπερμάτων αὖθις αὐξηθῇ σὺν χρόνῳ πλῆθος ἀνθρώπων. Philo T. ii. p. 566. μηδὲν σπέρμα πολέμου—ὑποτυφόμενον ἐάσαντα. ubi Mangeius σπέρμα imperite mutat in ζώπυρον vel ἐμπύρευμα. Utrumque, ζώπυρον et σπέρμα, eodem loco expressit Cicero de Fin. v. 7. 'quorum similia sunt prima in animis, quasi virtutum igniculi et semina.' Cui loco simillimus est hic Maximi Tyrii Diss. ii. p. 17. ἐνέφυσε δέ τι αὐτῷ ζώπυρον ἀφανὲς πρὸς σωτηρίαν βίου, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι νοῦν. Timæi glossam Photius Ms. et Suidas in Lexica sua retulerunt.

[c] Ζυγομαχεῖν] Hesychius et Cyrillus Lexic. Ms. explicant τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *rixari cum familiaribus*: quo sensu damnatur a Luciano Solœcist. p. 568. ubi videndus J. G. Grævius. Certe apud elegantiores scriptores est *cum inimicis contendere*. Menander Fragm. p. 252. Πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ ῥᾴδιον. Liban. Opp. Tom. i. p. 353. C. τὸ δὲ ζυγομαχεῖν σοι νῦν, ὦ κακόδαιμον, καὶ διαλέγεσθαι. Ibid. p. 756. D. οὐδ' εἰς ἔριν ἦλθον αὐτῷ περὶ τούτων, οὐδ' ἐζυγομάχουν. Synes. de Insomn. p. 157. C. ὑπὲρ ὧν ἐγὼ καὶ πρεσβύτας ἀνθρώπους εἶδον ἐν θεάτρῳ ζυγομαχοῦντας. Aristænet. Lib. ii. Ep. 2. ἀπόθεσθε τὴν ἔριν, παύσασθε ζυγομαχίας. Hæc glossa aut aliunde huc venit, aut in Platone oblitterata est.

[a] Ἦ γάρ] Theag. p. 8. H. Ἰατρικὴ γὰρ αὕτη ἐστιν. ἦ γάρ; ΘΕ. Ναί. Menon. p. 23. C. Alcibiad. i. p. 27. G. 28. G. 29. E. et singulis fere paginis. Sumpsit glossulam a Timæo Suidas.

[b] Ἥκιστα] Negationem, quæ exciderat, restitui. Contrario vitio infra scribitur: Οὐχ ἥκιστα. οὐ πάνυ, et apud Hesychium: Οὐχ ἥκιστα. οὐ μάλιστα. Utroque loco οὐ delendum. Idem mendum e Xenophont. Cyrop. Lib. i. p. 4. E. sustulit M. A. Muret. Var. Lect. xli. 3. Alcibiad. i. p. 25. C. δοκεῖς δέ μοι ἐπὶ τούτῳ ἥκιστα μεγαλοφρονεῖν. Parmenid. p. 58. H. ἥκιστα γὰρ ἂν πολυπραγμονῇ. Theæt. p. 115. H. Ἥκιστα τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. Ibid. p. 128. G. ἀγνοοῦσι γὰρ ζημίαν ἀδικίας, ὃ δεῖ ἥκιστα ἀγνοεῖν. Sophist. p. 149. F. 159. F. 161. F. Euthyd. p. 215. B. 223. G. 226. F. et centies alibi. Codex Timæi in margine adscriptum habet: μάλιστα, ἀλλά γε ἄλλα. Vide Villoisonum ad Longum p. 179.

[c] Ἡδύς] Quicunque Atticorum urbaniores dici haberique volebant, quem *stolidum et fatuum* dicere verebantur, leni blandoque nomine ἡδὺν, γλυκὺν, εὐήθη, χρηστὸν appellabant. Plato Euthyd. p. 226. D. Σὺ δὲ ἴσως οὐκ οἴει ὁρᾷν αὐτά· οὕτως ἡδὺς εἶ. Gorg. p. 299. E. Ὡς ἡδὺς εἶ. τοὺς ἠλιθίους λέγεις τοὺς σώφρονας. ubi vide Scholia. Polit. i. p. 414. A. Ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη· ἀλλὰ πρὸς τῷ μαθεῖν, καὶ ἀπότισον ἀργύριον. Ibid. p. 418. E. Εἰκός γ', ὦ ἥδιστε. vii. p. 485. F. Hipp. Maj. p. 103. F. III. Πολλὴ γὰρ ἄν μ' ἔχει ἀπειρία καὶ τῆς τούτων φύσεως, καὶ τῆς τῶν παρόντων λέξεως λόγων. ΣΩΚ. Ἡδέως γε, ὦ Ἱππία. Strabo i. p. 94. Lucian. Demosth. encom. p. 508. Suidas: Ἡδύς. εὐήθης. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομώρους.

Ἠίθεος.[d] ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας.
Ἠμεδαπός.[e] ἡμέτερος πολίτης.

Platonis auctoritate hanc vocis notionem confirmat Etymol. M. p. 420. 42. Sunœum hominem Græcorum imitatione dixit Terent. Phorm. ii. 3. 64. Non minus commendationis habet γλυκὺς hac potestate. Hipp. Maj. p. 98. E. Ὡς γλυκὺς εἶ, φήσει, ὦ Σώκρατες. Hesychius: Γλύκων. ὁ εὐήθης. ex Aristophanis Eccles. 977. ubi male pro nomine proprio habetur. Inprimis autem Plato vocem εὐήθης hac potestate frequentavit. Sophist. p. 169. C. ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστιν, οἰόμενος εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει. Euthyd. p. 218. B. οὕτως ἔτι νέος τε καὶ εὐήθης ἐστι. Charmid. p. 220. B. οὐ γάρ που οὕτω γε ἦν εὐήθης. Polit. i. p. 416. E. ὦ εὐηθέστατε Σώκρατες. Omitto plura. Vide Wass. et Duker. ad Thucyd. Lib. iii. 83. Denique et χρηστὸς de simplice et fatuo usurpari solet. Plato Theæt. p. 124. C. Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός. Phædr. p. 352. B. Χρηστὸς εἶ, ὅτι με ἡγῇ ἱκανὸν εἶναι τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διϊδεῖν. Atticus apud Euseb. P. E. xv. p. 799. ἐκεῖνος μὲν γὰρ καὶ πάνυ χρηστός ἐστι. Plura Des. Herald. ad Tertullian. Apolog. p. 34. Hæc omnia primum per ironiam dicta, mox etiam extra ironiam, eam, quam diximus, significandi vim retinuerunt. Sed hæc via nos nimis longe duceret.

[d] Ἠίθεος] Legg. viii. p. 647. E. οἱ κατὰ μεγάλας ἀγέλας γεννηθέντες, μέχρι μὲν παιδογονίας ἠίθεοι καὶ ἀκήρατοι, γάμων τε ἁγνοὶ ζώσιν. xii. p. 688. D. πρώτους δὲ προεῖναι τοὺς ἠιθέους, τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυκότας ἑκάστους. ubi vide Scholiasten. Simonides Anthol. L. iii. p. 376. Ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσας Ἠίθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίαν ἄλοχον. Eustath. ad Il. Σ. p. 1166. et Valckenar. ad Euripid. Phœniss. 952. Cyrillus Lexico Ms. Ἠίθεος. ὁ ἄπειρος γάμου, ἢ νεώτερος ιδʹ ἐτῶν. in quo ipsi parum convenit cum Etymol. M. p. 422. 40. Ἠίθεος. ὁ ἄπειρος γάμου νέος, ἀπὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων ἕως δεκαοκτώ. Sed et hi termini angustiores sunt, quam ut iis τοῦ ἠιθέου ætas definiri debeat; præsertim cum cælibes etiam sic appellentur. Legg. ix. p. 662. A. ἠίθεον δὲ, ἢ καὶ γεγαμηκότα ἄπαιδα τελευτήσαι. Dionys. Halic. A. R. Lib. ii. p. 96. et Quinctilian. Inst. Orat. i. 6. p. 46. Ceterum ex laudato Platonis loco, ubi ἠίθεοι et γάμων ἁγνοὶ junguntur, facile fuerit, medelam afferre laboranti Hesychio: Ἀγνολεχεῖς. οἱ ἠίθεοι. vel, ut corruptius legitur in Lexico Sangerm. Ms. Ἀγνολεχεῖς. οἱ θεοί. Scribendum: Ἀγνολεχεῖς, οἱ ἠίθεοι. Eadem similitudine ἄφθοροι dicuntur: qua ipsa voce ad ἠίθεος explicandum usus est Hesychius. Chrysippus apud Gellium xiv. 5. Παρθένος δὲ εἶναι λέγεται κατὰ σύμβολον τοῦ ἀδιάφθορος εἶναι. Artemidor. v. p. 289. μέχρι ἄφθορος ἦν, λαμπρῶς καὶ ἐπιφανῶς τῇ ἀθλήσει ἐχρήσατο, χρησάμενος δὲ ἀφροδισίοις, ἀδόξως κατέλυσεν. Porphyrius de Abst. Anim. iv. p. 174. θήλεα μὴ διαφθαρῇ εἰς ἀνδρὸς ἐπιθυμίαν συμβᾶσα, ἄφθορος λέγεται. Vetus lapis, editus a Reinesio Inscript. Class. xi. 13. p. 612. et nuper repetitus a Donio Inscr. Class. iv. n. 58. Muratorio p. ccliii. 8. et Maffeio Mus. Veronens. p. cccvi. 2. Φλάουιος Τερπνὸς κιθαρῳδὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐτῶν κγʹ ἄφθορος. Flavius Terpnus, citharœdus, Alexandrinus, annorum xiii. investis. Sic marmor vertendum est. Inepte Muratorius reddit, Flavius Jucundus, etc. incorruptus: quanquam incorruptus, quod ille e diobolari Lexico arripuit, sic etiam dicitur a Cicerone Orat. 19. Glossæ Philoxeni: Investis, ἄφθορος. Vide Is. Casaubonum ad Apulei. Apolog. p. 179. Sed hæc præter institutum. Vix operæ est monere, Timæi glossam a Suida esse descriptam.

[e] Ἠμεδαπός] Theag. p. 9. C. καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος. Amphilytus nostras. Aristophan. Pace v. 219. Ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων. quod ab eo mutuatus est Philostrat. Icon. ii. 32. p. 857. καὶ ἡ φωνὴ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἡμεδαποῦ τρόπου. Callimach. Fragm. 152. Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιά. Lucian. Phalar. prior. p. 198. ἀλλὰ Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπός. Synes. Dion. p. 48. C. Epist. 147. p. 286. Ἡμεδαπὸς et ἐγχώριος junxit Heliodor. Lib. x. p. 472. Lexicon. Rhetor. Ms. Ἡμεδαπή· ἡ οἰκεία χώρα, καὶ πατρὶς, ὥσπερ Ἀλλοδαπὴ, ξένη καὶ ἀλλοτρία. Hanc vocem Mœris p. 178. Atticis tribuit, et princeps Atticistarum, Phrynichus p. 162. exemplo suo confirmat. Multo rarius ὑμεδαπὸς occurrit. Clemens Alex. Protr. p. 35. τῆς δὲ ὑμεδαπῆς ἀπωλείας ἐχόμενοι. Athenæus ix. p. 366. A. οὐχ ὡς ὑμεδαποὶ Ἀθηναῖοι. Ceterum mirari subit, ἡμεδαπὸς inter eas voces, ex quibus obscuritas nascatur, referri a Theone Progymn. cap. 13. p. 141. ὅταν κοινόν, ἢ

Ἠπίαλος.[f] ὁ ῥιγοπύρετος.

Ἦπου. ἄραγε, μονονουχὶ, αὐτίκα μάλα.

Ἤσχαλλον.[g] ἐδυσχέραινον.

Ἤτριον.[h] τὸ τοῦ ὑφάσματος πλέγμα.

Ἦτρον.[i] ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος,

—— —— —— ἔνθα μάλιστα

Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν.

σφόδρα παλαιὸν, ἢ ξένον ᾖ τὸ γεγραμμένον· οἷον, ἡ ποδοκάκκη, καὶ ἡ ἡμεδανή. Sed locus magnum mendum continet. Legendum: οἷον, ἡ ποδοκάκκη, καὶ ἡ ἡμιδανάκη. Ut ποδοκάκκη vetustum, sic δανάκη peregrinum vocabulum est. Hesychius: Δανάκη. νομισμάτιόν τι βαρβαρικὸν, etc. Idem: Ἡμιδανάκιον. νόμισμα ποιόν. Notissimum est Callimachi Fragm. 110. non ex Hecale, ut viri docti credunt, sed ex Αἰτίοις ductum: ὅγε τέθμιον οἴσεμεν ἄλλους Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον, Δανάκην. ubi vide Bentleium.

[f] Ἠπίαλος] Phrynichus Ms. Ἠπιάλης. ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων· τὸ δὲ Ἠπίαλος διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἑτερόν τι σημαίνει, τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον. Theognis v. 174. Alciphron Lib. iii. Epist. ult. Brodæus ad Anthol. L. i. p. 87. et qui indicantur ad Hesych. in v. In Platone hanc vocem quærant alii. Glossulam transcripserunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[g] Ἤσχαλλον] Ex Herodot. Lib. iii. 152. ὁ Δαρεῖός τε ἤσχαλε, καὶ ἡ στρατιὴ πᾶσα. Lib. ix. 117. καὶ ἤσχαλον οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῆς ἑωυτῶν ἀποδημέοντες. Euripid. Iphig. Aul. v. 920. Ἐπίσταται δὲ τοῖς κακοῖσί τ' ἀσχαλᾶν, Μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις. Aristid. Tom. i. p. 286. ὅτι οὐν μειζόνως ἀπορεῖν καὶ ἀσχάλλειν. Alciphron Lib. iii. Ep. 19. Aristænet. Lib. i. Ep. 15. p. 108. Multa prætermittimus, ne ipsa copia lectoribus molesti simus.

[h] Ἤτριον] Phædr. p. 353. F. ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ, εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον, ὥσπερ ἐμοί. ubi Hermias Scholiis MStis: Ἤτριον λέγεται τὸ εὐφυὲς (l. εὐϋφὲς) ἱμάτιον καὶ ἀραιὸν, ὅπερ φαίνεται μὲν εὐφυὲς, (εὐϋφὲς) τῷ δὲ κατανοοῦντι διεστηκός ἐστι καὶ ἀραιὸν καὶ οὐκ εὐπαγὲς, ἀλλὰ ταχέως διαῤῥηγνύμενον. Mendosissime apud Hesychium scribitur: Ἤτριον. ὑψηλὸς ἔλαφος. ubi scribendum: Ἤτριον. ὕφος λεπτόν. ut est v. Ἄτριον. Inde apud Hippocrat. ἐξητριάζειν, *vinum per saccum, e tenui linteo confectum, colare*: de quo Adr. Heringa Observ. cap. 20. p. 168. Εὐήτριον ὕφασμα est Politic. p. 192. D. ubi vide Scholia. Quod inde excerpsit Pollux vii. 35. Herodianus de vocibus Atticis necdum editus: Ἔντριος χιτών. ὁ λεπτὸς καὶ εὐϋφής. Lege: Εὐήτριος. Strabo xv. p. 1016. Ἐκ τούτου δὲ Νέαρχος φησὶ τὰς εὐητρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. quem descripsit Eustath. ad Dionysii Perieg. 1107. Themistius Or. xx. p. 237. C. Χιτῶνα ἠμφίεστο λεπτὸν καὶ εὐήτριον. Pollux x. 42. στρωμνὴ εὐήτριος. Vide Eustath. ad Il. T. p. 1182. Casaubon. ad Athen. iii. 18. p. 188. Salmas. ad Simm. Rhod. Ov. p. 165. et Valckenar. ad Euripid. Phœniss. 1727. ut alios taceam.

[i] Ἦτρον] Hanc descriptionem Timæus mutuatus est ab Homero Il. N. 567—569. Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα etc. Glossa pertinet ad Phædon. p. 402. fin. ἤδη οὖν σχεδόν τι αὐτοῦ ἦν τὰ περὶ τὸ ἦτρον ψυχόμενα. Lexicon Rhetor. Ms. Ἦτρον. τὸ ὑπογάστριον οὕτως καλεῖται. μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Locus est p. 690. Vide Pollucem ii. 170. Moeridem p. 178. et reliquos Grammaticos. Pro ἦτρον sæpe male scribitur ἦτρον, ut apud Philonem Tom. i. p. 45. 57.

Θ.

Θαλλός.[a] πᾶν τὸ θάλλον. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος.

[a] Θαλλός] Legg. xii. p. 686. F. στέφανον δὲ τὸ νικητήριον ἑκάστοις εἶναι θαλλοῦ. Ibid. p. 688. A. στεφανῶσαι θαλλῷ. Phædr. p. 338. C. σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τῆς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φάρμακον εὑρηκέναι. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις, τήν τε Ἀττικὴν φαίνῃ περιάξειν ἅπασαν καὶ ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλῃ. Sic pro καρπὸν προσιόντες ἄγουσι legendum docuit Criticorum princeps, Is. Casaubonus ad Athen. Lib. i. cap. 19. p. 59. Hac loquendi formula cum nihil fingi possit venustius, juvat, quicquid Casaubonus in ea explicanda reliquum fecit, in medium proferre. Θαλλὸν προσείειν proprie est *viridem fruticem pecori ostentare, et subinde quatere, ut gregem ad sequendum prolicias, et, quocunque velis, ducas.* Idem aliis etiam modis effertur, θαλλὸν προσφέρειν, προδεικνύναι, προτείνειν, θαλλῷ ἕλκειν, ἄγειν, ἀπὸ θαλλοῦ περιάγειν. Dio Chrysost. Orat. lxv. p. 604. D. ἀλλ' ἐνίους ἀπὸ θαλλοῦ περιάγοντες, ὥσπερ τὰ πρόβατα. Philostrat. Vit. Sophist. L. ii. cap. 10. p. 587. Τούτῳ ἀμφορέα μέν τις οἴνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἄνθηρα, ἢ ἀργύριον, ἀμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες, ubi quis non miretur Olearii inscitiam cum pari negligentia conjunctam? Nam primum θαλλῷ vertit *pedo*: quem ipsum errorem in Athenæi interprete castigarat Casaubonus l. c. Tum Platonis fontem, ex quo Philostratum hausisse perspicuum est, prorsus ignoravit. Platonem etiam imitatus est Themist. Orat. vii. p. 92. C. ἀπὸ τοῦ Κωνσταντίνου προσιόντες, καὶ τοὔνομα τοῦτο ἀνασχόντας προϊσχομένου ὥσπερ θαλλὸν, ἀφαιρεθῇ τὴν συνήθη τροφὴν, etc. Dicesne, librarios ad hanc locutionem ex omnibus libris expellendam conjurasse? Themistius haud dubie scripserat προσείοντος· quanquam fateor, ne sic quidem locum perpurgatum esse. Orat. xvi. p. 210. A. προσείων ὥσπερ θαλλὸν τὴν βασιλέως φιλανθρωπίαν, ἦγε τιθασσοὺς καὶ χειροήθεις, μονονοὺ τὼ χεῖρε περιαγαγὼν εἰς τοὐπίσω. ubi Dionys. Petavius satis vertendo prodidit hujus formulæ ignorationem. Eadem, quæ Themistio, medicina adhibenda est Libanio Opp. Tom. ii. p. 549. καί τοι καὶ διὰ γραμμάτων ἐκάλλουν προσιὼν ὥσπέρ τινα θαλλὸν τὸ διὰ τῶν δικῶν χρυσίον. Lege, et interpunge: καί τοι καὶ διὰ γραμμάτων ἐκάλουν, προσείων ὥσπερ τινὰ θαλλὸν, τὸ διὰ τ. δ. χρυσίον. Idem Opp. Tom. i. p. 642. A. οὓς ὁ μισθὸς ἐπὶ τῶν χωρίων εἷλκεν, ὥσπερ ὁ θαλλὸς τὰ πεινῶντα πρόβατα. Epist. 212. Δοκεῖ δέ μοι, μηδ' ἂν δέξασθαι τὴν διοίκησιν, εἰ μὴ τούτῳ εἵλκετο τῷ θαλλῷ. in quibus exponendis, non miramur, hominem Græcæ linguæ mediocriter peritum, J. C. Wolfium, aberrasse. Aliquando Græci simpliciter dicunt προσείειν τι, omissa voce θαλλόν. quod nec ipsum doctissimi viri satis intellexisse videntur. Ælian. H. A. Lib. i. cap. 29. Ἤδη δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ θήρατρα ἕτερα τοῖς ὄρνισι προσσείει μοιχωμένη. Ita hic locus legendus est ex Cod. Mediceo. Quod Abr. Gronovius nuper ex conjectura, ut videtur, recepit προσσείει, agnoscit Codex Augustanus, cujus excerpta inspeximus apud virum egregium, et in amicos summe officiosum, Francisc. Oudendorpium. Sed tamen, ut diximus, emendandum est προσείει. Singularis et animadversione dignus est locus Thucydidis Lib. vi. 86. τὸ γὰρ πρότερον ἡμᾶς ἐπηγάγεσθε, οὐκ ἄλλον τινὰ προσείοντες φόβον, ἢ, εἰ περιοψόμεθα ὑμᾶς ὑπὸ Συρακοσίοις γενέσθαι, ὅτι καὶ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν. ubi dubitat Dukerus, V. C. utrum φόβον προσείειν ab hac ratione, quam explicuimus, ductum sit, an ab iis, qui gladios hastasque vibrant. Prius verissimum esse, satis ostendit ἐπηγάγεσθε. Ex quo clarum est, hanc locutionis vim esse: *objecto et ostentato metu, quasi illinc immineat, ad suas partes traducere.* Cum hæc ita in chartam conjecta legisset admirabilis ille humaniorum literarum magister, Ti. Hemsterhusius, sic ea, pro suo erga me, meaque omnia studio, supplenda et exornanda duxit: 'Commodum illud Augustini Tract. xxvi. in Joh. Evang. *Ramum viridem ostendis ovi, et trahis illam.* Egregie Casaub. quanquam Athenæi locus cum iisdem vitiis descriptus est ab Eustath. ad Od. Λ. p. 1708. v. 10. Themistius

Θέρμη.[b] ὁ πυρετός.
Θαύματα.[c] νευροσπάσματα.

minima mutatione sic refingendus: *ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου προσελθόντος, καὶ τοὔνομα τοῦτο ἀναισχ.* etc. Procopium intelligit, qui, arrepto imperio, Constantinum se genere contingere præ se ferebat, ejusque nominis illecebra Constantinopolis cives adlectatos ductabat. Audacior quidem orationis figura, sed quæ tamen Æliano itidem corrupto non displicuit, Ep. xvi. *σὺ δέ μοι καὶ αὐλητρίδας προσείεις* (editur *προσίῃς*· uterque interpres, quasi ad *προσίημι* pertineret, hic, *adhibebis*, ille, *admoves*, Latine verterunt) *καὶ ᾠδάς, ὦ καταγέλαστε.* Ab eadem ratione factum, ut hæc macula novissimum etiam Clementis Alex. editorem fefellerit Strom. ii. p. 487. v. 35. *καθάπερ οἱ ἀπελαύνοντες τὰ θρέμματα θαλλοὺς προσιέντες.* Vere Med. C. in altero Æliani loco *προσείει*· verborum, quæ sequuntur, integra sunt a doctis viris vexata; verum ulcus prætervisum, quod equidem ita legendo sanari posse arbitror: *προσείει μεμυκημένη, καὶ ἄλλοτε ἄλλην ἰδέαν προσώπου στρέφουσα, ὑφ' ὧν αἱροῦνται, καὶ παραμένουσιν ἐννεοὶ πάντες ὄρνιθες, ᾐρημένοι δέει καὶ μάλα γε ἰσχυρῷ, ἐξ ὧν ἐκείνη μορφάζει.* δέος intellige *stuporem*, ut sæpe alibi. Ceterum in tertio ejusdem Scriptoris loco de Anim. vii. 13. pro, *τὰ δὲ τελευταῖα ὑποσείων ἄρτους τε καὶ μάζας*, multo malim *προσείων*, vel, quod aptius structuræ congruit, *προσείσειεν, προσείσειεν.* Eadem labe liberatus est ab Æm. Porto, ceteroqui Critico sane non acutissimo, Ælianus apud Suid. in Γοργώ. Hac medicina, fuit, quam opinarer indigere Lucianum Hermot. T. i. p. 810. 82. *θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα*· magis proprium et nitidius videbatur *προσεισθέντι*· verum etsi rarior, usus tamen idem obtinet in *προδεῖξαι*. Basil. Ep. i. p. 70. B. *ὥσπερ τι θρέμμα θαλλῷ προδεικνυμένῳ ἑπόμενος.* Hinc *δελεάσματα προδεικνύναι* apud Themist. p. 271. C. et tyranni, ut plebem lactent, initio consueverunt *προδεικνύναι χρεῶν ἀποκοπὰς* etc. p. 95. C. quæ sunt a Platone ducta prope finem Lib. viii. Πολιτ.' Hactenus ille. Toupius Emend. in Suid. T. iii. p. 123. hac mea et Hemsterhusii disputatione adjutus, bene vidit, in Æliano H. A. xvii. 22. legendum esse: *θέλγων τὴν ἀκοὴν ὕμνῳ τινὶ γαμικῷ, προσείοντι Σειρῆνας.* ut iv. 16. *Σειρῆνας εἰς τὸ ἐφολκὸν προτείνει τῶν ἄλλων.* At idem ad Theocrit. Eid. x. 71. p. 396. perperam huc trahit Asclepiadis Epigramma Anthol. vii. p. 587. *Τῷ θαλλῷ Διδύμη με συνήρπασεν· ὤμοι· ἐγὼ δὲ Τήκομαι, ὡς κηρὸς πὰρ πυρί, κάλλος ὁρῶν.* Lege: *Τὠ 'φθαλμὼ Διδύμης με συνήρπασαν. Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis.* Cum Timæo congruunt Suidas et Cyrillus Lexic. Ms.

[b] Θέρμη] Timæus, ut opinor, *θέρμα* scripsit: ut est in Theætet. p. 129. E. *Οἷον θέρμα· ἆρ' ὅταν τις οἰηθῇ ἰδιώτης αὐτὸν πυρετὸν λήψεσθαι, καὶ ἔσεσθαι ταύτην τὴν θερμότητα.* Neutrum τὸ *θέρμα* ex Aristophane laudat Pollux iv. 186. ex Menandro Lexicon Regium Ms. quod Phavorinus in v. descripsit: Θέρμη καὶ Θέρμα. Φερεκράτης· Σκέψαι δέ μου Τὸ μέτωπον, εἰ θέρμην ἔχουσα τυγχάνω. καὶ Μένανδρος· Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τ' Ἐπέλαβεν αὐτόν. Οὐκ εὖ τοίνυν οἱ λέγοντες, ὅτι Θέρμα μὲν ἡ πυρεκτική, Θέρμη δ' ἡ πόλις. Menandri locum in usus suos convertit Ælianus Epist. 2. sed *θέρμα* notiore *θέρμη* commutans. Ex iis, quæ diximus, satis intelligitur, falli Phrynichum, perdoctum cetera Grammaticum, de Dict. Att. p. 146. sic scribentem: *Θέρμα. οὕτως ὁ Μένανδρος διὰ τοῦ α, ἀλλ' οὔτε Θουκυδίδης, οὐθ' ἡ ἀρχαία κωμῳδία, οὔτε Πλάτων· θέρμη δέ.* Recte ait, Thucydidem *θέρμη* dixisse ii. 49. *πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ ἐλάμβανον.* quem imitatur scriptor incertus apud Suid. v. *Ἰσχυρόν.* At male negat, *θέρμα* apud veteres Comicos et Platonem reperiri. Latini etiam *calorem* pro febre dicunt, ut Tibullus iv. 11. 2. ubi vide Heynium nostrum.

[c] Θαύματα] Sic ex conjectura emendavimus. Nam Codex Ms. vitiose præbebat: *Θραύματα. νεβροσπάσματα.* Una litera emendatius Photius Lexic. Ms, Timæum nostrum pro more compilans, et Etymol. M. p. 454. 16. *Θραύματα. νευροσπάσματα. Θαύματα*, quæ Latini *miracula* vocant, sunt *præstigiæ circulatorum, imagunculas nervis moventium, ut imperitum populum stupore defigerent.* Vide Is. Casaubonum ad Theophrast. Char. cap. 6. p. 181. Th. Gatakerum ad M. Antonin. vii. §. 3. p. 207. et Interpretes ad Diodor. Sic. Excerpt. p. 607. Plato Polit. vii. p. 480. init. *παρ' ἣν ἰδὲ τειχίον παρῳκοδομημένον, ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκει-*

Θεηπολεῖν.[d] θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον.

Θεσμοθέται.[e] νομοθέται ἢ νομοφύλακες.

Θόλος.[f] οἶκος περιφερής, ἐν ᾧ οἱ Πρυτάνεις συνειστιῶντο. Πρυτανεῖον δὲ ὠνόμασται, ἐπεὶ πυρῶν ἦν ταμιεῖον.

ται τὰ παραφθέγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνῦσιν. Legg. i. p. 573. C. θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζῴων θεῖον, εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων, εἴτε ὡς σπουδῇ τινὶ ξυνεστηκός. οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γε γιγνώσκομεν· τόδε δὲ ἴσμεν, ὅτι ταῦτα τὰ πάθη ἐν ἡμῖν οἷον νεῦρα ἢ μήρινθοί τινες ἐνοῦσαι, σπῶσί τε ἡμᾶς, καὶ ἀλλήλαις ἀνθέλκουσιν, ἐναντίαι οὖσαι, ἐπ' ἐναντίας πράξεις. quem locum ob oculos habuit Philo T. ii. p. 12. laudavit Eustath. ad Il. Ψ. p. 1333. et explanarunt Casaubon. ad Pers. Sat. v. p. 434. et Muretus Operum Tom. iii. p. 534. Legg. ii. p. 578. A. οὐ θαυμαστὸν δὲ, εἴτις καὶ θαύματα ἐπιδεικνὺς, μάλιστ' ἂν νικᾷν ἡγοῖτο. Juncus apud Stob. p. 878. καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς, ἢ τινος ἀγορᾶς, ἐν ᾗ δεικνύουσιν οἱ θαυματοποιοὶ τὰ θαύματα. Philo T. i. p. 28. ἃ δὴ πάντα, καθάπερ ἐν τοῖς θαύμασιν ὑπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ νευροσπαστούμενα, τότε μὲν ἠρεμεῖ, τότε δὲ κινεῖται. Dio Chrys. Orat. viii. p. 132. A. πολλῶν δὲ θαυματοποιῶν, θαύματα ἐπιδεικνύντων. Orat. xx. p. p. 264. B. τὸν δὲ ὀρχούμενον, τὸν δὲ θαῦμα ἀποδιδόμενον. Maxim. Tyr. Diss. xxi. p. 247. Ἤδη δέ τις καὶ ἐπὶ γελοίου χρείᾳ παρελεύσεται, καὶ ἄλλος ἐπὶ θαυμάτων. Diss. xxxv. p. 413. Sæpe θαῦμα ad alias præstigias transfertur. Plato Sophist. p. 154. B. Τί ποτ' οὖν εἴη τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα; Legg. vii. p. 684. A. θαύματα ὄντες τοπολὺ, σμικρὰ δὲ ἀληθείας ἄττα μετέχοντες. Euripid. Bacch. v. 1061. et Ælian. H. A. Lib. v. cap. 2. Qui has ludicras artes exercebant, θαυματοποιοὶ dicebantur. Plato Sophist. p. 156. A. Ipsa ars, θαυματοποιΐα. Sophist. p. 151. F. 160. E. Polit. x. p. 514. A. θαυματουργία, Legg. ii. p. 582. G. θαυματουργεῖν, Tim. p. 547. E. Sed ab his neurospastis omnino distinguendi sunt ii, qui αὐτόματα, aliaque *opera mechanica conficiebant*, θαυματοποιοὶ et ipsi appellati. De quibus Manetho iv. 438. Μηχανικοὺς τεύχει τε καὶ ὀργανοπήκτορας ἄνδρας, Τεκτοσύνης τ' ἄρχοντας, ἰδ' αὐτοδίδακτα τέχνῃσιν θαύματα δαιδάλλοντας. Vide Hemsterh. ad Polluc. vii. 189. Hanc mirabilium machinarum construendarum rationem, quam olim Mechanices pars erat, elegantissime tradidit Hero Alexandrinus, cujus Θαυματοποιητικὰ vel Αὐτοματοποιητικὰ extant inter Veteres Mathematicos Paris. 1693. fol. editos.

[d] Θεηπολεῖν] Verbum θεηπολεῖν, vel, ut in Editionibus vulgatis legitur, θεοπολεῖν, Platoni proprium est, nec ullum ejus exemplum apud alios scriptores reperitur. Legg. x. p. 674. D. ὡς ἐλάττω τε εἰς θεοὺς αὐτῶν τοὺς πολλοὺς ἔργῳ καὶ λόγῳ πλημμελεῖν ἂν ποιοῖ, καὶ δὴ καὶ ἀνοήτους γίγνεσθαι ἧττον, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι θεοπολεῖν παρὰ νόμον. Ex Timæi explicatione intelligitur, θεηπολεῖν fere idem esse, quod ἀγείρειν τῷ θεῷ, de quo ad v. Ἀγείρουσιν, p. 9. Ceterum in Timæo verbum ἔχοντα, quod librariorum culpa exciderat, revocavimus, secuti Photium Lexico Ms. Suidam, et Etymol. M. p. 444. 27. qui sic in suis Timæi exemplis scriptum repererunt. Photii etiam hæc glossa est: Θεοπολεῖν. τὸ περὶ θεοὺς ἀναστρέφεσθαι.

[e] Θεσμοθέται] Tim. p. 531. D. διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα. Ipsum nomen θεσμοθέται, culpa fortasse mea, non annotavi ex Platone. Glossam a Timæo mutuatus est Suidas.

[f] Θόλος] Apolog. p. 365. C. οἱ τριάκοντα αὖ μεταπεμψάμενοί με πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν Θόλον. et mox: ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς Θόλου ἐξήλθομεν. Frequens τῆς Θόλου mentio est apud veteres, tanquam Andocid. de Myster. p. 194. Socrat. Epist. p. 194. et alios, quos Meursius de Ceramico gem. cap. 7. indicavit. Lexicon Rhetor. Ms. Θόλος. τόπος τὶς ἐν τοῖς ἀρχείοις κληθεὶς, διὰ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς. ἦν γὰρ θολοειδὴς, καὶ ὀροφὴν εἶχε περιφερῆ οἰκοδομητὴν, οὐχὶ ξυλίνην, ὡς τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα, λέγεται δὲ θηλυκῶς ἡ θόλος. ex quo Etymologo M. p. 453. 30. qui illud descripsit, pro λιθοειδὲς redde θολοειδὲς, ut Hemsterh. ad Polluc. vii. 174. correxit ex Ulpiano ad Demosth. de F. L. p. 254. Sext. Empiric. adv. Gramm. i. 7. p. 248. ait, θόλος ab aliis masculino genere, ab aliis feminino efferri. Usitatius tamen est ἡ

Θολῶσαι.[g] θολερὸν ποιῆσαι.

Θράττει.[h] ταράττει, κινεῖ.

Θυηπολοῦσι.[i] περιπολοῦσι, διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενοι θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι.

Θυήματα.[j] θυμιάματα. ἄλφιτα δέ ἐστι ταῦτα οἴνῳ καὶ μέλιτι δεδευμένα.

θόλος, inprimis cum locus, ubi Prytanes epulabantur, significatur. Suidas in paucis a nostro Timæi exemplari differt, hanc exhibens scripturam: ἐν ᾧ Πρυτάνεις εἱστιῶντο. Πρυτανεῖον δέ τι ἰδίως ὠνόμασται etc. Sed convenit Photius Lexic. Ms. nisi quod ibi πῦρ pro πυρῶν male scribatur.

[g] Θολῶσαι] Nescio, quo glossa pertineat. Legg. vii. p. 642. A. nomen ἀναθόλωσις occurrit: ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ, ἐξέστω θηρεύειν, μὴ χρωμένον ὀπῶν ἀναθολώσει μόνον. quæ laudat Suidas v. Ἀναθολώσει. Θολερὸς etiam non semel in Platone reperias. Phædon. p. 400. D. ἐντεῦθεν δὲ (ποταμὸς) χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης. Tim. p. 538. C. ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος· ὁ δὲ θολερώτατος, ὁμίχλη τε καὶ σκότος. Ibid. p. 552. F. εἰς ὕδατος θολερὰν καὶ βαθεῖαν ἔωσαν ἀνάπνευσιν. Hesychius: Θολερόφρον. μέγα. Corrige: Θολερόχρουν. μέλαν. Pro θολὸς et θολερὸς veteres etiam ὀλὸς et ὀλερὸς dixerunt. Phrynichus Ms. Ἀναθολοῦσθαι. ἀναταράττεσθαι· παρὰ τὸν θολὸν τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ ὀλὸν λέγουσιν. Vide Foesium Œcon. Hippocr. v. Ὀλόν.

[h] Θράττει] Vide ad v. Ἐνθράττειν, p. 98.

[i] Θυηπολοῦσι] Præpositionem διὰ, quæ ex Cod. nostro elapsa erat, ex Photio Ms. et Suida restituimus. Polit. ii. p. 424. D. Βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως,—καθ' ἃς θυηπολοῦσι, πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν, εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, etc. Euripid. Troad. v. 330. Κατὰ σὸν ἐν δάφναις Ἀνάκτορον θυηπολῶ. Dionys. Halic. A. R. ii. p. 127. θυηπολούσας τὲ καὶ τὰ ἄλλα θρησκευούσας κατὰ νόμον. Θυηπολία est *sacrificium*. Apollon. Rhod. Lib. i. v. 1124. ἀμφὶ δὲ φύλλοις Στεψάμενοι δρυΐνοισιν θυηπολίης ἐμέλοντο. Getuli Epigr. editum a Dan. Heinsio Poem. p. 149. σοὶ τάδε πέμπω Ψαιστία, καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολίης. Myrini Epigr. apud Kuster. ad Suid. v. Κράντορες· Δεξαμέναι λαμπρῆς δῶρα θυηπολίης. Philippi Epigr. apud eundem ad Suid. T. ii. p. 289. ἐπ' εὐιέρους βῆθι θυηπολίας. Metrodori Epigr. apud Salmas. Exerc. Plin. p. 745. Plutarch. Tom. ii. p. 1102. A.

[j] Θυήματα] Θύημα, θῦμα, θύωμα non, nisi forma, differunt. Ut θῦμα est a θύω, sic θύημα a θυέω, et θύωμα a θυόω. A θύω etiam est θύλη, θυλάω· unde ejusdem vox potestatis θύλημα. In his omnibus mansit nativa vis verbi θύω, quæ est *adolendi*, vel *flendi*. *Fio* enim (unde *suffio*, *suffimentum*,) antiquissimi Latini dixere pro Æolum φύω, quod ipsum est θύω, ut θίγειν, φίγειν, σκύθος, σκύφος, etc. Sed insolentiorem illam formam θύημα, credibile est, sæpe a librariis in vulgatiorem θῦμα esse mutatam. In Platone certe θυμα decies legas, θύημα ne semel quidem. Politic. p. 183. G. Polit. ii. p. 429. H. Crit. p. 564. A. Legg. v. p. 610. D. vi. p. 626. A. vii. p. 681. G. viii. p. 645. D. x. p. 665. G. 674. E. xii. p. 688. H. Si quis vero, antiquos Grammaticos secutus, θῦμα et θύημα ita distinguere malit, ut prius sit ampliore significatione, *quicquid immolatur*, posterius contractiore *suffimentum*, vel *farra melle vinoque imbuta*; θύημα, suspicari possit, restituendum esse Legg. xii. p. 691. A. μὴ βρώμασι καὶ θύμασι τὰς ξενηλασίας ποιουμένους, καθάπερ ποιοῦσι νῦν θρέμματα Νείλου. Hesychius: Θυήματα. τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν. Idem: Θυώματα. θυμιάματα. Vide Erotian. h. v. De voce θύλημα exquisite disputarunt Is. Casaub. ad Theophr. cap. ii. p. 236. et L. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 600. Ea reddenda videtur Pherecrati apud Clement. Alex. Strom. vii. p. 847. Excerpt. Grotii p. 513. Εἶτ' ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι, Οὐλήμασι κρύπτετε πολλοῖς. Lege: Θυλήμασι κρ. π. id est, *ossa multis libis contegitis*. Idem Pherecrates θυλήματα alio loco θυμέλας vocavit. Phrynichus Ms. Θυμέλη. νῦν μὲν θυμέλην καλοῦμεν τὴν τοῦ θεάτρου σκηνήν· καὶ ἔοικε παρὰ τὸ θύειν κεκλῆσθαι ὁ

Θυραυλεῖν.[k] ἔξω τῶν θυρῶν αὐλίζεσθαι καὶ ἀναστρέφεσθαι.

Θῶπες.[l] οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ τινὶ προσιόντες ἐπὶ κολακείᾳ.

I.

Ἴδιον.[a] ἰδιωτικόν.

τόπος οὗτος. Φερεκράτης δὲ τὰ θηλύματα, (θυλήματα leg. cum Sallierio) ἅπέρ ἐστι ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα, ἃ οὗτος (l. ὡσαύτως) καλεῖ Θυμέλας. Quo referenda est glossa Hesychii: Θυμέλαι. τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυόμενα.

[k] Θυραυλεῖν] Hoc verbum proprie dicitur de perdite amantibus, qui, a puellis exclusi, ante fores sub divo pernoctant, παρακλαυσίθυρον cantantes: qua de re Is. Casaub. ad Pers. Sat. v. p. 452. Philo T. i. p. 306. πρὸς δὲ τὰς ἐρωτικὰς μίξεις ἐπειγόμενοι, κωμάζουσι καὶ θυραυλοῦσι. Plutarch. Amator. p. 759. A. ἀλλὰ καὶ παρόντες ἐρῶσι, καὶ ἀπόντες ποθοῦσι· καὶ μεθ' ἡμέραν διώκουσι, καὶ νύκτωρ θυραυλοῦσι. Philostrat. Epist. 52. p. 940. εἰς δὲ θητείαν (Amoris) ὑπήχθη πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλίαι, (sic leg. non θυραυλικὰ) καὶ χαμαικοιτίαι, καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. Aristænet. Lib. ii. Ep. 20. Νέος ἐρωτικὸς ἀνήνυτα προσκαρτερῶν καὶ θυραυλῶν, γυναικὶ μέμφεται δεινῶς ἀπειθούσῃ. Has τῶν δυσερώτων θυραυλίας Plato Sympos. p. 319. D. et ex eo Aristænet. l. c. κοιμήσεις ἐπὶ θύραις vocant. Longe pulcherrimus est locus Sympos. p. 328. B. (Ἔρως) χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν, καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαιθρίοις κοιμώμενος. quem rursus Aristænet. l. c. et præter hunc Themist. Orat. xiii. p. 162. D. suos in usus converterunt: σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς, καὶ θυραυλῶν ἐπὶ θύραις, καὶ ἐν ὑπαίθρῳ τὰ πολλά. Sed ejusdem verbi vis tam late patet, ut de omnibus, qui quacunque de caussa foris degunt, dicatur. Plato Politic. p. 176. A. γυμνοὶ δὲ καὶ ἄστρωτοι θυραυλοῦντες τὰπολλὰ ἐνέμοντο. Legg. iii. p. 592. E. ποιμένας ἀπεργάζεσθαι μάλα ἰσχυροὺς, καὶ δυναμένους θυραυλεῖν, καὶ ἀγρυπνεῖν. Dio Chrys. Orat. vi. p. 88. B. ἐκεῖνοι μὲν ὁρῶντες ῥιγοῦντα καὶ θυραυλοῦντα, καὶ διψῶντα πολλάκις. viii. p. 131. A. ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν. xxv. p. 281. ἔτι νῦν μαστιγοῦνται Λακεδαιμόνιοι, καὶ θυραυλοῦσι, καὶ γυμνητεύουσι. ix. p. 580. A. Themist. Orat. ii. p. 39. C. vi. p. 81. B. viii. p. 119. D. et alibi. Synes. de Regn. p. 12. C. 15. C. de Insom. p. 150. C. Corrupte Hesychius: Θήραυλος. ἐγρὴς τις. Legendum: Θύραυλος. ἐγρήγορτης. Vide Stephan. Byzant. v. Αὐλὴ, et Casaubonum Exerc. ii. in Baron. p. 173.

[l] Θῶπες] Theætet. p. 128. E. ὅταν ἐς δουλικὰ ἐμπέξῃ διακονήματα. οἷον, στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσασθαι, μηδὲ ὄψον ἡδῦναι, ἢ θῶπας λόγους, ubi vide Scholia. Quam loquendi rationem, arbitror, Platonem ab Euripide, deliciis suis, sumpsisse. Sic enim ille Syleo, in Excerpt. H. Grotii p. 429. πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Sed eandem etiam ducere potuit ex Epicharmo, cujus hoc fragmentum est apud Polluc. ix. 82. tentatum a Toupio Emend. in Suid. T. iii. p. 259. Καὶ πάντα γιγνώσκοντι τῷ τι λόγῳ. Lege: Καὶ πάντα γιγνώσκοντι θωπὶ λόγῳ. Euripidea laudavit Philo T. i. p. 127. T. ii. p. 53. et imitando expressit T. ii. p. 52. τοὺς θῶπας λόγους ἑτέροις καταλιπών. p. 532. τοὺς θῶπας αὐτοῦ λόγους καὶ κεκομψευμένους ἐπὶ φενακισκῷ. p. 533. λόγους θῶπας καὶ μακρὰς ῥήσεις πεπλασμένων ἐγκωμίων συνείρων. p. 569. παρεσκευασμένοι μὲν θῶπας λόγους. p. 633. Μελετήσασα γὰρ θῶπας λόγους. Damascius apud Phot. p. 1069. ἐθεράπευε τὰ δίκαια, καὶ φιλοσοφίᾳ πρέποντα, ἀλλ' οὐ τὸν θῶπα τρόπον καὶ βάναυσον. Vide Wesselingium ad Herodot. iii. 80. Variata loquendi formula Plato Legg. x. p. 673. B. dixit: πείθουσι θωπείαις λόγων. Suidas, Timæum describens, in fine glossæ adjecit λόγοι, e Platonis contextu. At cum Timæo congruit Photius Lexico Ms. nisi quod τῇ pro ἐπὶ vitiose scribatur.

[a] Ἴδιον] Gorg. p. 290. C. καὶ τὰ πλοῖα πάντα, καὶ τὰ δημόσια, καὶ τὰ ἴδια. Phædr. p. 350. οὐ μόνον ἐν δικαστηρίοις,

Ἰδίειν.[b] ἱδροῦν.

Ἱεράτω.[c] κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω. Ὀργεῶνες γὰρ οἱ θύται.

Ἱερομηνία.[d] μὴν ἐν ᾧ ἡμέραι εἰσὶν ἑορταστικαί.

Ἱερομνήμονες.[e] οἱ εἰς Πύλον ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς.

καὶ ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλλογοι, ἀλλὰ καὶ ἐν ἰδίοις. Polit. ii. p. 425. C. οὐδεὶς πώποτε οὔτ' ἐν ποιήσει, οὔτ' ἐν ἰδίοις λόγοις ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ. Legg. xii. p. 694. A. ἡνίκ' ἂν τῶν ἄλλων πράξεων ἰδίων τε καὶ κοινῶν καὶ μάλιστ' ᾖ τις σχολὴ παντί. Sic centies ἰδίᾳ, *privatim*, opponitur δημοσίᾳ, *publice*. Hipp. Maj. p. 95. E. 96. B. Gorg. p. 296. E. Vide Schol. Comici ad Plut. v. 908. et ad Ran. v. 462. et Harpocrat. in v. Hic igitur vocis usus cum tam tritus sit, jure mireris, Mangeium in Philone T. ii. p. 359. ἐν πᾶσι τε χωρίοις ἰδίοις τε καὶ δημοσίοις in ἰδιωτικοῖς τε καὶ δημοσίοις mutasse. Transcripsit glossulam Suidas.

[b] Ἰδίειν] Hoc quoque verbum in Platone abolitum est, glossa ἀνιδροῦν in ejus locum substituta. Tim. p. 545. A. θέρους μὲν ἀνιδροῦσαν καὶ νοτιζομένην ἔξωθεν, ψύχος κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρέξειν οἰκεῖον. Sic editi libri. Sed bonum factum, quod veteres Codices veram lectionem conservarunt. Nam Tubingensis, Timæo consentiens, habet ἰδιοῦσαν, meus ἐνιδιοῦσαν, pro ἀνιδιοῦσαν, ut puto. Ἰδίειν vetus comœdia, id est, Atticæ linguæ norma, teste Apollonio Lex. Homer. p. 857. frequentissime usurpavit. Ita Aristophan. Ran. v. 239. ὁ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι. Pace v. 84. Πρὶν ἂν ἰδίῃς. ubi vide Schol. Avib. v. 792. Οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον. Quo magis miror, illud a Luciano Lexiph. p. 323. tanquam obsoletum rideri. Ipse tamen, oblitus sui, non semel eo usus est, e. g. De merc. conduct. p. 671. Pro laps. in sal. p. 725. Liban. Opp. T. i. p. 330. D. ἐγὼ δὲ ἴδιον, ἐκαλινδούμην, ἔτριβον τὴν κεφαλήν. Plura Adr. Heringa Observ. cap. 6. p. 45. Ἀνιδίτὶ est Legg. iv. p. 601. G.

[c] Ἱεράτω] Etsi nihil a Glossographo nostro discrepant Photius Lex. Ms. Suidas, et Etymol. M. p. 468. 42. malim tamen legere ἱεράσθω. Nam Activum, vereor, ut quisquam veterum scriptorum usurparit. Qua de re, reperto aliquando, ad quem glossa pertineat, loco, liquidius poterit judicari. Grammatici recte tradunt, ἱεροῦσθαι dici ea, *quæ Diis consecrantur*: ἱερᾶσθει ii, *qui sacerdotio funguntur*. Quod discrimen non ipsi veteres scriptores, sed interdum eorum librarii, neglexerunt, ut in exemplis ν quæ Fr. Sylburgius ad Pausan. L. ii. p. 186. collegit. Herodot. ii. 35. ἱρᾶται γυνὴ μὲν οὐδεμίη οὔτε ἔρσενος θεοῦ, οὔτε θηλέης. Frequens verbum est in marmoribus antiquis. Gruter. p. 457. 1. Ποντικὸς Ἀσκληπίου—ἀστυνομήσας, ἱρασάμενος τῇ πατρίδι etc. ubi Reinesius Inscr. Class. i. 243. p. 225. scribit ἱερατευσάμενος, addens, ἱρασάμενος esse ἀδόκιμον. Quod tam docto viro excidisse nollem. Lapis apud Chishullum Ant. Asiat. p. 168. et Murator. Inscr. p. 643. Γαλατῶν ὁ δῆμος ἱρασάμενος Καίσαρι σεβαστῷ. Alius apud Maffeum Mus. Veron. p. 42. Ἁ πόλις Νείραν—Ἀλέξα ἱερασαμένην ἀρετῆς ἕνεκεν θεοῖς. Vide Dukerum ad Thucyd. V. i. et Taylorum ad Marm. Sandvic. p. 17.

[d] Ἱερομηνία] Glossa insititia videtur, ut plures in hac ipsa litera. De ἱερομηνίᾳ, vide, quos laudat Hemsterhus. ad Hesych. Tom. ii. p. 26.

[e] Ἱερομνήμονες] Horum nulla in Platone mentio est. Nec de iis disputare attinet post Th. Reinesium ad Inscr. Class. i. n. 241. p. 223. et Anton. Dalenum Diss. vi. de Antiqu. et Marm. p. 450. Lexicon Rhetor. Ms. et Photius Lex. Ms. Ἱερομνήμονες. οἱ συνθύοντες εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξ ἑκάστης πόλεως. ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως παρὰ τὸ μνημονεύειν τῶν ἱερῶν. ἱερὰ δέ ἐστι τὰ Ἀμφικτυονικὰ δόγματα, καὶ ἱερὸν τὸ συνέδριον τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων. Quam glossam cum Etymologus M. p. 468. 50. totidem verbis descripserit, perspicuum est, verba, quæ mediæ glossæ apud Etymol. intrusa sunt, Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας, οὕτω καλοῦντες, ad aliam glossam, Ἱερὸς γάμος, pertinere: quod sagacissime vidit Hemsterhus. ad Hesych. T. ii. p. 28. Glossa nostra etiam est apud Photium Lex. Ms. et Suidam, quorum ille pro Πύλον exhibet Πυλαίους, hic Πυλαίαν. Nec multum discrepat Hesychius.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ἸΙππαγρέται [illegible]

Ἰσοτελής.[k] [illegible]

[f] [illegible] Timæi glossam [illegible] Photius Ms. et [illegible].

[g] [illegible] Vide sup. [illegible] Glossam hanc habet Suidas.

[h] Ἱπποκλάδοι.] Glossa referenda est ad Theæt. p. 116. C. [illegible] αὐτῷ, πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν, οὐκ ἂν γελοῖοι εἶμεν; Qui locus notandus est ob insignem scripturæ varietatem. Plerique libri lectionem, quam posuimus, habent. At in Editione Basil. secunda pro κοροπλάθων legitur ἱπνοπλαστῶν, in Codice Ms. quo Cornarius in Eclogis p. 191. usus est, ἱπνοπλάθων. Eandem scripturam a Scholiaste in exemplo suo repertam esse, hæc ejus notula ostendit: ἱπνοπλάθων. γράφεται κοροπλάθων. Jam cum Timæus hoc loco ἱπνοπλάθους, et alio κοροπλάθους in Lexicon suum retulerit, id certissimo argumento est, se utramque lectionem sic in Platone suo conjunctam reperisse: πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν ἱπνοπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, etc. Pro ἱπνοπλάθοι et κοροπλάθοι in deterioribus Platonis libris scribitur ἱπνοπλάσται et κοροπλάσται. Timæi Codex, ἱπνοπλάθαι. Sed alteram formam, tanquam magis Atticam, commendant Mœris p. 234. et Thom. M. p. 552. Ἱπνοπλάθοι etiam est apud Polluc. vii. 163. et Harpocrat. v. Ἰπνὸς, ubi J. Gronovius hugatur.

[illegible] Apollon. Rhod. i. 1297.

[i] Ἱππαγρέται.] Hos equitum præfectos [illegible] describit Xenophon de Rep. Lacedæm. p. 679. D. [illegible] Sed et Xenophontis, et aliorum scriptorum loca, in quibus eorum mentio fit, collegerunt Jo. Meursius Misc. Lacon. ii. 4. p. 117. et Jo. Albertus ad Hesych. in v. Eosdem ἱππαγρέτας alio nomine παιδαγρέτας dictos esse, ex Hesychio, sed castigato, intelligimus: Παιδαγρέται. ἀρχή τις, ἐπὶ ἱππέων. Vulgo scribitur, Παιδαγρέται. Nam ἱππεῖς a Lacedæmoniis, sicut erant, ἔφηβοι, κόροι, παῖδες vocabantur: ut equites Romanos juvenes appellat Livius ii. 20. ubi vide Drakenborch. Eustathius ad Il. Θ. p. 727. Λάκωνες ἐφήβους, ἱππεῖς ἐκάλουν, καὶ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν, Ἱππαγρέτας. Κόρους vocat Archytas apud Stob. p. 440. cujus locus duplice nomine appositus est: ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Λακεδαίμονι, τοὶ μὲν γὰρ βασιλέες τᾶς μοναρχίας· τοὶ δὲ γέροντες, τᾶς ἀριστοκρατίας· τοὶ δὲ ἔφοροι, τᾶς ὀλιγαρχίας· ἱππαγρέται δὲ καὶ κόροι, τᾶς δαμοκρατίας. Ἱππαγρέτας nusquam a Platone commemorari, mihi videor liquido posse affirmare. Glossographum nostrum expilavit Photius Lexic. Ms.

[k] Ἰσοτελής] Dignus est, qui totus huc referatur, Synesii locus de Insomn.

K.

Καὶ τάχει ἴμεν.[a] καὶ ταχέως πορευσόμεθα.
Κάκη.[b] ἡ κακία, ὡς Πλάνη καὶ Ζάλη.
Καραδοκεῖν.[c] τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον ἐπιζητεῖν, καὶ ἐπισκοπεῖν ὅπῃ χωρήσῃ.
Κατῆρεν.[d] κατέπλευσεν.

p. 146. B. *ἐνύπνιον δὲ ὁρᾷ μὲν ὁ πεντακοσιομέδιμνος, ὁρᾷ δὲ ὁ τριακοσιομέδιμνος· ἀλλὰ καὶ ὁ ζευγίτης οὐδὲν ἧττον, ὁ τὴν ἐσχατιὰν ἀπεργαζόμενος, ὥστε ἀποζῆν. ἀλλὰ καὶ ὁ πρόσκωπος, καὶ ὁ θὴς ὁμοίως, ὅ, τε ἰσοτελὴς, καὶ ὁ τιθεὶς τὸ μετοίκιον.* Phrynichus Ms. et ex eo Suidas: Ἰσοτελεῖς. *οἱ ἴσα τελοῦντες. ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες.* quam glossam nescio cujus præpostera sedulitas in Mœridis de Vocibus Atticis libellum intrusit. Lexicon Rhetor. Ms. Ἰσοτελεῖς *μέτοικοι. τὰ μὲν ξενικὰ τέλη μὴ τελοῦντες, τὰ δὲ ἴσα τοῖς ἀστοῖς τελοῦντες.* De his accurate copioseque Ammonius in v. et Valckenarius Animadv. p. 112. Ἰσοτελῶν nomen in Platone, suspicor, esse deletum.

[a] Καὶ τάχει ἴμεν] Photius Lexic. Ms. sic legit: Καὶ *τάχει ἴμεν. κ. τ. πορευόμεθα.* At Suidas: Καὶ *τάχα ἴμεν. κ. τ. πορευόμεθα.* Verum et in his, et in Timæo scribendum: Καὶ *τάχα ἴωμεν. καὶ ταχέως πορευώμεθα.* Respicitur enim Phædr. p. 342. G. *ἀλλὰ περιμείναντες, καὶ ἅμα περὶ τῶν εἰρημένων διαλεχθέντες, τάχα ἐπειδὰν ἀποψύξῃ ἴωμεν.* ubi *τάχα* pro *statim* capere licet, usu apud prosæ orationis scriptores rariore. Vide Lennep. ad Phalarid. Ep. 95. p. 266. Notanda etiam glossa Photii Lexico Ms. Τάχα. *ἀντὶ τοῦ ἔπειτα. οὕτως Ἀναξανδρίδης.*

[b] Κάκη] Phædr. p. 345. B. *βρίθει γὰρ ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων, ἐπὶ γῆν ῥέπων τε καὶ βαρύνων.* quem locum, monente Nicephoro, sic expressit Synes. de Insomn. p. 140. C. *ὥστε καὶ βρῖθον ὑπὸ κάκης συγκατασπᾷ τὴν ἐφεῖσαν αὐτῷ βαρυνθῆναι ψυχήν.* Hippocrates qui dicitur Ep. 12. p. 329. *οἱ δὲ ὑπὸ φιλοδοξίης εἰς ἠέρα ἀναχθέντες, βρίθει κακίης εἰς βυθὸν ἀπωλείας καταφέρονται.* Damascius apud Suid. v. Ἀγαθοεργία. *ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας.* Alios imitatores persequitur Wyttenbachius noster Epist. Crit. p. 48. Phædr. p. 355. F. *ὁ δ' οὐκ ἐρεῖ δὴ τὴν ἑαυτοῦ κάκην.* Menex. p. 407. G. *μηδ' εἰς τοὐπίσω ἀναχωρεῖν, εἴκοντας κάκῃ.* Ita locum bene castigarunt Jan. Cornarius in Eclog. p. 553. et H. Stephanus Schediasm. i. 23. Vulgo legebatur, *ἥκοντας κάκῃ.* Quam locutionem e Platone duxit Ælianus H. A. v. 11. *οὐδὲ μὴν κάκῃ εἴκουσι, χωροῦσι δὲ ὁμόσε.* Polit. v. p. 463. G. *τὸν λιπόντα τάξιν, ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα, ἤ τι τῶν τοιούτων ποιήσαντα διὰ κάκην.* Legg. v. p. 608. F. viii. p. 647. E. ix. p. 653. A. 663. C. x. p. 674. B. xi. p. 676. F. 678. D. xii. p. 686. E. Euripid. Hippol. v. 1335. Androm. v. 967. Iphig. Taur. v. 676. Aristophan. Av. v. 542. Platonis auctoritate vocem confirmant Mœris p. 224. Photius Lexic. Ms. in Not. ad Hesych. Tom. ii. p. 112. Eustath. ad Il. N. p. 950. et Suid. in v.

[c] Καραδοκεῖν] Ex Herodoto, ut puto, Lib. vii. 163. *καραδοκήσαντα τὴν μάχην, ᾗ πεσέεται.* Ibid. 168. Rarius compositum *διακαραδοκεῖν* Diphilo apud Suid. in v. restituit Toupius Emend. in Suid. ii. p. 69.

[d] Κατῆρεν] Καταίρειν dicuntur cum *qui mari navigant*, tum *qui terra iter faciunt*. Hipp. Maj. p. 95. init. *ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας.* Clearchus apud Athen. Lib. vi. p. 256. E. *αἱ δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ταῦτα διαδεξαμένων ἐκπεσοῦσαι τῆς ἐξουσίας, κατῆραν εἰς Μακεδονίαν.* Dio Chrysost. Orat. xxxvii. p. 456. D. *οὐ γὰρ ὡς ἕνα τῶν πολλῶν καὶ κατ' ἐνιαυτὸν καταιρόντων εἰς Κεγχρέας ἐμπόρων.* Vetus Grammaticus nondum editus, in Bibl. Sangerm. Κατᾶραι, *ἀντὶ τοῦ, ἐλθεῖν.* Θεόπομπος. Καταίρειν contrarium est *ἀπαίρειν*. Plato Phileb. p. 95. fin. *οὐ γὰρ δήπου σύγε ἀπαρεῖς πρότερος ἡμῶν.* Criton. p. 375. D. *ἀλλ' ἐκ μὲν τούτων τῶν πόλεων ἀπαρεῖς, ἥξεις δὲ εἰς Θετταλίαν.* Sed utriusque verbi

Κάταγμα.[e] ἐρίου σπάσμα καὶ μήρυμα.
Καταβολή.[f] περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ.
Κατόπιν.[g] μετὰ ταῦτα.
Κεκόμψευται.[h] πεπιθάνευται.

vim tam erudite declaravit Hemsterhusius ad Lucian. Jud. Vocal. p. 83. omnis ut opera nostra supervacanea esse videatur. A Timæo glossulam mutuatus est Suidas.

[e] Κάταγμα] Cod. Ms. mendosissime: Κάταγμα, ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Bene et emendate Photius Lex. Ms. et Suidas, qui Timæum descripserunt: Κάταγμα. ἐρίου κατάσπασμα, ἢ μήρυμα. nisi quod apud Suidam levi vitio, quod Portus et Kusterus sustulerunt, κατάπασμα scribatur. Glossa fluxit ex Politic. p. 180. E. τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος, λέγομεν εἶναι κάταγμά τι. Sophocles Trachin. 695. Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως Τῆς οἰὸς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα. Apud Platonem etiam est κατάγειν, quod Latini *deducere filum* dicunt. Sophist. p. 152. E. Καὶ πρός γε τούτοις ἔτι, ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόντα ἐπιστάμεθα. Lexicon Sangerm. Ms. Ἄνθος, τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ· ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν κατάγομεν. ubi scribendum: τὸ τραχὺ τῶν ἐρίων. Pollux vii. 29. καὶ κροκυδίζειν Φιλύλλιος εἶπε· Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον. ὅπέρ ἐστιν, ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. Vide Aristophan. Lysistr. v. 583. et Mœridem p. 215. Simplex ἄγμα pro κάταγμα veteribus usitatum fuisse, ex Hesychio in v. et Eustath. ad Od. A. p. 1399. intelligitur. Sed de his plenissime disputavit vir interiorum literarum laude florentissimus, L. C. Valckenar. Animadv. in Ammon. p. 117. seqq. ad quem Græcæ linguæ studiosos ablegamus.

[f] Καταβολή] Hipp. Min. p. 233. E. νυνὶ δὲ ἐν τῷ παρόντι μοι ὥσπερ καταβολὴ περιελήλυθεν. ubi vide Scholia. Gorg. p. 310. G. ὅταν οὖν ἔλθῃ ἡ καταβολὴ αὕτη τῆς ἀσθενείας. Aristid. Tom. i. p. 335. ἐπῄει δὲ ἡ τῆς καταβολῆς ἡμέρα, καὶ ὁ πυρετὸς οὐκ ἐπεγένετο. Tom. ii. p. 166. ἐρρίγωσε τῆς καταβολῆς ἐπελθούσης. quo loco usus est Thom. M. in v. Synes. Catast. p. 301. A. καὶ γῆρας βαθὺ, καὶ νόσου καταβολὴ πολυχρόνιος. Vide Harpocrat. v. Καταβολή, et Περίοδος, cum Valesii nota, et Valckenar. Animadv. in Ammon. p. 116. Hæc loca si in promtu habuisset Mangeius ad Philon. T. i. p. 399. manum abstinuisset a sollicitandis ejus verbis, καταβολὴ πυρετοῦ νόσος ἐστιν. Ex Timæo glossam in Lexica sua derivarunt Photius Ms. et Suidas.

[g] Κατόπιν] Protag. p. 196. G. Κατόπιν δὲ ἡμῶν ἐπεισῆλθον Ἀλκιβιάδης τε ὁ καλὸς, καὶ Κριτίας ὁ Καλλαίσχρου. Gorg. 281. init. Κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν, καὶ ὑστεροῦμεν. quem locum laudant Etymol. M. p. 497. 27. et Thom. M. in v. et scite expressit Phavorinus apud Stob. p. 601. Ἀλκιβιάδην δὲ καὶ ζῶντα ἐπιλελοίπει τὸ κάλλος, καὶ πολλοὶ κατόπιν τῆς ὥρας ἀφιγμένοι, etc. Mœris p. 240. et Thom. M. Κατόπιν, Ἀττικῶς· ὄπισθεν, Ἑλληνικῶς. Posteriore etiam usus est, ne alios memorem, Plato Tim. p. 537. H. πόλλ' ἂν εἴη ἐμποδὼν τῷ κατόπισθεν λογισμῷ. Habent quoque glossulam Photius Ms. et Suidas.

[h] Κεκόμψευται] Κομψεύειν vel Κομψεύεσθαι, *scite atque eleganter aliquid effingere, quod jactes, et in quo te efferas*, plerumque dicitur *de sermone arguto et ad animos capiendos apto*. Cratyl. p. 264. C. ἔξεστι δὲ καὶ ψυχὴν κομψευόμενον λέγειν. Polit. iv. p. 452. A. οὐκοῦν καὶ εἰ ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος. iv. p. 471. B. ἀλλ' ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο. ubi vide Scholia. Lachet. p. 253. F. καὶ γὰρ πρέπει σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα μᾶλλον κομψεύεσθαι. Timæus vero respexit Phædr. p. 337. A. καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται. qui locus fortasse obversabatur Libanio Epist. 546. καίτοι τοῦτο οὐκ ὀρθῶς κεκόμψευται. Euripid. Iphig. Aul. v. 333. Ἐκκεκόμψευσαι. Πονηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή. ubi legendum: Εὖ κεκόμψευσαι. ut Bacch. v. 475. Εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας, ἵν' ἀκοῦσαι θέλω. Aristid. Tom. i. p. 517. Tom. ii. p. 356. 382. 395. Aliquando etiam *rebus, quæ materia constant*, tribuitur. Phileb. p. 90. G. καὶ τόρνῳ χρῆται, καὶ διαβήτῃ, καὶ στάθμῃ, καί τινι προσαγωγίῳ (l. προσαγωγίῳ) κεκομψευμένῳ. Philostrat. de V. A. Lib. ii. p. 55. ταυτὶ δὲ ὕλη τις ἑτέρα, κεκομψευμένη τοῖς Ἰνδοῖς. Vide Inf. v. Κομψὸς, et Mœridem p. 237.

Κεραμεικοὶ δύο.[i] ὁ μὲν ἔνδον τείχους, ὁ δὲ ἐκτὸς, ἔνθα τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτῶντας ἔθαπτον.

Κερασβόλον.[j] ἄτηκτον, καὶ μὴ εἶκον παιδείᾳ, ἀλλ' ἀπηνὲς ὄν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν σπερμάτων, ἅτινα κατὰ τῶν κεράτων βαλλόμενα ἄτηκτα καὶ ἀνέψητα μένει.

[i] Κεραμεικοὶ δύο] Parmenid. p. 54. E. καταλύειν δὲ αὐτοὺς ἔφη παρὰ τῷ Πυθοδώρῳ ἐκτὸς τείχους, ἐν Κεραμεικῷ. ubi vide Scholiasten. Notus est Joan. Meursii liber de Ceramico gemino.

[j] Κερασβόλον] Stulta veterum opinio fuit, semina, quæ inter serendum in boum cornua inciderint, fructus edere duros et vix elixandos. Sotion Geopon. L. ii. cap. 19. Δεῖ δὲ τὸν σπείροντα παραφυλάττειν, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ τῷ κέρατι τοῦ βοὸς τὰ σπέρματα. ταῦτα γὰρ κερασβόλα καλοῦσί τινες, καὶ ἄφορα καὶ ἀτελῆ τὰ τοιαῦτά φασι γίνεσθαι, ὥστε μηδὲ ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς τήκεσθαι δυνάμεως. Quod, præter hunc Geoponicum, Clemens Alex. Pædag. ii. p. 225. Pollux i. 223. aliique Grammatici serio narrant, id jure ridet Theophrastus de Causs. Plant. iv. 14. Ex vulgi opinione Plato elegantem metaphoram duxit, *intractabilem et durum hominem* κερασβόλον et ἀτεράμονα appellans, Legg. ix. p. 652. A. μή τις ἐγγίγνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος· ὃς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ' ἂν, ὥστε μὴ τήκεσθαι καθάπερ ἐκεῖνα τὰ σπέρματα πυρί. *Ne quis inter nos existat civis aliquis, seminis, quod cornu tetigit, naturam imitans, qui adeo durus et præfractus evadat, ut emolliri nequeat, sicut nec semina illa igni.* Ita hunc locum, a Ficino male versum, recte interpretatus est Kusterus ad Suid. v. Κερασβόλα. Vide Scholiasten ad Platonis l. c. Hac Platonica locutione excitatus Plutarchus, dignam rem judicavit Sympos. vii. 2. p. 700. de qua diligentius disputaret. Nec tamen, Theophrastum auctorem secutus, librum, quem modo laudavimus, sed alium deperditum, in quo aliter hac de re scripserat, ob oculos videtur habuisse. Platonis auctoritate utuntur Pollux vi. 125. Eustath. ad Il. Σ. p. 1154. Suid. in v. Etymol. M. p. 505. 19. ubi pro ἀπαθεῖς lege ἀμαθεῖς. A Platone vocem sumsit Simplicius in Epictet. p. 222. οὐδὲν κωλύει διὰ τοὺς κερασβόλους τῶν ἀνθρώπων τὰς ἀποδείξεις προσθεῖναι. Adde Hesych. in v. et ibi viros doctos. Par figuratæ potestatis ratio est in ἀτεράμων vel ἀτέραμνος, ut cum ex laudatis Platonis et Plutarchi locis, tum aliunde intelligitur. Scholiast. Aristoph. ad Vesp. v. 729. Ἀτέραμνα ὄσπρια φαμὲν, τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ σκληρότητα. καὶ Πλάτων κέχρηται τῇ λέξει, κερασβόλους καὶ ἀτεράμνους λέγων τοὺς σκληροὺς, διὰ τούτων. Etymol. M. p. 163. 20. Τέραμνον γὰρ τὸ ἁπαλόν. λέγεται δὲ ἀτέραμνα καὶ τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια· ἃ καὶ κερασβόλα προσαγορεύεται. Suidas: Τέραμνον. ἁπαλὸν, ἑψανόν. καὶ Ἀτέραμνον, τὸ δυσέψανον. οὕτω Πλάτων. Phrynichus Προπαρασκ. Σοφιστ. Ms. Ἀτεράμων ἄνθρωπος, καὶ Πρίνινος, καὶ Στιπτὸς, καὶ Σφενδάμνινος, ἐπὶ τοῦ πάνυ σκληροῦ· τὰ γὰρ ῥαδίως ἑψόμενα τῶν ὀσπρίων Τέραμνα καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι· κατὰ στέρησιν οὖν Ἀτεράμων. τὸ δὲ Στιπτὸς, τὸ πεπατημένον· στίβος γὰρ ἡ ὁδός. καὶ τὸ Πρίνινος, δῆλον· καὶ γὰρ ἡ πρίνος πάνυ σκληρόν. ὅμοιον καὶ τὸ Σφενδάμνινος. τούτοις προσῆπτεν Ἀριστοφάνης (Acharn. v. 180. ubi v. Schol.) καὶ τὸ Μαραθωνόμαχος· καὶ σημαίνει οἷον ἀνδρεῖος, καὶ ἀψίμαχος, καὶ θυμικὸς, διὰ τὴν τούτων κατὰ τῶν βαρβάρων νίκην. Alium ejusdem locum, huc pertinentem, sup. ad v. Ἀτενὴς dedimus. Vide Scholiast. Theocrit. ad Eid. x. 7. et Foesium Œcon. Hippocr. Plato Legg. ix. p. 663. C. ἀτεράμονι χρωμένων τινὶ φύσει. ubi vide Scholia. Inde vocem, quam Pollux etiam vi. 125. Platoni propriam dicit, imitatores duxerunt. Philo T. ii. p. 244. τῶν ὅσων ἀτεράμονων καὶ δυσκατέργαστων. Philostrat. V. A. Lib. iii. p. 111. ὅτε δὴ ἀτεράμονα καὶ ὠμὸν δόξαι. Julian. Or. ii. p. 87. B. ἀτεράμονας, οὔτι ῥαθύμους ἐργάσεται. Aristænet. ii. 20. ὡς φιλόνεικος ὑπάρχεις καὶ λίαν γυνή, ὡς ἀτεράμων. Damascius apud Phot. p. 1036. οὐδεὶς οὕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ βάρβαρος. Scholiastes Homeri ab Horneio editus ad Il. i. 158. Ἀδάμαστος. ἀτεράμων, ὃ ἐστιν ἀκαμπής. Onomasticum vetus: *Capitones*, ἀτέραμνοι. Plato etiam *duri ingenii homines* ἀτενεῖς et ἀτέγκτους vocat: de quibus vocibus, quantum satis est, alio loco diximus. Huc adde ἀντίτυπος. Theæt. p. 120. A. Καὶ μὲν δὴ, ὦ Σώκρατες, σκληρούς γε λέ-

Κηφήνεσσι κοθούροισι.[k] τοῖς καθεζομένοις καὶ φυλάττουσι τὴν τῶν μελισσῶν ἔξοδον. Οὖροι γὰρ, οἱ φυλάσσοντες· καὶ οἱ Θυρωροὶ, οἱ τὰς θύρας φρουροῦντες.

Κίβδηλον.[l] οἱονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν.

Κινδυνεύει.[m] ἐγγίζει.

γεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. quo referendam esse Suidæ glossam: Ἀντιτύπους ἀνθρώπους. σκληροὺς καὶ ἀνενδότους. bene vidit Toupius Cur. noviss. in Suid. p. 16. Plutarchus l. c. διὰ ψύχος ἀντίτυποι, καὶ δυσμετάβλητοι, καὶ ἀτέραμνοι.

[k] Κηφήνεσσι - κοθούροισι] Posterior glossæ pars ita legitur apud Suidam: Οὖροι γὰρ οἱ φύλακες. κόθουροι οὖν, οἱ τὰς θύρας φυλάσσοντες. Sed θυρωροὶ bene revocavit Kusterus ex Photii Lexico Ms. In Timæo οἱ ante Θυρωροὶ tollendum. Dixerat Hesiodus Ἔργ. v. 300. ὅς κεν ἀεργὸς ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὀργὴν, Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες. Hoc deinde, ut plura ejusdem poetæ, in proverbii consuetudinem abiit, varieque cum a Platone, tum ab aliis expressum reperitur. Polit. viii. p. 495. A. Βούλει οὖν φῶμεν αὐτὸν, ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίνεσθαι, νόσημα πόλεως.—Οὐκοῦν τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας πάντας, ἀκέντρους ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους, ἐνίους μὲν αὐτῶν, ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ κέντρα ἔχοντας. ubi vide Scholia. Ibid. G. κηφηνώδεις ἐπιθυμίας ἐν αὐτῷ, διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν, μὴ φῶμεν ἐγγίνεσθαι. Ibid. p. 496. D. πολὺν τὸν κηφῆνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. quod Plutarch. Tom. ii. p. 818. C. laudavit. Ibid. p. 497. G. 499. G. 500. A. C. 501. B. ix. p. 502. F. G. Legg. x. p. 670. H. τρυφῶν, καὶ ἀμελὴς ἀργός τε, ὃν ὁ ποιητὴς κηφῆσι κοθούροισι μάλιστα εἴκελον ἔφασκεν εἶναι, γίγνοιτ' ἂν ὁ τοιοῦτος πᾶσιν ἡμῖν. Aristoph. Vesp. v. 1109. Ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι, Οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου Τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι. Xenoph. Cyrop. ii. p. 50. A. ἢ μέν τινες βλακείᾳ καὶ ἀπονίᾳ μόνον κακοὶ ὦσι, τούτους ἐγὼ νομίζω, ὥσπερ κηφῆνας, δαπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς. Philo T. i. p. 461. Dio Chrysost. Orat. xlviii. p. 535. D. Philostrat. V. A. Lib. ii. p. 85. Maxim. Tyr. Diss. xxi. p. 249. Julian. Or. ii. p. 84. D. Liban. Opp. T. ii. p. 426. A. Themist. Or. xxiii. p. 285. D. et ibi Dionys. Petav. Synes. de Regn. p. 22. D. Sententiæ Philosophorum Mss. in Bibl. Leidensi: Ἐοίκασιν οἱ κόλακες κηφῆσι. καὶ γὰρ ἀργοὶ, καὶ ἄκεντροι, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἀναλίσκοντες καμάτους.

[l] Κίβδηλον] Polit. ii. p. 425. A. ἣν ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου κτησώμεθα. vi. p. 478. C. κίβδηλον ἀποδιδοὺς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Legg. v. p. 605. A. τὰς δ' αὖ τιμὰς δεῖ σκοπεῖν· καὶ τούτων τίνες ἀληθεῖς, καὶ ὅσαι κίβδηλοι. Ibid. p. 639. C. ὅπως μήτε αὐτὸς κίβδηλος ποτὲ φανεῖται ὁτιοῦν, ἁπλοῦς δὲ καὶ ἀληθὴς ἀεί. xi. p. 676. F. ὁ δὲ ἀλλαττόμενος νόμισμα ἀντὶ νομίσματος,—ἀκίβδηλον πᾶν διδότω καὶ δεχέσθω.—κιβδηλείαν δὲ χρὴ πάντα διανοηθῆναι καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτην, etc. Ibid. G. πᾶς γὰρ τῶν κατ' ἀγορὰν ὁ κιβδηλεύων τι, ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ. Ibid. p. 677. A. ὁ μὲν δοῦλος φερέσθω τὸ κιβδηλευθὲν καὶ ὁ μέτοικος. quod Suidas v. Κίβδηλον laudavit. Ibid. B. τὰ δὲ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων. Ibid. p. 678. B. καθάπερ ἔμπροσθεν ἐπετάξαμεν τῆς κιβδηλίας πέρι. quæ excerpsit Pollux iii. 86. Vide Mœridem p. 240. Vox κιβδηλεία eximenda est Aristidi T. i. p. 510. καὶ ὅσον μὲν, ὦ γῆ καὶ θεοὶ, τὸ μέσον τῆς τε νῦν κιβδηλείας, etc. Lege: τῆς τε νῦν κοβαλείας. Loquitur de comœdia veteri, cui propria erat κοβαλεία.

[m] Κινδυνεύει] Phileb. p. 82. G. λόγον μέντοι τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάνυ σμικρὸν ἐπεγείρειν. Lysid. p. 112. B. κινδυνεύομεν ὄναρ πεπλουτηκέναι. Theæt. p. 137. D. Ἀλλὰ μέντοι ἀμφότερά γε κινδυνεύει ὁ λόγος οὐκ ἐάσειν. Gorg. p. 298. D. ὥστε κινδυνεύεις οὐκ ἀληθῆ λέγειν. ubi vide Scholiasten. Basilius Scholiis ἀνεκδότοις in Gregorii Nazianz. Orat. xxxii. Τὸ δὲ Κινδυνεύειν, ἐλέγχεσθαι καὶ δείκνυσθαι νῦν σημαίνει. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου· ἀλλὰ κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχὲς ἐνίοτε ἐπαχθεῖς ποιεῖν. Καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ δὲ εἴληπται, ὡς Ἑρμογένης ἐν τῇ τέχνῃ· οὐ κατὰ δύναμιν τὴν ἐν δεινότητι· ἐκεῖ γάρ φησι κινδυνεύει τὰ πρῶτα φέρεσθαι, ἀντὶ τοῦ, προτετίμηται, προκέκριται. Quæ descripta sunt ex Grammatico Ms. de Syntaxi, in Bibl. Sangerm. Tzetzes Scholiis Mss. in Her-

Κλητῆρες.[n] οἱ εἰς μαρτυρίαν κλητοί.

Κνάφος.[o] ὄργανόν τι ὂν, ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν. ὅμοιον δὲ ἐστιν γναφικῷ κτενί.

Κοάλεμος.[p] ματαιόφρων. Κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι.

Κόλλαβοι.[q] τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια.

mogenem: Τὸ Κινδυνεύει λέξις μὲν Πλατωνικὴ ὑπάρχει. τὸ δὲ ἀναγκαίως ἔχειν σημαίνειν ταύτην, νόει. Recte Platonicam locutionem vocat, quæ tam crebra apud Platonem est, ut singulis paginis reperiatur. Sed nec ipse, nec alii Grammatici locutionis rationem bene explicuerunt. Optime Timæus ἐγγίζει exponit. Nam ut Latini dicunt, *periculum est, ne hoc ita sit*, pro, *parum abest, quin ita sit*, sic etiam Græci κινδυνεύειν pro ἐγγίζειν. Luzacius noster bene comparabat Belgicum, *bykans*. Nam κίνδυνος Belg. *kans*. Vide Valcken. ad Herodot. iv. 105. Timæi glossula etiam est apud Suid.

[n] Κλητῆρες] Legg. viii. p. 649. G. μυρία δὲ ταῦτα ὄντα καὶ σμικρὰ νόμιμα, καθ' ἃ δεῖ τὰς τιμωρίας γίγνεσθαι, λήξεών τε πέρι δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητήρων, εἴτ' ἐπὶ δυοῖν, εἴτ' ἐφ' ὁπόσων δεῖ καλεῖσθαι. Lexicon Rhetor. Ms. Κλητῆρες. οἱ εἰς δίκην καλοῦντες. καὶ Κλητεύοντες, μαρτυροῦντες τοῖς καλοῦσιν αὐτοὺς εἰς δίκας. καὶ τὸ μαρτυρήσεις, Κλητεύσεις. Κλητῆρες δὲ ἦσαν ἄνδρες, δι' ὧν τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι. ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως, ἵνα μὴ ἀπρόσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικαστήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἐκλίπῃ τὴν δίκην ὁ κατηγορούμενος. cujus glossæ partem Etymol. M. p. 552. 19. descripsit. Harpocrat. in v. ibique H. Valesius, Sam. Petit. ad Legg. Attic. p. 401. et Des. Herald. ad Jus Att. et Rom. Lib. vi. cap. 12. p. 473.

[o] Κνάφος] Suspicabar aliquando, glossam manasse ex Polit. x. p. 519. D. τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες, εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες. quem locum in animo habuit Synesius Ep. 44. p. 182. Nunc nihil dubito, quin pertineat ad Herodot. i. 92. ἐπεί τε δὲ δόντος τοῦ πατρὸς ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς ὁ Κροῖσος, τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀντιπρήσσοντα ἐπὶ κνάφου ἕλκων διέφθειρε. Sic enim pro ἐπὶ κναφηΐου verissime correxit, et dirum supplicii genus eadem opera illustravit certissimus literarum nostrarum interpres, Ti. Hemsterhus. ad Hesych. v. Ἐπὶ κνάφου ἕλκων. Suidas ὂν, quod ex sequenti ἐν natum videtur, recte omisit.

[p] Κοάλεμος] In Cod. Ms. prave legebatur, Κοεινῶν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. quod ex Suida mutavimus. Vide Salmas. in Epictet. et Simplic. p. 235. Unde glossa huc venerit, incertum est. Nullum quidem ejus in Platone vestigium, nullum in Herodoto. Aristophanes Equit. v. 198. δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην. cui idem vocabulum v. 632. e Scholiis reddebat Valckenarius. Æschines Socraticus in dialogo Aspasia apud Athen. v. p. 220. B. Hipponicum, Calliæ filium, κοάλεμον appellat. Cimonis avum δι' εὐήθειαν hoc nomen invenisse, narrat Plutarchus Cimon. p. 480. E. Numenius apud Euseb. P. E. xiii. p. 651. A. τὸν Εὐθύφρονα, ὄντα ἄνδρα ἀλαζόνα καὶ κοάλεμον, quem locum mihi T. H. suggessit. Præter Scholiasten Comici l. c. vide Hesych. in v. et Etymol. M. p. 524. 21. Similis formæ vox est Ἰάλεμος.

[q] Κόλλαβοι] Polit. vii. p. 487. C. Σὺ μὲν τοὺς χρηστοὺς λέγεις, τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας, καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας. ubi, cum Scholiastes κολλόπων habeat, sicut textus Platonis, facile credo, Timæum etiam κόλλοπες scripsisse, sed librarios κόλλαβοι, quod ætate sua tritius erat, ejus loco posuisse: quamvis nihil discrepet Suidas. De κόλλοψι, nihil est, quod addam latæ eruditæque disputationi Grævii et Hemsterhusii ad Lucian. Deor. Dial. vii. p. 222. Grammaticus Ms. in Bibl. Sangerm. Κόλλοπας, φασὶ, δεῖ κυρίως λέγειν τοὺς τῶν ὀργάνων οὓς καλοῦσι κολλάβους, οὐ τοὺς ἀνδρογύνους. Εὔβουλος Ἀντιόπῃ ἐπὶ τοῦ ἀνδρογύνου. De ἀνδρογύνῳ, sive *exoleto*, κόλλοψ dicitur in Dioscoridis Epigr. Analect. Brunck. T. i. p. 493. quod explicat J. Toupius ad Longin. p. 241. Diphilum apud Athen. vii. p. 292. B. et Eustath. ad Od. Φ. p. 1915.

Κομψὸς λόγος.[r] καὶ ὁ ἀγαθὸς δὲ, καὶ ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν.

Κομιδῆ.[s] τελέως. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν κομιδῆς, ἥτις γίνεται τελειωθέντων αὐτῶν.

Κορυβαντιᾷν.[t] παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι.

[r] Κομψὸς λόγος] Κομψὸν dicitur quicquid scitum et venustum est. Phædr. p. 238. B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς νέας. Hipp. Maj. p. 98. F. οὐ κομψὸς, ἀλλὰ συρφετός. Clitoph. p. 256. F. ὃς δὴ κομψότατα ἔδοξεν εἰπεῖν. Polit. iii. p. 429. E. κομψοτέρας δέ τινος ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς. Timæus respexit Cratyl. p. 276. A. κομψότερος μὲν ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμέ. Plerisque autem locis apud Platonem vox habet aliquid ironiæ Socraticæ, ut non tam de vera et naturali, quam de nimia et adscititia venustate capienda videatur. Sophistæ inprimis, etiam cum ridentur, κομψοὶ appellantur. Euthyphr. p. 52. B. Phileb. p. 89. E. Lys. p. iii. B. Theæt. p. 120. A. 126. D. 129. G. Sophist. p. 156. E. 165. G. Politic. p. 181. D. Cratyl. p. 263. G. 265. B. 266. D. 274. E. Gorg. p. 312. A. Sympos. p. 236. A. Phædr. p. 258. B. Phædon. p. 307. A. Polit. vi. p. 473. F. 475. B. 477. F. viii. p. 497. C. 501. D. ix. p. 502. E. Legg. i. p. 568. G. iii. p. 590. C. Epist. iii. p. 709. C. In quibusdam exemplis, quæ indicavimus, κομψὸν etiam licet cum Hesychio, aliisque Grammaticis exponere πανοῦργον, ἀπατητικόν. Pro splendidis nugis sumendum est Gorg. p. 297. C. ubi Euripidis ex Antiopa verba sua fecit Philosophus: ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι, εἴτε φλυαρίας. Phædon. p. 295. B. τὰς δὲ σχίσεις ταύτας καὶ προσθέσεις, καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐῴης ἂν χαίρειν. Epist. x. p. 726. τὰς δὲ ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων ὀρθῶς ὀνομάζειν. Neque tamen desunt loci, ubi simpliciter et sine ironia, ad laudem referatur. Gorg. p. 290. A. κομψὸς ἀνὴρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός. ubi Scholiastes: Κομψὸν, οὐ τὸν πιθανὸν, ἀλλὰ τὸν τεχνικὸν, ἢ σπουδαῖόν φησι. Polit. ii. p. 429. B. κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως. ubi rursus Scholiastes: Κομψὸν, νῦν τὸ σπουδαῖον καὶ ἀγαθόν. iii. p. 440. B. φύσσας τε καὶ κατάῤῥους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας. Ibid. p. 441. B. Πάνυ κομψοὺς λέγεις Ἀσκληπιοῦ παῖδας. quo respexit Mœris p. 206. Κομψοὺς Πλάτων οὐ τοὺς πανούργους, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους· κομψοὺς γὰρ, Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν, λέγει Πολιτειῶν γ΄. Item Grammaticus vetus ineditus: Κομψὸν ἐπὶ τοῦ κομψευομένου φασὶ δεῖν λέγεσθαι· καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων λέγοντας, ὅτι κομψότερον διάκειται, μέμφονται. Ἀλλὰ Πλάτων Πολιτείας δ΄. (l. γ΄.) κομψοὺς, οὐ τοὺς κεκομψευμένους λέγει, ἀλλὰ τοὺς ἀμείνονας. Polit. iv. p. 460. E. Κλήροι δή τινες ποιητέοι κομψοί. vii. p. 484. G. ὡς κομψόν ἐστι καὶ πολλαχῇ χρήσιμον ἡμῖν. et sic Epist. xiii. p. 727. D. Adde Gataker. ad Antonin. Lib. iii. §. 5. iv. §. 51. et sup. v. Κεκόμψευται. Quod Grammaticus Ms. ait, locutionem κομψότερον διακεῖσθαι, de ægrotis, qui meliusculi esse incipiunt, reprehendi, Archilochus ἄκομψον pro ægrotante dixit. Hesychius: Ἄκομψον. ἀπανοῦργον, ἀπλοῦν. Ἀρχίλοχος, οὐκ εὖ διακείμενον. Ac nescio, an ad eam notionem respexerit Hesychius, κομψότερον explicans ἐλαφρότερον.

[s] Κομιδῆ] Rectius ab aliis Grammaticis exponitur σὺν ἐπιμελείᾳ, cum cura, accurate. Frequentissimum est apud Platonem, κομιδῆ μὲν οὖν, cum quid respondendo affirmatur. Alcib. i. p. 36. C. Parmen. p. 68. D. 71. B. Lys. p. 113. D. Theæt. p. 119. F. 121. D. ὅταν ᾖ κομιδῆ ἕτερον. Politic. p. 175. E. τὰ δ' ἐντεῦθεν ἤδη μαραινόμενα κομιδῆ, τὸ πάμπαν ἐξηφανίζετο. Ibid. p. 187. B. Κομιδῆ γε εἴρηκας ἄτοπα. Euthydem. p. 215. A. τούτω γὰρ ἐστὸν κομιδῆ παμμάχω. Lachet. p. 249. H. καὶ κομιδῆ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι. Sympos. p. 333. B. et ibi Scholia.

[t] Κορυβαντιᾷν] Ione p. 145. B. καὶ οἱ μελοποιοὶ οἱ ἀγαθοὶ ὡσαύτως, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες οὐκ ἔμφρονες ὄντες ὀρχοῦνται. Ibid. p. 146. B. Sympos. p. 333. C. πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἡ καρδία πηδᾷ. ubi vide Scholia. Phædr. p. 337. C. ἥσθη ὅτι ἕξοι τὸν συγκορυβαντιῶντα. Criton. p. 375.

Κόρυδοι.[u] ὅμοιοι ὄρτυξιν ὄρνιθες.
Κορυζᾷν.[v] μύξας ῥεούσας ἔχειν. Κόρυζα γὰρ ἡ μύξα.
Κοροπλάθοι.[w] οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ.

fin. *Ταῦτα—ἐγὼ δοκῶ ἀκούειν, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες τῶν αὐλῶν δοκοῦσιν ἀκούειν· καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν.* unde profecisse Maximum Tyr. Diss. xxxviii. p. 447. monuit Dan. Heinsius. Eundem locum imitati sunt cum alii, laudati ab H. Valesio Emend. ii. 4. p. 52. tum Lucian. Lexiph. p. 838. *κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων.* Horatius i. Ep. i. 7. 'Est mihi purgatam crebro qui personet aurem.' quem locum cum hoc Platonico comparat Lambinus. Proprie verbum de *ægrotis, qui tibiarum sonum sibi audire visi, quasi furiis agitantur, et vexantur insomniis,* usurpari solitum, egregie docuit Jos. Scaliger ad Catull. Carm. xxxviii. et Animadv. in Euseb. p. 27. cujus sententiam pluribus confirmant Salmas. Exerc. Plin. p. 764. et P. Petitus ad Aret. Cappadoc. p. 174. Hanc *κορυβαντιώντων* insomniam veteres musica curasse, tradit Philosophus noster Legg. vii. p. 628. D. *ὡς ἐξ ἐμπειρίας αὐτὸ εἰλήφασι καὶ ἐγνώκασιν ὂν χρήσιμον αἵτε τροφοὶ τῶν σμικρῶν, καὶ αἱ περὶ τὰ τῶν Κορυβάντων ἰάματα τελοῦσαι. ἡνίκα γὰρ ἄν που βουληθῶσι κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον κίνησιν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀεὶ σείουσαι· καὶ οὐ σιγήν, ἀλλά τινα μελῳδίαν, καὶ ἀτεχνῶς οἷον καταυλοῦσι τῶν παιδίων, καθάπερ αἱ τῶν ἐκφρόνων βακχειῶν ἰάσεις, ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμα χορείᾳ καὶ μούσῃ χρώμεναι.*

[u] Κόρυδοι] Euthydem. p. 222. G. *ἀλλ' ἦμεν πάνυ γελοῖοι, ὥσπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς κορύδους διώκοντα· ἀεὶ ᾠόμεθα ἑκάστην τῶν ἐπιστημῶν αὐτίκα λήψεσθαι, αἱ δ' ἀεὶ ὑπεξέφυγον.* ubi vide Scholiasten. Eundem locum laudat Scholiast. Aristoph. ad Av. v. 475. et cum similibus comparat Gataker. ad Antonin. Lib. vi. §. 15. Dio Chrysost. Orat. ix. p. 141. D. *οἱ δὲ κόρυδοι, πόσῳ τινὶ θᾶττον ὑμῶν διέρχονται τὸ στάδιον;* Plutarch. Tom. ii. p. 507. E. Sed plus, quam satis est, dedit Valckenarius Animadv. in Ammon. p. 128. De proverbio, *ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται,* vide Jo. Brodæum ad Anthol. Lib. ii. p. 220. et Steph. Bergler. ad Alciphr. Lib. iii. Epist. 48. Transcripsit Timæi glossam Suidas.

[v] Κορυζᾷν] Respicit mordax et protervum convicium, quod in Socratem jecit Thrasymachus, Polit. i. p. 416. D. *εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τιτθὴ σοι ἔστι; Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρὴ μᾶλλον, ἢ τοιαῦτα ἐρωτᾷν; Ὅτι τοι σε, ἔφη, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον.* ubi vide Scholiasten. Scilicet *κόρυζα, μύξα, βλέννα, λέμφος, stuporis* habebatur indicium. Qua comica locutione præter ceteros delectatus est Lucianus, ut Dial. Mort. xx. p. 416. De histor. conscr. p. 42. Alexandr. p. 227. et alibi. Platonis loco simillimus est ille Navig. p. 278. *καί τοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὃς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας.* Quæ pluribus persecuti sunt Thom. Gataker. ad Antonin. Lib. x. §. 29. et Ti. Hemsterh. ad Lucian. Dial. Select. p. 25. Ex Græcorum imitatione fluxit illud Horatianum de Lucilio, i. Serm. 4. 8. 'Emunctæ naris, durus componere versus.' cujus receptam interpretationem sequi mallim, quam argutias viri Latine doctissimi, Jacobi Facciolati Epist. Phil. post Oration. p. 425. Sic *βλεννὸς* Græci pro *fatuo* dicunt. Grammaticus Ms. in Bibl. Sangerm. *Βλεννὸν, τὸν νωθῆ καὶ μωρόν. Σώφρων Προμηθεῖ.* Plautus item Bacchid. v. 1. 2. 'Stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones.' Timæi Codex habet, *κόρυ γὰρ ἡ μύξα.* Sed e Scholiis *κόρυζα* rescripsi.

[w] Κοροπλάθοι] *Κόρας* Attici dicunt *pupas ex cera, argillave fictas, plangunculas.* Dio Chrysost. Orat. xxxi. p 356. D. *Τοιγαροῦν ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας, ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν.* ubi Scholion margini adjectum *κόρας* exponit *τὰ παρὰ τῶν κοροπλάθων γύψινα πλαττόμενα ἀνδριαντάρια.* Hesychius: *Κόρη. νύμφη, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον.* Vide Piersonum ad Mœrid. p. 235. Ea vox fortasse restituenda est Dionysio Hal. A. R. xi. p. 719. *αἱ μὲν ἄνθη καὶ στεφάνους βάλλουσαι κατὰ τῆς κλίνης, αἱ δὲ τελαμῶνας ἢ μίτρας, αἱ δὲ ἀθύρματα κόμης παρθενικά, καί που τινὲς καὶ πλοκάμων ἀποκειράμεναι βοστρύχους.* ubi vocem vitiosam, *κόμης,* tolli jubet Casaubonus ad Sueton. Neron. 25. Sed legendum: *αἱ δὲ κόρας,* (*pupas*) *ἀθύρματα παρθενικά.* vel certe: *αἱ δὲ ἀθύρ-*

Κράδη.[x] κλάδος.
Κραιπαλῶντα.[y] ἔτι ἀπὸ τῆς μέθης βαρυνόμενον.
Κρανίον.[z] ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον.
Κραυρότερον.[a] ψαθυρότερον καὶ εὐθραυστότερον.

ματα κόρης παρθενικά. Easdem pupas Græci etiam νύμφας appellabant. Glossæ veteres: *Puppæ*, πλαγγόνες, αἱ τῶν παιδίων νύμφαι. Vide Casaubon. ad Pers. Sat. ii. p. 220. et Toupium Emend. in Suid. T. iii. p. 114. Recentiores Græci κοροκόσμια. Grammaticus Ms. in Bibl. Sangerm. Κοροκόσμια κυρίως μέν ἐστι τὰ ἐπὶ τῶν τριοδίων πρόσωπα ξύλινα, ἃ δὴ οἱ Ἀττικοὶ Κόρας καλοῦσι· τέτραπται δὲ ἐκεῖθεν κἀπὶ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων. Ὅλως δ' ἡγοῦνται τὴν λέξιν βάρβαρον. Tales κόρας qui fingebant, ab Atticis κοροπλάθοι, a ceteris Græcis κοροπλάσται dicebantur. Lexicon Rhetor. Ms. Κόρη. ἡ παρθένος, καὶ τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ γύψινον καὶ πήλινον· ἀφ' οὗ καὶ Κοροπλάθος ὁ ταῦτα ποιῶν καλεῖται. cujus glossæ partem descripsit Etymol. M. p. 530. 13. Timæi glossa ducta est e Theætet. p. 116. C. καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν. de quo loco plura diximus ad v. Ἰπνοπλάθοι. Isocrates de Permut. p. 738. ὥσπερ ἂν εἴ τις Φειδίαν τὸν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος ἐργασάμενον, τολμῴη καλεῖν κοροπλάθον. quem locum Harpocrat. in v. laudat. Dio Chrysost. Orat. lx. p. 580. C. Achilles Tat. Lib. iii. p. 191. Pollux vii. 163. x. 189. et ibi Hemsterh. Mœris p. 235. et Thom. M. in v. Proclus in Platonis Tim. L. ii. p. 120. οἱ δὲ ἀδρανεῖς τὰς ἰδέας, τύποις κοροπλαθικοῖς ἀφ' ἑαυτῶν οὔσας, καὶ ἔξω τοῦ νοῦ κειμένας εἰσάγουσιν. Κοραλλιοπλάσται, *fictores puparum*, vel *aliorum ejusdem generis frivolorum, e coralio*, occurrunt in marmore, quod post Dorvillii Sicula p. 569. edidit P. Burmannus Secundus. Timæi glossam Suidas in Lexicon suum retulit: in qua Kusterus sine caussa corrigit, ἐκ κηροῦ ἢ γύψου.

[x] Κράδη] Hæc vox aut frustra tribuitur Platoni, aut me effugit inter legendum.

[y] Κραιπαλῶντα] Sympos. p. 316. G. ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας. quod Is. Casaubon. contulit cum illo Persii Sat. iii. v. 59. 'Oscitat hesternum dissutis undique malis.' Cum hujus verbi exempla frequentissima sint, iis missis, unum Athenæi locum i. p. 31. A. apponam, ut ex eo duas insignes maculas tollam: φησὶ δὲ καὶ Φιλῖνος· Ὅτι παρέξω Λέσβιον, Χῖον, Πετ. Θάσιον, Βίβλινον, Μενδαῖον, ὥστε μηδὲν κραιπαλᾷν. At quis tandem est iste *Philinus*? Cujus nominis Comicum ne fando quidem audivimus. Athenæi Epitome Ms. quam in Bibliotheca Regia contulimus, pro Φιλῖνος, Φιλωνὸς habet. Quod nomen si literis majusculis ΦΙΛΥΑΝΟΣ scribas, statim verum Comici nomen, ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ, in oculos incurrit. *Philyllii* nomen etiam depravatum est in Grammatico Ms. Bibl. Sangerm. Ἀναλφάβητος. Φιλύαλλος Αἰγεῖ. Lege: Φιλύλλιος Αὐγῇ. Illa ipsa glossa in Suida, partim bene, partim secus, ita legitur: Ἀνάλφετον. Φιλύλλιος Αἰγεῖ. Αὐγὴν hanc fabulam satis constanter vocant Grammatici. Apud Suidam quidem v. Φιλύλλιος, huic Comico Αἰγεὺς et Αὐγὴ tribuitur. Sed Αἰγεὺς e variante in textum irrepsit. In Stephan. Byz. v. Γαλεῶται scribitur Φιλύλλιος Αὐγεῖ. quod ad veram lectionem Αὐγῇ proxime accedit. Redeamus ad Athenæum. Pro mendo, quod *Philyllii* versibus insedit, in Epitome Ms. clare et liquido legitur, Χῖον, σαπρὸν Θάσιον· quod etiam alius Codex, teste Casaubono, per compendium dubie significabat. Οἶνον σαπρὸν Attice pro *vino vetusto* dici, erudite, ut omnia, docet J. Piersonus ad Mœrid. p. 353. Nomen etiam κραιπάλη notius est, quam ut exemplis confirmari debeat. Phrynichus Ms. Κραιπάλη. ἡ ἀφ' ἑσπέρας ἄχρι εἰς ὄρθρον πόσις, καὶ παραφορὰ τῆς διανοίας, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὅπερ ἐστὶ διασείειν τὴν κεφαλήν.

[z] Κρανίον] Nulla quidem hujus Gymnasii apud Platonem, sed tanto crebrior apud alios scriptores est mentio, tanquam apud Xenophont. Hist. Græc. L. iv. p. 521. C. Plutarch. Alexandr. p. 671. D. Athenæum Lib. xiii. p. 589. C. Themist. Or. ii. p. 38. A. Alciphron. iii. Ep. 60. ubi pro περὶ τὸ Κρανίον ἀλωμένους, quod Berglerus edidit, in Codice Regio legitur, περὶ τὸ Κράνειον εἱλουμένους. ut iii. Ep. 64. περὶ χαμαιτυπίας εἱλούμενον. Multum in hoc Gymnasio versabatur Diogenes Cynicus. Vide Dion. Chrysost. Orat. iv. p. 61. A. vi. p. 87. C. viii. p. 131. A. ix. p. 138. D. et Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. i. p. 329.

Κυαμεῦσαι.[b] κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί.

Κοιλοιδιᾷν.[c] τὰ κοῖλα οἰδαίνειν. Κοῖλα δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ταρσοὺς τῶν ὀφθαλμῶν μυώδη σαρκία.

Κύρβις.[d] στήλη τρίγωνος πυραμοειδής, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν.

[a] Κραυρότερον] Tim. p. 539. B. Τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς πάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν, καὶ κραυρότερον ἐκείνου ξυστὰν, τῷ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν, τοῦτο γέγονεν. Ibid. p. 544. H. τὴν δ' αὖ τῆς ὀστεΐνης φύσεως ἕξιν ἡγησάμενος τοῦ δέοντος κραυροτέραν εἶναι καὶ ἀκαμπτοτέραν. Dio Cass. Lib. xli. p. 291. οὔτ' αὐτὴν ἐκείνην ἐν ᾗ διαιτᾶται ἐκπυροῖ, ἢ καὶ κραυροτέραν πῃ ποιεῖ. ubi hanc vocem ex libris scriptis bene revocavit H. S. Reimarus, ejecta glossa ξηροτέραν. Lib. xlviii. p. 566. ὅτι τὸ μὲν κραῦρον αὐτῶν ὑπὸ μὲν τοῦ πυρὸς ὁμοφυοῦς οἱ ὄντος ἐπιτείνεταί τε καὶ θραύεται. Contra eandem recte Is. Casaub. exemit Eubulo apud Athen. L. ii. p. 63. D. A κραυρὸς est verbum κραυροῦσθαι, *indurescere*. Philo ii. p. 174. ἐκραυρώθη γὰρ ἡ ψάμμος, καὶ ἡ σπορὰς αὐτῇ οὐσία, συμφυεῖσα ἠράθη. Dio Cass. Lib. lxvi. p. 1094. τῶν δὲ ἐν τῷ μέσῳ κραυρουμένων καὶ τεφρουμένων.

[b] Κυαμεῦσαι] Nescio, an glossa fluxerit ex Herodot. Lib. vi. 109. ἦν γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν. Ceterum de *electione per fabas* omnia pervulgata sunt. Vide Davis. ad Max. Tyr. Diss. xxii. p. 582. et quos laudat Albertus ad Hesych. In Suida male editur ψηφηφορῆσαι.

[c] Κοιλοιδιᾷν] Quæ sint κῦλα in oculis, explicant Pollux ii. 66. Rufus Ephes. de Partib. hom. p. 24. Eustath. ad Od. Ψ. p. 1951. et alii Grammatici. Κῦλα et κυλοιδιᾷν ubique scribendum esse, bene post alios docuit recti in his literis judicii vir, Adr. Heringa Observ. cap. 7. p. 59. et sic a Glossographo nostro scriptum esse, literarum series ostendit. Κυλοιδιᾷν dicuntur, *quibus oculi vel ex verberibus, vel ex insomnia, vel ex quacunque alia caussa tument*. Aristophan. Lysistr. v. 473. ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾷν ἀνάγκη. quo sensu fere idem est, quod ὑπωπιασθῆναι. Nicander Alexiph. v. 477. ἀμφὶ δὲ μήλοις Ἄνθεσι τε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίζει. De iis, *qui oculos nimis contente in virgine fixerant*, venuste Theocritus Eid. i. 38. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι. Quem locum viri docti comparare debuerant cum Oppiano Ἁλιευτ. iv. 19. et Paulo Ægineta iii. 17. τοῖς ἐρῶσιν ὀφθαλμοὺς κοίλους tribuentibus, non cum Suetonio Tiber. cap. 7. 'semel omnino ex occursu visam, adeo contentis et tumentibus oculis prosecutus est.' Ibi enim *tumentes oculos* dici lacrymis obortis turgentes, Burm. et Oudendorp. docent. Theocriteæ locutionis elegantia multos ad imitandum invitavit. Auctor epigrammatis Anthol. L. vii. p. 616. Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελησιὰς, ἀλλὰ τὸ σῶμα Κέκραγεν ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην. Καὶ βάσις ἀστατέουσα, καὶ ἄστατος ἄσθματος ὁρμὴ, Καὶ κοῖλαι βλεφάρων ἰοτυπεῖς βάσιες. ubi vide Brodæum. Heliodor. Lib. iv. p. 172. οὐχ ὁρᾷς ὡς κυλοιδιᾷ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ βλέμμα διέρριπται. Lib. vii. p. 332. καὶ ὡς οὐ βούλοιτο, αὐτὴν ὠχριῶσαν καὶ κυλοιδιῶσαν πρὸς τῆς ἀγρυπνίας ὀφθῆναι τῷ νεανίᾳ. Non inscite κυλοιδιῶντα descripsit Philostratus Junior Icon. xvii. p. 889. τῷ προσώπῳ ξυννεφῆ ὀφρῦν ἐπὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐφέλκων, κάτω που, καὶ ἐν βάθει ὄντας, καὶ ἀμενηνὸν ὁρῶντας. Tales oculos Nicander Alexiph. v. 430. κοιλωπέας αὐγὰς vocat. Hesychius: Αὐλωπίας. κοιλόφθαλμος. quod fortasse ex Κυλωπίας corrupit. Glossæ nostræ sedem aliis, qui majore vel ingenio, vel otio abundant, indagandam relinquo.

[d] Κύρβις] Politic. p. 187. B. γράψαντας ἐν κύρβεσι τισὶ καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἔθη. ubi vide Scholia. Libet hic apponere eruditam glossam Etymologici Ms. in Bibl. Regia, ut ex ea Etymol. M. p. 547. 45. et emendetur, et suppleatur: Κύρβεις, αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἤτοι ἀπὸ τῆς κατασκευῆς· εἰσὶ γὰρ κυρβαταὶ ἢ κρύβιες· ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς Ἀξόνων ἐξηγητικοῖς ἀπὸ Κύρβεως, τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους

Κράδη.[x] κλάδος.
Κραιπαλῶντα.[y] ἔτι ἀπὸ τῆς μέθης βαρυνόμενον.
Κρανίον.[z] ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον.
Κραυρότερον.[a] ψαθυρότερον καὶ εὐθραυστότερον.

ματα κόρης παρθενικά. Easdem pupas Græci etiam *νύμφας* appellabant. Glossæ veteres: *Puppæ, πλαγγόνες, αἱ τῶν παίδων νύμφαι.* Vide Casaubon. ad Pers. Sat. ii. p. 220. et Toupium Emend. in Suid. T. iii. p. 114. Recentiores Græci *κοροκόσμια.* Grammaticus Ms. in Bibl. Sangerm. Κοροκόσμια *κυρίως μέν ἐστι τὰ ἐπὶ τῶν τριοδίων πρόσωπα ξύλινα, ἃ δὴ οἱ* Ἀττικοὶ Κόρας *καλοῦσι· τέτραπται δὲ ἐκεῖθεν καὶ ἐπὶ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων. Ὅλως δ' ἡγοῦνται τὴν λέξιν βάρβαρον.* Tales *κόρας* qui fingebant, ab Atticis *κοροπλάθοι*, a ceteris Græcis *κοροπλάσται* dicebantur. Lexicon Rhetor. Ms. Κόρη. *ἡ παρθένος, καὶ τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ γύψινον καὶ πήλινον· ἀφ' οὗ καὶ Κοροπλάθος ὁ ταῦτα ποιῶν καλεῖται.* cujus glossæ partem descripsit Etymol. M. p. 530. 13. Timæi glossa ducta est e Theætet. p. 116. C. *καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν.* de quo loco plura diximus ad v. Ἰπνοπλάθοι. Isocrates de Permut. p. 738. *ὥσπερ ἂν εἴ τις Φειδίαν τὸν τὸ τῆς* Ἀθηνᾶς *ἕδος ἐργασάμενον, τολμῴη καλεῖν κοροπλάθον.* quem locum Harpocrat. in v. laudat. Dio Chrysost. Orat. lx. p. 580. C. Achilles Tat. Lib. iii. p. 191. Pollux vii. 163. x. 189. et ibi Hemsterh. Mœris p. 235. et Thom. M. in v. Proclus in Platonis Tim. L. ii. p. 120. *οἱ δὲ ἀδρανεῖς τὰς ἰδέας, τύποις κοροπλαθικοῖς ἀφ' ἑαυτῶν οὔσας, καὶ ἔξω τοῦ νοῦ κειμένας εἰσάγουσιν.* Κοραλλιοπλάσται, *fictores puparum*, vel *aliorum ejusdem generis frivolorum, e coralio*, occurrunt in marmore, quod post Dorvillii Sicula p. 569. edidit P. Burmannus Secundus. Timæi glossam Suidas in Lexicon suum retulit: in qua Kusterus sine caussa corrigit, *ἐκ κηροῦ ἢ γύψου.*

[x] Κράδη] Hæc vox aut frustra tribuitur Platoni, aut me effugit inter legendum.

[y] Κραιπαλῶντα] Sympos. p. 316. G. *ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας.* quod Is. Casaubon. contulit cum illo Persii Sat. iii. v. 59. 'Oscitat hesternum dissutis undique malis.' Cum hujus verbi exempla frequentissima sint, iis missis, unum Athenæi locum i. p. 31. A. apponam, ut ex eo duas insignes maculas tollam: *φησὶ δὲ καὶ Φιλῖνος· Ὅτι παρέξω Λέσβιον, Χῖον, Παπ. Θάσιον, Βίβλινον, Μενδαῖον, ὥστε μηδὲν κραιπαλᾷν.* At quis tandem est iste *Philinus?* Cujus nominis Comicum ne fando quidem audivimus. Athenæi Epitome Ms. quam in Bibliotheca Regia contulimus, pro Φιλῖνος, Φιλυανὸς habet. Quod nomen si literis majusculis ΦΙΛΥΑΝΟΣ scribas, statim verum Comici nomen, ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ, in oculos incurrit. *Philyllii* nomen etiam depravatum est in Grammatico Ms. Bibl. Sangerm. Ἀναλφάβητος. Φιλύαλλος Αἰγεῖ. Lege: Φιλύλλιος Αἰγῇ. Illa ipsa glossa in Suida, partim bene, partim secus, ita legitur: Ἀνάλφιτον. Φιλύλλιος Αἰγεῖ. Αἴγην hanc fabulam satis constanter vocant Grammatici. Apud Suidam quidem v. Φιλύλλιος, huic Comico Αἰγεὺς et Αἴγη tribuitur. Sed Αἰγεὺς e variante in textum irrepsit. In Stephan. Byz. v. Γαλεῶται scribitur Φιλύλλιος Αἴγει. quod ad veram lectionem Αἴγῃ proxime accedit. Redeamus ad Athenæum. Pro mendo, quod *Philyllii* versibus insedit, in Epitome Ms. clare et liquido legitur, Χῖον, *σαπρὸν* Θάσιον· quod etiam alius Codex, teste Casaubono, per compendium dubie significabat. *Οἶνον σαπρὸν* Attice pro *vino vetusto* dici, erudite, ut omnia, docet J. Piersonus ad Mœrid. p. 353. Nomen etiam *κραιπάλη* notius est, quam ut exemplis confirmari debeat. Phrynichus Ms. Κραιπάλη. *ἡ ἀφ' ἑσπέρας ἄχρι εἰς ὄρθον πόσις, καὶ παραφορὰ τῆς διανοίας, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὅπερ ἐστὶ διασείειν τὴν κεφαλήν.*

[z] Κρανίον] Nulla quidem hujus Gymnasii apud Platonem, sed tanto crebrior apud alios scriptores est mentio, tanquam apud Xenophont. Hist. Græc. L. iv. p. 521. C. Plutarch. Alexandr. p. 671. D. Athenæum Lib. xiii. p. 589. C. Themist. Or. ii. p. 38. A. Alciphron. iii. Ep. 60. ubi pro *περὶ τὸ Κρανίον ἀλωμένους*, quod Berglerus edidit, in Codice Regio legitur, *περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους.* ut iii. Ep. 64. *περὶ χαμαιτυπίας εἰλούμενον.* Multum in hoc Gymnasio versabatur Diogenes Cynicus. Vide Dion. Chrysost. Orat. iv. p. 61. A. vi. p. 87. C. viii. p. 131. A. ix. p. 138. D. et Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. i. p. 329.

Κυαμεῦσαι.[b] κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί.

Κοιλοιδιᾷν.[c] τὰ κοῖλα οἰδαίνειν. Κοῖλα δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ταρσοὺς τῶν ὀφθαλμῶν μυώδη σαρκία.

Κύρβις.[d] στήλη τρίγωνος πυραμοειδής, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν.

[a] Κραυρότερον] Tim. p. 539. B. Τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς πάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν, καὶ κραυρότερον ἐκείνου ξυστὰν, τῷ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν, τοῦτο γέγονεν. Ibid. p. 544. H. τὴν δ' αὖ τῆς ὀστεΐνης φύσεως ἕξιν ἡγησάμενος τοῦ δέοντος κραυροτέραν εἶναι καὶ ἀκαμπτοτέραν. Dio Cass. Lib. xli. p. 291. οὔτ' αὐτὴν ἐκείνην ἐν ᾗ διαιτᾶται ἐκπυροῖ, ἢ καὶ κραυροτέραν πῃ ποιεῖ. ubi hanc vocem ex libris scriptis bene revocavit H. S. Reimarus, ejecta glossa ξηροτέραν. Lib. xlviii. p. 566. ὅτι τὸ μὲν κραῦρον αὐτῶν ὑπὸ μὲν τοῦ πυρὸς ὁμοφυοῦς οἱ ὄντος ἐπιτείνεταί τε καὶ θραύεται. Contra eandem recte Is. Casaub. exemit Eubulo apud Athen. L. ii. p. 63. D. A κραυρὸς est verbum κραυροῦσθαι, *indurescere*. Philo ii. p. 174. ἐκραυρώθη γὰρ ἡ ψάμμος, καὶ ἡ σπορὰς αὐτῇ ζῳουσία, συμφυεῖσα ἠνώθη. Dio Cass. Lib. lxvi. p. 1094. τῶν δὲ ἐν τῷ μέσῳ κραυρουμένων καὶ τεφρουμένων.

[b] Κυαμεῦσαι] Nescio, an glossa fluxerit ex Herodot. Lib. vi. 109. ἦν γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν. Ceterum de *electione per fabas* omnia pervulgata sunt. Vide Davis. ad Max. Tyr. Diss. xxii. p. 582. et quos laudat Albertus ad Hesych. In Suida male editur ψηφηφορῆσαι.

[c] Κοιλοιδιᾷν] Quæ sint κῦλα in oculis, explicant Pollux ii. 66. Rufus Ephes. de Partib. hom. p. 24. Eustath. ad Od. Ψ. p. 1951. et alii Grammatici. Κῦλα et κυλοιδιᾷν ubique scribendum esse, bene post alios docuit recti in bis literis judicii vir, Adr. Heringa Observ. cap. 7. p. 59. et sic a Glossographo nostro scriptum esse, literarum series ostendit. Κυλοιδιᾷν dicuntur, *quibus oculi vel ex verberibus, vel ex insomnia, vel ex quacunque alia caussa tument*. Aristophan. Lysistr. v. 473. ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾷν ἀνάγκη. quo sensu fere idem est, quod ὑπωπιασθῆναι. Nicander Alexiph. v. 477. ἀμφὶ δὲ μήλοις Ἄνθεσι τε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίζει. De iis, *qui oculos nimis contente in virgine fixerant*, venuste Theocritus Eid. i. 38. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι. Quem locum viri docti comparare debuerant cum Oppiano Ἁλιευτ. iv. 19. et Paulo Ægineta iii. 17. τοῖς ἐρῶσιν ὀφθαλμοὺς κοίλους tribuentibus, non cum Suetonio Tiber. cap. 7. 'semel omnino ex occursu visam, adeo contentis et tumentibus oculis prosecutus est.' Ibi enim *tumentes oculos* dici lacrymis obortis turgentes, Burm. et Oudendorp. docent. Theocriteæ locutionis elegantia multos ad imitandum invitavit. Auctor epigrammatis Anthol. L. vii. p. 616. Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελησιὰς, ἀλλὰ τὸ σῶμα Κέκραγεν ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην. Καὶ βάσις ἀστατέουσα, καὶ ἄστατος ἄσθματος ὁρμὴ, Καὶ κοῖλαι βλεφάρων ἰσοτυπεῖς βάσιες. ubi vide Brodæum. Heliodor. Lib. iv. p. 172. οὐχ ὁρᾷς ὡς κυλοιδιᾷ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ βλέμμα διέρριπται. Lib. vii. p. 332. καὶ ὡς οὐ βούλοιτο, αὐτὴν ὠχριῶσαν καὶ κυλοιδιῶσαν πρὸς τῆς ἀγρυπνίας ὀφθῆναι τῷ νεανίᾳ. Non inscite κυλοιδιῶντα descripsit Philostratus Junior Icon. xvii. p. 889. τῷ προσώπῳ ξυννεφῆ ὀφρῦν ἐπὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐφέλκων, κάτω που, καὶ ἐν βάθει ὄντας, καὶ ἀμενηνὸν ὁρῶντας. Tales oculos Nicander Alexiph. v. 430. κοιλωπέας αὐγὰς vocat. Hesychius: Αὐλωπίας. κοιλόφθαλμος. quod fortasse ex Κυλωπίας corrupit. Glossæ nostræ sedem aliis, qui majore vel ingenio, vel otio abundant, indagandam relinquo.

[d] Κύρβις] Politic. p. 187. B. γράψαντας ἐν κύρβεσι τισὶ καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἔθη. ubi vide Scholia. Libet hic apponere eruditam glossam Etymologici Ms. in Bibl. Regia, ut ex ea Etymol. M. p. 547. 45. et emendetur, et suppleatur: Κύρβεις, αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἤτοι ἀπὸ τῆς κατασκευῆς· εἰσὶ γὰρ κυρβαταὶ ἢ κρύβιες· ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς Ἀξόνων ἐξηγητικοῖς ἀπὸ Κύρβεως, τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους

Κύρτος.[e] πᾶν πλέγμα τὸ εἰς ἰχθύων ἄγραν πεποιημένον.
Κωμῳδεῖν.[f] σκώπτειν.
Κωλαγρέται.[g] οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ, καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων.

φησὶν αὐτὰς εἶναι, οὐ τετραγώνους. φησὶν Ἀριστοφάνης ὁμοίας εἶναι τοῖς Ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν Ἄξονες, νόμους, οἱ δὲ Κύρβεις, θυσίας ἔχουσιν. ἀμφοτέρων δὲ τετραγώνων τὸ κατασκεύασμα, οἷον πλινθίον τι μέγα, ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τὰ τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις. καὶ ἑκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥσπερ κινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγόντων. Etymologi locum tractavit Salmasius de Modo Usur. p. 98. ubi pro κυρβασταὶ ἢ κύρβεις legit κρυβασίαι ἢ κρύβιες. Malim, κρυβασταί, a κρυβάζω. Mox pro οὐσίας bis bene scribit θυσίας, et pro Ἐφέσιος, Ἐρέσιος. Sed nihil melius, quam quod pro δόνακας legendum vidit κνώδακας, ut totidem literis habet Etymologic. Ms. Denique e vitiosa lectione τοῦ γράφοντος, vel, ut in Ms. est, τῶν ἀναγόντων, corrigo, τῶν ἀναγινωσκόντων, ut est apud Suidam.

[e] Κύρτος] Sophist. p. 150. C. Κύρτους δὴ καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν; quo loco Etymol. M. p. 683. 19. usus est. Tim. p. 546. F. G. 547. B. Legg. vii. p. 641. G.

[f] Κωμῳδεῖν] Parmenid. p. 55. C. πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας αὐτὸν κωμῳδεῖν. Polit. iii. p. 436. B. κακηγοροῦντας τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους, καὶ αἰσχρολογοῦντας. v. p. 457. E. ἐξῆν τοῖς τότε ἀστείοις, ταῦτα πάντα κωμῳδεῖν. Legg. vii. p. 639. A. τὰ δὲ—τῶν ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμῳδήματα τετραμμένων,—καὶ κατὰ τὰ τούτων πάντων μιμήματα κεκωμῳδημένα, ἀνάγκη μὲν θεάσασθαι. xi. p. 684. D. E. Sympos. p. 323. F. H. Gorg. p. 287. D. μὴ οἴηταί με διακωμῳδεῖν τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα. Apolog. p. 365. A. ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλιτος ἐγράψατο. Lysias p. 203. ed. Tayl. et Jac. Perizon. ad Ælian. V. H. Lib. ii. cap. 13. p. 104. Transcripsit glossam Suidas.

[g] Κωλαγρέται] Κωλαγρέται, vel, ut alii scribunt, κωλακρέται, a Scholiaste Aristoph. ad Vesp. v. 693. dici traduntur ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰς κωλᾶς, quod victimæ partes caperent: ut μαζαγρέτας dixit Aristias apud Athen. xv. p. 686. A. Glossographus noster bene iis tribuit et judicialis et sacræ pecuniæ curam. Lexicon Rhetor. Ms. Κωλακρέται. οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι καὶ τὸ δικαστικὸν ἐπαμισθοῦντο τριώβολον, καὶ τὰ εἰς τοὺς θεοὺς ἀναλισκόμενα χρήματα. quocum consentit Schol. Comici l. c. nisi quod universe εἰς θεοὺς scribat. Hesychius: Κωλακρέται. ἀργυρικοὶ ταμίαι, οὕς τινες οἴονται μόνου τοῦ δικαστικοῦ προΐστασθαι. In iis Grammaticis, quos Hesychius significat, est etiam is, qui Δικῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. Κωλακρέται. οἱ κρατοῦντες δικαστικὴν ζημίαν. Qui Aristophanis, Grammatici, auctoritatem secutus videtur. Is enim statuerat, unius judiciariæ pecuniæ, non publicæ universæ, curam ad κωλακρέτας pertinuisse. Sed eum ex Androtione refellit Scholiastes Comici ad Av. v. 1540. Κωλακρέται etiam, quantum quisque pecuniæ ad publicas triremes conferret, descripsisse videntur. Etymol. M. p. 525. 14. Κολακρέται. (lege, Κωλακρέται.) οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι, οἱ τὸ τριηραρχεῖν ἔταττον. Harpocration v. Ἀποδέκται ex Androtione narrat, ἀποδέκτας a Clisthene, multa in reipublicæ Atticæ forma novante, in κωλακρετῶν locum esse surrogatos. Vide ibi Maussac. et Valesium in Maussac. Notas p. 235. At Pollux viii. 97. κωλακρέτας post ἀποδέκτας memorat, quasi illi ἀποδέκταις successissent: Ταμίαι τῆς θεοῦ, κληρωτοὶ μὲν ἐκ πεντακοσιομεδίμνων ἦσαν· τὰ δὲ χρήματα παρελάμβανον τῆς βουλῆς παρούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι κωλακρέται. εἶχον δ' ἐξουσίαν καὶ ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκως ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐπιβληθείη. Ex his satis superque intelligi arbitror, quam juvenili levitate Dan. Heinsius ad Sil. It. i. 119. scripserit, nugari Græcos istos, qui κωλακρέτας ærarios aut thesaurarios dicant. Post hæc a nobis scripta editaque, illustris Caylusius Recueil d'Antiquités T. ii. Tab. 65. marmor Cyzicenum prodidit, in quo verbum a κωλακρέτης formatum, et hucusque inauditum, κωλεκρατέω, legitur: οἱ δὲ ἐκωλεκράτησαν ἐπ' ἑταιριῶν, Κορράγου Τιμόθεος, etc. Cum de scriptura lapidis, qui nunc Parisiis servatur, dubitari non possit, credat fortasse aliquis, verbum per colonos Athenis Cyzicum translatum, vulgi ore deprava-

Λ.

Λαμπτήρ.[a] φανός.

Λαχεῖν δίκην.[b] γράψασθαι.

Λάχος.[c] κλῆρος.

Λεία.[d] ἁρπαγὴ ἀπὸ τῶν πολέμων.

Λήξεις.[e] τῆς τριακάδος καλουμένης λήξεώς τε περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητήρων. Κλητῆρες δὲ, οἱ μάρτυρες.

tum esse. Sed satius est, culpam in marmorarium conferre, qui, duabus literis temere transpositis, *ἐκωλεκράτησαν* sculpserit pro *ἐκωλακρέτησαν*. Ceterum glossam etiam habent Photius Lexico Ms. et Suidas. Quam qui in Platone quærere instituerit, operam perdet. Pro *ταμίαι* Ms. *ταμιεῖαι*.

[a] *Λαμπτήρ*] Phrynichus Ms. *Λυχνοῦχος, Λαμπτὴρ, Φανὸς, διαφέρουσι. Λυχνοῦχος μέν ἐστι σκεῦός τι, ἐν κύκλῳ ἔχον κέρατα, ἔνδον δὲ λύχνον ἡμμένον, διὰ τῶν κεράτων τὸ φῶς πέμποντα. Λαμπτὴρ δὲ, χαλκοῦν, ἢ σιδηροῦν, ἢ ξύλινον λαμπάδιον, ὅμοιον ἔχον θρυαλλίδα. Φανὸς δὲ, φάκελος τινῶν συνδεδεσμένος, καὶ ἡμμένος, ὃ καὶ διὰ τοῦ π.* Sed hoc discrimen sæpe a veteribus neglectum esse, multis exemplis, quæ hic ponere nihil attinet, intelligitur. Vide Casaubon. ad Sueton. Cæs. cap. 31. et Valckenar. Anim. in Ammon. p. 147. Artemidorus v. p. 256. *Ἔδοξέ τις τὸν δοῦλον αὐτοῦ, ὃν μάλιστα παρὰ τοὺς ἄλλους ἐτίμα, φανὸν γεγονέναι, τοῦτον ὅν περ λαμπτῆρα καλοῦσιν.* ubi, tanquam Grammatici glossema, contextu ejicienda sunt verba: *τοῦτον ὅ περ λαμπτῆρα καλοῦσιν*. Vocem *λαμπτὴρ* non memini me legere in Platone.

[b] *Λαχεῖν δίκην*] Cod. Ms. corruptissime exhibebat: *Δαχεῖν. διήκειν.* Sed bene Cl. Taylor. ad Lys. p. 316. emendat: *Λαχεῖν δίκην.* quod in textum recipere non dubitavimus. Hesychius: *Λαχεῖν δίκην. γράψασθαι, δικάσασθαι.* idque jure Atticis tribuunt Moeris p. 243. et Thom. M. Euthyphr. p. 49. C. *ἐκείνῳ τῷ διδασκάλῳ λάχε δίκην πρότερον ἢ ἐμοί.* ubi vide Scholia. Legg. vi. p. 617. G. *τούτων πέρι λαγχάνειν μὲν ἐν ταῖς κοιναῖς δίκαις τὸν ἀδικούμενον.* viii. p. 674. D. *δίκας ἀσεβείας τῷ ἐθέλοντι λαγχάνειν ὑπεχέτω.* xi. p. 681. E. *ἔστω δίκην λαχεῖν ἐπιτροπίας.* ibid. p. 685. A. E. xii. p. 688. H. Nihil hac forma frequentius in Oratoribus Atticis.

[c] *Λάχος*] Legg. v. p. 612. B. *καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ.* Hic, aliquando suspicatus sum, pro *λαχὸν* legendum esse *λάχος*, abjecto *μέρος*, quod ex glossemate irrepserit: ut factum est in Suidæ Codice Leidensi: *πρῶτον λάχος μέρος οἴσομαι.* Nec ea ratio displicebat politissimo Santenio. Sed cum Pollux etiam viii. 91. *τὸ λαχὸν* pro *re, quæ alicui sorte obtingit*, dixerit, nihil decernere audeo.

[d] *Λεία*] Nec hanc vocem in Platone reperi. Pro *πολέμων* lege *πολεμίων*.

[e] *Λήξεις*] Hic aquam mihi hærere, ingenue fateor. Consultus Hemsterhusius meus ita respondebat: ‘ Unde verba *τῆς τριακάδος καλουμένης* huc fuerint invecta, exputare sane nequeo: certe interpretatio est *Ἕνης καὶ νέας*· nam credibile non videtur fuisse scriptum *Λήξεως, τῆς τριακάδος κ.* ut quis *λῆξιν* dixerit a *λήγω finem* vel *ultimum diem mensis*, quemadmodum usurpari solet *λήγοντος τοῦ μηνὸς, τοῦ ἔτους*, etc.’ Toupius Emend. in Suid. T. iii. p. 88. cum tria in hac glossa commemorata videret, *λήξεις δικῶν, προσκλήσεις, κλητῆρας*, legendum conjecit: *τῆς τριάδος καλουμένης*. At quo pacto *λῆξις*, de qua una Timæus agit, *τριὰς* appellari potuit? Nam verba, quæ sequuntur, non sunt Timæi, sed Platonis Legg. viii. p. 649. G. *καθ' ἃ δεῖ τὰς τιμωρίας γίγνεσθαι, λήξεών τε περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητήρων.* Mihi glossa mutila videtur, nec sine melioribus libris restituenda. Polit. iv. p. 447. E. *καὶ δικῶν λήξεις, καὶ δικαστῶν καταστάσεις.* Legg. xii. p. 688. H. 689.

[illegible]

[illegible]

... Sic Etymol. M. p. 526. 1. Homericum [illegible] exponit λιθόστρωτον ἔδαφος, ἢ ψηφολογίαν, et Interpretes Alexandrini Tobiae xiii. 17. αἱ πλατεῖαι—ἐν λίθῳ ἐκ Σουφεὶρ ψηφολογηθήσονται. Cum Timaeo conspirant Photius Ms. et Suidas.

[g] Λεῖπαι] Sympos. p. 323. F. ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα, καὶ περίιμεν ἔχοντες, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις, κατὰ γραφὴν (sic scribe) ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, ὥσπερ λίσπαι. ubi vide Scholiasten. Λίσπας Ficinus, et Cornarius in Eclog. p. 334. de animalibus minutis et circa coxas attenuatis acceperunt, haud dubie secuti auctoritatem Callistrati apud Schol. Comici ad Ran. v. 848. Καλλίστρατος δὲ (Λίσπην φησὶ) θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα ...

... [illegible] In [illegible] Hesychius: [illegible]. Lege: [illegible]. Atticos cum λίσφος pro λίσπος dixisse, docent Moeris p. 245. et Tzetzes ad Hesiod. Ἔργ. v. 156. Etymologicum Ms. in Bibl. Regia: Λισφοὶ τὰ ἰσχία, οἱ Ἀττικοί, παρὰ τὸ λεῖον αὐτὰ εἶναι. λίσπαι [illegible] λίσφοι λεῖοι εἶναι κατὰ τὴν ἕδραν. Plura de hac forma Piersonus ad Moerid. l. c.

[h] Λόγη] Suidas: Λόγη. σκευή. Lege: σκευή. Quod in Vossius ad Hesych. v. Ἀλεάζειν profert ex Arcadio Ms. Ἀλεγή. σκιά. depravatum videtur ex Ἠλύγη. σκιά. Vide Toupium Emend. in Suid. ii. p. 136. Supra ex Platone ἐπηλυγάζεσθαι tractavimus: at λόγη quaerendum.

[i] Λυκαβηττός] Crit. p. 500. F. Eryx. p. 743. A.

M.

Μανόν.[a] τὸ ἀραιόν. καὶ ὁ μαινόμενος, ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσίν.

Μέλεος.[b] ὁ τοῖς μέλεσι μάταιος.

Μέρμερος.[c] ὁ διὰ πανουργιῶν φροντίδα τισὶν ἐμποιῶν.

Μεσεγγυηθέν.[d] ἐπὶ μεσιτῶν ἀποτεθέν, καὶ ἀμφισβητούμενον.

Μεταλαγχάνειν.[e] ἀφυστερεῖν, ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρου.

[a] **Μανόν**] Legendum ex Suida: **Μανόν.** *τὸ ἀραιόν. καὶ* **Μανὸς**, *ὁ μαινόμενος*, etc. Plato Tim. p. 535. G. *τὰ μὲν πυκνὰ καὶ βαρέα,—τὰ δὲ μανὰ καὶ κοῦφα.* p. 545. D. *μανῷ μὲν ὀστῷ.* p. 546. G. *ὡς ὄντος τοῦ σώματος μανοῦ.* p. 547. B. 549. E. Legg. v. p. 607. D. *ἐλάττονα καὶ σμικρότερα καὶ μανώτερα ἔχων ἀμφότερα.* Eandem vocem Jan. Cornarius Eclog. p. 776. reddidit Platoni Tim. p. 541. C. *ὅσα μὲν γὰρ εἰσιόντα περὶ τὰ φλεβία, οἷόν περ δοκίμια τῆς γλώττης, τεταμένα ἐπὶ τὴν καρδίαν, εἰς τὰ μανώτερα τῆς σαρκὸς καὶ ἁπαλὰ ἐμπίπτοντα, γήϊνα μέρη κατατηκόμενα, ξυνάγει* etc. Vulgo legitur, *εἰς τὰ νοτερὰ τῆς σαρκὸς*, et mox, *γήϊνα μέσα* etc. *Τὰ μανώτερα* planissime confirmat Plutarch. Symp. i. 6. p. 624. D. *τὰ γὰρ φλεβία τῆς γλώττης, ὡς ὁ Πλάτων φησὶ, μαλακὰ, καὶ μανώτερα ὄντα.* Alterum, *γήϊνα μέρη*, Codex meus, et Stobæus Ms. Ocellus Lucan. cap. 2. p. 520. *τὸ δὲ βαρὺ καὶ κοῦφον, καὶ πυκνὸν καὶ μανόν.* Crebra vox apud Medicos, tanquam Aretæum. Phrynichus Ms. **Μανόν.** *τὸ ἀραιὸν οὕτως λέγουσι. Ἀθηναῖοι τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν.* Etymologicum Ms. in Bibl. Regia: **Μανία.** *μανὸν ἔλεγον τὸ ἀραιὸν, ὡς καὶ Αἰσχύλος· ἐμμανῶς στήμοις πέπλοις, τουτέστιν, ἀραιοῖς.* Lege: *ἐν μανοστήμοις πέπλοις.* Ad eundem Æschyli locum pertinet glossa Hesychii: **Μανοστήμοις.** *ἀραιοστήμοις.* Plato etiam nomine *μανότης* non semel usus est. Photius Lexico Ms. **Μανά.** *ἀραιά. καὶ* **Μανότης.** *ἀραιότης. οὕτως Πλάτων.* Tim. p. 544. B. *πάντα ἡ σπληνὸς καθαίρουσα αὐτὰ δέχεται μανότης.* p. 550. C. *ὑπὸ μανότητος ὀστῶν.* Leg. vii. p. 637. D. *καὶ δὴ καὶ πυκνότητα μανότητι, καὶ τάχος βραδύτητι, καὶ ὀξύτητα βαρύτητι*, etc. de quo loco Histor. Acad. Inscript. T. ii. p. 199. videnda. Dio Chrys. Or. xxxvi. p. 452. D. Alciphron Lib. iii. ep. 41. Max. Tyr. Diss. viii. p. 83. **Μανὸν** pro *furioso* nec apud Platonem legi, nec apud quemquam veterum scriptorum.

[b] **Μέλεος**] In Ms. solemni errore scribitur **Μέλαιος.** Vide infra v. *Ὦ μέλεε.*

[c] **Μέρμερος**] Hipp. Maj. p. 99. F. **Μέρμερος** *πάνυ ἐστὶν, ὦ Ἱππία.* ubi vide Scholia. Paulo ante dixerat: *σχέτλιός ἐστι, καὶ οὐδὲν ῥᾳδίως ἀποδεχόμενος.* ex quo vocis vis intelligitur. Timæus in ea explicanda nimis originem pressit. Ego potius sumam pro *difficili, moroso, cui non facile satisfacias.* Alii hac voce utuntur pro *gravi, arduo, molesto.* Homer. Il. Θ. 453. *πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.* Plutarchus Gryllo p. 988. A. *Τελμισίαν ἀλώπεκα, μέρμερον χρῆμα.* Proverbiale *μερμέριον κακὸν*, ab aliis, ni fallor, *Τερμέριον κακὸν* dictum, quo Euripides Rheso v. 509. et Themist. Or. xxi. p. 261. A. usi sunt, ridet Lucianus Lexiph. p. 334.

[d] **Μεσεγγυηθέν**] Respicit Legg. xi. p. 675. F. *ἐὰν δὲ τὸ μεσεγγυηθὲν θρέμμα ᾖ, τὸν νικηθέντα περὶ αὐτοῦ δίκῃ, τὴν τροφὴν ἐκτίνειν τοῖς ἄρχουσι.* Hoc verbum commendat Phrynich. p. 46. Vide Polluc. viii. 28. Harpocrat. v. **Μεσεγγύημα**, et ibi Vales. Lexicon Rhet. Ms. **Μεσεγγύημα.** *ἀργύριον ἐστὶ παρά τινι κείμενον ἐν ὁμολογίᾳ τῶν δόντων ἐπὶ τῷ ὁτιοῦν διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό.* Cod. Ms. una litera vitiata **Μεσεγγυαθέν.**

[e] **Μεταλαγχάνειν**] Pertinet glossa ad Gorg. p. 281. init. *Πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι οὕτω μεταλαγχάνειν.* quem locum ita *παραφράζει* Olympiodorus Scholiis Mss. in hunc Dialogum: *ὅτι ὄντος πολέμου καὶ μάχης ἐπικειμένης,*

Μεταποιεῖσθαι.[f] ἀντιποιεῖσθαι.

Μετρίως ὠργασμένος.[g] ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένος, ἢ δεδευμένος.

[illegible] Sed [illegible] Hemsterhusius [illegible] . *Ita* [illegible] rum, ut est in proverbio [illegible] [illegible] participem esse; [illegible] que [illegible]: quod [illegible] post [illegible] paracium [illegible] [illegible]. Responsio Socratis manifesto sensum aperit: *sic μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία, μετὰ τὸν πόλεμον τὰς μηχανὰς κομίζειν*, de iis, qui quicquam modo serius, quam oportebat, vel adeunt, vel aliquid agunt. [illegible] Quare ὑστερεῖν non verbum μεταλαγχάνειν, sed mentem ipsius proverbii declarat, sumtumque est ex Platonis ὑστερίζειν. Vide Scholiasten ad h. l. Polit. iv. p. 448. G. *ᾧ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν.* Legg. ix. p. 680. B. *μήτε αἰσχύνης τινὸς ἑτέρου καὶ ἄλλου μεταλαχεῖν.* Timæo glossam sublegerunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[f] *Μεταποιεῖσθαι*] Cod. Ms. habet: *Μεταποιεῖσθαι. ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι.* Sed recepimus lectionem Suidæ, a quo nominatim laudatur Πλάτων Πολιτικοῖς, vel potius Πολιτικῷ. Locus est p. 183. D. *οὓς ἀναμφισβητήτως δούλους ἔχομεν οἰκείους, ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης.* et mox: *μή ποτε βασιλικῆς μεταποιουμένους εὕρωμεν.* Herodot. Lib. ii. 178. *ὅσαι δὲ ἄλλαι πόλεις μεταποιεῦνται, οὐδέν σφι μετεὸν μεταποιεῦνται.* Plutarch. T. ii. p. 57. F. *ἂν δὲ καὶ λόγου τινὸς ἐμπειρίας ὁρᾷ μεταποιούμενον.* Philostrat. Heroic. cap. iii. p. 710. Themist. Or. ii. p. 24. A. Wassius in Thucyd. Lib. ii. 51.

[g] *Μετρίως ὠργασμένος*] In Cod. Ms. levi vitio scribitur, *ὠργιασμένος.* Sed in hac ipsa glossa jam olim peccatum est gravius. Nam Photius Lexic. Ms. sic legit: *Μετρίως ὀργασμένως. ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένως, ἢ δεδευμένως.* Multo inquinatius Suidas: *Μετρίως ὠργισμένος, ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένως,* (Edd. prior. *μεταλλαγμένως*) *ἢ δεδευμένως.* quod, mirum est, a Kustero concoqui potuisse. Infra Timæus: *Ὀργάσας. μαλάξας.* Et alio loco: *Ὠργασμένος. μεμαλαγμένος,* quorum utrumque Suidas etiam descripsit. Glossa referenda est ad Theæt. p. 126. D. *ὅταν μὲν ὁ κηρὸς τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς τε καὶ πολὺς καὶ λεῖος καὶ μετρίως ὠργασμένος ᾖ, τὰ ἰόντα διὰ τῶν* [illegible], ὀργασμένον εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς [illegible], etc. Ceterum quis [illegible] [illegible] in hoc verbo [illegible]: Nam hic quoque ὠργασμένος in ὠργισμένος commutarunt. Sed bono factum quod Suidas v. Ὠργασμένος Pausaniæ secum emendationem laudavit: ex quo verum lectionem restituendam esse, dudum est, quod monuerit Paul. Leopardus Emend. xvi. 16. Neque aliunde Pollux vii. 165. excerpsisse videtur [illegible] ὀργάζειν. Est vero ὀργάζειν quamlibet materiam subigere, macerare, mollire. Sophocles Œd. Tyr. v. 343. ex T. H. emendatione: καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. Idem apud Etymol. M. 629. 35. Θέλουσι πηλὸν ὀργάσαι. Eximium est Scholion, quod ex Hippocratis Ms. margine protulit Foesius Œcon. v. Ὀργασμός. Ὀργασμὸς, μάλαγμα. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ λέγων· Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν. καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἴδιως λέγουσιν Ὀργάσαι, τὸ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μῖξαι καὶ ἀναφυρᾶσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν. ubi pro ἐν Πανδώρᾳ lege ἐν Πανδώρᾳ. In ipso Sophoclis versu olim conjiciebam: Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν etc. quod Cl. Brunckius secutus est in Lexico Sophocleo. Nunc malim: Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν etc. ut Æm. Portus Lex. Ion. v. Ὀργάζειν correxit. Phrynichus Ms. Ὀργάζειν πηλὸν, τὸ διαβρέχειν. οὕτως γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν. καὶ Ὀργάδα, τὴν ἱερὰν καὶ ἀνειμένην γῆν, ὅτι ἐλώδης καὶ ἔνυγρος. qui, ut solet, respicit Aristophan. Av. v. 840. Χάλικας παραφόρει, πηλὸν, ἀποδὺς, ὄργασον. ubi Scholiastes ex Eupolidis Προσπαλτίοις hæc attulit: Ἢ πηλὸν ὀργάζειν τινά. Herodotus Lib. iv. 64. σαρκίσας βοὸς πλευρῇ, δέψει τῇσι χερσί. ὀργάσας δὲ αὐτὸ, ἅτε χειρόμακτρον ἔκτηται. ubi quod Codd. et Glossæ præbent ὀργίσας, natum videtur ex ὀργήσας, ab ὀργάω. quam formam agnoscit Hesych. v. Ὑπορηθεῖσα, et Ὠργημένον. Nicander Theriac. v. 651. Καὶ τὰ μὲν ὀργάζοιο, καὶ εἰν ἑνὶ τεύχεϊ μίξας. Alexiph. v. 155. et Schol. Poeta incertus apud Athen. Lib. x. p. 455. E. Κριθῆς ἀφλοίου χιλὸν ὀργάσας πίε. ubi vide Casaubonum. Hesych. in v. et Herodianus Atticista p. 468.

Μορμολυκεῖα.[h] τὰ φοβερὰ τοῖς παισὶ προσωπεῖα.
Μορμορύττει καὶ μορμολύττει.[i] ἀντὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ἀμφότερον.

[h] Μορμολυκεῖα] Proprie sunt *larvæ tragicæ* vel *comicæ*, *ad terrorem incutiendum compositæ*: quales videas, licet, in Terentio nuper Urbini edito. Προσωπεῖα δεδιότα et μορμολύκια Isidor. Pelus. Lib. ii. Ep. 257. junxit. Nunnes. ad Phrynich. p. 162. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 67. et Hemsterh. ad Pollux. x. 167. In fabulis Μορμολύκη Acherontis est nutrix; quod ex Sophrone tradit Porphyr. apud Stob. Ecl. Phys. p. 129. Alias puerorum terriculas, Lamiam, Gorgonem, Gellonem, Maniam, recenset Casaubonus ad Strabon. i. p. 36. Sed μορμολυκεῖον a propria *personæ* significatione transiit ad latiorem, et usurpari cœptum est *de rebus iis, quæ inanem afferunt terrorem*. Plato Phædon. p. 384. E. ἀλλ' ἴσως ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς, ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ τὰ μορμολύκεια. quod ab aliis etiam expressum docet Gataker. ad Antonin. L. xi. §. 23. Seneca de Constant. Sap. 4. ' ut non dolore tantum, sed doloris opinione vexemur, more puerorum, quibus metus incutit umbra, et personarum deformitas, et depravata facies.' Clem. Alexandr. Strom. L. vi. p. 780. οἱ πολλοὶ δὲ, καθάπερ οἱ παῖδες τὰ μορμολύκια, οὕτως δεδίασι τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Arnobius vi. p. 210. ' ut ab actionibus improbi, tanquam parvuli pusiones, personarum monstruosissima torvitate, sannis etiam constringerentur, et Maniis.' ubi pro *sannis*, in quo Mss. variant, lege *Lamiis*. Julian. Or. vii. p. 238. A. σὺ δὲ ὅπως ἡμῖν μὴ τὸν Διογένη προβαλὼν, ὥσπερ τι μορμολύκειον, ἐκφοβήσῃς. Themist. Orat. v. p. 67. D. γράμματα ἀνθρώπινα δεδιότας, καὶ ἐπικήρους ἀνάγκας, καὶ ἀσθενῆ μορμολύκεια. Heliodor. vi. p. 265. ὁρᾷς, ὅση τις τοῦ ὀνόματος ἡ δύναμις, καὶ ὡς οὐκ ἐμοὶ μόνον μορμολύκειον, ἀλλ' ἤδη καὶ Ναυσικλεῖ γίνεται. Theophylactus, Bulgariæ Episcopus, Epist. 73. τὰ δὲ φόβητρα, ἃ ἡμῖν ἐπανατείνεσθε, μορμολύκια παίδων εἰσίν. Sed non necesse est, plura hujus generis cumulare.

[i] Μορμορύττει] Μορμολύττεσθαι est *gestu quodam et pronuncianda voce Μορμὼ pueros terrere*, ut bene explanat Gesnerus ad Claudian. Carm. xxxi. 111. Gorg. p. 291. G. Μορμολύττῃ αὖ, ὦ γενναῖε Πῶλε, καὶ οὐκ ἐλέγχεις. ubi Olympiodorus Scholiis Mss. Μορμολύττῃ, ἀντὶ τοῦ, ὡς παιδίον φοβεῖς. Vide ibi etiam Scholiasten. Criton. p. 371. B. οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἡ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται, δεσμοὺς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα. quem locum expressit Philo T. ii. p. 468. πρὸς δὲ τὸν πληγὰς καὶ θάνατον ἐπανατεινόμενον, οὐ μορμολύττεταί με ταῦτα. Aristophan. Av. v. 1245. Ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς. Lucian. Deor. Dial. xix. p. 251. μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτὴν. Themist. Or. ix. p. 121. B. οὐδὲ μορμολύττεταί σε ἀνὴρ σιδηροῦς φαντάζόμενος. Or. xxix. p. 346. B. Gregor. Nazianzen. Or. xxxv. p. 563. C. κἂν σὺ μορμολύττῃ τοὺς ἁπλουστέρους. ubi Basilius Scholiis nondum editis: Μορμολύττειν ἐστὶ, τὸ ἐκφοβεῖν, καὶ Μορμολυκεῖον, προσωπεῖον εἰς φόβον παιδίων ἀνοήτων, καὶ τύπος τις ἀλλόκοτος ὄψεως. εἴρηται ἀπὸ τῆς Μορμοῦς, τῆς καὶ Λαμίας. Θεόκριτος ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (immo Ἀδωνιαζούσαις, v. 40.) τινὰ γυναῖκα πρὸς παιδίον λέγουσαν εἰσάγει, Μορμὼ δάκνει. Rarissime μορμολύττεσθαι accipitur pro *formidare, timere*. Plato, vel potius alius scriptor Platone multo recentior, Axioch. p. 729. A. καίτοιγε τὸν πρόσθεν χρόνον διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον. Eadem potestate Hesychius: Μορμολύττεται. φοβεῖται. Activum μορμολύττειν, non, nisi apud Grammaticos, reperi. Æque insolens est forma μορμορύττειν, quam Timæus primo loco ponit. Hesychius tamen habet: Μόρμορος. φόβος. Inde μορμορύττειν. Vide Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 346. Alii scriptores pro μορμολύττεσθαι dicunt δεδίσσεσθαι, ut Homerus Il. Υ. 201. Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὣς, Ἔλπεο δειδίξεσθαι. ex quo Platonis locum, quem paulo ante attulimus, ductum esse, pulcre vidit Piersonus ad Mœrid. p. 119. Ex eodem Homeri loco fluxit glossa Hesychii, quæ viros eruditos vehementer torsit: Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι τὰ παιδία ἀπὸ φρέατος εἰς δέος ἄξειν. Scribendum: Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι τὰ παιδία, ἀπὸ τέρατος εἰς δέος ἄξειν.

Μεταποιεῖσθαι.[f] ἀντιποιεῖσθαι.

Μετρίως ὠργασμένος.[g] ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένος, ἢ δεδευμένος.

ἔδει σε ὑστερῆσαι. Sed satius fuerit, Hemsterhusianam explicationem afferre. ' Platonis locum interpretor: *Ita nimirum, ut est in proverbio, decet belli pugnæque participem esse; bellum pugnamque obire:* quod dicitur in eos, qui serius post rem peractam demum adveniunt. Responsio Socratis manifesto sensum aperit: sic *μετὰ τὸν πόλεμον ἢ συμμαχία, μετὰ τὸν πόλεμον τὰς μηχανὰς κομίζειν*, de iis, *qui quocumque modo serius, quàm oportebat, vel adsunt, vel aliquid agunt*, usurpatur. Quare ἀφυστερεῖν non verbum *μεταλαγχάνειν*, sed mentem ipsius proverbii declarat, sumtumque est ex Platonis *ὑστεροῦμεν*.' Vide Scholiasten ad h. l. Polit. iv. p. 448. G. *ᾧ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν*. Legg. ix. p. 660. B. *μήτε αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχών*. Timæo glossam sublegerunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[f] **Μεταποιεῖσθαι**] Cod. Ms. habet: **Μεταποιεῖσθαι. ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι.** Sed recepimus lectionem Suidæ, a quo nominatim laudatur Πλάτων Πολιτικοῖς, vel potius Πολιτικῷ. Locus est p. 183. D. *οὓς ἀναμφισβητήτως δούλους ἔχομεν εἰπεῖν, ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης*. et mox: *μή ποτε βασιλικῆς μεταποιουμένους εὕρωμεν*. Herodot. Lib. ii. 178. *ὅσαι δὲ ἄλλαι πόλις μεταποιεῦνται, οὐδέν σφι μετεὸν μεταποιεῦνται*. Plutarch. T. ii. p. 57. F. *ἂν δὲ καὶ λόγων τινὸς ἐμπειρίας ὁρᾷ μεταποιούμενον*. Philostrat. Heroic. cap. iii. p. 710. Themist. Or. ii. p. 24. A. Wassius in Thucyd. Lib. ii. 51.

[g] *Μετρίως ὠργασμένος*] In Cod. Ms. levi vitio scribitur, *ὠργιασμένος*. Sed in hac ipsa glossa jam olim peccatum est gravius. Nam Photius Lexic. Ms. sic legit: **Μετρίως ὀργασμένως. ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένως, ἢ δεδευμένως.** Multo inquinatius Suidas: **Μετρίως ὠργισμένος, ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένως,** (Edd. prior. *μεταλλαγμένως*) **ἢ δεδευμένως.** quod, mirum est, a Kustero concoqui potuisse. Infra Timæus: *Ὀργάσας. μαλάξας*. Et alio loco: *Ὠργασμένος. μεμαλαγμένος*, quorum utrumque Suidas etiam descripsit. Glossa referenda est ad Theæt. p. 186. D. *ὅταν μὲν ὁ κηρὸς τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς τε καὶ πολὺς καὶ λεῖος καὶ μετρίως ὠργασμένος ᾖ, τὰ ἰόντα διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ*, etc. Ceterum quis non miretur fatalem librariorum in hoc verbo errorem? Nam hic quoque *ὠργασμένος* in *εἰργασμένος* commutarunt. Sed bonum factum, quod Suidas v. *Ὠργασμένος* Platonis locum emendatiorem laudavit: ex quo veram lectionem restituendam esse, dudum est, quod monuerit Paul. Leopardus Emend. xvi. 16. Neque aliunde Pollux vii. 165. excerpsisse videtur *κηρὸν ὀργάζειν*. Est vero *ὀργάζειν quamlibet materiam subigere, macerare, mollire*. Sophocles Œd. Tyr. v. 343. ex T. H. emendatione: *καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάσειας*. Idem apud Etymol. M. 629. 35. *Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι*. Eximium est Scholion, quod ex Hippocratis Ms. margine protulit Foesius Œcon. v. *Ὀργασμός*. *Ὀργασμὸς, μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδάρῳ λέγων· Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν. καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν Ὀργάσαι, τὸ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μίξαι καὶ ἀναφυρᾶσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν.* ubi pro *ἐν Πανδάρῳ* lege *ἐν Πανδώρᾳ*. In ipso Sophoclis versu olim conjiciebam: **Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν** etc. quod Cl. Brunckius secutus est in Lexico Sophocleo. Nunc malim: **Καὶ** *πρῶτον ἄρχου πηλὸν* etc. ut Æm. Portus Lex. Ion. v. *Ὀργάζειν* correxit. Phrynichus Ms. *Ὀργάζειν πηλὸν, τὸ διαβρέχειν· οὕτως γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν. καὶ Ὀργάδα, τὴν ἱερὰν καὶ ἀνιερωμένην γῆν, ὅτι ἐλώδης καὶ ἔνυγρος.* qui, ut solet, respicit Aristophan. Av. v. 840. *Χάλικας παραφόρει, πηλὸν, ἀποδὺς, ὄργασον*. ubi Scholiastes ex Eupolidis *Προσπαλτίοις* hæc attulit: *Ἢ πηλὸν ὀργάζειν τινά*. Herodotus Lib. iv. 64. *σαρκίσας βοὸς πλευρῇ, δέψει τῇσι χερσί. ὀργάσας δὲ αὐτὸ, ἅτε χειρόμακτρον ἔκτηται.* ubi quod Codd. et Glossæ præbent *ὀργίσας*, natum videtur ex *ὀργήσας*, ab *ὀργάω*. quam formam agnoscit Hesych. v. *Ὑποργηθεῖσα*, et *Ὠργημένον*. Nicander Theriac. v. 651. *Καὶ τὰ μὲν ὀργάζοιο, καὶ εἰν ἐνὶ τεύχει μίξας*. Alexiph. v. 155. et Schol. Poeta incertus apud Athen. Lib. x. p. 455. E. *Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίε*. ubi vide Casaubonum. Hesych. in v. et Herodianus Atticista p. 468.

Μορμολυκεῖα.[h] τὰ φοβερὰ τοῖς παισὶ προσωπεῖα.

Μορμορύττει καὶ μορμολύττει.[i] ἀντὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ἀμφότερον.

[h] Μορμολυκεῖα] Proprie sunt *larvæ tragicæ* vel *comicæ, ad terrorem incutiendum composita*: quales videas, licet, in Terentio nuper Urbini edito. Προσωπεῖα διάκενα et μορμολύκια Isidor. Pelus. Lib. ii. Ep. 257. junxit. Nunnes. ad Phrynich. p. 162. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 67. et Hemsterh. ad Pollux. x. 167. In fabulis Μορμολύκη Acherontis est nutrix; quod ex Sophrone tradit Porphyr. apud Stob. Ecl. Phys. p. 129. Alias puerorum terriculas, Lamiam, Gorgonem, Gellonem, Maniam, recenset Casaubonus ad Strabon. i. p. 36. Sed μορμολυκεῖον a propria *personæ* significatione transiit ad latiorem, et usurpari cœptum est *de rebus iis, quæ inanem afferunt terrorem*. Plato Phædon. p. 284. E. ἀλλ' ἴσως ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς, ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ τὰ μορμολύκεια. quod ab aliis etiam expressum docet Gataker. ad Antonin. L. xi. §. 23. Seneca de Constant. Sap. 4. 'ut non dolore tantum, sed doloris opinione vexemur, more puerorum, quibus metus incutit umbra, et personarum deformitas, et depravata facies.' Clem. Alexandr. Strom. L. vi. p. 780. οἱ πολλοὶ δὲ, καθάπερ οἱ παῖδες τὰ μορμολύκια, οὕτως δεδίασι τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Arnobius vi. p. 210. 'ut ab actionibus improbi, tanquam parvuli pusiones, personarum monstruosissima torvitate, sannis etiam constringerentur, et Maniis.' ubi pro *sannis*, in quo Mss. variant, lege *Lamiis*. Julian. Or. vii. p. 228. A. σὺ δὲ ὅπως ἡμῖν μὴ τὸν Διογένη προβαλὼν, ὥσπερ τι μορμολύκειον, ἐκφοβήσῃς. Themist. Orat. v. p. 67. D. γράμματα ἀνθρώπινα δεδιότας, καὶ ἐπικήρους ἀνάγκας, καὶ ἀσθενῆ μορμολύκεια. Heliodor. vi. p. 265. ὁρᾷς, ὅση τις τοῦ ὀνόματος ἡ δύναμις, καὶ ὡς οὐκ ἐμοὶ μόνον μορμολύκειον, ἀλλ' ἤδη καὶ Ναυσικλεῖ γίνεται. Theophylactus, Bulgariæ Episcopus, Epist. 73. τὰ δὲ φόβητρα, ἃ ἡμῖν ἐπανατείνεσθε, μορμολύκια παίδων εἰσίν. Sed non necesse est, plura hujus generis cumulare.

[i] Μορμορύττει] Μορμολύττεσθαι est *gestu quodam et pronuncianda voce Μορμὼ pueros terrere*, ut bene explanat Gesnerus ad Claudian. Carm. xxxi. 111. Gorg. p. 291. C. Μορμολύττῃ αὖ, ὦ γενναῖε Πῶλε, καὶ οὐκ ἐλέγχεις. ubi Olympiodorus Scholiis Mss. Μορμολύττῃ, ἀντὶ τοῦ, ὡς παιδίον φοβεῖς. Vide ibi etiam Scholiasten. Criton. p. 371. B. οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἡ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται, δεσμοὺς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα. quem locum expressit Philo T. ii. p. 468. πρὸς δὲ τὸν πληγὰς καὶ θάνατον ἐπανατειμώμενον, οὐ μορμολύττεταί με ταῦτα. Aristophan. Av. v. 1245. Ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς. Lucian. Deor. Dial. xix. p. 251. μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτὴν. Themist. Or. ix. p. 121. B. οὐδὲ μορμολύττεταί σε ἀνὴρ σιδηροῦς φανταζόμενος. Or. xxix. p. 346. B. Gregor. Nazianzen. Or. xxxv. p. 563. C. κἂν σὺ μορμολύττῃ τοὺς ἁπλουστέρους. ubi Basilius Scholiis nondum editis: Μορμολύττειν ἐστὶ, τὸ ἐκφοβεῖν, καὶ Μορμολυκεῖον, προσωπεῖον εἰς φόβον παιδίων ἀνοήτων, καὶ τύπος τις ἀλλόκοτος ὄψεως. εἴρηται ἀπὸ τῆς Μορμοῦς, τῆς καὶ Λαμίας. Θεόκριτος ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (immo Ἀδωνιαζούσαις, v. 40.) τινὰ γυναῖκα πρὸς παιδίον λέγουσαν εἰσάγει, Μορμὼ δάκνει. Rarissime μορμολύττεσθαι accipitur pro *formidare, timere*. Plato, vel potius alius scriptor Platone multo recentior, Axioch. p. 729. A. καίτοιγε τὸν πρόσθεν χρόνον διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον. Eadem potestate Hesychius: Μορμολύττεται. φοβεῖται. Activum μορμολύττειν, non, nisi apud Grammaticos, reperi. Æque insolens est forma μορμορύττειν, quam Timæus primo loco ponit. Hesychius tamen habet: Μόρμορος. φόβος. Inde μορμορύττειν. Vide Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 346. Alii scriptores pro μορμολύττεσθαι dicunt δεδίσσεσθαι, ut Homerus Il. Υ. 201. Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, Ἔλπεο δειδίξεσθαι. ex quo Platonis locum, quem paulo ante attulimus, ductum esse, pulcre vidit Piersonus ad Mœrid. p. 119. Ex eodem Homeri loco fluxit glossa Hesychii, quæ viros eruditos vehementer torsit: Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι τὰ παιδία ἀπὸ φρέατος εἰς δέος ἄξειν. Scribendum: Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι τὰ παιδία, ἀπὸ τέρατος εἰς δέος ἄξειν.

Μορυχαία.[j] οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχου, ἐν ᾗ καὶ Ἄρτεμις Μορυχαία, ἀπὸ τοῦ καθιδρύσαντος.

Μουνυχία καὶ Ζεία.[k] λιμένες ἕτεροι τοῦ Πειραιέως.

Μυδᾷν.[l] δίυγρον εἶναι, καὶ σήπεσθαι.

[j] Μορυχαία] Respexit Timæus Phædr. p. 227. init. Ἀτὰρ Λυσίας ἦν, ὡς ἔοικεν, ἐν ἄστει. ΦΑΙ. Ναί, παρ' Ἐπικράτει ἐν τῇδε τῇ πλησίον τοῦ Ὀλυμπίου οἰκίᾳ τῇ Μορυχίᾳ. ubi Hermias Scholiis Mss. Ὁ δὲ Μόρυχος γάστρις τὶς ἄνθρωπος, καὶ ἡ κωμῳδία αὐτὸν ὡς γαστρίμαργον διαβάλλει. a quo nihil discrepat Scholiastes Platonis. Morychi gulam a Comicis vexatam esse, his locis intelligitur. Plato Comicus apud Schol. Aristophan. ad Nub. v. 109. Ὦ θεῖε Μόρυχε, τέως γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, Καὶ Γλαυκέτης, ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας· Οἳ ζῆτε τερπνὸν, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι. Aristophan. Acharn. v. 887. Ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χόροις, Φίλη δὲ Μορύχῳ. Vesp. v. 504. Ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος. Ibid. v. 1137. Ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι. ad quæ loca videnda sunt Scholia. Pac. v. 1008. Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς. quem locum afferens Suidas v. Μόρυχος, hæc explicationis loco adjecit: Ὀνόματα κύρια. οὗτοι ἐπὶ μαγγανείᾳ διεβέβληντο. Sed non dubitandum est, quin vel ipse scripserit, vel in Scholiis deperditis scriptum legerit: οὗτοι ἐπὶ λαιμαργίᾳ διεβέβληντο. *Diana Morychia* ineptis librariis originem debet. Quod erratum non fefellit acumen Hemsterhusii: 'Suspicor verba ἐν ᾗ καὶ Ἄρτεμις—καθιδρύσαντος huc esse per errorem translata ex sequenti articulo, et postea emendatione prava fuisse scriptum Μορυχαῖα pro Μουνυχία· notissima certe hæc Diana. Sic ἡμῖν in Νῦν δή.' Glossa, quæ jam Photii tempore interpolata fuit, sic in ejus Lexic. Ms. contracta reperitur: Μορυχαία. οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχος, (sic) ἐν ᾗ Ἄρτεμις. A Μόρυχος vero formatur Μορύχιος, non Μορυχαῖος. Illud igitur tenendum.

[k] Μουνυχία καὶ Ζεία] Neuter portus in Platone occurrit. Pro λιμένες ἕτεροι Photius Lex. Ms. legit, λιμένες ἱεροί. Sed Timæi lectio retinenda est, et sic exponenda: *portus alii diversi a Piræeo.* Cur enim magis ἱεροί, quam Piræeus? Fuere scilicet, qui a Piræeo distinguerent. De *Munychia* locus insignis est Ulpiani ad Demosthen. pro Cor. p. 533. F. Vide Meurs. de Piræeo cap. 8. et 9. et quæ communicavi cum P. Burmanno Secundo ad Propert. ii. 2. 59. Latinos poetas hunc portum modo *Munychium*, modo *Monychium* vocare, docet Marklandus ad Stat. Silv. v. 3. 107.

[l] Μυδᾷν] Cod. Ms. Μυδιᾷν. Quæ forma cum nullo usu recepta videatur, ex Photio Ms. et Suida μυδᾷν reposuimus. Μαδᾷν (quod est ipsum Latinum *madere*) et μυδᾷν cognata verba sunt, nec differunt prima significandi notione. Usus tamen μαδᾷν in hanc partem flexit, ut semper de *pilorum defluvio* dicatur. Μυδᾷν patet latius, et tam in meliorem partem pro *madefieri*, quam in pejorem pro *putrescere* et *fœtere* usurpatur. Vide H. Stephan. Ind. Thes. in utraque voce, et Foes. Œcon. Hippocr. Ludunt in his verbis permutandis librarii. In Aristophan. Plut. v. 266. vetus Criticus jam olim διττογραφίαν notavit. Apollon. Rhod. iii. 1041. Ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠύτ' ἀλοιφῇ Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας. Ibid. v. 1246. Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων Φάρμακα μυδήνας. Nicander Theriac. v. 308. Οἱ δὲ φόνῳ μυδόωντες ἀναπρίουσιν ὀδόντες. Sed inprimis, ut dixi, μυδᾷν *de putredine, quæ fœtorem emittit*, frequentari solet. Sophocles Antig. 1020. Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο. Dio Chrysost. Orat. v. p. 86. C. Τὸν δὲ νεκρὸν εὑρεθῆναι σαπρὸν ἤδη καὶ μυδῶντα. Lucian. Dial. Mort. xiv. p. 398. ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα. Quem Luciani locum præ altero Dial. Mort. vii. p. 357. Berglerus comparare debuerat cum Alciphr. Lib. iii. ep. 22. κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδῆσαν. Idem Lib. i. ep. 17. Longus L. iii. p. 128. Vide eruditissimum Kœnium ad Gregor. de Dialect. p. 264. Nec μυδᾷν, nec μαδᾷν a nobis in Platone repertum est.

N.

Νεοθνής.[a] ὁ νεωστὶ τεθνεώς.

Νεοτελής.[b] ὁ νεωστὶ τετελεσμένος.

Νεουργόν.[c] νεωστὶ εἰργασμένον.

Νῦν δή.[d] πρὸ ὀλίγου χρόνου ἡμῖν.

Νυνί.[e] ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ.

Νῷ.[f] ἡμεῖς.

Νῶϊν.[g] ἡμῖν.

[a] Νεοθνής] Legg. ix. p. 656. H. ὡς ὁ θανατωθεὶς ἄρα βιαίως, ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκὼς, θυμοῦται τῷ δράσαντι νεοθνὴς ὤν. Cum Timæo ad verbum congruunt Photius Lex. Ms. et Suidas; nisi quod apud posteriorem minus bene Νεοθανὴς edatur.

[b] Νεοτελής] Phædr. p. 346. E. Ὁ μὲν οὖν μὴ νεοτελὴς, ἢ διεφθαρμένος, οὐκ ὀξέως ἐνθένδε ἐκεῖσε φέρεται. κ. τ. λ. Ibid. ὁ δὲ ἀρτιτελὴς, ὁ τῶν τότε πολυθεάμων. et p. 345. E. ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θέας ἀπέρχονται. ubi bene Hermias Scholiis Mss. Τὸ δὲ ἀτελεῖς, ἀντὶ τοῦ, ἀτέλεστοι. Phædon. p. 380. F. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται. Pro τετελεσμένος Suidas exhibet τετελειωμένος. ubi male vertitur, quod glossæ sedes ignorabatur.

[c] Νεουργόν] Polit. vi. p. 473. G. νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου. Plutarch. Sympos. L. ix. 10. p. 374. E. οὐδὲ τοὔλαιον, ἂν ᾖ νεουργόν. Liban. Opp. T. ii. p. 358. B. τὰ παλαιὰ μὲν ὡς νεουργὰ φερόμενοι. Themist. Or. ii. p. 40. A. σφραγῖδα πάνυ λαμπράν τε, καὶ νεουργόν. Or. iv. p. 60. A. μετοικίζειν ἐκ παλαιοῦ σκήνους ἐκτετηκότος εἰς ἀρτιπαγές τε, καὶ νεουργόν. Pollux i. 25. ix. 18. Rariorem formam νεοεργὴς vel νεουργὴς habent Alciphron Lib. iii. ep. 57. et Hesych. in v. Timæum descripserunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[d] Νῦν δή] Parmenid. p. 55. G. ὧν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον. Theæt. p. 115. E. οὐδένα πω ἐπῄνεσεν ὡς σὲ νῦν δή. Politic. p. 171. C. καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δή. et centies alibi. Cum Futuro jungitur Sophist. p. 150. F. Καὶ νῦν δὴ τοῦτον ἰδιώτην θήσομεν. Legg. iii. p. 588. A. Οὐκοῦν νῦν δὴ μᾶλλον βεβαιωσόμεθα τὸ τοιοῦτον. Plura, ex ipso etiam Platone, de harum particularum vi notavit J. G. Grævius ad Lucian. Solœcist. p. 579. In fine glossæ dele ἡμῖν, quippe ex vicina voce Νῶϊν huc inculcatum.

[e] Νυνί] Euthyphr. p. 51. C. οἶμαι μέντοι ἔγωγε τοῦτο νυνὶ καλῶς λέγεσθαι. Phileb. p. 95. A. ἅπερ νυνὶ διελήλυθα. Hipp. Maj. p. 97. G. 99. H. et sexcenties alibi.

[f] Νῷ] Alcib. i. p. 33. G. ἀτὰρ νώ γε καὶ μάλα σφόδρα. Phædr. p. 350. A. εἰ οὖν ἴδοιεν καὶ νῷ, καθάπερ τοὺς πολλούς. Ibid. p. 357. G. Vide Apollon. Dysc. Excerpt. p. 428. et Lucian. Solœc. p. 467. ibique Schol. et Græv.

[g] Νῶϊν] Erast. p. 5. E. δυοῖν ὄντοιν νῶϊν περὶ τοῦ λόγου. Phileb. p. 79. C. ὥστ' ἄλλό τι νῶϊν σκεπτέον. Theæt. p. 115. D. Sophist. p. 149. E. Politic. p. 170. C. 174. B. &c. Vide Valckenar. ad Euripid. Phœn. 463. et Piersonum ad Mœrid. p. 266. Suidæ Cod. Leid. congruit cum Timæo. In edito ἡμῖν deest.

Μορυχαία.[j] οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχου, ἐν ᾗ καὶ Ἄρτεμις Μορυχαία, ἀπὸ τοῦ καθιδρύσαντος.

Μουνυχία καὶ Ζεία.[k] λιμένες ἕτεροι τοῦ Πειραιέως.

Μυδᾷν.[l] δίυγρον εἶναι, καὶ σήπεσθαι.

[j] **Μορυχαία**] Respexit Timæus Phædr. p. 227. init. Ἀτὰρ Λυσίας ἦν, ὡς ἔοικεν, ἐν ἄστει. ΦΑΙ. Ναί, παρ' Ἐπικράτει ἐν τῇδε τῇ πλησίον τοῦ Ὀλυμπίου οἰκίᾳ τῇ Μορυχίᾳ. ubi Hermias Scholiis Mss. Ὁ δὲ Μόρυχος γάστρις τὶς ἄνθρωπος, καὶ ἡ κωμῳδία αὐτὸν ὡς γαστρίμαργον διαβάλλει. a quo nihil discrepat Scholiastes Platonis. Morychi gulam a Comicis vexatam esse, his locis intelligitur. Plato Comicus apud Schol. Aristophan. ad Nub. v. 109. Ὦ θεῖε Μόρυχε, τέως γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, Καὶ Γλαυκέτης, ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας· Οἳ ζῆτε τερπνῶν, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι. Aristophan. Acharn. v. 887. Ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χόροις, Φίλη δὲ Μορύχῳ. Vesp. v. 504. Ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος. Ibid. v. 1137. Ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι. ad quæ loca videnda sunt Scholia. Pac. v. 1008. Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς. quem locum afferens Suidas v. Μόρυχος, hæc explicationis loco adjecit: Ὀνόματα κύρια. οὗτοι ἐπὶ μαγγανείᾳ διεβέβληντο. Sed non dubitandum est, quin vel ipse scripserit, vel in Scholiis deperditis scriptum legerit: οὗτοι ἐπὶ λαιμαργίᾳ διεβέβληντο. *Diana Morychia* ineptiis librariis originem debet. Quod erratum non fefellit acumen Hemsterhusii: 'Suspicor verba ἐν ᾗ καὶ Ἄρτεμις—καθιδρύσαντος huc esse per errorem translata ex sequenti articulo, et postea emendatione prava fuisse scriptum Μορυχαία pro Μουνυχία· notissima certe hæc Diana. Sic ἡμῖν in Νῦν δή.' Glossa, quæ jam Photii tempore interpolata fuit, sic in ejus Lexic. Ms. contracta reperitur: Μορυχαία. οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχος, (sic) ἐν ᾗ Ἄρτεμις. A Μόρυχος vero formatur Μορύχιος, non Μορυχαῖος. Illud igitur tenendum.

[k] **Μουνυχία καὶ Ζεία**] Neuter portus in Platone occurrit. Pro λιμένες ἕτεροι Photius Lex. Ms. legit, λιμένες ἱεροί. Sed Timæi lectio retinenda est, et sic exponenda: *portus alii diversi a Piræeo.* Cur enim magis ἱεροί, quam Piræeus? Fuere scilicet, qui a Piræeo distinguerent. De *Munychia* locus insignis est Ulpiani ad Demosthen. pro Cor. p. 533. F. Vide Meurs. de Piræeo cap. 8. et 9. et quæ communicavi cum P. Burmanno Secundo ad Propert. ii. 2. 59. Latinos poetas hunc portum modo *Munychium*, modo *Monychium* vocare, docet Marklandus ad Stat. Silv. v. 3. 107.

[l] **Μυδᾷν**] Cod. Ms. Μυδᾷν. Quæ forma cum nullo usu recepta videatur, ex Photio Ms. et Suida μυδᾷν reposuimus. Μαδᾷν (quod est ipsum Latinum *madere*) et μυδᾷν cognata verba sunt, nec differunt prima significandi notione. Usus tamen μαδᾷν in hanc partem flexit, ut semper de *pilorum defluvio* dicatur. Μυδᾷν patet latius, et tam in meliorem partem pro *madefieri*, quam in pejorem pro *putrescere* et *fœtere* usurpatur. Vide H. Stephan. Ind. Thes. in utraque voce, et Foes. Œcon. Hippocr. Ludunt in his verbis permutandis librarii. In Aristophan. Plut. v. 266. vetus Criticus jam olim διττογραφίαν notavit. Apollon. Rhod. iii. 1041. Ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠΰτ' ἀλοιφῇ Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας. Ibid. v. 1246. Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων Φάρμακα μυδήνας. Nicander Theriac. v. 308. Οἱ δὲ φόνῳ μυδόωντες ἀναπλείουσιν ὀδόντες. Sed inprimis, ut dixi, μυδᾷν *de putredine, quæ fœtorem emittit*, frequentari solet. Sophocles Antig. 1020. Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο. Dio Chrysost. Orat. v. p. 86. C. Τὸν δὲ νεκρὸν εὑρεθῆναι σαπρὸν ἤδη καὶ μυδῶντα. Lucian. Dial. Mort. xiv. p. 398. ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα. Quem Luciani locum præ altero Dial. Mort. vii. p. 357. Berglerus comparare debuerat cum Alciphr. Lib. iii. ep. 22. κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδῶσαν. Idem Lib. i. ep. 17. Longus L. iii. p. 128. Vide eruditissimum Kœnium ad Gregor. de Dialect. p. 264. Nec μυδᾷν, nec μαδᾷν a nobis in Platone repertum est.

N.

Νεοθνής.[a] ὁ νεωστὶ τεθνεώς.

Νεοτελής.[b] ὁ νεωστὶ τετελεσμένος.

Νεουργόν.[c] νεωστὶ εἰργασμένον.

Νῦν δή.[d] πρὸ ὀλίγου χρόνου ἡμῖν.

Νυνί.[e] ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ.

Νῷ.[f] ἡμεῖς.

Νῶϊν.[g] ἡμῖν.

[a] Νεοθνής] Legg. ix. p. 656. H. ὡς ὁ θανατωθεὶς ἄρα βιαίως, ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκὼς, θυμοῦται τῷ δράσαντι νεοθνὴς ὤν. Cum Timæo ad verbum congruunt Photius Lex. Ms. et Suidas; nisi quod apud posteriorem minus bene Νεοθανὴς edatur.

[b] Νεοτελής] Phædr. p. 346. E. Ὁ μὲν οὖν μὴ νεοτελὴς, ἢ διεφθαρμένος, οὐκ ὀξέως ἐνθένδε ἐκεῖσε φέρεται. κ. τ. λ. Ibid. ὁ δὲ ἀρτιτελὴς, ὁ τῶν τότε πολυθεάμων. et p. 345. E. ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θέας ἀπέρχονται. ubi bene Hermias Scholiis Mss. Τὸ δὲ ἀτελεῖς, ἀντὶ τοῦ, ἀτέλεστοι. Phædon. p. 380. F. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται. Pro τετελεσμένος Suidas exhibet τετελειωμένος. ubi male vertitur, quod glossæ sedes ignorabatur.

[c] Νεουργόν] Polit. vi. p. 473. G. νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου. Plutarch. Sympos. L. ix. 10. p. 874. E. οὐδὲ τοὔλαιον, ἂν ᾖ νεουργόν. Liban. Opp. T. ii. p. 353. B. τὰ παλαιὰ μὲν ὡς νεουργὰ φερόμενοι. Themist. Or. ii. p. 40. A. σφραγῖδα πάνυ λαμπράν τε, καὶ νεουργόν. Or. iv. p. 60. A. μετοικίζειν ἐκ παλαιοῦ σκήνους ἐκτετηκότος εἰς ἀρτιπαγές τε, καὶ νεουργόν. Pollux i. 25. ix. 18. Rariorem formam νεοεργὴς vel νεουργὴς habent Alciphron Lib. iii. ep. 57. et Hesych. in v. Timæum descripserunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[d] Νῦν δή] Parmenid. p. 55. G. ὧν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον. Theæt. p. 115. E. οὐδένα πω ἐπῄνεσεν ὡς σὲ νῦν δή. Politic. p. 171. C. καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δή. et centies alibi. Cum Futuro jungitur Sophist. p. 150. F. Καὶ νῦν δὴ τοῦτον ἰδιώτην θήσομεν. Legg. iii. p. 588. A. Οὐκοῦν νῦν δὴ μᾶλλον βεβαιωσόμεθα τὸ τοιοῦτον. Plura, ex ipso etiam Platone, de harum particularum vi notavit J. G. Grævius ad Lucian. Solœcist. p. 579. In fine glossæ dele ἡμῖν, quippe ex vicina voce Νῶϊν huc inculcatum.

[e] Νυνί] Euthyphr. p. 51. C. οἶμαι μέντοι ἔγωγε τοῦτο νυνὶ καλῶς λέγεσθαι. Phileb. p. 95. A. ἅπερ νυνὶ διελήλυθα. Hipp. Maj. p. 97. G. 99. H. et sexcenties alibi.

[f] Νῷ] Alcib. i. p. 33. G. ἀτὰρ νώ γε καὶ μάλα σφόδρα. Phædr. p. 350. A. εἰ οὖν ἴδοιεν καὶ νῷ, καθάπερ τοὺς πολλούς. Ibid. p. 357. G. Vide Apollon. Dysc. Excerpt. p. 428. et Lucian. Solœc. p. 467. ibique Schol. et Græv.

[g] Νῶϊν] Erast. p. 5. E. δυοῖν ὄντοιν νῶϊν περὶ τοῦ λόγου. Phileb. p. 79. C. ὥστ' ἄλλο τι νῶϊν σκεπτέον. Theæt. p. 115. D. Sophist. p. 149. E. Politic. p. 170. C. 174. B. &c. Vide Valckenar. ad Euripid. Phœn. 463. et Piersonum ad Mœrid. p. 266. Suidæ Cod. Leid. congruit cum Timæo. In edito ἡμῖν deest.

Ξ.

Ξεναγοί.[a] οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδοί.

Ξύλων ἐρεψίμων.[b] στεγάσματά ἐστι τὰ ἐρέψιμα, τὰ εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα.

Ξυστίδες.[c] ποδήρη ἐνδύματα. οἱ δὲ χλαμύδας κωμικάς φασιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐξέσθαι καὶ εἰργάσθαι ἐπιμελῶς.

[a] Ξεναγοί] Legendum: ἡγούμενοι ὁδὸν, vel, ὁδοῦ. Utroque modo Hesychius. Glossa autem pertinere videtur ad Phædr. p. 238. B. ὥστε ἄριστα σοὶ ἐξενάγηται, ὦ φίλε Φαῖδρε. ΦΑΙΔ. Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνῃ· ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. quem locum contulit Ti. Hemsterhus. cum hoc Luciani Contempl. p. 488. ξεναγήσεις γάρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. Alciphron Lib. i. Ep. 26. ξεναγήσαντος μέ τινος τῶν ἀστικῶν, ἐπὶ τὰς Μαρτίου θύρας ἀφικόμην. Sic pro ἐξηγήσαντος verissime legit Steph. Berglerus. Sed ponamus totum locum, sicut integre et emendate in Codice Regio scriptus reperitur: ξεναγήσαντός μέ τινος τῶν ἀστικῶν, ἐπὶ τὰς Βυρτίας θύρας ἀφικόμην. εἶτα καταλαμβάνω πρεσβύτην, ὀφθῆναι ῥικνὸν, συνεσπακότα τὰς ὀφρῦς, χαρτίδια ἀρχαῖά τινα, σαπρὰ δὲ διὰ τὸν χρόνον, ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμίβρωτα, διὰ χειρὸς κατέχοντα. ubi Arnaldus Obs. Misc. Vol. iv. T. iii. p. 453. scripturam, χαρτίδια σαπρὰ et ἡμίβρωτα, conjectura assecutus est. Ξεναγήσαντος etiam e scripto libro Dorvillius ad Charit. p. 447. confirmat. Themist. Or. ix. p. 128. B. ὅτι πρὸς τὰς Μούσας αὐτὸν ξεναγεῖ. Or. xi. p. 151. D. ὅπως σου ἐξηγουμένου καὶ ὑφηγετοῦντος, αἱ μὲν ἔνθεν, αἱ δὲ ἔνθεν ἐξαναστᾶσαι, ξεναγῶνται ἐπὶ τὸν Βόσπορον.

[b] Ξύλων ἐρεψίμων] Critia p. 560. E. Χρόνος δ' οὐ πάμπολυς ὅτε δένδρων αὐτόθεν εἰς οἰκοδομὴν εἰς τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων στεγάσματ' ἐστὶν ἔτι σῶα. cujus loci corruptela tam manifesta est, ut ne hebetiorem quidem, aut minus attentum fallere possit. H. Stephanus quædam deesse putabat: at Valckenarius, στεγάσματα abundare. Igitur de ejus conjectura locus sic refingendus: Χρόνος δ' οὐ πάμπολυς, ὅτε δένδρων (αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ξύλων ἐρεψίμων τμηθέντων) ἄττα ἦν ἔτι σῶα. Sed vide, an minore mutatione res sic expediri possit: Χρόνος δ' οὐ πάμπολυς, ὅτε ξύλων, αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων, στεγάσματ' ἦν ἔτι σῶα. Δένδρων, an ξύλων legas, nihil interest. Οἰκοδομήσεις confirmat Codex Parisinus. Pollux vi. 124. ex hoc loco excerpsit ἐρέψιμα ξύλα. Euripides Iphig. Taur. v. 48. πᾶν δ' ἐρέψιμον στέγος Βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν. Hesychius: Ἐρέψιμον. στεγάσιμον. Aristophan. Av. v. 1110. Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν. Liban. Opp. T. ii. p. 237. A. leviter correctus: τὰ μὲν γὰρ ταῖς λιθοτομίαις ἵστησι τῇ πόλει τοὺς τοίχους· τὰ δὲ ταῖς ὕλαις ἐρέφει. Timæo glossam sublegerunt Photius Lex. Ms. et Suidas; ut erret Joseph. Wassius ad Thucydid. Lib. ii. 14. Suidam Interpretis Thucydidei interpretem egisse, scribens.

[c] Ξυστίδες] Polit. iv. p. 445. D. ἐπιστάμεθα γὰρ καὶ τοὺς γεωργοὺς ξυστίδας ἀμφιέσαντες, καὶ χρυσὸν περιθέντες, πρὸς ἡδονὴν ἐργάζεσθαι κελεύειν τὴν γῆν. ubi vide Scholia. Lexicon Rhetor. Ms. Ξύστις. χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ, τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα· οἱ δὲ, τὸ λεπτὸν, παρὰ τὸ ξέεσθαι. ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα. Scholiastes Ms. Theocriti in Bibl. Genevensi ad Eid. ii. 74. Ξύστις, Ἀττικῶς, ξυστὶς δὲ, κοινῶς, χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ, καὶ τραγικὸν ἔνδυμα. οἱ δὲ, κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι φέρουσι. Plura de hoc vestimenti genere Interpretes ad Aristoph. Nub. 70. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. p. 50. et Toupius ad Longin. p. 228. In Timæo pro ἐξέσθαι scribe ἐξέσθαι, ut est apud ceteros Grammaticos, et pro ὅτι, δηλονότι

O.

Ὄα.[a] ἀκροδρύων εἶδος, μήλοις μικροῖς ἐμφερές.
Οἴναρα.[b] τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα.
Οἰστρᾷ.[c] συντόνως καὶ μανικῶς κινεῖται.
Ὀκνεῖ.[d] εὐλαβῶς ἔχει.

[a] Ὄα] Hanc vocem in exemplaribus Platonis, quibus nunc utimur, frustra quæras. Atqui eam, præter Timæum, olim in Platone legit Pollux vi. 80. μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται· καὶ τοῦτο τοὔνομά ἐστι παρὰ Πλάτωνι, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐκεῖνο. Quid igitur? Experiamur, an, conjectura duce, ad glossæ cubilia perveniri possit. Totum si Platonem perlegeris, non nisi unum locum, cui sorborum mentio accommodata sit, reperies, Sympos. p. 322. E. Ταῦτα εἰπὼν (ὁ Ζεὺς) ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ ταῖς θριξίν. quem locum afferunt Euseb. P. E. xii. p. 585. D. et Suidas v. Ταριχεύειν, ille ineptissime legens, τὰ ὦτα τέμνοντες, hic vulgatam lectionem servans. Equidem pulcre scio, ova secta in veterum mensis secundis apposita esse. Alexis apud Athen. ii. p. 60. B. Ὑπέφαινεν ᾠὸν ἡμίτομον τοὺς ἀστέρας. ubi vide Casaubon. et xii. p. 517. E. Δίπυρον παραθήσεις ᾠὸν ἐπιτετμημένον. At ova avium secta sale esse condita, ut diutius conservarentur, ecquis fando audivit? De piscium ovis, præsertim mugilum, id docuit Thom. Reines. Defens. Var. Lect. p. 167. Omnino in Platone legendum: ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ ταῖς θριξίν. De qua emendatione tanto minus dubito, quod eadem in mentem venerat L. C. Valckenario, singulari harum literarum ornamento, qui etiam loca quædam, quibus confirmetur, humanissime mihi suggessit. Platonis ὄα a Dioscoride Lib. i. cap. 174. dicuntur ὄα τμηθέντα καὶ ξηρανθέντα. Galenus in Gloss. Hippocr. Ὄα. τὰ πρὸς τῶν πολλῶν ὄα καλούμενα. Idem de Alim. Fac. T. vi. p. 351. scribit, τὴν προτέραν συλλαβὴν τοῦ τῶν οὔων ὀνόματος, ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, διὰ μόνου τοῦ ο γράμματος γράφεσθαί τε καὶ λέγεσθαι. Vide Foes. Œcon. Hippocr. Eandem, quam in Platone, corruptelam ὄα subierunt in Philyllio apud Athen. ii. p. 52. B. et in Antiphane ibid. p. 56. E. Ex his locis quædam occupavit Bodæus a Stapel ad Theophrast. Hist. Pl. p. 204. A. Casaubonus tametsi Platonis locum in nullam vitii suspicionem vocavit, tamen ὄα præclare restituit Dioni Chrysost. Or. vii. p. 113. D. ἐξ ἑτέρας σκηνῆς ἐκόμισεν ὄα τετμημένα, καὶ μέσπιλα, καὶ μῆλα χειμερινά. pro, ἐκόμισεν οὖν τετμημένα. in eo minus laudandus, quod veram lectionem τετμημένα in τετηρημένα mutavit. Hesychius: Οἴμηλα. οἰμίηλα, ἀκρόδρυα. Lege: Ὄα. μῆλα, ἀκρόδρυα. Alterum οἰμίηλα litura sanandum. Platonis locum ob oculos habuit Plutarchus Amator. T. ii. p. 770. B. οἶσθα τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας ὡς ἀβεβαιότατα πολλὰ λέγουσι, καὶ σκώπτουσι λέγοντες, ὥσπερ ᾠὸν αὐτῶν τριχὶ αἱρεῖσθαι (lege, τριχὶ διαιρεῖσθαι) τὴν φιλίαν. ex quo Toupius Emend. in Suid. T. iii. p. 188. in Platone scribi volebat: ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ ταῖς θριξὶν διαιροῦντες. Sed hac correctione nihil opus est. Nam τέμνοντες semel positum bis intelligendum. Vix operæ est monere, Timæi glossam a Suida esse descriptam.

[b] Οἴναρα] Hæc vox non legitur in Platone. Vide Valcken. Anim. in Ammon. p. 175. Glossam etiam habet Suidas.

[c] Οἰστρᾷ] Theæt. p. 180. B. αὐτοῖς —οὐδὲν μᾶλλον οἷόν τε διαλεχθῆναι ἢ τοῖς οἰστρῶσιν. Phædr. p. 346. H. ὥστε πᾶσα κεντουμένη κύκλῳ ἡ ψυχὴ οἰστρᾷ, καὶ ὀδυνᾶται. Polit. ix. p. 503. A. τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας, καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς. Ibid. C. Lennepius ad Phalarid. Ep. 7. p. 36. et Toupius App. Notar. in Theocrit. p. 30. A Timæo glossam sumsit Photius Lex. Ms.

[d] Ὀκνεῖ] Parmen. p. 54. D. καὶ δεομένων ἡμῶν διελθεῖν τοὺς λόγους, τὸ μὲν πρῶτον ὤκνει· ἔπειτα μέντοι διηγεῖτο. Lys. p. 106. C. καὶ ὀκνεῖς εἰπεῖν Σωκράτει τοὔνομα. Ib. p. 107. F. Theæt. p. 121. A. Hipp. Min. p. 230. B. Charm. p. 237. H. Polit. iii. p. 434. B. ubi vide

Ὀκρίβας.[e] πῆγμα τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ τιθέμενον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τὰ δημόσια λέγοντες. Θυμέλη γὰρ οὐδέπω ἦν. Λέγει γοῦν τις· Λόγιόν ἐστι πῆξις ἐστορεσμένη ξύλων, εἶτα ἑξῆς Ὀκρίβας δὲ ὀνομάζεται.

Ὁμηρίδαι.[f] οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι.

Ὁμόσε.[g] εἰς ταὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς μάχην φερόμενοι.

Ὁμόγνιοι θεοί.[h] ὅσοι συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν.

Scholia. Photius Lex. Ms. Ὀκνεῖν. τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Idem est ἀποκνεῖν. Theæt. p. 124. D. Sophist. p. 157. A. Politic. p. 178. D. &c. Neque tamen est, quare cum Thom. M. magis Atticum putes, quam ὀκνεῖν.

[e] Ὀκρίβας] Sympos. p. 324. B. εἰ ἰδὼν τὴν σὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοφροσύνην ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν. ubi Scholiastes: Ὀκρίβαντα. τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. τινὲς δὲ καλλίβαντα (l. κιλλίβαντα) τρισκελῆ φασὶν, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ ὑποκριταὶ, καὶ τὰ ἐκ μετεώρου λέγουσιν. quam glossam e Diogeniano, quem sæpe laudat, ductam esse, ex Hesychio colligere licet. Photius Lex. Ms. Ὀκρίβας. τὸ λογεῖον, ἐφ' ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι. Pro *cothurnis* tragicis hanc vocem accepit Philostrat. V. A. Lib. v. p. 195. ἐφεστῶτα δὲ ὀκρίβασιν οὕτως ὑψηλοῖς. Lib. vi. p. 245. ὀκρίβαντος δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν, ὡς ἴσα ἐκείνοις βαίνοιεν. de Vit. Sophist. L. i. 9. p. 492. de Æschylo: ἐσθῆτι τὴν τραγῳδίαν κατασκευάσας, καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ. cum quo loco omnino comparandus est ille Themist. Orat. xxvi. p. 316. D. Θέσπις δὲ πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν ἐξεῦρεν. Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας. Hesychius: Ὀκρίβαντας. ἐμβάτας. Idem: Ὀκρίβατον. σχῆμα ἡνιόχου. Suidas: Ὀκρίβας. σχῆμα ἡνιόχου. In utroque scribendum: Ὀκρίβας. τὸ βῆμα ἡνιόχου. Inter pictorum instrumenta ὀκρίβαντα recenset Pollux vii. 129. x. 163. Verbis λέγει γοῦν τις, Timæus veterem Grammaticum laudat, sententiæ suæ astipulatorem. Aliter hæc interpungit Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 480. Vereor, ut satis recte. Pro λόγιον in Timæo malim λογεῖον.

[f] Ὁμηρίδαι] Ion. p. 143. F. Phædr. p. 347. B. Polit. x. p. 512. G. Glossa quoque est apud Photium Lex. Ms. et Suidam.

[g] Ὁμόσε] Euthyphr. p. 48. D. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν χρὴ φροντίζειν, ἀλλ' ὁμόσε ἰέναι. Theæt. p. 124. C. Καὶ ὁμόσε, οἶμαι, χωρήσεται, καταφρονῶν ἡμῶν. Euthydem. p. 224. B. τὸ δὲ ἀνδρειότατα ὁμόσε ἴτην τοῖς ἐρωτήμασιν. Polit. x. p. 517. B. Ἐὰν δέ γε τις ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἰέναι. Hæc loquendi ratio fluxit ab Homero Il. N. 337. Ὡς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, ubi bene Eustath. p. 935. Ὅρα ὅτι ἐκ τοῦ, ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη, λαβόντες ἀρχὴν Ἀττικοὶ, ἐπὶ παρασκευῆς πολεμικῆς, ἢ καὶ ἄλλης ἐναντιωματικῆς τὸ ὁμόσε τιθέασι, λέγοντες· ὁμόσε ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τουτέστιν, ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον. Sane apud Thucydidem, Xenophontem, Polybium, aliosque Historicos nihil hac formula est frequentius. Adde Harpocrat. v. Ὁμόσε ἰέναι, et Petr. Victorium Var. Lect. viii. 19.

[h] Ὁμόγνιοι θεοί] Etsi Photius Lex. Ms. in hanc lectionem consentit, tamen pro ὅσοι legendum puto, οἷς οἱ, *quibus*, ut cognatorum præsidibus, *cognati communiter sacra faciunt*, inde apud Polluc. iii. 5. dicti θεῶν ὁμογνίων κοινωνοὶ, καὶ τῆς αὐτῆς ἑστίας μέτοχοι. Eodem modo correxit Cl. Toupius Cur. noviss. in Suid. p. 108. qui, dum scribit, eam lectionem me fefellisse, ostendit, se Addenda ad Timæum, in quibus eam proposueram, non inspexisse. Sed talia commemorare piget. Glossa pertinet ad Legg. v. p. 605. D. ξυγγένειαν δὲ καὶ ὁμογνίων θεῶν κοινωνίαν ἅπασαν ταὐτοῦ φύσιν αἵματος ἔχουσαν τιμῶν τις καὶ σεβόμενος, εὔνους ἂν γενεθλίους (sic leg. ex Stob. p. 434.) θεοὺς εἰς παίδων αὑτοῦ σπορὰν ἴσχει κατὰ λόγον. quem locum imitatur Julianus Or. ii. p. 86. A. et Fragm. p. 291. D. Sophocles Œd. Col. v. 1328. Πρὸς νῦν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων Αἰτῶ πίθεσθαι καὶ παρεικάθειν. Dionys. Halic. A. R. Lib. vi. p. 357. τὰς ἁμαρτίας αὐτοῖς ἀζημίους ἀφιέναι θεῶν ὁμογνίων ἕνεκα.

Ὁμοτέρμονες.[i] οἱ ὁμοῦ τὰ τέλη ἔχοντες, οἷον οἱ γείτονες· ὁμοῦ γὰρ ἔχουσι τὰ τέρματα.

Ὀργᾷ.[j] ἐπείγεται, ἐπιθυμεῖ.

Ὀργάσας.[k] μαλάξας.

Ὀργάς.[l] ἡ εὔγειος, καὶ λιπαρὰ, καὶ ἀκμαία.

Maxim. Tyr. Diss. xxvi. p. 313. *Οὗτος θεῶν γαμηλίων τε καὶ ὁμογνίων καὶ γενεθλίων θεσμὸς, ἐπὶ πάσῃ ζώων φύσει τεταγμένος.* Lapis apud Murator. Inscript. p. lxxxv. 7. 'Diis Laribus Capeticorum gentilitatis, &c.' nisi potius hic *gentilitas* pro *ὁμοφυλίᾳ* capienda sit. Crebra inprimis apud Veteres mentio est *Διὸς ὁμογνίου, gentilitii, cognationes conglutinantis*; quem Dio Chrysost. Or. i. p. 8. D. nimis argute sic dictum existimat *διὰ τὴν τοῦ γένους κοινωνίαν τοῖς θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις.* Plato Legg. ix. p. 668. E. *ὁ δὲ μὴ ἀμύνων, ἀρᾷ ἐνεχέσθω Διὸς ὁμογνίου καὶ πατρῴου κατὰ νόμον.* Euripid. Androm. v. 920. *Ἀλλ' ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον.* Musonius apud Stob. p. 670. *πῶς δ' οὐχὶ καὶ εἰς τοὺς πατρῴους θεοὺς ἐξαμαρτάνοιμεν ἂν, καὶ εἰς τὸν ὁμόγνιον Δία, ταῦτα πράττοντες; ὥσπερ γὰρ ὁ περὶ ξένους ἄδικος, εἰς τὸν ξένιον ἁμαρτάνει Δία, καὶ ὁ περὶ φίλους, εἰς τὸν φίλιον· οὕτως ὅστις εἰς τὸ ἑαυτοῦ γένος ἄδικος, εἰς τοὺς πατρῴους ἁμαρτάνει θεοὺς, καὶ εἰς τὸν ὁμόγνιον Δία, τὸν ἐπόπτην τῶν ἁμαρτημάτων τῶν περὶ τὰ γένη.* Synesius Ep. 94. p. 233. *οὐ μὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν.* quod expressum est ex illo suavissimo Platonis Alcib. i. p. 27. F. *Μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι.* Plutarch. T. ii. p. 679. D. 758. D. Schol. Sophocl. ad Ajac. v. 492. Jovem *ὁμόγνιον* Euripid. apud Polluc. iii. 5. *συγγένειον* vocat. Vide Jo. Grammium Hist. Deor. ex Xenoph. p. 16.

[i] Ὁμοτέρμονες] Legg. viii. p. 648. D. *μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδεὶς, μήτε οἰκείου πολίτου γείτονος, μήτε ὁμοτέρμονος, ἐπ' ἐσχατιᾶς κεκτημένος ἄλλῳ ξένῳ γειτονῶν.* Dionys. Halic. A. R. Lib. i. p. 7. *συνήραντο τοῦ πρὸς τοὺς ὁμοτέρμονας πολέμου.* Lib. v. p. 316. *ἐλῄστευον γὰρ ἐξ αὐτῶν τινες τοὺς ὁμοτέρμονας ἀγρούς.* Lib. i. p. 21. ix. p. 686. Glossæ partem tantum excerpsit Suidas.

[j] Ὀργᾷ] *Ὀργᾶν* proprium est *terræ, quæ* (ut Virgilii verbis utar Georg. ii. 324.) *vere tumet, et genitalia semina poscit*; vel *plantarum, quæ turgent*, et *ad maturitatem pervenerunt.* Herodot. Lib. iv. 199. *πρῶτα μὲν γὰρ τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυγᾶσθαι.* et mox: *καὶ ὁ ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς πεπαίνεταί τε καὶ ὀργᾷ.* Ex hoc ipso loco glossa, quam explicamus, fluxisse videtur. Philostrat. Lib. ii. Icon. 17. p. 837. et ex eo Aristænet. Lib. i. ep. 3. p. 19. *βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν.* Pollux i. 230. *Ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων καρποφόρων ἐρεῖς, ἀκμάζειν, ὀργᾷν, σπαργᾷν, βρύειν.* Quam notionem docte explanavit P. Victorius Var. Lect. xviii. 22. Deinde hoc verbum translatum est ad eos, *qui Veneris cupiditate turgent, subant, et vel ad faciendum, vel ad patiendum gestiunt.* Aristophan. Lysistr. v. 1115. *εἰ λάβοι γέ τις Ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους.* Philo T. ii. p. 22. *πρὸς ὀχείας ὀργᾷ.* ut Mangeius recte scripsit pro *ὁρμᾷ.* Ælian. H. A. Lib. i. cap. 26. *Ὀργῶσι δὲ ἐπὶ τὰς θηλείας καὶ οἱ θαλάττιοι κάνθαροι.* viii. 1. x. 27. Longus L. iii. p. 106. *πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκυλάκιζε.* Ibid. p. 108. *καὶ οὐδὲν, ὧν ἕνεκα ὤργα ποιεῖν, ἐπιστάμενος.* ubi vide Gothofr. Jungermannum. Julian. Or. v. p. 171. D. *ἀεὶ δὲ ὀργάζει τὴν γένεσιν.* Corrige: *ἀεὶ δὲ ὀργᾷ εἰς τὴν γένεσιν.* Synes. de Provid. p. 91. B. *ὤργα τε ἄωρα, καὶ βιαιότατος ἦν ἐπιθέσθαι μίξεσιν.* Ibid. p. 107. C. P. Petit. ad Aret. Cappadoc. p. 166. Crebro etiam sumitur pro *ardenti cujuscunque rei consequendæ studio.* Æschyl. Agamemn. v. 223. *Παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ, Περιόργως τ' ἐπιθυμεῖ Ἄρτεμις.* Choëph. v. 452. *Τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν.* Thucydides Lib. i. 21. *ὧν ἠκροᾶτο ὡς ἕκαστος ὤργητο.* Sic pro *ὥρμητο* ex libris scriptis legendum docuit Jos. Wassius in Duker. Præf. Dio Chrysost. Or. xxxvi. p. 444. D. *καὶ τούσδε ὁρῶ πάντας ὀργῶντας πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον.* Dio Cass. Lib. xlvii. p. 517. Phrynichus Mstus: *Ἀκοῦσαι ὀργῶ. σημαίνει τὸ πάνυ ἐπαίρομαι πρὸς τὸ πρᾶξαί τι ἢ ἀκοῦσαι.* Adde Foes. Œconom. Hippocr.

[k] Ὀργάσας] Vide sup. v. *Μετρίως ὠργασμένος.*

Ὀκρίβας.[e] πῆγμα τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ τιθέμενον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τὰ δημόσια λέγοντες. Θυμέλη γὰρ οὐδέπω ἦν. Λέγει γοῦν τις· Λόγιόν ἐστι πῆξις ἐστορεσμένη ξύλων, εἶτα ἑξῆς Ὀκρίβας δὲ ὀνομάζεται.

Ὁμηρίδαι.[f] οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι.

Ὁμόσε.[g] εἰς ταὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς μάχην φερόμενοι.

Ὁμόγνιοι θεοί.[h] ὅσοι συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν.

Scholia. Photius Lex. Ms. Ὀκνεῖν. τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Idem est ἀποκνεῖν. Theæt. p. 124. D. Sophist. p. 157. A. Politic. p. 178. D. &c. Neque tamen est, quare cum Thom. M. magis Atticum putes, quam ὀκνεῖν.

[e] Ὀκρίβας] Sympos. p. 324. B. εἰ ἰδὼν τὴν σὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοφροσύνην ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν. ubi Scholiastes: Ὀκρίβαντα. τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. τινὲς δὲ καλλίβαντα (l. κιλλίβαντα) τρισκελῆ φασὶν, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ ὑποκριταὶ, καὶ τὰ ἐκ μετεώρου λέγουσιν. quam glossam e Diogeniano, quem sæpe laudat, ductam esse, ex Hesychio colligere licet. Photius Lex. Ms. Ὀκρίβας. τὸ λογεῖον, ἐφ' ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι. Pro *cothurnis* tragicis hanc vocem accepit Philostrat. V. A. Lib. v. p. 195. ἐφεστῶτα δὲ ὀκρίβασιν οὕτως ὑψηλοῖς. Lib. vi. p. 245. ὀκρίβαντας δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν, ὡς ἴσα ἐκείνοις βαίνοιεν. de Vit. Sophist. L. i. 9. p. 492. de Æschylo: ἐσθῆτι τὴν τραγῳδίαν κατασκευάσας, καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ. cum quo loco omnino comparandus est ille Themist. Orat. xxvi. p. 316. D. Θέσπις δὲ πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν ἐξεῦρεν. Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας. Hesychius: Ὀκρίβαντας. ἐμβάτας. Idem: Ὀκρίβατον. σχῆμα ἡνιόχου. Suidas: Ὀκρίβας. σχῆμα ἡνιόχου. In utroque scribendum: Ὀκρίβας. τὸ βῆμα ἡνιόχου. Inter pictorum instrumenta ὀκρίβαντα recenset Pollux vii. 129. x. 163. Verbis λέγει γοῦν τις, Timæus veterem Grammaticum laudat, sententiæ suæ astipulatorem. Aliter hæc interpungit Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 480. Vereor, ut satis recte. Pro λόγιον in Timæo malim λογεῖον.

[f] Ὁμηρίδαι] Ion. p. 143. F. Phædr. p. 347. B. Polit. x. p. 512. G. Glossa quoque est apud Photium Lex. Ms. et Suidam.

[g] Ὁμόσε] Euthyphr. p. 48. D. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν χρὴ φροντίζειν, ἀλλ' ὁμόσε ἰέναι. Theæt. p. 124. C. Καὶ ὁμόσε, οἶμαι, χωρήσεται, καταφρονῶν ἡμῶν. Euthydem. p. 224. B. τὼ δὲ ἀνδρειότατα ὁμόσε ἴτην τοῖς ἐρωτήμασιν. Polit. x. p. 517. B. Ἐὰν δέ γε τις ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἰέναι. Hæc loquendi ratio fluxit ab Homero Il. N. 337. Ὡς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, ubi bene Eustath. p. 935. Ὅρα ὅτι ἐκ τοῦ, ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη, λαβόντες ἀρχὴν Ἀττικοὶ, ἐπὶ παρασκευῆς πολεμικῆς, ἢ καὶ ἄλλης ἐναντιωματικῆς τὸ ὁμόσε τιθέασι, λέγοντες· ὁμόσε ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τουτέστιν, ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον. Sane apud Thucydidem, Xenophontem, Polybium, aliosque Historicos nihil hac formula est frequentius. Adde Harpocrat. v. Ὁμόσε ἰέναι, et Petr. Victorium Var. Lect. viii. 19.

[h] Ὁμόγνιοι θεοί] Etsi Photius Lex. Ms. in hanc lectionem consentit, tamen pro ὅσοι legendum puto, οἷς οἱ, *quibus*, ut cognatorum præsidibus, *cognati communiter sacra faciunt*, inde apud Polluc. iii. 5. dicti θεῶν ὁμογνίων κοινωνοὶ, καὶ τῆς αὐτῆς ἑστίας μέτοχοι. Eodem modo correxit Cl. Toupius Cur. noviss. in Suid. p. 108. qui, dum scribit, eam lectionem me fefellisse, ostendit, se Addenda ad Timæum, in quibus eam proposueram, non inspexisse. Sed talia commemorare piget. Glossa pertinet ad Legg. v. p. 605. D. ξυγγένειαν δὲ καὶ ὁμογνίων θεῶν κοινωνίαν ἅπασαν ταὐτοῦ φύσιν αἵματος ἔχουσαν τιμῶν τις καὶ σεβόμενος, εὔνους ἂν γενεθλίους (sic leg. ex Stob. p. 434.) θεοὺς εἰς παίδων αὐτοῦ σπορὰν ἴσχει κατὰ λόγον. quem locum imitatur Julianus Or. ii. p. 86. A. et Fragm. p. 291. D. Sophocles Œd. Col. v. 1328. Πρὸς νῦν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων Αἰτῶ πίθεσθαι καὶ παρεικάθειν. Dionys. Halic. A. R. Lib. vi. p. 357. τὰς ἁμαρτίας αὐτοῖς ἀζημίους ἀφιέναι θεῶν ὁμογνίων ἕνεκα.

Ὁμοτέρμονες.[i] οἱ ὁμοῦ τὰ τέλη ἔχοντες, οἷον οἱ γείτονες· ὁμοῦ γὰρ ἔχουσι τὰ τέρματα.

Ὀργᾷ.[j] ἐπείγεται, ἐπιθυμεῖ.

Ὀργάσας.[k] μαλάξας.

Ὀργάς.[l] ἡ εὔγειος, καὶ λιπαρὰ, καὶ ἀκμαία.

Maxim. Tyr. Diss. xxvi. p. 313. Οὗτος θεῶν γαμηλίων τε καὶ ὁμογνίων καὶ γενεθλίων θεσμὸς, ἐπὶ πάσῃ ζώων φύσει τεταγμένος. Lapis apud Murator. Inscript. p. lxxxv. 7. 'Diis Laribus Capeticorum gentilitatis, &c.' nisi potius hic *gentilitas* pro ὁμοφυλίᾳ capienda sit. Crebra inprimis apud Veteres mentio est Διὸς ὁμογνίου, *gentilitii, cognationes conglutinantis*; quem Dio Chrysost. Or. i. p. 8. D. nimis argute sic dictum existimat διὰ τὴν τοῦ γένους κοινωνίαν τοῖς θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. Plato Legg. ix. p. 663. E. ὁ δὲ μὴ ἀμύνων, ἀρᾷ ἐνεχέσθω Διὸς ὁμογνίου καὶ πατρῴου κατὰ νόμον. Euripid. Androm. v. 920. Ἀλλ' ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον. Musonius apud Stob. p. 670. πῶς δ' οὐχὶ καὶ εἰς τοὺς πατρῴους θεοὺς ἐξαμαρτάνοιμεν ἄν, καὶ εἰς τὸν ὁμόγνιον Δία, ταῦτα πράττοντες; ὥσπερ γὰρ ὁ περὶ ξένους ἄδικος, εἰς τὸν ξένιον ἁμαρτάνει Δία, καὶ ὁ περὶ φίλους, εἰς τὸν φίλιον· οὕτως ὅστις εἰς τὸ ἑαυτοῦ γένος ἄδικος, εἰς τοὺς πατρῴους ἁμαρτάνει θεοὺς, καὶ εἰς τὸν ὁμόγνιον Δία, τὸν ἐπόπτην τῶν ἁμαρτημάτων τῶν περὶ τὰ γένη. Synesius Ep. 94. p. 233. οὐ μὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν. quod expressum est ex illo suavissimo Platonis Alcib. i. p. 27. F. Μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι. Plutarch. T. ii. p. 679. D. 758. D. Schol. Sophocl. ad Ajac. v. 492. Jovem ὁμόγνιον Euripid. apud Polluc. iii. 5. συγγένειον vocat. Vide Jo. Grammium Hist. Deor. ex Xenoph. p. 16.

[i] Ὁμοτέρμονες] Legg. viii. p. 648. D. μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδεὶς, μήτε οἰκείου πολίτου γείτονος, μήτε ὁμοτέρμονος, ἐπ' ἐσχατιᾶς κεκτημένος ἄλλῳ ξένῳ γειτονῶν. Dionys. Halic. A. R. Lib. i. p. 7. συνήραντο τοῦ πρὸς τοὺς ὁμοτέρμονας πολέμου. Lib. v. p. 316. ἐλῄστευον γὰρ ἐξ αὐτῶν τινες τοὺς ὁμοτέρμονας ἀγρούς. Lib. i. p. 21. ix. p. 686. Glossæ partem tantum excerpsit Suidas.

[j] Ὀργᾷ] Ὀργᾷν proprium est *terræ, quæ* (ut Virgilii verbis utar Georg. ii. 324.) *vere tumet, et genitalia semina poscit*; vel *plantarum, quæ turgent*, et *ad maturitatem pervenerunt*. Herodot. Lib. iv. 199. πρῶτα μὲν γὰρ τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυγᾶσθαι. et mox: καὶ ὁ ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς πεπαίνεταί τε καὶ ὀργᾷ. Ex hoc ipso loco glossa, quam explicamus, fluxisse videtur. Philostrat. Lib. ii. Icon. 17. p. 837. et ex eo Aristænet. Lib. i. ep. 3. p. 19. βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν. Pollux i. 230. Ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων καρποφόρων ἐρεῖς, ἀκμάζειν, ὀργᾷν, σπαργᾷν, βρύειν. Quam notionem docte explanavit P. Victorius Var. Lect. xviii. 22. Deinde hoc verbum translatum est ad eos, *qui Veneris cupiditate turgent, subant, et vel ad faciendum, vel ad patiendum gestiunt*. Aristophan. Lysistr. v. 1115. εἰ λάβοι γέ τις Ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους. Philo T. ii. p. 22. πρὸς ὀχείας ὀργᾷ. ut Mangeius recte scripsit pro ὁρμᾷ. Ælian. H. A. Lib. i. cap. 26. Ὀργῶσι δὲ ἐπὶ τὰς θηλείας καὶ οἱ θαλάττιοι κάνθαροι. viii. 1. x. 27. Longus L. iii. p. 106. πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκυλάκιζε. Ibid. p. 108. καὶ οὐδὲν, ὧν ἕνεκα ὤργα ποιεῖν, ἐπιστάμενος. ubi vide Gothofr. Jungermannum. Julian. Or. v. p. 171. D. ἀεὶ δὲ ὀργάζει τὴν γένεσιν. Corrige: ἀεὶ δὲ ὀργᾷ εἰς τὴν γένεσιν. Synes. de Provid. p. 91. B. ὤργα τε ἄωρα, καὶ βιαιότατος ἦν ἐπιθέσθαι μίξεσιν. Ibid. p. 107. C. P. Petit. ad Aret. Cappadoc. p. 166. Crebro etiam sumitur pro *ardenti cujuscunque rei consequendæ studio*. Æschyl. Agamemn. v. 223. Παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ, Περιόργως τ' ἐπιθυμεῖ Ἄρτεμις. Choëph. v. 452. Τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν. Thucydides Lib. i. 21. ὧν ἠκροᾶτο ὡς ἕκαστος ὤργητο. Sic pro ὥρμητο ex libris scriptis legendum docuit Jos. Wassius in Duker. Præf. Dio Chrysost. Or. xxxvi. p. 444. D. καὶ τούσδε ὁρῶ πάντας ὀργῶντας πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον. Dio Cass. Lib. xlvii. p. 517. Phrynichus Mstus: Ἀκοῦσαι ὀργῶ. σημαίνει τὸ πάνυ ἐπαίρομαι πρὸς τὸ πρᾶξαί τι ἢ ἀκοῦσαι. Adde Foes. Œconom. Hippocr.

[k] Ὀργάσας] Vide sup. v. Μετρίως ὠργασμένος.

Ὀργιάζων.[m] θύων, ἐπιτελῶν.
Ὀρέξαι.[n] δοῦναι, ἀποτεῖναι.
Ὀργιασταί.[o] οἱ τὰ μυστήρια ἐπιτελοῦντες.
Ὀρχήστρα.[p] τὸ τοῦ θεάτρου μέσον χωρίον, καὶ τόπος ἐπιφανὴς εἰς πανήγυριν, ἔνθα Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνες.
Ὅσια.[q] τὰ ἰδιωτικὰ, καὶ μὴ ἱερά.

[l] Ὀργάς] In glossæ fine vel addendum ex Suida γῆ, vel intelligendum. Callimachus apud Etymol. M. p. 629. 32. ὀργάδα explicat τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν. Lexicon Rhet. Ms. Ὀργάς. τὰ ἱερὰ χωρία καλεῖται, τὰ ἀφιερωμένα τοῖς θεοῖς. Omnium optime Helladius Chrestomath. p. 19. Ὀργὰς μὲν κοινῶς πᾶσα ἡ γῆ, ὅση ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς. Ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, τὴν ταῖν θεαῖν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος. Euripid. Rhes. v. 282. Καὶ πῶς πρὸς Ἴδης ὀργάδας πορεύεται. Bacch. v. 340. 445. Electr. v. 1163. Satyrus Anthol. L. iv. p. 460. Ποιμενίαν ἄγλωσσος ἀν' ὀργάδα μέλπεται ἀχώ. ubi plura Jo. Brodæus. Clem. Alexandr. Pædag. Lib. iii. p. 252. καὶ προτεμενίσματα ἐξήσκηται, ἄλση τε καὶ ὀργάδες. Heliodor. Lib. x. p. 457. 458. 461. Marmor vetus apud Bouhierium Epist. Epigraph. p. 240. Μίθρης ἐν ὀργάδι κῶμα τὸ σῶμα καλύπτει. Vide Harpocrat. in v. et Vales. in Not. Maussa. p. 314. Duker. ad Thucyd. L. i. 139. Phrynichi Ms. locum huc pertinentem sup. v. Μετρίως ὠργασμένος attulimus. Vox in Platone deleta videtur.

[m] Ὀργιάζων] Phædr. p. 346. D. καὶ ἐτελοῦντο τελετῶν ἣν θέμις λέγειν μακαριωτάτην· ἣν ὠργιάζομεν ὁλόκληροι μὲν αὐτοὶ ὄντες. ubi Hermias Scholiis Mss. τὸ τὰ ὄργια μετιέναι καὶ τὰ μυστήρια Ὀργιάζειν λέγεται. Ibid. p. 347. D. ὡς θεὸν — κατακοσμεῖ, ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων. Legg. iv. p. 601. C. μετὰ θεοὺς δὲ τούσδε, καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅγ' ἔμφρων ὀργιάζοιτ' ἄν· ἥρωσι δὲ μετὰ τούτοις. ἐπακολουθεῖ δ' αὐτοῖς ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν κατὰ νόμον ὀργιαζόμενα. x. p. 674. fin. μὴ κεκτῆσθαι θεῶν ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά· τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα, πλὴν τὰ δημόσια, etc. quem locum laudavit Suidas v. Ὀργεῶνες, ubi male Νόμων τετάρτῳ scribitur pro Νόμων δεκάτῳ. Idem transcripsit Timæi glossam.

[n] Ὀρέξαι] Phædon. p. 402. B. καὶ ἅμα ὤρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει. Lucian. Deor. Dial. v. p. 215. καὶ ἐπιπιόμενος ὀρέγει τὸ ἔκπωμα. Liban. Opp. T. i. p. 55. C. αὐτὸς ἂν ὀρέξῃ τὸ φάρμακον. Ibid. p. 16. B. Sed hoc verbum ubique reperitur. Vide Salmas. in Epictet. et Simplic. p. 27. Pro ἀποτεῖναι scribe προτεῖναι.

[o] Ὀργιασταί] Hæc vox non extat in Platone. Glossam Photius recepit in Lex. Ms.

[p] Ὀρχήστρα] Apolog. p. 362. G. ἃ ἔξεστιν ἐνίοτε, εἰ πάνυ πολλοῦ, δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις, Σωκράτους καταγελᾷν. Photius Lex. Ms. Ὀρχήστρα πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμικύκλιον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θέαν φύσει τ' (sic) ἐπί, φησὶν ὁ Κωμικός. Idem: Ὀρχήστρα. τὸ νῦν τοῦ θεάτρου λεγόμενον σίγμα. Quarum glossarum posterior etiam est in Lexico Rhet. Ms.

[q] Ὅσια] Legg. ix. p. 653. D. μηδὲν διαφέρειν τῷ κλέπτοντι, μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ, καὶ ἐξ ἱερῶν ἢ ὁσίων. Ibid. p. 662. B. γεννήτορά τε αὐτοῖς καὶ ἑστιοῦχον καὶ θεραπευτὴν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις γίγνεσθαι τοῦ πατρός. Polit. i. p. 416. G. καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια, καὶ ἴδια καὶ δημόσια. ubi vide Scholiasten. Marmor. Arundell. ii. 58. Μισθούσθω δὲ ὁ ταμίας τῶν ὁσίων προσόδων τὰς οἰκίας. quod recte de *publico ærario* accipi, loci contextus ostendit. Dio Cassius cum alibi, tum Lib. li. p. 636. πολὺν δὲ καὶ πλοῦτον ἔκ τε τῶν ἐκείνων κτημάτων, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων καὶ ὁσίων καὶ θείων ἤθροιζε. Liban. Opp. T. i. p. 894. A. κατελύοντο δὲ νόμοι, καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια. Hesychius et Photius Lex. Ms. Ὁσίους θαλάμους. τοὺς μὴ θείους, ἀλλ' ἀνθρωπίνους. Lexicon Rhetor. Ms. Ὅσιον. τὸ ἰδιωτικὸν καὶ τὸ ἀνθρώπινον, οἷον πρὸς ὃ ἐφίεται βαδίζειν, οἷον ἔσιον, καὶ παρ' ὃ βέβηλον καλεῖται τὸ βάσιμον. ἄλλοι δὲ, τὰ δημόσια. Vide quos laudat Albertus ad Hesych. in v. Hanc vocem merito dixeris interpretum

Ὄττα.[r] φήμη, μαντεία καὶ διὰ κληδόνος.
Οὐκ ἄλλως προνοεῖ.[s] οὐ μάτην.

scopulum: ad quem cum etiam Jo. Taylorus ad Lysiam offendisset, post, a Dorvillio ad Charit. p. 112. erroris admonitus, vocis vim tam erudite declaravit ad Æschinem in Timarch. p. 90. nihil ut aliorum industriæ reliquum fecisse videatur. Ex Timæo glossam sumsit Photius Lex. Ms.

[r] Ὄττα] Timæi glossa sic legitur apud Suidam: Ὄττα, καὶ ὄσσα. φήμη, μαντεία, θεία κληδών. Jam etsi θεία κληδὼν recte dicitur, ut apud Max. Tyr. Diss. xxxv. p. 415. et Etymol. M. p. 636. 50. nunc tamen sequar Timæi lectionem, confirmatam a Photio Lex. Ms. ubi etiam καὶ bene omittitur, et defensam a Piersono ad Mœrid. p. 280. Huc adde Scholiasten Platonis: Ὄτταν. φήμην, μαντείαν διὰ κληδόνος. καὶ Ὀττεύεσθαι, τὸ μαντεύεσθαι. ubi in Mss. eodem errore, quo in Mœride l. c. ante Piersoni editionem, ὠττεύεσθαι pro ὀττεύεσθαι scribitur. Ὄσσαν, vel Attice ὄτταν, memini T. H. explicare *vocem divinitus missam*, quæ sæpe quidem ad aures accidat, sed plerumque in animum illapsa, tacitum præsagii sensum commoveat, quo quis vel ad agendum impellatur, vel a proposito deterreatur. Homer. Od. A. 282. Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διός. Apollon. Rhod. i. 1087. Ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας. ubi vide Schol. Tum *rumor est incertus, qui quod nullum auctorem habeat, divinitus existere putatur.* Iccirco ὄσσαν, Διὸς ἄγγελον vocat Poetarum princeps Il. B. 94. et Od. Ω. 412. Apollon. Rhod. iii. 1110. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα, Ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις. Denique accipitur pro *tacita mentis divinatione, ominatione,* aliquando pro *omine ipso.* Plato Legg. vii. p. 632. D. quo Timæus respexit: ἆρ' οὐκ ἂν ἀθυμίαν καὶ κακὴν ὄτταν καὶ μαντείαν πατρί τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν οἰκείοις φθέγγοιτο ἐντιθείς; Ælian. H. A. Lib. xii. cap. 1. καὶ τὴν τούτων δαῖτα πιστεύουσιν εἶναί σφισιν ὄτταν ἀγαθήν. Lib. xvi. cap. 16. ἕκαστος τῶν ἢ δεισάντων ἐνύπνιον, ἢ ὄτταν τινὰ, ἢ φήμην, ἢ ὄρνιν οὐκ εὔεδρον ὑφορωμένων. Porphyrius de Abst. Anim. L. ii. p. 92. καὶ δι' ὀνειράτων καὶ δι' ὄττης ἀγαθοὶ δαίμονες προτρέποντες, καὶ μηνύοντες τὸ ἀποβησόμενον. Hinc ὄσσεσθαι, et Attice ὀττεύεσθαι, *instinctu quodam secreto futura præsagire, augurari, ominari.* quam significandi vim attingit Jos. Scaliger ad Senec. Thyest. v. 605. Phrynichus Mstus: Ὀττόμενος, Ὄττα, Ὠττευόμην, τὸ σημαίνόν ἐστιν ἐπιψήφιζων (l. ἐπιφημίζων) καὶ οἰωνιζόμενος. Plutarch. de Is. et Osir. p. 36. καὶ μάλιστα ταῖς τούτων ὀττεύεσθαι κληδόσι παιζόντων. Ælian. H. A. Lib. i. cap. 48. καὶ ὀττεύονταί γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοὴν οἱ συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἕδρας καὶ κλαγγάς. Lib. iii. cap. 9. Οἵ τε ἕδρας ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραφυλάττοντες, οὐκ εὐσύμβολον εἰς μαντείαν ὀττεύουσιν εἶναί φασιν. Sic veteres ad unum omnes. Ad Dionysius Halicarn. ὀττεύεσθαι et ὀττεία in deteriorem partem dixit pro *abominari, religioni ducere.* Vide Ant. Rom. Lib. ii. p. 91. Lib. ix. p. 581. aliosque locos in Sylburgiano Indice notatos. Quam vim eidem verbo per jocum risumque tribuit Lucian. Lexiph. p. 340. ὀττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ. Huc assumenda sunt ea, quæ de vocibus φήμη et κληδὼν perdocte copioseque disputavit Wyttenbachius Bibl. Crit. Vol. iii. P. 1. p. 57.

[s] Οὐκ ἄλλως προνοεῖ] Variant in hujus glossæ scriptura et Photius Ms. et Suidas. Prior ita exhibet: Οὐκ ἄλλως πονεῖται. Posterior hoc modo: Οὐκ ἄλλως ποιεῖται. Photii lectio placet Kustero. Recte. Pertinet enim glossa ad Phædr. p. 338. G. καὶ φιλοτιμουμένους ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐκ ἄλλως αὐταῖς πεπόνηται. ut Euripid. Hippol. v. 301. ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους. Ἄλλως pro *frustra* tritissimum est. Cratyl. p. 276. A. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἄλλως ἂν οὗτος ταῦτα φθέγξασθαι. Phædon. p. 401. D. ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν. Axioch. p. 731. B. μὴ συνυποθέμενος ἄλλως γέ πως μίαν αἴσθησιν. Vide Hemsterh. ad Lucian. Contempl. p. 488. et ad Aristoph. Plut. p. 269. Phrynichus Ms. Ἄιδειν ὅμοια. σημαίνει τὸ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεις. Lege et distingue: Ἄιδειν ἄλλως, ὅμοια σημαίνει τῷ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ Ἄλλως ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεται. Proverbium ex Append. Vat. i. 3. Ἄλλως ᾄδεις ἔχων. ἀντὶ τοῦ, μάτην λέγεις, καὶ ληρεῖς. ubi ἄλλως eodem errore elapsum restituit Valckenarius ad Herodot. iv. 77. Zenobius i. 72. Ἄλλως ᾄδεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Ad hoc proverbium allusit Aristænetus i. 27. πολλὰ τὸν ἐμὸν στεναγμὸν διέρχεται μάτην· ᾄδει δὲ ἄλλως. καὶ τοῖς ἐμοῖς ᾠσὶν ἀπιθάνως. ubi tolle μάτην,

Οὐκ ἐτῶς.[t] οὐκ ἐτησίως γεγραφὼς, οὐ ματαίως.
Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ.[u] οὐκ ἐν αἰνιγμῷ, οὐκ ἐν ἀλληγορίᾳ.

tanquam explicationem vocis ἄλλως. Suidas: Οὐχ ἅλις. οὐ ματαίως. Corrigendum: Οὐκ ἄλλως. Sæpe ἄλλως ponitur pro *temere*, *nullo certo consilio*. Criton. p. 371. C. ὅτι ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο. Phædon. p. 384. A. ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη. Lucian. Deor. Dial. xx. p. 255. ἄλλως ἠρόμην. ubi vide Hemsterh. Quam notionem multis exemplis illustravit Jac. Perizonius ad Ælian. V. H. ii. 13. p. 106. Denique ἄλλως exquisitiore ratione sic cum nominibus jungitur, ut ejus vis non aliter, quam Latino *prorsus*, vel *non nisi*, exprimatur. Theætet. p. 128. G. ὅτι οὐ λῆροι εἰσὶ, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες. *non nisi pondera terræ*. Quod Scholiastes doctum esse monet ex Homerico, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Il. Σ. 104. Platonem imitatur Heliodor. v. p. 247. ὁ δὲ πρεσβύτης, ἄχθος μὲν τηνάλλως. ubi omnino scribendum: ἄχθος μὲν γῆς ἄλλως. Polit. vi. p. 457. D. οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελῴμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. Euripides apud Lycurg. in Leocrat. p. 220. Μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα. Demosthen. de F. L. p. 123. οἱ δὲ ἀντιλέγοντες, ὄχλος ἄλλως, καὶ βασκανία κατεφαίνετο. quem flosculum ex eo carpsit Dio Chrys. Or. lv. p. 561. C. καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἡγοῦνται. Demosthenes autem imitatus videtur Euripidem apud Stob. p. 590. Γέροντες οὐδέν ἐσμεν ἄλλο, πλὴν ὄχλος, Καὶ σχῆμ', ὀνείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα. Qui locus non sollicitandus erat a viro doctissimo Animadv. ad Ammon. p. 15. sed comparandus cum ejusdem Tragici Heraclid. 997. Εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐτητύμως Ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα. aut cum notissimo Horatiano, 'Nos numerus sumus, et fruges consumere nati.' Aristides Oratione in Leptinem, quam nuper edidit Jac. Morellius, vir egregie eruditus, p. 88. λόγος ἄλλως ἅπαντα ταῦτ' οἶμαι δόξει. *non nisi fabula*. Dio Cass. lxvii. p. 1101. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καλλώπισμα ἄλλως ἦν. Julian. Or. iii. p. 118. B. ματαίας ἄλλως ὑποψίας. De hac vocis potestate non pœnitebit legisse Jo. Toupium ad Longin. p. 167.

[t] Οὐκ ἐτῶς] Repone: Οὐκ ἐτός. οὐκ ἐτωσίως. Sed corrupto verbo γεγραφὼς quomodo medear, in præsenti non reperio. Polit. iii. p. 443. H. Οὐκ ἐτὸς πάνυ ᾐσχύνου τὸ ψεῦδος λέγειν. Πάνυ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰκότως. Polit. viii. p. 501. C. Οὐκ ἐτὸς ἥ τε τραγῳδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι. Ad utrumque locum Scholia videnda. Anaxilas apud Athen. Lib. x. p. 416. F. Οὐκ ἐτὸς ἐρωτῶσι προσιόντες τινές. Philetærus apud eundem L. xiv. p. 572. D. Οὐκ ἐτὸς ἑταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ. Aristoph. Pluto v. 404. Acharn. v. 410. etc. Themist. Or. ii. p. 34. D. A Platone locutionem sumsit Hermias Scholiis Mss. in Phædrum: Οὐκ ἐτὸς γὰρ καὶ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ (Hec. v. 497.) Ταλθύβιος φησί· Γέρων μὲν εἰμὶ, ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἔχρηζον. Addo Photii glossam e Lex. Ms. ut ex ea Suidas castigetur: Οὐκ ἐτός. οὐκ ἀπεικότως, (Suidas male. Οὐκ ἐτῶς, ἢ οὐκ εἰκότως) ἢ οὐ μάτην, παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὅ ἐστι μάταιον. οἱ δὲ, οὐκ ἀλόγως. In Codice Timæi, teste Villoisono ad Longum p. 179. manus recentior ad hanc glossam adscripsit: Οὐ καταλέλειπται. οὐ κατελείφθη.

[u] Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ] Quam recentiores ἀλληγορίαν dicunt, veteres ὑπόνοιαν dixisse, pulcre monet Plutarch. de aud. Poet. p. 19. E. οὓς (μύθους) ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Ex quo loco recte argumentum duxit H. Vales. de Critic. i. 9. p. 157. quo probaret, Allegorias Homericas, quæ sub Heraclidis nomine circumferuntur, non veteri illi Pontico, sed alteri recentiori, Heraclidi esse tribuendas. Plato Polit. ii. p. 430. B. θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας, οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν. ὁ γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ, τι τε ὑπόνοια, καὶ ὃ μὴ, etc. quem locum laudans Olympiodorus Scholiis Mss. in Gorgiam, ὑπόνοιαν item ἀλληγορίαν interpretatur. Dionys. Hal. Τέχνῃ p. 51. καὶ γὰρ οὐδὲν πλέον τοῦ καθ' ὑπόνοιαν λέγειν. Alciphron. Lib. ii. ep. 4. p. 248. καὶ ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων ἀστεϊσμοῖς σε διατωθάζειν. Menander Rhetor p. 598. μὴ γὰρ τοῦτο, εἰ καὶ καθ' ὑπόνοιαν εἴρηται, πρὸς ἄλλο τι ἔχει ὀρθῶς. Origenes contr. Cels. L. iv. p. 189. ἆρα μόνοις Ἕλλησιν ἐν ὑπονοίᾳ ἔξεστι φιλοσοφεῖν; Synes. Dion. p. 53. A. σπαράττειν τὸ θεῖον ἅπαν ταῖς ἀτόποις ὑπονοίαις περὶ αὐτοῦ. Hanc loquendi rationem attigerunt Casaubon. ad Sueton. Vesp. 13. et Mangeius ad Philonem T. i. p. 304. T. ii.

Οὐχ ἥκιστα.[v] πάνυ· ὡς Πορφύριος[w] ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ νοῦ χωρίζοντας τὸ νοητόν· διενεχθέντες δὲ πρὸς ἀλλήλους τὸ παρηγμένον αὐτῶν τῆς δόξης οὐχ ἥκιστα.

Ὄφλειν.[x] ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ.

Ὄχθας.[y] γῆς ἀναστήματα.

Π.

Παιανίσαι.[a] τὸν Παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι. ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο λέγειν.

p. 180. sed abunde illustravit Budæus Comm. L. Gr. p. 918. In Timæi Codice manus recentior huic glossæ adjecit verba, οὐκ ἐν ὑπολήψει, ut testatur Villoison. l. c.

[v] Οὐχ ἥκιστα] Pro πάνυ Ms. οὐ πάνυ. Vide notata ad v. Ἥκιστα. Sophist. p. 148. init. καὶ δὴ καὶ τὸν ξένιον οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον. Politic. p. 182. A. Ταύτης τε οὐχ ἥκιστα αὐτῆς ἕνεκα τῆς δυσχερείας. Protag. p. 193. B. Εὖ ἔμοιγε ἔδοξεν· οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τῇ νῦν ἡμέρᾳ. Cratyl. p. 271. D. καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. Sympos. p. 317. D. Phædon. p. 402. D. Polit. ii. p. 428. H. etc. Recte igitur Atticis adscribit Mœris p. 281.

[w] Πορφύριος] Plotinus librum scripserat, ὅτι οὐκ ἔξω τοῦ νοῦ τὰ νοητά· cui alium opposuit Porphyrius, ὅτι ἔξω τοῦ νοῦ ὑφέστηκε τὸ νόημα. Sed post in Plotini sententiam concessit, publice retractans suam. Quæ de se ipso commemorat Porph. de Vita Plotini p. 123. illa Palinodia hic laudari videtur. Neque quicquam caussæ est, quare hæc scripta cum Luc. Holstenio de Vita Porphyr. c. x. p. 269. vel suppressa ab ipso auctore, vel una cum eo periisse putemus. Porphyrii verba, et mutila et corrupta, sic redintegranda videntur: διενεχθέντες δὲ πρὸς ἀλλήλους διὰ τὸ παρηλλαγμένον αὐτῶν τῆς δόξης οὐχ ἥκιστα. Ceterum in præf. demonstravimus, hunc Porphyrii locum non a Timæo esse allatum, sed a studioso quodam lectore primum margini adscriptum, mox, ut fieri solet, in textum irrepsisse.

[x] Ὄφλειν] Legg. v. p. 611. G. ὁ δὲ ὄφλων, ἄλλο τοσοῦτον μέρος ἀποτίσει. vi. p. 614. H. ἐὰν δὲ ὁ φεύγων ὄφλῃ, τῶν κοινῶν κτημάτων μὴ μετεχέτω. ix. p. 660. C. x. p. 678. G. Frequens etiam est plena locutio, ὄφλειν δίκην. Hipp. Maj. p. 100. C. Apolog. p. 368. C. Legg. viii. p. 618. E. et alibi sæpe. Pollux viii. 22. Mœris p. 426. et ibi Pierson. Pro ἐπὶ Photius Lex. Ms. et Suidas legunt ἐν.

[y] Ὄχθας] Ὄχθους scribit Oudendorpius ad Thom. M. p. 667. inductus a Grammaticis, qui ὄχθη de *ripa*, ὄχθος de *tumulo* dici volunt. Sed quam vanum hoc discrimen sit, ostendunt viri Græce doctissimi, Villoisonus et Tollius ad Apollon. Lex. Homer. in v. Vox in Platone quærenda.

[a] Παιανίσαι] In mendosam Cod. scripturam, ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους, et Photius Lex. Ms. et Etymol. M. p. 657. 18. consentiunt. Quæ lectio conflata videtur ex duobus Grammaticis, quorum alter scripserat, ἔργου ἀρχομένους, alter, ἐπὶ ἔργον ἐρχομένους. Lexicon Bibl. Coislin. p. 238. Παιανίσαι.—ἦν δὲ ἔθος γὰρ ἔργου ἀρχομένου (l. —νους) τοῦτο λέγειν. At Suidas, in ceteris conveniens, legit:—ἐπὶ ἔργον ἐρχομένους, ut Timæum quoque scripsisse arbitror. Axioch. p. 729. C. εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Epist. vii. p. 721. F. παιῶνα τινὰ ἀναβοήσαντες βάρβαρον καὶ πολεμικόν. Legg. iii. p. 594. F. θρήνους δὲ τὶς ἂν αὐτοὺς μάλιστα ἐκάλεσε· καὶ παιῶνος, ἕτερον. Sympos. p. 317. A. ἄλλοις μὲν τισι θεῶν ὕμνους καὶ παιῶνας εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους. ubi Ms. Parisin. et Scholiastes, παιᾶνας. Athenæus iv. p. 179. D.

Παιδουργία.[b] παιδοποιΐα.

Παλιναίρετα.[c] Φευκτὰ, ἔκβλητα, τὸ ἐναντίον πρὸς αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ πάλιν αὐτὰ ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γάρ φησι γεγονότα πάντα καὶ διεφθαρμένα.

Παλίμβολος.[d] ὕποπτος καὶ ὕπουλος, πολυμετάβολός τε, καὶ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων.

laudans locum ex eodem Sympos. p. 316. E. pro ἐάσαντας τὸν θεὸν posuit παιωνίσαντας. Aristophan. Pac. v. 554. Ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας. ubi vide Schol. Non abutar otio in pluribus colligendis. Ut παιὰν et παιὼν promiscue scribitur, sic etiam παιανίζειν et παιωνίζειν. Vide Davis. ad Maxim. Tyr. Diss. xxxv. p. 622. et Wesseling. ad Diodor. Sic. xiii. 16.

[b] Παιδουργία] Legg. vi. p. 623. C. καὶ πρὸς τούτοις δεῖ μὴ τῶν σωμάτων διακεχυμένων ὑπὸ μέθης γίγνεσθαι τὴν παιδουργίαν. Unde vocem excerpsit Pollux iii. 14. Glossula quoque est apud Phot. Lex. Ms. et Suidam.

[c] Παλιναίρετα] Apud Photium Lex. Ms. sic legitur hæc glossa: Παλιναίρετα. φευκτὰ, ἔκκλιτα, τὸ ἐναντίον τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει δὲ καὶ παλ.... ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γὰρ etc. scilicet p. 548. E. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα, τό, τε αἷμα αὐτὸ πρῶτον διόλλυσι, καὶ αὐτὰ οὐδεμίαν τροφὴν ἔτι τῷ σώματι παρέχοντα, etc. Timæi glossam præclare explicat et emendat præceptor meus suavissimus: 'Primum τὸ ἐν. πρὸς αὐτῇ τῇ αἱ. hunc sensum habent: *quæ contrarium in ipsa electione adfectum excitant mentique insinuant: odii scil. et fugæ, ut quæ modo videbare probaturus electurusque, nunc averso animo fugias ac vites.* Sensus paullum differt in Photii lectione, *adfectus optioni vel electioni contrarius.* Tum voci corruptæ nihil propius invenio quam παλίνσυτα vel παλίσσυτα· ea fere potestate capiendum in Platone: dixerat, quo motu liquorum justo et naturali ὑγιαίνειν ξυμβαίνῃ τὰ πολλά· at si contraria via retro agantur, sanguinem corrumpi, nutricemque virtutem interire etc. Idem pæne παλινάγρετος, quod simili modo Numenius Pythagoricus usurpavit apud Euseb. Præp. Evang. xv. p. 819. καὶ γεννητὰ καὶ παλινάγρετα. iterumque de Arcesilao p. 730. A. ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετεκυλινδεῖτο κἀκεῖθεν—παλινάγρετος καὶ δύσκριτος καὶ παλίμβολός τε ἅμα etc.' Hactenus ille. Ceterum vocem παλιναίρετος omnium eruditissime exposuit Harpocration, Pindarum, etiam docens, *ædificia, quæ diruta fuerint, et rursus instaurata,* παλιναίρετα appellasse. Quo fortasse etiam referendum illud Phrynichi Σοφιστ. Παρασκ. Ms. Παλιναίρετα. τὰ ἐκ καταλύσεως οἰκοδομίας παλαιᾶς εἰς ἑτέραν πρόσφατον οἰκοδόμησιν ἐμβαλλόμενα. Hesychius: Παλιναίρετον. ἐπεσκευασμένον καὶ οἷον ἐκ παλαιοῦ κεκαινοποιημένον, παλισύρραπτον. Vulgo minus recte scribitur παλισσύγγραπτον. His accedat Suidas: Παλιναίρετα. τὰ ἐπεσκευασμένα, καὶ οἷον ἐπίγναφα· οὐ καινὰ δὲ, οὐδὲ ὑγιῆ. Eadem fere παλίμβολα vocat Nicander apud Athen. ix. p. 370. A. ἣ μὲν ἔοικε Πέλμασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν. ubi πέδιλα παλίμβολα sunt *calcei interpolati*, non *calcei mutatorii*, ut cum interprete accepit Spanhemius ad Aristoph. Plut. v. 662. Comici apud Polluc. vi. 164. παλίμπηγα, *clavis suppacta,* dicunt τὰ παλαιὰ καττύματα.

[d] Παλίμβολος] Proprie *servus nequam,* ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπρατος. Sic optime Harpocration, leviter emendatus ex Phot. Lex. Ms. Vide Eustath. ad Od. A. p. 1415. et Hesych. in v. Deinde *quilibet veterator, callidus, vafer, fallax.* Glossa fluxit ex loco nobilissimo Legg. iv. p. 596. D. ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα ἑαυτὴν ἤθη παλίμβολα καὶ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα. Dio Chrysost. Orat. xxxi. p. 321. A. φαίνεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὑγιεῖς, καὶ μηδὲν παλίμβολον ἔχοντας, μηδὲ δυσχερές· ἀλλὰ πλεῖστον ἀπάτης καὶ πονηρίας ἀπηλλαγμένους. Ibid. D. conjunxit παλίμβολα et παλίμπρατα. Plutarch. Crasso p. 555. D. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ. Aristides Tom. i. p. 441. ἆρ' οὐκ αἰσχρὸν καὶ παλίμβολον ἦν ἀποδράντας τῇ ὑστεραίᾳ etc. Liban. Opp. Tom. ii. p. 126. D. ἀντὶ δὲ ἀτάκ-

Παρακαταβολή.[e] πρόθεσις τοῦ δεκάτου μέρους τοῦ τιμήματος·

Παραταχθείς.[f] παρ' αὐτὸν ταχθείς.

Παράστασις.[g] στάσις παρά τινα ἄτιμος· γίνεται δὲ ἐπὶ τῶν χρεωφειλετῶν.

Παρατενεῖς.[h] ἀπολεῖς, ἐπὶ πλέον παρελκύσεις.

Πάρεστιν.[i] ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν.

Παρίεμαι.[j] παραιτοῦμαι.

των, εὐπειθεῖς· ἀντὶ δὲ παλιμβόλων, βεβαίους. Themist. Orat. xxi. p. 247. B. ἀλλ' ὡς κακοῦργόν τινα καὶ παλίμβολον, μαστιγοῦν παραδώσετε. Aristænet. Lib. i. ep. 28. Albinus apud Fabric. B. Gr. Vol. ii. p. 44. Πάλιν in his compositis *contrarium*, vel *vitium* denotare, docent Valckenar. ad Euripid. Phœniss. 1346. et Toupius Emend. in Suid. T. iii. p. 3. Post Παλίμβολος in margine Codicis scriptum esse, Πῆγμα. τραγικὴ σκηνή. monet Cl. Villoisonus ad Long. p. 180.

[e] Παρακαταβολή] Codex Ms. δεκαμέρους, pro quo rectius Photius Lex. Ms. et Suidas δεκάτου μέρους. Contra male Suidas πρόσθεσις dedit pro πρόθεσις. Pollux viii. 32. Παρακαταβολή, ὅστις ἀντιλέγοι, ὡς αὐτὸς δικαιότερος ὢν ἔχειν τὸν κλῆρον ἐξ ἀγχιστείας, ἢ διαθηκῶν. παρακατέβαλε δὲ τῆς οὐσίας τὸ δέκατον, ὡς προσεισοίσων, ἂν ἡττηθῇ. Lexicon Rhet. Ms. Παρακαταβολὴ καὶ Παρακαταβάλλειν. ἀργύριον ἐστὶ καταβαλλόμενον ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων χρημάτων δεδημοσιευμένων πρὸς τὴν πόλιν, ἢ κλήρων, ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας, εἰ ἡττηθεῖεν εἰς τὴν δίκην. cui consentit Harpocration in v. ubi vide Maussac. et Vales. Grammaticus Ms. qui Δικῶν ὀνόματα collegit: Παρακαταβαλεῖν. τὸ διδόναι ἐγγύας, ὅτι δικαίως ἀπαιτεῖ. Ex Platone hanc vocem non annotavimus.

[f] Παραταχθείς] Respicit Polit. viii. p. 496. F. ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι. Glossa quoque est apud Phot. Lex. Ms. et Suidam.

[g] Παράστασις] Legg. ix. p. 652. F. θάνατον δὲ, ἢ δεσμοὺς, ἢ πληγὰς, ἤ τινας ἀμόρφους ἕδρας, ἢ στάσεις, ἢ παραστάσεις εἰς ἱερὰ ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ἔσχατα etc. Hic locus obversabatur Dioni Cass. Lib. lv. p. 790. ἕδραι τε ἄτιμοι, καὶ στάσεις ἐπονείδιστοι, τό, τε προλυπηθῆναι καὶ τὸ προφοβηθῆναι, συχνοὺς βελτίους ἐποίησε. ut recte monuit Is. Casaubonus, de hoc pœnæ genere exquisita tradens, ad Sueton. August. cap. 24. Pro παρά τινα Suidas habet παρά τινος. Mox Photius Lex. Ms. γίνεται δὲ καὶ ἐπί.

[h] Παρατενεῖς] Lyside p. 106. C. παραταθήσεται ὑπὸ σοῦ ἀκούων θαμὰ λέγοντος. Euthyd. p. 227. F. καὶ τὼ ἄνδρε γελῶντε καὶ κροτοῦντε καὶ χαίροντε, ὀλίγου παρετάθησαν. Sympos. p. 329. E. καὶ ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις, καὶ ὑπεραποθνήσκειν, καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. Xenophon Memorab. Socrat. iii. p. 163. ὡς παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς. Philo T. ii. p. 112. παρατείνει λιμῷ τοὺς γαστέρας. Plutarch. Tom. ii. p. 117. F. ταῖς τοῦ σώματος αἰκίαις παρατεινομένους. Aristides Tom. i. p. 313. καὶ παρετετάμην πρὸς τὸ συμβησόμενον. Levi mendo liberandus est Eunapius Ædes. p. 41. ὅτι δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παραθέντες, συνῄεσαν εἰς τὸ θέατρον. Scribe, ὑπὸ λιμοῦ παραταθέντες. ut p. 153. καὶ πολλῷ καμάτῳ παρετείνοντο. Verbi vim suo more, id est, egregie explanavit Casaubonus ad Athen. iv. 14. p. 285. attigit etiam Valckenarius ad Euripid. Phœniss. v. 1691. Simplex τείνεσθαι eadem fere significatione est apud Chariton. Lib. i. p. 4. ἡμεῖς δὲ ἐτάθημεν αὐλείοις θύραις προσαγρυπνοῦντες. ubi vide Dorvillium. Pro Παρατενεῖς Photius Ms. errore manifesto exhibet Παρατενθεῖς. Suidas vero, Παραπενθεῖς, quod bene correxit Kusterus.

[i] Πάρεστιν] Gorg. p. 281. C. et alibi. Mox: Παρόν. ἐξὸν, δυνατὸν, δέον. Utraque glossa est apud Photium Lex. Ms. et Suidam.

[j] Παρίεμαι] Hujus rarissimæ notionis ratio, nondum, quod sciam, explicata, pendet ab indole Mediorum. Ut ἵημι et ἀφίημι est *mitto*, ἵεμαι et ἀφίεμαι, *mihi mitti volo*, id est, *cupio*, *peto*, sic παρίημι, *admitto*, παρίεμαι, *ad me admitti volo*,

Παιδουργία.[b] παιδοποιΐα.

Παλιναίρετα.[c] φευκτὰ, ἔκβλητα, τὸ ἐναντίον πρὸς αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ πάλιν αὐτὰ ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γάρ φησι γεγονότα πάντα καὶ διεφθαρμένα.

Παλίμβολος.[d] ὕποπτος καὶ ὕπουλος, πολυμετάβολός τε, καὶ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων.

laudans locum ex eodem Sympos. p. 316. E. pro ἐάσαντας τὸν θεὸν posuit παιωνίσαντας. Aristophan. Pac. v. 554. Ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας. ubi vide Schol. Non abutar otio in pluribus colligendis. Ut παιὰν et παιὼν promiscue scribitur, sic etiam παιανίζειν et παιωνίζειν. Vide Davis. ad Maxim. Tyr. Diss. xxxv. p. 622. et Wesseling. ad Diodor. Sic. xiii. 16.

[b] Παιδουργία] Legg. vi. p. 623. C. καὶ πρὸς τούτοις δεῖ μὴ τῶν σωμάτων διακεχυμένων ὑπὸ μέθης γίγνεσθαι τὴν παιδουργίαν. Unde vocem excerpsit Pollux iii. 14. Glossula quoque est apud Phot. Lex. Ms. et Suidam.

[c] Παλιναίρετα] Apud Photium Lex. Ms. sic legitur hæc glossa: Παλιναίρετα. φευκτὰ, ἔκκλιτα, τὸ ἐναντίον τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει δὲ καὶ παλ.... ἐν Τιμαίῳ: παλιναίρετα γὰρ etc. scilicet p. 548. E. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα, τό, τε αἷμα αὐτὸ πρῶτον διόλλυσι, καὶ αὐτὰ οὐδεμίαν τροφὴν ἔτι τῷ σώματι παρέχοντα, etc. Timæi glossam præclare explicat et emendat præceptor meus suavissimus: 'Primum τὸ ἐν. πρὸς αὐτῇ τῇ αἱ. hunc sensum habent: *quæ contrarium in ipsa electione adfectum excitant mentique insinuant: odii scil. et fugæ, ut quæ modo videbare probaturus electurusque, nunc averso animo fugias ac vites.* Sensus paullum differt in Photii lectione, *adfectus optioni vel electioni contrarius.* Tum voci corruptæ nihil propius invenio quam παλίνσυτα vel παλίσσυτα· ea fere potestate capiendum in Platone: dixerat, quo motu liquorum justo et naturali ὑγιαίνειν ξυμβαίνῃ τὰ πολλά· at si contraria via retro agantur, sanguinem corrumpi, nutricemque virtutem interire etc. Idem pæne παλινάγρετος, quod simili modo Numenius Pythagoricus usurpavit apud Euseb. Præp. Evang. xv. p. 819. καὶ γεννητὰ καὶ παλινάγρετα. iterumque de Arcesilao p. 730. A. ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετεκυλινδεῖτο κἀκεῖθεν—παλινάγρετος καὶ δύσκριτος καὶ παλίμβολός τε ἅμα etc.' Hactenus ille. Ceterum vocem παλιναίρετος omnium eruditissime exposuit Harpocration, Pindarum, etiam docens, *ædificia, quæ diruta fuerint, et rursus instaurata*, παλιναίρετα appellasse. Quo fortasse etiam referendum illud Phrynichi Σοφιστ. Παρασκ. Ms. Παλιναίρετα. τὰ ἐκ καταλύσεως οἰκοδομίας παλαιᾶς εἰς ἑτέραν πρόσφατον οἰκοδόμησιν ἐμβαλλόμενα. Hesychius: Παλιναίρετον. ἐπεσκευασμένον καὶ οἷον ἐκ παλαιοῦ κεκαινοποιημένον, παλινσύγγραπτον. Vulgo minus recte scribitur παλινσύγγραπτον. His accedat Suidas: Παλιναίρετα. τὰ ἐπεσκευασμένα, καὶ οἷον ἐπίγναφα· οὐ καινὰ δὲ, οὐδὲ ὑγιῆ. Eadem fere παλίμβολα vocat Nicander apud Athen. ix. p. 370. A. ἣ μὲν ἔοικε Πελμασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν. ubi πέδιλα παλίμβολα sunt *calcei interpolati*, non *calcei mutatorii*, ut cum interprete accepit Spanhemius ad Aristoph. Plut. v. 662. Comici apud Polluc. vi. 164. παλίμπηγα, *clavis suppacta*, dicunt τὰ παλαιὰ καττύματα.

[d] Παλίμβολος] Proprie *servus nequam, ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ μεταβεβλημένος*, παλίμπρατος. Sic optime Harpocration, leviter emendatus ex Phot. Lex. Ms. Vide Eustath. ad Od. A. p. 1415. et Hesych. in v. Deinde quilibet *veterator, callidus, vafer, fallax.* Glossa fluxit ex loco nobilissimo Legg. iv. p. 596. D. ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα αὐτὴν ἤθη παλίμβολα καὶ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα. Dio Chrysost. Orat. xxxi. p. 321. A. φαίνεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὑγιεῖς, καὶ μηδὲν παλίμβολον ἔχοντας, μηδὲ δυσχερές· ἀλλὰ πλεῖστον ἀπάτης καὶ πονηρίας ἀπηλλαγμένους. Ibid. D. conjunxit παλίμβολα et παλίμπρατα. Plutarch. Crasso p. 555. D. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ. Aristides Tom. i. p. 444. ἆρ' οὐκ αἰσχρὸν καὶ παλίμβολον ἦν ἀποδράντας τῇ ὑστεραίᾳ etc. Liban. Opp. Tom. ii. p. 126. D. ἀντὶ δὲ ἀπάκ-

Παρακαταβολή.[e] πρόθεσις τοῦ δεκάτου μέρους τοῦ τιμήματος.

Παραταχθείς.[f] παρ' αὐτὸν ταχθείς.

Παράστασις.[g] στάσις παρά τινα ἄτιμος· γίνεται δὲ ἐπὶ τῶν χρεωφειλετῶν.

Παρατενεῖς.[h] ἀπολεῖς, ἐπὶ πλέον παρελκύσεις.

Πάρεστιν.[i] ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν.

Παρίεμαι.[j] παραιτοῦμαι.

των, εὐπειθεῖς· ἀντὶ δὲ παλιμβόλων, βεβαίους. Themist. Orat. xxi. p. 247. B. ἀλλ' ὡς κακοῦργόν τινα καὶ παλίμβολον, μαστιγοῦν παραδώσετε. Aristænet. Lib. i. ep. 28. Albinus apud Fabric. B. Gr. Vol. ii. p. 44. Πάλιν in his compositis *contrarium*, vel *vitium* denotare, docent Valckenar. ad Euripid. Phœniss. 1346. et Toupius Emend. in Suid. T. iii. p. 8. Post Παλίμβολος in margine Codicis scriptum esse, Πῆγμα. τραγικὴ σκηνή. monet Cl. Villoisonus ad Long. p. 180.

[e] Παρακαταβολή] Codex Ms. δεκαμέρους, pro quo rectius Photius Lex. Ms. et Suidas δεκάτου μέρους. Contra male Suidas πρόσθεσις dedit pro πρόθεσις. Pollux viii. 32. Παρακαταβολή, ὅστις ἀντιλέγοι, ὡς αὐτὸς δικαιότερος ὢν ἔχειν τὸν κλῆρον ἐξ ἀγχιστείας, ἢ διαθηκῶν. παρακατέβαλε δὲ τῆς οὐσίας τὸ δέκατον, ὡς προσεισοίσων, ἂν ἡττηθῇ. Lexicon Rhet. Ms. Παρακαταβολὴ καὶ Παρακαταβάλλειν. ἀργύριον ἐστὶ καταβαλλόμενον ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων χρημάτων δεδημοσιευμένων πρὸς τὴν πόλιν, ἢ κλήρων, ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας, εἰ ἡττηθεῖεν εἰς τὴν δίκην. cui consentit Harpocration in v. ubi vide Maussac. et Vales. Grammaticus Ms. qui Δικῶν ὀνόματα collegit: Παρακαταβαλεῖν. τὸ διδόναι ἐγγύας, ὅτι δικαίως ἀπαιτεῖ. Ex Platone hanc vocem non annotavimus.

[f] Παραταχθείς] Respicit Polit. viii. p. 496. F. ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι. Glossa quoque est apud Phot. Lex. Ms. et Suidam.

[g] Παράστασις] Legg. ix. p. 652. F. θάνατον δὲ, ἢ δεσμοὺς, ἢ πληγὰς, ἤ τινας ἀμόρφους ἕδρας, ἢ στάσεις, ἢ παραστάσεις εἰς ἱερὰ ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ἔσχατα etc. Hic locus obversabatur Dioni Cass. Lib. lv. p. 790. ἕδραι τε ἄτιμοι, καὶ στάσεις ἐπονείδιστοι, τό, τε προλυπηθῆναι καὶ τὸ προφοβηθῆναι, συχνοὺς βελτίους ἐποίησε. ut recte monuit Is. Casaubonus, de hoc pœnæ genere exquisita tradens, ad Sueton. August. cap. 24. Pro παρά τινα Suidas habet παρά τινος. Mox Photius Lex. Ms. γίνεται δὲ καὶ ἐπί.

[h] Παρατενεῖς] Lyside p. 106. C. παραταθήσεται ὑπὸ σοῦ ἀκούων θαμὰ λέγοντος. Euthyd. p. 227. F. καὶ τὼ ἄνδρε γελῶντε καὶ κροτοῦντε καὶ χαίροντε, ὀλίγου παρετάθησαν. Sympos. p. 329. E. καὶ ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις, καὶ ὑπεραποθνήσκειν, καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. Xenophon Memorab. Socrat. iii. p. 168. ὡς παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς. Philo T. ii. p. 112. παρατείνει λιμῷ τοὺς γαστέρας. Plutarch. Tom. ii. p. 117. F. ταῖς τοῦ σώματος αἰκίαις παρατεινομένους. Aristides Tom. i. p. 313. καὶ παρετετάμην πρὸς τὸ συμβησόμενον. Levi mendo liberandus est Eunapius Ædes. p. 41. ὅτι δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παραθέντες, συνῄεσαν εἰς τὸ θέατρον. Scribe, ὑπὸ λιμοῦ παραταθέντες. ut p. 153. καὶ πολλῷ καμάτῳ παρετείνοντο. Verbi vim suo more, id est, egregie explanavit Casaubonus ad Athen. iv. 14. p. 285. attigit etiam Valckenarius ad Euripid. Phœniss. v. 1691. Simplex τείνεσθαι eadem fere significatione est apud Chariton. Lib. i. p. 4. ἡμεῖς δὲ ἐτάθημεν αὐλείοις θύραις προσαγρυπνοῦντες. ubi vide Dorvillium. Pro Παρατενεῖς Photius Ms. errore manifesto exhibet Παρατενθεῖς. Suidas vero, Παραπενθεῖς, quod bene correxit Kusterus.

[i] Πάρεστιν] Gorg. p. 281. C. et alibi. Mox: Παρόν. ἐξὸν, δυνατὸν, δέον. Utraque glossa est apud Photium Lex. Ms. et Suidam.

[j] Παρίεμαι] Hujus rarissimæ notionis ratio, nondum, quod sciam, explicata, pendet ab indole Mediorum. Ut ἵημι et ἐφίημι est *mitto*, ἵεμαι et ἐφίεμαι, *mihi mitti volo*, id est, *cupio*, *peto*, sic παρίημι, *admitto*, παρίεμαι, *ad me admitti volo*,

Πάρνοψ.[k] ἀκρίδος εἶδος.

Παρνησός.[l] ὄρος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Παρόν.[m] ἐξὸν, δυνατὸν, δέον.

Πατρούχου παρθένου.[n] τῆς ὀρφανῆς καὶ ἐπικλήρου, ᾗ προσήκει τὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν.

id est, *precor*, *deprecor*. Apolog. p. 358. E. *καὶ μέν τοι καὶ πάνυ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι.* quod ipse Plato per *παραιτοῦμαι* post explicat p. 363. A. *ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην.* H. Stephanus, quamvis dubitans de lectionis sanitate, bene tamen comparavit Polit. i. p. 415. F. *πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι. οὐδέν σου παρίεμαι.* quem locum respexit Phrynichus Ms. *Οὐδὲν σοῦ παρίεμαι. οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι.* Idem verbum olim extitit Legg. v. p. 610. F. At nunc glossa ejus locum occupat: *ἰδιώτῃ δ' ἂν ἄρα ποτὲ ἀνάγκη τις γίγνηται ἀποδημεῖν, παραιτησάμενος μὲν τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω.* Sed vetus et legitimum *παρέμενος* restituendum est ex Codicibus Parisino et Leidensi, in quibus perspicue scriptum legitur: *παρέμενος μὲν τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω.* Lexicon Ms. in Bibl. Regia: *Παραιτοῦμαί σε, καὶ Παρῃτήσατο αὐτὸν, καὶ Παρῃτήσατο τὸ πρᾶγμα, οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' οἷον ὅτι Παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ Παραιτοῦμαί σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν· τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονας σοὶ εἶναι. λέγουσι δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Παρίεμαι.* Longinus Art. Rhet. p. 714. inter verba, quæ orationem illuminent, etiam *παρίεσθαι* recenset: *τό τε παραιτήσασθαι Παρίεσθαι.* Sic scribendum pro *παρεῖσθαι.* Timæi glossam in Lexica sua receperunt Photius Ms. et Suidas.

[k] *Πάρνοψ*] Glossa videtur aliunde huc irrepsisse.

[l] *Παρνησός*] Glossa ducta est e Critia p. 500. C. *καὶ τὸ κατὰ τὴν ἄλλην ἤπειρον, μέχρι τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ Πάρνηθος τῶν ἄκρων.* Ex quo loco perspicuum est, in Timæo pro *Παρνησὸς* scribendum esse *Πάρνης*, quamvis Photius Lex. Ms. et Scholiastes ad h. l. pravam scripturam servent. Vide Strabon. Lib. ix. p. 613. Stephan. Byz. in v. Scholiast. Comici ad Nub. v. 322. ad Acharn. v. 347. et Jos. Wass. addend. ad Thucyd. p. 671. In Senecæ Hippol. v. 4. *Parnetha* etiam restituit Jos. Scaliger. Hunc montem Holsten. ad Steph. etiam *Πάρνηθον* dici affirmat. Sed falsa sunt testimonia, quibus nititur vir magnus. Nam in Hesychio *Πάρνηθος* non rectus casus est, sed genitivus, jungendus cum *ὄχθος.* At in Etymol. M. p. 361. 31. pro *ὑπὸ τὴν Πάρνηθον* Kusterus ad Suid. Tom. i. p. 819. legendum docuit *ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος.* Solus igitur restat locus Etymol. p. 352. 50. ubi quis est, quin pro *τοῦ Παρνήθου*, una literula mutata, *τοῦ Πάρνηθος* scribere malit? Hanc correctionem post e Ms. firmavit Valckenarius ad Herodot. v. 62. Hesychium vero *Parnetha* cum *Parnasso* confudisse, monuit Is. Casaubon. ad Persii Prolog. p. 10.

[m] *Παρόν*] Vide sup. v. *Πάρεστι.* Cl. Villoisonus ad Longum p. 180. ait, post hanc vocem in Codicis margine scriptum esse: *Μόνον, καὶ ἀντὶ τοῦ πλὴν, καὶ οἷον πότερον.*

[n] *Πατρούχου παρθένου*] Ex Herodoto Lib. vi. 57. *πατρούχου τε παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν, ἢν μή περ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ.* Cum Glossographo nostro, quem Photius Lex. Ms. et Suidas compilerunt, Pollux iii. 33. aliique Grammatice consentiunt. Scholiastes Platonis ad Legg. i. p. 567. E. *Κλῆρός ἐστι κτημάτων οὐσία τις, ἢ λαχμὸς, ἢ μέτρον τι γῆς ἴδιον καὶ Κληροῦχοι, οἱ ταῦτα κατέχοντες. Ἐπίκληρος δέ ἐστιν ἡ ἐπὶ κλήρῳ τινὶ καταλελειμμένη παῖς, ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς, ἀδελφῶν τε οὖσα ἔρημος. τινὲς δὲ ταύτην καὶ Ἐπιπαμάτιδα καὶ Πατροῦχον καλοῦσιν.* Cujus glossæ posterior pars etiam est apud Scholiast. Aristoph. ad Av. v. 581. ubi viri docti ex Hesychio certatim corrigunt *Ἐπιπαματίδα.* Quæ Attice *ἐπίκληρος, ἐπικληρῖτις, ἔγκληρος* et *πατροῦχος*, Dorice dicebatur *αὐτοπάμων, ἐμπάμων, ἐπιπαματὶς, ἐπιπάμων* de quibus nominibus divinitus Ti. Hemsterhus. ad Hesych. Tom. i. p. 1197. et ad Thom. M. p. 346. Eadem a Doribus *πάμωχος*, pro *παμοῦχος*, dici potuit. Certe *πάμωχος* est, *qui totam hereditatem possidet.* Hesychius: *Πάμωχος· ὁ κύριος. Ἰταλοί.* Inde verbum *παμωχέω*, Laconice *παμωχῶ, possideo*, apud eundem Hesychium in v. et in eximiis illis

Πατρονομούμενοι.[o] οἱ τοῖς γονικοῖς νόμοις χρώμενοι, ἢ ὑπὸ τῶν πατέρων ἀρχόμενοι.

Πάχνη.[p] δρόσος πεπηγυῖα. Κρύσταλλος δὲ, τὸ ὑπὸ κρύους συνεσταλμένον καὶ πεπηγός.

Πειρῶντα.[q] πειράζοντα διὰ λόγων παῖδα ἢ γυναῖκα.

Πέλανοι.[r] πέμματα ἐκ παιπάλης καὶ ἐλαίου καὶ μέλιτος πεποιημένα πρὸς θυσίαν.

Tabulis Heracleens. i. vs. 120. de quo, præter Mazochium, vide Ed. Corsinum Proleg. in Notas Gr. p. 20. et Gisb. Kœnium ad Gregor. de Dialect. p. 105. Et, quoniam Doricas voces, a πάομαι derivatas, attigimus, addamus conjecturam in Hesychio: Πάμπανον. ἡ Δημήτηρ, ἐν Ἡρακλείᾳ. Lege: Παμπάμων, *omnia possidens, dives*. Quod aptissimum Cereri epitheton est. Vide eundem v. Πολύβοια.

[o] Πατρονομούμενοι] Legg. iii. p. 586. G. διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονέναι, οἷς ἑπόμενοι, καθάπερ ὄρνιθες, ἀγέλην μίαν ποιήσουσι, πατρονομούμενοι, καὶ βασιλείαν πασῶν δικαιοτάτην βασιλευόμενοι. Paulo ante: ἀλλ' ἔθεσι καὶ τοῖς λεγομένοις πατρικοῖς νόμοις ἑπόμενοι ζῶσιν. Suidas, fortasse ex alio Lexico Platonico: Πατρονομούμενοι. οἱ τοὺς παρὰ τῶν πατέρων παραδεδομένους νόμους τηροῦντες. Longe alia apud Lacones potestas erat vocis πατρονομία et πατρονόμος. Scilicet sic dicebatur *magistratus, ad quem rerum cura, quæ quodammodo paterna erat, pertineret*; de quo vide Ed. Corsin. Dissert. v. post Not. Græc. p. 95. Pro γονικοῖς, προγονικοῖς corrigit Valckenarius ad Euripid. Hippol. v. 826. Rectissime.

[p] Πάχνη] Tim. p. 538. G. τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα παθὸν ταῦτα, χάλαζα· τὸ δ' ἐπὶ γῆς, κρύσταλλος—τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγεται. Sympos. p. 321. E. καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι, etc. Ibid. p. 533. B. ἀνυπόδητος δὲ διὰ τοῦ κρυστάλλου ῥᾷον ἐπορεύετο ἢ οἱ ἄλλοι ὑποδεδεμένοι. Vide sup. v. Ἐρυσίβη. Glossam descripsit Photius Lex. Ms.

[q] Πειρῶντα] Phædr. p. 337. A. γέγραφε γὰρ δὴ ὁ Λυσίας πειρώμενον τινὰ τῶν καλῶν, οὐχ ὑπὸ ἐραστοῦ δέ. ubi Hermias Scholiis Mss. τὸ Πειρώμενον παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ, πειραζόμενον παρά τινος, τουτέστι, προσπαιζόμενον καὶ προσβαλλόμενον. Aristophan. Plut. v. 150. Ὅταν μὲν αὐτὰς τὶς πένης πειρῶν τύχῃ. ubi vide Berglerum. Satyrus apud Athen. L. xii. p. 534. C. τὴν δ' Ἄγιδος γυναῖκα πειρῶν, ὡς ἑταίραν. Lucian. Deor. Dial. vi. p. 217. μῶν οὖν ἐπείρα τινά; ubi exquisita dedit magnus interpres. Alciphron Lib. iii. Ep. 52. ὑποπειρῶσι γὰρ τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου. Photius Lex. Ms. Πειρᾷν, τὸ πειράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ. Μένανδρος. Aristænet. L. i. Ep. 4. p. 32. Ibid. Ep. 7. p. 50. Wass. ad Thucyd. Lib. vii. 54. Pierson. ad Mœrid. p. 310. Eandem vim esse in Latino *tentare*, præter alios multos, docet Muretus ad Tibull. i. 3. 73. Suidas posteriora glossæ verba, παῖδα ἢ γυναῖκα, prætermisit.

[r] Πέλανοι] Legg. vi. p. 626. A. θύματά τε οὐκ ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶα, πέλανοι δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἁγνὰ θύματα. Mirum, ni Suidas h. v. Boethi, vel alterius, Lexicon Platonicum, magno bonarum literarum damno deperditum, compilarit: Πέλανοι. πέμματα ἐκ παιπάλης, τουτέστιν, ἀλεύρου λεπτοτέρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια· ὡς αὐτός φησι· (intellige Platonem) καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι. Διονύσιος Θρᾳξί· Θεοῖς ἀπαρχαί τινες. etc. Sic si glossam capias, poteris carere Kusteri conjecturis, quibus frustra quoque Dionysium, Comicum, ab Athenæo sæpe laudatum, in Dionysium Thracem, Grammaticum, commutavit. Mutila verba, Θεοῖς ἀπ. τινες, Comici sint, an Glossographi, vix discernas. Dionys. Halic. A. R. Lib. ii. p. 134. καὶ θύουσιν αὐτοῖς ἔτι, τῶν μὲν ἐμψύχων οὐδέν· οὐ γὰρ ὅσιον αἱμάττειν τοὺς λίθους· πελάνους δὲ Δήμητρος, καὶ ἄλλας τινὰς καρπῶν ἀπαρχάς. Pausan. Lib. viii. cap. 2. p. 600. καὶ ὁπόσα ἔχει ψυχὴν, τούτων μὲν ἠξίωσεν οὐδὲν θῦσαι, πέμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν, ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι. Porphyr. de Abst. Anim. L. iv. cap. 22. Pollux vi. 76. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 660. et Toupius Emend. in Suid T. i. p. 36.

Πέλτη.[s] ὅπλον κοῦφον, ἴτυν οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἐν μόνης βύρσης γεγονός.

Πελάτης.[t] ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων.

Πενεστικόν.[u] τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικὸν, ὡς τὸ Εἰλωτικὸν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις.

[s] Πέλτη] Protag. p. 209. E. Τίνες δὲ πέλτας ἔχοντες; οἱ πελταστικοὶ, ἢ οἱ μή; Vide Scholiasten ad Legg. vii. p. 637. G. Timæo glossam sublegit Photius Lex. Ms.

[t] Πελάτης] Euthyphr. p. 48. H. πελάτης τὶς ἦν ἐμός· καὶ ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. Qualem recentiores Græci ἐργολάβον vocabant. Mœris p. 324. Πελάτης, τὸν ὑφ' ἡμῶν ἐργολάβον. Arrian. Diss. Epictet. iv. p. 405. Synes. de Provid. p. 105. C. Horum, ut liberorum, multo honestior erat conditio, quam servorum. Pollux iii. 82. Πελάται δὲ καὶ Θῆτες, ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων. Iccirco quos Romani *clientes*, Græci πελάτας vocant, ut Dionys. Halic. A. R. Lib. ii. p. 84. Plutarch. Mario p. 408. C. Crasso p. 556. B. Vide Casaubon. in Athen. x. 12. p. 738. In Suida, glossam Timæi repetente, prave scribitur: Πελάτης. ὁ ἀντιστρέφων καὶ ὑπηρετῶν. in quo Kusterus hærebat: item in Scholiis ad Platonem l. c. Πελάτης. ὁ ἀντιστροφῶν etc. Nunc clarum est, legendum esse: Πελάτης. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν. Famuli, victum pro mercede capientes, alio nomine ἐπισίτιοι dicuntur a Platone Polit. iv. p. 445. B. καὶ ταῦτά γε ἐπισίτιοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες, ὥσπερ οἱ ἄλλοι. ubi Scholiastes: Ἐπισίτιοι· οἱ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενοι. ut Hesych. et Suidas, quorum glossæ ex hoc ipso fonte fluxerunt. Eodem Platonis loco usus est Athenæus vi. p. 247. A.

[u] Πενεστικόν] Codicis Ms. lectione nihil vidi inquinatius: Πεστικόν. τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικὸν πρὸς τὸ εἰλωτικὸν παρὰ τοῖς Σπάρταις. Quæ cum jam olim ita corrupta reperisset Photius Lex. Ms. pluribus mendis cumulavit: Πεστικόν. τὸ πρὸς Θέτταλον θητικὸν, ἢ τὸ Εἰλάτιζον παρὰ Σπαρτιάταις. Πενεστικὸν recte emendat vir doctus in Photii margine. Pro πρὸς nihil hæsitans ὡς in textum recepi. Lexicon Rhetoricum apud Eustath. ad Il. B. p. 295. Ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται μὲν παρὰ Θετταλοῖς, οἱ μὴ γένῳ δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ. Ammonius: Πενέστης παρὰ Θετταλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον χειρωθεὶς, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες. Timæus respexit Legg. vi. p. 623. F. σχεδὸν γὰρ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἡ Λακεδαιμονίων Εἱλωτεία πλείστην ἀπορίαν παράσχοιτ' ἂν καὶ ἔριν, τοῖς μὲν, ὡς εὖ, τοῖς δ', ὡς οὐκ εὖ γεγονυῖά ἐστιν. ἐλάττω δὲ ἥ τε Ἡρακλεωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως ἔριν ἂν ἔχοι, τὸ Θετταλῶν τ' αὖ Πενεστικὸν ἔθνος. Platonem laudavit Athenæus Lib. vi. p. 264. E. loco classico, ubi de Thessalorum *Penestis*, et aliorum Græcorum servis multa recondita promit. *Penestarum* nomen Suidas turpiter depravavit: Ἐθνέσται. ἔθνος Θεσσαλίας. Scribe, Πενέσται, ut recte legitur apud Scholiast. Aristoph. ad Vesp. 1264. quem Suidas descripsit: Πενέσται δέ φασι λέγεσθαι τὸ θητικὸν παρὰ τοῖς Θετταλοῖς. ἔθνος δὲ ἦν πάλαι, ἀπὸ Πενέστου τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον, etc. De iisdem, et aliis servis locus est mire contaminatus in Etymologico Ms. Bibl. Regiæ: Εἵλωτες, οἱ Λακεδαίμονες ἐλεύθεροι. οἱ αὐτοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίοις Θῆτες λέγονται· παρὰ Ἀργείοις Γυμνῆτες· παρὰ Θετταλοῖς Πενέσται· παρ' Ἀθηναίοις. παρὰ Κρησὶ Πελάται· παρὰ Σικυωνίοις Κορυνηφόροι· παρὰ δὲ Συρακουσίοις Καλλικύριοι. Codex Ultraj. hujus Etymologici in paucis meliorem lectionem præbet: Εἵλωτες, οἱ μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύθεροι. et mox κορυνηφόροι. Totus locus ita corrigendus: Εἵλωτες. οἱ παρὰ Λακεδαιμονίοις μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύθεροι. οἱ αὐτοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίοις Θῆτες καὶ Πελάται λέγονται· παρὰ Ἀργείοις Γυμνῆτες· παρὰ Θετταλοῖς Πενέσται· παρὰ Κρησὶ Κλαρῶται· (ab Hesychio etiam Κλάριοι dicti.) παρὰ Σικυωνίοις Κορυνηφόροι· παρὰ δὲ Συρακοσίοις Καλλικύριοι. Nunc singula videamus. Cum Attici servos et Θῆτας et Πελάτας vocent, deletis verbis παρ' Ἀθηναίοις, vocem Πελάται, quæ Creticum Κλαρῶται expulit, in sedem suam revocavi. Quanquam fateor, eam glossæ partem sic etiam emendari posse: παρ' Ἀρκαδίοις Πελάται· παρὰ Κρησὶ Κλαρῶται. Theopompus apud Athen. vi. p. 271. E. Ἀρκαδίους φησὶ κεκτῆσθαι Προσπελα-

Περιαγειρόμενοι νικηφόροι.[v] οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶ-

τῶν, ὥσπερ Εἰλώτων, τριάκοντα μυριάδας. Sed prior ratio magis placet. Pro Κλαρῶται si quis malit Μνῶιται, nihil repugno. Utrumque enim nomen Cretensibus usitatum fuit. Sicyonium Κορυνηφόροι confirmant Pollux et Steph. Byz. quorum loca statim recitabo. Κορυνηφόροι non intelligendi sunt *clava armati*, quales erant Pisistrati Κορυνηφόροι apud Herodot. i. 59. Nihil enim periculosius esse poterat, quam servis arma committere. Qua de caussa Cretenses, ut narrat Aristoteles Polit. ii. 5. τἄλλα ταὐτὰ τοῖς δούλοις ἀφέντες, μόνον ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, καὶ τὴν τῶν ὅπλων κτῆσιν. Sed Κορυνηφόρους accipe *pedum pastorale*, vel *baculum rusticum gestantes*. Theocritus Eid. vii. 18. ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω δεξιτερᾷ κορύναν. Iidem Sicyoniorum sive servi, sive mercenarii, Κατωνακοφόροι appellati sunt, quod vestimento pellem ovinam subsutam habebant. Theopompus et Menæchmus apud Athen. l. c. tradunt, παρὰ Σικυωνίοις Κατωνακοφόρους καλεῖσθαι δούλους τινὰς, παραπλησίους ὄντας Ἐπευνάκτοις. ut Piersonus ad Mœrid. p. 225. vulgatum Καταναφόρους rectissime emendavit. Ex Polluce vii. 68. intelligitur, Sicyoniorum tyrannos, sicut in Attica Pisistratidas, homines agrestes, sed amantiores libertatis, quam fæx plebis urbanæ esse solet, hoc tam vili et contemto vestimento insignes fecisse, ut eos puderet urbem frequentare, et urbanis esse ludibrio. Syracusanorum Καλλικύριοι ab aliis etiam Κιλλικύριοι dicuntur. Vide Herodot. vii. 155. et ibi Valckenarium Photius Lex. Ms. Κιλλικύριοι ἐν Συρακούσαις τινὲς ἐκλήθησαν, οἱ ἀντὶ τῶν Γεωμόρων μέρος καταβάλλοντες τοῦ πολιτεύματος· οἷον Εἵλωτες, καὶ Πενέσται τινές. ubi pro καταβάλλοντες scribendum καταλαβόντες. Bene Valckenarius l. c. in Hesychio legit: Κιλλικύριοι. οἱ ἐπεισελθόντες Γεωμόροις. Sed eadem opera in Zenobio iv. 51. corrigendum erat: Οὕτως ἐκ Συρακούσαις ἐκλήθησαν οἱ ἐπεισελθόντες Γεωμόροις Καλλικύριοι. *Cillicyrios* non Syracusis, sed Cretæ tribuit Lexicon Rhetoricum apud Eustath. l. c. Ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται μὲν, παρὰ Θετταλοῖς, οἱ μὴ γένῳ δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ. Κιλλικύριοι δὲ, ἐν Κρήτῃ· Μαριανδυνοὶ δὲ, ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ. καὶ Ἀρόττωι, ἐν Συρακούσαις. Sed, ut Lexici auctor ceteris scriptoribus consentaneus sit, transpositione et emendatione juvandus est: Κιλλικύριοι δὲ, ἐν Συρακούσαις. Μαριανδυνοὶ δὲ, ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ· καὶ Κλαρῶται, ἐν Κρήτῃ. Lectio Κλαρῶται etiam in mentem venit viro docto Misc. Obs. Nov. T. i. p. 78. Pollux iii. 83. Μεταξὺ δὲ ἐλευθέρων καὶ δούλων, οἱ Λακεδαιμονίων, Εἵλωτες. καὶ Θετταλῶν, Πενέσται καὶ Κρητῶν, Κλαρῶται, καὶ Μνῶιται. καὶ Μαριανδυνῶν, Δωροφόροι. καὶ Ἀργείων, Γυμνῆτες. καὶ Σικυωνίων, Κορυνηφόροι. Mariandyni quomodo ab Heracleotis sub jugum missi sint, tradunt Posidonius apud Athen. vi. p. 263. D. et Strabo xii. p. 817. Eorum servos Δωροφόρους etiam Callistratus apud Athen. l. c. et Hesychius v. dicunt. Steph. Byz. v. Χίοι: Οὗτοι δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο θεράπουσιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἵλωσι, καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις, (forte, Γυμνῆσι) καὶ Σικυώνιοι Κορυνηφόροις, καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς, καὶ Κρῆτες Μνωΐταις. Quem locum sumsisse videtur a Theopompo apud Athen. vi. p. 265. B. Multa, quæ huc afferri possent, sciens prætermitto, quod bonam eorum partem occuparunt Jo. Meursius Miscell. Lacon. ii. 7. Creta iii. 14. et Is. Casaubon. ad Athen. l. c. p. 458. Ceterum, antequam hujus disputationis finem facimus, Platonis locum, quem supra posuimus, iterum inspiciamus. In eo vir eruditus Misc. Obs. Nov. l. c. legendum suspicatur: ἐλάττω δὲ ἥ τε Κλαρωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μ. Sed locus obscurus potius, quam corruptus, interpretationem, non correctionem, desiderat: præsertim cum Athenæus l. c. vulgatam lectionem servet. Ἐλάττω non ad τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως refertur, sed ad antecedens Εἱλωτεία. Sensus est: Magnam dubitationem afferat Lacedæmoniorum in Helotes imperium in utramque partem disputantibus, benene, an secus institutum sit: minus dubitationis præbeat dominatio cum Heracleotarum in subjectos Mariandynos, tum Thessalorum in Penestas. Δουλεία sunt ipsi servi, ut sæpe θεραπεία, θεράποντες. Apud Aristotelem l. c. non modo δουλεία sic dicitur, sed etiam Εἱλωτεία pro Helotibus, ut hic a Platone, et Πενεστεία pro *Penestis*. Ergo δουλεία Ἡρακλεωτῶν τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως sunt servitium sive servi Heracleotarum, qui extiterunt ex subjectione Mariandynorum. In hac sententia me valde confirmavit consensus Danielis Wyttenbachii, cui tantum tribuo, quantum eruditorum, qui nunc sunt, nemini.

[v] Περιαγειρόμενοι νικηφόροι] Polit. x.

νι, καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες, καὶ περιϊόντες.

Περιεῖπον.[w] περί τινα ἦσαν θεραπευτικῶς καὶ φυλακτικῶς.

Πεττεία.[x] ἡ διὰ ψήφων παιδιά. ἔστιν δ' ὅτε καὶ γεωμετρίαν λέγει.

p. 521. fin. *καὶ ἐπειδὰν τὰ ἆθλα αὐτῆς* (*δικαιοσύνης*) *κομιζώμεθα, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι, καὶ ἐνθάδε, καὶ ἐν τῇ χιλιετεῖ πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν.* Optime Timæus *περιαγειρομένους* exponit *περιϊόντας*· pessime H. Stephan. Ind. Thes. *a circumfluentium turba circumdatos.* Hunc Platonis locum laudat Suidas v. *Ὥσπερ οἱ νικηφόροι*, et v. *Περιαγειρόμενοι*, quæ posterior glossa, singulari eruditione referta, iisdem verbis legitur in Photii Lex. Ms. et Apostolii Proverb. xv. 97. atque omnino vel ex Boethi, vel ex alterius Lexico Platonico derivata videtur. De *ἐπαγερμῷ*, sive more illo, quo ludorum gymnicorum victores circumeuntes munuscula a singulis spectatoribus exigerent, palmaria est annotatio Is. Casauboni ad Sueton. Neron. cap. 25. Hac autem in re proprium est *ἀγείρειν, ἐπαγείρειν, περιαγείρεσθαι.* Ælius Dionysius apud Eustath. ad Od. B. p. 1430. *Ἀγείρειν, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ.* quod etiam habet Etymol. M. p. 14. 38. Lexicon Sangerm. Ms. v. *Ἀγύρτης. τὸ δὲ Ἀγείρειν καὶ Περιαγείρειν, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν, ἐπὶ νίκῃ, ἢ τινι ἑτέρῳ σεμνύνειν.* Philostrat. V. A. Lib. v. p. 193. de Nerone: *ὡς ἀντὶ τοῦ νομοθετεῖν νόμους ᾄδειν, καὶ ἀγείρειν ἔξω θυρῶν.* Ibid. p. 195. *τραγῳδίας ὑποκριτὴς τῶν οὐκ ἀξιουμένων ἀνταγωνίζεσθαι τῷ Νέρωνι, ἐπῄει τὰς ἑσπερίους πόλεις ἀγείρων.* Apud Ælian. H. A. Lib. vi. cap. 10. Cynocephalus, saltare et tibia canere doctus, *μισθὸν ἐπράττετο ὑπὲρ τούτων, καὶ τὸ διδόμενον εἰς φασκώλιον ἐμβαλὼν ἐξηρτημένον ἔφερεν, ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί.* quem locum bene explicat H. Vales. Emendat. v. 6. Vide sup. v. *Ἀγείρουσαν.* Ad munuscula hieronicis ingesta, de quibus Casaubonus l. c. pertinet glossa Photii Lex. Ms. *Πελληνικαὶ χλαῖναι. διάφοροι. καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Ἕρμαια ἐδίδοντο.* Qui locus hanc etiam ob caussam notandus est, quod firmat lectionem, inter *Ἕρμαια* et *Ἥραια* fluctuantem, apud Scholiast. Aristoph. ad Av. 1421. Pellenæ celebrata esse *Ἕρμαια*, certum est e Scholiaste Pindari ad Ol. vii. 156. ix. 147.

[w] *Περιεῖπον*] Ex Herodoto, ni fallor, Lib. i. 73. *ὃς τοὺς Σκύθας τούτους τὸ μὲν πρῶτον περιεῖπε εὖ, ὡς ἐόντας ἱκέτας.* vii. 181. *καὶ μὲν, ἐπιδεικνύντες ἀπαγγλεόμενοι πᾶσαν τῇ στρατιῇ περιέποντες εὖ.* Contra *τρηχέως περιέπεσθαι*, Lib. i. 73. vii. 211. viii. 17. Hæc ipsa Herodoti loca, aliaque aliorum collegerunt Leopardus Emendat. vii. 8. et Valckenarius ad Schol. Euripid. Phœniss. 342. Pro *περί τινα* Photius Lex. Ms. prave exhibet *περιέπουσιν*. Suidas vulgatus, *καὶ φυλακτικῶς*, prætermittit. Sed habet ejus Cod. Leid.

[x] *Πεττεία*] Polit. vi. p. 470. D. *καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν, οἱ μὴ, τελευτῶντες ἀποκλείονται, καὶ οὐκ ἔχουσιν, ὅ, τι φέρωσιν· οὕτω καὶ σφεῖς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι, καὶ οὐκ ἔχειν ὅ, τι λέγωσιν ὑπὸ πεττείας αὖ ταύτης τινὸς ἑτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ' ἐν λόγοις.* Legg. vii. p. 640. E. *προβάλλωντέ τε ἀλλήλοις ἀεὶ, διατριβὴν τῆς πεττείας πολὺ χαριεστέραν πρεσβυτῶν διατρίβοντα, φιλονεικεῖν ἐν ταῖς τούτων ἀξίαισι σχολαῖς.* ubi vide Scholia. Eryx. p. 742. E. *ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῇ πεττείᾳ εἶναι πεττούς, οὓς εἴ τις φέροιτο, δύναιτ' ἂν τοὺς ἀντιπαίζοντας ποιεῖν ἡττᾶσθαι οὕτως ὥστε μὴ ἔχειν, ὅ, τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρωσιν.* ubi *φέροιτο* vertendum moveat. Orion Thebanus Etymologico Ms. *Πεσσοί. πεσσὰ δὲ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος ὁμωνύμως. πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο κατὰ Σοφοκλέα· Καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα.* (Fragm. Brunck. p. 22.) *καὶ τάχα ἡ πεττεία πεντεία τις οὖσα. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται παλαιῷ· Εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφασίην Παλαμήδης. καὶ ἔστιν ὁ στίχος γραμμάτων λϛ' ἰσάριθμος τοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ πέτω, οὗ ὁ μέλλων πέσω, πεσὸς, καὶ πλεονασμῷ πεσσὸς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι.* ubi ex Eustathio ad Od. A. p. 1396. scribe, *πεσὸς κατὰ διπλασμὸν πεσσός.* Orionem cum descripserit Etymologus M. p. 666. 16. utriusque loca comparanda sunt, ut alter ex altero integrior fiat. Sed hæc levia sunt. Illud gravius, quod Timæus ait, *πεττείαν* aliquando pro *geometria*

Πλέθρον.[y] ἕκτον μέρος σταδίου.
Πλημμέλεια.[z] πολλὴ ἀμέλεια.
Πνύξ.[a] χωρίον ἐν ᾧ τὰ ἀπόρρητα ἐκκλησιάζουσιν.
Ποικιλτική.[b] ποικίλον ὕφασμα, ἢ ὑφαντικὴ ποικίλων.

summi. Quod cum mirum visum esset Jo. Hudsono ad Mœridem p. 307. in quem hæc Timæi glossa cum paucis aliis migravit, pro *γεωμετρίαν* temere *γραμματείαν* conjecit. Insignis Platonis locus est Phædr. p. 356. C. *τοῦτον δὲ (Θεῦθ) πρῶτον ἀριθμόν τε καὶ λογισμὸν εὑρεῖν, καὶ γεωμετρίαν, καὶ ἀστρονομίαν, ἔτι δὲ πεττείας τε καὶ κυβείας, καὶ δὴ καὶ γράμματα.* Hic veteres quidam interpretes, nunc deperditi, monuerunt, non illam vulgarem apud Græcos *πεττείαν* a Platone significari, sed mathematicam Ægyptiorum; quæ tabula erat, duodecim lineis conscripta, cursum Solis et Lunæ per duodecim Zodiaci signa ostendens. Cujus rei notitiam uni debemus Eustathio ad Od. A. p. 1397. qui ad Platonis locum, a se laudatum, interpretandum hæc subjecit: *Καὶ ὅτι οἱ τοῦ Πλάτωνος ὑπομνηματισταὶ, οὐ τὴν παρ' Ἕλλησι πεττείαν σημανθῆναι φασὶ ὑπὸ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου· καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐλλειπτικὰ, πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι.* Vide Salmas. in Vopisc. Procul. cap. 13. p. 749. Hermias tamen Scholiis Mss. in hunc Dialogum *πεττείαν* de *vulgari calculorum ludo* accepit. Verba ejus hæc sunt: *Ἔπειτα πεττείαν καὶ κυβείαν κατηριθμήσατο, τῷ ὄντι λοιπὸν περὶ τὰ αἰσθητὰ καταγόμενος, ἅπερ χαριεντισμοῦ χάριν παραδέδοται, καὶ αὐτὰ χρήσιμα ὄντα, καὶ δυνάμενα ἀφέλκειν ἡμᾶς τῶν ἄλλων ἐπιθυμιῶν, ἐν λογικῇ παιδιᾷ ταττόντων* (Cl. Luzac. legit *τάττοντα*) *τὸ ἄλογον. Διττὴ δέ ἐστιν αὕτη ἡ παιδιὰ, ἡ μὲν κυβείας χάριν, ἡ δὲ παιδείας χάριν παραδεδομένη· ἐν τούτοις δὲ καὶ τύχης χρεία· ἐκεῖνα γὰρ τὸ μόνιμον καὶ σταθερὸν τῶν μαθημάτων εἶχε.* Recte Hermias. Veterum enim interpretum subtilitas multa in Platone, de quibus ille ne per somnium quidem cogitarat, quæsivit. At Sallierius ad Mœrid. l. c. *πεττείαν* pro *geometria* capi posse arbitratur in Platonis Politic. p. 187. F. *ἢ πεττείαν, ἢ ξύμπασαν ἀριθμητικὴν ψιλὴν, εἴτε ἐπίπεδον, εἴτε ἐν βάθεσιν, εἴτε ἐν τάχεσιν οὖσάν που.* Fateor, hic *πεττείαν* cum arithmetica conjungi. Verum cum ibidem aliæ gravissimæ artes item cum ludicris, ut *στρατηγικὴ* cum *θηρευτικῇ*, conjungantur, nullam caussam video, quare a recepta vocis *πεττεία* significatione recedatur. In Timæo pro *πεττία, πεττεία*, et pro *λέγειν* scripsimus *λέγει*, scil. Plato.

[y] Πλέθρον] Critia p. 563. E. *πλέθρου μὲν γὰρ βάθος ὀρώρυκτο, τὸ δὲ πλάτος ἁπάντων, σταδίου.* ubi vide Scholia. Ibid. p. 562. C. D. Theætet. p. 128. A. p. 140. F. Alcib. i. p. 33. D. et Jac. Perizon. in Ælian. V. H. Lib. iii. cap. 1. Glossa temere irrepsit in Mœridis libellum de Vocc. Atticis.

[z] Πλημμέλεια] Clitoph. p. 255. E. *καί τοι διά γε ταύτην τὴν πλημμέλειαν καὶ ῥαθυμίαν—στασιάζουσι.* Apolog. p. 361. A. *καὶ αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν.* Tim. p. 552. fin. Legg. iii. p. 591. A. Sæpe etiam apud Platonem *πλημμελὴς* et *πλημμελεῖν* legitur. Suidas in v. laudat locum ex Lyside p. 113. F. quod minus animadversum doctissimo Kustero errorem objecit. Reliquam illius glossæ partem ex Photii Lex. Ms. restituit Albertus noster Miscell. Crit. in Suid. p. 286.

[a] Πνύξ] Critia p. 560. G. *καὶ περιειληφυῖα ἐντὸς τὴν Πνύκα καὶ τὸν Λυκαβηττὸν, ὅρον ἐκ τοῦ καταντικρὺ ἔχουσα.* ubi vide Scholia. In antiquis Platonis Edd. pro *Πνυκὸς* legitur *πυκνῶς*, quod ex Genitivo *Πυκνὸς*, veteribus item usitato, natum est. Lexicon Rhet. Ms. *Πνύξ. τὸ δικαστήριον. καὶ ἔστιν ἡ γενικὴ Πνυκός· διὰ δὲ τὴν εὐφωνίαν ἐστὶ Πυκνός.* cujus glossæ partem descripsit Etymol. M. p. 677. 44. De hac metathesi Cornarius in Eclog. p. 777. et Kusterus ad Aristoph. Thesmoph. 665. Hac quoque glossa manus stulte liberalis Mœrida locupletavit.

[b] Ποικιλτική] Polit. ii. p. 427. G. *ἀλλὰ τήν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν, καὶ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα*, &c. iii. p. 438. C. *πλήρης δὲ ὑφαντικὴ, καὶ ποικιλία, καὶ οἰκοδομία, καὶ πᾶσα αὖ ἡ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία.* In horum locorum alterutro Timæus *ποικιλτικὴ* legisse videtur. *Ποίκιλσις* est Legg. v. p. 612. F. quod inde excerpsit Pollux vii. 34. Pro *ποικίλων* Ms. habet *ποικίλως*.

Πομπή.[c] ἀπόπεμψις.
Πόπανα.[d] πέμματα πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ.
Πόρκος.[e] κύρτος θαλάσσιος, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων.
Ποτνιώμενος.[f] ἐπικαλεῖτο σὺν λύπῃ.
Πρανές.[g] κάταντες.
Πρόσχημα.[h] παρακάλυμμα τοῦ ἤθους, ἢ πρόφασις.

[c] Πομπή] Polit. ii. p. 431. G. οὔτε κατὰ λόγους, οὔτε κατὰ σημείων πομπάς. Ibid. H. τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι. Epist. vii. p. 720. F. αὐτός μοι πομπὴν παρασκευάσειν ἔφη. Legg. v. p. 610. B. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν φίλη γιγνομένη παρὰ φίλων. Glossam descripsit Photius Lex. Ms.

[d] Πόπανα] Polit. v. p. 458. F. καὶ τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἑψημάτων θεραπείαν. ubi vide Scholia. De eo Platonis loco erudite Casaubon. in Athen. iv. 21. p. 305. Orpheus Argonaut. v. 314. Αὐτὰρ ἐπεὶ κραδίην θραύσας ποπάνοισιν ἔθηκα Λείψας ὑγρὸν ἔλαιον. Philippi Epigr. editum a Kustero ad Suid. T. ii. p. 269. Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδάκων λαγαρὸν ποπάνευμα πρόκειται. Alciphron Lib. iii. ep. 35. ὁ δὲ πένης (συνεισηνέγκατο) πόπανον, ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανώτου χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. Philostrat. Lib. ii. Icon. 34. p. 859. Lexicon Rhet. Ms. Πόπανόν ἐστι πλατὺ μάλα τι, στρογγύλον ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον. Plura de hac aliisque placentis, in sacris præsertim offerri solitis, Spanheim. ad Aristophan. Plut. v. 659. et Toupius Emend. in Suid. i. p. 36. Timæum compilantes, Photius Lex. Ms. et Suidas, πλακούντια præbent pro πέμματα. Sed πέμματα legit quoque is, qui Mœridi p. 307. hanc glossam inseruit.

[e] Πόρκος] Sophist. p. 150. C. Κύρτους δή, καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλό τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν; quem locum laudant Suidas et Etymol. M. in v. Plutarch. Sympos. L. viii. 8. p. 730. C. οὐδαμοῦ καθῆκαν ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον, οὐδὲ δίκτυον. Pollux i. 97. vii. 137. x. 132. et Thom. M. in v. Glossam a Timæo mutuati sunt Photius Lex. Ms. et Suidas. Eadem nescio quis Mœridem interpolavit.

[f] Ποτνιώμενος] Si Helladium Chrestomath. p. 18. audias, ποτνιᾶσθαι tantum de muliere dicitur, ὅταν κακόν τι πάσχῃ, καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεόν. Quod fortasse de verbo ὀλολύζειν verum fuerit; de quo Pollux i. 27. ὀλολύξαι, καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν. At ποτνιᾶσθαι promiscue dici, multis veterum testimoniis intelligitur. De muliere, Alciphron Lib. ii. Epist. 4. p. 258. τὰς σὰς ἀπιστίας κλαίουσα καὶ ποτνιωμένη. Aristides Tom. ii. p. 193. ἀκούων παίδων καὶ γυναικῶν ποτνιωμένων. Ælian. V. H. Lib. xii. cap. 1. p. 721. Ἡ δὲ ἄκουσα (nisi malis κωκύουσα) καὶ ποτνιωμένη, καὶ δακρύουσα. At de viro, Lucian. de merc. conduct. p. 673. πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. Maxim. Tyr. Diss. xi. p. 115. Aristænet. Lib. ii. Ep. 10. p. 238. Eunap. Chrysanth. p. 206. aliique plures. Adde Polluc. vi. 201. Thom. M. in v. et Spanhem. in Callimach. H. in Dian. v. 259. In Platone frustra hoc verbum quæsivi.

[g] Πρανές] Nescio, an respiciatur Polit. iii. p. 433. A. Πάλιν δὴ Ὁμήρου δεησόμεθα, μὴ ποιεῖν Ἀχιλλέα, θεᾶς παῖδα, Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενον, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιον, ἄλλοτε δὲ πρηνῆ ex Il. Ω. 10. Hesychius, depravato Codice usus, dedit: Καδρανές. κατωφερές. Emendandum: Καταπρανές. Ipse alibi: Καταπρανοῦς. κατωφεροῦς. Vocem πρηνὴς satis ornarunt Interpp. ad Act. Apost. i. 18. et Piersonus ad Mœrid. p. 318. Glossulam nostram transcripserunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[h] Πρόσχημα] Protagor. p. 196. B. φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς, πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν, ποίησιν, &c. Ibid. μουσικὴν δὲ Ἀγαθοκλῆς ὁ ὑμέτερος πρόσχημα ἐποιήσατο. Mox πρόσχημα eleganter vocat παραπέτασμα. Lysis apud Iamblich. V. P. p. 64. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήνου διδασκαλίαν. Lysias contra Andocid. p. 120. καὶ τοῦτο πρόσχημα ποιούμενος. Plutarch. Lysandr. p. 444. F. τοῖς δὲ πλείστοις ἐδόκει πρόσχημα ποιεῖσθαι τὸν θεόν. Sed modus non esset exemplorum, quæ in omnibus fere scriptoribus reperiuntur. Glossa totidem verbis legitur apud Suidam.

Πρέμνον.[i] τὸ τοῦ δένδρου στέλεχος καὶ ἕδρασμα, οἷον πραμνόν τι ὄν.

Προσέπαισε.[j] προσέπαιξε. τῷ σ ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται.

Πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας.[k] τὸ τῆς Ἄγρας θεσμοφόριον Ἀρτέμιδος δηλοῖ.

Πρόβασις.[l] ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις.

[i] Πρέμνον] Glossæ sedes quærenda. Pro *πραμνόν τι ὂν* scribe *παραμόνιμόν τι ὄν*. Vide Etymol. M. p. 686. 34.

[j] Προσέπαισε] Euthyd. p. 217. F. *νῦν δὲ, μοὶ δοκεῖ, δεῖν φηθήτην πρότερον παῖσαι πρός σε.* Ibid. p. 219. E. *καὶ διὰ ταῦτα προσεπαισάτην τε καὶ οὐκ ἐσπουδασάτην.* Phædr. p. 352. E. *μυθικόν τινα ὕμνον προσεπαίσαμεν.* ubi bene Hermias Scholiis Mss. *Προσεπαίσαμεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπαίξαμεν. λέγει δὲ ὑμνήσαμεν.* Pro *cantu celebrare* etiam dicitur Epinom. p. 700. D. *θεοὺς προσπαίσαντι, καθαρώτερόν τε διαγαγόντι τὸν βίον.* ubi vide Scholia. Euripid. Herc. Fur. v. 460. Alciphron Lib. iii. Ep. 65. Ælianus apud Suid. v. Ἡμεδαπὸς, et Ti. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 390. Eadem forma Atticis etiam in aliis quibusdam placuit. Sic Phrynich. p. 108. *σμῆσαι* dicendum monet, non *σμῆξαι.* In Aristophan. Acharn. v. 590. *τεθνήσει* pro *τεθνήξει*, quod Atticum vocat Scholiastes. A Timæo glossam habent Photius Lex. Ms. et Suidas.

[k] Πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας] Phædr. p. 337. F. *ἀλλὰ κάτωθεν, ὅσον δύ' ἢ τρία στάδια, ᾗ πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν.* ubi variat scriptura librorum veterum. Timæus cum Grammatico mox laudando, et Codex Vindob. legunt, *τῆς Ἄγρας.* Vulgatæ Editt. et Scholiastes Platonis, item Pausanias apud Eustath. ad Il. B. p. 365. *τῆς Ἀγραίας.* Utramque lectionem agnoscit Hermias Scholiis Mss. ad h. l. Ἧι *πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας] Ἀγραίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἵδρυσαν Ἀθηναῖοι διὰ τὸ ἔφορον εἶναι ταύτην τὴν θεὰν παντὸς τοῦ ἀγρίου, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον καταστέλλειν.* Longinus Art. Rhet. p. 714. laudans locum Platonis, *τῆς Ἀγρίας*, haud dubie pro *τῆς Ἀγραίας*, legit: *καὶ τὸ, ὡς διαβαίνομεν πρὸς τὸ τῆς Ἀγρίας διαβαινόμενον.* ubi ultimum verbum, temere repetitum, expunge. *Ἄγρας*, an *Ἀγραίας* scribatur, nihil interest. Diana enim triplici nominis forma *Ἄγρα*, *Ἀγραία*, et *Ἀγροτέρα* dicebatur. *Ἄρτεμιν ἐν Ἄγραις* vocat Philochorus apud Scholiast. Euripid. ad Hippol. 73. Vide Grammium Histor. Deor. e Xenoph. p. 31. Nomen invenit a loco Atticæ, ubi colebatur, *Ἄγρα*, vel *Ἄγραι.* Steph. Byz. et Hesych. in v. Meursius Athen. Att. ii. 5. Petav. ad Themist. Or. v. p. 415. Corsin. Not. Græcor. p. 59. Lexicon Sangerm. Ms. *Ἄγραι. χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἑλικῶνα καλούμενον· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἔνθηρον εἶναι καὶ πλήρη ἀγρεύματος.* Sed luculentior ejusdem Lexicographi altera glossa est, ex Pausaniæ Lexico apud Eustath. l. c. ut videtur, ducta, quam Montfauconius prodidit Bibl. Coisl. p. 603. *Ἄγραι. χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας*, (Montfauc. male, *Ἄγραις*) *ὡς ἐν Ἀσκληπίου. Φερεκράτης Γραυσίν· Εὐθὺς γὰρ* (Montf. *γὰρ* omisit) *ὡς ἐκαθίζομεν ἐξ Ἄγρας. καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀγραίας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρῳ· ᾗ πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας διαβαίνομεν. καὶ Δῆμος ἐν α Ἀτθίδος· τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισσοῦ πρὸς ἀγορὰν Εἰλήθυια· τῷ δ' ὄχθῳ πάλιν ὄρος τοῦτο, ὃ νῦν Ἄγρα καλεῖται, Ἑλικὼν, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἑλικωνίου ἐπ' ἄκρου. καὶ ἐν τῷ δ· εἰς τὸ ἱερὸν τὸ μητρῷον τὸ ἐν Ἄγραις.* In Pherecratis loco pro *ἐξ Ἄγρας* lege *ἐν Ἄγρας.* Mox pro *καὶ Ἀγραίας*, *τῆς Ἀγραίας.* Pro *καὶ Δῆμος* sine ulla dubitatione reponendus est *Κλείδημος*, nobilis Atthidis scriptor. De perpetua confusione nominum, *Κλείδημος*, *Δῆμος*, *Δήμων*, multa possemus, si locus pateretur, in medium afferre. Clidemi fragmentum, turpiter vitiatum, corrigant acutiores. Facile tamen apparet vel ex Platone l. c. *ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι.* pro *Εἰλήθυια*, *Ὠρείθυια* legendum esse.

[l] Πρόβασις] Ex Hesychio, Phot. Lex. Ms. et Suida rescripsi *κτῆσις* pro vitiosa Cod. lectione *κτίσις*. Vox *πρόβασις* mihi non aliunde nota est, quam ex Homero Od. B. 75. *Προβατεία* eadem significatione est apud Strabon. xii. p. 822. Æ-

Προβολή.[m] γραφὴ κατὰ τῶν συκοφαντούντων.

Προτέλεια.[n] αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί.

Πρυτανεία.[o] μηνιαία φυλῆς ἀρχή.

Πρῶ.[p] ἔστι ὄρθρου βαθέος.

lian. Il. A. Lib. iv. cap. 32. Liban. Opp. Tom. i. p. 504. D. alibique. Neutra vox in Platone occurrit. Lexicon Rhet. Ms. Προβατεία. τὰ χωρία τὰ ἐπιτήδεια πρὸς νομὴν προβάτων, καὶ αἰγῶν, καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων. Scribe, Προβάτεια, et βοσκημάτων pro κτημάτων.

[m] Προβολή] Legg. vi. p. 619. A. καὶ τὴν προβολὴν δὴ τῶν αἱρουμένων ἐκ τῶν ἀμπείρων ποιητέον. Lexicon Rhet. Ms. Προβολὴ καὶ Προβάλλεσθαι, τὸ παράγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν βουλόμενον, καὶ ἀποφαίνειν ὡς ἠδίκησεν. εἴ τις δοκοίη ἀδικεῖν, καὶ τοὺς συκοφάντας, καὶ τοὺς περὶ τὰ μυστήρια ἢ Διονύσια ἀδικοῦντας. Quæ glossa mutilata est in Etymol. M. p. 690. 30. De hac actione erudite disputavit juris Attici consultissimus Taylorus ad Demosthen. Midian. p. 168. Glossam hinc sumpserunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[n] Προτέλεια] Τέλος, τελεῖσθαι, et inde derivata a latiore initiandi potestate ad nuptiarum sacra, quæ marem feminamque, velut novæ vitæ initiatos, conjungunt, transierunt. Poetarum parens Od. Υ. 74. Κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο. In Æschyli Eumen. v. 838. γαμήλιον τέλος Scholiastes exponit γάμον. Hinc τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελεσθῆναι, τὸ γῆμαι. Pollux iii. 38. Eustath. ad Il. Λ. p. 881. Cujus significationis pravam rationem reddere Ez. Spanhemium ad Callim. H. in Jov. v. 57. et Jac. Perizon. ad Ælian. Var. Hist. iv. 3. monuit me ὁ πάνυ, T. H. quanquam iis præiverat Hesych. v. Προτέλεια, et Schol. Pindari ad Nemeor. Od. x. 32. sic ex ejusdem emendatione legendus: ἔστι δὲ ὁ γάμος τέλος διὰ τὸ τελειότητα βίου κατασκευάζειν. Dii, in quorum auspiciis et tutela erant conjugia, θεοὶ τέλειοι dicebantur: in quibus præcipue cultam scimus Ἥραν τελείαν, a Latinis *Junonem pronubam* dictam. Diodor. Sic. v. 73. προθύουσι δὲ πρότερον ἅπαντες τῷ Διῒ τῷ τελείῳ, καὶ Ἥρᾳ τελείᾳ. ubi vide Wesselingium. Δόμος ἡμιτελὴς in Homero Il. B. 701. quomodo capiendus sit, inter ipsos veteres dubitatum est. Sed ex hac ipsa ratione commode poterit explicari δόμος χῆρος, unde maritus abierat ad bellum Trojanum. Vide Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. xix. p. 410. Satis jam intelligi arbitror posse, cur *sacra ante nuptias* dicta sint προτέλεια. Plato Legg. vi. p. 623. A. ὅσα δὲ προτέλεια γάμων, ἤ τις ἄλλη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱερουργία μελλόντων, ἢ γιγνομένων, ἢ γεγονότων, προσήκουσά ἐστι τελεῖσθαι. Euripides Iphig. Aul. v. 718. Προτέλεια δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ;— Κἄμελλον· ἐν ταύτῃ καὶ καθέσταμεν τύχῃ; Plato Comicus apud Athen. Lib. x. p. 441. F. προτέλεια δεῖ Ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τουδί. Achilles Tat. Lib. ii. p. 89. Ἔθυεν οὖν τότε ὁ πατὴρ προτέλεια τῶν γάμων. Himerius Orat. Nupt. p. 599. Themist. Or. xiii. p. 168. C. Is. Casaubonus ad Athen. ix. 4. p. 649. Sed cum προτέλεια etiam ante alias res sacras fierent, vox tam late patere cœpit, ut *cujusvis rei gravioris primordia* significaret. Lexicon Rhetor. Ms. Προτέλειά ἐστι τὰ θύματα τὰ πρὸ τοῦ δήποτε (l. οἵου δήποτε) πράγματος θυόμενα. Philo T. i. p. 294. τὰ προτέλεια τῆς σοφίας ἀναδιδαχθέντα. T. ii. p. 14. ταῦτα τοῦ θεοφιλοῦς τὰ προτέλεια. Maxim. Tyr. Diss. xiv. p. 159. Aristides Quinctil. de Musica iii. p. 164. Themist. Or. xx. p. 235. C. Synes. Dion. p. 52. D. Sed hæc satis, vel potius nimium multa. Si quis tamen plura de his sacris cognoscere velit, adeat Pausaniam apud Eustath. l. c. Meursium Græc. Fer. p. 237. et quos laudat Wesseling. ad Diodor. l. c.

[o] Πρυτανεία] Gorg. p. 292. A. ἐπειδὴ ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε.

[p] Πρῶ] Sic legitur in Cod. Ms. Malim tamen, Πρώ. ἔτι ὄρθρου βαθέος. ut Photius Lex. Ms. et Suidas. Ejusdem Suidæ locum, a Kustero frustra tentatum, ita correxerim: Πρώ. οὕτω μονοσυλλάβως, ἔτι ὄρθρου βαθέος. ἴσον τῷ, ἐν ὥρᾳ· τοῦ πρωῒ συναίρεσίς ἐστι τὸ πρώ. διὸ ὀξύνεται. Sed quod sequitur: τὸ δὲ πρῶν περισπᾶται. Οὐ πρῶν μὲν ἡμᾶς ὁ τραγῳδὸς ἤγειρε. Καλλίμαχος. vix caret errore. Nimirum aut ν in πρῶν ex ι natum est apud Callimachum, aut scribendum πρῷον, quod ex πρώϊον contractum

Πυρῶν.[q] φλέγων, ἢ καίων.

Πύθιοι.[r] δ' ἄνδρες αἱρετοὶ παρὰ Λάκωσιν, δύο καθ' ἕκαστον βασιλέα σύσσιτοι.

Ρ.

Ῥᾷον. συγκριτικὸν πρὸς ἕτερον.

Ῥάδιον. ἀπόλυτον καθ' αὑτό.

Ῥᾷστον. ὑπερθετικόν.

Ῥαψῳδοί.[a] ὑποκριταὶ ἐπῶν.

Ῥῆσις μακρά.[b] διεξοδικὸς λόγος μακρός.

est, ut πρῷμον ex πρώϊμον in Aristophane, et forsitan, ut monosyllabum, pronunciatum. Vide Piersonum ad Mœrid. p. 300. Phrynichus Ms. Πρῷ δύο σημαίνει, τὸ πρὸ καιροῦ, καὶ ἕωθεν· λέγεται καὶ δισυλλάβως. Hesychius: Πρωΐ. Ἀττικώτερον τὸ ὑφέν. Phot. Lex. Ms. Πρωΐ καὶ τὸ Πρῷ μεσημβρίαν δηλοῖ, καὶ τὸ πρὸ τοῦ καιροῦ, καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος, ὥσπερ ὀψὲ, καὶ τὸ ἑσπέρως, καὶ τὸ βραδέως. Ad accentum quod attinet, scribitur πρωΐ et πρῷϊ, πρῷ et πρῶ. Eustath. ad Il. Σ. p. 1142. Etymol. M. p. 692. 4. Aristophanis loca, ubi πρῷ et πρῷ cum iota subscripto occurrit, retulit H. Stephan. Th. Gr. L. Tom. iii. p. 578. et Append. p. 189. Exempla Platonis, quibus nunc utimur, ubique πρωΐ habent. Sed Brunckius, Atticorum poetarum sospitator, ad Aristoph. Lysistr. 612. futurum Platonis editorem monet, ut semper πρῷ una syllaba edendum curet. Protagor. p. 193. F. Μήπω ἐκεῖσε ἴωμεν· πρωῒ γάρ ἐστιν. ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ περιϊόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν, ὡς ἂν φῶς γένηται. Criton. p. 369. init. ΣΩΚΡ. ἢ οὐ πρωῒ ἔτι ἐστί; ΚΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩΚΡ. Πηνίκα μάλιστα; ΚΡ. Ὄρθρος βαθύς. Ibid. p. 370. A. ἀλλὰ τί δὴ οὕτω πρωῒ ἀφῖξαι; Phædon. p. 376. C. ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρωΐ. quem locum laudat Thom. Mag. in v. Rarius significat *nimis mature*, πρὸ τοῦ δέοντος χρόνου. Parmenid. p. 58. B. Πρωῒ γὰρ πρὶν γυμνασθῆναι, ὁρίζεσθαι ἐπιχειρεῖς καλόν τε τὶ καὶ δίκαιον. Pollux i. 69. πρωῒ τῆς ἡλικίας. Contra πρωιαίτερον, et πρωιαίτατον rarius de *diei parte*, plerumque de *tempore* dicuntur. Quas voces cur Thomas Mag. minus elegantiæ, quam πρωΐτερον et πρωΐτατον, habere dicat, nihil caussæ est. Plato Theæt. p. 117. G. ἀπῆλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος. Protag. p. 199. H. καὶ οἱ τούτων υἱεῖς, πρωϊαίτατα εἰς διδασκαλίαν τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾷν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται. Phædon. p. 376. C. καὶ δὴ καὶ τότε πρωϊαίτερον συνελέγημεν. et paulo post: ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθός. Vide Duker. ad Thucyd. Lib. vii. 19.

[q] Πυρῶν] Mendosissime Cod. Ms. Πυρώνων. φλεβῶν ἢ καίων. Photius Lex. Ms. Πυρώνων. φλέγων καὶ καίων. Veram lectionem Suidas conservavit. Plato Tim. p. 535. F. τὴν δὲ γενήσεως τιθήνην, ὑγραινομένην καὶ πυρουμένην. Ibid. p. 541. D. συνεκπυρούμενα, καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικάοντα τὸ διαθερμῆναι. Axioch. p. 732. A. καὶ λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν. Vide Is. Casaubon. ad Sueton. August. cap. 98. Πυροῦν ignota Lexicis potestate pro *accenso igne lustrare* est apud Theocrit. Eidyll. xxiv. 94. Πυρεύειν τὴν ὕλην est Legg. viii. p. 648. G.

[r] Πύθιοι] Ex Herodoto Lib. vi. 57. οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφοὺς, σιτεόμενοι μετὰ τῶν βασιλήων τὰ δημόσια. ubi vide Wesselingium. Xenophon de Rep. Laced. p. 690. D. a Kustero etiam ad Suid. laudatus: ἔδωκε δ' αὖ καὶ συσκήνους δύω ἑκατέρῳ (βασιλεῖ) προσελέσθαι, οἳ δὴ καὶ Πύθιοι καλοῦνται. Putido mendo apud Photium Lex. Ms. et Suidam scribitur Ποίθιοι. Apud priorem etiam deest vox σύσσιτοι.

[a] Ῥαψῳδοί] Hipparch. p. 2. F. Phædr. p. 357. F. Ione p. 143. D. ubi vide Scholia.

[b] Ῥῆσις μακρά] Phædr. p. 353. G.

Ῥῆτραι.[c] συνθῆκαι λόγων.
Ῥικνόν.[d] ἐπικαμπὲς, ἢ ῥυσόν.
Ῥύμμα.[e] ἀπόρυπτον, ἢ σμῆχον.
Ῥυμβεῖν.[f] ῥομβεῖν. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου.

περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις εἰπεῖν. Polit. iii. p. 435. A. καὶ ὅταν τὰς ῥήσεις ἑκάστοτε λέγῃ, καὶ ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων. Ibid. D. x. p. 515. C. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς. quod, monente Hemsterhusio, a Platone sumpsit Lucian. Prometh. p. 190. et præter hunc Aristides Tom. i. p. 355. et Liban. Epist. 316. Legg. vii. p. 636. F. καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες, ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν. Duo posteriores Platonis locos, ab interpretibus minus perceptos, explicuit Is. Casaubonus ad Theophrast. Charact. cap. xvi. p. 286. Aristophan. Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν. ubi vide Scholiast. Philo T. i. p. 285. 453. T. ii. p. 537. et Dorvill. Critic. Vann. p. 640. Apud Photium Lex. Ms. et Suidam rectius legitur cum copula, διεξ. λόγος καὶ μακρός.

[c] Ῥῆτραι] Legendum vel συνθῆκαι διὰ λόγων, ut Hesychius, vel συνθῆκαι, λόγοι, ut alii Glossographi. Forte glossa huc invecta est ex Odyss. Ξ. 393. ubi vide Eustath. p. 1765. item ad Il. Φ. p. 1245.

[d] Ῥικνόν] Polit. v. p. 457. D. ὅταν ῥυσσοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν. Tim. p. 543. F. πᾶν ῥυσσὸν καὶ τραχὺ ποιῇ. quibus locis Timæus ῥικνὸς, quod postea glossæ ῥυσσὸς locum suum cessit, legisse videtur. Philo T. ii. p. 432. loco elegantissimo, sed male interpuncto: πῶς οἱ πρὸ μικροῦ πίονες, εὔσαρκοί τε καὶ εὐεξίᾳ μάλιστα θάλλοντες, οὕτως αἰφνίδιον ἐκτακέντες, ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἶνες αὐτὸ μόνον, καὶ λεπτὴ δορά. ubi αὐτὸ μόνον idem est, quod αὐτόχρημα in Alciphrone iii. Ep. 29. ubi vide Berglerum: aut quod ἄλλως, supra p. 199. a nobis explicatum. Alciphron Lib. i. Ep. 26. πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνόν. ubi plura Berglerus. Scholiastes Nicandri ad Theriac. v. 137. Ῥικνῆεν, διεῤῥωγὸς, παλαιὸν, ἢ τὸ ῥυσσὸν, ἢ τὸ τρομερόν. Iamblichus de V. P. p. 102. σώματα ῥικνὰ opponit τοῖς πολυσάρκοις. ubi Kusterus ita castigat Hesychii glossam: Ῥικνοί. οὐχ ἱκανοὶ σαρξίν. Vulgo, Ῥικνοί. ἱκανοὶ σαρξίν. Malim legere, ἰσχνοὶ σαρξίν.

[e] Ῥύμμα] Polit. iv. p. 449. B. καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων, οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. Ibid. C. καὶ μὴ αὐτῶν ἐκπλῦναι τὴν βαφὴν τὰ ῥύμματα ταῦτα, δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν. ubi vide Scholia, et Cornarium in Eclog. p. 773. Aristophan. Lysistr. v. 377. Εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγὼ παρέξω. ubi vide Scholiast. Alciphron Lib. iii. Ep. 11. ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν. Ibid. Ep. 61. init. Aristides Tom. i. p. 293. ἔπειτα ῥύμματα ἄττα, διὰ σταφίδων τε καὶ ἑτέρων μικτά. Themist. Or. xxxii. p. 359. C. Mœris p. 336. Thom. M. v. Ῥύπτεσθαι, et Mangeius in Philon. T. i. p. 648.

[f] Ῥυμβεῖν] Hoc verbum neque apud Platonem inveni, neque apud ullum veterum scriptorum. Ῥυμβονᾷν ex Æliano affert Suidas v. Ἐρυμβόνα, ubi videndus Kusterus. Ῥυμβεῖν Atticorum fuisse videtur, ῥομβεῖν ceterorum Græcorum. Scholiastes Theocrit. ad Eidyll. ii. 18. Ῥόμβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι. Sic pro vulgato κόρυμβον scribebat Juvenis doctissimus, atque edito Verisimilium libello omnibus, qui recte in his literis sapiunt, commendatissimus, Jo. Piersonus. Vide Valckenarium Diatr. in Euripid. cap. v. p. 39. In Apollon. Rhod. i. 1139. pro ῥόμβῳ Etymol. M. p. 706. 65. legit ῥύμβῳ. Apollonii Scholiastes sic emendandus: Ῥόμβος. τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι. τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸ καλοῦσιν· ὧν καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Διδύμοις. Eupolidem etiam auctorem nominat Scholiastes ad iv. 144. et Etymol. l. c. item Eustath. ad Od. A. p. 1387. Ῥόμβον tamen ex eodem Comico laudat Photius Lex. Ms. Ῥόμβος. ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες ὡς τὸ τύμπανον. οὕτως Εὔπολις. Sed hic quoque ῥύμβος rectius fuerit. Ceterum de hac voce multa congessit Jac. Nic. Loënsis Epiphyll. vii. 23. Glossam nostram descripsit Suidas.

Σ.

Σαρδώνιος γέλως.[a] ὁ προσποίητος· ἀπὸ τῆς Σαρδοῦς τῆς νήσου.

Σατυρικὰ δράματα.[b] πλείονα ἦν ἔθος ὑποκρίνεσθαι, ἐν οἷς μεταξὺ ταῦτα ἐμίγνυον πρὸς διάχυσιν.

Σηκός.[c] ἔπαυλις τριγχῷ περιεχομένη.

Σισύρα.[d] αἴγειον στέγαστρον τετριχωμένον. ἔστι ' ὅτε καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.

Σκιωρῖται.[e] λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικός, ὁ

[a] *Σαρδώνιος γέλως*] Polit. i. p. 418. G. *ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα σαρδόνιον.* quod excerpsit Pollux vi. 200. Vide Scholiasten, hoc proverbium copiosissime enarrantem.

[b] *Σατυρικὰ δράματα*] Sympos. p. 336. B. *ἀλλὰ τὸ Σατυρικόν σου δρᾶμα τοῦτο καὶ Σειληνικὸν κατάδηλον ἐγένετο.* quem locum illustrat Dionys. Halicarn. *Τέχνῃ* p. 54. Politic. p. 189. C. *τοῦτο μὲν ἀτεχνῶς ἡμῖν, ὥσπερ δρᾶμα· καθάπερ ἐῤῥέθη νῦν δὴ, Κενταυρικὸν δρᾶσθαι καὶ Σατυρικόν τινα θίασον*, etc. *Πλείονα*, scil. *δράματα*. Timæus intelligit *Tetralogias*, vel *tres priores Tetralogiæ fabulas*: de quibus vide aureolum Is. Casauboni libellum de Satir. Poesi p. 26. Timæum exscripsit Photius Lex. Ms. ubi manifesto errore legitur: *Σατυρικὰ μετὰ πλείονα.* Cetera congruunt.

[c] *Σηκὸς*] Theæt. p. 128. A. *σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον.* Polit. v. p. 460. F. *λαβοῦσαι εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσι παρά τινας τροφούς.* Lexicon Rhetor. Ms. *Σηκός. ὁ Σηκὸς σημαίνει ποτὲ μὲν περίφραγμα· ποτὲ δὲ, τὴν ἔπαυλιν καὶ τὴν καταγωγὴν τῶν προβάτων· ἄλλοτε δὲ, τὸ ἡρῷον τῶν σωμάτων· ἄλλοτε δὲ, τὴν ἐλαίαν τὴν πολύκλαδον.* ex quo in Etymol. M. p. 711. 5. pro *παραγωγὴν* scribendum *καταγωγὴν*, pro *πολύκαρπον*, *πολύκλαδον.* Hanc vocem pluribus ornavit Valckenarius Animadv. in Ammon. p. 153. Pro *τριγχῷ* malim *θριγκῷ*· etsi non ignoro, sæpe reperiri formas, *θριγγὸς, θριγχὸς, τριγγὸς, τριγκὸς, στριγχός.* Vide Epist. Crit. ii. p. 208. Timæi glossa temere migravit in Mœridis libellum de Vocc. Atticis.

[d] *Σισύρα*] Eryx. p. 745. C. *οὐδ' ἂν προτιμήσειε Σκύθης ἀνὴρ οἰκίαν αὐτῷ τὴν καλλίστην εἶναι μᾶλλον, ἤπερ σισύραν δερματίνην.* ubi vide Scholia. Aristophanis locus, quem Timæus affert, est Nub. v. 10. cui compar et geminus est ille Platonis Protag. p. 195. F. *ἔτι κατέκειτο, ἐγκεκαλυμμένος ἐν κῳδίοις τισὶ καὶ στρώμασι, καὶ μάλα πολλοῖς, ὡς ἐφαίνετο.* Sympos. p. 355. B. *ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας.* Dio Chrysost. Orat. xxxv. p. 433. A. *σισύρας, καὶ πίλους, καὶ τοιαῦθ' ἕτερα ξυῤῥάπτοντες.* Clemens Alex. Pædag. ii. p. 190. *τῆς δὲ σισύρας ἱκανωτάτης οὔσης ὑπεστρῶσθαι, ὥστε μὴ δεῖσθαι πορφυρίδων ἢ φοινικίδων.* quod, ut alia plura, Patrum eruditissimus, ne verbo quidem mutato, descripsit ex Musonio apud Stob. p. 595. Id cum aliis etiam locis fecerit, furtum a nemine dum deprehensum esse miror. Polyænus viii. 16. p. 722. *ἱματίῳ δὲ χρῆσθαι σισύρᾳ Γαλατικῇ.* *Rhenonem Gallicam* vocat Varro de L. L. iv. p. 40. Longus ii. p. 42. *πρεσβύτης σισύραν ἐνδεδυμένος.* ubi vide Jungerm. Oppianus Κυνηγ. iv. 332. *Προπροκαλυψάμενοι δέμας ἄλκιμον ἢ σισύρῃσιν, Ἢ αὐτοῖσιν*, etc. De altera forma, *σισύρνα*, Valckenar. Anim. in Ammon. p. 205. et Toupius Emend. in Suid. iii. p. 132. Timæi glossa sic scripta reperitur apud Etymol. M. p. 714. 28. *Σισύρα. αἴγειον στέγαστρον*, (alii, *σκέπαστρον*, quod idem est) *τετριχωμένον δέρμα.* quæ lectio melior est. Hanc quoque glossam nescio quis intrusit Mœridi.

ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν.

Σκηπτόμενος.[f] προφασιζόμενος.

Σκληφρός.[g] ὁ σκληρὸς καὶ παρηβηκὼς, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος.

Σκολύθρια.[h] ταπεινὰ διφρία παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, ἅ τινες θρανία καλοῦσιν.

Σμινύην.[i] οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν.

Σπαργῶσα.[j] σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως, καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος.

[e] Σκιωρῖται] Apud Photium Lex. Ms. et Suidam, ubi hæc glossa totidem verbis decurrit, Σκιωρεῖται scribitur. Mendose etiam Dio Chrys. Or. xi. p. 191. C. τὸν Σκυρίτην λόχον. Alio modo peccatur in Lexico Rhet. Ms. quod cum ipso vitio descripsit Etymol. M. p. 716. 1. Σκίρτης τί ἐστι; λόχος ἀνδρῶν χ'. οἱ αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς ἐστρατεύοντο, καὶ οὐχ ἅμα τοῖς ἄλλοις Λακεδαιμονίοις. Omnino scribendum, Σκιρῖται, a Sciro Arcadiæ. Mox Kusterus pro Ἀρκαδικὸς reponit Λακωνικὸς, propterea quod ea cohors ab aliis scriptoribus sic appellatur. At primum refragatur Hesychius, ab eodem laudatus: Σκειρίτης λόχος. οὕτω καλούμενος, ὁ προκινδυνεύων. ἦν δὲ Ἀρκαδικός. Tum nihil impedit, quo minus ille λόχος duplici nomine dictus sit, Ἀρκαδικὸς, quod Arcadibus constaret, Λακωνικὸς, quod eo uterentur Lacedæmonii. Vide Jo. Hudson. ad Thucyd. Lib. v. 67. et recondita eruditione præstantem virum, P. Wesselingium ad Diodor. Sicul. xv. 32. In Platone τῶν Σκιριτῶν nullum est vestigium.

[f] Σκηπτόμενος] Theæt. p. 115. E. ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, σκηπτόμενος παίζοντα λέγειν τόνδε. Sophist. p. 149. A. ταῦτα ἅπερ καὶ πρὸς σὲ νῦν, καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς. Sympos. p. 234. A. σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη. Herodot. Lib. v. 102. Lysias p. 95. 297. ed. Tayl. aliique centies.

[g] Σκληφρός] Euthydem. p. 214. init. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν, σκληφρὸς, οὗτος δὲ, προφερὴς, καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. ubi vide Scholiasten. Egregie Pollux ii. 10. huc sine dubio respiciens: Προφερὴς δὲ λέγεται, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος. Σκληφρὸς δὲ, ὁ τούτῳ ὑπεναντίος, ὃν καὶ νεοειδῆ ἂν εἴποις. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς, ἐπὶ γυναικὸς, εἴρηκεν αὐτό. Hesychius: Σκληφροί. οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασιν. Photius Lex. Ms. Σκληφρόν. τὸν κατεσκληκότα τὴν ἰδέαν. Philemon Lexico Technologico Ms. v. Ὠμόν. τινὲς ὠμογέροντα τὸν σκληρὸν φασιν. Lege, τὸν σκληφρόν. quamvis σκληρὸν etiam habeat Eustath. ad Il. Ψ. p. 1330. Vide Foes. Œconom. Hippocr. v. Σκελιφρός. Timæi glossam repetunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[h] Σκολύθρια] Euthyd. p. 217. F. ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες, χαίρουσι καὶ γελῶσιν, ἐπειδὰν ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον. ubi vide Scholia. Platonis loco usi sunt Pollux x. 48. Etymol. M. p. 718. 39. et Eustath. ad Od. Δ. p. 1515. Ad Pollucem fuse atque erudite de hoc *scabello* disserunt Jungerman. et Hemsterhusius.

[i] Σμινύην] Polit. ii. p. 426. F. οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἆλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν. ubi vide Scholia. Aristophan. Nub. v. 1488. 1502. et alibi. Aristid. Tom. ii. p. 418. Max. Tyr. Diss. xxix. p. 349. Julian. Or. iii. p. 125. A. Δίκελλαν et σμινύην Alciphron Lib. iii. Ep. 24. junxit. Aristænet. Lib. i. Ep. 3. p. 26. effingens locum ex Il. Φ. 259. pro μάκελλα posuit σμινύη. Vide ibi Jos. Mercerum, et Schol. Nicandri ad Theriac. v. 386. Ζμινύη etiam pro σμινύη scribi, ex Ælio Dionysio, et Lexico Rhetorico docet Eustath. ad Il. B. p. 217. Timæi glossam, a Photio Lex. Ms. etiam descriptam, Mœridi intulit manus inepta.

[j] Σπαργῶσα] Si primam et nativam verbi vim spectes, quam Timæus commode declaravit, de *luxuriante humorum, ad excretionem prurientium, impetu* dicitur, v. c. de *lacte, quod ubera dis-*

Σταθερά.[k] μέσον ἡμέρας, ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος γίνεται.

Σταθερός. στάσιμος, ἰσχυρός.

tendit. Plato Polit. v. p. 460. F. *τάς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι.* Sympos. p. 329. F. *ὅθεν δὴ τῷ κυοῦντί τε καὶ ἤδη σπαργῶντι πολλὴ ἡ πτοίησις γέγονε περὶ τὸ κάλλος.* Ad utrumque locum videndus Scholiastes. Euripid. Bacch. v. 700. *Ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦ σπαργῶν ἔτι.* Idem Cycl. v. 55. Dionys. Halic. A. R. Lib. i. p. 65. Foesius Œcon. Hippocr. Inde transfertur ad *eos, qui semine turgent, in Venerem tument.* Phædr. p. 348. F. *ὁ δὲ τῶν παιδικῶν, ἔχει μὲν οὐδὲν εἰπεῖν, σπαργῶν δὲ καὶ ἀπορῶν περιβάλλει τὸν ἐραστήν.* Erycius Anthol. L. iv. p. 478. *σπαργᾷς θυμὸν ἅπαντα πόθοις.* Sed ut *ὀργᾷν*, ejusdem fere potestatis verbum, quod supra p. 194. explicuimus, sic etiam *σπαργᾷν* de *incensa cupiditate, impatientis animi æstu*, etc. usurpatum reperitur. Legg. iii. p. 591. C. *ὁ δὲ τρίτος σωτὴρ ὑμῖν ἔτι σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην τὴν ἀρχὴν ὁρῶν, οἷον ψάλιον ἐνέβαλεν αὐτῇ τὴν τῶν Ἐφόρων δύναμιν.* quem locum laudavit Plutarchus Lycurg. p. 43. E. et, ut erat Platonis studiosissimus, venuste expressit Fab. p. 190. C. *δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ, χαλινὸν ἐμβαλεῖν ὕβρεως καὶ θρασύτητος.* Ex eodem fonte, ut id prætereundo moneam, cum alii profecerunt, tum Max. Tyr. Diss. xi. p. 121. *Ἡ, καθάπερ ψάλιον ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις, βίᾳ σπᾷ, καὶ προσαναγκάζει συναπονεύειν ταῖς αὐτῆς ἀγωγαῖς.* Congruit vetus poeta apud Ciceron. de Orat. iii. 41. 'nam exsultantem te et præfidentem tibi Repriment validæ legum habenæ; atque imperii insistent jugo.' Vide H. Stephan. Thes. Gr. L. iii. p. 912. Postrema notione hoc verbum e Mss. Philoni T. i. p. 309. reddidit Mangeius. Photius Lex. Ms. et Suidas una voce plenius habent: *Σπαργῶσα. ἀνθοῦσα, ἡ σπαραττ.* Quam fortasse ex alio Glossario adjecerunt.

[k] *Σταθερά*] Phædr. p. 342. G. *Μήπω γε, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται, ἡ δὴ καλουμένη σταθερά;* Sic legitur in Editt. melioribus. In Basileenses irrepsit Scholion e margine: *ἡ δὴ καλουμένη στατερὸν, τὸ σφόδρα θερμὸν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας.* Quod glossema recte quidem contextu ejectum est, sed aliud relictum vetustius, quod jam ante Timæum, et alios Grammaticos, hunc locum invasit. Sentis, me significare verba, *ἡ δὴ καλουμένη σταθερὰ*, quæ a Grammatico, locutionem, *μεσημβρία ἵσταται*, explicante, proficisci potuerunt, a Platone non potuerunt. Subtiliter et argute, ut philosophum agnoscas, eandem loquendi rationem explicat Hermias Scholiis in Phædrum Mss. *Σταθερὰ δὲ ἡ μεσημβρία εἴρηται, ὅτι ὁ ἥλιος περὶ τὴν μεσημβρίαν γινόμενος ἵστασθαι δοκεῖ· ἡ μὲν γὰρ μετάβασις αὐτοῦ, ἡ περὶ τὰς ἀνατολὰς, διάδηλον ἔχει τὴν παραλλαγήν· ἡ δὲ περὶ τὴν μεσημβρίαν, οὐκέτι· ᾧ γὰρ λόγῳ μείζονα φαίνεται τὰ ἄστρα πρὸς τοῖς ὁρίζουσι, τούτῳ καὶ μᾶλλον κινούμενα· ἢ καὶ ὅτι ἐν τοῖς γνώμοσιν αἱ σκιαὶ ἐλάττονα ἐν τοῖς ἴσοις χρόνοις διαστήματα περὶ τὴν μεσημβρίαν κινοῦνται· ἢ καὶ διὰ τὴν κάθετον πασῶν οὖσαν στασιμωτάτην.* Platonis loco utuntur Hesychius et Suidas; item Photius Lex. Ms. cujus hæc glossa est: *Σταθερὰν μεσημβρίαν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων μεσαίτατον καὶ πμηγερότερον, (l. πνιγηρότερον) τῆς ἡμέρας δηλοῦντι.* Indidem etiam flosculos decerpsit Auctor Socratic. Epist. xxv. p. 52. Apollon. Rhod. i. 450. *Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ.* ubi vide veterem Criticum. Apollonii locum attulit Etymol. M. p. 724. 42. Dio Chrysost. Orat. i. p. 11. B. *διημάρτανόν τε καὶ ἐπλανώμην μεσημβρίᾳ σταθερᾷ.* Alciphron Lib. iii. Ep. 12. *Μεσημβρίας οὔσης σταθερᾶς, φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξάμενος πίτυν.* ubi vide Berglerum. Liban. Ep. 1084. *ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν.* Synes. Ep. 58. *καὶ ταῦτα τὸ τῆς μεσημβρίας ἑδρᾶτο σταθερώτατον.* Basil. de vita Thecl. i. p. 60. *ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ καὶ ὥρᾳ πνίγους.* Phrynich. p. 92. *οἱ ἀρχαῖοι σταθερὰ μεσημβρία λέγουσι, καὶ σταθερὰ γαλήνη.* quem, ut solet, exscripsit Thom. M, v. *Ἐμβριθής.* Hic igitur loquendi modus cum legitimus sit, et crebro frequentatus, haud scio, an apud Aristidem Tom. ii. p. 166. commodius legatur: *οὗτοι πάντας οὐδ' ὁ ἥλιος οἷός τ' ἐστὶ θερμαίνειν, ἀλλ' ἤδη τις ἐν σταθερῷ τῆς μεσημβρίας ἐῤῥίγωσε.* Vulgatæ editiones habent, *ἐν καθαρῷ τῆς μεσημβρίας.* Plerique Grammatici *σταθερὸς* x

Στρυφνόν.[l] στερεόν.
Στερίφαι.[m] στεῖραι, παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν.

σταθεύω derivant, ut sit *fervidus, assus*: nec ab illorum opinione alienus est Joseph. Scaliger in Virgil. Cop. p. 256. Sed alii verius repetunt ab ἵστασθαι, quorum notationem ab ipso Platone probatam dicerem, nisi locus ejus interpolatus videretur. Græci autem omnia, *quæ nondum ad finem vel senectutem vergunt*, ἵστασθαι dicunt. Hinc σταθερὸς, *firmus, florens*, et χρόνος ἱστάμενος. Quid? ipsam *meridiem* dicunt ἵστασθαι, vix ut amplius hac de re dubitari queat. Nicander Theriac. v. 469. Ἤτοι ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς. Socratic. Epistoll. l. c. ἐνισταμένης μεσημβρίας. Liban. Opp. Tom. i. p. 178. C. μέχρι μὲν οὖν μεσημβρίαν σταθῆναι. Tom. ii. p. 339. D. ἔτι μεσημβρίας ἑστώσης. Damascius apud Phot. p. 1039. μεσημβρίας σταθερᾶς ἱσταμένης. ubi alterutrum omitti potuerat. Ad hujus locutionis exemplum Eunapius Proæres. p. 130. *mediam noctem* dixit νυκτὸς τὸ σταθερώτατον, nulla, ut opinor, veterum auctoritate, sed novandi studio ductus.

[l] Στρυφνόν] Tim. p. 541. C. τραχύτερα μὲν ὄντα, στρυφνά. ἧττον δὲ τραχύνοντα, αὐστηρὰ φαίνεται. p. 542. B. τοῖς περὶ τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς, καὶ τοῖς περὶ τὴν γλῶτταν στρυφνοῖς. In permutandis formis, στρυφνὸς, στριφνὸς, στυφνὸς, στιφρὸς, στυφὸς, στυφρὸς, ita ludunt librarii, ut, quid inter eas discriminis sit, vix, ac ne vix quidem, constituere possis. Hippocr. de aer. et loc. p. 282. στρυφναὶ γυναῖκες. At Galenus legit: στιφραὶ γυναῖκες. Xenophon de Venat. p. 977. σκέλη στιφρά. At Pollux v. 58. σκέλη στρυφνά. Vide Jungerm. ad v. 20. Scholiast. ad Aristoph. Ran. 848. στρυφνοὺς ἀστραγάλους. At Suidas v. Λίσποι. στρίφους, vel potius στιφροὺς, ἀστραγάλους. Nec est, quod miremur, has formas a librariis toties esse confusas. Ne veteres quidem Grammatici eas satis accurate distinxerunt. Eustath. ad Od. Φ. p. 1913. εἰς δὲ τὴν ἀντιμεταχώρησιν τοῦτο υ καὶ τοῦ ἰῶτα πρὸς ἄλληλα, χρήσιμον καὶ τὸ Στρυφνὸς ἐκ τοῦ στύφω παρὰ Ἡρωδιανῷ, καὶ μεταθέσει, Στιφρός· ὅθεν ἴσως καὶ ῥῆμα Στιφρῶ. Etsi autem vereor, ut res ad liquidum perduci possit, tamen multis locis inter se comparandis videor mihi discrimen inter στρυφνὸς et στιφρὸς intellexisse. Στρυφνὸς est *acerbus, adstringendi vim habens*, et plerumque ad *saporem* refertur. Mnesitheus apud Athen. iii. p. 121. D. οἱ δὲ στρυφνοὶ χυμοὶ τὰς ἀπεψίας ἰσχουσι. ubi vide Casaubon. Multa exempla sunt apud Medicos veteres, et Foesium Œcon. Hippocr. Pro στρυφνὸς aliquando στρεφνὸς scribitur, ut apud Polemon. Physiogn. ii. p. 185. ubi Sylburg. recte στρυφνός. Eodem modo variant Codd. Parisin. et Voss. in Philostrat. Icon. i. 10. p. 778. At στιφρὸς est *torosus, firmus, compactus*, nec de *gustus sensu* dicitur. Hesychius: Στιφρός. πυκνὸς, εὐθαλής. ubi fortasse εὐπαγὴς rectius sit: nec tamen necessarium omnino. Photius Lexico Ms. Στιφρόν. τὸ προσπεπηγός. Στιφνὸν δὲ, τὸ πρὸς τὴν γεῦσιν. ubi pro στιφνὸν malim στυφνὸν, vel στρυφνόν. Alexis apud Athen. iii. p. 107. F. Καὶ φλεκτάνην στιφρὰν σφόδρα. Aristophan. apud eundem iv. p. 133. A. ἐλάας στιφράς. Nicander ibid. D. Μακρή τε στιφρή τε φαείνεται ἐν πρασιῇσι. Idem xv. p. 684. A. Στιφροὶ ὠλίσθησαν ἐνιχρίμψαντα καρείους. Ter apud Philonem στρυφνὸς legitur T. ii. p. 162. 449. 455. Sed partim e Mss. partim ex conjectura στιφρὸς scribendum videtur. Plutarch. Sympos. ii. 9. p. 642. E. ἀλλ' ἀπὸ σφαγῆς εὔτονον τὸ δέρμα καὶ στριφνὸν γίνεσθαι. quo loco Clarkius ad Homer. Il. Γ. 375. sine caussa στιφρὸν scribit. Philostrat. Junior Icon. iii. p. 866. ἡδεῖς μὲν, καὶ στριφνοὶ, καὶ πνέοντες ἔτι τὸν ἐν τῇ θήρᾳ θυμόν. ubi hæc est notula Olearii: 'Editi habebant στριφνοί· quod pro στρυφνοὶ errore positum etiam esse posset. Magis tamen placet στιφροί.' At, o bone, nihil eæ formæ differunt, nisi quod στιφρὸς Atticis usitata fuit, στριφνὸς ceteris Græcis. Sic docet Mœris p. 342. ubi vide Piersonum. Rariores formæ sunt στυφρὸς et στυφός. Prior est apud Aristotel. Hist. Anim. ii. p. 50, Philostrat. Jun. Icon. xv. p. 887. et Hesych. in v. Posterior cum apud alios, quos H. Stephanus Thes. Gr. L. T. iii. p. 1116. laudat, tum apud Hesych. v. Στρυφνός. Eam redde Themistio Or. xx. p. 237. C. στυφὴ δὲ ἡ διάνοια καὶ ἀγρία. ubi nunc τυφλὴ editur. Sic Or. xxvii. p. 339. A. ὡς ἂν εἰ (ψυχὴν) σκληρὰν ἐάσῃς καὶ στύφουσαν. Quod olim conjecimus, στυφλὴ, aptum quidem est sententiæ, sed poeticum.

[m] Στερίφαι] Verissima est Timæi ratio. Nam στεριφὸς, contracte στριφὸς, στιφρὸς, στριφνὸς, ab antiquo στέω, στερὸς forma-

Στέμφυλα.[n] ἐλαιῶν καὶ σταφυλῶν ἀποπιέσματα, οἷς ἀντὶ ὄψων ἐχρῶντο.

Στρατιά. ἡ ἐνέργεια, καὶ ὥσπερ πάλη.

Στρατεία.[o] τὸ τῶν στρατιωτῶν ὑπὸ ἕνα ἔπαρχον τάγμα.

Στρατόπεδον.[p] λέγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· λέγεται δὲ καὶ τόπος, ἐν ᾧ ἀθροίζεσθαι αὐτοὺς ἐπιτήδειον.

tum, proprie est *solidus, durus.* Philo T. ii. p. 512. ἐπειδὰν τύχῃ στέριφον καὶ λιθῶδες τὸ ἔδαφος. Heraclides Alleg. Homer. p. 462. ἐκ τῶν χειμερίων παγετῶν γῆ στερίφη καὶ μεμυκυῖα. De hac vocis vi interpretes ad Thucyd. vii. 36. et Toupius Emend. in Suid. iii. p. 157. Formam στεριφνὸς, apud Hesych. contractam in στέρφνιος, quæ in nostris Hippocratis exemplaribus in notiorem στέριφος abiit, in suis reperit Erotianus: Στερίφνους. πυκνούς. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι φησί· στεριφνοὶ γέροντες, πρίνινοι, Ἀτέραμνοι, Μαραθωνομάχαι, καὶ σφενδάμνινοι. In Comici tamen Acharn. 179. libri nostri pro στεριφνοὶ, στιπτοὶ habent: quod, præter alios Grammaticos, a Kustero laudatos, confirmat Phrynichus Ms. cujus locum supra p. 156. attulimus. Vide Foes. Œcon. Hippocr. v. Στερίφνους. Στερίφη pro *muliere sterili* est Theæt. p. 117. C. στερίφαις μὲν οὖν ἄρα οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι. Aristophan. Thesmoph. v. 648. Στερίφη γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε. Ælian. H. A. Lib. xv. cap. 9. ἀλλ' οὐ διαφθείρειν, ὥσπερ εἴς τινα ἄγονον καὶ στερίφην γαστέρα ἐμπεσόν. Pollux iii. 15. 49. iv. 208. ut alios mittam. Mœris p. 359. hunc in modum corrigendus: Στερίφη, Ἀττικῶς. στεῖρα, Ἑλληνικῶς. In eundem Atticistam Timæi glossa migravit: quam etiam, paucis mutatis, in Lexica sua traduxerunt Photius Ms. et Suidas. Verbum στεριφεύεσθαι solus conservavit Hesychius: Στεριφευομένη. παρθενευομένη. Ceterum, judice Santenio nostro, Timæi glossam optime interpretatur Ovidius Art. Am. iii. 799. 'Infelix, cui torpet hebes locus ille, puella es, Quo pariter debent femina virque frui.'

[n] Στέμφυλα] Dubito, an vox in Platone legatur. Aristophan. Nub. v. 45. Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. ubi vide Scholiast. item ad Equit. v. 803. Alciphron Lib. iii. Ep. 29. ἀγροικίζοντα, στεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντα. Philostrat. Lib. ii. Icon. 26. p. 852. ὡς, εἰς ἄστυ κατιὼν, ὄζοι στεμφύλου, καὶ ἀπραγμοσύνης. Pollux i. 248. Phrynich. p. 180. et Mœris p. 359. Plura H. Stephan. Ind. Thes. Glossographum nostrum ob oculos habuisse videntur Photius Lex. Ms. et Suidas.

[o] Στρατεία] Imo contra in hac et superiore glossa scribendum: Στρατεία. ἡ ἐνέργεια, &c. Στρατιά. τὸ τῶν στρ. Posteriorem solam descripsit Suidas, recteque Στρατιὰ servavit. Omnino distingui debet στρατεία et στρατιά. Hoc enim *exercitum* significat, illud *expeditionem militarem.* Ammonius: Στρατεία, ἐντεταμένως, τὸ πρᾶγμα· Στρατιὰ, συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. Idem tamen addit: ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει. Quod verum est, si Codd. Mss. et primas Edd. sequare. Sed hoc indoctis librariis, ι et ει perpetuo confundentibus, rectius tribuetur. Vide Dorvill. ad Charit. p. 540. Nam si ad linguæ rationem exigas, quo modo utraque distinguenda sint, liquido patebit. Στρατιὰ est femin. genus ab adjectivo στράτιος, et substantivi formam induit. Sed στρατεία eodem modo derivatur a στρατεύειν vel στρατεύεσθαι, quo πολιτεία a πολιτεύεσθαι, δουλεία a δουλεύειν. In nostris Platonis Edd. discrimen satis accurate observatur. Hipparch. p. 1. D. Hipp. Min. p. 232. F. Charm. p. 236. H. ubi male Stob. p. 801. habet στρατείας. Theag. p. 11. D. Theæt. p. 126. A. Protag. p. 211. B. Promiscuum harum vocum usum agnoscit etiam Photius Lex. Ms. Στρατιὰν, συστέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβὴν, οὐ μόνον τὸ στράτευμα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στράτευσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

[p] Στρατόπεδον] Euthyd. p. 215. F. 222. E. Charm. p. 235. C. Lach. p. 251. F. Sympos. p. 317. F. Legg. i. p. 571. A. et alibi sæpe. Vetus Grammaticus Ms. in Bibl. Sangerm. Στρατόπεδον, ἀντὶ τοῦ στρατεύματος. Θουκυδίδης δ. τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρησεν. Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει· στρατόπεδον συνάγειν.

Στρόφιγγες.[q] αἱ τῶν ἄρθρων στροφεῖς.
Στύραξ.[r] ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ἧ στηρίζεται.
Συμβιβάσει.[s] εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος.
Συνέριθοι.[t] συνεργοί.
Συνέμπορος.[u] συνοδοιπόρος.
Σφαδάζειν.[v] δυσανασχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ.

[q] Στρόφιγγες] Tim. p. 544. G. καὶ περὶ τὸν ἀναυχένιον ἅμα καὶ νωτιαῖον μυελὸν ἐξ αὐτοῦ σφονδύλους πλάσας, ὑπέτεινεν οἷον στρόφιγγας. quem locum laudat Longin. sect. 32. p. 176. Ibid. p. 545. A. περὶ τοὺς στρόφιγγας καμπτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκτεινόμενον παρέχει. Adde Pollec. ii. 130. x. 22.

[r] Στύραξ] Lachet. p. 247. H. ἐφίει τὸ δόρυ μὲν τῆς χειρὸς, ὅσον ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο. ubi vide Scholia. Strabo xii. p. 855. quem exscripsit Eustath. ad Il. B. p. 281. πλεῖστος δ' ὁ στύραξ φύεται παρ' αὐτοῖς.—ἀφ' οὗ καὶ τὰ στυράκινα ἀκοντίσματα, ἐοικότα τοῖς κρανείνοις. Philostrat. Heroic. cap. xix. p. 732. τὸν δὲ στύρακα, ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρα ὀρειχάλκου ἐμβεβλῆσθαι. Dio Cass. Lib. xl. p. 236. καὶ αὐτὸν εἷς ἀνὴρ ἐπὶ δόρατος μακροῦ, ἐς ὀξὺ τὸν στύρακα ἀπηγμένου, φέρει. Liban. Opp. Tom. ii. p. 347. D. τῷ στύρακι τοῦ δορὸς εἰς τὴν κόνιν ἐνέγραφε. Lexicon Rhet. Ms. Στυράκιον. ἐπιδορατὶς, τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τοῦ ἑτέρου μέρους, ὅπερ ἐπὶ γῆς εἴωθεν πηγνύεσθαι, ὅταν ὀρθία ᾖ ἡ αἰχμή. Vide Ammon. p. 133. et ibi Valckenar. Glossæ partem descripsit Photius Lex. Ms. sed totam abstulit Suidas, ubi Portus, probante Kustero, pro ἀρχὴ legit αἰχμὴ: in quo eos ratio fugit. Nam ἀρχὴ est *extremitas*: quam vocis notionem explanarunt Casaubonus ad Æneam Tact. p. 1746. et viri docti ad Euripid. Hippol. 752. Receptam lectionem etiam confirmat Etymol. M. p. 709. 14.

[s] Συμβιβάσει] Suidæ Codd. in hac glossa variant. Alii enim συμβίβασιν exhibent, alii συμβιβάσειν, alii denique συμβιβάσει. Photius Lex. Ms. habet συμβιβάσει, ut Timæi Codex. Probo Kusteri conjecturam Συμβιβάσαι legentis. Timæus autem respexit Polit. vi. p. 477. B. Μνημονεύεις μέν που, ὅτι τριττὰ εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι, συνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι, καὶ σωφροσύνης, καὶ ἀνδρίας, καὶ σοφίας, ὃ ἕκαστον εἴη. Hic enim συμβιβάζειν neutraliter positum est, exemplo non facile alibi reperiundo.

[t] Συνέριθοι] Polit. vii. p. 488. B. loco pulcherrimo: ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος—ἠρέμα ἕλκει, καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθοις καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις. ubi Ms. Parisinus insigni varietate, συνωδοποροῖς καὶ συμπεριαγωγῇ χρωμένη. Nec tamen de vulgatæ lectionis integritate nos dubitare sinit alter locus Legg. x. p. 666. B. οἷ' ἡ γραφικὴ καὶ μουσικὴ, καὶ ὅσαι ταύταις εἰσὶ συνέριθοι τέχναι. ubi vide Scholia. Συνερίθοις etiam confirmat imitatio Maximi Tyr. Diss. xxxvii. p. 435. γεωμετρίαν δὲ καὶ μουσικὴν, ξυνερίθω τε καὶ ξυνίστορε φιλοσοφίας. Juncus apud Stob. p. 873. ἀδικίας τῷ ζῆν πολεμούσας, αἷς σύμμαχός τε καὶ συνέριθος ἡ νεότης γίνεται. Sopater apud eundem p. 532. καὶ ὑπεροψίαν μὲν καὶ τὰς συνερίθους ταύτῃ κακίας. Marinus Vita Procli 25. p. 59. Ἀνδρίαν δὲ τὴν ξυνέριθον τελείως προὐβάλλετο. Aristophan. Pac. v. 786. Apollon. Rhod. iii. 941. ibique Schol. Eustath. ad Od. Z. p. 1150. Pierson. ad Mœrid. p. 358. et Toupius ad Theocrit. T. ii. p. 336.

[u] Συνέμπορος] Phædon. p. 398. C. καὶ οὔτε ξυνέμπορος, οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι. et mox: καὶ ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα. Sophocles Trachin. v. 321. Philoct. v. 543. Aristophan. Ran. v. 399. Philostrat. V. A. Lib. i. cap. 19. p. 23. ut alios plures mittam. Glossa quoque est apud Phot. Lex. Ms. et Suidam.

[v] Σφαδάζειν] Polit. ix. p. 505. E. φαίνεται (ὁ τύραννος) ἐάν τις ὅλην ψυχὴν ἐπίστηται θεάσασθαι, καὶ φόβου γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου, σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης. Quem locum gravitatis plenissimum pari gravitate expressit Tacitus Ann. vi. 6. 'Neque frustra præstantissimus sapientiæ affirmare solitus est, si recludantur tyrannorum mentes,

Σφενδόνη.[w] τοῦ δακτυλίου ἡ περιφέρεια, ἡ εἰς λιθοβολήν.
Σφεδανόν.[x] καταπληκτικὸν, πολεμικόν.
Σφριγῶντες.[y] ἀκμάζοντες, ὥσπερ διεσφηνωμένοι ὑπὸ πυκ-

posse adspici laniatus et ictus: quando, ut corpora verberibus, ita sævitia, libidine, malis consultis, animus dilaceretur.' In Etymol. M. p. 737. 18. ubi idem locus laudatur, male scribitur, διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ. Σφαδάζειν proprie dicitur de eo, *qui vel dolore, vel ira exagitatus, loco stare nescit, vehementius se jactat.* Hippocrat. de Morb. mulier. i. p. 606. καὶ ἀλγέει τὸ σῶμα πᾶν, καὶ σφαδάζει. Euripides apud Galen. de Dogm. Hippocr. et Platon. iv. p. 283. Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἂν, ὡς νεόζυγα Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. quod ita vertit Cicero Tusc. Disp. iii. 28. 'ut injecto eculei Freno repente tactu exagitantur novo.' Eosdem versus, monente Wyttenbachio Bibl. Crit. Vol. ii. P. 2. p. 13. adumbravit Propertius ii. 2. 11. 'Ac veluti primo taurus detractat aratro, Mox venit adsueto mollis ad arva jugo: Sic primo juvenes trepidant in amore feroces,' etc. Strabo Lib. i. p. 44. ἕως ἂν κάμῃ σφαδάζον, καὶ ὑποφεῦγον. Philo T. i. p. 460. ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς χορευταῖς ἀρετῆς σφαδάζειν καὶ δακρύειν ἔθος. Pæne gravius verbum mihi exciderat in Th. Mangeium, σφαδάζειν in στενάζειν mutantem. Vel Suidas, non dicam lectus, sed inspectus, a quo σφαδάζειν exponitur μετ' ὀργῆς στενάζειν, hanc corrigendi libidinem reprimere potuisset. Vide eundem Philonem T. i. p. 145. 376. T. ii. p. 451. Plutarch. de S. N. V. p. 16. μηδ' ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω. Themist. Or. xxiii. p. 292. B. ἵνα μᾶλλον σφαδάζοιεν καὶ ἀγανακτοῖεν. Synes. de Provid. p. 95. C. ὁ δὲ ἐσφάδαζεν, ἤσχαλλεν εἰδέναι τὰ περὶ τὴν χειροτονίαν. Basil. de Vita Thecl. ii. p. 210. ἄγρια δὲ σφαδάζειν ἐκ τῶν ἔνδοθεν. Basilius Scholiis Mss. in Gregor. Nazianz. Or. xxxiv. Σφαδάζουσα. σχετλιάζουσα, χαλεπῶς φέρουσα. οὕτως 'Αττικοί. Multo plura, quæ ad manum sunt, missa facio, propterea quod verbi vim satis aperuerunt H. Stephan. Th. Gr. L. Tom. iii. p. 1155. interpretes ad Longin. sect. 25. et J. Piersonus ad Mœrid. p. 356. Mendose Hesychius: 'Ανασπάζουσιν. ἀναταράσσουσιν. Repone: 'Ανασφαδάζουσιν. ἀναβράσσουσιν. Eodem mendo liberandus est Suidas: Σφαδάζειν. θράσσειν. Scribendum: Σφαδάζειν. βράσσειν. Facem nobis præfert Hesychius alia glossa: Σφαδάζει. βράζει,—σπεύδει, διασείει, (l. διασείεται) θυμοῦται, etc. Neutrale verbum non explicationem ταράττειν, sed ταράττεσθαι postulasset: ut alibi apud Hesych. Σφαδάζει. ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος.

[w] Σφενδόνη] Sic quoque ad verbum Photius Lex. Ms. Sed integriorem glossæ lectionem conservavit Suidas: Σφενδόνη, ἡ τοῦ δακτυλίου περιφέρεια. καὶ ἡ εἰς λίθου βολὴν ἐπιτηδεία χρῆσις. Polit. ii. p. 422. D. ἔχοντα τὸν δακτύλιον. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. τούτου δὲ γενομένου, ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις.—καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον, στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην, καὶ στρέψαντα, φανερὸν γενέσθαι. Totum hunc de *Gygis annulo* locum vertit Cicero de Offic. iii. 9. unde, quæ huc pertineant, apponamus: 'quem (annulum) ut detraxit, ipse induit: tum in concilium pastorum se recepit: ibi cum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, cum in locum annulum inverterat.'

[x] Σφεδανόν] Homerica glossa est, non Platonica. Nicander Theriac. v. 642. Βλάστη δ' ὡς ἔχιος, σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον. ubi vide Scholiast. Apud Photium Lex. Ms. et Suidam legitur: Σφιγανόν. πολεμικόν. quod Kusterus in Σφριγανὸν mutari jubet. Sed ex Glossographo nostro potius legerim, Σφεδανόν.

[y] Σφριγῶντες] Σφριγᾷν vix differt ab ὀργᾷν et σπαργᾷν, quæ supra explicuimus. Sic de *mammis lacte distentis*, Hippocrat. περὶ ἀφόρων p. 684. σφριγᾷ δὲ τοὺς τίτθους αὕτη. pro quo de Nat. puer. p. 241. dixit, αἱ θηλαὶ ὀργῶσι. Vide Foesium Œconom. Pollux i. 250. καὶ οὔθατα μὲν σφριγῶντα ἐρεῖς, ὅταν πλήρεις γάλακτος ὦσιν οἱ μαστοί. De *arboribus plantisque læte virentibus*, Dio Chrysost. Or. vii. p. 113. D. καὶ τῆς γενναίας σταφυλῆς βότρυς σφριγῶντας. Lucian. Amor. p. 409. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολιὰ καθαίνειν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὅρια. De *his, qui libidine turgent*, Nicolaus Damascen. Excerpt. Peiresc. p. 489. ἐν τοιᾷδε ἡλικίᾳ, ἐν ᾗ μάλιστα σφρι-

[illegible]

[illegible] p. 179.

[illegible] Σχηματιζόμενος] Sophist. p. 169. C. ἐν ἐγγυάτι ταῦτα, ἃ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐν εἴδει ἐσχημάτισται. Protag. p. 206. D. ἀλλ' ἐξαρνοῦνται, καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι. Phaedr. p. 248. C. οὐχ ὑποσχηματιζομένου τοῦ ἐρῶντος, ἀλλ' ἀληθῶς τοῦτο πεπονθότος. Sic legit Hermias Scholiis Mss. explicans item προσποιουμένου. Eodem respexisse videtur Phrynichus Ms. Ὑποσχηματίζεσθαι. οἷον

[illegible]

ἀπὸ τῆς ἀκῆς [illegible] ... Ibid. p. 212. D. Quo hoc ... sunt Etymol. M. p. 763. 41. et Dan. Heinsius Lect. Theocrit. cap. vi. p. 312. Eodem supra respexit Timaeus: Ἀναδῆσαι. ταινίας ἐπιβαλεῖν. Philo T. i. p. 317. καὶ στεφάνουσιν, οἱ δὲ, καὶ ταῖς ταινίαις ἀνέδησαν. Dio Chrysost. Or. lxv. p. 604. D. ἢ στέφανόν τινα, ἢ ταινίαν ἐπιβάλλοντες. Ælian. Var. Hist. L. ii. cap. 39. ἀναδήσαι πολλαῖς ταινίαις, καὶ στεφανῶσαι τὸ ἄγαλμα. Alexander in Rhetor. Aldinis p. 622. ὥστε ταινίαις ἀναδεθῆναι παρὰ τῶν ἑταίρων, καὶ ἐπιβάλλεσθαι. Chion Epist. ult. p. 35. Libanius Opp. Tom. i. p. 348. D. Nepos Alcib. cap. 6. ' et id, quod nunquam ante usu venerat, nisi Olympiæ victori-

Ταλασιουργία.[b] ἡ περὶ τῶν ἐρίων ἐργασίμη τέχνη.

Ταλαντοῦσθαι.[c] ἑτεροφορεῖσθαι.

Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι.[d] ἀντὶ τοῦ, ἀπηγριωμένοι καὶ ἄγονοι.

Τέγγων.[e] μαλάττων, βρέχων.

Τέγγεσθαι.[f] εἴκειν, ἐνδιδόναι.

bus, coronis aureis, tæniisque vulgo donabatur.' Nobis enim impense placet conjectura hominis ingeniosissimi, ejusdemque venustissimi, M. A. Mureti Var. Lect. xv. 7. Hinc medicina facienda est Themistio Orat. xiii. p. 180. A. ἀλλὰ πέμψουσιν ἐπανιόντας, ὡς τὴν μητέρα στεφανώσαντας καὶ τελειώσαντας· ubi Jo. Harduini conjectura, ταινώσαντας, haud digna est, quæ commemoretur. Vix ambigam, ita scribendum esse: ὡς τὴν μητέρα στεφανώσαντας καὶ ταινιώσαντας. Utrumque verbum junxerunt cum alii, tum Aristides Tom. i. p. 88. Adde Polluc. iii. 152. et ibi interpp. Ταινιοῦν, ταινιάζειν, ejusque derivata in Stephani Thesauro desiderantur.

[b] Ταλασιουργία] Alcib. i. p. 34. G. ἄνδρα γυναικὶ περὶ ταλασιουργίας δύνασθαι ὁμονοεῖν. ubi vide Scholia. Olympiodorus Commentario Ms. in hunc dialogum: Ταλασιουργία δὲ λέγεται ἡ ξαντικὴ, παρὰ τὸ τὰ λάσια ἐργάζεσθαι, ἢ παρὰ τοὺς ταλάρους. οἱ δὲ καὶ ἡμίονοι ταλαεργοὶ λέγονται, παρὰ τὸ ὑπομενητικὸν, καὶ τὸ περὶ τὰ ἔργα ταλαιπωρεῖν. εἴληπται δὲ ἀπὸ τῆς ταλασιουργίας. τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαὶ, οὐ γὰρ οἱ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν· Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην. qui versus est Euripidis Med. 244. ubi nunc ex interpolatione legitur: Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον. Sed veram lectionem ex Olympiodoro Piersonus ad Mœrid. p. 60. revocavit. Musgravius, Codices suos secutus, edidit: Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης. quod eodem redit. Lyside p. 108. C. ἢ ἄλλου του τῶν περὶ ταλασιουργίαν ὀργάνων ἅπτεσθαι. Polit. p. 180. C. D. Ταλασίαν vocat Legg. vii. p. 634. F. ubi vide Scholia.

[c] Ταλαντοῦσθαι] Tim. p. 535. G. ἀλλ' (τὴν γῆν) ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην, σείεσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων αὐτὴν κινουμένην δ' αὖ πάλιν ἐκεῖνα σείειν. quem locum laudant Photius Lex. Ms. Suidas, et Etymol. M. p. 744. 12. Ταλαντεύουσα pro θαλαττεύουσα Philoni T. i. p. 230. probabili conjectura reddidit Th. Mangeius.

[d] Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι] Vide sup. v. Ἀποτεθρυωμένοι, et quæ ibi disputavimus.

[e] Τέγγων] Legg. ix. p. 657. C. ἐν θαλάττῃ τέγγων τοὺς πόδας. ubi vide Scholia.

[f] Τέγγεσθαι] Hæc metaphorica verbi ratio perelegans et venusta est. Polit. ii. p. 423. B. ἵν' ᾖ βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γιγνομένων. ἀλλ' ἴτω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου. ubi vide Scholia. Apud Theodoret. Ther. Serm. xii. p. 170. a quo locus affertur, pro τέγγεσθαι pessime legitur τίθεσθαι. Platonis etiam loco usus est Phrynichus Ms. Ἄτεγκτος παρηγορήμασιν. Αἰσχύλος δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἔθει. Πλάτων γενικῇ κέχρηται· μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. item Photius Lex. Ms. Τεγχθέντων, ἀντὶ τοῦ, εἰξάντων· ἔνθεν καὶ ὁ Ἄτεγκτος. Πολιτείας β'. τὸ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. Legg. ix. p. 663. C. οἱ δὲ, τῶν τὴν παιδείαν διαφυγόντων, ἀτεράμονι χρωμένων τινὶ φύσει, καὶ μηδὲν τεγχθέντων. ubi vide H. Stephanum. Hoc etiam loco vitiose ταχθέντων scribitur apud Stob. p. 480. Ex quo, quam parum hæc loquendi formula vulgo perspecta fuerit, intelligere licet. Platonem haud inscite expressit Ælianus apud Suid: v. Ἄτεγκτος. Οἰκτόν γε (l. Εἰς οἰκτόν γε) μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα πάντας, ὡς καὶ τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι. Aristophanes Lysistr. v. 550. Χωρεῖτ' ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ'. ubi Scholiastes: ἀντὶ τοῦ, βλάπτεσθε καὶ μεταβλήθητε, ὅτ' ἂν μὲν κρατῶμεν τῶν ἀνδρῶν. Sed vitium, quod contraxit, tollendum hoc modo: ἀντὶ τοῦ, μὴ μαλάττεσθε, καὶ μεταβλήθητε. Eodem, quod Kusterum præteriit, Suidas respexit, ipse quoque leviter corruptus: Μὴ τέγγεσθε. μὴ μελήσετε. Scribe, μὴ μέλλετε. In Euripid. Hippol. v. 303. vulgo editur: οὔτε γὰρ τότε λόγοις ἐθέλγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται. in quo fortasse acutiores etiam acquievissent, nisi Codd. Reg. et Flor. exquisitiorem sinceriorémque scripturam suppeditassent: οὔτε γὰρ τότε

[illegible]

[illegible] unde corrige et suppetias Etymol. M. p. 163. 33. Plura exempla congessit J. Alberti diligentia ad Hesych. in v. Vox corruptelam suscepit in Meleagri Epigrammate inedito, quod, per hanc occasionem, cum talium deliciarum studiosis communicem:

Οὔ σοι ταῦτ' ἐβόων, ψυχή, ναὶ Κύπριν, ἁλώσει,
 Ὦ δύσερως, ἰξῷ πυκνὰ προσιπταμένη;
Οὐκ ἐβόων; εἷλέν σε πάγη. τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς
 Σπαίρεις; αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκε,
Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε· μύροις δ' ἔῤῥανε λιπόπνουν
 Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν.
Ἆ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθῃ,
 Ἄρτι δ' ἀναψύχεις, πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.
Τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
 Ἔτρεφες, οὐκ ᾔδεις, ὡς ἐπὶ σοὶ τρέφεται;
Οὐκ ᾔδεις; νῦν γνῶθι, καλῶν ἄλλαγμα τροφείων,
 Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένα χιόνα.
Αὐτὴ ταῦθ' εἵλου· φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάσχεις

[illegible] Etymologicum Ms. in Bibl. Regia: [illegible] pro συντρίβεσθαι scribendum σμύχεσθαι, de quo dubitare non sinit Eustath. ad Il. I. p. 781. et pro τετυφλοῦσθαι, τετυφῶσθαι. quamvis apud Hesychium legatur: Θύψαι. τυφλῶσαι. Quod una syllaba truncatum affert Etymol. M. p. 458. 40. Θύμμενον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλημένον ἢ κεκακωμένον. sic etiam scriptum reperi in Lexico Regio Ms. Sed Valckenarius ad Schol. in Euripid. Phœniss. 1160. bene correxit: Τεθυμμένον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλαμμένον ἢ κεκακωμένον. Vim verbi, paucis cognitam, aperuit Hemsterhusius ad Hesych. Tom. i. p. 491. Cum Timæo congruunt Photius Lex. Ms. et Suidas, nisi quod apud hunc τεθυμένος scribatur: quod Kusterus in τεθυμμένος mutavit, ut est in Cod. Leidensi. At Timæus, præ-

Τελεσθέντα. ἀναλωθέντα.

Τελεταί.[h] αἱ μυστηριώδεις θυσίαι.

Τέλος.[i] τάξις, βλάβη, ἀνάλωμα.

Τέμπη.[j] μεταξὺ ὀρῶν στενότητες.

Τερθρεία.[k] γοητεία, ἢ περιπάθεια.

Τένθης.[l] ὁ γαστρίμαργος.

Τερατολόγοι.[m] οἱ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες.

positionem ἐπὶ omittens, videri possit in Platone legisse: καὶ μᾶλλον ἔτι τεθυμμένον.

[h] Τελεταί] Protag. p. 196. B. προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν, ποίησιν,—τοὺς δὲ αὖ, τελετάς τε καὶ χρησμῳδίας. Euthyd. p. 217. D. ὅπερ οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων. Sympos. p. 333. B. τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους. Phædr. p. 344. A. 346. A. 347. E. Phædon. p. 380. F. Polit. ii. p. 424. D. H. Legg. ii. p. 581. C. v. 609. B. vii. 638. E. ix. 659. A. x. 674. A.

[i] Τέλος] De *ordine*, Menex. p. 409. A. ἐπειδὰν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. pro quo frequentissime dicitur, εἰς ἄνδρα τελεῖν. De *tributo*, Polit. iv. p. 447. E. καὶ εἴ που τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοί εἰσιν. Legg. vii. p. 634. D. viii. 650. B. 651. D. Vide Scholiasten ad Sympos. p. 328. F. et Valckenar. Diatr. in Euripid. cap. xix. p. 202. Ex Timæo in Suida τάξις pro πρᾶξις repone.

[j] Τέμπη] Ex Herodot. Lib. vii. 173. καὶ ἀπίκετο ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν, etc. ubi vide Glossas.

[k] Τερθρεία] Mœris p. 364. formam τερθρεία, ex τερατεία contractam, Atticis propriam dicit, eamque Pherecratis auctoritate probat Etymol. M. p. 753. 6. Dionys. Hal. A. R. Lib. ii. p. 91. ἅπασαν ἐκβάλλουσα τερθρείαν μυθικήν. Philo T. ii. p. 191. Πᾶσαν οὖν τὴν τοιαύτην τερθρείαν ἀπωσάμενοι. Plutarch. de Audit. p. 42. D. πολλὴν δὲ τερθρείαν καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε. Clemens Alexandr. Strom. L. i. p. 328. τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλόμενοι τερθρίᾳ. pro quo τερθρεύμασι, Pædag. L. iii. p. 291. Minus necessaria emendatione Berglerus in Alciphr. L. iii. Ep. 55. p. 408. pro τερατείαν ἐπεδείξαντο reponebat τερθρείαν ἐπεδείξαντο. Nam τερατεία idoneos auctores habet. In Platone neutrum me legere memini. Explicatio περιπάθεια, quam etiam Etym. M. p. 752. 47. habet, quid sibi velit, non intelligo. In utroque, nisi quid me fefellerit, τερατεία scribendum. In Timæi Ms. pro Τερθρεία est Τεθρεία.

[l] Τένθης] Nec hujus glossæ sedem in Platone teneo. Aristophan. Pac. 1009. Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς. Ibid. v. 1120. Procopius Ep. 39. ἆρ' οὐ κρείττω πολλῷ τὰ ἡμέτερα, πᾶς ἄν τις, οἶμαι, τένθης φήσειε; Aspasius in Aristotel. Nicomach. iv. p. 52. Τένθης, ὁ λίχνος, καὶ τὸ ἀπὸ παντὸς ἥδιστον θηρώμενος, καὶ μεταφέρων αὐτὸ ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα. Hesychius: Τένθει. ἐσθίει, ἢ λιχνεύει. Τένθαι γὰρ, οἱ λίχνοι. Sed idem mox mirificam, nec unquam auditam, hujus vocis significationem proponit: Τένθαι. λωποδύται, μοιχοί. Quid? si legamus: Τένθαι. λοπαδιολοιχοί. quod eadem forma dicitur, qua κνισσολοιχὸς, ματτυολοιχός. Vide Herodian. Atticist. p. 206. Eustath. ad Od. Σ. p. 1837. Elegans compositum λιχνοτένθης est apud Polluc. vi. 122. Verbum hinc derivatum τενθεύω, haud alienum fuerit, restituere Libanio Opp. T. ii. p. 596. A. νέοι δὲ ταύτην παραλαβόντες τὴν ἐξουσίαν, καθεύδουσι, ῥέγχουσι, πενθοῦσι, κωμάζουσι. Pro πενθοῦσι certa emendatione scribendum τενθεύουσι. Adde Aristoph. Av. v. 1690. et Alciphron. Lib. iii. Ep. 24. ubi Cod. Regius Bergleri correctionem firmat. Προτένθαι qui ab Atticis dicti sint, erudite docet Brunckius ad Aristoph. Nub. 1198. Glossam descripserunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[m] Τερατολόγοι] Photius Lex. Ms. hoc modo: Τερατίαι. ψευδολογίαι, οἱ θαύματα etc. ut clarum sit, duas glossas, Τερατεῖαι. ψευδολογίαι, et Τερατολόγοι. οἱ θαυμ. in unam coaluisse. Leviore vitio Suidas dedit Τερατολογίαι. ubi Cod. Leid. Τερατολόγια. quod tamen fraudi fuit H. Stephano Thes. Gr. L. Tom. iii. p. 1411. Recte Kusterus legendum vidit Τερατολόγοι· quod confirmare potuisset ex Etymol. M. p. 752. 25. qui et ipse Timæi glossam descripsit. Respicitur Phædr. p. 337. H. καὶ ἐπιῤῥεῖ δὲ

Τεθυμμένος.[g] ὑπὸ πυρὸς ἐκκεκαυμένος, ἢ κεκακωμένος.

Λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται. Æschylus Prometh. v. 1007. *Τέγγῃ γὰρ οὐδὲν, οὐδὲ μαλθάσσῃ λιταῖς.* In Damascio apud Phot. p. 1036. vulgo scribibitur: *οὐδεὶς οὕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ βάρβαρος, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος ἐκείνου ῥέουσι λόγοις.* Hic *ἐπείθετο* non facile offendat, nisi eum, qui, quanto studio Damascius rariores Platonis voces venatus sit, cognorit. Mihi quidem scripsisse videtur: *ὃς οὐκ ἐτέγγετο καὶ κατεκηλεῖτο.* Multo crebrius *ἄτεγκτος* dicitur de *eo, qui emolliri nequit, rigido, duro.* Plutarch. de Audit. p. 44. A. *ὁ πρὸς πᾶν ἄτεγκτος καὶ ἀτενής.* Ælian. H. A. Lib. iii. cap. 2. *ἀμφότερα ἀγριώτατα καὶ μειλιχθῆναι ἄτεγκτα φύσιν.* Heliodor. Lib. vii. p. 342. *ἀλλ' οὕτως ἄτεγκτον καὶ ἀνήμερον οὐκ ἔγνωκα.* Proclus in Platonis Polit. p. 383. *παρὰ τῷ Πλάτωνι Σωκράτης ἄτεγκτος διαμείνας καὶ ἀπροσπαθής.* Lexicon Sangerm. Ms. et Lexicon Rhet. Ms. *Ἄτεγκτος. ἄπειστος καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος, ὁ μήτε παραινέσει, μήτε φόβῳ τὴν πώρωσιν, καὶ τὸ τοῦ ἤθους σκληρὸν τεγγόμενος καὶ μαλαττόμενος· λέγεται δὲ Ἄτεγκτος κυρίως καὶ ὁ ἄβροχος· ἐξ οὗ καὶ ὁ μὴ δακρύων, καὶ ὁ μὴ ἱδρῶν.* unde corriges et supplebis Etymol. M. p. 163. 33. Plura exempla congessit J. Alberti diligentia ad Hesych. in v. Vox corruptelam suscepit in Meleagri Epigrammate inedito, quod, per hanc occasionem, cum talium deliciarum studiosis communicemus:

Οὔ σοι ταῦτ' ἐβόων, ψυχὴ, ναὶ Κύπριν, ἁλώσει,
Ὦ δυσέρως, ἰξῷ πυκνὰ προσιπταμένη;
Οὐκ ἐβόων; εἷλέν σε πάγη. τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς
Σπαίρεις; αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκε,
Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε· μύροις δ' ἔρραινε λιπόπνουν·
Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν.
Ἆ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθῃ,
Ἄρτι δ' ἀναψύχεις, πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.
Τί κλαίεις; τὸν ἄτεκνον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
Ἔτρεφες, οὐκ ᾔδεις, ὡς ἐπί σοι τρέφεται;
Οὐκ ᾔδεις; νῦν γνῶθι, καλῶν ἄλλαγμα τροφείων,
Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένα χιόνα.
Αὐτὴ ταῦθ' εἵλου· φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάσχεις
Ὧν ἔδρασας, ὀπτῷ καιομένη μέλιτι.

Omnino vers. 9. refingendum: *Τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα* etc. Idem Meleager in edita Anthol. L. vii. Epigr. 8. p. 582. *καὶ θῆρες ἄτεγκτοι Τέρπονται, τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι.* A Timæo nihil discrepant Hesychius, Photius Lex. Ms. et Suidas.

[g] *Τεθυμμένος*] Glossa fluxit ex Phædr. p. 388. A. *εἴτε τι θηρίον ὂν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον.* ubi vide Scholiasten. In vulgatis Platonis libris *ἐπιτεθυμμένον* legitur, quod H. Stephanus in *ἔτι τετυφωμένον* mutandum putabat: cujus conjecturæ gratiam ei facimus. In Plutarcho etiam adv. Colot. p. 1119. B. et Damascio apud Suid. v. *Σαραπίων*, quorum uterque Platonis locum laudant, perperam *ἐπιτεθυμένον* scribitur. Idem verbum pejus acceptum est in Plutarchi Dione p. 965. A. *οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐπιδεικνύμενος, οὐδὲ τυραννικὸν, οὔτε ἐπιτεθρυμμένον.* ubi interpres *molle* vertit, quasi *ὑποτεθρυμμένον* legisset. Hoc igitur reponendum, vel, quod mihi magis blanditur, Platonicum *ἐπιτεθυμμένον, inflatum.* Duplex *μ* in hoc verbo linguæ ratio postulat. Platonem respiciens Mœris p. 150. *Ἐπιτεθυμμένον, Ἀττικῶς. ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον, Ἑλληνικῶς.* Etymologicum Ms. in Bibl. Regia: *Ὑπετύφετο δὲ αὐτοῖς ἡ δυσμένεια. ἐφυσᾶτο, ἠωρεῖτο. λαμβάνεται δὲ τὸ Τύφεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ συντρίβεσθαι, τὸ χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἀνεῖναι. παρὰ δὲ τῷ Πλάτωνι ἐν Φαίδρῳ καὶ ἐπὶ τοῦ τετυφλοῦσθαι τὴν διάνοιαν. Τυφεδὼν δὲ, ἡ καῦσις.* ubi pro *συντρίβεσθαι* scribendum *σμύχεσθαι*, de quo dubitare non sinit Eustath. ad Il. I. p. 781. et pro *τετυφλοῦσθαι*, *τετυφῶσθαι.* quamvis apud Hesychium legatur: *Θύψαι. τυφλῶσαι.* Quod una syllaba truncatum affert Etymol. M. p. 458. 40. *Θύμμενον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλημένον ἢ κεκακωμένον.* sic etiam scriptum reperi in Lexico Regio Ms. Sed Valckenarius ad Schol. in Euripid. Phœniss. 1160. bene correxit: *Τεθυμμένον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλαμμένον ἢ κεκακωμένον.* Vim verbi, paucis cognitam, aperuit Hemsterhusius ad Hesych. Tom. i. p. 491. Cum Timæo congruunt Photius Lex. Ms. et Suidas, nisi quod apud hunc *τεθυμένος* scribatur: quod Kusterus in *τεθυμμένος* mutavit, ut est in Cod. Leidensi. At Timæus, præ-

Τελεσθέντα. ἀναλωθέντα.
Τελεταί.[h] αἱ μυστηριώδεις θυσίαι.
Τέλος.[i] τάξις, βλάβη, ἀνάλωμα.
Τέμπη.[j] μεταξὺ ὀρῶν στενότητες.
Τερθρεία.[k] γοητεία, ἢ περιπάθεια.
Τένθης.[l] ὁ γαστρίμαργος.
Τερατολόγοι.[m] οἱ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες.

positionem ἐπὶ omittens, videri possit in Platone legisse: καὶ μᾶλλον ἔτι τεθυμμένον.

[h] Τελεταί] Protag. p. 196. B. προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν, ποίησιν,—τοὺς δὲ αὖ, τελετάς τε καὶ χρησμῳδίας. Euthyd. p. 217. D. ὅπερ οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων. Sympos. p. 333. B. τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους. Phædr. p. 344. A. 346. A. 347. E. Phædon. p. 380. F. Polit. ii. p. 424. D. H. Legg. ii. p. 581. C. v. 609. B. vii. 628. E. ix. 659. A. x. 674. A.

[i] Τέλος] De *ordine*, Menex. p. 409. A. ἐπειδὰν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. pro quo frequentissime dicitur, εἰς ἄνδρα τελεῖν. De *tributo*, Polit. iv. p. 447. E. καὶ εἴ που τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοί εἰσιν. Legg. vii. p. 634. D. viii. 650. B. 651. D. Vide Scholiasten ad Sympos. p. 328. F. et Valckenar. Diatr. in Euripid. cap. xix. p. 202. Ex Timæo in Suida τάξις pro πρᾶξις repone.

[j] Τέμπη] Ex Herodot. Lib. vii. 173. καὶ ἀπίκετο ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν, etc. ubi vide Glossas.

[k] Τερθρεία] Mœris p. 364. formam τερθρεία, ex τερατεία contractam, Atticis propriam dicit, eamque Pherecratis auctoritate probat Etymol. M. p. 753. 6. Dionys. Hal. A. R. Lib. ii. p. 91. ἅπασαν ἐκβάλλουσα τερθρείαν μυθικήν. Philo T. ii. p. 191. Πᾶσαν οὖν τὴν τοιαύτην τερθρείαν ἀπωσάμενοι. Plutarch. de Audit. p. 42. D. πολλὴν δὲ τερθρείαν καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε. Clemens Alexandr. Strom. L. i. p. 328. τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλόμενοι τερθρείᾳ. pro quo τερθρεύμασι, Pædag. L. iii. p. 291. Minus necessaria emendatione Berglerus in Alciphr. L. iii. Ep. 55. p. 408. pro τερατείαν ἐπεδείξαντο reponebat τερθρείαν ἐπεδείξαντο. Nam τερατεία idoneos auctores habet. In Platone neutrum me legere memini. Explicatio περιπάθεια, quam etiam Etym. M. p. 752. 47. habet, quid sibi velit, non intelligo. In utroque, nisi quid me fefellerit, τερατεία scribendum. In Timæi Ms. pro Τερθρεία est Τεθρεία.

[l] Τένθης] Nec hujus glossæ sedem in Platone teneo. Aristophan. Pac. 1009. Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς. Ibid. v. 1120. Procopius Ep. 39. ἆρ' οὐ κρείττω πολλῷ τὰ ἡμέτερα, πᾶς ἄν τις, οἶμαι, τένθης φήσειε; Aspasius in Aristotel. Nicomach. iv. p. 52. Τένθης, ὁ λίχνος, καὶ τὸ ἀπὸ παντὸς ἥδιστον θηρώμενος, καὶ μεταφέρων αὐτὸ ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα. Hesychius: Τένθει. ἐσθίει, ἢ λιχνεύει. Τένθαι γὰρ, οἱ λίχνοι. Sed idem mox mirificam, nec unquam auditam, hujus vocis significationem proponit: Τένθαι. λωποδύται, μοιχοί. Quid? si legamus: Τένθαι. λοπαδιολοιχοί. quod eadem forma dicitur, qua κνισσολοιχὸς, ματτυολοιχός. Vide Herodian. Atticist. p. 206. Eustath. ad Od. Σ. p. 1837. Elegans compositum λιχνοτένθης est apud Polluc. vi. 122. Verbum hinc derivatum τενθεύω, haud alienum fuerit, restituere Libanio Opp. T. ii. p. 596. A. νέοι δὲ ταύτην παραλαβόντες τὴν ἐξουσίαν, καθεύδουσι, ῥέγχουσι, πενθοῦσι, κωμάζουσι. Pro πενθοῦσι certa emendatione scribendum τενθεύουσι. Adde Aristoph. Av. v. 1690. et Alciphron. Lib. iii. Ep. 24. ubi Cod. Regius Bergleri correctionem firmat. Προτένθαι qui ab Atticis dicti sint, erudite docet Brunckius ad Aristoph. Nub. 1198. Glossam descripserunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[m] Τερατολόγοι] Photius Lex. Ms. hoc modo: Τερατίαι. ψευδολογίαι, οἱ θαύματα etc. ut clarum sit, duas glossas, Τερατείαι. ψευδολογίαι, et Τερατολόγοι. οἱ θαυμ. in unam coaluisse. Leviore vitio Suidas dedit Τερατολογίαι. ubi Cod. Leid. Τερατολόγια. quod tamen fraudi fuit H. Stephano Thes. Gr. L. Tom. iii. p. 1411. Recte Kusterus legendum vidit Τερατολόγοι· quod confirmare potuisset ex Etymol. M. p. 752. 25. qui et ipse Timæi glossam descripsit. Respicitur Phædr. p. 337. H. καὶ ἐπιρῤεῖ δὲ

Τευτάζων.[n] πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων.

ὄχλος τοιούτων Γοργόνων, καὶ Πηγάσων, καὶ ἄλλων ἀμηχάνων πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγων τινῶν φύσεων. quo loco usus est Athenæus Lib. v. p. 221. A. ubi male legitur, τερατολογιῶν· τινῶν φύσεως. Indidem τερατολόγον φύσιν excerpsit Pollux vii. 189. ix. 147. Philostrat. V. A. Lib. iii. cap. 32. p. 122. καὶ μυθολόγους καὶ τερατολόγους, καὶ πένητας. Liban. Opp. Tom. i. p. 813. B. καὶ ὑπὸ μειρακίων ἀποπλήκτων, ἢ σοφιστῶν τερατολόγων.

[n] Τευτάζων] Platonis auctoritate hoc verbum confirmant cum alii Grammatici, tum Pollux ix. 137. ubi vide Hemsterhusium. Phileb. p. 91. A. Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν διαφορὰν τῶν περὶ ῥυθμὸν τευταζόντων. ubi vide Scholia. Tim. p. 551. G. τῷ μὲν οὖν, περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετευτακότι, καὶ ταῦτα διαπονοῦντι σφόδρα. Quo loco librarii, prisci verbi insolentia moti, partim τετευχότι scripserunt, ut in Codice meo, partim τετευκότι· ex quo Jan. Cornarius in Eclog. p. 777. τετηκότι fecit, quod in recentiores Edd. receptum nollem. Legitimum τετευτακότι dudum ex antiquis Grammaticis reduxit Paul. Leopardus Emend. xi. 2. idque Ms. Tubingensis conservavit. Ad hanc annotationis meæ partem T. H. adscripserat: ‘Pro τετευτακότι Iamblich. Protr. p. 80. posuit ἐσπουδακότι, illud ipsum verbum, quo Grammatici ad alterius interpretationem utuntur. Adhibuit etiam sedulus Platonis imitator, Aristid. Quintil. de Mus. ii. p. 61. ἀλόγως δὲ, ἡ περὶ τὸ σῶμα τευτάζει. p. 79. ἐκ τῆς τῶν ὅλων κοινότητος, περὶ ἣς ἑκάστη τευτάζει.’ Sed præter hunc, alius quoque Platonis locus eadem infectus labe est, Polit. vii. p. 483. C. Γυμναστικὴ μέν που περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τέτευχε. σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. H. Stephanus tametsi τέτευχε de mendo suspectum habet, multo tamen minus τετεύτακε probat, quod ejus loco legitur apud Euseb. P. E. xiv. p. 746. B. Ego vero, tantum abest, ut Stephani judicium sequar, ut nihil hac lectione aptius et verius reperiri arbitrer posse. Eam, præter Eusebium, diserte etiam comprobant Codex Parisinus, Scholiastes ad h. l. et vetus Grammaticus apud Photium Lex. Ms. Suidam, et Etymol. M. qui simul verbi τευτάζω indolem tam erudite illustravit, et tot veterum exemplis munivit, ut tota ejus glossa, quamvis longiuscula, huc referenda videatur: Τευτάζειν. πραγματεύεσθαι, ἢ σκευωρεῖσθαι, ἢ στραγγεύεσθαι, καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτω, καὶ Δίδυμος, προσθεὶς, ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ καταμεμφόμενος Λυκόφρονα, φησὶν, εἶναι τὸ ἐπιστροφῆς τι πράττειν, ἢ ἐνεργεῖν. καὶ Ἀρτεμίδωρος, τὸ φροντίζειν. Φρύνιχος Μύσταις· Μάστιγα δ᾽ ἐν χεροῖν ἔχων τευτάζεται. Πλάτων Σαντρίᾳ· Ἦν δὲ θόρυβος τευταζόντων. ἀντὶ τοῦ, πραγματευομένων, ἢ διατριβόντων. καὶ ἐν Τιμαίῳ· Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ φιλονεικίας τετευτακότι, ὅσον διατετριφότι γράφουσι καὶ τετευτακότι. Τηλεκλείδης· Πάντα δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι. ἀντὶ τοῦ, πραγματεύονται, σκευωροῦνται. Φερεκράτης· Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ, καὶ τευτάζει ταύτῃ δεῖπνον παραθεῖναι. Σημαίνει καὶ τὸ σπουδάζειν, Πολιτείας ζ' (l. ζ'.), καὶ τὸ ἡσυχάζειν. καὶ τευτάζειν, (l. ταυτάζειν) τὸ αὐτὰ ἀεὶ λέγειν, καὶ φλυαρεῖν. Ex variis conjecturis, quibus Kuster. ad Suidam, Hemsterh. ad Pollucem, et Albertus Misc. Crit. in Suid. p. 292. hanc glossam tentarunt, illas, quæ maxime probabiles videbantur, in textum recepimus, et paucula, quæ apud Suid. et Etymol. deessent, ex Photio Ms. supplevimus. Hoc verbum salse ridet Lucian. Lexiph. p. 346. οὐδέπω τὸ ἄττειν ἀφήκασι, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι. Nec aut Platonis, aut aliorum veterum scriptorum, quos laudavimus, exempla Pollucem impediverunt, quo minus illud, ut eleganti scriptore indignum, repudiaret. Veruntamen eodem verbo non puduit uti scriptorem castigatissimum, et, quod ad rem pertinet, Atticismi existimatorem inprimis fastidiosum, Phrynichum p. 22. ἁμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. Quo minus illud Themistio, ex quo satis diu exulavit, bis restituere dubitemus. Or. ii. p. 33. C. εἰ τεχνάζει καὶ σκευωρεῖται περὶ τὴν λέξιν. Lege: εἰ τευτάζει etc. Or. xiii. p. 161. C. Οὐ μὲν γὰρ τεάζεσθαι μόνον, οὐδὲ ζητεῖν, οὐδὲ διάγειν· ἀλλ᾽ ἤδη καὶ εὑρηκέναι, καὶ ἔχειν, ὡς καὶ ἄλλους διδάσκειν οἷός τε εἶναι. Scribendum: Οὐ μὲν γὰρ τευτάζειν μόνον etc. Si forma Media τευτάζεσθαι satis certa esset, eam præferrem. Origenes contr. Cels. v. p. 255. λόγον αἱροῦντες μὴ τευτάζειν περὶ τὰ ἀγάλματα, καὶ τὰ ἱδρύματα. vii. p. 349. οὐ χρὴ ἡμᾶς τευτάζειν περὶ τὰ μὴ ἀναγκαῖα. Syrianus Commentario Ms.

Τέως.[o] πρὸ τοῦ, ἢ ἕως τινός.
Τήθη.[p] μάμμη. Τηθὶς δὲ, ἡ τῷ θείῳ ἀνάλογος.
Τὴν ἀλωπεκῆν.[q] τὴν πανουργίαν.
Τὴν λῆξιν.[r] τὸν κλῆρον.

in Aristotelis Metaphysica, quem in Bibliotheca viri nobilissimi, Joannis Meermanni, excussimus: εἰ δέ γε τὰς διατάσεις, περὶ ἃς τῷ ὄντι ἡ γεωμετρία πραγματεύεται, ἠβούλετο σκοπεῖν ὀρθῶς. ubi ex alio Codice pro πραγματεύεται reposita est vera lectio, τετεύτακεν, cum hoc Scholio: Τετεύτακεν. πραγματεύεται, διατρίβει, ἢ φροντίζει. παρὰ δὲ Φερεκράτει, ἡσυχάζει. σημαίνει δὲ καὶ σκευωρεῖται. Mox alio loco: ἡ μὲν γὰρ ἰατρικὴ ποιητική τις οὖσα τέχνη, καὶ αἰσθητὸν ἔχουσα τέλος, ἀναγκαίως περὶ αἰσθητὰ τετεύτακεν. Eusebius P. E. iv. 1. p. 132. τὸ δεινὸν καὶ κακεντρεχὲς τῶν περὶ τὴν κακότεχνον ταύτην διατριβὴν τευταζόντων. Ælius Dionysius apud Eustath. ad Il. Ξ. p. 968. Τευτάζειν. τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. Ab hoc verbo Grammatici differre dicunt ταυτάζειν, i. e. τὸ αὐτὸ λέγειν, vel πράττειν quamvis Photius Lex. Ms. nullum discrimen statuat: Ταυτάζειν. στραγγεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. At vereor, ne illud natum sit ex loco aliquo, ubi pro τευτάζειν mendose ταυτάζειν legebatur. Sic paulo ante vidimus, in Platonis Timæo l. c. pro τετευτακότι, τεταυτακότι lectum fuisse.

[o] Τέως] Lysid. p. 107. F. τέως μὲν οὖν ἠπόρει τε καὶ ὤκνει μόνος προσιέναι. Laches. p. 247. G. τέως μὲν οὖν παρέθει ἐν τῇ νηῒ ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος. Sympos. p. 322. G. τέως γὰρ καὶ ταῦτα ἐκτὸς εἶχον. Ibid. p. 326. B. Phædon. p. 402. C. καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν. Menex. p. 493. C. Polit. i. p. 411. B. iv. p. 468. D. Legg. vi. p. 620. G. Hipparch. p. 3. B. et ibi Scholion pereruditum, Mœris p. 368. Herodianus Philetæro p. 434. et Suidas.

[p] Τήθη] Pro nutrice occurrit Polit. i. p. 416. C. εἰπέ μοι, τιθὴ σοι ἔστι; ubi vide Scholia. ii. p. 428. A. ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν. v. p. 400. G. et ibi Scholia. Pro avia, Polit. v. p. 461. C. πάππους τε καὶ τίτθας. Perpetua est confusio vocum τήθη, τίθη, τίτθη, τηθὶς, τιτθὶς in quibus scribendis tam parum sibi constant librarii, quam in iis explicandis et distinguendis Grammatici. Vide Ammon. v. Τήθη, et ibi Valckenær. viros doctos ad Thom. M. p. 846. inprimis Nunnes. ad Phrynich. p. 52.

[q] Τὴν ἀλωπεκῆν] Ἀλωπεκῆ, contractum ex ἀλωπεκέη, intellecto δορὰ, est pellis vulpina, ut ἀρκτῆ, ursina, παρδαλῆ, pantherina, λυκῆ, lupina, λεοντῆ, leonina, τραγῆ, hircina, κυνῆ, canina, ταυρῆ, taurina, αἰγαλῆ, caprina, ἀνθρωπῆ, humana, etc. quibus formis addatur νεβρῆ. hinnulea, apud Orpheum Fragm. p. 271. ubi vide Gesnerum. Glossa pertinet ad Polit. ii. p. 124. F. πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. At Timæus, non ἀλώπεκα, sed ἀλωπεκῆν, legit. Quæ lectio melior videri possit. Notissimum est Lysandri dictum: ὅπου ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Rhetor in Excerptis Allatii p. 205. μέτεισι τὴν μητέρα, τὴν ἀλωπεκῆν ἐνδυσάμενος. Nihil tamen mutandum temere. Nam ἀλώπηξ dicitur pro pelle vulpina, ut λέων pro pelle leonina, et ejusdem generis alia, de quibus Toupius Ep. Crit. p. 118. et ad Schol. Theocrit. p. 209. Horat. de A. P. 437. 'Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes.' Sic tigres pro pellibus tigridum, apud Valer. Flacc. ii. 260. 'fixæque fremunt in limine tigres.' ut pulchre vidit Wesselingius Probab. cap. 7. Quid? Vulgatam in Platone scripturam imitatione sua confirmat Themistius Or. xxii. p. 279. A. φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὄπισθεν ἐφελκόμενα. οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας etc. Archilochi de vulpe fabulam plures veterum commemorarunt, Aristophan. Av. v. 652. ubi vide Schol. Dio Chrysost. Or. lv. p. 560. D. lxiv. p. 640. D. Ammon. v. Αἶνος, Basil. Or. de legend. Græc. p. 29. Priscianus Præexc. Rhet. p. 1329. Ejus autem dimetros apud Ammon. l. c. L. Santenius, vir rei metricæ peritissimus, a Valckenario sine caussa in trimetros mutatos esse judicabat.

[r] Τὴν λῆξιν] Critia p. 559. F. οὕτω μίαν ἄμφω λῆξιν, τήνδε τὴν χώραν εἰλή-

Τευτάζων.[n] πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων.

ὄχλος τοιούτων Γοργόνων, καὶ Πηγάσων, καὶ ἄλλων ἀμηχάνων πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγων τινῶν φύσεων. quo loco usus est Athenæus Lib. v. p. 221. A. ubi male legitur, τερατολογιῶν· τινῶν φύσεως. Indidem τερατολόγον φύσιν excerpsit Pollux vii. 189. ix. 147. Philostrat. V. A. Lib. iii. cap. 32. p. 122. καὶ μυθολόγους καὶ τερατολόγους, καὶ πένητας. Liban. Opp. Tom. i. p. 813. B. καὶ ὑπὸ μειρακίων ἀποπλήκτων, ἢ σοφιστῶν τερατολόγων.

n Τευτάζων] Platonis auctoritate hoc verbum confirmant cum alii Grammatici, tum Pollux ix. 137. ubi vide Hemsterhusium. Phileb. p. 91. A. Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν διαφορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων. ubi vide Scholia. Tim. p. 531. G. τῷ μὲν οὖν, περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετευτακότι, καὶ ταῦτα διαπονοῦντι σφόδρα. Quo loco librarii, prisci verbi insolentia moti, partim τετευχότι scripserunt, ut in Codice meo, partim τετευκότι· ex quo Jan. Cornarius in Eclog. p. 777. τετηκότι fecit, quod in recentiores Edd. receptum nollem. Legitimum τετευτακότι dudum ex antiquis Grammaticis reduxit Paul. Leopardus Emend. xi. 2. idque Ms. Tubingensis conservavit. Ad hanc annotationis meæ partem T. H. adscripserat: 'Pro τετευτακότι Iamblich. Protr. p. 30. posuit ἐσπουδακότι, illud ipsum verbum, quo Grammatici ad alterius interpretationem utuntur. Adhibuit etiam sedulus Platonis imitator, Aristid. Quintil. de Mus. ii. p. 61. ἀλόγως δὲ, ἢ περὶ τὸ σῶμα τευτάζει. p. 79. ἐκ τῆς τῶν ὅλων ποιότητος, περὶ ἣν ἑκάστη τευτάζει.' Sed præter hunc, alius quoque Platonis locus eadem infectus labe est, Polit. vii. p. 483. C. Γυμναστικὴ μέν που περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τέτευχε. σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. H. Stephanus tametsi τέτευχε de mendo suspectum habet, multo tamen minus τετεύτακε probat, quod ejus loco legitur apud Euseb. P. E. xiv. p. 746. B. Ego vero, tantum abest, ut Stephani judicium sequar, ut nihil hac lectione aptius et verius reperiri arbitrer posse. Eam, præter Eusebium, diserte etiam comprobant Codex Parisinus, Scholiastes ad h. l. et vetus Grammaticus apud Photium Lex. Ms. Suidam, et Etymol. M. qui simul verbi τευτάζω indolem tam erudite illustravit, et tot veterum exemplis munivit, ut tota ejus glossa, quamvis longiuscula, huc referenda videatur: Τευτάζειν. πραγματεύεσθαι, ἢ σκευωρεῖσθαι, ἢ στραγγεύεσθαι, καὶ πολλὰ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτω, καὶ Δίδυμος, προσθεὶς, ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ καταμεμφόμενος Λυκόφρονα, φησὶν, εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τι πράττειν, ἢ ἐνεργεῖν. καὶ Ἀρτεμίδωρος, τὸ φροντίζειν. Φρύνιχος Μύσταις· Κάστιγα δ' ἐν χεροῖν ἔχων τευτάζεται. Πλάτων Ξαντρίαις· Ἦν δὲ ὅμιλος τευταζόντων. ἀντὶ τοῦ, πραγματευομένων, ἢ διατριβόντων. καὶ ἐν Τιμαίῳ· Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ φιλονεικίας τετευτακότι, οἷον διεστραμμένῃ γνώμῃ καὶ τετευτακότι. Τηλεκλείδης· Κάτω δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι. ἀντὶ τοῦ, πραγματεύονται, σκευωροῦνται. Θεόπομπος· Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ, καὶ τευτάζει ταύτῃ δεῖπνον παραθεῖναι. Σημαίνει καὶ τὸ σπουδάζειν, Πολιτείας ζ΄ (l. ζ΄.), καὶ τὸ ἡσυχάζειν. καὶ τευτάζων, (l. τευτάζειν) τὸ αὐτὰ ἀεὶ λέγειν, καὶ φλυαρεῖν. Ex variis conjecturis, quibus Kuster. ad Suidam, Hemsterh. ad Pollucem, et Albertus Misc. Crit. in Suid. p. 202. hanc glossam tentarunt, illas, quæ maxime probabiles viderentur, in textum recepimus, et paucula, quæ apud Suid. et Etymol. deessent, ex Photio Ms. supplevimus. Hoc verbum salse ridet Lucian. Lexiph. p. 346. οὐδέπω τὸ ἔπος ἀφήμακας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι. Nec aut Platonis, aut aliorum veterum scriptorum, quos laudavimus, exempla Pollucem impedirent, quo minus illud, ut eleganti scriptore indignum, repudiaret. Veruntamen eodem verbo non puduit uti scriptorem castigatissimum, et, quod ad rem pertinet, Atticismi existimatorem inprimis fastidiosum, Phrynichum p. 22. ἀμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. Quo minus illud Themistio, ex quo satis diu exulavit, bis restituere dubitamus. Or. ii. p. 33. C. εἰ τεχνάζει καὶ σκευωρεῖται περὶ τὴν λέξιν. Lege: εἰ τευτάζει etc. Or. xiii. p. 161. C. Οὐ μὲν γὰρ τεάζεσθαι μόνον, οὐδὲ ζητεῖν, οὐδὲ διάγειν ἀλλ' ἤδη καὶ ἠρηκέναι, καὶ ἔχειν, ὡς καὶ ἄλλους διδάσκειν οἷός τε εἶναι. Scribendum: Οὐ μὲν γὰρ τευτάζειν μόνον etc. Si forma Media τευτάζεσθαι satis certa esset, eam præferrem. Origenes contr. Cels. v. p. 255. λόγον αἱροῦντας μὴ τευτάζειν περὶ τὰ ἀγάλματα, καὶ τὰ ἱδρύματα. vii. p. 349. οὐ χρὴ ἡμᾶς τευτάζειν περὶ τὰ μὴ ἀναγκαῖα. Syrianus Commentario Ms.

Τέως.[o] πρὸ τοῦ, ἢ ἕως τινός.
Τήθη.[p] μάμμη. Τηθὶς δὲ, ἡ τῷ θείῳ ἀνάλογος.
Τὴν ἀλωπεκῆν.[q] τὴν πανουργίαν.
Τὴν λῆξιν.[r] τὸν κλῆρον.

in Aristotelis Metaphysica, quem in Bibliotheca viri nobilissimi, Joannis Meermanni, excussimus: εἰ δέ γε τὰς διαστάσεις, περὶ ἃς τῷ ὄντι ἡ γεωμετρία πραγματεύεται, ἠβούλετο σκοπεῖν ὀρθῶς. ubi ex alio Codice pro πραγματεύεται reposita est vera lectio, τετεύτακεν, cum hoc Scholio: Τετεύτακεν. πραγματεύεται, διατρίβει, ἢ φροντίζει. παρὰ δὲ Φερεκράτει, φανχάζει. σημαίνει δὲ καὶ σκευωρεῖται. Mox alio loco: ἡ μὲν γὰρ ἰατρικὴ ποιητική τις οὖσα τέχνη, καὶ αἰσθητὸν ἔχουσα τέλος, ἀναγκαίως περὶ αἰσθητὰ τετεύτακεν. Eusebius P. E. iv. 1. p. 132. τὸ δεινὸν καὶ κακοντρεχὲς τῶν περὶ τὴν κακότεχνον ταύτην διατριβὴν τευταζόντων. Ælius Dionysius apud Eustath. ad Il. Ξ. p. 968. Τευτάζειν. τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. Ab hoc verbo Grammatici differre dicunt ταυτάζειν, i. e. τὸ αὐτὸ λέγειν, vel πράττειν quamvis Photius Lex. Ms. nullum discrimen statuat: Ταυτάζειν. στραγγεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. At vereor, ne illud natum sit ex loco aliquo, ubi pro τευτάζειν mendose ταυτάζειν legebatur. Sic paulo ante vidimus, in Platonis Timæo l. c. pro τετευτακότι, τεταυτακότι lectum fuisse.

[o] Τέως] Lysid. p. 107. F. τέως μὲν οὖν ἠπόρει τε καὶ ὤκνει μόνος προσιέναι. Lachet. p. 247. G. τέως μὲν οὖν παρέθει ἐν τῇ νηΐ ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος. Sympos. p. 322. G. τέως γὰρ καὶ ταῦτα αὐτὸς εἶχον. Ibid. p. 326. B. Phædon. p. 402. C. καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν. Menex. p. 493. C. Polit. i. p. 411. B. iv. p. 468. D. Legg. vi. p. 620. G. Hipparch. p. 3. B. et ibi Scholion pereruditum, Mœris p. 368. Herodianus Philetæro p. 434. et Suidas.

[p] Τήθη] Pro nutrice occurrit Polit. i. p. 416. C. εἰπέ μοι, τιθὴ σοι ἐστί; ubi vide Scholia. ii. p. 428. A. ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν. v. p. 400. G. et ibi Scholia. Pro avia, Polit. v. p. 461. C. πάππους τε καὶ τίτθας. Perpetua est confusio vocum τήθη, τίθη, τίτθη, τηθὶς, τιτθὶς in quibus scribendis tum parum sibi constant librarii, quam in iis explicandis et distinguendis Grammatici. Vide Ammon. v. Τήθη, et ibi Valckenar. viros doctos ad Thom. M. p. 846. inprimis Nunnes. ad Phrynich. p. 52.

[q] Τὴν ἀλωπεκῆν] Ἀλωπεκῆ, contractum ex ἀλωπεκέη, intellecto δορὰ, est pellis vulpina, ut ἀρκτῆ, ursina, παρδαλῆ, pantherina, λυκῆ, lupina, λεοντῆ, leonina, τραγῆ, hircina, κυνῆ, canina, ταυρῆ, taurina, ἰξαλῆ, caprina, ἀνθρωπῆ, humana, etc. quibus formis addatur νεβρῆ. hinnulea, apud Orpheum Fragm. p. 271. ubi vide Gesnerum. Glossa pertinet ad Polit. ii. p. 124. F. πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. At Timæus, non ἀλώπεκα, sed ἀλωπεκῆν, legit. Quæ lectio melior videri possit. Notissimum est Lysandri dictum: ὅπου ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Rhetor in Excerptis Allatii p. 205. μένουσι τὴν μητέρα, τὴν ἀλωπεκῆν ἐνδυσάμενος. Nihil tamen mutandum temere. Nam ἀλώπηξ dicitur pro pelle vulpina, ut λέων pro pelle leonina, et ejusdem generis alia, de quibus Toupius Ep. Crit. p. 118. et ad Schol. Theocrit. p. 209. Horat. de A. P. 437. 'Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes.' Sic tigres pro pellibus tigridum, apud Valer. Flacc. ii. 260. 'fixæque fremunt in limine tigres.' ut pulchre vidit Wesselingius Probab. cap. 7. Quid? Vulgatam in Platone scripturam imitatione sua confirmat Themistius Or. xxii. p. 279. A. φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὄπισθεν ἐφελκόμενα. οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας etc. Archilochi de vulpe fabulam plures veterum commemorarunt, Aristophan. Av. v. 652. ubi vide Schol. Dio Chrysost. Or. lv. p. 560. D. lxiv. p. 640. D. Ammon. v. Αἶνος, Basil. Or. de legend. Græc. p. 28. Priscianus Præexc. Rhet. p. 329. Ejus autem dimetros apud Ammon. l. c. L. Santenius, vir rei metricæ peritissimus, a Valckenario sine caussa in trimetros mutatos esse judicabat.

[r] Τὴν λῆξιν] Critia p. 559. F. οὕτω μίαν ἄμφω λῆξιν, τήνδε τὴν χώραν εἰλή-

Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ;[s] ἀντὶ τοῦ, ἐνδιατρίβεις.

Τιμαλφέστατα.[t] τὸ τιμὴν πολλὴν εὑρίσκον. τὸ γὰρ Ἀλφεῖν εὑρίσκειν ἐστὶ, ἐξ οὗ καὶ Ὅμηρος[u] Ἀλφεσιβοίας καλεῖ τὰς εὑρισκούσας εἰς τιμὴν βόας.

Τοπάζω.[v] ὑπονοῶ, οἴομαι.

Τί μήν;[w] κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὔ; ἢ διὰ τί γὰρ οὔ;

Τραγικὴ σκηνή.[x] πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεάτρῳ τινὲς παριόντες ἔλεγον.

χατον. Ibid. p. 561. C. Vide Epist. Crit. ii. p. 129.

[s] Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ;] Turpi et veteri mendo in Ms. scribitur: Τί δὴ τὰ θεῶν στρέφῃ; quod etiam propagatum est in Phot. Lex. Ms. et Suidam. Prior hunc in modum dedit: Τί δῆτα θεῶν στέφῃ ἀντὶ τοῦ, διατρίβεις. Posterior sic: Τί δῆτα θεῶν στρέφῃ; ἀντὶ τοῦ, τί δὴ ἐνδιατρίβεις. Kusteri sagacitas vidit, glossam referendam esse ad Phædr. p. 240. F. Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ; ΣΩ. Οὐδὲν ἔτι, ἐπειδή σύ γε ταῦτα ὀμώμοκας. Simillimum est illud Aristophan. Eccles. v. 1148. Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Nub. v. 131. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι. ubi ἔχων Berglero videtur *moram* aliquam indicare. Sed eum falsum esse, formula, ἀπῆλθεν ἔχων, ostendit. Frequentissime jungitur verbis *ineptiendi*, *nugandi*, *ludendi*. Gorg. p. 299. B. Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; Ibid. p. 301. F. καὶ προΐθι γε ἔτι εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ὅτι ἔχων ληρεῖς. Euthyd. p. 224. E. ὅτι ἔχων φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. quem locum laudat Scholiastes Comici ad Ran. v. 204. Longinus Art. Rhet. p. 714. τὸ γὰρ Παίζεις παντὸς εἰπεῖν, καὶ τοῦ προστυχόντος· Παίζεις δὲ ἔχων τινὰ ἴδιον τύπον φωνῆς καὶ διαλέκτου παρίστησι. In talibus ἔχων, ut εἶναι in ἑκὼν εἶναι, redundare dicunt Photius Epist. 208. Eustath. ad Il. B. p. 205. aliique Grammatici. At Valckenarius ad Euripid. Phœniss. 712. ἔχειν pro εἶναι vel τυγχάνειν accipit, ut φλυαρεῖς ἔχων nihil aliud sit, quam φλυαρῶν τυγχάνεις. cujus rationem sequitur Koenius ad Gregor. de Dialect. p. 68. Adde H. Stephan. Animadv. de Dialect. p. 54. et Append. p. 170. et J. Pierson. ad Mœrid. p. 391.

[t] Τιμαλφέστατα] Scribe, Τιμαλφέστατον. Tim. p. 538. E. τιμαλφέστατον κτῆμα χρυσός. quod inde sumsit Clemens Alex. Pædag. ii. 3. p. 180. τὴν εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίαν κατεπτηχότας, κτῆμα τιμαλφέστατον. Nicostratus apud Stob. p. 665. δοκῶ μοι ἐρεῖν τι καὶ ὑποβαλεῖν πρᾶγμα, χρυσοῦ πολλῷ τιμαλφέστερον. Ælian. H. A. Lib. x. cap. 13. οἱ μεγάλοι (μαργαρῖται) κάλλιστοι καὶ τιμαλφέστατοι. Maxim. Tyr. Diss. xxxix. p. 459. καὶ ἡ δραχμὴ τοῦ ὀβολοῦ τιμαλφεστέρα. Basilius, Scholiastes Gregorii Nazianzeni ineditus, præf. ad Imp. Constantinum: Τί γάρ σοι τῶν ἁπάντων ἐρασμιώτερον, ἢ τί γε τιμαλφέστερον ἄλλο, ἢ Γρηγόριον καὶ τὰ Γρηγορίου ἐνοπτρίζεσθαί τε καὶ ἀκοντίζεσθαι. Onomasticon vetus: *Vendibile*. τιμαλφές. Pro *vilis* an dictum sit, ut Toupius Ep. Crit. p. 109. putabat, vehementer dubitamus.

[u] Ὅμηρος] Il. Σ. 593. ubi vide Scholia.

[v] Τοπάζω] Theæt. p. 118. A. καὶ πάνυ ἱκανῶς τοπάζω, οἷς ἂν συγγενόμενοι ὄναιντο. Ibid. p. 119. G. φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν περὶ τῆς φύσεώς σου. Charmid. p. 237. H. ἵνα τοίνυν τοπάσωμεν, εἴτε σοι ἔνεστιν, εἴτε μή. Phædr. p. 337. E. τοπάζω γάρ σε ἔχειν τὸν λόγον αὐτόν. Erast. p. 5. G. Gorg. p. 298. E. ubi Olympiodorus Commentario Ms. explicat: εἰκάζω, σε τοῦτο θέλειν εἰπεῖν, ἀλλ' οὐ δύνασαι ἀκριβῶσαι. Legg. ii. p. 575. F. iii. 591. B. viii. 646. D. xii. 694. E. ubi vide Scholia. Epinom. p. 698. F. Æschin. Socrat. Dial. i. p. 26.

[w] Τί μήν;] Parmen. p. 60. A. 63. D. 66. B. et singulis fere paginis. Timæum expilarunt Photius Lex. Ms. Suidas, et Scholiastes ad Platonis Sophist. p. 160. F.

[x] Τραγικὴ σκηνή] A Timæo nihil discrepat Etymol. M. p. 763. 27. Sed insignis scripturæ varietas est in Photio Ms. et Suida: Τρ. σκ. πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκηναῖς τινες παρόντες (Phot. παριόντες) ἔλεγον. Kusteri conjectura, ἐν θεῶν σχήματι, non multum a

Τριτύς.[y] φυλῆς μέρος τρίτον.

Τυφῶνος πολυπλοκώτερον.[z] Τυφὼν, ὁ λεγόμενος κεραυνωθῆναι ὑπὸ Διός. τούτου ποικιλώτερον.

Τωθάζων.[a] χλευάζων, σκώπτων, διασύρων.

vero aberravit. Sed felicius, ut solebat, Piersonus ad Mœrid. p. 22. correxit: ἐν θεῶν σκευαῖς. Quæ lectio et Timæo et Etymol. M. restituenda est. Glossa pertinet ad Clitophont. p. 255. D. ὁπότε ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐπὶ μηχανῆς τραγικῆς θεὸς, Ὑμεῖς, λέγων, ποῖ φέρεσθε, ἄνθρωποι; ubi in aliis libris σκηνῆς τραγικῆς, in aliis μηχανῆς τραγικῆς scriptum fuisse, non solum e textu vulgato et Timæo, sed etiam ex imitatoribus, intelligitur. Arrianus Disp. Epictet. L. iii. p. 449. Δεῖ οὖν αὐτὸν δύνασθαι, ἀνατεινάμενον, ἂν οὕτω τύχῃ, καὶ ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχόμενον λέγειν τὸ τοῦ Σωκράτους· Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε; Julianus Or. i. p. 4. A. οὐδ᾽ ὥσπερ ἔκ τινος τραγικῆς σκηνῆς φησὶ χρῆναι προαγορεύειν τοῖς ἐντυγχάνουσι, σπεύδειν μὲν πρὸς τὴν ἀρετὴν, φεύγειν δὲ τὴν πονηρίαν. Ad sententiam nihil interest, utro modo legatur, quoniam μηχανὴ in σκήνῃ est. Huc etiam allusit Demetrius Phaler. §. 241. ὁ δὲ γνωμολογῶν, καὶ προτρεπόμενος, οὐ δι᾽ ἐπιστολῆς ἔτι λαλοῦντι ἔοικεν, ἀλλὰ μηχανῆς. ubi scribendum: ἀλλ᾽ ἀπὸ μηχανῆς. De Platonis loco præclare disputat Wyttenbachius Bibl. Crit. Vol. iii. P. i. p. 41.

[y] Τριτύς] Polit. v. p. 466. F. ὅτι ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυαρχοῦσι. ubi vide Scholia.

[z] Τυφῶνος πολυπλοκώτερον] Phædr. p. 338. A. εἴτε τι θηρίον ὢν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. Ponam hic quædam ex arguta magis, quam vera, disputatione Hermiæ Scholiis Mss. Τὸ δὲ Τυφῶνος, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος ὑπάρχει τοῦ πλημμελοῦς καὶ ἀτάκτου, καὶ τοιοῦτός ἐστί τις αὐτοῦ ὁ κλῆρος· ἀεὶ μὴν ἐν τοῖς ὅλοις κοσμούμενος, πλὴν εἴ που κατά τινα μόρια ἐκφαινόμενος· ἔνθα δὴ καὶ εἰώθασι λέγειν Τυφώνια πνεύματα, ἢ σκηπτοὺς, ἢ κεραυνοὺς Τυφωνίους. —Τὸ δὲ πολυπλοκώτερον οὐκ ἐπ᾽ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ δεῖ ἀκούειν, ἀλλ᾽ ἐφ᾽ οὗ προστατεῖ, ὡς πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως καὶ πολυπλόκως κινουμένου τῇ οἰκείᾳ φύσει. εἰώθασι δὲ οἱ μῦθοι τὰ τῶν προνοουμένων πάθη ἐπ᾽ αὐτὰ τὰ προνοοῦντα ἀναπέμπειν. Scholiastes ad h. l. Τυφών. Γῆς καὶ Ταρτάρου υἱὸς, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἶδος ἔχων συμμιγὲς ἀνδρὸς καὶ θηρίων. quod, ut solet, descripsit ex Apollodoro i. 6. p. 6. ubi eodem errore ἐν Σικελίᾳ pro ἐν Κιλικίᾳ ante præstantissimi Heynii Editionem legebatur. Sed θηρίων pro θηρίου Apollodoro reddendum e Scholiaste. Typhonis enim corpus ex pluribus feris conflatum erat. Ad turbines ex vaporibus ortos fabulam retulerunt Suidas v. Τυφὼν. et Etymol. M. p. 772. 34. Τυφών. οὐχ ἡ φλὸξ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ πρὸ τοῦ ἐκπυρωθῆναι, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. male Etymol. ἐν Φαίδωνι. Platonis locum adumbrarunt Philo T. i. p. 667. et Themist. Or. xv. p. 186. D. sed aperte imitatus est Damascius apud Phot. p. 1027. καὶ πολλαχῆ διῳκίσθησαν ὑπὸ τῶν Τυφωνείων τῷ ὄντι καὶ ἄλλως γηγενῶν παθημάτων· ὄντων γε οὐ κατὰ τὸν Τυφῶνα μόνον, ἀλλ᾽ ἔτι οἶμαι καὶ τούτου πολυπλοκωτέρων. Ex Timæo glossam sumserunt Photius Lex. Ms. et Suidas.

[a] Τωθάζων] Hipp. Maj. p. 99. C. ταύτην γε τὴν ἀπόκρισιν οὐ μόνον οὐκ ἀποδέξεται, ἀλλὰ πάνυ με καὶ τωθάσεται. Polit. v. p. 466. C. τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην. Ad utrumque locum vide Scholiasten. Herodot. ii. 60. αἱ δὲ τωθάζουσι, βοῶσαι τὰς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γυναῖκας. Alexander Ætolus apud Gellium xv. 20. καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ᾽ οἶνον Μεμαθηκώς. Numenius apud Euseb. P. E. xiv. p. 736. τὰ ἐγκλήματα παρέλυον οὐκ ἄνευ τωθασμῶν τινων. Τωθεία, quod in Lexicis desideratur, habet Dionys. Alexandr. apud eundem xiv. p. 782. Male Olearius in Philostrat. de V. S. i. 22. p. 526. reliquit, μάλα ἀστείως ἀπετώθασεν. Scribendum erat, ἐπετώθασεν ut post in Codice Regio scriptum vidi. Auctor Axiochi p. 729. A. διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον, καὶ πρᾴως ἐπιτωθάζων. Aristænet. Lib. ii. Ep. 6. καὶ ἀλαζονευόμενος τὼ χεῖρε σοβεῖς, καὶ χαίρων ἐπιτωθάζεις ἐμέ. Vide Berglerum ad Alciphr. ii. 4. p. 248. et Pierson. ad Mœrid. p. 366. Verbum ἐπιτωθάζειν eximendum est Alexandro in Rhetor. Aldinis p. 631. βωμοὶ δὲ ἡμάττοντο, ἦγε δὲ πανήγυριν ὁ σύμπας οἶκος. δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπετώθασε τοῖς γενομέ-

Υ.

Ὑηνεῖς.[a] ὑεικόν τι καὶ ζῶδες ποιεῖς.

Ὑμνοῦσι[b] λέγεται καὶ ἐξ ὀρθῆς λέξεως, καὶ κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ τοῦ, ἐπαιτιῶνται τὸ γῆρας, ὡς ἐν α' Πολιτικῶν.

νοις. Legendum: *δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπικωμάσαι τοῖς γενομένοις*. Nam expressit Euripidem Phœniss. 355. *Εἴτε τὸ δαιμόνιον Κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα*.

[a] Ὑηνεῖς] Theæt. p. 124. E. *ὃς δὲ καὶ κυνοκεφάλους λέγων, οὐ μόνον αὐτὸς ὑηνεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας τοῦτο δρᾷν εἰς τὰ συγγράμματά μου ἀναπείθεις*. quem locum laudat Suidas v. Ὑηνεῖς. Idem tamen v. Συηνία, cum Etymol. M. p. 733. 30. in Platone legit *συηνεῖς*. Legg. vii. p. 640. C. *καὶ ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ὑηνῶν τινῶν εἶναι μᾶλλον θρεμμάτων*. ubi Mss. Leidens. et alius apud H. Stephan. habent *ὑεινῶν*. Sed Scholiastes ad illum locum, et Suidas v. Ὑεικὸν tenent *ὑηνῶν*. Polit. vii. p. 498. A. *καὶ ἀμαθαίνουσά που ἁλισκομένη μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' εὐχερῶς ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται*. Epicharmus apud Athen. ii. p. 36. D. *ἐκ κώμου δ' ἐγένετο συανία*. Sic Casaubonus pro *θυανία* bene scribit ex Hesychio: *Συανία. λοιδορία, καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη*. Damascius apud Phot. p. 1059. *οὐ γὰρ ἄν ποτε ἑκὼν ἀνεσχόμην τῆς αὐτοῦ ὑηνείας*. p. 1067. *ἐν πάσῃ ὑηνείᾳ καλινδούμενος*. Posteriorem Damascii locum attulit Suidas v. Ὑηνεία. quod Kusterum latuit. Vide Scholiast. ad Aristoph. Equit. 982. et ad Pac. 927. Photius Lex. Ms. Ὑηνία: σκαιότης καὶ ἀμαθία. οὕτως Καλλίας. Idem: *Σῦς, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, καὶ τοὺς Παναιτίου, καὶ Μέμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες*. Respexit Photius Aristophan. Nub. v. 997. *Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις*. ubi frigido joco luditur in similitudine vocum *ὑεῖν*, ab *ὗς*, et *υἱέσιν*, ab *υἱεύς*. quod interpretes non satis cepisse videntur. Timæi glossam, præter Suidam, Scholiastes ad Theæt. descripsit, in quo Mss. fluctuant inter *ὑεικὸν*, *ὑϊκὸν*, et *ὕειον*. Formam *ὑϊκὸν* præfert Valckenarius ad Xenophont. Memorab. i. 2. p. 240.

[b] Ὑμνοῦσι] *Ὑμνεῖν* generatim est *dicere*, *narrare*, *referre*, atque adeo de *rebus non laudandis* dicitur, ut Latina *celebrare* et *prædicare*. Vide Eustathium ad Il. Z. p. 634. et ad Dionys. Perieg. v. 1185. H. Stephanum in Æschyli Schol. p. 683. et Ez. Spanhem. ad Julian. Or. i. p. 10. Locus, quem Timæus respicit, est Polit. i. p. 410. D. *ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται· καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν οὗτοι οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι*. ubi vide Scholiasten. Eodem Platonis loco usi sunt Suidas in v. et Etymol. M. p. 777. 14. Polit. viii. p. 494. A. *ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν*. Critia p. 563. D. *τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὕμνει τὸ πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ κάλλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι*. ubi Scholiastes idem Scholion apponit, quod ad locum, ex Polit. viii. modo allatum, apposuerat: Ὕμνει. ὠδύρετο νῦν. σημαίνει δὲ καὶ μέμφεται καὶ λοιδορεῖ, κατ' εὐφημισμόν. Igitur ex Scholiastæ mente sic capiendum: *Montes, qui circa sunt, cum lamentatione testantur, copiam*, etc. Sed hoc durum est sensu meo. Simplicius fuerit legere: *τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖται τὸ πλ.* et intelligere, *Montes dicuntur* etc. Legg. ix. p. 659. A. *οὐδὲν δεῖ τὸν ἐπὶ τούτῳ νόμον ὑμνεῖν*. Epist. vii. p. 715. F. *καὶ τὸ μὲν αἰσχρὸν καὶ ἀνόσιον οὔτε παρίεμαι ἔγωγε, οὔτε τι λέγω· πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές*. Xenophon Memorab. iv. 2. p. 182. *τὰ δὲ Παλαμήδους οὐκ ἀκήκοας πάθη; τοῦτον γὰρ δὴ πάντες ὑμνοῦσιν*, etc. Dio Chrysost. Or. xxxii. p. 368. A. *Ὁμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων ἀεὶ τὸν ὄχλον, ὡς χαλεπόν τε καὶ ἀπειθῆ, καὶ πρὸς ὕβριν ἕτοιμον*. Aristides Tom. i. p. 259. *ἃ δὲ νῦν δρᾷν τε καὶ ὑμνεῖν ὁ δαίμων παρέδωκε, τίς θρῆνος Ἀργεῖος, τίνες Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾠδοὶ συμμετρήσονται*. Scriptor incertus apud Suidam v. Θῶπα. *καὶ τοῦτον θῶπα ἰσχυρὸν ὑμνοῦσι*.

Ὑπάγειν.[c] εἰς δίκην ἐνάγειν.

Ὑπ' αὐγάς.[d] ὑπὸ τὸν ὄρθρον, ἢ ὑπὸ τὸν πεφωτισμένον ἀέρα.

Ὑπερτερία.[e] τὸ τῆς ἁμάξης πῆγμα.

[c] Ὑπάγειν] Apolog. p. 365. C. *καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων, καὶ ὑμῶν κελευόντων καὶ βοώντων.* Dio Cass. Lib. xl. p. 256. *ὑπαχθεὶς δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ (ἐγκλήματι) ἑάλω.* Maxim. Tyr. Diss. xviii. p. 219. *Εἰ καὶ οἱ παῖδες νόμους πρὸς ἀλλήλους θέμενοι, —ὑπάγοιεν ἄνδρα κατὰ τοὺς αὐτῶν νόμους.* ubi vide Jo. Davisium. Liban. Opp. T. i. p. 882. *καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ.* Hesychius: *Ὑπάγειν. ὑπὸ δίκην ἄγειν.* Multo frequentior est plena locutio, *εἰς δίκην ὑπάγειν.* Ex Timæo castigabis Suidam, ubi sic editur: *Ὑπάγειν ἐς δίκην, τὸ ἄγειν.* nisi forte alium Lexicographum secutus sit. Addit enim: *καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἄλλοι.*

[d] *Ὑπ' αὐγάς*] Elegans loquendi formula, *ἰδεῖν τι ὑπ' αὐγάς*, ducta ab emptoribus, latens panni vitium *ad solem* explorantibus: cui Ernestus Clav. Cic. bene comparat *εἰλικρινὲς*, sive quod, ad *εἵλην* spectatum, purum reperitur. Vide viros doctos ad Longin. sect. 3. p. 16. Plato Phædr. p. 358. E. *ταῦτα δὲ ὑπ' αὐγὰς μᾶλλον ἴδωμεν, τίνα καὶ ποτ' ἔχει τὴν τῆς τέχνης δύναμιν.* ubi Hermias Scholiis Mss. *τὸ δὲ ὑπ' αὐγὰς ἴδωμεν, λέγει τὸ, ἀνασκοπήσωμεν, τίνα ἔχει τὴν δύναμιν.* Paulo post; *ὑπ' αὐγὰς σκεπτέα.* Aristophan. Thesmoph. v. 507. *Ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τ' ἀνδρὶ τοὔγκυκλον Ὑπ' αὐγὰς, οἷόν ἐστιν*, etc. ubi pluscula dedit L. Kusterus. Plutarch. Sympos. L. i. 5. p. 623. C. *εἰ βούλοιο καθορᾷν ὑπ' αὐγὰς διαπτύξας τὸν ἔρωτα, καὶ καταμανθάνειν.* Idem de Ira coh. p. 462. D. *ἀλλ' ὑπ' αὐγὰς θεῶ, καὶ πολύ σοι βέλτιον φανεῖται.* Ovidius Art. Am. i. 247. 'Luce Deas cœloque Paris spectavit aperto.' A Timæo glossam sumsit Suidas. Hæc scripseram, cum Hemsterhusius suam de hoc loquendi genere animadversionem, tali dignam ingenio, mecum communicabat. 'Duplex interpretatio Timæi, quarum prior nihil ad Platonem: est enim *summo diluculo, sub initio lucis*, ut Palladius, vel, *sub ortum ferme lucis*, ut Livius: *ἅμα αὐγῇ ἀρχομένης ἕω* Polyæn. viii. 23. 2. Altera potestate varie sumitur: apud Clem. Alex. Pæd. iii. p. 264. 12. *ὁ ὑπὸ τὰς αὐγὰς τὸν ἄνδρα ἀρνούμενος* est *in propatulo, palam ante oculos omnium*, habetque oppositum *νύκτωρ.* Usitata locutio *ὑπ' αὐγὰς ἄγειν, in apertam lucem proferre.* Ælian. de Anim. p. 973. Liban. T. ii. p. 80. D. *ἀναδεικτέον ὑπ' αὐγὰς τοῦ θεοῦ τὸ τίμημα* Clem. Alex. p. 291. 16. Tum frequens diverso parumper significandi flexu, *ὑπ' αὐγὰς σκέπτεσθαι, θεᾶσθαι, θεωρεῖν, ad solem in plena luce aliquid adtentis oculis inspectare*, atque adeo *diligenter examinare.* Cleomenes *τιθεαμένος ὑπ' αὐγὰς αὐτῶν τὰ πράγματα·* Polyb. v. p. 531. *τῶν συμβεβηκότων καὶ τεθεαμένων ὑπ' αὐγὰς αὐτοῦ τὴν φύσιν·* x. p. 808. Ita legendum ex Codd. Reg. et Reines. apud Iamblich. in Protr. p. 51. *εἰ θεωρήσειεν ὑπ' αὐγὰς τὸν ἀνθρώπειον βίον·* quod jam Tollius viderat ad Longinum. Corruptius extat in Ejusdem Epistola, cujus partem servavit Stob. p. 41. ubi verba luxata hunc in modum esse refingenda puto: *Τὴν ἡγεμονοῦσαν τῶν ἀρετῶν φρόνησιν, καὶ χρωμένην αὐταῖς ὅλαις, καθάπερ ὄμμα νοερὸν, τάξεις τε καὶ μέτρα αὐτῶν καὶ τὴν εὐκαιρότητα εὖ διακοσμοῦσαν ἐπιδεικνύειν δεῖ ἄγοντα ὑπ' αὐγὰς ἐν τῷ παρόντι.* Proxime Longin. περὶ Ὕψ. p. 14. *κᾂν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῇς.* quod proprie, *si singula velut ad solis radios opposita expendas et suspicias: ἀνασκοπεῖν* enim, ut *ἀναθεωρεῖν* et *ἀναθρεῖν*, vim habet; *suspicere* Latinis, etiam in exploranda purpuræ bonitate: quare Augusto emtæ purpuræ obscuritatem conquerenti respondit venditor, 'Erige altius et suspice,' teste Macrob. Saturn. ii. 4. purpura 'suspectu refulgens' apud Plin. H. N. ix. 38. Vide Poll. i. 49. Medici certe distinguunt *ὑπ' αὐγὴν* et *πρὸς αὐγὴν*, ut ostendit Hippocr. *κατ' Ἰητρ.* ubi interprete Galeno T. xii. p. 19. 20. hoc vocat, *ὅταν πρὸς ταύτην ἐστραμμένον ᾖ τὸ χειριζόμενον ἢ κατανοούμενον·* illud *τὸ βραχὺ παρακεκλιμένον.*'

[e] *Ὑπερτερία*] Theæt. p. 141. F. *τροχοὶ, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγός.* Vulgata exemplaria habent *ὑπερτήρια.* Sed recte *ὑπερτερία* e fuga retraxit Kuhnius ad Polluc. i. 253. Vide Hesych. v. *Ἀμαξίποδες*, et Eustath. ad Od. Ζ. p. 1550. A Timæo glossam mutuatus est Suidas.

Ὑποκορίζεσθαι.[f] πρὸς κόρην ἢ κόρον λέγειν ἀποσμικροῦντα, οἷον ἱππάριον, πατρίδιον.

Φ.

Φαληρικόν.[a] ἱππόδρομον Ἀθήνησιν.

Φάναι.[b] ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν. τὸ δὲ Λέγειν, ἕτερον δηλοῦν.

Φαρμακεία.[c] κρήνη, ἐξ ἧς οἱ πίνοντες ἀπέθνησκον. ἔνιοι δὲ,

[f] Ὑποκορίζεσθαι] Polit. iii. p. 433. B. οὐκ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. v. p. 466. E. ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα. Ad utrumque locum videnda Scholia. Ex posteriore loco, Mercero etiam monente, multa sumsit Aristænet. L. i. Ep. 18. p. 126. Polit. viii. p. 498. C. ἐγκωμιάζοντες καὶ ὑποκοριζόμενοι, ὕβριν μὲν, παίδευσιν καλοῦντες, ἀναρχίαν δὲ, ἐλευθερίαν. Ὑποκορισμοῦ hanc definitionem dedit Aristoteles Rhetor. iii. p. 569. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ, καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν. quam, vereor, ut recte ceperit Cl. Ernestus ad Xenophont. Memorab. ii. 1. p. 64. Duplex est ὑποκορισμὸς, alter in verbis, alter in sententia magis, quam in verbis. Qui in verbis est, et bonam et malam rem minuit. Bonæ rei diminutio est, κόρη, κορίσκη· malæ, πόρνη, πορνίδιον. De hac sola loqui Aristotelem, exempla, quæ subjecit, ostendunt. At ὑποκορισμὸς, qui in sententia est, nunquam *rem bonam*, semper *malam*, minuit, ut cum πόρνην dicas ἑταίραν· δουλείαν, φιλίαν. Belle et festive Cicero Pompeii *fugam, peregrinationem* vocavit. At absurdus sit, qui *hominem frugi*, ut hoc utar, ὑποκοριστικῶς *hominem nequam* dicat. Sic per ironiam, non per ὑποκορισμὸν, loquimur. Huic quidem sententiæ Xenophon l. c. videtur adversari. Sed ejus locus et mihi, et Valckenario, et Toupio de mendo suspectus est: quorum conjecturas recenset Ernestus l. c. Satis multa de ὑποκορισμοῦ definitione. Mœris p. 380. Ὑποκορίζεσθαι, Ἀττικῶς. ἐπικορίζεσθαι, Ἑλληνικῶς. Scribendum, ni fallor: Ὑποκορίζεσθαι, Ἀττικῶς. ὑποκορίζειν, Ἑλληνικῶς. Monere voluit, Atticos hujus verbi forma Media usos esse, recentiores Græcos Activa. Damascius apud Phot. p. 1044. Βάβιον καὶ παιδίον ἀνεκάλει, ὑποκορίζουσα τὴν φωνήν. Recentiores etiam huic verbo *fingendi* et *simulandi* potestatem, veteribus, ut puto, incognitam, tribuerunt. Scriptor incertus apud Suid. v. Ὑποκεκορισμένῃ· Ὁ δὲ κεκορισμένῃ καὶ ἀπατηλῇ ἐχρήσατο προσβολῇ. Eusebius de Vita Constant. i. 50. p. 356. τὰ μὲν πρῶτα φιλίαν ὑποκοριζόμενος, δόλῳ καὶ ἀπάτῃ πάντ' ἔπραττεν. ii. 15. p. 370. ταῖς μὲν οὖν συνθήκαις προθύμως ὑπακούειν ὁ δηλωθεὶς ὑπεκορίζετο. Eusebii locis eandem notionem ante nos declaravit Jac. Billius Locut. Græc. p. 666.

[a] Φαληρικόν] Sympos. p. 315. init. καὶ γὰρ ἐτύγχανον πρώην εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιὼν Φαληρόθεν. ubi vide Scholiasten.

[b] Φάναι] Cod. Ms. Φάναι, ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν, τὸ δὲ λέγειν ἕτερον δηλοῦ. Sinceram scripturam ex Suida revocavimus: etsi ibi male distinguitur: Φάναι ἐν αὐτῷ. ὑπολαμβάνειν etc. Phædr. p. 355. F. ἀλλὰ τὸν μὲν δειλὸν μὴ ὑπὸ μόνου φάναι τοῦ ἀνδρικοῦ συγκεκόφθαι. Phædon. p. 392. C. Οὐκ ἄρα ἡμῖν οὐδαμῇ καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι. et sic centies alibi. Aliquando hoc verbum otiosum esse putabat Guil. Budæus Comment. L. Gr. p. 395. ex. gr. Sympos. p. 316. C. οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Paulo ante: Καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, Μηδαμῶς· ἀλλ' ἐᾶτε αὐτόν. Erast. p. 4. init. Ὁ δ' εἶπε, ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν; At illa loca rectius explicuit H. Stephan. Append. de Dialect. p. 69.

[c] Φαρμακεία] Phædr. p. 337. G. οὐκ ἐνθένδε μέντοι ποθὲν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι; et mox: εἶτα σοφιζόμενος φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι· καὶ οὕτω

τόπον, εἰς ὃν ἀπάγονται ἐπὶ κόλασιν οἱ ἐπὶ φαρμακείᾳ ἁλόντες.

Φαῦλον.[d] ἁπλοῦν, ῥᾴδιον, εὐτελές.

Φελλία.[e] χωρία λεπτόγεια.

δὴ τελευτήσασαν, λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι. quam fabulam sic explicat Hermias Scholiis Mss. Ἐρεχθέως μὲν γενέσθαι Ὠρείθυιαν θυγατέρα, ἱέρειαν δὲ αὐτὴν γενέσθαι τοῦ Βορέου· εἶναι γὰρ ἑκάστου τῶν πνευμάτων ἔφορον θεὸν, ὃν ἡ τελεστικὴ θεραπεύει. Ταύτην οὖν τὴν Ὠρείθυιαν ἔχειν τὴν εὐμένειαν τοῦ θεοῦ οὕτως ἄγαν, ὥστε αὐτὴν ἐπὶ εὐετηρίαν τῆς χώρας πνεῖν, καὶ μέντοι καὶ ναυμαχοῦσιν τοῖς Ἀθηναίοις συμβάλλεσθαι (l. συλλαβέσθαι, et v. Herodot. vii. 189.) λέγεται. ἐνθουσιάσασαν οὖν αὐτὴν καὶ κατασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ οἰκείου θεοῦ τοῦ Βορέου, καὶ μηκέτι ὡς ἄνθρωπον ἐνεργοῦσαν, (οὐκέτι γὰρ κατὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα τὰ ζῶα ἐνεργεῖ καταλαμφθέντα τοῖς ὑπερτέροις αἰτίοις) καὶ ἐν τῇ καταικωχῇ τελευτήσασαν λεχθῆναι οὕτω αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἡρπᾶσθαι. Alii, quos memorat Kusterus ad Iamblich. de V. P. 34. p. 195. fabulam aliter narrant. Platonem sequitur Apollon. Rhod. i. 212. ubi Chœrilus apud Scholiasten, ἁρπασθῆναι φησὶν αὐτὴν (Ὠρείθυιαν) ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισσοῦ πηγάς. Horum igitur fontium aliquis φαρμακείας nomen habuit: de quo nihil alibi me legisse recordor.

[d] Φαῦλον] Vox tritissima Platoni. De multis pauca loca, ubi Attice pro *simplici*, *mediocri*, *facili* sumitur, hic ponamus. Phileb. p. 75. E. Οὐκ εἰς φαῦλόν γε ἐρώτημα—ἡμᾶς ἐμβέβληκε. Ione p. 144. F. ὡς φαῦλον καὶ ἰδιωτικόν ἐστι, καὶ παντὸς ἀνδρὸς γνῶναι. Gorgia p. 296. A. ἀγαπῶσι γὰρ αὐτοὶ ἂν τὸ ἴσον ἔχωσι, φαυλότεροι ὄντες. ubi Olympiodorus Commentario Ms. φαυλότεροι, οὐ κάκιστοι, ἀλλ' ἀσθενέστεροι. ibid. p. 311. G. εἰσαχθεὶς εἰς δικαστήριον ὑπὸ πάνυ ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου. ubi rursus Olympiodorus: Φαύλου, ἀντὶ τοῦ, εὐτελοῦς. νῦν γὰρ οὐ σημαίνει τὸ κακοῦ· ἤδη γὰρ εἶπε μοχθηροῦ. Alcib. i. p. 85. F. καὶ τίς ἦν φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναθεὶς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεών. ubi idem Olympiodorus: Φαῦλος ἐνταῦθα οὐχ ὁ μοχθηρὸς τὸν τρόπον, ἀλλ' ὁ εὐτελὴς, τουτέστιν, εὐτελὴς ἦν ἄνθρωπος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ὁ ἀναθεὶς τοῦτο εἰς τὸν ναὸν τοῦ μαντῴου θεοῦ. ἦν δὲ Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος. Apolog. p. 369. A. ἆρα φαύλη ἂν εἴη ἡ ἀποδημία; Vertit Cicero Tusc. Disp. i. 41. ' Hæc peregrinatio mediocris vobis videri potest?' Polit. iv. p. 446. F. Καὶ φαῦλόν γε ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν. Καὶ τούτου γε, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτι φαυλότερον τόδε. quem locum laudat Suidas in v. et Etymol. M. p. 789. 44. Cratyl. p. 260. D. Κινδυνεύει ἄρα εἶναι οὐ φαῦλον ἡ τοῦ ὀνόματος θέσις, οὐδὲ φαύλων ἀνδρῶν, οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων. Diogen. Laërt. iii. 63. χρῆται δὲ ὁ Πλάτων ἐνίοτε τῷ φαύλῳ καὶ ἐπὶ τοῦ καλοῦ. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ. ubi vide Menagium. Clemens Alexandr. Strom. L. v. p. 659. laudans Sophoclis iambos: Σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεὶ, Σκαιοῖς δὲ φαῦλον. statim explicandi caussa subjungit: τὸ φαῦλον ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ τάσσων. Phrynich. Ms. Φαῦλα. τὰ ἁπλᾶ καὶ μηδεμίαν ἔχοντα ποικιλίαν. Lexicon Sangerm. Ms. Φαῦλον Πλάτων καὶ ἄλλοις Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ ῥᾴδιον. Lexicon Rhetor. Ms. Φαῦλον· τὸ Φαῦλον σημαίνει δέκα· ἐπί τε προσώπου καὶ πράγματος τὸ κακόν. τὸ μικρὸν, καὶ τὸ εὐκαταφρόνητον. καὶ τὸ ἀσθενές. καὶ τὸ ἄδοξον. καὶ τὸ ἀνόητον. καὶ τὸ ἁπλοῦν. καὶ τὸ ταπεινόν. καὶ ἐπὶ τοῦ πένητος. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου τῷ σπουδαίῳ, καὶ ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς. Scholiastes Platonis etiam non uno loco hanc vocis vim explanavit. Adde Eustath. ad Il. Ω. p. 1350.

[e] Φελλία] Critia p. 560. D. τότε δὲ ἀκέραιος οὖσα, τά τε ὄρη γηλόφους ὑψηλοὺς εἶχε, καὶ τὰ Φελλέως νῦν ὀνομασθέντα πεδία πλήρη γῆς πιείρας ἐκέκτητο, etc. ubi Scholiastes: Φελλεὺς, τόπος σκληρὸς ποσῶς καὶ πετρώδης, συνεργὴς δέ. οἱ δὲ, τὸν ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδη. ubi scribendum: δυσεργὴς δέ. Φέλος vel Φέλλος, si primam vocis vim spectes, est *lapis*, *calculus durus*: pro qua Macedones πέλα vel πέλλα dicebant. Vide Hesych. v. Πέλλα, et ibi Hemsterhusium. Hanc proprietatem secutus Ælianus Epist. 2. scripsit: Ἡμέρων ὁ μαλακὸς φελλέᾳ ἐπέκοψε τὸ σκέλος. A φέλλος natæ formæ, φελλεὺς, scilicet τόπος, φελλὶς, scil. γῆ, φελλέα et φελλία, scil. πεδία, de *agro lapidoso* dicuntur. Xenophon Cyneg. p. 981. B. ὅταν τοὺς λίθους, τὰ ὄρη, τὰ φελλία, τὰ δασέα ἀποχωρῶσι. Isæus de Ciron. hered. p. 73.

Φηγοί.[f] σπέρματος εἶδος.
Φθόη.[g] φθίσις ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.
Φλαῦρον.[h] πονηρόν.
Φορμίσκοι.[i] καλαθίσκοι.

φελλέα δὲ χωρία ἅττα ἐκείνῳ δέδωκε. Ita locum ex Harpocratione v. Φελλέα, Wesselingius Observ. i. 2. restituit. Alciphron Lib. iii. Ep. 21. τὴν καλλίστην τῶν αἰγῶν ἐκ τοῦ φελλέως ἁρπάσας οἴχεται. Ibid. Ep. 70. καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀροῦν, ἢ φελλέα ἐκκαθαίρειν. ubi Cod. Reg. accentu retracto, φέλλεα. Collectiva forma, φελλεὼν, est apud Arrianum de Venat. p. 210. οἷα τὰ τραχέα, καὶ οἱ φελλεῶνες, καὶ τὰ σιμὰ, καὶ τὰ ἀνώμαλα. Lexicon Rhet. Ms. Φέλλεια. τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία. Lege, Φελλέα, ut est in ceteris Grammaticis. Aliud Lexicon Biblioth. Coislin. p. 602. Φαλεύς. τὸ δυσεργὲς χωρίον. Sed φελλεὺς scribendum cum Hemsterhusio. Vide Pollucem i. 227. et ibi interpretes. Proprie mons quidam Atticæ ab ingenio terræ Φελλέως nomen invenit. Optime Stephanus Byzant. Φελλεὺς, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, τάχα δ' οὐ μόνης τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ παντὸς τοῦ τόπου ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὲρ (ὑπὸ l. Santen.) ταύτης δὲ γῆν λιπαρὰν καὶ πρὸς ἐλαιοφυτείαν. Quem locum cur Holstenius e Platone effictum dicat, nescio. Adde Aristophan. Nub. v. 71. Acharn. v. 272. et ad utrumque locum Scholia. Ceterum ab eadem origine manarunt πεδία ἀφελῆ apud Aristophan. Equit. v. 524. quæ veterum Grammaticorum ingenia vehementer torserunt. Veram explicationem sibi reperisse visus est Dan. Heinsius ad Horat. i. Serm. 10. 50. Sed facile apparet, eum non plus, quam Grammaticos, sapuisse. Ἀφελῆ πεδία sunt *campi sine* φέλλοις vel *φέλλοις, sine lapidibus, sine collibus saxosis, æquales, patentes.*

[f] Φηγοί] Polit. ii. p. 427. E. καὶ μύρτα, καὶ φηγοὺς. σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες. quo loco utitur Athenæus Lib. iv. p. 138. A. Apollon. Rhod. iv. 264. Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται Ζώειν φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν. cum quo loco comparandus Pausanias Arcad. cap. 1. Dio Chrysost. Or. vi. p. 98. B. κριθαὶ, καὶ ὄροβοι, τὰ εὐτελέστατα τῶν ὀσπρίων, καὶ φηγὸς ὑπὸ τῇ τέφρᾳ. Maxim. Tyr. Diss. xxvii. p. 327. Ἦσαν δέ που κατὰ τὸν ἐπὶ Κρόνου βίον αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις φηγοὶ καὶ ὄχναι. Diss. xxix. p. 351. Is. Casaubon. in Athen. ii. 13. p. 109.

[g] Φθόη] Legg. xi. p. 676. D. ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόῃ, ἢ λιθιῶν, ἢ στραγγουριῶν. Lucian. Contempl. p. 518. ἄγγελοι δὲ (θανάτου) καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι. Aristides Tom. i. p. 312. Philostrat. V. A. Lib. i. p. 7. aliique scriptores Attici sæpe. Phrynichus Ms. Φθόη. ἡ φθίσις, ἡ ἐν σώματι γινομένη. P. Petit. in Aretæum p. 178. Vetustius, et magis Atticum est φθόη, quam φθίσις. Vide Harpocration. in v. et Mœrid. p. 399. Suidas Timæi glossam aliquot verbis auxit: Φθόη. φθίσις, ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Ceterum Toupius Emend. in Suid. T. iii. p. 291. Timæum et Suidam in verbis, ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς, putat respexisse Polybium ii. p. 215. quod vix credibile videtur.

[h] Φλαῦρον] Menon. p. 21. E. εἴτε τε ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ, εἴτε φλαῦρον. Minoe p. 47. fin. ἐν οἷς αὐτοῖς ἔνεστι καὶ τὸ ἀγαθὸν, καὶ τὸ φλαῦρον. ubi vide Scholia. Tim. p. 527. A. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν. Vertit Cicero: 'Nam cum constituisset Deus bonis omnibus explere mundum, mali nihil admiscere, quoad natura pateretur.' Epist. ii. p. 706. init. φλαῦρόν τι ποιεῖν, ἢ λέγειν περὶ σοῦ. Sophist. p. 153. B. C. Politic. p. 176. E. Legg. x. p. 670. G. xii. p. 691. F. etc. Interpp. in Ælian. V. H. i. 28. in Mœrid. p. 385. in Thom. M. p. 889.

[i] Φορμίσκοι] Lyside p. 107. E. οἱ δέ τινες τοῦ ἀποδυτηρίου ἐν γωνίᾳ ἠρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλλοις, ἐκ φορμίσκων τινῶν προαιρούμενοι. ubi vide Scholia, et Pausaniam apud Eustath. ad Od. B. p. 1452. Glossam habet etiam Suidas.

X.

Χαλαστραῖον.[a] νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης.

Χαμεύνια.[b] τὰ ἐπὶ τῆς γῆς στρωννύμενα.

Χαμαίζηλος.[c] διφρίον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον.

Χαραδριός.[d] ὅς, ἐπεὶ δ' ἂν τι φάγῃ, ταχέως ἀναλίσκει ὑπὸ θερμότητος. ἔνιοι δὲ τοῦτο καλοῦσιν αἴθυιαν.

Χαρίζεσθαι. κοινῶς μὲν, ὡς οἱ πολλοί. ἰδίως δὲ, ἐπὶ ἀφροδισίων.[e] ἢ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι.[f]

[a] Χαλαστραῖον] Polit. iv. p. 449. C. ἡ, τε ἡδονὴ, παντὸς Χαλαστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾷν καὶ κονίας· λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παντὸς ἄλλου ῥύμματος. ubi vide Scholiasten. Platonis loco Mœris p. 417. et Pollux x. 135. usi sunt. Themist. Or. xxxii. p. 359. C. ἀπονίζειν οὖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο καὶ ἀποσμήχειν, περιάγων κρήνας καὶ ποταμοὺς, καὶ ῥύμμασι χρώμενος, καὶ Χαλαστραίοις. Minus recte editur Χαλάστραις. De hoc *nitro* multa Plinius H. N. xxxi. 10. et Salmas. de Hyl. Iatr. p. 222. Alia, quæ ad manum sunt, omitto, quod ea præcepit P. Wesselingius ad Diodor. Sicul. T. ii. p. 578. Timæi glossa Lexicon suum ornavit Suidas.

[b] Χαμεύνια] Sympos. p. 335. C. ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, δειπνήσαντες (καὶ γὰρ θέρος τότε ἦν) χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι, ἅμα μὲν ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον. ubi vide Scholia. Eum locum adhibuit Jos. Scaliger ad Varron. de L. L. iv. p. 39. Lucian. Asin. p. 618. ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. Liban. Opp. T. i. p. 811. C. ἐν χαμευνίοις δεῖ σε καθεύδειν, ἢν κελεύω, καὶ πάλιν ἐπὶ κλίνης, ἢν ἐπιτρέπω. Basilius de Vita Thecl. ii. p. 142. κατὰ τὰ χαμεύνια αὐτὰ περιεστρέφετο. Nicander Theriac. 23. et ibi Scholia, Mœris p. 408. Pollux. x. 35. cum nota Hemsterhusii.

[c] Χαμαίζηλος] Phædon. p. 389. F. ἔτυχον γὰρ καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ παρὰ τὴν κλίνην, ἐπὶ χαμαιζήλου τινός· ὁ δὲ, ἐπὶ πολλῷ ὑψηλοτέρου ἢ ἐγώ. ubi δίφρος, vel simile nomen intelligendum. Plene Themist. Or. xxxi. p. 353. D. κἂν ἐπὶ χρυσοῦ καθέζωμαι, κἂν ἐπὶ ξύλου, κἂν ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος. Etymol. M. p. 806. 24. et Suidas: Χαμαίζηλοι. ταπεινοί· ἢ δίφροι κοιλώδεις. Pro eo dixit Apollon. Rhod. iii. 1158. Ἶζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθεν. Cod. Ms. male habet Χαμεζήλου.

[d] Χαραδριός] Gorg. p. 300. E. Χαραδριοῦ τινα αὖ σὺ βίον λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ, οὐδὲ λίθου. ubi Olympiodorus Commentario MSto; Ἢ ζῶον λέγει, ὃ ἐσθίει καὶ εὐθέως ἐκκρίνει, ἢ αὐτὰ τὰ κοῖλα τῶν πετρῶν, ἃ δέχεται τὸ ὕδωρ καὶ ἀποβάλλει. in cujus margine legitur uberior hujus proverbii explanatio, e Scholiis Platonicis ducta, qua usus est Muretus ad Senecam Præf. Nat. Quæst. p. 626. Χαραδριὸς, ὄρνις τὶς, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει, εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες, ῥᾷον ἀπαλλάττονται. ὅθεν καὶ ἐγκρύπτουσιν αὐτοὺς οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες. Καὶ μὶν καλύπτει. μῶν χαραδρίον περνᾷς; οὕτω Ἱππῶναξ. Eadem fere sunt apud Suidam, ubi in Hipponactis choliambo perperam scribitur, Καὶ μὴν καλ. Pro καλύπτει lege καλύπτεις. Platonis locum in usus suos convertit Iamblich. Protrept. p. 103. De *charadrio* vide Plutarch. Symp. v. 7. p. 681. C. Ælian. H. A. xvii. 12. et Schol. Aristoph. ad Av. 268.

[e] Ἐπὶ ἀφροδισίων] Sympos. p. 319. A. ὥστε τινὰ τολμᾷν λέγειν ὡς αἰσχρὸν χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. Ibid. p. 320. A. εἰ μέλλει καλῶς χαριεῖσθαι ἐραστῇ παιδικά. p. 333. G. ὡς ὑπάρχον μοὶ, χαρισαμένῳ Σωκράτει, πάντ' ἀκοῦσαι ὅσα περ οὗτος ᾔδει. Phædr. p. 337. A. λέγει γὰρ ὡς χαριστέον μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι. ubi vide Scholia. Ibid. p. 341. E. et alibi. Aristophanes Eccles. v. 625. οὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖς καλοῖς κατα-

εἴτε σοι δεῖ χαρίζεσθαι. καὶ πάλιν· ἵνα σοι χαρίσωμαι.

Χειροσκόποι.[g] οἱ τὰς χειροτονίας ἐπισκοποῦντες.

Χῆτις.[h] σπάνις, ἔνδεια, στέρησις.

Χλιδή.[i] ἔκλυσις καὶ μαλακία. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐχλιάνθαι καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ.

δαρθεῖν Ταῖσι γυναιξὶ, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται. Sic χάριτες, *concubitus*, Gallice *les faveurs*. Pindarus Pyth. ii. 78. Ἄνευ δ' οἱ χαρίτων τέκε γόνον ὑπερφίαλον. Xenophon Hierone p. 181. παρὰ δὲ παιδικῶν βουλομένων ἥδισται, οἶμαι, αἱ χάριτές εἰσιν. quem locum ob oculos habuit Dio Chrys. Or. iii. p. 52. D. Luculentus hac de re locus est Plutarchi Amator. p. 751. D. Χάρις ἡ τοῦ θήλεως ὕπειξις τῷ ἄῤῥενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι. καὶ τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσα φησὶν, ὅτι, Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι, κἄχαρις. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑπό τινος ἐρωτᾶται· Βίᾳ δὲ πράξας χάριτας, ἢ πείσας κόρην; Ex quo loco, nescio, an profecerit Scholiastes Pindari l. c. ubi in Sapphonis fragmento male legitur λιθόχαρις, sicut æque prave, καὶ χαρίεσσα, apud Max. Tyr. Diss. xxiv. p. 297. quod Davisius in κ' οὐ χαρίεσσα mutandum putabat. Sed Sapphoni non eripiendum esse venustum illud ἄχαρις, perspicuum est ex Lexico Sangerm. Ms. Ἄχαρις. ᾗτινι μὴ μέτεστι χάρις. ἢ ἡ μήπω δυναμένη χαρίζεσθαι. Operæ pretium erit legere, quæ ad eandem lectionem vindicandam attulit Th. Gatakerus de Stylo N. F. cap. ai. p. 72. Ut Græci χάρις, sic *gratia* dixit Comicus vetus apud Fulgentium p. 565. nisi nebulo iste hoc totum, ut alia plura, confinxerit: 'Non ego ita fui, ut nunc sunt meretrices diobolæ, Quæ suam numi causa parvi pendunt gratiam.' Χαρίζεσθαι interdum plenius effertur. Anton. Liber. cap. 41. εἰ αὐτῇ τῆς ὥρας ἐθελήσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι. Lucian. Amor. p. 428. οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. *Dare, præbere, obsequi, obsequium, morigerari*, Latinis trita sunt in eadem nequitia. Onomasticum vetus: *Morigeror*, χαρίζομαι. Vide interpp. in Petron. cap. 113. et Burmann. in Sueton. Tiber. cap. 44. Verbo χαρίζεσθαι in re Venerea opponitur ἀναίνεσθαι. De utroque elegantissime disputavit Phil. Jac. Maussacus ad Harpocrat. v. Ἀναίνεσθαι. *Negare* a Latinis in eadem re dicitur. Ovidius A. A. i. 345. 'Quæ dant, quæque negant.' Vide Heinsium ad A. A. iii. 96.

[f] Ἐν λόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι] Theag. p. 8. E. Τίς ἐστιν αὕτη; εἰπὲ καὶ ἡμῖν, ἵνα σοι χαρισώμεθα. Parmen. p. 58. G. ὅμως δὲ, δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λέγει. Protag. p. 214. A. χαριοῦμαι οὖν σοι, καὶ λέγω, ὅτι ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἀδύνατόν μοι δοκεῖ εἶναι. Hipp. Min. p. 230. C. ἆρ' ἄν τι μοὶ χαρίσαιο τοιόνδε, μή μου καταγελᾷν. Phædr. p. 340. A. ἐάν σοι χαριζόμενος συγχωρῶ. Politic. p. 170. A. Euthyd. p. 216. B. et alibi. Timæum more suo compilavit Suidas.

[g] Χειροσκόποι] Sic etiam Suidas. Χειροσκόπον Sam. Petit. Legg. Att. p. 288. recte accipit eum, qui *sublatas in suffragiis ferendis manus numeret*. Glossæ nullum, ne tenue quidem, vestigium in Platone reperitur.

[h] Χῆτις] Phædr. p. 341. G. ἐμπειρον δὲ ἁπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης, ἀλλοτρίοις τε χρώμασι καὶ κόσμοις, χήτει οἰκείων, κοσμούμενον. quem locum adhibuit Plutarch. T. ii. p. 51. D. atque imitando expressit Philo T. i. p. 568. χρώμασι τὴν ὄψιν ὑπογραφομένη χήτει φυσικῆς εὐμορφίας. Ælian. H. A. Lib. v. cap. 39. ὡς τροφῆς χήτει λιμὸν δεδιότα. Philostrat. V. A. Lib. ii. p. 91. ὡς μὴ χήτει ποτὲ τῶν ἀναγκαίων ἄδικοι γίνωνται. Lib. v. p. 218. τὴν δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγέλην οὐκ ἀξιῶ φθείρεσθαι, χήτει βουκόλου δικαίου τε καὶ σώφρονος. Julian. Or. ii. p. 50. B. ἵππῳ θρασεῖ χήτει χαλινοῦ καὶ ἡνιόχου φερομένῳ. Glossam a Timæo mutuam sumsit Suidas.

[i] Χλιδή] Recte Timæus χλιδὴ repetit a χλίω, quod verbum, e χαλίω contractum, cum suis derivatis primum significat *calore solvo, mollio*, deinde *deliciis frango*. Hesychius: Κεχλίαγκα. τεθέρμαγκα. Idem ex Æschyli Suppl. v. 920. Ἐγχλίει. ἐντρυφᾷ. Unde lux et medela afferenda est corruptissimæ glossæ, quæ torsit amicum nostrum, Jo. Albertum: Ἠθλίομαι. ἀκολάστως δια-

Χραίνειν, ἤγουν Ἀποχραίνειν.[j] παρὰ τοῖς ζωγράφοις δὲ λέγεται τὸ μὲν Χραίνειν, τὸ δὲ χρώζειν διὰ τοῦ ῥαβδίου· τὸ δὲ Ἀποχραίνειν, τὸ τὰ χρωσθέντα ἑνοποιεῖν.

Ψ.

Ψαιστά.[a] οὕτως λέγονται τῶν σπλάγχνων κεκομμένων εἰς λεπτὰ μετὰ ἄρτου ἀπαρχαί τινες.

Ψίτται.[b] ἰχθύων εἶδος.

γήοχα. Scribendum: Κεχλίωμαι. Timæi autem glossa pertinet ad Sympos. p. 325. E. τρυφῆς, ἁβρότητος, χλιδῆς, χαρίτων, ἱμέρου, πόθου πατήρ. Euripid. Troad. v. 975. Αἱ παιδιαῖσι, καὶ χλιδῇ μορφῆς πέρι, Ἦλθον πρὸς Ἴδην. Ælian. H. A. Lib. v. cap. 11. Ἔστι δὲ καὶ σωφροσύνην ἀκροτάτη, χλιδὴν γοῦν καὶ θρύψιν, μεμίσηκε. Maximus Tyrius, Platonis locum ob oculos habens, Diss. iii. p. 21. ἡ Σαρδαναπάλου τρυφὴ, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἁβρότης. Callistrat. Stat. xi. p. 903. χλιδῆς δὲ ἦν καὶ ἱμέρου μεστὸς, καὶ τὸ τῆς ἥβης ἔφαινεν ἄνθος. Mœris p. 407. Χλιδὴ, Ἀττικῶς. τρυφὴ, Ἕλληνες. Suidas post Χλιδὴ inserit τρυφὴ, et posteriorem glossæ partem, καὶ ἑκλ. prorsus omittit.

[j] Χραίνειν, ἤγουν Ἀποχραίνειν] Corrigendum leviter:—τὸ μὲν Χραίνειν, τὸ χρώζειν etc. Legg. vi. p. 620. F. Οἶσθ' ὅτι καθάπερ ζωγράφων οὐδὲν πέρας ἔχειν ἡ πραγματεία δοκεῖ περὶ ἑκάστων τῶν ζώων, ἀλλ' ἢ τοῦ χραίνειν ἢ ἀποχραίνειν, ἢ ὅτε δήποτε καλοῦσι τὸ τοιοῦτον οἱ ζωγράφων παῖδες, οὐκ ἄν ποτε δοκῇ παύσασθαι κοσμοῦσα, ὥστε ἐπίδοσιν μηκέτ' ἔχειν εἰς τὸ καλλίω τε καὶ φανερώτερα γίγνεσθαι τὰ γεγραμμένα. Polit. ix. p. 508. C. Ἆρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς, καὶ ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις; Vide Polluc. vii. 129. et Hesych. v. Ἀποχραίνειν. Χραίνειν pro *inquinare* occurrit Legg. xi. p. 976. H. πάντως μὲν δὴ καλὸν ἐπιτήδευμα, θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥᾳδίως.

[a] Ψαιστά] Πέμματα, πέλανοι, πόπανα, non ψαιστὰ, in Platone reperiuntur: ut vox aut aliunde huc intrusa sit, aut corrupta in Platone lateat. Eam certa, ni fallor, conjectura restituo Phœnici Colophonio apud Athen. L. viii. p. 359. E. Ἐσθλοὶ, κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν, Τῇ παιδὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ λάχος πυρῶν, Ἢ ἄρτον, ἢ ἥμαιθον, ἢ ὅ, τι τὶς χρῄζει. Nec Dalechampius audiendus est, ἱμάτιον legens, nec magnus Casaubonus, ἥμαιθον ex corrupta Hesychii glossa pro *dimidio oboli* sumens. Poeta scripserat: Ἢ ἄρτον, ἢ γε ψαιστὸν, ἢ ὅ, τι τὶς χρῄζει. Aristophan. Plut. v. 138. Οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδεέν. ubi præter Scholiastem vide Kuster. et Spanhem. Leonides Anthol. L. i. cap. 3. p. 8. Ἵλαοι τὰ ψαιστὰ, τό, τε σκύφος ἔμπλεον οἴνης Δέξασθ'. Ælianus H. A. Lib. xvii. cap. 16. Ἐνετοὺς—τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα, εἴη ἂν τὰ δῶρα ψαιστὰ ἄττα, καὶ μεμαγμέναι μάζαι καλῶς τε καὶ εὖ. Qui locus cum ostendat, corvos ψαιστοῖς delectari, nostræ in Phœnice correctioni pondus addit. Philostrat. de V. S. ii. 25. p. 611. ὡς ψαιστὸν καὶ δάφνης φύλλα τοῖς θεοῖς θυμιᾶσθαι. Lexicon Rhetor. Ms. Ψαιστά. πόπανα. πλατύμματα τινὰ στρογγύλα στέατος εἰς θυσίαν γιγνόμενα. Quam glossam cum ipsis vitiis descripsit Etymol. M. p. 818. 41. ubi πλατύματα scribitur, et στέατος omittitur. Lege: Ψαιστά. πόπανα πλατέα μάλα τινὰ, στρογγύλα ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν γιγνόμενα. Sic in eodem Lexico Ms. cujus locum p. 220. attulimus. Πόπανον explicatur πλατὺ μάλα τι, στρογγύλον ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον. Pollux i. 28. Pausanias apud Eustath. ad Od. B. p. 1445. et Toupius Emend. in Suid. T. iii. p. 328.

[b] Ψίτται] Sympos. p. 323. A. ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστιν ἀνθρώπου ξύμβολον, ἅτε τετμημένος, ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο. ubi vide Scholia. Locum sic expres-

Ψυκτήρ.[c] ποτήριον μέγα καὶ πλατὺ, εἰς ψυχροποσίαν παρεσκευασμένον.

Ω.

Ὦ μέλεε.[a] ὦ μάταιε. ἔνιοι δὲ, ὦ ἐπιμελείας ἄξιε, καὶ οἷον μεμελημένε.

Ὦ οὗτος.[b] ὦ σύ.

sit Philo T. i. p. 36. Ἔρως δ' ἐπιγενόμενος, καθάπερ ἑνὸς ζῴου διττὰ τμήματα διεστηκότα συναγωγὸν εἰς ταὐτὸν, ἁρμόττεται. Eadem similitudine usus est Aristophan. Lysistr. v. 115. Ἐγὼ δέ γ' ἂν κἂν ὥσπερ ἡ ψῆτταν δοκῶ Δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θ' ἥμισυ. ubi Scholiastes ψῆτταν pro ave accepit, forsitan confundens cum νῆττα vel κίττα. Ejus tamen auctoritatem sequitur Kusterus ad Suid. v. Φασιανοί. De hoc pisce copiose agit Athenæus Lib. vii. p. 329. F. ubi vide Casaubon. In vocis scriptura perpetua est varietas. Ψῆττα per η habet Platonis textus et Scholiastes, Clem. Alex. Pædag. ii. p. 164. Oppian. Ἁλιευτ. i. 105. Pollux vi. 51. At per ι Timæus, Alciphron i. Ep. 7. ubi tamen in Cod. Reg. per η scribitur, Suidas, aliique multi. Hoc nomen reddendum est Artemidoro ii. 14. p. 102. οἷον χαλκίδες, μαινίδες, τριχίαι, ψεστοαφύαι. ubi Rigaltius Casauboni conjecturam, ἑψητοὶ ἀφύαι, commemorat. Sed scribendum: ψῆτται, ἀφύαι.

[c] Ψυκτήρ] Sympos. p. 332. D. ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἐστὶν ἔκπωμα μέγα —ἀλλὰ φέρε, παῖ, φάναι, τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον· ἰδόντα αὐτὸν πλέον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα. ubi vide Scholiasten. Hunc locum adhibuerunt Athenæus Lib. iv. p. 180. A. xi. p. 502. D. et Mœris p. 422. eodemque allusit Max. Tyrius Diss. xxxi. p. 375. ut Marklandus vidit. Grammaticus Ms. in Bibl. Medicea: Ψυκτήρ. σκεῦος, ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριον. Vide interpretes ad Polluc. x. 74. Piersonum ad Mœrid. l. c. et Toupium Emend. in Suid. T. ii. p. 120. T. iii. p. 330.

[a] Ὦ μέλεε] Theætet. p. 129. G. Νὴ Δία, ὦ μέλε. ἢ οὐδείς γ' ἂν αὐτῷ διελέγετο, etc. quem locum Suidas laudat. Pro eo Legg. x. p. 671. H. ὦ σχέτλιε. Creberrima hæc formula apud Aristophanem. Nub. v. 33. Ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν. ubi vide Scholiasten. Equit. v. 668. ἐπειδή γ', ὦ μέλε, Ἠισθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας; Ibid. v. 1334. ibique Schol. Apollon. Rhod. i. 615. Ὦ μέλεαι, ζήλοιό τ' ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι. ii. 341. Oraculum apud Herodot. Lib. vii. 140. Suidas quoque legit, Ὦ μέλεε. Malim tamen, Ὦ μέλε, ut in ipso Platone. Græci enim magistri recte monent, Atticos per apocopen τοῦ ε, ὦ μέλε, dixisse. Vide sup. v. Μέλεος. Ceterum Codex Timæi, teste Cl. Villoisono ad Longum p. 180. in margine habet, ὦ δείλαιε, inserendum post Ὦ μέλεε.

[b] Ὦ οὗτος] Sympos. p. 315. init. Ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος οὐ περιμενεῖς; Ibid. p. 332. Οὗτος, τί ἐν νῷ ἔχεις; Protag. p. 193. D. Καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ, Ἱπποκράτης, ἔφην, οὗτος, μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; quæ verba melius cepit Cornarius, quam Ficinus et Serranus. Sine οὗτος hæc compellatio est Hipp. Maj. p. 95. D. Ἱππίας ὁ καλός τε καὶ σοφὸς, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας; et Menex. p. 402. F. Ἐξ ἀγορᾶς, ἢ πόθεν Μενέξενος; Pherecrates apud Harpocrat. v. Κολωνίτας. Οὗτος πόθεν ἥκεις ἐς Κολωνόν; Aristophan. Plut. v. 439. Οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον, Οὐ παραμενεῖς; Hac loquendi ratione nihil frequentius est apud scriptores Atticos, Comicos præsertim et Lucianum: quam attigit Valckenarius ad Euripid. Phœniss. 1332. sed plenius ac subtilius explanavit Lennepius ad Phalarid. Ep. 19. p. 94. In eadem explicanda multus est Grammaticus cum antiquitatis, tum reconditæ eruditionis nomine, magni faciendus, Apollonius Dyscolus Grammatica necdum edita, ex qua locum, quamvis longiusculum, subjiciamus: Ἡ κλητικὴ ἐστιν κλῆσις τῶν πέλας. ὀρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων, οὐ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται· οὔτε τὰ

Ὠργασμένος.[c] μεμαλαγμένος.

Ὠρωπός.[d] χώρα μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Ὡς ἔοικεν.[e] ὡς φαίνεται, ὡς δοκεῖ.

Ὡς οἷόν τε.[f] ὡς δυνατόν.

Ὦ τᾶν.[g] ὦ οὗτος.

τρίτα, ἐπεὶ ἢ ἄπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς Αὐτὸς καὶ Ἐκεῖνος· Κεῖνος ἀνὴρ ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοί· ἢ δείκνυνται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ, Οὗτος ἐκεῖνος, ὅπερ οὐ προσίεται ἡ κλητική. καὶ τούτου πίστις τὸ τὴν μὲν Οὗτος καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσεσθαι καθὸ πλησιάζει· Ὦ οὗτος ἢ οἴῃ στρατιὰν ἐσσεῖσθαι, Σώφρων. Κρατῖνος ἐν Δραπετίσιν· Οὗτος καθεύδεις, οὐκ ἀναστήσεις βότων. (Kœnius ad Gregor. de Dialect. p. 48. corrigit: A. Οὗτος καθεύδεις; B. Οὐκ ἀναστήσεις βοῶν;) Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν· Οὗτος τί πάσχεις, ὦ κακοδαῖμον Ξανθία. Ἄλλοι δέ τινες ὑπέλαβον ὀλιγωρῆσθαι, ἐπεὶ ἐπὶ κλητικῆς ἐτέθη. δέον γὰρ φασὶ τὴν Σὺ παρειλῆφθαι, ἐχρῆν τε εἰς ε λήγει καθὸ τὰ τοιάδε τῶν πτωτικῶν εἰς ε λήγει κατὰ τὴν κλητικήν. ἔτι γε μὴν τὸ παρὰ Σώφρονι καὶ ἄρθρον προσέλαβεν ἐν τῷ, Ὦ οὗτος. πάνυ δὲ εὔηθες τὸ τοιοῦτον. δι' οὗ γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ Ἐκεῖνος καὶ ἔτι τὸ Ὁπόσος καὶ Ποῖος ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς τὸ Οὗτος ὀρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάξεται. κλητικὴ γὰρ κλῆσις τοῦ πέλας, πέλας δέ ἐστιν τὸ Οὗτος, κλήσεως ἄρα τεύξεται. Προαλὲς δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον παραδέχεσθαι· ἐκπίπτει γὰρ τῆς τῶν ἄρθρων ἐννοίας, ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθήσεται καὶ τὸ ὦ. ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθει εἰς ος ἔληξεν ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῷ, Δὸς φίλος. ἄλλως τε ἐδείχθησαν πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι, etc.

c Ὠργασμένος] Vide sup. v. Μετρίως ὠργασμένος.

d Ὠρωπός] Critia p. 500. C. καταβαίνειν δὲ τοὺς ὅρους ἐν δεξιᾷ τὴν Ὠρωπίαν ἔχοντας, ἐν ἀριστερᾷ δὲ πρὸς θαλάσσῃ ἀφορίζοντας τὸν Ἀσωπόν.

e Ὡς ἔοικεν] Sophist. p. 158. D. Ἀδύνατον γὰρ, ὡς ἔοικεν, εἴη τὸν σοφιστὴν ἑλεῖν. Et sic sexcenties alibi. Mœris p. 426. Ὡς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἕλληνες. Plerisque locis capiendum pro *certe, vere*. Vide Lennepium ad Phalarid. Ep. 109. p. 316.

f Ὡς οἷόν τε] Lachet. p. 245. F. ἡμῖν οὖν τούτων δέδοκται ἐπιλελησθῆναι ὡς οἷόν τε μάλιστα. Gorg. p. 282. A. ὅτι ἀποκρίνῃ ὡς οἷόν τε διὰ βραχυτάτων. Sympos. p. 331. A. πειρῶ δέ μοι τὸν νοῦν προσέχειν ὡς οἷόν τε μάλιστα. Lys. p. 109. F. Protag. p. 195. C. et sæpe alibi. Mœris p. 427. Ὡς οἷόν τε, Ἀττικῶς, ὡς δυνατὸν, Ἕλληνες.

g Ὦ τᾶν] Apolog. p. 362. C. ἔτι δὲ ἡμῖν εἰπὲ ὦ πρὸς Διὸς Μέλιτε, πότερόν ἐστιν οἰκεῖν ἄμεινον ἐν πολίταις χρηστοῖς, ἢ πονηροῖς; ὦ τᾶν ἀπόκριναι. ubi vide Scholiasten. Epist. iii. p. 709. ἀλλ' ὦ τᾶν, εἰ μὲν φῂς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω τὴν δίκην. Binis præterea locis hæc *compellandi* formula a librariis obliterata est. Alter est Legg. x. p. 670. E. sic ab H. Stephano emendatus: Ταράττῃ τανῦν, ὦ τᾶν, ἐν ἅπασι τούτοις, καὶ ἰδὼν ἢ δι' ἀκοῆς αἰσθόμενος, etc. Vulgo editur:—ταννῦν ὅταν ἐν ἅπ. τούτ. ἰδὼν, etc. Alter est in Gorg. p. 281. init. Οὐκοῦν ὅταν βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας καταλύει, καὶ ἐπιδείξεται ἡμῖν. Thomas Mag. v. Εἰ, prava lectione deceptus, βουλήσεσθε legit pro βούλεσθε. Sed verissime acutissimeque Hemsterhusius noster legendum vidit: Οὐκοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε. Quo in loco tanto facilior scribarum lapsus fuit, quod ὦ τᾶν usu rariore cum plurali jungitur. Aristoph. Plut. v. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. ubi Scholiastes laudat ex Cratino: Ἆρά γε, ὦ τᾶν, ἐθελήσετε. Suidas v. Ὦ τᾶν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους φασὶ τὸ ὦ τᾶν· ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. quod olim ita refingebam: ὡς παρὰ Νικοφῶντι. Nicophon sæpe laudatur ab Athenæo, Polluce, Suida, et aliis. At enim cum in scripturam Κτησιφῶντι et Scholiastes Platonis ad Apolog. l. c. et Philemon Lexico Technologico Ms. apud quos eadem glossa totidem verbis legitur, consentiant, forsitan propensior sis in eam partem, ut Comicum *Ctesiphontis* nomine fuisse credas præsertim cum Photius Lexico Ms. hoc nomen confirmare videatur: Νέακας. τοὺς νέους. Κτησιφῶν Πανδώρᾳ. At, ecce, in diversum te trahunt Athen. vii. p. 523. B. Pollux vii. 33. et Suidas v. Νικοφῶν, fabulam *Pandoram*, non *Ctesiphonti*, sed *Nicophonti*, tribuentes. Huc accedit aucto-

ritas perdocti Grammatici Ms. in Bibl. Sangerm. ter *Nicophontis Pandoram* commemorantis: *Δεύτερον, ἀντὶ τοῦ, μεθ' ἑτέρου.* Ἡρόδοτος ά, Νικοφῶν Πανδώρᾳ. *Ὑποπίνειν. μεθύσκεσθαι.* Νικοφῶν Πανδώρᾳ. *Φίλημα δοῦναι, ἀντὶ τοῦ, καταφιλῆσαι.* Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Quid? illam ipsam vocem *νέαξ*, quam Photius ex Ctesiphonte, idem diserte ex Nicophonte laudat: Νέαξ. *ὁ νέος.* Νικοφῶν. Eligas, utrum malis. Equidem nihil caussæ video, quare me pristinæ conjecturæ pœnitere debeat. Redeamus ad *ὦ τᾶν*, quod cum plurali etiam junxit Julianus Or. vii. p. 219. B. Ἀλλ', *ὦ τᾶν, οὐ ξυνίετε τοῦ μύθου φανερῶς αἰνιττομένου.* Inter recentiores Sophistas non defuere, qui tum demum sibi ipsum Platonem referre viderentur, si illa Platoni familiaria, *ὦ τᾶν, ὠγαθὲ*, etc. crebro in ore haberent; quos lepide exagitat Ammianus Anthol. Lib. ii. cap. 52. p. 273. *Ὠγαθὲ, καὶ μῶν οὖν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν, ὦ τᾶν, καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῇ, καὶ ἴθι—Ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία.*

INDEX

SCRIPTORUM VETERUM,

QUI EMENDANTUR ET EXPLICANTUR.

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

QUÆ EXTRA ORDINEM LITERARUM EXPLICANTUR.

FINIS.